37387000514974

Valdemar E. Ericsson

Minne från konfirmationsdagen i Sv. Ev. Lutherska Gethsemane kyrkan.

Worcester, Mass., den 11 May 1913

John Ekstrom
Pastor

Konfirmations löftena.

Tron I på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare?

Tron I på Jesus Kristus, hans enfödde Son, vår Herre, hvilken är aflad af den Helige Ande; född af jungfrun Maria; pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begrafven; nederstigen till dödsriket; på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda; uppstigen till himmelen; sittande på allsmäktig Guds Faders högra sida; därifrån igenkommande till att döma lefvande och döda?

Tron I på den Heliga Ande; en helig, allmännelig kyrka, de heligas samfund; syndernas förlåtelse, lekamens uppståndelse och ett evigt lif?

Är det edert allvarliga uppsåt att, i kraft af döpelsens nåd, förblifva fasta i denna tro intill änden och såsom Kristi efterföljare genom tron vandra i ett nytt lefverne, så att I älsken Herren, eder Gud, öfver allting och eder nästa såsom eder själfva?

Viljen I därför, med Guds hjälp, under vaksamhet och bön flitigt bruka Guds ord och troget söka eder Frälsare i hans heliga nattvard?

Viljen I ock undfly alla falska läror och troget hålla eder fasta vid Guds ord efter vår evangelisk-lutherska trosbekännelse?

På dessa frågor har du svarat ja. Denna bibel bör vara en erinran därom. Bruka den ofta, under bön, i Jesu namn. Ps. 119:9.

"Kom då du Guds ord, min ledsagare blif
från synd och förderf till evinnerlig lif."

BIBELN

ELLER

DEN HELIGA SKRIFT

GAMLA OCH NYA TESTAMENTETS KANONISKA BÖCKER

I ÖFVERENSSTÄMMELSE MED

BIBELKOMMISSIONENS NORMALUPPLAGOR

Stafningen i enlighet med Svenska Akademiens ordlista, sjunde upplagan

This is the property of
Southern Evangelical Seminary
3000 Tilley Morris Rd., Matthews, NC 28105

STOCKHOLM
EVANG. FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION
N:r 3.

Ref
BS302
1911

Vid utgifvandet af denna upplaga af Bibeln hafva Bibelkommissionens normalupplagor af såväl gamla som nya Testamentet, hvilka enligt Kungl. Maj:ts beslut medgifvits till bruk i kyrka och skola, blifvit till alla delar följda. Men tillika har det, enligt framställda önskningar, ansetts lämpligt att vid åtskilliga ställen af gamla Testamentet, såsom t. ex. 1 Mos. 49: 10, Ps. 51: 16, Jes. 4: 2, 7: 14, 49: 6, 53: 10, Dan. 9: 25—27, Hagg. 2: 8 m. fl., genom särskilda med parentes utmärkta noter angifva den gamla ännu gällande kyrkobibelns öfversättning. På samma sätt hafva äfven några psalmöfverskrifter i den gamla kyrkobibeln, hvarigenom ifrågavarande psalmer betecknats såsom messianska, blifvit angifna.

CENTRALTRYCKERIET, STOCKHOLM, 1911.

I.

GAMLA TESTAMENTET

I ÖFVERENSSTÄMMELSE MED

BIBELKOMMISSIONENS NORMALUPPLAGA

ENLIGT KUNGL. CIRKULÄRET DEN 30 OKT. 1903.

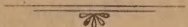

INNEHÅLL.

	Sid.
Första Mosebok	5
Andra Mosebok	58
Tredje Mosebok	103
Fjärde Mosebok	136
Femte Mosebok	180
Josua	219
Domareboken	244
Rut	270
Första Samuelsbok	274
Andra Samuelsbok	308
Första Konungaboken	337
Andra Konungaboken	370
Första Krönikeboken	402
Andra Krönikeboken	432
Esra	468
Nehemja	478
Ester	493
Job	501
Psaltaren	531
Ordspråksboken	601
Predikaren	527
Höga Visan	635
Jesaja	640
Jeremia	693
Klagovisorna	751
Hesekiel	756
Daniel	810
Hosea	826
Joel	835
Amos	838
Obadja	844
Jona	845
Mika	847
Nahum	852
Habackuk	854
Sefanja	856
Haggai	858
Sakarja	860
Malakl	869

Första Mosebok.

Genesis.

1 Kapitlet.

Skapelsen.

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Ps. 33: 6. 90: 2. 104: 2 f. 136: 5 f. Joh. 1: 3. Kol. 1: 16. Hebr. 11: 3.

2. Och jorden var öde och tom, och mörker var öfver djupet, och Guds Ande sväfvade öfver vattnet.

3. Och Gud sade: »Varde ljus»; och det vardt ljus. 2 Kor. 4: 6.

4. Och Gud såg, att ljuset var godt; och Gud skilde ljuset från mörkret.

5. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vardt afton, och det vardt morgon, den första dagen.

6. Och Gud sade: »Varde midt i vattnet ett fäste, som skiljer vatten från vatten.» Jer. 10: 12. 51: 15.

7. Och Gud gjorde fästet och skilde vattnet under fästet ifrån vattnet ofvan fästet; och det skedde så.

Jes. 40: 22. 42: 5. 44: 24.

8. Och Gud kallade fästet himmel. Och det vardt afton, och det vardt morgon, den andra dagen.

9. Och Gud sade: »Samle sig det vatten, som är under himmelen, till en särskild plats, så att det torra blifver synligt.» Och det skedde så. Ps. 33: 7.

10. Och Gud kallade det torra jord, och den plats, där vattnet samlats, kallade han haf. Och Gud såg, att det var godt.

11. Och Gud sade: »Frambringe jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, i hvilken de hafva sitt frö, på jorden.» Och det skedde så;

12. jorden frambragte grönska, fröbärande örter efter deras arter och träd, som efter sina arter buro frukt, i hvilken de hade sitt frö. Och Gud såg, att det var godt.

13. Och det vardt afton, och det vardt morgon, den tredje dagen.

14. Och Gud sade: »Varde på himmelens fäste ljus, som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka tider, dagar och år,

Jer. 31: 35.

15. och vare de på himmelens fäste till ljus, som lysa öfver jorden.» Och det skedde så;

16. Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att råda öfver dagen, och det mindre ljuset till att råda öfver natten, så ock stjärnorna.

17. Och Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa öfver jorden

18. och till att råda öfver dagen och öfver natten och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg, att det var godt.

19. Och det vardt afton, och det vardt morgon, den fjärde dagen.

20. Och Gud sade: »Frambringe vattnet ett vimmel af lefvande varelser; flyge ock fåglar öfver jorden under himmelens fäste.»

21. Och Gud skapade de stora hafsdjuren och hela det stim af lefvande varelser, hvaraf vattnet vimlar, efter deras arter, så ock alla bevingade fåglar efter deras arter. Och Gud såg, att det var godt.

22. Och Gud välsignade dem och sade: »Varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen vattnet i hafven; föröke sig ock fåglarna på jorden.»

1 Mos. 8: 17.

23. Och det vardt afton, och det vardt morgon, den femte dagen.

24. Och Gud sade: »Frambringe jorden lefvande varelser efter deras arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter deras arter.» Och det skedde så;

25. Gud gjorde de vilda djuren efter deras arter och boskapsdjuren efter deras arter och alla kräldjur på marken efter deras arter. Och Gud såg, att det var godt.

26. Och Gud sade: »Låtom oss göra människor till vår afbild, att vara oss lika; och råde de öfver fiskarna i hafvet och öfver fåglarna under himmelen och öfver boskapsdjuren och öfver hela

jorden och öfver alla kräldjur, som röra sig på jorden.» Ps. 8: 6 f. Hebr. 2: 7 f.

27. Och Gud skapade människan till sin afbild, till Guds afbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.

1 Mos. 9: 6. Visd. 2: 23. Ef. 4: 24. Kol. 3: 10.

28. Och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: »Varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen jorden och läggen henne under eder; och råden öfver fiskarna i hafvet och öfver fåglarna under himmelen och öfver alla djur, som röra sig på jorden.»

29. Och Gud sade: »Se, jag gifver eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I hafva till föda.

1 Mos. 9: 3.

30. Men åt alla djur på jorden och åt alla fåglar under himmelen och åt allt som krälar på jorden, hvad som i sig har en lefvande själ, åt dessa gifver jag alla gröna örter till föda.» Och det skedde så. Jes. 11: 6 f.

31. Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket godt. Och det vardt afton, och det vardt morgon, den sjätte dagen. Syr. 39: 21, 26.

2 Kapitlet.

Den sjunde dagen. Edens lustgård. Kvinnans skapelse.

Så blefvo nu himmelen och jorden fullbordade med hela sin härskara.

2. Och Gud fullbordade på sjunde dagen sitt verk, som han hade gjort; och han hvilade på sjunde dagen från allt sitt verk, som han hade gjort.

2 Mos. 20: 11. 31: 17. 5 Mos. 5: 14. Hebr. 4: 4.

3. Och Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, därför att han på den dagen hvilade från allt sitt verk, det som Gud hade gjort, när han skapade.

4. Detta är berättelsen om hvad som blef till på himmelen och jorden, när de skapades, då, när Herren Gud gjorde jord och himmel.

5. Då bar jorden ännu ingen buske på marken, och ingen ört hade ännu skjutit upp på marken, ty Herren Gud hade icke låtit regna på jorden, och ingen människa fanns, som kunde bruka jorden;

6. men en dimma steg upp från jorden och vattnade hela marken.

7. Och Herren Gud danade människan af stoft från jorden och inblåste lifsande i hennes näsa, och så blef människan en lefvande varelse.

1 Kor. 15: 45, 47.

8. Och Herren Gud planterade en lustgård i Eden österut och satte däri människan, som han hade danat.

9. Herren Gud lät nämligen alla slags träd, som voro ljufliga att se på och goda att äta af, uppväxa ur marken och lifvets träd midt i lustgården, så ock kunskapens träd på godt och ondt.

10. Och från Eden utgick en flod, som vattnade lustgården; sedan delade den sig i fyra grenar.

11. Den första heter Pison; det är den som flyter omkring hela landet Havila, där guld finnes,

12. och det landets guld är godt; där finnes ock bdellium och onyxsten.

13. Den andra floden heter Gihon; det är den som flyter omkring hela landet Kus.

14. Den tredje floden heter Hiddekel; det är den som har sitt lopp framför Assyrien. Den fjärde floden är Frat.

15. Så tog nu Herren Gud mannen och satte honom i Edens lustgård till att bruka och bevara den.

16. Och Herren Gud bjöd mannen och sade: »Af alla andra träd i lustgården må du fritt äta,

17. men af kunskapens träd på godt och ondt skall du icke äta, ty när du äter däraf, skall du döden dö.»

18. Och Herren Gud sade: »Det är icke godt, att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan som honom höfves.» Pred. 4: 9.

19. Då nu Herren Gud hade danat af jord alla markens djur och alla himmelens fåglar, förde han dem fram till mannen för att se, huru denne skulle kalla dem; ty såsom mannen kallade hvar lefvande varelse, så skulle den heta.

20. Och mannen gaf namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna under himmelen och åt alla markens djur. Men för Adam fann han icke någon hjälp, sådan som honom höfdes.

21. Då lät Herren Gud en tung sömn falla på mannen, och medan han sof, tog han ut ett af hans refben och fyllde dess plats med kött.

22. Och Herren Gud byggde en kvinna af refbenet, som han hade tagit af mannen, och förde henne fram till mannen. 1 Kor. 11: 8. 1 Tim. 2: 13.

23. Då sade mannen: »Ja, denna är nu ben af mina ben och kött af mitt kött. Hon skall heta maninna, ty af man är hon tagen.»

24. Fördenskull skall en man öfvergifva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött. Matt. 19: 5. Mark. 10: 7 f. Ef. 5: 31.

25. Och mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för hvarandra.

3 Kapitlet.

Syndafallet.

Men ormen var listigare än alla andra markens djur, som Herren Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: »Skulle då Gud hafva sagt: 'I skolen icke äta af något träd i lustgården'?» Visd. 2: 24. Joh. 8: 44.

2. Kvinnan svarade ormen: »Vi få äta af frukten på de andra träden i lustgården,

3. men om frukten på det träd, som står midt i lustgården, har Gud sagt: 'I skolen icke äta däraf, ej heller komma därvid, på det att I icke mån dö.'»

4. Då sade ormen till kvinnan: »Ingalunda skolen I dö;

5. utan Gud vet, att när I äten däraf, skola edra ögon öppnas, så att I blifven såsom Gud, vetande hvad godt och ondt är.»

6. Och kvinnan såg, att trädet var godt att äta af, och att det var en lust för ögonen, och att det var ett ljufligt träd, eftersom man däraf fick förstånd, och hon tog af dess frukt och åt; och hon gaf jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt. 2 Kor. 11: 3. 1 Tim. 2: 14.

7. Då öppnades båda dess ögon, och de blefvo varse, att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöf och bundo omkring sig.

8. Och de hörde Herren Gud vandra i lustgården, när dagen begynte svalkas; och mannen gömde sig med sin hustru för Herren Guds ansikte bland träden i lustgården.

9. Men Herren Gud kallade på mannen och sade till honom: »Hvar är du?»

10. Han svarade: »Jag hörde dig i lustgården; då blef jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag mig.»

11. Då sade han: »Hvem har låtit dig förstå, att du är naken? Har du ätit af det träd, som jag förbjudit dig att äta af?»

12. Mannen svarade: »Kvinnan, som du gifvit mig att vara med mig, hon gaf mig af trädet, så att jag åt.»

13. Då sade Herren Gud till kvinnan: »Hvad är det du har gjort?» Kvinnan svarade: »Ormen bedrog mig, så att jag åt.»

14. Då sade Herren Gud till ormen: »Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå, och stoft skall du äta i alla dina lifsdagar.

15. Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt hufvud, och du skall stinga den i hälen.» Rom. 16: 20. Hebr. 2: 14 f. 1 Joh. 3: 8.

16. Och till kvinnan sade han: »Jag skall låta dig utstå mycken vedermöda, när du blifver hafvande; med smärta skall du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara, och han skall råda öfver dig.» Ef. 5: 22 f.

17. Och till Adam sade han: »Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt af trädet, om hvilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke äta däraf', därför vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall du nära dig af den i alla dina lifsdagar; Rom. 8: 20.

18. törne och tistel skall den bära åt dig, och du skall äta markens örter.

19. I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden, ty af den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter varda.» Ps. 90: 3. 104: 29. Pred. 3: 20. 12: 7. Rom. 5: 12.

20. Och mannen gaf sin hustru namnet Eva*, ty hon blef en moder åt allt lefvande.

21. Och Herren Gud gjorde åt Adam och hans hustru kläder af skinn och klädde på dem.

22. Och Herren Gud sade: »Se, mannen har blifvit såsom en af oss, så att han vet hvad godt och ondt är. Må han nu icke räcka ut sin hand och taga jämväl af lifvets träd och äta och så lefva evinnerligen.»

23. Därför förvisade Herren Gud honom ur Edens lustgård, på det att han skulle bruka jorden, hvaraf han var tagen.

* Namnet härledes från en hebr. ordstam, som betyder lefva.

24. Och han dref ut mannen och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor för att bevaka vägen till lifvets träd.
Jer. 46: 10. Hes. 1: 4 f. 10: 1 f.

4 Kapitlet.

Kain och Abel. Kains släkttafla. Set.

Och mannen kände sin hustru Eva, och hon blef hafvande och födde Kain; då sade hon: »Jag har fött* en man genom Herrens hjälp.»

2. Och hon födde åter en son, Abel, den förres broder. Och Abel blef en fårherde, men Kain blef en åkerman.

3. Och det begaf sig efter någon tid, att Kain frambar af markens frukt en offergåfva åt Herren.

4. Också Abel frambar sin gåfva, af det förstfödda i hans hjord, af djurens fett. Och Herren såg till Abel och hans offergåfva; Hebr. 11: 4.

5. men till Kain och hans offergåfva såg han icke. Då blef Kain mycket vred, och hans blick blef mörk.

6. Och Herren sade till Kain: »Hvarför är du vred, och hvarför är din blick så mörk?

7. Är det icke så: om du har godt i sinnet, då ser du frimodigt upp; men om du icke har godt i sinnet, då lurar synden vid dörren; till dig står hennes åtrå, men du bör råda öfver henne.»
Rom. 6: 12.

8. Och Kain talade med sin broder Abel; och när de voro ute på marken, öfverföll Kain sin broder Abel och dräpte honom.
Visb. 10: 3. Matt. 23: 35. 1 Joh. 3: 12. Jud. v. 11.

9. Då sade Herren till Kain: »Hvar är din broder Abel?» Han svarade: »Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder?»

10. Då sade han: »Hvad har du gjort? Hör, din broders blod ropar till mig från jorden. Hebr. 12: 24.

11. Så vare du nu förbannad och förvisad ifrån åkerjorden, som har öppnat sin mun för att mottaga din broders blod af din hand.

12. När du brukar jorden, skall den icke mer gifva dig sin gröda. Ostadig och flyktig skall du blifva på jorden.»

13. Då sade Kain till Herren: »Min missgärning är större, än att jag kan bära den.

14. Se, du drifver mig nu bort ifrån åkerjorden, och jag måste gömma mig undan för ditt ansikte. Ostadig och flyktig skall jag blifva på jorden, och så skall ske, att hvemhelst som möter mig han dräper mig.» Job 15: 20 f.

15. Men Herren sade till honom: »Nej, ty Kain skall blifva hämnad sjufaldt, hvemhelst som dräper honom.» Och Herren satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen som mötte honom skulle slå honom ihjäl.

16. Så gick Kain bort ifrån Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod, gent emot Eden.

17. Och Kain kände sin hustru, och hon blef hafvande och födde Hanok. Och han byggde en stad och kallade den staden Hanok, efter sin sons namn.

18. Och åt Hanok föddes Irad, och Irad födde Mehujael, och Mehujael födde Metusael, och Metusael födde Lemek.

19. Men Lemek tog sig två hustrur; den ena hette Ada, den andra Silla.

20. Och Ada födde Jabal; han blef stamfader för dem som bo i tält och idka boskapsskötsel.

21. Och hans broder hette Jubal; han blef stamfader för alla dem som handtera harpa och pipa.

22. Men Silla födde ock en son, Tubal-Kain; han var smed och gjorde alla slags skärande redskap af koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama.

23. Och Lemek sade till sina hustrur: »Ada och Silla, hören mina ord; I Lemeks hustrur, lyssnen till mitt tal: Se, en man dräper jag för hvart sår jag får och en yngling för hvar blånad jag får.

24. Ja, sjufaldt hämnad blifver Kain, men Lemek sju- och sjuttiofaldt.»

25. Och Adam kände åter sin hustru, och hon födde en son och gaf honom namnet Set, sägande: »Gud har beskärt** mig en annan lifsfrukt, till ersättning för Abel, eftersom Kain dräpte honom.»

26. Men åt Set föddes ock en son, och han gaf honom namnet Enos. Vid denna tid begynte man åkalla Herrens namn.

5 Kapitlet.

Sets släkttafla.

Detta är stycket om Adams släkt. När Gud skapade människor, gjorde han dem Gud lika. 1 Mos. 1: 27. 9: 6. 1 Krön. 1: 1 f. Visb. 2: 23. Syr. 17: 3. Luk. 3: 38 f.

2. Till man och kvinna skapade han dem och välsignade dem och gaf dem

* Eg. »fått», hebr. kanîti. — ** Det hebr. uttrycket liknar namnet Set.

namnet människa*, när de blefvo skapade.

3. När Adam var ett hundra trettio år gammal, födde han en son, som var honom lik, hans afbild, och gaf honom namnet Set.

4. Och sedan Adam hade födt Set, lefde han åtta hundra år och födde söner och döttrar.

5. Alltså blef Adams hela lefnadsålder nio hundra trettio år; därefter dog han.

6. När Set var ett hundra fem år gammal, födde han Enos.

7. Och sedan Set hade födt Enos, lefde han åtta hundra sju år och födde söner och döttrar.

8. Alltså blef Sets hela ålder nio hundra tolf år; därefter dog han.

9. När Enos var nittio år gammal, födde han Kenan.

10. Och sedan Enos hade födt Kenan, lefde han åtta hundra femton år och födde söner och döttrar.

11. Alltså blef Enos' hela ålder nio hundra fem år; därefter dog han.

12. När Kenan var sjuttio år gammal, födde han Mahalalel.

13. Och sedan Kenan hade födt Mahalalel, lefde han åtta hundra fyrtio år och födde söner och döttrar.

14. Alltså blef Kenans hela ålder nio hundra tio år; därefter dog han.

15. När Mahalalel var sextiofem år gammal, födde han Jered.

16. Och sedan Mahalalel hade födt Jered, lefde han åtta hundra trettio år och födde söner och döttrar.

17. Alltså blef Mahalalels hela ålder åtta hundra nittiofem år; därefter dog han.

18. När Jered var ett hundra sextiotvå år gammal, födde han Hanok.

19. Och sedan Jered hade födt Hanok, lefde han åtta hundra år och födde söner och döttrar.

20. Alltså blef Jereds hela ålder nio hundra sextiotvå år; därefter dog han.

21. När Hanok var sextiofem år gammal, födde han Metusala.

22. Och Hanok vandrade i umgängelse med Gud i tre hundra år, sedan han hade födt Metusala, och han födde söner och döttrar.

23. Alltså blef Hanoks hela ålder tre hundra sextiofem år.

24. Sedan Hanok så hade vandrat i umgängelse med Gud, såg man honom icke mer, ty Gud tog honom bort.

Syr. 44: 16. 49: 16. Hebr. 11: 5. Jud. v. 14.

25. När Metusala var ett hundra åttiosju år gammal, födde han Lemek.

26. Och sedan Metusala hade födt Lemek, lefde han sju hundra åttiotvå år och födde söner och döttrar.

27. Alltså blef Metusalas hela ålder nio hundra sextionio år; därefter dog han.

28. När Lemek var ett hundra åttiotvå år gammal, födde han en son.

29. Och han gaf honom namnet Noa**, sägande: »Denne skall trösta** oss vid vårt arbete och våra händers möda, när vi bruka jorden, som Herren har förbannat.»

30. Och sedan Lemek hade födt Noa, lefde han fem hundra nittiofem år och födde söner och döttrar.

31. Alltså blef Lemeks hela ålder sju hundra sjuttiosju år; därefter dog han.

32. När Noa var fem hundra år gammal, födde han Sem, Ham och Jafet.

6 Kapitlet.

Människornas ondska. Floden förkunnas. Arken bygges.

Då nu människorna begynte föröka sig på jorden och döttrar föddes åt dem,

2. sågo Guds söner, att människornas döttrar voro fagra, och togo till hustrur dem, i hvilka de funno mest behag.

3. Då sade Herren: »Min ande skall icke blifva kvar i människorna för beständigt, eftersom de dock äro kött; så vare nu deras tid bestämd till ett hundra tjugu år.»

4. Vid den tiden, likasom ock efteråt, lefde jättarna på jorden, sedan Guds söner begynte gå in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem; detta var forntidens väldiga män, som voro så namnkunniga. 4 Mos. 13: 34.

5. Men då Herren såg, att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda,

1 Mos. 8: 21. Matt. 15: 19.

6. då ångrade Herren, att han hade gjort människorna på jorden, och han blef bedröfvad i sitt hjärta.

7. Och Herren sade: »Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; ty jag ångrar, att jag har gjort dem.»

8. Men Noa fann nåd för Herrens ögon.

* Hebr. adám. — ** De båda orden hafva i hebr. likhet med hvarandra.

9. Detta är berättelsen om Noas släkt. Noa var en rättfärdig man och ostraffelig bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noa.

Syr. 44: 17 f. Hebr. 11: 7. 2 Petr. 2: 5.

10. Och Noa födde tre söner: Sem, Ham och Jafet.

11. Men jorden blef alltmer fördärfvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes af våld.

12. Och Gud såg, att jorden var fördärfvad, eftersom allt kött vandrade i fördärf på jorden.

13. Då sade Gud till Noa: »Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld af våld, som de öfva; se, jag vill fördärfva dem tillika med jorden.

14. Så gör dig nu en ark af goferträ och inred arken med kamrar och bestryk den med beck innan och utan.

15. Och så skall du göra arken: den skall vara tre hundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög;

16. en öppning för ljuset, en aln hög alltigenom, skall du göra ofvantill på arken; och en dörr till arken skall du sätta på dess sida; och du skall inreda den så, att den får en undervåning, en mellanvåning och en öfvervåning.

17. Ty se, jag skall låta en flod komma med vatten öfver jorden till att fördärfva allt kött, som har i sig någon lifsande, under himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås.

18. Men med dig vill jag upprätta ett förbund: du skall gå in i arken med dina söner och din hustru och dina söners hustrur.

19. Och af allt lefvande, hvad kött det vara må, skall du föra in i arken ett par af hvart slag för att behålla dem vid lif med dig; hankön och honkön skola de vara.

20. Af fåglarna efter deras arter, af fyrfotadjuren efter deras arter, af alla kräldjur på marken efter deras arter skall ett par af hvart slag gå in till dig, på det att du må behålla dem vid lif.

21. Och du skall taga till dig alla slags lifsmedel, sådant som kan ätas, och samla det till dig, att det må vara dig och dem till föda.»

22. Och Noa gjorde så; han gjorde i alla stycken såsom Gud hade bjudit honom.

7 Kapitlet.

Floden kommer.

Och Herren sade till Noa: »Gå in i arken med hela ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig bland detta släkte.

2. Du skall taga till dig af alla rena fyrfotadjur sju par, hanne och hona, men af sådana fyrfotadjur, som icke äro rena, ett par, hanne och hona,

3 Mos. 11: 2 f.

3. sammalunda af himmelens fåglar sju par, hankön och honkön, för att behålla deras släkten vid lif på hela jorden.

4. Ty sju dagar härefter skall jag låta det regna på jorden, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och jag skall utplåna från jorden alla varelser, som jag har gjort.»

5. Och Noa gjorde i alla stycken såsom Herren hade bjudit honom.

6. Noa var sex hundra år gammal, när floden kom med sitt vatten öfver jorden.

7. Och Noa gick in i arken med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur, undan flodens vatten.

8. Och af fyrfotadjur, både rena och orena, och af fåglar och af allt som krälar på marken

9. gingo två och två, hankön och honkön, in till Noa i arken, såsom Gud hade bjudit Noa.

10. Och efter de sju dagarna kom flodens vatten öfver jorden.

11. I det år, då Noa var sex hundra år gammal, i andra månaden, på sjuttonde dagen i månaden, den dagen bröto alla det stora djupets källor fram, och himmelens fönster öppnade sig,

Job 38: 16.

12. och ett regn kom öfver jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

13. På denna samma dag gick Noa in i arken, så ock Sem, Ham och Jafet, Noas söner, vidare Noas hustru och hans söners tre hustrur med dem,

Vish. 14: 6.

14. därtill alla vilda djur efter sina arter och alla boskapsdjur efter sina arter och alla kräldjur, som röra sig på jorden, efter sina arter, och alla flygande djur efter sina arter, allt hvad fåglar heter, af alla slag.

15. De gingo in till Noa i arken, två och två af allt kött, som hade i sig någon lifsande.

16. Och de som gingo dit in voro hankön och honkön af allt slags kött, såsom Gud hade bjudit honom.

Och Herren stängde igen om honom.

17. Och floden kom öfver jorden i fyrtio dagar, och vattnet förökade sig och lyfte arken, så att den flöt högt uppe öfver jorden.

18. Och vattnet steg och förökade sig mycket på jorden, och arken dref på vattnet.

19. Och vattnet steg mer och mer öfver jorden, och alla höga berg allestädes under himmelen öfvertäcktes.

20. Femton alnar högt steg vattnet öfver bergen, så att de öfvertäcktes.

21. Då förgicks allt kött, som rörde sig på jorden, fåglar och boskapsdjur och vilda djur och alla smådjur, som rörde sig på jorden, så ock alla människor.

22. Allt som fanns på det torra omkom, allt som där hade en fläkt af lifsande i sin näsa.

23. Så utplånade han alla varelser på jorden, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; de utplånades från jorden, och allenast Noa räddades jämte det som var med honom i arken.

Visb. 10: 4. 1 Petr. 3: 20. 2 Petr. 2: 5. 3: 6.

24. Och vattnet fortfor att stiga öfver jorden i hundra femtio dagar.

8 Kapitlet.

Flodens slut. Noas offer och Guds löfte.

Då tänkte Gud på Noa och på alla de vilda djur och alla de boskapsdjur, som voro med honom i arken. Och Gud lät en vind gå fram öfver jorden, så att vattnet sjönk undan;

2. och djupets källor och himmelens fönster tillslötos, och regnet från himmelen upphörde.

3. Och vattnet vek bort ifrån jorden mer och mer; efter hundra femtio dagar begynte vattnet aftaga.

4. Och i sjunde månaden, på sjuttonde dagen i månaden, stannade arken på Ararats berg.

5. Och vattnet aftog mer och mer intill tionde månaden. I tionde månaden, på första dagen i månaden, blefvo bergstopparna synliga.

6. Och efter fyrtio dagar öppnade Noa fönstret, som han hade gjort på arken,

7. och lät en korp flyga ut; denne flög fram och åter, till dess vattnet hade torkat bort ifrån jorden.

8. Sedan lät han en dufva flyga ut för att få se, om vattnet hade sjunkit undan från marken.

9. Men dufvan fann ingen plats, där hon kunde hvila sin fot, utan kom tillbaka till honom i arken, ty vatten betäckte hela jorden. Då räckte han ut sin hand och tog henne in till sig i arken.

10. Sedan väntade han ännu ytterligare sju dagar och lät så dufvan än en gång flyga ut ur arken.

11. Och dufvan kom till honom mot aftonen, och se, då hade hon ett friskt olivlöf i sin näbb. Då förstod Noa, att vattnet hade sjunkit undan från jorden.

12. Men han väntade ännu ytterligare sju dagar och lät så dufvan åter flyga ut; då kom hon icke mer tillbaka till honom.

13. I det sexhundraförsta året, i första månaden, på första dagen i månaden, hade vattnet sinat bort ifrån jorden. Då tog Noa bort taket på arken och såg nu, att marken var fri ifrån vatten.

14. Och i andra månaden, på tjugusjunde dagen i månaden, var jorden alldeles torr.

15. Då talade Gud till Noa och sade:

16. »Gå ut ur arken med din hustru och dina söner och dina söners hustrur.

17. Alla djur, som du har hos dig, hvad slags kött det vara må, både fåglar och fyrfotadjur och alla kräldjur, som röra sig på jorden, skall du låta gå ut med dig, att de må växa till på jorden och vara fruktsamma och föröka sig på jorden.» 1 Mos. 1: 22.

18. Så gick då Noa ut med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur.

19. Och alla fyrfotadjur, alla kräldjur och alla fåglar, alla slags djur, som röra sig på jorden, gingo ut ur arken, efter sina släkten.

20. Och Noa byggde ett altare åt Herren och tog af alla rena fyrfotadjur och af alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret.

21. När då Herren kände den välbehagliga lukten, sade han vid sig själf: »Jag skall härefter icke mer förbanna marken för människans skull, eftersom ju människans hjärtas uppsåt är ondt allt ifrån ungdomen. Och jag skall härefter icke mer dräpa allt lefvande, såsom jag nu har gjort.

1 Mos. 6: 5. Jes. 54: 9. Matt. 15: 19.

22. Så länge jorden består, skola härefter sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra.»

9 Kapitlet.

Guds förbund med Noa. Noas ord till sina söner. Hans död.

Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem: »Varen

fruktsamma och föröken eder och uppfyllen jorden. 1 Mos. 1: 28.

2. Och komme fruktan och förskräckelse för eder öfver alla djur på jorden och alla fåglar under himmelen; allt som krälar på marken och alla fiskar i hafvet vare ock gifna i eder hand.

3. Allt som rör sig och har lif skolen I hafva till föda; såsom jag gifvit eder gröna örter, så gifver jag eder allt detta. 1 Mos. 1: 29.

4. Men kött, som har i sig sin själ, det är sitt blod, skolen I icke äta. 3 Mos. 17: 10 f. 5 Mos. 12: 16, 23 f. Apg. 15: 20 f.

5. Men också edert blod, hvari eder själ är, skall jag utkräfva. Jag skall utkräfva det af hvilket djur det vara må. Jag skall ock af den ena människan utkräfva den andras själ;

6. den som utgjuter människoblod, hans blod skall af människor blifva utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin afbild. 1 Mos. 1: 27. 5: 1. 2 Mos. 21: 12. 4 Mos. 35: 31. Ords. 28: 17. Matt. 26: 52. Upp. 13: 10.

7. Och varen I nu fruktsamma och föröken eder; växen till på jorden, och föröken eder på henne.»

8. Ytterligare sade Gud till Noa och till hans söner med honom:

9. »Se, jag vill upprätta ett förbund med eder och med eder säd efter eder

10. och med alla lefvande varelser, som I hafven hos eder: fåglar, boskapsdjur och alla vilda djur hos eder, alla som gått ut ur arken, alla jordens djur.

11. Jag vill upprätta ett förbund med eder: härefter skall icke mera ske, att allt kött utrotas genom flodens vatten; ingen flod skall mer komma och fördärfva jorden.» 1 Mos. 8: 21.

12. Och Gud sade: »Detta skall vara tecknet till det förbund, som jag gör mellan mig och eder jämte alla lefvande varelser hos eder, för eviga tider:

13. min båge har jag satt i skyn; den skall vara tecknet till förbundet mellan mig och jorden.

14. Och när jag härefter låter skyar stiga upp öfver jorden och bågen då synes i skyn,

15. skall jag tänka på det förbund, som ingåtts mellan mig och eder jämte alla lefvande varelser, hvad slags kött det vara må, och vattnet skall då icke mer blifva en flod, som fördärfvar allt kött. Syr. 44: 19.

16. När alltså bågen synes i skyn och jag ser på den, skall jag tänka på det eviga förbund, som ingåtts mellan Gud och alla lefvande varelser, hvad slags kött det vara må på jorden.»

17. Så sade nu Gud till Noa: »Detta skall vara tecknet till det förbund, som jag har upprättat mellan mig och allt kött på jorden.»

18. Noas söner, som gingo ut ur arken, voro Sem, Ham och Jafet; men Ham var Kanaans fader.

19. Dessa tre voro Noas söner, och från dessa hafva alla jordens folk utgrenat sig.

20. Och Noa var en åkerman och var den förste som planterade en vingård.

21. Men när han drack af vinet, blef han drucken och låg blottad i sitt tält.

22. Och Ham, Kanaans fader, såg då sin faders blygd och berättade det för sina båda bröder, som voro utanför.

23. Men Sem och Jafet togo en mantel och lade den på sina skuldror, båda tillsammans, och gingo så baklänges in och öfvertäckte sin faders blygd; och de höllo sina ansikten bortvända, så att de icke sågo sin faders blygd.

24. När sedan Noa vaknade upp från ruset och fick veta hvad hans yngste son hade gjort honom,

25. sade han: »Förbannad vare Kanaan, en trälars träl vare han åt sina bröder!»

26. Ytterligare sade han: »Välsignad vare Herren, Sems Gud, och Kanaan vare deras träl!

27. Gud utvidge Jafet, han tage sin boning i Sems hyddor, och Kanaan vare deras träl.»

28. Och Noa lefde efter floden tre hundra femtio år;

29. alltså blef Noas hela ålder nio hundra femtio år; därefter dog han.

10 Kapitlet.

Noas söners släktafla.

Detta är berättelsen om Noas söners släkt. De voro Sem, Ham och Jafet; och åt dem föddes söner efter floden. 1 Krön. 1: 4 f.

2. Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras.

3. Gomers söner voro Askenas, Rifat och Togarma.

4. Javans söner voro Elisa och Tarsis, kittéerna och dodanéerna.

5. Från dessa hafva inbyggarna i hedningarnas Hafsländer utbredt sig i sina länder, hvar efter sitt tungomål, efter sina släkter, i sina folk.

6. Hams söner voro Kus, Misraim*, Put och Kanaan.
7. Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan.
8. Men Kus födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde på jorden.
9. Han var ock en väldig jägare inför Herren; därför plägar man säga: »En väldig jägare inför Herren såsom Nimrod.»
10. Och hans rike hade sin begynnelse i Babel, Erek, Ackad och Kalne, i Sinears land.
11. Från det landet drog han sedan ut till Assyrien och byggde Nineve, Rehobot-Ir och Kela,
12. och därtill Resen mellan Nineve och Kela; detta är »den stora staden».
Jon. 3: 2 f.
13. Och Misraim födde ludéerna, anaméerna, lehabéerna, naftuhéerna,
14. patroséerna, kasluhéerna, från vilka filistéerna utgått, och kaftoréerna.
15. Och Kanaan födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het,
16. så ock jebuséerna, amoréerna, girgaséerna,
17. hivéerna, arkéerna, sinéerna,
18. arvadéerna, semaréerna och hamatéerna. Sedan utgrenade sig kananéernas släkter allt vidare.
19. Och kananéernas område sträckte sig från Sidon fram emot Gerar ända till Gasa, och fram emot Sodom, Gomorra, Adma och Seboim ända till Lesa.
20. Dessa voro Hams söner, efter deras släkter och tungomål, i deras länder och folk.
21. Söner föddes ock åt Sem, Jafets äldre broder, som blef stamfader för alla Ebers söner.
22. Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram.
23. Arams söner voro Us, Hul, Geter och Mas.
24. Arpaksad födde Sela, och Sela födde Eber. 1 Mos. 11: 12 f.
25. Men åt Eber föddes två söner; den ene hette Peleg**, ty i hans tid blef jorden delad; och hans broder hette Joktan. 1 Mos. 11: 8.
26. Och Joktan födde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera,
27. Hadoram, Usal, Dikla,
28 Obal, Abimael, Saba, Ofir, Havila och Jobab;
29. alla dessa voro Joktans söner.
30. Och de hade sina boningsorter från Mesa fram emot Sefar, emot Östra berget.
31. Dessa voro Sems söner, efter deras släkter och tungomål, i deras länder, efter deras folk.
32. Dessa voro Noas söners släkter, efter deras ättföljd, i deras folk. Och från dem hafva folken efter floden utbredt sig på jorden. Apg. 17: 26.

11 Kapitlet.

Babels torn. Språkförbistringen. Sems släkttafla. Teras släkttafla.

Och hela jorden hade enahanda tungomål och talade på enahanda sätt.
2. Men när de bröto upp och drogo österut, funno de en lågslätt i Sinears land och bosatte sig där.
3. Och de sade till hvarandra: »Nu väl, låtom oss slå tegel och bränna det.» Och teglet begagnade de såsom sten, och såsom murbruk begagnade de jordbeck.
4. Och de sade: »Nu väl, låtom oss bygga en stad åt oss och ett torn, hvars spets räcker upp i himmelen, och så göra oss ett namn; vi kunde eljest blifva kringspridda öfver hela jorden.»
5. Då steg Herren ned för att se staden och tornet, som människobarnen byggde.
6. Och Herren sade: »Se, de äro ett enda folk och hafva alla enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag; härefter skall intet blifva dem omöjligt, hvad de än besluta att göra.
7. Nu väl, låtom oss stiga dit ned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål.»
8. Och så spridde Herren dem därifrån ut öfver hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden.
9. Däraf fick den namnet Babel, eftersom Herren där förbistrade*** hela jordens tungomål, hvarefter Herren därifrån spridde dem ut öfver hela jorden.
10. Detta är berättelsen om Sems släkt. När Sem var hundra år gammal, födde han Arpaksad, två år efter floden.
1 Krön. 1: 17 f. Luk. 3: 36.
11. Och sedan Sem hade fött Arpaksad, lefde han fem hundra år och födde söner och döttrar.

* Kus är i hebr. även namnet på Etiopien, Misraim namnet på Egypten.
** D. ä. delning. — *** Hebr. balál.

12. När Arpaksad var trettiofem år gammal, födde han Sela. 1 Mos. 10: 24 f.

13. Och sedan Arpaksad hade fött Sela, lefde han fyra hundra tre år och födde söner och döttrar.

14. När Sela var trettio år gammal, födde han Eber.

15. Och sedan Sela hade fött Eber, lefde han fyra hundra tre år och födde söner och döttrar.

16. När Eber var trettiofyra år gammal, födde han Peleg.

17. Och sedan Eber hade fött Peleg, lefde han fyra hundra trettio år och födde söner och döttrar.

18. När Peleg var trettio år gammal, födde han Regu.

19. Och sedan Peleg hade fött Regu, lefde han två hundra nio år och födde söner och döttrar.

20. När Regu var trettiotvå år gammal, födde han Serug.

21. Och sedan Regu hade fött Serug, lefde han två hundra sju år och födde söner och döttrar.

22. När Serug var trettio år gammal, födde han Nahor.

23. Och sedan Serug hade fött Nahor, lefde han två hundra år och födde söner och döttrar.

24. När Nahor var tjugunio år gammal, födde han Tera.

25. Och sedan Nahor hade fött Tera, lefde han ett hundra nitton år och födde söner och döttrar.

26. När Tera var sjuttio år gammal, födde han Abram, Nahor och Haran.

27. Och detta är berättelsen om Teras släkt. Tera födde Abram, Nahor och Haran. Och Haran födde Lot.

28. Och Haran dog hos sin fader Tera i sitt fädernesland, i det kaldeiska Ur.

29. Och Abram och Nahor togo sig hustrur; Abrams hustru hette Sarai, och Nahors hustru hette Milka, dotter till Haran, som var fader till Milka och Jiska.

30. Men Sarai var ofruktsam och hade inga barn.

31. Och Tera tog sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land; men när de kommo till Haran, bosatte de sig där.

Jos. 24: 2 f. Neh. 9: 7. Judit 5: 6 f.

32. Och Teras ålder blef två hundra fem år; därefter dog Tera i Haran.

12 Kapitlet.

Abrams flyttning till Kanaan. Hans färd till Egypten.

Och Herren sade till Abram: »Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus till det land, som jag skall visa dig; Apg. 7: 3 f. Hebr. 11: 8.

2. så skall jag göra dig till ett stort folk, jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall blifva en välsignelse.

3. Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna, och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade.» 1 Mos. 18: 18. 22: 18. 26: 4. 28: 14. Syr. 44: 22 f. Apg. 3: 25. Gal. 3: 8, 16.

4. Och Abram gick åstad, såsom Herren hade tillsagt honom, och Lot gick med honom. Och Abram var sjuttiofem år gammal, när han drog ut från Haran.

5. Och Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson Lot och alla ägodelar, som de förvärfvat, och tjänarna, som de skaffat sig i Haran; och de drogo åstad på väg till Kanaans land och kommo så till Kanaans land.

6. Och Abram drog fram i landet ända till Sikems stad, till Mores terebint. Och på den tiden bodde kananéerna där i landet.

7. Men Herren uppenbarade sig för Abram och sade: »Åt din säd skall jag gifva detta land.» Då byggde han där ett altare åt Herren, som hade uppenbarat sig för honom. 1 Mos. 13: 15. 15 Mos. 34: 4. Neh. 9: 8. Apg. 7: 5.

8. Sedan flyttade han därifrån till bergsbygden öster om Betel och slog där upp sitt tält, så att han hade Betel i väster och Ai i öster; och han byggde där ett altare åt Herren och åkallade Herrens namn. 1 Mos. 4: 26.

9. Sedan bröt Abram upp därifrån och drog sig allt längre mot Sydlandet.

10. Men hungersnöd uppstod i landet, och Abram drog ned till Egypten för att bo där någon tid, eftersom hungersnöden var så svår i landet.

11. Men då han nalkades Egypten, sade han till sin hustru Sarai: »Jag vet ju, att du är en skön kvinna.

12. Om nu egyptierna, när de få se dig, tänka: 'Hon är hans hustru', så skola de dräpa mig, under det att de låta dig lefva.

13. Säg därför, att du är min syster, på det att mig må väl gå för din skull och jag för din skull må lefva.»

1 Mos. 20: 2 f. 26: 7 f.

14. Då nu Abram kom till Egypten, sågo egyptierna, att hon var en mycket skön kvinna.

15. Och när Faraos höfdingar fått se henne, prisade de henne för Farao, och så blef kvinnan tagen in i Faraos hus.

16. Och Abram blef af honom väl behandlad för hennes skull, så att han fick får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor, åsninnor och kameler.

17. Men Herren hemsökte Farao och hans hus med stora plågor för Sarais, Abrams hustrus, skull. Ps. 105: 14 f.

18. Då kallade Farao Abram till sig och sade: »Hvad har du gjort mot mig? Hvarför lät du mig icke veta, att hon var din hustru?

19. Hvarför sade du: 'Hon är min syster' och vållade så, att jag tog henne till hustru åt mig? Se, här har du nu din hustru, tag henne och gå.»

20. Och Farao gaf sina män befallning om honom, att de skulle ledsaga honom till vägs med hans hustru och allt hvad han ägde.

13 Kapitlet.

Abrams återkomst till Kanaan. Hans skilsmässa från Lot.

Så drog då Abram upp från Egypten med sin hustru och allt hvad han ägde, och Lot jämte honom, till Sydlandet.

2. Och Abram var mycket rik på boskap och på silfver och guld.

3. Och han färdades från lägerplats till lägerplats och kom så från Sydlandet ända till Betel, till det ställe, där hans tält förut hade stått, mellan Betel och Ai, 1 Mos. 13: 8.

4. dit, där han förra gången hade rest ett altare. Och där åkallade Abram Herrens namn.

5. Men Lot, som drog med Abram, hade också får och fäkreatur och tält.

6. Och landet räckte icke till för dem, så att de kunde bo tillsammans; ty deras ägodelar voro för stora, för att de skulle kunna bo tillsammans;

7. därför uppstodo tvister mellan Abrams och Lots boskapsherdar. Tillika bodde på den tiden kananéer och perisséer där i landet.

8. Då sade Abram till Lot: »Icke skall någon tvist vara mellan mig och dig och mellan mina herdar och dina herdar; vi äro ju fränder.

9. Ligger icke hela landet öppet för dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster.»

10. Då lyfte Lot upp sina ögon och såg, att hela Jordanslätten öfverallt var vattenrik; innan Herren fördärfvade Sodom och Gomorra, var den nämligen såsom Herrens lustgård, såsom Egyptens land, ända fram emot Soar.

11. Så utvalde då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog österut, och de skildes så från hvarandra.

12. Abram bosatte sig i Kanaans land, och Lot bosatte sig i städerna på Slätten och drog med sina tält ända inemot Sodom.

13. Men folket i Sodom var mycket ondt och syndigt inför Herren.

1 Mos. 18: 20 f. 19: 4 f. Hes. 16: 48 f.

14. Och Herren sade till Abram, sedan Lot hade skilt sig från honom: »Lyft upp dina ögon och se från den plats, där du står, mot norr och söder och öster och väster.

15. Ty hela det land, som du nu ser, skall jag gifva åt dig och din säd för evärdlig tid. 1 Mos. 12: 7.

16. Och jag skall låta din säd blifva såsom stoftet på jorden; kan någon räkna stoftet på jorden, så skall ock din säd kunna räknas.

1 Mos. 15: 5. 22: 17. Jer. 33: 22. Hebr. 11: 12.

17. Stå upp och drag igenom landet efter dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag gifva det.»

18. Och Abram drog åstad med sina tält och kom och bosatte sig vid Mamres terebintlund invid Hebron; och han byggde där ett altare åt Herren.

14 Kapitlet.

Kedorlaomers krigståg. Lots befrielse. Abram och Melki-Sedek.

Och det begaf sig på den tid, då Amrafel var konung i Sinear, Arjok konung i Ellasar, Kedorlaomer konung i Elam och Tideal konung öfver Goim,

2. att dessa begynte krig mot Bera, konungen i Sodom, Birsa, konungen i Gomorra, Sinab, konungen i Adma, Semeber, konungen i Seboim, och mot konungen i Bela, det är Soar.

3. Då förenade sig alla dessa och tågade till Siddimsdalen, där Salthafvet nu är.

4. De hade i tolf år varit under Kedorlaomer, men i det trettonde året hade de affallit.

5. Så kom nu i det fjortonde året Kedorlaomer med de konungar, som

voro på hans sida; och de slogo rafaéerna i Asterot-Karnaim, suséerna i Ham, eméerna i Save-Kirjataim

6. och horéerna på deras berg Seir, intill El-Paran vid öknen.

7. Sedan vände de om och kommo till En-Mispat, det är Kades, och härjade amalekiternas hela land; de slogo ock amoréerna, som bodde i Hasason-Tamar.

8. Då drogo konungen i Sodom, konungen i Gomorra, konungen i Adma, konungen i Seboim och konungen i Bela, det är Soar, ut och uppställde sig i Siddimsdalen till strid mot dem —

9. mot Kedorlaomer, konungen i Elam, Tideal, konungen öfver Goim, Amrafel, konungen i Sinear, och Arjok, konungen i Ellasar, fyra konungar mot de fem.

10. Men Siddimsdalen var full af jordbecksgropar. Och konungarna i Sodom och Gomorra måste fly och föllo då i dessa, och de som kommo undan flydde till bergsbygden.

11. Så togo de allt gods, som fanns i Sodom och Gomorra, och alla lifsmedel där och tågade bort;

12. de togo ock med sig Lot, Abrams brorson, och hans ägodelar, när de tågade bort; ty denne bodde i Sodom.

13. Men en af de räddade kom och berättade detta för Abram, hebréen; denne bodde vid den terebintlund, som tillhörde amoréen Mamre, Eskols och Aners broder, och dessa voro i förbund med Abram.

14. Då nu Abram hörde, att hans frände var fången, lät han sina mest beprövade tjänare, sådana som voro födda i hans hus, tre hundra aderton män, rycka ut och förföljde fienderna ända till Dan.

15. Och han delade sitt folk och öfverföll dem så om natten med sina tjänare och slog dem och förföljde dem sedan ända till Hoba, norr om Damaskus,

16. och tog tillbaka allt godset; sin frände Lot och hans ägodelar tog han ock tillbaka, äfvensom kvinnorna och det öfriga folket.

17. Då han nu var på återvägen, sedan han hade slagit Kedorlaomer och de konungar, som voro på hans sida, gick konungen i Sodom honom till mötes i Savedalen, det är Konungsdalen.

18. Och Melki-Sedek, konungen i Salem, lät bära ut bröd och vin; denne var präst åt Gud den Högste.

Ps. 110: 4. Hebr. 7: 1f.

19. Och han välsignade honom och sade: »Välsignad vare Abram af Gud den Högste, himmelens och jordens skapare!

20. Och välsignad vare Gud den Högste, som har gifvit dina ovänner i din hand!» Och Abram gaf honom tionde af allt.

21. Och konungen i Sodom sade till Abram: »Gif mig folket; godset må du behålla för dig själf.»

22. Men Abram svarade konungen i Sodom: »Jag lyfter min hand upp till Herren, till Gud den Högste, himmelens och jordens skapare,

23. och betygar, att jag icke vill taga ens en tråd eller en skorem, än mindre något annat, som tillhör dig. Du skall icke kunna säga: 'Jag har riktat Abram.'

24. Jag vill intet hafva; det är nog med hvad mina män hafva förtärt och den del, som tillkommer mina följeslagare. Aner, Eskol och Mamre, de må få sin del.»

15 Kapitlet.

Herrens förbund med Abram.

En tid härefter kom Herrens ord i en syn till Abram; han sade: »Frukta icke, Abram, jag är din sköld; din lön skall blifva mycket stor.»

2. Men Abram sade: »Herre, Herre, hvad vill du då gifva mig? Jag går ju barnlös bort, och arfvinge till mitt hus blifver en man från Damaskus, Elieser.»

3. Och Abram sade ytterligare: »Mig har du icke gifvit någon lifsfrukt; se, en af mitt husfolk skall blifva min arfvinge.»

4. Men se, Herrens ord kom till honom; han sade: »Nej, denne skall icke blifva din arfvinge, utan en som utgår från ditt eget lif skall blifva din arfvinge.» 1 Mos. 17: 6, 16.

5. Och han förde honom ut och sade: »Skåda upp till himmelen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem»; och han sade till honom: »Så skall din säd blifva.» 1 Mos. 13: 16. 22: 17. 2 Mos. 32: 13. 5 Mos. 10: 22.

6. Och han trodde på Herren; och han räknade honom det till rättfärdighet. Rom. 4: 3. Gal. 3: 6. Jak. 2: 23.

7. Och han sade till honom: »Jag är Herren, som har fört dig ut från det kaldeiska Ur för att gifva dig detta land till besittning.»

8. Han sade: »Herre, Herre, hvaraf skall jag veta, att jag skall besitta det?»

9. Då sade han till honom: »Tag hit en treårig kviga, en treårig get och en

treårig vädur, därtill en turturdufva och en ung dufva.»

10. Och han tog alla dessa djur och styckade dem midt itu och lade styckena midt emot hvarandra; dock styckade han icke fåglarna. Jer. 34: 18.

11. Och roffåglar slogo ned på de döda kropparna, men Abram dref bort dem.

12. Då nu solen var nära att gå ned och en tung sömn hade fallit på Abram, se, då kom en förskräckelse öfver honom och stort mörker.

13. Och han sade till Abram: »Du skall veta för visso, att din säd skall lefva såsom främlingar i ett land, som icke tillhör dem, och de skola där vara trälar, och man skall förtrycka dem; så skall ske i fyra hundra år.

2 Mos. 1: 13 f. 12: 40. Apg. 7: 6 f.

14. Men det folk, hvars trälar de blifva, skall jag ock döma; sedan skola de draga ut med stora ägodelar.

2 Mos. 12: 35 f.

15. Men du själf skall gå till dina fäder i frid och blifva begrafven i en god ålder. 1 Mos. 25: 8.

16. Och i det fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka, ty ännu hafva icke amoréerna fyllt sin missgärnings mått.»

17. Då nu solen hade gått ned och det hade blifvit alldeles mörkt, syntes en rykande ugn med flammande låga, som for fram mellan styckena.

2 Mos. 13: 21. 19: 18. Jer. 34: 18.

18. På den dagen slöt Herren ett förbund med Abram och sade: »Åt din säd skall jag gifva detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, till floden Frat:

1 Mos. 12: 7. 2 Mos. 23: 31. 5 Mos. 34: 4. 1 Kon. 4: 21. 2 Krön. 9: 26. Ps. 80: 12.

19. kaináernas, kenaséernas, kadmonéernas,

20. hetéernas, perisséernas, rafaéernas, Jos. 24: 11.

21. amoréernas, kananéernas, girgaséernas och jebuséernas land.»

16 Kapitlet.

Hagar och Ismael.

Och Sarai, Abrams hustru, födde honom inga barn. Men hon hade en egyptisk tjänstekvinna, som hette Hagar;

2. och Sarai sade till Abram: »Se, Herren har gjort mig ofruktsam, så att jag icke föder barn; gå in till min tjänstekvinna, kanhända skall jag få afkomma genom henne.» Abram lyssnade till Sarais ord;

3. och Sarai, Abrams hustru, tog sin egyptiska tjänstekvinna Hagar och gaf henne till hustru åt sin man Abram, sedan denne hade bott tio år i Kanaans land.

4. Och han gick in till Hagar, och hon blef hafvande. När hon nu såg, att hon var hafvande, ringaktade hon sin fru.

5. Då sade Sarai till Abram: »Den orätt mig sker komme öfver dig. Jag själf lade min tjänstekvinna i din famn, men då hon nu ser, att hon är hafvande, ringaktar hon mig. Herren döme mellan mig och dig.»

6. Abram sade till Sarai: »Se, din tjänstekvinna är i din hand, gör med henne hvad du finner för godt.» När då Sarai tuktade henne, flydde hon bort ifrån henne.

7. Men Herrens ängel mötte henne vid en vattenkälla i öknen, den källa, som ligger vid vägen till Sur.

8. Och han sade: »Hagar, Sarais tjänstekvinna, hvarifrån kommer du och hvart går du?» Hon svarade: »Jag är stadd på flykt ifrån min fru Sarai.»

9. Då sade Herrens ängel till henne: »Vänd tillbaka till din fru och ödmjuka dig under henne.»

10. Och Herrens ängel sade till henne: »Jag skall göra din säd mycket talrik, så att man icke skall kunna räkna den för dess myckenhets skull.»

11. Ytterligare sade Herrens ängel till henne: »Se, du är hafvande och skall föda en son; honom skall du gifva namnet Ismael*, därför att Herren har hört ditt lidande.

12. Och han skall blifva lik en vildåsna; hans hand skall vara emot hvar man och hvar mans hand emot honom; och han skall bo gent emot alla sina bröder.» 1 Mos. 25: 18.

13. Och hon gaf Herren, som hade talat med henne, ett namn, sägande: »Du är Seendets Gud.» Hon tänkte nämligen: »Har jag då verkligen här fått se en skymt af honom som ser mig**?»

14. Däraf kallades brunnen Beer-Lahai-Roi; den ligger mellan Kades och Bered.

15. Och Hagar födde åt Abram en son; och Abram gaf den son, som

* D. å. Gud hör. — ** Hebr. roi.

Hagar hade födt åt honom, namnet Ismael. Gal. 4: 22 f.

16. Och Abram var åttiosex år gammal, när Hagar födde Ismael åt Abram.

17 Kapitlet.

Löftet om Isak. Omskärelsen.

Då Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig Herren för honom och sade till honom: »Jag är Gud den Allsmäktige; vandra inför mig och var ostrafflig.

2. Och jag skall göra ett förbund mellan mig och dig och skall föröka dig öfvermåttan.»

3. Då föll Abram ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom:

4. »Se, det förbund, som jag å min sida gör med dig, är detta, att du skall blifva en fader till många folk.

Rom. 4: 17.

5. Därför skall du icke mer heta Abram, utan Abraham* skall vara ditt namn, ty jag skall låta dig blifva en fader till många folk. Neh. 9: 7. Jes. 51: 2.

6. Och jag skall göra dig öfvermåttan fruktsam och låta folkslag komma af dig, och konungar skola utgå från dig.

7. Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig;

8. och jag skall gifva dig och din säd efter dig det land, där du nu bor såsom främling, hela Kanaans land, till evärdlig besittning, och jag skall vara deras Gud.»

9. Och Gud sade ytterligare till Abraham: »Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte.

10. Och detta är det förbund mellan mig och eder och din säd efter dig, som I skolen hålla: allt mankön bland eder skall omskäras;

3 Mos. 12: 3. Apg. 7: 8. Rom. 4: 11 f.

11. på eder förhud skolen I omskäras, och detta skall vara tecknet till förbundet mellan mig och eder.

12. Släkte efter släkte skall hvart gossebarn bland eder omskäras, när det är åtta dagar gammalt, jämväl den hemfödde tjänaren och den som är köpt för penningar från något främmande folk och som icke är af din säd.

13. Omskäras skall både din hemfödde tjänare och den som du köpt för penningar; och så skall mitt förbund vara på edert kött såsom ett evigt förbund.

14. Men en oomskuren af mankön, den hvilkens förhud icke blifvit omskuren, han skall utrotas ur sitt folk; han har brutit mitt förbund.»

15. Och Gud sade åter till Abraham: »Din hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara** skall vara hennes namn.

16. Och jag skall välsigna henne och skall också med henne gifva dig en son; ja, jag skall välsigna henne, och folkslag skola komma af henne, konungar öfver folk skola härstamma från henne.» 1 Mos. 21: 2.

17. Då föll Abraham ned på sitt ansikte och log, ty han sade vid sig själf: »Skulle barn födas åt en man, som är hundra år gammal? Och skulle Sara föda barn, hon som är nittio år gammal?» Rom. 4: 19.

18. Och Abraham sade till Gud: »Måtte allenast Ismael få lefva inför dig!»

19. Då sade Gud: »Sannerligen, din hustru Sara skall föda dig en son, och du skall gifva honom namnet Isak; och med honom skall jag upprätta mitt förbund, ett evigt förbund, som skall gälla hans säd efter honom. 1 Mos. 21: 2 f.

20. Men angående Ismael har jag ock hört din bön; se, jag skall välsigna honom och göra honom fruktsam och föröka honom öfvermåttan. Tolf höfdingar skall han få till söner, och jag skall göra honom till ett stort folk. 1 Mos. 25: 13 f.

21. Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, honom som Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år.» Rom. 9: 7 f.

22. Då nu Gud hade talat ut med Abraham, for han upp från honom.

23. Och Abraham tog sin son Ismael och alla sina tjänare, de hemfödda och de för penningar köpta, allt mankön bland folket i Abrahams hus, och omskar på denna samma dag deras förhud, såsom Gud hade tillsagt honom.

24. Och Abraham var nittionio år gammal, då hans förhud blef omskuren.

25. Och hans son Ismael var tretton år gammal, då hans förhud blef omskuren.

26. På denna samma dag omskuros Abraham och hans son Ismael;

* D. ä. fader till många. — ** D. ä. furstinna.

27. och alla män i hans hus, de hemfödda tjänarna och de som voro köpta för penningar ifrån främmande folk, blefvo omskurna tillika med honom.

18 Kapitlet.

Herrens besök hos Abraham. Förnyadt löfte till Sara. Abrahams förbön för Sodom.

Och Herren uppenbarade sig för honom vid Mamres terebintlund, där han satt vid ingången till sitt tält, då det var som hetast på dagen.

2. När han lyfte upp sina ögon, fick han se tre män stå framför sig. Och då han såg dem, skyndade han emot dem från tältets ingång och bugade sig ned till jorden Hebr. 13: 2.

3. och sade: »Herre, har jag funnit nåd för dina ögon, så gå icke förbi din tjänare.

4. Låt mig hämta litet vatten, så att I kunnen två edra fötter; och hvilen eder under trädet.

5. Och låten mig hämta ett stycke bröd, så att I kunnen vederkvicka eder, innan I gån vidare, eftersom I nu hafven tagit vägen förbi eder tjänare.» De sade: »Gör såsom du har sagt.»

6. Och Abraham skyndade in i tältet till Sara och sade: »Skynda dig och tag tre mått fint mjöl, knåda det och baka kakor.»

7. Men själf hastade Abraham bort till boskapen och tog en god ungkalf och gaf den åt sin tjänare, och denne skyndade sig att tillreda den.

8. Och han tog tjockmjölk och söt mjölk och kalfven, som han hade låtit tillreda, och satte fram för dem; och han stod själf hos dem under trädet, medan de åto.

9. Och de sade till honom: »Hvar är din hustru Sara?» Han svarade: »Därinne i tältet.»

10. Då sade han: »Jag skall komma tillbaka till dig nästa år vid denna tid, och se, då skall din hustru Sara hafva en son.» Detta hörde Sara, där hon stod i ingången till tältet, som var bakom honom. 1 Mos. 17: 19. 21: 1 f. Rom. 9: 9.

11. Men Abraham och Sara voro gamla och komna till hög ålder, och Sara hade icke mer såsom kvinnor pläga hafva. Hebr. 11: 11 f.

12. Därför log Sara vid sig själf och tänkte: »Skulle jag väl nu på min ålderdom gifva mig till lusta, nu då också min herre är gammal?» 1 Petr. 3: 6.

13. Men Herren sade till Abraham: »Hvarför log Sara och tänkte: 'Skulle jag verkligen föda barn, så gammal som jag är?'

14. Är då något så underbart, att Herren icke förmår det? På den bestämda tiden skall jag komma tillbaka till dig, vid denna tid nästa år, och då skall Sara hafva en son.» Luk. 1: 37.

15. Då nekade Sara och sade: »Jag log icke»; ty hon blef förskräckt. Men han sade: »Jo, du log.»

16. Och männen stodo upp för att gå därifrån och vände sina blickar mot Sodom, och Abraham gick med för att ledsaga dem.

17. Och Herren sade: »Kan jag väl dölja för Abraham hvad jag vill göra? Am. 3: 7. Jak. 2: 23.

18. Från Abraham skall ju komma ett stort och mäktigt folk, och i honom skola alla folk på jorden varda välsignade. 1 Mos. 12: 3. 22: 18. 26: 4. 28: 14. 2 Mos. 1: 7. Apg. 3: 25. Gal. 3: 8.

19. Ty jag har utvalt honom därtill, att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Herrens väg och öfva rättfärdighet och rätt, på det att Herren må låta komma öfver Abraham hvad han har lofvat honom.» 5 Mos. 6: 6 f.

20. Och Herren sade: »Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår;

1 Mos. 13: 13. Hes. 16: 48 f.

21. därför vill jag gå dit ned och se, om de verkligen hafva gjort allt, efter det rop, som kommit till mig; om så icke är, vill jag veta det.»

22. Och männen begåfvo sig därifrån och gingo mot Sodom; men Abraham stod ännu kvar inför Herren.

23. Och Abraham trädde fram och sade: »Vill du då förgöra den rättfärdige tillika med den ogudaktige?

24. Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull, som finnas där?

25. Bort det, att du skulle så göra och döda den rättfärdige tillika med den ogudaktige, så att det skulle gå den rättfärdige likasom den ogudaktige; bort det ifrån dig! Skulle han som är hela jordens domare icke göra hvad rätt är?» Rom. 3: 6.

26. Herren sade: »Om jag i Sodom finner femtio rättfärdiga inom staden, så vill jag skona hela orten för deras skull.»

27. Men Abraham svarade och sade: »Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag är stoft och aska. Ps. 103: 14. Syr. 17: 31.

28. Kanhända skall det fattas fem i de femtio rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärfva hela staden?» Han sade: »Om jag där finner fyrtiofem, så skall jag icke fördärfva den.»

29. Men han fortfor att tala till honom och sade: »Kanhända skola fyrtio finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke göra det, för de fyrtios skull.»

30. Då sade han: »Herre, vredgas icke öfver att jag ännu talar något. Kanhända skola trettio finnas där.» Han svarade: »Om jag där finner trettio, så skall jag icke göra det.»

31. Men han sade: »Se, jag har dristat mig att tala till Herren. Kanhända skola tjugu finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke fördärfva den, för de tjugus skull.»

32. Då sade han: »Herre, vredgas icke öfver att jag talar allenast ännu en gång. Kanhända skola tio finnas där.» Han svarade: »Jag skall då icke fördärfva den, för de tios skull.»

33. Och Herren gick bort, sedan han hade talat ut med Abraham; och Abraham vände tillbaka hem.

19 Kapitlet.

Sodoms förstöring. Lots hustru och döttrar.

Och de två änglarna kommo om aftonen till Sodom, och Lot satt då i Sodoms port. När Lot fick se dem, stod han upp och gick emot dem och föll ned till jorden på sitt ansikte

2. och sade: »I herrar, tagen härberge i eder tjänares hus och stannen där öfver natten, och tvån edra fötter; sedan kunnen I i morgon bittida fortsätta eder färd.» De svarade: »Nej, vi vilja stanna på gatan öfver natten.»

1 Mos. 18: 2 f.

3. Men han bad dem så enträget, att de togo härberge hos honom och kommo in i hans hus. Och han tillredde en måltid åt dem och bakade osyradt bröd, och de åto.

4. Men innan de hade lagt sig, omringades huset af männen i staden, Sodoms män, både unga och gamla, allt folket, så många de voro.

5. Dessa kallade på Lot och sade till honom: »Hvar äro de män, som hafva kommit till dig i natt? För dem ut till oss, på det att vi må känna dem.»

Jos. 8: 9. Rom. 1: 27.

6. Då gick Lot ut till dem i porten och stängde dörren efter sig

7. och sade: »Mina bröder, gören icke så illa.

3 Mos. 18: 22. 20: 13.

8. Se, jag har två döttrar, som ännu icke hafva känt någon man. Dem vill jag föra ut till eder, så kunnen I göra med dem hvad I finnen för godt. Gören allenast icke något mot dessa män, eftersom de nu hafva gått in under skuggan af mitt tak.»

9. Men de svarade: »Bort med dig!» Och de sade: »Denne ene har kommit hit och bor här såsom främling, och han vill dock ständigt upphäfva sig till domare. Men nu skola vi göra dig mer ondt än dem.» Och de trängde med våld in på mannen Lot och stormade fram för att spränga dörren.

10. Då räckte männen ut sina händer och togo Lot in till sig i huset och stängde dörren.

11. Och de slogo med blindhet de män, som stodo utanför husets port, både små och stora, så att de förgäfves sökte finna porten.

Visb. 19: 16.

12. Och männen sade till Lot: »Har du någon mera här, vare sig någon måg eller några söner eller döttrar eller någon annan, som tillhör dig i staden, så för dem bort ifrån detta ställe.

13. Ty vi skola fördärfva detta ställe; ropet från dem har blifvit så stort inför Herren, att Herren har utsändt oss till att fördärfva dem.»

1 Mos. 18: 20.

14. Då gick Lot ut och talade till sina mågar, som skulle få hans döttrar, och sade: »Stån upp och gån bort från detta ställe; ty Herren skall fördärfva staden.» Men hans mågar menade, att han skämtade.

15. När nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna på Lot och sade: »Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås genom stadens missgärning.»

16. Och då han ännu dröjde, togo männen honom vid handen jämte hans hustru och hans båda döttrar, ty Herren ville skona honom; och de förde honom ut, och när de voro utanför staden, släppte de honom.

Visb. 10: 6. 2 Petr. 2: 7.

17. Och medan de förde dem ut, sade den ene: »Fly för ditt lifs skull; se dig icke tillbaka och dröj ingenstädes på slätten. Fly undan till bergen, på det att du icke må förgås.»

18. Men Lot sade till dem: »Ack nej, Herre.

19. Se, din tjänare har ju funnit nåd för dina ögon, och stor är den barm-

härtighet, som du gör med mig, då du nu vill rädda mitt lif; men jag förmår icke fly undan till bergen; jag rädes, att olyckan hinner mig, så att jag omkommer.

20. Se, staden där borta ligger helt nära, och det är lätt att fly dit, och den är liten; låt mig fly undan dit — den är ju så liten — på det att jag må blifva vid lif.»

21. Då svarade han honom: »Nu väl, jag skall ock härl göra dig till viljes; jag skall icke omstörta den stad, om hvilken du talar.

22. Men skynda att fly undan dit; ty jag kan intet göra, förrän du har kommit dit.» Däraf fick staden namnet Soar*.

23. Då nu solen hade gått upp öfver jorden och Lot hade kommit till Soar,

24. lät Herren svafvel och eld regna ned från himmelen, från Herren, öfver Sodom och Gomorra;

5 Mos. 29: 23. Jes. 13: 19. Jer. 50: 40. Hos. 11: 8. Am. 4: 11. Luk. 17: 29. Jud. v. 7.

25. och han omstörtade dessa städer med hela slätten och alla dem som bodde i städerna och det som växte på marken.

26. Och Lots hustru, som följde efter honom, såg sig tillbaka; då blef hon en saltstod. Visb. 10: 7. Luk. 17: 32.

27. Och när Abraham bittida följande morgon gick till den plats, där han hade stått inför Herren,

28. och blickade ned öfver Sodom och Gomorra och öfver hela Slättlandet, då fick han se en rök stiga upp från landet, lik röken från en smältugn.

29. Så skedde då, att när Gud fördärfvade städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och lät Lot komma undan omstörtningen, då han omstörtade städerna, där Lot hade bott.

30. Och Lot drog upp från Soar till bergsbygden och bodde där med sina båda döttrar, ty han fruktade för att bo kvar i Soar; och han bodde med sina båda döttrar i en grotta.

31. Då sade den äldre till den yngre: »Vår fader är gammal, och ingen man finnes i landet, som kan ingå till oss efter all världens sedvänja.

32. Kom, låtom oss gifva vår fader vin att dricka och lägga oss hos honom, på det att vi må skaffa oss lifsfrukt genom vår fader.»

33. Så gåfvo de sin fader vin att dricka den natten, och den äldre gick in och lade sig hos sin fader, och han märkte icke, när hon lade sig, ej heller när hon stod upp.

34. Dagen därefter sade den äldre till den yngre: »Se, jag låg i natt hos min fader; låtom oss också denna natt gifva honom vin att dricka, och gå du in och lägg dig hos honom, på det att vi må skaffa oss lifsfrukt genom vår fader.»

35. Så gåfvo de också den natten sin fader vin att dricka; och den yngre gick och lade sig hos honom, och han märkte icke, när hon lade sig, ej heller när hon stod upp.

36. Så blefvo Lots båda döttrar hafvande genom sin fader.

37. Och den äldre födde en son, och hon gaf honom namnet Moab; från honom härstamma moabiterna ända till denna dag.

38. Den yngre födde ock en son, och hon gaf honom namnet Ben-Ammi; från honom härstamma Ammons barn ända till denna dag.

20 Kapitlet.

Abraham och hans hustru i Gerar.

Och Abraham bröt upp därifrån och drog till Sydlandet; där uppehöll han sig mellan Kades och Sur, och någon tid bodde han i Gerar.

2. Och Abraham sade om sin hustru Sara: »Hon är min syster.» Då sände Abimelek, konungen i Gerar, och lät hämta Sara till sig. 1 Mos. 12: 13 f. 26: 7 f.

3. Men Gud kom till Abimelek i en dröm om natten och sade till honom: »Se, du måste dö för den kvinnas skull, som du tagit till dig, fastän hon är en annan mans äkta hustru.»

4. Men Abimelek hade icke kommit vid henne. Och han svarade: »Herre, vill du då dräpa också rättfärdigt folk?

5. Sade han icke själf till mig: 'Hon är min syster'? Och likaså sade hon: 'Han är min broder.' I mitt hjärtas oskuld och med rena händer har jag gjort detta.»

6. Då sade Gud till honom i drömmen: »Ja, jag vet, att du har gjort detta i ditt hjärtas oskuld, och jag har själf hindrat dig från att synda mot mig; därför har jag icke tillstadt dig att komma vid henne.

7. Men gif nu mannen hans hustru tillbaka; ty han är en profet, och han må bedja för dig, så att du får lefva. Men om du icke gifver henne tillbaka,

* D. å. Ittenhet; jfr 14: 8.

så vet, att du skall döden dö, du själf och alla som tillhöra dig.»
Job 42: 8. Ps. 105: 14 f.

8. Då stod Abimelek upp bittida om morgonen och kallade till sig alla sina tjänare och berättade allt detta för dem; och männen blefvo mycket förskräckta.

9. Sedan kallade Abimelek Abraham till sig och sade till honom: »Hvad har du gjort mot oss? Hvari har jag förskyldat mig mot dig, eftersom du kommit mig och mitt rike att begå en så stor synd? På otillbörligt sätt har du handlat mot mig.»

10. Och Abimelek sade ytterligare till Abraham: »Hvad var din mening, när du gjorde detta?»

11. Abraham svarade: »Jag tänkte: 'På denna ort fruktar man nog icke Gud; de skola dräpa mig för min hustrus skull.'

12. Hon är också verkligen min syster, min faders dotter, fastän icke min moders dotter; och så blef hon min hustru.

13. Men då Gud sände mig ut på vandring bort ifrån min faders hus, sade jag till henne: 'Bevisa mig din kärlek därmed att du säger om mig, hvarthelst vi komma: Han är min broder.'»

14. Då tog Abimelek får och fäkreatur, tjänare och tjänarinnor och gaf dem åt Abraham. Han gaf honom ock hans hustru Sara tillbaka.

15. Och Abimelek sade: »Se, mitt land ligger öppet för dig; du må bo hvar du finner för godt.»

16. Och till Sara sade han: »Se, jag gifver åt din broder tusen siklar silfver; det skall för dig vara en försoningsgåfva inför allt ditt folk. Så har du inför alla fått upprättelse.»

17. Och Abraham bad till Gud, och Gud botade Abimelek och hans hustru och hans tjänstekvinnor, så att de åter kunde föda barn.

18. Ty Herren hade gjort alla kvinnor i Abimeleks hus ofruktsamma, för Saras, Abrahams hustrus, skull.

21 Kapitlet.

Isaks födelse. Ismael och Hagar i öknen. Abrahams förbund med Abimelek.

Och Herren såg till Sara, såsom han hade lofvat, och Herren gjorde med Sara såsom han hade sagt.
1 Mos. 17: 19. 18: 10. Matt. 1: 2. Hebr. 11: 11.

2. Sara blef hafvande och födde åt Abraham en son på hans ålderdom, vid den bestämda tid, som Gud hade sagt honom.

3. Och Abraham gaf den son, som var född åt honom, den som Sara hade född åt honom, namnet Isak.

4. Och Abraham omskar sin son Isak, när denne var åtta dagar gammal, såsom Gud hade bjudit honom.
1 Mos. 17: 10 f. Apg. 7: 8.

5. Och Abraham var hundra år gammal, när hans son Isak föddes åt honom.

6. Och Sara sade: »Gud har beredt mig ett löje; hvar och en som får höra detta skall le mot mig.»

7. Och hon sade: »Hvem skulle hafva sagt Abraham, att Sara skulle gifva barn di? Och nu har jag dock födt honom en son på hans ålderdom.»

8. Och barnet växte upp och blef afvandt; och den dag, då Isak afvandes, gjorde Abraham ett stort gästabud.

9. Då fick Sara se Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som denna födt åt Abraham, leka och skämta;

10. och hon sade till Abraham: »Drif ut denna tjänstekvinna och hennes son, ty denna tjänstekvinnas son skall icke ärfva med min son Isak.» Gal. 4: 30.

11. Det talet misshagade Abraham mycket för hans sons skull.

12. Men Gud sade till Abraham: »Du må icke för gossens och för din tjänstekvinnas skull låta detta misshaga dig. Lyssna till Sara i allt hvad hon säger dig; ty genom Isak är det som säd skall uppkallas efter dig.
Rom. 9: 7. Hebr. 11: 18.

13. Men också tjänstekvinnans son skall jag göra till ett folk, därför att han är din säd.»
1 Mos. 16, 10. 17: 20. 25: 12 f.

14. Bittida följande morgon tog Abraham bröd och en lägel med vatten och gaf det åt Hagar; han lade det på hennes rygg och gaf henne barnet med, och lät henne gå. Och hon gick sin väg och ströfvade omkring i Beer-Sebas öken.

15. Men då vattnet i lägeln tagit slut, lade hon barnet under en buske

16. och gick bort och satte sig gent emot, på ett bågskotts afstånd, ty hon tänkte: »Jag vill icke se på huru barnet dör.» Och där hon nu satt gent emot, brast hon ut i gråt.

17. Då hörde Gud gossens röst, och Guds ängel ropade till Hagar från himmelen och sade till henne: »Hvad fattas

dig, Hagar? Frukta icke; ty Gud har hört gossens röst, där han ligger.

18. Gå och lyft upp gossen och tag honom vid handen; jag skall göra honom till ett stort folk.»

19. Och Gud öppnade hennes ögon, och hon fick se en vattenbrunn. Och hon gick dit och fyllde sin lägel med vatten och gaf gossen att dricka.

20. Och Gud var med gossen, och han växte upp och bodde i öknen och blef med tiden en bågskytt.

21. Han bodde i öknen Paran; och hans moder tog en hustru åt honom från Egyptens land.

22. Vid den tiden kom Abimelek med Pikol, sin härhöfvitsman, och talade med Abraham och sade: »Gud är med dig i allt hvad du gör. 1 Mos. 26: 26 f.

23. Så svär mig nu här vid Gud, att du icke skall begå något svek mot mig eller mina barn och efterkommande, utan att du skall bevisa mig och det land, där du nu bor såsom främling, samma godhet, som jag har bevisat dig.»

24. Abraham sade: »Det vill jag svärja.»

25. Dock gjorde Abraham Abimelek förebråelser angående en vattenbrunn, som Abimeleks tjänare hade tagit ifrån honom.

26. Men Abimelek svarade: »Jag vet icke, hvem som har gjort detta; själf har du ingenting sagt mig, och jag har icke hört något därom förrän i dag.»

27. Då tog Abraham får och fäkreatur och gaf åt Abimelek; och de slöto förbund med hvarandra.

28. Men Abraham ställde sju lamm af hjorden afsides.

29. Då sade Abimelek till Abraham: »Hvad betyda de sju lammen, som du har ställt där afsides?»

30. Han svarade: »Dessa sju lamm skall du mottaga af mig, att detta må vara mig till ett vittnesbörd därom, att det är jag som har gräft denna brunn.»

31. Däraf kallades det stället Beer-Seba*, eftersom de båda där gingo eden.

32. När de så hade slutit förbund vid Beer-Seba, stodo Abimelek och hans härhöfvitsman Pikol upp och vände tillbaka till filistéernas land.

33. Och Abraham planterade en tamarisk vid Beer-Seba och åkallade där Herrens, den evige Gudens, namn.

34. Och Abraham bodde i filistéernas land en lång tid.

* D. ä. sjubrunnen (edsbrunnen).

22 Kapitlet.

Abraham pröfvas med befallningen att offra Isak. Nahors släktlista.

En tid härefter begaf det sig, att Gud satte Abraham på prof. Han sade till honom: »Abraham.» Han svarade: »Här är jag.» Judit 8: 29. Syr. 44: 21. 1 Mack. 2: 52. Hebr. 11: 17 f.

2. Då sade han: »Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land och offra honom där såsom brännoffer på ett berg, som jag skall säga dig.» 2 Krön 3: 1.

3. Bittida följande morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två sina tjänare och sin son Isak; och han högg sönder ved till brännoffer och bröt så upp och gick åstad till det ställe, som Gud hade sagt honom.

4. När nu Abraham på tredje dagen lyfte upp sina ögon och fick se stället på afstånd,

5. sade han till sina tjänare: »Stannen I här med åsnan; jag och gossen vilja gå dit bort. När vi hafva tillbedt, skola vi komma tillbaka till eder.»

6. Och Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själf tog han elden och knifven, och de gingo så båda tillsammans.

7. Då talade Isak till sin fader Abraham och sade: »Min fader.» Han svarade: »Här är jag, min son.» Han sade: »Se, här är elden och veden, men hvar är fåret till brännoffret?»

8. Abraham svarade: »Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret, min son.» Så gingo de båda tillsammans.

9. När de nu hade kommit till det ställe, som Gud hade sagt Abraham, byggde han där ett altare och lade veden därpå; sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ofvanpå veden.

10. Och Abraham räckte ut sin hand och tog knifven för att slakta sin son.

11. Då ropade Herrens ängel till honom från himmelen och sade: »Abraham, Abraham.» Han svarade: »Här är jag.»

12. Då sade han: »Kom icke med din hand vid gossen och gör honom intet; ty nu vet jag, att du fruktar Gud, då du icke har undanhållit mig din ende son.» Jak. 2: 21.

13. När då Abraham lyfte upp sina ögon, fick han bakom sig se en vädur, som hade fastnat med sina horn i ett

snär; och Abraham gick dit och tog väduren och offrade den till brännoffer i sin sons ställe.

14. Och Abraham gav det stället namnet Herren utser; nu för tiden heter det Berget, där Herren låter se sig.

15. Och Herrens ängel ropade för andra gången till Abraham från himmelen

16. och sade: »Jag svär vid mig själf, säger Herren, att eftersom du har gjort detta och icke undanhållit mig din ende son, Hebr. 6: 13.

17. därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen och såsom sanden på hafvets strand; och din säd skall intaga sina fienders portar.

1 Mos. 13: 16. 15: 5. Luk. 1: 73.

18. Och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du hörde min röst.» 1 Mos. 12: 3. 18: 18. 26: 4. Jes. 65: 16. Syr. 44: 22 f. Apg. 3: 25. Gal. 3: 8.

19. Sedan vände Abraham tillbaka till sina tjänare; och de stodo upp och gingo tillsammans till Beer-Seba. Och Abraham bodde i Beer-Seba.

20. En tid härefter blef så berättadt för Abraham: »Se, Milka har ock fött barn åt din broder Nahor.» 1 Mos. 11: 29.

21. Barnen voro Us, hans förstfödde, och Bus, dennes broder, och Kemuel, Arams fader,

22. vidare Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf och Betuel.

23. Men Betuel födde Rebecka. Dessa åtta föddes af Milka åt Nahor, Abrahams broder.

24. Och hans bihustru, som hette Reuma, födde ock barn, nämligen Teba, Gaham, Tahas och Maaka.

23 Kapitlet.

Saras död. Abrahams grafköp.

Och Sara blef ett hundra tjugusju år gammal; så gammal blef Sara.

2. Och Sara dog i Kirjat-Arba, det är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och höll dödsklagan efter Sara och begrät henne.

3. Därefter stod Abraham upp och gick bort ifrån den döda och talade så till Hets barn:

4. »Jag är en främling och gäst hos eder. Låten mig nu få en egen graf hos eder, så att jag kan föra min döda dit och begrafva henne.»

5. Då svarade Hets barn Abraham och sade till honom:

6. »Hör oss, herre. Du är en Guds höfding bland oss; begraf din döda i den bästa af våra grafvar. Ingen af oss skall vägra att gifva dig sin graf till att där begrafva din döda.»

7. Men Abraham stod upp och bugade sig för landets folk, Hets barn;

8. och han talade med dem och sade: »Om I tillstädjen, att jag för bort min döda och begrafver henne, så hören mig och läggen eder ut för mig hos Efron, Sohars son,

9. att han må gifva mig Makpelas grotta, som tillhör honom och som ligger vid ändan af hans åker, att han må gifva mig den mot full betalning ibland eder, till egen graf.»

10. Men Efron satt där bland Hets barn. Och Efron, hetéen, svarade Abraham i närvaro af Hets barn, alla som bodde inom hans stadsport. Han sade:

11. »Icke så, min herre, utan hör mig. Jag skänker dig åkern; grottan, som finnes där, skänker jag dig ock; jag skänker dig den inför mina landsmäns ögon; begraf där din döda.»

12. Men Abraham bugade sig för landets folk;

13. och han talade till Efron i närvaro af landets folk och sade: »Värdes dock höra mig. Jag vill betala åkerns värde; tag emot det af mig och låt mig där begrafva min döda.»

14. Då svarade Efron Abraham och sade till honom:

15. »Min herre, hör mig. Ett jordstycke till ett värde af fyra hundra siklar silfver, hvad betyder det mellan mig och dig? Begraf du din döda.»

16. Då nu Abraham hörde hvad Efron sade, vägde han upp åt Efron den summa, som denne hade uppgifvit i närvaro af Hets barn, fyra hundra siklar silfver, sådant som var gångbart i handel.

17. Så skedde, att Efrons åker vid Makpela, gent emot Mamre, själfva åkern med grottan, som fanns där, och alla träd på åkern, så långt dess område sträckte sig rundt omkring,

18. blef öfverlåten åt Abraham till egendom inför Hets barns ögon, inför alla som bodde inom hans stadsport.

19. Därefter begrof Abraham sin hustru Sara i grottan på Makpelas åker, gent emot Mamre, det är Hebron, i Kanaans land. 1 Mos. 25: 9 f. 35: 27 f. 47: 29 f. 50: 13. Apg. 7: 16.

20. Åkern med grottan, som fanns där, blef så af Hets barn öfverlåten åt Abraham till egen graf.

24 Kapitlet.

Rebecka blifver Isaks hustru.

När Abraham var gammal och kommen till hög ålder och Herren hade välsignat Abraham i alla stycken,

2. sade han till sin äldste hustjänare, den som förestod all hans egendom: »Lägg din hand under min länd;

1 Mos. 15: 2.

3. jag vill af dig taga en ed vid Herren, himmelens Gud och jordens Gud, att du icke till hustru åt min son skall taga en dotter till någon af kananéerna, bland hvilka jag bor,

4. utan att du skall gå till mitt eget land och till min släkt och där taga hustru åt min son Isak.»

5. Tjänaren sade till honom: »Men om så händer, att kvinnan icke vill följa mig hit till landet, skall jag då föra din son tillbaka till det land, hvarifrån du har kommit?»

6. Abraham svarade honom: »Tag dig till vara för att föra min son dit tillbaka.

7. Herren, himmelens Gud, som har fört mig bort ifrån min faders hus och ifrån mitt fädernesland, han som talat till mig och svurit och sagt: 'Åt din säd skall jag gifva detta land', han skall sända sin ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna få en hustru åt min son. 1 Mos. 12: 7. 13: 15. 15: 7, 18.

8. Men om kvinnan icke vill följa dig, så är du fri ifrån denna din ed till mig. Allenast må du icke föra min son dit tillbaka.»

9. Då lade tjänaren sin hand under sin herre Abrahams länd och lofvade honom detta med ed.

10. Och tjänaren tog tio af sin herres kameler och för åstad med allahanda dyrbara gåfvor från sin herre; han stod upp och for åstad till Nahors stad i Aram-Naharaim. 1 Mos. 11: 29, 31.

11. Där lät han kamelerna lägra sig utanför staden vid en vattenbrunn; och det led mot aftonen, den tid, då kvinnorna plägade komma ut för att hämta vatten.

12. Och han sade: »Herre, min herre Abrahams Gud, låt mig i dag få ett lyckosamt möte och gör nåd med min herre Abraham.

13. Se, jag står här vid vattenkällan, och stadsbornas döttrar komma hit ut för att hämta vatten.

14. Om jag nu säger till en flicka: 'Håll hit din kruka, att jag må dricka' och hon då svarar: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna', må hon då vara den som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag däraf veta, att du har gjort nåd med min herre.»

15. Och se, innan han hade slutat att tala, kom Rebecka dit ut, en dotter till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder Nahors hustru; och hon bar sin kruka på axeln.

1 Mos. 22: 23. Jes. 65: 24.

16. Och flickan var mycket fager att skåda, en jungfru, som ingen man hade känt. Hon gick nu ned till källan och fyllde sin kruka och steg så upp igen.

17. Då skyndade tjänaren emot henne och sade: »Låt mig dricka litet vatten ur din kruka.»

18. Hon svarade: »Drick, min herre» och satte strax ned krukan på sin hand och gaf honom att dricka.

19. Och sedan hon hade gifvit honom att dricka, sade hon: »Jag vill ock ösa upp vatten åt dina kameler, till dess de alla fått dricka.»

20. Och hon tömde strax sin kruka i hon och skyndade åter till brunnen för att ösa vatten och öste så upp åt alla hans kameler.

21. Men mannen såg på henne under tystnad och undrade, om Herren hade gjort hans resa lyckosam eller icke.

22. Då nu alla kamelerna hade druckit, tog mannen fram en näsring af guld, en half sikel i vikt, och två armband af guld, tio siklar i vikt,

23. och frågade: »Hvems dotter är du? Säg mig det. Och kunna vi få natthärberge i din faders hus?»

24. Hon svarade honom: »Jag är dotter till Betuel, Milkas son, som af henne föddes åt Nahor.»

25. Och hon sade ytterligare till honom: »Vi hafva rikligt med både halm och foder; natthärberge kan du ock få.»

26. Då böjde mannen sig ned och tillbad Herren

27. och sade: »Lofvad vare Herren, min herre Abrahams Gud, som icke har tagit sin nåd och trofasthet från min herre! Mig har Herren ledsagat på vägen, hem till min herres fränder.»

28. Och flickan skyndade åstad och berättade allt detta i sin moders hus.

29. Men Rebecka hade en broder, som hette Laban. Och Laban skyndade åstad till mannen därute vid källan.

30. När han nämligen såg näsringen och armbanden, som hans syster bar, och hörde, huru hans syster Rebecka berättade: 'Så och så talade mannen till

mig', då begaf han sig till mannen, där denne stod hos kamelerna vid källan.

31. Och han sade: »Kom in, du Herrens välsignade; hvarför står du härute? Jag har beredt plats i huset, och rum finnes för kamelerna.»

32. Så kom då mannen in i huset; och man lastade af kamelerna och tog fram halm och foder åt kamelerna och vatten till att två hans och hans följeslagares fötter.

33. Och man satte fram mat för honom; men han sade: »Jag vill icke äta, förrän jag har framfört mitt ärende.» Laban svarade: »Tala.»

34. Då sade han: »Jag är Abrahams tjänare.

35. Och Herren har rikligen välsignat min herre, så att han blifvit en mäktig man; han har gifvit honom får och fäkreatur, silfver och guld, tjänare och tjänarinnor, kameler och åsnor.

36. Och Sara, min herres hustru, har födt åt min herre en son på sin ålderdom, och åt denne har han gifvit allt hvad han äger.

37. Och min herre har tagit en ed af mig och sagt: 'Du skall icke till hustru åt min son taga en dotter till någon af kananéerna, i hvilkas land jag bor,

38. utan du skall gå till min faders hus och till min slägt och där taga hustru åt min son.'

39. Då sade jag till min herre: 'Men om nu kvinnan icke vill följa med mig?'

40. Han svarade mig: 'Herren, inför hvilken jag har vandrat, skall sända sin ängel med dig och göra din resa lyckosam, så att du åt min son får en hustru af min slägt och af min faders hus;

41. i sådant fall skall du vara löst från din ed till mig, när du kommer till min slägt. Och om de icke gifva henne åt dig, skall du vara fri ifrån eden till mig.'

42. Så kom jag i dag till källan, och jag sade: Herre, min herre Abrahams Gud, om du vill låta den resa, på hvilken jag är stadd, blifva lyckosam,

43. så låt det ske, när jag nu står här vid vattenkällan, att om en ung kvinna kommer ut för att hämta vatten och jag säger till henne: 'Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka'

44. och hon då svarar mig: 'Drick du; åt dina kameler vill jag ock ösa upp vatten', att hon då må vara den kvinna, som Herren har utsett åt min herres son.

45. Och innan jag hade slutat att så tala för mig själf, se, då kom Rebecka ut med sin kruka på axeln och gick ned till källan för att hämta vatten. Då sade jag till henne: 'Låt mig få dricka.'

46. Och strax tog hon ned sin kruka från axeln och sade: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna.' Så drack jag, och hon vattnade också kamelerna.

47. Och jag frågade henne och sade: 'Hvems dotter är du?' Hon svarade: 'Jag är dotter till Betuel, Nahors son, som föddes åt honom af Milka.' Då satte jag ringen i hennes näsa och armbanden på hennes armar.

48. Och jag böjde mig ned och tillbad Herren och lofvade Herren, min herre Abrahams Gud, som hade ledsagat mig på den rätta vägen, så att jag åt hans son skulle få min herres frändes dotter.

49. Om I nu viljen visa min herre kärlek och trofasthet, så sägen mig det; hvarom icke, så sägen mig ock det, att jag då må vända mig åt annat håll, till höger eller till vänster.»

50. Då svarade Laban och Betuel och sade: »Från Herren har detta kommit; vi kunna i den saken intet säga till dig, hvarken ondt eller godt.

51. Se, där står Rebecka inför dig, tag henne och far åstad; må hon blifva hustru åt din herres son, såsom Herren har sagt.»

52. När Abrahams tjänare hörde deras ord, föll han ned på jorden och tillbad Herren.

53. Sedan tog tjänaren fram smycken af silfver och guld samt kläder och gaf detta åt Rebecka. Jämväl åt hennes broder och hennes moder gaf han dyrbara skänker.

54. Och de åto och drucko, han och hans följeslagare, och stannade sedan där öfver natten. Men om morgonen, när de stått upp, sade han: »Låten mig nu fara till min herre.»

55. Då sade hennes broder och hennes moder: »Låt flickan stanna hos oss några dagar, tio eller så; sedan må du fara.»

56. Men han svarade dem: »Uppehållen mig icke, eftersom Herren har gjort min resa lyckosam. Låten mig fara; jag vill resa hem till min herre.»

57. Då sade de: »Vi vilja kalla hit flickan och fråga henne själf.»

58. Och de kallade Rebecka till sig och sade till henne: »Vill du resa med denne man?» Hon svarade: »Ja.»

59. Då bestämde de, att deras syster Rebecka, åtföljd af sin amma, skulle

fara med Abrahams tjänare och dennes män. 1 Mos. 35: 8.

60. Och de välsignade Rebecka och sade till henne: »Af dig, du vår syster, komme tusen gånger tio tusen, och må din säd intaga sina fienders portar.»

61. Och Rebecka och hennes tärnor stodo upp och satte sig på kamelerna och följde med mannen; så tog tjänaren Rebecka med sig och for sin väg.

62. Men Isak var på väg hem från Beer-Lahai-Roi, ty han bodde i Sydlandet. 1 Mos. 16: 14. 25: 11.

63. Och Isak hade mot aftonen gått ut på fältet i sorgsna tankar. När han då lyfte upp sina ögon, fick han se kameler komma.

64. Då nu också Rebecka lyfte upp sina ögon och fick se Isak, steg hon med hast ned från kamelen;

65. och hon frågade tjänaren: »Hvem är den mannen, som kommer emot oss där på fältet?» Tjänaren svarade: »Det är min herre.» Då tog hon slöjan och höljde sig.

66. Och tjänaren förtäljde för Isak, huru han hade uträttat allt.

67. Och Isak förde henne in i sin moder Saras tält; och han tog Rebecka till sig, och hon blef hans hustru, och han hade henne kär. Så blef Isak tröstad i sorgen efter sin moder. 1 Mos. 25: 20.

25 Kapitlet.

Abrahams söner med Ketura. Hans död och begrafning. Ismaels släkttafla. Esaus och Jakobs födelse. Esau säljer sin förstfödslorätt.

Och Abraham tog sig ännu en hustru, och hon hette Ketura.

2. Hon födde åt honom Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua.

3. Och Joksan födde Saba och Dedan, och Dedans söner voro assuréerna, letuséerna och leumméerna.

4. Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa voro Keturas söner.

5. Och Abraham gaf allt hvad han ägde åt Isak. 1 Mos. 24: 36.

6. Men åt sönerna till sina bihustrur gaf Abraham skänker och skilde dem, medan han själf ännu lefde, från sin son Isak, och lät dem draga österut, bort till Österlandet.

7. Och detta är antalet af de lefnadsår, som Abraham lefde: ett hundra sjuttiofem år;

8. därefter gaf Abraham upp andan och dog i en god ålder, gammal och lefnadsmätt, och blef samlad till sitt folk. 1 Mos. 15: 15. Hebr. 11: 13.

9. Och hans söner Isak och Ismael begrofvo honom i Makpelas grotta, på heteén Efrons, Sohars sons, åker gent emot Mamre,

10. den åker, som Abraham hade köpt af Hets barn; där blef Abraham begrafven, såväl som hans hustru Sara. 1 Mos. 23: 3 f.

11. Och efter Abrahams död välsignade Gud hans son Isak. Och Isak bodde vid Beer-Lahai-Roi. 1 Mos. 16: 14. 24: 62.

12. Och detta är berättelsen om Ismaels släkt, Abrahams sons, som föddes åt Abraham af Hagar, Saras egyptiska tjänstekvinna. 1 Krön. 1: 29 f.

13. Dessa äro namnen på Ismaels söner, med deras namn, efter deras ättföljd: Nebajot, Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel, Mibsam, 1 Mos. 17: 20.

14. Misma, Duma och Massa,

15. Hadad och Tema, Jetur, Nafis och Kedma.

16. Dessa voro Ismaels söner och dessa deras namn, i deras byar och tältläger, tolf höfdingar efter deras stammar.

17. Och detta är antalet af Ismaels lefnadsår: ett hundra trettiosju år; därefter gaf han upp andan och dog och blef samlad till sitt folk.

18. Och de hade sina boningsplatser från Havila ända till Sur, som ligger gent emot Egypten, fram emot Assyrien. Gent emot alla sina bröder nedsatte han sig. 1 Mos. 16: 12.

19. Och detta är berättelsen om Isaks, Abrahams sons, släkt. Abraham födde Isak; Matt. 1: 2.

20. och Isak var fyrtio år gammal, då han till hustru åt sig tog Rebecka, som var dotter till araméen Betuel från Paddan-Aram och syster till araméen Laban.

21. Och Isak bad till Herren för sin hustru Rebecka, ty hon var ofruktsam; och Herren bönhörde honom, så att hans hustru Rebecka blef hafvande.

22. Men barnen stötte hvarandra i hennes lif; då sade hon: »Om det skulle gå så, hvarför skall jag då vara till?» Och hon gick bort för att fråga Herren.

23. Och Herren svarade henne: »Två folk finnas i ditt lif, två folkstammar skola ur ditt sköte söndras från hvarandra; den ena stammen skall vara den andra öfvermäktig, och den äldre skall tjäna den yngre.» 1 Mos. 27: 29. 2 Sam. 8: 14. Mal. 1: 2 f. Rom. 9: 10 f.

24. Då nu tiden var inne, att hon skulle föda, se, då funnos tvillingar i hennes lif.

25. Den som först kom fram var rödlett och öfver hela kroppen såsom en hårmantel; och de gåfvo honom namnet Esau*.

26. Därefter kom hans broder fram, och denne höll med sin hand i Esaus häl; och han fick namnet Jakob**. Men Isak var sextio år gammal, då de föddes. Hos. 12: 3.

27. Och barnen växte upp, och Esau blef en skicklig jägare, som höll sig ute på marken; Jakob åter blef en fromsint man, som bodde i tält.

28. Och Isak hade Esau kärast, ty han hade smak för villebråd; men Rebecka hade Jakob kärast.

29. En gång, när Jakob höll på att koka en soppprätt, kom Esau hem från marken, uppgifven af hunger.

30. Och Esau sade till Jakob: »Låt mig få till lifs af det röda, det röda du har där; ty jag är uppgifven af hunger.» Däraf fick han namnet Edom***.

31. Men Jakob sade: »Sälj då nu åt mig din förstfödslorätt.» 5 Mos. 21: 17.

32. Esau svarade: »Jag är ju döden nära; hvartill gagnar mig då min förstfödslorätt?»

33. Jakob sade: »Så gif mig nu din ed därpå.» Och han gaf honom sin ed och sålde så sin förstfödslorätt till Jakob. 1 Mos. 27: 36. Hebr. 12: 16.

34. Men Jakob gaf åt Esau bröd och linssoppa; och han åt och drack och stod sedan upp och gick sin väg. Så ringa aktade Esau sin förstfödslorätt.

26 Kapitlet.

Isak i Gerar och Beer-Seba. Förnyelse af löftet till Abraham. Förbund med Abimelek. Esaus hustrur.

Men en hungersnöd uppstod i landet, en annan än den hungersnöd, som hade varit förut, i Abrahams tid. Då drog Isak till Abimelek, filistéernas konung, i Gerar. 1 Mos. 12: 10.

2. Och Herren uppenbarade sig för honom och sade: »Drag icke ned till Egypten; bo kvar i det land, som jag skall säga dig.

3. Stanna såsom främling här i landet; jag skall vara med dig och välsigna dig, ty åt dig och din säd skall jag gifva alla dessa länder och skall hålla den ed, som jag har svurit din fader Abraham.

4. Jag skall göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och jag skall gifva åt din säd alla dessa länder; och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, 1 Mos. 12: 3. 13: 15. 18: 18. 22: 18. 28: 14.

5. därför att Abraham har hört min röst och hållit hvad jag bjudit honom hålla, mina bud, mina stadgar och mina lagar.»

6. Så stannade Isak kvar i Gerar.

7. Och när männen på orten frågade honom om hans hustru, sade han: »Hon är min syster.» Han fruktade nämligen för att säga: »Hon är min hustru», ty han tänkte: »Männen här på orten kunde då dräpa mig för Rebeckas skull, eftersom hon är så fager att skåda.» 1 Mos. 12: 13 f. 20: 2 f.

8. Men när han hade varit där en längre tid, hände det en gång, då Abimelek, filistéernas konung, blickade ut genom fönstret, att han fick se Isak skämta med sin hustru Rebecka.

9. Då kallade Abimelek Isak till sig och sade: »Se, hon är ju din hustru; huru har du då kunnat säga: 'Hon är min syster'?» Isak svarade honom: »Jag fruktade, att jag annars skulle blifva dödad för hennes skull.»

10. Då sade Abimelek: »Hvad har du gjort mot oss? Huru lätt hade icke kunnat ske, att någon af folket lägrat din hustru, och så hade du dragit skuld öfver oss.»

11. Sedan bjöd Abimelek allt folket och sade: »Den som kommer vid denne man eller vid hans hustru, han skall straffas med döden.»

12. Och Isak sådde där i landet och fick det året hundrafaldt, ty Herren välsignade honom.

13. Och han blef en mäktig man; hans makt blef större och större, så att han till slut var mycket mäktig.

14. Han ägde så många får och fäkreatur och så många tjänare, att filistéerna begynte afundas honom.

15. Och filistéerna kastade igen alla de brunnar, som hans faders tjänare hade gräft i hans fader Abrahams tid, och fyllde dem med grus. 1 Mos. 21: 25.

16. Och Abimelek sade till Isak: »Drag bort ifrån oss; ty du har blifvit oss alltför mäktig.»

* D. ä. luden. — ** D. ä. den som håller i hälen; kan ock betyda: den som bedrager. — *** D. ä. röd.

17. Då drog Isak bort därifrån och slog upp sitt läger i Gerars dal och bodde där.

18. Och Isak lät åter uppgräfva de vattenbrunnar, som hade blifvit gräfda i hans fader Abrahams tid, men som filistéerna efter Abrahams död hade kastat igen; och han återgaf dem de namn, som hans fader hade gifvit dem.

19. Och Isaks tjänare gräfde i dalen och funno där en brunn med rinnande vatten.

20. Men herdarna i Gerar begynte tvista med Isaks herdar och sade: »Vattnet är vårt.» Då gaf han den brunnen namnet Esek*, eftersom de hade kifvat med honom.

21. Därefter gräfde de en annan brunn, men om den kommo de ock i tvist; då gaf han den namnet Sitna**.

22. Sedan begaf han sig därifrån till en annan plats och gräfde åter en brunn; om den tvistade de icke; därför gaf han denna namnet Rehobot***, sägande: »Nu har ju Herren gifvit oss utrymme, så att vi kunna föröka oss i landet.»

23. Sedan drog han därifrån upp till Beer-Seba.

24. Och Herren uppenbarade sig för honom den natten och sade: »Jag är Abrahams, din faders, Gud. Frukta icke, ty jag är med dig, och jag skall välsigna dig och göra din säd talrik för min tjänare Abrahams skull.»

25. Då byggde han där ett altare och åkallade Herrens namn och slog där upp sitt tält. Och Isaks tjänare gräfde där en brunn. 1 Mos. 12: 8.

26. Och Abimelek begaf sig till honom från Gerar med Ahussat, sin vän, och Pikol, sin härhöfvitsman.

1 Mos. 21: 22 f.

27. Men Isak sade till dem: »Hvarför kommen I till mig, fastän I haten mig och hafven drifvit mig ifrån eder?»

28. De svarade: »Vi hafva tydligt sett, att Herren är med dig; därför tänkte vi: 'Låtom oss gifva hvarandra en ed, vi och du, så att vi sluta ett förbund med dig,

29. att du icke skall göra oss något ondt, likasom icke heller vi hafva kommit vid dig, och likasom vi icke hafva gjort dig annat än godt och låtit dig fara i frid.' Du är nu Herrens välsignade.»

30. Då gjorde han ett gästabud åt dem, och de åto och drucko.

31. Bittida följande morgon svuro de hvarandra eden; sedan lät Isak dem gå, och de foro ifrån honom i frid.

32. Samma dag kommo Isaks tjänare och berättade honom om den brunn, som de hade gräft, och sade till honom: »Vi hafva funnit vatten.»

33. Och han kallade den Sibea. Däraf heter staden Beer-Seba ännu i dag.

34. Då Esau var fyrtio år gammal, tog han till hustrur Jehudit, dotter till hetéen Beeri, och Basemat, dotter till hetéen Elon. 1 Mos. 36: 2 f.

35. Men dessa blefvo en hjärtesorg för Isak och Rebecka. 1 Mos. 27: 46.

27 Kapitlet.

Jakob skaffar sig genom svek sin faders välsignelse.

När nu Isak hade blifvit gammal och hans ögon voro skumma, så att han icke kunde se, kallade han till sig Esau, sin äldste son, och sade till honom: »Min son.» Han svarade honom: »Här är jag.»

2. Då sade han: »Se, jag är gammal och vet icke när jag skall dö.

3. Så tag nu dina jaktredskap, ditt koger och din båge, och gå ut i marken och jaga villebråd åt mig

4. och tillred åt mig en smaklig rätt, sådan jag tycker om, och bär in den till mig, att jag må äta, på det att min själ må välsigna dig, förrän jag dör.»

5. Men Rebecka hörde, huru Isak talade till sin son Esau. Och medan Esau gick ut i marken för att jaga villebråd till att föra hem,

6. sade Rebecka till sin son Jakob: »Se, jag har hört din fader tala så till din broder Esau:

7. 'Hämta mig villebråd och tillred åt mig en smaklig rätt, att jag må äta och så välsigna dig inför Herren, förrän jag dör.'

8. Så hör nu hvad jag säger, min son, och gör hvad jag bjuder dig.

9. Gå bort till hjorden och hämta mig därifrån två goda killingar, så vill jag af dem tillreda en smaklig rätt åt din fader, en sådan som han tycker om.

10. Och du skall bära in den till din fader, att han må äta, på det att han må välsigna dig, förrän han dör.»

11. Men Jakob sade till sin moder Rebecka: »Min broder Esau är ju luden, och jag är slät. 1 Mos. 25: 25.

12. Kanhända tager min fader på mig, och jag blifver då af honom hål-

* D. ä. kif. — ** D. ä. fientlighet. — *** D. ä. utrymme.

len för en bespottare och skaffar mig förbannelse i stället för välsignelse.»

13. Då sade hans moder till honom: »Den förbannelsen komme över mig, min son; hör du allenast hvad jag säger och gå och hämta dem åt mig.»

14. Då gick han och hämtade dem och bar dem till sin moder; och hans moder tillredde en smaklig rätt, sådan hans fader tyckte om.

15. Och Rebecka tog Esaus, sin äldre sons, högtidskläder, som hon hade hos sig i huset, och klädde dem på Jakob, sin yngre son.

16. Och med skinnen af killingarna beklädde hon hans händer och den släta delen af hans hals.

17. Sedan lämnade hon åt sin son Jakob den smakliga rätten och brödet, som hon hade tillredt.

18. Och han gick in till sin fader och sade: »Min fader.» Han svarade: »Här är jag; hvem är du, min son?»

19. Då sade Jakob till sin fader: »Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort såsom du tillsade mig; sätt dig upp och ät af mitt villebråd, på det att din själ må välsigna mig.»

20. Men Isak sade till sin son: »Huru har du så snart kunnat finna något, min son?» Han svarade: »Herren, din Gud, skickade det i min väg.»

21. Då sade Isak till Jakob: »Kom hit, min son, och låt mig taga på dig och känna, om du är min son Esau eller icke.»

22. Och Jakob gick fram till sin fader Isak; och när denne hade tagit på honom, sade han: »Rösten är Jakobs röst, men händerna äro Esaus händer.»

23. Och han kände icke igen honom, ty hans händer voro ludna såsom hans broder Esaus händer; och han välsignade honom.

24. Men han sade: »Är du verkligen min son Esau?» Han svarade: »Ja.»

25. Då sade han: »Bär hit maten åt mig, att jag må äta af min sons villebråd, på det att min själ må välsigna dig.» Och han bar den fram till honom, och han åt; och han räckte honom vin, och han drack.

26. Därefter sade hans fader Isak till honom: »Kom hit och kyss mig, min son.»

27. När han då gick fram och kysste honom, kände han lukten af hans kläder och välsignade honom; han sade: »Se, af min son utgår doft såsom af en mark, hvilken Herren välsignat.

Hebr. 11: 20.

28. Så gifve dig Gud af himmelens dagg och af jordens fetma och säd och vin i rikligt mått.

29. Folk tjäne dig, och folkslag falle ned för dig. Var en herre över dina bröder, och din moders söner falle ned för dig. Förbannad vare den dig förbannar, och välsignad vare den dig välsignar!»

1 Mos. 12: 3. 25: 23. 4 Mos. 24: 9. Obad. v. 10.

30. Men när Isak så hade välsignat Jakob och Jakob just hade gått ut från sin fader Isak, kom hans broder Esau hem från jakten.

31. Därefter tillredde också han en smaklig rätt och bar in den till sin fader och sade till sin fader: »Må min fader stå upp och äta af sin sons villebråd, på det att din själ må välsigna mig.»

32. Hans fader Isak frågade honom: »Hvem är du?» Han svarade: »Jag är Esau, din förstfödde son.»

33. Då blef Isak öfvermåttan häpen och sade: »Hvem var då den jägaren, som bar in till mig sitt villebråd, så att jag, förrän du kom, åt af allt och välsignade honom? Välsignad skall han ock förblifva.»

34. När Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd och bitter klagan och sade till sin fader: »Välsigna ock mig, min fader.»

35. Men han svarade: »Din broder har kommit med svek och tagit din välsignelse.»

36. Då sade han: »Han heter ju Jakob*, och han har nu också två gånger bedragit mig. Min förstfödslorätt har han tagit, och se, nu har han ock tagit min välsignelse.» Och han frågade: »Har du då ingen välsignelse kvar för mig?» 1 Mos. 25: 31 f.

37. Isak svarade och sade till Esau: »Se, jag har satt honom till en herre över dig, och alla hans bröder har jag gifvit honom till tjänare, och med säd och vin har jag begåfvat honom; hvad skall jag då nu göra för dig, min son?»

38. Esau sade till sin fader: »Har du då allenast den enda välsignelsen, min fader? Välsigna också mig, min fader.» Och Esau brast ut i gråt.

Hebr. 12: 17.

* Se noten till 25: 26.

39. Då svarade hans fader Isak och sade till honom: »Se, fjärran ifrån jordens fetma skall din boning vara och utan dagg från himmelen ofvanifrån.

40. Af ditt svärd skall du lefva, och du skall tjäna din broder. Men det skall ske, när du samlar din kraft, att du bryter hans ok från din hals.»

2 Kon. 8: 20 f.

41. Och Esau blef hätsk mot Jakob för den välsignelses skull, som hans fader hade gifvit honom. Och Esau sade vid sig själf: »Snart skola de dagar komma, då vi få sörja vår fader; då skall jag dräpa min broder Jakob.»

42. När man nu berättade för Rebecka hvad hennes äldre son Esau hade sagt, sände hon och lät kalla till sig sin yngre son Jakob och sade till honom: »Se, din broder Esau vill hämnas på dig och dräpa dig.

43. Så hör nu hvad jag säger, min son: stå upp och fly till min broder Laban i Haran 1 Mos. 24: 29.

44. och stanna någon tid hos honom, till dess din broders förbittring upphört,

45. till dess din broders vrede mot dig upphört och han förgäter hvad du har gjort mot honom. Då skall jag sända och hämta dig därifrån. Hvarför skulle jag mista eder båda på samma gång?» 1 Mos. 9: 6.

46. Och Rebecka sade till Isak: »Jag är led vid lifvet för Hets döttrars skull. Om Jakob tager hustru bland Hets döttrar, en sådan som dessa, någon bland landets döttrar, hvarför skall jag då lefva?» 1 Mos. 26: 34 f.

28 Kapitlet.

Jakobs flykt till Laban. Hans dröm i Betel.

Då kallade Isak till sig Jakob och välsignade honom; och han bjöd honom och sade till honom: »Tag dig icke till hustru någon af Kanaans döttrar,

2. utan stå upp och far till Paddan-Aram, till Betuels, din morfaders, hus och tag dig en hustru därifrån, någon af Labans, din morbroders, döttrar.

Hos. 12: 12.

3. Och må Gud den Allsmäktige välsigna dig och göra dig fruktsam och föröka dig, så att skaror af folk komma af dig;

4. må han gifva åt dig Abrahams välsignelse, åt dig och din säd med dig, att du må taga i besittning det land, som Gud har gifvit åt Abraham, och där du nu bor såsom främling.»

1 Mos. 12: 2 f. 13: 15 f.

5. Så sände Isak åstad Jakob, och denne begaf sig till Paddan-Aram, till araméen Laban, Betuels son, som var broder till Rebecka, Jakobs och Esaus moder.

6. Då nu Esau såg, att Isak hade välsignat Jakob och sändt honom till Paddan-Aram för att därifrån taga sig hustru — ty han hade välsignat honom och bjudit honom, sägande: »Du skall icke taga till hustru någon af Kanaans döttrar» —

7. och då han såg, att Jakob hade lydt sin fader och moder och begifvit sig till Paddan-Aram,

8. då märkte Esau, att Kanaans döttrar misshagade hans fader Isak;

9. och Esau gick bort till Ismael och tog Mahalat, Abrahams son Ismaels dotter, Nebajots syster, till hustru åt sig, utöfver de hustrur han förut hade.

1 Mos. 36: 3.

10. Men Jakob begaf sig från Beer-Seba på väg till Haran.

11. Och han kom till ett ställe, där han stannade öfver natten, ty solen hade gått ned; och han tog en af stenarna på platsen för att hafva den till hufvudgärd och lade sig att sofva där.

12. Då hade han en dröm. Han såg en stege vara ställd på jorden, och dess öfre ände räckte upp till himmelen, och Guds änglar stego upp och ned därpå.

1 Mos. 35: 1. 48: 3. Joh. 1: 51.

13. Och se, Herren stod framför honom och sade: »Jag är Herren, Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud. Det land, där du ligger, skall jag gifva åt dig och din säd.

14. Och din säd skall blifva såsom stoftet på jorden, och du skall utbreda dig åt väster och öster och norr och söder, och alla släkter på jorden skola varda välsignade i dig och i din säd.

1 Mos. 12: 3. 18: 18. 22: 17 f. 26: 4.

15. Och se, jag är med dig och skall bevara dig, hvarthelst du går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land; ty jag skall icke öfvergifva dig, till dess jag har gjort hvad jag har sagt dig.»

Visb. 10: 10 f.

16. När Jakob vaknade upp ur sömnen, sade han: »Herren är sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!»

17. Och han betogs af fruktan och sade: »Detta måste vara en helig plats; här bor för visso Gud, och här är himmelens port.»

18. Och bittida om morgonen stod Jakob upp, tog stenen, som han hade haft till hufvudgärd, och reste upp den till en stod och göt olja därofvanpå.
1 Mos. 31: 13. 35: 14 f.

19. Och han gaf det stället namnet Betel*; men förut hade staden hetat Lus. 1 Mos. 12: 8.

20. Och Jakob gjorde ett löfte och sade: »Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa, på hvilken jag nu är stadd, och gifver mig bröd till att äta och kläder till att kläda mig med,

21. så att jag kommer i frid tillbaka till min faders hus, då skall Herren vara min Gud;

22. och denna sten, som jag har rest till en stod, skall blifva ett Guds hus, och af allt hvad du gifver mig skall jag gifva dig tionde.»
3 Mos. 27: 30 f.

29 Kapitlet.

Jakobs tjänst hos Laban. Hans hustrur och söner:

Och Jakob begaf sig åstad och gick till Österlandet.

2. Där fick han se en brunn på fältet, och vid den låga tre fårhjordar, ty ur denna brunn plägade man vattna hjordarna. Och stenen, som låg öfver brunnens öppning, var stor;

3. därför plägade man låta alla hjordarna samlas dit och vältrade så stenen från brunnens öppning och vattnade fåren; sedan lade man stenen tillbaka på sitt ställe öfver brunnens öppning.

4. Och Jakob sade till männen: »Mina bröder, hvarifrån ären I?» De svarade: »Vi äro från Haran.»

5. Då sade han till dem: »Kännen I Laban, Nahors son?» De svarade: »Ja.»
1 Mos. 24: 29.

6. Och han frågade dem: »Står det väl till med honom?» De svarade: »Ja; och se, där kommer hans dotter Rakel med fåren.»

7. Han sade: »Se, det är ännu full dag; ännu är det icke tid att samla tillhopa boskapen. Vattnen fåren och fören dem åter i bet.»

8. Men de svarade: »Vi kunna icke göra det, förrän alla hjordarna blifvit samlade och man vältrat stenen från brunnens öppning; då vattna vi fåren.»

9. Medan han ännu talade med dem, hade Rakel kommit med sin faders får; ty hon plägade vakta dem.

10. När Jakob fick se sin morbroder Labans dotter Rakel komma med Labans, hans morbroders, får, gick han fram och vältrade stenen från brunnens öppning och vattnade sin morbroder Labans får.

11. Och Jakob kysste Rakel och brast ut i gråt.

12. Och Jakob omtalade för Rakel, att han var hennes faders frände, och att han var Rebeckas son; och hon skyndade åstad och omtalade det för sin fader.

13. Då nu Laban fick höra talas om sin systerson Jakob, skyndade han emot honom och tog honom i famn och kysste honom och förde honom in i sitt hus; och han förtäljde för Laban allt som händt honom.

14. Och Laban sade till honom: »Ja, du är mitt kött och ben.» Och han stannade hos honom en månads tid.

15. Och Laban sade till Jakob: »Du är ju min frände. Skulle du då tjäna mig för intet? Säg mig, hvad du vill hafva i lön?»

16. Men Laban hade två döttrar; den äldre hette Lea, och den yngre hette Rakel.

17. Och Leas ögon voro matta, men Rakel hade en skön gestalt och var skön att skåda.

18. Och Jakob hade fattat kärlek till Rakel; därför sade han: »Jag vill tjäna dig i sju år för Rakel, din yngre dotter.»
Hos. 12: 12.

19. Laban svarade: »Det är bättre, att jag gifver henne åt dig, än att jag skulle gifva henne åt någon annan; blif kvar hos mig.»

20. Så tjänade Jakob för Rakel i sju år, och de tycktes honom vara allenast några dagar; så kär hade han henne.

21. Därefter sade Jakob till Laban: »Gif mig min hustru, ty min tid är nu förlupen; låt mig gå in till henne.»

22. Då bjöd Laban tillhopa allt folket på orten och gjorde ett gästabud.

23. Men när aftonen kom, tog han sin dotter Lea och förde henne till honom, och han gick in till henne;

24. och Laban gaf då sin tjänstekvinna Silpa åt sin dotter Lea till tjänstekvinna.

25. Om morgonen fick Jakob se, att det var Lea. Då sade han till Laban: »Hvad har du gjort mot mig? Var det icke för Rakel jag tjänade hos dig? Hvarför har du så bedragit mig?»

* D. ä. Guds hus.

26. Laban svarade: »Det är icke sed på vår ort, att man gifver bort den yngre före den äldre.

27. Låt nu dennas bröllopsvecka gå till ända, så vilja vi gifva dig också den andra, mot det att du gör tjänst hos mig i ännu ytterligare sju år.»

28. Och Jakob samtyckte härtill och lät hennes bröllopsvecka gå till ända. Sedan gaf han honom sin dotter Rakel till hustru;

29. och Laban gaf då sin tjänstekvinna Bilha åt sin dotter Rakel till tjänstekvinna.

30. Så gick han in också till Rakel, och han hade Rakel kärare än Lea. Sedan tjänade han hos honom i ännu ytterligare sju år.

31. Men då Herren såg, att Lea var försmådd, gjorde han henne fruktsam, medan Rakel var ofruktsam.

32. Och Lea blef hafvande och födde en son, och hon gaf honom namnet Ruben, ty hon sade: »Herren har sett till mitt lidande*; ja, nu skall min man hafva mig kär.»

33. Och hon blef åter hafvande och födde en son. Då sade hon: »Herren har hört**, att jag varit försmådd, därför har han gifvit mig också denne.» Och hon gaf honom namnet Simeon.

34. Och åter blef hon hafvande och födde en son. Då sade hon: »Nu skall väl ändå min man hålla sig till*** mig, ty jag har födt honom tre söner.» Däraf fick denne namnet Levi.

35. Åter blef hon hafvande och födde en son. Då sade hon: »Nu vill jag tacka† Herren.» Därför gaf hon honom namnet Juda. Sedan upphörde hon att föda.

30 Kapitlet.

Jakobs öfriga barn. Hans förkofran i rikedom.

Då nu Rakel såg, att hon icke födde barn åt Jakob, afundades hon sin syster och sade till Jakob: »Skaffa mig barn, eljest dör jag.»

2. Då upptändes Jakobs vrede mot Rakel, och han svarade: »Håller du då mig för Gud, den som förmenar dig lifsfrukt?»

3. Hon sade: »Se där är min tjänarinna Bilha; gå in till henne, att hon må föda barn i mitt sköte, så att genom henne också jag får afkomma.»

1 Mos. 16: 2.

4. Så gaf hon honom sin tjänstekvinna Bilha till hustru, och Jakob gick in till henne.

5. Och Bilha blef hafvande och födde åt Jakob en son.

6. Då sade Rakel: »Gud har skaffat rätt†† åt mig; han har hört min röst och gifvit mig en son.» Därför gaf hon honom namnet Dan.

7. Åter blef Bilha, Rakels tjänstekvinna, hafvande, och hon födde åt Jakob en andre son.

8. Då sade Rakel: »Strider††† om Gud har jag stridt med min syster och har vunnit seger.» Och hon gaf honom namnet Naftali.

9. Då nu Lea såg, att hon hade upphört att föda, tog hon sin tjänstekvinna Silpa och gaf henne åt Jakob till hustru.

10. Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde åt Jakob en son.

11. Då sade Lea: »Till lycka†*!» Och hon gaf honom namnet Gad.

12. Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde åt Jakob en andre son.

13. Då sade Lea: »Till sällhet†** för mig! Ja, jungfrur skola prisa mig säll.» Och hon gaf honom namnet Aser.

14. Men Ruben gick ut en gång vid tiden för hveteskörden och fann kärleksäpplen på marken och bar dem till sin moder Lea. Då sade Rakel till Lea: »Gif mig några af din sons kärleksäpplen.»

15. Men hon svarade henne: »Är det icke nog att du har tagit min man? Vill du ock taga min sons kärleksäpplen?» Rakel sade: »Nu väl, han må i natt ligga hos dig, om jag får din sons kärleksäpplen.»

16. Då nu Jakob om aftonen kom hem från marken, gick Lea honom till mötes och sade: »Till mig skall du gå in; ty jag har gifvit min sons kärleksäpplen såsom lön för dig.» Så låg han hos henne den natten.

17. Och Gud hörde Lea, så att hon blef hafvande, och hon födde åt Jakob en femte son.

18. Då sade Lea: »Gud har gifvit mig min lön†*** för det att jag gaf min

* Hebr. raá beonjí. — ** Hebr. schamá, hvaraf namnet Simeon (egentligen Schimeón) härledes. — *** Hebr. jillavé af stammen lavá. — † Hebr. hodá »tacka», hvaraf namnet Juda (egentligen jehudá) härledes. — †† Hebr. dan. — ††† Hebr. naftulím. — †* Hebr. gad. — †** Hebr. óscher af samma stam, från hvilken namnet Aser (egentligen Aschér) härledes. — †*** Hebr. sakár.

tjänstekvinna åt min man.» Och hon gaf honom namnet Isaskar.

19. Åter blef Lea hafvande, och hon födde åt Jakob en sjätte son.

20. Då sade Lea: »Gud har gifvit mig en god gåfva*. Nu skall min man blifva boende** hos mig, ty jag har födt honom sex söner.» Och hon gaf honom namnet Sebulon.

21. Därefter födde hon en dotter och gaf henne namnet Dina.

22. Men Gud tänkte på Rakel, och Gud hörde henne och gjorde henne fruktsam.

23. Hon blef hafvande och födde en son. Då sade hon: »Gud har bortagit*** min smälek.»

24. Och hon gaf honom namnet Josef, i det hon sade: »Herren gifve mig ännu† en son.»

25. Då nu Rakel hade födt Josef, sade Jakob till Laban: »Låt mig fara; jag vill draga hem till min ort och till mitt land.

26. Gif mig mina hustrur och mina barn, för hvilka jag har tjänat dig, och låt mig draga hem; du vet ju själf, huru jag har tjänat dig.» 1 Mos. 31: 38 f.

27. Laban svarade honom: »Låt mig finna nåd för dina ögon; jag vet genom hemlig konst, att Herren för din skull välsignat mig»;

28. och han sade ytterligare: »Bestäm hvad du vill hafva i lön af mig, så skall jag gifva dig det.»

29. Han svarade honom: »Du vet själf, huru jag har tjänat dig och hvad det har blifvit af din boskap under min vård.

30. Ty helt litet var det som du hade, förrän jag kom, men det har förökat sig och blifvit mycket, ty Herren har välsignat dig hvar jag gått fram. Men när skall jag nu också få göra något för mitt hus?»

31. Han svarade: »Hvad skall jag gifva dig?» Och Jakob sade: »Du skall alls intet gifva mig. Om du vill göra mot mig såsom jag nu säger, så skall jag fortfara att vara herde för din hjord och vakta den.

32. Jag vill i dag gå igenom hela din hjord och afskilja därifrån alla spräckliga och brokiga såväl som alla mörka djur bland fåren och hvad som är brokigt och spräckligt bland getterna; sådant må sedan blifva min lön.

33. Och när du framdeles kommer för att med egna ögon se hvad som blifvit min lön, då skall min rättfärdighet vara mitt vittne: alla getter hos mig, som icke äro spräckliga eller brokiga, och alla får hos mig, som icke äro mörka, de skola räknas såsom stulna.»

34. Då sade Laban: »Nu väl, blifve det såsom du har sagt.»

35. Och samma dag afskilde han de strimmiga och brokiga bockarna och alla spräckliga och brokiga getter — alla djur, på hvilka något hvitt fanns — och alla mörka djur bland fåren; och detta lämnade han i sina söners vård.

36. Och han lät ett afstånd af tre dagsresor vara mellan sig och Jakob. Och Jakob fick Labans öfriga hjord att vakta.

37. Men Jakob tog sig friska käppar af poppel, mandelträd och lönn och skalade på dem hvita ränder, i det han blottade det hvita på käpparna.

38. Sedan lade han käpparna, som han hade skalat, i rännorna eller vattenhoarna, dit hjordarna kommo för att dricka, så att djuren hade dem framför sig; och de hade just sin parningstid, när de nu kommo för att dricka. 1 Mos. 31: 12.

39. Och djuren parade sig vid käpparna, och så blef djurens afföda strimmig, spräcklig och brokig.

40. Därefter afskilde Jakob lammen och ordnade djuren så, att de vände hufvudena mot det som var strimmigt och mot allt som var mörkt i Labans hjord; så skaffade han sig egna hjordar, som han icke lät komma ihop med Labans hjord.

41. Och så ofta de kraftigare djuren skulle para sig, lade Jakob käpparna framför djurens ögon i rännorna, så att de parade sig vid käpparna.

42. Men när det var de svagare djuren, lade han icke dit dem. Härigenom tillföllo de svaga Laban och de kraftiga Jakob.

43. Så blef mannen öfvermåttan rik; han fick mycken småboskap, därtill ock tjänarinnor och tjänare, kameler och åsnor.

31 Kapitlet.

Jakobs flykt från Laban. Hans förlikning med denne.

Men han fick höra, huru Labans söner talade så: »Jakob har tagit allt

* Hebr. sébed. — ** Hebr. sabál »bo», hvaraf sebúl »boning». — *** Hebr. asáf. — † Hebr. joséf.

hvad vår fader ägde; af det vår fader ägde är det som han skaffat sig all denna rikedom.»

2. Jakob märkte också, att Laban icke såg på honom med samma ögon som förut.

3. Och Herren sade till Jakob: »Vänd tillbaka till dina fäders land och till din släkt; jag skall vara med dig.»

4. Då sände Jakob och lät kalla Rakel och Lea ut på marken till sin hjord;

5. och han sade till dem: »Jag märker, att eder fader icke ser på mig med samma ögon som förut, fastän min faders Gud har varit med mig.

6. Och I veten själfva, att jag har tjänat eder fader af alla mina krafter;

7. men eder fader har handlat svikligt mot mig och tio gånger förändrat min lön. Dock har Gud icke tillstadt honom att göra mig något ondt.

Ps. 105: 14.

8. När han sade: 'De spräckliga skola vara din lön', så fick hela hjorden spräcklig afföda; och när han sade: 'De strimmiga skola vara din lön', så fick hela hjorden strimmig afföda.

9. Så tog Gud eder faders boskap och gaf den åt mig.

10. Ty när parningstiden kom, lyfte jag upp mina ögon och fick se i drömmen, att hannarna, som betäckte småboskapen, voro strimmiga, spräckliga och fläckiga.

11. Och Guds ängel sade till mig i drömmen: 'Jakob.' Jag svarade: 'Här är jag.'

12. Då sade han: 'Lyft upp dina ögon och se, huru alla hannar, som betäcka småboskapen, äro strimmiga, spräckliga och fläckiga; ty jag har sett allt hvad Laban gör mot dig.

13. Jag är den Gud, som du såg i Betel, där du smorde en stod, och där du gjorde mig ett löfte. Stå nu upp och drag ut ur detta land och vänd tillbaka till ditt fädernesland.'»

1 Mos. 28: 12 f. 32: 9.

14. Då svarade Rakel och Lea och sade till honom: »Hafva vi numera någon lott eller arfvedel i vår faders hus?

15. Blefvo vi icke af honom aktade såsom främlingar, när han sålde oss? Sedan har han ock förtärt hvad han fick i betalning för oss.

16. Ja, all den rikedom, som Gud har afhändt vår fader, tillhör oss och våra barn. Så gör nu allt hvad Gud har sagt dig.»

17. Då stod Jakob upp och satte sina barn och sina hustrur på kamelerna

18. och förde bort med sig all boskap och alla ägodelar, som han hade förvärfvat, den boskap han ägde och som han hade förvärfvat i Paddan-Aram, och begaf sig på väg till sin fader Isak i Kanaans land.

19. Men Laban hade gått bort för att klippa sina får; då stal Rakel sin faders husgudar,

Dom. 17: 5. 18: 14, 17. 1 Sam. 19: 13. Hos. 3: 4.

20. och Jakob stal sig undan från araméen Laban, så att denne icke fick veta af, när han flydde.

21. Så flydde han med allt sitt, i det han stod upp och gick öfver floden; och han ställde sin färd mot Gileads berg.

22. Men på tredje dagen fick Laban veta, att Jakob hade flytt.

23. Då tog han med sig sina fränder och jagade efter honom sju dagsresor och hann upp honom på Gileads berg.

24. Men Gud kom till araméen Laban i en dröm om natten och sade till honom: »Tag dig till vara för att tala något mot Jakob, hvad det nu vara må.»

25. Och Laban upphann Jakob. Denne hade då slagit upp sitt tält på berget, och Laban med sina fränder hade ock sitt tält uppslaget på Gileads berg.

26. Då sade Laban till Jakob: »Hvad är detta för ett tilltag, att du stulit dig undan från mig och fört bort mina döttrar, likasom vore de tagna med svärd?

27. Hvarför dolde du din flykt och stal dig undan från mig? Därigenom att du icke lät mig veta något därom, hindrades jag att ledsaga dig till vägs med jubel och sång, med pukor och harpor.

28. Du förunnade mig icke ens att kyssa mina barnbarn och mina döttrar. Du har handlat dåraktigt.

29. Det står nu i min makt att göra eder ondt; men eder faders Gud sade till mig i natt: 'Tag dig till vara för att tala något mot Jakob, hvad det nu vara må.'

30. Och då du nu ändtligen ville fara, eftersom du längtade så mycket till din faders hus, hvarför skulle du stjäla mina gudar?»

31. Då svarade Jakob och sade till Laban: »Jag fruktade för dig, ty jag tänkte, att du skulle med våld taga dina döttrar ifrån mig.

32. Men den, hos hvilken du finner dina gudar, han skall icke få behålla lifvet. I våra fränders närvaro må du se efter, om något är ditt af det jag

har i min ägo, och i så fall taga det.» Ty Jakob visste icke, att Rakel hade stulit dem.

33. Då gick Laban in i Jakobs tält, därpå i Leas tält och i de båda tjänstekvinnornas tält, men fann intet. Och när han kommit ut ur Leas tält, gick han in i Rakels tält.

34. Men Rakel hade tagit husgudarna och lagt dem i kamelsadeln och satt sig därofvanpå. Och Laban genomsökte hela tältet, men fann dem icke.

35. Och hon sade till sin fader: »Vredgas icke, min herre, öfver att jag ej kan stiga upp för dig, ty det är med mig på kvinnors vis.» Så sökte han efter husgudarna, men fann dem icke.

36. Då blef Jakob vred och for ut mot Laban, och Jakob tog till orda och sade till Laban: »Hvari har jag då förbrutit mig eller syndat, eftersom du så häftigt förföljer mig?

37. Nu har du genomsökt allt mitt bohag; hvad har du där funnit af bohagsting, som tillhöra dig? Lägg det fram här inför mina fränder och dina fränder, att de må döma mellan oss båda.

38. I tjugu år har jag nu varit hos dig; dina tackor och dina getter hafva icke födt i otid, och väduraria i din hjord har jag icke ätit.

39. Intet ihjälrifvet djur förde jag till dig; jag måste själf ersätta det; du utkräfde det af mig, ehvad det var stulet om dagen eller stulet om natten.

2 Mos. 22: 12 f.

40. Sådan var min lott: om dagen förtärdes jag af hetta och om natten af köld, och sömnen flydde mina ögon.

41. I tjugu år har jag nu varit i ditt hus; jag har tjänat dig i fjorton år för dina båda döttrar och i sex år för din boskap, men du har tio gånger förändrat min lön.

42. Om icke min faders Gud hade varit med mig, Abrahams Gud, den som ock Isak fruktar, så hade du nu säkert låtit mig fara med tomma händer. Men Gud såg mitt lidande och min möda, och han fällde domen i natt.»

43. Då svarade Laban och sade till Jakob: »Döttrarna äro mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro mina hjordar, och allt det du ser är mitt; hvad skulle jag då nu kunna göra mot dessa mina döttrar eller mot barnen, som de födt?

44. Så kom nu och låt oss sluta ett förbund med hvarandra, och må det vara ett vittne mellan mig och dig.»

45. Då tog Jakob en sten och reste den till en stod.

46. Och Jakob sade till sina fränder: »Samlen tillhopa stenar.» Och de togo stenar och gjorde ett röse och höllo måltid där på röset.

47. Och Laban kallade det Jegar-Sahaduta, men Jakob kallade det Galed*.

48. Och Laban sade: »Detta röse vare i dag vittne mellan mig och dig.» Däraf fick det namnet Galed;

49. men det kallades ock Mispa**, ty han sade: »Herren vare väktare mellan mig och dig, då vi icke mera se hvarandra.

50. Om du behandlar mina döttrar illa eller tager andra hustrur jämte mina döttrar, så vet, att om ock ingen människa är tillstädes, så är dock Gud vittne mellan mig och dig.»

51. Och Laban sade ytterligare till Jakob: »Se, detta röse och stoden, som jag har upprest mellan mig och dig

52. — detta röse vare ett vittne, och stoden vare ett vittne, att jag icke skall draga till dig förbi detta röse, och att icke heller du skall draga till mig förbi detta röse och denna stod, med ondt uppsåt.

53. Abrahams Gud och Nahors Gud, han som var deras faders Gud, han vare domare mellan oss.» Och Jakob svor eden vid honom som hans fader Isak fruktade.

54. Och Jakob offrade ett slaktoffer på berget och inbjöd sina fränder att hålla måltid med sig. Och de åto och stannade sedan på berget öfver natten.

55. Men om morgonen stod Laban bittida upp, och sedan han kysst sina barnbarn och sina döttrar och välsignat dem, for han sin väg hem igen.

32 Kapitlet.

Jakobs anordningar för mötet med Esau. Hans kamp med Gud.

Men när Jakob drog sin väg fram, mötte honom Guds änglar;

2. och då Jakob såg dem, sade han: »Detta är Guds skara.» Och han gaf det stället namnet Mahanaim***.

2 Kon. 6: 17. Ps. 34: 8.

* Båda namnen betyda vittnesröse; det förra namnet är arameiska, det senare hebreiska. — ** D. ä. vaktställe. — *** D. ä. två skaror.

3. Och Jakob sände budbärare framför sig till sin broder Esau i Seirs land, på Edoms mark;

4. och han bjöd dem och sade: »Så skolen I säga till min herre Esau: Din tjänare Jakob låter säga: Jag har vistats borta hos Laban och dröjt kvar där ända till nu;

5. och jag har fått oxar, åsnor, får, tjänare och tjänarinnor. Och jag har nu velat sända bud för att låta min herre veta detta, på det att jag må finna nåd för dina ögon.»

6. När sedan budbärarna kommo tillbaka till Jakob, sade de: »Vi träffade din broder Esau, som redan drager emot dig med fyra hundra man.»

7. Då blef Jakob mycket förskräckt och betogs af ångest; och han delade sitt folk och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror.

8. Ty han tänkte: »Om Esau öfverfaller den ena skaran och slår den, så kan dock den andra skaran undkomma.»

9. Och Jakob sade: »Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre, du som sade till mig: 'Vänd tillbaka till ditt land och till din släkt, så skall jag göra dig godt',

1 Mos. 31: 13.

10. jag är för ringa till all den nåd och all den trofasthet, som du har bevisat din tjänare; ty jag hade icke mer än min staf, då jag gick öfver denna Jordan, och nu har jag förökats till två skaror.

11. Rädda mig undan min broder Esaus hand, ty jag fruktar, att han kommer och slår mig, utan att ens skona mödrar och barn.

12. Du har själf sagt: 'Jag skall göra dig mycket godt och låta din säd blifva såsom hafvets sand, som man icke kan räkna för dess myckenhets skull.'»

1 Mos. 28: 13 f.

13. Och han stannade där den natten. Och af det han hade förvärfvat uttog han till skänker åt sin broder Esau

14. två hundra getter och tjugu bockar, två hundra tackor och tjugu vädurar,

15. trettio digifvande kamelston med deras föl, fyrtio kor och tio tjurar samt tjugu åsninnor med tio föl.

16. Och han lämnade detta i sina tjänares vård, hvar hjord för sig, och sade till sina tjänare: »Gån framför mig och låten ett mellanrum vara mellan hjordarna.»

17. Och han bjöd den förste och sade: »När min broder Esau möter dig och frågar dig: 'Hvem tillhör du, och hvart går du, och hvem tillhöra djuren, som du drifver framför dig?'

18. då skall du svara: 'De tillhöra din tjänare Jakob; de äro skänker, som han sänder till min herre Esau, och se, själf kommer han efter oss.'»

19. Och han bjöd likaledes den andre och den tredje och alla de öfriga, som drefvo hjordarna: »Såsom jag nu har sagt eder skolen I säga till Esau, när I kommen fram till honom.

20. Och I skolen vidare säga: 'Se, också din tjänare Jakob kommer efter oss.'» Ty han tänkte: »Jag vill blidka honom med de skänker, som gå före mig; sedan vill jag själf komma inför hans ansikte; kanhända tager han då nådigt emot mig.»

21. Så gingo nu skänkerna före honom, medan han själf den natten stannade i lägret.

22. Men under natten stod han upp och tog sina båda hustrur och sina båda tjänstekvinnor och sina elfva söner och gick öfver Jabboks vad.

23. Han tog dem och förde dem öfver bäcken och förde tillika öfver hvad han eljest ägde.

24. Och Jakob blef ensam kvar. Då brottades en man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp.

Hos. 12: 3 f.

25. Och när denne såg, att han icke kunde öfvervinna honom, rörde han vid hans höftled, så att Jakobs höft gick ur led, under det han brottades med honom.

26. Och mannen sade: »Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp.» Men han svarade: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.»

27. Då sade han till honom: »Hvad är ditt namn?» Han svarade: »Jakob.»

28. Han sade: »Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud* och med människor och vunnit seger.» 1 Mos. 35: 10.

29. Då frågade Jakob och sade: »Låt mig veta ditt namn.» Han svarade: »Hvarför frågar du efter mitt namn?» Och han välsignade honom där.

Dom. 13: 17 f.

30. Men Jakob gaf stället namnet Peniel**, »ty», sade han, »jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt lif blifvit räddadt».

2 Mos. 33: 20.

* Hebr. sará »kämpa», el »Gud». — ** D. ä. Guds ansikte.

31. Och när han hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå upp; men han haltade på sin höft.

32. Fördenskull äta Israels barn ännu i dag icke höftsenan, som ligger på höftleden, därför nämligen, att han rörde vid Jakobs höftled, på höftsenan.

33 Kapitlet.

Jakobs och Esaus möte.

Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau komma med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna.

2. Och han lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med hennes barn därnäst och Rakel med Josef sist.

3. Och själf gick han framför dem och bugade sig sju gånger ned till jorden, till dess han kom fram till sin broder.

4. Men Esau skyndade emot honom och tog honom i famn och föll honom om halsen och kysste honom; och de gräto.

5. Och när han lyfte upp sina ögon och fick se kvinnorna och barnen, sade han: »Hvilka äro dessa, som du har med dig?» Han svarade: »Det är barnen, som Gud har beskärt din tjänare.»
Ps. 127: 3.

6. Och tjänstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade sig.

7. Därefter gick ock Lea fram med sina barn, och de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram och bugade sig.

8. Sedan frågade han: »Hvad ville du med hela den skara, som jag mötte?» Han svarade: »Jag ville finna nåd för min herres ögon.»

9. Men Esau sade: »Jag har nog; behåll du hvad du har, min broder.»

10. Jakob svarade: »Icke så; om jag har funnit nåd för dina ögon, så tag emot skänkerna af mig, eftersom jag har fått se ditt ansikte, likasom såge jag ett gudaväsens ansikte, då du nu så gunstigt har tagit emot mig.

11. Tag hälsningsskänkerna, som jag skickat emot dig; ty Gud har varit mig nådig, och jag har allt fullt upp.» Och han bad honom så enträget, att han tog emot dem.

12. Och Esau sade: »Låtom oss bryta upp och draga vidare; jag vill följa med dig.»

13. Men han svarade honom: »Min herre ser själf, att barnen äro späda, och att jag har med mig får och kor, som gifva di; drifver man dessa för starkt en enda dag, så dör hela hjorden.

14. Må därför min herre draga åstad före sin tjänare, så vill jag komma efter i sakta mak, i den mån boskapen, som drifves framför mig, och barnen orka följa med, till dess jag kommer till min herre i Seir.»

15. Då sade Esau: »Så vill jag åtminstone lämna kvar hos dig en del af mitt folk.» Men han svarade: »Hvarför så? Må jag allenast finna nåd för min herres ögon.»

16. Så vände Esau om samma dag och tog vägen till Seir.

17. Men Jakob bröt upp och drog till Suckot och byggde sig där ett hus. Och åt sin boskap gjorde han löfhyddor*; däraf fick stället namnet Suckot.

18. Och Jakob kom på sin färd från Paddan-Aram välbehållen till Sikems stad i Kanaans land och slog upp sitt läger utanför staden.

19. Och han köpte det jordstycke, där han hade slagit upp sitt tält, af Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor.
Jos. 24: 32. Apg. 7: 16.

20. Och han uppreste där ett altare och kallade det El-Elohe-Israel**.

34 Kapitlet.

Sikems våld mot Dina. Hennes bröders hämnd.

Men Dina, den dotter, som Lea födt åt Jakob, gick ut för att besöka landets döttrar.

2. Och Sikem, som var son till hivéen Hamor, höfdingen i landet, fick se henne, och han tog henne till sig och lägrade henne och kränkte henne.

3. Och hans själ fäste sig vid Dina, Jakobs dotter, och flickan blef honom kär, och han talade vänligt med flickan.

4. Och Sikem sade till sin fader Hamor: »Skaffa mig denna flicka till hustru.»

5. Och Jakob hade fått höra, att hans dotter Dina hade blifvit skändad. Men eftersom hans söner voro med hans boskap ute på marken, teg Jakob, till dess de kommo hem.

6. Så gick nu Hamor, Sikems fader, ut till Jakob för att tala med honom.

* Hebr. suckót. — ** D. ä. Guds, Israels Guds, altare.

7. Och Jakobs söner kommo hem från marken, när de fingo höra hvad som händt. Och männen voro bedröfvade och vredgades högligen öfver att han hade gjort hvad som var en galenskap i Israel, i det han lägrat Jakobs dotter — en otillbörlig gärning.
5 Mos. 22: 21.

8. Då talade Hamor med dem och sade: »Min son Sikems själ hänger fast vid eder syster; gifven henne åt honom till hustru.

9. Och befrynden eder med oss; gifven åt oss edra döttrar och tagen I våra döttrar till hustrur,

10. och bosätten eder hos oss, ty landet skall ligga öppet för eder; där mån I bo och draga omkring och förvärfva besittningar.»

11. Och Sikem sade till hennes fader och hennes bröder: »Låten mig finna nåd för edra ögon; hvad I fordren af mig vill jag gifva.

12. Begären af mig huru stor brudgåfva och skänk som helst; jag vill gifva hvad I fordren af mig; gifven mig allenast flickan till hustru.»

13. Då svarade Jakobs söner Sikem och hans fader Hamor med listiga ord, eftersom han hade skändat deras syster Dina,

14. och sade till dem: »Vi kunna icke samtycka till att gifva vår syster åt en man, som har förhud; ty sådant hålla vi för skamligt.

15. Allenast på det villkoret skola vi göra eder till viljes, att I blifven såsom vi, därigenom att allt mankön bland eder omskäres.

16. Då skola vi gifva åt eder våra döttrar och själfva taga edra döttrar till hustrur; och vi skola då bo hos eder och blifva med eder ett enda folk.

17. Men om I icke viljen höra oss och låta omskära eder, så skola vi taga vår syster och draga bort.»

18. Och Hamor och Sikem, Hamors son, voro till freds med hvad de begärde.

19. Och den unge mannen dröjde icke att göra så, ty han hade fått behag till Jakobs dotter. Och han hade större myndighet än någon annan i hans faders hus.

20. Så trädde då Hamor och hans son Sikem upp i sin sjads port och talade till männen i staden och sade:

21. »Dessa män äro fredligt sinnade mot oss; må vi alltså låta dem bo i landet och draga omkring där; landet har ju utrymme nog för dem. Vi vilja taga deras döttrar till hustrur åt oss och gifva dem våra döttrar.

22. Men allenast på det villkoret skola männen göra oss till viljes och bo hos oss och blifva ett enda folk med oss, att allt mankön bland oss omskäres, likasom de själfva äro omskurna.

23. Och då blifva ju deras boskap och deras egendom och alla deras dragare vår tillhörighet. Må vi fördenskull allenast göra dem till viljes, så skola de bo kvar hos oss.»

24. Och folket lydde Hamor och hans son Sikem, alla de som bodde inom hans stadsport; allt mankön, så många som bodde inom hans stadsport, lät omskära sig.

25. Men på tredje dagen, då de plågades af värken, togo Jakobs två söner Simeon och Levi, Dinas bröder, hvar sitt svärd och öfverföllo staden oförtänkt och dräpte allt mankön.
1 Mos. 49: 5 f. Judit 9: 2.

26. Också Hamor och hans son Sikem dräpte de med svärdsegg och togo Dina ut ur Sikems hus och gingo sin väg.

27. Och Jakobs söner kommo öfver de slagna och plundrade staden, därför att deras syster hade blifvit skändad;

28. de togo deras får och fäkreatur och åsnor, både hvad som fanns i staden och hvad som fanns på fältet.

29. Och allt deras gods och alla deras barn och deras kvinnor förde de bort såsom byte tillika med allt annat som fanns i husen.

30. Men Jakob sade till Simeon och Levi: »I hafven dragit olycka öfver mig, då I nu gjort mig förhatlig för landets inbyggare, kananéerna och perisséerna. Mitt folk är allenast en ringa hop; man skall nu församla sig mot mig och slå mig ihjäl; så skall jag med mitt hus förgöras.»

31. Men de svarade: »Skulle man då få behandla vår syster såsom en sköka?»

35 Kapitlet.

Jakob ånyo i Betel. Benjamins födelse och Rakels död. Jakobs söner. Isaks död.

Och Gud sade till Jakob: »Stå upp, drag till Betel och stanna där, och res där ett altare åt den Gud, som uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder Esau.» 1 Mos. 28: 12 f.

2. Då sade Jakob till sitt husfolk och till alla som voro med honom: »Skaffen bort de främmande gudar, som I

hafven bland eder, och renen eder och byten om kläder,
1 Mos. 31: 19. Jos. 24: 2, 23. 1 Sam. 7: 3.

3. och låtom oss så stå upp och draga till Betel; där vill jag resa ett altare åt den Gud, som bönhörde mig i min nöds tid, och som var med mig på den väg jag vandrade.»

4. Då gåfvo de åt Jakob alla de främmande gudar, som de hade hos sig, därtill ock sina örringar; och Jakob gräfde ned detta under terebinten vid Sikem.

5. Sedan bröto de upp; och en förskräckelse ifrån Gud kom öfver de kringliggande städerna, så att man icke förföljde Jakobs söner.

6. Och Jakob kom till Lus, det är Betel, i Kanaans land, jämte allt det folk, som var med honom.

7. Och han byggde där ett altare och kallade stället El-Betel*, därför att Gud där hade uppenbarat sig för honom, då han flydde för sin broder.
1 Mos. 28: 19.

8. Och Debora, Rebeckas amma, dog och blef begrafven nedanför Betel under en ek; den fick namnet Gråtoeken.
1 Mos. 24: 59.

9. Och Gud uppenbarade sig åter för Jakob vid hans hemkomst från Paddan-Aram och välsignade honom.

10. Och Gud sade till honom: »Ditt namn är Jakob; men du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt namn.» Så fick han namnet Israel.
1 Mos. 32: 28. 1 Kon. 18: 31.

11. Och Gud sade till honom: »Jag är Gud den Allsmäktige; var fruktsam och föröka dig. Ett folk, ja, skaror af folk skola komma af dig, och konungar skola utgå från din länd. 1 Mos. 48: 4.

12. Och det land, som jag har gifvit åt Abraham och Isak, skall jag gifva åt dig; åt din säd efter dig skall jag ock gifva det landet.» 1 Mos. 13: 7. 26: 3.

13. Och Gud for upp från honom på den plats, där han hade talat med honom.

14. Men Jakob reste en stod på den plats, där han hade talat med honom, en stod af sten; och han offrade drickoffer därpå och göt olja öfver den.

15. Och Jakob gaf stället, där Gud hade talat med honom, namnet Betel.

16. Sedan bröto de upp från Betel. Och då det ännu var ett stycke väg fram till Efrat, kom Rakel i barnsnöd, och barnsnöden blef henne svår.

17. När då hennes barnsnöd var som svårast, sade hjälpkvinnan till henne: »Frukta icke; ty också denna gång får du en son.»

18. Men när hon höll på att gifva upp andan och var döende, gaf hon honom namnet Ben-Oni**; men hans fader kallade honom Benjamin***.

19. Så dog Rakel, och hon blef begrafven vid vägen till Efrat, det är Bet-Lehem. 1 Mos. 48: 7.

20. Och Jakob reste en vård på hennes graf; den kallas ännu i dag Rakels grafvård.

21. Och Israel bröt upp därifrån och slog upp sitt tält på andra sidan om Herdetornet.

22. Och medan Israel bodde där i landet, gick Ruben åstad och lägrade Bilha, sin faders bihustru; och Israel fick höra det. 1 Mos. 49: 4. 1 Krön. 5: 1.

Och Jakob hade tolf söner.

23. Leas söner voro Ruben, Jakobs förstfödde, vidare Simeon, Levi, Juda, Isaskar och Sebulon.

24. Rakels söner voro Josef och Benjamin.

25. Bilhas, Rakels tjänstekvinnas, söner voro Dan och Naftali.

26. Silpas, Leas tjänstekvinnas, söner voro Gad och Aser. Dessa voro Jakobs söner, hvilka föddes åt honom i Paddan-Aram.

27. Och Jakob kom till sin fader Isak i Mamre vid Kirjat-Arba, det är Hebron, där Abraham och Isak hade bott såsom främlingar.

28. Och Isak lefde ett hundra åttio år;

29. därefter gaf Isak upp andan och dog och blef samlad till sitt folk, gammal och mätt på att lefva. Och hans söner Esau och Jakob begrofvo honom. 1 Mos. 25: 8.

36 Kapitlet.

Esaus släkttafla.

Detta är berättelsen om Esaus, det är Edoms, släkt. 1 Mos. 25: 30.

2. Esau hade tagit sina hustrur bland Kanaans döttrar: Ada, hetéen Elons dotter, och Oholibama, dotter till Ana och sondotter till hivéen Sibeon,
1 Mos. 26: 34. 28: 9.

3. så ock Basemat, Ismaels dotter, Nebajots syster.

4. Och Ada födde Elifas åt Esau, men Basemat födde Reguel.

* D. ä. Betels Guds altare. — ** D. ä. min smärtas son.
*** D. ä. lyckoson.

5. Och Oholibama födde Jeus, Jaelam och Kora. Dessa voro Esaus söner, hvilka föddes åt honom i Kanaans land.

6. Och Esau tog sina hustrur, sina söner och döttrar och allt sitt husfolk, sin boskap och alla sina dragare och all annan egendom, som han förvärfvat i Kanaans land, och drog till ett annat land och skilde sig så från sin broder Jakob.

7. Ty deras ägodelar voro så stora, att de icke kunde bo tillsammans; landet, där de uppehöllo sig, räckte icke till åt dem för deras boskapshjordars skull. 1 Mos. 13: 6.

8. Och Esau bosatte sig i Seirs bergsbygd, Esau, som ock kallas Edom. Jos. 24: 4.

9. Och detta är berättelsen om Esaus släkt, hans som var stamfader för edoméerna, i Seirs bergsbygd.

10. Dessa äro namnen på Esaus söner: Elifas, son till Ada, Esaus hustru, och Reguel, son till Basemat, Esaus hustru.

11. Men Elifas' söner voro Teman, Omar, Sefo, Gaetam och Kenas.

12. Och Timna, som var Elifas', Esaus sons, bihustru, födde Amalek åt Elifas. Dessa voro söner till Ada, Esaus hustru.

13. Men Reguels söner voro dessa: Nahat och Sera, Samma och Missa. Dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru.

14. Men söner till Oholibama, Esaus hustru, dotter till Ana och sondotter till Sibeon, voro dessa, som hon födde åt Esau: Jeus, Jaelam och Kora.

15. Dessa voro stamfurstarna bland Esaus söner: Elifas', Esaus förstföddes, söner voro dessa: fursten Teman, fursten Omar, fursten Sefo, fursten Kenas, 1 Krön. 1: 35 f.

16. fursten Kora, fursten Gaetam, fursten Amalek. Dessa voro de furstar, som härstammade från Elifas i Edoms land; dessa voro Adas söner.

17. Och dessa voro Reguels, Esaus sons, söner: fursten Nahat, fursten Sera, fursten Samma, fursten Missa. Dessa voro de furstar, som härstammade från Reguel i Edoms land; dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru.

18. Och dessa voro Oholibamas, Esaus hustrus, söner: fursten Jeus, fursten Jaelam, fursten Kora. Dessa voro de furstar, som härstammade från Oholibama, Anas dotter och Esaus hustru.

19. Dessa voro Esaus söner, och dessa deras stamfurstar — hans som ock kallas Edom.

20. Dessa voro horéen Seirs söner, landets förra inbyggare: Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Dison, Eser och Disan. 1 Krön. 1: 38 f.

21. Dessa voro horéernas, Seirs söners, stamfurstar i Edoms land.

22. Men Lotans söner voro Hori och Hemam; och Lotans syster var Timna.

23. Och dessa voro Sobals söner: Alvan, Manahat och Ebal, Sefo och Onam.

24. Och dessa voro Sibeons söner: Aja och Ana; det var denne Ana, som fann de varma källorna i öknen, då han vaktade sin fader Sibeons åsnor.

25. Men dessa voro Anas barn: Dison och Oholibama, Anas dotter.

26. Och dessa voro Disans söner: Hemdan, Esban, Jitran och Keran.

27. Och dessa voro Esers söner: Bilhan, Saavan och Akan.

28. Dessa voro Disans söner: Us och Aran.

29. Dessa voro horéernas stamfurstar: fursten Lotan, fursten Sobal, fursten Sibeon, fursten Ana,

30. fursten Dison, fursten Eser, fursten Disan. Dessa voro horéernas stamfurstar i Seirs land, hvar furste för sig.

31. Och dessa voro de konungar, som regerade i Edoms land, innan ännu någon konung hade regerat öfver Israels barn: 1 Krön. 1: 43 f.

32. Bela, Beors son, var konung i Edom, och hans stad hette Dinhaba.

33. Då Bela dog, blef Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter honom.

34. Då Jobab dog, blef Husam från temanéernas land konung efter honom.

35. Då Husam dog, blef Hadad, Bedads son, konung efter honom, han som slog midjaniterna på Moabs mark; och hans stad hette Avit.

36. Då Hadad dog, blef Samla från Masreka konung efter honom.

37. Då Samla dog, blef Saul från Rehobot vid floden konung efter honom.

38. Då Saul dog, blef Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom.

39. Då Baal-Hanan, Akbors son, dog, blef Hadar konung efter honom, och hans stad hette Pagu, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, som var dotter till Me-Sahab.

40. Och dessa äro namnen på Esaus stamfurstar, efter deras släkter och orter, med deras namn: fursten Timna, fursten Alva, fursten Jetet, 1 Krön. 1: 51 f.

41. fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon,
42. fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar,
43. fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar, efter deras boningsorter i det land de hade tagit i besittning — hans som ock kallas Esau, edoméernas stamfader.

37 Kapitlet.

Josefs drömmar. Hans bortsäljande till Egypten.

Men Jakob bosatte sig i det land, där hans fader hade bott såsom främling, nämligen i Kanaans land.
1 Mos. 35: 27.

2. Detta är berättelsen om Jakobs släkt. När Josef var sjutton år gammal, gick han, jämte sina bröder, i vall med fåren; han följde då såsom yngling med Bilhas och Silpas, sin faders hustrurs, söner. Och Josef bar fram till deras fader hvad ondt som sades om dem.

3. Och Israel hade Josef kärare än alla sina andra söner, eftersom han hade födt honom på sin ålderdom; och han lät göra åt honom en fotsid rock.

4. Då nu hans bröder sågo, att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, blefvo de hätska mot honom och kunde icke tala vänligt till honom.

5. Därtill hade Josef en gång en dröm, som han omtalade för sina bröder; sedan hatade de honom ännu mer.

6. Han sade nämligen till dem: »Hören, hvilken dröm jag har haft.

7. Jag tyckte, att vi bundo kärfvar på fältet; och se, min kärfve reste sig upp och blef stående, och edra kärfvar ställde sig rundt omkring och bugade sig för min kärfve.»

8. Då sade hans bröder till honom: »Skulle du blifva vår konung, och skulle du råda öfver oss?» Och de hatade honom ännu mer för hans drömmars skull och för hvad han sagt.

9. Sedan hade han ännu en annan dröm, som han förtäljde för sina bröder; han sade: »Hören, jag har haft ännu en dröm. Jag tyckte, att solen och månen och elfva stjärnor bugade sig för mig.»

10. Då han förtäljde detta för sin fader och sina bröder, bannade hans fader honom och sade till honom: »Hvad är detta för en dröm som du har haft? Skulle då jag och din moder och dina bröder komma och buga oss ned till jorden för dig?»

11. Och hans bröder afundades honom; men hans fader bevarade detta i sitt minne.

12. Då nu en gång hans bröder hade gått bort för att vakta sin faders får i Sikem,

13. sade Israel till Josef: »Se, dina bröder vakta fåren i Sikem; gör dig redo, jag vill sända dig till dem.» Han svarade honom: »Här är jag.»

14. Då sade han till honom: »Gå och se efter, om det står väl till med dina bröder, och om det står väl till med fåren, och kom tillbaka till mig med svar.» Så sände han honom åstad från Hebrons dal, och han kom till Sikem.

15. Där mötte honom en man, medan han ströfvade omkring på fältet; och mannen frågade honom: »Hvad söker du?»

16. Han svarade: »Jag söker efter mina bröder; säg mig hvar de vakta sin hjord.»

17. Mannen svarade: »De hafva brutit upp härifrån; ty jag hörde dem säga: 'Låtom oss gå till Dotain.'» Då gick Josef vidare efter sina bröder och fann dem i Dotan.

18. När de nu på afstånd fingo se honom, innan han ännu hade hunnit fram till dem, lade de råd om att döda honom.

19. De sade till hvarandra: »Se, där kommer drömmaren.

20. Välan, låtom oss nu dräpa honom och kasta honom i en brunn; sedan skola vi säga, att ett vilddjur har ätit upp honom. Då få vi se, huru det går med hans drömmar.»

21. Men när Ruben hörde detta, ville han rädda honom undan deras händer och sade: »Låtom oss icke slå ihjäl honom.» 1 Mos. 42: 22.

22. Ytterligare sade Ruben till dem: »Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen här i öknen, men bären icke hand på honom.» Han ville nämligen rädda honom undan deras händer och föra honom tillbaka till hans fader.

23. Då nu Josef kom fram till sina bröder, klädde de af honom hans rock, den fotsida rocken, som han hade på sig,

24. och togo honom och kastade honom i brunnen; men brunnen var tom, intet vatten fanns däri.

25. Därefter satte de sig ned för att äta. Och när de lyfte upp sina ögon,

fingo de se ett tåg af ismaeliter komma från Gilead, och deras kameler voro lastade med dragant, balsam och ladanum; de voro på väg med detta ned till Egypten.

26. Då sade Juda till sina bröder: »Hvad vinning hafva vi däraf att vi dräpa vår broder och dölja hans blod?

27. Nej, låtom oss sälja honom till Ismaeliterna; må vår hand icke komma vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött.» Och hans bröder lydde honom.

28. Då nu midjanitiska köpmän kommo där förbi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de sålde Josef för tjugu siklar silfver till ismaeliterna. Dessa förde så Josef till Egypten.

Ps. 105: 17. Visb. 10: 13. Apg. 7: 9.

29. När sedan Ruben kom tillbaka till brunnen, se, då fanns Josef icke i brunnen. Då ref han sönder sina kläder

30. och vände tillbaka till sina bröder och sade: »Gossen är icke där, hvart skall jag nu taga vägen?»

31. Men de togo Josefs rock och slaktade en bock och doppade rocken i blodet;

32. därefter sände de den fotsida rocken hem till sin fader och läto säga: »Denna hafva vi funnit; se efter, om det är din sons rock eller icke.»

33. Och han kände igen den och sade: »Det är min sons rock; ett vilddjur har ätit upp honom, för visso är Josef ihjälrifven.» 1 Mos. 44: 28.

34. Och Jakob ref sönder sina kläder och svepte säcktyg om sina länder och sörjde sin son i lång tid.

35. Och alla hans söner och alla hans döttrar kommo för att trösta honom; men han ville icke låta trösta sig, utan sade: »Jag skall med sorg fara ned i dödsriket till min son.» Så begrät hans fader honom.

36. Men midjaniterna förde honom till Egypten och sålde honom till Potifar, som var hofman hos Farao och höfvitsman för drabanterna.

1 Mos. 39: 1.

38 Kapitlet.

Judas söner. Juda och Tamar.

Vid den tiden begaf sig Juda åstad bort ifrån sina bröder och slog sig ned hos en man i Adullam, som hette Hira.

2. Där fick Juda se dottern till en kananeisk man, som hette Sua, och han tog henne till sig och gick in till henne.

3. Och hon blef hafvande och födde en son, och han fick namnet Er.

4. Åter blef hon hafvande och födde en son och gaf honom namnet Onan.

5. Och hon födde ännu en son, och honom gaf hon namnet Sela; och när han föddes, var Juda i Kesib.

6. Och Juda tog åt Er, sin förstfödde, en hustru, som hette Tamar.

7. Men Er, Judas förstfödde, misshagade Herren; därför dödade Herren honom. 4 Mos. 26: 19.

8. Då sade Juda till Onan: »Gå in till din broders hustru, äkta henne i din broders ställe och skaffa afkomma åt din broder.»

5 Mos. 25: 5 f. Rut 4: 5. Matt. 22: 24.

9. Men eftersom Onan visste, att afkomman icke skulle blifva hans egen, lät han, när han gått in till sin broders hustru, sin säd spillas på jorden, för att icke gifva afkomma åt sin broder.

10. Men det misshagade Herren, att han gjorde så; därför dödade han också honom.

11. Då sade Juda till sin sonhustru Tamar: »Stanna såsom änka i din faders hus, till dess min son Sela blifver fullvuxen.» Han fruktade nämligen, att annars också denne skulle dö liksom hans bröder. Så gick Tamar bort och stannade i sin faders hus.

12. En lång tid därefter dog Suas dotter, Judas hustru. Och efter sorgetidens slut gick Juda med sin vän adullamiten Hira upp till Timna för att se efter dem som klippte hans får.

13. När man nu berättade för Tamar, att hennes svärfader gick upp till Timna för att klippa sina får,

14. lade hon af sig sina änkekläder och betäckte sig med en slöja och tillpyntade sig och satte sig vid porten till Enaim på vägen till Timna. Ty hon såg, att fastän Sela var fullvuxen, blef hon likväl icke gifven åt honom till hustru.

15. Då nu Juda fick se henne, trodde han, att hon var en sköka; hon hade ju nämligen sitt ansikte betäckt.

16. Och han vek af till henne, där hon satt vid vägen, och sade: »Kom, låt mig gå in till dig.» Ty han visste icke, att det var hans sonhustru. Hon svarade: »Hvad vill du gifva mig för att få gå in till mig?» 2 Mos. 13: 15.

17. Han sade: »Jag vill sända dig en killing ur min hjord.» Hon svarade: »Ja, om du gifver mig pant, till dess du sänder den.»

18. Han sade: »Hvad skall jag då gifva dig i pant?» Hon svarade: »Din signetring, din snodd och stafven, som du har i din hand.» Då gaf han henne detta och gick in till henne, och hon blef hafvande genom honom.

19. Och hon stod upp och gick därifrån och lade af sin slöja och klädde sig åter i sina änkekläder.

20. Och Juda sände killingen med sin vän adullamiten för att få igen panten af kvinnan; men denne fann henne icke.

21. Och han frågade folket där på orten och sade: »Hvar är tempeltärnan, hon som satt i Enaim vid vägen?» De svarade: »Här har ingen tempeltärna varit.»

22. Och han kom tillbaka till Juda och sade: »Jag har icke funnit henne; därtill säger folket på orten, att ingen tempeltärna varit där.»

23. Då sade Juda: »Må hon då behålla det, så att vi icke ådraga oss smälek. Jag har nu sändt killingen, men du har icke funnit henne.»

24. Vid pass tre månader därefter blef så berättadt för Juda: »Din sonhustru Tamar har bedrifvit hor, och se, i hor har hon ock blifvit hafvande.» Juda sade: »Fören ut henne, att hon må brännas.»

25. Men när hon fördes ut, sände hon bud till sin svärfader och lät säga: »Genom den man, som är ägare till detta, har jag blifvit hafvande.» Och hon lät säga: »Se efter, hvem denna signetring, dessa snodder och denna staf tillhöra.»

26. Och Juda kände igen dem och sade: »Hon är i sin rätt mot mig, eftersom jag icke har gifvit henne åt min son Sela.» Men han kom icke mera vid henne.

27. När hon nu skulle föda, se, då funnos tvillingar i hennes lif.

28. Och i födslostunden stack den ene fram en hand; då tog hjälpkvinnan en röd tråd och band den om hans hand och sade: »Denne kom först fram.»

29. Men när han därefter åter drog sin hand tillbaka, se, då kom hans broder fram; och hon sade: »Hvarför har du trängt dig fram?» Och han fick namnet Peres*.

1 Krön. 2: 4. Matt. 1: 3.

* D. i. framträngande.

30. Därefter kom hans broder fram, som hade den röda tråden om sin hand; och fick han namnet Sera.

39 Kapitlet.

Josefs kyskhet. Hans fångenskap.

Och Josef fördes ned till Egypten, och Potifar, som var hofman hos Farao och höfvitsman för drabanterna, en egyptisk man, köpte honom af ismaeliterna, som hade fört honom dit ned.

1 Mos. 37: 36. Ps. 105: 17.

2. Och Herren var med Josef, så att han blef en lyckosam man; och han vistades i sin herres, egyptierns, hus.

3. Och hans herre såg, att Herren var med honom, ty allt hvad han gjorde lät Herren lyckas väl under hans hand.

4. Och Josef fann nåd för hans ögon och fick betjäna honom. Och han satte honom öfver sitt hus, och allt hvad han ägde lämnade han i hans vård.

5. Och från den stund, då han hade satt honom öfver sitt hus och öfver allt hvad han ägde, välsignade Herren egyptierns hus för Josefs skull; och Herrens välsignelse hvilade öfver allt hvad han ägde, hemma och på marken.

6. Därför öfverlät han i Josefs vård allt hvad han ägde, och sedan han fått honom till sin hjälp, bekymrade han sig icke om något, undantagandes maten, som han själf åt.

Men Josef hade en skön gestalt och var skön att skåda.

7. Och det begaf sig efter en tid, att hans herres hustru kastade sina ögon på Josef och sade: »Ligg hos mig.»

8. Men han vägrade och sade till sin herres hustru: »Se, alltsedan min herre tagit mig till sin hjälp, bekymrar han sig icke om något i huset, och allt hvad han äger har han lämnat i min vård.

9. Han har i detta hus icke större makt än jag, och intet annat har han förbehållit sig än dig allena, eftersom du är hans hustru. Huru skulle jag då kunna göra så mycket ondt och synda mot Gud?»

10. Och fastän hon talade sådant dag efter dag till Josef, hörde han dock icke på henne och ville icke ligga hos henne eller vara med henne.

11. Men en dag, när han kom in i huset för att förrätta sina sysslor och ingen af husfolket var tillstädes därinne,

12. fattade hon honom i manteln och sade: »Ligg hos mig.» Men han lämnade manteln i hennes hand och flydde och kom ut.

13. Då hon nu såg, att han hade lämnat sin mantel i hennes hand och flyt ut,

14. ropade hon på sitt husfolk och sade till dem: »Sen, han har fört hit till oss en hebreisk man, för att denne skall bete sig lättfärdigt mot oss. Han kom in till mig och ville ligga hos mig; men jag ropade med hög röst.

15. Och när han hörde, att jag hof upp min röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig och flydde och kom ut.»

16. Och hon lät hans mantel ligga kvar hos sig, till dess hans herre kom hem;

17. då berättade hon för honom detsamma, sägande: »Den hebreiske tjänaren, som du har fört hit till oss, kom in till mig och betedde sig lättfärdigt mot mig.

18. Men då jag hof upp min röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig och flydde ut.»

19. När nu hans herre hörde, huru hans hustru talade till honom och berättade: »Så och så har din tjänare gjort mot mig», blef hans vrede upptänd.

20. Och Josefs herre tog honom och lät sätta honom i det fängelse, där konungens fångar sutto fängslade; där fick han då vara i fängelse. Ps. 105: 18.

21. Men Herren var med Josef och förskaffade honom ynnest och lät honom finna nåd hos föreståndaren för fängelset. Vish. 10: 13.

22. Och föreståndaren för fängelset lämnade alla fångar, som sutto i fängelset, under Josefs uppsikt; och allt hvad där skulle göras, det gjordes genom honom.

23. Föreståndaren för fängelset tog sig alls icke af något som han hade om hand, eftersom Herren var med honom; och hvad han gjorde, det lät Herren lyckas väl. Ps. 1: 3.

40 Kapitlet.

Munskänkens och bagarens drömmar.

En tid härefter begaf det sig, att den egyptiske konungens munskänk och hans bagare försyndade sig mot sin herre, konungen i Egypten.

2. Och Farao blef förtörnad på sina två hofmän, öfverste munskänken och öfverste bagaren,

3. och lät sätta dem i förvar i drabanthöfvitsmannens hus, i samma fängelse, där Josef satt fången.

4. Och höfvitsmannen för drabanterna anställde Josef hos dem till att betjäna dem; och de sutto där i förvar en tid.

5. Medan nu den egyptiske konungens munskänk och bagare sutto fångna i fängelset, hade de båda under samma natt hvar sin dröm, hvardera med sin särskilda betydelse.

6. Och när Josef om morgonen kom in till dem, fick han se, att de voro bedröfvade.

7. Då frågade han Faraos hofmän, som med honom sutto i förvar i hans herres hus: »Hvarför sen I så sorgsna ut i dag?»

8. De svarade honom: »Vi hafva haft en dröm, och ingen finnes, som kan uttyda den.» Josef sade till dem: »Att gifva uttydningen är ju Guds sak; förtäljen drömmen för mig.»

9. Då förtäljde öfverste munskänken sin dröm för Josef och sade till honom: »Jag drömde, att ett vinträd stod framför mig;

10. på vinträdet voro tre rankor, och knappt hade det skjutit skott, så slogo dess blommor ut och dess klasar buro mogna drufvor.

11. Och jag hade Faraos bägare i min hand, och jag tog drufvorna och pressade ut dem i Faraos bägare och gaf så Farao bägaren i handen.»

12. Då sade Josef till honom: »Detta är uttydningen: de tre rankorna betyda tre dagar;

13. om tre dagar skall Farao upphöja ditt hufvud och sätta dig åter på din plats, så att du får gifva Farao bägaren i handen likasom förut, då du var hans munskänk.

14. Men tänk på mig, när det går dig väl, så att du gör barmhärtighet med mig och nämner om mig för Farao och skaffar mig ut från detta hus;

15. ty jag är med orätt bortförd från hebréernas land, och icke heller här har jag gjort något, hvarför jag bort sättas i fängelse.» 1 Mos. 37: 28.

16. Då nu öfverste bagaren såg, att Josef hade gifvit en god uttydning, sade han till honom: »Också jag hade en dröm. Jag tyckte, att jag bar tre hvetebrödskorgar på mitt hufvud.

17. Och i den öfversta korgen funnos bakverk af alla slag, sådant som Farao plägar äta; men fåglarna åto däraf ur korgen på mitt hufvud.»

18. Då svarade Josef och sade: »Detta är uttydningen: de tre korgarna betyda tre dagar;

19. om tre dagar skall Farao upphöja ditt hufvud och taga det af dig; han skall upphänga dig på trä, och fåglarna skola äta ditt kött.»

20. På tredje dagen därefter, då det var Faraos födelsedag, gjorde denne ett gästabud åt alla sina tjänare. Då upphöjde han, bland sina tjänare, såväl öfverste munskänkens hufvud som öfverste bagarens.

21. Han insatte öfverste munskänken åter i hans ämbete, så att han fick gifva Farao bägaren i handen;

22. men öfverste bagaren lät han upphänga, såsom Josef hade sagt dem i sin uttydning.

23. Men öfverste munskänken tänkte icke på Josef, utan glömde honom.

41 Kapitlet.

Faraos drömmar. Josefs upphöjelse. Hungersnöden.

Två år därefter begaf det sig, att Farao hade en dröm. Han tyckte sig stå vid Nilfloden.

2. Och han såg sju kor, vackra och feta, uppstiga ur floden, och de betade i vassen.

3. Sedan såg han sju andra kor, fula och magra, uppstiga ur floden; och de stodo bredvid de förra korna på stranden af floden.

4. Och de fula och magra korna åto upp de sju vackra och feta korna. Därefter vaknade Farao.

5. Men han somnade åter in och såg då i drömmen sju ax, frodiga och vackra, växa på samma strå.

6. Sedan såg han sju andra ax skjuta upp, tunna och svedda af östanvinden;

7. och de tunna axen uppslukade de sju frodiga och fulla axen. Därefter vaknade Farao och fann, att det var en dröm.

8 Då han nu om morgonen var orolig till sinnes, sände han ut och lät kalla till sig alla spåmän och alla vise i Egypten. Och Farao förtäljde sina drömmar för dem; men ingen fanns, som kunde uttyda dem för Farao.

9. Då talade öfverste munskänken till Farao och sade: »Jag måste i dag påminna om mina synder. 1 Mos. 40: 14.

10. När Farao en gång var förtörnad på sina tjänare, satte han mig jämte öfverste bagaren i fängelse i drabanthöfvitsmannens hus.

11. Då hade vi båda, jag och han, under samma natt en dröm, och våra drömmar hade hvar sin särskilda betydelse.

12. Och jämte oss var där en ung hebré, som var tjänare hos höfvitsmannen för drabanterna. För honom förtäljde vi våra drömmar, och han uttydde dem för oss; efter som hvar och en hade drömt, gaf han en uttydning.

13. Och såsom han uttydde för oss, så gick det. Jag blef åter insatt på min plats, och den andre blef upphängd.»

14. Då sände Farao och lät kalla Josef till sig; och man skyndade att föra honom ut ur fängelset. Och han rakade sig och bytte om kläder och kom inför Farao. Ps. 105: 20.

15. Och Farao sade till Josef: »Jag har haft en dröm, och ingen finnes, som kan uttyda den. Men jag har hört sägas om dig, att när du får höra en dröm, kan du uttyda den.»

16. Josef svarade Farao och sade: »I min makt står det icke; men Gud skall gifva Farao ett lyckosamt svar.»

17. Då sade Farao till Josef: »Jag drömde, att jag stod på stranden af Nilfloden.

18. Och jag såg sju kor uppstiga ur floden, feta och vackra, och de betade i vassen.

19. Sedan såg jag sju andra kor uppstiga, affallna och mycket fula och magra; i hela Egyptens land har jag icke sett några så fula som dessa.

20. Och de magra och fula korna åto upp de sju första, feta korna.

21. Men när de hade sväljt ned dem, kunde man icke märka, att de hade sväljt ned dem, utan de förblefvo fula såsom förut. Därefter vaknade jag.

22. Åter drömde jag och såg då sju ax, fulla och vackra, växa på samma strå.

23. Sedan såg jag sju andra ax skjuta upp, förtorkade, tunna och svedda af östanvinden;

24. och de tunna axen uppslukade de sju vackra axen. Detta omtalade jag för spåmännen; men ingen fanns, som kunde förklara det för mig.»

25. Då sade Josef till Farao: »Faraos drömmar hafva en och samma betydelse; hvad Gud ämnar göra, det har han förkunnat för Farao.

26. De sju vackra korna betyda sju år, de sju vackra axen betyda ock sju år; drömmarna hafva en och samma betydelse.

27. Och de sju magra och fula korna, som uppstego efter dessa, betyda sju år, så ock de sju tomma axen, de som voro svedda af östanvinden; sju hungersår skola nämligen komma.

28. Detta menade jag, när jag sade till Farao: Hvad Gud ämnar göra, det har han låtit Farao veta.

29. Se, sju år skola komma med stor ymnighet öfver hela Egyptens land.

30. Men efter dem skola sju hungersår uppstå, sådana att man skall förgäta all den förra ymnigheten i Egyptens land, och hungersnöden skall förtära landet.

31. Och man skall icke hafva något minne af den förra ymnigheten i landet för den hungersnöds skull, som sedan kommer, ty den skall blifva mycket svår.

32. Men att Farao haft drömmen två gånger, det betyder, att detta är af Gud fast bestämdt, och att Gud skall låta det snart ske.

33. Må nu alltså Farao utse en förståndig och vis man, som han kan sätta öfver Egyptens land.

34. Må Farao göra så: må han ock förordna tillsyningsmän öfver landet och taga upp femtedelen af afkastningen i Egyptens land under de sju ymniga åren.

35. Må man under dessa kommande goda år insamla allt som kan tjäna till föda och hopföra säd under Faraos vård i städerna, för att tjäna till föda, och må man sedan förvara den,

36. så att dessa födoämnen finnas att tillgå för landet under de sju hungersår, som skola komma öfver Egyptens land. Så skall landet icke behöfva förgås genom hungersnöden.»

37. Det talet behagade Farao och alla hans tjänare.

38. Och Farao sade till sina tjänare: »Kunna vi finna någon i hvilken Guds ande så är som i denne?»

39. Och Farao sade till Josef: »Sedan nu Gud har kungjort för dig allt detta, finnes ingen som är så förståndig och vis som du.

40. Du skall förestå mitt hus, och efter dina befallningar skall allt mitt folk rätta sig; allenast däri att tronen förblifver min vill jag vara förmer än du.» Ps. 105: 21. 1 Mack. 2: 53. Apg. 7: 10.

41. Ytterligare sade Farao till Josef: »Se, jag sätter dig öfver hela Egyptens land.»

42. Och Farao tog ringen af sin hand och satte den på Josefs hand och lät klåda honom i kläder af fint linne och hängde en gyllene kedja om hans hals.

43. Och han lät honom åka i vagnen närmast efter sin egen, och man utropade framför honom abrek*. Och han satte honom öfver hela Egyptens land.

44. Och Farao sade till Josef: »Jag är Farao, och utan din vilja skall ingen i hela Egyptens land lyfta hand eller fot.»

45. Och Farao gaf Josef namnet Safenat-Panea och gaf honom till hustru Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. Och Josef for ut för att bese Egyptens land.

46. Josef var trettio år gammal, när han stod inför Farao, konungen i Egypten. Och Josef gick ut ifrån Farao och färdades omkring i hela Egyptens land.

47. Och landet gaf under de sju ymniga åren afkastning i öfverflöd;

48. och under dessa sju år, som kommo i Egyptens land, insamlade han allt som kunde tjäna till föda och upplade det i städerna. I hvar särskild stad upplade han de födoämnen, som man hämtade ifrån fälten däromkring.

49. Så hopförde Josef säd i stor myckenhet, såsom sanden i hafvet, till dess man upphörde att hålla räkning på den, ty det var omöjligt att hålla räkning på den.

50. Och åt Josef föddes två söner, innan något hungersår kom; de föddes åt honom af Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. 1 Mos. 46: 20. 48: 5.

51. Och Josef gaf åt den förstfödde namnet Manasse**, »ty», sade han, »Gud har låtit mig förgäta all min olycka och hela min faders hus».

52. Och åt den andre gaf han namnet Efraim***, »ty», sade han, »Gud har gjort mig fruktsam i mitt lidandes land».

53. Men de sju ymniga åren, som först kommit i Egyptens land, gingo till ända;

54. sedan begynte de sju hungersåren, såsom Josef hade förutsagt. Och

* Sannolikt ett hyllningsord. — ** Efter ett hebreiskt ord, som betyder förgäta — *** Efter ett hebreiskt ord, som betyder vara fruktsam.

hungersnöd uppstod i alla länder; dock fanns bröd öfverallt i Egyptens land.
Ps. 105: 16.

55. Och när hela Egyptens land hungrade och folket ropade till Farao efter bröd, sade Farao till alla egyptier: »Gån till Josef och gören hvad han säger eder.»

56. När nu alltså hungersnöd var öfver hela landet, öppnade Josef alla förrådshus och sålde såd åt egyptierna. Men hungersnöden blef allt större i Egyptens land;

57. och från alla länder kom man till Josef i Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden blef allt större i alla länder.

42 Kapitlet.

Josefs bröders första resa till Egypten.

Men då Jakob förnam, att säd fanns i Egypten, sade han till sina söner: »Hvarför stån I så rådlösa?» Apg. 7: 11 f.

2. Och han sade vidare: »Se, jag har hört, att i Egypten finnes säd; faren dit ned och köpen därifrån säd åt oss, på det att vi må lefva och icke dö.»

3. Då foro tio af Josefs bröder ned för att köpa säd i Egypten.

4. Men Benjamin, Josefs broder, blef icke af Jakob sänd åstad med sina bröder, ty han fruktade, att någon olycka kunde hända honom.

5. Så kommo då bland andra också Israels söner för att köpa säd; ty hungersnöd rådde i Kanaans land.

6. Och Josef var den som hade att befalla i landet; det var han som sålde såd åt allt folket i landet. Då nu Josefs bröder kommo, föllo de ned till jorden på sitt ansikte inför honom.

7. När då Josef fick se sina bröder, kände han igen dem; men han ställde sig främmande mot dem och talte dem hårdt och frågade dem: »Hvarifrån kommen I?» De svarade: »Från Kanaans land för att köpa säd till föda åt oss.»

8. Och fastän Josef kände igen sina bröder, kände de icke igen honom.

9. Men Josef tänkte på de drömmar, som han hade drömt om dem. Och han sade till dem: »I ären spejare, I hafven kommit för att se efter hvar landet är utan skydd.» 1 Mos. 37: 5 f.

10. De svarade honom: »Nej, herre, dina tjänare hafva kommit för att köpa säd till föda åt sig.

11. Vi äro alla söner till en och samma man; vi äro redliga män, dina tjänare äro inga spejare.»

12. Men han sade till dem: »Jo, I hafven kommit för att se efter hvar landet är utan skydd.»

13. De svarade: »Vi, dina tjänare, äro tolf bröder, söner till en och samma man i Kanaans land; men den yngste är nu hemma hos vår fader, och en är icke mer till.» 1 Mos. 44: 20.

14. Josef sade till dem: »Det är såsom jag sade eder: I ären spejare.

15. Och på följande sätt vill jag pröfva eder: Så sant Farao lefver, I skolen icke slippa härifrån, med mindre eder yngste broder kommer hit. 1 Mos. 43: 5.

16. En af eder må fara och hämta hit eder broder. Men I andra skolen stanna såsom fångar, att jag så må pröfva, om I hafven talat sanning. Ty om så icke är, då ären I spejare, så sant Farao lefver.»

17. Därefter lät han hålla dem allesammans i fängelse under tre dagar.

18. Men på tredje dagen sade Josef till dem: »Om I viljen lefva, så gören på detta sätt, ty jag fruktar Gud:

19. ären I redliga män, så må en af eder, I bröder, stanna såsom fånge i huset, där I suttit fängslade; men I andra mån fara eder väg och föra hem med eder den säd, som I hafven köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder.

20. Fören sedan eder yngste broder hit till mig; om så edra ord visa sig vara sanna, skolen I slippa att dö.» Och de lofvade att göra så.

21. Men de sade till hvarandra: »För visso hafva vi dragit skuld öfver oss genom det vi gjorde mot vår broder; ty vi sågo hans själs ångest, då han bad oss om miskund, och vi ville dock icke höra honom. Därför hafva vi själfva kommit i denna ångest.»

22. Ruben svarade dem; »Sade jag icke till eder: 'Försynden eder icke på gossen'? Men I hörden mig icke; se, därför utkräfves nu hans blod.»
1 Mos. 37: 21 f.

23. Men de visste icke, att Josef förstod detta, ty han talade med dem genom tolk.

24. Och han vände sig bort ifrån dem och grät. Sedan vände han sig åter till dem och talade med dem; och han tog Simeon ut ur deras krets och lät fängsla honom inför deras ögon.

25. Och Josef bjöd, att man skulle fylla deras säckar med säd och lägga hvars och ens penningar tillbaka i hans säck och gifva dem kost för resan. Och man gjorde så med dem.

26. Och de lastade säden på sina åsnor och foro därifrån.

27. Men då vid ett hviloställe en af dem öppnade sin säck för att gifva foder åt sin åsna, fick han se sina penningar ligga öfverst i säcken.

28. Då sade han till sina bröder: »Mina penningar hafva blifvit lagda hit tillbaka; se, de äro här i min säck.» Då blefvo de utom sig af häpnad och sågo förskräckta på hvarandra och sade: »Hvad har Gud gjort mot oss!»

29. Då de kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land, berättade de för honom allt hvad som hade händt dem och sade:

30. »Mannen, som var herre där i landet, tilltalade oss hårdt och behandlade oss, såsom om vi ville bespeja landet.

31. Men vi sade till honom: 'Vi äro redliga män och inga spejare;

32. vi äro tolf bröder, samma faders söner; en är icke mer till, och den yngste är nu hemma hos vår fader i Kanaans land.'

33. Men mannen, som var herre i landet, svarade oss: 'Däraf skall jag veta, att I ären redliga män: I bröder, lämnen kvar hos mig en af eder; tagen så hvad I hafven köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder och faren eder väg.

34. Sedan mån I föra eder yngste broder hit till mig, så kan jag veta, att I icke ären spejare, utan redliga män. Då skall jag gifva eder broder tillbaka åt eder, och I skolen fritt få draga omkring i landet.'»

35. När de sedan tömde sina säckar, fann hvar och en sin penningpung i sin säck. Och när de och deras fader fingo se penningpungarna, blefvo de förskräckta.

36. Och Jakob, deras fader, sade till dem: »I gören mig barnlös; Josef är borta, Simeon är borta, Benjamin viljen I ock taga ifrån mig; öfver mig kommer allt detta.»

37. Då svarade Ruben sin fader och sade: »Mina båda söner må du döda, om jag icke för honom åter till dig. Anförtro honom åt mig, jag skall föra honom tillbaka till dig.»

38. Men han svarade: »Min son får icke fara dit ned med eder. Hans broder är ju död, och han är allena kvar; om nu någon olycka hände honom på den resa I viljen företaga, så skullen I bringa mina grå hår med sorg ned i dödsriket.»

43 Kapitlet.

Josefs bröders andra resa till Egypten.

Men hungersnöden var svår i landet.

2. Och när de hade förtärt den säd, som de hämtat från Egypten, sade deras fader till dem: »Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss.»

3. Men Juda svarade honom och sade: »Mannen betygade högtidligt och sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med eder.'

4. Om du nu låter vår broder följa med oss, så skola vi fara ned och köpa säd till föda åt dig.

5. Men om du icke låter honom följa med oss, så vilja vi icke fara, ty mannen sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med eder.'»

1 Mos. 42: 15, 20. 44: 23.

6. Då svarade Israel: »Hvarför gjorden I så illa mot mig och berättaden för mannen, att I haden ännu en broder?»

7. De svarade: »Mannen frågade noga om oss och vår släkt, sägande: 'Lefver eder fader ännu? Hafven I någon broder?' Då omtalade vi för honom, huru det förhöll sig. Kunde vi veta, att han skulle säga: 'Fören eder broder hit ned'?»

8. Och Juda sade till sin fader Israel: »Låt ynglingen följa med mig, så vilja vi stå upp och fara åstad, på det att vi må lefva och icke dö, vi själfva och du och våra barn.

9. Jag vill ansvara för honom; af min hand må du utkräfva honom. Om jag icke för honom åter till dig och ställer honom inför ditt ansikte, så vill jag vara en syndare inför dig i all min tid.

1 Mos. 44: 32.

10. Sannerligen, om vi icke dröjt så länge, så hade vi redan varit tillbaka för andra gången.»

11. Då svarade deras fader Israel dem: »Måste det så vara, så gören nu på detta sätt: tagen af landets bästa frukt i edra säckar och fören det till mannen såsom skänk, litet balsam och litet honung, dragant och ladanum, pistacienötter och mandlar.

12. Och tagen dubbla beloppet penningar med eder, så att I fören tillbaka dit med eder de penningar, som blifvit lagda öfverst i edra säckar. Kanhända var det ett misstag.

13. Tagen ock eder broder med eder och stån upp och faren tillbaka till mannen.

14. Men Gud den Allsmäktige låte eder finna barmhärtighet inför mannen, så att han tillstädjer eder andre broder och Benjamin att återvända med eder. Men skall jag blifva barnlös, så må det då ske.»

15. Då togo männen de nämnda skänkerna och togo med sig dubbla beloppet penningar, därtill ock Benjamin, och stodo upp och foro till Egypten och trädde inför Josef.

16. Då nu Josef såg, att Benjamin var med dem, sade han till sin hofmästare: »För dessa män in i mitt hus; och slakta, och tillred en måltid, ty männen skola äta middag med mig.»

17. Och mannen gjorde såsom Josef hade sagt och förde männen in i Josefs hus.

18. Och männen blefvo förskräckta, när de fördes in i Josefs hus, och sade: »Vi föras hit in för penningarnas skull, som förra gången kommo tillbaka i våra säckar, ty han vill nu störta öfver oss och öfverfalla oss och göra oss själfva till trälar och taga ifrån oss våra åsnor.»

19. Och de trädde fram till Josefs hofmästare och talade med honom vid ingången till huset

20. och sade: »Hör oss, herre. När vi förra gången hade varit här nere för att köpa säd till föda åt oss

21. och sedan kommo till ett hviloställe och öppnade våra säckar, då fann hvar och en af oss sina penningar öfverst i sin säck, penningarna till deras fulla vikt; dem hafva vi nu fört tillbaka med oss. 1 Mos. 42: 35.

22. Och vi hafva tagit andra penningar med oss för att köpa säd till föda åt oss. Vi veta icke hvem som hade lagt penningarna i våra säckar.»

23. Då svarade han: »Varen vid godt mod, frukten icke; eder Gud och eder faders Gud har låtit eder finna en skatt i edra säckar; edra penningar har jag fått.» Sedan hämtade han Simeon ut till dem.

24. Och han förde männen in i Josefs hus och gaf dem vatten till att två sina fötter och gaf foder åt deras åsnor.

25. Och de ställde i ordning sina skänker, till dess Josef skulle komma hem om middagen; ty de hade fått höra, att de skulle äta där.

26. Då nu Josef kommit hem, förde de skänkerna, som de hade med sig, in till honom i huset och föllo ned för honom till jorden.

27. Och han hälsade dem och frågade: »Står det väl till med eder fader, den gamle, om hvilken I taladen? Lefver han ännu?»

28. De svarade: »Ja, det står väl till med vår fader, din tjänare; han lefver ännu.» Och de bugade sig och föllo ned för honom.

29. Och när han lyfte upp sina ögon och fick se sin broder Benjamin, sin moders son, frågade han: »Är detta eder yngste broder, om hvilken I taladen med mig?» Därpå sade han: »Gud vare dig nådig, min son.»

30. Men Josef talade med hast, ty hans hjärta upprördes af kärlek till brodern, och han sökte tillfälle att gråta ut och gick in i sin kammare och grät där.

31. Därefter, sedan han hade tvagit sitt ansikte, gick han åter ut och betvang sig och sade: »Sätten fram mat.»

32. Och de satte fram särskildt för honom och särskildt för dem och särskildt för de egyptier, som åto tillsammans med honom; ty egyptierna få icke äta tillsammans med hebréerna; sådant är nämligen en styggelse för egyptierna. 1 Mos. 46: 34.

33. Och de fingo sina platser midt emot honom, den förstfödde främst såsom den förstfödde, sedan de yngre, hvar och en efter sin ålder; och männen sågo med förundran på hvarandra.

34. Och han lät bära till dem af rätterna på sitt bord, och Benjamin fick fem gånger mer än hvar och en af de andra. Och de drucko sig glada med honom.

44 Kapitlet.

Josef pröfvar sina bröder.

Därefter bjöd han sin hofmästare och sade: »Fyll männens säckar med säd, så mycket de kunna rymma, och lägg hvars och ens penningar öfverst i hans säck.

2. Och min bägare, silfverbägaren, skall du lägga öfverst i den yngstes säck, tillika med penningarna för hans säd.» Och han gjorde såsom Josef hade sagt.

3. Om morgonen, när det blef dager, fingo männen fara med sina åsnor.

4. Men när de hade kommit ett litet stycke utom staden, sade Josef till sin hofmästare: »Upp, sätt efter männen; och när du hinner upp dem, så säg till dem: 'Hvarför hafven I lönat godt med ondt?

5. Är det icke just den bägaren som min herre dricker ur och som han plägar spå med? Det är en ond gärning I haven gjort.'»

6. När han nu hann upp dem, sade han detta till dem.

7. Då svarade de honom: »Hvarför talar min herre så? Bort det, att dina tjänare skulle göra sådant!

8. Se, de penningar, som vi funno öfverst i våra säckar, hafva vi fört tillbaka till dig från Kanaans land. Huru skulle vi då kunna vilja stjäla silfver eller guld ur din herres hus?

9. Den bland dina tjänare, hos hvilken den finnes, han må dö; därtill vilja vi andra blifva min herres trälar.»

10. Han svarade: »Ja, vare det såsom I hafven sagt; den hos hvilken den finnes, han skall blifva min träl. Men I andra skolen vara utan skuld.»

11. Och de skyndade att sätta ned sina säckar på jorden, och hvar och en öppnade sin säck.

12. Och han sökte, begynnande med den äldste och slutande med den yngste, och bägaren fanns i Benjamins säck.

13. Då refvo de sönder sina kläder och lastade hvar och en sin åsna och vände tillbaka till staden.

14. Och Juda och hans bröder gingo in i Josefs hus, där denne ännu var kvar; och de föllo ned till jorden för honom.

15. Då sade Josef till dem: »Hvad hafven I gjort? Förstoden I icke, att en man sådan som jag kan spå?»

16. Juda svarade: »Hvad skola vi säga till min herre, hvad skola vi tala, och huru skola vi rättfärdiga oss? Gud har funnit dina tjänares missgärning. Se, vi äro min herres trälar, vi andra såväl som den hos hvilken bägaren blifvit funnen.»

17. Men han sade: »Bort det, att jag skulle så göra! Den hos hvilken bägaren blifvit funnen, han skall blifva min träl. Men I andra mån i frid fara hem till eder fader.»

18. Då trädde Juda fram till honom och sade: »Hör mig, herre; låt din tjänare tala ett ord inför min herre, och må din vrede icke upptändas mot din tjänare; ty du är såsom Farao.

19. Min herre frågade sina tjänare och sade: 'Hafven I någon fader eller någon broder?'

20. Och vi svarade min herre: 'Vi hafva där hemma en åldrig fader och en broder, som är född på hans ålderdom och ännu är ung; men en broder till denne är död, så att han allena är kvar efter sin moder, och hans fader har honom kär.' 1 Mos. 42: 13 f.

21. Då sade du till dina tjänare: 'Fören honom hit ned till mig, att jag må låta mitt öga hvila på honom.'

22. Och vi svarade min herre: 'Ynglingen kan icke lämna sin fader, ty om han lämnade sin fader, så skulle denne dö.'

23. Men du sade till dina tjänare: 'Om eder yngste broder icke följer med eder hit ned, så fån I icke mer komma inför mitt ansikte.'

24. När vi därefter kommit hem till din tjänare, min fader, berättade vi för honom hvad min herre hade sagt.

25. Och när sedan vår fader sade: 'Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss',

26. svarade vi: 'Vi kunna icke fara dit ned; allenast på det villkoret vilja vi fara, att vår yngste broder följer med oss; ty vi få icke komma inför mannens ansikte, om vår yngste broder icke är med oss.'

27. Men din tjänare, min fader, sade till oss: 'I veten själfva, att min hustru har födt åt mig två söner,

28. och den ene gick bort ifrån mig, och jag sade: för visso är han ihjälrifven. Och jag har icke sett honom sedan den tiden. 1 Mos. 37: 33.

29. Om I nu tagen också denne ifrån mig och någon olycka händer honom, så skolen I bringa mina grå hår med jämmer ned i dödsriket.'

30. Om jag alltså kommer hem till din tjänare, min fader, utan att vi hafva med oss ynglingen, vid hvilken vår faders själ är fäst,

31. så blifver det hans död, när han ser, att ynglingen icke är med; och dina tjänare skulle så bringa din tjänares, vår faders, grå hår med sorg ned i dödsriket.

32. Ty jag, din tjänare, har lofvat min fader att ansvara för ynglingen och sagt: Om jag icke för honom till dig igen, så vill jag vara en syndare inför min fader i all min tid.

1 Mos. 43: 9.

33. Låt nu därför din tjänare stanna kvar hos min herre såsom träl i ynglingens ställe, men låt ynglingen fara hem med sina bröder.

34. Ty huru skulle jag kunna fara hem till min fader utan att hafva ynglingen med mig? Jag finge då se den jämmer, som skulle komma öfver min fader.»

45 Kapitlet.

Josef gifver sig till känna för sina bröder. De återvända hem.

Då kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla dem som stodo omkring honom. Han ropade: »Låten alla gå ut härifrån.» Och ingen fick stanna inne hos Josef, när han gaf sig till känna för sina bröder. Apg. 7: 13.

2. Och han brast ut i högljudd gråt, så att egyptierna och Faraos husfolk hörde det.

3. Och Josef sade till sina bröder: »Jag är Josef. Lefver min fader ännu?» Men hans bröder kunde icke svara honom, så förskräckta blefvo de för honom.

4. Då sade Josef till sina bröder: »Träden hit fram till mig.» Och när de trädde fram, sade han: »Jag är Josef, eder broder, som I sålden till Egypten.

1 Mos. 37: 28. 39: 1.

5. Men varen nu icke bedröfvade och grämen eder icke däröfver att I hafven sålt mig hit; ty för att behålla eder vid lif har Gud sändt mig hit före eder.

1 Mos. 50: 20.

6. I två år har nu hungersnöd varit i landet, och ännu återstå fem år, under hvilka man hvarken skall plöja eller skörda.

7. Men Gud har sändt mig hit före eder, för att I mån kunna blifva kvar på jorden och behållas vid lif, till räddning för många.

8. Så hafven nu icke I sändt mig hit, utan Gud; och han har gjort mig till Faraos högste rådgifvare och till en herre öfver hela hans hus och till en furste öfver hela Egyptens land. Vish. 10: 14.

9. Skynden eder nu och faren hem till min fader och sägen till honom: 'Så säger din son Josef: Gud har satt mig till en herre öfver hela Egypten; kom ned till mig, dröj icke.

10 Du skall få bo i landet Gosen och vara mig nära, du med dina barn och barnbarn, dina får och fäkreatur och allt hvad som tillhör dig.

11. Jag vill där försörja dig — ty ännu återstå fem hungersår — så att hvarken du eller ditt hus eller någon som tillhör dig skall lida nöd.'

12. I sen ju med egna ögon, också min broder Benjamin ser med egna ögon, att det är jag, som med egen mun talar till eder.

13. Berätten nu för min fader om all min härlighet i Egypten och om allt hvad I hafven sett, och skynden eder att föra min fader hit ned.»

14. Så föll han sin broder Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät vid hans hals.

15. Och han kysste alla sina bröder och grät i deras armar. Sedan talade hans bröder med honom.

16. När nu det ryktet spordes i Faraos hus, att Josefs bröder hade kommit, behagade detta Farao och hans tjänare.

17. Och Farao sade till Josef: »Säg till dina bröder: 'Detta skolen I göra: lasten edra djur och faren hem till Kanaans land;

18. hämten så eder fader och edert folk och kommen hit till mig, så skall jag gifva eder det bästa, som finnes i Egyptens land, och I skolen äta af landets fetma.'

19. Alltså bjuder jag dig nu att säga: 'Detta skolen I göra: tagen eder vagnar i Egyptens land för edra späda barn och edra hustrur och hämten eder fader och kommen hit.

20. Och bekymren eder icke om edert bohag; ty det bästa, som finnes i hela Egyptens land, skall höra eder till.'»

21. Israels söner gjorde så, och Josef gaf dem vagnar efter Faraos befallning och gaf dem kost för resan.

22. Och han gaf åt dem alla hvar sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gaf han tre hundra siklar silfver och fem högtidsdräkter.

23. Och till sin fader sände han likaledes gåfvor: tio åsnor, lastade med det bästa Egypten hade, och tio åsninnor, lastade med säd och bröd och andra lifsmedel åt hans fader för resan.

24. Därefter lät han sina bröder fara, och de begåfvo sig åstad; och han sade till dem: »Kifven icke på vägen.»

25. Så foro de upp från Egypten och kommo till sin fader Jakob i Kanaans land;

26. och de berättade för honom och sade: »Josef lefver ännu, och han är en furste öfver hela Egyptens land.» Då vek all kraft ur hans hjärta, ty han trodde dem icke.

27. Men när de omtalade för honom allt hvad Josef hade sagt till dem, och när han såg vagnarna, som Josef hade sändt för att hämta honom, då fick deras fader Jakobs ande åter lif.

28. Och Israel sade: »Det är nog; min son Josef lefver ännu. Jag vill fara och se honom, förrän jag dör.»

1 Mos. 46: 30.

46 Kapitlet.

Jakobs flyttning till Egypten. Hans släktlista. Mötet med Josef.

Och Israel bröt upp med allt vad honom tillhörde. Och då han kom till Beer-Seba, offrade han slaktoffer åt sin fader Isaks Gud.

2. Och Gud talade till Israel i en syn om natten; han sade: »Jakob, Jakob.» Han svarade: »Här är jag.»

3. Då sade han: »Jag är Gud, din faders Gud; frukta icke att draga ned till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk.

4. Jag skall själf draga ned med dig till Egypten, jag skall ock föra dig åter upp därifrån; och Josefs hand skall tillsluta dina ögon.» 1 Mos. 50: 1.

5. Och Jakob bröt upp från Beer-Seba; och Israels söner satte sin fader Jakob och sina späda barn och sina hustrur på vagnarna, som Farao hade sändt för att hämta honom.

6. Och de togo sin boskap och de ägodelar, som de förvärfvat i Kanaans land, och kommo så till Egypten, Jakob och alla hans afkomlingar med honom.

Jos. 24: 4. Jes. 52: 4.

7. Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar, alla sina afkomlingar, förde han med sig till Egypten.

8. Dessa äro namnen på Israels barn, som kommo till Egypten: Jakob och hans söner. Jakobs förstfödde var Ruben, 2 Mos. 1: 2 f.

9. och Rubens söner voro Hanok, Pallu, Hesron och Karmi.

2 Mos. 6: 14 f. 4 Mos. 26: 5 f.

10. Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. 1 Krön. 4: 24.

11. Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. 1 Krön. 6: 1.

12. Judas söner voro Er, Onan, Sela, Peres och Sera — men Er och Onan dogo i Kanaans land — och Peres' söner voro Hesron och Hamul.

1 Mos. 38: 3 f., 29 f. 1 Krön. 2: 5. 4: 1.

13. Isaskars söner voro Tola, Puva, Job och Simron. 1 Krön. 7: 1.

14. Sebulons söner voro Sered, Elon och Jaleel.

15. Dessa voro Leas söner, hvilka hon födde åt Jakob i Paddan-Aram; tillika födde hon åt honom dottern Dina. Söner och döttrar utgjorde tillsammans trettiotre personer.

16. Gads söner voro Sifjon och Haggi, Suni och Esbon, Eri och Arodi och Areli.

17. Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster var Sera; men Berias söner voro Heber och Malkiel. 1 Krön. 7: 30.

18. Dessa voro söner till Silpa, som Laban hade gifvit åt sin dotter Lea, och dessa födde hon åt Jakob, sexton personer.

19. Rakels, Jakobs hustrus, söner voro Josef och Benjamin.

20. Och de söner, som föddes åt Josef i Egyptens land, voro Manasse och Efraim; de föddes åt honom af Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On.

1 Mos. 41: 50 f.

21. Och Benjamins söner voro Bela, Beker och Asbel, Gera och Naaman, Ehi och Ros, Muppim och Huppim och Ard. 1 Krön. 7: 6.

22. Dessa voro Rakels söner, som föddes åt Jakob, tillsammans fjorton personer.

23. Dans söner voro Husim.

4 Mos. 26: 42.

24. Naftalis söner voro Jaseel, Guni, Jeser och Sillem.

25. Dessa voro söner till Bilha, som Laban hade gifvit åt sin dotter Rakel, och dessa födde hon åt Jakob, tillsammans sju personer.

26. Alla som kommo med Jakob till Egypten, de som hade utgått från hans länd, utgjorde tillsammans sextiosex personer, förutom Jakobs sonhustrur.

27. Och Josefs söner, hvilka föddes åt honom i Egypten, voro två. De personer af Jakobs hus, som kommo till Egypten, utgjorde tillsammans sjuttio.

5 Mos. 10: 22. Apg. 7: 14.

28. Och han sände Juda framför sig till Josef, på det att denne skulle visa honom vägen till Gosen. Så kommo de till landet Gosen.

29. Och Josef lät spänna för sin vagn och for upp till Gosen för att möta sin fader Israel. Och då han kom fram till honom, föll han honom om halsen och grät länge vid hans hals.

30. Och Israel sade till Josef: »Nu vill jag gärna dö, sedan jag har sett ditt ansikte och sett, att du ännu lefver.»

31. Därefter sade Josef till sina bröder och sin faders folk: »Jag vill fara upp och berätta för Farao och säga till honom: 'Mina bröder och min faders folk, som hittills bott i Kanaans land, hafva kommit till mig.

32. Och dessa män äro herdar, de idka boskapsskötsel; och sina får och

fäkreatur och allt hvad de äga hafva de fört med sig.'

33. Då sedan Farao kallar eder till sig och frågar: 'Hvad är edert yrke?'

34. skolen I svara: 'Vi, dina tjänare, hafva idkat boskapsskötsel från vår ungdom ända till nu, vi såväl som våra fäder.' Så skolen I få bo i landet Gosen; ty alla herdar äro en styggelse för egyptierna.» 1 Mos. 47: 6. 2 Mos. 8: 26.

47 Kapitlet.

Jakob inför Farao. Egyptens jord och dess folk blifva genom Josef Faraos egendom. Jakob bestämmer om sin graf.

Och Josef kom och berättade för Farao och sade: »Min fader och mina bröder hafva kommit från Kanaans land med sina får och fäkreatur och allt hvad de äga; och de äro nu i landet Gosen.»

2. Och han hade bland sina bröder tagit ut fem män; dem ställde han fram inför Farao.

3. Då frågade Farao hans bröder: »Hvad är edert yrke?» De svarade Farao: »Dina tjänare äro herdar, såsom ock våra fäder varit.»

4. Och de sade ytterligare till Farao: »Vi hafva kommit för att bo någon tid här i landet; ty dina tjänare hade intet bete för sin boskap, eftersom hungersnöden är så svår i Kanaans land. Så låt nu dina tjänare bo i landet Gosen.»

5. Då sade Farao till Josef: »Din fader och dina bröder hafva alltså nu kommit till dig;

6. Egyptens land ligger öppet för dig; i den bästa delen af landet må du låta din fader och dina bröder bo. Må de bo i landet Gosen, och om du vet några bland dem vara dugliga män, så sätt dessa till uppsyningsmän öfver min boskap.»

7. Sedan hämtade Josef sin fader Jakob och förde honom fram inför Farao, och Jakob hälsade Farao.

8. Men Farao frågade Jakob: »Huru många äro dina lefnadsår?»

9. Jakob svarade Farao: »Min vandringstid har varat ett hundra trettio år. Få och onda hafva mina lefnadsår varit, de nå icke upp till antalet af mina fäders lefnadsår under deras vandringstid.» 1 Krön. 29: 15.

10. Och Jakob tog afsked af Farao och gick ut ifrån honom.

11. Men Josef lät sin fader och sina bröder bo i Egyptens land och gaf dem besittning där, i den bästa delen af landet, i landet Rameses, såsom Farao hade bjudit.

12. Och Josef försörjde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus och gaf hvar och en underhåll efter antalet af hans barn. Syr. 49: 17.

13. Men ingenstädes i landet fanns bröd, ty hungersnöden var mycket svår, så att Egyptens land och Kanaans land försmäktade af hunger.

14. Och för den säd, som folket köpte, samlade Josef till sig alla penningar, som funnos i Egyptens land och i Kanaans land; och Josef lät föra penningarna in i Faraos hus.

15. Men när penningarna togo slut i Egyptens land och i Kanaans land, kommo alla egyptier till Josef och sade: »Gif oss bröd; icke vill du väl, att vi skola dö i din åsyn? Ty vi hafva inga penningar mer.»

16. Josef svarade: »Fören hit eder boskap, så skall jag gifva eder bröd i utbyte mot eder boskap, om I icke mer hafven några penningar.»

17. Då förde de sin boskap till Josef, och Josef gaf dem bröd i utbyte mot deras hästar, får, fäkreatur och åsnor. Så underhöll han dem det året och gaf dem bröd i utbyte mot all deras boskap.

18. Så gick detta år till ända. Men det följande året kommo de åter till honom och sade till honom: »Vi vilja icke dölja det för min herre: penningarna äro slut, och den boskap vi ägde har kommit i min herres ägo; intet annat finnes nu kvar att gifva åt min herre än våra kroppar och vår jord.

19. Icke vill du, att vi skola förgås inför dina ögon, vi med vår åkerjord? Köp oss och vår jord för bröd, så vilja vi med vår jord blifva Faraos trälar; gif oss allenast utsäde, att vi må lefva och icke dö, och att jorden icke må läggas öde.»

20. Då köpte Josef all jord i Egypten åt Farao; ty egyptierna sålde hvar och en sin åker, eftersom hungersnöden så svårt tryckte dem. Så blef jorden Faraos egendom.

21. Och folket förflyttade han till städerna, från den ena ändan af Egyptens område till den andra.

22. Allenast prästernas jord köpte han icke, ty prästerna hade sitt bestämda underhåll af Farao, och de lefde af det bestämda underhåll, som Farao gaf dem; därför behöfde de icke sälja sin jord.

23. Och Josef sade till folket: »Se, jag har nu köpt eder och eder jord åt Farao. Där hafven I utsäde; besån nu jorden.

24. Och när grödan inkommer, skolen I gifva en femtedel åt Farao; men fyra femtedelar skolen I själfva hafva till utsäde på åkern och till föda för eder och dem som I hafven i edra hus och till föda för edra barn.»

25. De svarade: »Du har behållit oss vid lif; låt oss finna nåd för min herres ögon, så vilja vi vara Faraos trälar.»

26. Så gjorde Josef det till en stadga, som ännu i dag gäller för Egyptens jord, att man skulle gifva femtedelen åt Farao. Allenast prästernas jord blef icke Faraos egendom.

27. Så bodde nu Israel i Egyptens land, i landet Gosen; och de fingo sina besittningar där och voro fruktsamma och förökade sig storligen. 2 Mos. 1: 7.

28. Och Jakob lefde sjutton år i Egyptens land, så att hans lefnadsålder blef ett hundra fyrtiosju år.

29. Då nu tiden närmade sig, att Israel skulle dö, kallade han till sig sin son Josef och sade till honom: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, så lägg din hand under min länd och lofva att visa mig din kärlek och trofasthet därmed, att du icke begrafver mig i Egypten, 1 Mos. 50: 5 f.

30. utan låter mig hvila hos mina fäder, i det du för mig från Egypten och begrafver mig i deras graf.» Han svarade: »Jag skall göra såsom du har sagt.» 1 Mos. 25: 9. 35: 27 f. 49: 29 f.

31. Men han sade: »Gif mig din ed därpå.» Och han gaf honom sin ed. Då tillbad Israel, böjd mot sängens hufvudgärd. Hebr. 11: 21.

48 Kapitlet.

Jakob välsignar Josef och hans söner.

En tid härefter blef det sagdt till Josef: »Se, din fader är sjuk.» Då tog han med sig sina båda söner, Manasse och Efraim.

2. Och man berättade för Jakob och sade: »Se, din son Josef har kommit till dig.» Då tog Israel styrka till sig och satte sig upp i sängen.

3. Och Jakob sade till Josef: »Gud den Allsmäktige uppenbarade sig för mig i Lus i Kanaans land och välsignade mig 1 Mos. 28: 12 f. 35: 6 f.

4. och sade till mig: 'Se, jag skall göra dig fruktsam och föröka dig och låta skaror af folk komma af dig och skall gifva åt din säd efter dig detta land till evärdlig besittning.'

5. Dina båda söner, som äro födda åt dig i Egyptens land, innan jag kom hit till dig i Egypten, de skola nu vara mina; Efraim och Manasse skola vara mina, likasom Ruben och Simeon.

1 Mos. 41: 50 f. Jos. 13: 7. 16: 1 f.

6. Men de barn, som du har födt efter dem, skola vara dina; de skola bära sina bröders namn i dessas arfvedel.

7. Se, när jag kom från Paddan, dog Rakel ifrån mig i Kanaans land under resan, då det ännu var ett stycke väg fram till Efrat; och jag begrof henne där vid vägen till Efrat.» Stället heter nu Bet-Lehem. 1 Mos. 35: 19 f.

8. Då nu Israel fick se Josefs söner, sade han: »Hvilka äro dessa?»

9. Josef svarade sin fader: »Det är mina söner, som Gud har gifvit mig här.» Då sade han: »För dem hit till mig, på det att jag må välsigna dem.»

10. Och Israels ögon voro skumma af ålder, så att han icke kunde se. Så förde han dem då fram till honom, och han kysste dem och tog dem i famn.

11. Och Israel sade till Josef: »Jag hade icke tänkt, att jag skulle få se ditt ansikte, men nu har Gud låtit mig se till och med afkomlingar af dig.»

12. Och Josef förde dem bort ifrån hans knän och föll ned till jorden på sitt ansikte.

13. Sedan tog Josef dem båda vid handen, Efraim i sin högra hand, till vänster framför Israel, och Manasse i sin vänstra hand, till höger framför Israel, och förde dem så fram till honom.

14. Men Israel räckte ut sin högra hand och lade den på Efraims hufvud, fastän han var den yngre, och sin vänstra hand på Manasses hufvud; han lade alltså sina händer korsvis, ty Manasse var den förstfödde.

15. Och han välsignade Josef och sade: »Den Gud, inför hvilken mina fäder, Abraham och Isak, hafva vandrat, den Gud, som har varit min herde från min födelse ända till denna dag,

1 Mos. 26: 5. Ps. 23: 1. Hebr. 11: 21.

16. den ängel, som har förlossat mig från allt ondt, han välsigne dessa barn; och må de uppkallas efter mitt och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn, och må de föröka sig och blifva talrika på jorden.» 2 Mos. 1: 7.

17. Men då Josef såg, att hans fader lade sin högra hand på Efraims hufvud,

misshagade detta honom, och han fattade sin faders hand och ville flytta den från Efraims huvud på Manasses huvud.

18. Och Josef sade till sin fader: »Icke så, min fader; denne är den förstfödde, lägg din högra hand på hans huvud.»

19. Men hans fader vägrade och sade: »Jag vet det, min son, jag vet det; också af honom skall ett folk komma, också han skall blifva stor; men hans yngre broder skall dock blifva större än han, och hans säd skall blifva ett talrikt folk.» 4 Mos. 1: 32 f.

20. Så välsignade han dem på den dagen och sade: »Med ditt namn skall Israel välsigna, så att man skall säga: Gud göre dig lik Efraim och Manasse.» Så satte han Efraim framför Manasse.

21. Och Israel sade till Josef: »Se, jag dör; men Gud skall vara med eder och föra eder tillbaka till edra fäders land.

22. Och utöfver hvad jag gifver dina bröder gifver jag dig en särskild höjdsträcka*, som jag med mitt svärd och min båge har tagit från amoréerna.» Joh. 4: 5.

49 Kapitlet.

Jakob välsignar sina söner och dör.

Och Jakob kallade sina söner till sig och sade: »Församlen eder, på det att jag må förkunna eder hvad som skall hända eder i kommande dagar: 5 Mos. 33: 1 f.

2. Kommen tillhopa och hören, I Jakobs söner; hören på eder fader Israel.

3. Ruben, min förstfödde är du, min kraft och min styrkas förstling, främst i myndighet och främst i makt.

4. Men du sjuder öfver såsom vatten, du skall icke blifva den främste, ty du besteg din faders läger; då gjorde du hvad skändligt var. Ja, min bädd besteg han. 1 Mos. 35: 22. 1 Krön. 5: 1.

5. Simeon och Levi äro bröder; deras vapen äro våldets verktyg. 1 Mos. 34: 25 f.

6. Min själ inlåte sig ej i deras råd, och min ära tage ingen del i deras samkväm; ty i sin vrede dräpte de män, och i sitt öfverdåd stympade de oxar.

7. Förbannad vare deras vrede, som är så våldsam, och deras grymhet, som är så hård! Jag skall förströ dem i Jakob, jag skall förskingra dem i Israel. Jos. 19: 1. 21: 2 f.

8. Juda, dig skola dina bröder prisa; din hand skall vara på dina fienders nacke, för dig skola din faders söner buga sig.

9. Ett ungt lejon är Juda; från rifvet byte har du dragit dit upp, min son. Han har lagt sig ned, han hvilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna — hvem vågar oroa honom? 4 Mos. 24: 9. 1 Krön. 5: 2.

10. Spiran skall icke vika ifrån Juda, icke härskarstafven ifrån hans fötter, till dess han kommer till Silo** och folken blifva honom hörsamma. Matt. 2: 6.

11. Han binder vid vinträdet sin åsna, vid ädla rankan sin åsninnas fåle. Han tvår sina kläder i vin, sin mantel i drufvors blod.

12. Hans ögon äro dunkla af vin och hans tänder hvita af mjölk.

13. Sebulon skall bo vid hafvets strand, vid stranden, där skeppen ligga; sin sida skall han vända mot Sidon. 5 Mos. 33: 18 f. Jos. 19: 10 f. Jes. 9: 1. Matt. 4: 15.

14. Isaskar är en stark åsna, som ligger i ro i sin inhägnad.

15. Och han såg, att hviloplatsen var god, och att landet var ljuftigt; då böjde han sin rygg under börd or och blef en arbetspliktig tjänare.

16. Dan skall skaffa rätt åt sitt folk, också han en af Israels stammar. Dom. 13: 24 f. 16: 31.

17. Dan skall vara en orm på vägen, en huggorm på stigen, en som biter hästen i foten, så att ryttaren faller baklänges ned.

18. Herre, jag bidar efter din frälsning! Ps. 119: 166, 174.

19. Gad skall trängas af skaror, men själf skall han tränga dem på hälarna.

20. Från Aser kommer fetma, honom till mat; konungsliga läckerheter har han att gifva. 5 Mos. 33: 24.

21. Naftali är en snabb hind; han har sköna ord att gifva. Dom. 4: 6. 5: 1.

22. Ett ungt fruktträd är Josef, ett ungt fruktträd vid källan; dess grenar nå utöfver muren.

23. Bågskyttar oroa honom, de skjuta på honom och ansätta honom;

24. dock förblifver hans båge fast, och hans händer och armar hafva spänstig kraft, genom dens händer, som är den Starke i Jakob, genom honom, som är herden, Israels klippa,

25. genom din faders Gud, som hjälper dig, genom den Allsmäktige, som gifver dig välsignelser, välsignelser från himmelen däruppe, välsignelser från

* Hebr. schekém, såsom ort- och personnamn återgifvet med »Sikem». Jfr 34: 27 f.
[** G. kyrkob.: till dess hjälten kommer.]

djupet, som utbreder sig därnere, välsignelser från bröst och sköte.
5 Mos. 33: 13 f.

26. Din faders välsignelser nå högt, högre än mina förfäders välsignelser, de nå upp till de eviga höjdernas härlighet. De skola komma över Josefs huvud, över dens hjässa, som är en furste bland sina bröder.

27. Benjamin är en glupande ulf; om morgonen förtär han rof, och om aftonen utskiftar han byte.»
Dom. 20: 25. 1 Sam. 9: 1 f. 14: 47.

28. Alla dessa äro Israels stammar, tolf till antalet, och detta är hvad deras fader talade till dem, då han välsignade dem; åt hvar och en af dem gaf han sin särskilda välsignelse.

29. Och han bjöd dem och sade till dem: »Jag skall nu samlas till mitt folk; begrafven mig bredvid mina fäder, i grottan på hetéen Efrons åker,

30. i den grotta, som ligger på Makpelas åker, gent emot Mamre, i Kanaans land, den åker, som Abraham köpte till egen graf af hetéen Efron,
1 Mos. 23: 16 f. 50: 13.

31. där de hafva begrafvit Abraham och hans hustru Sara, där de ock hafva begrafvit Isak och hans hustru Rebecka, och där jag själf har begrafvit Lea, 1 Mos. 23: 19. 25: 9. 35: 29. Apg. 7: 15 f.

32. på den åkern, som jämte grottan där blifvit köpt af Hets barn.»

33. När Jakob hade gifvit sina söner denna befallning, drog han sina fötter upp i sängen; och han gaf upp andan och blef samlad till sitt folk.

50 Kapitlet.

Jakobs begrafning. Josefs död.

Då föll Josef ned öfver sin faders ansikte och grät öfver honom och kysste honom. 1 Mos. 46: 4.

2. Och Josef bjöd läkarna, som han hade i sin tjänst, att de skulle balsamera hans fader; och läkarna balsamerade Israel.

3. Därtill åtgingo fyrtio dagar; så många dagar åtgå nämligen för balsamering. Och egyptierna begråto honom i sjuttio dagar.

4. Men när gråtodagarna efter honom voro förbi, talade Josef till Faraos husfolk och sade: »Om jag har funnit nåd för edra ögon, så framfören till Farao följande:

5. Min fader har tagit en ed af mig och sagt: 'Se, jag dör; begraf mig i den graf, som jag har låtit gräfva åt mig i Kanaans land.' Så låt mig nu fara dit upp och begrafva min fader; sedan skall jag komma tillbaka igen.»
1 Mos. 47: 29 f.

6. Farao svarade: »Far dit upp och begraf din fader, efter den ed, som han har tagit af dig.»

7. Då for Josef upp för att begrafva sin fader, och med honom foro alla Faraos tjänare, de äldste i hans hus och alla de äldste i Egyptens land,

8. därtill allt Josefs husfolk och hans bröder och hans faders husfolk; allenast sina späda barn och sina får och fäkreatur lämnade de kvar i landet Gosen.

9. Och med honom foro dit upp både vagnar och ryttare; och det var en mycket stor skara.

10. Då de nu kommo till Goren-Haatad, på andra sidan Jordan, höllo de där en mycket stor och högtidlig dödsklagan, och han anställde en sorgefest efter sin fader i sju dagar.
Syr. 22: 13.

11. Och då landets inbyggare, kananéerna, sågo sorgefesten i Goren-Haatad, sade de: »Det är en högtidlig sorgefest*, som egyptierna** här hålla.» Däraf fick stället namnet Abel-Misraim; det ligger på andra sidan Jordan.

12. Och hans söner gjorde med honom såsom han hade bjudit dem:

13. hans söner förde honom till Kanaans land och begrofvo honom i grottan på Makpelas åker, den åker, som Abraham hade köpt till egen graf af hetéen Efron, gent emot Mamre.
1 Mos. 23: 16 f. Apg. 7: 16.

14. Sedan Josef så hade begrafvit sin fader, vände han tillbaka till Egypten med sina bröder och alla dem som hade farit upp med honom för att begrafva hans fader.

15. Men då Josefs bröder sågo, att deras fader var död, sade de: »Kanhända skall Josef nu blifva hätsk mot oss och vedergälla oss allt det onda, som vi hafva gjort mot honom.»

16. Därför sände de bud till Josef och läto säga: »Din fader bjöd oss så före sin död och sade:

17. 'Så skolen I säga till Josef: Käre, förlåt dina bröder hvad de hafva brutit och syndat, i det att de handlat så illa mot dig.' Förlåt alltså nu din faders Guds tjänare hvad de brutit.»

* Hebr. ébel. — ** Hebr. misrájim.

Och Josef grät, när de läto säga detta till honom.

18. Sedan kommo ock hans bröder själfva och föllo ned för honom och sade: »Se, vi vilja vara tjänare åt dig.»
1 Mos. 44: 16.

19. Men Josef sade till dem: »Frukten icke. Hållen I då mig för Gud?

20. I tänkten ondt mot mig, men Gud har tänkt det till godo för att låta det ske, som nu har skett, och så behålla mycket folk vid lif. 1 Mos. 45: 5.

21. Frukten därför nu icke; jag skall försörja eder och edra barn.» Och han tröstade dem och talade vänligt med dem.

22. Och Josef bodde kvar i Egypten med sin faders hus; och Josef blef ett hundra tio år gammal.

23. Och Josef fick se Efraims barn till tredje led; också af Makir, Manasses son, föddes barn i Josefs sköte.

24. Och Josef sade till sina bröder: »Jag dör, men Gud skall för visso se till eder och föra eder upp från detta land till det land, som han med ed har lofvat åt Abraham, Isak och Jakob.»
2 Mos. 3: 16 f.

25. Och Josef tog en ed af Israels barn och sade: »När nu Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån.»
2 Mos. 13: 19. Jos. 24: 32. Syr. 49: 18. Hebr. 11: 22.

26. Och Josef dog, när han var ett hundra tio år gammal. Och man balsamerade honom, och han lades uti en kista i Egypten.

Andra Mosebok.

Exodus.

1 Kapitlet.

Israeliternas förökelse och deras träldom i Egypten.

Och dessa äro namnen på Israels söner, som kommo till Egypten; med Jakob kommo de, hvar och en med sitt hus: 1 Mos. 46: 8 f.

2. Ruben, Simeon, Levi och Juda,

3. Isaskar, Sebulon och Benjamin,

4. Dan och Naftali, Gad och Aser.

5. Tillsammans utgjorde de som utgått från Jakobs länd sjuttio personer, men Josef var redan förut i Egypten.
1 Mos. 46: 27. 5 Mos. 10: 22.

6. Och Josef dog och alla hans bröder och hela det släktet.

7. Men Israels barn voro fruktsamma och växte till och förökade sig och blefvo öfvermåttan talrika, så att landet blef uppfyldt af dem.
1 Mos. 18: 18. Ps. 105: 24. Apg. 7: 17.

8. Då uppstod en ny konung öfver Egypten, en som icke visste af Josef.

9. Och denne sade till sitt folk: »Se, Israels barns folk är större och mäktigare än vi.

10. Nu väl, låtom oss gå klokt till väga med dem; eljest kunde de ännu mer föröka sig, och om ett krig så komme på, kunde de förena sig med våra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga bort ur landet.»

11. Alltså satte man arbetsfogdar öfver dem och förtryckte dem så med trälarbeten. Och de måste bygga åt Farao förrådsstäderna Pitom och Raamses.

12. Men ju mer man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och dess mer utbredde de sig, så att man begynte grufva sig för Israels barn.

13. Därför pålade egyptierna Israels barn ytterligare tvångsarbeten
1 Mos. 15: 13. 4 Mos. 20: 15.

14. och förbittrade deras lif med hårdt arbete på murbruk och tegel samt med alla slags arbeten på marken, korteligen med tvångsarbeten af alla slag, hvilka de läto dem utföra.

15. Och konungen i Egypten talade till de hebreiska kvinnor — den ena hette Sifra, den andra Pua — som hjälpte barnaföderskorna,

16. och sade: »När I förlösen de hebreiska kvinnorna, så sen efter, då de föda: om det är ett gossebarn, så döden det; är det ett flickebarn, så må det lefva.»

17. Men hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom konungen i Egypten hade sagt till dem, utan läto barnen lefva. Apg. 5: 29.

18. Då kallade konungen i Egypten hjälpkvinnorna till sig och sade till

dem: »Hvarför gören I så och låten barnen lefva?»

19. Hjälpkvinnorna svarade Farao: »De hebreiska kvinnorna äro icke såsom de egyptiska. De äro kraftigare; förrän hjälpkvinnan kommer till dem, hafva de född.»

20. Och Gud lät det gå väl för hjälpkvinnorna, och folket förökade sig och blef mycket talrikt.

21. Eftersom hjälpkvinnorna fruktade Gud, förkofrade han deras hus.

22. Då bjöd Farao allt sitt folk och sade: »Alla nyfödda gossebarn skolen I kasta i Nilfloden, men alla flickebarn mån I låta lefva.» Apg. 7: 19.

2 Kapitlet.

Moses födelse, räddning, uppfostran och flykt.

Och en man af Levis hus gick åstad och tog till hustru Levis dotter. 2 Mos. 6: 20. 4 Mos. 26: 59.

2. Och hustrun blef hafvande och födde en son. Och hon såg, att det var ett vackert barn, och hon dolde honom i tre månader. 1 Krön. 6: 3. Apg. 7: 20. Hebr. 11: 23.

3. Men när hon icke längre kunde dölja honom, tog hon en kista af rör, beströk den med jordbeck och tjära och lade barnet däri och satte den så i vassen vid stranden af Nilfloden.

4. Och hans syster ställde sig ett stycke därifrån för att se, huru det skulle gå med honom.

5. Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig.

6. Och då hon öppnade den, fick hon se barnet och såg, att det var en gosse, och han grät. Då ömkade hon sig öfver honom och sade: »Detta är ett af de hebreiska barnen.»

7. Men hans syster frågade Faraos dotter: »Vill du, att jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma, som kan amma upp barnet åt dig?»

8. Faraos dotter svarade henne: »Ja, gå.» Då gick flickan och kallade dit barnets moder.

9. Och Faraos dotter sade till henne: »Tag detta barn med dig och amma upp det åt mig, så vill jag gifva dig lön därför.» Och kvinnan tog barnet och ammade upp det.

10. När sedan gossen hade vuxit upp, förde hon honom till Faraos dotter, och denna upptog honom såsom sin son och gaf honom namnet Mose*, »ty», sade hon, »ur vattnet har jag dragit upp** honom». Apg. 7: 21.

11. Och det begaf sig på den tiden, att Mose, sedan han blifvit stor, gick ut till sina bröder och såg på deras trälarbete. Och han fick se, att en egyptisk man slog en hebreisk man, en af hans bröder;

Apg. 7: 23 f. Hebr. 11: 24 f.

12. då vände han sig åt alla sidor, och när han såg, att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.

13. Dagen därefter gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta med hvarandra. Då sade han till den som gjorde orätt: »Hvarför slår du din nästa?»

14. Han svarade: »Hvem har satt dig till höfding och domare öfver oss? Vill du dräpa mig, såsom du dräpte egyptiern?» Då blef Mose förskräckt och tänkte: »Så har då saken blifvit känd.»

15. Också fick Farao höra om denna sak och ville dräpa Mose. Men Mose flydde bort undan Farao; och han stannade i Midjans land och satte sig där vid en brunn.

16. Och prästen i Midjan hade sju döttrar. Dessa kommo nu för att hämta upp vatten och skulle fylla hoarna för att vattna sin faders får.

17. Då kommo herdarna och ville drifva bort dem; men Mose stod upp och hjälpte dem och vattnade deras får.

18. När de sedan kommo hem till sin fader Reguel, sade han: »Hvarför kommen I så snart hem i dag?»

19. De svarade: »En egyptisk man hjälpte oss mot herdarna; därtill hämtade han upp vatten åt oss och vattnade fåren.»

20. Då sade han till sina döttrar: »Hvar är han då? Hvarför läten I mannen blifva kvar där? Inbjuden honom att komma och äta med oss.»

21. Och Mose beslöt sig för att stanna hos mannen, och denne gaf åt Mose sin dotter Sippora till hustru.

22. Hon födde en son, och han gaf honom namnet Gersom, »ty», sade han, »jag är en främling*** i ett land, som icke är mitt». 2 Mos. 18: 3.

23. Så förflöt en lång tid, och därunder dog konungen i Egypten. Men

* Hebr. Mosché. — ** Hebr. maschá. — *** Hebr. ger.

Israels barn suckade öfver sin träldom och klagade; och deras rop öfver trädomen steg upp till Gud. 4 Mos. 20: 16.

24. Och Gud hörde deras jämmer, och Gud tänkte på sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob.

25. Och Gud såg till Israels barn, och Gud lät sig värda om dem.

3 Kapitlet.

Den brinnande busken. Moses kallelse. Gud uppenbarar sitt namn Herren (Jehova).

Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han dref en gång fåren bortom ökmen och kom så till Guds berg Horeb.

2. Där uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga, som steg upp ur en buske. Han såg, att busken brann af elden, och att busken dock icke blef förtärd.

5 Mos. 33: 16. Apg. 7: 30 f.

3. Då tänkte Mose: »Jag vill gå dit bort och betrakta den underbara synen och se, hvarför busken icke brinner upp.»

4. När då Herren såg, att han gick åstad för att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: »Mose, Mose.» Han svarade: »Här är jag.»

5. Då sade han: »Träd icke hit; drag dina skor af dina fötter, ty platsen där du står är en helig mark.»

Jos. 5: 15.

6. Och han sade ytterligare: »Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.» Då skylde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på Gud.

Matt. 22: 32. Mark. 12: 26. Luk. 20: 37.

7. Och Herren sade: »Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört, huru de ropa öfver sina plågare; jag vet hvad de måste lida.

8. Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett godt och rymligt land, ett land, som flyter af mjölk och honung, det land, där kananéer, hetéer, amoréer, perisséer, hivéer och jebuséer bo. 1 Mos. 15: 18 f.

9. Fördenskull, eftersom Israels barns rop kommit fram till mig och jag därjämte sett, huru egyptierna förtrycka dem,

10. därför må du nu gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten.»

11. Men Mose sade till Gud: »Hvem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?»

12. Han svarade: »Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag som har sändt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skolen I hålla gudstjänst på detta berg.»

13. Då sade Mose till Gud: »När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra fäders Gud har sändt mig till eder' och de fråga mig: 'Hvad är hans namn?' hvad skall jag då svara dem?»

14. Gud sade till Mose: »Jag är den jag är.» Och han sade vidare: »Så skall du säga till Israels barn: Jag är* har sändt mig till eder.»

Upp. 1: 4, 8.

15. Och Gud sade ytterligare till Mose: »Så skall du säga till Israels barn: Herren, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sändt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte.

16. Gå nu åstad och församla de äldste i Israel och säg till dem: Herren, edra fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig, och han har sagt: 'Jag har sett till eder och sett det som vederfares eder i Egypten; 1 Mos. 50: 24.

17. därför är nu mitt ord: jag vill föra eder bort ifrån betryckt i Egypten upp till kananéernas, hetéernas, amoréernas, perisséernas, hivéernas och jebuséernas land, ett land, som flyter af mjölk och honung.'

18. Och de skola lyssna till dina ord; och du skall tillika med de äldste i Israel gå till konungen i Egypten, och I skolen säga till honom: 'Herren, hebréernas Gud, har visat sig för oss; så låt oss nu gå tre dagsresor in i ökmen och offra åt Herren, vår Gud.'

19. Dock vet jag, att konungen i Egypten icke skall tillstädja eder att gå, icke ens när han får känna min starka hand.

20. Men jag skall räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags under, som jag vill göra där; sedan skall han släppa eder.

* D. ä. »Han som kallar sig Jag är har sändt mig.» Det här åsyftade hebreiska uttrycket för Herren, hos oss vanligen uttaladt Jehova, kan öfversättas med Han är.

21. Och jag vill låta detta folk finna nåd för egyptiernas ögon, så att I, när I dragen bort, icke skolen draga bort med tomma händer;
1 Mos. 15: 14. 2 Mos. 11: 2. 12: 35 f.
22. utan hvar kvinna skall af sin grannkvinna och af den främmande kvinna, som bor i hennes hus, begära klenoder af silfver och guld samt kläder. Dessa skolen I sätta på edra söner och döttrar. Så skolen I taga byte från egyptierna.»

4 Kapitlet.

Mose får gåfvan att göra under och återvänder till Egypten.

Mose svarade och sade: »Men om de nu icke tro mig eller lyssna till mina ord, utan säga: 'Herren har icke uppenbarat sig för dig'?»
2. Då sade Herren till honom: »Hvad är det du har i din hand?» Han svarade: »En staf.»
3. Han sade: »Kasta den på marken.» När han då kastade den på marken, förvandlades den till en orm; och Mose flydde för honom.
4. Men Herren sade till Mose: »Räck ut din hand och tag honom i stjärten.» Då räckte han ut sin hand och grep honom; och han förvandlades åter till en staf i hans hand.
5. Och Herren sade: »Så skola de tro, att Herren, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.»
6. Och Herren sade ytterligare till honom: »Stick din hand i barmen.» Och han stack sin hand i barmen. När han sedan drog ut den, se, då var handen hvit såsom snö af spetälska.
7. Åter sade han: »Stick din hand tillbaka i barmen.» Och han stack sin hand tillbaka i barmen. När han sedan drog ut den igen ur barmen, se, då var den åter lik hans öfriga kropp.
8. Och Herren sade: »Om de icke vilja tro dig eller akta på det första tecknet, så kunna de tro det andra tecknet.
9. Men om de icke ens tro dessa två tecken eller lyssna till dina ord, så tag af Nilflodens vatten och gjut ut det på torra landet, så skall vattnet, som du har tagit ur floden, förvandlas till blod på torra landet.»
10. Då sade Mose till Herren: »Ack Herre, jag är ingen talför man; jag har icke varit det förut, och jag är det icke heller nu, sedan du talat till din tjänare, ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga.»
2 Mos. 6: 12, 30.
11. Herren sade till honom: »Hvem har gifvit människan munnen, eller hvem gör henne stum eller döf eller seende eller blind? Är det icke jag, Herren?
Hos. 3: 26 f.
12. Så gå nu åstad, jag skall vara med din mun och lära dig hvad du skall tala.»
Matt. 10: 19.
13. Men han sade: »Ack Herre, sänd ditt budskap med hvilken annan du vill.»
14. Då upptändes Herrens vrede emot Mose, och han sade: »Har du icke din broder Aron, leviten? Jag vet, att han är en man, som kan tala. Och se, han går åstad för att möta dig, och då han får se dig, skall han glädjas i sitt hjärta.
15. Och du skall tala till honom och lägga orden i hans mun; och jag skall vara med din mun och med hans mun, och jag skall lära eder hvad I skolen göra.
2 Mos. 7: 1 f.
16. Och han skall tala för dig till folket; alltså skall han vara för dig såsom mun, och du skall vara för honom såsom gud.
17. Och du skall taga i din hand denna staf, med hvilken du skall göra dina tecken.»
18. Så vände då Mose tillbaka till sin svärfader Jetro och sade till honom: »Låt mig vända tillbaka till mina bröder i Egypten och se, om de ännu lefva.» Jetro sade till Mose: »Gå i frid.»
19. Och Herren sade till Mose i Midjan: »Vänd tillbaka till Egypten, ty alla de män äro döda, som stodo efter ditt lif.»
20. Då tog Mose sin hustru och sina söner och satte dem på en åsna och for tillbaka till Egyptens land; och Mose tog med sig Guds staf.
2 Mos. 2: 21 f. 18: 2 f.
21. Och Herren sade till Mose: »När du nu vänder tillbaka till Egypten, så se till, att du inför Farao gör alla de under, som jag har gifvit dig makt att göra. Men jag skall förstocka hans hjärta, så att han icke släpper folket.
22. Och då skall du säga till Farao: Så säger Herren: Israel är min förstfödde son,
Matt. 2: 15.
23. och jag har sagt till dig: 'Släpp min son, att han må hålla gudstjänst åt mig.' Men du har icke velat släppa honom. Därför skall jag nu dräpa din förstfödde son.»
2 Mos. 11: 4 f. 12: 29

24. Och det begaf sig under resan, att Herren på ett hviloställe kom emot honom och ville döda honom.

25. Då tog Sippora en skarp sten och skar bort förhuden på sin son och kastade den för hans fötter, sägande: »Du är mig en blodsbrudgum.»

1 Mos. 17: 14.

26. Så lät han honom vara oskadd. Då sade hon åter: »Ja, en blodsbrudgum till omskärelse.»

27. Och Herren sade till Aron: »Gå åstad och möt Mose i öknen.» Då gick han åstad och träffade honom på Guds berg; och han kysste honom.

28. Och Mose berättade för Aron allt hvad Herren hade talat, då han sände honom, och om alla de tecken, som han hade bjudit honom att göra.

29. Sedan gingo Mose och Aron åstad och församlade alla Israels barns äldste.

30. Och Aron omtalade allt hvad Herren hade talat till Mose; och han gjorde tecknen inför folkets ögon.

31. Då trodde folket; och när de hörde, att Herren hade sett till Israels barn, och att han hade sett deras betryck, böjde de sig ned och tillbådo.

5 Kapitlet.

Mose och Aron inför Farao. Israels barns ökade förtryck.

Därefter kommo Mose och Aron och sade till Farao: »Så säger Herren, Israels Gud: Släpp mitt folk, att de må hålla högtid åt mig i öknen.»

2. Men Farao svarade: »Hvem är Herren, på hvilkens befallning jag skulle släppa Israel? Jag vet icke af Herren och vill ej heller släppa Israel.»

3. Då sade de: »Hebréernas Gud har visat sig för oss. Så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt Herren, vår Gud, på det att han icke må komma öfver oss med pest eller med svärd.» 2 Mos. 3: 18.

4. Men konungen i Egypten svarade dem: »Mose och Aron, hvarför dragen I folket ifrån dess arbete? Gån bort till edra dagsverken.»

5. Ytterligare sade Farao: »Se, folket är redan alltför talrikt i landet, och likväl viljen I skaffa dem frihet ifrån deras dagsverken!»

6. Därefter bjöd Farao samma dag fogdarna och tillsyningsmännen öfver folket och sade:

7. »I skolen icke vidare såsom förut gifva folket halm till att göra tegel. Låten dem själfva gå och skaffa sig halm.

8. Men samma antal tegel, som de förut hafva gjort, skolen I ändock åläggа dem, utan något afdrag; ty de äro lata, därför ropa de och säga: 'Låt oss gå och offra åt vår Gud.'

9. Man måste lägga tungt arbete på dessa människor, så att de därigenom få något att göra och icke akta på lögnaktigt tal.»

10. Då gingo fogdarna och tillsyningsmännen öfver folket ut och sade till folket: »Så säger Farao: Jag vill icke längre gifva eder halm.

11. Gån själfva och skaffen eder halm, hvar I kunnen finna sådan; men I eder arbete skall intet afdrag göras.»

12. Då spridde sig folket öfver hela Egyptens land och samlade strå för att bruka det såsom halm.

13. Och fogdarna drefvo på dem och sade: »Fullgören edert arbete, hvar dag det för den dagen bestämda, likasom när I erhöllen halm.»

14. Och Israels barns tillsyningsmän, de som Faraos fogdar hade satt öfver dem, fingo uppbära hugg och slag, och man sade till dem: »Hvarför hafven I icke såsom förut fullgjort eder förelagda dagsverke i tegel, hvarken går eller i dag?»

15. Då kommo Israels barns tillsyningsmän och ropade till Farao och sade: »Hvarför gör du så mot dina tjänare?

16. Ingen halm gifver man åt dina tjänare, och likväl säger man till oss 'Skaffen fram tegel.' Och se, dina tjänare få nu uppbära hugg och slag, fastän skulden ligger hos ditt eget folk.»

17. Men han svarade: »I ären lata, ja, lata ären I. Därför sägen I: 'Låt oss gå och offra åt Herren.'

18. Nej, gån i stället till edert arbete. Halm skall man icke gifva eder, men det bestämda antalet tegel måsten I ändock lämna.»

19. Då märkte Israels barns tillsyningsmän, att det var illa ställdt för dem, eftersom de fingo det svaret: »I fån intet afdrag i det antal tegel, som I skolen lämna för hvar dag.»

20. Och när de kommo ut ifrån Farao, träffade de Mose och Aron, som stodo där för att möta dem;

21. och de sade till dem: »Må Herren hemsöka eder och döma eder, efter som I hafven gjort oss förhatliga för Farao och hans tjänare och satt det svärdet i hand till att dräpa oss.»

22. Då vände sig Mose åter till Herren och sade: »Herre, hvarför har du gjort så illa mot detta folk? Hvarför har du sändt mig?

23. Allt ifrån den tid, då jag gick till Farao för att tala i ditt namn, har han ju gjort illa mot detta folk, och du har ingalunda räddat ditt folk.»

6 Kapitlet.

Förnyade löften och uppdrag till Mose. Moses och Arons släktlafla.

Men Herren sade till Mose: »Nu skall du få se hvad jag skall göra med Farao; ty genom min starka hand skall han nödgas släppa dem, ja, han skall genom min starka hand nödgas drifva dem ut ur sitt land.» 2 Mos. 11: 1. 12: 33.

2. Och Gud talade till Mose och sade till honom: »Jag är Herren.

3. För Abraham, Isak och Jakob uppenbarade jag mig såsom Gud den Allsmäktige, men under mitt namn »Herren» var jag icke känd af dem. 1 Mos. 17: 1. 26: 24. 35: 11.

4. Och jag upprättade ett förbund med dem och lofvade att gifva dem Kanaans land, det land, där de bodde såsom främlingar.

5. Och nu har jag hört Israels barns jämmer öfver att egyptierna hålla dem i träldom, och jag har kommit ihåg mitt förbund.

6. Säg därför till Israels barn: 'Jag är Herren, och jag skall föra eder ut från trälarbetet hos egyptierna och rädda eder från träldomen under dem, och jag skall förlossa eder med uträckt arm och genom stora straffdomar.

7. Och jag skall taga eder till mitt folk och vara eder Gud; och I skolen förnimma, att jag är Herren, eder Gud, den som för eder ut från trälarbetet hos egyptierna.

8. Och jag skall föra eder till det land, som jag med upplyft hand har lofvat gifva åt Abraham, Isak och Jakob; det skall jag gifva eder till besittning. Jag är Herren.'» 5 Mos. 26: 5 f.

9. Detta allt sade Mose till Israels barn, men de hörde icke på Mose, af otålighet och för det hårda arbetets skull.

10. Därefter talade Herren till Mose och sade:

11. »Gå och tala med Farao, konungen i Egypten, att han släpper Israels barn ut ur sitt land.»

12. Men Mose talade inför Herren och sade: »Se, Israels barn höra icke på mig; huru skulle då Farao höra mig — mig, som har oomskurna läppar?» 2 Mos. 4: 10.

13. Men Herren talade till Mose och Aron och gaf dem befallning till Israels barn och till Farao, konungen i Egypten, om att Israels barn skulle föras ut ur Egyptens land.

14. Dessa voro hufvudmännen för deras familjer: Rubens, Israels förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi. Dessa voro Rubens släkter. 1 Mos. 46: 9 f. 4 Mos. 26: 5 f. 1 Krön. 5: 1 f.

15. Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. Dessa voro Simeons släkter.

16. Och dessa voro namnen på Levis söner, efter deras ättföljd: Gerson, Kehat och Merari. Och Levi blef ett hundra trettiosju år gammal. 4 Mos. 3: 17 f. 26: 57 f. 1 Krön. 6: 1 f. 23: 6 f.

17. Gersons söner voro Libni och Simei, efter deras släkter.

18. Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehat blef ett hundra trettiotre år gammal.

19. Meraris söner voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras ättföljd.

20. Men Amram tog sin faders syster Jokebed till hustru, och hon födde åt honom Aron och Mose. Och Amram blef ett hundra trettiosju år gammal.

21. Jishars söner voro Kora, Nefeg och Sikri.

22. Ussiels söner voro Misael, Elsafan och Sitri.

23. Och Aron tog till hustru Eliseba, Amminadabs dotter, Nahesons syster, och hon födde åt honom Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 4 Mos. 3: 1 f.

24. Koras söner voro Assir, Elkana och Abiasaf. Dessa voro koraiternas släkter.

25. Och Eleasar, Arons son, tog en af Putiels döttrar till hustru, och hon födde åt honom Pinehas. Dessa voro hufvudmännen för leviternas familjer, efter deras släkter.

26. Så förhöll det sig med Aron och Mose, dem till hvilka Herren sade: »Fören Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.» Apg. 7: 36.

27. Det var dessa som talade med Farao, konungen i Egypten, att de skulle föra Israels barn ut ur Egypten. Så förhöll det sig med Mose och Aron.

28. Och när Herren talade till Mose i Egyptens land,

29. talade han så till Mose: »Jag är Herren. Tala till Farao, konungen i Egypten, allt hvad jag talar till dig.»
30. Men Mose sade inför Herren: »Se, jag har oomskurna läppar; huru skulle då Farao höra på mig?»

7 Kapitlet.

Undret med Moses staf. Vattnets förvandling i blod.

Men Herren sade till Mose: »Se, jag har satt dig till en gud för Farao, och din broder Aron skall vara din profet. 2 Mos. 4: 15 f.
2. Du skall tala allt hvad jag bjuder dig; sedan skall din broder Aron tala med Farao, att han släpper Israels barn ut ur sitt land.
3. Men jag skall förhärda Faraos hjärta och skall göra många tecken och under i Egyptens land.
4. Farao skall icke höra på eder; men jag skall lägga min hand på Egypten och skall föra mina härskaror, mitt folk, Israels barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar.
5. Och egyptierna skola förnimma, att jag är Herren, när jag räcker ut min hand öfver Egypten och för Israels barn ut från dem.»
6. Och Mose och Aron gjorde så; de gjorde såsom Herren hade bjudit dem.
7. Men Mose var åttio år gammal och Aron åttiotre år gammal, då de talade med Farao.
8. Och Herren talade till Mose och Aron och sade:
9. »När Farao talar till eder och säger: 'Låten oss se något under', så skall du säga till Aron: 'Tag din staf och kasta den inför Farao', så skall den blifva en stor orm.»
10. Då gingo Mose och Aron till Farao och gjorde såsom Herren hade bjudit. Aron kastade sin staf inför Farao och hans tjänare, och den blef en stor orm.
11. Då kallade också Farao till sig sina vise och trollkarlar; och dessa, de egyptiska spåmännen, gjorde ock detsamma genom sina hemliga konster: 2 Tim. 3: 8.
12. de kastade hvar och en sin staf, och dessa blefvo stora ormar. Men Arons staf uppslukade deras stafvar.
13. Dock förblef Faraos hjärta förstockadt, och han hörde icke på dem, såsom Herren hade sagt.
14. Därefter sade Herren till Mose: »Faraos hjärta är tillslutet, han vill icke släppa folket.
15. Gå till Farao i morgon bittida — se, han går då ut till vattnet — och ställ dig i hans väg på stranden af Nilfloden. Och tag i din hand stafven, som förvandlades till en orm.
16. Och säg till honom: Herren, hebréernas Gud, sände mig till dig och lät säga dig: 'Släpp mitt folk, att de må hålla gudstjänst åt mig i öknen.' Men se, du har hittintills icke velat höra.
17. Därför säger nu Herren så: 'Häraf skall du förnimma, att jag är Herren: se, med stafven, som jag håller i min hand, vill jag slå på vattnet i Nilfloden, och då skall det förvandlas till blod.
18. Och fiskarna i floden skola dö, och floden skall blifva stinkande, så att egyptierna skola vämjas vid att dricka vatten ifrån floden.'»
19. Och Herren sade till Mose: »Säg till Aron: Tag din staf och räck ut din hand öfver egyptiernas vatten, öfver deras strömmar, kanaler och sjöar och alla andra vattensamlingar, så skola de blifva blod; öfver hela Egyptens land skall vara blod, både i träkärl och i stenkärl.»
20. Och Mose och Aron gjorde såsom Herren hade bjudit. Han lyfte upp stafven och slog vattnet i Nilfloden inför Faraos och hans tjänares ögon; då förvandlades allt vatten i floden till blod. Ps. 78: 44. 105: 29.
21. Och fiskarna i floden dogo, och floden blef stinkande, så att egyptierna icke kunde dricka vatten ifrån floden; och blodet var öfver hela Egyptens land.
22. Men de egyptiska spåmännen gjorde detsamma genom sina hemliga konster. Så förblef Faraos hjärta förstockadt, och han hörde icke på dem, såsom Herren hade sagt.
23. Och Farao vände om och gick hem och aktade icke heller på detta.
24. Men i hela Egypten gräfde man rundt omkring Nilfloden efter vatten till att dricka; ty vattnet i floden kunde man icke dricka.
25. Och så förgingo sju dagar efter det att Herren hade slagit Nilfloden.

8 Kapitlet.

Egypten hemsökes med paddor, med mygg och med flugsvärmar.

Därefter sade Herren till Mose: »Gå till Farao och säg till honom: Så

säger Herren: Släpp mitt folk, att de må hålla gudstjänst åt mig.

2. Men om du icke vill släppa dem, se, då skall jag hemsöka hela ditt land med paddor.

3. Nilfloden skall frambringa ett vimmel af paddor, och de skola stiga upp och komma in i ditt hus och i din sofkammare och upp i din säng och in i dina tjänares hus och bland ditt folk och i dina bakugnar och bakträg.

4. Ja, på dig själf och ditt folk och alla dina tjänare skola paddorna stiga upp.»

5. Och Herren sade till Mose: »Säg till Aron: Räck ut din hand med din staf öfver strömmarna, kanalerna och sjöarna, att paddor må stiga upp öfver Egyptens land.»

6. Då räckte Aron ut sin hand öfver Egyptens vatten, och paddor stego upp och öfvertäckte Egyptens land.

Ps. 78: 45. 105: 30.

7. Men spåmännen gjorde detsamma genom sina hemliga konster, så att paddor stego upp öfver Egyptens land.

8. Då kallade Farao Mose och Aron till sig och sade: »Bedjen till Herren, att han tager bort paddorna från mig och mitt folk, så skall jag släppa folket, att de må offra åt Herren.»

9. Mose sade till Farao: »Dig vare tillstadt att förelägga mig en tid, inom hvilken jag genom att bedja för dig och dina tjänare och ditt folk skall skaffa bort paddorna från dig och dina hus, så att de finnas kvar allenast i Nilfloden.»

10. Han svarade: »Till i morgon.» Då sade han: »Må det ske såsom du har sagt, så att du får förnimma, att ingen är såsom Herren, vår Gud.

11. Paddorna skola vika bort ifrån dig och dina hus och ifrån dina tjänare och ditt folk och skola finnas kvar allenast i Nilfloden.»

12. Så gingo Mose och Aron ut ifrån Farao. Och Mose ropade till Herren om hjälp mot paddorna, som han hade låtit komma öfver Farao.

13. Och Herren gjorde såsom Mose hade sagt: paddorna dogo och försvunno ifrån husen, gårdarna och fälten.

14. Och man kastade dem tillsammans i högar, här en och där en; och landet uppfyllde af stank.

15. Men när Farao såg, att han hade fått lättnad, tillslöt han sitt hjärta och hörde icke på dem, såsom Herren hade sagt.

16. Därefter sade Herren till Mose: »Säg till Aron: Räck ut din staf och slå i stoftet på jorden, så skall däraf blifva mygg i hela Egyptens land.»

17. Och de gjorde så: Aron räckte ut sin hand med sin staf och slog i stoftet på jorden; då kom mygg på människor och boskap. Af allt stoft på marken blef mygg i hela Egyptens land.

18. Och spåmännen ville göra detsamma genom sina hemliga konster och försökte skaffa fram mygg, men de kunde icke. Och myggen kom på människor och boskap. Visb. 17: 7.

19. Då sade spåmännen till Farao: »Detta är Guds finger.» Men Faraos hjärta förblef förstockadt, och han hörde icke på dem, såsom Herren hade sagt.

Luk. 11: 20.

20. Därefter sade Herren till Mose: »Träd i morgon bittida fram inför Farao — se, han går då ut till vattnet — och säg till honom: Så säger Herren: Släpp mitt folk, att de må hålla gudstjänst åt mig.

21. Ty om du icke släpper mitt folk, se, då skall jag sända svärmar af flugor öfver dig och dina tjänare och ditt folk och dina hus, så att egyptiernas hus skola blifva uppfyllda af flugsvärmar, ja, själfva marken, på hvilken de stå.

22. Men på den dagen skall jag göra ett undantag för landet Gosen, där mitt folk bor, så att inga flugsvärmar skola finnas där, på det att du må förnimma, att jag är Herren här i landet.

23. Så skall jag förlossa mitt folk och göra en åtskillnad mellan mitt folk och ditt. I morgon skall detta tecken ske.»

24. Och Herren gjorde så: stora flugsvärmar kommo in i Faraos och i hans tjänares hus; och öfverallt i Egypten blef landet fördärfvadt af flugsvärmarna. Ps. 78: 45. Visb. 16: 9.

25. Då kallade Farao Mose och Aron till sig och sade: »Gån åstad och offren åt eder Gud här i landet.»

26. Men Mose svarade: »Det går icke an, att vi göra så; ty vi offra åt Herren, vår Gud, sådant, som för egyptierna är en styggelse. Om vi nu inför egyptiernas ögon offra sådant, som för dem är en styggelse, skola de säkert stena oss. 1 Mos. 46: 34.

27. Så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt Herren, vår Gud, såsom han befaller oss.»

2 Mos. 3: 18.

28. Då sade Farao: »Jag vill släppa eder, att I mån offra åt Herren, eder Gud, i öknen; allenast mån I icke gå alltför långt bort. Bedjen för mig.»

29. Mose svarade: »Se, när jag kommer ut från dig, skall jag bedja till Herren, så att flugsvärmarna i morgon vika bort ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk. Allenast må Farao icke mer handla svikligt och vägra att släppa folket för att offra åt Herren.»

30. Och Mose gick ut ifrån Farao och bad till Herren.

31. Och Herren gjorde såsom Mose hade sagt: han skaffade bort flugsvärmarna ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk, så att icke en enda fluga blef kvar.

32. Men Farao tillslöt sitt hjärta också denna gång och släppte icke folket.

9 Kapitlet.

Egypten hemsökes med boskapspest, med bölder och med hagel.

Därefter sade Herren till Mose: »Gå till Farao och tala till honom: Så säger Herren, hebréernas Gud: Släpp mitt folk, att de må hålla gudstjänst åt mig.

2. Ty om du icke vill släppa dem, utan kvarhåller dem längre,

3. se, då skall Herrens hand med en mycket svår pest komma öfver din boskap på marken, öfver hästar, åsnor, kameler, öfver fäkreatur och får.

4. Men Herren skall därvid göra en åtskillnad mellan israeliternas boskap och egyptiernas, så att intet af de djur, som tillhöra Israels barn, skall dö.»

5. Och Herren bestämde en tid och sade: »I morgon skall Herren göra så i landet.»

6. Och dagen därefter gjorde Herren så, och all egyptiernas boskap dog. Men af Israels barns boskap dog icke ett enda djur;

7. när Farao sände och hörde efter, se, då hade icke så mycket som ett enda djur af Israels boskap dött. Men Faraos hjärta var tillslutet, och han släppte icke folket.

8. Därefter sade Herren till Mose och Aron: »Tagen edra händer fulla med sot ur smältugnen, och må sedan Mose strö ut det, upp mot himmelen, inför Faraos ögon,

9. så skall däraf blifva ett damm öfver hela Egyptens land, och däraf skola blifva bulnader, som slå ut med blåsor på människor och boskap i hela Egyptens land.»

10. Då togo de sot ur smältugnen och trädde inför Farao, och Mose strödde ut det, upp mot himmelen; och däraf blefvo bulnader, som slogo ut med blåsor på människor och boskap.

11. Och spåmännen kunde icke hålla stånd mot Mose för bulnadernas skull, ty bulnader uppstodo på spåmännen såväl som på alla andra egyptier.

12. Men Herren förstockade Faraos hjärta, så att han icke hörde på dem, såsom Herren hade sagt till Mose.

13. Därefter sade Herren till Mose: »Träd i morgon bittida fram inför Farao och säg till honom: Så säger Herren, hebréernas Gud: Släpp mitt folk, att de må hålla gudstjänst åt mig.

14. Annars skall jag nu sända alla mina hemsökelser öfver dig och öfver dina tjänare och ditt folk, på det att du må förnimma, att ingen är såsom jag på hela jorden.

15. Ty jag hade redan räckt ut min hand för att slå dig och ditt folk med pest, så att du skulle blifva utrotad från jorden;

16. men fördenskull har jag skonat dig, att min kraft må uppenbaras för dig och mitt namn varda förkunnadt på hela jorden. Rom. 9: 17.

17. Om du ytterligare lägger hinder i vägen för mitt folk och icke släpper dem,

18. se, då skall jag i morgon vid denna tid låta ett mycket svårt hagel komma, sådant att dess like icke har varit i Egypten, allt ifrån den dag dess grund blef lagd ända till nu.

19. Så sänd nu bort och låt bärga din boskap och allt hvad du annars har ute på marken. Ty alla människor och all boskap, som då finnas ute på marken och icke kommit under tak, skola träffas af haglet och blifva dödade.»

20. Den som nu bland Faraos tjänare fruktade Herrens ord, han lät sina tjänare och sin boskap söka skydd i husen;

21. men den som icke aktade på Herrens ord, han lät sina tjänare och sin boskap blifva kvar ute på marken.

22. Och Herren sade till Mose: »Räck din hand upp mot himmelen, så skall hagel falla öfver hela Egyptens land, öfver människor och boskap och öfver alla markens örter i Egyptens land.»

23. Då räckte Mose sin staf upp mot himmelen, och Herren lät det dundra

och hagla, och eld for ned mot jorden; så lät Herren hagel komma öfver Egyptens land.

Ps. 78: 47 f. 105: 32 f. Vish. 16: 16.

24. Och det haglade, och bland hagelskurarna for eld oaflåtligt fram; och haglet var så svårt, att dess like icke hade varit i hela Egyptens land från den tid det blef befolkadt.

25. Och i hela Egyptens land slog haglet ned allt som fanns på marken, både människor och djur; och haglet slog ned alla markens örter och slog sönder alla markens träd.

26. Allenast i landet Gosen, där Israels barn voro, haglade det icke.

27. Då sände Farao och lät kalla till sig Mose och Aron och sade till dem: »Jag har syndat denna gång. Det är Herren som är rättfärdig; jag och mitt folk hafva gjort orätt.

28. Bedjen till Herren, ty hans dunder och hagel har varat länge nog; så skall jag släppa eder, och I skolen icke behöfva blifva kvar längre.»

29. Mose svarade honom: »När jag kommer ut ur staden, skall jag uträcka mina händer till Herren; så skall dundret upphöra och intet hagel mer komma, på det att du må förnimma, att landet är Herrens. Ps. 24: 1.

30. Dock vet jag väl, att du och dina tjänare ännu icke frukten för Herren Gud.»

31. Så slogos då linet och kornet ned, ty kornet hade gått i ax och linet stod i knopp;

32. men hvetet och spälten slogos icke ned, ty de äro sensäd.

33. Och Mose gick ifrån Farao ut ur staden och uträckte sina händer till Herren; och dundret och haglet upphörde, och regnet strömmade icke mera ned på jorden.

34. Då nu Farao såg, att regnet och haglet och dundret hade upphört, framhärdade han i sin synd och tillslöt sitt hjärta, han själf såväl som hans tjänare.

35. Så förblef Faraos hjärta förstockadt, och han släppte icke Israels barn, såsom Herren hade sagt genom Mose.

10 Kapitlet.

Egypten hemsökes med gräshoppor och med mörker.

Därefter sade Herren till Mose: »Gå till Farao; ty jag har tillslutit hans och hans tjänares hjärtan, på det att jag må göra dessa mina tecken midt ibland dem

2. och du så må kunna förtälja för din son och din sonson, hvilka stora gärningar jag har utfört bland egyptierna, och hvilka tecken jag har gjort bland dem, så att I förnimmen, att jag är Herren.»

3. Då gingo Mose och Aron till Farao och sade till honom: »Så säger Herren, hebréernas Gud: Huru länge vill du vara motsträfvig och icke ödmjuka dig inför mig? Släpp mitt folk, att de må hålla gudstjänst åt mig.

4. Ty om du icke vill släppa mitt folk, se, då skall jag i morgon låta gräshoppor komma öfver ditt land.

5. Och de skola öfvertäcka marken, så att man icke kan se marken, och de skola äta upp återstoden af den kvarlefva, som blifvit öfver åt eder efter haglet, och skola afäta alla edra träd, som växa på marken.

6. Och dina hus skola blifva uppfyllda af dem, så ock alla dina tjänares hus och alla egyptiers hus, så att dina fäder och dina fäders fäder icke hafva sett något sådant, från den dag de blefvo till på jorden ända till denna dag.» Och han vände sig om och gick ut ifrån Farao.

7. Men Faraos tjänare sade till honom: »Huru länge skall denne vara oss till en snara? Släpp männen, att de må hålla gudstjänst åt Herren, sin Gud. Inser du icke ännu, att Egypten blifver fördärfvadt?»

8. Då hämtade man Mose och Aron tillbaka till Farao. Och han sade till dem: »I mån gå åstad och hålla gudstjänst åt Herren, eder Gud. Men hvilka äro nu de som skola gå?»

9. Mose svarade: »Vi vilja gå, både unga och gamla; vi vilja gå med söner och döttrar, med får och fäkreatur; ty en Herrens högtid skola vi hålla.»

10. Då sade han till dem: »Må Herren vara med eder lika visst som jag släpper eder med edra barn! Där ser man, att I hafven ondt i sinnet!

11. Nej; I mån mån gå åstad och hålla gudstjänst åt Herren; detta är ju hvad I begären.» Och man dref dem ut ifrån Farao.

12. Och Herren sade till Mose: »Räck ut din hand öfver Egyptens land, så att gräshoppor komma öfver Egyptens land och äta upp alla örter i landet, allt hvad haglet lämnat kvar.»

13. Då räckte Mose ut sin staf öfver Egyptens land, och Herren lät en östan-

vind blåsa öfver landet hela den dagen och hela natten; och när det blef morgon, förde östanvinden gräshopporna fram med sig.

Ps. 78: 46. 105: 34 f. Joel 1: 4. Visk. 10: 9.

14. Och gräshopporna kommo öfver hela Egyptens land och slogo i stor mängd ned öfver hela Egyptens område; en sådan myckenhet af gräshoppor hade aldrig tillförne kommit och skall icke heller hädanefter komma.

15. De öfvertäckte hela marken, så att marken blef mörk; och de åto upp alla örter i landet och all frukt på träden, allt som haglet lämnat kvar; intet grönt blef kvar på träden eller på markens örter i hela Egyptens land.

16. Då kallade Farao med hast Mose och Aron till sig och sade: »Jag har syndat mot Herren, eder Gud, och mot eder.

17. Men förlåt nu min synd denna enda gång, och bedjen till Herren, eder Gud, att han afvänder allenast denna död ifrån mig.»

18. Då gick han ut ifrån Farao och bad till Herren.

19. Och Herren vände om vinden och lät en mycket stark västanvind komma; denna fattade gräshopporna och kastade dem i Röda hafvet, så att icke en enda gräshoppa blef kvar inom Egyptens hela område.

20. Men Herren förstockade Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn.

21. Därefter sade Herren till Mose: »Räck din hand upp mot himmelen, så skall öfver Egyptens land komma ett sådant mörker, att man kan taga på det.»

22. Då räckte Mose sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt mörker kom öfver hela Egyptens land i tre dagar. Ps. 105: 28. Visk. 17: 2.

23. Ingen kunde se den andre, och ingen kunde röra sig från sin plats i tre dagar. Men alla Israels barn hade ljust där de bodde. Visk. 17: 20 f. 18: 1.

24. Då kallade Farao Mose till sig och sade: »Gån åstad och hållen gudstjänst åt Herren; låten allenast edra får och fäkreatur blifva kvar. Också edra barn må gå med eder.»

25. Men Mose sade: »Du måste ock låta oss få slaktoffer och brännoffer att offra åt Herren, vår Gud.

26. Också vår boskap måste gå med oss, och icke en klof får blifva kvar; ty däraf måste vi taga det hvarmed vi skola hålla gudstjänst åt Herren, vår Gud. Och förrän vi komma dit, veta vi själfva icke, hvad vi böra offra åt Herren.»

27. Men Herren förstockade Faraos hjärta, så att han icke ville släppa dem.

28. Och Farao sade till honom: »Gå bort ifrån mig, och tag dig till vara för att ännu en gång komma inför mitt ansikte; ty på den dag du kommer inför mitt ansikte skall du dö.»

29. Mose svarade: »Du har talat rätt; jag skall icke vidare komma inför ditt ansikte.»

11 Kapitlet.

Den sista plågan förkunnas.

Därefter sade Herren till Mose: »Ännu en plåga skall jag låta komma öfver Farao och öfver Egypten; sedan skall han släppa eder härifrån, ja, han skall, när han då släpper eder, till och med drifva eder ut härifrån. 2 Mos. 6: 1.

2. Så tala nu till folket och säg, att hvar och en af dem, man såväl som kvinna, skall af sin nästa begära kläder af silfver och guld.»

2 Mos. 3: 21 f. 12: 35 f.

3. Och Herren lät folket finna nåd för egyptiernas ögon. Så hade ock mannen Mose stort anseende i Egyptens land, både hos Faraos tjänare och hos folket. Syr. 45: 1 f.

4. Och Mose sade: »Så säger Herren: Vid midnattstid skall jag gå fram genom Egypten.

5. Och då skall allt förstfödt i Egyptens land dö, ifrån Faraos förstfödde, hans som sitter på tronen, ända till tjänstekvinnans förstfödde, hennes som arbetar vid handkvarnen, så ock allt förstfödt ibland boskapen. 2 Mos. 12: 29.

6. Och ett stort klagorop skall uppstå i hela Egyptens land, sådant att dess like aldrig har varit och aldrig mer skall blifva.

7. Men icke en hund skall gläfsa mot någon af Israels barn, hvarken mot människor eller mot boskap. Så skolen I förnimma, att Herren gör en åtskillnad mellan Egypten och Israel.

8. Då skola alla dina tjänare här komma ned till mig och buga sig för mig och säga: 'Drag ut, du med allt folket som följer dig.' Och sedan skall jag draga ut.» Därpå gick han bort ifrån Farao i vredesmod.

9. Men Herren sade till Mose: »Farao skall neka att höra på eder, på det att jag må låta många under ske i Egyptens land.» 2 Mos. 7: 3.

10. Och så gjorde Mose och Aron alla dessa under inför Farao; men Herren förstockade Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn ut ur sitt land. 1 Sam. 6: 6.

12 Kapitlet.

Påskhögtiden instiftas. Egyptiernas förstfödda dödas. Israeliterna bryta upp från Egypten.

Och Herren talade till Mose och Aron i Egyptens land och sade:

2. Denna månad skall hos eder vara den främsta månaden, den skall hos eder vara den första af årets månader.

3. Talen till Israels hela menighet och sägen: På tionde dagen i denna månad skall hvar husfader taga sig ett lamm, så att hvart hushåll får ett lamm.

4. Men om hushållet är för litet till ett lamm, så skola husfadern och hans närmaste granne taga ett lamm tillsammans, efter personernas antal. För hvart lamm skolen I beräkna ett visst antal, i mån af hvad hvar och en äter.

5. Ett felfritt årsgammalt lamm af hankön skolen I utväljа; af fåren eller af getterna skolen I taga det.

6. Och I skolen förvara det intill fjortonde dagen i denna månad; då skall man — Israels hela församlade menighet — slakta det vid aftontiden. 5 Mos. 16: 6.

7. Och man skall taga af blodet och stryka på båda dörrposterna och på öfre dörrträet i husen där man äter det.

8. Och man skall äta köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyradt bröd jämte bittra örter. 1 Kor. 5: 8.

9. I skolen icke äta något däraf rått eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt på eld, med hufvud, fötter och innanmäte.

10. Och I skolen icke lämna något däraf kvar till morgonen; skulle något däraf blifva kvar till morgonen, skolen I uppbränna det i eld.

11. Och så skolen I äta det: I skolen vara omgjordade kring edra länder, hafva edra skor på fötterna och edra stafvar i händerna. Och I skolen äta det med hast. Detta är Herrens påsk*.

12. Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfödt i Egyptens land, både människor och boskap; och öfver Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är Herren. 4 Mos. 33: 4.

13. Och blodet skall vara ett tecken, eder till räddning, på de hus, i hvilka I åren, ty när jag ser blodet, skall jag gå förbi eder; och ingen hemsökelse skall drabba eder med fördärf, när jag slår Egyptens land.

14. Och I skolen hafva denna dag till en åminnelsedag och fira den såsom en Herrens högtid. Såsom en evärdlig stiftelse skolen I fira den, släkte efter släkte.

15. I sju dagar skolen I äta osyradt bröd; redan på första dagen skolen I skaffa bort all surdeg ur edra hus. Ty hvar och en som äter något syradt, från den första dagen till den sjunde, han skall utrotas ur Israel. 2 Mos. 23: 15. 34: 18. 5 Mos. 16: 16.

16. På den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; I skolen ock på den sjunde dagen hålla en helig sammankomst. På dem skall intet arbete göras; allenast det som hvar och en behöfver till mat, det och intet annat må af eder tillredas.

17. Och I skolen hålla det osyrade brödets högtid, eftersom jag på denna samma dag har fört edra härskaror ut ur Egyptens land; därför skolen I, släkte efter släkte, hålla denna dag såsom en evärdlig stiftelse.

18. I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, om aftonen, skolen I äta osyradt bröd, och I skolen fortfara därmed ända till aftonen på tjugoförsta dagen i månaden. 3 Mos. 23: 5 f. 4 Mos. 28: 16 f. Jos. 5: 10.

19. I sju dagar må ingen surdeg finnas i edra hus; ty hvar och en som äter något syrligt, han skall utrotas ur Israels menighet, ehvad han är främling eller inföding i landet.

20. Intet syrligt skolen I äta; hvar I än åren bosatta, skolen I äta osyradt bröd.

21. Och Mose kallade till sig alla de äldste i Israel och sade till dem: »Dragen hem och tagen eder ett lamm för hvart hushåll och slakten påskalammet. Hebr. 11: 28.

22. Och tagen en knippa isop och doppen den i blodet, som är i skålen, och bestryken det öfre dörrträet och båda dörrposterna med blodet, som är i skålen; och ingen af eder må gå ut genom sin husdörr intill morgonen.

23. Ty Herren skall gå fram för att hemsöka Egypten; men när han ser

* Af hebr. pasáh »gå förbi», »skona»; jfr v. 13.

blodet på det öfre dörrträet och på de två dörrposterna, skall Herren gå förbi dörren och icke tillstädja fördärfvaren att komma in i edra hus och hemsöka eder.

24. Detta skolen I hålla; det skall vara en stadga för dig och dina barn till evig tid.

25. Och när I kommen in i det land, som Herren skall gifva åt eder, såsom han sagt, skolen I hålla denna gudstjänst.

26. När då edra barn fråga eder: 'Hvad betyder denna eder gudstjänst?'

27. skolen I svara: 'Det är ett påskoffer åt Herren, som gick förbi Israels barns hus i Egypten, då han hemsökte Egypten, men skonade våra hus.'» Då böjde folket sig ned och tillbad.

28. Och Israels barn gingo åstad och gjorde så; de gjorde såsom Herren hade bjudit Mose och Aron.

29. Och vid midnattstiden slog Herren allt förstfödt i Egyptens land, ifrån Faraos förstfödde, hans som satt på tronen, ända till fångens förstfödde, hans som satt i fängelset, så ock allt förstfödt ibland boskapen.

Ps. 78: 51. 105: 36. 136: 10. Visk. 18: 10 f.

30. Då stod Farao upp om natten jämte alla sina tjänare och alla egyptier, och ett stort klagorop upphäfdes i Egypten; ty intet hus fanns, där icke någon död låg.

31. Och han kallade Mose och Aron till sig om natten och sade: »Stån upp och dragen ut från mitt folk, I själfva och Israels barn; och gån åstad och hållen gudstjänst åt Herren, såsom I hafven begärt.

32. Tagen ock edra får och edra fäkreatur, såsom I hafven begärt, och gån åstad, och välsignen därvid mig.»

33. Och egyptierna trängde på folket för att med hast få dem ut ur landet, ty de tänkte: »Eljest dö vi allesammans.»

34. Och folket tog med sig sin deg, innan den ännu hade blifvit syrad; de togo sina baktråg och lindade in dem i mantlarna och buro dem på sina axlar.

35. Och Israels barn hade gjort såsom Mose sagt: de hade af egyptierna begärt klenoder af silfver och guld samt kläder. 2 Mos. 3: 22. 11: 2. Ps. 105: 37.

36. Och Herren hade låtit folket finna nåd för egyptiernas ögon, så att de gåfvo dem hvad de begärde. Så togo de byte från egyptierna.

37. Och Israels barn bröto upp och drogo från Rameses till Suckot, vid pass sex hundra tusen män till fots, förutom barnen.

1 Mos. 47: 11. 4 Mos. 1: 46. 2: 32. 33: 5.

38. En hop folk af allahanda slag drog ock åstad med dem, därtill får och fäkreatur, boskap i stor myckenhet.

39. Och af degen, som de hade fört med sig ur Egypten, bakade de osyrade kakor, ty den hade icke blifvit syrad; de hade nämligen drifvits ut ur Egypten utan att få dröja; ej heller hade de kunnat tillreda någon reskost åt sig.

40. Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var fyra hundra trettio år. 1 Mos. 15: 13. Apg. 7: 6. Gal. 3: 17.

41. Just på den dag, då de fyra hundra trettio åren voro förlidna, drogo alla Herrens härskaror ut ur Egyptens land.

42. En Herrens högtidsnatt är detta, därför att han förde dem ut ur Egyptens land; en Herrens natt är detta, en högtid för alla Israels barn, släkte efter släkte.

43. Och Herren sade till Mose och Aron: »Detta är stadgan om påskalammet: Ingen utlänning skall äta däraf;

44. men en träl, som är köpt för penningar, må äta däraf, sedan du omskurit honom.

45. En inhysesman och en legodräng må icke äta däraf.

46. I ett och samma hus skall det ätas; du skall icke föra något af köttet ut ur huset, och intet ben skolen I sönderslå därpå.

4 Mos. 9: 12. Joh. 19: 36.

47. Israels hela menighet skall iakttaga detta.

48. Och om någon främling bor hos dig och vill hålla Herrens påskhögtid, så skall allt mankön hos honom omskäras, och sedan må han komma och hålla den; han skall då vara såsom en inföding i landet. Men ingen oomskuren må äta däraf.

49. En och samma lag skall gälla för infödingen och för främlingen, som bor ibland eder.»

50. Och alla Israels barn gjorde så; de gjorde såsom Herren hade bjudit Mose och Aron.

51. Så förde då Herren på denna samma dag Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.

13 Kapitlet.

Allt förstfödt helgas åt Herren. Vandringen ställes åt Röda hafvet. Moln- och eldstoden.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »Helga åt mig allt förstfödt, allt hos Israels barn, som öppnar moderlifvet, ehvad det är människor eller boskap; mig tillhör det.» 2 Mos. 22: 29. 34: 19. 4 Mos. 3: 13. 8: 17. Luk. 2: 23.

3. Och Mose sade till folket: »Kommen ihåg denna dag, på hvilken I hafven dragit ut ur Egypten, ur träldomshuset, ty med stark hand har Herren fört eder ut därifrån; fördenskull må intet syradt ätas.

4. På denna dag i månaden Abib dragen I nu ut.

5. Och när Herren låter dig komma in i kananéernas, hetéernas, amoréernas, hivéernas och jebuséernas land, som han med ed har lofvat dina fäder att gifva dig, ett land, som flyter af mjölk och honung, så skall du hålla denna gudstjänst i denna månad:

1 Mos. 50: 24. 2 Mos. 3: 8.

6. I sju dagar skall du äta osyradt bröd, och på sjunde dagen skall hållas en Herrens högtid. 2 Mos. 34: 18.

7. Under de sju dagarna skall man äta osyradt bröd; intet syradt skall man se hos dig, ej heller skall man se någon surdeg hos dig i hela ditt land.

8. Och du skall på den dagen berätta för din son och säga: 'Sådant gör jag af tacksamhet för hvad Herren gjorde med mig, då jag drog ut ur Egypten.'

9. Och det skall vara för dig såsom ett tecken på din hand och såsom ett påminnelsemärke på din panna, att Herrens lag må vara i din mun; ty med stark hand har Herren fört dig ut ur Egypten. 5 Mos. 6: 8. 11: 18 f.

10. Och denna stadga skall du hålla på bestämd tid, år efter år.

11. Och när Herren låter dig komma in i kananéernas land, såsom han med ed har lofvat dig och dina fäder, och gifver det åt dig,

12. så skall du öfverlämna åt Herren allt det som öppnar moderlifvet. Allt som öppnar moderlifvet af det som födes bland din boskap skall, om det är hankön, höra Herren till.

2 Mos. 34: 19 f. 4 Mos. 18: 15 f.

13. Men allt bland åsnor, som öppnar moderlifvet, skall du lösa med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det. Och allt förstfödt af människa bland dina söner skall du lösa.

14. Och när din son i framtiden frågar dig: 'Hvad betyder detta?' skall du svara honom så: 'Med stark hand har Herren fört oss ut ur Egypten, ur träldomshuset;

15. ty då Farao i sin hårdnackenhet icke ville släppa oss, dräpte Herren allt förstfödt i Egyptens land, det förstfödda såväl ibland människor som ibland boskap. Därför offrar jag åt Herren allt som öppnar moderlifvet och är hankön, och allt förstfödt bland mina söner löser jag.'

16. Och det skall vara såsom ett tecken på din hand och såsom en tänkeskrift på din panna; ty med stark hand har Herren fört oss ut ur Egypten.»

17. Då nu Farao hade släppt folket, förde Gud dem icke på den väg, som gick igenom filistéernas land, fastän denna var den genaste; ty Gud tänkte, att folket, när det finge se krig hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten;

18. därför lät Gud folket taga en omväg genom öknen åt Röda hafvet till. Och Israels barn drogo väpnade upp ur Egyptens land.

19. Och Mose tog med sig Josefs ben; ty denne hade tagit en ed af Israels barn och sagt: »När Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån med eder.» 1 Mos. 50: 25. Jos. 24: 32. Hebr. 11: 22.

20. Så bröto de upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öknen begynte.

4 Mos. 33: 6.

21. Och Herren gick framför dem, om dagen i en molnstod för att leda dem på vägen, och om natten i en eldstod för att lysa dem; så kunde de tåga både dag och natt. 4 Mos. 14: 14. Neh. 9: 12. Ps. 78: 14. 105: 39. Vish. 18: 3. 1 Kor. 10: 1.

22. Molnstoden upphörde icke om dagen att gå framför folket, ej heller eldstoden om natten.

14 Kapitlet.

Egyptiernas undergång i Röda hafvet.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »Säg till Israels barn, att de skola vända om och lägra sig framför Pi-Hahirot, mellan Migdol och hafvet; midt framför Baal-Sefon skolen I lägra eder vid hafvet. 4 Mos. 33: 7.

3. Men Farao skall tänka, att Israels barn hafva farit vilse i landet och blifvit instängda i öknen.

4. Och jag skall förstocka Faraos hjärta, så att han förföljer dem; och jag skall förhärliga mig på Farao och hela hans här, på det att egyptierna må förnimma, att jag är Herren.» Och de gjorde så.

5. Då man nu berättade för konungen i Egypten, att folket hade flytt, förvandlades Faraos och hans tjänares hjärtan mot folket, och de sade: »Huru illa gjorde vi icke, då vi släppte Israel, så att de nu icke mer skola tjäna oss!»

6. Och han lät spänna för sina vagnar och tog sitt folk med sig;

7. han tog sex hundra utvalda vagnar och alla vagnar, som eljest funnos i Egypten, och kämpar på dem alla.

8. Ty Herren förstockade Faraos, den egyptiske konungens, hjärta, så att han förföljde Israels barn, när Israels barn nu drogo ut med upplyft hand. 4 Mos. 33: 3.

9. Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare och hela hans här, förföljde dem och hunno upp dem, där de voro lägrade vid havet, vid Pi-Hahirot, framför Baal-Sefon.

10. När så Farao var helt nära, lyfte Israels barn upp sina ögon och fingo se, att egyptierna kommo tågande efter dem. Då blefvo Israels barn mycket förskräckta och ropade till Herren.

11. Och de sade till Mose: »Funnos då inga grafvar i Egypten, eftersom du har fört oss hit till att dö i öknen? Huru illa gjorde du icke mot oss, då du förde oss ut ur Egypten! Ps. 106: 7.

12. Var det icke det vi sade till dig i Egypten? Vi sade ju: Låt oss vara, att vi må tjäna egyptierna. Ty det hade varit oss bättre att tjäna egyptierna än att dö i öknen.»

13. Då svarade Mose folket: »Frukten icke; stån fasta, så skolen I se, hvilken frälsning Herren i dag skall bereda eder; ty sådant som I i dag fån se vederfaras egyptierna skolen I aldrig mera se hända bland dem till evig tid.

14. Herren skall strida för eder, och I skolen vara stilla därvid.» 5 Mos. 1: 30.

15. Och Herren sade till Mose: »Hvarför ropar du till mig? Säg till Israels barn, att de draga vidare.

16. Men lyft du upp din staf och räck ut din hand öfver hafvet och kly̆f det i tu, så att Israels barn kunna gå midt igenom hafvet på torr mark.

17. Och se, jag skall förstocka egyptiernas hjärtan, så att de följa efter dem; och jag skall förhärliga mig på Farao och hela hans här, hans vagnar och ryttare.

18. Och egyptierna skola förnimma, att jag är Herren, när jag förhärligar mig på Farao, på hans vagnar och ryttare.»

19. Och Guds ängel, som hade gått framför Israels här, flyttade sig nu och gick bakom dem; molnstoden, som hade gått framför dem, flyttade sig och tog plats bakom dem

20. och kom så emellan egyptiernas här och Israels här; och molnet var där med mörker, men tillika upplyste det natten. Så kunde den ena hären icke komma inpå den andra under hela natten.

21. Och Mose räckte ut sin hand öfver hafvet; då dref Herren undan hafvet genom en stark östanvind, som blåste hela natten, och han gjorde så hafvet till torrt land; och vattnet klöfs i tu. Jos. 4: 23. Ps. 66: 6. 77: 16 f. 78: 13. 106: 9. Jes. 63: 12 f.

22. Och Israels barn gingo midt igenom hafvet på torr mark, under det att vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem. 1 Kor. 10: 1. Hebr. 11: 29.

23. Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare, förföljde dem och kommo efter dem ut till midten af hafvet.

24. Då nu morgonväkten var inne, blickade Herren på egyptiernas här ur eldstoden och molnskyn och sände så förvirring i egyptiernas här;

25. och han lät hjulen falla ifrån deras vagnar, så att det blef dem svårt att komma framåt. Då sade egyptierna: »Låtom oss fly för Israel, ty Herren strider för dem mot egyptierna.»

26. Men Herren sade till Mose: »Räck ut din hand öfver hafvet, så att vattnet vänder tillbaka och kommer öfver egyptierna, öfver deras vagnar och ryttare.»

27. Då räckte Mose ut sin hand öfver hafvet, och mot morgonen vände hafvet tillbaka till sin vanliga plats, och egyptierna som flydde möttes däraf; och Herren kringströdde egyptierna midt i hafvet.

28. Och vattnet, som vände tillbaka, öfvertäckte vagnarna och ryttarna, hela Faraos här, som hade kommit efter dem ut i hafvet; icke en enda af dem kom undan. Jos. 24: 7. Visd. 18: 5.

29. Men Israels barn gingo på torr mark midt igenom hafvet, och vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.

30. Så frälste Herren på den dagen Israel från egyptiernas hand, och Israel

såg egyptierna ligga döda på hafsstranden.

31. Och när Israel såg, huru Herren hade bevisat sin stora makt på egyptierna, fruktade folket Herren; och de trodde på Herren och på hans tjänare Mose.

15 Kapitlet.

Israels lofsång. Knorrandet vid Mara. Lägret vid Elim.

Då sjöngo Mose och Israels barn denna lofsång till Herrens ära; de sade: »Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han är högt upphöjd. Häst och man störtade han i hafvet. Visb. 10: 19.

2. Herren är min starkhet och min lofsång, och han blef mig till frälsning. Han är min Gud, jag vill ära honom, min faders Gud, jag vill upphöja honom. Ps. 118: 14 f. Jes. 12: 2 f.

3. Herren är en stridsman, »Herren» är hans namn. Hos. 12: 6.

4. Faraos vagnar och härsmakt kastade han i hafvet, hans utvalda kämpar dränktes i Röda hafvet.

5. Vattenmassor öfvertäckte dem, ned i djupet sjönko de såsom stenar.

6. Din högra hand, Herre, du härlige och starke, din högra hand, Herre, krossar fienden.

7. I din stora höghet nedslår du dina motståndare; du släpper lös din förgrymmelse, den förtär dem såsom strå.

8. För din vredes storm samlade sig vattnen i hopar, böljorna reste sig till en hög, vattenmassorna stelnade i hafvets djup.

9. Fienden sade: 'Jag vill förfölja dem, jag vill hinna upp dem, jag vill utskifta byte, jag vill släcka min hämnd på dem; jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förgöra dem.'

10. Då andades du på dem, och hafvet öfvertäckte dem; de sjönko såsom bly i de väldiga vattnen.

11. Herre, hvem är dig lik bland gudarna? Hvem är dig lik, du härlige och helige, du fruktansvärde och högtlofvade, du som gör under?

1 Krön. 16: 25. Ps. 96: 4. Jes. 40: 18.

12. Du räckte ut din högra hand, då uppslukade jorden dem.

13. Men med din nåd ledde du det folk du förlossat, du förde dem med din makt till din heliga boning.

14. Folken hörde det och darrade, ångest grep Filisteens inbyggare.

Jos. 2: 9 f.

15. Då förskräcktes Edoms furstar, bäfvan grep Moabs höfdingar, alla Kanaans inbyggare betogos af ångest.

16. Ja, förskräckelse och fruktan faller öfver dem; för din arms väldighet stå de orörliga såsom stenar, till dess ditt folk har tågat fram, Herre, till dess det folk du förvärfvat har tågat fram.

17. Dem för du in, du planterar dem på din arfvedels berg, på den plats du gjort till din boning, Herre, i den helgedom, Herre, som dina händer beredt.

Ps. 44: 3. 78: 54. 80: 9.

18. Herren är konung alltid och evinneligen.» Ps. 93: 5.

19. Ty när Faraos hästar med hans vagnar och ryttare hade kommit ned i hafvet, lät Herren hafvets vatten vända tillbaka och komma öfver dem, medan Israels barn på torr mark gingo midt igenom hafvet.

20. Och profetissan Mirjam, Arons syster, tog en puka i sin hand, och alla kvinnorna följde efter henne med pukor och dans.

21. Och Mirjam svarade männen i sång: »Sjungen till Herrens ära, ty han är högt upphöjd. Häst och man störtade han i hafvet.»

22. Därefter lät Mose israeliterna bryta upp från Röda hafvet, och de drogo ut i öknen Sur; och tre dagar vandrade de i öknen utan att finna vatten.

4 Mos. 33: 8.

23. Så kommo de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara, ty det var bittert. Däraf fick stället namnet Mara*.

24. Då knorrade folket emot Mose och sade: »Hvad skola vi dricka?»

25. Men han ropade till Herren; och Herren visade honom ett slags trä, som han kastade i vattnet, och så blef vattnet sött. Där förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på prof.

Syr. 38: 5.

26. Han sade: »Om du hör Herrens, din Guds, röst och gör hvad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon af de sjukdomar, som jag lade på egyptierna, ty jag är Herren, din läkare.»

2 Mos. 23: 25.

27. Sedan kommo de till Elim; där funnos tolf vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid vattnet. 4 Mos. 33: 9. Ps. 23: 2.

* D. ä. bitterhet.

16 Kapitlet.

Folkets knorrande i öknen Sin. Vaktlar och manna.

Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från Elim och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i andra månaden efter sitt uttåg ur Egyptens land. 4 Mos. 33: 10 f.

2. Och Israels barns hela menighet knorrade emot Mose och Aron i öknen;

3. Israels barn sade till dem: »O att Herrens hand hade dödat oss i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna och hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hit ut i öknen för att låta hela denna hop dö af hunger.» 2 Mos. 14: 11. 4 Mos. 11: 4 f.

4. Då sade Herren till Mose: »Se, jag vill låta regna åt eder bröd från himmelen. Och folket skall gå ut och samla för hvar dag så mycket som behöfves. Så skall jag sätta dem på prof för att se, om de vilja vandra i min lag eller icke.

5. Och när de på den sjätte dagen upplägga hvad de fört hem, skall det vara dubbelt mot hvad de eljest för hvar dag insamla.»

6. Och Mose och Aron sade till alla Israels barn: »I afton skolen I förnimma, att det är Herren som har fört eder ut ur Egyptens land,

7. och i morgen skolen I se Herrens härlighet; Herren har nämligen hört, huru I knorren mot honom. Ty hvad äro vi, att I knorren mot oss?»

8. Och Mose sade ytterligare: »Detta skall ske därigenom att Herren i afton gifver eder kött att äta och i morgon bröd att mätta eder med, eftersom Herren har hört edert knorrande, hört, huru I knorren mot honom. Ty hvad äro vi? Det är icke mot oss I knorren, utan mot Herren.»

9. Och Mose sade till Aron: »Säg till Israels barns hela menighet: Träden fram inför Herren, ty han har hört edert knorrande.»

10. När så Aron talade till Israels barns hela menighet, vände de sig mot öknen, och se, Herrens härlighet visade sig i molnskyn. 2 Mos. 13: 21.

11. Och Herren talade till Mose och sade:

12. »Jag har hört Israels barns knorrande. Tala till dem och säg: Vid aftontiden skolen I få kött att äta, och i morgon skolen I få bröd att mätta eder med; så skolen I förnimma, att jag är Herren, eder Gud.»

13. Och om aftonen kommo vaktlar och öfvertäckte lägret, och följande morgon låg dagg fallen rundt omkring lägret. 4 Mos. 11: 31. Ps. 78: 24 f. 105: 40. Visb. 16: 20. Joh. 6: 31. 1 Kor. 10: 3.

14. Och när daggen, som hade fallit, gick bort, se, då låg öfver öknen på jorden något fint, såsom fjäll, något fint, liknande rimfrost. 4 Mos. 11: 7.

15. Då Israels barn sågo detta, frågade de hvarandra: »Hvad* är det?» Ty de visste icke, hvad det var. Men Mose sade till dem: »Detta är brödet, som Herren har gifvit eder till föda.

16. Och så har Herren bjudit: Samlen däraf, hvar och en så mycket han behöfver till mat; en gomer på hvar person skolen I taga, efter antalet af edert husfolk, hvar och en åt så många, som han har i sitt tält.»

17. Och Israels barn gjorde så, och den ene samlade mer, den andre mindre.

18. Men när de mätte upp det med gomermått, hade den som samlat mycket intet till öfverlopps, och den som samlat litet, honom fattades intet; hvar och en hade så mycket samladt, som han behöfde till mat. 2 Kor. 8: 15.

19. Och Mose sade till dem: »Ingen må behålla något kvar däraf till i morgon.»

20. Men de lydde icke Mose, utan somliga beholl̈o något kvar däraf till följande morgon. Då växte maskar däri, och det blef illaluktande; och Mose blef förtörnad på dem.

21. Så samlade de däraf hvar morgon, hvar och en så mycket han behöfde till mat; men när solhettan kom, smälte det bort.

22. Men på den sjätte dagen hade de samlat dubbelt så mycket af brödet, två gomer för hvar och en. Och menighetens höfdingar kommo alla och omtalade detta för Mose.

23. Då sade han till dem: »Detta är efter Herrens ord; i morgon är sabbatshvila, en Herrens heliga sabbat. Baken nu hvad I viljen baka, och koken hvad I viljen koka, men allt som är till öfverlopps skolen I ställa i förvar hos eder till i morgon.»

24. Och de ställde det i förvar till följande morgon, såsom Mose hade bjudit; och nu blef det icke illaluktande, ej heller kom mask däri.

* I grundtexten man; jfr v. 31.

25. Och Mose sade: »Äten det i dag, ty i dag är Herrens sabbat; i dag skolen I intet finna på marken.

26. I sex dagar skolen I samla däraf, men på sjunde dagen är sabbat; då skall intet vara att finna.»

27. Likväl gingo några av folket på den sjunde dagen ut för att samla, men de funno intet.

28. Då sade Herren till Mose: »Huru länge viljen I vara motsträviga och icke hålla mina bud och lagar?

29. Sen, Herren har givit eder sabbaten; därför giver han eder på den sjätte dagen bröd för två dagar. Så stannen då hemma, hvar och en hos sig; ingen må gå hemifrån på den sjunde dagen.» 1 Mos. 2: 3. 2 Mos. 20: 8 f.

30. Alltså höll folket sabbat på den sjunde dagen.

31. Och Israels barn kallade det manna. Och det liknade korianderfrö, det var hvitt, och det smakade såsom semla med honung.

32. Och Mose sade: »Så har Herren bjudit: Tag en gomer häraf, att detta må förvaras till edra efterkommande, på det att de må se det bröd, som jag gaf eder att äta i öknen, då jag förde eder ut ur Egyptens land.» Hebr. 9: 4.

33. Och Mose sade till Aron: »Tag ett kärl och lägg däri en gomer manna och ställ det inför Herren, att det må förvaras till edra efterkommande.»

34. Då ställde Aron det framför vittnesbördet* till att förvaras, såsom Herren hade bjudit Mose.

35. Och Israels barn åto manna i fyrtio år, till dess de kommo till bebodt land; de åto manna, till dess de kommo till gränsen af Kanaans land. Jos. 5: 12. Neh. 9: 15.

36. Men en gomer är tiondedelen af en efa.

17 Kapitlet.

Folkets knorrande vid Massa. Strid med Amalek.

Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från öknen Sin och tågade från lägerplats till lägerplats, efter Herrens befallning. Och de lägrade sig i Refidim; där hade folket intet vatten att dricka. 4 Mos. 33: 12 f.

2. Då begynte folket tvista med Mose och sade: »Gifven oss vatten att dricka.» Mose svarade dem: »Hvarför tvisten I med mig? Hvarför fresten I Herren?» 4 Mos. 20: 3 f.

3. Men eftersom folket där törstade efter vatten, knorrade de ytterligare emot Mose och sade: »Hvarför har du fört oss upp ur Egypten, så att vi, våra barn och vår boskap nu måste dö af törst?»

4. Då ropade Mose till Herren och sade: »Hvad skall jag göra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena mig.»

5. Herren svarade Mose: »Gå framför folket och tag med dig några af de äldste i Israel. Och tag i din hand stafven, med hvilken du slog Nilfloden, och begif dig åstad. 2 Mos. 7: 20. 14: 16.

6. Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka.» Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel. 4 Mos. 20: 11. Ps. 78: 15 f. 105: 41. Jes. 48: 21. 1 Kor. 10: 4.

7. Och han gaf stället namnet Massa** och Meriba*** för Israels barns tvistandes skull, och därför att de hade frestat Herren och sagt: »Är Herren ibland oss eller icke?» 5 Mos. 6: 16. Ps. 81: 8. 95: 8 f.

8. Därefter kom Amalek och gaf sig i strid med Israel i Refidim.

5 Mos. 25: 17 f. 1 Sam. 15: 2.

9. Då sade Mose till Josua: »Välj ut manskap åt oss och drag så åstad till strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig öfverst på höjden med Guds staf i min hand.»

10. Och Josua gjorde såsom Mose hade tillsagt honom och gaf sig i strid med Amalek. Men Mose, Aron och Hur stego upp öfverst på höjden.

11. Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek.

12. Och då Moses händer blefvo tunga, togo de en sten och lade under honom, och på den satte han sig; sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på hvardera sidan. Så höllos hans händer stadiga, till dess solen gick ned.

13. Och Josua slog Amalek och hans folk med svärdsegg.

14. Och Herren sade till Mose: »Upptecknа detta till en åminnelse i en bok och inprägla det hos Josua, ty jag skall så i grund utplåna minnet af Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen.» 4 Mos. 24: 20.

15. Och Mose byggde ett altare och gaf det namnet Herren mitt baner.

* D. ä. lagtaflorna; jfr 25: 16. 31: 18. — ** D. ä. frestelse. — *** D. ä. tvist.

16. Och han sade: »Ja, jag lyfter min hand upp mot Herrens tron och betygar, att Herren skall strida mot Amalek från släkte till släkte.»

18 Kapitlet.

Jetros besök hos Mose. Insättandet af domare i Israel.

Och Jetro, prästen i Midjan, Moses svärfader, fick höra allt hvad Gud hade gjort med Mose och med sitt folk Israel, huru Herren hade fört Israel ut ur Egypten.

2. Då tog Jetro, Moses svärfader, med sig Sippora, Moses hustru, som denne förut hade sändt hem,

3. så ock hennes två söner; af dessa hade den ene fått namnet Gersom*, »ty», sade Mose, »jag är en främling i ett land, som icke är mitt»,
1 Krön. 23: 15.

4. och den andre namnet Elieser**, »ty», sade han, »min faders Gud blef mig en hjälp och räddade mig ifrån Faraos svärd».

5. Då så Jetro, Moses svärfader, kom med Moses söner och hans hustru till honom i öknen, där han hade slagit upp sitt läger vid Guds berg, lät han säga till Mose: 2 Mos. 3: 1.

6. »Jag, din svärfader Jetro, kommer till dig med din hustru och hennes båda söner.»

7. Då gick Mose sin svärfader till mötes och bugade sig för honom och kysste honom. Och när de så hälsat hvarandra, gingo de in i tältet.

8. Och Mose förtäljde för sin svärfader allt hvad Herren hade gjort med Farao och egyptierna för Israels skull och alla de vedermödor, som de haft att utstå på vägen, och huru Herren hade räddat dem.

9. Och Jetro fröjdade sig öfver allt det goda, som Herren hade gjort mot Israel, i det han hade räddat dem ur egyptiernas hand.

10. Och Jetro sade: »Lofvad vare Herren, som har räddat eder ur egyptiernas hand och ur Faraos hand, Herren, som har räddat folket undan egyptiernas hand!

11. Nu vet jag, att Herren är större än alla andra gudar, ty så bevisade han sig, när man handlade öfvermodigt mot detta folk.» 2 Mos. 1: 13 f. 5: 6 f. 14: 18, 27 f. 15: 11. Neh. 9: 10. Ps. 86: 8.

12. Och Jetro, Moses svärfader, frambar ett brännoffer och några slaktoffer åt Gud; och Aron och alla de äldste i Israel kommo och höllo måltid med Moses svärfader inför Gud.

13. Dagen därefter satte Mose sig för att döma folket, och folket stod omkring Mose från morgonen ända till aftonen.

14. Då nu Moses svärfader såg allt hvad han hade att beställa med folket, sade han: »Hvad är det allt du har att bestyra med folket? Hvarför sitter du ensam så, under det att allt folket måste stå omkring dig från morgonen ända till aftonen?»

15. Mose svarade sin svärfader: »Folket kommer till mig för att fråga Gud.

16. De komma till mig, när de hafva någon rättssak, och jag dömer då mellan dem; och jag kungör då för dem Guds stadgar och lagar.»

17. Då sade Moses svärfader till honom: »Du går icke till väga på det rätta sättet.

18. Både du själf och folket omkring dig måsten ju blifva utröttade; ett sådant förfarande är dig för svårt, du kan icke ensam bestyra detta. 5 Mos. 1: 9.

19. Så lyssna nu till mina ord; jag vill gifva dig ett råd, och Gud skall vara med dig. Du må vara folkets målsman inför Gud och framlägga deras ärenden inför Gud.

20. Och du må upplysa dem om stadgar och lagar och kungöra dem den väg de skola vandra och hvad de skola göra.

21. Men sök ut åt dig bland allt folket dugliga män, som frukta Gud, pålitliga män, som hata orätt vinning, och sätt dessa till föreståndare för dem, somliga öfver tusen, andra öfver hundra, andra öfver femtio och andra öfver tio. 4 Mos. 11: 16 f. 5 Mos. 1: 13.

22. Dessa må alltid döma folket. Kommer något viktigare ärende före, må de hänskjuta det till dig, men alla ringare ärenden må de själfva afdöma. Så skall du göra din börda lättare därigenom att de bära den med dig.

23. Om du vill så göra och Gud så bjuder dig, skall du kunna hålla ut; och allt folket här skall då kunna gå hem i frid.»

24. Och Mose lyssnade till sin svärfaders ord och gjorde allt hvad denne hade sagt.

25. Mose utvalde dugliga män ur hela Israel och gjorde dem till hufvudmän för folket, till föreståndare, som-

* Se 2: 22. — ** Af hebr. el »Gud» och ézer »hjälp».

liga öfver tusen, andra öfver hundra, andra öfver femtio och andra öfver tio.

26. Dessa skulle alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle de hänskjuta till Mose, men alla ringare ärenden skulle de själfva afdöma.

27. Därefter lät Mose sin svärfader fara hem, och denne begaf sig till sitt land igen.

19 Kapitlet.

Ankomsten till Sinai. Herrens löfte att taga Israel till sitt egendomsfolk.

På den dag, då den tredje månaden ingick efter Israels barns uttåg ur Egyptens land, kommo de in i Sinais öken.

2. Ty de bröto upp från Refidim och kommo så till Sinais öken och lägrade sig i öknen; Israel lägrade sig där midt emot berget. 4 Mos. 33: 15.

3. Och Mose steg upp till Gud; då ropade Herren till honom uppifrån berget och sade: »Så skall du säga till Jakobs hus, så skall du förkunna för Israels barn: Apg. 7: 38.

4. 'I hafven själfva sett hvad jag har gjort med egyptierna, och huru jag har burit eder på örnvingar och fört eder till mig. 5 Mos. 29: 2 f. 32: 11 f.

5. Om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min; 5 Mos. 5: 2 f. Ps. 24: 1. 50: 12. 1 Kor. 10: 26. Tit. 2: 14.

6. och I skolen vara mig ett rike af präster och ett heligt folk.' Detta är hvad du skall tala till Israels barn.» 2 Mos. 22: 31. 5 Mos. 7: 6. 1 Petr. 2: 9. Upp. 1: 6. 5: 10.

7. När Mose kom tillbaka, sammankallade han de äldste i folket och förelade dem allt detta, som Herren hade bjudit honom.

8. Då svarade allt folket med en mun och sade: »Allt hvad Herren har talat vilja vi göra.» Och Mose gick tillbaka till Herren med folkets svar. 2 Mos. 24: 3. 5 Mos. 5: 27.

9. Och Herren sade till Mose: »Se, jag skall komma till dig i en tjock molnsky, på det att folket må höra, när jag talar med dig, och så tro på dig evärdligen.» Och Mose framförde folkets svar till Herren.

10. Då sade Herren till Mose: »Gå till folket och helga dem i dag och i morgon och låt dem två sina kläder.

11. Och må de hålla sig redo till i öfvermorgon; ty i öfvermorgon skall Herren stiga ned på Sinai berg inför allt folkets ögon.

12. Och du skall märka ut en gräns för folket rundt omkring och säga: 'Tagen eder till vara för att stiga upp på berget eller komma vid dess fot. Hvar och en som kommer vid berget skall straffas med döden';

13. men ingen hand må komma vid honom, utan han skall stenas eller skjutas ihjäl. Ehvad det är djur eller människa, skall en sådan mista lifvet.' När jubelhornet ljuder med utdragen ton, då må de stiga upp på berget.» 2 Mos. 24: 1 f. Hebr. 12: 20.

14. Och Mose steg ned från berget till folket och helgade folket, och de tvådde sina kläder.

15. Och han sade till folket: »Hållen eder redo till i öfvermorgon; ingen komme vid en kvinna.»

16. På tredje dagen därefter, när det hade blifvit morgon, begynte det dundra och blixtra, och en tung molnsky kom öfver berget, och ett mycket starkt basunljud hördes; och allt folket i lägret bäfvade. 5 Mos. 33: 2.

17. Men Mose förde folket ut ur lägret, Gud till mötes; och de ställde sig nedanför berget.

18. Och hela Sinai berg höljdes i rök, vid det att Herren steg ned därpå i eld; och en rök steg upp därifrån, lik röken från en smältugn, och hela berget bäfvade storligen. 5 Mos. 4: 11 f. Hebr. 12: 18 f.

19. Och basunljudet blef allt starkare och starkare. Mose talade, och Gud svarade honom med hög röst.

20. Och Herren steg ned på Sinai berg, på toppen af berget, och Herren kallade Mose upp till bergets topp; då steg Mose dit upp.

21. Och Herren sade till Mose: »Stig ned och varna folket, att de icke må tränga sig fram för att se Herren, ty då skola många af dem falla. 2 Mos. 33: 20.

22. Jämväl prästerna, som få nalkas Herren, skola helga sig, att Herren icke må låta dem drabbas af förderf.»

23. Men Mose svarade Herren: »Folket kan icke stiga upp på Sinai berg, ty du har själf varnat oss och sagt, att jag skulle märka ut en gräns omkring berget och helga det.»

24. Då sade Herren till honom: »Gå dit ned och kom sedan åter upp och haf Aron med dig. Men prästerna och folket må icke tränga sig fram för att

stiga upp till Herren, att han icke må låta dem drabbas af fördärf.»

25. Och Mose steg ned till folket och sade dem detta.

20 Kapitlet.

De tio budorden. Folkets förfäran. Lagen om altaret.

Och Gud talade alla dessa ord och sade:

2. Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 5 Mos. 5: 6 f. Ps. 81: 10 f.

3. Du skall inga andra gudar hafva jämte mig.

4. Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig af det som är uppe i himmelen eller af det som är nere på jorden eller af det som är i vattnet nedanför jorden.
3 Mos. 26: 1. 5 Mos. 4: 15 f. 27: 15 f.

5. Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, 2 Mos. 34: 7, 14.
3 Mos. 26: 39 f. 4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 24: 16. Jer. 31: 29 f. Hes. 18: 19 f.

6. men som gör nåd intill tusenden, när man älskar mig och håller mina bud. 5 Mos. 5: 9 f. 7: 9 f. Ps. 103: 17 f. 105: 8. Jer. 32: 18.

7. Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall icke låta den blifva ostraffad, som missbrukar hans namn.
3 Mos. 19: 12. 24: 16. Matt. 5: 33 f.

8. Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. 2 Mos. 23: 12. 31: 13 f. 34: 21. 35: 2 f. Jer. 17: 21 f. Hes. 20: 12.

9. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;

10. men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din dragare, ej heller främlingen, som är hos dig inom dina portar.

11. Ty på sex dagar gjorde Herren himmelen och jorden och hafvet och allt hvad i dem är, men han hvilade på sjunde dagen; därför har Herren välsignat sabbatsdagen och helgat den.
1 Mos. 2: 2 f.

12. Hedra din fader och din moder, på det att du må länge lefva i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig. Syr. 3: 4 f. Matt. 15: 4. Mark. 7: 10 f. Ef. 6: 2 f.

13. Du skall icke dräpa. Matt. 5: 21 f.

14. Du skall icke göra hor.
3 Mos. 20: 10 f. Matt. 5: 27 f. 19: 9. Hebr. 13: 4.

15. Du skall icke stjäla. Ef. 4: 28.

16. Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa. Ords. 19: 5

17. Du skall icke hafva lust till din nästas hus. Du skall icke hafva lust till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans åsna, ej heller till något annat, som tillhör din nästa.
Rom. 7: 7. 13: 9.

18. Och allt folket förnam dundret och eldslågorna och basunljudet och röken från berget; och när folket förnam detta, bäfvade de och höllo sig på afstånd. Hebr. 12: 18 f.

19. Och de sade till Mose: »Tala du till oss, så vilja vi höra, men låt icke Gud tala till oss, på det att vi icke må dö.» 5 Mos. 5: 25 f. 18: 16.

20. Men Mose sade till folket: »Frukten icke, ty Gud har kommit för att sätta eder på prof och för att I mån hafva hans fruktan för ögonen, så att I icke synden.»

21. Alltså höll folket sig på afstånd, under det att Mose gick närmare till töcknet, i hvilket Gud var.

22. Och Herren sade till Mose: Så skall du säga till Israels barn: I hafven själfva förnummit, att jag har talat till eder från himmelen.

23. I skolen icke göra eder gudar jämte mig; gudar af silfver eller guld skolen I icke göra åt eder.

24. Ett altare af jord skall du göra åt mig och offra därpå dina brännoffer och tackoffer, dina får och fäkreatur. Hvarhelst jag stiftar en åminnelse åt mitt namn, där skall jag komma till dig och välsigna dig.

25. Men om du vill göra åt mig ett altare af stenar, så må du icke bygga det af huggen sten; ty om du kommer vid stenen med din mejsel, så oskärar du den. 5 Mos. 27: 5 f. Jos. 8: 31.

26. Icke heller må du stiga upp till mitt altare på trappor, att icke din blygd må blottas därinvid. 2 Mos. 28: 42 f.

21 Kapitlet.

Lagar om trälar och om skador på lif, lem och egendom.

Dessa äro de rätter, som du skall förelägga dem:

2. Om du köper en hebreisk träl, skall han tjäna i sex år, men på det

sjunde skall han gifvas fri, utan lösen. 3 Mos. 25: 40. 5 Mos. 15: 12. Jer. 34: 14.

3. Har han kommit allena, så skall han gifvas fri allena; var han gift, så skall hans hustru gifvas fri med honom.

4. Har hans herre gifvit honom en hustru och denna har födt honom söner eller döttrar, så skola hustrun och hennes barn tillhöra hennes herre, och alenast mannen skall gifvas fri.

5. Men om trälen säger: »Jag har min herre, min hustru och mina barn så kära, att jag icke vill gifvas fri»,

6. då skall hans herre föra honom fram för Gud och ställa honom vid dörren eller dörrposten, och hans herre skall genomborra hans öra med en syl; därefter vare han hans träl evärdligen. 2 Mos. 18: 15 f. 5 Mos. 15: 17.

7. Om någon säljer sin dotter till tjänstekvinna, så skall hon icke gifvas fri såsom trälarna gifvas fria.

8. Misshagar hon sin herre, sedan denne förut ingått förbindelse med henne, så låte han henne köpas fri. Till främmande folk hafve han icke makt att sälja henne, när han så handlat trolöst mot henne.

9. Men om han låter sin son ingå förbindelse med henne, så förunne han henne döttrars rätt.

10. Tager han sig ännu en hustru, så göre han icke någon minskning i den förras kost, beklädnad eller äktenskapsrätt.

11. Om han icke låter henne njuta sin rätt i dessa tre stycken, så skall hon gifvas fri, utan lösen och betalning.

12. Den som slår någon, så att han dör, han skall straffas med döden. 1 Mos. 9: 6. 3 Mos. 24: 17. 4 Mos. 35: 16 f. Matt. 26: 52.

13. Men om han icke traktade efter den andres lif, utan Gud lät denne oförvarandes träffas af hans hand, så skall jag anvisa dig en ort, dit han kan fly. 4 Mos. 35: 6, 22 f. 5 Mos. 4: 41 f. 19: 1 f. Jos. 20: 2 f.

14. Men om någon begår det dådet, att han dräper sin nästa med list, så skall du gripa honom, vore han ock invid mitt altare, att han må dö. 1 Kon. 2: 28 f.

15. Den som slår sin fader eller sin moder, han skall straffas med döden.

16. Den som stjäl en människa, vare sig han sedan säljer den stulne eller behåller honom för sig själf, han skall straffas med döden. 5 Mos. 24: 7.

17. Den som förbannar sin fader eller sin moder, han skall straffas med döden. 3 Mos. 20: 9. 5 Mos. 21: 18 f. 27: 16. Ords. 20: 20. 30: 17. Matt. 15: 4. Mark. 7: 10.

18. Om män tvista med hvarandra och den ene slår den andre med en sten eller med knuten hand, så att denne väl icke dör, men blifver sängliggande,

19. dock att han sedan kommer sig och kan gå ute, stödd vid sin staf, så skall den som slog honom vara fri ifrån straff; allenast ersätte han honom för den tid han förlorat och besörje sjukvård åt honom.

20. Om någon slår sin träl eller sin trälinna med en käpp, så att den slagne dör under hans hand, skall han straffas därför.

21. Men om den slagne lefver en eller två dagar, skall han icke straffas, ty det var hans egna penningar.

22. Om män träta med hvarandra och någon af dem stöter till en hafvande kvinna, så att hon föder fram sitt foster, men eljest ingen olycka sker, så böte han hvad kvinnans man ålägger honom och betale efter skiljedomares prövning.

23. Men om olycka sker, skall lif gifvas för lif,

24. öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,

25. brännskada för brännskada, sår för sår, blånad för blånad. 3 Mos. 24: 20 f. 5 Mos. 19: 21. Matt. 5: 38 f.

26. Om någon slår sin träl eller sin trälinna i ögat och fördärfvar det, så släppe han den skadade fri till ersättning för ögat.

27. Sammalunda om någon slår ut en tand på sin träl eller sin trälinna, så släppe han den skadade fri till ersättning för tanden.

28. Om en oxe stångar någon till döds, man eller kvinna, så skall oxen stenas, och köttet må icke ätas; men oxens ägare vare fri ifrån straff.

29. Men om oxen förut haft vanan att stångas och hans ägare blifvit varnad och denne ändock icke tager vara på honom och oxen så dödar någon, man eller kvinna, så skall oxen stenas, och hans ägare skall ock dödas. 1 Mos. 9: 5.

30. Men skulle lösepenning blifva denne ålagd, så gifve han till lösen för sitt lif så mycket som ålägges honom.

31. Är det en gosse eller en flicka, som blifvit stångad af oxen, skall med denne förfaras efter samma lag.

32. Men om oxen stångar en träl eller en trälinna, så skall ägaren gifva åt den stångades herre trettio siklar silfver, och oxen skall stenas.

33. Om någon öppnar en brunn eller om någon gräfver en ny brunn och icke täcker öfver den och sedan en oxe eller en åsna faller däri,

34. så skall brunnens ägare gifva ersättning i penningar åt djurets ägare, men den döda kroppen skall vara hans.

35. Om någons oxe stångar en annans oxe, så att denne dör, så skola de sälja den lefvande oxen och dela betalningen för honom och därjämte dela den döda kroppen.

36. Var det däremot kändt, att oxen förut haft vanan att stångas, och tog hans ägare ändock icke vara på honom, så skall han ersätta oxe med oxe, men den döda kroppen skall vara hans.

22 Kapitlet.

Lagar om tjufnad, anförtrodt gods, afguderi, värnlösa, förstlingsgåfvor m. m.

Om någon stjäl en oxe eller ett får och slaktar eller säljer djuret, skall han gifva fem oxar i ersättning för oxen, och fyra får för fåret. 2 Sam. 12: 6.

2. Ertappas tjufven vid inbrottet och blifver slagen till döds, så hvilar ingen blodskuld på dråparen.

3. Men hade solen gått upp, när det skedde, så är det blodskuld. Tjufven skall gifva full ersättning; äger han intet, så skall han säljas till gäldande af hvad han har stulit.

4. Om det stulna djuret, det må vara oxe eller åsna eller får, påträffas lefvande i hans våld, skall han gifva dubbel ersättning.

5. Om någon låter afbeta en åker eller vingård, eller släpper sin boskap lös, så att denna betar på en annans åker, då skall han ersätta skadan med det bästa från sin åker och med det bästa från sin vingård.

6. Om eld kommer lös och fattar i törnhäckar och därvid sädesskylar blifva uppbrända eller oskuren säd eller annat på åkern, så skall den som vållat branden gifva full ersättning.

7. Om någon gifver åt en annan penningar eller gods att förvara och detta blifver stulet ur hans hus, så skall tjufven, om han ertappas, gifva dubbel ersättning.

8. Ertappas icke tjufven, då skall man föra husets ägare fram för Gud, att det må utrönas, om han icke har förgripit sig på sin nästas tillhörighet.

9. Om fråga uppstår angående försummad tillsyn — det må gälla oxe eller åsna eller får eller kläder eller något annat som förlorats — och någon påstår, att en försummelse verkligen ägt rum, så skall båda parternas sak komma inför Gud. Den som Gud dömer skyldig, han skall ersätta den andre dubbelt.

10. Om någon gifver åt en annan i förvar en åsna eller en oxe eller ett får eller hvilket annat husdjur det vara må och detta dör eller blifver skadadt eller bortröfvadt, utan att någon ser det,

11. så skall det dem emellan komma till en ed vid Herren, för att det må utrönas, om den ene icke har förgripit sig på den andres tillhörighet; denna ed skall ägaren antaga, och den andre behöfver icke gifva någon ersättning.

12. Men om det blifvit bortstulet från honom, då skall han ersätta ägaren därför.

13. Har det blifvit ihjälrifvet, skall han föra fram det ihjälrifna djuret såsom bevis; han behöfver då icke gifva ersättning därför. 1 Mos. 31: 39.

14. Om någon lånar ett djur af en annan och detta blifver skadadt eller dör och dess ägare därvid icke är tillstädes, då skall han gifva full ersättning.

15. Är dess ägare tillstädes, behöfver han icke gifva ersättning. Var djuret lejdt, då är legan ersättning.

16. Om någon förför en jungfru, som icke är trolofvad, och lägrar henne, skall han gifva brudgåfva för henne och taga henne till sin hustru.
5 Mos. 22: 28 f.

17. Vägrar hennes fader att gifva henne åt honom, då skall han erlägga penningböter, så mycket som man plägar gifva i brudgåfva för en jungfru.

18. En trollkvinna skall du icke låta lefva. 3 Mos. 20: 27.

19. Hvar och en som beblandar sig med något djur skall straffas med döden.
3 Mos. 18: 23. 20: 15 f. 5 Mos. 27: 21.

20. Den som offrar åt andra gudar än åt Herren allena, han skall gifvas till spillo.

21. En främling skall du icke förorätta eller förtrycka; I hafven ju själfva varit främlingar i Egyptens land.
2 Mos. 23: 9. 3 Mos. 19: 33 f. 5 Mos. 24: 17 f.

22. Änkor och faderlösa skolen I icke behandla illa. Sak. 7: 10.

23. Behandlar du dem illa, så skall jag för visso höra deras rop, när de ropa till mig, 5 Mos. 10: 18.

24. och min vrede skall upptändas, och jag skall dräpa eder med svärd, så att edra egna hustrur blifva änkor och edra barn faderlösa.

25. Lånar du penningar åt någon fattig hos dig bland mitt folk, så skall du icke handla mot honom såsom en ockrare; I skolen icke pålägga honom någon ränta.

3 Mos. 25: 36 f. 5 Mos. 23: 19 f. Ps. 15: 5.

26. Har du af din nästa tagit hans mantel i pant, så skall du gifva den tillbaka åt honom, innan solen går ned;

27. den är ju det enda täcke han har, och med den skyler han sin kropp. Hvad skall han eljest hafva på sig, när han ligger och sofver? Om han måste ropa till mig, skall jag höra, ty jag är barmhärtig.

28. Gud skall du icke häda, och en höfding i ditt folk skall du icke förbanna. Apg. 23: 5.

29. Af det som fyller din lada och af det som flyter ifrån din press skall du utan dröjsmål frambära din gåfva. Den förstfödde bland dina söner skall du gifva åt mig. 2 Mos. 13: 2 34: 19.

30. På samma sätt skall du göra med dina oxar och dina får. I sju dagar skola de stanna hos sina mödrar; på åttonde dagen skall du gifva dem åt mig. 3 Mos. 22: 27.

31. Och I skolen vara mig ett heligt folk; kött af ett djur, som blifvit ihjälrifvet på marken, skolen I icke äta, åt hundarna skolen I kasta det.

2 Mos. 19: 6. 3 Mos. 22: 8. Hes. 44: 31.

23 Kapitlet.

Lagar om rättrådighet och barmhärtighet och om de stora högtiderna. Löfte om kananéernas fördrifvande.

Du skall icke utsprida falskt rykte; åt den som har en orätt sak skall du icke gifva ditt bistånd genom att blifva ett orättfärdigt vittne.

2 Mos. 20: 16. 3 Mos. 19: 16.

2. Du skall icke följa med hopen i det ondt är eller vittna så i någon sak, att du böjer dig efter hopen och förvränger rätten.

3. Du skall icke vara partisk för den ringe i någon hans sak.

3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17.

4. Om du träffar på din fiendes oxe eller åsna, som kommit vilse, skall du föra djuret tillbaka till honom.

5 Mos. 22: 1 f.

5. Om du ser din oväns åsna ligga dignad under sin börda, så skall du ingalunda lämna mannen ohulpen, utan hjälpa honom att lösa af bördan.

5 Mos. 22: 4.

6. Du skall icke i någon sak förvränga rätten för den fattige, som du har hos dig.

7. Du skall hålla dig fjärran ifrån orätt sak; du skall icke dräpa den som är oskyldig och har rätt, ty jag skall icke gifva rätt åt någon som är skyldig.

8. Du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de seende och förvrida de rättfärdigas sak.

5 Mos. 16: 19. 27: 25. Syr. 20: 31.

9. En främling skall du icke förtrycka; I veten ju, huru främlingen känner det, eftersom I själfva hafven varit främlingar i Egyptens land.

2 Mos. 22: 21. 3 Mos. 19: 33. 5 Mos. 10: 19.

10. I sex år skall du beså din jord och inbärga dess gröda; 3 Mos. 25: 3 f.

11. men det sjunde året skall du låta den hvila och ligga orörd, på det att de fattiga bland ditt folk må äta däraf; hvad de lämna kvar, det må ätas af markens djur. Så skall du ock göra med din vingård och med din olivplantering.

12. Sex dagar skall du göra ditt arbete, men på sjunde dagen skall du hålla hvilodag, att din oxe och din åsna må hafva ro och din tjänstekvinnas son och främlingen må njuta hvila.

2 Mos. 20: 8 f.

13. I alla de stycken, om hvilka jag har talat till eder, skolen I taga eder till vara. Och andra gudars namn skolen I icke nämna; de skola icke höras i din mun. 2 Mos. 20: 3. Jos. 23: 7.

14. Tre gånger om året skall du hålla högtid åt mig.

2 Mos. 34: 23. 3 Mos. 23: 4 f. 5 Mos. 16: 16.

15. Det osyrade brödets högtid skall du hålla: i sju dagar skall du äta osyradt bröd, såsom jag har bjudit dig, på den bestämda tiden i månaden Abib, eftersom du då drog ut ur Egypten; men med tomma händer skall ingen träda fram inför mitt ansikte.

2 Mos. 12: 14 f. 34: 18.

16. Du skall ock hålla skördehögtiden, när du skördar förstlingen af ditt arbete, af det du sått på marken. Bärgningshögtiden skall du ock hålla, vid årets utgång, när du inbärgar frukten af ditt arbete från marken.

17. Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför Herrens, din Herres, ansikte.

18. Du skall icke offra blodet af mitt slaktoffer jämte något som är syradt. Och det feta af mitt högtidsoffer skall icke lämnas kvar öfver natten till morgonen. 2 Mos. 12: 10, 15. 34: 25.

19. Det första af din marks förstlingsfrukter skall du föra till Herrens, din Guds, hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.
2 Mos. 34: 26. 5 Mos. 14: 21. 26: 1 f.

20. Se, jag skall sända en ängel framför dig, som skall bevara dig på vägen och föra dig till den ort, som jag har utsett.
2 Mos. 32: 34. 33: 2. 5 Mos. 31: 3 f. Jes. 63: 9.

21. Tag dig till vara inför honom och hör hans röst, var icke genstrafvig mot honom; han skall icke hafva fördrag med edra öfverträdelser, ty mitt namn är i honom. Jos. 24: 19.

22. Men om du hör hans röst och gör allt hvad jag säger, så skall jag blifva en fiende till dina fiender och en ovän till dina ovänner.

23. Ty min ängel skall gå framför dig och skall föra dig till amoréernas, hetéernas, perisséernas, kananéernas, hivéernas och jebuséernas land, och jag skall utrota dem.

24. Du må icke tillbedja deras gudar eller tjäna dem eller göra såsom man där gör, utan du skall slå dem ned i grund och bryta sönder deras stoder.
2 Mos. 20: 5. 34: 13. 5 Mos. 7: 5.

25. Men Herren, eder Gud, skolen I tjäna, så skall han för dig välsigna både mat och dryck; sjukdom skall jag då ock afvända från dig.
2 Mos. 15: 26. 5 Mos. 7: 15.

26. I ditt land skall då icke finnas någon kvinna, som föder i otid eller är ofruktsam. Dina dagars mått skall jag göra fullt. 5 Mos. 7: 14.

27. Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förvirring bland alla de folk, till hvilka du kommer, och jag skall drifva alla dina fiender på flykten för dig. 5 Mos. 11: 25.

28. Jag skall sända getingar framför dig, och de skola förjaga hivéerna, kananéerna och hetéerna undan för dig.
5 Mos. 7: 20. Jos. 24: 12. Visd. 12: 8.

29. Dock skall jag icke på ett och samma år förjaga dem för dig, att landet ej må blifva en ödemark och att vilddjuren ej må föröka sig till din skada;

30. utan småningom skall jag förjaga dem för dig, till dess du förökat dig, så att du kan taga landet till din arfvedel.

31. Och jag skall låta ditt lands gränser gå från Röda hafvet till filistéernas haf och från öknen till floden; ty jag skall gifva landets inbyggare i eder hand, och du skall förjaga dem, så att de fly för dig. 1 Mos. 15: 18. 5 Mos. 11: 24. 1 Kon. 4: 21. Ps. 80: 12.

32. Du må icke sluta förbund med dem eller deras gudar. 2 Mos. 34: 12. 5 Mos. 7: 2 f. Jos. 23: 12 f. Dom. 2: 2 f.

33. De skola icke få bo kvar i ditt land, på det att de icke må förleda dig till synd mot mig; ty du kunde ju komma att tjäna deras gudar, och detta skulle blifva dig till en snara.

24 Kapitlet.

Förbundets upprättande. Mose på Sinai.

Och han sade till Mose: »Stig upp till Herren, du själf jämte Aron, Nadab och Abihu och sjuttio af de äldste i Israel; och I skolen tillbedja på afstånd.

2. Mose allena må träda fram till Herren, de andra må icke träda fram; ej heller må folket stiga dit upp med honom.»

3. Och Mose kom och förkunnade för folket alla Herrens ord och alla hans rätter. Då svarade allt folket med en mun och sade: »Efter alla de ord Herren har talat vilja vi göra.»
2 Mos. 19: 8. 5 Mos. 5: 27.

4. Därefter upptecknade Mose alla Herrens ord. Och följande morgon stod han bittida upp och byggde ett altare nedanför berget. Och han reste där tolf stoder, efter Israels tolf stammar.

5. Och han sände åstad några unga män af Israels barn, som offrade brännoffer, därtill ock slaktoffer af tjurar till tackoffer åt Herren.

6. Och Mose tog hälften af blodet och slog det i skålarna, och den andra hälften af blodet hällde han på altaret.

7. Och han tog förbundsboken och föreläste den för folket. Och de sade: »Allt hvad Herren har sagt vilja vi göra och lyda.»

8. Då tog Mose blodet och hällde däraf på folket och sade: »Se, detta är förbundets blod, det förbunds, som Herren har slutit med eder i enlighet med alla dessa ord.»
Matt. 26: 28. Hebr. 9: 19 f. 1 Petr. 1: 2.

9. Och Mose och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio af de äldste i Israel stego dit upp.
10. Och de fingo se Israels Gud; och under hans fötter var likasom ett inlagdt golf af safirer, likt själfva himmelen i klarhet. Hes. 1: 26.
11. Men han lät icke sin hand drabba Israels barns yppersta, utan sedan de hade skådat Gud, åto de och drucko.
12. Och Herren sade till Mose: »Stig upp till mig på berget och blif kvar där, så skall jag gifva dig stentaflorna och lagen och budorden, som jag har skrifvit, till undervisning för dessa.»
13. Då begaf sig Mose åstad med sin tjänare Josua; och Mose steg upp på Guds berg.
14. Men till de äldste sade han: »Vänten här på oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. Se, Aron och Hur äro hos eder; den som har något att andraga, han vände sig till dem.»
15. Så steg Mose upp på berget, och molnskyn öfvertäckte berget.
16. Och Herrens härlighet hvilade på Sinai berg, och molnskyn öfvertäckte det i sex dagar; men den sjunde dagen kallade han på Mose ur skyn.
17. Och Herrens härlighet tedde sig inför Israels barns ögon såsom en förtärande eld, på toppen af berget.
5 Mos. 4: 24. Hebr. 12: 29.
18. Och Mose gick midt in i skyn och steg upp på berget. Sedan blef Mose kvar på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter. 2 Mos. 34: 28. 5 Mos. 9: 9, 18.

25 Kapitlet.

Påbud om sammanskott till tabernaklet och om förfärdigande af förbundsarken, skådebrödsbordet och ljusstaken.

Och Herren talade till Mose och sade:
2. Säg till Israels barn, att de upptaga en gärd åt mig; af hvar och en som har ett därtill villigt hjärta skolen I upptaga denna gärd åt mig.
2 Mos. 35: 5 f.
3. Och detta är hvad I skolen upptaga af dem såsom gärd: guld, silfver och koppar,
4. mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och hvitt garn och gethår,
5. rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ,
6. olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseolja och till välluktande rökelse,
7. ändtligen onyxstenar och infattningsstenar, att användas för efoden och för bröstskölden.
8. Och de skola göra åt mig en helgedom, på det att jag må bo midt ibland dem. Hebr. 9: 2 f.
9. Tabernaklet och alla dess tillbehör skolen I göra alldeles efter de mönsterbilder, som jag visar dig.
10. De skola göra en ark af akacieträ, två och en half aln lång, en och en half aln bred och en och en half aln hög. 2 Mos. 37: 1 f.
11. Och du skall öfverdraga den med rent guld, innan och utan skall du öfverdraga den; och du skall på den göra en rand af guld rundt omkring.
12. Och du skall till den gjuta fyra ringar af guld och sätta dem öfver de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan.
13. Och du skall göra stänger af akacieträ och öfverdraga dem med guld.
14. Och stängerna skall du skjuta in i ringarna, på sidorna af arken, så att man med dem kan bära arken.
15. Stängerna skola sitta kvar i ringarna på arken; de få icke dragas ut ur dem.
16. Och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall gifva dig.
2 Mos. 40: 20. 1 Kon. 8: 9.
17. Och du skall göra en nådastol* af rent guld, två och en half aln lång och en och en half aln bred.
18. Och du skall göra två keruber af guld; i drifvet arbete skall du göra dem och sätta dem vid de båda ändarna af nådastolen.
19. Du skall göra en kerub till att sätta vid ena ändan, och en kerub till att sätta vid andra ändan. I ett stycke med nådastolen skolen I göra keruberna vid dess båda ändar.
20. Och keruberna skola utbreda sina vingar och hålla dem uppåt, så att de öfvertäcka nådastolen med sina vingar, under det att de hafva sina ansikten vända mot hvarandra; ned mot nådastolen skola keruberna vända sina ansikten. Hebr. 9: 5.
21. Och du skall sätta nådastolen ofvanpå arken, och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall gifva dig.
22. Och där skall jag uppenbara mig för dig; från nådastolen, från platsen mellan de två keruberna, som stå på vittnesbördets ark, skall jag tala med

* Så benämnes locket på arken.

dig om alla bud, som jag genom dig vill gifva Israels barn.
2 Mos. 29: 42. 4 Mos. 7: 89.

23. Du skall ock göra ett bord af akacieträ, två alnar långt, en aln bredt och en och en half aln högt.
2 Mos. 37: 10 f.

24. Och du skall öfverdraga det med rent guld; och du skall göra en rand af guld därpå rundt omkring.

25. Och rundt omkring det skall du göra en list af en hands bredd, och rundt omkring listen skall du göra en rand af guld.

26. Och du skall till bordet göra fyra ringar af guld och sätta ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna.

27. Invid listen skola ringarna sitta, för att stänger må inskjutas i dem, så att man kan bära bordet.

28. Och du skall göra stängerna af akacieträ och öfverdraga dem med guld, och med dem skall bordet bäras.

29. Du skall ock göra därtill fat och skålar, kannor och bägare, med hvilka man skall utgjuta drickoffer; af rent guld skall du göra dem.

30. Och du skall beständigt hafva skådebröd liggande på bordet inför mitt ansikte. 3 Mos. 24: 5 f. 1 Sam. 21: 6.

31. Du skall ock göra en ljusstake af rent guld. I drifvet arbete skall ljusstaken göras med sin fotställning och sitt midtelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor, skola vara i ett stycke med den. 2 Mos. 37: 17 f.

32. Och sex armar skola utgå från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.

33. På den ena armen skola vara tre kalkar, liknande mandelblommor, hvardera bestående af en kula och en blomma, och på den andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor, hvardera bestående af en kula och en blomma; så skall det vara på de sex armar, som utgå från ljusstaken.

34. Men på själfva ljusstaken skola vara fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.

35. En kula skall sättas under det första armparet, som utgår från ljusstaken i ett stycke med den, och en kula under det andra armparet, som utgår från ljusstaken i ett stycke med den, och en kula under det tredje armparet, som utgår från ljusstaken i ett stycke med den: alltså under de sex armar, som utgå från ljusstaken.

36. Deras kulor och armar skola vara i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drifvet arbete af rent guld.

37. Och du skall till den göra sju lampor, och lamporna skall man sätta upp så, att den kastar sitt sken öfver platsen där framför. 4 Mos. 8: 2.

38. Och lamptänger och brickor till den skall du göra af rent guld.

39. Af en talent rent guld skall man göra den med alla dessa tillbehör.

40. Och se till, att du gör detta efter de mönsterbilder, som blifvit dig visade på berget. Apg. 7: 44. Hebr. 8: 5.

26 Kapitlet.

Tabernaklet, dess täckelse, öfverdrag, brädställning, förlåt och förhänge.

Tabernaklet skall du göra af tio tygvåder; af tvinnadt hvitt garn och af mörkblått, purpurrödt och rosenrödt garn skall du göra dem med keruber på i konstväfnad. 2 Mos. 36: 8 f.

2. Hvar våd skall vara tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla våderna skola hafva samma mått.

3. Fem af våderna skola hopfogas med hvarandra; likaså skola de fem öfriga våderna hopfogas med hvarandra.

4. Och du skall sätta öglor af mörkblått garn i kanten på den ena våden, ytterst på det hopfogade stycket; så skall du ock göra i kanten på den våd, som sitter ytterst i det andra hopfogade stycket.

5. Femtio öglor skall du sätta på den ena våden, och femtio öglor skall du sätta ytterst på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket, så att öglorna svara mot hvarandra.

6. Och du skall göra femtio häktor af guld och hopfoga våderna med hvarandra medelst häktorna, så att tabernaklet utgör ett helt.

7. Du skall ock göra tygvåder af gethår till ett täckelse öfver tabernaklet; elfva sådana våder skall du göra.
2 Mos. 36: 14 f.

8. Hvar våd skall vara trettio alnar lång och fyra alnar bred; de elfva våderna skola hafva samma mått.

9. Fem af våderna skall du hopfoga till ett särskildt stycke, och likaledes de sex öfriga våderna till ett särskildt stycke, och den sjätte våden skall du lägga dubbel på framsidan af tältet.

10. Och du skall sätta femtio öglor i kanten på den ena våden, den som sitter ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor i kanten på mot-

svarande våd i det andra hopfogade stycket.

11. Och du skall göra femtio häktor af koppar och knäppa häktorna i öglorna och hopfoga täckelset, så att det utgör ett helt.

12. Men hvad öfverskottet af täckelsets våder angår, det som räcker öfver, så skall den halfva våd, som räcker öfver, hänga ned på baksidan af tabernaklet.

13. Och den aln på hvardera sidan, som på längden af täckelsets våder räcker öfver, skall hänga ned på båda sidorna af tabernaklet för att öfvertäcka det.

14. Vidare skall du göra ett öfverdrag af rödfärgade vädurskinn till täckelset, och ytterligare ett öfverdrag af tahasskinn att lägga ofvanpå detta.

15. Bräderna till tabernaklet skall du göra af akacieträ, och de skola ställas upprätt. 2 Mos. 36: 20 f.

16. Tio alnar långt och en och en half aln bredt skall hvart bräde vara.

17. Hvart bräde skall hafva två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så skall du göra på alla bräderna till tabernaklet.

18. Och af tabernaklets bräder skall du sätta tjugu på södra sidan, söderut.

19. Och du skall göra fyrtio fotstycken af silfver att sätta under de tjugu bräderna, två fotstycken under hvart bräde för dess två tappar.

20. Likaledes skall du på tabernaklets andra sida, den norra sidan, sätta tjugu bräder

21. med deras fyrtio fotstycken af silfver, två fotstycken under hvart bräde.

22. Men på baksidan af tabernaklet, västerut, skall du sätta sex bräder.

23. Och två bräder skall du sätta på tabernaklets hörn, på baksidan;

24. och hvartdera af dessa skall vara sammanfogadt af två nedtill, och likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen. Så skall det vara med dem båda. Dessa skola sättas i de båda hörnen.

25. Således blifver det åtta bräder med tillhörande fotstycken af silfver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken under hvart bräde.

26. Och du skall göra tvärstänger af akacieträ, fem till de bräder, som äro på tabernaklets ena sida,

27. och fem tvärstänger till de bräder, som äro på tabernaklets andra sida, och fem tvärstänger till de bräder, som äro på tabernaklets baksida, västerut.

28. Och den mellersta tvärstången, den som sitter midt på bräderna, skall gå tvärs öfver, från den ena ändan till den andra.

29. Och bräderna skall du öfverdraga med guld, och ringarna på dem, i hvilka tvärstängerna skola inskjutas, skall du göra af guld, och tvärstängerna skall du öfverdraga med guld.

30. Och du skall uppsätta tabernaklet, sådant det skall vara, såsom det har blifvit dig visadt på berget. 2 Mos. 25: 9, 40.

31. Du skall ock göra en förlåt af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn; den skall göras i konstväfnad, med keruber på. 2 Mos. 36: 35 f.

32. Och du skall upphänga den på fyra stolpar af akacieträ, som skola vara öfverdragna med guld och hafva hakar af guld och stå på fyra fotstycken af silfver.

33. Och du skall upphänga förlåten under häktorna och föra dit vittnesbördets ark och ställa den innanför förlåten; och så skall förlåten för eder vara en skiljevägg mellan det heliga och det allraheligaste.

34. Och du skall sätta nådastolen på vittnesbördets ark inne i det allraheligaste.

35. Men bordet skall du ställa utanför förlåten, och ljusstaken midt emot bordet, på tabernaklets södra sida; bordet skall du alltså ställa på norra sidan.

36. Och du skall göra ett förhänge för ingången till tältet, i brokig väfnad af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn.

37. Och du skall till förhänget göra fem stolpar af akacieträ och öfverdraga dem med guld, och hakarna på dem skola vara af guld, och du skall till dem gjuta fem fotstycken af koppar.

27 Kapitlet.

Brännoffersaltaret, förgården och oljan till ljusstaken.

Du skall ock göra ett altare af akacieträ, fem alnar långt och fem alnar bredt — så att altaret bildar en liksidig fyrkant — och tre alnar högt. 2 Mos. 38: 1 f.

2. Och du skall göra horn därtill, som skola sitta i dess fyra hörn; i ett stycke därmed skola hornen vara. Och du skall öfverdraga det med koppar.

3. Och du skall göra kärl därtill för att i dem bortföra askan, så ock skof-

lar, skålar, gafflar och fyrfat. Alla dess tillbehör skall du göra af koppar.

4. Och du skall göra ett galler därtill, ett nätverk af koppar, och på nätet skall du sätta fyra ringar af koppar i dess fyra hörn.

5. Och du skall sätta det under afsatsen på altaret, nedtill, så att nätet räcker upp till midten af altaret.

6. Och du skall göra stänger till altaret, stänger af akacieträ, och öfverdraga dem med koppar.

7. Och stängerna skola skjutas in i ringarna, så att stängerna sitta på altarets båda sidor, när man bär det.

8. Ihåligt skall du göra det, af plankor. Såsom det har blifvit dig visadt på berget, så skall det göras.

9. Du skall ock göra en förgård till tabernaklet. För den södra sidan, söderut, skola omhängen till förgården göras af tvinnadt hvitt garn, hundra alnar långa — detta för den ena sidan;

2 Mos. 38: 9 f.

10. och stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, af koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara af silfver.

11. Likaledes skola för norra långsidan omhängen göras, hundra alnar långa; och stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, af koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara af silfver.

12. Och förgårdens västra kortsida skall hafva omhängen, som äro femtio alnar långa; stolparna till dem skola vara tio och dessas fotstycken tio.

13. Och förgårdens bredd på framsidan, österut, skall vara femtio alnar.

14. Och omhängena skola vara femton alnar långa på ena sidan däraf, med tre stolpar på tre fotstycken;

15. likaledes skola omhängena på andra sidan vara femton alnar långa, med tre stolpar på tre fotstycken.

16. Och till förgårdens port skall göras ett förhänge, tjugu alnar långt, i brokig väfnad af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn, med fyra stolpar på fyra fotstycken.

17. Alla stolparna rundt omkring förgården skola vara försedda med kransar af silfver och hafva hakar af silfver; men deras fotstycken skola vara af koppar.

18. Förgården skall vara hundra alnar lång och femtio alnar bred utefter hela längden; omhägnaden skall vara fem alnar hög, af tvinnadt hvitt garn; och fotstyckena skola vara af koppar.

19. Alla tabernaklets tillbehör för allt arbete därvid, så ock alla dess pluggar och alla förgårdens pluggar skola vara af koppar.

20. Och du skall bjuda Israels barn att bära till dig ren olja, af stötta oliver, til ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna sättas upp.

3 Mos. 24: 2 f.

21. I uppenbarelsefältet*, utanför den förlåt, som hänger framför vittnesbördet, skola Aron och hans söner sköta dem från aftonen till morgonen, inför Herrens ansikte. Detta skall vara en evärdlig stadga från släkte till släkte, en gärd af Israels barn.

28 Kapitlet.

Arons och hans söners prästerliga drākt.

Och du skall låta din broder Aron och hans söner med honom träda fram till dig ur Israels barns krets, att de må blifva präster åt mig, Aron själf och hans söner: Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

2. Och du skall göra åt din broder Aron heliga kläder till ära och prydnad.

2 Mos. 39: 1 f. Syr. 45: 9 f.

3. Och du skall tillsäga alla edra konstförfarna män, som jag uppfyllt med vishetens ande, att de skola göra kläder åt Aron, på det att han må helgas till att blifva präst åt mig.

2 Mos. 31: 2 f.

4. Och dessa äro de kläder, som de skola göra: bröstsköld, efod, kåpa, rutig liflädnad, hufvudbindel och bälte. De skola göra heliga kläder åt din broder Aron och hans söner, på det att han må blifva präst åt mig.

5. Och härtill skola de taga af guldet och af det mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det hvita garnet.

6. Efoden skola de göra af guld och af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn, i konstväfnad.

2 Mos. 39: 2 f.

7. Den skall vid sina båda ändar hafva två axelstycken, som skola fästas ihop, så att den hålles hopfäst.

8. Och skärpet, som skall sitta på efoden och sammanhålla den, skall vara af samma slags väfnad och i ett stycke med den: af guld och af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn.

* D. ä. tabernaklet, där Gud lofvat »uppenbara sig» för sitt folk (egentligen: vara det till mötes); jfr 29: 42. 33: 7.

9. Och du skall taga två onyxstenar och på dem inrista Israels söners namn,
10. sex af namnen på den ena stenen och de sex öfrigas namn på den andra stenen, efter ättföljd.
11. Med stensnidarekonst, såsom man graverar signetringar, skall du inrista Israels söners namn på de två stenarna. Med flätverk af guld skall du omgifva dessa.
12. Och du skall sätta de båda stenarna på efodens axelstycken, för att stenarna må bringa Israels barn i åminnelse; Aron skall bära deras namn inför Herrens ansikte på sina båda axlar för att bringa dem i åminnelse.
13. Och du skall göra flätverk af guld,
14. så ock två kedjor af rent guld; i viradt arbete skall du göra dessa, såsom man gör snodder. Och du skall fästa de snodda kedjorna vid flätverken.
15. En domsköld skall du göra i konstväfnad; du skall göra den i samma slags väfnad som efoden: af guld och af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn skall du göra den.
2 Mos. 39: 8 f.
16. Den skall vara liksidigt fyrkantig och hafva form af en väska, ett kvarter lång och ett kvarter bred.
17. Och du skall besätta den med infattade stenar, ordnade på fyra rader: i första raden en karneol, en topas och en smaragd;
18. i andra raden en karbunkel, en safir och en kalcedon;
19. i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;
20. i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Omgifna med flätverk af guld skola de sitta i sin infattning.
21. Stenarna skola vara tolf, efter Israels söners namn, en för hvart namn; hvar sten skall bära namnet på en af de tolf stammarna, inristadt på samma sätt som man graverar signetringar.
22. Och du skall till bröstsköldén göra kedjor i viradt arbete, såsom man gör snodder, af rent guld.
23. Vidare skall du till bröstsköldén göra två ringar af guld och sätta dessa båda ringar i två af bröstsköldens hörn.
24. Och du skall fästa de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i bröstsköldens hörn.
25. Och de två snoddernas båda andra ändar skall du fästa vid de två flätverken och så fästa dem vid efodens axelstycken på dess framsida.
26. Och du skall göra två andra ringar af guld och sätta dem i bröstsköldens båda andra hörn vid den kant därpå, som är vänd inåt mot efoden.
27. Och ytterligare skall du göra två ringar af guld och fästa dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där den hopfästes, ofvanför efodens skärp.
28. Och man skall fastknyta bröstsköldén med ett mörkblått snöre, som går från dess ringar in i efodens ringar, så att den sitter ofvanför efodens skärp, att bröstsköldén icke må lossna från efoden.
29. Aron skall så bära Israels söners namn i domssköldén på sitt hjärta, när han går in i helgedomen, för att bringa dem i åminnelse inför Herrens ansikte beständigt.
30. Och du skall lägga urim och tummim* in i domssköldén, så att de ligga på Arons hjärta, när han ingår inför Herrens ansikte; och Aron skall så bära Israels barns dom på sitt hjärta inför Herrens ansikte beständigt.
3 Mos. 8: 8. 4 Mos. 27: 21. 5 Mos. 33: 8. 1 Sam. 28: 6. Esr. 2: 63. Neh. 7: 65.
31. Efodkåpan skall du göra helt och hållet af mörkblått tyg; 2 Mos. 39: 22 f.
32. och midt på den skall vara en öppning för hufvudet, och denna öppning skall omgifvas med en väfd kant likasom öppningen på en pansarskjorta, att den icke må slitas sönder.
33. Och på dess nedre fåll skall du sätta granatäpplen, gjorda af mörkblått, purpurrödt och rosenrödt garn, rundt omkring fållen, och bjällror af guld mellan dessa rundt omkring:
34. en bjällra af guld och så ett granatäpple, sedan en bjällra af guld och så åter ett granatäpple, rundt omkring fållen på kåpan.
35. Och denna skall Aron hafva på sig, när han gör tjänst, att det må höras, när han går in i helgedomen inför Herrens ansikte och när han går ut — detta, på det att han icke må dö.
36. Du skall ock göra en plåt af rent guld, och på den skall du rista, såsom man graverar signetringar: »Helgad åt Herren». 2 Mos. 39: 30 f.

* Dessa ord, som kunna betyda ljus och fullkomlighet, anses vara namn på vissa i bröstsköldén förvarade heliga föremål, medelst hvilka öfversteprästen i särskilda fall sökte inhämta Herrens vilja.

37. Och du skall fästa den vid ett mörkblått snöre, och den skall sitta på hufvudbindeln; på framsidan af hufvudbindeln skall den sitta.

38. Den skall sitta på Arons panna, och Aron skall bära den missgärning, som vidlåder de heliga gåfvor Israels barn frambära, när de gifva några heliga gåfvor; den skall sitta på hans panna beständigt, att de må blifva välbehagliga inför Herrens ansikte.

39. Du skall ock väfva en rutig lifklädnad af hvitt garn, och du skall göra en hufvudbindel af hvitt garn; och ett bälte skall du göra i broderi af vävnad.

2 Mos. 39: 27 f.

40. Också åt Arons söner skall du göra lifklädnader, och du skall göra bälten åt dem; och hufvor skall du göra åt dem till ära och prydnad.

41. Och detta skall du kläda på din broder Aron och hans söner jämte honom; och du skall smörja dem och förena deras handfyllning med dem och helga dem till att blifva präster åt mig.

3 Mos. 8: 1 f.

42. Och du skall göra åt dem benkläder af linne, som skyla deras blygd; dessa skola nå från länderna ned på låren.

43. Och Aron och hans söner skola hafva dem på sig, när de gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret för att göra tjänst i helgedomen — detta, på det att de icke må komma att bära på missgärning och så träffas af döden. Detta skall vara en evärdlig stadga för honom och hans säd efter honom.

29 Kapitlet.

Föreskrifter om prästernas invigning och om det dagliga offret.

Och detta är hvad du skall göra med dem för att helga dem till att blifva präster åt mig: Tag en ungtjur och två vädurar, felfria djur, 3 Mos. 8: 2 f.

2. och osyradt bröd och osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja; af fint hvetemjöl skall du baka dem.

3. Och du skall lägga dem i en och samma korg och bära fram dem i korgen såsom offergåfva, när du för fram tjuren och de två vädurarna.

4. Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten.

2 Mos. 40: 12 f.

5. Och du skall taga kläderna och sätta på Aron lifklädnaden och efodkåpan och själfva efoden och bröstskölden; och du skall sammanfästa allt på honom med efodens skärp.

6. Och du skall sätta hufvudbindeln på hans hufvud och fästa det heliga diademet på hufvudbindeln.

7. Och du skall taga smörjelseoljan och gjuta på hans hufvud och smörja honom.

8. Och du skall föra fram hans söner och klåda lifklädnader på dem.

9. Och du skall omgjorda dem, Aron och hans söner, med bälten och binda hufvor på dem. Och de skola hafva prästadömet såsom en evärdlig rätt. Så skall du förena handfyllning med Aron och hans söner.

10. Och du skall föra tjuren fram inför uppenbarelsetältet, och Aron och hans söner skola lägga sina händer på tjurens hufvud. 3 Mos. 8: 14 f.

11. Sedan skall du slakta tjuren inför Herrens ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

12. Och du skall taga af tjurens blod och stryka med ditt finger på altarets horn; men allt det öfriga blodet skall du utgjuta vid foten af altaret.

13. Och du skall taga allt det fett, som omsluter inälfvorna, så ock lefverfettet och båda njurarna med det fett, som sitter på dem, och förbränna det på altaret. 3 Mos. 3: 3 f.

14. Men köttet af tjuren och hans hud och hans orenlighet skall du upbränna i eld utanför lägret. Det är ett syndoffer. 3 Mos. 4: 13. Hebr. 13: 11.

15. Och du skall taga den ena väduren, och Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens hufvud.

3 Mos. 8: 18 f.

16. Sedan skall du slakta väduren och taga hans blod och hälla på altaret rundt omkring;

17. men själfva väduren skall du dela i dess stycken, och du skall två inälfvorna och fötterna och lägga dem på styckena och hufvudet.

18. Och du skall förbränna hela väduren på altaret; det är ett brännoffer åt Herren. En välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt Herren är det.

19. Därefter skall du taga den andra väduren, och Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens hufvud.

3 Mos. 8: 22 f.

20. Sedan skall du slakta väduren och taga af hans blod och bestryka Arons högra öronlibb och hans söners

högra örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras högra fot; men det öfriga blodet skall du hälla på altaret rundt omkring.

21. Och du skall taga af blodet på altaret och af smörjelseoljan och stänka på Aron och hans kläder, och likaledes på hans söner och hans söners kläder; så blifver han helig, han själf såväl som hans kläder, och likaledes hans söner såväl som hans söners kläder.

22. Och du skall taga fettet af väduren, svansen och det fett, som omsluter inälfvorna, så ock leiverfettet och båda njurarna med fettet på dem, därtill det högra lårstycket; ty detta är handfyllningsväduren.

23. Och du skall taga en rundkaka, en oljebrödskaka och en tunnkaka ur korgen med de osyrade bröden, som står inför Herrens ansikte.

24. Och du skall lägga alltsammans på Arons och hans söners händer och vifta det såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.

25. Sedan skall du taga det ur deras händer och förbränna det på altaret, ofvanpå brännoffret, till en välbehaglig lukt inför Herren; det är ett eldsoffer åt Herren.

26. Och du skall taga bringan af Arons handfyllningsvädur och vifta den såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte, och detta skall vara din del.

27. Så skall du helga viftoffersbringan och offergårdslåret, det som viftas och det som gifves såsom offergärd, de delar af handfyllningsväduren, som skola tillhöra Aron och hans söner.

28. Och detta skall tillhöra Aron och hans söner såsom en evärdlig rätt af Israels barn, ty det är en offergärd. Det skall vara en gärd af Israels barn, af deras tackoffer, en gärd af dem åt Herren. 3 Mos. 7: 31 f. 10: 14.

29. Och Arons heliga kläder skola hans söner hafva efter honom, att de i dem må blifva smorda och mottaga handfyllning.

30. I sju dagar skall den af hans söner, som blifver präst i hans ställe, iklåda sig dem, den som skall gå in i uppenbarelsetältet för att göra tjänst i helgedomen.

31. Och du skall taga handfyllningsväduren och koka hans kött på en helig plats.

32. Och vädurens kött jämte brödet, som är i korgen, skola Aron och hans söner äta vid ingången till uppenbarelsetältet; 3 Mos. 8: 31 f. 24: 9.

33. de skola äta detta, det som användts till att bringa försoning vid deras handfyllning och helgande, men ingen främmande får äta däraf, ty det är heligt.

34. Och om något blifver öfver af handfyllningsköttet eller af brödet till följande morgon, så skall du i eld uppbränna detta som blifvit öfver; det får icke åtas, ty det är heligt.

35. Så skall du göra med Aron och hans söner, i alla stycken såsom jag har bjudit dig. Sju dagar skall deras handfyllning vara.

36. Och hvar dag skall du offra en tjur såsom syndoffer till försoning och rena altaret, i det du bringar försoning för det; och du skall smörja det för att helga det.

37. I sju dagar skall du bringa försoning för altaret och helga det. Så blifver altaret högheligt; hvar och en som kommer vid altaret blifver helig.

38. Och detta är hvad du skall offra på altaret: två årsgamla lamm för hvar dag beständigt. 4 Mos. 28: 3 f.

39. Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra vid aftontiden,

40. och till det första lammet en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja af stötta oliver, och såsom drickoffer en fjärdedels hin vin.

41. Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt Herren.

42. Detta skall vara edert dagliga brännoffer från släkte till släkte, vid ingången till uppenbarelsetältet inför Herrens ansikte, där jag skall uppenbara mig för eder för att där tala med dig. 2 Mos. 25: 22.

43. Där skall jag uppenbara mig för Israels barn, och det rummet skall blifva helgadt af min härlighet. 2 Mos. 40: 34 f.

44. Och jag skall helga uppenbarelsetältet och altaret; och Aron och hans söner skall jag helga till att blifva präster åt mig.

45. Och jag skall bo midt ibland Israels barn och vara deras Gud.
3 Mos. 26: 11 f. 2 Kor. 6: 16.

46. Och de skola förnimma, att jag är Herren, deras Gud, som förde dem ut ur Egyptens land, på det att jag skulle bo midt ibland dem. Jag är Herren, deras Gud.

30 Kapitlet.

Föreskrifter om rökelsealtaret, försoningspenningen, kopparbäckenet, smörjelseoljan, rökelsen.

Och du skall göra ett altare för att därpå antända rökelse; af akacieträ skall du göra det. 2 Mos. 37: 25 f.

2. Det skall vara en aln långt och en aln bredt — en liksidig fyrkant — och två alnar högt; dess horn skall vara i ett stycke därmed.

3. Och du skall öfverdraga det med rent guld, dess skifva, dess väggar rundt omkring och dess horn; och du skall göra en rand af guld därpå rundt omkring.

4. Och du skall till det göra två ringar af guld och sätta dem nedanför randen, på dess båda sidor; på de båda sidostyckena skall du sätta dem. De skola vara där, för att i dem stänger må inskjutas, så att man med dem kan bära altaret.

5. Och du skall göra stängerna af akacieträ och öfverdraga dem med guld.

6. Och du skall ställa det framför den förlåt, som hänger framför vittnesbördets ark, så att det står framför nådastolen, som är ofvanpå vittnesbördet, där jag skall uppenbara mig för dig. 2 Mos. 25: 22.

7. Och Aron skall antända välluktande rökelse därpå; hvar morgon, när han tillreder lamporna, skall han antända rökelse;

8. och likaledes skall Aron antända rökelse, när han vid aftontiden sätter upp lamporna. Detta skall vara det dagliga rökoffret inför Herrens ansikte från släkte till släkte.

9. I skolen icke låta någon främmande rökelse komma därpå, ej heller brännoffer eller spisoffer; och intet drickoffer skolen I utgjuta därpå. 3 Mos. 10: 1 f.

10. Och Aron skall en gång om året bringa försoning för dess horn; med blod af försoningssyndoffret skall han en gång om året bringa försoning för det, släkte efter släkte. Det är högheligt för Herren. 3 Mos. 16: 18 f. Hebr. 9: 7. 10: 14.

11. Och Herren talade till Mose och sade:

12. När du räknar antalet af Israels barn, nämligen af dem som inmönstras, skall vid mönstringen hvar och en gifva åt Herren en försoningsgåfva för sig, på det att ingen hemsökelse må drabba dem vid mönstringen. 4 Mos. 1: 2 f.

13. Detta är hvad hvar och en som upptages bland de inmönstrade skall gifva: en half sikel, efter helgedomssikelns vikt — sikeln räknad till tjugu gera — en half sikel såsom offergärd åt Herren.

14. Hvar och en som upptages bland de inmönstrade, hvar och en som är tjugu år gammal eller därutöfver, skall gifva detta såsom offergärd åt Herren.

15. Den rike skall icke gifva mer och den fattige icke mindre än en half sikel, när I gifven offergärden åt Herren för att bringa försoning för eder.

16. Och du skall taga försoningspenningarna af Israels barn och använda dem till arbetet vid uppenbarelsetältet. Så skall ske, på det att Israels barn må vara i åminnelse inför Herrens ansikte och till att bringa försoning för eder.

17. Och Herren talade till Mose och sade:

18. Du skall ock göra ett bäcken af koppar med en fotställning af koppar, till tvagning, och ställa det mellan uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri. 2 Mos. 38: 8. 40: 30 f.

19. Och Aron och hans söner skola två sina händer och fötter med vatten därur.

20. När de gå in i uppenbarelsetältet, skola de två sig med vatten, på det att de icke må dö; så ock när de träda fram till altaret för att göra tjänst genom att antända eldsoffer åt Herren.

21. De skola två sina händer och fötter, på det att de icke må dö. Och detta skall vara en evärdlig stadga för dem: för honom själf och hans säd från släkte till släkte.

22. Och Herren talade till Mose och sade:

23. Tag dig ock kryddor af yppersta slag: fem hundra siklar myrradropp, hälften så mycket kanel af finaste slag, två hundra femtio siklar, likaledes två hundra femtio siklar kalmus af finaste slag, 2 Mos. 37: 29.

24. därtill fem hundra siklar kassia, efter helgedomssikelns vikt, och en hin olivolja.

25. Och du skall af detta göra en helig smörjelseolja, en konstmässigt beredd salfva; det skall vara en helig smörjelseolja.

26. Och du skall därmed smörja uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark, 2 Mos. 40: 9 f.

27. bordet med alla dess tillbehör, ljusstaken med dess tillbehör, rökelsealtaret,

28. brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, ändtligen bäckenet med dess fotställning.

29. Och du skall helga dem, så att de blifva högheliga; hvar och en som sedan kommer vid dem blifver helig.

30. Och Aron och hans söner skall du smörja och helga dem till att blifva präster åt mig.

31. Och till Israels barn skall du tala och säga: Detta skall vara min heliga smörjelseolja hos eder från släkte till släkte.

32. På ingen annan människas kropp må den komma, ej heller mån I göra någon annan så sammansatt som denna. Helig är den, helig skall den vara för eder.

33. Den som bereder en sådan salfva, och den som använder något däraf på någon främmande, han skall utrotas ur sitt folk.

34. Ytterligare sade Herren till Mose: Tag dig välluktande kryddor, stakte och sjönagel och galban, och jämte dessa välluktet rent rökelseharts, lika mycket af hvart slag, 2 Mos. 37: 29.

35. och gör däraf rökelse, en konstmässigt beredd blandning, saltad, ren, helig.

36. Och en del af den skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig för dig. Högheliga skall den vara för eder.

37. Och ingen annan rökelse mån I göra åt eder så sammansatt, som denna skall vara. Helig skall den vara dig för Herren.

38. Den som gör sådan för att njuta af dess lukt, han skall utrotas ur sitt folk.

31 Kapitlet.

Föreståndare för arbetet förordnas. Sabbatsbudet inskärpes. Mose mottager lagtaflorna.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Se, jag har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, af Juda stam;

2 Mos. 35: 30 f. 36: 1 f. 38: 22 f. 1 Krön. 2: 20.

3. och jag har uppfyllt honom med Guds ande, med vishet och förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet,

4. till att tänka ut konstarbeten, till att arbeta i guld, silfver och koppar,

5. till att snida stenar för infattning och till att skära i trä, korteligen till att utföra alla slags arbeten.

6. Och se, jag har gifvit honom till medhjälpare Oholiab, Ahisamaks son, af Dans stam, och åt alla edra konstförfarna män har jag gifvit vishet i hjärtat. Dessa skola kunna göra allt hvad jag har bjudit dig:

7. uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark, nådastolen därpå, alla uppenbarelsetältets tillbehör, 2 Mos. 35: 11 f. 39: 33 f.

8. bordet med dess tillbehör, den gyllene ljusstaken med alla dess tillbehör, rökelsealtaret,

9. brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning,

10. de stickade kläderna och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners prästkläder,

11. ändtligen smörjelseoljan och den välluktande rökelsen till helgedomen. De skola utföra sitt arbete i alla stycken såsom jag har bjudit dig.

12. Och Herren talade till Mose och sade:

13. Tala du till Israels barn och säg: Mina sabbater skolen I hålla, ty de äro ett tecken mellan mig och eder från släkte till släkte, på det att I mån veta, att jag är Herren, som helgar eder.

1 Mos. 2: 2 f. 2 Mos. 20: 8 f. Hes. 20: 12.

14. Så hållen nu sabbaten, ty den skall vara eder helig. Den som ohelgar den skall straffas med döden, ty hvar och en som på den dagen gör något arbete, han skall utrotas ur sitt folk. 4 Mos. 15: 32 f. Matt. 12: 1 f.

15. Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är hvilosabbat, en Herrens helgedag. Hvar och en som gör något arbete på sabbatsdagen skall straffas med döden. 2 Mos. 23: 12.

16. Och Israels barn skola hålla sabbaten, så att de fira den släkte efter släkte, såsom ett evigt förbund.

17. Den skall vara ett evärdligt tecken mellan mig och Israels barn; ty på sex dagar gjorde Herren himmel och jord, men på sjunde dagen hvilade han och tog sig ro.

18. När han nu hade talat ut med Mose på Sinai berg, gaf han honom vittnesbördets två taflor, taflor af sten, på hvilka var skrifvet med Guds finger.

2 Mos. 32: 16. 5 Mos. 4: 13. 9: 10.

32 Kapitlet.

Guldkalfven. Guds vrede och Moses förbön. Folkets straff.

Men då folket såg, att Mose dröjde att komma ned från berget, församlade de sig omkring Aron och sade till honom: »Upp, gör oss en gud, som kan gå framför oss; ty vi veta icke hvad som har vederfarits denne Mose, honom, som förde oss upp ur Egyptens land.» Apg. 7: 40.

2. Då sade Aron till dem: »Tagen guldringarna ut ur öronen på edra hustrur, edra söner och edra döttrar och bären dem till mig.»

3. Då tog allt folket af sig guldringarna, som de hade i öronen, och de buro dem till Aron;

4. och han tog emot guldet af dem och formade det med en mejsel och gjorde däraf en gjuten kalf. Och de sade: »Detta är din Gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land.» Ps. 106: 19 f.

5. När Aron såg detta, byggde han ett altare åt honom. Och Aron lät utropa och säga: »I morgon blifver en Herrens högtid.»

6. Dagen därefter stodo de bittida upp och offrade brännoffer och buro fram tackoffer; och folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka. 1 Kor. 10: 7.

7. Då sade Herren till Mose: »Gå dit ned, ty ditt folk, som du har fört upp ur Egyptens land, har tagit sig till hvad fördärfligt är. 5 Mos. 9: 12 f.

8. De hafva redan vikit af ifrån den väg, som jag bjudit dem gå; de hafva gjort sig en gjuten kalf. Den hafva de tillbedt, åt den hafva de offrat, sägande: 'Detta är din Gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land.'»

9. Och Herren sade ytterligare till Mose: »Jag ser, att detta folk är ett hårdnackadt folk. 2 Mos. 33: 3.

10. Så låt mig nu vara, att min vrede må brinna mot dem och att jag må förgöra dem; dig vill jag sedan göra till ett stort folk.»

11. Men Mose bönföll inför Herren, sin Gud, och sade: »Herre, hvarför skulle din vrede brinna mot ditt folk, som du med stor kraft och stark hand har fört ut ur Egyptens land? 5 Mos. 9: 26 f. Ps. 106: 23.

12. Hvarför skulle egyptierna få säga: 'Till deras olycka har han fört dem ut, till att dräpa dem bland bergen och förgöra dem från jorden'? Vänd dig ifrån din vredes glöd och ångra det onda du nu har i sinnet mot ditt folk. 4 Mos. 14: 15 f. Ps. 85: 4.

13. Tänk på Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt hvilka du med ed vid dig själf har lofvat och sagt: 'Jag skall göra eder såd talrik såsom stjärnorna på himmelen; och hela det land, hvarom jag har talat, skall jag gifva åt eder såd, och de skola få det till evärdlig arfvedel.'» 1 Mos. 12: 7. 15: 5. 22: 16 f. 26: 4. 28: 13 f. Hebr. 6: 13 f.

14. Då ångrade Herren det onda, som han hotat att göra mot sitt folk.

15. Och Mose vände sig om och steg ned från berget, och han hade i sin hand vittnesbördets två taflor. Och på taflornas båda sidor var skrifvet; både på den ena sidan och på den andra var skrifvet. 2 Mos. 34: 29.

16. Och taflorna voro gjorda af Gud, och skriften var Guds skrift, inristad på taflorna. 2 Mos. 31: 18.

17. Då nu Josua hörde, huru folket skriade, sade han till Mose: »Krigsrop höres i lägret.»

18. Men han svarade: »Det är hvarken segerrop som höres, ej heller är det ett ropande såsom efter nederlag; det är sång jag hör.»

19. När sedan Mose kom närmare lägret och fick se kalfven och dansen, upptändes hans vrede, och han kastade taflorna ifrån sig och slog sönder dem nedanför berget. 5 Mos. 9: 17.

20. Sedan tog han kalfven, som de hade gjort, och brände den i eld och sönderkrossade den, till dess den blef såsom stoft; detta strödde han i vattnet och gaf det åt Israels barn att dricka. 5 Mos. 9: 21.

21. Och Mose sade till Aron: »Hvad har folket gjort dig, att du har kommit dem att begå en så stor synd?»

22. Aron svarade: »Min herres vrede må icke upptändas; du vet själf, att detta folk är ondt.

23. De sade till mig: 'Gör oss en gud, som kan gå framför oss; ty vi veta icke hvad som har vederfarits denne Mose, honom, som förde oss upp ur Egyptens land.'

24. Då sade jag till dem: 'Den som har guld tage det af sig'; och de gåfvo det åt mig. Och jag kastade det i elden, och så kom kalfven till.»

25. Då nu Mose såg, att folket var lössläppt, eftersom Aron, till skadeglädje för deras fiender, hade släppt dem lösa,

26. ställde han sig i porten till lägret och ropade: »Hvar och en som hör Herren till komme hit till mig.» Då församlade sig till honom alla Levi barn.

27. Och han sade till dem: »Så säger Herren, Israels Gud: Hvar och en binde sitt svärd vid sin länd. Gån så igenom lägret fram och tillbaka, från den ena porten till den andra, och dräpen hvem I finnen, vore det också broder eller vän eller främde.» 5 Mos. 33: 9.

28. Och Levi barn gjorde såsom Mose hade sagt; och på den dagen föllo af folket vid pass tre tusen män.

29. Och Mose sade: »Eftersom I nu hafven stått emot edra egna söner och bröder, så mån I i dag taga handfyllning till Herrens tjänst, på det att välsignelse i dag må komma öfver eder.»

30. Dagen därefter sade Mose till folket: »I hafven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till Herren och se till, om jag så kan bringa försoning för eder synd.»

31. Och Mose gick tillbaka till Herren och sade: »Ack, detta folk har begått en stor synd; de hafva gjort åt sig en gud af guld.

32. Men förlåt dem nu deras synd; hvarom icke, så utplåna mig ur boken, i hvilken du skrifver.» Ps. 69: 29. Rom. 9: 3.

33. Men Herren svarade Mose: »Den som har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok.

34. Gå nu och för folket dit jag har sagt dig; se, min ängel skall gå framför dig. Men då min hemsökelses dag kommer, skall jag på dem hemsöka deras synd.» 2 Mos. 23: 20.

35. Så straffade Herren folket, därför att de hade gjort kalfven, den som Aron gjorde.

33 Kapitlet.

Folkets sorg. Molnstoden vid uppenbarelsetältet utom lägret. Moses begäran att få se Guds härlighet.

Och Herren sade till Mose: »Upp, drag åstad härifrån med folket, som du har fört upp ur Egyptens land, och begif dig till det land, som jag med ed har lofvat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag gifva det.' 1 Mos. 12: 7.

2. Jag skall sända en ängel framför dig och förjaga kananéerna, amoréerna, hetéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, 2 Mos. 23: 20. 32: 34.

* Se noten till 27: 21.

3. på det att du må komma till ett land, som flyter af mjölk och honung. Ty eftersom du är ett hårdnackadt folk, vill jag icke själf draga upp med dig; jag kunde då förgöra dig under vägen.» 2 Mos. 32: 9. 5 Mos. 9: 13.

4. När folket hörde detta stränga tal, blefvo de sorgsna, och ingen tog sina smycken på sig.

5. Och Herren sade till Mose: »Säg till Israels barn: I ären ett hårdnackadt folk. Om jag allenast ett ögonblick droge med dig, skulle jag förgöra dig. Men lägg nu af dig dina smycken, så vill jag se till, hvad jag skall göra med dig.»

6. Så togo då Israels barn af sig sina smycken och voro utan dem allt ifrån visielsen vid Horebs berg.

7. Men Mose tog tältet och slog upp det utanför lägret, ett stycke från detta, och kallade det »uppenbarelsetältet» *; och hvar och en som ville rådfråga Herren måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför lägret.

8. Och så ofta Mose gick ut till tältet, stod allt folket upp, och hvar och en ställde sig vid ingången till sitt tält och skådade efter Mose, till dess han kommit in i tältet.

9. Och så ofta Mose kom in i tältet, steg molnstoden ned och blef stående vid ingången till tältet; och han talade med Mose.

10. Och allt folket såg molnstoden stå vid ingången till tältet; då föll allt folket ned och tillbad, hvar och en vid ingången till sitt tält.

11. Och Herren talade med Mose ansikte mot ansikte, såsom när den ena människan talar med den andra. Sedan vände Mose tillbaka till lägret; men hans tjänare Josua, Nuns son, en ung man, lämnade icke tältet. 4 Mos. 12: 8.

12. Och Mose sade till Herren: »Se, du säger till mig: 'För detta folk dit upp'; men du har icke låtit mig veta, hvem du vill sända med mig. Och likväl har du sagt: 'Jag känner dig vid namn, och du har funnit nåd för mina ögon.'

13. Om jag alltså har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina vägar och lära känna dig, ty jag vill finna nåd för dina ögon; och se därtill, att detta folk är ditt folk.» 2 Mos. 19: 6. Ps. 103: 7.

14. Han sade: »Skall jag då själf gå med och föra dig till ro?»

15. Han svarade honom: »Om du icke själf vill gå med, så låt oss alls icke draga upp härifrån.

16. Ty hvarigenom skall man kunna veta, att jag och ditt folk hafva funnit nåd för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, utmärkas framför alla andra folk på jorden?»

17. Herren svarade Mose: »Hvad du nu har begärt skall jag ock göra; ty du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid namn.»

18. Då sade han: »Låt mig alltså se din härlighet.»

19. Han svarade: »Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa namnet Herren inför dig; och jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig emot och skall förbarma mig öfver den jag vill förbarma mig öfver.» 2 Mos. 34: 5 f. Rom. 9: 15.

20. Ytterligare sade han: »Mitt ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se mig och lefva.»
Dom. 13: 22.

21. Därefter sade Herren: »Se, här är en plats nära intill mig; ställ dig där på klippan.

22. När nu min härlighet går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på berget, och jag skall öfvertäcka dig med min hand, till dess jag har gått förbi.

23. Sedan skall jag taga bort min hand, och då skall du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan ingen se.»

34 Kapitlet.

Mose ånyo på Sinai. Nya lagtaflor skrifvas. Stråglansen från Moses ansikte.

Och Herren sade till Mose: »Uthugg åt dig två stentaflor, likadana som de förra voro, så vill jag skrifva på taflorna samma ord, som stodo på de förra taflorna, hvilka du slog sönder.
5 Mos. 10: 1 f.

2. Och var redo till i morgon; du skall då på morgonen stiga upp på Sinai berg och ställa dig mig till mötes på toppen af berget.

3. Men ingen må stiga upp med dig, och på hela berget får ingen annan visa sig; ej heller må får och fäkreatur gå i bet fram emot detta berg.»

4. Och han uthögg två stentaflor, likadana som de förra voro. Och bittida följande morgon steg Mose upp på Sinai berg, såsom Herren hade bjudit honom, och bar de två stentaflorna i sin hand.

5. Då steg Herren ned i molnskyn och ställde sig där nära intill honom och utropade namnet Herren.
2 Mos. 33: 19.

6. Och Herren gick förbi honom, där han stod, och utropade: »Herren, Herren! — en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, 4 Mos. 14: 18. Neh. 9: 17 f. Ps. 86: 15. 103: 8. 145: 8. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.

7. som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och öfverträdelse och synd, men som ingalunda låter någon blifva ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barn och barnbarn och efterkommande i tredje och fjärde led.» 2 Mos. 20: 5 f. 5 Mos. 5: 9 f. 7: 9 f. 24: 16. Job 9: 2. Jer. 32: 18 f. Nah. 1: 3.

8. Då böjde Mose sig med hast ned mot jorden och tillbad

9. och sade: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, Herre, så må Herren gå med oss. Ty väl är det ett hårdnackadt folk, men du vill ju förlåta oss vår missgärning och synd och taga oss till din arfvedel.»

10. Han svarade: »Nu väl, jag vill sluta ett förbund. Inför hela ditt folk skall jag göra under, sådana som icke blifvit gjorda i något land eller bland något folk. Och hela det folk, som du tillhör, skall se, att Herrens gärningar äro underbara, de som jag skall göra med dig. 5 Mos. 5: 2.

11. Håll de bud, som jag i dag gifver dig. Se, jag skall förjaga för dig amoréerna, kananéerna, hetéerna, periséerna, hivéerna och jebuséerna.

12. Tag dig till vara för att sluta förbund med inbyggarna i det land, dit du kommer, så att de icke blifva till en snara bland eder;
2 Mos. 23: 32 f. 5 Mos. 7: 2 f.

13. i stället skolen I bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och hugga ned deras Aseror. 2 Mos. 23: 24.

14. Ty du skall icke tillbedja någon annan gud, ty Herren heter Nitälskare; en nitälskande Gud är han.
2 Mos. 20: 5. Nah. 1: 2.

15. Du må icke sluta något förbund med landets inbyggare; ty de löpa i horeri efter sina gudar och offra åt sina gudar, och när de då inbjuda dig, så äter du af deras offer;

16. du tager ock deras döttrar till hustrur åt dina söner, och när då deras döttrar i horeri löpa efter sina gudar

skola de förleda dina söner till att jämväl så löpa efter deras gudar.
4 Mos. 25: 1 f. Dom. 3: 6. 1 Kon. 11: 2 f.

17. Gjutna gudar skall du icke göra åt dig. 2 Mos. 20: 4, 23. 3 Mos. 19: 4.

18. Det osyrade brödets högtid skall du hålla: i sju dagar skall du äta osyradt bröd, såsom jag har bjudit dig, på den bestämda tiden i månaden Abib, ty i månaden Abib drog du ut ur Egypten. 2 Mos. 12: 15. 23: 15. 5 Mos. 16: 1 f.

19. Allt det som öppnar moderlifvet skall höra mig till, också allt hankön bland din boskap, som öppnar moderlifvet, vare sig oxe eller får. 2 Mos. 13: 2, 12 f. 22: 29 f. 4 Mos. 18: 15 f. Luk. 2: 23.

20. Men hvad som bland åsnor öppnar moderlifvet skall du lösa med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det. Hvar förstfödd bland dina söner skall du lösa, och ingen skall med tomma händer träda fram inför mitt ansikte.
5 Mos. 16: 16. Syr. 35: 6.

21. Sex dagar skall du arbeta, men på sjunde dagen skall du hålla hvilodag; både under plöjningstiden och under skördetiden skall du hålla hvilodag. 2 Mos. 23: 12.
31: 15. 35: 2. 5 Mos. 5: 12 f. Luk. 13: 14 f.

22. Och veckohögtiden skall du hålla, för förstlingen af hveteskörden, och bärgningshögtiden, när året har gått till ända. 2 Mos. 23: 16. 5 Mos. 16: 10 f.

23. Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför Herrens, din Herres, Israels Guds, ansikte.
2 Mos. 23: 17. 5 Mos. 16: 16.

24. Ty jag skall fördrifva folk för dig och utvidga ditt område; och ingen skall stå efter ditt land, när du drager upp, tre gånger om året, för att träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte.

25. Du skall icke offra blodet af mitt slaktoffer jämte något som är syradt. Och påskhögtidens slaktoffer skall icke lämnas kvar öfver natten till morgonen. 2 Mos. 12: 10. 23: 18.

26. Det första af din marks förstlingsfrukter skall du föra till Herrens, din Guds, hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.»
2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 14: 21. 26: 1 f.

27. Och Herren sade till Mose: »Upptecknа åt dig dessa ord; ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel».
2 Mos. 24: 4.

28. Och han blef kvar där hos Herren i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta och utan att dricka. Och han skref på taflorna förbundets ord, de tio orden.
2 Mos. 24: 18. 5 Mos. 4: 13. 9: 9, 18.

29. Då nu Mose steg ned från Sinai berg och vid nedstigandet från berget hade vittnesbördets två taflor i sin hand, visste han icke, att huden på hans ansikte hade blifvit strålande däraf att han hade talat med honom. 2 Kor. 3: 7.

30. Och när Aron och alla Israels barn sågo, huru huden på Moses ansikte strålade, frukтade de för att komma honom nära.

31. Men Mose ropade till dem; då vände Aron och menighetens alla höfdingar tillbaka till honom, och Mose talade till dem.

32. Därefter kommo alla Israels barn fram till honom, och han gaf dem alla de bud, som Herren hade förkunnat för honom på Sinai berg.

33. Och när Mose hade slutat sitt tal till dem, hängde han ett täckelse för sitt ansikte. 2 Kor. 3: 13.

34. Men så ofta Mose skulle träda inför Herrens ansikte för att tala med honom, lade han af täckelset, till dess han åter gick ut. Och sedan han kommit ut, förkunnade han hvar gång för Israels barn det som hade blifvit honom bjudet.

35. Då sågo Israels barn hvar gång, huru huden på Moses ansikte strålade, och Mose hängde då åter täckelset öfver sitt ansikte, till dess han ånyo skulle gå in för att tala med honom.

35 Kapitlet.

Sabbatsbudet. Sammanskott till tabernaklet. Föreståndarna för arbetet.

Och Mose församlade Israels barns hela menighet och sade till dem: »Detta är hvad Herren har bjudit eder att göra:

2. Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen skolen I hafva helgedag, en Herrens hvilosabbat. Hvar och en som på den dagen gör något arbete skall dödas. 2 Mos. 20: 9 f. 23: 12. 31: 15.

3. I skolen icke tända upp eld på sabbatsdagen, hvar I änären bosatta.»

4. Och Mose sade till Israels barns hela menighet: »Detta är hvad Herren har bjudit och sagt:

5. Låten upptaga bland eder en gärd åt Herren, så att hvar och en som har ett därtill villigt hjärta bär fram denna gärd åt Herren: guld, silfver och koppar,
2 Mos. 25: 2 f.

6. mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och hvitt garn och gethår,

7. rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ,

8. olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till den välluktande rökelsen,

9. ändtligen onyxstenar och infattningsstenar, att användas för efoden och för bröstskölden.

10. Och alla konstförfarna män bland eder må komma och förfärdiga allt hvad Herren har bjudit:

11. tabernaklet, dess täckelse och öfverdraget till detta, dess häktor, bräder, tvärstänger, stolpar och fotstycken,

2 Mos. 31: 7 f. 39: 33 f.

12. arken med dess stänger, nådastolen och den förlåt, som skall hänga framför den,

13. bordet med dess stänger och alla dess tillbehör och skådebröden,

14. ljusstaken med dess tillbehör och dess lampor, oljan till ljusstaken,

15. rökelsealtaret med dess stänger, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhänget för ingången till tabernaklet,

16. brännoffersaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning,

17. omhängena till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget för porten till förgården,

18. tabernaklets pluggar och förgårdens pluggar med deras streck,

19. ändtligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners prästkläder.»

20. Och Israels barns hela menighet gick ut från Mose.

21. Sedan kommo de tillbaka, hvar och en som af sitt hjärta manades därtill; och hvar och en som hade en därtill villig ande bar fram en gärd åt Herren till förfärdigandet af uppenbarelsetältet och till allt arbete därvid och till de heliga kläderna.

22. De kommo, både män och kvinnor, och framburo, hvar och en efter sitt hjärtas villighet, spännen, örringar, fingerringar och halssmycken, alla slags klenoder af guld, hvar och en som kunde offra åt Herren någon gåfva af guld.

23. Och hvar och en som hade i sin ägo mörkblått, purpurrödt, rosenrödt eller hvitt garn eller gethår eller rödfärgade vädurskinn eller tahasskinn bar fram det.

24. Och hvar och en som kunde gifva såsom gärd något af silfver eller koppar bar fram sin gärd åt Herren. Och hvar och en som hade i sin ägo akacieträ till förfärdigande af något slags arbete bar fram det.

25. Och alla konstförfarna kvinnor spunno med sina händer mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och hvitt garn och buro fram sin spånad;

26. och alla kvinnor, som af sitt hjärta manades därtill och hade lärt konsten, spunno gethår.

27. Och höfdingarna buro fram onyxstenar och infattningsstenar, att användas för efoden och för bröstskölden,

28. vidare kryddor och olja, att användas till ljusstaken och smörjelseoljan och den välluktande rökelsen.

29. Hvar och en af Israels barn, man eller kvinna, hvilkens hjärta var villigt att bära fram något till förfärdigande af allt det som Herren genom Mose hade bjudit att man skulle göra, bar fram sin frivilliga gåfva åt Herren.

30. Och Mose sade till Israels barn: »Sen, Herren har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, af Juda stam;

2 Mos. 31: 2 f.

31. och han har uppfyllt honom med Guds ande, med vishet, med förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet,

32. både till att tänka ut konstarbeten och till att arbeta i guld, silfver och koppar,

33. till att snida stenar för infattning och till att skära i trä, korteligen till att utföra alla slags konstarbeten.

34. Åt honom och åt Oholiab, Ahisamaks son, af Dans stam, har han ock gifvit förmåga att undervisa andra.

35. Han har uppfyllt deras hjärtan med vishet till att utföra alla slags snideriarbeten och konstväfnader och brokiga väfnader af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och hvitt garn, så ock andra väfnader, korteligen alla slags arbeten och särskildt konstväfnadsarbeten.

36: 1. Och Besalel och Oholiab och alla andra konstförfarna män, åt hvilka Herren gifvit vishet och förstånd till att veta, huru de skola utföra allt arbete vid helgedomens förfärdigande, skola utföra det, i alla stycken såsom Herren har bjudit.»

36 Kapitlet.

Förfärdigandet af tabernaklet, dess täckelse, öfverdrag, brädställning, förlåt och förhänge.

Därefter kallade Mose till sig Besalel och Oholiab och alla de andra konstförfarna männen, åt hvilka Herren hade gifvit vishet i hjärtat, alla som af sitt hjärta manades att träda fram för att utföra arbetet.

3. Och de mottogo från Mose hela den gärd, som Israels barn hade burit fram till utförande af arbetet vid helgedomens förfärdigande. Men man fortfor att bära fram till honom frivilliga gåfvor, morgon efter morgon.

4. Då kommo alla de konstförfarna män, som utförde allt arbetet till helgedomen, hvar och en från det arbete, som han utförde,

5. och sade till Mose: »Folket bär fram mer än som behöfves för att verkställa det arbete, som Herren har bjudit oss att utföra.»

6. Då bjöd Mose, att man skulle låta utropa i lägret: »Ingen, vare sig man eller kvinna, arbete vidare för att gifva något till helgedomen.» Så afhölls folket ifrån att bära fram flera gåfvor.

7. Ty hvad man sammanskaffat var tillräckligt för allt det arbete, som skulle göras, och man hade till och med öfver.

8. Så gjorde nu alla de konstförfarna arbetarna tabernaklet af tio tygvåder; af tvinnadt hvitt garn och af mörkblått, purpurrödt och rosenrödt garn gjorde man dem med keruber på i konstväfnad. 2 Mos. 26: 1 f.

9. Hvar våd gjordes tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla våderna fingo samma mått.

10. Och man hopfogade fem af våderna med hvarandra; likaså hopfogade man de fem öfriga våderna med hvarandra.

11. Och man satte öglor af mörkblått garn i kanten på den ena våden, ytterst på det hopfogade stycket; så gjorde man ock i kanten på den våd, som satt ytterst i det andra hopfogade stycket.

12. Femtio öglor satte man på den ena våden, och femtio öglor satte man ytterst på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket, så att öglorna svarade mot hvarandra.

13. Och man gjorde femtio häktor af guld och hopfogade våderna med hvarandra medelst häktorna, så att tabernaklet utgjorde ett helt.

14. Man gjorde ock tygvåder af gethår till ett täckelse öfver tabernaklet; elfva sådana våder gjorde man. 2 Mos. 26: 7 f.

15. Hvar våd gjordes trettio alnar lång och fyra alnar bred; de elfva våderna fingo samma mått.

16. Fem af våderna hopfogade man till ett särskildt stycke, och likaledes de sex öfriga våderna till ett särskildt stycke.

17. Och man satte femtio öglor i kanten på den våd, som satt ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor satte man i kanten på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket.

18. Och man gjorde femtio häktor af koppar för att hopfoga täckelset, så att det kom att utgöra ett helt.

19. Vidare gjorde man ett öfverdrag af rödfärgade vädurskinn till täckelset, och ytterligare ett öfverdrag af tahasskinn att lägga ofvanpå detta.

20. Bräderna till tabernaklet gjorde man af akacieträ och ställde dem upprätt. 2 Mos. 26: 15 f.

21. Tio alnar långt och en och en half aln bredt gjordes hvart bräde.

22. På hvart bräde sattes två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så gjorde man på alla bräderna till tabernaklet.

23. Och af tabernaklets bräder satte man tjugu på södra sidan, söderut.

24. Och man gjorde fyrtio fotstycken af silfver att sätta under de tjugu bräderna, två fotstycken under hvart bräde för dess två tappar.

25. Likaledes satte man på tabernaklets andra sida, den norra sidan, tjugu bräder

26. med deras fyrtio fotstycken af silfver, två fotstycken under hvart bräde.

27. Men på baksidan af tabernaklet, västerut, satte man sex bräder.

28. Och två bräder satte man på tabernaklets hörn, på baksidan;

29. och hvartdera af dessa var sammanfogadt af två nedtill, och likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen. Så gjorde man med dem båda, i de båda hörnen.

30. Således blef det åtta bräder med tillhörande fotstycken af silfver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken under hvart bräde.

31. Och man gjorde tvärstänger af akacieträ, fem till de bräder, som voro på tabernaklets ena sida,

32. och fem tvärstänger till de bräder, som voro på tabernaklets andra sida,

och fem tvärstänger till de bräder, som voro på tabernaklets baksida, västerut.

33. Och man satte den mellersta tvärstången så, att den gick tvärs öfver, midt på bräderna, från den ena ändan till den andra.

34. Och bräderna öfverdrog man med guld, och ringarna på dem, i hvilka tvärstängerna skulle inskjutas, gjorde man af guld, och tvärstängerna öfverdrog man med guld.

35. Man gjorde ock förlåten af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn; man gjorde den i konstväfnad, med keruber på.

2 Mos. 26: 31 f.

36. Och man gjorde till den fyra stolpar af akacieträ och öfverdrog dem med guld, och hakarna till dem gjordes af guld, och man göt till dem fyra fotstycken af silfver.

37. Och man gjorde ett förhänge för ingången till tältet, i brokig väfnad af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn,

38. och till detta fem stolpar med deras hakar; och deras knoppar och deras kransar öfverdrog man med guld, och deras fem fotstycken gjordes af koppar.

37 Kapitlet.

Arken, nådastolen, bordet, ljusstaken och rökelsealtaret förfärdigas.

Och Besalel gjorde arken af akacieträ, två och en half aln lång, en och en half aln bred och en och en half aln hög. 2 Mos. 25: 10 f.

2. Och han öfverdrog den med rent guld innan och utan; och han gjorde på den en rand af guld rundt omkring.

3. Och han göt till den fyra ringar af guld och satte dem öfver de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan.

4. Och han gjorde stänger af akacieträ och öfverdrog dem med guld.

5. Och stängerna sköt han in i ringarna, på sidorna af arken, så att man kunde bära arken.

6. Och han gjorde en nådastol af rent guld, två och en half aln lång och en och en half aln bred.

7. Och han gjorde två keruber af guld; i drifvet arbete gjorde han dem och satte dem vid de båda ändarna af nådastolen,

8. en kerub vid ena ändan och en kerub vid andra ändan. I ett stycke med nådastolen gjorde han keruberna vid dess båda ändar.

9. Och keruberna utbredde sina vingar och höllo dem uppåt, så att de öfvertäckte nådastolen med sina vingar, under det att de hade sina ansikten vända mot hvarandra; ned mot nådastolen vände keruberna sina ansikten.

10. Han gjorde ock bordet af akacieträ, två alnar långt, en aln bredt och en och en half aln högt.

2 Mos. 25: 23 f.

11. Och han öfverdrog det med rent guld; och han gjorde en rand af guld därpå rundt omkring.

12. Och rundt omkring det gjorde han en list af en hands bredd, och rundt omkring listen gjorde han en rand af guld.

13. Och han göt till bordet fyra ringar af guld och satte ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna.

14. Invid listen sattes ringarna, för att stängerna skulle inskjutas i dem, så att man kunde bära bordet.

15. Och han gjorde stängerna af akacieträ och öfverdrog dem med guld; så kunde man bära bordet.

16. Och han gjorde kärlen till bordet af rent guld, faten och skålarna, bägarna och kannorna, med hvilka man skulle utgjuta drickoffer.

17. Han gjorde ock ljusstaken af rent guld. I drifvet arbete gjorde han ljusstaken med dess fotställning och dess midtelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor, gjordes i ett stycke med den.

2 Mos. 25: 31 f.

18. Och sex armar utgingo från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.

19. På den ena armen sattes tre kalkar, liknande mandelblommor, hvardera bestående af en kula och en blomma, och på den andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor, hvardera bestående af en kula och en blomma; så gjordes på de sex armar, som utgingo från ljusstaken.

20. Men på själfva ljusstaken sattes fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.

21. En kula sattes under det första armparet, som utgick från ljusstaken i ett stycke med den, och en kula under det andra armparet, som utgick från ljusstaken i ett stycke med den, och en kula under det tredje armparet, som utgick från ljusstaken i ett stycke med den: alltså under de sex armar, som utgingo från den.

22. Deras kulor och armar gjordes i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drifvet arbete af rent guld.
23. Och han gjorde till den sju lampor, så ock lamptänger och brickor till den af rent guld.
24. Af en talent rent guld gjorde han den med alla dess tillbehör.
25. Och han gjorde rökelsealtaret af akacieträ, en aln långt och en aln bredt — en liksidig fyrkant — och två alnar högt; dess horn gjordes i ett stycke därmed. 2 Mos. 30: 1 f.
26. Och han öfverdrog det med rent guld, dess skifva, dess väggar rundt omkring och dess horn; och han gjorde en rand af guld därpå rundt omkring.
27. Och han gjorde till det två ringar af guld och satte dem nedanför randen, på dess båda sidor, på de båda sidostyckena, för att i dem stänger skulle inskjutas, så att man med dem kunde bära altaret.
28. Och han gjorde stängerna af akacieträ och öfverdrog dem med guld.
29. Han gjorde ock den heliga smörjelseoljan och den rena, välluktande rökelsen, konstmässigt beredda. 2 Mos. 30: 23 f., 34 f.

38 Kapitlet.

Brännoffersaltaret, kopparbäckenet och förgårdens tillbehör förfärdigas. Kostnaden för det hela.

Han gjorde ock brännoffersaltaret af akacieträ, fem alnar långt och fem alnar bredt — en liksidig fyrkant — och tre alnar högt. 2 Mos. 27: 1 f.
2. Och han gjorde horn därtill och satte dem i dess fyra hörn; i ett stycke därmed gjordes hornen. Och han öfverdrog det med koppar.
3. Och han gjorde altarets alla tillbehör, askkärlen, skoflarna, skålarna, gafflarna och fyrfaten. Alla dess tillbehör gjorde han af koppar.
4. Och han gjorde till altaret ett galler, ett nätverk af koppar, och satte det under dess afsats, nedtill, så att det räckte upp till midten.
5. Och han göt fyra ringar och satte dem i de fyra hörnen på koppargallret, för att stängerna skulle inskjutas i dem.
6. Och han gjorde stängerna af akacieträ och öfverdrog dem med koppar.
7. Och han sköt stängerna in i ringarna på altarets sidor, så att man kunde bära det med dem. Ihåligt gjorde han det, af plankor.
8. Han gjorde ock bäckenet af koppar med dess fotställning af koppar och använde därtill speglar, som tillhört de kvinnor, hvilka hade tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet. 2 Mos. 30: 18 f.
9. Han gjorde ock förgården. För den södra sidan, söderut, gjordes omhängena till förgården af tvinnadt hvitt garn, hundra alnar långa; 2 Mos. 27: 9 f.
10. till dem gjordes tjugu stolpar och till dessa tjugu fotstycken, af koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes af silfver.
11. Likaledes gjordes de för norra sidan hundra alnar långa; till dem gjordes tjugu stolpar och till dessa tjugu fotstycken, af koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes af silfver.
12. Och för västra sidan gjordes omhängen, som voro femtio alnar långa; till dem gjordes tio stolpar och till dessa tio fotstycken, men stolparnas hakar och kransar gjordes af silfver.
13. Och för framsidan, österut, gjordes de femtio alnar långa.
14. Omhängena gjordes femton alnar långa på ena sidan däraf, med tre stolpar på tre fotstycken;
15. likaledes gjordes omhängena på andra sidan femton alnar långa — alltså lika på båda sidor om porten till förgården — med tre stolpar på tre fotstycken.
16. Alla omhängena rundt omkring förgården gjordes af tvinnadt hvitt garn;
17. och fotstyckena till stolparna gjordes af koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes af silfver, och deras knoppar öfverdrogos med silfver; alla förgårdens stolpar förseddes med kransar af silfver.
18. Och förhänget för porten till förgården gjordes i brokig väfnad af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn, tjugu alnar långt och fem alnar högt, efter tygets bredd, i likhet med förgårdens omhängen;
19. och till det gjordes fyra stolpar på fyra fotstycken, af koppar; men deras hakar gjordes af silfver, och deras knoppar öfverdrogos med silfver, och deras kransar gjordes af silfver.
20. Alla pluggarna till tabernaklet och till förgården rundt omkring gjordes af koppar.
21. Följande är hvad som beräknas hafva åtgått till tabernaklet, vittnesbördets tabernakel, hvilken beräkning gjordes efter Moses befallning genom

leviternas försorg under ledning af Itamar, prästen Arons son;

22. och Besalel, son till Uri, son till Hur, af Juda stam, förfärdigade allt hvad Herren hade bjudit Mose,

23. och till medhjälpare hade han Oholiab, Ahisamaks son, af Dans stam, en man kunnig i snideri och konstväfnad och i att väfva brokigt med mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och hvitt garn.

24. Det guld, som användes till arbetet, vid förfärdigandet af hela helgedomen, guldet, som blifvit gifvet såsom offer, utgjorde sammanlagdt tjugunio talenter och sju hundra trettio siklar, efter helgedomssikelns vikt.

25. Och det silfver, som gafs af dem i menigheten, hvilka inmönstrades, utgjorde ett hundra talenter och ett tusen sju hundra sjuttiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt:

26. en beka, det är en half sikel, efter helgedomssikelns vikt, kom på hvar person, på hvar och en som upptogs bland de inmönstrade, hvar och en som var tjugu år gammal eller därutöfver: sex hundra tre tusen fem hundra femtio personer.

2 Mos. 30: 13 f. 4 Mos. 1: 46.

27. Och de hundra talenterna silfver användes till gjutningen af fotstyckena för helgedomen och af fotstyckena för förlåten, ett hundra talenter till ett hundra fotstycken, en talent till hvart fotstycke.

28. Och de ett tusen sju hundra sjuttiofem siklarna användes till att göra hakar till stolparna och till att öfverdraga deras knoppar och göra kransar till dem.

29. Och den koppar, som blifvit gifven såsom offer, utgjorde sjuttio talenter och två tusen fyra hundra siklar.

30. Däraf gjorde man fotstyckena till uppenbarelsetältets ingång, så ock kopparaltaret med tillhörande koppargaller och altarets alla tillbehör,

31. vidare fotstyckena till förgården rundt omkring och fotstyckena till förgårdens port, ändtligen alla tabernaklets pluggar och alla förgårdens pluggar rundt omkring.

39 Kapitlet.

Prästkläderna förfärdigas. Tabernaklets tillbehör aflämnas.

Och af det mörkblåa, det purpurröda och det rosenröda garnet gjorde man stickade kläder till tjänsten i helgedomen; och man gjorde de andra heliga kläderna, som Aron skulle hafva, såsom Herren hade bjudit Mose.

2 Mos. 28: 2 f.

2. Efoden gjorde man af guld och af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn. 2 Mos. 28: 6 f.

3. Man hamrade ut guldet till tunna plåtar och skar dessa i trådar, så att man kunde inväfva det i det mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det hvita garnet, med konstväfnad.

4. Till den gjorde man axelstycken, som skulle hopfästas; vid sina båda ändar hopfästes den.

5. Och skärpet, som skulle sitta på efoden och sammanhålla den, gjordes i ett stycke med den och af samma slags väfnad: af guld och af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

6. Och onyxstenarna omgaf man med flätverk af guld; på dem voro Israels söners namn inristade på samma sätt som man graverar signetringar.

7. Och man satte dem på efodens axelstycken, för att stenarna skulle bringa Israels barn i åminnelse, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

8. Bröstskölden gjorde man i konstväfnad, i samma slags väfnad som efoden: af guld och af mörkblått, purpurrödt, rosenrödt och tvinnadt hvitt garn.

2 Mos. 28: 15 f.

9. Bröstskölden gjordes liksidigt fyrkantig, i form af en väska gjorde man den: ett kvarter lång och ett kvarter bred, i form af en väska.

10. Och man besatte den med fyra rader stenar: i första raden en karneol, en topas och en smaragd;

11. i andra raden en karbunkel, en safir och en kalcedon;

12. i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;

13. i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Med flätverk af guld blefvo de omgifna i sina infattningar.

14. Stenarna voro tolf, efter Israels söners namn, en för hvart namn; hvar sten bar namnet på en af de tolf stammarna, inristadt på samma sätt som man graverar signetringar.

15. Och man gjorde till bröstskölden kedjor i viradt arbete, såsom man gör snodder, af rent guld.

16. Man gjorde vidare två flätverk af guld och två ringar af guld och

satte dessa båda ringar i två af bröstsköldens hörn.

17. Och man fäste de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i bröstsköldens hörn.

18. Och de två snoddernas båda andra ändar fäste man vid de två flätverken och fäste dem så vid efodens axelstycken på dess framsida.

19. Och man gjorde två andra ringar af guld och satte dem i bröstsköldens båda andra hörn, vid den kant därpå, som var vänd inåt mot efoden.

20. Och ytterligare gjorde man två ringar af guld och fäste dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där den hopfästes, ofvanför efodens skärp.

21. Och man fastknöt bröstsköldene med ett mörkblått snöre, som gick från dess ringar in i efodens ringar, så att den satt ofvanför efodens skärp, på det att bröstsköldene icke skulle lossna från efoden, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

22. Efodkåpan gjorde man af väfdt tyg, helt och hållet mörkblått.

2 Mos. 28: 31 f.

23. Och midt på kåpan gjordes en öppning, lik öppningen på en pansarskjorta; öppningen omgafs nämligen med en kant, på det att den icke skulle slitas sönder.

24. Och på kåpans nedre fåll satte man granatäpplen, gjorda af mörkblått, purpurrödt och rosenrödt tvinnadt garn.

25. Och man gjorde bjällror af rent guld och satte dessa bjällror mellan granatäpplena rundt omkring fållen på kåpan, mellan granatäpplena:

26. en bjällra och så ett granatäpple, sedan en bjällra och så åter ett granatäpple, rundt omkring fållen på kåpan, att bäras vid tjänstgöringen, såsom Herren hade bjudit Mose.

27. Och man gjorde åt Aron och hans söner lifklädnaderna af hvitt garn, i väfdt arbete,

2 Mos. 28: 39 f.

28. hufvudbindeln af hvitt garn, de till prydnad bestämda hufvorna af hvitt garn och linnebenklädera af tvinnadt hvitt garn,

29. ändtligen bältet af tvinnadt hvitt garn och af mörkblått, purpurrödt och rosenrödt garn, i broklig väfnad, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

30. Och man gjorde plåten till det heliga diademet af rent guld, och på den skref man, såsom man graverar signetringar: »Helgad åt Herren».

2 Mos. 28: 36 f.

31. Och man fäste vid den ett mörkblått snöre och satte den ofvanpå hufvudbindeln, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

32. Så blef då allt arbetet på uppenbarelsetältets tabernakel fullbordadt. Israels barn utförde det; de gjorde i alla stycken såsom Herren hade bjudit Mose.

33. Och de förde fram till Mose tabernaklet, dess täckelse och alla dess tillbehör, dess häktor, bräder, tvärstänger, stolpar och fotstycken,

2 Mos. 31: 7 f. 35: 11 f.

34. öfverdraget af rödfärgade vädurskinn och öfverdraget af tahasskinn och den förlåt, som skulle hänga framför arken,

35. vidare vittnesbördets ark med dess stänger, nådastolen,

36. bordet med alla dess tillbehör och skådebröden,

37. den gyllene ljusstaken, lamporna, som skulle sättas på den, och alla dess tillbehör, oljan till ljusstaken,

38. det gyllene altaret, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhänget för ingången till tältet,

39. kopparaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning,

40. omhängena till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget för porten till förgården, dess streck och pluggar, alla redskap till arbetet vid uppenbarelsetältets tabernakel,

41. ändtligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners prästkläder.

42. Såsom Herren hade bjudit Mose, så hade Israels barn i alla stycken gjort allt arbete.

43. Och Mose besåg allt arbetet och fann, att de hade utfört det, att de hade gjort såsom Herren hade bjudit. Och Mose välsignade dem.

40 Kapitlet.

Tabernaklet uppsättes och helgas.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »När den första månaden inträder, skall du på första dagen i månaden uppsätta uppenbarelsetältets tabernakel.

3. Och du skall däri sätta vittnesbördets ark och hänga förlåten framför arken.

2 Mos. 26: 33 f.

4. Och du skall föra bordet dit in och lägga upp på detta hvad där skall vara upplagdt; och du skall föra dit in ljusstaken och sätta upp lamporna på den.

5. Och du skall ställa det gyllene rökelsealtaret framför vittnesbördets ark; och du skall sätta upp förhänget för ingången till tabernaklet.

2 Mos. 30: 1 f.

6. Och brännoffersaltaret skall du ställa framför ingången till uppenbarelsetältets tabernakel.

7. Och du skall ställa bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri.

8. Och du skall sätta upp förgårdshägnaden rundt omkring och hänga upp förhänget för porten till förgården.

9. Och du skall taga smörjelseoljan och smörja tabernaklet och allt hvad däri är och helga det jämte alla dess tillbehör, så att det blifver heligt.

2 Mos. 30: 26 f.

10. Du skall ock smörja brännoffersaltaret jämte alla dess tillbehör och helga altaret; så blifver altaret högheligt. 2 Mos. 29: 37.

11. Du skall ock smörja bäckenet jämte dess fotställning och helga det.

12. Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten.

2 Mos. 29: 4 f.

13. Och du skall klåda på Aron de heliga kläderna och smörja honom och helga honom till att blifva präst åt mig.

14. Och du skall föra fram hans söner och klåda lifklädnader på dem.

15 Och du skall smörja dem, såsom du smorde deras fader, till att blifva präster åt mig. Så skall denna deras smörjelse blifva för dem en invigning till ett evärdligt prästadöme, släkte efter släkte.»

16. Och Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken såsom Herren hade bjudit honom.

17. Så blef då tabernaklet uppsatt i första månaden af andra året, på första dagen i månaden.

18. Då satte Mose upp tabernaklet. Han lade ut dess fotstycken, ställde fast dess bräder, sköt in dess tvärstänger och satte upp dess stolpar.

19. Och han bredde täckelset öfver tabernaklet och lade ofvanpå täckelset dess öfverdrag, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

20. Och han tog vittnesbördet och lade det in i arken och satte stängerna på arken; och han satte nådastolen ofvanpå arken. 2 Mos. 25: 16. Hebr. 9: 4.

21. Sedan förde han arken in i tabernaklet och satte upp förlåten, som skulle hänga framför arken, och hängde så för vittnesbördets ark, allt såsom Herren hade bjudit Mose. 2 Mos. 26: 33.

22. Och han satte bordet i uppenbarelsetältet, vid tabernaklets norra sida, utanför förlåten,

23. och lade uppå detta de bröd, som skulle vara upplagda inför Herrens ansikte, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

24. Och han ställde ljusstaken in i uppenbarelsetältet, midt emot bordet, på tabernaklets södra sida,

25. och satte upp lamporna inför Herrens ansikte, såsom Herren hade bjudit Mose.

26. Och han ställde det gyllene altaret in i uppenbarelsetältet framför förlåten

27. och antände välluktande rökelse därpå, såsom Herren hade bjudit Mose.

28. Och han satte upp förhänget för ingången till tabernaklet.

29. Och brännoffersaltaret ställde han vid ingången till uppenbarelsetältets tabernakel och offrade brännoffer och spisoffer därpå, såsom Herren hade bjudit Mose.

30. Och han ställde bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och göt vatten till tvagning däri. 2 Mos. 30: 18 f.

31. Och Mose och Aron och hans söner tvådde sedermera sina händer och fötter med vatten därur;

32. så ofta de skulle gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret, tvådde de sig, såsom Herren hade bjudit Mose.

33. Och han satte upp förgårdshägnaden rundt omkring tabernaklet och altaret och hängde upp förhänget för porten till förgården. Så fullbordade Mose allt arbetet.

34. Då öfvertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och Herrens härlighet uppfyllde tabernaklet;

4 Mos. 9: 15 f. 1 Kon. 8: 10 f.

35. och Mose kunde icke gå in i uppenbarelsetältet, eftersom molnskyn hvilade däröfver och Herrens härlighet uppfyllde tabernaklet.

36. Och så ofta molnskyn höjde sig från tabernaklet, bröto Israels barn upp; så gjorde de under hela sin vandring.

37. Men så länge molnskyn icke höjde sig, bröto de icke upp, utan stannade ända till den dag, då den åter höjde sig.
38. Ty Herrens molnsky hvilade om dagen öfver tabernaklet, och om natten var eld i den; så var det inför alla Israels barns ögon under hela deras vandring. 2 Mos. 13: 21 f. 4 Mos. 14: 14. 5 Mos. 1: 33. Neh. 9: 19. Ps. 78: 14. 105: 39. 1 Kor. 10: 1.

Tredje Mosebok.

Leviticus.

1 Kapitlet.

Lagen om brännoffer.

Och Herren kallade på Mose och talade till honom ur uppenbarelsetältet och sade:
2. Tala till Israels barn och säg till dem: När någon bland eder vill bära fram ett offer åt Herren, så skolen I taga edert offer af boskapen, vare sig af fäkreaturen eller af småboskapen.
3. Om han vill bära fram ett brännoffer af fäkreaturen, så skall han därtill taga ett felfritt djur af hankön och föra det fram till uppenbarelsetältets ingång, att han må blifva välbehaglig inför Herrens ansikte.
4. Och han skall lägga sin hand på brännoffersdjurets hufvud; så blifver det välbehagligt, och försoning bringas för honom. 2 Mos. 29: 10.
5. Och han skall slakta ungtjuren inför Herrens ansikte; och Arons söner, prästerna, skola bära fram blodet, och de skola hälla blodet rundt omkring på det altare, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.
6. Och han skall draga af huden på brännoffersdjuret och dela det i dess stycken.
7. Och prästen Arons söner skola göra upp eld på altaret och lägga ved på elden.
8. Och Arons söner, prästerna, skola lägga styckena, hufvudet och istret ofvanpå veden, som ligger på altarets eld.
9. Men inälfvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen skall förbränna alltsammans på altaret: ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren. 2 Mos. 29: 25.
10. Men om han vill bära fram ett brännoffer af småboskapen, vare sig af fåren eller af getterna, så skall han därtill taga ett felfritt djur af hankön.
11. Och han skall slakta det vid sidan af altaret, norrut, inför Herrens ansikte; och Arons söner, prästerna, skola hälla dess blod på altaret rundt omkring.
12. Och han skall dela det i dess stycken och fråndkilja dess hufvud och ister; och prästen skall lägga detta ofvanpå veden, som ligger på altarets eld.
13. Men inälfvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen skall offra alltsammans och förbränna det på altaret; det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.
14. Men om han vill bära fram åt Herren ett brännoffer af fåglar, så skall han taga sitt offer af turturdufvor eller af unga dufvor.
15. Och prästen skall bära fram djuret till altaret och vrida hufvudet af det och förbränna det på altaret. Och dess blod skall utkramas på altarets vägg.
16. Men dess kräfva med orenligheten däri skall han taga ut och kasta den vid sidan af altaret, österut, på askhögen.
17. Och han skall fläka upp det invid vingarna, dock utan att fråndkilja dessa; och prästen skall förbränna det på altaret ofvanpå veden, som ligger på elden. Det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

2 Kapitlet.

Lagen om spisoffer.

Och när någon vill bära fram ett spisoffer åt Herren, så skall hans offer vara af fint mjöl, och han skall gjuta olja därpå och lägga rökelse därpå.
3 Mos. 6: 14 f.
2. Och han skall bära det fram till Arons söner, prästerna; och prästen skall taga en handfull däraf, nämligen af mjölet och oljan, därtill all rökelsen, och på altaret förbränna detta, som utgör själfva altaroffret: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.
3. Och det som är öfver af spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner.

Bland Herrens eldsoffer är det högheligt.

4. Men när du vill bära fram ett spisoffer af det som bakas i ugn, så skall det vara af fint mjöl, osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja.

5. Och om ditt offer är ett spisoffer, som tillredes på plåt, så skall det vara af fint mjöl, begjutet med olja, osyradt.

6. Du skall bryta sönder det i stycken och gjuta olja därpå. Det är ett spisoffer.

7. Och om ditt offer är ett spisoffer, som tillredes i panna, så skall det tillredas af fint mjöl med olja.

8. Det spisoffer, som är tillredt på något af dessa sätt, skall du föra fram till Herren; det skall bäras fram till prästen, och han skall hafva det fram till altaret.

9. Och prästen skall af spisoffret taga den del, som utgör själfva altaroffret, och förbränna den på altaret: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

10. Och det som är öfver af spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner. Bland Herrens eldsoffer är det högheligt.

11. Intet spisoffer, som I viljen bära fram åt Herren, skall vara syradt, ty hvarken af surdeg eller af honung skolen I förbränna något såsom eldsoffer åt Herren.

12. Såsom förstlingsoffer mån I bära sådant åt Herren, men på altaret må det icke komma för att vara en välbehaglig lukt.

3 Mos. 23: 17. 2 Krön. 31: 5.

13. Och alla dina spisoffer skall du beströ med salt; du må icke låta din Guds förbunds salt fattas på ditt spisoffer. Till alla dina offer skall du offra salt. Hes. 43: 24. Mark. 9: 49.

14. Men om du vill bära fram åt Herren ett spisoffer af förstlingsfrukter, skall du såsom ett sådant spisoffer af dina förstlingsfrukter bära fram ax, rostade vid eld, sönderstötta, af grönskuren säd. 3 Mos. 23: 10 f.

15. Och du skall gjuta olja därpå och lägga rökelse därpå. Det är ett spisoffer.

16. Och prästen skall förbränna den del af de sönderstötta axen och af oljan, som utgör själfva altaroffret, jämte all rökelsen därpå: ett eldsoffer åt Herren.

3 Kapitlet.

Lagen om tackoffer.

Och om någon vill bära fram ett tackoffer och han vill taga sitt offer af fäkreaturen, så skall han ställa fram inför Herrens ansikte ett felfritt djur, vare sig af hankön eller af honkön.

3 Mos. 7: 11 f.

2. Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs hufvud och sedan slakta det vid ingången till uppenbarelsetältet; och Arons söner, prästerna, skola hålla blodet på altaret rundt omkring.

3. Och af tackoffret skall han såsom eldsoffer åt Herren bära fram det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

2 Mos. 29: 13, 22.

4. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna.

5. Och Arons söner skola förbränna det på altaret ofvanpå brännoffret på veden, som ligger på elden: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren. 2 Mos. 29: 25.

6. Men om någon vill bära fram åt Herren ett tackoffer af småboskapen, så skall han därtill taga ett felfritt djur, af hankön eller af honkön.

7. Om det är ett får som han vill offra, så skall han ställa fram det inför Herrens ansikte.

8. Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs hufvud och sedan slakta det framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola hälla dess blod på altaret rundt omkring.

9. Och af tackoffersdjuret skall han såsom eldsoffer åt Herren offra dess fett, hela svansen, frånskild invid ryggraden, och det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

10. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna.

11. Och prästen skall förbränna det på altaret: en eldsoffersspis åt Herren.

12. Likaledes om någon vill offra en get, så skall han ställa fram denna inför Herrens ansikte.

13. Och han skall lägga sin hand på dess hufvud och sedan slakta den framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola hälla dess blod på altaret rundt omkring.

14. Och han skall däraf såsom eldsoffer åt Herren offra det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

15. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna.

16. Och prästen skall förbränna detta på altaret: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt. Allt fettet skall tillhöra Herren.

17. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hvar I änären bosatta: intet fett och intet blod skolen I förtära.

1 Mos. 9: 4. 3 Mos. 7: 23 f. 17: 10 f. 19: 26. 5 Mos. 12: 16, 23 f. 15: 23. Apg. 15: 20.

4 Kapitlet.

Lagen om syndoffer.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg: Om någon ouppsåtligen syndar mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och han alltså gör något som är förbjudet, så gäller följande:

3. Om det är den smorde prästen som har syndat och därvid dragit skuld öfver folket, så skall han för den synd han begått offra en felfri ungtjur åt Herren till syndoffer.

4. Och han skall föra tjuren fram inför Herrens ansikte till uppenbarelsetältets ingång. Och han skall lägga sin hand på tjurens hufvud och sedan slakta tjuren inför Herrens ansikte.

5. Och den smorde prästen skall taga något af tjurens blod och bära det in i uppenbarelsetältet,

6. och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka blodet sju gånger inför Herrens ansikte, vid förlåten till helgedomen.

7. Därefter skall prästen med blodet bestryka hornen på den välluktande rökelsens altare, som står inför Herrens ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det öfriga blodet af tjuren skall han utgjuta vid foten af brännoffersaltaret, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.

8. Och allt syndofferstjurens fett skall han taga ut ur honom — det fett, som omsluter inälfvorna, och allt det fett, som sitter på inälfvorna,

9. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket han skall frånskilja invid njurarna —

10. på samma sätt som detta tages ut ur tackofferstjuren; och prästen skall förbränna det på brännoffersaltaret.

11. Men tjurens hud och allt hans kött jämte hans hufvud och hans fötter, hans inälfvor och hans orenlighet,

2 Mos. 29: 14.

12. korteligen allt det öfriga af tjuren, skall han föra bort utanför lägret till en ren plats, där man slår ut askan, och bränna upp det på ved i eld; på den plats, där man slår ut askan, skall det uppbrännas. Hebr. 13: 11.

13. Och om Israels hela menighet begår synd ouppsåtligen, och utan att församlingen märker det, i det att de bryta mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och så ådraga sig skuld, 4 Mos. 15: 24 f.

14. och den synd de begått sedan blifver känd, så skall församlingen offra en ungtjur till syndoffer. De skola föra honom fram inför uppenbarelsetältet;

15. och de äldste i menigheten skola lägga sina händer på tjurens hufvud inför Herrens ansikte, och sedan skall man slakta tjuren inför Herrens ansikte.

16. Och den smorde prästen skall bära något af tjurens blod in i uppenbarelsetältet,

17. och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka sju gånger inför Herrens ansikte, vid förlåten.

18. Därefter skall han med blodet bestryka hornen på det altare, som står inför Herrens ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af brännoffersaltaret, som står vid ingången till uppenbarelsetältet.

19. Och allt tjurens fett skall han taga ut ur honom och förbränna det på altaret.

20. Så skall han göra med tjuren; såsom han skulle göra med den förra syndofferstjuren, så skall han göra med denna. När så prästen bringar försoning för dem, så blifver dem förlåtet.

21. Och han skall föra ut tjuren utanför lägret och bränna upp honom, såsom han skulle göra med den förra tjuren. Detta är syndoffret för församlingen.

22. Om en höfding syndar, i det att han ouppsåtligen bryter mot något Herrens, sin Guds, bud, genom hvilket något förbjudes, och han själf märker, att han ådragit sig skuld,

23. eller af någon får veta, hvilken synd han begått, så skall han såsom sitt offer föra fram en bock, ett felfritt djur af hankön.

24. Och han skall lägga sin hand på bockens hufvud och sedan slakta honom på samma plats, där man slaktar brännoffret, inför Herrens ansikte. Det är ett syndoffer.

25. Och prästen skall taga något af syndoffrets blod på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af brännoffersaltaret.

26. Och allt fettet skall han förbränna på altaret, såsom det sker med tackoffersdjurets fett. När så prästen bringar försoning för honom till rening från hans synd, så blifver honom förlåtet.

27. Och om någon af det meniga folket syndar ouppsåtligen, därigenom att han bryter mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och han själf märker, att han ådragit sig skuld,

4 Mos. 15: 27 f.

28. eller af någon får veta, hvilken synd han begått, så skall han såsom sitt offer för den synd han begått föra fram en felfri get, ett djur af honkön.

29. Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets hufvud och sedan slakta syndoffersdjuret på den plats, där brännoffersdjuren slaktas.

30. Och prästen skall taga något af blodet på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men allt det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af altaret.

31. Och allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages ut ur tackoffersdjuret, och prästen skall förbränna det på altaret, till en välbehaglig lukt för Herren. När så prästen bringar försoning för honom, så blifver honom förlåtet.

32. Men om någon vill offra ett lamm till syndoffer, så skall han föra fram ett felfritt djur af honkön.

33. Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets hufvud och sedan slakta det till syndoffer på samma plats, där man slaktar brännoffersdjuren.

34. Och prästen skall taga något af syndoffrets blod på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men allt det öfriga blodet skall han utgjuta vid foten af altaret.

35. Och allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages ut ur tackoffersfåret, och prästen skall förbränna det på altaret ofvanpå Herrens eldsoffer. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han begått, så blifver honom förlåtet.

5 Kapitlet.

Fortsättning af lagen om syndoffer. Lagen om skuldoffer.

Och om någon syndar, i det att han, när han hör edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig han sett det eller eljest förnummit det, likväl icke yppar detta och han sålunda bär på missgärning;

2. eller om någon, utan att märka det, kommer vid något orent, vare sig den döda kroppen af ett orent vilddjur eller den döda kroppen af ett orent boskapsdjur eller den döda kroppen af något slags orent smådjur, och han så blifver oren och ådrager sig skuld;

3 Mos. 11: 1 f.

3. eller om han, utan att märka det, kommer vid en människas orenhet, det må nu vara hvad som helst hvarigenom hon kan vara oren, och han sedan får veta det och han så ådrager sig skuld;

4. eller om någon, utan att märka det, svär i obetänksamhet med sina läppar något, vare sig ondt eller godt — det må nu vara hvad som helst som man kan svärja i obetänksamhet — och sedan kommer till insikt därom och han så ådrager sig skuld i något af dessa stycken:

5. så skall han, när han ådragit sig skuld i något af dessa stycken, bekänna det hvari han har syndat

6. och såsom bot för den synd han begått föra fram åt Herren ett hondjur af småboskapen, vare sig en tacka eller en get, till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för honom till rening från hans synd.

7. Men om han icke förmår anskaffa ett sådant djur, så skall han såsom bot för hvad han syndat bära fram åt Herren två turturdufvor eller två unga dufvor, en till syndoffer och en till brännoffer.

8. Dem skall han bära fram till prästen, och denne skall först offra den som är afsedd till syndoffer. Han skall vrida hufvudet af den invid halsen, dock utan att fränskilja det.

3 Mos. 1: 15.

9. Och han skall stänka något af syndoffrets blod på altarets vägg; men det öfriga blodet skall utkramas vid foten af altaret. Det är ett syndoffer.

10. Och den andra skall han offra till ett brännoffer, på föreskrifvet sätt.

När så prästen bringar försoning för honom till rening från den synd han begått, så blifver honom förlåtet.

11. Men om han icke kan anskaffa två turturdufvor eller två unga dufvor, så skall han såsom offer för hvad han syndat bära fram en tiondedels efa fint mjöl till syndoffer, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett syndoffer.

12. Och han skall bära det fram till prästen, och prästen skall taga en handfull däraf, det som utgör själfva altaroffret, och förbränna det på altaret, ofvanpå Herrens eldsoffer. Det är ett syndoffer.

13. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han begått i något af dessa stycken, så blifver honom förlåtet. Och det öfriga skall tillhöra prästen, likasom vid spisoffret.

14. Och Herren talade till Mose och sade:

15. Om någon begår en orättrådighet, i det att han ouppsåtligen försyndar sig genom att undanhålla något som är helgadt åt Herren, så skall han såsom bot föra fram åt Herren till skuldoffer af småboskapen en felfri vädur, efter det värde du bestämmer i silfver, till ett visst belopp siklar efter helgedomssikelns vikt.

16. Och han skall gifva ersättning för det som han undanhållit af det helgade och skall lägga femtedelen af värdet därtill; och detta skall han gifva åt prästen. När så prästen bringar försoning för honom genom skuldoffersväduren, så blifver honom förlåtet.

17. Och om någon, utan att veta det, syndar, i det att han bryter mot något Herrens bud, genom hvilket något förbjudes, och han så ådrager sig skuld och bär på missgärning,

18. så skall han såsom skuldoffer föra fram till prästen af småboskapen en felfri vädur, efter det värde du bestämmer. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han begått uppsåtligen och utan att veta det, så blifver honom förlåtet.

19. Det är ett skuldoffer, ty han har ådragit sig skuld inför Herren.

6:1. Och Herren talade till Mose och sade:

2. Om någon syndar och begår en orättrådighet mot Herren, i det att han inför sin nästa nekar angående något som denne har ombetrott honom eller öfverlämnat i hans hand eller angående något som han med våld har tagit; eller i det att han med orätt afhänder sin nästa något; 4 Mos. 5: 6 f.

3. eller i det att han, när han hittat något borttappadt, nekar därtill och svär falskt i någon sak, hvad det nu må vara, hvari en människa kan försynda sig:

4. så skall den som så har syndat och därmed ådragit sig skuld återställa hvad han med våld har tagit eller med orätt tillägnat sig eller det som varit honom ombetrodt eller det borttappade, som han hittat,

5. eller hvad det må vara, hvarom han svurit falskt; han skall ersätta det till dess fulla belopp och lägga femtedelen af värdet därtill. Han skall gifva det åt ägaren samma dag han bär fram sitt skuldoffer. 2 Mos. 22: 7.

6. Ty sitt skuldoffer skall han föra fram inför Herren; en felfri vädur af småboskapen, efter det värde du bestämmer, skall han såsom sitt skuldoffer föra fram till prästen.

7. När så prästen bringar försoning för honom inför Herrens ansikte, så blifver honom förlåtet, hvad han än må hafva gjort, som dragit skuld öfver honom.

6 Kapitlet.

Tillägg till lagarna om brännoffer, spisoffer och syndoffer. Invigningsoffret.

Och Herren talade till Mose och sade:

9. Bjud Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets härd hela natten intill morgonen, och elden på altaret skall därigenom hållas brinnande.

10. Och prästen skall ikläda sig sin lifrock af linne och ikläda sig benkläder af linne, att de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort askan, hvartill elden förbränt brännoffret på altaret, och lägga den vid sidan af altaret.

11. Sedan skall han taga af sig sina kläder och ikläda sig andra kläder och föra askan bort utanför lägret till en ren plats.

12. Men elden på altaret skall hållas brinnande och får icke slockna; prästen skall hvar morgon antända ny ved därpå. Och han skall lägga brännoffret därpå och förbränna fettstyckena af tackoffret därpå.

13. Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret; den får icke slockna.

14. Och detta är lagen om spisoffret: Arons söner skola bära fram det inför Herrens ansikte till altaret.
3 Mos. 2: 1 f.

15. Och prästen skall taga en handfull däraf, nämligen af det fina mjölet, som hör till spisoffret, och af oljan, därtill all rökelsen, som ligger på spisoffret, och detta, som utgör själfva altaroffret, skall han förbränna på altaret, till en välbehaglig lukt för Herren.

16. Och det som är öfver däraf skola Aron och hans söner äta. Osyradt skall det ätas på en helig plats; i förgården till uppenbarelsetältet skola de äta det.

17. Det skall icke bakas med surdeg. Detta är deras del, det som jag har gifvit dem af mina eldsoffer. Det är högheligt likasom syndoffret och skuldoffret.

18. Allt mankön bland Arons barn må äta det. Det skall vara deras evärdliga rätt af Herrens eldsoffer från släkte till släkte. Hvar och en som kommer därvid blifver helig.
4 Mos. 18: 9 f.

19. Och Herren talade till Mose och sade:

20. Detta är det offer, som Aron och hans söner skola offra åt Herren på den dag, då någon af dem undfår smörjelsen: en tiondedels efa fint mjöl såsom det dagliga spisoffret, hälften om morgonen och hälften om aftonen.

21. På plåt skall det tillredas med olja, och du skall bära fram det hopknådadt; och du skall offra det sönderdeladt, såsom när man offrar ett spisoffer i stycken, till en välbehaglig lukt för Herren. 3 Mos. 2: 6.

22. Och den präst bland hans söner, som blifver smord i hans ställe, skall göra så. Detta skall vara en evärdlig stadga. Såsom ett heloffer skall det förbrännas åt Herren.

23. En prästs spisoffer skall alltid vara ett heloffer; det får icke ätas.

24. Och Herren talade till Mose och sade:

25. Tala till Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om syndoffret: På samma plats, där brännoffersdjuret slaktas, skall ock syndoffersdjuret slaktas, inför Herrens ansikte. Det är högheligt.

26. Den präst, som offrar syndoffret, skall äta det; på en helig plats skall det ätas, i förgården till uppenbarelsetältet.

27. Hvar och en som kommer vid köttet blifver helig. Och om något af blodet stänkes på någons kläder, så skall man aftvå det bestänkta stället på en helig plats.

28. Ett lerkärl, hvari kokningen skett, skall sönderslås; men har kokningen skett i ett kopparkärl, så skall detta skuras och sköljas med vatten.

29. Allt mankön bland prästerna må äta det. Det är högheligt.

30. Men intet syndoffer, af hvars blod något bäres in i uppenbarelsetältet till att bringa försoning i helgedomen, får ätas, utan det skall uppbrännas i eld. 3 Mos. 4: 5. Hebr. 13: 11.

7 Kapitlet.

Tillägg till lagarna om skuldoffer och tackoffer. Prästens ämbetslott af offren.

Och detta är lagen om skuldoffret: Det är högheligt.

2. På samma plats, där man slaktar brännoffersdjuret, skall man slakta skuldoffersdjuret. Och man skall hälla dess blod på altaret rundt omkring.

3. Och allt dess fett skall man offra, svansen och det fett, som omsluter inälfvorna,

4. och båda njurarna med det fett, som sitter på dem invid länderna, så ock lefverfettet, hvilket man skall frånskilja invid njurarna.

5. Och prästen skall förbränna det på altaret till ett eldsoffer åt Herren. Det är ett skuldoffer.

6. Allt mankön bland prästerna må äta det; på en helig plats skall det ätas; det är högheligt.

7. Hvad som gäller om syndoffret skall ock gälla om skuldoffret; samma lag skall gälla för dem båda. Den präst, som bringar försoning därmed, honom skall det tillhöra.

8. Och när en präst bär fram brännoffer för någon, så skall huden af det framburna brännoffersdjuret tillhöra den prästen.

9. Och ett spisoffer, som är bakadt i ugn eller som är tillredt i panna eller på plåt, skall alltid tillfalla den präst, som bär fram det.

10. Men ett spisoffer, som är begjutet med olja eller som frambäres torrt, skall alltid tillfalla Arons söner gemensamt, den ene likaväl som den andre.

11. Och detta är lagen om tackoffret, när ett sådant bäres fram åt Herren:
3 Mos. 3: 1 f.

12. Om någon vill bära fram ett sådant till lofoffer, så skall han, förutom det till lofoffret hörande slaktdjuret,

lära fram osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, och fint mjöl, hopknådadt, i form af kakor, begjutna med olja.

13. Jämte kakor af syradt bröd skall han bära fram detta sitt offer, förutom det slaktdjur, som hör till hans såsom lofoffer framburna tackoffer.

14. Af detta offer skall han bära fram en kaka af hvart slag såsom en gärd åt Herren; den präst, som häller tackofrets blod på altaret, honom skall den tillhöra.

15. Och köttet af det slaktdjur, som hör till det såsom lofoffer framburna tackoffret, skall ätas samma dag det offras; intet däraf må lämnas kvar till följande morgon.

16. Om däremot det slaktoffer, som någon vill bära fram, är ett löftesoffer eller ett frivilligt offer, så skall offerdjuret likaledes ätas samma dag det offrats; dock må det som blifvit öfver däraf ätas den följande dagen.

17. Blifver ändock något öfver af offerköttet, skall detta på tredje dagen uppbrännas i eld.

18. Om någon på tredje dagen äter af tackofferskött, så blifver offret icke välbehagligt; honom som burit fram det skall det då icke räknas till godo, det skall anses såsom en vederstygglighet. Den som äter däraf kommer att bära på missgärning.

19. Ej heller må det kött ätas, som har kommit vid något orent, utan det skall uppbrännas i eld. För öfrigt må köttet ätas af hvar och en som är ren.

20. Men den som, medan orenhet låder vid honom, äter kött af Herrens tackoffer, han skall utrotas ur sitt folk.

21. Och om någon har kommit vid något orent, vare sig en människas orenhet eller ett orent djur eller hvilken oren styggelse det vara må, och han likväl äter kött af Herrens tackoffer, så skall han utrotas ur sitt folk.

3 Mos. 11: 1 f.

22. Och Herren talade till Mose och sade:

23. Tala till Israels barn och säg: Intet fett af fäkreatur, får eller getter skolen I äta. 3 Mos. 3: 17.

24. Fettet af ett självdödt eller ihjälrifvet djur må eljest användas till alla slags behof, men äta det skolen I icke.

3 Mos. 22: 8.

25. Ty hvar och en som äter fettet af något djur, hvaraf man bär fram eldsoffer åt Herren, hvem det vara må som äter däraf, han skall utrotas ur sitt folk.

26. Och intet blod skolen I förtära, hvarken af fåglar eller af boskap, hvar I änären bosatta. 3 Mos. 3: 17. 17: 10 f., 14. 19: 26. 5 Mos. 12: 16, 23 f. 15: 23. Apg. 15: 20.

27. Hvar och en som förtär något blod, han skall utrotas ur sitt folk.

28. Och Herren talade till Mose och sade:

29. Tala till Israels barn och säg: Den som vill offra ett tackoffer åt Herren, han skall af detta sitt tackoffer bära fram åt Herren den vederbörliga offergåfvan.

30. Med egna händer skall han bära fram Herrens eldsoffer; fettet jämte bringan skall han bära fram, bringan till att viftas såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.

31. Och prästen skall förbränna fettet på altaret, men bringan skall tillhöra Aron och hans söner.

32. Också det högra lårstycket skolen I gifva åt prästen såsom en gärd af edra tackoffer.

33. Den bland Arons söner, som offrar tackoffrets blod och fettet, han skall hafva det högra lårstycket till sin del.

34. Ty af Israels barns tackoffer tager jag viftoffersbringan och offergårdslåret och gifver dem åt prästen Aron och åt hans söner till en evärdlig rätt af Israels barn. 2 Mos. 29: 27 f.

35. Detta är Arons och hans söners ämbetslott af Herrens eldsoffer, den lott som gafs dem den dag de fördes fram till att blifva Herrens präster,

36. hvilken lott, efter Herrens befallning på den dag, då han smorde dem, skulle gifvas dem af Israels barn, till en evärdlig rätt, släkte efter släkte.

37. Detta är lagen om brännoffret, spisoffret, syndoffret, skuldoffret, handfyllningsoffret och tackoffret,

38. hvilken Herren på Sinai berg gaf Mose på den dag, då han bjöd Israels barn, att de skulle offra sina offer åt Herren, i Sinais öken.

8 Kapitlet.

Prästernas invigning.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »Tag Aron och hans söner med honom samt deras kläder och smörjelseoljan, så ock syndofferstjuren och de två vädurarna och korgen med de osyrade bröden. 2 Mos. 29: 1 f.

3. Församla sedan hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet.»
4. Och Mose gjorde såsom Herren hade bjudit honom, och menigheten församlade sig vid ingången till uppenbarelsetältet.
5. Och Mose sade till menigheten: »Detta är hvad Herren har bjudit mig att göra.»
6. Och Mose förde fram Aron och hans söner och tvådde dem med vatten.
7. Och han satte lifklädnaden på honom och omgjordade honom med bältet och klädde på honom kåpan och satte på honom efoden och omgjordade honom med efodens skärp och sammanfäste därmed allt på honom.
2 Mos. 28: 4 f.
8. Och han satte på honom bröstskölden och lade urim och tummim in i skölden. 2 Mos. 28: 30.
9. Och han satte hufvudbindeln på hans hufvud och satte på hufvudbindeln framtill den gyllene plåten, det heliga diademet, såsom Herren hade bjudit Mose.
10. Och Mose tog smörjelseoljan och smorde tabernaklet och allt hvad däri var och helgade allt, 2 Mos. 30: 26 f.
11. och han stänkte därmed sju gånger på altaret och smorde altaret och alla dess tillbehör och bäckenet jämte dess fotställning, för att helga dem.
12. Och han göt smörjelseolja på Arons hufvud och smorde honom för att helga honom. Syr. 45: 18.
13. Och Mose förde fram Arons söner och klädde lifklädnader på dem och omgjordade dem med bälten och band hufvor på dem, såsom Herren hade bjudit Mose.
14. Och han förde fram syndofferstjuren, och Aron och hans söner lade sina händer på syndofferstjurens hufvud. 2 Mos. 29: 10 f.
15. Sedan slaktades den, och Mose tog blodet och strök med sitt finger på altarets horn rundt omkring och renade altaret; men det öfriga blodet utgöt han vid foten af altaret och helgade detta och bragte försoning för det.
16. Och han tog allt det fett, som satt på inälfvorna, så ock lefverfettet och båda njurarna med fettet på dem, och Mose förbrände det på altaret.
17. Men det öfriga af tjuren, hans hud och kött och orenlighet, uppbrände han i eld utanför lägret, såsom Herren hade bjudit Mose.
18. Och han förde fram brännoffersväduren, och Aron och hans söner lade sina händer på vädurens hufvud.
2 Mos. 29: 15 f.
19. Sedan slaktades den, och Mose hällde blodet på altaret rundt omkring;
20. men själfva väduren delade han i dess stycken. Och Mose förbrände hufvudet och styckena och istret;
21. inälfvorna och fötterna tvådde han i vatten, och så förbrände Mose hela väduren på altaret. Det var ett brännoffer till en välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt Herren, såsom Herren hade bjudit Mose.
22. Därefter förde han fram den andra väduren, handfyllningsväduren, och Aron och hans söner lade sina händer på vädurens hufvud. 2 Mos. 29: 19 f.
23. Sedan slaktades den, och Mose tog af dess blod och beströk Arons högra örsnibb och tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot.
24. Därpå förde han fram Arons söner. Och Mose beströk med blodet deras högra örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras högra fot; men det öfriga blodet hällde Mose på altaret rundt omkring.
25. Och han tog fettet, svansen och allt det fett, som satt på inälfvorna, så ock lefverfettet och båda njurarna med fettet på dem, därtill det högra lårstycket.
26. Och ur korgen med de osyrade bröden, som stod inför Herrens ansikte, tog han en osyrad kaka, en oljebrödskaka och en tunnkaka och lade detta på fettstyckena och det högra lårstycket.
27. Och alltsammans lade han på Arons och hans söners händer och viftade det såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.
28. Sedan tog Mose det ur deras händer och förbrände det på altaret, ofvanpå brännoffret. Det var ett handfyllningsoffer till en välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt Herren.
29. Och Mose tog bringan och viftade den såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte; af handfyllningsoffrets vädur fick Mose detta till sin del, såsom Herren hade bjudit Mose.
30. Och Mose tog af smörjelseoljan och af blodet på altaret och stänkte på Aron — på hans kläder — och likaledes på hans söner och hans söners kläder; han helgade så Aron — hans kläder — och likaledes hans söner och hans söners kläder. 2 Mos. 29: 21.

31. Och Mose sade till Aron och till hans söner: »Koken köttet vid ingången till uppenbarelsetältet, och äten det där jämte brödet, som är i handfyllningskorgen, såsom jag har bjudit och sagt: Aron och hans söner skola äta det.

32. Men hvad som blifver öfver af köttet eller af brödet, det skolen I upbränna i eld.

33. Och under sju dagar skolen I icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, utan I skolen stanna där ända till dess att edra handfyllningsdagar äro ute, ty sju dagar skall eder handfyllning vara.

34. Och Herren har bjudit, att såsom det i dag har tillgått så skall det ock sedan tillgå, på det att försoning må bringas för eder.

35. Vid ingången till uppenbarelsetältet skolen I stanna kvar i sju dygn, dag och natt, och I skolen iakttaga hvad Herren bjudit eder iakttaga, på det att I icke mån dö; ty så är mig bjudet.»

36. Och Aron och hans söner gjorde allt hvad Herren hade bjudit genom Mose.

9 Kapitlet.

Arons första offer.

Och på åttonde dagen kallade Mose till sig Aron och hans söner och de äldste i Israel.

2. Och han sade till Aron: »Tag dig en tjurkalf till syndoffer och en vädur till brännoffer, båda felfria, och för dem fram inför Herrens ansikte.

3. Och tala till Israels barn och säg: Tagen en bock till syndoffer och en kalf och ett lamm, båda årsgamla och felfria, till brännoffer,

4. så ock en tjur och en vädur till tackoffer, att offra inför Herrens ansikte, därtill ett spisoffer, begjutet med olja; ty i dag uppenbarar sig Herren för eder.»

5. Och de togo det som Mose bjudit dem taga och förde det fram inför uppenbarelsetältet; och hela menigheten trädde fram och ställde sig inför Herrens ansikte.

6. Då sade Mose: »Detta är hvad Herren har bjudit eder göra; sedan skall Herrens härlighet visa sig för eder.»

7. Och Mose sade till Aron: »Träd fram till altaret och offra ditt syndoffer och ditt brännoffer och bringa försoning för dig själf och folket; offra sedan folkets offer och bringa försoning för dem, såsom Herren har bjudit.»

8. Då trädde Aron fram till altaret och slaktade sin syndofferskalf.

9. Och Arons söner buro fram blodet till honom, och han doppade sitt finger i blodet och strök på altarets horn, men det öfriga blodet utgöt han vid foten af altaret.

10. Och syndoffersdjurets fett, njurar och lefverfett förbrände han på altaret, såsom Herren hade bjudit Mose.

11. Men köttet och huden uppbrände han i eld utanför lägret.

12. Sedan slaktade han brännoffersdjuret. Och Arons söner räckte honom blodet, och han hällde det på altaret rundt omkring.

13. Och de räckte honom brännoffersdjuret, deladt i sina stycken, och dess hufvud, och han förbrände detta på altaret.

14. Och han tvådde inälfvorna och fötterna och förbrände dem ofvanpå brännoffret, på altaret.

15. Därefter förde han fram folkets offer. Han tog folkets syndoffersbock och slaktade honom och offrade honom till syndoffer på samma sätt som det förra syndoffersdjuret.

16. Och han förde fram brännoffersdjuret och offrade det på föreskrifvet sätt.

17. Och han bar fram spisoffret och tog en handfull däraf och förbrände detta på altaret, förutom morgonens brännoffer.

18. Sedan slaktade han tjuren och väduren, som voro folkets tackoffer. Och Arons söner räckte honom blodet, och han hällde det på altaret rundt omkring.

19. Och fettstyckena af tjuren samt af väduren svansen och hvad som omsluter inälfvorna, så ock njurarna och lefverfettet,

20. dessa fettstycken lade de på bringorna; och han förbrände fettstyckena på altaret.

21. Men bringorna och det högra lårstycket viftade Aron till ett viftoffer inför Herrens ansikte, såsom Mose hade bjudit.

22. Och Aron lyfte upp sina händer öfver folket och välsignade det. Därefter steg han ned, sedan han hade offrat syndoffret, brännoffret och tackoffret. 4 Mos. 6: 23 f.

23. Och Mose och Aron gingo in i uppenbarelsetältet; sedan gingo de åter ut och välsignade folket. Då visade sig Herrens härlighet för allt folket.

24. Och eld gick ut från Herren och förtärde brännoffret och fettstyckena på altaret. Och allt folket såg detta; och de jublade och föllo ned på sina ansikten.

1 Kon. 18: 38 f. 2 Krön. 7: 1. 2 Mack. 2: 10.

10 Kapitlet.

Arons söners synd och straff. Förbud för prästerna att dricka vin. Prästernas andel af offren.

Men Arons söner Nadab och Abihu togo hvar sitt fyrfat och lade eld i dem och strödde rökelse därpå och buro fram inför Herrens ansikte främmande eld, annan än den han hade bjudit dem. 4 Mos. 3: 4. 26: 61.

2. Då gick eld ut från Herren och förtärde dem, så att de föllo döda ned inför Herrens ansikte.

3. Och Mose sade till Aron: »Detta är hvad Herren har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket vill jag bevisa mig härlig.» Och Aron teg stilla. Ps. 18: 26 f.

4. Och Mose kallade till sig Misael och Elsafan, Arons farbroder Ussiels söner, och sade till dem: »Träden fram och bären edra fränder bort ifrån helgedomen och fören dem utanför lägret.»

2 Mos. 6: 18, 22. 4 Mos. 3: 19.

5. Då trädde de fram och buro bort dem i deras lifklädnader, utanför lägret, såsom Mose hade sagt.

6. Och Mose sade till Aron och till hans söner Eleasar och Itamar: »I skolen icke hafva edert hår oordnadt, ej heller rifva sönder edra kläder, att I icke mån dö och draga förtörnelse öfver hela menigheten. Men edra bröder, hela Israels hus, må gråta öfver denna brand, som Herren har upptändt.

7. Och I skolen icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, på det att I icke mån dö, ty Herrens smörjelseolja är på eder.» Och de gjorde såsom Mose hade sagt. 3 Mos. 8: 30.

8. Och Herren talade till Aron och sade:

9. »Hvarken du själf eller dina söner må dricka vin eller starka drycker, när I skolen gå in i uppenbarelsetältet, på det att I icke mån dö. Det skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte. Hes. 44: 21. 1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 7.

10. I skolen skilja mellan heligt och oheligt, mellan orent och rent;

11. och I skolen lära Israels barn alla de stadgar, som Herren har kungjort dem genom Mose.»

12. Och Mose sade till Aron och till Eleasar och Itamar, hans kvarlefvande söner: »Tagen det spisoffer, som hifvit öfver af Herrens eldsoffer, och äten det osyradt vid sidan af altaret, ty det är högheligt. 3 Mos. 2: 3. 6: 16.

13. I skolen äta det på en helig plats; ty det är din och dina söners stadgade rätt af Herrens eldsoffer; så är mig bjudet.

14. Och viftoffersbringan och offergärdslåret skola ätas af dig och af dina söner och dina döttrar jämte dig på en ren plats, ty de äro dig gifna såsom din och dina söners stadgade rätt af Israels barns tackoffer. 2 Mos. 29: 27 f.

15. Jämte eldsoffren — fettstyckena — skola offergärdslåret och viftoffersbringan bäras fram för att viftas såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte; och de skola såsom en evärdlig rätt tillhöra dig och dina söner jämte dig, såsom Herren har bjudit.»

16. Och Mose frågade efter syndoffersbocken, men den befanns vara uppbränd. Då förtörnades han på Eleasar och Itamar, Arons kvarlefvande söner, och sade: 3 Mos. 9: 3.

17. »Hvarför hafven I icke ätit syndoffret på den heliga platsen? Det är ju högheligt. Och han har gifvit eder det, på det att I mån borttaga menighetens missgärning och bringa försoning för dem inför Herrens ansikte.

18. Se, dess blod har icke blifvit inburet i helgedomens inre; därför skullen I på heligt område hafva ätit upp köttet, såsom jag bjudit.» 3 Mos. 6: 26.

19. Men Aron sade till Mose: »Se, de hafva i dag offrat sitt syndoffer och sitt brännoffer inför Herrens ansikte, och mig har vederfarits hvad du vet. Om jag nu i dag äte syndofferskött, skulle detta vara Herren välbehagligt?»

20. När Mose hörde detta, var han till freds.

11 Kapitlet.

Rena och orena djur.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade till dem:

2. Talen till Israels barn och sägen: Dessa äro de djur, som I fån äta bland alla fyrfota djur på jorden: 5 Mos. 14: 4 f.

3. alla de fyrfotadjur, som hafva klöfvar och hafva dem helklufna och som idissla, dem fån I äta.

4. Men dessa skolen I icke äta af de idisslande djuren och af dem som hafva klöfvar: kamelen, ty han idisslar väl, men har icke klöfvar, han skall gälla för eder såsom oren;

5. klippdassen, ty han idisslar väl, men har icke klöfvar, han skall gälla för eder såsom oren;

6. haren, ty han idisslar väl, men har icke klöfvar, han skall gälla för eder såsom oren;

7. svinet, ty det har väl klöfvar och har dem helklufna, men det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom orent. 2 Makk. 6: 18 f.

8. Af dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I komma vid deras döda kroppar; de skola gälla för eder såsom orena.

9. Detta är hvad I fån äta af allt det som lefver i vattnet: allt det i vattnet, vare sig i sjöar eller i strömmar, som har fenor och fjäll, det fån I äta. 5 Mos. 14: 9 f.

10. Men allt det i sjöar och strömmar, som icke har fenor och fjäll, bland allt det som rör sig i vattnet, bland alla lefvande varelser i vattnet, det skall vara en styggelse för eder.

11. Ja, de skola vara en styggelse för eder; af deras kött skolen I icke äta, och deras döda kroppar skolen I räkna såsom en styggelse.

12. Allt det i vattnet, som icke har fenor och fjäll, skall vara en styggelse för eder.

13. Och bland fåglarna skolen I räkna dessa såsom en styggelse, de skola icke ätas, de äro en styggelse: örnen, lammgamen, hafsörnen, 5 Mos. 14: 12 f.

14. gladan, falken med dess arter,

15. alla slags korpar efter deras arter,

16. strutsen, tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess arter,

17. ugglan, dykfågeln, ufven,

18. tinsemetfågeln, pelikanen, asgamen,

19. hägern, regnpiparen med dess arter, härfågeln och flädermusen.

20. Alla de flygande smådjur, som gå på fyra fötter, skola vara en styggelse för eder.

21. Af alla flygande smådjur, som gå på fyra fötter, fån I allenast äta dem som ofvanför sina fötter hafva två ben att hoppa med på jorden.

22. Dessa fån I äta af dem: arbe med dess arter, soleam med dess arter, hargol med dess arter och hagab med dess arter.

23. Men alla andra flygande smådjur, som hafva fyra fötter, skola vara en styggelse för eder.

24. Genom dessa djur ådragen I eder orenhet. Hvar och en som kommer vid deras döda kroppar skall vara oren ända till aftonen. 3 Mos. 5: 2.

25. Och hvar och en som burit bort någon sådan död kropp skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen.

26. Alla de fyrfotadjur, som hafva klöfvar, men icke helklufna, och som icke idissla, skola gälla för eder såsom orena. Hvar och en som kommer vid dem blifver oren.

27. Och alla slags fyrfotade djur, som gå på tassar, skola gälla för eder såsom orena. Hvar och en som kommer vid deras döda kroppar skall vara oren ända till aftonen.

28. Och den som har burit bort en sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen; de skola gälla för eder såsom orena.

29. Och bland de smådjur, som röra sig på jorden, skola dessa gälla för eder såsom orena: vesslan, jordråttan, ödlan med dess arter,

30. anakan, koadjuret, letaan, hometdjuret och kameleonten.

31. Dessa äro de som skola gälla för eder såsom orena bland alla smådjur. Hvar och en som kommer vid dem, sedan de äro döda, skall vara oren ända till aftonen.

32. Och allt hvarpå något sådant djur faller, sedan det är dödt, blifver orent, vare sig det är något slags träkärl eller det är kläder eller något af skinn eller en säck eller hvilken annan sak det vara må, som användes till något behof. Man skall lägga det i vatten, och det skall vara orent ända till aftonen; så blifver det rent.

33. Och om något sådant faller i något slags lerkärl, så blifver allt som är i detta orent, och kärlet skolen I slå sönder.

34. Allt slags mat däri, allt som man äter tilliredt med vatten, det blifver orent; och allt slags dryck i något slags kärl, allt som man dricker, det blifver orent däraf.

35. Och allt hvarpå någon sådan död kropp faller blifver orent. Är det en ugn eller en härd, skall den förstöras, ty den blifver oren. Och den skall gälla för eder såsom oren.

36. Men en källa eller en brunn, en plats dit vatten samlar sig, skall förblifva ren; men kommer någon vid

själfva den döda kroppen, blifver han oren.

37. Och om en sådan död kropp faller på något slags utsädeskorn, något man sår, då förblifver detta rent.

38. Men om vatten har kommit på säden och någon sådan död kropp sedan faller därpå, så skall den gälla för eder såsom oren.

39. Och om något fyrfotadjur, som får ätas af eder, dör, så skall den som kommer vid dess döda kropp vara oren ända till aftonen.

40. Och den som äter kött af en sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen. Och den som har burit bort någon sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen.

3 Mos. 17: 15.

41. Och alla slags smådjur, som röra sig på jorden, äro en styggelse; de skola icke ätas.

42. Hvarken af det som går på buken eller af det som går på fyra eller flera fötter bland alla de smådjur, som röra sig på jorden, skolen I äta något, ty de äro en styggelse.

43. Gören eder icke själfva till en styggelse genom något sådant djur, och ådragen eder icke orenhet genom sådana, så att I blifven orenade genom dem.

44. Ty jag är Herren, eder Gud; och I skolen hålla eder heliga och vara heliga, ty jag är helig. Och I skolen icke ådraga eder orenhet genom något af de smådjur, som röra sig på jorden.

3 Mos. 19: 2. 20: 7. 1 Petr. 1: 16.

45. Ty jag är Herren, som har fört eder upp ur Egyptens land, på det att jag skall vara eder Gud. Så skolen I nu vara heliga, ty jag är helig.

46. Detta är lagen om fyrfotadjuren och om fåglarna och om alla slags lefvande varelser som röra sig i vattnet och om alla slags smådjur på jorden,

47. på det att I mån kunna skilja mellan orent och rent, mellan de djur, som få ätas, och de djur, som icke få ätas.

12 Kapitlet.

Barnaföderskors rening.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg: När en kvinna föder barn och det är ett gossebarn som hon födt, så skall hon vara oren i sju dagar; lika många dagar som vid sin månadsrening skall hon vara oren. 3 Mos. 15: 19.

3. Och på åttonde dagen skall barnets förhud omskäras.

1 Mos. 17: 12. Luk. 2: 21. Joh. 7: 22 f.

4. Och sedan skall hon stanna hemma trettiotre dagar, under sitt reningsflöde. Hon skall icke komma vid något heligt och får icke heller komma till helgedomen, förrän hennes reningsdagar äro ute.

5. Men om det är ett flickebarn som hon födt, så skall hon vara oren i två veckor, på samma sätt som vid sin månadsrening; och sedan skall hon stanna hemma i sextiosex dagar, under sitt reningsflöde.

6. Och när hennes reningsdagar äro ute, vare sig efter son eller efter dotter, skall hon föra fram ett årsgammalt lamm såsom brännoffer och en ung dufva eller en turturdufva såsom syndoffer, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen. Luk. 2: 22 f.

7. Och han skall offra detta inför Herrens ansikte och bringa försoning för henne, så blifver hon ren från sitt blodflöde. Detta är lagen om en barnaföderska, när hon födt ett gossebarn, och när hon födt ett flickebarn.

8. Och om hon icke förmår anskaffa ett får, så skall hon taga två turturdufvor eller två unga dufvor, en till brännoffer och en till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för henne, så blifver hon ren. 3 Mos. 5: 7.

13 Kapitlet.

Spetälska på människor och kläder.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. När någon på sin kropps hud får en upphöjning eller ett utslag eller en ljus fläck och däraf uppstår ett spetälskeartadt ondt på hans kropps hud, så skall han föras till prästen Aron eller till en af hans söner, prästerna.

5 Mos. 24: 8.

3. Om då prästen, när han beser det angripna stället på hans kropps hud, finner, att håret på det angripna stället har hvitnat, och att det angripna stället visar sig djupare än den öfriga huden på kroppen, så är han angripen af spetälska; och sedan prästen har besett honom, skall han förklara honom oren.

4. Och om det är en hvit fläck som synes på hans kropps hud, men den icke visar sig djupare än den öfriga huden och håret därpå icke har hvitnat, så

skall prästen hålla den angripne innestängd i sju dagar.

5. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser honom, finner, att det angripna stället visar sig oförändradt, och att det onda icke har utbredt sig på huden, så skall prästen för andra gången hålla honom innestängd i sju dagar.

6. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser honom för andra gången, finner, att det angripna stället bleknat, och att det onda icke har utbredt sig på huden, så skall prästen förklara honom ren, ty då är det ett vanligt utslag, och sedan han tvått sina kläder, är han ren.

7. Men om utslaget utbreder sig på huden, sedan han låtit bese sig af prästen för att förklaras ren, och han nu för andra gången låter bese sig af prästen

8. och prästen då, när han beser honom, finner, att utslaget har utbredt sig på huden, så skall prästen förklara honom oren, ty då är det spetälska.

9. När någon blifver angripen af spetälska, skall han föras till prästen.

10. Om då prästen, när han beser honom, finner en hvit upphöjning på huden och ser, att håret där hvitnat, och att svallkött bildar sig i upphöjningen,

11. så är det gammal spetälska på hans kropps hud, och prästen skall förklara honom oren; han skall då icke stänga honom inne, ty han är oren.

12. Men om spetälskan så brutit ut på huden, att på den angripne hela huden, från hufvud till fötter, öfverallt där prästen ser, är betäckt af spetälska

13. och prästen alltså, när han beser honom, finner, att spetälska betäcker hela hans kropp, så skall han förklara den angripne ren. Hela hans kropp har blifvit hvit; han är ren.

14. Men så snart svallkött visar sig på honom, är han oren.

15. När prästen ser svallköttet, skall han förklara honom oren; svallköttet är orent, det är spetälska.

16. Men om svallköttet förändrar sig och stället blifver hvitt, så skall han komma till prästen.

17. Om då prästen, när han beser honom, finner, att det angripna stället har blifvit hvitt, så skall prästen förklara den angripne ren; han är då ren.

18. När någon på sin kropps hud har haft en bulnad, som blifvit läkt,

19. men sedan på det ställe, där bulnaden varit, en hvit upphöjning eller en rödhvit fläck visar sig, så skall han låta bese sig af prästen.

20. Om då prästen, när han beser honom, finner, att stället visar sig lägre än den öfriga huden, och att håret därpå hvitnat, så skall prästen förklara honom oren; ty då är han angripen af spetälska, som har brutit ut där bulnaden var.

21. Men om prästen, när han beser stället, finner, att hvitt hår saknas där, och att stället icke är lägre än den öfriga huden, och att det är blekt, så skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar.

22. Om då det onda utbreder sig på huden, så skall prästen förklara honom oren, ty då är han angripen.

23. Men om den ljusa fläcken blifver oförändrad där den är och icke utbreder sig, så är det ett märke efter bulnaden, och prästen skall förklara honom ren.

24. Men om någon på sin kropps hud får ett brännsår, och om af ärrbildningen i brännsåret sedan blifver en rödhvit eller hvit fläck

25. och prästen, när han beser stället, finner, att håret på fläcken har hvitnat, och att den visar sig djupare än den öfriga huden, så är mannen angripen af spetälska, som har brutit ut där brännsåret var; och prästen skall förklara honom oren, ty då är han angripen af spetälska.

26. Men om prästen, när han beser stället, finner, att hvitt hår saknas på den ljusa fläcken, och att stället icke är lägre än den öfriga huden, och att det är blekt, så skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar.

27. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser honom, finner, att det onda utbredt sig på huden, så skall prästen förklara honom oren, ty då är han angripen af spetälska.

28. Men om den ljusa fläcken blifver oförändrad där den är och icke utbreder sig på huden och förblifver blek, så är det en upphöjning efter brännsåret, och prästen skall förklara honom ren, ty det är ett märke efter brännsåret.

29. När på en man eller en kvinna något ställe på hufvudet eller på hakan blifver angripet

30. och prästen, då han beser det angripna stället, finner, att det visar sig djupare än den öfriga huden, och att gulaktigt, tunt hår finnes där, så skall prästen förklara den angripne

oren, ty då är det spetälskeskorf, hufvud- eller hakspetälska.

31. Men om prästen, när han beser det angripna stället med skorfven, finner, att om det än icke visar sig djupare än den öfriga huden, svart hår likväl saknas där, så skall prästen hålla den af skorfven angripne innestängd i sju dagar.

32. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser det angripna stället, finner, att skorfven icke har utbredt sig, och att där icke finnes något gulaktigt hår, och att skorfven icke visar sig djupare än den öfriga huden,

33. så skall den sjuke raka sig, utan att dock raka det skorfviga stället, och prästen skall för andra gången hålla den skorfsjuke innestängd i sju dagar.

34. Om då prästen, när han på sjunde dagen beser den skorfsjuke, finner, att skorfven icke har utbredt sig på huden, och att den icke visar sig djupare än den öfriga huden, så skall prästen förklara honom ren, och sedan han tvått sina kläder, är han ren.

35. Men om skorfven utbreder sig på huden, sedan han blifvit förklarad ren,

36. och prästen, när han beser honom, finner, att skorfven har utbredt sig på huden, så behöfver prästen icke fråga efter, om där finnes något gulaktigt hår, ty han är oren.

37. Men om skorfven visar sig oförändrad och svart hår har vuxit upp på stället, då är skorfven läkt och han är ren, och prästen skall förklara honom ren.

38. När någon, man eller kvinna, på sin kropps hud får fläckar, hvita fläckar,

39. och prästen, när han beser den angripne, finner, att fläckarna på hans kropps hud äro blekhvita, så är det ett ofarligt utslag, som har kommit fram på huden; han är ren.

40. När på en mans hufvud håret utan vidare faller af, så är det vanlig bakskallighet; han är ren.

41. Och om håret utan vidare faller af på främre delen af hufvudet, så är det vanlig framskallighet; han är ren.

42. Men när på det skalliga stället, baktill eller framtill, en rödhvit fläck uppstår, så är det spetälska som har brutit ut på det skalliga stället, baktill eller framtill.

43. Om alltså prästen, när han beser honom, finner, att den upphöjda fläcken på det skalliga stället, baktill eller framtill, är rödhvit, och att den visar sig lik spetälska på den öfriga kroppens hud,

44. så är mannen spetälsk, han är oren; prästen skall strax förklara honom oren, ty han är angripen på sitt hufvud.

45. Den som är angripen af spetälska skall gå med sönderrifna kläder, han skall hafva sitt hår oordnadt och skyla sitt skägg, och han skall ropa: »Oren, oren!»

46. Så länge han är angripen af spetälska, skall han vara oren; oren är han. Han skall bo afskild; utanför lägret skall han hafva sin bostad.

4 Mos. 5: 2 f. 2 Kon. 15: 5.

47. När en klädnad blifver angripen af spetälska, vare sig klädnaden är af ylle eller af linne,

48. eller när så sker med något väfdt eller virkadt tyg, vare sig af linne eller af ylle, eller med skinn eller med något, hvad det vara må, som är förfärdigadt af skinn

49. och det angripna stället visar sig grönaktigt eller rödaktigt, på klädnaden eller skinnet eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad det vara må, så är stället angripet af spetälska och skall visas för prästen.

50. Och när prästen har besett det angripna stället, skall han hafva den angripna saken inläst i sju dagar.

51. Om han då, när han på sjunde dagen beser det angripna stället, finner, att skadan har utbredt sig på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på skinnet, hvadhelst det vara må som är förfärdigadt af skinnet, så är stället angripet af elakartad spetälska; sådant är orent.

52. Och man skall bränna upp klädnaden eller det väfda eller virkade tyget, vare sig det är af ylle eller af linne, eller det af skinn gjorda föremålet, som är angripet, hvad det vara må; ty det är en elakartad spetälska; allt sådant skall uppbrännas i eld.

53. Men om prästen, när han beser stället, finner, att fläcken icke har utbredt sig på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad det vara må,

54. så skall prästen bjuda, att man tvår den sak, på hvilken det angripna stället finnes, och han skall för andra gången hafva den inläst i sju dagar.

55. Om då prästen, när han efter tvagningen beser det angripna stället, finner, att det angripna stället icke har förändrat sitt utseende, så är en sådan sak oren, låt vara att fläcken icke vidare har utbredt sig; du skall uppbränna den i eld; det är en frätfläck, den må nu sitta på afvigsidan eller på rätsidan.

56. Men om prästen, när han beser det angripna stället, finner, att det efter tvagningen har bleknat, så skall han rifva bort det från klädnaden eller skinnet eller från det väfda eller virkade tyget.

57. Om likväl sedan en fläck åter visar sig på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad det vara må, så är det spetälska som har brutit ut; den sak, på hvilken det angripna stället finnes, skall du uppbränna i eld.

58. Men om genom tvagningen fläcken har gått bort på klädnaden eller på det väfda eller virkade tyget eller på det af skinn gjorda föremålet, hvad det vara må, så skall det för andra gången tvås, och så blifver det rent.

59. Detta är lagen om det som blifver angripet af spetälska, antingen det är en klädnad af ylle eller linne, eller det är väfdt eller virkadt tyg eller något föremål som är gjordt af skinn, hvad det vara må — den lag, efter hvilken det skall förklaras rent eller orent.

14 Kapitlet.

Den spetälskes rening. Spetälska på hus.

Och Herren talade till Mose och sade:
2. Detta vare lagen om huru man skall förfara, när den som haft spetälska skall renas: Han skall föras till prästen;

Matt. 8: 4. Mark. 1: 44. Luk. 5: 14. 17: 14.

3. och prästen skall gå ut utanför lägret. Om då prästen, när han beser den spetälske, finner, att han är botad från den spetälska, hvaraf han varit angripen,

4. så skall prästen bjuda, att man för dens räkning, som skall renas, tager två lefvande rena fåglar, cedertråd, rosenrödt garn och isop. Ps. 51: 9.

5. Och prästen skall bjuda, att man slaktar den ena fågeln öfver ett lerkärl med friskt vatten i.

6. Sedan skall han taga den lefvande fågeln, så ock cedertrået, det rosenröda garnet och isopen, och detta alltsammans, jämväl den lefvande fågeln, skall han doppa i den fågelns blod, som blifvit slaktad öfver det friska vattnet.

7. Och han skall stänka sju gånger på den som skall renas från spetälskan; och sedan han så renat honom, skall han släppa den lefvande fågeln fri ute på marken.

8. Och den som skall renas skall två sina kläder och raka af allt sitt hår och bada sig i vatten, så blifver han ren och får sedan gå in i lägret. Dock skall han stanna utanför sitt tält i sju dagar. 4 Mos. 12: 14 f.

9. Och på sjunde dagen skall han raka af allt sitt hår, både hufvudhåret och skägget och ögonbrynen: allt sitt hår skall han raka af. Och han skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten, så blifver han ren.

10. Och på åttonde dagen skall han taga två felfria lamm af hankön och ett årsgammalt felfritt lamm af honkön, så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, och därtill en log olja.

11. Och prästen, som förrättar reningen, skall ställa den som skall renas och allt det andra fram inför Herrens ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

12. Och prästen skall taga det ena lammet och offra det till ett skuldoffer jämte tillhörande log olja och vifta dets såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte.

13. Och man skall slakta lammet på samma plats, där man slaktar synd- och brännoffersdjuren, på en helig plats; ty skuldoffret tillhör prästen, likasom syndoffret; det är högheligt. 3 Mos. 7: 6 f.

14. Och prästen skall taga något af skuldoffrets blod, och därmed skall prästen bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot.

15. Sedan skall prästen taga af tillhörande log olja och gjuta i sin vänstra hand,

16. och prästen skall doppa sitt högra pekfinger i oljan, som han har i sin vänstra hand, och stänka något af oljan med sitt finger sju gånger inför Herrens ansikte.

17. Och med det som blifver öfver af oljan i hans hand skall prästen bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot, ofvanpå skuldoffersblodet.

18. Och det som därefter är öfver af oljan i prästens hand skall han gjuta på dens hufvud, som skall renas; så skall prästen bringa försoning för honom inför Herrens ansikte.

19. Därpå skall prästen offra syndoffret och bringa försoning för den som skall renas, så att han blifver fri ifrån sin orenhet; sedan skall han slakta brännoffersdjuret.

20. Och prästen skall offra brännoffret på altaret och tillika spisoffret. När så prästen bringar försoning för honom, så blifver han ren.

21. Men om han är fattig och icke kan anskaffa så mycket, så skall han taga allenast ett lamm till skuldoffer och vifta det för att bringa försoning för sig, och allenast en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, och därtill en log olja,

22. så ock två turturdufvor eller två unga dufvor, efter som han kan anskaffa; den ena skall vara till syndoffer, den andra till brännoffer.

23. Och han skall för att förklaras ren bära allt detta till prästen på åttonde dagen, till uppenbarelsetältets ingång, inför Herrens ansikte.

24. Och prästen skall taga skuldofferslammet och tillhörande log olja, och detta skall prästen vifta såsom ett viftoffer, inför Herrens ansikte.

25. Och man skall slakta skuldofferslammet, och prästen skall taga af skuldoffrets blod och bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot.

26. Sedan skall prästen gjuta något af oljan i sin vänstra hand,

27. och prästen skall stänka med sitt högra pekfinger något af oljan, som han har i sin vänstra hand, sju gånger inför Herrens ansikte.

28. Och prästen skall med oljan, som han har i sin hand, bestryka högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot, ofvanpå skuldoffersblodet.

29. Och det som är öfver af oljan i prästens hand skall han gjuta på dens hufvud, som skall renas, till att bringa försoning för honom inför Herrens ansikte.

30. Därpå skall han offra den ena af turturdufvorna eller af de unga dufvorna, hvad han nu kunnat anskaffa;

31. efter som han kunnat anskaffa, skall han offra den ena till syndoffer och den andra till brännoffer, tillika med spisoffret. Så skall prästen bringa försoning inför Herrens ansikte för den som skall renas.

32. Detta är lagen om den som varit angripen af spetälska, men icke kan anskaffa hvad som rätteligen hör till hans rening.

33. Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

34. När I kommen in i Kanaans land, som jag vill gifva eder till besittning, och jag låter något hus i det land I fån till besittning blifva angripet af spetälska,

35. så skall husets ägare gå och anmäla det för prästen och säga: »Det synes som om mitt hus vore angripet af spetälska.»

36. Då skall prästen bjuda, att man, innan prästen går in för att bese det angripna stället, utrymmer huset, på det att icke allt som är i huset må blifva orent. Och därefter skall prästen gå in för att bese huset.

37. Om han då, när han beser det angripna stället, finner, att det angripna stället på husets vägg bildar grönaktiga eller rödaktiga fördjupningar, som visa sig lägre än den öfriga väggen,

38. så skall prästen gå ut ur huset, till dörren på huset, och stänga huset för sju dagar.

39. Om då prästen, när han på sjunde dagen kommer igen och beser det, finner, att fläcken har utbredt sig på husets vägg,

40. så skall prästen bjuda, att man bryter ut de stenar, som äro angripna, och kastar dem utanför staden på någon oren plats.

41. Men huset skall man skrapa öfverallt innantill och kasta det afskrapade murbruket utanför staden på någon oren plats.

42. Och man skall taga andra stenar och sätta in dem i de förras ställe och taga annat murbruk och rappa huset därmed.

43. Om likväl en fläck åter kommer fram på huset, sedan man brutit ut stenarna, och sedan man skrapat huset, och sedan det blifvit rappadt,

44. så skall prästen gå in och bese det, och om han då finner, att fläcken har utbredt sig på huset, så är detta en elakartad spetälska på huset; det är orent.

45. Och man skall rifva ned huset med dess stenar och trävirke och allt murbruk på huset och föra bort allt-

sammans utanför staden till någon oren plats.

46. Och om någon har gått in i huset under den tid det skulle vara stängdt, så skall han vara oren ända till aftonen.

47. Och om någon har legat i huset, skall han två sina kläder, och om någon har ätit i huset, skall också han två sina kläder.

48. Men om prästen, när han går in och beser huset, finner, att fläcken icke har utbredt sig på huset, sedan det blifvit rappadt, så skall han förklara huset rent, ty då är det onda häfdt.

49. Och han skall till husets rening taga två fåglar, cederträ, rosenrödt garn och isop.

50. Och han skall slakta den ena fågeln öfver ett lerkärl med friskt vatten i.

51. Sedan skall han taga cederträet, isopen, det rosenröda garnet och den lefvande fågeln och doppa alltsammans i den slaktade fågelns blod och det friska vattnet och stänka på huset sju gånger.

52. Så skall han rena huset med fågelns blod och det friska vattnet och med den lefvande fågeln, cederträet, isopen och det rosenröda garnet.

53. Och han skall släppa den lefvande fågeln fri ute på marken utanför staden. När han så bringar försoning för huset, så blifver det rent.

54. Detta är lagen om allt som blifver angripet af spetälska eller spetälskeskorf,

55. om spetälska på kläder och på hus,

56. om upphöjningar på huden, utslag och ljusa fläckar,

57. till undervisning om när något är orent eller rent. Detta är lagen om spetälska.

15 Kapitlet.

Oren flytning hos man och kvinna.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. Talen till Israels barn och sägen till dem: Om någon får flytning ur sitt kött, så är sådan flytning oren.

3. Och angående hans orenhet, medan flytningen varar, gäller följande: Ehvad hans kött afsöndrar flytningen, eller det tillsluter sig för flytningen, så är han oren.

4. Allt hvarpå den sjuke ligger blifver orent, och allt hvarpå han sitter blifver orent.

5. Och den som kommer vid det hvarpå han legat skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

6. Och den som sätter sig på något hvarpå den sjuke suttit skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

7. Och den som kommer vid den sjukes kropp skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

8. Och om den sjuke spottar på någon som är ren, skall denne två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

9. Och allt hvarpå den sjuke sitter, när han färdas någonstädes, blifver orent.

10. Och hvar och en som kommer vid något, hvad det vara må, som legat under honom skall vara oren ända till aftonen; och den som bär bort något sådant skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

11. Och hvar och en som den sjuke kommer vid utan att hafva sköljt sina händer i vatten skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

12. Och ett lerkärl, som den sjuke kommer vid, skall sönderslås; men är det ett träkärl, skall det sköljas med vatten.

13. När den som har flytning blifver ren från sin flytning, skall han för att förklaras ren räkna sju dagar och därefter två sina kläder, och sedan skall han bada sin kropp i rinnande vatten, så blifver han ren.

14. Och på åttonde dagen skall han taga sig två turturdufvor eller två unga dufvor och komma inför Herrens ansikte till uppenbarelsetältets ingång och gifva dem åt prästen.

15. Och prästen skall offra dem, den ena till syndoffer och den andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för honom inför Herrens ansikte, till rening från hans flytning.

16. Och om en man har haft sädesutgjutning, så skall han bada hela sin kropp i vatten och vara oren ända till aftonen.

17. Och allt slags klädnad och allt af skinn, hvarpå sådan sädesutgjutning har skett, skall tvås i vatten och vara orent ända till aftonen.

18. Och när en man har legat hos en kvinna och sädesutgjutning skett, så

skola de båda bada sig i vatten och vara orena ända till aftonen.

19. Och när en kvinna har sin flytning, i det att blod afgår ur hennes kött, skall hon vara oren i sju dagar, och hvar och en som kommer vid henne skall vara oren ända till aftonen.

3 Mos. 18: 19. 20: 18. Hes. 18: 6.

20. Och allt hvarpå hon ligger under sin månadsrening blifver orent, och allt hvarpå hon sitter blifver orent.

21. Och hvar och en som kommer vid det hvarpå hon legat skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

22. Och hvar och en som kommer vid något hvarpå hon suttit skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

23. Och om någon sak blifvit lagd på det hvarpå hon legat eller suttit och någon då kommer vid denna sak, så skall han vara oren ända till aftonen.

24. Och om en man ligger hos henne och något af hennes månadsflöde kommer på honom, skall han vara oren i sju dagar, och allt hvarpå han ligger blifver orent.

25. Och om en kvinna har blodflöde under en längre tid, utan att det är hennes månadsrening, eller om hon har flöde utöfver tiden för sin månadsrening, så skall om henne, så länge hennes orena flöde varar, gälla detsamma som under hennes månadsreningstid; hon är oren.

26. Om allt hvarpå hon ligger, så länge hennes flöde varar, skall gälla detsamma som om det hvarpå hon ligger under sin månadsrening; och allt hvarpå hon sitter blifver orent, likasom under hennes månadsrening.

27. Och hvar och en som kommer vid något af detta blifver oren; han skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.

28. Men om hon blifver ren från sitt flöde, skall hon räkna sju dagar och sedan vara ren.

29. Men på åttonde dagen skall hon taga sig två turturdufvor eller två unga dufvor och bära dem till prästen, till uppenbarelsetältets ingång.

30. Och prästen skall offra den ena till syndoffer och den andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för henne inför Herrens ansikte, till rening från hennes orena flöde.

31. Så skolen I bevara Israels barn från orenhet, på det att de icke må dö i sin orenhet, om de orena mitt tabernakel, som står midt ibland dem.

4 Mos. 5: 2 f.

32. Detta är lagen om den som har flytning och om den som har sädesutgjutning, så att han därigenom blifver oren,

33. och om den kvinna, som har sin månadsrening, och om den som har någon flytning, ehvad det är man eller kvinna, så ock om en man, som ligger hos en oren kvinna.

16 Kapitlet.

Den stora försoningsdagen.

Och Herren talade till Mose efter Arons två söners död, de bådas som träffades af döden, när de trädde fram inför Herrens ansikte. 3 Mos. 10: 1 f.

2. Och Herren sade till Mose: Säg till din broder Aron, att han icke på hvilken tid som helst får gå in i helgedomen innanför förlåten, framför nådastolen, som är ofvanpå arken, på det att han icke må dö; ty i molnskyn vill jag uppenbara mig öfver nådastolen.

3. Så skall förfaras, när Aron skall gå in i helgedomen: Han skall taga en ungtjur till syndoffer och en vädur till brännoffer; 3 Mos. 4: 3.

4. han skall ikläda sig en helig lifklädnad af linne och hafva benkläder af linne öfver sitt kött, och han skall omgjorda sig med ett bälte af linne och vira en hufvudbindel af linne om sitt hufvud; detta är de heliga kläderna, och han skall bada sin kropp i vatten, innan han ikläder sig dem.

5. Och af Israels barns menighet skall han mottaga två bockar till syndoffer och en vädur till brännoffer.

6. Och Aron skall föra fram sin egen syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus.

7. Sedan skall han taga de två bockarna och ställa dem inför Herrens ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

8. Och Aron skall draga lott om de två bockarna: en lott för Herren och en lott för Asasel.

9. Och den bock, som lotten bestämmer åt Herren, skall Aron föra fram och offra till syndoffer.

10. Men den bock, som lotten bestämmer åt Asasel, skall ställas lefvande inför Herrens ansikte, att försoning må bringas för honom, på det att han må släppas fri ut till Asasel i öknen.

11. Aron skall alltså föra fram sin syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus; han skall slakta sin syndofferstjur.

12. Sedan skall han taga ett fyrfat, fullt med glöd från altaret, som står inför Herrens ansikte, och taga sina händer fulla med stött välluktande rökelse; och han skall bära in detta innanför förlåten. Hebr. 9: 7 f.

13. Och rökelsen skall han lägga på elden inför Herrens ansikte, så att ett moln af rökelse skyler nådastolen, som är ofvanpå vittnesbördet, på det att han icke må dö.

14. Och han skall taga af tjurens blod och stänka med sitt finger framtill på nådastolen, och framför nådastolen skall han stänka blodet sju gånger med sitt finger. Hebr. 10: 4.

15. Sedan skall han slakta folkets syndoffersbock och bära in hans blod innanför förlåten; och han skall göra med hans blod såsom han gjorde med tjurens blod: han skall stänka därmed på nådastolen och framför nådastolen.

16. Så skall han bringa försoning för helgedomen och rena den från Israels barns orenheter och öfverträdelser, hvad de än må hafva syndat. Och på samma sätt skall han göra med uppenbarelsetältet, som har sin plats hos dem midt ibland deras orenheter.

17. Och ingen människa får vara i uppenbarelsetältet från den stund, då han går in för att bringa försoning i helgedomen, ända till dess han gått ut. Så skall han bringa försoning för sig och sitt hus och för Israels hela församling.

18. Sedan skall han gå ut till altaret, som står inför Herrens ansikte, och bringa försoning för det; han skall taga af tjurens blod och af bockens blod och stryka på altarets horn rundt omkring, 2 Mos. 30: 10.

19. och han skall stänka blodet därpå med sitt finger sju gånger och rena och helga det från Israels barns orenheter.

20. När han så har fullbordat försoningen för helgedomen, uppenbarelsetältet och altaret, skall han föra fram den lefvande bocken.

21. Och Aron skall lägga båda sina händer på den lefvande bockens hufvud och bekänna öfver honom Israels barns alla missgärningar och alla deras öfverträdelser, hvad de än må hafva syndat; han skall lägga dem på bockens hufvud och genom en man, som hålles därtill redo, släppa honom ut i öknen.

22. Så skall bocken bära alla deras missgärningar på sig ut i vildmarken; man skall släppa bocken ut i öknen.

23. Därefter skall Aron gå in i uppenbarelsetältet och taga af sig linnekläderna, som han hade iklädt sig, då han gick in i helgedomen; och han skall lämna dem där.

24. Och han skall bada sin kropp i vatten på en helig plats och ikläda sig sina vanliga kläder; sedan skall han gå ut och offra sitt eget brännoffer och folkets brännoffer och bringa försoning för sig och för folket.

25. Och fettet af syndoffersdjuret skall han förbränna på altaret.

26. Men den som släppte bocken ut till Asasel skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret.

27. Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, hvilkas blod blef inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet.

3 Mos. 4: 11 f. 6: 30. Hebr. 13: 11.

28. Och den som bränner upp detta skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret.

29. Och detta skall vara för eder en evärdlig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skolen I späka eder och icke göra något arbete, hvarken infödingen eller främlingen, som bor ibland eder.

3 Mos. 23: 27 f. 4 Mos. 29: 7 f.

30. Ty på den dagen skall försoning bringas för eder till att rena eder; från alla edra synder skolen I renas inför Herrens ansikte.

31. En hvilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då späka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga.

32. Och den präst, som blifvit smord och mottagit handfyllning till att vara präst i sin faders ställe, skall bringa denna försoning; han skall ikläda sig linnekläderna, de heliga kläderna,

33. och han skall bringa försoning för det allraheligaste och försoning för uppenbarelsetältet och altaret, och han skall bringa försoning för prästerna och allt folket i församlingen.

34. Detta skall vara för eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för Israels barn till rening från alla deras synder, en gång om året.

Och han gjorde såsom Herren hade bjudit Mose.

17 Kapitlet.

Slaktandet af djur. Förbud att förtära blod och köttet af själfdöda eller rifna djur.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem: Detta är hvad Herren har bjudit och sagt:

3. Om någon af Israels hus i lägret eller utanför lägret slaktar ett fäkreatur eller ett lamm eller en get

4. utan att föra fram djuret till uppenbarelsetältets ingång för att framföra det såsom en offergåfva åt Herren framför Herrens tabernakel, så skall detta tillräknas den mannen såsom blodskuld, ty blod har han utgjutit, och den mannen skall utrotas ur sitt folk.

5. Därför skola Israels barn föra sina slaktdjur, hvilka de plägat slakta ute på marken, fram till Herren, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen, och där slakta dem såsom tackoffer åt Herren.

6. Och prästen skall hälla blodet på Herrens altare vid ingången till uppenbarelsetältet och förbränna fettet till en välbehaglig lukt för Herren.

7. Och de skola icke mer offra sina slaktoffer åt de onda andar, som de löpa efter i horeri. Detta skall vara en evärdlig stadga för dem från släkte till släkte. 5 Mos. 32: 17. 1 Kor. 10: 20.

8. Och du skall säga till dem: Om någon af Israels hus eller af främlingarna, som bo ibland dem, offrar ett brännoffer eller ett slaktoffer

9. och icke för det fram till uppenbarelsetältets ingång för att offra det åt Herren, så skall den mannen utrotas ur sitt folk. 5 Mos. 12: 5 f.

10. Och om någon af Israels hus eller af främlingarna, som bo ibland dem, förtär något blod, så skall jag vända mitt ansikte mot honom, som förtär blodet, och utrota honom ur hans folk. 3 Mos. 3: 17. 7: 26 f. 5 Mos. 12: 16, 23 f. 15: 23. Apg. 15: 20.

11. Ty allt kötts själ är i blodet, och jag har gifvit eder det till altaret, till att bringa försoning för edra själar; ty blodet är det som bringar försoning, genom själen som är däri. Hebr. 9: 22.

12. Därför säger jag till Israels barn: Ingen af eder skall förtära blod; och främlingen, som bor ibland eder, skall icke heller förtära blod.

13. Och om någon af Israels barn eller af främlingarna, som bo ibland dem, fäller ett villebråd af fyrfotadjur eller en fågel, sådant som får ätas, så skall han låta blodet rinna ut och öfvertäcka det med jord.

14. Ty så är det med allt kötts själ, att blodet är det som innehåller själen; därför säger jag till Israels barn: I skolen icke förtära något kötts blod. Ty blodet är allt kötts själ; hvar och en som förtär det skall utrotas.

1 Mos. 9: 4.

15. Och hvar och en som äter ett själfdödt eller ihjälrifvet djur, ehvad han är inföding eller främling, skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen; då blifver han ren. 2 Mos. 22: 31. 3 Mos. 11: 40.

16. Men om han icke tvår sina kläder och icke badar sin kropp, kommer han att bära på missgärning.

18 Kapitlet.

Förbjudna leder. Onaturlig beblandelse.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem:

3. Jag är Herren, eder Gud. I skolen icke göra såsom man gör i Egyptens land, där I hafven bott. Ej heller skolen I göra såsom man gör i Kanaans land, dit jag vill föra eder; I skolen icke vandra efter deras stadgar.

4. Efter mina rätter skolen I göra, och mina stadgar skolen I hålla och vandra efter dem. Jag är Herren, eder Gud. 3 Mos. 25: 18.

5. Ja, I skolen hålla mina stadgar och rätter, ty den människa, som gör efter dem, skall lefva genom dem. Jag är Herren.

Neh. 9: 29. Hes. 20: 11. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

6. Ingen bland eder skall komma vid någon kvinna, som är hans nära blodsförvant, och blotta hennes blygd. Jag är Herren.

7. Du skall icke blotta din faders blygd genom att blotta din moders blygd; hon är din moder, du skall icke blotta hennes blygd.

8. Du skall icke blotta någon annan kvinnas blygd, som är din faders hustru, ty det är din faders blygd.

1 Mos. 49: 4. 3 Mos. 20: 11. 5 Mos. 22: 30. 27: 20.

9. Du skall icke blotta din systers blygd, ehvad hon är din faders dotter

eller din moders dotter, ehvad hon är född hemma eller född ute.
3 Mos. 20: 17.

10. Du skall icke blotta din sondotters eller din dotterdotters blygd, ty det är din egen blygd.

11. Du skall icke blotta din faders hustrus dotters blygd, ty hon är af din faders släkt, hon är din syster.

12. Du skall icke blotta din faders systers blygd; hon är din faders nära blodsförvant. 3 Mos. 20: 19.

13. Du skall icke blotta din moders systers blygd, ty hon är din moders nära blodsförvant.

14. Du skall icke blotta din faders broders blygd: vid hans hustru skall du icke komma; hon är din faders syster. 3 Mos. 20: 20.

15. Du skall icke blotta din svärdotters blygd; hon är din sons hustru, hennes blygd skall du icke blotta.
3 Mos. 20: 12.

16. Du skall icke blotta din broders hustrus blygd, ty det är din broders blygd. 3 Mos. 20: 21. Mark. 6: 18.

17. Du skall icke blotta en kvinnas blygd och tillika hennes dotters; du skall icke heller taga till hustru hennes sondotter eller dotterdotter och blotta dennas blygd; de äro nära blodsförvanter, sådant är en skändlighet.
3 Mos. 20: 14.

18. Och du skall icke till hustru taga en kvinna jämte hennes syster, så att du uppväcker fiendskap mellan dem, i det att du blottar den enas blygd och tillika den andras, medan den förra lefver.

19. Du skall icke komma vid en kvinna och blotta hennes blygd, när hon är oren under sin månadsrening.
3 Mos. 20: 18.

20. Med din nästas hustru skall du icke beblanda dig, så att du genom henne blifver oren. 3 Mos. 20: 10.

21. Du skall icke gifva någon af dina afkomlingar till offer åt Molok; du skall icke ohelga din Guds namn. Jag är Herren.
3 Mos. 20: 2 f. 5 Mos. 18: 10. 2 Kon. 23: 10.

22. Du skall icke ligga hos en man såsom man ligger hos en kvinna; det är en styggelse. 1 Mos. 19: 7. 3 Mos. 20: 13.

23. Du skall icke beblanda dig med något djur, så att du genom detta blifver oren. Och ingen kvinna skall hafva att skaffa med något djur, så att hon beblandar sig därmed; det är en vederstygglighet.
2 Mos. 22: 19. 3 Mos. 20: 15 f. 5 Mos. 27: 21.

24. I skolen icke orena eder med något af allt detta, ty med allt sådant hafva de hedningar orenat sig, som jag fördrifver för eder.

25. Därigenom har landet blifvit orenadt, och jag har på det hemsökt dess missgärning, så att landet har utspytt sina inbyggare.

26. Så hållen då I mina stadgar och rätter, och ingen af eder, ehvad han är inföding eller en främling, som bor ibland eder, må göra någon af alla dessa styggelser.

27. Ty alla dessa styggelser hafva landets inbyggare, som varit där före eder, bedrifvit, så att landet har blifvit orenadt.

28. Gören intet sådant, på det att landet icke må utspy eder, om I så orenen det, likasom det utspyr det folk, som har bott där före eder.

29. Ty hvar och en som gör någon af alla dessa styggelser skall utrotas ur sitt folk, hvar och en som gör sådant.

30. Iakttagen därför hvad jag bjudit eder iakttaga, så att I icke gören efter någon af de styggeliga stadgar, som man har följt före eder, och så orenen eder genom dem. Jag är Herren, eder Gud.

19 Kapitlet.

Helighetsregler.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barns hela menighet och säg till dem: I skolen vara heliga, ty jag, Herren, eder Gud, är helig. 3 Mos. 11: 44 f.

3. Hvar och en af eder frukte sin moder och sin fader. Mina sabbater skolen I hålla. Jag är Herren, eder Gud. 2 Mos. 20: 8 f. 31: 13.

4. I skolen icke vända eder till afgudar och icke göra eder gjutna gudar. Jag är Herren, eder Gud.
2 Mos. 20: 3 f., 23. 34: 17.

5. När I viljen offra tackoffer åt Herren, skolen I offra det på sådant sätt, att I blifven välbehagliga. 3 Mos. 7: 11 f.

6. Samma dag I offren det skall det ätas, eller ock den följande dagen; men det som blifver öfver till tredje dagen skall uppbrännas i eld.

7. Om det ätes på tredje dagen, så är det en vederstygglighet; det blifver då icke välbehagligt.

8. Den som äter däraf kommer att bära på missgärning, ty han har ohel-

gat det som var helgadt åt Herren, och han skall utrotas ur sitt folk.

9. När I inbärgen skörden af edert land, skall du icke skörda intill ytterstа kanten af din åker, icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd.
3 Mos. 23: 22. 5 Mos. 24: 19 f.

10. Och i din vingård skall du icke göra någon efterskörd, och de affallna drufvorna i din vingård skall du icke plocka upp; du skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen. Jag är Herren, eder Gud.

11. I skolen icke stjäla eller ljuga eller begå något svek mot hvarandra.
2 Mos. 20: 15 f. Ef. 4: 25, 28. 1 Tess. 4: 6.

12. I skolen icke svärja falskt vid mitt namn; då ohelgar du din Guds namn. Jag är Herren. 2 Mos. 20: 7. 5 Mos. 5: 11. Matt. 5: 33 f. Jak. 5: 12.

13. Du skall icke med orätt afhända din nästa något eller taga något ifrån honom med våld. Du skall icke förhålla dagakarlen hans lön öfver natten till morgonen. 5 Mos. 24: 14 f. Tob. 4: 15. Syr. 34: 27. Jak. 5: 4.

14. Du skall icke förbanna en döf, och för en blind skall du icke lägga något hvarpå han kan falla; du skall frukta din Gud. Jag är Herren.
5 Mos. 27: 18.

15. I skolen icke göra orätt i domen; du skall icke hafva anseende till den ringes person, ej heller vara partisk för den mäktige; du skall döma din nästa rätt. 2 Mos. 23: 3. 5 Mos. 1: 17. 16: 19. Ords. 24: 23. Jak. 2: 9.

16. Du skall icke gå med förtal bland ditt folk; du skall icke stå efter din nästas blod. Jag är Herren. Ps. 15: 3.

17. Du skall icke hafva hat till din broder i ditt hjärta, men väl må du tillrättavisa din nästa, på det att du icke för hans skull må komma att bära på synd. Syr. 19: 13 f. Matt. 5: 22. 18: 15. Luk. 17: 3. 1 Joh. 2: 9 f. 3: 15.

18. Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon af ditt folk, utan du skall älska din nästa såsom dig själf. Jag är Herren. Matt. 5: 43 f. 22: 39. Rom. 12: 19. 13: 9. Gal. 5: 14. 1 Tess. 5: 15. 1 Petr. 3: 9. Jak. 2: 8.

19. Mina stadgar skolen I hålla: Du skall icke låta två slags djur af din boskap para sig med hvarandra; din åker skall du icke beså med två slags säd; en klädnad af två olika slags garn får icke komma på dig. 5 Mos. 22: 9 f.

20. Om en man har legat hos en kvinna och beblandat sig med henne och hon är trälinna i en annan mans våld och hon icke har blifvit friköpt eller frigifven, då skola de straffas, men icke dödas, eftersom hon icke var fri.

21. Och han skall föra fram sitt skuldoffer inför Herren, till uppenbarelsetältets ingång, en skuldoffersvädur.

22. När så prästen medelst skuldoffersväduren bringar försoning för honom inför Herrens ansikte för den synd han begått, så blifver den synd han begått honom förlåten.

23. När I kommen in i landet och planteren träd af olika slag med ätbar frukt, så skolen I anse deras frukt såsom deras förhud. I tre år skolen I hålla dem för oomskurna och icke äta af dem;

24. men under det fjärde året skall all deras frukt vara helgad till Herrens lof,

25. och först under det femte skolen I äta deras frukt. Så skolen I göra, på det att de må gifva så mycket större afkastning åt eder. Jag är Herren, eder Gud.

26. I skolen icke äta något med blod uti. I skolen icke befatta eder med spådom eller teckentyderi. 3 Mos. 3: 17. 17: 10 f. 5 Mos. 12: 16, 23 f. 15: 23. Apg. 15: 20.

27. I skolen icke rundklippa kanten af edert hufvudhår, ej heller skall du afstympa kanten af ditt skägg.
3 Mos. 21: 5.

28. I skolen icke göra något märke på eder kropp för någon död, ej heller inbränna skrifttecken på eder. Jag är Herren. 5 Mos. 14: 1.

29. Du skall icke ohelga din dotter med att låta henne blifva en sköka, på det att icke landet må förfalla i skökoväsende och blifva uppfyllt af skändlighet.

30. Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hafva fruktan. Jag är Herren.

31. I skolen icke vända eder till andar, som tala genom besvärjare eller signare. Söken icke sådana, så att I blifven orena genom dem. Jag är Herren, eder Gud.
3 Mos. 20: 6, 27. 1 Sam. 28: 7 f. Jes. 8: 19.

32. För ett grått hufvud skall du stå upp, och den gamle skall du ära; du skall frukta din Gud. Jag är Herren.
Syr. 8: 7.

33. När en främling bor hos eder i edert land, skolen I icke förtrycka honom. 2 Mos. 22: 21. 23: 9.

34. Främlingen, som bor hos eder, skall räknas såsom en inföding bland

eder, du skall älska honom såsom dig själf; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens land. Jag är Herren, eder Gud.

35. I skolen icke göra orätt i domen, icke i fråga om mått, vikt eller mål.
5 Mos. 25: 13 f. Ords. 11: 1. 16: 11. 20: 10. Mik. 6: 10 f.

36. Riktig våg, riktiga vikter, riktig efa, riktigt hinmått skolen I hafva. Jag är Herren, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land.

37. Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter och göra efter dem. Jag är Herren.

20 Kapitlet.

Straffbestämmelser.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Du skall ock säga till Israels barn: Om någon af Israels barn eller af främlingarna, som bo i Israel, gifver någon af sina afkomlingar åt Molok, så skall han straffas med döden; folket i landet skall stena honom. 3 Mos. 18: 21.

3. Och jag skall vända mitt ansikte mot den mannen och utrota honom ur hans folk, därför att han har gifvit en af sina afkomlingar åt Molok och därmed orenat min helgedom och ohelgat mitt heliga namn.

4. Om folket i landet ser genom fingrarna med den mannen, när han gifver en af sina afkomlingar åt Molok, så att de icke döda honom,

5. då skall jag själf vända mitt ansikte mot den mannen och mot hans släkt; och honom och alla dem som hafva följt honom och lupit i horeri efter Molok skall jag utrota ur deras folk.

6. Och om någon vänder sig till andar, som tala genom besvärjare eller signare, för att i horeri löpa efter dem, så skall jag vända mitt ansikte mot honom och utrota honom ur hans folk.
3 Mos. 19: 31. 5 Mos. 18: 10 f.

7. Så skolen I nu hålla eder heliga och vara heliga; ty jag är Herren, eder Gud. 3 Mos. 11: 44 f. 19: 2. 1 Petr. 1: 16.

8. Och I skolen hålla mina stadgar och göra efter dem. Jag är Herren, som helgar eder.

9. Om någon förbannar sin fader eller sin moder, skall han straffas med döden; sin fader och sin moder har han förbannat, blodskuld låder vid honom. 2 Mos. 21: 17. 5 Mos. 27: 16. Ords. 20: 20. 30: 17. Matt. 15: 4.

10. Om någon bedrifver hor med en annan mans hustru, om han bedrifver hor med sin nästas hustru, så skola de straffas med döden, både mannen och kvinnan, som hafva bedrifvit hor.
2 Mos. 20: 14. Matt. 5: 27. Joh. 8: 4 f.

11. Om någon ligger hos en kvinna, som är hans faders hustru, så blottar han sin faders blygd; de skola båda straffas med döden, blodskuld låder vid dem. 3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 22: 30. 27: 20.

12. Om någon ligger hos sin svärdotter, så skola de båda straffas med döden; de hafva bedrifvit en vederstygglighet, blodskuld låder vid dem.
3 Mos. 18: 15.

13. Om en man ligger hos en annan man såsom man ligger hos en kvinna, så göra de båda en styggelse; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem. 1 Mos. 19: 7. 3 Mos. 18: 22.

14. Om någon till hustru tager en kvinna och tillika hennes moder, så är det en skändlighet; man skall uppbränna både honom och dem i eld, att icke någon skändlighet må finnas bland eder.
3 Mos. 18: 17.

15. Om en man beblandar sig med något djur, så skall han straffas med döden, och djuret skolen I dräpa.
3 Mos. 18: 23.

16. Och om en kvinna kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så skall du dräpa både kvinnan och djuret; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem.

17. Om någon tager till hustru sin syster, sin faders dotter eller sin moders dotter, och ser hennes blygd och hon ser hans blygd, så är det en skamlig gärning, och de skola utrotas inför sitt folks ögon; han har blottat sin systers blygd, han bär på missgärning.
3 Mos. 18: 9.

18. Om någon ligger hos en kvinna, som har sin månadsrening, och blottar hennes blygd, i det att han aftäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn, så skola de båda utrotas ur sitt folk. 3 Mos. 18: 19.

19. Du skall icke blotta din moders systers eller din faders systers blygd. Ty den så gör aftäcker sin nära blodsförvants blygd; de komma att bära på missgärning. 3 Mos. 18: 12 f.

20. Om någon ligger hos sin farbroders hustru, så blottar han sin farbroders blygd; de komma att bära på synd, barnlösa skola de dö. 3 Mos. 18: 14.

21. Om någon tager sin broders hustru, så är det en oren gärning; han

blottar då sin broders blygd, barnlösa skola de blifva. 3 Mos. 18: 16.

22. Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter och göra efter dem, på det att landet icke må utspy eder, det land, dit jag vill föra eder, så att I fån bo där.

3 Mos. 18: 25, 28.

23. Och I skolen icke vandra efter det folks stadgar, som jag vill fördrifva för eder; ty just därför att de bedrifvit allt sådant, har jag blifvit led vid dem.

24. Och därför har jag sagt till eder: I skolen besitta deras land, ty jag skall gifva eder det till besittning, ett land, som flyter af mjölk och honung. Jag är Herren, eder Gud, som har afskilt eder från andra folk.

25. Så skolen I nu göra skillnad mellan rena fyrfotadjur och orena och mellan rena fåglar och orena, så att I icke gören eder själfva till styggelse för de fyrfotadjurs eller fåglars skull eller för de kräldjurs skull på marken, som jag har afskilt, på det att I måtte hålla dem för orena.

3 Mos. 11: 2 f. 5 Mos. 14: 3 f.

26. I skolen vara mig heliga, ty jag, Herren, är helig, och jag har afskilt eder från andra folk, på det att I skolen höra mig till. 2 Mos. 19: 5.

27. När någon, man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller signeri, skall han straffas med döden; man skall stena honom, blodskuld låder vid honom. 5 Mos. 18: 10 f.

21 Kapitlet.

Helighetsregler för prästerna.

Och Herren sade till Mose: Säg till prästerna, Arons söner, säg till dem: En präst får icke ådraga sig orenhet genom någon död bland sitt folk,

4 Mos. 6: 6 f. Hes. 44: 25.

2. utom genom sina närmaste blodsförvanter: sin moder, sin fader, sin son, sin dotter, sin broder;

3. så ock genom sin syster, om hon var jungfru och bodde hos honom och icke tillhörde någon man, i sådant fall må han ådraga sig orenhet genom henne.

4. Eftersom han är en herre bland sitt folk, får han icke ådraga sig orenhet och göra sig ohelig.

5. Prästerna skola icke raka någon del af sitt hufvud skallig eller afraka kanten af sitt skägg eller rista något märke på sin kropp.

3 Mos. 19: 27 f. Hes. 44: 20.

6. De skola vara helgade åt sin Gud och icke ohelga sin Guds namn, ty de bära fram Herrens eldsoffer, sin Guds spis; därför skola de vara heliga.

7. Ingen af dem skall taga till hustru en sköka eller en vanärad kvinna, ej heller skall någon taga till hustru en kvinna, som blifvit förskjuten af sin man, ty prästen är helgad åt sin Gud.

8. Därför skall du akta honom helig, ty han bär fram din Guds spis; han skall vara dig helig, ty jag, Herren, som helgar eder, är helig.

9. Om en prästs dotter ohelgar sig genom skökolefnad, så ohelgar hon sin fader; hon skall uppbrännas i eld.

10. Den som är öfverstepräst bland sina bröder, den på hvilkens hufvud smörjelseoljan blifvit utgjuten och som mottagit handfyllning till att iklåda sig prästkläderna, han skall icke hafva sitt hår oordnadt, ej heller rifva sönder sina kläder; 3 Mos. 10: 6.

11. och han skall icke gå in till någon död; icke ens genom sin fader eller genom sin moder får han ådraga sig orenhet.

12. Och ur helgedomen skall han icke gå ut, på det att han icke må ohelga sin Guds helgedom, ty hans Guds smörjelseolja, hvarmed han har blifvit invigd, är på honom. Jag är Herren.

13. Till hustru skall han taga en kvinna som är jungfru. Hes. 44: 22.

14. En änka eller en förskjuten hustru eller en vanärad kvinna, en sköka — en sådan får han icke taga, utan en jungfru af sitt folk skall han taga till hustru,

15. på det att han icke må ohelga sin lifsfrukt bland sitt folk; ty jag är Herren, som helgar honom.

16. Och Herren talade till Mose och sade:

17. Tala till Aron och säg: Af dina afkomlingar i kommande släkten skall ingen som har något lyte träda fram för att frambära sin Guds spis.

18. Ingen skall träda fram, som har något lyte, hvarken en blind eller en halt eller en som har lyte i ansiktet eller har någon lem för stor,

19. ingen som har brutit arm eller ben,

20. ingen som är puckelryggig eller förkrympt eller som har fel på ögat eller som har skabb eller annat utslag eller som är snöpt.

21. Af prästen Arons afkomlingar skall ingen som har något lyte gå fram för att frambära Herrens eldsoffer; han

har ett lyte, han skall icke gå fram för att frambära sin Guds spis.

22. Sin Guds spis må han äta, både det som är högheligt och det som är heligt, 4 Mos. 18: 8 f.

23. men eftersom han har ett lyte, skall han icke gå in till förlåten, ej heller skall han gå fram till altaret, på det att han icke må ohelga mina heliga ting; ty jag är Herren, som helgar dem.

24. Och Mose talade detta till Aron och hans söner och alla Israels barn.

22 Kapitlet.

Ytterligare regler för prästerna. Föreskrifter om djuroffren.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Aron och hans söner och säg, att de skola hålla sig ifrån de heliga gåfvor, som Israels barn frambära åt mig, på det att de icke må ohelga mitt heliga namn. Jag är Herren.

3. Säg till dem: Om i kommande släkten någon af edra afkomlingar, medan orenhet låder vid honom, kommer vid de heliga gåfvor, som Israels barn frambära åt Herren, så skall han utrotas ur min åsyn. Jag är Herren.

4. Om någon af Arons afkomlingar är spetälsk eller har flytning, skall han icke äta af de heliga gåfvorna, förrän han blifvit ren; ej heller den som kommer vid någon som blifvit oren genom en död, eller den som haft sädesutgjutning; 3 Mos. 15: 2 f., 16.

5. ej heller den som kommer vid något slags smådjur, genom hvilket man blifver oren, eller vid en människa, genom hvilken man blifver oren, på hvad sätt denna än må hafva blifvit oren.

6. Den som kommer vid något sådant, han skall vara oren ända till aftonen och skall icke äta af de heliga gåfvorna, förrän han har badat sin kropp i vatten.

7. Men när solen har gått ned, är han ren, och sedan må han äta af de heliga gåfvorna, ty det är hans spis.

8. Ett självdödt eller ihjälrifvet djur skall han icke äta, så att han därigenom blifver oren. Jag är Herren.
Hes. 44: 31.

9. De skola iakttaga hvad jag bjudit dem iakttaga, på det att de icke för det heligas skull må komma att bära på synd och så träffas af döden, därför att de ohelga det. Jag är Herren, som helgar dem.

10. Ingen främmande får äta af det heliga; en inhysesman hos prästen eller en hans legodräng skall icke äta af det heliga.

11. Men när en präst har köpt en träl för sina penningar, så må denne äta däraf, så ock den träl, som är född i hans hus; dessa må äta af hans spis.

12. När en prästs dotter blifvit en främmande mans hustru, skall hon icke äta af det heliga, som gifves till offergård.

13. Men när en prästs dotter blifvit änka eller blifvit förskjuten och hon är utan lifsfrukt och hon så kommer åter till sin faders hus och är där såsom i sin ungdom, då må hon äta af sin faders spis; men ingen främmande får äta däraf. 3 Mos. 10: 14.

14. Och om någon oppsåtligen äter af det heliga, skall han lägga femtedelen därtill och gifva prästen ersättning för det heliga. 3 Mos. 5: 16.

15. Prästerna skola icke ohelga de heliga gåfvorna, det som Israels barn gifva åt Herren,

16. och därigenom draga öfver dem missgärning och skuld, när de äta af deras heliga gåfvor; ty jag är Herren, som helgar dem.

17. Och Herren talade till Mose och sade:

18. Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem: Om någon af Israels hus eller af främlingarna i Israel vill offra något offer, vare sig det är ett löftesoffer eller ett frivilligt offer som de vilja offra åt Herren såsom brännoffer,

19. så skolen I göra det på sådant sätt, att I blifven välbehagliga; offret skall vara ett felfritt handjur, af fäkreaturen eller af fåren eller af getterna;

20. I skolen icke därtill taga ett djur, som har något lyte, ty genom ett sådant blifven I icke välbehagliga.
5 Mos. 15: 21. 17: 1.

21. Och när någon vill offra ett tackoffer åt Herren af fäkreaturen eller af småboskapen, vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt offer, så skall det vara felfritt för att blifva välbehagligt; intet lyte får finnas därpå. Mal. 1: 8 f., 13 f.

22. Det som är blindt eller brutet eller stympadt eller sårigt eller som har skabb eller annat utslag, sådant skolen I icke offra åt Herren; eldsoffer af sådant skolen I icke lägga på altaret åt Herren. 5 Mos. 15: 10.

23. Ett djur af fäkreaturen eller af

småboskapen, som har någon lem för stor eller för liten, må du väl offra såsom frivilligt offer, men såsom löftesoffer blifver det icke välbehagligt.

24. Och I skolen icke offra åt Herren något som blifvit snöpt genom klämning eller krossning eller afslitning eller utskärning; sådant skolen I icke göra i edert land.

25. Icke heller af en utlännings hand skolen I mottaga och offra sådana djur till eder Guds spis, ty de äro skadade, de hafva ett lyte; genom sådana blifven I icke välbehagliga.

26. Och Herren talade till Mose och sade:

27. När en kalf eller ett får eller en get har blifvit född, skall djuret dia sin moder i sju dagar. Men allt ifrån den åttonde dagen är det välbehagligt såsom eldsoffersgåfva åt Herren.

2 Mos. 22: 30.

28. I skolen icke slakta något djur, vare sig af fäkreaturen eller af småboskapen, på samma dag som dess afföda. 5 Mos. 22: 6 f.

29. När I viljen offra ett loffoffer åt Herren, skolen I offra det på sådant sätt, att I blifven välbehagliga.

30. Det skall ätas samma dag; I skolen icke lämna något däraf kvar till följande morgon. Jag är Herren.

3 Mos. 7: 15.

31. I skolen hålla mina bud och göra efter dem. Jag är Herren.

32. I skolen icke ohelga mitt heliga namn, ty jag vill blifva helgad bland Israels barn. Jag är Herren, som helgar eder,

33. den som har fört eder ut ur Egyptens land, på det att jag må vara eder Gud. Jag är Herren.

23 Kapitlet.

Stadgar för högtiderna.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem: Detta är Herrens högtider, hvilka I skolen utlysa såsom heliga sammankomster till att vara mina högtider:

3. Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är hvilosabbat, en dag för helig sammankomst; intet arbete skolen I då göra. Det är Herrens sabbat, hvar I än ären bosatta.

2 Mos. 20: 9. 31: 15. 35: 2. 5 Mos. 5: 12 f. Luk. 13: 14.

4. Detta är Herrens högtider, de heliga sammankomster, som I skolen utlysa på bestämda tider:

5. I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid aftontiden, är Herrens påsk. 2 Mos. 12: 15 f. 23: 15. 4 Mos. 28: 16 f. 5 Mos. 16: 1.

6. Och på femtonde dagen i samma månad är Herrens osyrade bröds högtid; då skolen I äta osyradt bröd, i sju dagar.

7. På den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

8. Och I skolen offra eldsoffer åt Herren i sju dagar. På den sjunde dagen skall ock hållas en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

9. Och Herren talade till Mose och sade:

10. Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in i det land, som jag vill gifva eder, och I inbärgen dess skörd, så skolen I bära till prästen den kärfve, som är förstlingen af eder skörd.

11. Och den kärfven skall han vifta inför Herrens ansikte, att I mån blifva välbehagliga; dagen efter sabbaten skall prästen vifta den.

12. Och på den dag, då I låten vifta kärfven, skolen I offra ett felfritt årsgammalt lamm till brännoffer åt Herren,

13. och såsom spisoffer därtill två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, ett eldsoffer åt Herren till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer därtill en fjärdedels hin vins.

14. Och intet af det nya, hvarken bröd eller rostade ax eller korn af grönskuren säd, skolen I äta förrän på denna samma dag, då I hafven framburit offergåfvan åt eder Gud. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hvar I än ären bosatta.

15. Sedan skolen I räkna sju fulla veckor från dagen efter sabbaten, från den dag, då I framburen viftofferskärfven; 2 Mos. 23: 16. 5 Mos. 16: 9 f.

16. femtio dagar skolen I räkna intill dagen efter den sjunde sabbaten; då skolen I bära fram ett offer af den nya grödan åt Herren.

17. Från de orter, där I bon, skolen I bära fram viftoffersbröd, två kakor af två tiondedels efa fint mjöl, bakade med surdeg: en förstlingsgåfva åt Herren.

18. Och jämte brödet skolen I föra fram sju felfria årsgamla lamm, en ung-

tjur och två vädurar till att offras såsom brännoffer åt Herren, med tillhörande spisoffer och drickoffer: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

19. Därtill skolen I offra en bock till syndoffer och två årsgamla lamm till tackoffer.

20. Och prästen skall vifta dem såsom ett vifttoffer inför Herrens ansikte jämte förstlingsbröden, som framföras tillika med de båda lammen; de skola vara helgade åt Herren och tillhöra prästen.

21. Och till denna samma dag skolen I utlysa en helig sammankomst att hållas af eder; ingen arbetssyssla skolen I då göra. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hvar I änären bosatta.

22. Och när I inbärgen skörden af edert land, skall du icke skörda intill yttersta kanten af din åker, icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd; du skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen. Jag är Herren, eder Gud.

3 Mos. 19: 9 f. 5 Mos. 24: 19.

23. Och Herren talade till Mose och sade:

24. Tala till Israels barn och säg: I sjunde månaden, på första dagen i månaden, skolen I hålla sabbatshvila, en åminnelsefest med basunklang, en helig sammankomst. 4 Mos. 29: 1 f.

25. Ingen arbetssyssla skolen I då göra, och I skolen offra eldsoffer åt Herren.

26. Och Herren talade till Mose och sade:

27. Men på tionde dagen i samma sjunde månad är försoningsdagen; då skolen I hålla en helig sammankomst, och I skolen då späka eder; och I skolen offra eldsoffer åt Herren.

3 Mos. 16: 29 f. 4 Mos. 29: 7 f.

28. Och I skolen intet arbete göra på denna samma dag, ty det är en försoningsdag, då försoning bringas för eder inför Herrens, eder Guds, ansikte.

29. Och hvar och en som icke späker sig på denna samma dag skall utrotas ur sitt folk.

30. Och hvar och en som gör något arbete på denna samma dag, honom skall jag förgöra ur hans folk.

31. Intet arbete skolen I då göra. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, hvar I än åren bosatta.

32. En hvilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då späka eder. På nionde dagen i månaden om aftonen skolen I hålla denna eder sabbatshvila, från afton till afton.

33. Och Herren talade till Mose och sade:

34. Tala till Israels barn och säg: På femtonde dagen i samma sjunde månad är Herrens löfhyddohögtid, i sju dagar.

2 Mos. 23: 16. 4 Mos. 29: 12 f. 5 Mos. 16: 13.

35. På den första dagen skall man hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

36. I sju dagar skolen I offra eldsoffer åt Herren. På den åttonde dagen skolen I hålla en helig sammankomst, och I skolen offra eldsoffer åt Herren; då är högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

37. Detta är Herrens högtider, hvilka I skolen utlysa såsom heliga sammankomster, och på hvilka I skolen offra eldsoffer åt Herren, brännoffer och spisoffer, slaktoffer och drickoffer, hvar dag de för den dagen bestämda offren —

38. detta förutom Herrens sabbater och förutom edra öfriga gåfvor och förutom alla edra löftesoffer och förutom alla frivilliga offer, som I gifven åt Herren.

39. Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när I inbärgen afkastningen af landet, skolen I fira Herrens högtid, i sju dagar. På den första dagen är sabbatshvila, på den åttonde dagen är ock sabbatshvila.

40. Och I skolen på den första dagen taga frukt af edra skönaste träd, kvistar af palmer och grenar af lummiga träd och af pilträd och skolen så vara glada i sju dagar inför Herrens, eder Guds, ansikte. Neh. 8: 14 f.

41. I skolen fira denna högtid såsom en Herrens högtid sju dagar om året. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte; i sjunde månaden skolen I fira den.

42. Då skolen I bo i löfhyddor i sju dagar; alla de som äro infödingar i Israel skola bo i löfhyddor,

43. på det att edra efterkommande må veta, huru jag lät Israels barn bo i löfhyddor, då jag förde dem ut ur Egyptens land. Jag är Herren, eder Gud.

44. Och Mose talade till Israels barn om dessa Herrens högtider.

24 Kapitlet.

Föreskrifter om den gyllene ljusstaken och om skådebröden. En gudsförsmädare stenad. Strafflagar.

Och Herren talade till Mose och sade:
2. Bjud Israels barn att bära till dig ren olja, af stötta oliver, till ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna sättas upp. 2 Mos. 27: 20 f.
3. Utanför den förlåt, som hänger framför vittnesbördet, i uppenbarelsetältet, skall Aron beständigt sköta den från aftonen till morgonen, inför Herrens ansikte. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte.
4. Lamporna på den gyllene ljusstaken skall han beständigt sköta inför Herrens ansikte.
5. Och du skall taga fint mjöl och däraf baka tolf kakor; hvar kaka skall innehålla två tiondedels efa.
2 Mos. 25: 30.
6. Och du skall lägga upp dem i två rader, sex i hvar rad, på det gyllene bordet inför Herrens ansikte.
7. Och på hvardera raden skall du lägga ren rökelse, att denna må utgöra själfva altaroffret af bröden, ett eldsoffer åt Herren.
8. Sabbatsdag efter sabbatsdag skall man beständigt lägga upp dem inför Herrens ansikte: en gärd af Israels barn till ett evigt förbund.
9. De skola tillhöra Aron och hans söner och skola ätas af dem på en helig plats, ty de äro högheliga och äro hans evärdliga rätt af Herrens eldsoffer.
10. Och en man, som var son till en Israelitisk kvinna, men till fader hade en egyptisk man, gick ut bland Israels barn; och den israelitiska kvinnans son och en israelitisk man kommo i träta med hvarandra i lägret.
11. Och den israelitiska kvinnans son smädade Namnet* och hädade. Då förde de honom fram till Mose. Och hans moder hette Selomit, dotter till Dibri af Dans stam.
12. Och de satte honom i förvar, på det att de måtte få hans dom bestämd efter Herrens befallning.
13. Och Herren talade till Mose och sade:
14. För ut hädaren utanför lägret, och må alla som hörde det lägga sina händer på hans hufvud, och må sedan hela menigheten stena honom. 5 Mos. 17: 7.

* »Herren»; jfr 2 Mos. 6: 3.

15. Och till Israels barn skall du tala och säga: Om någon hädar sin Gud, kommer han att bära på synd.
16. Och den som smädar Herrens namn skall straffas med döden; hela menigheten skall stena honom. Ehvad det är en främling eller en inföding, som smädar Namnet, skall han dödas.
2 Mos. 20: 7.
17. Om någon slår ihjäl någon människa, skall han straffas med döden;
2 Mos. 21: 12. 4 Mos. 35: 15 f.
18. och den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det: lif för lif.
19. Och om någon vållar, att hans nästa får ett lyte, så skall man göra mot honom såsom han själf gjort:
2 Mos. 21: 23 f. 5 Mos. 19: 21.
20. bruten lem för bruten lem, öga för öga, tand för tand; samma lyte han vållat att en annan fått skall han själf få. Matt. 5: 38 f.
21. Den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det, och den som slår ihjäl en människa skall dödas.
22. En och samma lag skall gälla för eder, den skall gälla lika väl för främlingen som för infödingen; ty jag är Herren, eder Gud.
23. Och Mose talade detta till Israels barn; och de förde ut hädaren utanför lägret och stenade honom. Alltså gjorde Israels barn såsom Herren hade bjudit Mose.

25 Kapitlet.

Sabbatsår och jubelår.

Och Herren talade till Mose på Sinai berg och sade:
2. Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in i det land, som jag vill gifva eder, skall landet hålla sabbat åt Herren. 2 Mos. 23: 10 f.
3. I sex år skall du beså din åker och i sex år skära din vingård och inbärga afkastningen af landet,
4. men under det sjunde året skall landet hafva hvilosabbat, en Herrens sabbat; då skall du icke beså din åker och icke skära din vingård.
5. Hvad som uppväxer af spillsäden efter din skörd skall du icke skörda, och de drufvor, som växa på dina oskurna vinträd, skall du icke afbärga. Det skall vara ett sabbatshvilans år för landet.
6. Och hvad landets sabbat ändock gifver skolen I hafva till föda: du själf,

din tjänare och din tjänarinna, din daglönare och din inhysesman, de som bo hos dig.

7. Din boskap och de vilda djuren i ditt land skola ock hafva sin föda af all dess afkastning.

8. Och du skall räkna sju årsveckor, det är sju gånger sju år, så att tiden för de sju årsveckorna blifver fyrtionio år.

9. Då skall du i sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, låta blåsa i larmbasun; på försoningsdagen skolen I blåsa i basun öfver hela edert land.

3 Mos. 23: 27 f.

10. Och I skolen helga det femtionde året och utropa frihet i landet för alla dess inbyggare. Det skall vara ett jubelår för eder; hvar och en af eder skall då återfå sin arfsbesittning, hvar och en af eder skall återfå sin släktegendom. 3 Mos. 27: 24.

11. Ett jubelår skall detta femtionde år vara för eder; då skolen I icke så något, och hvad som då uppväxer af spillsäden skolen I icke skörda, och I skolen då icke afbärga edra oskurna vinträd.

12. Ty det är ett jubelår; heligt skall det vara för eder. Från själfva marken skolen I hämta eder föda, af dess afkastning.

13. Under ett sådant jubelår skall hvar och en af eder återfå sin arfsbesittning.

14. Om I nu säljen något åt eder nästa eller köpen något af eder nästa, skolen I icke göra hvarandra orätt:

15. efter antalet år från jubelåret skall du betala din nästa, efter antalet årsgrödor skall han få betalning af dig.

16. Alltefter som åren äro flera, skall du höja priset, och alltefter som åren äro färre, skall du sänka priset; ty ett visst antal grödor är det han säljer till dig.

17. I skolen icke göra hvarandra orätt, du skall frukta din Gud; ty jag är Herren, eder Gud.

18. Och I skolen göra efter mina stadgar, och mina rätter skolen I hålla och göra efter dem; då skolen I bo trygga i landet. 3 Mos. 26: 3 f. Jes. 1: 19.

19. Och landet skall gifva sin frukt, så att I hafven nog att äta, och I skolen bo trygga däri.

20. Och om I frågen: »Hvad skola vi äta under det sjunde året, om vi icke få så och icke få inbärga vår gröda?»

21. så mån I veta, att jag skall bjuda min välsignelse komma öfver eder under det sjätte året, så att det gifver gröda för de tre åren.

22. Och ännu när I det åttonde året sån, skolen I hafva af den gamla grödan att äta; ända till dess att grödan det nionde året har kommit in, skolen I hafva gammalt att äta.

23. När I säljen jord, skolen I icke sälja den för evärdlig tid, ty landet är mitt; I åren ju främlingar och gäster hos mig. 1 Krön. 29: 15. Ps. 39: 13.

24. I hela det land I fån till besittning skall det vara medgifvet att återbörda jordegendom.

25. Om din broder råkar i armod och säljer något af sin arfsbesittning, så må hans närmaste bördeman komma och återbörda det hans broder har sålt. Rut 4: 1 f.

26. Och om någon icke har någon bördeman, men han själf kommer i tillfälle att anskaffa hvad som behöfves för att återbörda,

27. så skall han räkna efter, huru många år som förflutit ifrån försäljningen, och betala lösen för de återstående åren åt den man, till hvilken han sålde, och skall så återfå sin besittning.

28. Men om han icke förmår anskaffa hvad som behöfves till att betala honom, så skall det han sålt förblifva i köparens hand intill jubelåret. Men på jubelåret skall det frånträdas, och han skall så återfå sin besittning.

29. Om någon säljer ett boningshus i en stad, som är omgifven med murar, skall han hafva rätt att återbörda det, innan ett år förflutit, sedan han sålde det; hans rätt att återbörda det är då inskränkt till viss tid.

30. Men om det icke blifvit återbördadt, förrän hela året är ute, så skall huset, om det ligger i en stad, som är omgifven med murar, förblifva köparens och hans efterkommandes egendom för evärdlig tid; det skall då icke frånträdas på jubelåret.

31. Men hus i sådana byar, som icke hafva murar omkring sig, skola räknas till landets åkermark; de skola kunna återbördas, och på jubelåret skola de frånträdas.

32. Dock skola leviterna inom de städer, som äro deras arfsbesittning, hafva evärdlig rätt att återbörda husen i städerna.

33. Också om någon annan af leviterna inlöser det sålda huset i den stad, där han har sin besittning, skall det dock frånträdas på jubelåret; ty husen

i levitstäderna äro leviternas arfsbesittning bland Israels barn.

34. Och ett fält, som är utmark omkring någon af deras städer, får icke säljas, ty det är deras evärdliga besittning. 4 Mos. 35: 2.

35. Om din broder råkar i armod och kommer på obestånd hos dig, så skall du taga dig af honom; såsom en främling eller en inhysesman skall han få lefva hos dig. 5 Mos. 15: 7 f.

36. Du skall icke ockra på honom eller taga ränta, ty du skall frukta din Gud, och du skall låta din broder lefva hos dig. 2 Mos. 22: 25. 5 Mos. 23: 19 f. Ps. 15: 5. Ords. 28: 8. Hes. 18: 8.

37. Du skall icke lämna honom dina penningar på ocker eller lämna honom af dina lifsmedel mot ränta.

38. Jag är Herren, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land för att gifva eder Kanaans land och vara eder Gud.

39. Om din broder råkar i armod hos dig och säljer sig åt dig, skall du icke låta honom göra trälarbete;

40. såsom en daglönare och en inhysesman skall han vara hos dig; intill jubelåret skall han tjäna hos dig. 2 Mos. 21: 2 f. 5 Mos. 15: 12 f. Jer. 34: 14.

41. Då skall du gifva honom fri, honom själf och hans barn med honom, och han skall återfå sin släktegendom, sin fädernebesittning skall han återfå.

42. Ty de äro mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens land; de skola icke säljas, såsom man säljer trälar.

43. Du skall icke med hårdhet bruka din makt öfver dem; du skall frukta din Gud. Ef. 6: 9. Kol. 4: 1.

44. Men om du vill skaffa dig en verklig träl eller trälinna, så skall du köpa en sådan träl eller trälinna från hedningarna, som bo rundt omkring eder.

45. I mån ock köpa sådana ibland barnen till inhysesmännen, som bo hos eder, och bland personer af deras släkt, som I hafven hos eder och som äro födda i edert land; sådana skola förblifva eder egendom.

46. Och dem mån I hafva att lämna såsom arf åt edra barn efter eder till egendom och besittning; dem kunnen I hafva till trälar evärdligen. Men ibland edra bröder, Israels barn, skall ingen med hårdhet bruka sin makt öfver den andre.

47. Om en främling eller en inhysesman hos dig kommer till välstånd och en din broder råkar i armod hos honom och säljer sig åt en dylik främling, som bor inhyses hos dig, eller eljest åt någon som tillhör en främlingssläkt,

48. så skall han sedan, efter det att han sålt sig, kunna lösas ut; någon af hans bröder må lösa honom;

49. eller ock må hans farbroder eller hans farbroders son lösa honom, eller må någon annan nära blodsförvant af hans släkt lösa honom; eller om han kommer i tillfälle därtill, må han själf lösa sig.

50. Därvid skall han jämte den som köpt honom räkna efter, huru lång tid förflutit ifrån det år, då han sålde sig åt honom, till jubelåret; och det pris, för hvilket han såldes, skall uppskattas efter årens antal; hans arbetstid hos honom skall beräknas till samma värde som en daglönares.

51. Om ännu många år äro kvar, skall han såsom lösen för sig betala en mot dem svarande del af det penningbelopp, för hvilket han blef köpt.

52. Om däremot allenast få år återstå till jubelåret, så skall han räkna efter detta, sig till godo, och betala lösen för sig efter antalet af de år han redan tjänat.

53. Såsom en daglönare, som är lejd för år, skall man behandla honom; ingen må inför dina ögon med hårdhet bruka sin makt öfver honom.

54. Men om han icke blifver löst på något af de nämnda sätten, så skall han på jubelåret gifvas fri, han själf och hans barn med honom.

55. Ty Israels barn äro mina tjänare; de äro mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens land. Jag är Herren, eder Gud.

26 Kapitlet.

Varning för afguderi. Löften för dem som hålla lagen, hotelser mot dess öfverträdare.

I skolen icke göra eder några afgudar, ej heller uppresa åt eder något beläte eller någon stod, eller uppsätta i edert land stenar med inhuggna bilder, för att tillbedja vid dem; ty jag är Herren, eder Gud. 2 Mos. 20: 4 f. 5 Mos. 5: 8 f. 16: 21 f. Ps. 81: 10 f. 97: 7.

2. Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hafva fruktan. Jag är Herren. 2 Mos. 20: 8. 3 Mos. 19: 30.

3. Om I vandren i mina stadgar och hållen mina bud och gören efter dem, 5 Mos. 11: 13 f. 28: 1 f.

4. så skall jag gifva eder regn i rätt tid, så att jorden gifver sin gröda och träden på marken bära sin frukt.

5. Och tröskliden skall hos eder räcka intill vinbärgningen, och vinbärgningen skall räcka intill såningstiden, och I skolen hafva bröd nog att äta och bo trygga i edert land.

6. Och jag skall skaffa frid i landet, och I skolen få ro, och ingen skall förskräcka eder. Jag skall göra slut på vilddjuren i landet, och intet svärd skall gå fram genom edert land.

7. I skolen jaga edra fiender framför eder, och de skola falla för edra svärd.

8. Fem af eder skola jaga hundra framför sig, och hundra af eder skola jaga tiotusen, och edra fiender skola falla för edra svärd.

Jos. 23: 10. 2 Krön. 14: 9, 12.

9. Och jag skall vända mig till eder och göra eder fruktsamma och föröka eder, och jag skall upprätthålla mitt förbund med eder. Hes. 37: 26 f.

10. Och gammal gröda, som länge legat inne, skolen I hafva att äta; I skolen nödgas skaffa den gamla undan för den nya.

11. Och jag skall uppsätta min boning midt ibland eder, och min själ skall icke förstå eder. 2 Kor. 6: 16.

12. Jag skall vandra midt ibland eder, och vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk.

13. Jag är Herren, eder Gud, som förde eder ut ur Egyptens land, på det att I icke skullen vara trälar där; och jag har brutit sönder edert ok och låtit eder gå med upprätt hufvud.

14. Men om I icke hören mig och icke gören efter alla dessa bud,

5 Mos. 28: 15 f. Klag. 2: 17. Mal. 2: 2 f.

15. om I förkasten mina stadgar, och om edra själar förstå mina rätter, så att I icke gören efter alla mina bud, utan bryten mitt förbund,

16. då skall ock jag handla på samma sätt mot eder: jag skall hemsöka eder med förskräckliga olyckor, med tärande sjukdom och feber, så att edra ögon försmäkta och eder själ förtvinar; och I skolen förgäfves så eder säd, ty edra fiender skola äta den.

17. Jag skall vända mitt ansikte mot eder, och I skolen blifva slagna af edra fiender; och de som hata eder skola råda öfver eder, och I skolen fly, om ock ingen förföljer eder.

Job 36: 12. Ords. 28: 1.

18. Om I, detta oaktadt, icke hören mig, så skall jag tukta eder sjufaldt värre för edra synders skull.

19. Jag skall krossa eder stolta makt. Jag skall låta eder himmel blifva såsom järn och eder jord såsom koppar.

5 Mos. 28: 23.

20. Och eder möda skall vara förspilld, ty eder jord skall icke gifva sin gröda och träden på marken skola icke bära sin frukt.

21. Om I ändock vandren mig emot och icke viljen höra mig, så skall jag slå eder sjufaldt värre, såsom edra synder förtjäna.

22. Jag skall sända öfver eder vilddjur, som skola döda edra barn och fördärfva eder boskap och förminska edert eget antal, så att edra vägar blifva öde. Hes. 14: 15.

23. Om I, detta oaktadt, icke låten tukta eder af mig, utan vandren mig emot,

24. så skall också jag vandra eder emot och slå eder sjufaldt för edra synders skull. 2 Sam. 22: 27. Ps. 18: 27.

25. Jag skall låta eder drabbas af ett hämndesvärd, som skall hämnas mitt förbund, och I skolen nödgas församla eder i städerna; men där skall jag sända pest bland eder, och I skolen blifva gifna i fiendehand.

26. Jag skall så fördärfva edert lifsuppehälle, att edert bröd skall kunna bakas i en enda ugn af tio kvinnor, och edert bröd skall utlämnas efter vikt, och när I äten, skolen I icke blifva mätta. Hes. 4: 16.

27. Om I, detta oaktadt, icke hören mig, utan vandren mig emot,

28. så skall också jag i vrede vandra eder emot och tukta eder sjufaldt för edra synders skull.

29. I skolen nödgas äta edra söners kött och äta edra döttrars kött.

5 Mos. 28: 53. 2 Kon. 6: 29. Jer. 19: 9. Klag. 4: 10.

30. Jag skall ödelägga edra offerhöjder och utrota edra solstoder; jag skall kasta edra döda kroppar på edra smutsgudars döda kroppar, ty min själ skall försmå eder. Hes. 6: 4 f.

31. Och jag skall göra edra städer till ruiner och föröda edra helgedomar, och jag skall icke mer med välbehag känna lukten af edra offer. Jes. 1: 13.

32. Jag skall själf ödelägga landet, så att edra fiender, som bo däri, skola häpna däröfver.

2 Krön. 36: 19 f. Jer. 19: 8. 25: 9.

33. Men eder skall jag förströ bland hedningarna, och jag skall förfölja eder med draget svärd; så skall edert land

blifva en ödemark, och edra städer skola blifva ruiner.

5 Mos. 28: 64 f. Jer. 9: 16. 15: 7.

34. Då skall landet få godtgörelse för sina sabbater, medan det ligger öde och I ären i edra fienders land. Ja, då skall landet hålla sabbat och gifva godtgörelse för sina sabbater. 2 Krön. 36: 21.

35. Medan det ligger öde, skall det hålla sabbat och få den hvila det icke fick på edra sabbater, då I bodden däri.

36. Och åt dem som blifva kvar af eder skall jag gifva försagda hjärtan i deras fienders länder, så att de jagas på flykten af ett prasslande löf, som röres af vinden, och fly, såsom flydde de för svärd, och falla, om ock ingen förföljer dem. Jes. 30: 17.

37. Och de skola stupa på hvarandra, likasom för svärd, om ock ingen förföljer dem. Ja, I skolen icke kunna hålla stånd mot edra fiender.

38. I skolen förgås bland hedningarna, och edra fienders land skall förtära eder.

39. Och de som blifva kvar af eder skola försmäkta i edra fienders land, genom sin egen missgärning, och försmäkta tillika genom sina fäders missgärning, likasom dessa gjort.

40. Och de skola nödgas bekänna den missgärning de själfva begått och den deras fäder begått genom att handla trolöst mot mig, och huru de vandrat mig emot Ps. 106: 6. Dan. 9: 4 f.

41. — hvarför också jag måste vandra dem emot och föra dem bort i deras fienders land — ja, då skola deras oomskurna hjärtan nödgas ödmjuka sig, då skola de få umgälla sin missgärning.

42. Och då skall jag tänka på mitt förbund med Jakob, då skall jag ock tänka på mitt förbund med Isak och på mitt förbund med Abraham, och på landet skall jag tänka.

43. Ty landet måste blifva öfvergifvet af dem och så få godtgörelse för sina sabbater genom att blifva öde, när de äro borta, och själfva skola de få umgälla sin missgärning, därför, ja, därför att de förkastat mina rätter, och därför att deras själar försmått mina stadgar.

44. Men detta oaktadt skall jag, medan de äro i sina fienders land, icke så förkasta eller försmå dem, att jag förgör dem och bryter mitt förbund med dem; ty jag är Herren, deras Gud.

5 Mos. 4: 30 f. Jes. 59: 20 f. Rom. 11: 26 f.

45. Nej, till fromma för dem skall jag tänka på förbundet med förfäderna, som jag förde ut ur Egyptens land, inför hedningarnas ögon, på det att jag skulle vara deras Gud. Jag är Herren.

46. Dessa äro de stadgar och rätter och lagar, som Herren fastställde mellan sig och Israels barn, på Sinai berg genom Mose.

27 Kapitlet.

Löfteslösen och tionde.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem: Om någon skall fullgöra ett löfte, ett sådant hvarvid du har att bestämma värdet på personer, som lofvas åt Herren, så gäller följande:

3. Om värdet skall bestämmas för en man, som är mellan tjugu och sextio år gammal, så skall du bestämma detta till femtio siklar silfver, efter helgedomssikelns vikt.

4. Om frågan gäller en kvinna, så skall du bestämma värdet till trettio siklar.

5. Om frågan gäller någon som är mellan fem år och tjugu år gammal, så skall det värde du bestämmer vara för mankön tjugu siklar och för kvinnkön tio siklar.

6. Om frågan gäller någon som är mellan en månad och fem år gammal, så skall det värde du bestämmer vara för mankön fem siklar silfver och för kvinnkön tre siklar silfver.

7. Om frågan gäller någon som är sextio år gammal eller därutöfver, så skall det värde du bestämmer vara, om det är en man, femton siklar, men för en kvinna skall det vara tio siklar.

8. Är någon för arm att kunna betala det värde du så bestämmer, då skall han ställas fram inför prästen, och prästen skall då bestämma ett värde för honom; efter hvad den som gjort löftet kan anskaffa skall prästen bestämma värdet för honom.

9. Om frågan gäller boskap, af de slag man får bära fram såsom offer åt Herren, så skall allt sådant, när man gifvit det åt Herren, vara heligt;

10. man skall icke utväxla eller utbyta det, vare sig ett bättre mot ett sämre eller ett sämre mot ett bättre. Om någon likväl utbyter ett djur mot ett annat, så skall både det förra och det som blifvit lämnadt i utbyte vara heligt.

11. Men om frågan gäller något slags orent djur, ett sådant som man icke får

bära fram såsom offer åt Herren, så skall djuret ställas fram inför prästen;

12. och prästen skall bestämma dess värde, alltefter som det är bättre eller sämre. Såsom du — prästen — bestämmer det, så skall det vara.

13. Och om ägaren vill lösa djuret, så skall han till det värde du bestämt lägga femtedelen af värdet.

14. Om någon helgar sitt hus, att det skall vara helgadt åt Herren, så skall prästen bestämma dess värde, alltefter som det är bättre eller sämre. Såsom prästen bestämmer dess värde, så skall det förblifva.

15. Och om den som har helgat sitt hus vill lösa det, så skall han till det värde i penningar du bestämt lägga femtedelen däraf; då blifver det hans.

16. Om någon helgar åt Herren ett stycke åker af sin arfsbesittning, så skall du bestämma dess värde efter utsädet därpå: mot hvar homer korn skola svara femtio siklar silfver.

17. Om han helgar sin åker ända från jubelåret, så skall det förblifva vid det värde du bestämmer.

18. Men om han helgar sin åker efter jubelåret, så skall prästen åt honom beräkna penningvärdet efter antalet af de år, som återstå till nästa jubelår; och ett motsvarande afdrag skall göras på det förut af dig bestämda värdet.

19. Och om den som har helgat åkern vill lösa den, så skall han till det värde i penningar du bestämt lägga femtedelen däraf; då förblifver den hans.

20. Om han icke löser åkern, men säljer den åt någon annan, så får åkern sedan icke lösas,

21. utan när åkern frånträdes på jubelåret, skall den vara helgad åt Herren, likasom en tillspillogifven åker; hans arfsbesittning tillfaller då prästen.

22. Om någon helgar åt Herren en åker, som han har köpt, en som icke hör till hans arfsbesittning,

23. så skall prästen åt honom uträkna beloppet af det bestämda värdet intill jubelåret; och han skall samma dag erlägga detta af dig bestämda värde, såsom helgadt åt Herren.

24. Men på jubelåret skall åkern återgå till den af hvilken den blifvit köpt och hvilkens arfvejord den är.

3 Mos. 25: 10.

25. Och när du bestämmer något värde, skall det alltid bestämmas i helgedomssiklar, sikeln räknad till tjugu gera.

26. Men det som är förstfödt ibland boskap och som tillhör Herren redan såsom förstfödt, det skall ingen helga; vare sig det är ett djur af fäkreaturen eller ett djur af småboskapen, tillhör det redan Herren.

2 Mos. 13: 2. 4 Mos. 3: 12. 8: 17. Luk. 2: 23.

27. Men om frågan gäller något orent djur, så skall man lösa det efter det värde du bestämmer och lägga femtedelen af värdet därtill. Om det icke löses, så skall det säljas efter det värde du bestämmer.

28. Och om frågan gäller något tillspillogifvet, hvad någon gifvit till spillo åt Herren af sin egendom, det må nu vara en människa eller ett boskapsdjur eller den åker, som är hans arfsbesittning, så får sådant hvarken säljas eller lösas; allt tillspillogifvet är högheligt och tillhör Herren.

5 Mos. 7: 2. Jos. 6: 18 f.

29. En människa, som har blifvit tillspillogifven, får aldrig lösas; en sådan måste dödas. 1 Sam. 15: 8, 9 f.

30. Och all tionde af jorden, vare sig af säden på jorden eller af trädens frukt, tillhör Herren; det är helgadt åt Herren. 5 Mos. 14: 22 f.

31. Om någon vill lösa något af sin tionde, så skall han lägga femtedelen af värdet därtill.

32. Och hvad beträffar tionde af fäkreatur eller af småboskap, allt som går under herdestafven, så skall af allt detta hvart tionde djur vara helgadt åt Herren;

33. man skall icke fråga efter, om det är bättre eller sämre, och man får icke utbyta det. Om någon likväl utbyter djuret, så skall både detta och det som blifvit lämnadt i utbyte vara heligt; det får icke lösas.

34. Dessa äro de bud, som Herren på Sinai berg gaf Israels barn genom Mose.

Fjärde Mosebok.

Numeri.

1 Kapitlet.

Mönstring af Israels stammar i Sinais öken.

Och Herren talade till Mose i Sinais öken, i uppenbarelsetältet, på första dagen i andra månaden af det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land; han sade:

2. »Räknen antalet af Israels barns hela menighet, efter deras släkter och efter deras familjer, hvart namn räknadt särskildt, allt mankön, hvar person för sig; 2 Mos. 30: 12. 4 Mos. 26: 2 f.

3. alla stridbara män i Israel, de män som äro tjugu år gamla eller därutöfver, dem skolen I inmönstra efter deras härafdelningar, du och Aron.

4. I skolen därvid taga till eder en man af hvar stam, den som är hufvudman för sin stams familjer.

5. Och dessa äro namnen på de män, som skola biträda eder: af Ruben: Elisur, Sedeurs son;

6. af Simeon: Selumiel, Surisaddais son;

7. af Juda: Naheson, Amminadabs son;

8. af Isaskar: Netanel, Suars son;

9. af Sebulon: Eliab, Helons son;

10. af Josefs barn: af Efraim: Elisama, Ammihuds son; af Manasse: Gamliel, Pedasurs son;

11. af Benjamin: Abidan, Gideonis son;

12. af Dan: Ahieser, Ammisaddais son;

13. af Aser: Pagiel, Okrans son;

14. af Gad: Eljasaf, Deguels son;

15. af Naftali: Ahira, Enans son.

16. Dessa skola vara ombud för menigheten såsom höfdingar för sina fädernestammar, hufvudmän för Israels ätter.»

17. Och Mose och Aron togo dessa namngifna män,

18. och sedan de församlat hela menigheten på första dagen i andra månaden, blef folket införd i förteckningen efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, hvar person för sig,

19. allt såsom Herren hade bjudit Mose; och han mönstrade dem i Sinais öken.

20. Och afkomlingarna af Rubens, Israels förstföddes, söner, uppteckade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, hvar person för sig, alla af mankön, som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

21. så många af Rubens stam som inmönstrades, utgjorde fyrtiosex tusen fem hundra.

22. Afkomlingarna af Simeons söner, uppteckade efter sina släkter och efter sina familjer, så många som inmönstrades, hvart namn räknadt särskildt, hvar person för sig, alla af mankön, som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

23. så många af Simeons stam som inmönstrades, utgjorde femtionio tusen tre hundra.

24. Afkomlingarna af Gads söner, uppteckade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

25. så många af Gads stam som inmönstrades, utgjorde fyrtiofem tusen sex hundra femtio.

26. Afkomlingarna af Judas söner, uppteckade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

27. så många af Juda stam som inmönstrades, utgjorde sjuttiofyra tusen sex hundra.

28. Afkomlingarna af Isaskars söner, uppteckade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

29. så många af Isaskars stam som inmönstrades, utgjorde femtiofyra tusen fyra hundra.

30. Afkomlingarna af Sebulons söner, uppteckade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

31. så många af Sebulons stam som inmönstrades, utgjorde femtiosju tusen fyra hundra.

32. Afkomlingarna af Josefs söner: Afkomlingarna af Efraims söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

33. så många af Efraims stam som inmönstrades, utgjorde fyrtio tusen fem hundra.

34. Afkomlingarna af Manasses söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

35. så många af Manasse stam som inmönstrades, utgjorde trettiotvå tusen två hundra.

36. Afkomlingarna af Benjamins söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

37. så många af Benjamins stam som inmönstrades, utgjorde trettiofem tusen fyra hundra.

38. Afkomlingarna af Dans söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

39. så många af Dans stam som inmönstrades, utgjorde sextiotvå tusen sju hundra.

40. Afkomlingarna af Asers söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

41. så många af Asers stam som inmönstrades, utgjorde fyrtioett tusen fem hundra.

42. Afkomlingarna af Naftalis söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, hvart namn räknadt särskildt, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män,

43. så många af Naftali stam som inmönstrades, utgjorde femtiotre tusen fyra hundra.

44. Dessa voro de inmönstrade, de som blefvo inmönstrade af Mose och Aron och Israels höfdingar, tolf män, som företrädde hvar och en sin stamfamilj.

45. Och alla de af Israels barn, som inmönstrades, efter deras familjer, de som voro tjugu år gamla eller därutöfver, alla stridbara män i Israel,

46. alla dessa inmönstrade utgjorde sex hundra tre tusen fem hundra femtio. 2 Mos. 12: 37. 38: 26. 4 Mos. 2: 32.

47. Men leviterna i sin fädernestam blefvo icke inmönstrade med de öfriga.

48. Ty Herren talade till Mose och sade:

49. Levi stam allenast skall du icke inmönstra, och du skall icke räkna antalet af dem med de öfriga Israels barn;

50. utan du skall förordna leviterna att förestå vittnesbördets tabernakel med alla dess redskap och alla dess tillbehör. De skola bära tabernaklet och alla dess redskap och göra tjänst därvid; och rundt omkring tabernaklet skola de hafva sitt läger.

51. När tabernaklet skall bryta upp, skola leviterna nedtaga det, och när tabernaklet skall slås upp, skola leviterna uppsätta det; men om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.

52. De öfriga Israels barn skola lägra sig hvar och en i sitt läger och hvar och en under sitt baner, efter sina härafdelningar;

53. men leviterna skola lägra sig rundt omkring vittnesbördets tabernakel, på det att icke förtörnelse må komma öfver Israels barns menighet; och leviterna skola iakttaga hvad som är att iakttaga vid vittnesbördets tabernakel.

54. Och Israels barn gjorde så; de gjorde i alla stycken såsom Herren hade bjudit Mose.

2 Kapitlet.

Föreskrifter om stammarnas plats i lägret och under tåget.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. Israels barn skola lägra sig hvar och en under sitt baner, vid de fälttecken, som höra till deras särskilda familjer; rundt omkring uppenbarelsetältet skola de lägra sig så, att de hafva det framför sig.

3. På framsidan, österut, skall Juda lägra sig under sitt baner, efter sina härafdelningar: Juda barns höfding Naheson, Amminadabs son,

4. med de inmönstrade, som utgöra hans här, sjuttiofyra tusen sex hundra man.

5. Bredvid honom skall Isaskars stam lägra sig: Isaskars barns höfding Netanel, Suars son,

6. med de inmönstrade, som utgöra hans här, femtiofyra tusen fyra hundra man.

7. Därnäst Sebulons stam: Sebulons barns höfding Eliab, Helons son,

8. med de inmönstrade, som utgöra hans här, femtiosju tusen fyra hundra man.

9. De inmönstrade, som tillhöra Juda läger, utgöra alltså tillsammans ett hundra åttiosex tusen fyra hundra man, delade i sina härafdelningar. De skola vid uppbrott tåga främst.

10. Ruben skall lägra sig under sitt baner söderut, efter sina härafdelningar: Rubens barns höfding Elisur, Sedeurs son,

11. med de inmönstrade, som utgöra hans här, fyrtiosex tusen fem hundra man.

12. Bredvid honom skall Simeons stam lägra sig: Simeons barns höfding Selumiel, Surisaddais son,

13. med de inmönstrade, som utgöra hans här, femtionio tusen tre hundra man.

14. Därnäst Gads stam: Gads barns höfding Eljasaf, Reguels son,

15. med de inmönstrade, som utgöra hans här, fyrtiofem tusen sex hundra femtio man.

16. De inmönstrade, som tillhöra Rubens läger, utgöra alltså tillsammans ett hundra femtioett tusen fyra hundra femtio man, delade i sina härafdelningar. Och de skola vid uppbrott tåga i andra rummet.

17. Sedan skall uppenbarelsetältet med leviternas läger hafva sin plats i tåget, midt emellan de öfriga lägren. I den ordning de lägra sig skola de ock tåga, hvar och en på sin plats, under sina baner.

18. Efraim skall lägra sig under sitt baner västerut, efter sina härafdelningar: Efraims barns höfding Elisama, Ammihuds son,

19. med de inmönstrade, som utgöra hans här, fyrtio tusen fem hundra man.

20. Bredvid honom skall Manasse stam lägra sig: Manasse barns höfding Gamliel, Pedasurs son,

21. med de inmönstrade, som utgöra hans här, trettiotvå tusen två hundra man.

22. Därnäst Benjamins stam: Benjamins barns höfding Abidan, Gideonis son,

23. med de inmönstrade, som utgöra hans här, trettiofem tusen fyra hundra man.

24. De inmönstrade, som tillhöra Efraims läger, utgöra alltså tillsammans ett hundra åtta tusen ett hundra man, delade i sina härafdelningar. Och de skola vid uppbrott tåga i tredje rummet.

25. Dan skall lägra sig under sitt baner norrut, efter sina härafdelningar: Dans barns höfding Ahieser, Ammisaddais son,

26. med de inmönstrade, som utgöra hans här, sextiotvå tusen sju hundra man.

27. Bredvid honom skall Asers stam lägra sig: Asers barns höfding Pagiel, Okrans son,

28. med de inmönstrade, som utgöra hans här, fyrtioett tusen fem hundra man.

29. Därnäst Naftali stam: Naftali barns höfding Ahira, Enans son,

30. med de inmönstrade, som utgöra hans här, femtiotre tusen fyra hundra man.

31. De inmönstrade, som tillhöra Dans läger, utgöra alltså tillsammans ett hundra femtiosju tusen sex hundra man. De skola vid uppbrott tåga sist, under sina baner.

32. Dessa voro efter sina familjer de af Israels barn som inmönstrades. De som inmönstrades i lägren, efter sina härafdelningar, utgjorde tillsammans sex hundra tre tusen fem hundra femtio man. 2 Mos. 12: 37. 38: 26. 4 Mos. 1: 46.

33. Men leviterna blefvo icke inmönstrade med de öfriga Israels barn, ty så hade Herren bjudit Mose.

34. Och Israels barn gjorde så; alldeles så, som Herren hade bjudit Mose, lägrade de sig under sina baner, och så tågade de ock, hvar och en i sin släkt, efter sin familj.

3 Kapitlet.

Räkning af leviterna och af de förstfödde. Föreskrifter om leviternas tjänstgöring vid helgedomen.

Detta är berättelsen om Arons och Moses släkt vid den tid, då Herren talade med Mose på Sinai berg.

2. Dessa äro namnen på Arons söner: Nadab, den förstfödde, och Abihu, Eleasar och Itamar. 2 Mos. 6: 23. 1 Krön. 6: 3.

3. Dessa voro namnen på Arons söner, de smorda prästerna, som mottagit handfyllning till att vara präster.

3 Mos. 8: 2 f.

4. Men Nadab och Abihu föllo döda ned inför Herrens ansikte, när de framburo främmande eld inför Herrens an-

slkte i Sinais öken; och de hade inga söner. Sedan voro Eleasar och Itamar präster under sin fader Aron.
3 Mos. 10: 1 f. 16: 1. 4 Mos. 26: 61. 1 Krön. 24: 2.

5. Och Herren talade till Mose och sade:

6. Levi stam skall du låta få tillträde hit, du skall låta dem stå inför prästen Aron för att betjäna honom.

7. De skola iakttaga hvad han har att iakttaga och hvad hela menigheten har att iakttaga inför uppenbarelsetältet, i det att de förrätta tjänsten vid tabernaklet.

8. Och de skola hafva vården om alla uppenbarelsetältets tillbehör och iakttaga hvad Israels barn hafva att iakttaga, i det att de förrätta tjänsten vid tabernaklet.

9. Alltså skall du gifva leviterna åt Aron och hans söner; de skola vara honom gifna såsom gåfva af Israels barn. 4 Mos. 8: 19 f. 18: 6.

10. Men Aron och hans söner skall du anbefalla att iakttaga hvad som hör till deras prästämbete. Om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.
4 Mos. 1: 51.

11. Och Herren talade till Mose och sade:

12. Se, jag har själf bland Israels barn uttagit leviterna i stället för allt förstfödt bland Israels barn, allt som öppnar moderlifvet, så att leviterna skola tillhöra mig. 4 Mos. 8: 16 f.

13. Ty mig tillhör allt förstfödt; på den dag, då jag slog allt förstfödt i Egyptens land, helgade jag åt mig allt förstfödt i Israel, såväl människor som boskap. Mig skola de tillhöra. Jag är Herren.
2 Mos. 12: 29. 13: 2. 34: 19. Luk. 2: 23.

14. Och Herren talade till Mose i Sinais öken och sade:

15. Mönstra Levi barn, efter deras familjer och efter deras släkter; alla af mankön, som äro en månad gamla eller därutöfver, skall du inmönstra.

16. Och Mose inmönstrade dem efter Herrens befallning, såsom honom hade blifvit bjudet.

17. Och dessa voro Levis söner, efter deras namn: Gerson, Kehat och Merari.
1 Mos. 46: 11. 2 Mos. 6: 16 f. 4 Mos. 26: 57 f.

18. Och dessa voro namnen på Gersons söner, efter deras släkter: Libni och Simei.

19. Och Kehats söner efter sina släkter voro Amram och Jishar, Hebron och Ussiel.

20. Och Meraris söner efter sina släkter voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras familjer.

21. Från Gerson härstammade libniternas släkt och simeiternas släkt; dessa voro gersoniternas släkter.

22. De af dem som inmönstrades, i det att man räknade alla dem af mankön, som voro en månad gamla eller därutöfver, dessa inmönstrade utgjorde sju tusen fem hundra.

23. Gersoniternas släkter hade sitt läger bakom tabernaklet, västerut.

24. Och höfding för gersoniternas stamfamilj var Eljasaf, Laels son.

25. Och Gersons barn skulle vid uppenbarelsetältet hafva vården om sjálfva tabernaklet och dess täckelse, om dess öfverdrag och om förhänget för ingången till uppenbarelsetältet,

26. vidare om förgårdens omhängen och om förhänget för ingången till förgården, som omgaf tabernaklet och altaret, så ock om dess streck — hvad arbete nu kunde förekomma därvid.

27. Från Kehat härstammade amraminternas släkt, jishariternas släkt, hebroniternas släkt och ussieliternas släkt; dessa voro kehatiternas släkter.

28. Då man räknade alla dem af mankön, som voro en månad gamla eller därutöfver, utgjorde de åtta tusen sex hundra; dessa voro de som skulle hafva vården om de heliga föremålen.

29. Kehats barns släkter hade sitt läger vid sidan af tabernaklet, söderut.

30. Och höfding för de kehatitiska släkternas stamfamilj var Elisafan, Ussiels son.

31. De skulle hafva vården om arken, bordet, ljusstaken, altarna och de tillbehör till de heliga föremålen, som begagnades vid gudstjänsten, så ock om förhänget och om allt arbete därvid.

32. Men öfverhöfding öfver alla leviterna var Eleasar, prästen Arons son; han var förman för dem som skulle hafva vården om de heliga föremålen.

33. Från Merari härstammade maheliternas släkt och musiternas släkt; dessa voro merariternas släkter.

34. Och de af dem som inmönstrades, i det att man räknade alla dem af mankön, som voro en månad gamla eller därutöfver, utgjorde sex tusen två hundra.

35. Och höfding för meraritiska släkternas stamfamilj var Suriel, Abihails son. De hade sitt läger vid sidan af tabernaklet, norrut.

36. Och Meraris barn fingo till åliggande att hafva vården om bräderna till tabernaklet, om dess tvärstänger, stolpar och fotstycken och om alla dess tillbehör och om allt arbete därvid,

37. så ock om stolparna till förgården rundt omkring med deras fotstycken, deras pluggar och streck.

38. Men midt för tabernaklet, på framsidan, midt för uppenbarelsetältet, österut, hade Mose och Aron och hans söner sitt läger; dessa skulle iakttaga hvad som var att iakttaga vid helgedomen, hvad Israels barn hade att iakttaga; men om någon främmande kom därvid, skulle han dödas.

39. De inmönstrade af leviterna, som Mose och Aron inmönstrade efter deras släkter, enligt Herrens befallning, alla af mankön, som voro en månad gamla eller därutöfver, utgjorde tillsammans tjugutvå tusen.

40. Och Herren sade till Mose: Mönstra allt förstfödt af mankön bland Israels barn, alla som äro en månad gamla eller därutöfver, och räkna antalet af deras namn.

41 Och uttag åt mig — ty jag är Herren — leviterna i stället för allt förstfödt bland Israels barn, så ock leviternas boskap i stället för allt förstfödt bland Israels barns boskap.

42. Och Mose mönstrade allt förstfödt bland Israels barn, såsom Herren hade bjudit honom.

43. Och de förstfödda af mankön, hvart namn räknadt särskildt, de som voro en månad gamla eller därutöfver, utgjorde, så många som inmönstrades, tillsammans tjugutvå tusen två hundra sjuttiotre.

44. Och Herren talade till Mose och sade:

45. Du skall uttaga leviterna i stället för allt förstfödt bland Israels barn, så ock leviternas boskap i stället för dessas boskap, så att leviterna skola tillhöra mig. Jag är Herren.

46. Men till lösen för de två hundra sjuttiotre personer, med hvilka antalet af Israels barns förstfödde öfverstiger leviternas antal, 4 Mos. 18: 15 f.

47. skall du taga fem siklar för hvar person; du skall taga upp dessa efter helgedomssikelns vikt, sikeln räknad till tjugu gera.

48. Och du skall gifva penningarna åt Aron och hans söner såsom lösen för de öfvertaliga bland folket.

49. Och Mose tog lösesumman för dessa, dem som voro öfvertaliga, när man räknade dem som genom leviterna voro lösta.

50. För Israels barns förstfödde tog han penningarna, ett tusen tre hundra sextiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt.

51. Och Mose gaf lösesumman åt Aron och hans söner, efter Herrens befallning, såsom Herren hade bjudit Mose.

4 Kapitlet.

Leviternas tjänsteåligganden.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. Räkna bland Levi barn antalet af Kehats barn, efter deras släkter och efter deras familjer,

3. dem som äro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år, alla tjänstbara män, som kunna förrätta sysslor vid uppenbarelsetältet. 4 Mos. 8: 24 f.

4. Och detta skall vara Kehats barns tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: de skola hafva hand om de höghelige föremålen. 4 Mos. 3: 31 f.

5. När lägret skall bryta upp, skola Aron och hans söner gå in och taga ned den förlåt, som hänger framför arken, och med den öfvertäcka vittnesbördets ark;

6. däröfver skola de lägga ett öfverdrag af tahasskinn och öfver detta ytterligare breda ett kläde, helt och hållet mörkblått; sedan skola de sätta in stängerna.

7. Och öfver skådebrödsbordet skola de breda ett mörkblått kläde och ställa därpå faten, skålarna och bägarna, äfvensom kannorna till drickoffren; »det beständiga brödet» skall ock läggas därpå. 2 Mos. 25: 29 f.

8. Häröfver skola de breda ett rosenrödt kläde och betäcka detta med ett öfverdrag af tahasskinn; sedan skola de sätta in stängerna.

9. Och de skola taga ett mörkblått kläde och därmed öfvertäcka ljusstaken och dess lampor, lamptänger och brickor, så ock alla därtill hörande oljekäri, som begagnas under tjänstgöringen därvid;

10. och de skola lägga den med alla dess tillbehör i ett öfverdrag af tahasskinn och sedan lägga alltsammans på en bår.

11. Öfver det gyllene altaret skola de likaledes breda ett mörkblått kläde och betäcka detta med ett öfverdrag af

tahasskinn; sedan skola de sätta in stängerna.

12. Och de skola taga alla gudstjänstredskap, som begagnas vid tjänstgöringen i helgedomen, och lägga dem i ett mörkblått kläde och betäcka dem med ett öfverdrag af tahasskinn och sedan lägga dem på en bär.

13. Och de skola taga bort askan från altaret och breda öfver det ett purpurrödt kläde

14. och lägga därpå alla tillbehör, som begagnas under tjänstgöringen därvid, fyrfaten, gafflarna, skoflarna och skålarna, korteligen altarets alla tillbehör; och däröfver skola de breda ett öfverdrag af tahasskinn och så sätta in stängerna.

15. Sedan nu Aron och hans söner, när lägret skall bryta upp, så hafva öfvertäckt de heliga föremålen och alla tillbehör till dessa heliga föremål, skola därefter Kehats barn komma för att bära; men de må icke röra vid de heliga föremålen, ty då skola de dö. Detta är hvad Kehats barn hafva att bära af det som hör till uppenbarelsetältet.

16. Och Eleasars, prästen Arons sons, åliggande skall vara att hafva vården om oljan till ljusstaken, om den välluktande rökelsen, om det dagliga spisoffret och om smörjelseoljan; hans åliggande skall vara att hafva vården om hela tabernaklet och om allt hvad däri är, de heliga föremålen och deras tillbehör.

17. Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

18. Låten icke kehatiternas släktgren utrotas ur leviternas stam.

19. Utan gören på följande sätt med dem, att de må lefva och icke dö, när de nalkas de högheliga föremålen: Aron och hans söner skola gå in och anvisa hvar och en af dem hvad han har att göra eller bära;

20. men själfva må de icke gå in och se de heliga föremålen, icke ens ett ögonblick, ty då skola de dö.

1 Sam. 6: 19.

21. Och Herren talade till Mose och sade:

22. Räkna ock antalet af Gersons barn, efter deras familjer och efter deras släkter.

23. Dem som äro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år skall du inmönstra, alla tjänstbara män, som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet.

24. Detta skall vara gersoniternas släkters tjänstgöring, hvad de hafva att göra och hvad de hafva att bära:

4 Mos. 3: 25 f.

25. de skola bära de tygvåder, af hvilka tabernaklet bildas, uppenbarelsetältets täckelse, dess öfverdrag och det öfverdrag af tahasskinn, som ligger ofvanpå detta, förhänget för ingången till uppenbarelsetältet,

26. vidare omhängena till förgården, förhänget för porten till förgården, som omgifver tabernaklet och altaret, så ock de till dem hörande strecken och alla redskap till arbetet därvid; och allt som härvid är att göra skola de förrätta.

27. På det sätt Aron och hans söner bestämma skall Gersons barns hela tjänstgöring försiggå, i fråga om allt hvad de hafva att bära och göra; och I skolen öfverlämna i deras vård allt hvad de hafva att bära.

28. Detta är den tjänstgöring, som Gersons barns släkter skola hafva vid uppenbarelsetältet; och hvad de hafva att iaktaga skola de utföra under ledning af Itamar, prästen Arons son.

29. Meraris barn skall du inmönstra, efter deras släkter och efter deras familjer.

30. Dem som äro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år skall du inmönstra, alla tjänstbara män, som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet.

31. Och detta är hvad som skall åligga dem att bära, allt hvad som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: bråderna till tabernaklet, dess tvärstänger, stolpar och fotstycken,

4 Mos. 3: 36 f.

32. så ock stolparna till förgården rundt omkring med deras fotstycken, pluggar och streck, korteligen alla deras tillbehör och allt som hör till arbetet därvid; och I skolen lämna dem en uppgift på de särskilda föremål, som det åligger dem att bära.

33. Detta skall vara de meraritiska släkternas tjänstgöring, allt hvad som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet; och det skall utföras under ledning af Itamar, prästen Arons son.

34. Och Mose och Aron och menighetens höfdingar inmönstrade Kehats barn, efter deras släkter och efter deras familjer,

35. dem som voro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år, alla tjänstbara män, som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet.

36. Och de af dem som inmönstrades, efter deras släkter, utgjorde två tusen sju hundra femtio.

37. Så många voro de af kehatiternas släkter som inmönstrades, summan af dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose och Aron inmönstrade, efter Herrens befallning genom Mose.

38. Och de af Gersons barn som inmönstrades, efter deras släkter och efter deras familjer,

39. de som voro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år, alla tjänstbara män, som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet,

40. dessa, som inmönstrades efter sina släkter och efter sina familjer, utgjorde två tusen sex hundra trettio.

41. Så många voro de af Gersons barns släkter som inmönstrades, summan af dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose och Aron inmönstrade, efter Herrens befallning.

42. Och de af Meraris barns släkter som inmönstrades, efter deras släkter och efter deras familjer,

43. de som voro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år, alla tjänstbara män, som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet,

44. dessa, som inmönstrades efter sina släkter, utgjorde tre tusen två hundra.

45. Så många voro de af Meraris barns släkter som inmönstrades, de som Mose och Aron inmönstrade, efter Herrens befallning genom Mose.

46. De af leviterna, som Mose och Aron och Israels höfdingar inmönstrade, efter deras släkter och efter deras familjer,

47. de som voro trettio år gamla eller därutöfver ända till femtio år, alla som kunde förrätta något tjänstgöringsarbete eller något bärarearbete vid uppenbarelsetältet,

48. dessa, som inmönstrades, utgjorde tillsammans åtta tusen fem hundra åttio.

49. Efter Herrens befallning blefvo de inmönstrade genom Mose, hvar och en till det som han hade att göra eller bära, och hvar och en fick det åligande, som Herren hade bjudit Mose.

5 Kapitlet.

Åtgärder för lägrets renhet. Lag om orättrådighet mot Herren. Lag om hustru, som misstänkes för otrohet.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Bjud Israels barn, att de skicka bort ur lägret hvar och en som är spetälsk eller har flytning och hvar och en som blifvit oren genom någon död. 3 Mos. 13: 46. 15: 2 f. 21: 1.

3. En sådan, vare sig man eller kvinna, skolen I skicka bort; till något ställe utanför lägret skolen I skicka honom, på det att han icke må orena deras läger; jag har ju min boning midt ibland dem. 5 Mos. 23: 14.

4. Och Israels barn gjorde så; de skickade dem till ett ställe utanför lägret; såsom Herren hade tillsagt Mose, så gjorde Israels barn.

5. Och Herren talade till Mose och sade:

6. Tala till Israels barn: Om någon, vare sig man eller kvinna, begår någon synd — hvad det nu må vara, hvari en människa kan försynda sig — i det att han begår en orättrådighet mot Herren, och denna person alltså ådrager sig skuld, 3 Mos. 5: 15 f. 6: 2 f.

7. så skall han bekänna den synd han begått och ersätta det han förbrutit sig på till dess fulla belopp och lägga femtedelen af värdet därtill; och detta skall han gifva åt den som han förbrutit sig emot.

8. Men om denne icke efterlämnat någon börderman, åt hvilken ersättning kan gifvas för det han förbrutit sig på, så skall ersättningen för detta gifvas åt Herren och tillhöra prästen, utom försoningsväduren, med hvilken försoning bringas för den skyldige.

9. Och alla heliga gåfvor, som Israels barn gifva såsom en gärd, hvilken de bära fram till prästen, skola tillhöra denne; 2 Mos. 29: 28. 3 Mos. 10: 13 f.

10. honom skola tillhöra allas heliga gåfvor; hvad någon gifver åt prästen skall tillhöra denne.

11. Och Herren talade till Mose och sade:

12. Tala till Israels barn och säg till dem: Om en hustru har svikit sin man och varit honom otrogen,

13. i det att någon annan har legat hos henne och beblandat sig med henne, utan att hennes man fått veta däraf, och utan att hon blifvit röjd, fastän hon verkligen låtit skända sig; om alltså intet vittne finnes mot henne och hon icke blifvit gripen på bar gärning,

14. men misstankens ande likväl kommer öfver honom, så att han får misstanke mot sin hustru, och hon nu verkligen har låtit skända sig; eller ock om misstankens ande kommer öfver ho-

nom, så att han får misstanke mot sin hustru, fastän hon icke låtit skända sig:

15. så skall mannen föra sin hustru till prästen och såsom offer för henne bära fram en tiondedels efa kornmjöl, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett misstankeoffer, ett åminnelseoffer, som bringar en missgärning i åminnelse. 3 Mos. 5: 11.

16. Och prästen skall föra henne fram och ställa henne inför Herrens ansikte.

17. Och prästen skall taga heligt vatten i ett lerkärl, och sedan skall prästen taga något af stoftet på tabernaklets golf och lägga i vattnet.

18. Och prästen skall ställa kvinnan fram inför Herrens ansikte och lösa upp kvinnans hår och lägga på hennes händer åminnelseoffret, det är misstankeoffret; men prästen själf skall hålla i sin hand det förbannelsebringande olycksvattnet.

19. Därefter skall prästen besvärja kvinnan och säga till henne: »Om ingen har lägrat dig och du icke har svikit din man genom att låta skända dig, så må detta förbannelsebringande olycksvatten icke skada dig.

20. Men om du har svikit din man och låtit skända dig, i det att någon annan än din man har beblandat sig med dig»

21. (prästen besvärjer nu kvinnan med förbannelsens ed, i det han säger till kvinnan:) »Då må Herren göra dig till ett exempel, som man nämner, när man förbannar och svär bland ditt folk; Herren må då låta din länd förvissna och din buk svälla upp;

22. ja, när du fått detta förbannelsebringande vatten in i ditt lif, så må det komma din buk att svälla upp och din länd att förvissna.» Och kvinnan skall säga: »Amen, Amen.»

23. Sedan skall prästen uppskrifva dessa förbannelser på ett blad och därpå aftvå dem i olycksvattnet

24. och gifva kvinnan det förbannelsebringande olycksvattnet att dricka, på det att detta förbannelsebringande vatten må blifva henne till olycka, när hon fått det i sig.

25. Och prästen skall taga misstankeoffret af kvinnans hand och vifta detta offer inför Herrens ansikte och bära det fram till altaret.

26. Och prästen skall af offret taga en handfull, det som utgör själfva altaroffret, och förbränna det på altaret; därefter skall han gifva kvinnan vattnet att dricka.

27. Och när han så gifvit henne vattnet att dricka, så skall ske, om hon låtit skända sig och varit sin man otrogen, att det förbannelsebringande vattnet, när hon fått det i sig, blifver henne till olycka, i det att hennes buk sväller upp och hennes länd förvissnar; och kvinnan skall blifva ett exempel, som man nämner, när man förbannar bland hennes folk.

28. Men om kvinnan icke har låtit skända sig, utan är ren, så skall hon förblifva oskadd och kunna undfå säd.

29. Detta är misstankelagen, om hustru förfaras skall, när en kvinna har svikit sin man och låtit skända sig,

30. eller när eljest misstankens ande kommer öfver en man, så att han misstänker sin hustru; han skall då ställa hustrun fram inför Herrens ansikte, och prästen skall med henne göra allt hvad denna lag stadgar.

31. Så skall mannen vara fri ifrån missgärning, men hustrun kommer att bära på missgärning.

6 Kapitlet.

Nasirlöften. Den prästerliga välsignelsen.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem: Om någon, vare sig man eller kvinna, har att fullgöra ett nasirlöfte, ett löfte att vara Herrens nasir,

3. så skall han afhålla sig från vin och starka drycker; han skall icke dricka någon syrad dryck af vin eller någon annan syrad stark dryck; intet slags drufsaft skall han dricka, ej heller skall han äta drufvor, vare sig friska eller torra. 3 Mos. 10: 9. Dom. 13: 7.

4. Så länge hans nasirtid varar, skall han icke äta något som kommer af vinträdet, icke ens drufvornas kärnor eller skal.

5. Så länge hans nasirlöfte varar, skall ingen rakknif komma på hans hufvud; till dess att den tid är ute, under hvilken han skall vara Herrens nasir, skall han vara helig och låta håret växa långt på sitt hufvud.

Dom. 13: 5. 1 Sam. 1: 11.

6. Så länge han är Herrens nasir, skall han icke nalkas någon död.

7. Icke ens genom sin fader eller sin moder, sin broder eller sin syster får han ådraga sig orenhet, om de dö, ty

han bär på sitt hufvud tecknet att han är sin Guds nasir;

8. så länge hans nasirtid varar, är han helgad åt Herren.

9. Men om någon oförtänkt och plötsligt dör i hans närhet och därmed orenar hans hufvud, på hvilket han bär nasirtecknet, så skall han raka sitt hufvud den dag han blifver ren; han skall raka det på sjunde dagen.

4 Mos. 19: 11, 14, 16, 19.

10. Och på åttonde dagen skall han bära fram till prästen två turturdufvor eller två unga dufvor, till uppenbarelsetältets ingång.

11. Och prästen skall offra en till syndoffer och en till brännoffer och bringa försoning för honom till rening från den synd han dragit öfver sig genom den döde; sedan skall han samma dag åter helga sitt hufvud;

12. han skall inviga sig till nasir åt Herren för lika lång tid som han förut lofvat. Och han skall föra fram ett årsgammalt lamm till skuldoffer. Den förra löftestiden skall vara ogill, därför att hans nasirat blef orenadt.

13. Och detta är lagen om en nasir: Den dag hans nasirtid är ute skall han föras fram till uppenbarelsetältets ingång;

14. och han skall såsom sitt offer åt Herren frambära ett årsgammalt felfritt lamm af hankön till brännoffer och ett årsgammalt felfritt lamm af honkön till syndoffer och en felfri vädur till tackoffer,

15. därjämte en korg med osyradt bröd, kakor af fint mjöl, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, så ock tillhörande spisoffer och drickoffer.

16. Och prästen skall bära detta fram inför Herrens ansikte och offra hans syndoffer och hans brännoffer.

17. Och väduren skall han offra till tackoffer åt Herren, jämte korgen med de osyrade bröden; prästen skall ock offra tillhörande spisoffer och dricksoffer.

18. Och nasiren skall vid ingången till uppenbarelsetältet raka sitt hufvud, på hvilket han bär nasirtecknet, och så taga sitt hufvudhår, sitt nasirtecken, och lägga det på elden, som brinner under tackoffret. Apg. 18: 18. 21: 23 f.

19. Och prästen skall taga den kokta vädursbogen och därjämte ur korgen en osyrad kaka och en osyrad tunnkaka och lägga detta på nasirens händer, sedan denne har rakat af sig nasirtecknet.

20. Och prästen skall vifta detta såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte; det skall vara helgadt åt prästen, jämte viftoffersbringan och offergärdsläret. Sedan får nasiren åter dricka vin.

2 Mos. 29: 27 f. 3 Mos. 7: 31 f.

21. Detta är lagen om den som aflagt ett nasirlöfte och om hvad han på grund af nasirlöftet skall offra åt Herren förutom hvad han eljest kan anskaffa; efter innehållet i det löfte han aflagt skall han göra, enligt lagen om hans nasirat.

22. Och Herren talade till Mose och sade:

23. Tala till Aron och hans söner och säg: När I välsignen Israels barn, skolen I säga så till dem:

24. Herren välsigne dig och bevare dig. Ps. 67: 2.

25. Herren låte sitt ansikte lysa öfver dig och vare dig nådig.

26. Herren vände sitt ansikte till dig och gifve dig frid.

27. Så skola de lägga mitt namn på Israels barn, och jag skall då välsigna dem.

7 Kapitlet.

Stamhöfdingarnas skänker till helgedomen.

Då nu Mose hade uppsatt tabernaklet och smort och helgat det med alla dess tillbehör och hade uppsatt altaret med alla dess tillbehör och smort och helgat detta, 2 Mos. 40: 17 f. 3 Mos. 8: 10 f.

2. framburos offergåfvor af Israels höfdingar, hufvudmännen för stamfamiljerna, det är stamhöfdingarna, som stodo i spetsen för de inmönstrade.

3. De förde fram såsom sin offergåfva inför Herrens ansikte sex öfvertäckta vagnar och tolf oxar: två höfdingar tillhopa en vagn och hvar höfding en oxe; dessa förde de fram inför tabernaklet.

4. Och Herren sade till Mose:

5. »Tag emot detta af dem för att bruka det till uppenbarelsetältets tjänst; och lämna det åt leviterna, alltefter beskaffenheten af hvars och ens tjänst.»

6. Och Mose tog emot vagnarna och oxarna och gaf dem åt leviterna.

7. Två vagnar och fyra oxar gaf han åt Gersons barn, efter beskaffenheten af deras tjänst;

8. fyra vagnar och åtta oxar gaf han åt Meraris barn, efter beskaffenheten

af den tjänst de förrättade under ledning af Itamar, prästen Arons son;
9. men åt Kehats barn gaf han icke något, ty dem ålåg att hafva hand om de heliga föremålen, och dessa skulle bäras på axlarna.
10. Och höfdingarna förde fram skänker till altarets invigning, när det smordes; höfdingarna förde fram dessa sina offergåfvor inför altaret.
11. Och Herren sade till Mose: »Låt höfdingarna, en i sänder, hvar och en på sin dag, föra fram sina offergåfvor till altarets invigning.»
12. Och den som på första dagen framförde sin offergåfva var Naheson, Amminadabs son, af Juda stam.
13. Hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
14. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
15. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
16. och en bock till syndoffer
17. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Nahesons, Amminadabs sons, offergåfva.
18. På andra dagen framförde Netanel, Suars son, höfdingen för Isaskar, sin gåfva;
19. han framförde såsom sin offergåfva ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
20. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
21. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
22. och en bock till syndoffer
23. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Netanels, Suars sons, offergåfva.
24. På tredje dagen kom höfdingen för Sebulons barn, Eliab, Helons son;
25. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
26. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
27. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
28. och en bock till syndoffer
29. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eliabs, Helons sons, offergåfva.
30. På fjärde dagen kom höfdingen för Rubens barn, Elisur, Sedeurs son;
31. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
32. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
33. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
34. och en bock till syndoffer
35. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Elisurs, Sedeurs sons, offergåfva.
36. På femte dagen kom höfdingen för Simeons barn, Selumiel, Surisaddais son;
37. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
38. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
39. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
40. och en bock till syndoffer
41. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Selumiels, Surisaddais sons, offergåfva.
42. På sjätte dagen kom höfdingen för Gads barn, Eljasaf, Deguels son;
43. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
44. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
45. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
46. och en bock till syndoffer
47. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eljasafs, Deguels sons, offergåfva.
48. På sjunde dagen kom höfdingen för Efraims barn, Elisama, Ammihuds son;
49. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helge-

domssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
50. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
51. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
52. och en bock till syndoffer
53. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Elisamas, Ammihuds sons, offergåfva.

54. På åttonde dagen kom höfdingen för Manasse barn, Gamliel, Pedasurs son;
55. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
56. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
57. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
58. och en bock till syndoffer
59. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Gamliels, Pedasurs sons, offergåfva.

60. På nionde dagen kom höfdingen för Benjamins barn, Abidan, Gideonis son;
61. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
62. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
63. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
64. och en bock till syndoffer
65. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Abidans, Gideonis sons, offergåfva.

66. På tionde dagen kom höfdingen för Dans barn, Ahieser, Ammisaddais son;
67. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
68. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
69. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
70. och en bock till syndoffer
71. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Ahiesers, Ammisaddais sons, offergåfva.

72. På elfte dagen kom höfdingen för Asers barn, Pagiel, Okrans son;
73. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
74. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
75. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
76. och en bock till syndoffer
77. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm Detta var Pagiels, Okrans sons, offergåfva.

78. På tolfte dagen kom höfdingen för Naftali barn, Ahira, Enans son;
79. hans offergåfva var ett silfverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silfverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
80. vidare en skål af guld om tio siklar, full med rökelse,
81. vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
82. och en bock till syndoffer
83. samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Ahiras, Enans sons, offergåfva.

84. Detta var hvad Israels höfdingar skänkte till altarets invigning, då det smordes: tolf silfverfat, tolf silfverskålar och tolf guldskålar.
85. Hvart fat kom på ett hundra trettio silfversiklar och hvar skål på sjuttio siklar, så att silfret i dessa kärl sammanlagdt utgjorde två tusen fyra hundra siklar, efter helgedomssikelns vikt.
86. Af de tolf guldskålarna, som voro fulla med rökelse, vägde hvar och en tio siklar, efter helgedomssikelns vikt, så att guldet i skålarna sammanlagdt utgjorde ett hundra tjugu siklar.
87. Brännoffersfäkreaturen utgjorde tillsammans tolf tjurar, hvartill kommo tolf vädurar, tolf årsgamla lamm, med tillhörande spisoffer, och tolf bockar till syndoffer.
88. Och tackoffersfäkreaturen utgjorde tillsammans tjugufyra tjurar, hvartill kommo sextio vädurar, sextio bockar och sextio årsgamla lamm. Detta var hvad som skänktes till altarets invigning, sedan det hade blifvit smordt.

89. Och när Mose gick in i uppenbarelsetältet för att tala med honom, hörde han rösten tala till sig från nådastolen ofvanpå vittnesbördets ark, från platsen mellan de två keruberna; där talade han till honom. 2 Mos. 25: 22.

8 Kapitlet.

Lamporna på ljusstaken. Leviternas invigning; deras tjänstgöringstid.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »Tala till Aron och säg till honom: När du sätter upp lamporna, skall detta ske så, att de sju lamporna kasta sitt sken öfver platsen framför ljusstaken.» 2 Mos. 25: 37.

3. Och Aron gjorde så; han satte upp lamporna så, att de kastade sitt sken öfver platsen framför ljusstaken, såsom Herren hade bjudit Mose.

4. Och ljusstaken var gjord på följande sätt: den var af guld i drifvet arbete; också dess fotställning och blommorna därpå voro i drifvet arbete. Efter det mönster, som Herren hade visat Mose, hade denne låtit göra ljusstaken. 2 Mos. 25: 31. 37: 17.

5. Och Herren talade till Mose och sade:

6. Du skall bland Israels barn uttaga leviterna och rena dem.

7. Och på följande sätt skall du göra med dem för att rena dem: Du skall stänka reningsvatten på dem; och de skola låta raka hela sin kropp och två sina kläder och skola så rena sig.

8. Sedan skola de taga en ungtjur, med tillhörande spisoffer af fint mjöl, begjutet med olja; därjämte skall du taga en annan ungtjur till syndoffer.

9. Och du skall föra leviterna fram inför uppenbarelsetältet och så församla Israels barns hela menighet.

10. Och när du har fört leviterna fram inför Herrens ansikte, skola Israels barn lägga sina händer på dem.

11. Och Aron skall vifta leviterna inför Herrens ansikte såsom ett viftoffer från Israels barn, och de skola sedan hafva till åliggande att förrätta Herrens tjänst.

12. Och leviterna skola lägga sina händer på tjurarnas hufvuden, och den ena skall du offra till syndoffer och den andra till brännoffer åt Herren för att bringa försoning för leviterna.

13. Så skall du ställa leviterna inför Aron och hans söner och vifta dem såsom ett viftoffer åt Herren.

14. På detta sätt skall du bland Israels barn afskilja leviterna, så att leviterna skola tillhöra mig. 4 Mos. 3: 12 f., 45.

15. Därefter skola leviterna gå in och göra tjänst vid uppenbarelsetältet, sedan du har renat dem och viftat dem såsom ett viftoffer;

16. ty bland Israels barn äro de gifna åt mig såsom gåfva; i stället för allt som öppnar moderlifvet, allt förstfödt bland Israels barn, har jag uttagit dem åt mig.

17. Ty mig tillhör allt förstfödt bland Israels barn, både människor och boskap; på den dag, då jag slog allt förstfödt i Egyptens land, helgade jag det åt mig.

18. Och jag har tagit leviterna i stället för allt förstfödt bland Israels barn.

19. Och jag har bland Israels barn gifvit leviterna såsom gåfva åt Aron och hans söner till att förrätta Israels barns tjänst vid uppenbarelsetältet och bringa försoning för Israels barn, på det att ingen hemsökelse må drabba Israels barn, därigenom att Israels barn nalkas helgedomen. 4 Mos. 3: 9. 18: 22 f.

20. Och Mose och Aron och Israels barns hela menighet gjorde så med leviterna; Israels barn gjorde med leviterna i alla stycken såsom Herren hade bjudit Mose angående dem.

21. Och leviterna renade sig och tvådde sina kläder, och Aron viftade dem såsom ett viftoffer inför Herrens ansikte, och Aron bragte försoning för dem och renade dem.

22. Därefter gingo leviterna in och förrättade sin tjänst vid uppenbarelsetältet under Aron och hans söner. Såsom Herren bade bjudit Mose angående leviterna, så gjorde de med dem.

23. Och Herren talade till Mose och sade:

24. Detta är hvad som skall gälla angående leviterna: Den som är tjugufem år gammal eller därutöfver skall infinna sig och göra tjänst med arbete vid uppenbarelsetältet.

25. Men när leviten blifver femtio år gammal, skall han vara fri ifrån att tjäna med arbete; han skall då icke längre arbeta.

26. Han må betjäna sina bröder vid uppenbarelsetältet med att iakttaga hvad som där är att iakttaga; men något bestämdt arbete skall han icke förrätta. Så skall du förfara med leviterna i hvad som angår deras åliggande.

9 Kapitlet.

Påskhögtid i öknen. Molnskyn öfver tabernaklet.

Och Herren talade till Mose i Sinais öken i första månaden af det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land;

2. han sade: Israels barn skola ock hålla påskhögtid på den bestämda tiden.

3. På fjortonde dagen i denna månad, vid aftontiden, skolen I hålla den, på bestämd tid. Enligt alla stadgar och föreskrifter därom skolen I hålla den.

2 Mos. 12: 18. 3 Mos. 23: 5. 4 Mos. 28: 16. 5 Mos. 16: 1.

4. Så sade då Mose till Israels barn, att de skulle hålla påskhögtid.

5. Och de höllo påskhögtid i första månaden, på fjortonde dagen i månaden vid aftontiden, i Sinais öken. Israels barn gjorde i alla stycken såsom Herren hade bjudit Mose.

6. Men där voro några män, som hade blifvit orena genom en död människa, så att de icke kunde hålla påskhögtid på den dagen; dessa trädde på den dagen fram inför Mose och Aron.

4 Mos. 19: 11.

7. Och männen sade till honom: »Vi hafva blifvit orena genom en död människa; skall det därför förmenas oss att bland Israels barn bära fram Herrens offergåfva på bestämd tid?»

8. Mose svarade dem: »Stannen här, så vill jag höra hvad Herren bjuder angående eder.» 3 Mos. 24: 12.

9. Och Herren talade till Mose och sade:

10. Tala till Israels barn och säg: Om någon bland eder eller edra efterkommande har blifvit oren genom en död eller är ute på resa långt borta och han ändock vill hålla Herrens påskhögtid,

11. så skall han hålla den i andra månaden, på fjortonde dagen, vid aftontiden. Med osyradt bröd och bittra örter skall påskalammet då ätas.

2 Mos. 12: 8. 2 Krön. 30: 2, 15.

12. Intet däraf skall lämnas kvar till morgonen, och intet ben skall sönderslås därpå. Den skall i alla stycken hållas såsom stadgadt är om påskhögtiden. 2 Mos. 12: 10, 46. Joh. 19: 36.

13. Men om någon som är ren och som icke är ute på resa ändock underlåter att hålla påskhögtid, så skall han utrotas ur sitt folk, eftersom han icke har burit fram Herrens offergåfva på bestämd tid; den mannen bär på synd.

14. Och om någon främling bor hos eder och vill hålla Herrens påskhögtid, så skall han hålla den enligt den stadga och föreskrift, som gäller för påskhögtiden. En och samma stadga skall gälla för eder, lika väl för främlingen som för infödingen i landet. 2 Mos. 12: 49.

15. Och på den dag, då tabernaklet uppsattes, öfvertäckte molnskyn tabernaklet, vittnesbördets tält, och om aftonen var det såsom såge man en eld öfver tabernaklet, och så ända till morgonen. 2 Mos. 40: 34, 38. 1 Kon. 8: 10 f.

16. Så var det beständigt: molnskyn öfvertäckte det, och om natten var det såsom såge man en eld. 4 Mos. 10: 34.

17. Och så ofta molnskyn höjde sig från tältet, bröto Israels barn strax upp, och på det ställe, där molnskyn stannade, där slogo Israels barn läger.

2 Mos. 40: 36 f. 1 Kor. 10: 1.

18. Efter Herrens befallning bröto Israels barn upp, och efter Herrens befallning slogo de läger. Så länge molnskyn hvilade öfver tabernaklet, lågo de i läger.

19. Och om molnskyn en längre tid förblef öfver tabernaklet, så iakttogo Israels barn hvad Herren bjöd dem iakttaga och bröto icke upp.

20. Stundom kunde det hända, att molnskyn allenast några få dagar stannade öfver tabernaklet; då lågo de efter Herrens befallning i läger och bröto sedan upp efter Herrens befallning.

21. Stundom kunde det ock hända, att molnskyn stannade allenast från aftonen till morgonen; när då molnskyn om morgonen höjde sig, bröto de upp; eller om så var, att molnskyn stannade en dag och en natt och sedan höjde sig, så bröto de upp då.

22. Eller om den stannade två dagar eller en månad eller hvilken tid som helst, så att molnskyn länge förblef hvilande öfver tabernaklet, så lågo Israels barn stilla i läger och bröto icke upp; men när den sedan höjde sig, bröto de upp.

23. Efter Herrens befallning slogo de läger, och efter Herrens befallning bröto de upp. Hvad Herren bjöd dem iakttaga, det iakttogo de, efter Herrens befallning genom Mose.

10 Kapitlet.

Silfvertrumpeterna. Uppbrott från Sinai. Förhandling med Hobab. Moses bön, när arken bröt upp och när den sattes ned.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. »Gör dig två trumpeter af silfver; i drifvet arbete skall du göra dem. Dessa skall du bruka, när menigheten skall sammankallas, och när lägren skola bryta upp.

3. När man stöter i dem båda, skall hela menigheten församla sig till dig vid ingången till uppenbarelsetältet.

4. Men när man stöter allenast i den ena, skola höfdingarna, hufvudmännen för Israels ätter, församla sig till dig.

5. Och när I blåsen en larmsignal, skola de läger bryta upp, som ligga österut.

6. Men när I blåsen larmsignal för andra gången, skola de läger bryta upp, som ligga söderut. När lägren skola bryta upp, skall man blåsa larmsignal,

7. men när församlingen skall sammankallas, skolen I icke blåsa larmsignal, utan stöta i trumpeterna.

8. Och Arons söner, prästerna, åro de som skola blåsa i trumpeterna. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte.

9. Och om I uti edert land dragen ut till strid mot någon eder ovän, som angriper eder, så skolen I blåsa larmsignal med trumpeterna; härigenom skolen I då bringas i åminnelse inför Herrens, eder Guds, ansikte, och I skolen så blifva frälsta ifrån edra fiender. 2 Krön. 13: 12 f.

10. Och när I hafven en glädjedag och hafven edra högtider och nymånader, skolen I stöta i trumpeterna, då I offren edra brännoffer och tackoffer, så skola de bringa eder i åminnelse inför eder Guds ansikte. Jag är Herren, eder Gud.»

2 Krön. 7: 6. Ps. 81: 4 f.

11. I andra året, i andra månaden, på tjugonde dagen i månaden höjde sig molnskyn från vittnesbördets tabernakel.

12. Då bröto Israels barn upp från Sinais öken och tågade från lägerplats till lägerplats; och molnskyn stannade i öknen Paran.

13. Och när de nu första gången bröto upp, efter Herrens befallning genom Mose,

14. var Juda barns läger under sitt baner det första som bröt upp, härafdelning efter härafdelning; och anförare för denna här var Naheson, Amminadabs son. 4 Mos. 2: 3 f.

15. Och anförare för den här, som utgjordes af Isaskars barns stam, var Netanel, Suars son.

16. Och anförare för den här, som utgjordes af Sebulons barns stam, var Eliab, Helons son.

17. Därpå, sedan tabernaklet blifvit nedtaget, bröto Gersons barn och Meraris barn upp och buro tabernaklet. 4 Mos. 4: 24 f., 29 f.

18. Därpå bröt Rubens läger upp under sitt baner, härafdelning efter härafdelning; och anförare för denna här var Elisur, Sedeurs son.

19. Och anförare för den här, som utgjordes af Simeons barns stam, var Selumiel, Surisaddais son.

20. Och anförare för den här, som utgjordes af Gads barns stam, var Eljasaf, Deguels son.

21. Därpå bröto kehatiterna upp och buro de heliga tingen, och de andra uppsatte tabernaklet, innan dessa hunno fram. 4 Mos. 4: 4 f.

22. Därpå bröt Efraims barns läger upp under sitt baner, härafdelning efter härafdelning; och anförare för denna här var Elisama, Ammihuds son.

23. Och anförare för den här, som utgjordes af Manasse barns stam, var Gamliel, Pedasurs son.

24. Och anförare för den här, som utgjordes af Benjamins barns stam, var Abidan, Gideonis son.

25. Därpå bröt Dans barns läger upp under sitt baner, bildande eftertruppen i hela lägertåget, härafdelning efter härafdelning; och anförare för denna här var Ahieser, Ammisaddais son.

26. Och anförare för den här, som utgjordes af Asers barns stam, var Pagiel, Okrans son.

27. Och anförare för den här, som utgjordes af Naftali barns stam, var Ahira, Enans son.

28. I denna ordning bröto Israels barn upp, härafdelning efter härafdelning. Och de bröto nu upp.

29. Och Mose sade till Hobab, son till midjaniten Reguel, Moses svärfader: »Vi bryta nu upp och tåga till det land, om hvilket Herren har sagt: 'Det vill jag gifva eder.' Följ du med oss, så vilja vi göra dig godt, ty Herren har lofvat Israel hvad godt är.»

2 Mos. 2: 18. 3: 1. 18: 1 f.

30. Men han svarade honom: »Jag vill icke följa med, utan jag vill gå hem till mitt land och till min släkt.»

31. Då sade han: »Ack nej, öfvergif oss icke. Du vet ju bäst, hvar vi kunna lägra oss i öknen; blif du därför nu vårt öga.

32. Om du följer med oss, skola vi låta också dig få godt af det goda, som Herren gör mot oss.»

33. Så bröto de upp och tågade från Herrens berg tre dagsresor. Och Herrens förbundsark gick framför dem tre dagsresor för att utse hviloplats åt dem.

34. Och Herrens molnsky sväfvade öfver dem om dagen, när de bröto upp från sitt lägerställe. 2 Mos. 13: 21.

35. Och så ofta arken bröt upp, sade Mose: »Stå upp, Herre; må dina fiender varda förskingrade, och må de som hata dig fly för ditt ansikte.»

2 Krön. 6: 41. Ps 68: 2. 132: 8.

36. Och när den sattes ned, sade han: »Kom tillbaka, Herre, till Israels ätters mångtusenden.»

11 Kapitlet.

Folkets knorrande i Tabeera och Kibrot-Hattaava. De sjuttio äldste. Vaktlar.

Men folket knorrade, och detta missnöjde hagade Herren. Ty när Herren hörde det, upptändes hans vrede, och Herrens eld begynte brinna ibland dem och förtärde dem som voro ytterst i lägret. Ps. 78: 21.

2. Då ropade folket till Mose, och Mose bad till Herren, och så stannade elden af.

3. Och detta ställe fick namnet Tabeera*, därför att Herrens eld hade brunnit ibland dem. 5 Mos. 9: 22.

4. Och den blandade folkhop, som åtföljde dem, greps af lystnad; Israels barn själfva begynte då också åter att gråta och sade: »Ack om vi hade kött att äta!

2 Mos. 12: 38. 16: 3. Ps. 106: 14 f. 1 Kor. 10: 6.

5. Vi komma ihåg fisken, som vi åto i Egypten för intet, gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och hvitlöken.

6. Men nu försmäkta våra själar, ty här finnes alls intet; vi få intet annat se än manna.»

7. Men mannat liknade korianderfrö och hade samma utseende som bdellium.

2 Mos. 16: 14, 31. Ps. 78: 24 f.

8. Folket gick omkring och samlade sådant och malde det därefter på handkvarn eller stötte sönder det i mortel och kokte det sedan i gryta och bakade kakor däraf; och det smakade såsom fint bakverk med olja.

9. När daggen om natten föll öfver lägret, föll ock mannat där.

10. Och Mose hörde, huru folket i sina särskilda släkter grät, hvar och en vid ingången till sitt tält; och Herrens vrede upptändes storligen, och äfven Mose blef misslynt.

11 Och Mose sade till Herren: »Hvarför har du gjort så illa mot din tjänare, och hvarför har jag så litet funnit nåd för dina ögon, att du lagt på mig bördan af hela detta folk?

12. Är då jag moder eller fader till hela detta folk, eftersom du säger till mig, att jag skall bära det i min famn, såsom spenabarnet bäres af sin vårdare, in i det land, som du med ed har lofvat åt deras fäder? 5 Mos. 1: 31

13. Hvarifrån skall jag få kött att gifva åt hela detta folk? De gråta ju och vända sig mot mig och säga: 'Gif oss kött, så att vi få äta.'

14. Jag förmår icke ensam bära hela detta folk, ty det blifver mig för tungt.

15. Vill du så handla mot mig, så dräp mig hellre med ens, om jag har funnit nåd för dina ögon, och låt mig slippa detta elände.»

16. Då sade Herren till Mose: »Samla åhop åt mig sjuttio män af de äldste i Israel, dem som du vet höra till de äldste i folket och till dess tillsyningsmän; och för dessa fram till uppenbarelsetältet och låt dem ställa sig där hos dig. 2 Mos. 18: 25 f.

17. Där vill jag då stiga ned och tala med dig, och jag vill taga af den ande, som är öfver dig, och låta komma öfver dem; sedan skola de bistå dig med att bära på bördan af folket, så att du slipper bära den ensam.

18. Och till folket skall du säga: 'Helgen eder till i morgon, så skolen I få kött att äta, eftersom I hafven gråtit inför Herren och sagt: 'Ack om vi hade kött att äta! I Egypten var oss godt att vara!' Så skall nu Herren gifva eder kött att äta. 2 Mos. 19: 10.

19. Icke allenast en dag eller två dagar skolen I få äta det, icke allenast fem dagar eller tio dagar eller tjugu dagar,

20. utan en hel månads tid, till dess att det går ut genom näsan på eder och blifver eder vämjeligt; detta därför att I hafven förkastat Herren, som är midt ibland eder, och hafven gråtit inför hans ansikte och sagt: 'Hvarför drogo vi då ut ur Egypten?'»

21. Mose sade: »Af sex hundra tusen män till fots utgöres det folk, som jag

* D. ä. brand.

har omkring mig, och dock säger du: 'Kött vill jag gifva dem, så att de hafva att äta en månads tid'! 2 Mos. 12: 37.

22. Finnas då får och fäkreatur att slakta åt dem i sådan mängd, att det räcker till för dem? Eller skall man samla ihop alla hafvets fiskar åt dem, så att det räcker till för dem?»

23. Herren svarade Mose: »Är då Herrens arm för kort? Du skall nu få se, om det som jag har sagt skall hända dig eller icke.» Jes. 50: 2. 59: 1.

24. Och Mose gick ut och förkunnade för folket hvad Herren hade sagt. Sedan samlade han ihop sjuttio män af de äldste i folket och lät dem ställa sig rundt omkring tältet.

25. Då steg Herren ned i molnskyn och talade till honom och tog af den ande, som var öfver honom, och lät komma öfver de sjuttio äldste. Då nu anden föll på dem, begynte de profetera, något som de sedan icke mera gjorde.

26. Och två män hade stannat kvar i lägret; den ene hette Eldad och den andre Medad. Också på dem föll anden, ty de voro bland de uppskrifna, men hade likväl icke gått ut till tältet; och de profeterade i lägret.

27. Då skyndade en ung man bort och berättade detta för Mose och sade: »Eldad och Medad profetera i lägret.»

28. Josua, Nuns son, som hade varit Moses tjänare allt ifrån sin ungdom, tog då till orda och sade: »Mose, min herre, förbjud dem det.» 2 Mos. 24: 13.

29. Men Mose sade till honom: »Skall du så nitälska för mig? O att fastmer allt Herrens folk blefve profeter, därigenom att Herren läte sin ande komma öfver dem!»

30. Sedan gick Mose tillbaka till lägret med de äldste i Israel.

31. Och en stormvind for ut ifrån Herren, och den förde med sig vaktlar från hafvet och dref dem öfver lägret, en dagsresa vidt på hvardera sidan, rundt omkring lägret, och vid pass två alnar högt öfver marken.

2 Mos. 16: 13. Ps. 78: 26 f.

32. Då stod folket upp och gick hela den dagen och sedan hela natten och hela den följande dagen och samlade ihop vaktlar; det minsta någon samlade var tio homer. Och de bredde ut dem rundt omkring lägret.

33. Men under det att de ännu hade köttet mellan tänderna, innan det hunnit förtäras, upptändes Herrens vrede mot folket, och Herren anställde ett mycket stort nederlag bland folket.

34. Och detta ställe fick namnet Kibrot-Hattaava*, ty där begrof man dem af folket, som hade gripits af lystnad.

35. Från Kibrot-Hattaava bröt folket upp och tågade till Haserot; och i Haserot stannade de.

12 Kapitlet.

Mirjam upphäfver sig emot Mose och straffas.

Och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den etiopiska kvinnans skull, som han hade tagit till hustru; han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru.

2. Och de sade: »Är då Mose den ende som Herren talar med? Talar han icke också med oss?» Och Herren hörde detta.

3. Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden. Syr. 45: 4.

4. Och strax sade Herren till Mose, Aron och Mirjam: »Gån ut, i tre, till uppenbarelsetältet.» Och de gingo dit ut, alla tre.

5. Då steg Herren ned i en molnstod och blef stående vid ingången till tältet; och han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda dit ut.

6. Och han sade: »Hören nu mina ord. Eljest om någon är en profet bland eder, gifver jag, Herren, mig till känna för honom i syner och talar med honom i drömmar.

7. Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han betrodd. Hebr. 3: 2, 5.

8. Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda Herrens gestalt. Hvarför hafven I då icke fruktat för att tala illa om min tjänare Mose?» 2 Mos. 33: 11.

9. Och Herrens vrede upptändes mot dem, och han gick ifrån dem.

10. När nu molnskyn drog sig tillbaka från tältet, se, då var Mirjam hvit såsom snö af spetälska; när Aron vände sig till Mirjam, fick han se, att hon var spetälsk.

11. Då sade Aron till Mose: »Ack, min herre, lägg icke på oss bördan af en synd, som vi i vår dårskap begått.

12. Låt henne icke blifva lik ett dödfödt foster, hvars kropp är till hälften

* D. ä. lystnadsgrafvarna.

förstörd, när det kommer ut ur sin moders lif.»

13. Då ropade Mose till Herren och sade: »O Gud, gör henne helbrägda.»

14. Herren svarade Mose: »Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon ju hafva fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså nu hållas innestängd i sju dagar utanför lägret; sedan får hon komma tillbaka dit igen.»

3 Mos. 13: 46. 4 Mos. 5: 2 f.

15. Så hölls då Mirjam innestängd i sju dagar utanför lägret, och folket bröt icke upp, förrän Mirjam hade kommit tillbaka.

13 Kapitlet.

De tolf spejarna.

Därefter bröt folket upp från Haserot och lägrade sig i öknen Paran.

2. Och Herren talade till Mose och sade:

3. »Sänd åstad några män för att bespeja Kanaans land, som jag vill gifva åt Israels barn. En man ur hvar fädernestam skolen I sända, men allenast sådana som äro höfdingar bland dem.»

5 Mos. 1: 22 f.

4. Och Mose sände från öknen Paran åstad sådana män, efter Herrens befallning; allesammans hörde de till hufvudmännen bland Israels barn.

5. Och dessa voro namnen på dem: Af Rubens stam: Sammua, Sackurs son;

6. af Simeons stam: Safat, Horis son;

7. af Juda stam: Kaleb, Jefunnes son;

8. af Isaskars stam: Jigeal, Josefs son;

9. af Efraims stam: Hosea, Nuns son;

10. af Benjamins stam: Palti, Rafus son;

11. af Sebulons stam: Gaddiel, Sodis son;

12. af Josefs stam: af Manasse stam: Gaddi, Susis son;

13. af Dans stam: Ammiel, Gemallis son;

14. af Asers stam: Setur, Mikaels son;

15. af Naftali stam: Nahebi, Vofsis son;

16. af Gads stam: Geuel, Makis son.

17. Dessa voro namnen på de män, som Mose sände åstad för att bespeja landet. Men Mose gaf Hosea, Nuns son, namnet Josua.

18. Och Mose sände dessa åstad för att bespeja Kanaans land.

Och han sade till dem: »Dragen ditupp till Sydlandet och dragen så upp till bergsbygden

19. och sen efter, hurudant landet är, och om folket, som bor däri, är starkt eller svagt, om det är litet eller stort,

20. och hurudant landet är, hvari de bo, om det är godt eller dåligt, och hurudana de platser äro, där de bo, om de bo i läger eller i befästa städer,

21. och hurudant själfva landet är, om det är fett eller magert, om träd finnas där eller icke. Varen vid godt mod, och tagen med eder hit af landets frukt.» Det var nämligen vid den tid då de första drufvorna voro mogna.

22. Så drogo de åstad och bespejade landet från öknen Sin ända till Rehob, där vägen går till Hamat.

23. De drogo upp till Sydlandet och kommo till Hebron; där bodde Ahiman, Sesai och Talmai, Anaks afkomlingar. Men Hebron byggdes sju år före Soan i Egypten.

5 Mos. 9: 2. Jos. 14: 15.

24. Och de kommo till Drufdalen; där skuro de af en kvist med en ensam drufklase på, och denna bars sedan på en stång af två man. Därtill togo de granatäpplen och fikon. 5 Mos. 1: 24 f.

25. Detta ställe blef kalladt Drufdalen för den drufklases skull, som Israels barn där afskuro.

26. Och efter fyrtio dagar vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet.

27. De gingo åstad och kommo till Mose och Aron och Israels barns hela menighet i öknen Paran, i Kades, och afgåfvo sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade dem landets frukt.

28. De förtäljde för honom och sade: »Vi kommo till det land, dit du sände oss. Och det flyter i sanning af mjölk och honung, och här är dess frukt.

29. Men folket, som bor i landet, är starkt, och städerna äro välbefästa och mycket stora; ja, vi sågo där också afkomlingar af Anak.

30. Amalekiterna bo i Sydlandet, hetéerna, jebuséerna och amoréerna bo i bergsbygden, och kananéerna bo vid hafvet och utmed Jordan.»

31. Men Kaleb sökte stilla folket, så att de icke skulle knota emot Mose; han sade: »Låtom oss ändock draga dit upp och intaga det, ty för visso skola vi blifva det öfvermäktiga.»

32. Men de män, som hade varit däruppe med honom, sade: »Vi kunna icke draga upp mot detta folk, ty de äro oss för starka.»

33. Och de talade bland Israels barn illa om landet, som de hade bespejat; de sade: »Det land, som vi hafva genomvandrat och bespejat, är ett land som förtär sina inbyggare, och alla människor vi där sågo voro resligt folk.

34. Vi sågo där ock jättarna, Anaks barn, af jättestammen; vi tyckte då, att vi själfva voro såsom gräshoppor, och det tyckte också de att vi voro.»

1 Mos. 6: 4.

14 Kapitlet.

Folkets knorrande. Spejarnas straff. De knorrandes försök att söderifrån intränga i Kanaans land.

Då begynte hela menigheten ropa och skria, och folket grät den natten.

2. Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: »O att vi hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i öknen!

2 Mos. 16: 3. 5 Mos. 1: 26 f. Ps. 106: 25 f.

3. Hvarför vill då Herren föra oss in i detta andra land, där vi måste falla för svärd, och där våra hustrur och barn skola blifva fiendens byte? Det vore för visso bättre för oss att vända tillbaka till Egypten.»

4. Och de sade till hvarandra: »Låtom oss välja en anförare och vända tillbaka till Egypten.»

5. Då föllo Mose och Aron ned på sina ansikten inför Israels barns hela församlade menighet.

6. Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, hvilka voro bland dem som hade bespejat landet, refvo sönder sina kläder Syr. 46: 9. 1 Mack. 2: 56.

7. och sade till Israels barns hela menighet: »Det land, som vi hafva genomvandrat och bespejat, är ett öfvermåttan godt land.

8. Om Herren har behag till oss, så skall han föra oss in i det landet och gifva det åt oss — ett land, som flyter af mjölk och honung.

9. Allenast mån I icke sätta eder upp mot Herren; och för folket i landet mån I icke frukta, ty de skola blifva såsom en bit bröd för oss. Deras beskärm har vikit ifrån dem, men med oss är Herren; frukten icke för dem.»

10. Men hela menigheten ropade, att man skulle stena dem. Då visade sig Herrens härlighet i uppenbarelsetältet för alla Israels barn.

11. Och Herren sade till Mose: »Huru länge skall detta folk förakta mig, och huru länge skola de framhärda i att icke vilja tro på mig, oaktadt alla de tecken jag har gjort bland dem?

12. Jag skall slå dem med pest och förgöra dem; men dig vill jag göra till ett folk, större och mäktigare än detta.»

2 Mos. 32: 10 f.

13. Mose sade till Herren: »Egyptierna hafva ju förnummit, att du med din kraft har fört detta folk ut ifrån dem hit upp,

14. och de hafva omtalat det för inbyggarna här i landet, så att de fått höra, att du är Herren midt ibland detta folk, att du, Herre, visar dig för dem ansikte mot ansikte, att din molnsky står öfver dem, och att du går framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om natten. 2 Mos. 13: 21 f.

15. Om du nu dödade detta folk, alla tillsammans, då skulle hedningarna, som finge höra deta berättas om dig, säga så:

16. 'Därför att Herren icke förmådde föra detta folk in i det land, som han med ed lofvat åt dem, därför har han slaktat dem i öknen.' 5 Mos. 9: 28.

17. Nej, må nu Herrens kraft bevisa sig stor, såsom du har talat och sagt:

18. 'Herren är långmodig och stor i mildhet, han förlåter missgärning och öfverträdelse, ändock han icke låter någon blifva ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led.'

2 Mos. 20: 5 f. 34: 6 f. 5 Mos. 5: 9.

19. Så tillgif nu detta folk dess missgärning enligt din stora nåd, såsom du har låtit din förlåtelse följa detta folk allt ifrån Egypten och ända hit.»

20. Då sade Herren: »Jag vill tillgifva dem efter din bön.

21. Men så sant jag lefver, och så sant hela jorden skall blifva full af Herrens härlighet: Jes. 6: 3.

22. af alla de män, som hafva sett min härlighet och de tecken jag har gjort i Egypten och i öknen, och som dock nu tio gånger hafva frestat mig och icke velat höra min röst,

23. af dem skall ingen få se det land, som jag med ed har lofvat åt deras fäder; ingen af dem som föraktat mig skall få se det.

4 Mos. 26: 65. 5 Mos. 1: 35 f. Ps. 95: 11.

24. Men eftersom i min tjänare Kaleb är en annan ande, så att han i allt har efterföljt mig, därför vill jag låta honom komma in i det land, där han nu varit, och hans säd skall besitta det.

Jos. 14: 6 f.

25. Men då nu amalekiterna och kananéerna bo i dalbygden, så vänden eder i morgon åt annat håll, bryten upp och tagen vägen mot öknen, åt Röda hafvet till.»

26. Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

27. »Huru länge skall denna onda menighet fortfara att knorra mot mig? Ty jag har hört Israels barns knorrande, hört, huru de knorra mot mig.

28. Säg nu till dem: 'Så sant jag lefver, säger Herren, skall jag göra med eder såsom I själfva hafven sagt inför mig. 4 Mos. 14: 3.

29. Här i öknen skola edra döda kroppar blifva liggande; så skall gå eder alla, så många I ären som blifvit inmönstrade, alla som äro tjugu år gamla eller därutöfver, eftersom I hafven knorrat emot mig.

4 Mos. 32: 11 f. Hebr. 3: 17.

30. Sannerligen, ingen af eder skall komma in i det land, som jag med upplyft hand har lofvat gifva eder till boning, ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

31. Men edra barn, om hvilka I saden, att de skulle blifva fiendens byte, dem skall jag låta komma dit in, och de skola lära känna det land, som I hafven föraktat.

32. I själfva däremot — edra döda kroppar skola blifva liggande här i öknen.

33. Och edra barn skola draga omkring såsom herdar i öknen i fyrtio år och skola bära på bördan af eder horiska otrohet, till dess att edra döda kroppar förgåtts i öknen.

Ps. 95: 10. Jud. v. 5.

34. Såsom I under fyrtio dagar hafven bespejat landet, så skolen I under fyrtio år — ett år för hvar dag — komma att bära på edra missgärningar; I skolen då förnimma, hvad det är att jag tager min hand ifrån eder.

35. Jag, Herren, talar; jag skall för visso göra så med hela denna onda menighet, som har sammanrotat sig mot mig; här i öknen skola de förgås, här skola de dö.'»

36. Och de män, som Mose hade sändt åstad för att bespeja landet, och som vid sin återkomst hade förledt hela menigheten att knorra mot honom, därigenom att de talade illa om landet,

37. dessa män, som hade talat illa om landet, träffades nu af döden genom en hemsökelse inför Herrens ansikte.

38. Af de män, som hade gått åstad för att bespeja landet, blefvo dock Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vid lif.

39. Och Mose talade detta till alla Israels barn. Då blef folket mycket sorgset.

40. Och de stodo upp bittida följande morgon för att draga upp mot den öfre bergsbygden; och de sade: »Se, här äro vi; vi vilja nu draga upp till det land, om hvilket Herren har talat; ty vi hafva syndat.» 5 Mos. 1: 41 f.

41. Men Mose sade: »Hvarför viljen I så öfverträda Herrens befallning? Det kan ju icke lyckas väl.

42. Herren är icke med bland eder; dragen därför icke dit upp, på det att I icke mån blifva slagna af edra fiender.

43. Ty amalekiterna och kananéerna skola där möta eder, och I skolen falla för svärd; I hafven ju vändt eder bort ifrån Herren, och Herren skall därför icke vara med eder.»

44. Likväl drogo de i sitt öfvermod upp mot den öfre bergsbygden; men Herrens förbundsark och Mose lämnade icke lägret.

45. Då kommo amalekiterna och kananéerna, som bodde där i bergsbygden, ned och slogo dem och förskingrade dem och drefvo dem ända till Horma.

15 Kapitlet.

Tillägg till lagarna om offer och förstlingsgåfvor. En sabbatsbrytare stenad. Stadga om tofsarna på israeliternas kläder.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Tala till Israels barn och säg till dem: Om I, när I kommen in i det land, som jag vill gifva eder och där I skolen bo,

3. viljen offra ett eldsoffer åt Herren, ett brännoffer eller ett slaktoffer — vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt offer, eller det gäller edra högtidsoffer — för att bereda Herren en välbehaglig lukt, genom fäkreatur eller småboskap,

3 Mos. 22: 21.

4. så skall den som vill offra åt Herren ett sådant offer bära fram såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja;

3 Mos. 2: 1 f. 6: 14 f.

5. och såsom drickoffer skall du offra en fjärdedels hin vin till hvart lamm,

vare sig det är ett brännoffer som offras, eller det är ett slaktoffer.

6. Men till en vädur skall du såsom spisoffer offra två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en tredjedels hin olja,

7. och såsom drickoffer skall du bära fram en tredjedels hin vin, till en välbehaglig lukt för Herren.

8. Och när du offrar en ungtjur till brännoffer eller till slaktoffer, vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller tackoffer åt Herren,

9. så skall, jämte ungtjuren, såsom spisoffer frambäras tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en half hin olja,

10. och såsom drickoffer skall du bära fram en half hin vin: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

11. Hvad här är sagdt skall offras till hvar tjur, hvar vädur, hvart djur af småboskapen, vare sig får eller get.

12. Efter antalet af de djur I offren skolen I offra till hvart och ett hvad här är sagdt, efter deras antal.

13. Hvar inföding skall offra detta, såsom här är sagdt, när han vill offra ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

14. Och när en främling, som någon tid vistas hos eder, eller som är bofast ibland eder för alltid, vill offra ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren, skall han offra på samma sätt som I offren.

15. Inom församlingen skall en och samma stadga gälla för eder och för främlingen, som bor ibland eder. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte: I själfva och främlingen skolen förfara på samma sätt inför Herrens ansikte.

2 Mos. 12: 49. 4 Mos. 9: 14.

16. Samma lag och samma rätt skall gälla för eder och för främlingen, som bor hos eder.

17. Och Herren talade till Mose och sade:

18. Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in i det land, dit jag vill föra eder,

19. så skolen I, då I äten af landets bröd, gifva åt Herren en offergärd däraf. 5 Mos. 8: 10.

20. Såsom förstling af edert mjöl skolen I gifva en kaka till offergärd; I skolen gifva den, likasom I gifven en offergärd från eder loge.

2 Mos. 23: 19. 3 Mos. 23: 10 f.

21. Af förstlingen af edert mjöl skolen I gifva åt Herren en offergärd, släkte efter släkte.

22. Och om I begån synd ouppsåtligen, i det att I underlåten att göra efter något af dessa bud, som Herren har kungjort för Mose,

23. efter något af det som Herren har bjudit eder genom Mose, från den dag, då Herren gaf sina bud och allt framgent, släkte efter släkte,

24. så skall, om synden har blifvit begången ouppsåtligen, utan att menigheten visste det, hela menigheten offra en ungtjur såsom brännoffer, till en välbehaglig lukt för Herren, med det spisoffer och det drickoffer, som på föreskrifvet sätt skall offras därtill, och tillika en bock såsom syndoffer.

3 Mos. 4: 13 f.

25. Och prästen skall bringa försoning för Israels barns hela menighet, och så blifver dem förlåtet; ty det var en ouppsåtlig synd, och de hafva burit fram sitt offer, ett eldsoffer åt Herren, och sitt syndoffer inför Herrens ansikte för sin ouppsåtliga synd.

26. Ja, så blifver dem förlåtet, Israels barns hela menighet och främlingen, som bor ibland dem; ty hela folket var delaktigt i den ouppsåtliga synden.

27. Och om någon enskild syndar ouppsåtligen, skall han såsom syndoffer föra fram en årsgammal get.

3 Mos. 4: 27 f.

28. Och prästen skall bringa försoning för denne, som har försyndat sig genom ouppsåtlig synd, inför Herrens ansikte; på det att, när försoning bringas för honom, honom må blifva förlåtet.

29. För infödingen bland Israels barn och för främlingen, som bor ibland dem, för eder alla skall gälla en och samma lag, när någon begår synd ouppsåtligen.

30. Men den som begår något med upplyft hand*, ehvad han är inföding eller främling, han hånar Herren, och han skall utrotas ur sitt folk.

31. Ty Herrens ord har han föraktat och mot hans bud har han brutit; utan förskoning skall han utrotas; missgärning hvilar på honom.

32. Då nu Israels barn voro i öknen, beträddes en man med att hopsamla ved på sabbatsdagen.

33. Och de som beträdde honom med att hopsamla veden förde honom fram inför Mose och Aron och hela menigheten.

* D. ä. med uppsåt och beträdt mod.

34. Och då det nu icke var bestämdt, hvad som borde göras med honom, satte de honom i förvar. 3 Mos. 24: 12.

35. Och Herren sade till Mose: »Mannen skall straffas med döden; hela menigheten skall sten honom utanför lägret.»

36. Då förde hela menigheten ut honom utanför lägret och stenade honom till döds, såsom Herren hade bjudit Mose.

37. Och Herren talade till Mose och sade:

38. Tala till Israels barn och säg till dem, att de och deras efterkommande skola göra sig tofsar i hörnen på sina kläder och sätta ett mörkblått snöre på hvar hörntofs. 5 Mos. 22: 12. Matt. 23: 5.

39. Och detta skolen I hafva till tofsprydnad, på det att I, när I sen därpå, mån tänka på alla Herrens bud och göra efter dem, och icke sväfva omkring efter edra hjärtans och ögons lustar, som I nu löpen efter i horeri.

40. Ty jag vill, att I skolen tänka på och göra efter alla mina bud och vara helgade åt eder Gud.

41. Jag är Herren, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land, på det att jag må vara eder Gud. Jag är Herren, eder Gud.

16 Kapitlet.

Koras, Datans och Abirams uppror.

Och Kora, son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, samt Datan och Abiram, Eliabs söner, och On, Pelets son, af Rubens söner, dessa togo till sig folk

2. och gjorde uppror emot Mose med två hundra femtio män af Israels barn, höfdingar i menigheten, ombud i folkförsamlingen, ansedda män.

3. Och de församlade sig emot Mose och Aron och sade till dem: »Nu må det vara nog. Hela menigheten är ju helig, alla äro det, och Herren är midt ibland dem; hvarför upphäfven I eder då öfver Herrens församling?»

4. När Mose hörde detta, föll han ned på sitt ansikte.

5. Sedan talade han till Kora och hela hans hop och sade: »I morgon skall Herren göra kunnigt, hvem som hör honom till, och hvem som är den helige, åt hvilken han gifver tillträde till sig. Och den han utväljer, honom skall han gifva tillträde till sig.

6. Gören nu på detta sätt: tagen edra fyrfat, du Kora och hela din hop,

7. och läggen eld i dem och strön rökelse på dem inför Herrens ansikte i morgon; den man, som Herren då utväljer, han är den helige. Ja, nu må det vara nog, I Levi söner.»

8. Ytterligare sade Mose till Kora: »Hören nu, I Levi söner.

9. Är det eder icke nog, att Israels Gud har afskilt eder från Israels menighet och gifvit eder tillträde till sig, så att I skolen förrätta tjänsten i Herrens tabernakel och stå inför menigheten för att betjäna den? 4 Mos. 3: 6 f.

10. Åt dig och åt alla dina bröder, Levi söner, jämte dig har han gifvit tillträde till sig; och nu stån I också efter prästadömet!

11. Därför, tagen eder till vara, du och hela din hop, I som hafven sammanrotat eder mot Herren — ty hvad är Aron, att I knorren mot honom?»

12. Och Mose sände och lät kalla till sig Datan och Abiram, Eliabs söner. Men de sade: »Vi komma icke.

13. Är det icke nog, att du har fört oss hit upp ur ett land, som flöt af mjölk och honung, för att låta oss dö i öknen? Vill du nu ock upphäfva dig till herre öfver oss?

14. Ingalunda har du fört oss in i ett land, som flyter af mjölk och honung, eller gifvit oss åkrar och vingårdar till arfvedel. Eller tror du, att du kan sticka ut ögonen på dessa människor? Nej, vi komma icke.»

15. Då blef Mose mycket vred och sade till Herren: »Se icke till deras offergåfva. Icke så mycket som en enda åsna har jag tagit af dem, och ingen af dem har jag gjort något ondt.» 1 Mos. 4: 5. 1 Sam. 12: 3.

16. Och Mose sade till Kora: »Du och hela din hop mån inställa eder inför Herrens ansikte, du själf och de, så ock Aron, i morgon.

17. Och hvar och en af eder tage sitt fyrfat och lägge rökelse därpå och bäre så sitt fyrfat fram inför Herrens ansikte, två hundra femtio fyrfat; du själf och Aron tage ock hvar sitt fyrfat.»

18. Och de togo hvar och en sitt fyrfat och lade eld därpå och strödde rökelse därpå och ställde sig vid ingången till uppenbarelsetältet; och Mose och Aron likaså.

19. Och Kora församlade mot dem hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet. Då visade sig Herrens härlighet för hela menigheten.

20. Och Herren talade till Mose och Aron och sade:
21. »Skiljen eder från denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem.»
22. Då föllo de ned på sina ansikten och sade: »O Gud, du Gud som råder öfver allt kötts anda, skall du förtörnas på hela menigheten, därför att en enda man syndar?» 4 Mos. 27: 16. Job 12: 10.
23. Då talade Herren till Mose och sade:
24. »Tala till menigheten och säg: Dragen eder bort ifrån platsen rundt omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe.»
25. Och Mose stod upp och gick till Datan och Abiram, och de äldste i Israel följde honom.
26. Och han talade till menigheten och sade: »Viken bort ifrån dessa ogudaktiga människors tält, och kommen icke vid något som tillhör dem, på det att I icke mån förgås genom alla deras synder.»
27. Då drogo de sig bort ifrån platsen rundt omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe; men Datan och Abiram hade gått ut och ställt sig vid ingången till sina tält med sina hustrur och barn, både stora och små.
28. Och Mose sade: »Däraf skolen I förnimma, att det är Herren som har sändt mig för att göra alla dessa gärningar, och att jag icke handlat efter eget tycke:
29. om dessa dö på samma sätt som andra människor dö eller drabbas af hemsökelse på samma sätt som andra människor, då har Herren icke sändt mig;
30. men om Herren här låter något alldeles nytt ske, i det att marken öppnar sin mun och uppslukar dem med allt hvad de hafva, så att de lefvande fara ned i dödsriket, då skolen I däraf veta, att dessa människor hafva föraktat Herren.»
31. Och just som han hade slutat att tala allt detta, rämnade marken under dem,
32. och jorden öppnade sin mun och uppslukade dem och deras hus och allt Koras folk och alla deras ägodelar;
4 Mos. 26: 10. 5 Mos. 11: 6. Ps. 106: 17. Jud. v. 11.
33. och de med allt hvad de hade foro lefvande ned i dödsriket, och jorden öfvertäckte dem, och så utrotades de ur församlingen.
34. Och hela Israel, som stod rundt omkring dem, flydde vid deras rop, ty de fruktade att blifva uppslukade af jorden.
35. Men eld gick ut från Herren och förtärde de två hundra femtio männen, som hade burit fram rökelse.
36. Och Herren talade till Mose och sade:
37. »Säg till Eleasar, prästen Arons son, att han skall taga fyrfaten ut ur branden, men kasta ut elden i dem långt bort, ty de hafva blifvit heliga.
38. Och dessa fyrfat — de mäns, som genom sin synd förverkat sina lif — dem skall man hamra ut till plåtar för att därmed öfverdraga altaret; ty de hafva varit framburna inför Herrens ansikte och hafva därigenom blifvit heliga. Och de skola så vara ett tecken för Israels barn.»
39. Då tog prästen Eleasar kopparfyrfaten, som de uppbrända männen hade burit fram, och man hamrade ut dem för att därmed öfverdraga altaret,
40. till en påminnelse för Israels barn, att ingen främmande, ingen som icke vore af Arons säd, måtte träda fram för att antända rökelse inför Herrens ansikte, på det att det icke skulle gå honom såsom det gick Kora och hans hop: allt i enlighet med hvad Herren hade sagt honom genom Mose.
41. Men dagen därefter knorrade Israels barns hela menighet emot Mose och Aron och sade: »Det är I som hafven dödat Herrens folk.»
42. Då nu menigheten församlade sig emot Mose och Aron, vände dessa sig mot uppenbarelsetältet och fingo då se molnskyn öfvertäcka det; och Herrens härlighet visade sig.
43. Då gingo Mose och Aron fram inför uppenbarelsetältet.
44. Och Herren talade till Mose och sade:
45. »Gån bort ifrån denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem.» Då föllo de ned på sina ansikten.
46. Och Mose sade till Aron: »Tag ditt fyrfat och lägg eld från altaret därpå och strö rökelse därpå, och bär det så med hast bort till menigheten och bringa försoning för dem; ty förtörnelse har gått ut från Herrens ansikte och hemsökelsen har begynt.»
47. Då tog Aron det som Mose hade tillsagt honom och skyndade midt in i församlingen, och se, hemsökelsen hade redan begynt ibland folket; men han lade rökelsen på och bragte försoning för folket. Visd. 18: 21.

48. När han så stod mellan de döda och de lefvande, upphörde hemsökelsen.
49. Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde fjorton tusen sju hundra, förutom dem som hade omkommit för Koras skull.
50. Sedan vände Aron tillbaka till Mose vid uppenbarelsetältets ingång; och hemsökelsen hade upphört.

17 Kapitlet.

Arons staf grönskar.

Och Herren talade till Mose och sade:
2. »Tala till Israels barn och tag af dem, af alla som bland dem äro höfdingar för stamfamiljer, en staf för hvar stamfamilj, tillsammans tolf stafvar. Hvars och ens namn skall du skrifva på hans staf.
3. Och Arons namn skall du skrifva på Levi staf; ty hufvudmannen för denna stams familjer skall hafva sin särskilda staf.
4. Sedan skall du lägga in dem i uppenbarelsetältet framför vittnesbördet, där jag uppenbarar mig för eder.
5. Då skall ske, att den man, som jag utväljer, hans staf skall grönska. Och så skall jag göra slut på Israels barns knorrande, så att jag slipper höra deras knorrande mot eder.»
6. Och Mose talade till Israels barn, och höfdingarna för deras stamfamiljer gåfvo honom alla hvar och en sin staf, tillsammans tolf stafvar; och Arons staf var med bland deras stafvar.
7. Och Mose lade stafvarna inför Herrens ansikte i vittnesbördets tält.
8. När nu Mose dagen därefter gick in i vittnesbördets tält, se, då grönskade Arons staf, som var där för Levi hus; den hade knoppar och utslagna blommor och mogna mandlar.

Hebr. 9: 4.

9. Och Mose bar alla stafvarna ut från Herrens ansikte till alla Israels barn; och de sågo på dem och togo hvar och en sin staf.
10. Och Herren sade till Mose: »Lägg Arons staf tillbaka framför vittnesbördet, att den där må förvaras såsom ett tecken för de genstäfviga; så skall du göra en ände på deras knorrande, så att jag slipper höra det, på det att de icke må dö.»
11. Och Mose gjorde så; såsom Herren hade bjudit honom, så gjorde han.
12. Och Israels barn ropade till Mose: »Se, vi omkomma, vi förgås, vi förgås allesammans!
13. Hvar och en som kommer därvid, som kommer vid Herrens tabernakel, han dör. Skola vi då verkligen alla omkomma?»

18 Kapitlet.

Prästernas och leviternas åligganden och rättigheter.

Och Herren sade till Aron: Du och dina söner och din faders hus jämte dig skolen bära den missgärning, som vidlåder helgedomen; och du och dina söner jämte dig skolen bära den missgärning, som vidlåder edert prästämbete.
2. Men också dina fränder, Levi stam, din faders stam, skall du låta få tillträde dit jämte dig, och de skola hålla sig till dig och betjäna dig, under det att du och dina söner jämte dig gören tjänst inför vittnesbördets tält.

4 Mos. 3: 6 f.

3. Och de skola iakttaga hvad du har att iakttaga och hvad som eljest är att iakttaga vid hela tältet; men de må icke komma vid de heliga redskapen eller altaret, på det att icke både de och I mån dö.
4. De skola hålla sig till dig och iakttaga hvad som är att iakttaga vid uppenbarelsetältet, under all tjänstgöring vid tältet; men ingen främmande får komma eder nära.
5. Och I skolen iakttaga hvad som är att iakttaga vid helgedomen och vid altaret, på det att icke förtörnelse åter må komma öfver Israels barn.
6. Se, jag har uttagit edra bröder leviterna bland Israels barn; en gåfva äro de åt eder, gifna åt Herren, till att förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet.

4 Mos. 3: 9, 12, 45. 8: 18 f.

7. Men du och dina söner jämte dig skolen iakttaga hvad som hör till edert prästämbete, i allt hvad som angår altaret och det som är innanför förlåten, och skolen så göra tjänst. Jag gifver eder edert prästämbete såsom en gåfvotjänst; men om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.
8. Och Herren talade till Aron: Se, jag gifver åt dig hvad som skall förvaras af det som gifves mig såsom gärd. Af Israels barns alla heliga gåfvor gifver jag detta till ämbetslott åt dig och dina söner, såsom en evärdlig rätt.

9. Detta skall tillhöra dig af det högheliga, som icke lämnas åt elden: alla deras offergåfvor, så ofta de frambära spisoffer eller syndoffer eller frambära skuldoffer till ersättning åt mig, detta skall såsom högheligt tillhöra dig och dina söner.

10. På en högheligt plats skall du äta detta; allt mankön må äta det, det skall vara dig heligt. 3 Mos. 6: 18, 26.

11. Och detta är hvad som skall tillhöra dig såsom en gärd af Israels barns gåfvor, så ofta de frambära viftoffer; åt dig och åt dina söner och döttrar jämte dig gifver jag det till en evärdlig rätt; hvar och en i ditt hus som är ren må äta det: 3 Mos. 10: 14 f.

12. allt det bästa af olja och allt det bästa af vin och af säd, förstlingen däraf, som de gifva åt Herren, detta gifver jag åt dig.

13. Förstlingsfrukterna af allt som växer i deras land, hvilka de frambära åt Herren, skola tillhöra dig; hvar och en i ditt hus som är ren må äta däraf.

14. Allt tillspillogifvet i Israel skall tillhöra dig. 3 Mos. 27: 28.

15. Allt det som öppnar moderlifvet, hvad kött det vara må, ehvad det är människor eller boskap som de föra fram till Herren, det skall tillhöra dig; dock så, att du tager lösen för det som är förstfödt bland människor och likaledes tager lösen för det som är förstfödt bland orena djur.

2 Mos. 13: 2, 12. 22: 29. 34: 19. 4 Mos. 3: 13, 46 f.

16. Och hvad angår dem som skola lösas, skall du taga lösen för dem, när de äro en månad gamla, och detta efter det värde du bestämt: fem siklar silfver, efter helgedomssikelns vikt, denna räknad till tjugu gera. 3 Mos. 27: 6, 25.

17. Men för det som är förstfödt bland fäkreatur eller får eller getter må du icke taga lösen; det är heligt. Deras blod skall du hälla på altaret, och deras fett skall du förbränna såsom ett eldsoffer, till en välbehaglig lukt för Herren. 3 Mos. 1: 9.

18. Men deras kött skall tillhöra dig; det skall tillhöra dig likasom viftoffersbringan och det högra offergärdslåret. 2 Mos. 29: 26. 3 Mos. 7: 34.

19. Alla heliga gåfvor, som Israels barn gifva åt Herren såsom gärd, dem gifver jag åt dig och åt dina söner och döttrar jämte dig, såsom en evärdlig rätt. Ett evärdligt saltförbund inför Herrens ansikte skall detta vara för dig och för din säd jämte dig.

20. Och Herren sade till Aron: I deras land skall du icke hafva någon arfvedel, och du skall icke hafva någon lott bland dem; jag skall vara din lott och arfvedel bland Israels barn.

5 Mos. 10: 9. 18: 1 f. Jos. 13: 14, 33. Hes. 44: 28.

21. Och se, åt Levi barn gifver jag all tionde i Israel till arfvedel, såsom lön för den tjänst de förrätta, tjänsten vid uppenbarelsetältet.

22. Men de öfriga Israels barn må hädanefter icke komma vid uppenbarelsetältet, ty de skola därigenom komma att bära på synd och så träffas af döden;

23. utan leviterna skola förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet, och de skola bära begången missgärning. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte; bland Israels barn skola de icke hafva någon arfvedel.

24. Ty den tionde, som Israels barn gifva åt Herren såsom gärd, den gifver jag åt leviterna till arfvedel. Därför är det jag säger dem, att de icke skola hafva någon arfvedel bland Israels barn. 3 Mos. 27: 30.

25. Och Herren talade till Mose och sade:

26. Till leviterna skall du så tala och säga: När I af Israels barn mottagen den tionde, som jag bestämt att I skolen få af dem såsom eder arfvedel, skolen I däraf gifva en gärd åt Herren, en tionde af tionden.

27. Och denna eder gärd skall så anses, som när andra gifva säd från logen och vin och olja från pressen.

28. På detta sätt skolen ock I af all tionde, som I mottagen af Israels barn, gifva en gärd åt Herren; och denna Herrens gärd af tionden skolen I gifva åt prästen Aron.

29. Af alla gåfvor, som I fån, skolen I gifva åt Herren hela den gärd, som tillkommer honom; af allt det bästa af gåfvorna skolen I gifva den, sådant bland dessa som passar till heliga gåfvor.

30. Och du skall säga till dem: När I nu gifven såsom gärd det bästa af dem, skall denna leviternas gåfva så anses, som när andra gifva hvad loge och press afkasta.

31. I med edert husfolk mån äta det på hvilken plats som helst; ty det är eder lön för eder tjänstgöring vid uppenbarelsetältet.

32. När I så gifven det bästa af dem såsom gärd, skolen I icke för deras skull komma att bära på synd; och då

skolen I icke ohelga Israels barns heliga gåfvor och så träffas af döden.

19 Kapitlet.

Den röda kon. Stänkelsevattnet.

Och Herren talade till Mose och Aron och sade:

2. Detta är den lagstadga, som Herren har påbjudit: Säg till Israels barn, att de skaffa fram till dig en röd, felfri ko, en som icke har något lyte och som icke har burit något ok.

3. Denna skolen I lämna åt prästen Eleasar; och man skall föra ut henne utanför lägret och slakta henne i hans åsyn. Hebr. 13: 11.

4. Och prästen Eleasar skall taga något af hennes blod på sitt finger och stänka med hennes blod sju gånger mot framsidan af uppenbarelsetältet.

3 Mos. 4: 6, 17.

5. Sedan skall man bränna upp kon inför hans ögon; hennes hud och kött och blod jämte hennes orenlighet skall man bränna upp.

2 Mos. 29: 14. 3 Mos. 4: 11 f.

6. Och prästen skall taga cederträ, isop och rosenrödt garn och kasta det i elden, hvarl kon uppbrännes.

3 Mos. 14: 4, 6, 51.

7. Och prästen skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret. Dock skall prästen vara oren ända till aftonen.

8. Också den som brände upp henne skall två sina kläder i vatten och bada sin kropp i vatten och vara oren ända till aftonen.

9. Och en man som är ren skall samla ihop askan efter kon och lägga den utanför lägret på en ren plats. Den skall förvaras åt Israels barns menighet till stänkelsevatten. Det är ett syndoffer. Hebr. 9: 13.

10. Och mannen, som samlade ihop askan efter kon, skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen. Detta skall vara en evärdlig stadga för Israels barn och för främlingen, som bor ibland dem.

11. Den som kommer vid någon död, vid en människas lik, han skall vara oren i sju dagar.

12. Han skall rena sig härmed på tredje dagen och på sjunde dagen, så blifver han ren. Men om han icke renar sig på tredje dagen och på sjunde dagen, så blifver han icke ren.

13. Hvar och en som kommer vid någon död, vid liket af en människa som dött, och sedan icke renar sig, han orenar Herrens tabernakel, och han skall utrotas ur Israel. Därför att stänkelsevatten icke har blifvit hälldt på honom, skall han vara oren; orenhet låder alltjämt vid honom.

14. Detta är lagen: När en människa dör i ett tält, skall hvar och en som kommer in i tältet och hvar och en som redan är i tältet vara oren i sju dagar.

15. Och alla öppna kärl, alla som icke hafva stått öfverbundna, skola vara orena.

16. Och hvar och en som ute på marken kommer vid någon, som har fallit för svärd eller på annat sätt träffats af döden, eller vid människoben eller vid en graf, han skall vara oren i sju dagar.

17. Och för att rena den som så blifvit oren skall man taga af askan efter det uppbrända syndoffret och gjuta friskt vatten därpå i ett kärl.

18. Och en man som är ren skall taga isop och doppa i vattnet och stänka på tältet och på allt bohaget och på de personer, som varit därinne, och på honom, som kommit vid benen eller vid den fallne eller vid den på annat sätt döde eller vid grafven.

19. Och mannen som är ren skall på tredje dagen och på sjunde dagen bestänka den som blifvit oren. När så på sjunde dagen hans rening är afslutad, skall han två sina kläder och bada sig i vatten, så blifver han ren om aftonen.

20. Men om någon blifvit oren och sedan icke renar sig, skall han utrotas ur församlingen; ty han har orenat Herrens helgedom, stänkelsevatten har icke blifvit hälldt på honom, han är oren.

21. Och detta skall vara för dem en evärdlig stadga. Mannen, som stänkte stänkelsevattnet, skall två sina kläder; och om någon annan kommer vid stänkelsevattnet, skall han vara oren ända till aftonen.

22. Och allt som den orene kommer vid skall vara orent, och den som kommer vid honom skall vara oren ända till aftonen.

20 Kapitlet.

Mirjams död. Vattnet ur klippan i Meriba. Edoméernas ogenhet. Arons död.

Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen Sin i den första

månaden, och folket stannade i Kades; där dog Mirjam och blef där också begrafven.

2. Och menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot Mose och Aron.

3. Och folket begynte tvista med Mose och sade: »O att också vi hade fått förgås, när våra bröder förgingos inför Herrens ansikte!

2 Mos. 16: 2 f. 17: 2 f. 4 Mos. 11: 1 f. 16: 1 f. 21: 5.

4. Hvarför hafven I fört Herrens församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här?

5. Och hvarför hafven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna onda plats, där hvarken säd eller fikonträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?»

6. Men Mose och Aron gingo bort ifrån församlingen till uppenbarelsetältets ingång och föllo ned på sina ansikten. Då visade sig Herrens härlighet för dem.

7. Och Herren talade till Mose och sade:

8. »Tag stafven och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den gifva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och gifver menigheten och dess boskap att dricka.»

9. Då tog Mose stafven från dess plats inför Herrens ansikte, såsom han hade bjudit honom.

10. Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: »Hören nu, I gensträfviga; skola vi ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?»

11. Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin staf två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka. 2 Mos. 17: 6. Ps. 78: 15 f. 105: 41. Jes. 48: 21. 1 Kor. 10: 4.

12. Men Herren sade till Mose och Aron: »Eftersom I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke föra denna församling in i det land, som jag har gifvit dem.»

4 Mos. 27: 13 f. 5 Mos. 1: 37. 31: 2. 32: 50 f.

13. Detta var Meribas* vatten, där Israels barn tvistade med Herren, och där han bevisade sig helig på dem.

3 Mos. 10: 3. Ps. 106: 32 f.

* Se noten till 2 Mos. 17: 7.

14. Och Mose skickade sändebud från Kades till konungen i Edom och lät säga: »Så säger din broder Israel: Du känner alla de vedermödor, som vi haft att utstå, Dom. 11: 17 f.

15. huru våra fäder drogo ned till Egypten, och huru vi bodde i Egypten i lång tid, och huru vi och våra fäder blefvo illa behandlade af egyptierna.

16. Men vi ropade till Herren, och han hörde vår röst och sände en ängel, som förde oss ut ur Egypten; och se, vi äro nu i Kades, staden som ligger vid gränsen till ditt område.

2 Mos. 14: 19. 23: 20 f.

17. Låt oss tåga genom ditt land. Vi skola icke taga vägen öfver åkrar och vingårdar och icke dricka vatten ur brunnarna; stora vägen skola vi gå, utan att vika af vare sig till höger eller till vänster, till dess vi hafva kommit igenom ditt område.»

18. Men Edom svarade honom: »Du får icke tåga genom mitt land. Om du det gör, skall jag draga ut emot dig med svärd.»

19. Men Israels barn sade till honom: »På den allmänna farvägen skola vi draga fram, och om jag eller min boskap dricker af ditt vatten, skall jag betala det. Jag begär ju ingenting: allenast att få tåga vägen fram härigenom.»

20. Han svarade: »Nej, du får icke tåga härigenom.» Och Edom drog ut mot honom med mycket folk och med stor makt.

21. Då alltså Edom icke tillstadde Israel att tåga genom sitt område, vek Israel af och gick undan för honom.

22. Och de bröto upp från Kades. Och Israels barn, hela menigheten, kommo till berget Hor. 4 Mos. 33: 37 f.

23. Och Herren talade till Mose och Aron på berget Hor vid gränsen til Edoms land och sade:

24. »Aron skall samlas till sitt folk: han skall icke komma in i det land, som jag har gifvit åt Israels barn; ty I voren gensträfviga mot min befallning vid Meribas vatten.

25. Tag nu Aron och hans son Eleasar och för dem upp på berget Hor

26. och kläd af Aron hans kläder och sätt dem på hans son Eleasar. Så skall Aron samlas till sitt folk och dö där.» 2 Mos. 28: 2 f.

27. Och Mose gjorde såsom Herren hade bjudit; och de stego upp på berget Hor inför hela menighetens ögon.

28. Och Mose klädde af Aron hans kläder och satte dem på hans son Eleasar. Och Aron dog där uppe på berget; men Mose och Eleasar stego ned från berget. 5 Mos. 10: 6. 32: 50.

29. Och då hela menigheten förnam, att Aron gifvit upp andan, begrato de honom i trettio dagar, hela Israels hus.

21 Kapitlet.

Konungen i Arad besegrad. Kopparormen. Sihon och Og slagna.

Då nu konungen i Arad, kananéen, som bodde i Sydlandet, hörde, att Israel var i antågande på Atarimvägen, gaf han sig i strid med Israel och tog några af dem till fånga. 4 Mos. 33: 40.

2. Då gjorde Israel ett löfte åt Herren och sade: »Om du gifver detta folk i min hand, så skall jag gifva deras städer till spillo.»

3. Och Herren hörde Israels röst och gaf kananéerna i deras hand, och de gåfvo dem och deras städer till spillo; så fick stället namne Horma*.

4. Och de bröto upp från berget Hor och togo vägen åt Röda hafvet till för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blef folket otåligt.

5. Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: »Hvarför hafven I fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finnes ju hvarken bröd eller vatten, och vår själ vämjes vid den usla föda vi få.»

6. Då sände Herren giftiga ormar bland folket, och dessa stungo folket; och mycket folk i Israel blef dödadt. 1 Kor. 10: 9.

7. Då kom folket till Mose och sade: »Vi hafva syndat därmed att vi talat mot Herren och mot dig. Bed till Herren, att han tager bort dessa ormar ifrån oss.»

8. Och Mose bad för folket. Då sade Herren till Mose: »Gör dig en orm och sätt upp den på en stång; sedan må hvar och en som blifvit ormstungen se på den, så skall han blifva vid lif.»

9. Då gjorde Mose en orm af koppar och satte upp den på en stång; när sedan någon hade blifvit stungen af en orm, såg han upp på kopparormen och blef så vid lif. 2 Kon. 18: 4. Joh. 3: 14.

10. Och Israels barn bröto upp och lägrade sig i Obot.

11. Och de bröto upp från Obot och lägrade sig vid Ije-Haabarim i öknen, som ligger framför Moab, österut.

* D. ä. tillspillogifning.

12. Därifrån bröto de upp och lägrade sig i Sereds dal.

13. Därifrån bröto de upp och lägrade sig på andra sidan Arnon, där denna flyter fram i öknen efter att hafva upprunnit på amoréernas område; ty Arnon är Moabs gräns och flyter fram mellan Moabs land och amoréernas. Dom. 11: 18.

14. Därför heter det i »Boken om Herrens krig»: »Vaheb i Sufa och dalarna, där Arnon går fram,

15. och dalsluttningen, som sänker sig dit där Ar ligger, och som stöder sig mot Moabs gräns.»

16. Därifrån drogo de till Beer; om brunnen där var det som Herren sade till Mose: »Församla folket, så vill jag gifva dem vatten.»

17. Då sjöng Israel denna sång: »Flöda, du brunn! Ja, sjungen om den,

18. om brunnen, som furstar gräfde, som folkets yppersta borrade, med spiran, med sina stafvar.»

Från öknen drogo de till Mattana,

19. från Mattana till Nahaliel, från Nahaliel till Bamot,

20. från Bamot till den dal, som ligger på Moabs mark uppe på Pisga, där man kan se ut öfver ödemarken.

21. Och Israel skickade sändebud till Sihon, amoréernas konung, och lät säga: 5 Mos. 2: 26 f. Dom. 11. 19 f.

22. »Låt mig tåga genom ditt land. Vi skola icke vika af ifrån vägen in i åkrar eller vingårdar och icke dricka vatten ur brunnarna. Stora vägen skola vi gå, till dess vi hafva kommit igenom ditt område.»

23. Men Sihon tillstadde icke Israel att tåga genom sitt område, utan församlade allt sitt folk och drog ut mot Israel i öknen, till dess han kom till Jahas; där gaf han sig i strid med Israel.

24. Men Israel slog honom med svärdsegg och intog hans land från Arnon ända till Jabbok, ända till Ammons barns land, ty Ammons barns gräns var befäst. 5 Mos. 29: 7 f. Ps. 135: 10 f. 136: 18 f. Am. 2: 9.

25. Och Israel intog alla städerna där; och Israel bosatte sig i amoréernas alla städer, i Hesbon och alla underlydande orter.

26. Hesbon var nämligen Sihons, amoréernas konungs, stad, ty denne hade fört krig med den förre konungen i Moab och tagit ifrån honom hela hans land ända till Arnon.

27. Därför säga skalderna: »Kommen till Hesbon! Byggas och befästas skall Sihons stad.

28. Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från Sihons stad; den förtärde Ar i Moab, dem som bodde på Arnons höjder. Jer. 48: 45 f.

29. Ve dig, Moab! Förloradt är du, Kemos' folk! Ja, de måste låta sina söner fly och sina döttrar föras i fångenskap, bort till amoréernas konung, Sihon.

30. Vi sköto ned dem — förloradt var Hesbon, ända till Dibon; vi härjade ända till Nofa, Nofa, som når till Medeba.»

31. Så bosatte sig då Israel i amoréernas land.

32. Och Mose sände ut och lät bespeja Jaeser; och de intogo därunder lydande orter. Och han fördref amoréerna som bodde där.

33. Sedan vände de sig åt annat håll och drogo upp åt Basan till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut till strid mot dem, till Edrei. 5 Mos. 3: 1 f. 29: 7.

34. Men Herren sade till Mose: »Frukta icke för honom, ty i din hand har jag gifvit honom och allt hans folk och hans land. Och du skall göra med honom på samma sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon.»

35. Och de slogo honom och hans söner och allt hans folk och läto ingen af dem slippa undan. Så intogo de hans land.

22 Kapitlet.

Balak låter hämta Bileam.

Och Israels barn bröto upp och lägrade sig på Moabs hedar, på andra sidan Jeriko-Jordan.

2. Och Balak, Sippors son, såg allt hvad Israel hade gjort mot amoréerna.

3. Och Moab bäfvade storligen för folket, därför att det var så talrikt; Moab grufvade sig för Israels barn.

4. Och Moab sade till de äldste i Midjan: »Nu kommer denna hop att uppäta allt som finnes här rundt omkring oss, likasom oxen uppäter hvad grönt som finnes på marken.» Och Balak, Sippors son, var på den tiden konung i Moab.

5. Och han skickade sändebud till Bileam, Beors son, i Petor vid floden, i hans stamfränders land, för att kalla honom till sig; han lät säga: »Se, här är ett folk, som har dragit ut ur Egypten; se, det öfvertäcker marken, och det har lägrat sig midt emot mig. Jos. 24: 9. Mik. 6: 5.

6. Så kom nu och förbanna åt mig detta folk, ty det är mig för mäktigt; kanhända skall jag då kunna slå det och förjaga det ur landet. Ty jag vet, att den du välsignar, han är välsignad, och den du förbannar, han blifver förbannad.»

7. Så gingo nu de äldste i Moab och de äldste i Midjan åstad och hade med sig spådomslön; och de kommo till Bileam och framförde till honom Balaks ord. 2 Petr. 2: 15. Jud. v. 11.

8. Och han sade till dem: »Stannen här öfver natten, så vill jag sedan gifva eder svar efter hvad Herren talar till mig.» Då stannade Moabs furstar kvar hos Bileam.

9. Och Gud kom till Bileam; han sade: »Hvad är det för män som du har hos dig?»

10. Bileam svarade Gud: »Balak, Sippors son, konungen i Moab, har sändt till mig detta bud:

11. 'Se, här är det folk, som har dragit ut ur Egypten, och det öfvertäcker marken. Så kom nu och förbanna det åt mig; kanhända skall jag då kunna gifva mig i strid med det och förjaga det.'»

12. Då sade Gud till Bileam: »Du skall icke gå med dem; du skall icke förbanna detta folk, ty det är välsignadt.»

13. Om morgonen, när Bileam stått upp, sade han alltså till Balaks furstar: »Gån hem till edert land, ty Herren vill icke tillstädja mig att följa med eder.»

14. Då stodo Moabs furstar upp och gingo hem till Balak och sade: »Bileam vägrade att följa med oss.»

15. Men Balak sände ännu en gång åstad furstar, flera och förnämligare än de förra.

16. Och de kommo till Bileam och sade till honom: »Så säger Balak, Sippors son: 'Låt dig icke afhållas från att komma till mig;

17. ty jag vill bevisa dig öfvermåttan stor ära, och allt hvad du säger mig skall jag göra. Kom nu och förbanna åt mig detta folk.'»

18. Då svarade Bileam och sade till Balaks tjänare: »Om Balak än gåfve mig så mycket silfver och guld, som hans hus rymmer, kunde jag dock icke öfverträda Herrens, min Guds, befall-

ning, så att jag gjorde något däremot, vare sig litet eller stort. 4 Mos. 24: 13.

19. Men stannen nu också I kvar här öfver natten, på det att jag må förnimma hvad Herren nu ytterligare kan vilja tala till mig.»

20. Och Gud kom till Bileam om natten och sade till honom: »Om dessa män hafva kommit för att kalla dig, så stå upp och följ med dem. Men allenast hvad jag säger dig skall du göra.»

21. Om morgonen, när Bileam stått upp, sadlade han alltså sin åsninna och följde med Moabs furstar.

22. Men då han nu följde med, upptändes Guds vrede, och Herrens ängel ställde sig på vägen för att hindra honom, där han red på sin åsninna, åtföljd af två sina tjänare.

23. När då åsninnan såg Herrens ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand, vek hon af ifrån vägen och gick in på åkern; men Bileam slog åsninnan för att drifva henne tillbaka in på vägen.

24. Därefter ställde sig Herrens ängel i en smal gata mellan vingårdarna, där murar funnos på båda sidor.

25. När nu åsninnan såg Herrens ängel, trängde hon sig mot muren och klämde så Bileams fot mot muren; och han slog henne ännu en gång.

26. Då gick Herrens ängel längre fram och ställde sig på ett trångt ställe, där ingen utväg fanns att vika undan vare sig till höger eller till vänster.

27. När nu åsninnan såg Herrens ängel, lade hon sig ned under Bileam. Då upptändes Bileams vrede, och han slog åsninnan med sin staf.

28 Men Herren öppnade åsninnans mun, och hon sade till Bileam: »Hvad har jag gjort dig, eftersom du nu tre gånger slagit mig?»

29. Bileam svarade åsninnan: »Du har ju handlat skamligt mot mig; om jag hade haft ett svärd i min hand, skulle jag nu hafva dräpt dig.»

30. Men åsninnan sade till Bileam: »Är icke jag din egen åsninna, som du har ridit på i all din tid intill denna dag? Och har jag någonsin förut plägat göra så mot dig?» Han svarade: »Nej.»

31. Och Herren öppnade Bileams ögon, så att han såg Herrens ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand. Då bugade han sig och föll ned på sitt ansikte.

32. Och Herrens ängel sade till honom: »Hvarför har du nu tre gånger slagit din åsninna? Se, jag har gått ut för att hindra dig, ty denna väg leder till fördärf och är mig emot.

33. Och åsninnan såg mig, och hon har nu tre gånger vikit undan för mig. Om hon icke hade vikit undan för mig, så skulle jag nu hafva dräpt dig, under det att jag lätit henne lefva.»

34. Då sade Bileam till Herrens ängel: »Jag har syndat, ty jag visste icke, att du stod mig emot på vägen. Om nu min resa misshagar dig, så vill jag vända tillbaka.»

35. Men Herrens ängel svarade Bileam: »Följ med dessa män; men intet annat än hvad jag säger dig skall du tala.» Så följde då Bileam med Balaks furstar.

36. När Balak hörde, att Bileam kom, gick han honom till mötes till Ir i Moab vid gränsen, där Arnon flyter, vid yttersta gränsen.

37. Och Balak sade till Bileam: »Sände jag icke enträget bud till dig för att kalla dig hit? Hvarför ville du då icke begifva dig till mig? Skulle jag icke kunna bevisa dig tillräcklig ära?»

38. Bileam svarade Balak: »Du ser nu, att jag har kommit till dig. Men det står ingalunda i min egen makt att tala något. Hvad Gud lägger i min mun, det måste jag tala.»

39. Sedan följde Bileam med Balak, och de kommo till Kirjat-Husot.

40. Och Balak slaktade fäkreatur och får och sände till Bileam och de furstar, som voro med honom.

41. Och följande morgon tog Balak Bileam med sig och förde honom upp på Bamot-Baal; och han kunde från denna plats se en del af folket.

23 Kapitlet.

Bileam välsignar Israel.

Och Bileam sade till Balak: »Bygg här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar.»

2. Balak gjorde såsom Bileam sade; och Balak och Bileam offrade en tjur och en vädur på hvart altare.

3. Därefter sade Bileam till Balak: »Stanna kvar vid ditt brännoffer; jag vill gå bort och se, om till äfventyrs Herren visar sig för mig; och hvad helst han uppenbarar för mig, det skall jag förkunna för dig.» Och han gick upp på en kal höjd.

4. Och Gud visade sig för Bileam; då sade denne till honom: »De sju

altarna har jag tillredt, och på hvart altare har jag offrat en tjur och en vädur.»

5. Och Herren lade i Bileams mun hvad han skulle tala, han sade: »Gå tillbaka till Balak och tala så och så.»

6. När han nu kom tillbaka till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer tillsammans med alla Moabs furstar.

7. Då hof han upp sin röst och kvad: »Från Aram hämtade mig Balak, från österns berg Moabs konung: 'Kom och förbanna åt mig Jakob, kom och tala ofärd öfver Israel.' 5 Mos. 23: 4 f.

8. Huru kan jag förbanna den Gud icke förbannar och tala ofärd öfver den Herren icke talar ofärd öfver?

9. Från klippornas topp ser jag ju honom, och från höjderna skådar jag honom: se, det är ett folk, som har en afskild boning och icke anser sig vara såsom andra folkslag.

10. Hvem kan räkna Jakob, talrik såsom stoftet, eller tälja ens fjärdedelen af Israel? Må jag få dö de rättfärdigas död, och blifve mitt slut såsom deras!» 1 Mos. 13: 16. 28: 14.

11. Då sade Balak till Bileam: »Hvad har du gjort mot mig! Till att förbanna mina fiender hämtade jag dig, och se, du har i stället välsignat dem.»

12. Men han svarade och sade: »Skulle jag då icke akta på hvad Herren lägger i min mun och tala det?»

13. Och Balak sade till honom: »Följ nu med mig till ett annat ställe, hvarifrån du ser dem; du ser allenast en del af dem, du ser dem icke allesammans. Från det stället må du förbanna dem åt mig.»

14. Och han tog honom med sig till Väktarplanen på toppen af Pisga. Där byggde han sju altaren och offrade en tjur och en vädur på hvart altare.

15. Därefter sade han till Balak: »Stanna kvar här vid ditt brännoffer; jag själf vill där borta se, om något visar sig.»

16. Och Herren visade sig för Bileam och lade i hans mun hvad han skulle tala; han sade: »Gå tillbaka till Balak och tala så och så.»

17. När han nu kom till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer, och Moabs furstar stodo där med honom. Och Balak frågade honom: »Hvad har Herren talat?»

18. Då hof han upp sin röst och kvad: »Stå upp, Balak, och hör; lyssna till mig, du Sippors son.

19. Gud är icke en människa, så att han kan ljuga, icke en människoson, så att han kan ångra något. Skulle han säga något och icke göra det? Skulle han tala något och icke fullborda det? 1 Sam. 15: 29. Tit. 1: 2.

20. Se, att välsigna är mitt uppdrag; han har välsignat, och jag kan icke rygga det.

21. Ofärd är icke att skåda i Jakob och olycka icke att se i Israel. Herren, hans Gud, är med honom, och jubel såsom mot en konung höres där.

22. Gud är den som fört dem ut ur Egypten; deras styrka är såsom vildoxars. 4 Mos. 24: 8. 5 Mos. 33: 17.

23. Ty trolldom båtar intet mot Jakob, ej heller spådom mot Israel. Nej, nu måste sägas om Jakob och om Israel: 'Hvad gör icke Gud!'

24. Se, det är ett folk, som står upp likt en lejoninna, som reser sig likt ett lejon. Det lägger sig icke ned, förrän det ätit rof och druckit blod af slagna män.» 1 Mos. 49: 9. 4 Mos. 24: 9.

25. Då sade Balak till Bileam: »Du skall hvarken förbanna dem eller välsigna dem.»

26. Men Bileam svarade och sade till Balak: »Sade jag icke till dig: 'Allt hvad Herren säger, det måste jag göra'?»

27. Och Balak sade till Bileam: »Kom, jag vill taga dig med mig till ett annat ställe. Kanhända skall det behaga Gud, att du därifrån förbannar dem åt mig.»

28. Och Balak tog Bileam med sig upp på toppen af Peor, där man kan se ut öfver ödemarken.

29. Och Bileam sade till Balak: »Bygg här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar.»

30. Och Balak gjorde såsom Bileam sade; och han offrade en tjur och en vädur på hvart altare.

24 Kapitlet.

Bileam välsignar ytterligare Israel och återvänder hem.

Då nu Bileam såg, att det var Herrens vilja att han skulle välsigna Israel, gick han icke såsom de förra gångerna bort och såg efter tecken, utan vände sitt ansikte mot öknen. 4 Mos. 23: 3, 15.

2. Och när Bileam lyfte upp sina ögon och såg Israel lägrad efter sina stammar, kom Guds ande öfver honom.

3. Och han hof upp sin röst och kvad: »Så säger Bileam, Beors son, så säger mannen med det slutna ögat,
4. så säger han som hör Guds tal, han som skådar syner från den Allsmäktige och sjunker ned och får sina ögon öppnade:

5. Huru sköna äro icke dina tält, du Jakob, dina boningar, du Israel!
6. Såsom dalar, som utbreda sig vida, såsom lustgårdar vid en ström, såsom aloeträd, planterade af Herren, såsom cedrar invid vatten!
7. Vatten flödar ur hans ämbar, hans sådd blifver rikligen vattnad. Större än Agag skall hans konung vara, ja, upphöjd blifver hans konungamakt.
1 Sam. 15: 8. Jes. 58: 11.
8. Gud är den som för honom ut ur Egypten. Hans styrka är såsom en vildoxes. Han skall förtära de folk, som stå honom emot, deras ben skall han krossa, och med sina pilar skall han genomborra dem. 4 Mos. 23: 22.
9. Han har lagt sig ned, han hvilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna — hvem vågar oroa honom? Välsignad vare den dig välsignar, och förbannad vare den dig förbannar!»
1 Mos. 49: 9. 4 Mos. 23: 24.

10. Då upptändes Balaks vrede mot Bileam, och han slog ihop händerna. Och Balak sade till Bileam: »Till att förbanna mina fiender kallade jag dig hit, och se, du har i stället nu tre gånger välsignat dem.
11. Gif dig nu af hem igen. Jag tänkte, att jag skulle få bevisa dig stor ära; men se, Herren har förmenat dig att blifva ärad.»
12. Bileam svarade Balak: »Sade jag icke redan till sändebuden, som du skickade till mig:
13. 'Om Balak än gåfve mig så mycket silfver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock icke öfvertråda Herrens befallning, så att jag efter eget tycke gjorde något, vare sig ondt eller godt.' Hvad Herren säger, det måste jag tala. 4 Mos. 22: 18, 38.
14. Se, jag går nu hem till mitt folk; men jag vill varsko dig om hvad detta folk skall göra mot ditt folk i kommande dagar.»
15. Och han hof upp sin röst och kvad: »Så säger Bileam, Beors son, så säger mannen med det slutna ögat,
16. så säger han som hör Guds tal och har sin kunskap från den Högste, han som skådar syner från den Allsmäktige och sjunker ned och får sina ögon öppnade:
17. Jag ser honom, men icke i nutiden, jag skådar honom, men icke nära. En stjärna träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel. Den krossar Moabs tinningar och slår ned alla krigslarmets söner. 2 Sam. 8: 2.
18. Edom skall han taga i besittning, taga i besittning Seir — sina fienders länder; ty Israel skall göra mäktiga ting.
2 Sam. 8: 14. Obad. v. 18.
19. Ur Jakob skall en härskare komma; han skall förgöra i städerna dem som rädda sig dit.»
20. Och han fick se Amalek; då hof han upp sin röst och kvad: »En förstling bland folken är Amalek, men på sistone hemfaller han åt undergång.»
2 Mos. 17: 8 f. 1 Sam. 15: 7.
21. Och han fick se kainéerna; då hof han upp sin röst och kvad: »Fast är din boning, och lagdt på klippan ditt näste.
22. Likväl skall Kain blifva utrotad; ja, Assur skall omsider föra dig i fångenskap.»
23. Och han hof åter upp sin röst och kvad: »O ve! Hvem skall blifva vid lif, när Gud låter detta ske?
24. Skepp skola komma från kittéernas kust, de skola tukta Assur, tukta Eber; ty också han skall hemfalla åt undergång.»
25. Och Bileam stod upp och vände tillbaka hem; också Balak for sin väg.

25 Kapitlet.

Israeliternas synd med Moabs döttrar och deras afgudadyrkan. Pinehas.

Och medan Israel uppehöll sig i Sittim, begynte folket bedrifva horeri med Moabs döttrar.
2. Och dessa inbjödo folket till sina gudars offermåltider,
3. och folket åt och tillbad deras gudar. Och Israel slöt sig till Baal-Peor. Då upptändes Herrens vrede emot Israel. 5 Mos. 4: 3. Jos. 22: 17. Hos. 9: 10.
4. Och Herren sade till Mose: »Hämta folkets alla hufvudmän och låt upphänga dem i solen för Herren, på det att Herrens vredes glöd må vändas ifrån Israel.»
5. Då sade Mose till Israels domare: »Hvar och en bland eder dräpe af sina män dem som hafva slutit sig till Baal-Peor.» 2 Mos. 18: 25 f.
6. Och se, en man af Israels barn kom och förde in bland sina bröder en

midjanitisk kvinna, inför Moses och Israels barns hela menighets ögon, under det att dessa stodo gråtande vid ingången till uppenbarelsetältet.

7. Då nu Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, såg detta, stod han upp i menigheten och tog ett spjut i sin hand Ps. 106: 30 f. Syr. 45: 28. 1 Mack. 2: 54.

8. och följde efter den israelitiske mannen in i tältets sofrum och genomborrade dem båda, såväl den israelitiske mannen som ock kvinnan, i det att han stack henne genom underlifvet. Så upphörde hemsökelsen bland Israels barn.

9. Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde tjugufyra tusen. 1 Kor. 10: 8.

10. Och Herren talade till Mose och sade:

11. »Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, har, i det att han nitälskade bland Israels barn såsom jag nitälskar, afvändt min vrede från dem, så att jag icke i min nitälskan har förgjort Israels barn.

12. Säg fördenskull: Se, jag gör med honom ett fridsförbund;

13. och för honom och för hans säd efter honom skall detta vara ett förbund, genom hvilket han får ett evärdligt prästadöme till lön därför, att han nitälskade för sin Gud och bragte försoning för Israels barn.»

14. Och den dödade israelitiske mannen, han som dödades jämte den midjanitiska kvinnan, hette Simri, Salus son, och var höfding för en familj bland simeoniterna.

15 Och den dödade midjanitiska kvinnan hette Kosbi, dotter till Sur; denne var stamhöfding, höfding för en stamfamilj i Midjan. 4 Mos. 31: 8.

16. Och Herren talade till Mose och sade:

17. »Angripen midjaniterna och slån dem. 4 Mos. 31: 2 f.

18. Ty de hafva angripit eder genom de onda råd, som de lade mot eder i saken med Peor och i saken med Kosbi, den midjanitiska höfdingdottern, deras syster, som dödades på hemsökelsedagen, då I blefven hemsökta för Peors skull.»

26 Kapitlet.

Ny mönstring af Israels stammar, på Moabs hedar.

Efter denna hemsökelse talade Herren till Mose och till Eleasar, prästen Arons son, och sade:

2. »Räknen antalet af Israels barns hela menighet, dem som äro tjugu år gamla eller därutöfver, efter deras familjer, alla stridbara män i Israel.» 4 Mos. 1: 2 f.

3. Och Mose och prästen Eleasar talade till dem på Moabs hedar, vid Jeriko-Jordan, och sade:

4. »De som äro tjugu år gamla eller därutöfver skola räknas» — såsom Herren hade bjudit Mose och Israels barn, dem som dragit ut ur Egyptens land.

5. Ruben var Israels förstfödde. Rubens barn voro: Af Hanok hanokiternas släkt, af Pallu palluiternas släkt,

6. af Hesron hesroniternas släkt, af Karmi karmiternas släkt.

7. Dessa voro rubeniternas släkter. Och de af dem som inmönstrades utgjorde fyrtiotre tusen sju hundra trettio.

8. Men Pallus söner voro Eliab.

9. Och Eliabs söner voro Nemuel, Datan och Abiram; det var den Datan och den Abiram, båda ombud för menigheten, som satte sig upp emot Mose och Aron, tillika med Koras hop, när dessa satte sig upp emot Herren, 4 Mos. 14: 1 f. Ps. 106: 17 f.

10. hvarvid jorden öppnade sin mun och uppslukade dem jämte Kora, vid det tillfälle då dennes hop omkom, i det att elden förtärde de två hundra femtio männen, så att de blefvo till en varnagel.

11. Men Koras söner omkommo icke.

12. Simeons barn, efter deras släkter, voro: Af Nemuel nemueliternas släkt, af Jamin jaminiternas släkt, af Jakin jakiniternas släkt,

13. af Sera seraiternas släkt, af Saul sauliternas släkt.

14. Dessa voro simeoniternas släkter, tjugutvå tusen två hundra.

15. Gads barn, efter deras släkter, voro: Af Sefon sefoniternas släkt, af Haggi haggiternas släkt, af Suni suniternas släkt,

16. af Osni osniternas släkt, af Eri eriternas släkt,

17. af Arod aroditernas släkt, af Areli areliternas släkt.

18. Dessa voro Gads barns släkter, så många af dem som inmönstrades, fyrtio tusen fem hundra.

19. Judas söner voro Er och Onan; men Er och Onan dogo i Kanaans land. 1 Mos. 38: 7 f. 46: 12.

20. Och Juda barn, efter deras släkter, voro: Af Sela selaniternas släkt, af Peres peresiternas släkt, af Sera seraiternas släkt.

21. Men Peres' barn voro: Af Hesron hesroniternas släkt, af Hamul hamuliternas släkt.

22. Dessa voro Juda släkter, så många af dem som inmönstrades, sjuttiosex tusen fem hundra.

23. Isaskars barn, efter deras släkter, voro: Af Tola tolaiternas släkt, af Puva puniternas släkt,

24. af Jasub jasubiternas släkt, af Simron simroniternas släkt.

25. Dessa voro Isaskars släkter, så många af dem som inmönstrades, sextiofyra tusen tre hundra.

26 Sebulons barn, efter deras släkter, voro: Af Sered sereditternas släkt, af Elon eloniternas släkt, af Jaleel jaleeliternas släkt.

27. Dessa voro sebuloniternas släkter, så många af dem som inmönstrades, sextio tusen fem hundra.

28. Josefs barn, efter deras släkter, voro Manasse och Efraim.

29. Manasse barn voro: Af Makir makiriternas släkt; men Makir födde Gilead; af Gilead kom gileaditernas släkt. Jos. 17: 1 f.

30. Dessa voro Gileads barn: Af Jeser ieseriternas släkt, af Helek heleketernas släkt,

31. af Asriel asrieliternas släkt, af Sikem sikemiternas släkt,

32. af Semida semidaiternas släkt och af Hefer heferiternas släkt.

33. Men Selofhad, Hefers son, hade inga söner, utan allenast döttrar; och Selofhads döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.

4 Mos. 27: 1 f. 36: 2 f. Jos. 17: 3.

34. Dessa voro Manasse släkter, och de af dem som inmönstrades utgjorde femtiotvå tusen sju hundra.

35. Dessa voro Efraims barn, efter deras släkter: Af Sutela sutelaiternas släkt, af Beker bekeriternas släkt, af Tahan tahaniternas släkt.

36. Men dessa voro Sutelas barn: Af Eran eraniternas släkt.

37. Dessa voro Efraims barns släkter, så många af dem som inmönstrades, trettiotvå tusen fem hundra.

Dessa voro Josefs barn, efter deras släkter.

38. Benjamins barn, efter deras släkter, voro: Af Bela belaiternas släkt, af Asbel asbeliternas släkt, af Ahiram ahiramiternas släkt,

39. af Sefufam sufamiternas släkt, af Hufam hufamiternas släkt.

40. Men Belas söner voro Ard och Naaman; arditernas släkt; af Naaman naamiternas släkt.

41. Dessa voro Benjamins barn, efter deras släkter, och de af dem som inmönstrades utgjorde fyrtiofem tusen sex hundra.

42. Dessa voro Dans barn, efter deras släkter: Af Suham suhamiternas släkt. Dessa voro Dans släkter, efter deras släkter.

43. Suhamiternas släkter, så många af dem som inmönstrades, utgjorde tillsammans sextiofyra tusen fyra hundra.

44. Asers barn, efter deras släkter, voro: Af Jimna jimnaslägten, af Jisvi jisviternas släkt, af Beria beriaiternas släkt.

45. Af Berias barn: Af Heber heberiternas släkt, af Malkiel malkieliternas släkt.

46. Och Asers dotter hette Sera.

47. Dessa voro Asers barns släkter, så många af dem som inmönstrades, femtiotre tusen fyra hundra.

48. Naftali barn, efter deras släkter, voro: Af Jaseel jaseeliternas släkt, af Guni guniternas släkt,

49. af Jeser jeseriternas släkt, af Sillem sillemiternas släkt.

50. Dessa voro Naftali släkter, efter deras släkter; och de af dem som inmönstrades utgjorde fyrtiofem tusen fyra hundra.

51. Dessa voro de af Israels barn, som inmönstrades, sex hundra ett tusen sju hundra trettio.

2 Mos. 12: 37. 4 Mos. 2: 32.

52. Och Herren talade till Mose och sade:

53. Åt dessa skall landet utskiftas till arfvedel, efter personernas antal.

54. Åt en större stam skall du gifva en större arfvedel och åt en mindre stam en mindre arfvedel; åt hvar stam skall arfvedel gifvas efter antalet af de inmönstrade. 4 Mos. 33: 54.

55. Men genom lottkastning skall landet utskiftas. Efter namnen på sina fädernestammar skola de få sina arfvedelar.

56. Efter lottens utslag skall hvar stam, större eller mindre, få sin arfvedel sig tillskiftad.

57. Och dessa voro de af Levi stam som inmönstrades, efter deras släkter: Af Gerson gersoniternas släkt, af Kehat kehatiternas släkt, af Merari merariternas släkt. 2 Mos. 6: 16 f. 4 Mos. 3: 17 f.

58. Dessa voro leviternas släkter: libniternas släkt, hebroniternas släkt,

maheliternas släkt, musiternas släkt, koraiternas släkt. Men Kehat födde Amram.

59. Och Amrams hustru hette Jokebed, Levis dotter, som föddes åt Levi i Egypten; och hon födde åt Amram Aron och Mose och deras syster Mirjam. 2 Mos. 6: 20.

60. Och åt Aron föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

61. Men Nadab och Abihu träffades af döden, när de buro fram främmande eld inför Herrens ansikte.

3 Mos. 10: 1 f. 16: 1. 4 Mos. 3: 4. 1 Krön. 24: 2.

62. Och de af dem som inmönstrades utgjorde tjugutre tusen, alla af mankön, som voro en månad gamla eller därutöfver. De hade nämligen icke blifvit inmönstrade bland Israels barn, eftersom icke någon arfvedel var gifven åt dem bland Israels barn.

63. Dessa voro de som inmönstrades af Mose och prästen Eleasar, när dessa mönstrade Israels barn på Moabs hedar vid Jeriko-Jordan.

64. Bland dessa var ingen af dem som förut blifvit inmönstrade af Mose och prästen Aron, när dessa mönstrade Israels barn i Sinais öken, 4 Mos. 1: 18.

65. ty om dem hade Herren sagt: »De skola döden dö i öknen.» Därför var ingen kvar af dem, förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

4 Mos. 14: 29 f. 32: 10 f. 1 Kor. 10: 5.

27 Kapitlet.

Selofhads döttrar. Josua förordnas att efterträda Mose.

Och Selofhads döttrar trädde fram, Selofhads, som var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, af Manasses, Josefs sons, släkter. Och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.

4 Mos. 26: 33. 36: 2. Jos. 17: 3 f.

2. Dessa kommo nu inför Mose och prästen Eleasar och stamhöfdingarna och hela menigheten, vid ingången till uppenbarelsetältet, och sade:

3. »Vår fader har dött i öknen, men han var icke med i den hop, som sammanrotade sig mot Herren, Koras hop, utan han dog genom egen synd, och han hade inga söner. 4 Mos. 16: 31 f.

4. Icke skall nu vår faders namn utplånas ur hans släkt därför, att han icke hade någon son? Gif åt oss en besittning ibland vår faders bröder.»

5. Och Mose bar fram deras sak inför Herren.

6. Då talade Herren till Mose och sade:

7. »Selofhads döttrar hafva talat rätt. Du skall gifva också dem en arfsbesittning bland deras faders bröder genom att låta deras faders arfvedel öfvergå till dem.

8. Och till Israels barn skall du tala och säga: När någon dör utan att efterlämna någon son, skolen I låta hans arfvedel öfvergå till hans dotter.

9. Men om han icke har någon dotter, så skolen I gifva hans arfvedel åt hans bröder.

10. Har han icke heller några bröder, så skolen I gifva hans arfvedel åt hans faders bröder.

11. Men om hans fader icke har några bröder, så skolen I gifva hans arfvedel åt närmaste blodsförvant inom hans släkt, och denne skall då taga den i besittning.»

Detta skall vara en rättsstadga för Israels barn, såsom Herren har bjudit Mose.

12. Och Herren sade till Mose: »Stig upp här på Abarimberget, så skall du få se det land, som jag har gifvit åt Israels barn. 5 Mos. 32: 48 f.

13. Och när du har sett det, skall också du samlas till ditt folk, liksom din broder Aron har blifvit samlad till sitt folk; 4 Mos. 20: 12 f., 24 f.

14. detta därför att I voren gensträfviga mot min befallning i öknen Sin, när menigheten tvistade med mig och I skullen hålla mig helig genom att skaffa fram vatten inför deras ögon.» Detta var Meribas vatten vid Kades i öknen Sin.

15. Och Mose talade till Herren och sade:

16. »Må Herren, den Gud som råder öfver allt kötts anda, sätta en man öfver menigheten,

17. som kan vara deras ledare och anförare och som kan råda öfver deras utgång och ingång, så att icke Herrens menighet blifver lik en hjord, som icke har någon herde.»

18. Herren svarade Mose: »Tag till dig Josua, Nuns son, ty han är en man, i hvilken ande är, och lägg din hand på honom.

19. Och för honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten och insätt honom i hans ämbete inför deras ögon,

20. och lägg något af din värdighet på honom, på det att Israels barns hela menighet må lyda honom.

21. Och hos prästen Eleasar skall han sedan hafva att inställa sig, för att denne genom urims dom må hämta svar åt honom inför Herrens ansikte. Efter hans ord skola de fullgöra sina åligganden, han själf och alla Israels barn med honom, hela menigheten.»

2 Mos. 28: 30.

22. Och Mose gjorde såsom Herren hade bjudit honom; han tog Josua och förde honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten.

23. Och denne lade sina händer på honom och insatte honom i hans ämbete, såsom Herren hade sagt genom Mose.

28 Kapitlet.

Lagar om de dagliga offren och högtidsoffren.

Och Herren talade till Mose och sade:

2. Bjud Israels barn och säg till dem: Mina offer, det som är min spis af mina eldsoffer, en välbehaglig lukt för mig, dem skolen I akta på, så att I offren dem åt mig på bestämd tid.

3. Och säg till dem: Detta är hvad I skolen offra åt Herren såsom eldsoffer: två årsgamla felfria lamm till brännoffer för hvar dag beständigt.

2 Mos. 29: 38 f.

4. Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra vid aftontiden,

5. och såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja af stötta oliver.

6. Detta är det dagliga brännoffret, som offrades på Sinai berg, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt Herren.

7. Och såsom drickoffer därtill skall du offra en fjärdedels hin, till det första lammet; i helgedomen skall drickoffer af stark dryck utgjutas åt Herren.

8. Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

9. Men på sabbatsdagen skall du offra två årsgamla felfria lamm, så ock två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer, samt tillhörande drickoffer.

10. Detta är sabbatsbrännoffret, som skall offras hvar sabbat, jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer.

11. Och på edra nymånadsdagar skolen I offra till brännoffer åt Herren två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla felfria lamm,

12. så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till hvar tjur, två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till väduren,

13. och en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till hvart lamm: ett brännoffer till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt Herren.

14. Och de tillhörande drickoffren skola utgöras af en half hin vin till hvar tjur och en tredjedels hin till väduren och en fjärdedels hin till hvart lamm. Detta är nymånadsbrännoffret, som skall offras i hvar och en af årets månader.

15. Tillika skolen I offra en bock till syndoffer åt Herren; den skall offras jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer.

16. Och i första månaden, på fjortonde dagen i månaden, är Herrens påsk.

2 Mos. 12: 18 f. 23: 15 f. 3 Mos. 23: 5 f.

5 Mos. 16: 1 f.

17. Och på femtonde dagen i samma månad är högtid; då skall man äta osyradt bröd, i sju dagar.

18. På den första dagen skall man hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

19. Och såsom eldsoffer, såsom brännoffer åt Herren, skolen I offra två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla lamm; felfria skola de vara.

20. Och såsom spisoffer därtill skolen I offra fint mjöl, begjutet med olja; tre tiondedels efa skolen I offra till hvar ungtjur och två tiondedels efa till väduren;

21. en tiondedels efa skall du offra till hvart och ett af de sju lammen;

22. tillika skolen I offra en syndoffersbock till att bringa försoning för eder.

23. Förutom morgonens brännoffer, som utgör det dagliga brännoffret, skolen I offra detta.

24. Likadana offer skolen I offra hvar dag i sju dagar: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt för Herren. Jämte det dagliga brännoffret skall detta offras, med tillhörande drickoffer.

25. Och på den sjunde dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

26. Och på förstlingsdagen, då I bären fram ett offer af den nya grödan

åt Herren, vid eder veckohögtid, skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

3 Mos. 23: 15 f.

27. Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för Herren skolen I då offra två ungtjurar, en vädur, sju årsgamla lamm,

28. och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till hvar tjur, två tiondedels efa till väduren,

29. en tiondedels efa till hvart och ett af de sju lammen;

30. tillika skolen I offra en bock till att bringa försoning för eder.

31. Förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer skolen I offra detta — felfria skola djuren vara — och därjämte tillhörande drickoffer.

29 Kapitlet.

Fortsättning af offerlagarna.

Och i sjunde månaden, på första dagen i månaden, skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. En basunklangens dag skall den vara för eder.

3 Mos. 23: 24 f.

2. Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för Herren skolen I då offra en ungtjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm,

3. och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två tiondedels efa till väduren

4. och en tiondedels efa till hvart och ett af de sju lammen;

5. tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer, till att bringa försoning för eder —

6. detta förutom nymånadsbrännoffret med tillhörande spisoffer och förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och förutom de drickoffer, som på föreskrifvet sätt skola offras till båda: allt till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt Herren.

4 Mos. 28: 3 f., 11 f.

7. På tionde dagen i samma sjunde månad skolen I ock hålla en helig sammankomst, och I skolen då späka eder; intet arbete skolen I då göra.

3 Mos. 16: 29 f. 23: 27 f.

8. Och såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för Herren skolen I då offra en ungtjur, en vädur, sju årsgamla lamm — felfria skola de vara —

9. och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två tiondedels efa till väduren,

10. en tiondedels efa till hvart och ett af de sju lammen;

11. tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer — detta förutom försoningssyndoffret och det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och förutom de drickoffer, som höra till båda.

12. På femtonde dagen i sjunde månaden skolen I ock hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. Då skolen I fira en Herrens högtid, i sju dagar.

3 Mos. 23: 34 f.

13. Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer, skolen I då offra till en välbehaglig lukt för Herren tretton ungtjurar, två vädurar, fjorton årsgamla lamm — felfria skola de vara —

14. och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till hvar och en af de tretton tjurarna, två tiondedels efa till hvar och en af de två vädurarna,

15. en tiondedels efa till hvart och ett af de fjorton lammen;

16. tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

17. Och på den andra dagen: tolf ungtjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

18. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

19. och tillika en bock såsom syndoffer — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och till dem hörande drickoffer.

20. Och på den tredje dagen: elfva tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

21. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

22. och tillika en syndoffersbock — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

23. Och på den fjärde dagen: tio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

24. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

25. och tillika en bock såsom syndoffer — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

26. Och på den femte dagen: nio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

27. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

28. och tillika en syndoffersbock — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

29. Och på den sjätte dagen: åtta tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

30. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

31. och tillika en syndoffersbock — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

32. Och på den sjunde dagen: sju tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,

33. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

34. och tillika en syndoffersbock — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

35. På den åttonde dagen skolen I hålla en högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen I då göra.

36. Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer skolen I då offra till en välbehaglig lukt för Herren en tjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm,

37. med det spisoffer och de drickoffer, som skola offras till dem, till tjuren, väduren och lammen, efter deras antal, på föreskrifvet sätt,

38. och tillika en syndoffersbock — detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.

39. Dessa offer skolen I offra åt Herren vid edra högtider, förutom edra löftesoffer och frivilliga offer, dessa må nu vara brännoffer eller spisoffer eller drickoffer eller tackoffer.

30: 1. Och Mose sade detta till Israels barn, alldeles såsom Herren hade bjudit honom att säga.

30 Kapitlet.

Lagar om löften.

Och Mose talade till Israels barns stamhöfdingar och sade: Detta är hvad Herren har bjudit:

3. Om någon gör ett löfte åt Herren eller svär en ed, genom hvilken han förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han icke sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra hvad hans mun har talat.

3 Mos. 27: 2 f. 5 Mos. 23: 21 f. Pred. 5: 3 f.

4. Och om en kvinna, medan hon vistas i sin faders hus och ännu är ung, gör ett löfte åt Herren och förbinder sig till återhållsamhet i något stycke

5. och hennes fader hör hennes löfte och huru hon förbinder sig till återhållsamhet och hennes fader icke säger något till henne därom, så skola alla hennes löften hafva gällande kraft, och alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hafva gällande kraft.

6. Men om hennes fader samma dag han hör det säger nej därtill, då skola hennes löften och hennes förbindelser till återhållsamhet alla vara utan gällande kraft; och Herren skall förlåta henne, eftersom hennes fader sade nej till henne.

7. Och om hon blifver gift och löften då hvila på henne eller något obetänksamt ord från hennes läppar, hvarmed hon bundit sig,

8. och hennes man får höra därom, men icke säger något till henne därom samma dag han hör det, så skola hennes löften hafva gällande kraft, och hennes förbindelser till återhållsamhet skola hafva gällande kraft.

9. Men om hennes man samma dag han får höra det säger nej därtill, så upphäfver han därmed hennes gifna löfte och det obetänksamma ord från hennes läppar, hvarmed hon bundit sig, och Herren skall förlåta henne det.

10. Men en änkas eller en förskjuten hustrus löfte, hvartill hon än må hafva förbundit sig, skall hafva gällande kraft för henne.

11. Och om en kvinna i sin mans hus gör ett löfte eller med ed förbinder sig till återhållsamhet i något stycke

12. och hennes man hör det, men icke säger något till henne därom, icke säger nej till henne, så skola alla hennes löften hafva gällande kraft, och alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hafva gällande kraft.

13. Men om hennes man upphäfver dem samma dag han hör dem, så skall allt som hennes läppar talat vara utan gällande kraft, det må nu vara löften eller någon förbindelse till återhållsamhet; hennes man har upphäft dem, därför skall Herren förlåta henne.

14. Åt alla hennes löften och åt alla hennes edliga förbindelser till att späka sig kan hennes man gifva gällande kraft, och hennes man kan ock upphäfva dem.

15. Men om hennes man icke före påföljande dags ingång säger någonting till henne därom, så gifver han gällande kraft åt alla hennes löften eller alla de förbindelser till återhållsamhet, som hvila på henne; han gifver dem gällande kraft därigenom att han icke säger något till henne därom samma dag han hör dem.

16. Men om han upphäfver dem först någon tid efter det han hört dem, så kommer han att bära på hennes missgärning.

17. Dessa äro de stadgar, som Herren gaf Mose angående förhållandet mellan en man och hans hustru och angående förhållandet mellan en fader och hans dotter, medan denna ännu är ung och vistas i sin faders hus.

31 Kapitlet.

Hämnd på midjaniterna. Fördelning af bytet.

Och Herren talade till Mose och sade:
2. »Utkräf hämnd för Israels barn af midjaniterna; sedan skall du samlas till ditt folk.» 4 Mos. 25: 17 f.
3. Då talade Mose till folket och sade: »Låten en del af edra män väpna sig till strid; dessa skola tåga mot Midjan och utföra Herrens hämnd på Midjan.
4. Tusen man ur hvar och en af Israels alla stammar skolen I sända ut i striden.»
5. Så aflämnades då ur Israels ätter tusen man af hvar stam: tolf tusen män, väpnade till strid.
6. Och Mose sände dessa, tusen man af hvar stam, ut i striden; han sände med dem Pinehas, prästen Eleasars son, ut i striden, och denne tog med sig de heliga redskapen och larmtrumpeterna. 4 Mos. 10: 9.
7. Och de gingo till strids emot Midjan, såsom Herren hade bjudit Mose, och dräpte allt mankön;
8. och jämte andra, som då blefvo slagna af dem, dräptes ock de midjanitiska konungarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, fem midjanitiska konungar; Bileam, Beors son, dräpte de ock med svärd. Jos. 13: 21 f.
9. Och Israels barn bortförde Midjans kvinnor och barn såsom fångar; och alla deras dragare och all deras boskap och allt deras öfriga gods togo de såsom byte.
10. Och alla deras städer i de trakter där de bodde och alla deras tältläger uppbrände de i eld.
11. Och de togo med sig allt bytet och allt det röfvade, både människor och boskap.
12. Och de förde fångarna och det röfvade och bytet fram till Mose och prästen Eleasar och Israels barns menighet i lägret på Moabs hedar, som ligga vid Jeriko-Jordan.
13. Och Mose och prästen Eleasar och alla menighetens höfdingar gingo dem till mötes utanför lägret.
14. Men Mose förtörnades på krigsbefälet, öfver- och underhöfvitsmännen, när de kommo tillbaka från sitt krigståg.
15. Mose sade till dem: »Hafven I då låtit alla kvinnorna lefva?
16. Det var ju de som, på Bileams inrådan, förledde Israels barn till att begå otrohet mot Herren i saken med Peor och därigenom vållade, att en hemsökelse kom öfver Herrens menighet. 4 Mos. 22: 5 f. 25: 1 f. 2 Petr. 2: 15 f.
17. Så dräpen nu alla gossebarn och dräpen alla kvinnor, som hafva haft med män, med mankön, att skaffa.
18. Men alla flickebarn, som icke haft med mankön att skaffa, dem mån I låta lefva för eder räkning.
19. Själfva skolen I nu lägra eder utanför lägret, i sju dagar. Hvar och en af eder som har dräpt någon människa och hvar och en som har kommit vid någon slagen skall rena sig på tredje dagen och på sjunde dagen — såväl I själfva som edra fångar. 4 Mos. 19: 11, 16.
20. Alla kläder och allt som är förfärdigadt af skinn och allt som är gjordt af gethår och alla redskap af trä skolen I ock rena åt eder.»
21. Och prästen Eleasar sade till stridsmännen, som hade deltagit i kriget: Detta är den lagstadga, som Herren har gifvit Mose:
22. Guld och silfver, koppar, järn, tenn och bly,

23. allt sådant som tål eld, skolen I låta gå genom eld, så blifver det rent; dock bör det tillika renas med stänkelsevatten. Men allt som icke tål eld skolen I låta gå genom vatten.

4 Mos. 19: 9.

24. Och I skolen två edra kläder på sjunde dagen, så blifven I rena; därefter fån I gå in i lägret.

25. Och Herren talade till Mose och sade:

26. Öfver det tagna rofvet, både människor och boskap, skall du göra en beräkning tillsammans med prästen Eleasar och hufvudmännen för menighetens familjer;

27. sedan skall du dela rofvet i två delar, mellan de krigare, som varit med i striden, och hela den öfriga menigheten.

28. Och du skall låta det krigsfolk, som varit med i striden, såsom skatt åt Herren gifva hvar femhundrade af människor, fäkreatur, åsnor och får.

29. Så mycket skall tagas af den hälft, som tillfaller dem, och du skall gifva detta åt prästen Eleasar såsom en gärd åt Herren.

30. Men ur den hälft, som tillfaller de öfriga Israels barn, skall du uttaga hvar femtionde af människor, äfvenså af fäkreatur, åsnor och får, korteligen af all boskap, och detta skall du gifva åt leviterna, som skola iakttaga hvad som är att iakttaga vid Herrens tabernakel.

31. Och Mose och prästen Eleasar gjorde såsom Herren hade bjudit Mose.

32. Och rofvet, nämligen återstoden af det byte, som krigsfolket hade tagit, utgjorde: af får sex hundra sjuttiofem tusen,

33. af fäkreatur sjuttiotvå tusen,

34. af åsnor sextioett tusen,

35. och af människor, sådana kvinnor, som icke haft med mankön att skaffa, tillsammans trettiotvå tusen personer.

36. Och hälften däraf, eller den del, som tillföll dem som varit med i striden, utgjorde: af får ett antal af tre hundra trettiosju tusen fem hundra,

37. hvaraf skatten åt Herren utgjorde sex hundra sjuttiofem får;

38. af fäkreatur trettiosex tusen, hvaraf skatten åt Herren sjuttiotvå;

39. af åsnor trettio tusen fem hundra, hvaraf skatten åt Herren sextioen;

40. af människor sexton tusen, hvaraf skatten åt Herren trettiotvå personer.

41. Och skatten, den för Herren bestämda gärden, gaf Mose åt prästen Eleasar, såsom Herren hade bjudit Mose.

42. Och den hälft, som tillföll de öfriga Israels barn, och som Mose hade afskilt från krigsfolkets,

43. denna hälft, den som tillföll menigheten, utgjorde: af får tre hundra trettiosju tusen fem hundra,

44. af fäkreatur trettiosex tusen,

45. af åsnor trettio tusen fem hundra

46. och af människor sexton tusen.

47. Och ur denna hälft, som tillföll de öfriga Israels barn, uttog Mose hvar femtionde, både af människor och af boskap, och gaf detta åt leviterna, som skulle iakttaga hvad som var att iakttaga vid Herrens tabernakel, allt såsom Herren hade bjudit Mose.

48. Och befälhafvarna öfver härens afdelningar, öfver- och underhöfvitsmännen, trädde fram till Mose.

49. Och de sade till Mose: »Dina tjänare hafva räknat antalet af de krigsmän, som vi hafva haft under vårt befäl, och icke en enda fattas bland oss.

50. Därför hafva vi nu såsom en offergåfva åt Herren framburit hvar och en det som han har kommit öfver af gyllene klenoder, armband af olika slag, ringar, örhängen och halssmycken, detta för att bringa försoning för oss inför Herrens ansikte.»

51. Och Mose och prästen Eleasar mottogo guldet af dem, alla slags klenoder.

52. Och guldet, som gafs såsom gärd åt Herren af öfver- och underhöfvitsmännen, utgjorde sammanlagdt sexton tusen sju hundra femtio siklar.

53. Manskapet hade tagit byte hvar och en för sig.

54. Och Mose och prästen Eleasar mottogo guldet af öfver- och underhöfvitsmännen och buro in det i uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa Israels barn i åminnelse inför Herrens ansikte.

32 Kapitlet.

Rubens och Gads stammar samt ena hälften af Manasse stam få till besittning landet öster om Jordan.

Och Rubens barn och Gads barn hade stora och mycket talrika boskapshjordar; och när de sågo Jaesers land och Gileads land, funno de, att detta var en trakt för boskap.

2. Då kommo Gads barn och Rubens

barn och sade till Mose och prästen Eleasar och menighetens höfdingar:

4 Mos. 21: 30, 32.

3. »Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,

4. det land, som Herren har låtit Israels menighet intaga, är ett land för boskap, och dina tjänare hafva boskap.»

5. Och de sade ytterligare: »Om vi hafva funnit nåd inför dina ögon, så må detta land gifvas åt dina tjänare till besittning. Låt oss slippa att gå öfver Jordan.»

6. Men Mose sade till Gads barn och Rubens barn: »Skolen då I stanna här, under det att edra bröder draga ut i krig?

7. Hvarför viljen I afvända Israels barns hjärtan från att gå öfver floden in i det land, som Herren har gifvit åt dem?

8. Så gjorde ock edra fäder, när jag sände dem från Kades-Barnea för att bese landet:

9. sedan de hade dragit upp till Druf-dalen och besett landet, afvände de Israels barns hjärtan från att gå in i det land, som Herren hade gifvit åt dem.

4 Mos. 13: 3 f., 24 f.

10. Och på den dagen upptändes Herrens vrede, och han svor och sade:

4 Mos. 14: 29 f. 26: 65. 5 Mos. 1: 34 f.

11. 'Af de män, som hafva dragit upp ur Egypten, skall ingen som är tjugu år gammal eller därutöfver få se det land, som jag med ed har lofvat åt Abraham, Isak och Jakob — eftersom de icke i allt hafva efterföljt mig —

12. ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, kenasséen, och Josua, Nuns son; ty de hafva i allt efterföljt Herren.'

13. Så upptändes Herrens vrede mot Israel, och han lät dem drifva omkring i öknen i fyrtio år, till dess att hela det släkte dött bort, som hade gjort hvad ondt var i Herrens ögon.

14. Och se, nu sätten I eder upp, såsom förut edra fäder, I, syndiga mäns afföda, och öken så ännu mer Herrens vredes glöd mot Israel.

15. Då I nu vänden eder bort ifrån honom, så skall han låta Israel ännu längre blifva kvar i öknen, och I dragen så fördärf öfver allt detta folk.»

16. Då trädde de fram till honom och sade: »Låt oss här bygga gårdar åt vår boskap och städer åt våra barn.

17. Själfva vilja vi sedan skyndsamt väpna oss och gå åstad i spetsen för Israels barn, till dess vi hafva fört dem dit de skola. Under tiden kunna våra barn bo i de befästa städerna och så vara skyddade mot landets inbyggare.

18. Vi skola icke vända tillbaka hem, förrän Israels barn hafva fått hvar och en sin arfvedel.

19. Ty vi vilja icke taga vår arfvedel jämte dem på andra sidan Jordan och längre bort, utan vår arfvedel har tillfallit oss här på andra sidan Jordan, på östra sidan.»

20. Mose svarade dem: »Om I gören såsom I nu hafven sagt, om I väpnen eder inför Herren till kriget,

21. så att alla edra väpnade män gå öfver Jordan inför Herren och stanna där, till dess han har fördrifvit sina fiender för sig,

22. om I alltså vänden tillbaka först då landet blifvit Herren underdånigt, så skolen I vara utan skuld gent emot Herren och Israel, och detta land skall då blifva eder besittning inför Herren.

23. Men om I icke så gören, se, då synden I mot Herren, och I skolen då komma att känna eder synd, ty den skall drabba eder.

24. Byggen eder nu städer åt edra barn och gårdar åt eder boskap, och gören hvad eder mun har talat.»

25. Och Gads barn och Rubens barn talade till Mose och sade: »Dina tjänare skola göra såsom min herre bjuder.

26. Våra barn, våra hustrur, vår boskap och alla våra dragare skola blifva kvar här i Gileads städer.

27. Men dina tjänare, vi så många som äro väpnade till strid, skola draga dit öfver och kämpa inför Herren, såsom min herre har sagt.»

28. Och Mose gaf befallning om dem åt prästen Eleasar och åt Josua, Nuns son, och åt hufvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar.

29 Mose sade till dem: »Om Gads barn och Rubens barn gå öfver Jordan med eder, så många som äro väpnade till att kämpa inför Herren, och landet så blifver eder underdånigt, då skolen I åt dem gifva landet Gilead till besittning.

30. Men om de icke draga väpnade dit öfver med eder, så skola de få sin besittning ibland eder i Kanaans land.»

31. Och Gads barn och Rubens barn svarade och sade: »Hvad Herren har sagt till dina tjänare, det vilja vi göra.

32. Vi vilja draga väpnade öfver till Kanaans land inför Herren och så få vår arfsbesittning här på andra sidan Jordan.»

33. Så gaf då Mose åt dem, åt Gads barn, Rubens barn och ena hälften af Manasses, Josefs sons, stam, Sihons, amoréernas konungs, rike och Ogs rike, konungens i Basan: själfva landet med dess städer och dessas områden, landets städer rundt omkring.
5 Mos. 3: 12 f. Jos. 13: 8 f. 22: 4.

34. Och Gads barn byggde upp Dibon, Atarot, Aroer,

35. Atrot-Sofan, Jaeser, Jogbeha,

36. Bet-Nimra och Bet-Haran, befästa städer och boskapsgårdar.

37. Och Rubens barn byggde upp Hesbon, Eleale, Kirjataim,

38. Nebo och Baal-Meon (hvilkas namn ändrades) och Sibma. Och de gåfvo namn åt städerna, som de byggde upp.

39. Och Makirs, Manasses sons, barn gingo åstad till Gilead och intogo det och fördrefvo amoréerna, som bodde där. 1 Mos. 50: 23.

40. Och Mose gaf Gilead åt Makir, Manasses son, och han bosatte sig där.

41. Och Jair, Manasses son, gick åstad och intog deras byar och kallade dem Jairs byar.
Dom. 10: 3 f. 1 Krön. 2: 21 f.

42. Och Noba gick åstad och intog Kenat med underlydande orter och kallade det Noba, efter sitt eget namn.

33 Kapitlet.

Israeliternas lägerplatser under ökenvandringen.

Dessa voro Israels barns lägerplatser, då de drogo ut ur Egyptens land, efter sina härskaror, anförda af Mose och Aron.

2. Och Mose upptecknade på Herrens befallning deras uppbrottsorter, allteftersom de ändrade lägerplats. Och dessa voro nu deras lägerplatser, allteftersom uppbrottsorterna följde på hvarandra:

3. De bröto upp från Rameses i första månaden, på femtonde dagen i första månaden. Dagen efter påskhögtiden drogo Israels barn ut med upplyft hand inför alla egyptiers ögon,
2 Mos. 12: 37. 14: 8.

4. under det att egyptierna begrofvo dem som Herren hade slagit bland dem, alla de förstfödda, då när Herren höll dom öfver deras gudar. 2 Mos. 12: 12.

5. Så bröto nu Israels barn upp från Rameses och lägrade sig i Suckot.

6. Och de bröto upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öknen begynte.
2 Mos. 13: 20.

7. Och de bröto upp från Etam och vände om till Pi-Hahirot, som ligger midt emot Baal-Sefon, och lägrade sig framför Migdol. 2 Mos. 14: 2.

8. Och de bröto upp från Hahirot och gingo midt igenom hafvet in i öknen och tågade så tre dagsresor i Etams öken och lägrade sig i Mara.
2 Mos. 14: 22. 15: 22 f.

9. Och de bröto upp från Mara och kommo till Elim; och i Elim funnos tolf vattenkällor och sjuttio palmträd, och de lägrade sig där. 2 Mos. 15: 27.

10. Och de bröto upp från Elim och lägrade sig vid Röda hafvet.

11. Och de bröto upp från Röda hafvet och lägrade sig i öknen Sin.
2 Mos. 16: 1.

12. Och de bröto upp från öknen Sin och lägrade sig i Dofka.

13. Och de bröto upp från Dofka och lägrade sig i Alus.

14. Och de bröto upp från Alus och lägrade sig i Refidim, och där fanns intet vatten åt folket att dricka.
2 Mos. 17: 1.

15. Och de bröto upp från Refidim och lägrade sig i Sinais öken.
2 Mos. 19: 1 f.

16. Och de bröto upp från Sinais öken och lägrade sig i Kibrot-Hattaava.
4 Mos. 11: 34.

17. Och de bröto upp från Kibrot-Hattaava och lägrade sig i Haserot.
4 Mos. 11: 35.

18. Och de bröto upp från Haserot och lägrade sig i Ritma.

19. Och de bröto upp från Ritma och lägrade sig i Rimmon-Peres.

20. Och de bröto upp från Rimmon-Peres och lägrade sig i Libna.

21. Och de bröto upp från Libna och lägrade sig i Rissa.

22. Och de bröto upp från Rissa och lägrade sig i Kehelata.

23. Och de bröto upp från Kehelata och lägrade sig vid berget Sefer.

24. Och de bröto upp från berget Sefer och lägrade sig i Harada.

25. Och de bröto upp från Harada och lägrade sig i Makhelot.

26. Och de bröto upp från Makhelot och lägrade sig i Tahat.

27. Och de bröto upp från Tahat och lägrade sig i Tera.

28. Och de bröto upp från Tera och lägrade sig i Mitka.

29. Och de bröto upp från Mitka och lägrade sig i Hasmona.

30. Och de bröto upp från Hasmona och lägrade sig i Moserot.

31. Och de bröto upp från Moserot och lägrade sig i Bene-Jaakan.
32. Och de bröto upp från Bene-Jaakan och lägrade sig i Hor-Haggidgad.
33. Och de bröto upp från Hor-Haggidgad och lägrade sig i Jotbata.
34. Och de bröto upp från Jotbata och lägrade sig i Abrona.
35. Och de bröto upp från Abrona och lägrade sig i Esjon-Geber.
36. Och de bröto upp från Esjon-Geber och lägrade sig i öknen Sin, det är Kades. 4 Mos. 20: 1.
37. Och de bröto upp från Kades och lägrade sig vid berget Hor, på gränsen till Edoms land. 4 Mos. 20: 22.
38. Och prästen Aron steg upp på berget Hor, efter Herrens befallning, och dog där i det fyrtionde året efter Israels barns uttåg ur Egyptens land, i femte månaden, på första dagen i månaden.
4 Mos. 20: 25 f. 5 Mos. 10: 6. 32: 50.
39. Och Aron var ett hundra tjugutre år gammal, när han dog på berget Hor.
40. Och konungen i Arad, kananéen, som bodde i Sydlandet i Kanaans land, fick nu höra, att Israels barn voro i antågande. 4 Mos. 21: 1.
41. Och de bröto upp från berget Hor och lägrade sig i Salmona.
4 Mos. 21: 4.
42. Och de bröto upp från Salmona och lägrade sig i Punon.
43. Och de bröto upp från Punon och lägrade sig i Obot.
44. Och de bröto upp från Obot och lägrade sig i Ije-Haabarim vid Moabs gräns. 4 Mos. 21: 11.
45. Och de bröto upp från Ijim och lägrade sig i Dibon-Gad.
46. Och de bröto upp från Dibon-Gad och lägrade sig i Almon-Diblataima.
47. Och de bröto upp från Almon-Diblataima och lägrade sig vid Abarimbergen, framför Nebo.
48. Och de bröto upp från Abarimbergen och lägrade sig på Moabs hedar, vid Jeriko-Jordan. 4 Mos. 22: 1.
49. Och deras läger vid Jordan sträckte sig från Bet-Hajesimot ända till Abel-Hassitim på Moabs hedar. 4 Mos. 25: 1.
50. Och Herren talade till Mose på Moabs hedar, vid Jeriko-Jordan, och sade:
51. Tala till Israels barn och säg till dem: När I hafven gått öfver Jordan, in i Kanaans land,
52. skolen I fördrifva landets alla inbyggare för eder, och I skolen förstöra alla deras stenar med inhuggna bilder, och alla deras gjutna belåten skolen I förstöra, och alla deras offerhöjder skolen I ödelägga.
2 Mos. 23: 32 f. 34: 12 f. 5 Mos. 7: 2 f.
53. Och I skolen intaga landet och bosätta eder där, ty åt eder har jag gifvit landet till besittning.
54. Och I skolen utskifta landet mellan eder genom lottkastning efter edra släkter; åt en större stam skolen I gifva en större arfvedel och åt en mindre stam en mindre arfvedel; hvar och en skall få sin del där lotten bestämmer att han skall hafva den; efter edra fädernestammar skolen I utskifta landet mellan eder. 4 Mos. 26: 53 f. Jos. 14: 1 f.
55. Men om I icke fördrifven landets inbyggare för eder, så skola de som I låten vara kvar af dem blifva törnen i edra ögon och taggar i edra sidor och skola tränga eder i landet, där I bon. Jos. 23: 13. Dom. 2: 3.
56. Och då skall jag göra med eder så, som jag hade tänkt göra med dem.

34 Kapitlet.

Landets gränser bestämmas. Skiftesmän utses.

Och Herren talade till Mose och sade:
2. Bjud Israels barn och säg till dem:
När I kommen till Kanaans land, så är detta det land, som skall tillfalla eder såsom arfvedel: Kanaans land, så långt dess gränser nå.
3. Edert land skall på södra sidan sträcka sig från öknen Sin utmed Edom; och eder södra gräns skall i öster begynna vid ändan af Salthafvet.
1 Mos. 14: 3. Jos. 15: 1 f.
4. Sedan skall eder gräns böja sig söder om Skorpionhöjden och gå fram till Sin och gå ut söder om Kades-Barnea. Och den skall gå vidare ut till Hasar-Addar och fram till Asmon.
5. Och från Asmon skall gränsen böja sig mot Egyptens bäck och gå ut vid hafvet.
6. Och eder gräns i väster skall vara Stora hafvet; det skall utgöra gränsen. Detta skall vara eder gräns i väster.
7. Och detta skall vara eder gräns i norr: Från Stora hafvet skolen I draga eder gränslinje fram vid berget Hor.
8. Från berget Hor skolen I draga eder gränslinje dit där vägen går till

Hamat, och gränsen skall gå ut vid Sedad.

9. Sedan skall gränsen gå till Sifron och därifrån ut vid Hasar-Enan. Detta skall vara eder gräns i norr.

10. Och såsom eder gräns i öster skolen I uppdraga en linje från Hasar-Enan fram till Sefam.

11. Och från Sefam skall gränsen gå ned till Haribla, öster om Ain, och gränsen skall gå vidare ned och intill Kinneretsjöns strandsluttning österut.

12. Sedan skall gränsen gå ned till Jordan och ut vid Salthafvet.

Detta skall vara edert land, med dess gränser rundt omkring.

13. Och Mose bjöd Israels barn och sade: Detta är det land, som I skolen utskifta mellan eder genom lottkastning och om hvilket Herren har bjudit, att det skall gifvas åt de nio stammarna och den ena halfva stammen.

14. Ty rubeniternas barns stam, efter dess familjer, och gaditernas barns stam, efter dess familjer, och den andra hälften af Manasse stam, dessa hafva redan fått sin arfvedel. 4 Mos. 32 33.

15. Dessa två stammar och denna halfva stam hafva fått sin arfvedel på andra sidan Jeriko-Jordan, österut mot solens uppgång.

16. Och Herren talade till Mose och sade:

17. Dessa äro namnen på de män, som skola åt eder utskifta landet i arfslotter: först och främst prästen Eleasar och Josua, Nuns son; Jos. 14: 1. 21: 1.

18. vidare skolen I taga en höfding ur hvar stam till att utskifta landet,

19. och dessa äro de männens namn: af Juda stam Kaleb, Jefunnes son;

20. af Simeons barns stam Samuel, Ammihuds son;

21. af Benjamins stam Elidad, Kislons son;

22. af Dans barns stam en höfding, Bucki, Joglis son;

23. af Josefs barn: af Manasse barns stam en höfding, Hanniel, Efods son,

24. och af Efraims barns stam en höfding, Kemuel, Siftans son;

25. af Sebulons barns stam en höfding, Elisafan, Parnaks son;

26. af Isaskars barns stam en höfding, Paltiel, Assans son;

27. af Asers barns stam en höfding, Ahihud, Selomis son;

28. af Naftali barns stam en höfding, Pedael, Ammihuds son.

29. Dessa äro de som Herren bjöd att utskifta arfslotterna åt Israels barn i Kanaans land.

35 Kapitlet.

Leviternas fyrtioåtta städer. Sex fristäder. Lagar om dråpare.

Och Herren talade till Mose på Moabs hedar, vid Jeriko-Jordan, och sade:

2. Bjud Israels barn, att de af de arfslotter de få till besittning skola åt leviterna gifva städer att bo i; utmarker rundt omkring dessa städer skolen I ock gifva åt leviterna. Jos. 21: 2.

3. Städerna skola de själfva hafva att bo i, men de till dem hörande utmarkerna skola vara för deras dragare och deras boskap och alla deras öfriga djur.

4. Och städernas utmarker, som I skolen gifva åt leviterna, skola sträcka sig tusen alnar från stadsmuren utåt på alla sidor.

5. Och utanför staden skolen I uppmäta på östra sidan två tusen alnar, på västra sidan två tusen alnar, på södra sidan två tusen alnar och på norra sidan två tusen alnar, med staden i midten. Detta skola de få såsom utmarker till sina städer.

6. Och de städer, som I gifven åt leviterna, skola först och främst vara de sex fristäderna, hvilka I skolen gifva till det ändamålet, att en dråpare må kunna fly till dem; vidare skolen I jämte dessa städer gifva dem fyrtiotvå andra, 2 Mos. 21: 13. 5 Mos. 4: 41 f. Jos. 20: 2 f.

7. så att de städer, som I gifven åt leviterna, tillsammans utgöra fyrtioåtta städer, med tillhörande utmarker.

8. Och af dessa städer, som I skolen gifva af Israels barns besittningsområde, skolen I taga flera ur den stam, som är större, och färre ur den, som är mindre. Hvar stam skall åt leviterna gifva ett antal af sina städer, som svarar mot den arfvedel han fått.

Jos. 21: 3 f.

9. Och Herren talade till Mose och sade:

10. Tala till Israels barn och säg till dem:

När I hafven gått öfver Jordan, in i Kanaans land,

11. skolen I utse åt eder vissa städer, som I skolen hafva till fristäder, till hvilka en dråpare, som ouppsåtligen dödat någon, må kunna fly.

5 Mos. 19: 2 f.

12. Och dessa städer skolen I hafva såsom tillflyktsorter undan blodshäm-

naren, så att dråparen slipper dö, förrän han stått till rätta inför menigheten.

13. Och de städer, som I skolen gifva till fristäder, skola vara sex.

14. Tre af städerna skolen I gifva på andra sidan Jordan, och de tre öfriga städerna skolen I gifva i själfva Kanaans land; dessa skola vara fristäder.

15. Israels barn, äfvensom främlingen och inhysesmannen, som bor ibland dem, skola hafva dessa sex städer såsom tillflyktsorter, till hvilka hvar och en som ouppsåtligen dödat någon må kunna fly.

16. Men om någon slår en annan till döds med ett föremål af järn, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden.

2 Mos. 21: 12 f. 3 Mos. 24: 17 f.

17. Likaledes, om någon i sin hand har en sten, med hvilken ett dråpslag kan gifvas, och han därmed slår en annan till döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden.

18. Eller om någon i sin hand har ett föremål af trä, hvarmed ett dråpslag kan gifvas, och han därmed slår en annan till döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden.

19. Blodshämnaren må döda den dråparen; hvarhelst han träffar på honom må han döda honom.

20. Likaledes om någon af hat stöter till en annan eller med beradt mod kastar något på honom, så att han dör,

21. eller af fiendskap slår honom till döds med handen, då skall den som gaf slaget straffas med döden, ty han är en dråpare; blodshämnaren må döda honom, hvarhelst han träffar på honom.

22. Men om någon af våda, utan fiendskap, stöter till en annan eller utan beradt mod kastar på honom något föremål, hvad det vara må;

23. eller om han, utan att se honom, med någon sten, hvarmed dråpslag kan gifvas, träffar honom, så att han dör, och detta utan att han var hans fiende eller hade för afsikt att skada honom,

24. då skall menigheten döma mellan den som gaf slaget och blodshämnaren, enligt här gifna föreskrifter.

25. Och menigheten skall rädda dråparen ur blodshämnarens hand, och menigheten skall låta honom vända tillbaka till fristaden, dit han flytt, och där skall han stanna kvar, till dess den med helig olja smorde öfversteprästen dör.

26. Men om dråparen går utom området för den fristad, dit han flytt,

27. och blodshämnaren då, när han träffar på honom utom hans fristads område, dräper dråparen, så hvilar ingen blodskuld på honom.

28. Ty i sin fristad skall en dråpare stanna kvar, till dess öfversteprästen dör; men efter öfversteprästens död må han vända tillbaka till den ort, där han har sin besittning.

29. Och detta skall vara en rättsstadga för eder från släkte till släkte, hvar I än åren bosatta.

30. Om någon slår ihjäl en annan, skall man, efter vittnens utsago, dräpa dråparen, men en enda persons vittnesmål är icke nog, för att man skall kunna döma någon till döden.

5 Mos. 17: 6. 19: 15. Matt. 18: 16. Joh. 8: 17. 2 Kor. 13: 1. Hebr. 10: 28.

31. I skolen icke taga lösen för en dråpares lif, om han är saker till döden, utan han skall straffas med döden.

32. Ej heller skolen I taga lösen för att den som har flytt till en fristad skall före prästens död få vända tillbaka och bo i landet.

33. I skolen icke ohelga det land, där I åren; genom blod ohelgas landet, och försoning kan icke bringas för landet för det blod, som blifvit utgjutet däri, annat än genom dens blod, som har utgjutit det. 1 Mos. 9: 6.

34. I skolen icke orena landet, där I bon, och i hvars midt jag har min boning, ty jag, Herren, har min boning midt ibland Israels barn. 3 Mos. 26: 11.

36 Kapitlet.

Selofhads döttrars giftermål.

Och hufvudmännen för familjerna i Gileads barns släkt — Gileads, som var son till Makir, Manasses son, af Josefs barns släkter — trädde fram och talade inför Mose och de höfdingar, som voro hufvudmän för Israels barns familjer. 4 Mos. 26: 29 f.

2. De sade: »Herren har bjudit min herre att genom lottkastning gifva landet såsom arfvedel åt Israels barn, och Herren har vidare bjudit min herre att gifva Selofhads, vår broders, arfvedel åt hans döttrar.

4 Mos. 26: 55 f. 27: 1 f. Jos. 17: 3 f.

3. Men om nu dessa blifva gifta med någon ur Israels barns andra stammar, så blifver deras arfvedel borttagen från våra fäders arfvedel, under det att den stam de komma att tillhöra får sin arfve-

del ökad; på detta sätt blifver en del af vår arfslott oss frântagen.

4. När sedan jubelåret inträder för Israels barn, blifver deras arfvedel lagd till den stams arfvedel, som de komma att tillhöra, men från vår fädernestams arfvedel blifver deras arfvedel bortfagen.» 3 Mos. 25: 10 f.

5. Då bjöd Mose Israels barn, efter Herrens befallning, och sade: »Josefs barns stam har talat rätt.

6. Detta är hvad Herren bjuder angående Selofhads döttrar; han säger: De må gifta sig med hvem de finna för godt, allenast de gifta sig inom en släkt, som hör till deras egen fädernestam.

7. Ty en arfvedel, som tillhör någon af Israels barn, må icke gå öfver från en stam till en annan, utan Israels barn skola behålla kvar hvar och en sin fädernestams arfvedel.

8. Och när en kvinna, som inom någon af Israels barns stammar kommit i besittning af en arfvedel, gifter sig, skall det vara med en man af någon släkt, som hör till hennes egen fädernestam, så att Israels barn förblifva i besittning hvar och en af sina fäders arfvedel.

9. Ty ingen arfvedel må gå öfver från en stam till en annan, utan Israels barns stammar skola behålla kvar hvar och en sin arfvedel.»

10. Selofhads döttrar gjorde såsom Herren hade bjudit Mose.

11. Mahela, Tirsa, Hogla, Milka och Noa, Selofhads döttrar, gifte sig med sina farbröders söner.

12. De blefvo alltså gifta inom Manasses, Josefs sons, barns släkter, och deras arfvedel stannade så kvar inom deras fädernesläkts stam.

13. Dessa äro de bud och rätter, som Herren genom Mose gaf Israels barn, på Moabs hedar, vid Jeriko-Jordan.

Femte Mosebok.

Deuteronomion.

1 Kapitlet.

Mose talar till folket om hvad som skett under ökenvandringen.

Dessa äro de ord, som Mose talade till hela Israel på andra sidan Jordan, i öknen, på Hedmarken midt emot Suf, mellan Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-Sahab;

2. det var elfva dagsresor från Horeb, åt Seirs bergsbygd till, fram till Kades-Barnea.

3. I det fyrtionde året, i elfte månaden, på första dagen i månaden, talade Mose till Israels barn, alldeles såsom Herren hade bjudit honom tala till dem.

4. Detta skedde sedan han hade slagit Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon, och Og, konungen i Basan, som bodde i Astarot, vid Edrei. 4 Mos. 21: 23 f., 33 f.

5. På andra sidan Jordan, i Moabs land, begynte Mose denna lagutläggning och sade:

6. Herren, vår Gud, talade till oss på Horeb och sade: »Länge nog hafven I uppehållit eder vid detta berg.

7. Vänden eder nu åt annat håll och bryten upp, och begifven eder till amoréernas bergsbygd och till alla deras grannfolk på Hedmarken, i Bergsbygden, i Låglandet, i Sydlandet och i Kustlandet vid hafvet — in i kananéernas land och upp på Libanon, ända till den stora floden, till floden Frat.

8. Se, jag har gifvit landet i edert våld. Gån nu och intagen detta land, som Herren med ed har lofvat edra fäder, Abraham, Isak och Jakob, att gifva åt dem och åt deras säd efter dem.» 1 Mos. 12: 7. 15: 18 f. 17: 8.

9. Och jag talade till eder på den tiden och sade: »Jag förmår icke ensam bära eder. 2 Mos. 18: 17 f.

10. Herren, eder Gud, har förökat eder, och se, I ären nu talrika såsom stjärnorna på himmelen. 1 Mos. 15: 5. 22: 17. 5 Mos. 10: 22.

11. Må Herren, edra fäders Gud, än vidare föröka eder tusenfaldt och välsigna eder, såsom han sagt eder.

12. Men huru skall jag ensam kunna bära tyngden och bördan af eder och edert tvistande?

13. Utsen åt eder visa, förståndiga och välkända män inom edra särskilda stammar, så skall jag sätta dem till hufvudmän öfver eder.»

14. I svaraden mig och saden: »Ditt förslag är godt.»

15. Då tog jag hufvudmännen i edra stammar, visa och välkända män, och satte dem till hufvudmän öfver eder, till föreståndare, somliga öfver tusen, andra öfver hundra, andra öfver femtio och andra öfver tio, och till tillsyningsmän i edra särskilda stammar.

2 Mos. 18: 24 f.

16. Och jag bjöd då också edra domare och sade: »Hören efter hvad edra bröder hafva sig emellan; och om någon har en sak med sin broder eller med en främling, som bor hos honom, så dömen rättvist mellan dem.

17. I skolen icke hafva anseende till någons person, när I dömen, utan höra den ringe likaväl som den höge; I skolen icke frukta för någon man, ty domen hör Gud till. Men om något ärende blifver eder för svårt, skolen I hänskjuta det till mig, att jag må höra det.» 2 Mos. 18: 26. 23: 3 3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 16: 19. 2 Krön. 19: 6. Ords. 24: 23 f. Jak. 2: 1 f.

18. Så bjöd jag eder på den tiden allt hvad I skullen göra.

19. Och vi bröto upp från Horeb, och genom hela den stora och fruktansvärda öken, som I hafven sett, vandrade vi åstad på vägen till amoréernas bergsbygd, såsom Herren, vår Gud, hade bjudit oss; och vi kommo så till Kades-Barnea.

20. Och jag sade till eder: »I hafven nu kommit till amoréernas bergsbygd, som Herren, vår Gud, vill gifva oss.

21. Se, Herren, din Gud, har gifvit landet i ditt våld. Drag dit upp och intag det, såsom Herren, dina fäders Gud, har sagt dig. Frukta icke och var icke förfärad.»

22. Då trädden I fram till mig allesammans och saden: »Låtom oss sända åstad några män framför oss, att de må utforska landet åt oss och afgifva berättelse inför oss angående vägen, på hvilken vi skola draga dit upp, och angående de städer, som vi skola komma till.» 4 Mos. 13: 2 f.

23. Detta förslag behagade mig, och jag tog tolf män bland eder, en för hvar stam.

24. Dessa begåfvo sig åstad och drogo upp till bergsbygden och kommo till Drufdalen och bespejade landet.

25. Och de togo med sig af landets frukt ned till oss och afgåfvo sin berättelse inför oss och sade: »Det land, som Herren, vår Gud, vill gifva oss, är godt.»

26. Men I villen icke draga dit upp, utan voren gensträfviga mot Herrens, eder Guds, befallning.

27. Och I knorraden i edra tält och saden: »Herren hatar oss, därför har han fört oss ut ur Egyptens land för att gifva oss i amoréernas hand och så förgöra oss 4 Mos. 14: 2 f.

28. Hvarthän låter du oss draga? Våra bröder hafva förfärat våra hjärtan, ty de säga: 'Där är ett folk, större och resligare än vi, där äro städer, stora och befästa upp mot himmelen; ja, vi sågo där också anakiternas barn.'»

29. Då svarade jag eder: »I skolen icke förskräckas och icke frukta för dem.

30. Herren, eder Gud, som går framför eder, skall själf strida för eder, alldeles såsom han handlade mot eder i Egypten inför edra ögon,

2 Mos. 14: 14, 24 f. Jos. 10: 14, 42.

31. och alldeles såsom i öknen, som du har sett, där Herren, din Gud, har burit dig, såsom en man bär sin son, hela den väg I hafven vandrat, ända till dess att I nu kommit hit.»

5 Mos. 32: 10 f.

32. Men detta oaktadt trodden I icke på Herren, eder Gud,

33. som gick framför eder på vägen för att utse lägerplatser åt eder: om natten i eld, för att lysa eder på den väg I skullen gå, och om dagen i molnskyn. 2 Mos. 13: 21 f. 4 Mos. 10: 33 f.

34. Då nu Herren hörde edra ord, blef han förtörnad och svor och sade:

35. »Sannerligen, ingen af dessa män, i detta onda släkte, skall få se det goda land, som jag med ed har lofvat gifva åt edra fäder, 4 Mos. 14: 21 f. 28: 64 f. 32: 11 f. 5 Mos. 2: 14 f. Ps. 95: 11.

36. ingen utom Kaleb, Jefunnes son; han skall få se det, och åt honom och åt hans barn skall jag gifva det land han beträdt, därför att han i allt har efterföljt Herren.»

37. Också på mig vredgades Herren för eder skull och sade: »Icke heller du skall komma dit in. 4 Mos. 20: 12. 27: 13 f. 5 Mos. 3: 26 f. 4: 21. 34: 4 f.

38. Josua, Nuns son, han som är din tjänare, han skall komma dit in. Styrk honom att vara frimodig, ty han skall utskifta landet åt Israel såsom arf.

39. Och edra barn, om hvilka I saden, att de skulle blifva fiendens byte, och edra söner, som ännu icke förstå vare sig godt eller ondt, de skola komma dit in, åt dem skall jag gifva

landet, och de skola taga det i besittning. 4 Mos. 14: 3, 31.

40. Men vänden I eder nu åt annat håll; bryten upp och tagen vägen mot öknen, åt Röda hafvet till.»

41. Då svaraden I och saden till mig: »Vi hafva syndat mot Herren. Vi vilja nu draga upp och strida, alldeles såsom Herren, vår Gud, har bjudit oss.» Och I omgjordaden eder, hvar och en med sina vapen, och företogen eder i edert lättsinne att draga upp mot bergsbygden. 4 Mos. 14: 40 f.

42. Men Herren sade till mig: »Säg till dem: I skolen icke draga dit upp och gifva eder i strid, ty jag är icke med bland eder; gören icke så, på det att I icke mån blifva slagna af edra fiender.»

43. Och jag talade till eder, men I hörden icke därpå, utan voren gensträfviga mot Herrens befallning och drogen i edert öfvermod upp mot bergsbygden.

44. Och amoréerna, som bodde där i bergsbygden, drogo ut mot eder och jagade eder, såsom bin göra, och slogo och förskingrade eder i Seir och drefvo eder ända till Horma.

45. Då vänden I tillbaka och gräten inför Herrens ansikte. Men Herren hörde icke eder röst och lyssnade icke till eder.

46. Och I stannaden länge i Kades, så länge det nu var.

2 Kapitlet.

Fortsättning af Moses tal: Edom, Moab och Ammon angripas icke; amoréen Sihon besegras.

Sedan vände vi oss åt annat håll, vi bröto upp och togo vägen mot öknen, åt Röda hafvet till, såsom Herren hade sagt till mig, och vi höllo en lång tid på med att tåga omkring Seirs bergsbygd. 4 Mos. 14: 25. 21: 4. 5 Mos. 1: 40. Dom. 11: 18.

2. Och Herren talade till mig och sade:

3. »Länge nog hafven I hållit på med att tåga omkring denna bergsbygd; vänden eder nu mot norr.

4. Och bjud folket och säg: I kommen nu att draga fram genom edra bröders område, Esaus barns, som bo i Seir, men fastän de skola frukta för eder, mån I taga eder väl till vara; 4 Mos. 20: 14 f.

5. I skolen icke inlåta eder i strid med dem, ty af deras land skall jag icke gifva eder ens så mycket som en fotsbredd, eftersom jag redan har gifvit Seirs bergsbygd till besittning åt Esau. 1 Mos. 36: 8.

6. Mat att äta skolen I köpa af dem för penningar; vatten att dricka skolen I ock köpa af dem för penningar.

7. Se, Herren, din Gud, har välsignat dig i alla dina händers verk; han har låtit sig vårda om din vandring i denna stora öken; nu i fyrtio år har Herren, din Gud, varit med dig, och intet har fattats dig.»

8. Så drogo vi då åstad bort ifrån våra bröder, Esaus barn, som bodde i Seir, och lämnade Hedmarksvägen och Elat och Esjon-Geber. Vi vände oss nu åt annat håll och drogo fram på vägen till Moabs öken.

9. Och Herren sade till mig: »Du skall icke angripa Moab eller inlåta dig i strid med dem, ty af deras land skall jag icke gifva dig något till besittning, eftersom jag redan har gifvit Ar åt Lots barn till besittning. 1 Mos. 19: 37.

10. (Eméerna bodde där fordom, ett stort och talrikt och resligt folk, sådant som anakiterna. 4 Mos. 13: 23, 29, 34.

11. Och likasom anakiterna räknades också de för rafaéer; men moabiterna kallade dem eméer.

12. I Seir bodde däremot fordom horéerna, men Esaus barn fördrefvo dem för sig och förgjorde dem och bosatte sig i deras land, på samma sätt som Israel gjorde med det land, som Herren gifvit dem till besittning.) 1 Mos. 14: 6. 36: 20 f.

13. Stån nu upp och gån öfver bäcken Sered.» Så gingo vi då öfver bäcken Sered. 4 Mos. 21: 12.

14. Och den tid, som åtgick för vår vandring från Kades-Barnea, till dess vi gingo öfver bäcken Sered, var trettioåtta år, och under denna tid förgicks hela det släktet, alla stridbara män i lägret, såsom Herren svurit att det skulle gå dem. 4 Mos. 14: 29 f.

15. Ja, Herrens hand drabbade dem, och han sände förvirring i lägret bland dem och bortryckte dem därur, så att de förgingos.

16. Då nu alla stridbara män i folket hade dött ut,

17. talade Herren till mig och sade:

18. »Du drager nu öfver Moabs gräns, genom Ar,

19. och skall så komma i närheten af Ammons barn; men du må icke angripa dessa, ej heller inlåta dig i strid med dem, ty af Ammons barns land

skall jag icke gifva dig något till besittning, eftersom jag redan har gifvit det åt Lots barn till besittning.
1 Mos. 19: 38. Dom. 11: 15 f.

20. (Såsom ett rafaéernas land räknades också detta; rafaéer bodde fordom där, men ammoniterna kallade dem samsummiter.

21. De voro ett stort och talrikt och resligt folk, sådant som anakiterna. Men Herren förgjorde dessa för dem; de fördrefvo dem och bosatte sig i deras land.

22. På samma sätt hade han gjort för Esaus barn, som bodde i Seir, då han för dem förgjorde horéerna; de fördrefvo dem och bosatte sig i deras land, där de bo ännu i dag.

23. Likaså blefvo avéerna, som bodde i byar ända fram till Gasa, förgjorda af kaftoréerna, som drogo ut från Kaftor och sedan bosatte sig i deras land.)

24. Stån nu upp, bryten upp och gån öfver bäcken Arnon. Se, jag har gifvit Sihon, konungen i Hesbon, amoréen, och hans land i ditt våld. Så begynn nu att intaga det och bekriga honom.

25. Redan i dag vill jag begynna att låta förskräckelse och fruktan för dig komma öfver alla folk under himmelen, så att de skola darra och bäfva för dig, när de höra berättas om dig.»
2 Mos. 23: 27. 5 Mos. 11: 25.

26. Och jag skickade sändebud från Kedemots öken till Sihon, konungen i Hesbon, med fridsam hälsning och lät säga:
4 Mos. 21: 21 f. 5 Mos. 20: 10.

27. »Låt mig tåga genom ditt land. Raka vägen skall jag gå, utan att vika af vare sig till höger eller till vänster.

28. Mat att äta må du låta mig köpa för penningar, och vatten att dricka må du gifva mig för penningar; jag begär allenast att få tåga vägen fram härigenom

29. — detsamma som tillstaddes mig af Esaus barn, Seirs inbyggare, och af moabiterna, Ars inbyggare — så att jag kan gå öfver Jordan in i det land, som Herren, vår Gud, vill gifva oss.»

30. Men Sihon, konungen i Hesbon, ville icke låta oss tåga genom sitt land, ty Herren, din Gud, förhärdade hans sinne och förstockade hans hjärta, på det att han skulle gifva honom i din hand, såsom ock nu har skett.
5 Mos. 29: 7 f. Am. 2: 9.

31. Och Herren sade till mig: »Se, jag begynner nu att gifva Sihon och hans land i ditt våld. Begynn alltså du nu att intaga det, så att du får hans land till besittning.»

32. Och Sihon drog med allt sitt folk ut till strid mot oss, till Jahas.

33. Men Herren, vår Gud, gaf honom i vårt våld, och vi slogo honom och hans söner och allt hans folk.

34. Och vi intogo då alla hans städer och gåfvo hela den manliga stadsbefolkningen till spillo, så ock kvinnor och barn; vi läto ingen slippa undan.

35. Allenast boskapen togo vi såsom byte jämte rofvet från de städer vi intogo.

36. Från Aroer, vid bäcken Arnons strand, och från staden i dalen ända till Gilead fanns ingen stad, hvars murar voro för höga för oss; allesammans gaf Herren, vår Gud, i vårt våld.

37. Men Ammons barns land lät du vara, hela landstråckan utefter bäcken Jabbok och städerna i bergsbygden och allt öfrigt, hvarom Herren, vår Gud, hade så bjudit.

3 Kapitlet.

Fortsättning af Moses tal: de tre östjordanska stammarnas arfslotter; Moses ord till Josua; hans bön att få inkomma i Kanaan.

Sedan vände vi oss åt annat håll och drogo upp åt Basan till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut till strid mot oss, till Edrei.
4 Mos. 21: 33 f. 5 Mos. 29: 7 f.

2. Men Herren sade till mig: »Frukta icke för honom, ty i din hand har jag gifvit honom och allt hans folk och hans land. Och du skall göra med honom på samma sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon.»
4 Mos. 21: 24.

3. Så gaf Herren, vår Gud, i vår hand också Og, konungen i Basan, och allt hans folk, och vi slogo honom och läto ingen af dem slippa undan.

4. Och vi intogo då alla hans städer, ingen stad fanns som vi icke togo ifrån dem: sextio städer, hela landstråckan Argob, Ogs rike i Basan.

5. Alla dessa städer voro befästa, med höga murar, med portar och bommar. Därtill kom en stor mängd småstäder.

6. Och vi gåfvo dem till spillo, likasom vi hade gjort med Sihon, konungen i Hesbon; hela den manliga stadsbefolkningen gåfvo vi till spillo, så ock kvinnor och barn.

7. Men all boskapen och rofvet från städerna togo vi såsom byte.
5 Mos. 20: 14.

8. Från amoréernas två konungar, som härskade på andra sidan Jordan, togo vi alltså deras land, från bäcken Arnon ända till berget Hermon

9. — hvilket af sidonierna kallas för Sirjon, men af amoréerna kallas för Senir —

10. alla städerna på slätten och hela Gilead och hela Basan, ända till Salka och Edrei, städerna i Ogs rike, i Basan.

11. Ty Og, konungen i Basan, var den ende som fanns kvar af de sista rafaéerna; hans grafkista, gjord af järn, finnes, såsom man vet, i Rabba i Ammons barns land; den är nio alnar lång och fyra alnar bred, alnen beräknad efter längden af en mans underarm.

12. När vi då hade intagit detta land, gaf jag den del däraf, som sträcker sig från Aroer vid bäcken Arnon, samt hälften af Gileads bergsbygd med dess städer åt rubeniterna och gaditerna.

4 Mos. 32: 33 f. Jos. 12: 1 f. 13: 8 f.

13. Återstoden af Gilead och hela Basan, Ogs rike, gaf jag åt ena hälften af Manasse stam, hela landsträckan Argob, hela Basan; detta kallas rafaéernas land.

14. Jair, Manasses son, fick hela landsträckan Argob, ända till gesuréernas och maakatéernas område, och efter sitt eget namn kallade han landet, nämligen Basan, för Jairs byar, såsom det heter ännu i dag. 4 Mos. 32: 41.

15. Och åt Makir gaf jag Gilead.

4 Mos. 32: 39 f.

16. Och åt rubeniterna och gaditerna gaf jag landet från Gilead ända till Arnons dal, till dalens midt — den utgjorde gränsen — och till bäcken Jabbok, som är Ammons barns gräns,

17. vidare Hedmarken med Jordan, som utgör gränsen, från Kinneret ända till Hedmarkshafvet, Salthafvet, nedanför Pisgas sluttningar, på östra sidan.

4 Mos. 34: 11 f.

18. Och jag bjöd eder på den tiden och sade: »Herren, eder Gud, har gifvit eder detta land till besittning. Men nu skolen I alla, som ären stridbara män, draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder, Israels barn. 4 Mos. 32: 17.

19. Allenast edra hustrur och barn och eder boskap — ty I hafven ju mycken boskap — må stanna kvar i de städer, som jag har gifvit eder,

20. till dess att Herren låtit edra bröder komma till ro såväl som eder, när också de tagit i besittning det land, som Herren, eder Gud, vill gifva dem på andra sidan Jordan; sedan mån I vända tillbaka till de besittningar jag gifvit eder, hvar och en till sin besittning.» Jos. 22: 4.

21. Och jag bjöd Josua på den tiden och sade: »Du har med egna ögon sett allt hvad Herren, eder Gud, har gjort med dessa två konungar. På samma sätt skall Herren göra med alla riken, där du drager fram.

22. Frukten icke för dem, ty Herren, eder Gud, skall själf strida för eder.»

Jos. 10: 14, 42.

23. Och på den tiden bad jag till Herren och sade:

24. »Herre, Herre, du har begynt att låta din tjänare se din storhet och din starka hand; ty hvilken är den gud i himmelen eller på jorden, som kan göra sådana verk och sådana väldiga gärningar som du? Ps. 86: 8. 89: 7.

25. Så låt mig nu få gå dit öfver och se det goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet där och Libanon.»

26. Men Herren hade blifvit förgrymmad på mig för eder skull och hörde mig icke, utan sade till mig: »Låt det vara nog; tala icke vidare till mig om denna sak.

4 Mos. 20: 12. 5 Mos. 1: 37. 4: 21. 31: 2.

27. Stig upp på toppen af Pisga och lyft upp dina ögon mot väster och norr och söder och öster och se med dina ögon; ty öfver denna Jordan skall du icke komma. 5 Mos. 34: 4.

28. Och insätt Josua i hans ämbete och styrk honom att vara frimodig och oförfärad; ty det är han som skall gå dit öfver i spetsen för detta folk, och det är han som skall utskifta åt dem såsom arf det land du ser.»

4 Mos. 27: 18 f. 5 Mos. 31: 23. Jos. 14: 1 f.

29. Och så stannade vi i dalen midt emot Bet-Peor.

4 Kapitlet.

Fortsättning af Moses tal: förmaningar till folket. Tre fristäder.

Och nu, Israel, hör de stadgar och rätter, som jag vill lära eder, att I mån göra efter dem, på det att I mån lefva och komma in i och taga i besittning det land, som Herren, edra fäders Gud, vill gifva eder.

2. I skolen icke lägga något till det som jag bjuder eder, och I skolen icke taga något därifrån; I skolen hålla Herrens, eder Guds, bud, som jag gifver eder. 5 Mos. 12: 32. Jos. 1: 7 f.

Ords. 30: 6. Upp. 22: 18 f.

3. I hafven med egna ögon sett hvad Herren har gjort i fråga om Baal-Peor, huru Herren, din Gud, utrotade ur ditt folk hvar man som följde efter Baal-Peor. 4 Mos. 25: 3 f. Jos. 22: 17.

4. Men I som höllen eder till Herren, eder Gud, I lefven alla ännu i dag.

5. Se, jag har lärt eder stadgar och rätter, såsom Herren, min Gud, har bjudit mig, på det att I måն göra efter dem i det land, dit I nu kommen för att taga det i besittning.

6. I skolen hålla dem och göra efter dem, ty det skall tillräknas eder såsom vishet och förstånd af andra folk. När de få höra alla dessa stadgar, skola de säga: »I sanning, ett vist och förståndigt folk är detta stora folk.»

7. Ty hvilket annat stort folk finnes, hvars gudar äro det så nära som Herren, vår Gud, är oss, så ofta vi åkalla honom? 2 Sam. 7: 23. Ps. 145: 18.

8. Och hvilket folk finnes, om ock stort, som har stadgar och rätter, så rättfärdiga som hela denna lag, hvilken jag i dag förelägger eder? Ps. 147: 19 f.

9. Allenast tag dig till vara och akta dig väl, att du icke förgäter hvad dina ögon sågo och icke låter det vika ifrån ditt hjärta i alla dina lifsdagar, utan kungör det för dina barn och dina barnbarn: 2 Mos. 19. 17 f. 5 Mos. 6: 7. 11: 19.

10. hvad som skedde den dag, då du stod inför Herren, din Gud, vid Horeb, då Herren sade till mig: »Församla folket till mig, att jag må låta dem höra mina ord, så att de lära sig att frukta mig, så länge de lefva på jorden, och lära sina barn detsamma.»

11. Och I trädden fram och blefven stående nedanför berget; och berget brann i eld ända upp till himmelen, och där var mörker, moln och töcken.

12. Och Herren talade till eder ur elden; orden hörden I, men I sågen ingen gestalt, I hörden allenast en röst.

13. Och han förkunnade eder sitt förbund, som han bjöd eder att hålla, nämligen de tio orden; och han skref dem på två stentaflor. 2 Mos. 31: 18. 34: 28. 5 Mos. 9: 10.

14. Och mig bjöd Herren då, att jag skulle lära eder stadgar och rätter, på det att I skullen göra efter dem i det land, dit I nu dragen för att taga det i besittning.

15. Så hafven nu noga akt på eder själfva — eftersom I icke sågen någon gestalt den dag, då Herren talade till eder på Horeb ur elden —

16. att I icke tagen eder till hvad fördärfligt är genom att göra åt eder något beläte, något slags afgudabild, någon bild af man eller af kvinna 2 Mos. 20: 4 f.

17. eller någon bild af något fyrfotadjur på jorden eller af någon bevingad fågel, som flyger under himmelen, 5 Mos. 5: 8. Rom. 1: 23.

18. eller af något kräldjur på marken eller af någon fisk i vattnet nedanför jorden.

19. Och när du lyfter dina ögon upp till himmelen och ser solen, månen och stjärnorna, himmelens hela härskara, så må du icke heller låta förföra dig att tillbedja dem och tjäna dem; ty Herren, din Gud, har gifvit dem åt alla folk under hela himmelen till deras del. 5 Mos. 17: 3. 2 Kon. 21: 5. Jer. 8: 2.

20. Men eder har Herren tagit och fört eder ut ur järnugnen, ur Egypten, på det att I skullen blifva hans arffolk, såsom nu har skett. 2 Mos. 19: 5. 1 Kon. 8: 51. Ps. 135: 4.

21. Och Herren vredgades på mig för eder skull och svor, att jag icke skulle få gå öfver Jordan och komma in i det goda land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till arfvedel. 4 Mos. 20: 12. 5 Mos. 1: 37. 3: 26. 31: 2. 34: 4.

22. Ty jag skall dö i detta land och icke gå öfver Jordan, men I skolen gå öfver den och taga detta goda land i besittning.

23. Tagen eder då till vara för att förgäta det förbund, som Herren, eder Gud, har slutit med eder, därigenom att I, mot Herrens, eder Guds, bud, gören eder något beläte, något slags bild.

24. Ty Herren, din Gud, är en förtärande eld, en nitälskande Gud. 5 Mos. 9: 3. Hebr. 12: 29.

25. Om nu så sker, när du har fått barn och barnbarn och I hafven blifvit gamla i landet, att I tagen eder till hvad fördärfligt är genom att göra eder något beläte, något slags bild, så att I gören hvad som är ondt i Herrens, din Guds, ögon och därmed förtörnen honom,

26. då tager jag i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att I med hast skolen förgås och utrotas ur det land, dit I nu gån öfver Jordan för att taga det i besittning; I skolen då icke länge lefva där, utan skolen för visso förgöras. 3 Mos. 26: 14 f. 5 Mos. 8: 19. 11: 16 f. 28: 15 f. 30: 19. 31: 28.

27. Och Herren skall förströ eder

bland folken, och allenast en ringa hop af eder skall blifva kvar bland de folk, till hvilka Herren skall föra eder.
5 Mos. 28: 62 f.

28. Och där skolen I tjäna gudar, gjorda af människohänder, gudar af trä och sten, som hvarken se eller höra eller äta eller lukta. Ps. 115: 4 f. 135: 15 f.

29. Men när I där söken Herren, din Gud, så skall du finna honom, om du frågar efter honom af allt ditt hjärta och af all din själ.
Jer. 50: 6. Hos. 3: 5. Visb. 1: 2.

30. När du är i nöd och allt detta vederfares dig, i kommande dagar, då skall du vända åter till Herren, din Gud, och höra hans röst.

31. Ty Herren, din Gud, är en barmhärtig Gud. Han skall icke öfvergifva dig eller fördärfva dig; han skall icke förgäta det förbund han ingått med dina fäder och med ed bekräftat.

32. Ty fråga framfarna tider, dem som varit före dig, från den dag, då Gud skapade människor på jorden, fråga ifrån himmelens ena ända till den andra, om någonsin något så stort som detta har skett, eller om man hört talas om något som är detta likt,

33. om något folk har hört Guds röst tala ur elden, såsom du har hört, och dock blifvit vid lif, 2 Mos. 19: 16 f.

34. eller om någon gud har försökt att komma och hämta ett folk åt sig ut från ett annat folk genom hemsökelser, tecken och under, genom krig, genom stark hand och utsträckt arm och genom stora, fruktansvärda gärningar, hvilket allt Herren, eder Gud, har gjort med eder i Egypten, inför dina ögon.

35. Du har själf fått se det, på det att du må veta, att Herren är Gud, och ingen annan än han.
5 Mos. 32: 39. Jos. 45: 5.

36. Från himmelen har han låtit dig höra sin röst för att undervisa dig, och på jorden har han låtit dig se sin stora eld, och du har hört hans ord ur elden.

37. Eftersom han nu älskade dina fäder och utvalde deras säd efter dem och själf med sin stora kraft förde dig ut ur Egypten 2 Mos. 19: 16.

38. och fördref för dig folk, som voro större och mäktigare än du, och lät dig komma in i deras land och gaf det åt dig till arfvedel, såsom nu har skett,

39. därför skall du i dag veta och lägga på hjärtat, att Herren är Gud, uppe i himmelen och nere på jorden, han och ingen annan;

40. och du skall hålla hans stadgar och bud, som jag i dag gifver dig, på det att dig må väl gå och dina barn efter dig, och på det att du må länge lefva i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig för all tid. 5 Mos. 6, 2.

41. Vid denna tid afskilde Mose tre städer på andra sidan Jordan, på östra sidan,
4 Mos. 35: 6, 11 f. 5 Mos. 19: 2 f. Jos. 20: 2 f.

42. till hvilka en dråpare skulle kunna fly, om han dräpt någon utan vett och vilja och utan att förut hafva burit hat till honom; om han flydde till någon af dessa städer, skulle han få blifva vid lif.

43. De voro: Beser i öknen på slättlandet för Rubens stam, Ramot i Gilead för Gads stam och Golan i Basan för Manasse stam.

44. Och detta är den lag, som Mose förelade Israels barn,

45. dessa äro de vittnesbörd och stadgar och rättet, som Mose föredrog för Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egypten,

46. på andra sidan Jordan i dalen, midt emot Bet-Peor, i Sihons land, amoréernas konungs, som bodde i Hesbon, och som Mose och Israels barn slogo, när de hade dragit ut ur Egypten. 4 Mos. 21: 24. 5 Mos. 1: 4.

47. Ty de intogo hans land och Ogs land, konungens i Basan, amoréernas två konungars länder, på andra sidan Jordan, på östra sidan, 5 Mos. 3: 8 f.

48. från Aroer vid bäcken Arnons strand ända till berget Sion, det är Hermon,

49. och hela Hedmarken på andra sidan Jordan, på östra sidan, ända till Hedmarkshafvet, nedanför Pisgas sluttningar. 5 Mos. 3: 17.

5 Kapitlet.

Förbundet på Horeb. De tio budorden. Mose inför Herren på berget.

Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem:

Hör, Israel, de stadgar och rättet, som jag i dag framställer för eder, och lären eder dem och hållen dem, så att I gören efter dem.

2. Herren, vår Gud, slöt ett förbund med oss på Horeb. 2 Mos. 19: 5 f.

3. Icke med våra fäder slöt Herren detta förbund, utan med oss själfva som stå här i dag, oss alla som nu lefva.

4. Ansikte mot ansikte talade Herren till eder på berget ur elden.
2 Mos. 19: 19. 20: 1.
5. Jag stod då mellan Herren och eder för att förkunna eder hvad Herren talade, ty I fruktaden för elden och stegen icke upp på berget. Han sade:
2 Mos. 19: 16 f. 20: 18 f.
6. Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset. 2 Mos. 20: 2 f.
7. Du skall inga andra gudar hafva jämte mig. Ps. 81: 10. 97: 7.
8. Du skall icke göra dig något beläte, som är en bild vare sig af det som är uppe i himmelen eller af det som är nere på jorden eller af det som är i vattnet nedanför jorden.
9. Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, 2 Mos. 34: 7.
4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 24: 16. Jer. 32: 18.
10. men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.
11. Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren skall icke låta den blifva ostraffad, som missbrukar hans namn.
12. Håll sabbatsdagen, så att du helgar den, såsom Herren, din Gud, har bjudit dig.
13. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;
14. men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter eller din tjänare eller din tjänarinna eller din oxe eller din åsna eller någon af dina dragare, ej heller främlingen, som är hos dig inom dina portar; på det att din tjänare och din tjänarinna må hafva ro såväl som du. 1 Mos. 2: 2. Hes. 20: 12. Hebr. 4: 4.
15. Du skall komma ihåg, att du själf har varit en träl i Egyptens land, och att Herren, din Gud, har fört dig ut därifrån med stark hand och utsträckt arm; därför har Herren, din Gud, bjudit dig att hålla sabbatsdagen.
16. Hedra din fader och din moder, såsom Herren, din Gud, har bjudit dig, på det att du må länge lefva och att dig må väl gå i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig.
17. Du skall icke dräpa.
18. Du skall icke heller göra hor.
19. Du skall icke heller stjäla.
20. Du skall icke heller bära falskt vittnesbörd mot din nästa.
21. Du skall icke heller hafva lust till din nästas hustru. Du skall icke heller hafva begär till din nästas hus, ej heller till hans åker eller hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.
22. Dessa ord talade Herren till hela eder församling på berget ur elden, molnskyn och töcknet, med hög röst, och talade så intet mera. Och han skref dem på två stentaflor, som han gaf åt mig.
23. Då I nu hörden rösten ur mörkret, medan berget brann i eld, trädden I fram till mig, alla I som voren hufvudmän för edra stammar, så ock edra äldste.
24. Och I saden: »Se, Herren, vår Gud, har låtit oss se sin härlighet och sin storhet, och vi hafva hört hans röst ur elden. I dag hafva vi sett, att Gud kan tala med en människa och dock låta henne blifva vid lif. 5 Mos. 4: 33.
25. Hvarför skola vi då likväl dö? Denna stora eld kommer ju att förtära oss. Om vi än vidare få höra Herrens, vår Guds, röst, så måste vi dö.
26. Ty hvem finnes väl bland allt kött, som kan, såsom vi gjort, höra den lefvande Gudens röst tala ur elden och dock blifva vid lif? Dom. 13: 22.
27. Träd du fram och hör allt hvad Herren, vår Gud, säger, och tala du till oss allt hvad Herren, vår Gud, talar till dig, så vilja vi höra det och göra det.» 2 Mos. 24: 3, 7.
28. Och Herren hörde edra ord, då I så taladen till mig, och Herren sade till mig: »Jag har hört de ord, som detta folk har talat till dig. De hafva rätt i allt hvad de hafva talat.
29. O att de hade sådana hjärtan, att de fruktade mig och hölle alla mina bud alltid, på det att det mätte gå dem och deras barn väl evinnerligen!
Ps. 81: 14.
30. Gå nu och säg till dem: 'Vänden tillbaka till edra tält.'
31. Men du själf må stanna kvar här hos mig, så skall jag förkunna för dig alla de bud och stadgar och rätter, som du skall lära dem, att de må göra efter dem i det land, som jag vill gifva dem till besittning.»
32. Så hållen nu och gören hvad Herren, eder Gud, har bjudit eder. I skolen icke vika af vare sig till höger eller till vänster.

33. På de vägar, som Herren, eder Gud, har bjudit eder gå, skolen I alltid vandra, att I mån blifva vid lif och eder må väl gå och I mån länge lefva i det land, som I skolen taga i besittning.

6 Kapitlet.

Plikter mot Herren.

Och dessa äro de bud, stadgar och rätter, som Herren, eder Gud, har bjudit mig att lära eder, på det att I mån göra efter dem i det land, dit I nu dragen för att taga det i besittning —

2. detta på det att du må frukta Herren, din Gud, så att du håller alla hans stadgar och bud, som jag gifver dig, du med din son och din sonson, i alla dina lifsdagar, och på det att du må länge lefva.

3. Så skall du nu höra, Israel, och hålla dem och göra efter dem, på det att dig må väl gå och att I mån föröka eder mycket, såsom Herren, dina fäders Gud, har sagt dig, i ett land, som flyter af mjölk och honung.

4. Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en. 5 Mos. 4: 35. Mark. 12: 29 f. 1 Kor. 8: 4 f. Gal. 3: 20.

5. Och du skall älska Herren, din Gud, af allt ditt hjärta och af all din själ och af all din kraft.

5 Mos. 10: 12. Matt. 22: 37. Luk. 10: 27.

6. Dessa ord, som jag i dag gifver dig, skall du lägga på ditt hjärta.

5 Mos. 11: 18 f.

7. Och du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du står upp. 1 Mos. 18: 19. 5 Mos. 4: 10.

8. Och du skall binda dem såsom ett tecken på din hand, och de skola vara såsom en tänkeskrift på din panna.

2 Mos. 13: 16. Ords. 3: 3. 6: 21. 7: 3.

9. Och du skall skrifva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar.

10. När nu Herren, din Gud, låter dig komma in i det land, som han med ed har lofvat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob, att gifva dig — stora och vackra städer, som du icke har byggt, Jos. 24: 13.

11. och hus, fulla med allt godt, hvilka du icke har fyllt, och uthuggna brunnar, som du icke har uthuggit, vingårdar och olivplanteringar, som du icke har planterat — och när du då äter och blifver mätt, 5 Mos. 8: 12.

12. så tag dig till vara för att förgäta Herren, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset.

13. Herren, din Gud, skall du frukta, och honom skall du tjäna, och vid hans namn skall du svärja.

5 Mos. 10: 12, 20. 13: 4. Jer. 4: 2. Matt. 4: 10. Luk. 4: 8.

14. I skolen icke följa efter andra gudar, af de folks gudar, som bo rundt omkring eder,

15. ty en nitälskande Gud är Herren, din Gud, midt ibland dig, och du må taga dig till vara, att icke Herrens, din Guds, vrede upptändes mot dig, så att han utrotar dig från jorden.

2 Mos. 20: 5.

16. I skolen icke fresta Herren, eder Gud, såsom I frestaden honom i Massa.

2 Mos. 17: 2 f. Matt. 4: 7. Luk. 4: 12.

17. I skolen troget hålla Herrens, eder Guds, bud och de vittnesbörd och stadgar, som han har gifvit dig.

18. Och du skall göra hvad rätt och godt är i Herrens ögon, på det att dig må väl gå och du må komma in i det goda land, som Herren med ed har lofvat åt dina fäder, och taga det i besittning,

19. därigenom att han drifver undan för dig alla dina fiender, såsom Herren har sagt.

20. När din son i framtiden frågar dig: »Hvad betyda de vittnesbörd och stadgar och rätter, som Herren, vår Gud, har gifvit eder?» 2 Mos. 13: 14.

21. så skall du svara din son: »Vi voro Faraos trälar i Egypten, men med stark hand förde Herren oss ut ur Egypten.

22. Och Herren gjorde stora och grufliga tecken och under i Egypten på Farao och hela hans hus inför våra ögon.

23. Men oss förde han ut därifrån för att låta oss komma in i och gifva oss det land, som han med ed lofvat åt våra fäder.

24. Och Herren bjöd oss att göra efter alla dessa stadgar och att frukta Herren, vår Gud, på det att oss alltid skulle väl gå och att han skulle behålla oss vid lif, såsom ock hittills har skett.

25. Och det skall lända oss till rättfärdighet, när vi hålla och göra efter alla dessa bud, inför Herrens, vår Guds, ansikte, såsom han har bjudit oss.»

7 Kapitlet.

Befallning om kananéernas utrotande.

När Herren, din Gud, låter dig komma in i det land, dit du nu kommer för att taga det i besittning, och när han för dig bortjagar stora folk — hetéerna, girgasséerna, amoréerna, kananéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, sju folk, större och mäktigare än du —

2 Mos. 23: 23 f. 34: 11 f. 5 Mos. 31: 3.

2. när Herren, din Gud, gifver dessa i ditt våld och du slår dem, då skall du gifva dem till spillo; du skall icke sluta förbund med dem eller visa dem nåd. 2 Mos. 23: 33. 5 Mos. 20: 16 f.

3. Du skall icke befrynda dig med dem; dina döttrar skall du icke gifva åt deras söner, och deras döttrar skall du icke taga till hustrur åt dina söner.

Jos. 23: 12 f. Dom. 3: 5 f. Esr. 9: 1 f.

4. Ty de skola då förleda dina söner att vika af ifrån mig och tjäna andra gudar, och Herrens vrede skall då upptändas mot eder, och han skall med hast förgöra dig.

5. Utan så skolen I göra med dem: I skolen bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och hugga ned deras Aseror och bränna upp deras beläten i eld. 5 Mos. 12: 3 f.

6. Ty du är ett folk, som är helgadt åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. 2 Mos. 19: 5.

5 Mos. 4: 20. 14: 2. 26: 18. 1 Petr. 2: 9.

7. Icke därför att I voren större än alla andra folk var det som Herren fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju mindre än alla andra folk;

8. utan därför att Herren älskade eder och ville hålla den ed, som han svurit edra fäder, därför förde Herren eder ut med stark hand och förlossade dig ur träldomshuset, ur Faraos, den egyptiske konungens, hand.

5 Mos. 10: 15.

9. Så skall du nu veta, att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden, som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led, när man älskar honom och håller hans bud,

2 Mos. 20: 6. 34: 7. 5 Mos. 5: 9 f. 32: 4.

10. men som utan hänsyn vedergäller dem som hata honom, i det att han förgör dem. Han dröjer icke, när det gäller dem som hata honom; utan hänsyn vedergäller han dem.

11. Så håll nu de bud och stadgar och rätter, som jag i dag gifver dig, och gör efter dem.

12. Om I nu hören dessa rätter och hållen dem och gören efter dem, så skall Herren, din Gud, till lön därför låta sitt förbund och sin nåd bestå, det som han med ed lofvade dina fäder.

3 Mos. 26: 3 f. 5 Mos. 23: 1 f.

13. Han skall då älska dig och välsigna och föröka dig; han skall välsigna ditt lifs frukt och din marks frukt, din säd, ditt vin och din olja, dina fäkreatur afföda och dina fårs afvel, i det land, som han med ed har lofvat dina fäder att gifva dig.

14. Välsignad skall du blifva framför alla andra folk; bland dina män och kvinnor skall ingen vara ofruktsam, ej heller bland din boskap.

2 Mos. 23: 26.

15. Och Herren skall afvända från dig all krankhet; ingen af Egyptens alla svåra sjukdomar, som du väl känner, skall han lägga på dig; han skall i stället låta dem komma öfver alla dem som hata dig. 2 Mos. 9: 14. 15: 26.

16. Och alla de folk, som Herren, din Gud, gifver dig, skall du utrota; du skall icke visa dem någon skonsamhet. Du skall icke heller tjäna deras gudar, ty detta kunde blifva en snara för dig. 2 Mos. 23: 33. 5 Mos. 12: 30 f.

17. Om du och säger vid dig själf: »Dessa folk äro större än jag, huru skulle jag kunna fördrifva dem?»

18. så må du dock icke frukta för dem; du skall tänka på hvad Herren, din Gud, gjorde med Farao och med alla egyptierna,

19. på de stora hemsökelser, som du med egna ögon såg, och på de tecken och under och på den starka hand och uträckta arm, hvarmed Herren, din Gud, förde dig ut. På samma sätt skall Herren, din Gud, nu göra med alla de folk, som du fruktar för.

5 Mos. 4: 34. 29: 2 f.

20. Därtill skall Herren, din Gud, sända getingar öfver dem, till dess de som äro kvar och hålla sig gömda för dig blifvit utrotade.

2 Mos. 23: 28. Jos. 24: 12.

21. Du må icke förskräckas för dem, ty Herren, din Gud, är midt ibland dig, en stor och fruktansvärd Gud.

22. Herren, din Gud, skall bortjaga dessa hedningar för dig, men blott småningom. Du skall icke med hast få förgöra dem, på det att vilddjuren icke må föröka sig till din skada.

2 Mos. 23: 29 f.

23. Herren, din Gud, skall gifva dem i ditt våld och sända stor förvirring bland dem, till dess de förgöras.

24. Och han skall gifva deras konungar i din hand, och du skall utrota till och med deras namn, så att de icke mer finnas under himmelen. Ingen skall kunna stå dig emot, till dess du har förgjort dem.

Jos. 10: 22 f. 11: 12. 12: 7 f.

25. Deras gudabeläten skolen I uppbränna i eld. Du skall icke hafva lust till det silfver och det guld, som finnes på dem, och icke taga något af detta för din räkning, på det att du icke må snärjas däraf; ty en styggelse är det för Herren, din Gud.

5 Mos. 12: 3. Jos. 7: 1 f. 2 Mack. 12: 40.

26. Och du skall icke låta någon styggelse komma in i ditt hus, på det att du icke också själf må blifva tillspillogifven. Du skall räkna det såsom en skändlighet och en styggelse, ty det är tillspillogifvet. 5 Mos. 18: 17.

8 Kapitlet.

Herrens välgärningar mot Israel under ökenvandringen. Varning för öfvermod och gudsförgätenhet.

Alla de bud, som jag i dag gifver dig, skolen I hålla och göra efter, på det att I mån lefva och föröka eder, och på det att I mån komma in i och taga i besittning det land, som Herren med ed har lofvat åt edra fäder.

2. Och du skall komma ihåg allt hvad som skett på den väg Herren, din Gud, nu i fyrtio år låtit dig vandra i öknen för att tukta dig och pröfva dig, att han måtte förnimma hvad som var i ditt hjärta: om du ville hålla hans bud eller icke.

3. Ja, han tuktade dig och lät dig hungra, och han gaf dig manna att äta, en mat, som du förut icke visste af och som icke heller dina fäder visste af; på det att han skulle lära dig förstå, att människan lefver icke allenast af bröd, utan att hon lefver af allt det som utgår af Herrens mun.

2 Mos. 16 15, 35. Matt. 4: 4. Luk. 4: 4.

4. Dina kläder blefvo icke utslitna på dig, och din fot svullnade icke under dessa fyrtio år.

5 Mos. 29: 5. Neh. 9: 21.

5. Så skall du då förstå i ditt hjärta, att Herren, din Gud, fostrar dig, såsom en man fostrar sin son;

5 Mos. 1: 31.

6. och du skall hålla Herrens, din Guds, bud, så att du vandrar på hans vägar och fruktar honom.

7. Ty Herren, din Gud, låter dig nu komma in i ett godt land, ett land, där vattenbäckar, källor och djupa vatten flöda fram i dalar och på berg,

8. ett land med hvete och korn, med vinträd, fikonträd och granatträd, ett land med ädla olivträd och med honung,

9. ett land, där du icke skall äta ditt bröd i torftighet, där intet skall fattas dig, ett land, hvars stenar innehålla järn och ur hvars berg du skall bryta koppar. 5 Mos. 6: 11.

10. Där skall du äta och blifva mätt och så lofva Herren, din Gud, för det goda land, som han har gifvit dig.

11. Tag dig då till vara för att förgäta Herren, din Gud, så att du icke håller hans bud och rätter och stadgar, som jag i dag gifver dig.

12. Ja, när du äter och blifver mätt och bygger vackra hus och bor i dem,

13. när dina fäkreatur och får förökas och ditt silfver och guld förökas och allt annat du har förökas,

14. då må ditt hjärta icke blifva högmodigt, så att du förgäter Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset,

15. och som har ledt dig genom den stora och fruktansvärda öknen bland giftiga ormar och skorpioner, öfver förtorkad mark, där intet vatten fanns, och som där lät vatten åt dig komma ut ur den hårda klippan,

2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11. 21: 6. Ps. 78: 16.

16. och som gaf dig manna att äta i öknen, en mat, som dina fäder icke visste af; på det att han skulle tukta dig och pröfva dig för att sedan kunna göra dig godt.

17. Du må icke säga vid dig själf: »Min egen kraft och min hands styrka har förskaffat mig denna rikedom»,

18. utan du må komma ihåg, att det är Herren, din Gud, som gifver dig kraft att förvärfva rikedom, därför att han vill upprätthålla det förbund, som han med ed ingått med dina fäder — såsom ock hittills har skett.

19. Men om du förgäter Herren, din Gud, och följer efter andra gudar och tjänar dem och tillbeder dem, så betygar jag i dag inför eder, att I för visso skolen förgås. 5 Mos. 30: 17 f. Jos. 23: 16.

20. På samma sätt som hedningarna, som Herren förgör för eder, skolen också I då förgås, därför att I icke hörden Herrens, eder Guds, röst.

9 Kapitlet.

Israels olydnad under ökenvandringen.

Hör, Israel! Du går nu över Jordan för att komma dit in och underlägga dig folk, större och mäktigare än du, städer, stora och befästa upp mot himmelen, 5 Mos. 1: 28.

2. anakiternas stora och resliga folkstam, som du själf känner och om hvilken du har hört att man säger: »Hvem kan stå emot Anaks barn!»

4 Mos. 13: 29, 33 f.

3. Så skall du nu veta, att Herren, din Gud, är den som går framför dig, såsom en förtärande eld; han skall förgöra dem, och han skall ödmjuka dem för dig, och du skall fördrifva dem och utrota dem med hast, såsom Herren har sagt dig. 5 Mos. 4: 24. Hebr. 12: 29.

4. Då nu Herren, din Gud, drifver dem undan för dig, må du icke säga vid dig själf: »För min rättfärdighets skull har Herren låtit mig komma in i detta land och taga det i besittning.» Ty dessa hedningars ogudaktighet är det som gör, att Herren fördrifver dem för dig. 1 Mos. 15: 16. 3 Mos. 18: 24 f.

5. Icke din rättfärdighet och din rättsinnighet är det som gör, att du får komma in i deras land och taga det i besittning, utan dessa hedningars ogudaktighet är det som gör, att Herren, din Gud, fördrifver dem för dig, så ock det att han vill uppfylla hvad han med ed har lofvat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob.

1 Mos. 12: 7. 13: 15. 22: 16 f. 26: 3 f. 28: 13.

6. Så skall du nu veta, att det icke är din rättfärdighet som gör, att Herren, din Gud, vill gifva dig detta goda land till besittning; ty du är ett hårdnackadt folk. 2 Mos. 32: 9. 5 Mos. 31: 27.

7. Kom ihåg, förgät icke, huru du i öknen förtörnade Herren, din Gud. Allt ifrån den dag, då du drog ut ur Egyptens land, ända till dess I nu kommit hit, hafven I varit genstridiga mot Herren. 2 Mos. 14: 11. 16: 2.

4 Mos. 11: 4 f. 25: 1 f. Ps. 95: 10.

8. Också vid Horeb förtörnaden I Herren, och Herren vredgades på eder, så att han ville förgöra eder.

2 Mos. 32: 1 f.

9. När jag hade stigit upp på berget för att mottaga stentaflorna, det förbunds taflor, som Herren slutit med eder, stannade jag på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta och utan att dricka. 2 Mos. 24: 18. 34: 28.

10. Och Herren gaf mig de två stentaflorna, på hvilka var skrifvet med Guds finger; hvad där stod var alldeles lika med de ord Herren talat med eder på berget ur elden den dag, då I voren församlade där.

2 Mos. 19: 18 f. 31: 18. 5 Mos. 4: 11 f.

11. Och när de fyrtio dagarna och de fyrtio nätterna voro förlidna, gaf Herren mig de två stentaflorna, förbundets taflor.

12. Och Herren sade till mig: »Stå upp och stig med hast ned härifrån, ty ditt folk, som du har fört ut ur Egypten, har tagit sig till hvad fördärfligt är. De hafva redan vikit af ifrån den väg, som jag bjudit dem gå; de hafva gjort sig ett gjutet belåte.»

2 Mos. 32: 7 f.

13. Och Herren talade till mig och sade: »Jag har sett, att detta folk är ett hårdnackadt folk.

14. Lämna mig i fred, att jag må förgöra dem och utplåna deras namn, så att det icke mer finnes under himmelen; dig vill jag sedan göra till ett folk, mäktigare och större än detta.»

15. Då vände jag mig om och steg ned från berget, som brann i eld; och jag hade i mina båda händer förbundets två taflor.

16. Och jag fick då se, att I haden syndat mot Herren, eder Gud: I haden gjort eder en gjuten kalf; så haden I redan vikit af ifrån den väg, som Herren bjudit eder gå.

17. Då fattade jag i de båda taflorna och kastade dem bort ur mina båda händer och slog sönder dem inför edra ögon.

18. Och jag föll ned inför Herrens ansikte och låg så, likasom förra gången, i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta och utan att dricka, för all den synds skull, som I haden begått genom att göra hvad ondt var i Herrens ögon, till att förtörna honom.

19. Ty jag fruktade för den vrede och förbittring mot eder, af hvilken Herren blifvit så uppfylld, att han ville förgöra eder. Och Herren hörde mig äfven denna gång.

20. Också på Aron blef Herren mycket vred, så att han ville förgöra honom, och jag bad då jämväl för Aron.

21. Sedan tog jag kalfven, synden som I haden gjort, och brände den i eld och krossade sönder den väl, till dess den blef fint stoft, och detta stoft kastade jag i bäcken, som flöt ned från berget. 2 Mos. 32: 20.

22. I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava förtörnaden I ock Herren.
2 Mos. 17: 7. 4 Mos. 11: 1, 3, 34.

23. Och när Herren ville sända eder åstad från Kades-Barnea och sade: »Dragen upp och intagen det land, som jag har gifvit eder», så voren I genträfviga mot Herrens, eder Guds, befallning och trodden honom icke och hörden icke hans röst.
4 Mos. 13: 2 f. 14: 1 f.

24. Ja, genträfviga hafven I varit mot Herren allt ifrån den dag, då jag lärde känna eder.

25. Så föll jag då ned inför Herrens ansikte och låg så i de fyrtio dagarna och de fyrtio nätterna; ty Herren hade sagt, att han ville förgöra eder.
2 Mos. 32: 11, 31 f. 34: 8 f.

26. Och jag bad till Herren och sade: »Herre, Herre, fördärfva icke ditt folk och din arfvedel, som du har förlossat med din stora makt, och som du med stark hand har fört ut ur Egypten.

27. Tänk på dina tjänare Abraham, Isak och Jakob, se icke på detta folks hårdhet, ogudaktighet och synd;

28. på det att man icke må säga i det land, hvarur du har fört oss ut: 'Därför att Herren icke förmådde föra dem in i det land, som han hade lofvat åt dem, och därför att han hatade dem, förde han dem ut och lät dem dö i öknen.' 4 Mos. 14: 16.

29. De äro ju ditt folk och din arfvedel, som du har fört ut med din stora kraft och din uträckta arm.»

10 Kapitlet.

De nya stentaflorna. Arons död. Afskiljandet af Levi stam. Uppmaning till lydnad mot Herrens bud.

På den tiden sade Herren till mig: »Uthugg åt dig två stentaflor, likadana som de förra voro, och stig upp till mig på berget; gör dig ock en ark af trä. 2 Mos. 25: 10 f. 34: 1 f.

2. Och sedan jag har skrifvit på taflorna samma ord, som stodo på de förra taflorna, hvilka du slog sönder, skall du lägga dem i arken.»
2 Mos. 25: 16, 21. 32: 19. 5 Mos. 9: 10.

3. Så gjorde jag då en ark af akacieträ och uthögg två stentaflor, likadana som de förra voro. Och jag steg upp på berget och hade i min hand de två taflorna.

4. Och han skref på taflorna detsamma som var skrifvet förra gången, de tio ord, som Herren hade talat till eder på berget ur elden, den dag, då I voren församlade där. Och Herren gaf dem åt mig.

5. Sedan vände jag mig om och steg ned från berget och lade taflorna i arken, som jag hade gjort, och där fingo de ligga, såsom Herren hade bjudit mig.

6. Och Israels barn bröto upp från Beerot-Bene-Jaakan och tågade till Mosera. Där dog Aron och blef där också begrafven; och hans son Eleasar blef präst i hans ställe.
4 Mos. 20: 28. 33: 30 f., 38 f.

7. Därifrån bröto de upp och tågade till Gudgoda, och från Gudgoda till Jotbata, en trakt, som var rik på vattenbäckar.

8. På den tiden afskilde Herren Levi stam till att bära Herrens förbundsark, till att stå inför Herrens ansikte och göra tjänst inför honom och till att välsigna i hans namn, såsom den har att göra ännu i dag.

9. Därför fick Levi ingen lott eller arfvedel jämte sina bröder. Herren är hans arfvedel, såsom Herren, din Gud, har sagt honom.
4 Mos. 18: 20 f. 5 Mos. 18: 1 f. Jos. 18: 7.

10. Och jag stannade på berget lika länge som förra gången, fyrtio dagar och fyrtio nätter; och Herren hörde mig också denna gång: Herren ville icke fördärfva dig.
2 Mos. 32: 11 f. 34: 28. 5 Mos. 9: 25.

11. Och Herren sade till mig: »Stå upp och gå åstad framför folket och låt dem bryta upp, att de må komma in i och taga i besittning det land, som jag med ed har lofvat deras fäder att gifva dem.»

12. Och nu, Israel, hvad är det som Herren, din Gud, fordrar af dig annat än att du fruktar Herren, din Gud, att du alltid vandrar på hans vägar och älskar honom, och att du tjänar Herren, din Gud, af allt ditt hjärta och af all din själ, 5 Mos. 6: 5.

13. så att du håller Herrens bud och stadgar, som jag i dag gifver dig, på det att dig må väl gå?

14. Se, Herren, din Gud, tillhöra himlarna och himlarnas himmel, jorden och allt hvad därpå är;

15. men allenast vid dina fäder fäste sig Herren och älskade dem; och han utvalde deras säd efter dem, han utvalde eder bland alla folk, såsom I nu själfva sen. 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6.

16. Omskären därför edert hjärtas förhud och varen icke längre hårdnackade.
5 Mos. 30: 6. Jer. 4: 4. Apg. 7: 51. Rom. 2: 29. Kol. 2: 11.

17. Ty Herren, eder Gud, är gudarnas Gud och herrarnas Herre, den store, den väldige och fruktansvärde Guden, som icke har anseende till någons person och icke tager mutor;
2 Krön. 19: 7. Job 34: 19. Apg. 10: 34 f.

18. som skaffar den faderlöse och änkan rätt, och som älskar främlingen och gifver honom mat och kläder.

19. Därför skolen också I älska främlingen; I hafven ju själfva varit främlingar i Egyptens land.
2 Mos. 22: 21. 23: 9.

20. Herren, din Gud, skall du frukta, honom skall du tjäna, och till honom skall du hålla dig, och vid hans namn skall du svärja.
5 Mos. 6: 13. Matt. 4: 10. Luk. 4: 8.

21. Han är ditt lof, och han är din Gud, som har gjort med dig de stora och underbara gärningar, som du med egna ögon sett.

22. Sjuttio personer voro dina fäder, som drogo ned till Egypten, men nu har Herren, din Gud, gjort dig talrik såsom himmelens stjärnor.
1 Mos. 15: 5. 22: 17. 46: 27.

11 Kapitlet.

Fortsatt uppmaning till lydnad mot Herrens bud.

Så skall du nu älska Herren, din Gud, och hålla hvad han bjuder dig hålla, hans stadgar och rätter och bud alltid.

2. Och besinnen i dag — jag talar nu icke om edra barn, som icke hafva förnummit eller sett det — huru Herren, eder Gud, har fostrat eder, besinnen hans storhet, hans starka hand och hans uträckta arm,

3. de tecken och verk, som han gjorde i Egypten, med Farao, konungen i Egypten, och med hela hans land,

4. och hvad han gjorde med egyptiernas här, med deras hästar och vagnar, huru han lät Röda hafvets vatten strömma öfver dem, när de förföljde eder, och huru Herren då förgjorde dem, så att de nu icke mer äro till;
2 Mos. 14: 23 f.

5. och hvad han gjorde med eder i öknen, ända till dess I kommen hit,

6. och hvad han gjorde med Datan och Abiram, Eliabs, Rubens sons, söner, huru jorden öppnade sin mun och uppslukade dem med deras hus och deras tält och allt lefvande, som följde dem, och detta midt i hela Israel.
4 Mos. 16: 31 f. 26: 9 f. Ps. 106: 17.

7. Ty I hafven ju med egna ögon sett alla de stora verk, som Herren har gjort.

8. Så hållen då alla de bud, som jag i dag gifver dig, på det att I med frimodighet mån kunna gå in i och intaga det land, dit I nu dragen för att taga det i besittning,

9. och på det att I mån länge lefva i det land, som Herren med ed har lofvat edra fäder att gifva åt dem och deras säd, ett land, som flyter af mjölk och honung.

10. Ty det land, dit du nu kommer för att taga det i besittning, är icke såsom Egyptens land, hvarifrån I dragit ut, där du måste trampa upp vatten till den säd du sått, såsom man gör i en kökträdgård;

11. nej, det land, dit I nu dragen för att taga det i besittning, är ett land med berg och dalar, som får vatten att dricka genom himmelens regn,
5 Mos. 8: 7.

12. ett land, som Herren, din Gud, låter sig vårda om, och på hvilket Herrens, din Guds, ögon beständigt hvila, från årets begynnelse till årets slut.

13. Om I nu hören de bud, som jag i dag gifver eder, så att I älsken Herren, eder Gud, och tjänen honom af allt edert hjärta och af all eder själ,
3 Mos. 26: 3 f. 5 Mos. 28: 1 f.

14. så skall jag gifva åt edert land regn i rätt tid, höstregn och vårregn, och du skall inbärga din säd och ditt vin och din olja.
Jer. 5: 24. Joel 2: 23.

15. Och jag skall gifva din boskap gräs på din mark; och du skall äta och blifva mätt.

16. Men tagen eder till vara, att icke edra hjärtan blifva förförda, så att I viken af och tjänen andra gudar och tillbedjen dem;

17. ty då skall Herrens vrede upptändas mot eder, och han skall tillsluta himmelen, så att regn icke faller och marken icke gifver sin gröda; och I skolen med hast blifva utrotade ur det goda land, som Herren vill gifva eder.
3 Mos. 26: 19. 5 Mos. 28: 23.

18. Så skolen I nu lägga dessa mina ord på edert hjärta och edert sinne, och I skolen binda dem såsom ett tecken på eder hand, och de skola vara såsom en tänkeskrift på eder panna;
5 Mos. 6: 6 f. Ords. 6: 21 f.

19. och I skolen lära edra barn dem,

i det att du talar om dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du står upp;
5 Mos. 4: 9 f.

20. och du skall skrifva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar;

21. på det att I och edra barn mån länge få bo i det land, som Herren med ed har lofvat edra fäder att gifva dem, lika länge som himmelen hvälfver sig öfver jorden.

22. Ty om I hållen alla dessa bud, som jag gifver eder, och gören efter dem, så att I älsken Herren, eder Gud, och alltid vandren på hans vägar och hållen eder till honom,

23. då skall Herren fördrifva alla dessa folk undan för eder, och I skolen underlägga eder folk, som äro större och mäktigare än I.

24. Hvar ort, som eder fot beträder, skall blifva eder. Från öknen till Libanon, ifrån floden, floden Frat, ända till Västra hafvet skall edert område sträcka sig. 2 Mos. 23: 31. 4 Mos. 34: 2 f. Jos. 1: 3 f. 14: 9.

25. Ingen skall kunna stå eder emot. Fruktan och förskräckelse för eder skall Herren, eder Gud, låta komma öfver hela det land I beträden, såsom han har sagt eder. 5 Mos. 2: 25.

26. Se, jag förelägger eder i dag välsignelse och förbannelse:

27. välsignelse, om I hören Herrens, eder Guds, bud, som jag i dag gifver eder, 5 Mos. 28: 2 f.

28. och förbannelse, om I icke hören Herrens, eder Guds, bud, utan viken af ifrån den väg jag i dag bjuder eder gå och följen efter andra gudar, som I icke kännen. 5 Mos. 28: 15 f.

29. Och när Herren, din Gud, har låtit dig komma in i det land, dit du nu går för att taga det i besittning, skall du låta berget Gerissim blifva platsen för välsignelsen och berget Ebal platsen för förbannelsen.
5 Mos. 27: 12 f. Jos. 8: 34 f.

30. (Dessa berg ligga, såsom man vet, på andra sidan Jordan, bortom Västra vägen, i hedmarks-kananéernas land, midt emot Gilgal, bredvid Mores terebintlund.) 1 Mos. 12: 6.

31. Ty I gån nu öfver Jordan för att komma in i och taga i besittning det land, som Herren, eder Gud, vill gifva eder; I skolen taga det i besittning och bo där.

32. Hållen då och gören efter alla de stadgar och rätter, som jag i dag förelägger eder.

12 Kapitlet.

Gudstjänsten bunden vid en enda plats. Varning för afguderi.

Dessa äro de stadgar och rätter, som I skolen hålla och göra efter i det land, som Herren, dina fäders Gud, har gifvit dig till besittning; så länge I lefven på jorden skolen I hålla dem.

2. I skolen i grund föröda alla ställen, där de folk, som I fördrifven, hafva hållit sin gudstjänst, vare sig detta skett på höga berg och höjder eller under gröna träd.

3. I skolen bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och bränna upp deras Aseror i eld och hugga ned deras gudabeläten, och I skolen utrota deras namn från sådana ställen.
5 Mos. 7: 5.

4. När I tillbedjen Herren, eder Gud, skolen I icke göra såsom de,

5. utan det ställe, som Herren, eder Gud, utväljer inom någon af edra stammar till att där fästa sitt namn, denna hans boning skolen I söka, och dit skall du gå. 1 Kon. 8: 29. 2 Krön. 7: 12, 16.

6. Och dit skolen I föra edra brännoffer och slaktoffer, eder tionde, hvad edra händer frambära såsom offergård, edra löftesoffer och frivilliga offer och det förstfödda af edra fäkreatur och får.

7. Och där skolen I äta inför Herrens, eder Guds, ansikte, och glädja eder med edert husfolk öfver allt hvad I förvärfvat, allt hvarmed Herren, din Gud, har välsignat dig.

8. I skolen då icke göra såsom vi nu göra här, hvar och en hvad honom tyckes vara rättast;

9. I hafven ju ännu icke kommit till ro och till den arfvedel, som Herren, din Gud, vill gifva dig.

10. Men när I hafven gått öfver Jordan och bon i det land, som Herren, eder Gud, vill gifva eder till arfvedel, och när han låtit eder få ro för alla edra fiender rundt omkring, så att I bon i trygghet,

11. då skolen I till det ställe, som Herren, eder Gud, utväljer till boning åt sitt namn, föra allt hvad jag nu bjuder eder: edra brännoffer och slaktoffer, eder tionde, hvad edra händer frambära såsom offergård, så ock alla de utvalda löftesoffer, som I lofven Herren.

12. Och så skolen I glädja eder inför Herrens, eder Guds, ansikte med edra söner och döttrar, edra tjänare och tjänarinnor och med leviten, som bor

inom edra portar, ty han har ju ingen lott eller arfvedel med eder.

4 Mos. 18: 20 f. 5 Mos. 10: 9. 14: 27. 18: 1.

13. Tag dig till vara för att offra dina brännoffer på något annat ställe, som kan falla dig in;

14. nej, på det ställe Herren utväljer inom en af dina stammar, där skall du offra dina brännoffer, och där skall du göra allt hvad jag eljest bjuder dig.

15. Dock får du, så mycket dig lyster, slakta och äta kött inom porten till hvilken som helst af dina städer, i mån af den välsignelse, som Herren, din Gud, gifver dig. Både den som är oren och den som är ren må äta däraf, såsom vore det gasell- eller hjortkött.

16. Men blodet skolen I icke förtära; I skolen utgjuta det på jorden såsom vatten. 1 Mos. 9: 4. 3 Mos. 3: 17. 7: 26. 17: 10 f. 19: 26. 5 Mos. 15: 23.

17. Du får alltså icke hemma inom dina portar äta tionden af din säd, ditt vin och din olja, ej heller det förstfödda af dina fäkreatur och får, ej heller något af de löftesoffer, som du lofvar, eller af dina frivilliga offer eller af det din hand frambär såsom offergärd;

18. utan inför Herrens, din Guds, ansikte, på det ställe, som Herren, din Gud, utväljer, skall du äta sådant, med din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna och med leviten, som bor inom dina portar; och så skall du glädja dig inför Herrens, din Guds, ansikte öfver allt hvad du förvärfvat. 5 Mos. 14: 23.

19. Tag dig till vara för att glömma bort leviten, så länge du lefver i ditt land. 5 Mos. 14: 27. Syr. 7: 31 f.

20. Om alltså, när Herren, din Gud, har utvidgat ditt område, såsom han sagt dig, du tänker: »Jag vill äta kött» — ifall det nu lyster dig att äta kött — så må du då äta kött, så mycket dig lyster. 1 Mos. 28: 14. 5 Mos. 19: 8.

21. Om det ställe, som Herren, din Gud, utväljer till att där fästa sitt namn, ligger för aflägset för dig, så må du, i enlighet med hvad jag har bjudit dig, slakta af de fäkreatur och af de får, som Herren har gifvit dig, och äta däraf hemma inom dina portar, så mycket dig lyster.

22. Men I skolen äta det på samma sätt som man äter gasell- eller hjortkött; både den som är oren och den som är ren må äta däraf.

23. Allenast skall du vara ståndaktig i att icke förtära blodet; ty blodet är själen, och själen skall du icke förtära med köttet. 3 Mos. 17: 11 f.

24. Du skall icke förtära det; du skall utgjuta det på jorden såsom vatten.

25. Du skall icke förtära det, på det att dig må väl gå och dina barn efter dig, när du gör hvad rätt är i Herrens ögon.

26. Men de heliga gåfvor, som du vill frambära, och dina löftesoffer, dem skall du föra med dig till det ställe, som Herren utväljer.

27. Och af dina brännoffer skall du offra både köttet och blodet på Herrens, din Guds, altare. Af dina slaktoffer däremot skall väl blodet utgjutas på Herrens, din Guds, altare, men köttet må du äta.

28. Alla dessa ord, som jag gifver dig, skall du hålla och höra, på det att dig må väl gå och dina barn efter dig, till evig tid, när du gör hvad godt och rätt är i Herrens, din Guds, ögon.

29. När Herren, din Gud, har utrotat de folk, till hvilka du nu kommer för att fördrifva dem för dig, när du alltså har fördrifvit dessa och bosatt dig i deras land,

30. tag dig då till vara för att blifva snärjd, så att du efterföljer dem, sedan de hafva blifvit förgjorda för dig; fråga icke efter deras gudar, så att du säger: »På hvad sätt höllo dessa folk sin gudstjänst? Så vill också jag göra.»

5 Mos. 18: 9 f. Jos. 23: 7. Ps. 106: 35 f.

31. Nej, på det sättet skall icke du göra, när du tillbeder Herren, din Gud, ty allt som är en styggelse för Herren och som han hatar hafva de gjort till sina gudars åra; ja, de till och med uppbränna sina söner och döttrar i eld åt sina gudar.

32. Allt hvad jag bjuder eder, det skolen I hålla och göra. Du skall icke lägga något därtill och icke taga något därifrån.

5 Mos. 4: 2. Ords. 30: 6. Upp. 22: 18 f.

13 Kapitlet.

Om förförelse till afguderi.

Om en profet eller en som har drömmar uppstår bland dig och han utlofvar åt dig något tecken eller under

2. och sedan det tecken eller under verkligen inträffar, hvarom han talade med dig, i det att han sade: »Låtom oss efterfölja och tjäna andra gudar, som I icke kännen»,

3. så skall du ändock icke höra på den profetens ord eller på den dröm-

maren, ty Herren, eder Gud, sätter eder därmed allenast på prof för att förnimma, om I älsken Herren, eder Gud, af allt edert hjärta och af all eder själ.

4. Herren, eder Gud, skolen I efterfölja, honom skolen I frukta, hans bud skolen I hålla, hans röst skolen I höra, honom skolen I tjäna, och till honom skolen I hålla eder.

5. Men den profeten eller drömmaren skall dödas, ty han predikade affall från Herren, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land och förlossat dig ur träldomshuset; och han ville förföra dig till att öfvergifva den väg, som Herren, din Gud, har bjudit dig att vandra. Du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är. 5 Mos. 18: 20.

6. Om din broder, din moders son, eller din son eller din dotter eller hustrun i din famn eller din vän, som är för dig såsom din egen själ, om någon af dessa i hemlighet vill förleda dig, i det han säger: »Låtom oss gå åstad och tjäna andra gudar, som hvarken du eller dina fäder hafva känt» — 5 Mos. 17: 2 f.

7. af de folks gudar, som bo rundt omkring eder, nära dig eller fjärran ifrån dig, från jordens ena ända till den andra —

8. så skall du icke göra honom till viljes eller höra på honom; och du skall icke visa honom någon skonsamhet eller hafva miskund och undseende med honom,

9. utan du skall dräpa honom: först skall din egen hand lyftas mot honom för att döda honom, och sedan hela folkets hand.

10. Och du skall stena honom till döds, därför att han sökte förföra dig till att öfvergifva Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset.

11. Och hela Israel skall höra detta och frukta, och man skall sedan icke mer göra något sådant ondt bland dig. 5 Mos. 17: 13.

12. Om du får höra, att man i någon af de städer, som Herren vill gifva dig till att bo i, berättar,

13. att män hafva uppstått bland dig, onda män, som förföra invånarna i sin stad, i det att de säga: »Låtom oss gå åstad och tjäna andra gudar, som I icke kännen»,

14. så skall du noga undersöka och rannsaka och efterforska; om det då befinnes vara sant och visst, att en sådan styggelse blifvit föröfvad bland dig,

15. så skall du slå den stadens invånare med svärdsegg; du skall gifva den och allt hvad däri är till spillo; också boskapen där skall du slå med svärdsegg.

16. Och allt byte du får där skall du hopsamla midt på torget, och därefter skall du uppbränna staden i eld, med allt byte du får där, såsom ett heloffer åt Herren, din Gud; den skall blifva en grushög för evärdlig tid, aldrig mer skall den uppbyggas.

17. Låt intet af det tillspillogifna låda vid din hand, på det att Herren må vända sig ifrån sin vredes glöd och låta barmhärtighet vederfaras dig och förbarma sig öfver dig och föröka dig, såsom han med ed har lofvat dina fäder,

18. om du nämligen hör Herrens, din Guds, röst, så att du håller alla hans bud, som jag i dag gifver dig, och gör hvad rätt är i Herrens, din Guds, ögon.

14 Kapitlet.

Förbjudna sorgetecken. Rena och orena djur. Tionde.

I ären Herrens, eder Guds, barn. I skolen icke rista några märken på eder eller göra eder skalliga ofvanför pannan för någon död; 3 Mos. 19: 27 f. 21: 5.

2. ty du är ett folk, som är helgadt åt Herren, din Gud, och dig har Herren utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 4: 20. 7: 6. 26: 18.

3. Du skall icke äta något som är en styggelse.

4. Dessa äro de fyrfota djur, som I fån äta: fäkreatur, får och getter, 3 Mos. 11: 2 f.

5. hjort, gasell, dofhjort, stenbock, dison, teoantilop och semer,

6. alla de fyrfota djur, som hafva klöfvar och hafva dem helklufna i två hälfter, och som idissla; sådana fyrfotadjur fån I äta.

7. Men dessa skolen I icke äta af de idisslande djuren och af dem som hafva genomklufna klöfvar: kamelen, haren och klippdassen, ty de idissla väl, men de hafva icke klöfvar, de skola gälla för eder såsom orena;

8. svinet, ty det har väl klöfvar, men det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom orent. Af dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I komma vid deras döda kroppar.

9. Detta är hvad I fån äta af allt det som lefver i vattnet: allt det som har fenor och fjäll fån I äta. 8 Mos. 11: 9 f.

10. Men intet som icke har fenor och fjäll skolen I äta; det skall gälla för eder såsom orent.

11. Alla rena fåglar fån I äta.

12. Men dessa fåglar skolen I icke äta: örnen, lammgamen, hafsörnen,
8 Mos. 11: 13 f.

13. raafågeln, falken, gladan med dess arter,

14. alla slags korpar efter deras arter,

15. strutsen, tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess arter,

16. ugglan, ufven, tinsemetfågeln,

17. pelikanen, asgamen, dykfågeln,

18. hägern, regnpiparen med dess arter, härfågeln och flädermusen.

19. Alla flygande smådjur skola ock gälla för eder såsom orena, de skola icke ätas. 8 Mos. 11: 20 f.

20. Men alla rena flygande djur fån I äta.

21. I skolen icke äta något självdödt; åt främlingen, som bor inom dina portar, må du gifva sådant, och han må äta det; eller ock må du sälja det åt en utlänning. Ty du är ett folk, som är helgadt åt Herren, din Gud.

Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk. 2 Mos. 23: 19. 34: 26.

22. Tionde skall du gifva af all sädesgröda, som för hvart år växer på din åker, 3 Mos. 27: 30. 5 Mos. 12: 6 f.

23. och du skall äta den inför Herrens, din Guds, ansikte, på det ställe, som han utväljer till boning åt sitt namn: tionden af din säd, ditt vin och din olja, så ock det förstfödda af dina fäkreatur och din småboskap; ty du skall lära att frukta Herren, din Gud, alltid. 5 Mos. 12: 17 f.

24. Men om vägen är dig för lång, så att du icke förmår föra det dit, eftersom det ställe, som Herren, din Gud, utväljer till att där fästa sitt namn, ligger för aflägset för dig — då nu Herren, din Gud, välsignar dig —

25. så må du sälja den och knyta in penningarna och taga dem med dig och gå till det ställe, som Herren, din Gud, utväljer.

26. Och du må köpa för penningarna hvadhelst dig lyster, fäkreatur eller småboskap eller vin eller andra starka drycker eller hvad du eljest kan åstunda; och så skall du hålla måltid där inför Herrens, din Guds, ansikte och glädja dig med ditt husfolk.

27. Och leviten, som är inom dina portar, skall du då icke glömma bort, ty han har ingen lott eller arfvedel jämte dig. 5 Mos. 12: 12, 19.

28. Vid slutet af hvart tredje år skall du afskilja all tionde af hvad du fått i afkastning under det året och upplägga det inom dina städers portar.
5 Mos. 26: 12 f.

29. Och sedan skall leviten få komma, han som ingen lott eller arfvedel har jämte dig, så ock främlingen och den faderlöse och änkan, som bo inom dina portar; och de skola äta och blifva mätta. Så skall du göra, på det att Herren, din Gud, må välsigna dig i alla dina händers verk, i allt hvad du gör.
4 Mos. 18: 24.

15 Kapitlet.

Anståndsår. Det förstfödda bland husdjuren.

Hvart sjunde år skall du låta vara ett anståndsår.
2 Mos. 23: 10 f. 3 Mos. 25: 3 f.

2. Och så skall förhålla sig med det anstånd, som då gifves: Hvar långifvare, som har lånat något åt sin nästa, skall då lämna anstånd med betalningen. Han får då icke kräfva sin nästa och broder, ty ett Herrens anståndsår har då blifvit utlyst.

3. En utlänning må du kräfva, men om du har något att fordra af din broder, skall du lämna honom anstånd med betalningen.

4. Dock skall rätteligen ingen fattig finnas hos dig, ty Herren skall rikligen välsigna dig i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till besittning såsom din arfvedel,

5. allenast du hör Herrens, din Guds, röst, så att du håller och gör efter alla dessa bud, som jag i dag gifver dig.

6. Ty Herren, din Gud, skall välsigna dig, såsom han har sagt dig; och du skall gifva lån åt många folk, men själf skall du icke behöfva låna af någon, och du skall råda öfver många folk, men de skola icke råda öfver dig.
5 Mos. 28: 12.

7. Om någon fattig finnes hos dig, en af dina bröder inom porten till någon af dina städer, i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig, så skall du icke förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder,
3 Mos. 25: 35 f. 1 Joh. 3: 17.

8. utan du skall gärna öppna din hand för honom och gärna låna honom hvad han behöfver i sin brist.
Matt. 5: 42. Luk. 6: 34 f.

9. Tag dig till vara, att icke den onda tanken uppstår i ditt hjärta: »Det sjunde året, anståndsåret, är nära», och att du så ser med ondt öga på din fattige broder och icke gifver honom något; han kan då ropa öfver dig till Herren, och så kommer synd att hvila på dig.

10. Gärna skall du gifva åt honom, och ditt hjärta skall icke vara missmodigt, när du gifver åt honom, ty för din gåfvas skull skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk, i allt hvad du företager dig. 2 Kor. 9: 7 f.

11. Fattiga skola ju aldrig saknas i landet, därför bjuder jag dig och säger: Du skall gärna öppna din hand för din broder, för de arma och fattiga, som du har i ditt land.
Matt. 26: 11. Joh. 12: 8.

12. Om någon af ditt folk, en hebreisk man eller en hebreisk kvinna, har sålt sig till dig och tjänat dig i sex år, så skall du på det sjunde året släppa honom fri ur din tjänst;
2 Mos. 21: 2 f. 3 Mos. 25: 39 f. Jer. 34: 14.

13. och när du släpper honom fri ur din tjänst, skall du icke låta honom gå med tomma händer.

14. Du skall fastmer förse honom med gåfvor från din hjord, från din loge och från din vinpress; af det hvarmed Herren har välsignat dig skall du gifva honom.

15. Du skall komma ihåg, att du själf har varit en träl i Egyptens land, och att Herren, din Gud, har förlossat dig; därför bjuder jag dig detta i dag.

16. Men om så skulle hända, att han säger till dig, att han icke vill lämna dig, därför att han älskar dig och ditt hus, eftersom han har haft det godt hos dig, 2 Mos. 21: 5 f.

17. så skall du taga en syl och sticka den genom hans öra in i dörren; därefter skall han vara din träl evärdligen. Med din tjänarinna skall du göra på samma sätt.

18. Du skall icke tycka det vara hårdt, att du måste släppa din tjänare fri ur din tjänst; i sex år har han ju beredt dig dubbelt så stor förmån som någon aflönad legodräng. Så skall Herren, din Gud, välsigna dig i allt hvad du gör.

19. Allt förstfödt af hankön, som födes bland dina fäkreatur och din småboskap, skall du helga åt Herren, din Gud; du skall icke vid ditt arbete begagna det som är förstfödt bland dina fäkreatur, icke heller skall du klippa ullen på det som är förstfödt bland din småboskap.
2 Mos. 13: 2. 34: 19. 4 Mos. 3: 13. 8: 17.

20. Inför Herrens, din Guds, ansikte skall du med ditt husfolk för hvart år äta på det ställe, som Herren utväljer.
5 Mos. 12: 11 f.

21. Men om djuret har något lyte, om det är halt eller blindt eller har något annat ondt lyte, så skall du icke offra det åt Herren, din Gud.
3 Mos. 22: 20 f. 5 Mos. 17: 1. Mal. 1: 8, 13.

22. Inom dina städers portar må du då äta det; både den som är oren och den som är ren må äta däraf, såsom vore det gasell- eller hjortkött.

23. Men blodet skall du icke förtära; du skall utgjuta det på jorden såsom vatten. 1 Mos. 9: 4.
3 Mos. 17: 10 f. 5 Mos. 12: 16, 23 f.

16 Kapitlet.

De tre stora högtiderna. Domare. Aseror och stoder.

Tag i akt månaden Abib och håll Herrens, din Guds, påskhögtid; ty i månaden Abib förde Herren, din Gud, dig ut ur Egypten om natten.
2 Mos. 12: 2 f. 13: 4. 23: 15. 3 Mos. 23: 5 f. 4 Mos. 9: 2 f. 28: 16 f. 2 Krön. 35: 1.

2. Och du skall slakta påskoffer åt Herren, din Gud, af småboskap och fäkreatur, på det ställe, som Herren utväljer till boning åt sitt namn.

3. Du skall icke äta något syradt därtill; i sju dagar skall du därtill äta osyradt bröd, betryckets bröd. Ty med hast måste du draga ut ur Egyptens land. Så skall du i alla dina lifsdagar komma ihåg den dag, då du drog ut ur Egyptens land. 2 Mos. 13: 6 f. 34: 18.

4. I sju dagar skall man icke se någon surdeg hos dig i hela ditt land; och af det som du slaktar om aftonen på den första dagen skall intet kött lämnas kvar öfver natten till morgonen.
2 Mos. 34: 25.

5. Du får icke slakta påskoffret inom porten till hvilken som helst af de städer, som Herren, din Gud, vill gifva dig,

6. utan du skall gå till det ställe, som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn, och där skall du slakta påskoffret om aftonen, när solen

går ned, den tid på dagen, då du drog ut ur Egypten.

7. Och du skall koka det och äta det på det ställe, som Herren, din Gud, utväljer; sedan må du om morgonen vända tillbaka och gå hem till dina hyddor.

8. I sex dagar skall du äta osyradt bröd, och på sjunde dagen är Herrens, din Guds, högtidsförsamling; då skall du icke göra något arbete.

9. Sju veckor skall du räkna åt dig; från den dag, då man begynner skära säden, skall du räkna sju veckor.

2 Mos. 23: 16. 3 Mos. 23: 15 f. 4 Mos. 28: 26.

10. Därefter skall du hålla Herrens, din Guds, veckohögtid och frambära din hands frivilliga gåfva, som du må gifva efter råd och lägenhet, alltefter måttet af den välsignelse Herren, din Gud, har gifvit dig.

11. Och inför Herrens, din Guds, ansikte skall du glädja dig på det ställe, som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn, med din son och din dotter, din tjänare och tjänarinna, med leviten, som bor inom dina portar, och med främlingen, den faderlöse och änkan, som du har hos dig.

12. Och du skall komma ihåg, att du själf har varit en träl i Egypten, och så hålla och göra efter dessa stadgar.

13. Löfhyddohögtiden skall du hålla i sju dagar, när du inbärgar afkastningen af din loge och af din vinpress.

2 Mos. 23: 16. 3 Mos. 23: 34 f. 4 Mos. 29: 12 f.

14. Och du skall glädja dig vid denna din högtid, med din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, med leviten, med främlingen, den faderlöse och änkan, som bo inom dina portar.

15. I sju dagar skall du hålla Herrens, din Guds, högtid, på det ställe, som Herren utväljer; ty Herren, din Gud, skall välsigna dig i all den afkastning du får och i alla dina händers verk, och du skall vara full af glädje.

16. Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte, på det ställe, som han utväljer: vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid löfhyddohögtiden. Men med tomma händer skall ingen träda fram inför Herrens ansikte,

2 Mos. 23: 17. 34: 23. 3 Mos. 23: 4 f. Syr. 35: 8 f.

17. utan hvar och en skall gifva hvad hans hand förmår, allt efter måttet af den välsignelse, som Herren, din Gud, har gifvit dig.

18. Domare och tillsyningsmän skall du tillsätta åt dig inom portarna till alla de städer, som Herren, din Gud, vill gifva dig, för dina särskilda stammar; de skola döma folket med rättvis dom.

19. Du skall icke förvränga rätten och icke hafva anseende till någons person; och du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de visas ögon och förvrida de rättfärdigas sak. 2 Mos. 23: 6 f. 3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 16 f. Ords. 15: 27.

20. Rättfärdighet, rättfärdighet skall du eftertrakta, på det att du må lefva och taga i besittning det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig.

21. Du skall icke plantera åt dig Aseror af något slags träd, vid sidan af Herrens, din Guds, altare, det som du skall göra åt dig;

22. icke heller skall du uppresa åt dig någon stod, ty Herren, din Gud, hatar sådant. 3 Mos. 26: 1.

17 Kapitlet.

Straff för afguderi. Föreskrifter om domare och konungar.

Du skall icke offra åt Herren, din Gud, något djur af fäkreaturen eller af småboskapen, som har något lyte eller något annat fel, ty sådant är en styggelse för Herren, din Gud.

3 Mos. 22: 20 f. 5 Mos. 15: 21. Mal. 1: 8, 13.

2. Om bland dig, inom porten till någon af de städer, som Herren, din Gud, vill gifva dig, någon man eller kvinna befinnes göra hvad ondt är i Herrens, din Guds, ögon, i det att han öfverträder hans förbund 5 Mos. 13: 6 f.

3. och går åstad och tjänar andra gudar och tillbeder dem eller ock solen eller månen eller himmelens hela härskara — mot mitt bud —

4. och detta blifver berättadt för dig, så att du får höra därom, så skall du noga undersöka saken; om det då befinnes vara sant och visst, att en sådan styggelse blifvit föröfvad i Israel,

5. så skall du föra den man eller den kvinna, som har gjort denna onda gärning, ut till din stadsport — det må nu vara en man eller en kvinna — och stena den skyldige till döds.

2 Mos. 22: 20.

6. Efter två eller tre vittnens utsago skall han dödas; för att någon skall kunna dömas till döden, är det icke nog med allenast ett vittnes utsago.

4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 19: 15. Matt. 18: 16. Joh. 8. 17. 2 Kor. 13: 1. Hebr. 10: 28.

7. Först skall vittnenas hand lyftas mot honom för att döda honom, och sedan hela folkets hand: du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är.
5 Mos. 13: 9 f.

8. Om det i något fall blifver dig för svårt att själf döma i en blodssak eller i en rättsfråga eller i ett misshandlingsmål eller öfver hufvud i någon sak, hvarom man tvistar i dina portar, så skall du stå upp och begifva dig till det ställe, som Herren, din Gud, utväljer, 5 Mos. 21: 5. 2 Krön. 19: 10 f.

9. och gå till de levitiska prästerna, och till den som på den tiden är domare; dem skall du fråga, och de skola förkunna för dig hvad som är rätt.
Mal. 2: 7.

10. Och i enlighet med hvad de förkunna för dig där, på det ställe, som Herren utväljer, skall du göra; du skall i alla stycken hålla och göra hvad de lära dig.

11. Efter den lag, som de lära dig, och efter den dom, som de afkunna för dig, skall du göra. Från det som de förkunna för dig skall du icke vika af vare sig till höger eller till vänster.

12. Men om någon gör sig skyldig till den förmätenheten att icke vilja höra på prästen, som står och gör tjänst där inför Herren, din Gud, eller på domaren, så skall den mannen dö: du skall skaffa bort ifrån Israel hvad ondt är.

13. Och allt folket skall höra det och frukta, och de skola icke mer göra sig skyldiga till sådan förmätenhet.

14. När du kommer in i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig, och du tager det i besittning och bor där — om du då säger: »Jag vill sätta en konung öfver mig, såsom alla folk omkring mig hafva», 1 Sam. 8: 5 f.

15. så skall du till konung öfver dig sätta den som Herren, din Gud, utväljer. En af dina bröder skall du sätta till konung öfver dig; du får icke sätta till konung öfver dig en utländsk man, som icke är din broder.

16. Men han må icke skaffa sig hästar i mängd och icke sända sitt folk tillbaka till Egypten för att skaffa de många hästarna, ty Herren har ju sagt till eder: »I skolen icke mer återvända denna väg.» 1 Kon. 10: 26, 28 f. Jes. 31: 1 f.

17. Icke heller skall han skaffa sig hustrur i mängd, på det att hans hjärta icke må blifva affälligt; och icke heller skall han skaffa sig allt för mycket silfver och guld. 1 Kon. 10: 21, 27. 11: 1 f.

18. Och när han blifvit uppsatt på sin konungatron, skall han hämta denna lag från de levitiska prästerna och taga en afskrift däraf åt sig i en bok.
2 Kon. 22: 10 f.

19. Och den skall han hafva hos sig och läsa i den i alla sina lifsdagar, på det att han må lära att frukta Herren, sin Gud, så att han håller alla denna lags ord och dessa stadgar och gör efter dem. Jos. 1: 7 f.

20. Så skall han göra, på det att hans hjärta icke må förhäfva sig öfver hans bröder och att han icke må vika af ifrån buden vare sig till höger eller till vänster; på det att han och hans söner må länge lefva i sitt rike, bland Israels folk.

18 Kapitlet.

Prästernas inkomster. Hednisk vidskepelse och falska profeter.

De levitiska prästerna, hela Levi stam, skola ingen lott eller arfvedel hafva med det öfriga Israel; af Herrens eldsoffer och hans arfvedel skola de hafva sitt underhåll. 4 Mos. 18: 20 f.
5 Mos. 10: 9. 12: 12. 14: 27, 29. 1 Kor. 9: 13.

2. De skola icke hafva någon arfvedel bland sina bröder; Herren är deras arfvedel, såsom han har sagt dem.

3. Och detta skall vara hvad prästerna hafva rätt att få af folket, af dem som offra ett slaktoffer, vare sig af fäkreaturen eller af småboskapen: man skall gifva prästen bogen, käkstyckena och vämmen.

4. Förstlingen af din säd, ditt vin och din olja och förstlingen af dina fårs ull skall du gifva honom.

5. Ty honom har Herren, din Gud, utvalt bland alla dina stammar, på det att han och hans söner alltid må stå och göra tjänst i Herrens namn.

6. Och om leviten vill komma från någon af dina städer, inom hvars port han bor någonstädes i Israel, så må det stå honom fritt att komma, såsom honom lyster, till det ställe, som Herren utväljer,

7. och han må då göra tjänst i Herrens, sin Guds, namn, likasom alla hans bröder, leviterna, som stå där inför Herrens ansikte.

8. De skola alla hafva lika mycket till sitt underhåll, oberäknadt hvad någon kan äga genom försäljning af sitt fädernearf.

9. När du kommer in i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig, skall

du icke lära dig att göra efter hedningarnas styggelser. 3 Mos. 18: 24 f. 5 Mos. 12: 29 f. 1 Kon. 14: 24. 2 Kon. 16: 3.

10. Hos dig må icke finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom eld eller som befattar sig med spådom eller som öfvar teckentyderi eller trolldom eller häxeri, 3 Mos. 18: 21. 19: 26 f. 20: 6, 27. 1 Sam. 28: 7 f.

11. ingen som förehar besvärjelsekonster, ingen som frågar andar eller som är en signare eller som söker råd hos de döda. Jes. 8: 19.

12. Ty en styggelse för Herren är hvar och en som gör sådant, och för sådana styggelsers skull fördrifver Herren, din Gud, dem för dig.

13. Du skall vara ostrafflig inför Herren, din Gud.

14. Hedningarna, som du nu fördrifver, lyssna väl till sådana som öfva teckentyderi och spådom, men dig har Herren, din Gud, icke tillstadt sådant.

15. En profet bland ditt folk, af dina bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, uppväcka åt dig; på honom skolen I höra. Joh. 1: 45. 5: 39, 46. 6: 14. Apg. 3: 22 f. 7: 37.

16. Det skall blifva alldeles såsom du begärde af Herren, din Gud, vid Horeb, den dag, då I voren där församlade och du sade: »Låt mig icke vidare höra Herrens, min Guds, röst, och låt mig slippa att längre se denna stora eld, på det att jag icke må dö.» 2 Mos. 20: 19. 5 Mos. 5: 23 f.

17. Och Herren sade till mig: »De hafva rätt i hvad de hafva talat.

18. En profet skall jag uppväcka åt dem bland deras bröder, en som är dig lik, och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt hvad jag bjuder honom.

19. Och om någon icke hör mina ord, de ord han talar i mitt namn, så skall jag själf utkräfva det af honom.

20. Men den profet, som är så förmäten, att han i mitt namn talar hvad jag icke har bjudit honom tala, eller som talar i andra gudars namn, den profeten skall dö. 5 Mos. 13: 5. Jer. 14: 14 f.

21. Och om du säger vid dig själf: 'Huru skola vi känna igen det som icke är taladt af Herren?'

22. så må du veta: när profeten talar i Herrens namn och det som han talat icke sker och icke inträffar, så är detta något som Herren icke har talat; i förmätenhet har då profeten talat det; du skall å icke frukta för honom.» Jer. 28: 9.

19 Kapitlet.

Fristäder. Rånmärken. Vittnesmål.

När Herren, din Gud, har utrotat de folk, hvilkas land Herren, din Gud, vill gifva dig, och du har fördrifvit dem och bosatt dig i deras städer och i deras hus, 2 Mos. 21: 13 f. 4 Mos. 35: 10 f. 5 Mos. 4: 41 f. 12: 29. Jos. 20: 2 f.

2. så skall du afskilja åt dig tre städer i ditt land, det som Herren, din Gud, vill gifva dig till besittning.

3. Du skall försätta vägarna till dem i godt skick åt dig; och du skall dela i tre delar det landområde, som Herren, din Gud, gifver dig till arfvedel. Så skall du göra, på det att hvar och en som dräpt någon må kunna fly dit.

4. Och under följande villkor må en dråpare fly till någon af dem och så blifva vid lif: om någon dödar sin nästa utan vett och vilja och utan att förut hafva burit hat till honom

5. — såsom när någon går med sin nästa ut i skogen för att hugga ved och hans hand hugger till med yxan för att fälla trädet och järnet då far af skaftet och träffar den andre, så att denne dör — då må en sådan fly till någon af dessa städer och så blifva vid lif.

6. Detta vare stadgadt, på det att blodshämnaren, om han i sitt hjärtas vrede förföljer dråparen, icke må upphinna honom, ifall vägen är för lång, och slå ihjäl honom, fastän han icke hade förtjänt döden, eftersom han icke förut hade burit hat till den andre.

7. Därför är det som jag bjuder dig och säger: »Tre städer skall du afskilja åt dig.»

8. Och när Herren, din Gud, utvidgar ditt område, såsom han med ed har lofvat dina fäder, och gifver dig allt det land, som han har sagt att han skulle gifva åt dina fäder, 5 Mos. 12: 20.

9. om du då håller och gör efter alla dessa bud, som jag i dag gifver dig, så att du älskar Herren, din Gud, och alltid vandrar på hans vägar, då skall du lägga ännu tre städer till dessa tre,

10. på det att oskyldigt blod icke må utgjutas i ditt land, det som Herren, din Gud, vill gifva dig till arfvedel, och blodskuld så komma att hvila på dig.

11. Men om någon bär hat till sin nästa och lägger sig i försåt för honom och öfverfaller honom och slår honom

till döds och sedan flyr till någon af dessa städer, 4 Mos. 35: 20 f.

12. då skola de äldste i hans stad sända bort och hämta honom därifrån och lämna honom i blodshämnarens hand, och han skall dö.

1 Mos. 9: 6. 2 Mos. 21: 12, 14.

13. Du skall icke visa honom någon skonsamhet, utan du skall skaffa bort ifrån Israel skulden för den oskyldiges blod, på det att dig må väl gå.

14. Du skall icke flytta din nästas råmärke, något råmärke som förfäderna hafva uppsatt i den arfvedel du får i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till besittning.

5 Mos. 27: 17. Ords. 22: 28. 23: 10.

15. Det är icke nog, att allenast ett vittne träder upp mot någon angående någon missgärning eller synd, hvad det nu må vara för en synd, som någon kan hafva begått. Efter två eller efter tre vittnens utsago skall hvar sak afgöras. 4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6 f. Matt. 18: 16. Joh. 8: 17. 2 Kor. 13: 1. Hebr. 10: 28.

16. Om ett orättfärdigt vittne träder upp mot någon för att vittna mot honom angående någon förbrytelse,

17. så skola båda parterna träda fram inför Herrens ansikte, inför de män, som på den tiden äro präster och domare. 5 Mos. 17: 9.

18. Och domarna skola noga undersöka saken; om då vittnet befinnes vara ett falskt vittne, som har burit falskt vittnesbörd mot sin broder,

19. så skolen I göra mot honom detsamma, som han hade tänkt att göra mot sin broder: du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är. Ords. 19: 5.

20. Och det öfriga folket skall höra det och frukta, och man skall icke vidare göra något sådant ondt bland eder.

21. Du skall icke visa honom någon skonsamhet: lif för lif, öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot. 2 Mos. 21: 23 f. 3 Mos. 24: 20. Matt. 5: 38.

20 Kapitlet.

Krigslagar.

Om du, när du drager ut i krig mot dina fiender, får se hästar och vagnar och ett folk, som är större än du, skall du dock icke frukta för dem, ty Herren, din Gud, är med dig, han som har fört dig upp ur Egyptens land.

2. När I då stån färdiga att gå i striden, skall prästen träda fram och tala till folket;

3. han skall säga till dem: »Hör, Israel! I stån nu färdiga att gå i strid mot edra fiender. Edra hjärtan vare nu icke försagda; frukten icke och ängslens icke och varen icke förskräckta för dem,

4. ty Herren, eder Gud, går själf med eder till att strida för eder mot edra fiender och gifva eder seger.»

5. Och tillsyningsmännen skola tala till folket och säga: »Om någon finnes här, som har byggt sig ett nytt hus, men ännu icke invigt det, så må han vända tillbaka hem, på det att icke, om han faller i striden, en annan må komma att inviga det. 1 Mack. 3: 56.

6. Och om någon finnes här, som har planterat en vingård, men ännu icke fått skörda någon frukt däraf, så må han vända tillbaka hem, på det att icke, om han faller i striden, en annan må komma att hämta första skörden af den.

7. Och om någon finnes här, som har trolofvat sig med en kvinna, men ännu icke tagit henne till hustru, så må han vända tillbaka hem, på det att icke, om han faller i striden, en annan man må taga henne till hustru.»

5 Mos. 24: 5.

8. Vidare skola tillsyningsmännen tala till folket och säga: »Om någon finnes här, som fruktar och har ett försagdt hjärta, så må han vända tillbaka hem, på det att icke också hans bröders hjärtan må blifva uppfyllda af räddhåga, såsom hans eget hjärta är.»

Dom. 7: 3.

9. Och när tillsyningsmännen så hafva talat till folket, skola de tillsätta höfvitsmän öfver härens afdelningar, att gå i spetsen för folket.

10. När du kommer till någon stad för att belägra den, skall du först tillbjuda den fred.

11. Om den då gifver dig ett fridsamt svar och öppnar sina portar för dig, så skall allt folket, som finnes där, blifva arbetspliktigt åt dig och vara dina tjänare.

12. Men om den icke vill hafva fred med dig, utan vill föra krig mot dig, så må du belägra den.

13. Och om Herren, din Gud, då gifver den i din hand, skall du slå allt mankön där med svärdsegg.

14. Men kvinnorna och barnen och boskapen och allt annat som finnes i staden, allt rof du får där, skall du hafva såsom ditt byte; och du må då

njuta af det rof, som Herren, din Gud, låter dig taga från dina fiender.
Jos. 8: 2.

15. Så skall du göra med alla de städer, som äro mera aflägsna från dig, och som icke höra till dessa folks städer.

16. Men i de städer, som tillhöra dessa folk, och som Herren, din Gud, vill gifva dig till arfvedel, skall du icke låta något som anda har blifva vid lif,
2 Mos. 23: 32 f. 34: 12 f. 5 Mos. 7: 2 f. Jos. 10: 40. 11: 11 f. 23: 12 f.

17. utan du skall gifva dem alla till spillo: hetéerna och amoréerna, kanaanéerna och perisséerna, hivéerna och jebuséerna, såsom Herren, din Gud, har bjudit dig.

18. Så skall du göra, på det att de icke må lära eder att bedrifva alla de styggelser, som de själfva hafva bedrifvit till sina gudars ära, och så komma eder att synda mot Herren, eder Gud.

19. Om du måste länge belägra en stad för att eröfra och intaga den, så skall du icke förstöra träden däromkring genom att höja din yxa mot dem; du må äta af deras frukt, men du skall icke nedhugga dem; träden på marken äro ju icke människor, som skola belägras af dig.

20. Men de träd, om hvilka du vet att de icke bära ätbar frukt, dem må du förstöra och nedhugga för att af dem bygga bålverk mot den fientliga staden, till dess den faller.

21 Kapitlet.

Mord af obekant gärningsman. Äktenskap med fången kvinna. Förstfödslorätt. Vanartig son. Hängd missdådares kropp.

Om i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till besittning, en ihjälslagen människa påträffas liggande på marken och man icke vet, hvem som har dödat honom,

2. så skola dina äldste och dina domare gå ut och mäta upp afståndet från platsen, där den ihjälslagne påträffas, till de städer, som ligga där rundt omkring.

3. Och de äldste i den stad, som ligger närmast denna plats, skola taga en kviga, som icke har blifvit begagnad till arbete och som icke har burit ok och varit dragare.

4. Och de äldste i staden skola föra kvigan ned till en dal, där rinnande vatten finnes, och som icke har varit plöjd eller besådd; och där i dalen skola de krossa nacken på kvigan.

5. Och prästerna, Levi söner, skola träda fram, ty dem har Herren, din Gud, utvalt till att göra tjänst inför honom och till att välsigna i Herrens namn, och efter deras ord skola alla tvister och alla misshandlingsmål behandlas. 5 Mos. 10: 8. 17: 8 f.

6. Och alla de äldste i den staden, de som bo närmast platsen, där den ihjälslagne påträffats, skola två sina händer öfver kvigan, på hvilken man krossat nacken i dalen;

7. och de skola betyga och säga: »Våra händer hafva icke utgjutit detta blod, och våra ögon hafva icke sett dådet.

8. Förlåt ditt folk Israel, som du har förlossat, Herre, och låt icke oskyldigt blod komma öfver någon i ditt folk Israel.» Så blifver denna blodskuld dem förlåten.

9. Du skall skaffa bort ifrån dig skulden för det oskyldiga blodet, ty du skall göra hvad rätt är i Herrens ögon.

10. Om Herren, din Gud, når du drager ut i krig mot dina fiender, gifver dem i din hand, så att du tager fångar,

11. och du då bland fångarna får se någon skön kvinna, som du fäster dig vid och som du vill taga till hustru åt dig,

12. så skall du föra henne in i ditt hus, och hon skall raka sitt hufvud och ansa sina naglar.

13. Och hon skall aflägga de kläder hon bar såsom fånge och bo i ditt hus och få begråta sin fader och sin moder en månads tid; därefter må du gå in till henne och äkta henne, så att hon blifver din hustru.

14. Och om du sedan icke mer finner behag i henne, så må du låta henne gå hvart hon vill; du får icke sälja henne för penningar. Du får icke heller behandla henne såsom trälinna, då du nu har kränkt henne.

15. Om en man har två hustrur, en som han älskar och en som han försmår, och båda hafva födt honom söner, såväl den han älskar som den han försmår, och hans förstfödde är son till den försmådda, 1 Mos. 29: 30 f.

16. så får mannen icke, när han åt sina söner utskiftar sin egendom såsom arf, gifva förstfödslorätten åt sonen till den han älskar, i stället för att gifva den åt sonen till den han försmår, då nu denne är den förstfödde;

17. utan han skall såsom sin förstfödde erkänna sonen till den försmådda

och gifva honom dubbel lott af allt hvad han äger. Ty denne är förstlingen af hans kraft; honom tillhör förstfödslorätten. 1 Mos. 49: 3. 1 Krön. 5: 1.

18. Om någon har en vanartig och uppstudsig son, som icke lyssnar till sin faders och sin moders ord, och som, fastän de tukta honom, ändå icke hör på dem,

19. så skola hans fader och hans moder taga honom och föra honom ut till de äldste i staden, till stadens port.

20. Och de skola säga till de äldste i staden: »Denne vår son är vanartig och uppstudsig och vill icke lyssna till våra ord, utan är en slösare och drinkare.»

21. Då skall allt folket i staden stena honom till döds: du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är. Och hela Israel skall höra det och frukta.

22. Om på någon hvilar en sådan synd, som förtjänar döden, och han så blifver dödad och du hänger upp honom på trä,

23. så skall den döda kroppen icke lämnas kvar på träet öfver natten, utan du skall begrafva den döde samma dag, ty en Guds förbannelse är den som blifvit upphängd; och du skall icke orena det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till arfvedel. Gal. 3: 13.

22 Kapitlet.

Föreskrifter om hjälpsamhet, mildhet mot djur m. m. Kyskhetsbrott.

Om du ser din broders oxe eller får gå vilse, skall du icke undandraga dig att taga vara på djuret; du skall föra det tillbaka till din broder. 2 Mos. 23: 4.

2. Och om din broder icke bor i din närhet, eller om du icke vet hvem det är, så skall du taga djuret in i ditt hus, och det skall vara hos dig, till dess din broder frågar efter det; då skall du lämna det tillbaka åt honom.

3. På samma sätt skall du göra med hans åsna, på samma sätt med hans kläder, och på samma sätt skall du göra med allt annat, som din broder kan hafva förlorat och som du hittar; du får icke draga dig undan.

4. Om du ser din broders åsna eller oxe falla på vägen, skall du icke undandraga dig att bistå djuret; du skall hjälpa honom att resa upp det. Matt. 12: 11. Luk. 13: 15. 14: 5.

5. En kvinna skall icke bära hvad till en man hör, ej heller skall en man klåda sig i kvinnokläder; ty hvar och en som så gör är en styggelse för Herren, din Gud.

6. Om du på din väg träffar på ett fågelbo, i något träd eller på marken, med ungar eller ägg i, och modern ligger på ungarna eller på äggen, så skall du icke taga både modern och ungarna.

7. Du skall låta modern flyga och taga allenast ungarna; så skall du göra, på det att dig må väl gå och du må länge lefva.

8. När du bygger ett nytt hus, skall du förse taket med bröstvärn, på det att du icke må draga blodskuld öfver ditt hus, om någon faller ned därifrån.

9. Du skall icke, för att få två slags skörd i din vingård, så säd däri, på det att icke alltsammans, både hvad du sått och hvad själfva vingården afkastar, må hemfalla till helgedomen. 3 Mos. 19: 19.

10. Du skall icke plöja med oxe och åsna tillsammans.

11. Du skall icke klåda dig i tyg af olika garn, af ull och lin tillsammans.

12. Du skall göra dig tofsar i de fyra hörnen på öfverklädnaden, som du höljer dig i. 4 Mos. 15: 38. Matt. 23: 5.

13. Om en man, sedan han tagit sig en hustru och gått in till henne, får motvilja mot henne

14. och påbördar henne skamliga ting och utsprider ondt rykte om henne och säger: »Denna kvinna tog jag till hustru; men när jag låg hos henne, fann jag icke tecknen till att hon var jungfru»,

15. så skola flickans fader och moder taga tecknen till att flickan var jungfru och bära dem ut till de äldste i staden, där de sitta i porten.

16. Och flickans fader skall säga till de äldste: »Jag gaf min dotter till hustru åt denne man, men han har fått motvilja mot henne.

17. Och nu påbördar han henne skamliga ting och säger: 'Jag har icke funnit tecknen till att din dotter var jungfru'; men här äro tecknen till att min dotter var jungfru.» Och de skola utbreda klädet inför de äldste i staden.

18. Då skola de äldste i staden taga mannen och tukta honom.

19. Och de skola ålägga honom att böta hundra siklar silfver, hvilka han skall gifva åt flickans fader, därför att han utspridit ondt rykte om en jungfru i Israel. Och hon skall vara hans hustru, och han får icke skilja sig vid henne, så länge han lefver

20. Men om det var sanning, om tecknen till att flickan var jungfru icke funnos,

21. då skall man föra ut flickan utanför dörren till hennes faders hus, och männen i staden skola stena henne till döds, därför att hon gjort hvad som var en galenskap i Israel, då hon bedrifvit otukt i sin faders hus: du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är.

22. Om en man ertappas med att ligga hos en kvinna, som är en annan mans äkta hustru, så skola båda dö, både mannen, som låg hos kvinnan, och jämväl kvinnan: du skall skaffa bort ifrån Israel hvad ondt är. 3 Mos. 20: 10.

23. Om en jungfru är trolofvad med en man och en annan man träffar henne i staden och lägrar henne,

24. så skolen I föra dem båda ut till stadens port och stena dem till döds, flickan, därför att hon icke ropade på hjälp i staden, och mannen, därför att han kränkte en annans trolofvade: du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är.

25. Men om det var ute på marken som mannen träffade den trolofvade flickan och han där tog henne med våld och lägrade henne, så skall mannen, som lägrade henne, ensam dö.

26. Men flickan skall du icke göra något, flickan har icke begått någon synd, som förtjänar döden, utan det är med denna sak, såsom när en man öfverfaller en annan och dräper honom.

27. Ty då det var ute på marken som han träffade den trolofvade flickan, kan hon hafva ropat, utan att någon fanns där, som kunde frälsa henne.

28. Om däremot en man träffar en jungfru, som icke är trolofvad, och han tager fatt henne och lägrar henne och de ertappas,

29. så skall mannen, som lägrade flickan, gifva åt flickans fader femtio siklar silfver och taga henne själf till sin hustru, därför att han kränkt henne; han får icke skilja sig vid henne, så länge han lefver.

30. Ingen skall taga sin faders hustru och lyfta på sin faders täcke.

3 Mos. 18: 7 f. 20: 11. 5 Mos. 27: 20.

23 Kapitlet.

Föreskrifter om renhet i Herrens församling och i lägret. Mildhet mot slafvar. Förbud mot tempelboleri och ocker. Löften. Druf- och axplockning på annans mark.

Ingen som är snöpt, vare sig genom krossning eller genom stympning, skall komma in i Herrens församling.

2. Ingen som är född i äktenskapsbrott eller blodskam skall komma in i Herrens församling; icke ens den som i tionde led är afkomling af en sådan skall komma in i Herrens församling.

3. Ingen ammonit eller moabit skall komma in i Herrens församling; icke ens den som i tionde led är afkomling af en sådan skall någonsin komma in i Herrens församling — Neh. 13: 1 f.

4. detta därför att de icke kommo eder till mötes med mat och dryck på vägen, när I drogen ut ur Egypten, och därför att han mot dig lejde Bileam, Beors son, från Petor i Aram-Naharaim, för att denne skulle förbanna dig. 4 Mos. 22: 5 f. Jos. 24: 9 f.

5. Men Herren, din Gud, ville icke höra på Bileam, utan Herren, din Gud, förvandlade förbannelsen till välsignelse för dig, ty Herren, din Gud, älskade dig. 4 Mos. 22: 9 f.

6. Du skall aldrig, i all din tid, fråga efter deras välfärd och lycka.

7. Edoméen skall däremot icke för dig vara en styggelse, ty han är din broder. Egyptiern skall icke heller för dig vara en styggelse, ty i hans land har du bott såsom främling.

1 Mos. 25: 25 f.

8. Barn, som födas af dessa i tredje led, må komma in i Herrens församling.

9. När du drager ut mot dina fiender och slår läger, skall du taga dig till vara för allt hvad orent är.

10. Om bland dig finnes någon som icke är ren, därigenom att något har händt honom under natten, så skall han gå ut till något ställe utanför lägret; han får icke komma in i lägret.

3 Mos. 15: 16.

11. Och mot aftonen skall han bada sig i vatten, och när solen går ned, får han gå in i lägret.

12. Du skall hafva en särskild plats utanför lägret, dit du kan gå afsides.

13. Och du skall jämte annat som du bär hafva en pinne, och när du vill sätta dig därute, skall du med den gräfva en grop och sedan åter täcka öfver din uttömning.

14. Ty Herren, din Gud, vandrar fram i ditt läger för att hjälpa dig och gifva dina fiender i ditt våld; därför skall ditt läger vara heligt, så att han icke hos dig ser något som väcker hans leda och fördenskull vänder sig bort ifrån dig.

15. En träl, som flytt till dig från sin herre, skall du icke utlämna till hans herre.

16. Han skall få stanna hos dig, midt ibland dig, på det ställe, som han utväljer inom porten till någon af dina städer, hvar han finner för godt; och du skall icke förtrycka honom.

17. Ingen tempeltärna skall finnas bland Israels döttrar och ingen tempelbolare bland Israels söner.

18. Du skall icke bära skökolön och hundpenningar in i Herrens, din Guds, hus, till gäldande af något löfte; ty det ena som det andra är en styggelse för Herren, din Gud.

19. Du skall icke taga ränta af din broder, hvarken på penningar eller på lifsmedel eller på något annat hvarpå ränta kan tagas. 2 Mos. 22: 25. 3 Mos. 25: 36 f. Neh. 5: 7. Ps. 15: 5. Luk. 6: 35.

20. Af utlänningen må du taga ränta, men icke af din broder, på det att Herren, din Gud, i allt hvad du företager dig, må välsigna dig i det land, dit du nu kommer för att taga det i besittning.

21. Om du har gjort ett löfte åt Herren, din Gud, skall du icke dröja att infria det, ty Herren, din Gud, skall för visso utkräfva det af dig, och synd kommer att hvila på dig. 3 Mos. 27: 2. 4 Mos. 30: 3. Pred. 5: 3 f.

22. Men om du underlåter att göra något löfte, så kommer icke därigenom synd att hvila på dig.

23. Hvad dina läppar hafva talat skall du hålla och göra, i enlighet med det frivilliga löfte du gifvit Herren, din Gud, och uttalat med din mun.

24. När du kommer in i din nästas vingård, får du där äta drufvor, så mycket dig lyster, till dess du blifver mätt, men du får icke lägga något i ditt kärl.

25. När du kommer in på din nästas sädesfält, får du plocka ax med din hand, men med skära får du icke komma vid din nästas säd. Matt. 12: 1. Mark. 2: 23. Luk. 6: 1.

24 Kapitlet.

Frånskild hustru. Nygift man. Föreskrifter angående pantning, människotjufnad, spetälska. De fattigas rätt m. m.

Om en man tagit sig en hustru och äktat henne, men hon sedan icke längre finner nåd för hans ögon, därför att han hos henne har funnit något som väckt hans leda, och om han fördenskull skrifvit skiljebref åt henne och gifvit henne det i handen och skickat bort henne från sitt hus Matt. 5: 31. 19: 7. Mark. 10: 4.

2. och kvinnan sedan, när hon lämnat hans hus, går åstad och blifver en annans hustru

3. och nu också denne andre man får motvilja mot henne och skrifver skiljebref åt henne och gifver henne det i handen och skickar henne bort ifrån sitt hus, eller om denne andre man, som tagit henne till sin hustru, dör,

4. då får icke hennes förste man, som skickade bort henne, åter taga henne till sin hustru, sedan hon har låtit orena sig, ty detta vore en styggelse inför Herren; du skall icke draga synd öfver det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till arfvedel.

5. Om en man nyligen har tagit sig hustru, behöfver han icke gå i krigstjänst, ej heller må någon annan tjänstgöring åläggas honom. Han skall vara fri ett år för att stanna hemma och glädja den hustru han tagit. 5 Mos. 20: 7.

6. Man skall icke taga handkvarnen eller ens den öfre kvarnstenen i pant, ty den så gör tager lifvet i pant.

7. Om en man befinnes hafva stulit någon af sina bröder, Israels barn, och han behandlar denne såsom träl eller säljer honom, så skall tjufven dö: du skall skaffa bort ifrån dig hvad ondt är. 2 Mos. 21: 16. 1 Tim. 1: 10.

8. Tag dig till vara, så att du, när någon blifver angripen af spetälska, noga håller och gör allt som de levitiska prästerna lära eder. Hvad jag har bjudit dem skolen I hålla och göra. 3 Mos. 13: 2 f. 14: 2 f.

9. Kom ihåg hvad Herren, din Gud, gjorde med Mirjam på vägen, då I drogen ut ur Egypten. 4 Mos. 12: 10.

10. Om du gifver något lån åt din nästa, så skall du icke gå in i hans hus och taga pant af honom.

11. Du skall stanna utanför, och mannen som du lånat åt skall bära ut panten till dig.

12. Och om det är en fattig man, så skall du icke hafva hans pant till täcke, när du ligger och sofver.

13. Du skall gifva honom panten tillbaka, när solen går ned, på det att han må få hafva sin mantel på sig, när han ligger och sofver, och så välsigna dig; och detta skall lända dig till rättfärdighet inför Herren, din Gud. 2 Mos. 22: 26. 5 Mos. 6: 25.

14. Du skall icke göra en arm och fattig daglönare orätt, ehvad han är en af dina bröder, eller han är en af främlingarna, som äro hos dig i ditt land, inom dina portar. 3 Mos. 19: 13. Mal. 3: 5.

15. Samma dag han gjort sitt arbete skall du gifva honom hans lön och icke låta solen gå ned däröfver, eftersom han är arm och längtar efter sin lön; han kan eljest ropa öfver dig till Herren, och så kommer synd att hvila på dig. Jak. 5: 4.

16. Föräldrarna skola icke dödas för barnens skull, och barnen skola icke dödas för föräldrarnas skull; hvar och en skall lida döden genom sin egen synd. 2 Kon. 14: 6. 2 Krön. 25: 4. Jer. 31: 30. Hes. 18: 20.

17. Du skall icke förvränga rätten för främlingen eller den faderlöse, och en änkas kläder skall du icke taga i pant; 2 Mos. 22: 21 f. 23: 9. 5 Mos. 27: 19. Jes. 1: 17. Jer. 5: 28. Hes. 22: 29. Sak. 7: 9 f.

18. du skall komma ihåg, att du har varit en träl i Egypten, och att Herren, din Gud, har förlossat dig därifrån; därför bjuder jag dig att iaktaga detta. 5 Mos. 15: 15.

19. Om du, när du inbärgar skörden på din åker, glömmer en kärfve kvar på åkern, skall du icke gå tillbaka för att hämta den, ty den skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. Detta skall du iakttaga, på det att Herren, din Gud, må välsigna dig i alla dina händers verk. 3 Mos. 19: 9 f. 23: 22.

20. När du har slagit ned dina oliver, skall du icke sedan genomsöka grenarna; hvad där finnes kvar skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan.

21. När du har afbärgat din vingård, skall du sedan icke göra någon efterskörd; hvad där finnes kvar skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan.

22. Du skall komma ihåg, att du har varit en träl i Egyptens land; därför bjuder jag dig att iaktaga detta.

25 Kapitlet.

Föreskrifter angående afstraffning inför domstol, mildhet mot arbetsdjur, svägeräktenskap, mått och vikt m. m. Amaleks skuld.

Om en tvist uppstår mellan män och de komma inför rätta, för att man där skall döma mellan dem, så skall man gifva rätt åt den som har rätt och döma den skyldige skyldig. 5 Mos. 16: 18 f.

2. Om då den skyldige dömes till hudstrykning, skall domaren befalla honom att lägga sig ned och skall i sin åsyn låta gifva honom det antal slag, som motsvarar hans brottslighet.

3. Fyrtio slag får han gifva honom, men icke mera, på det att din broder icke må blifva vanärad i dina ögon, därigenom att man gifver honom oskäligt många slag, flera än som sades. 2 Kor. 11: 24.

4. Du skall icke binda munnen till på oxen som tröskar. 1 Kor. 9: 9. 1 Tim. 5: 18.

5. När bröder bo tillsammans och en af dem dör barnlös, så skall den dödes hustru icke gifta sig med någon främmande man utom släkten; hennes svåger skall gå in till henne och taga henne till hustru och så äkta henne i sin broders ställe. Rut 4: 5 f. Matt. 22: 24. Mark. 12: 19. Luk. 20: 28.

6. Och den förste son hon föder skall upptaga den döde broderns namn, på det att dennes namn icke må utplånas ur Israel.

7. Men om mannen icke vill taga sin svägerska till äkta, så skall svägerskan gå upp i porten, till de äldste, och säga: »Min svåger vägrar att upprätthålla sin broders namn i Israel; han vill icke äkta mig i sin broders ställe.»

8. Då skola de äldste i staden, där han bor, kalla honom till sig och tala med honom. Om han då står fast och säger: »Jag vill icke taga henne till äkta»,

9. så skall hans svägerska träda fram till honom inför de äldstes ögon och draga skon af hans fot och spotta honom i ansiktet och betyga och säga: »Så gör man med den man, som icke vill uppbygga sin broders hus.»

10. Och hans hus skall sedan i Israel heta »den barfotades hus».

11. Om två män träta med hvarandra och den enes hustru då kommer för att hjälpa sin man mot den andre, när denne slår honom, och hon därvid räcker ut sin hand och fattar i hans blygd,

12. så skall du hugga af henne handen, utan att visa henne någon skonsamhet.

13. Du skall icke hafva två slags vikt i din pung, ett större slag och ett mindre, 3 Mos. 19: 35 f. Ords. 20: 23. Hes. 45: 10.

14. ej heller skall du i ditt hus hafva två slags efamått, ett större och ett mindre.

15. Full och riktig vikt skall du hafva, fullmåligt och riktigt efamått skall du ock hafva, på det att du må länge lefva i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig.

16. Ty en styggelse för Herren, din Gud, är hvar och en som så gör, hvar och en som gör orätt. Ords. 11: 1.

17. Kom ihåg hvad Amalek gjorde mot dig på vägen, då I drogen ut ur Egypten, 2 Mos. 17: 8 f.

18. huru han, utan att frukta Gud, gick emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga, som hade blifvit efter, medan du var trött och utmattad.

19. Därför, när Herren, din Gud, har låtit dig få ro för alla dina fiender rundt omkring i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till besittning såsom din arfvedel, skall du så utplåna minnet af Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen. Förgät icke detta. 1 Sam. 15: 2 f. 1 Krön. 4: 43.

26 Kapitlet.

Frambärandet af förstlingsfrukten. Tionde.

När du nu kommer in i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig till arfvedel, och du tager det i besittning och bor där,

2. så skall du taga förstlingen af all markens frukt, af hvad du får i afkastning af landet, som Herren, din Gud, vill gifva dig, och lägga den i en korg och gå därmed till det ställe, som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn. 2 Mos. 23: 19. 34: 26. 3 Mos. 23: 10 f. 4 Mos. 15: 18 f. 5 Mos. 16: 10.

3. Och du skall gå till den som på den tiden är präst och säga till honom: »Jag förklarar i dag för Herren, din Gud, att jag har kommit in i det land, som Herren med ed har lofvat våra fäder att gifva oss.»

4. Och prästen skall taga korgen ur din hand och sätta den ned inför Herrens, din Guds, altare.

5. Och du skall betyga och säga inför Herrens, din Guds, ansikte: »Min fader var en hemlös aramé, som drog ned till Egypten och bodde där såsom främling med en ringa hop, och där blef af honom ett stort, mäktigt och talrikt folk. 1 Mos. 11: 31. 46: 5 f. 2 Mos. 1: 1 f.

6. Men sedan behandlade egyptierna oss illa och förtryckte oss och lade hårdt arbete på oss.

7. Då ropade vi till Herren, våra fäders Gud, och Herren hörde vår röst och såg vårt lidande och vår vedermöda och vårt betryck. 2 Mos. 2: 23 f.

8. Och Herren förde oss ut ur Egypten med stark hand och uträckt arm, med stora och fruktansvärda gärningar, med tecken och under.

9. Och han lät oss komma hit och gaf oss detta land, ett land, som flyter af mjölk och honung.

10. Och se, jag bär nu fram förstlingen af frukten på den mark, som du, Herre, har gifvit mig.» Så skall du då sätta korgen ned inför Herrens, din Guds, ansikte och tillbedja inför Herrens, din Guds, ansikte.

11. Och du skall glädja dig öfver allt det goda, som Herren, din Gud, har gifvit dig och ditt hus, och med dig leviten och främlingen, som bor hos dig.

12. När du under det tredje året, tiondeåret, har lagt af all tionde af hvad du då fått i afkastning och gifvit den åt leviten, åt främlingen, den faderlöse och änkan och de hafva ätit inom dina portar och blifvit mätta, 3 Mos. 27: 30. 5 Mos. 14: 28 f.

13. då skall du så säga inför Herrens, din Guds, ansikte: »Jag har nu fört bort ur mitt hus det heliga, och jag har gifvit det åt leviten och främlingen, åt den faderlöse och änkan, alldeles såsom du har bjudit mig; jag har icke öfverträdt eller förgätit något af dina bud.

14. Jag åt intet däraf, då jag hade sorg, och jag förde icke bort något däraf, då jag var oren, ej heller använde jag något däraf för någon död. Jag har hört Herrens, min Guds, röst; jag har i alla stycken gjort såsom du har bjudit mig.

15. Skåda nu ned från din heliga boning, himmelen, och välsigna ditt folk Israel och det land, som du har gifvit oss, såsom du med ed lofvade våra fäder, ett land, som flyter af mjölk och honung.» Jes. 63: 15.

16. I dag bjuder dig Herren, din Gud, att göra efter dessa stadgar och rätter; du skall hålla dem och göra efter dem af allt ditt hjärta och af all din själ.

17. Du har i dag hört Herren förklara, att han vill vara din Gud, och att du skall vandra på hans vägar och hålla hans stadgar och bud och rätter och höra hans röst.

18. Och Herren har i dag hört dig förklara, att du vill vara hans egen-

domsfolk, såsom han har sagt till dig, och att du vill hålla alla hans bud;
2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 14: 2.
19. på det att han öfver alla folk han gjort må upphöja dig till lof, berömmelse och ära, och att du må vara ett folk, som är helgadt åt Herren, din Gud, såsom han har sagt.
5 Mos. 28: 1. Jer. 13: 11. 33: 9. Sof. 3. 19 f.

27 Kapitlet.

Lagens stenar. Förbannelsen på berget Ebal.

Och Mose och de äldste i Israel bjödo folket och sade: »Hållen alla de bud, som jag i dag gifver eder.
2. Och när I kommen öfver Jordan, in i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig, då skall du uppresa åt dig stora stenar och bestryka dem med kalk.
3. På dessa skall du, när du gått öfver floden, skrifva alla denna lags ord, på det att du må komma in i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig, ett land, som flyter af mjölk och honung, såsom Herren, dina fäders Gud, har sagt dig.
4. Och när I hafven gått öfver Jordan, skolen I på berget Ebal uppresa dessa stenar, om hvilka jag i dag gifver eder befallning, och du skall bestryka dem med kalk.
5. Och där skall du åt Herren, din Gud, bygga ett altare, ett altare af stenar; du skall icke komma därvid med något järn.
2 Mos. 20: 25. Jos. 8: 30 f.
6. Af ohuggna stenar skall du bygga Herrens, din Guds, altare; och du skall offra på det brännoffer åt Herren, din Gud.
7. Du skall där ock offra tackoffer och skall äta och glädja dig inför Herrens, din Guds, ansikte.
8. Och du skall skrifva på stenarna alla denna lags ord, klart och tydligt.»
9. Och Mose och de levitiska prästerna talade till hela Israel och sade: »Var stilla och hör, Israel! I dag har du blifvit Herrens, din Guds, folk.
5 Mos. 26: 16 f. 29: 10 f.
10. Så skall du då höra Herrens, din Guds, röst och göra efter hans bud och stadgar, som jag i dag gifver dig.»
11. Och Mose bjöd folket på den dagen och sade:
12. Dessa skola stå och välsigna folket på berget Gerissim, när I hafven gått öfver Jordan: Simeon, Levi, Juda, Isaskar, Josef och Benjamin. 5 Mos. 11: 29.
13. Och dessa skola stå och uttala förbannelsen på berget Ebal: Ruben, Gad, Aser, Sebulon, Dan och Naftali.
14. Och leviterna skola taga till orda och säga med hög röst inför hvar man i Israel:
15. Förbannad vare den man, som gör ett beläte, skuret eller gjutet, en styggelse för Herren, ett verk af en konstarbetares händer, och som sedan i hemlighet uppsätter det. Och allt folket skall svara och säga: »Amen.»
2 Mos. 20: 4.
16. Förbannad vare den som visar förakt för sin fader eller sin moder. Och allt folket skall säga: »Amen.»
2 Mos. 21: 17. 3 Mos. 20: 9. Ords. 20: 20. Matt. 15: 4.
17. Förbannad vare den som flyttar sin nästas råmärke. Och allt folket skall säga: »Amen.»
5 Mos. 19: 14. Ords. 23: 10.
18. Förbannad vare den som leder en blind vilse på vägen. Och allt folket skall säga: »Amen.»
3 Mos. 19: 14.
19. Förbannad vare den som förvränger rätten för främlingen, den faderlöse och änkan. Och allt folket skall säga: »Amen.»
2 Mos. 22: 21 f. 3 Mos. 19: 33. Jer. 7: 6.
20. Förbannad vare den som ligger hos sin faders hustru, ty han lyfter på sin faders täcke. Och allt folket skall säga: »Amen.»
3 Mos. 18: 7 f. 20: 11. 5 Mos. 22: 30. Hes. 22: 10.
21. Förbannad vare den som beblandar sig med något djur. Och allt folket skall säga: »Amen.»
3 Mos. 18: 23.
22. Förbannad vare den som ligger hos sin syster, sin faders dotter eller sin moders dotter. Och allt folket skall säga: »Amen.»
3 Mos. 18: 9.
23. Förbannad vare den som ligger hos sin svärmoder. Och allt folket skall säga: »Amen.»
3 Mos. 18: 17.
24. Förbannad vare den som lönnligen mördar sin nästa. Och allt folket skall säga: »Amen.»
5 Mos. 19: 11 f.
25. Förbannad vare den som tager mutor för att slå ihjäl en oskyldig och utgjuta hans blod. Och allt folket skall säga: »Amen.»
2 Mos. 23: 7 f.
26. Förbannad vare den som icke håller denna lags ord och icke gör efter dem. Och allt folket skall säga: »Amen.»
Jer. 11: 3. Dan. 9: 11. Gal. 3: 10.

28 Kapitlet.

Välsignelse och förbannelse.

Om du hör Herrens, din Guds, röst, så att du håller och gör efter alla

hans bud, som jag i dag gifver dig, så skall Herren, din Gud, upphöja dig öfver alla folk på jorden.

3 Mos. 26: 3 f. 5 Mos. 28: 13 f.

2. Och alla dessa välsignelser skola komma öfver dig och träffa dig, när du hör Herrens, din Guds, röst:

3. Välsignad skall du vara i staden, och välsignad skall du vara på marken.

4. Välsignad skall ditt lifs frukt vara och din marks frukt och din boskaps frukt, dina fäkreaturs afföda och dina fårs afvel.

5. Välsignad skall din korg vara och välsignadt ditt bakträg.

6. Välsignad skall du vara vid din ingång, och välsignad skall du vara vid din utgång. Ps. 121: 8.

7. Dina fiender, dem som resa sig upp mot dig, skall Herren låta blifva slagna af dig; på en väg skola de draga ut mot dig, men på sju vägar skola de fly för dig.

8. Herren skall bjuda välsignelsen vara med dig i dina visthus och i allt hvad du företager dig, han skall välsigna dig i det land, som Herren, din Gud, vill gifva dig.

9. Herren skall upphöja dig till ett folk, som är helgadt åt honom, såsom han med ed har lofvat dig, om du håller Herrens, din Guds, bud och vandrar på hans vägar.

2 Mos. 19: 6. 5 Mos. 7: 6.

10. Och alla folk på jorden skola se, att du är uppkallad efter Herrens namn; och de skola frukta dig.

11. Och Herren skall gifva dig öfverflöd och lycka i ditt lifs frukt och i din boskaps frukt och i din marks frukt, i det land, som Herren med ed har lofvat dina fäder att gifva dig.

5 Mos. 30: 9.

12. Herren skall öppna för dig sitt rika förrådshus, himmelen, för att gifva åt ditt land regn i rätt tid och för att välsigna alla dina händers verk; och du skall gifva lån åt många folk, men själf skall du icke behöfva låna af någon. 5 Mos. 11: 14. 15: 6.

13. Och Herren skall göra dig till hufvud och icke till svans, du skall alltid ligga öfver och aldrig ligga under, om du hör Herrens, din Guds, bud, som jag i dag gifver dig för att du skall hålla och göra efter dem,

14. och om du icke viker af, vare sig till höger eller till vänster, från något af alla de ord, som jag i dag gifver eder, så att du följer efter andra gudar och tjänar dem.

15. Men om du icke hör Herrens, din Guds, röst och icke håller och gör efter alla hans bud och stadgar, som jag i dag gifver dig, så skola alla dessa förbannelser komma öfver dig och träffa dig: 3 Mos. 26: 14 f.

Klag. 2: 17. Dan. 9: 11. Mal. 2: 2. Bar. 1: 20 f.

16. Förbannad skall du vara i staden, och förbannad skall du vara på marken.

17. Förbannad skall din korg vara och förbannadt ditt bakträg.

18. Förbannad skall ditt lifs frukt vara och din marks frukt, dina fäkreaturs afföda och dina fårs afvel.

19. Förbannad skall du vara vid din ingång, och förbannad skall du vara vid din utgång.

20. Herren skall sända öfver dig förbannelse, förvirring och näpst, hvad det än må vara som du företager dig, till dess du förgöres och med hast förgås för ditt onda väsendes skull, då du nu har öfvergifvit mig.

21. Herren skall låta dig blifva ansatt af pest, till dess han har utrotat dig ur det land, dit du nu kommer för att taga det i besittning.

22. Herren skall slå dig med tärande sjukdom, feber och hetta, med brand och torka, med sot och rost, och af sådant skall du förföljas, till dess du förgås. Am. 4: 9. Hagg. 2: 17.

23. Och himmelen öfver ditt hufvud skall vara såsom koppar, och jorden under dig skall vara såsom järn.

3 Mos. 26: 19. 5 Mos. 11: 17.

24. Damm och stoft skall vara det regn Herren gifver åt ditt land; från himmelen skall det komma ned öfver dig, till dess du förgöres.

25. Herren skall låta dig blifva slagen af dina fiender; på en väg skall du draga ut mot dem, men på sju vägar skall du fly för dem; och du skall blifva en förskräckande varnagel för alla riken på jorden.

Jer. 15: 4. 24: 9. 29: 18. 34: 17. 2 Krön. 29: 8.

26. Och dina dödas kroppar skola blifva mat åt alla himmelens fåglar och åt markens djur, och ingen skall bortskrämma dem.

27. Herren skall slå dig med Egyptens bulnader och med bölder, med skabb och skorf, så att du icke skall kunna botas. 2 Mos. 9: 9. 5 Mos. 7: 15.

28. Herren skall slå dig med vanvett och blindhet och sinnesförvirring.

Rom. 1: 28.

29. Du skall famla midt på ljusa dagen, såsom en blind famlar i mörkret, och du skall icke lyckas finna vägen;

förtryckt allenast och plundrad skall du vara i all din tid, och ingen skall frälsa dig.

30. Du skall trolofva dig med en kvinna, men en annan man skall sofva hos henne; du skall bygga ett hus, men icke få bo däri; du skall plantera en vingård, men icke få skörda dess frukt.
5 Mos. 20: 5 f.

31. Din oxe skall slaktas inför dina ögon, men du skall icke få äta af den; din åsna skall i din åsyn röfvas ifrån dig och icke komma tillbaka till dig; dina får skola komma i dina fienders våld, och ingen skall hjälpa dig.

32. Dina söner och döttrar skola komma i främmande folks våld, och dina ögon skola se det och försmäkta af längtan efter dem beständigt, men du skall icke förmå göra något därvid.

33. Frukten af din mark och af allt ditt arbete skall förtäras af ett folk, som du icke känner; förtryck allenast och öfvervåld skall du lida i all din tid. Dom. 6: 3 f.

34. Och du skall blifva vanvettig af de syner du skall se med dina ögon.

35. Herren skall slå dig med svåra bulnader på knän och ben, ja, ifrån fotbladet ända till hjässan, så att du icke skall kunna botas.

36. Herren skall föra dig och den konung, som du sätter öfver dig, bort till ett folk, som hvarken du eller dina fäder hafva känt, och där skall du tjäna andra gudar, gudar af trä och sten.

37. Och du skall blifva ett föremål för häpnad, ett ordspråk och en visa bland alla de folk, till hvilka Herren skall föra dig. 1 Kon. 9: 7. Jer. 25: 9.

38. Mycken säd skall du föra ut på åkern, men litet skall du inbärga, ty gräshoppor skola förtära den.
Mik. 6: 15. Hagg. 1: 6.

39. Vingårdar skall du plantera och arbeta i dem, men intet vin skall du få att dricka och intet att lägga i förvar, ty maskar skola uppäta allt.

40. Olivplanteringar skall du hafva öfveralit inom ditt land, men med oljan skall du icke få smörja din kropp, ty oliverna skola falla af.

41. Söner och döttrar skall du föda, men du skall icke få behålla dem, ty de skola draga bort i fångenskap.

42. Alla dina träd och din marks frukt skall ohyra taga i besittning.

43. Främlingen, som bor hos dig, skall stiga och höja sig öfver dig, allt mer och mer, men du skall stiga ned, allt mer och mer.

44. Han skall gifva lån åt dig, och du skall icke gifva lån åt honom. Han skall blifva hufvudet, och du skall blifva svansen.

45. Alla dessa förbannelser skola komma öfver dig och förfölja dig och träffa dig, till dess du förgöres, därför att du icke hörde Herrens, din Guds, röst och icke höll de bud och stadgar, som han har gifvit dig.

46. De skola komma öfver dig såsom tecken och under, och öfver din säd till evig tid.

47. Eftersom du icke tjänade Herren, din Gud, med glädje och hjärtans lust, medan du hade öfverflöd på allt,

48. skall du få tjäna fiender, som Herren skall sända mot dig, under hunger och törst och nakenhet och brist på allt; och han skall lägga ett järnok på din hals, till dess han har förgjort dig.

49. Herren skall skicka öfver dig ett folk fjärran ifrån, ifrån jordens ända, likt örnen i sin flykt, ett folk hvars språk du icke förstår, Jer. 5: 15 f. 6: 22 f.

50. ett folk med grym uppsyn, utan försyn för de gamla och utan miskund med de unga. Klag. 4: 16. 5: 12 f.

51. Det skall uppäta frukten af din boskap och frukten af din mark, till dess du förgöres, ty det skall icke lämna kvar åt dig vare sig säd eller vin eller olja, icke dina fäkreaturs afföda eller dina fårs afvel, till dess det har gjort slut på dig.

52. Och det skall tränga dig i alla dina portar, till dess dina höga och fasta murar, som du förtröstade på, falla i hela ditt land. Ja, det skall tränga dig i alla dina portar öfver hela ditt land, det land, som Herren, din Gud, har gifvit dig.

53. Och då skall du nödgas äta din egen lifsfrukt, köttet af dina söner och döttrar, dem som Herren, din Gud, har gifvit dig. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig.
2 Kon. 6: 28 f. Klag. 2: 20. 4: 10.

54. En man hos dig, som lefvat i veklighet och stor yppighet, skall då så missunnsamt se på sin broder och på hustrun i sin famn och på de barn han ännu har kvar,

55. att han icke skall vilja åt någon af dem dela med sig af sina barns kött, som han själf äter, då han nu icke har något annat kvar. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig i alla dina portar.

56. En kvinna hos dig, som lefvat i

veklighet och yppighet, i sådan yppighet och veklighet, att hon icke ens försökt sätta sin fot på jorden, hon skall då så missunnsamt se på mannen i sin famn och på sin son och sin dotter,

57. att hon missunnar dem efterbörden, som kommer fram ur hennes lif, och barnen, som hon föder; ty då hon nu lider brist på allt annat, skall hon själf i hemlighet äta detta. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig i dina portar.

58. Om du icke håller och gör efter alla denna lags ord, som äro skrifna i denna bok, så att du fruktar detta härliga och fruktansvärda namn »Herren, din Gud»,

59. så skall Herren sända underliga plågor öfver dig och din säd, stora och långvariga plågor, svåra och långvariga krankheter.

60. Han skall låta komma öfver dig alla Egyptens sjukdomar, som du fruktar för, och de skola ansätta dig.

61. Och allehanda andra krankheter och plågor, om hvilka icke är skrifvet i denna lagbok, skall Herren ock låta gå öfver dig, till dess du förgöres.

62. Och allenast en ringa hop skall blifva kvar af eder, i stället för att I förut hafven varit talrika såsom stjärnorna på himmelen; så skall gå dig, därför att du icke hörde Herrens, din Guds, röst. 5 Mos. 4: 27. 10: 22.

63. Och det skall ske, att likasom Herren förut fröjdade sig öfver eder, då han fick göra eder godt och föröka eder, så skall Herren nu fröjda sig öfver eder, då han utrotar och förgör eder. Och I skolen ryckas bort ur det land, dit du nu kommer för att taga det i besittning. Ords. 1: 26.

64. Och Herren skall förströ dig bland alla folk, ifrån jordens ena ända till den andra, och då skall du tjäna andra gudar, som hvarken du eller dina fäder hafva känt, gudar af trä och sten. Neh. 1: 8.

65. Och bland de folken skall du icke få någon ro eller någon hvila för din fot; Herren skall där gifva dig ett bäfvande hjärta och förtvinande ögon och en försmäktande själ.

66. Och ditt lif skall synas dig likasom hänga på ett hår; du skall känna fruktan både natt och dag och icke vara säker för ditt lif.

67. Om morgonen skall du säga: »O att det vore afton!» och om aftonen: »O att det vore morgon!» Sådan fruktan skall du känna i ditt hjärta, och sådana syner skall du se för dina ögon.

68. Och Herren skall föra dig tillbaka till Egypten på skepp, samma väg, om hvilken jag sade dig: »Du skall icke se den mera.» Och där skolen I nödgas bjuda ut eder till salu åt eda fiender, till trälar och trälinnor, men ingen skall finnas, som vill köpa. 5 Mos. 17: 16.

29 Kapitlet.

Förmaningstal af Mose.

Dessa äro förbundets ord, det förbunds, som Herren bjöd Mose att sluta med Israels barn i Moabs land, ett nytt förbund, efter det som han förut hade slutit med dem på Horeb. 5 Mos. 5: 2 f.

2. Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem:

I hafven sett allt hvad Herren har gjort inför edra ögon i Egyptens land med Farao och alla hans tjänare och hela hans land, 2 Mos. 19: 4.

3. de stora hemsökelser, som du med egna ögon såg, de stora tecknen och undren. 5 Mos. 7: 19.

4. Men Herren har ännu intill denna dag icke gifvit eder hjärtan att förstå med, ögon att se med och öron att höra med. Jes. 6: 10.

5. Och jag lät eder vandra i öknen i fyrtio år; edra kläder blefvo icke utslitna på eder, och din sko blef icke utsliten på din fot. 5 Mos. 8: 2 f.

6. Bröd fingen I icke att äta, icke vin eller starka drycker att dricka, på det att I skullen veta, att jag är Herren, eder Gud.

7. Och när du kom till dessa trakter, drogo Sihon, konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan, ut till strid mot oss, men vi slogo dem.

4 Mos. 21: 21 f., 33 f. 5 Mos. 2: 30 f. 3: 1 f.

8. Och vi intogo deras land och gåfvo det till arfvedel åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften af Manasse stam. 4 Mos. 32: 33.

9. Så hållen nu dettа förbunds ord och gören efter dem, på det att I mån hafva framgång i allt hvad I gören. 5 Mos. 4: 6. Jos. 1: 7. 1 Kon. 2: 3.

10. I stån i dag allesammans inför Herren, eder Gud: edra hufvudmän, edra stammar, edra äldste och edra tillsyningsmän, hvar man i Israel,

11. så ock edra barn och hustrur och främlingen, som är hos dig i ditt läger, din vedhuggare såväl som din vattenbärare,

12. för att du må inträda i Herrens, din Guds, förbund, hans edsförbund,

det som Herren, din Gud, i dag vill sluta med dig.

13. Ty han vill i dag upphöja dig, så att du skall vara hans folk och han din Gud, såsom han har sagt dig, och såsom han med ed har lofvat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob.

5 Mos. 28: 9.

14. Och det är icke med eder allenast, som jag i dag sluter detta förbund, detta edsförbund,

15. utan jag gör det både med dem som i dag stå här med oss inför Herren, vår Gud, och med dem som icke äro här med oss i dag.

16. I veten ju själfva, huru vi bodde i Egyptens land, och huru vi drogo midt igenom de folks land, som I nu lämnat.

17. Och I sågen deras styggelser och smutsgudar, de gudar af trä och sten, silfver och guld, som funnos hos dem.

18. Så må då bland eder icke finnas någon man eller kvinna, någon släkt eller stam, hvars hjärta i dag vänder sig bort ifrån Herren, vår Gud, för att gå åstad och tjäna dessa folks gudar; bland eder må icke finnas någon rot, hvarifrån gift och malört växer upp,

Apg. 8: 23. Hebr. 12: 15.

19. så att, när någon hör detta edsförbunds ord, han välsignar sig i sitt hjärta och säger, att det skall gå honom väl, där han vandrar i sitt hjärtas hårdhet. Ty då skall både vått och torrt förgås.

20. Herren skall icke vilja förlåta honom; nej, då skall Herrens vrede och nitälskan ryka mot den mannen, och all den förbannelse, som är uppskrifven i denna bok, skall komma att hvila på honom, och Herren skall så utplåna hans namn, att det icke mer skall finnas under himmelen. 5 Mos. 28: 15 f.

21. Och Herren skall afskilja honom från alla Israels stammar till att drabbas af olycka, efter alla de förbannelser, som äro fästa vid det i denna lagbok uppskrifna förbundet.

22. Och ett kommande släkte, edra barn, som uppstå efter eder, och främlingen, som kommer ifrån fjärran land, skola säga, när de se de plågor och sjukdomar, som Herren har skickat öfver detta land,

23. huru all jord där är förbränd och förvandlad till svafvel och salt, så att den icke kan besås eller framalstra växter, och så att inga örter där kunna komma upp — såsom det blef, när Sodom och Gomorra, Adma och Seboim omstörtades, då Herren i sin vrede och harm omstörtade dem —

1 Mos. 19: 24 f. Hos. 11: 8.

24. ja, alla folk skola då säga: »Hvarför har Herren gjort så mot detta land? Hvarför brinner hans vrede så starkt?»

1 Kon. 9: 8 f. Jer. 22: 8 f.

25. Och man skall svara: »Därför att de öfvergåfvo Herrens, sina fäders Guds, förbund, det som han slöt med dem, när han förde dem ut ur Egyptens land,

26. och därför att de gingo åstad och tjänade andra gudar och tillbådo dem, gudar, som de icke kände, och som han icke hade gifvit dem till deras del,

27. därför upptändes Herrens vrede mot detta land, så att han lät komma öfver det all den förbannelse, som är uppskrifven i denna bok.

28. Och därför ryckte Herren dem upp ur deras land, med vrede och harm och stor förtörnelse, och kastade dem bort till ett annat land, såsom nu har skett.»

29. Hvad ännu fördoldt är hör Herren, vår Gud, till; men hvad uppenbaradt är gäller för oss och våra barn till evig tid, att vi skola göra efter alla denna lags ord. Ps. 25: 14. 147: 19 f.

30 Kapitlet.

Fortsättning af Moses förmaningstal.

Om du nu, när allt detta kommer öfver dig, välsignelsen och förbannelsen, som jag har förelagt dig, lägger det på hjärtat bland alla de folk, till hvilka Herren, din Gud, då har drifvit dig bort, 3 Mos. 26: 40 f. 5 Mos. 28: 2 f., 15 f.

2. och du så vänder åter till Herren, din Gud, och hör hans röst, du med dina barn, af allt ditt hjärta och af all din själ, i alla stycken såsom jag i dag bjuder dig,

3. så skall Herren, din Gud, återupprätta dig och förbarma sig öfver dig; Herren, din Gud, skall då åter församla dig från alla folk, bland hvilka han har förstrött dig. Ps. 106: 45 f. Jer. 29: 14. 31: 23. 32: 37. 2 Mack. 1: 29. 2: 18.

4. Om ock dina fördrifna vore vid himmelens ända, skulle Herren, din Gud, församla dig därifrån och hämta dig därifrån.

5. Och Herren, din Gud, skall låta dig komma in i det land, som dina fäder hafva haft till besittning; och du skall taga det i besittning, och han skall göra dig godt och skall föröka dig mer än han gjort med dina fäder.

6. Och Herren, din Gud, skall omskära ditt hjärta och dina afkomlingars hjärtan, så att du skall älska Herren, din Gud, af allt ditt hjärta och af all din själ, på det att du må lefva.
5 Mos. 10: 16. Jer. 4: 4. 32: 39. Hes. 11: 19. 36: 26. Rom. 2: 29. Fil. 3: 3. Kol. 2: 11.

7. Och Herren, din Gud, skall lägga alla dessa förbannelser på dina fiender och på dem som hata och förfölja dig.

8. Och du skall åter höra Herrens röst och göra efter alla hans bud, som jag i dag gifver dig.

9. Och Herren, din Gud, skall gifva dig öfverflöd och lycka i alla dina händers verk, i ditt lifs frukt och i din boskaps frukt och i din marks frukt. Ty såsom Herren fröjdade sig öfver dina fäder, skall han då åter fröjda sig öfver dig och göra dig godt,
5 Mos. 28: 11. Jer. 32: 41.

10. när du hör Herrens, din Guds, röst, så att du håller hans bud och stadgar, det som är skrifvet i denna lagbok, och när du vänder åter till Herren, din Gud, af allt ditt hjärta och af all din själ.

11. Ty det bud, som jag i dag gifver dig, är dig icke för svårt och är icke långt borta. Jes. 45: 19.

12. Det är icke i himmelen, så att du skulle behöfva säga: »Hvem vill fara upp till himmelen åt oss och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kunna göra därefter?» Rom. 10: 6 f.

13. Det är icke heller på andra sidan hafvet, så att du skulle behöfva säga: »Hvem vill fara öfver till andra sidan hafvet åt oss och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kunna göra därefter?»

14. Nej, ordet är dig mycket nära, i din mun och i ditt hjärta, så att du kan göra därefter.

15. Se, jag förelägger dig i dag lifvet och hvad godt är, döden och hvad ondt är,

16. då jag nu i dag bjuder dig att älska Herren, din Gud, att vandra på hans vägar och hålla hans bud och stadgar och rätter, på det att du må lefva och föröka dig, och på det att Herren, din Gud, må välsigna dig i det land, dit du nu kommer för att taga det i besittning.

17. Men om ditt hjärta vänder sig bort och du icke vill höra, om du låter förföra dig, så att du tillbeder andra gudar och tjänar dem, 5 Mos. 8: 19 f.

18. så förkunnar jag eder i dag, att I för visso skolen förgås. I skolen då icke länge lefva i det land, dit du nu drager öfver Jordan för att komma dit in och taga det i besittning.

19. Jag tager i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att jag har förelagt dig lif och död, välsignelse och förbannelse. Så må du då välja lifvet, på det att du och din säd må lefva,
5 Mos. 4: 26. 11: 26. Syr. 15: 17 f.

20. i det att du älskar Herren, din Gud, och hör hans röst och håller dig till honom; ty detta är för dig lif och lång lefnad, så att du får bo i det land, som Herren med ed har lofvat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob, att gifva dem.

31 Kapitlet.

Josua förordnad till Moses efterträdare. Lagboken öfverlämnad åt leviterna.

Och Mose gick åstad och talade följande till hela Israel;

2. han sade till dem: »Jag är i dag ett hundra tjugu år gammal; jag kan icke mer vara ledare och anförare, och Herren har sagt till mig: 'Du skall icke komma öfver denna Jordan.'
4 Mos. 20: 12. 27: 12 f. 5 Mos. 3: 26 f. 32: 52. 34: 7.

3. Men Herren, din Gud, går framför dig; han skall förgöra dessa folk för dig, och du skall fördrifva dem, och Josua skall anföra dig, såsom Herren har sagt. 4 Mos. 27: 18 f.

4. Och Herren skall göra med dem såsom han gjorde med Sihon och Og, amoréernas konungar, hvilka han lät förgås, och såsom han gjorde med deras land. 4 Mos. 21: 24, 35.

5. Herren skall gifva dem i edert våld, och I skolen göra med dem alldeles såsom jag har bjudit eder.
5 Mos. 7: 2 f.

6. Varen frimodiga och oförfärade, frukten icke och varen icke förskräckta för dem; ty Herren, din Gud, går själf med dig; han skall icke lämna dig eller öfvergifva dig.»
5 Mos. 7: 21. Jos. 1: 5 f. Hebr. 13: 5.

7. Och Mose kallade Josua till sig och sade till honom inför hela Israel: »Var frimodig och oförfärad; ty du skall med detta folk gå in i det land, som Herren med ed har lofvat deras fäder att gifva dem; och du skall utskifta det åt dem såsom arf.
4 Mos. 27: 23. 5 Mos. 3: 28.

8. Och Herren är den som går framför dig, han skall vara med dig, han skall icke lämna dig eller öfvergifva

dig; du må icke frukta och icke vara förfärad.»

9. Och Mose skref upp denna lag och gaf den åt prästerna, Levi söner, som buro Herrens förbundsark, och åt alla de äldste i Israel.

10. Och Mose bjöd dem och sade: »Vid slutet af hvart sjunde år, då anståndsåret är inne, vid löfhyddohögtiden,

11. då hela Israel kommer för att träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte, på det ställe, som han utväljer, då skall du uppläsa denna lag inför hela Israel, så att de höra den.

Neh. 8: 1 f.

12. Församla då folket, män, kvinnor och barn, och främlingarna, som äro hos dig inom dina portar, på det att de må höra och lära och att de må frukta Herren, eder Gud, och hålla och göra efter alla denna lags ord;

13. och på det att deras barn, som då ännu icke känna den, må höra den och lära den, så att de frukta Herren, eder Gud; detta skolen I göra, så länge I lefven i det land, dit I nu dragen öfver Jordan för att taga det i besittning.»

14. Och Herren sade till Mose: »Se, tiden närmar sig att du skall dö. Kalla till dig Josua, och inställen eder därpå i uppenbarelsetältet, så vill jag insätta honom i hans ämbete.» Och Mose gick åstad med Josua, och de inställde sig i uppenbarelsetältet.

15. Då visade sig Herren i tältet i en molnstod, och molnstoden blef stående vid ingången till tältet.

16. Och Herren sade till Mose: »Se, när du hvilar hos dina fäder, skall detta folk stå upp och i horeri löpa efter främmande gudar, som dyrkas i det land, dit de nu komma, och de skola öfvergifva mig och bryta det förbund, som jag slutit med dem.

17. Och min vrede skall då upptändas mot dem, och jag skall öfvergifva dem och fördölja mitt ansikte för dem, och de skola förgöras, och mycken olycka och nöd skall träffa dem; och då skola de säga: 'För visso är det därför att vår Gud icke är ibland oss som dessa olyckor hafva träffat oss.'

18. Men jag skall på den tiden alldeles fördölja mitt ansikte, för allt det ondas skull, som de hafva gjort, i det att de hafva vändt sig till andra gudar.

19. Så upptecknen nu åt eder följande sång. Och du skall lära Israels barn den och lägga den i deras mun. Och så skall denna sång vara mig ett vittne mot Israels barn.

20. Ty jag skall låta dem komma in i det land, som jag med ed har lofvat åt deras fäder, ett land, som flyter af mjölk och honung, och de skola äta och blifva mätta och feta; men de skola då vända sig till andra gudar och tjäna dem och förakta mig och bryta mitt förbund.

21. Och när då mycken olycka och nöd träffar dem, skall denna sång aflägga sitt vittnesbörd inför dem; ty den skall icke förgätas och försvinna ur deras afkomlingars mun. Jag vet ju, med hvilka tankar de umgås redan nu, innan jag låtit dem komma in i det land, som jag med ed har lofvat dem.»

22. Så skref då Mose sången på den dagen och lät Israels barn lära den.

23. Och han insatte Josua, Nuns son, i hans ämbete och sade: »Var frimodig och oförfärad; ty du skall föra Israels barn in i det land, som jag med ed har lofvat åt dem, och jag skall vara med dig.»

24. Då nu Mose hade fullständigt upptecknat denna lags ord i en bok,

25. bjöd han leviterna, som buro Herrens förbundsark, och sade:

26. »Tagen denna lagbok och läggen den vid sidan af Herrens, eder Guds, förbundsark, att den må ligga där till ett vittne mot dig. 2 Kon. 22: 8 f.

27. Ty jag känner din genstridighet och hårdnackenhet. Se, ännu medan jag lefvat kvar bland eder, hafven I varit genstridiga mot Herren; huru mycket mer skolen I ej då blifva det efter min död!

28. Församlen nu till mig alla de äldste i edra stammar samt edra tillsyningsmän, att jag må inför dem tala dessa ord och taga himmel och jord till vittnen mot dem.

29. Ty jag vet, att I efter min död skolen taga eder till hvad fördärfligt är och vika af ifrån den väg, som jag har bjudit eder gå; därför skall olycka träffa eder i kommande dagar, när I gören hvad ondt är i Herrens ögon, så att I förtörnen honom genom edra händers verk.»

30. Och Mose föredrog inför Israels hela församling följande sång från början till slutet.

32 Kapitlet.

Moses afskedssång.

Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala; och jorden höre min muns ord.
5 Mos. 31: 28. Jes. 1: 2.

2. Såsom regnet drype min lära, såsom daggen flöde mitt tal, såsom rikligt regn på grönska och såsom en regnskur på gräset brodd.

3. Ty Herrens namn vill jag förkunna; ja, gifven ära åt vår Gud.
Ps. 34: 4.

4. Vår klippa! Ostraffliga äro hans gärningar, ty alla hans vägar äro rätta. En trofast Gud och utan svek, rättfärdig och rättvis är han. Ps. 92: 16.

5. De åter gjorde hvad fördärfligt var; de voro icke hans barn, utan en skam för Israel, det vrånga och afvoga släktet! 2 Mos. 32: 9. Jes. 1: 3 f. Matt: 12: 39.

6. Är det så du vedergäller Herren, du dåraktiga och ovisa folk? Är han då icke din fader, som skapade dig? Han gjorde ju dig och beredde dig.
Mal. 1: 6.

7. Tänk på de dagar, som fordom varit; akta på förgångna släktens år. Fråga din fader, han skall förkunna dig det, dina äldste, de skola säga dig det.

8. När den Högste utskiftade arfslotter åt folken, när han fördelade människors barn, då utstakade han gränserna för folken efter antalet af Israels barn. 1 Mos. 11: 8.

9. Ty Herrens folk är hans del, Jakob är hans arfslott.
2 Mos. 19: 5 f. 1 Petr. 2: 9.

10. Han fann honom i öknens land, i ödsligheten, bland ökendjurens tjut; han tog honom i sitt beskärm och sin vård, han bevarade honom såsom sin ögonsten.

11. Likasom en örn lockar ut sin afkomma till flykt och svåfvar öfver sina ungar, så utbredde han sina vingar och tog honom och bar honom på sina fjädrar. 2 Mos. 19: 4. Jes. 63: 9.

12. Herren allena ledsagade honom, och ingen främmande gud jämte honom.

13. Han förde honom fram öfver landets höjder och lät honom äta af markens gröda; han lät honom suga honung ur hälleberget och olja ur den hårda klippan.

14. Tjockmjölk af kor, söt mjölk af får, fett af lamm fick du ock, vädurar från Basan och bockar, därtill fetaste märg af hvete; och vin drack du af drufvors blod.

15. Då blef Jesurun fet och istadig; du blef fet och tjock och stinn. Han öfvergaf Gud, som gjort honom, och föraktade sin frälsnings klippa.

16. Ja, de retade honom genom sina främmande gudar, med styggelser förtörnade de honom.

17. De offrade åt onda andar, i hvilka intet gudomligt fanns, åt gudar, som de icke kände, nya, som nyss kommit till, och som edra fäder ej känt fruktan för. Ps. 106: 37. 1 Kor. 10: 20.

18. Klippan, som födt dig, öfvergaf du, du glömde Gud, som gifvit dig lifvet.

19. Då Herren såg detta, förkastade han dem, ty han förtörnades på sina söner och döttrar.

20. Han sade: »Jag vill fördölja mitt ansikte för dem, jag vill se, hvilket slut de få; ty ett förvändt släkte äro de, barn, i hvilka ingen trohet är.

21. De hafva retat mig med gudar, som icke äro gudar, förtörnat mig med de fåfängligheter de dyrka; därför skall ock jag reta dem med folk, som icke äro folk, med ett dåraktigt hednafolk skall jag förtörna dem. Rom. 10: 19.

22. Ty min vrede eld är upptänd, och den brinner ända till dödsrikets djup; den förtär jorden med dess gröda och förbränner bergens grundvalar.
Jer. 15: 14. 17: 4.

23. Jag skall hopa olyckor öfver dem, alla mina pilar skall jag afskjuta på dem.

24. De skola utsugas af hunger och förtäras af feberglöd, af farsoter, som bittert pina; jag skall sända öfver dem vilddjurs tänder och stoftkrälande ormars gift. 5 Mos. 28: 22.

25. Ute skall svärdet förgöra deras barn, och inomhus skall förskräckelsen göra det: både ynglingar och jungfrur, spenabarn såväl som gråhårsmän.
Klag. 1: 20.

26. Jag skulle säga: 'Jag vill blåsa bort dem, jag vill göra slut på deras åminnelse bland människor',

27. om jag icke fruktade, att deras fiender då skulle förtörna mig, att deras ovänner skulle misstyda det, att de skulle säga: 'Vår hand var så stark, det var icke Herren som gjorde allt detta.'» 4 Mos. 14: 15 f. Hes. 20: 14.

28. Ty ett rådlöst folk äro de, och förstånd finnes icke i dem.

29. Vore de visa, så skulle de begripa detta, de skulle förstå, hvilket slut de måste få.

30. Huru skulle en kunnat jaga tusen

framför sig och två drifva tiotusen på flykten, om icke deras klippa hade sålt dem, och om icke Herren hade prisgifvit dem?

31. Ty de andras klippa är icke såsom vår klippa; våra fiender kunna själfva döma därom.

32. Ty af Sodoms vinträd är deras vinträd, det stammar från Gomorras fält; deras drufvor äro giftiga drufvor, deras klasar hafva bitter smak.

Hes. 16: 49.

33. Deras vin är drakars etter, huggormars grufligaste gift.

34. Ja, sådant ligger förvaradt hos mig, förseglad i mina förrådshus.

35. Min är hämnden och vedergällningen, sparad till den tid, då deras fot skall vackla. Ty nära är deras ofärds dag, och hvad dem väntar kommer skyndsamt. Rom. 12: 19. Hebr. 10: 30.

36. Ty Herren skall skaffa rätt åt sitt folk, och öfver sina tjänare skall han förbarma sig, när han ser, att deras kraft är borta och att det är ute med både små och stora.

1 Kon. 14: 10. 2 Kon. 14: 26.

37. Då skall han fråga: Hvar äro nu deras gudar, klippan, till hvilken de togo sin tillflykt,

38. de som åto deras slaktoffers fett och drucko deras drickoffers vin? Må de stå upp och hjälpa eder, må de vara edert beskärm. Dom. 10: 14.

39. Sen nu, att jag allena är det, och att ingen Gud finnes jämte mig. Jag dödar, och jag gör lefvande, jag har slagit, men jag helar ock. Ingen finnes, som kan rädda ur min hand.

5 Mos. 4: 35. 1 Sam. 2: 6. Jes. 45: 5. Hos. 6: 1 f.

40. Se, jag lyfter min hand upp mot himmelen, jag säger: Så sant jag lefver evinnerligen, Upp. 10: 5 f.

41. när jag hvässt mitt ljungande svärd och min hand tager till att skipa rätt, då skall jag utkräfva hämnd af mina ovänner och vedergälla dem som hata mig.

42. Jag skall låta mina pilar blifva druckna af blod, och mitt svärd skall mätta sig af kött, af de slagnas och fångnas blod, af fiendehöfdingars hufvuden.

43. Jubien, I hedningar, öfver hans folk, ty han hämnas sina tjänares blod, han utkräfver hämnd af sina ovänner och bringar försoning för sitt land, för sitt folk. Ps. 9: 13. Rom. 15: 10. Upp. 19: 2.

44. Och Mose kom med Hosea, Nuns son, och föredrog hela denna sång inför folket. 4 Mos. 13: 17.

45. Och när Mose hade föredragit alltsammans till slut för hela Israel,

46. sade han till dem: »Akten på alla de ord, som jag i dag gör till vittnen mot eder, så att I gifven edra barn befallning om dem, att de skola hålla och göra efter alla denna lags ord.

5 Mos. 6: 6 f. 11: 18 f.

47. Ty det är icke ett tomt ord, som ej gäller eder, utan det är edert lif; och genom detta ord skolen I länge lefva i det land, dit I nu dragen öfver Jordan för att taga det i besittning.»

Hebr. 4: 12.

48. Och Herren talade till Mose på denna samma dag och sade:

49. »Stig upp här på Abarimberget, på berget Nebo i Moabs land, gent emot Jeriko, så skall du få se Kanaans land, som jag vill gifva åt Israels barn till besittning. 4 Mos. 27: 12 f.

50. Och du skall dö där på berget, dit du skall stiga upp, och samlas till ditt folk, likasom din broder Aron dog på berget Hor och blef samlad till sitt folk; 4 Mos. 20: 25 f. 33: 38.

51. detta därför att I handladen trolöst mot mig bland Israels barn vid Meribas vatten vid Kades i öknen Sin, i det att I icke höllen mig helig bland Israels barn. 4 Mos. 20: 12 f.

52. Midt framför dig skall du se landet; men du skall icke komma dit, in i det land, som jag vill gifva åt Israels barn.» 5 Mos. 34: 4.

33 Kapitlet.

Moses välsignelse öfver Israels stammar.

Och detta är den välsignelse gudsmannen Mose gaf Israels barn före sin död; 1 Mos. 49: 1 f

2. han sade: Herren kom från Sinai, och från Seir uppgick hans sken för dem; han kom fram i glans från berget Paran, han trädde ut ur hopen af mångtusen heliga; på hans högra sida brann i eld en lag för dem.

Dan. 7: 10. Hab. 3: 3. Apg. 7: 53. Gal. 3: 19.

3. Ja, han vårdar sig om folken; de heliga i folket äro alla i din hand. De ligga vid din fot, de upphämta af dina ord. Vish. 3: 1.

4. Mose gaf åt oss en lag, en arfvedel för Jakobs menighet.

5. Och Jesurun fick en konung, när folkets höfdingar församlades, Israels stammar allesammans.

6. »Må Ruben lefva och icke dö; dock blifve hans män en ringa hop.»

7. Och detta sade han om Juda: »Hör, o Herre, Judas röst och låt honom komma till sitt folk. Med sina händer utförde han dess sak; blif du honom en hjälp mot hans ovänner.»

8. Och om Levi sade han: »Dina tummim och urim tillhöre din frommes skara, dem du frestade i Massa, dem du tvistade med vid Meribas vatten,
2 Mos. 17: 7. 28: 30. 4 Mos. 20: 13.

9. dem som sade om fader och moder: 'Jag ser dem icke', och som icke ville kännas vid sina bröder, ej heller veta af sina barn. Ty de aktade på ditt tal, och ditt förbund höllo de.
2 Mos. 32: 25 f. Matt. 10: 37. 19: 29. Luk. 14: 26.

10. De skola lära Jakob dina rätter och Israel din lag, de skola bära fram rökverk för din näsa och heloffer på ditt altare.

11. Välsigna, Herre, hans kraft, och låt hans händers verk behaga dig. Krossa länderna på hans motståndare, på hans fiender, så att de icke kunna resa sig.»

12. Om Benjamin sade han: »Herrens vän är han, han skall bo i trygghet hos honom, hos honom som överskygger honom alltid och som har sin boning mellan hans höjder.»

13. Och om Josef sade han: »Välsignadt af Herren vare hans land med himmelens kostbaraste gåfvor, med dagg, med gåfvor från djupet, som utbreder sig där nere,

14. med solens kostbaraste alster och månhvarfvens kostbaraste frukter,

15. med de uråldriga bergens ypperstа skatter och de eviga höjdernas kostbaraste frukt,

16. med jordens kostbaraste frukt och allt hvad hon bär och med nåd från honom som bodde i busken. Detta komme öfver Josefs hufvud, öfver dens hjässa, som är en furste bland sina bröder.
2 Mos. 3: 2 f. Apg. 7: 30.

17. Härlig är den förstfödde bland hans unga tjurar, såsom en vildoxes åro hans horn; med dem stångar han ned folken allesammans, ja, dem som bo vid jordens ändar. Sådana äro Efraims tiotusenden, sådana Manasses tusenden.»
4 Mos. 23: 22. 24: 8.

18. Och om Sebulon sade han: »Gläd dig, Sebulon, då du drager ut, och du, Isaskar, i dina tält.

19. Folk skola de inbjuda till sitt berg; där skola de offra rättfärdighets offer. Ty hafvens rikedom skola de suga och de skatter, som sanden döljer.»

20. Och om Gad sade han: »Lofvad vare han, som gaf så rymligt land åt Gad! Lik en lejoninna har han lägrat sig, han söndersliter både arm och hjässa.

21. Han utsåg åt sig förstlingslandet, ty där var hans härskarlott förvarad. Dock drog han med bland folkets höfdingar; Herrens rätt utförde han och hans domar tillsammans med det öfriga Israel.»
4 Mos. 32: 16 f.

22. Och om Dan sade han: »Dan är ett ungt lejon, som rusar ned från Basan.»

23. Och om Naftali sade han: »Naftali har fått riklig nåd och välsignelse till fyllest af Herren. Västern och södern tage du i besittning.»

24. Och om Aser sade han: »Välsignad bland söner vare Aser! Han blifve älskad af sina bröder, och han doppe sin fot i olja.

25. Af järn och koppar vare dina riglar; och såsom dina dagar vare din kraft.»

26. Ingen är lik Gud, o Jesurun; till din hjälp far han fram på himmelen och i sin höghet på skyarna.

27. En tillflykt är han, urtidens Gud, och här nere råda hans eviga armar. Han förjagade fienderna för dig, han sade: Förgör dem.
Ps. 90: 1.

28. Så fick Israel bo i trygghet, Jakobs källa vara i ro, i ett land med säd och vin, under en himmel, som dryper af dagg.
Jer. 23: 6. 33: 16.

29. Säll är du, Israel; ja, hvem är dig lik? Du är ett folk som får seger genom Herren, genom honom som är din skyddande sköld, honom som är ditt ärorika svärd. Ja, dina fiender skola visa dig underdånighet, och du skall gå fram öfver deras höjder.

34 Kapitlet.

Moses död.

Och Mose gick från Moabs hedar upp på berget Nebo, på toppen af Pisga, gent emot Jeriko. Och Herren lät honom se hela landet: Gilead ända till Dan,
5 Mos. 3: 27. 32: 49.

2. och hela Naftali och Efraims och Manasses land och hela Juda land, ända till Västra hafvet,

3. och Sydlandet och Jordanslätten, det är lågslätten vid Jeriko — Palmstaden — ända till Soar.
Dom. 1: 16. 2 Krön. 28: 15.

4. Och Herren sade till honom: »Detta är det land som jag med ed

har lofvat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag gifva det.' Jag har nu låtit dig se det med dina ögon, men dit in skall du icke komma.» 1 Mos. 12: 7.

5. Och Herrens tjänare Mose dog där i Moabs land, såsom Herren hade sagt.

6. Och han begrof honom i dalen i Moabs land midt emot Bet-Peor, men ännu intill denna dag har ingen fått veta, hvar hans graf är. Jud. v. 9.

7. Och Mose var ett hundra tjugu år gammal, när han dog, men hans ögon voro icke skumma, och hans lifskraft hade icke försvunnit. 5 Mos. 31: 2.

8. Och Israels barn begräto Mose på Moabs hedar i trettio dagar; så gingo gråtodagarna vid sorgefesten efter Mose till ända. 4 Mos. 20: 29.

9. Och Josua, Nuns son, var full med vishetens anda, ty Mose hade lagt sina händer på honom, och Israels barn lydde honom och gjorde såsom Herren hade bjudit Mose. 4 Mos. 27: 18 f.

10. Men i Israel uppstod icke mer någon profet sådan som Mose, med hvilken Herren hade umgåtts ansikte mot ansikte, 2 Mos. 33; 11. 4 Mos. 12: 8.

11. ingen, om man tänker på alla de tecken och under, som Herren sändt honom att göra i Egyptens land, med Farao och alla hans tjänare och med hela hans land,

12. och om man tänker på all den väldiga kraft, som Mose visade, och alla de stora och fruktansvärda gärningar, som han gjorde inför hela Israel.

Josua.

1 Kapitlet.

Herrens befallning till Josua att gå öfver Jordan. Josuas uppmaning till de tre östjordanska stammarna att hjälpa sina bröder med eröfringen af Västjordanlandet.

Efter Herrens tjänare Moses död sade Herren till Josua, Nuns son, Moses tjänare: 2 Mos. 24: 13. 33: 11. 4 Mos. 11: 28. 27: 18. 5 Mos. 1: 38.

2. »Min tjänare Mose är död; så stå nu upp och gå öfver denna Jordan med allt detta folk in i det land, som jag vill gifva åt dem, åt Israels barn.

5 Mos. 34: 5.

3. Hvar ort, som eder fot beträder, har jag gifvit eder, såsom jag sade till Mose. 5 Mos. 11: 24 f. Jos. 14: 9.

4. Från öknen till Libanon däruppe och ända till den stora floden, till floden Frat, öfver hela hetéernas land och ända till Stora hafvet västerut skall edert område sträcka sig.

2 Mos. 23: 31. 4 Mos. 34: 2 f.

5. Ingen skall kunna stå dig emot i alla dina lifsdagar; såsom jag har varit med Mose, så skall jag ock vara med dig; jag skall icke lämna dig eller öfvergifva dig. 5 Mos. 31: 7 f. Hebr. 13: 5.

6. Var frimodig och oförfärad; ty du skall utskifta åt detta folk såsom arf det land, som jag med ed har lofvat deras fäder att gifva dem.

5 Mos. 31: 23. Jos. 19: 51.

7. Allenast var helt frimodig och oförfärad till att i alla stycken hålla och göra efter den lag, som min tjänare Mose har gifvit dig; vik icke af därifrån vare sig till höger eller till vänster; på det att du må hafva framgång i allt hvad du företager dig.

5 Mos. 5: 32 f. 17: 11, 20. 28: 14. 29: 9. Jos. 23: 6.

8. Låt icke denna lagbok vara skild från din mun, utan tänk på den både dag och natt, så att du i alla stycken håller det som är skrifvet i den och gör därefter; ty då skola dina vägar vara lyckosamma, och då skall du hafva framgång. 5 Mos. 17: 19. Ps. 1: 2.

9. Se, jag har bjudit dig att vara frimodig och oförfärad; så var nu icke förskräckt eller försagd. Ty Herren, din Gud, är med dig i allt hvad du företager dig.»

10. Då bjöd Josua folkets tillsyningsmän och sade:

11. »Gån igenom lägret och bjuden folket och sägen: 'Tillreden reskost åt eder; ty om tre dagar skolen I gå öfver denna Jordan för att komma in i och taga i besittning det land, som Herren, eder Gud, vill gifva eder till besittning.'» Jos. 3: 1 f.

12. Men till rubeniterna och gaditerna och ena hälften af Manasse stam sade Josua:

13. »Tänken på det som Herrens tjänare Mose bjöd eder, då han sade:

'Herren, eder Gud, vill låta eder komma till ro och gifva eder detta land.'
4 Mos. 32: 20 f. 5 Mos. 3: 18 f.

14. Edra hustrur, edra barn och eder boskap må nu stanna kvar i det land, som Mose har gifvit eder här på andra sidan Jordan; men I själfva, så många af eder som äro tappra stridsmän, skolen draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder och hjälpa dem,

15. till dess att Herren låtit edra bröder komma till ro såväl som eder, när också de tagit i besittning det land, som Herren, eder Gud, vill gifva dem; sedan mån I vända tillbaka till det land, som skall vara eder besittning, och taga det i besittning, det land, som Herrens tjänare Mose har gifvit eder här på andra sidan Jordan, på östra sidan.»

16. Då svarade de Josua och sade: »Allt hvad du har bjudit oss vilja vi göra, och hvarthelst du sänder oss, dit vilja vi gå.

17. Såsom vi i allt hafva lydt Mose, så vilja vi ock lyda dig; allenast vare Herren, din Gud, med dig, såsom han var med Mose.

18. Hvar och en som är gensträfvig mot dina befallningar och icke hör dina ord, hvadhelst du bjuder honom, han skall blifva dödad. Allenast var frimodig och oförfärad.»

2 Kapitlet.

Spejare sändas till Jeriko och mottagas af Rahab.

Josua, Nuns son, sände hemligen ut två spejare från Sittim och sade: »Gån och besen landet och Jeriko.» De gingo åstad och kommo in i ett hus, där en sköka bodde, som hette Rahab, och där lade de sig.
4 Mos. 25: 1. Hebr. 11: 31. Jak. 2: 25.

2. Men för konungen i Jeriko blef inberättadt: »I natt hafva några män kommit hit från Israels barn för att utforska landet.»

3. Då sände konungen i Jeriko till Rahab och lät säga: »Utlämna de män, som hafva kommit till dig och tagit in i ditt hus, ty de hafva kommit hit för att utforska hela landet.»

4. Men kvinnan tog de båda männen och dolde dem; sedan svarade hon: »Ja, männen kommo till mig, men jag visste icke, hvarifrån de voro;

5. och då porten skulle stängas, sedan det hade blifvit mörkt, gingo männen ut, och jag vet icke, hvart de togo vägen; skynden eder och sätten efter dem, så fån I nog fatt i dem.»

6. Men hon hade fört dem upp på taket och gömt dem under linstjälkar, som hon hade utbredda där på taket.

7. Så satte nu männen efter dem åt Jordan till, bort emot vadställena; och man stängde stadsporten, så snart förföljarna hade begifvit sig åstad.

8. Men innan de främmande männen lagt sig, hade hon stigit upp till dem på taket;

9. och hon sade till dem: »Jag vet, att Herren har gifvit eder detta land, och att förskräckelse för eder har fallit öfver oss, ja, att alla landets inbyggare äro i ångest för eder.
2 Mos. 15: 14 f. 23: 27. 5 Mos. 11: 25.

10. Ty vi hafva hört, huru Herren lät vattnet i Röda hafvet uttorka framför eder, då I drogen ut ur Egypten, och hvad I hafven gjort med amoréernas konungar, de två på andra sidan Jordan, Sihon och Og, huru I gåfven dem till spillo. 2 Mos. 14: 21 f.
4 Mos. 21: 23 f., 33 f. Jos. 4: 23.

11. När vi hörde detta, blefvo våra hjärtan förfärade, och numera har ingen mod att stå eder emot; ty Herren, eder Gud, är Gud, uppe i himmelen och nere på jorden.
5 Mos. 4: 39. Jos. 5: 1. Ps. 135: 6.

12. Så svärjen mig nu vid Herren, eftersom jag har gjort barmhärtighet med eder, att I ock skolen göra barmhärtighet med min faders hus och gifva mig ett säkert tecken därpå

13. och låta min fader och min moder, mina bröder och mina systrar lefva, så ock alla som tillhöra dem, och rädda oss från döden.»

14. Männen sade till henne: »Med vårt eget lif svara vi för edert, så framt I icke förråden vårt förehafvande; när Herren gifver oss landet, skola vi bevisa dig barmhärtighet och trofasthet.»

15. Då släppte hon ned dem genom fönstret med ett tåg; ty hennes hus låg invid stadsmuren, så att hon bodde invid själfva muren.

16. Och hon sade till dem: »Gån upp i bergsbygden, så att edra förföljare icke träffa på eder; och hållen eder gömda där i tre dagar, till dess edra förföljare hafva kommit tillbaka, så kunnen I sedan fortsätta eder färd.»

17. Och männen sade till henne: »Vi äro likväl fria ifrån den ed, som du har tagit af oss,

18. om du, när vi komma in i landet, underlåter att binda detta röda

snöre i det fönster, genom hvilket du har släppt ned oss, och om du icke har din fader och din moder och dina bröder, alla af din faders hus, samlade hemma hos dig;

19. men om då någon går ut, utom dörrarna till ditt hus, så komme hans blod öfver hans eget hufvud, och vi äro utan skuld; om däremot någons hand kommer vid en af dem som äro inne i ditt hus, så må dennes blod komma öfver vårt hufvud.

20. Och om du förråder vårt förehafvande, så äro vi likaledes fria ifrån den ed, som du har tagit af oss.»

21. Hon svarade: »Vare det såsom I hafven sagt.» Och så lät hon dem gå, och de drogo åstad. Men hon band det röda snöret i fönstret.

22. Så drogo de nu åstad och kommo upp i bergsbygden och stannade där i tre dagar, till dess att deras förföljare hade vändt tillbaka; ty dessa hade sökt efter dem öfveralt på vägarna, men hade icke funnit dem.

23. Sedan vände de båda männen tillbaka och kommo ned från bergsbygden och gingo öfver floden och kommo så till Josua, Nuns son; och de förtäljde för honom allt hvad som hade vederfarits dem.

24. Och de sade till Josua: »Herren har gifvit hela landet i vår hand; alla landets inbyggare äro ock i ångest för oss.»

3 Kapitlet.

Öfvergången öfver Jordan.

Bittida följande morgon bröt Josua med alla Israels barn upp från Sittim och kom till Jordan; där stannade de om natten, innan de gingo öfver. 4 Mos. 25: 1. Jos. 2: 1.

2. Men efter tre dagar gingo tillsyningsmännen genom lägret och bjödo folket och sade: Jos. 1: 11.

3. »Så snart I fån se Herrens, eder Guds, förbundsark, och att de levitiska prästerna bära den, skolen ock I bryta upp från eder plats och följa efter den.

4. Men låten dock mellan den och eder vara ett afstånd af vid pass två tusen alnar; I skolen icke komma den närmare, på det att I mån kunna veta, hvilken väg I skolen gå, ty I hafven icke förut dragit den vägen fram.»

5. Och Josua sade till folket: »Helgen eder, ty i morgon skall Herren göra under bland eder.» 2 Mos. 19: 10, 14.

6. Därefter sade Josua till prästerna: »Tagen förbundsarken och dragen åstad framför folket.» Då togo de förbundsarken och gingo framför folket.

7. Och Herren sade till Josua: »I dag skall jag begynna att göra dig stor i hela Israels ögon, på det att de må förnimma, att såsom jag har varit med Mose så will jag ock vara med dig. Jos. 1: 5. 4: 14.

8. Bjud du nu prästerna, som bära förbundsarken, och säg: 'Så snart I kommen till den yttersta randen af Jordans vatten, skolen I stanna där, vid Jordan.'»

9. Då sade Josua till Israels barn: »Träden fram hit och hören Herrens, eder Guds, ord.»

10. Och Josua sade: »Häraf skolen I förnimma, att en lefvande Gud är midt ibland eder, och att han för visso will fördrifva för eder kananéerna, hetéerna, hivéerna, perisséerna, girgaséerna, amoréerna och jebuséerna:

11. Se, förbundsarken, hela jordens herres förbundsark, drager framför eder ned i Jordan.

12. Så väljen nu ut tolf män ur Israels stammar, en man för hvar stam. Jos. 4: 2 f.

13. Så snart då prästerna, som bära Herrens, hela jordens herres, ark, stå stilla med sina fötter i Jordans vatten, skall Jordans vatten, det vatten, som kommer uppifrån, blifva afskuret i sitt lopp, och det skall stå såsom en samlad hög.»

14. Då nu folket hade brutit upp från sina tält för att gå öfver Jordan, och medan prästerna, som buro förbundsarken, gingo framför folket, så skedde följande.

15. När de som buro arken kommo till Jordan, så att prästerna, som buro arken, med sina fötter vidrörde yttersta randen af vattnet i Jordan, hvilken under hela skördetiden är full öfver alla sina bräddar, 1 Krön. 12: 15.

16. då stannade det vatten, som kom uppifrån, och blef stående såsom en samlad hög långt borta, uppe vid Adam, staden som ligger bredvid Saretan; och det vatten, som flöt ned mot Hedmarkshafvet, Salthafvet, blef sålunda helt och hållet afskuret. Så gick då folket öfver midt emot Jeriko.

5 Mos. 3: 17. Ps. 114: 3.

17. Men prästerna, som buro Herrens förbundsark, stodo orörliga på torr mark midt i Jordan; och hela Israel gick öfver på torr mark, till dess att allt folket helt och hållet hade kommit öfver Jordan

4 Kapitlet.

Åminnelsestenar i Gilgal och i Jordan.

Då nu allt folket helt och hållet hade kommit öfver Jordan, sade Herren till Josua:

2. »Väljen ut bland folket tolf män, en man ur hvar stam, Jos. 3: 12.

3. och bjuden dem och sägen: 'Tagen här ur Jordan, från den plats, där prästerna stodo med sina fötter, tolf stenar, och lyften upp dem och fören dem öfver med eder och läggen ned dem på det ställe, där I skolen lägra eder i natt.'»

4. Då kallade Josua till sig de tolf män, som han hade utsett bland Israels barn, en man ur hvar stam.

5. Och Josua sade till dem: »Dragen åstad framför Herrens, eder Guds, ark och gån ut midt i Jordan; och hvar och en af eder må där lyfta upp en sten på axeln, efter antalet af Israels barns stammar.

6. Detta skall nämligen blifva ett minnesmärke bland eder. När då edra barn i framtiden fråga: 'Hvad betyda dessa stenar?' skolen I svara dem så: 2 Mos. 12: 26 f. 13: 14. 5 Mos. 6: 20 f.

7. 'De betyda, att Jordans vatten här blef afskuret i sitt lopp framför Herrens förbundsark, ty när den gick öfver Jordan, blef Jordans vatten afskuret i sitt lopp; därför skola dessa stenar vara ett åminnelsemärke för Israels barn till evärdlig tid.'» Jos. 3: 13, 16.

8. Då gjorde Israels barn såsom Josua bjöd dem; de togo upp tolf stenar ur Jordan, såsom Herren hade tillsagt Josua, efter antalet af Israels barns stammar; och de förde dem öfver med sig till lägerstället och lade ned dem där.

9. Tillika uppreste Josua tolf stenar midt i Jordan, på samma plats, där prästerna, som buro förbundsarken, hade stått med sina fötter; och de finnas kvar där ännu i dag.

10. Och prästerna, som buro arken, blefvo stående midt i Jordan, till dess att allt det var fullgjordt, som Herren hade bjudit Josua att tillsäga folket, alldeles i enlighet med hvad Mose förut hade bjudit Josua; och folket gick öfver med hast.

11. Men då allt folket helt och hållet hade kommit öfver, gick ock Herrens ark öfver, jämte prästerna, och tog plats framför folket.

12. Och Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam drogo väpnade åstad i spetsen för Israels barn, såsom Mose hade tillsagt dem.

4 Mos. 32: 20 f., 29. 5 Mos. 3: 18. Jos. 1: 14.

13. Det var vid pass fyrtio tusen män som så drogo åstad, väpnade till strid, för att kämpa inför Herren på Jerikos hedmarker.

14. På den dagen gjorde Herren Josua stor i hela Israels ögon, och de fruktade honom, såsom de hade fruktat Mose, så länge denne lefde. Jos. 3: 7.

15. Och Herren sade till Josua:

16. »Bjud prästerna, som bära vittnesbördets ark, att de stiga upp ur Jordan.»

17. Så bjöd då Josua prästerna och sade: »Stigen upp ur Jordan.»

18. När då prästerna, som buro Herrens förbundsark, stego upp ur Jordan, så hade deras fötter knappt hunnit upp på torra landet, förrän Jordans vatten vände tillbaka till sin plats och nådde såsom förut upp öfver alla sina bräddar. Jos. 3: 15 f.

19. Det var på tionde dagen i första månaden som folket steg upp ur Jordan; och de lägrade sig i Gilgal, på gränsen af östra Jeriko-området.

20. Och de tolf stenarna, som de hade tagit ur Jordan, reste Josua upp i Gilgal.

21. Och han sade till Israels barn: »När nu edra barn i framtiden fråga sina fäder: 'Hvad betyda dessa stenar?'

22. skolen I göra det kunnigt för edra barn och säga: 'Israel gick på torr mark öfver denna Jordan,

23. i det att Herren, eder Gud, lät vattnet i Jordan uttorka framför eder, till dess I haden gått öfver den, likasom Herren, eder Gud, gjorde med Röda hafvet, som han lät uttorka framför oss, till dess vi hade gått öfver det; 2 Mos. 14: 21 f. Jos. 2: 10.

24. på det att alla folk på jorden må förnimma, huru stark Herrens hand är, så att I frukten Herren, eder Gud, alltid.'»

5 Kapitlet.

Israels barn omskäras. Påskhögtid hålles i Kanaan, och mannat upphör. Höfvitsmannen öfver Herrens här.

Då nu alla amoréernas konungar, som bodde på andra sidan Jordan, på västra sidan, och alla kananéernas konungar vid hafvet hörde, huru Herren hade låtit vattnet i Jordan uttorka framför Israels barn, medan vi gingo öfver den, blefvo deras hjärtan förfärade, och

de hade icke längre mod att stå emot Israels barn. Jos. 2: 11, 24.

2. Vid den tiden sade Herren till Josua: »Gör dig stenknifvar och omskär åter Israels barn, för andra gången.» 2 Mos. 4: 25.

3. Då gjorde Josua sig stenknifvar och omskar Israels barn vid Förhudshöjden.

4. Och orsaken, hvarför Josua omskar dem, var denna: Allt det folk af mankön, som hade dragit ut ur Egypten, alla stridbara män, hade dött i öknen under vägen, efter uttåget ur Egypten.

5. Ty väl hade bland folket alla de, som varit med under uttåget, blifvit omskurna, men de bland folket, som voro födda i öknen under vägen, efter uttåget ur Egypten, de voro alla oomskurna.

6. Ty Israels barn vandrade i öknen i fyrtio år, under hvilken tid alla stridbara män i folket, som dragit ut ur Egypten, förgingos, emedan de icke hörde Herrens röst, hvarför ock Herren svor, att han icke skulle låta dem se det land, som han med ed lofvat deras fäder att gifva oss, ett land, som flyter af mjölk och honung. 4 Mos. 14: 21 f., 28 f.

7. Men deras barn, som han lätit uppkomma i deras ställe, dem omskar nu Josua, ty de hade förhud, eftersom de icke hade blifvit omskurna under vägen.

8. Och då allt folket så hade blifvit omskuret, stannade de kvar där de voro i lägret, till dess de blifvit läkta.

9. Och Herren sade till Josua: »I dag har jag afvältrat* från eder Egyptens smälek.» Och detta ställe fick namnet Gilgal*, såsom det heter ännu i dag.

10. Medan nu Israels barn voro lägrade i Gilgal, höllo de påskhögtid den fjortonde dagen i månaden, om aftonen, där på Jerikos hedmarker. 2 Mos. 12: 2 f., 14 f. 4 Mos. 9: 5.

11. Och dagen efter påskhögtiden åto de af landets säd osyradt bröd och rostade ax, just på den dagen. 3 Mos. 2: 14. 23: 14.

12. Och mannat upphörde dagen därefter, då de nu åto af landets säd, och Israels barn fingo icke manna mer, utan de åto det året af landet Kanaans afkastning. 2 Mos. 16: 35.

13. Och det begaf sig, då Josua var vid Jeriko, att han, i det han lyfte upp sina ögon, fick se en man stå där framför sig med ett draget svärd i sin hand. Då gick Josua fram till honom och frågade honom: »Tillhör du oss eller våra ovänner?» 2 Mos. 23: 23.

14. Han svarade: »Icke så, utan jag är höfvitsman öfver Herrens här och har nu kommit hit.» Då föll Josua ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig; sedan sade han till honom: »Hvad har min herre att säga till sin tjänare?» Ps. 148: 2.

15. Höfvitsmannen öfver Herrens här sade till Josua: »Drag dina skor af dina fötter, ty platsen där du står är helig.» Och Josua gjorde så. 2 Mos. 3: 5.

6 Kapitlet.

Jerikos eröfring.

Och Jeriko hade sina portar stängda och höll sig så tillstängdt för Israels barn; ingen gick ut eller in.

2. Men Herren sade till Josua: »Se, jag har gifvit Jeriko med dess konung, med dess tappra stridsmän, i din hand.

3. Tågen nu omkring staden, så många stridbara män I ären, rundt omkring staden en gång; gör så i sex dagar.

4. Och sju präster skola bära de sju jubelbasunerna framför arken; men på sjunde dagen skolen I tåga omkring staden sju gånger; och prästerna skola stöta i basunerna.

5. Och när det blåses i jubelhornet med utdragen ton och I hören basunljudet, skall allt folket upphäfva ett stort härskri; då skola stadsmurarna falla på stället, och folket skall draga in öfver dem, hvar och en rätt fram.»

6. Då kallade Josua, Nuns son, till sig prästerna och sade till dem: »Tagen förbundsarken, och sju präster skola bära sju jubelbasuner framför Herrens ark.»

7. Och till folket blef sagdt: »Dragen ut och tågen omkring staden; och den väpnade skaran skall draga framför Herrens ark.»

8. Då nu Josua hade sagt detta till folket, drogo de sju präster, som buro de sju jubelbasunerna framför Herren, åstad och stötte i basunerna; och Herrens förbundsark följde efter dem.

9. Och den väpnade skaran gick framför prästerna, som stötte i basunerna, och den öfriga hopen slutade tåget och följde efter arken, under det att man alltjämt stötte i basunerna.

* De båda orden hafva i hebr. likhet med hvarandra.

10. Men Josua hade bjudit folket och sagt: »I skolen icke upphäfva något härskri eller låta höra eder röst eller ens låta något ord utgå af eder mun förrän den dag, då jag säger till eder: 'Häfven upp ett härskri'; då skolen I upphäfva ett härskri.»

11. Och när han så hade låtit bära Herrens ark omkring staden, rundt omkring den en gång, gingo de in i lägret och stannade i lägret öfver natten.

12. Och följande morgon stod Josua bittida upp, och prästerna togo Herrens ark.

13. Och de sju präster, som buro de sju jubelbasunerna framför Herrens ark, gingo alltjämt och stötte i basunerna; och den väpnade skaran gick framför dem, och den öfriga hopen slutade tåget och följde efter Herrens ark, under det att man alltjämt stötte i basunerna.

14. De tågade också nu på andra dagen en gång omkring staden och återvände sedan till lägret; så gjorde de i sex dagar.

15. Men på sjunde dagen stodo de bittida upp vid morgonrodnadens uppgång och tågade då sju gånger omkring staden på samma sätt; endast denna dag tågade de sju gånger omkring staden.

16. Och då prästerna sjunde gången stötte i basunerna, sade Josua till folket: »Häfven upp ett härskri, ty Herren har gifvit eder staden.

17. Men staden med allt hvad däri är skall gifvas till spillo åt Herren; allenast skökan Rahab skall få lefva, jämte alla som äro inne i hennes hus, därför att hon gömde de utskickade, som vi hade sändt åstad.

Jos. 2: 3 f. Hebr. 11: 31.

18. Men tagen eder väl till vara för det tillspillogifna, så att I icke, sedan I hafven gifvit det till spillo, ändock tagen något af det tillspillogifna och därigenom kommen Israels läger att hemfalla åt tillspillogifning och så dragen olycka öfver det. 5 Mos. 27: 26.

19. Allt silfver och guld och allt som är af koppar eller järn skall vara helgadt åt Herren och ingå till Herrens skatt.» 4 Mos. 31: 54.

20. Då hof folket upp ett härskri, och man stötte i basunerna. När nämligen folket hörde basunljudet, hof det upp ett stort härskri; då föllo murarna på stället, och folket drog öfver dem in i staden, hvar och en rätt fram; så intogo de staden. 2 Mack. 12: 15. Hebr. 11: 30.

21. Och de gåfvo till spillo allt hvad som fanns i staden, både män och kvinnor, både unga och gamla, så ock oxar, får och åsnor, och slogo dem med svärdsegg.

22. Men till de båda män, som hade bespejat landet, sade Josua: »Gån in i skökans hus och fören kvinnan, jämte alla som tillhöra henne, ut därifrån, såsom I med ed hafven lofvat henne.»

Jos. 2: 12 f.

23. Då gingo de unga män, som varit där såsom spejare, dit in och förde ut Rahab jämte hennes fader och moder och hennes bröder och alla som tillhörde henne, hela hennes släkt förde de ut; och de släppte dem utanför Israels läger.

24. Men staden med allt hvad som fanns däri uppbrände de i eld; allenast silfret och guldet och det som var af koppar eller järn lade de till skatten i Herrens hus.

25. Men skökan Rahab och hennes faders hus och alla som tillhörde henne lät Josua lefva, och hon fick bo ibland Israels folk, såsom hon gör ännu i dag; detta därför att hon gömde de utskickade, som Josua hade sändt åstad för att bespeja Jeriko.

26. På den tiden lät Josua folket svärja denna ed: »Förbannad vare inför Herren den man, som tager sig före att åter bygga upp denna stad, Jeriko. När han lägger dess grund, må detta kosta honom hans äldste son, och när han sätter upp dess portar, må detta kosta honom hans yngste son.»

1 Kon. 16: 34.

27. Och Herren var med Josua, så att ryktet om honom gick ut öfver hela landet.

7 Kapitlet.

Akan förgriper sig på det tillspillogifna och blifver straffad.

Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det tillspillogifna; ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, af Juda stam, tog något af det tillspillogifna; då upptändes Herrens vrede mot Israels barn. Jos. 22: 20. 1 Krön. 2: 7.

2. Och Josua utsände från Jeriko några män till Ai, som ligger vid Bet-Aven, öster om Betel, och sade till dem: »Dragen dit upp och bespejen landet.» Så drogo då männen upp och bespejade Ai. 1 Mos. 12: 8. 13: 3. Jos. 18: 12.

3. Och när de kommo tillbaka till Josua, sade de till honom: »Allt folket behöfver icke draga dit upp; om vid pass två eller tre tusen man draga upp,

skola de nog intaga Ai. Du behöfver icke låta allt folket göra sig mödan att tåga dit, ty dess invånare äro få.»

4. Alltså fingo vid pass tre tusen man af folket draga dit upp; men dessa måste fly för ajiterna.

5. Och sedan ajiterna hade slagit vid pass trettiosex man af dem, förföljde de de öfriga utanför stadsporten ända till Sebarim och slogo dem på sluttningen där. Då blef folkets hjärta förfäradt, det blef såsom vatten.

6. Och Josua med de äldste i Israel ref sönder sina kläder och föll ned på sitt ansikte till jorden framför Herrens ark och låg där ända till aftonen, och de strödde stoft på sina hufvuden.

7. Och Josua sade: »Ack, Herre, Herre, hvarför har du då fört detta folk öfver Jordan, om du vill gifva oss i amoréernas hand och så förgöra oss? O att vi hade beslutit oss för att stanna på andra sidan Jordan!

8. Ack, Herre, hvad skall jag nu säga, sedan Israel tagit till flykten för sina fiender?

9. När kananéerna och landets alla öfriga inbyggare få höra detta, skola de omringa oss och utrota till och med vårt namn från jorden. Hvad vill du då göra för ditt stora namns ära?»

2 Mos. 32: 12. 4 Mos. 14: 13 f.

10. Men Herren svarade Josua: »Stå upp. Hvarför ligger du så på ditt ansikte?

11. Israel har syndat, de hafva öfverträdt det förbund, som jag stadgat för dem; de hafva tagit af det tillspillogifna, de hafva stulit, de hafva ljugit, de hafva gömt det bland sitt eget gods.

3 Mos. 19: 11.

12. Därför kunna Israels barn icke stå emot sina fiender, utan de måste taga till flykten för sina fiender, ty de äro nu själfva hemfallna åt tillspillogifning. Jag vill icke mera vara med eder, om I icke alldeles skaffen bort ifrån eder det tillspillogifna.

13. Stå nu upp och helga folket och säg: Helgen eder till i morgon. Ty så säger Herren, Israels Gud: Något tillspillogifvet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogifna från eder.

2 Mos. 19: 10, 14. Jos. 3: 5.

14. I morgon skolen I träda fram, den ena stammen efter den andra; i den stam, som Herren då låter träffas af lotten, skall den ena släkten efter den andra träda fram; och i den släkt, som Herren låter träffas af lotten, skall den ena familjen efter den andra träda fram; och i den familj, som Herren låter träffas af lotten, skall den ena mannen efter den andra träda fram.

15. Och den som då träffas af lotten såsom den där förgripit sig på det tillspillogifna, han skall uppbrännas i eld med allt hvad han har, därför att han öfverträdt Herrens förbund och gjort hvad som var en galenskap i Israel.»

4 Mos. 15: 30, 35. 5 Mos. 13: 15 f.

16. Så lät nu Josua bittida följande morgon Israel träda fram, den ena stammen efter den andra; då träffades Juda stam af lotten.

17. När han då lät Juda släkter träda fram, träffade lotten seraiternas släkt; och när han lät seraiternas släkt träda fram, den ena mannen efter den andra, träffades Sabdi af lotten.

1 Mos. 46: 12. 4 Mos. 26: 20.

18. När han då lät hans familj träda fram, den ena mannen efter den andra, träffade lotten Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, af Juda stam.

19. Då sade Josua till Akan: »Min son, gif ära åt Herren, Israels Gud, och bekänn, honom till pris: säg mig hvad du har gjort och dölj intet för mig.»

20. Akan svarade Josua och sade: »Det är sant, jag har syndat mot Herren, Israels Gud, ty så har jag gjort:

21. jag såg ibland bytet en kostbar mantel från Sinear och två hundra siklar silfver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, och till detta fick jag lust och tog det; se, det är gömdt i jorden i midten af mitt tält, och silfret under.»

22. Då sände Josua några män dit för att se efter, och de skyndade till tältet; och de funno det gömdt där i hans tält, och silfret under.

23. Och de togo det ur tältet och buro det till Josua och Israels barns menighet och lade det ned inför Herren.

24. Då tog Josua och Israels menighet med honom Akan, Seras son, och silfret och manteln och guldplattan och hans söner och döttrar, hans oxar, åsnor och får och hans tält och allt öfrigt, som han hade, och förde alltsammans upp till Akors dal.

25. Och Josua sade: »Hvarför drog du olycka öfver* oss? Nu skall ock Herren i dag låta olycka komma öfver* dig.» Och Israels menighet

* Hebr. akár.

stenade honom; de uppbrände dem i eld och kastade stenar på dem.

26. Och de uppkastade öfver honom ett stort stenröse, som finnes kvar ännu i dag; och så vände sig Herren ifrån sin vredes glöd. Däraf fick nu det stället namnet Akors dal, såsom det heter ännu i dag. 5 Mos. 13: 17.

8 Kapitlet.

Ais eröfring. Altaret på Ebal och lagens stenar. Lagens uppläsande.

Och Herren sade till Josua: »Frukta icke och var icke förfärad; tag med dig allt krigsfolket och stå upp och drag åstad mot Ai. Se, i din hand har jag gifvit konungen i Ai med hans folk, hans stad och hans land.

5 Mos. 1: 21. 7: 17 f. 20: 3 f. 31: 3 f.

2. Och du skall göra med Ai och dess konung på samma sätt som du gjorde med Jeriko och dess konung; dock mån I behålla rofvet därifrån och boskapen såsom edert byte. Lägg nu ett bakhåll mot staden, på andra sidan därom.» Jos. 6: 21, 24.

3. Då stod Josua upp med allt krigsfolket för att draga åstad mot Ai. Och Josua utvalde trettio tusen man, de tappraste stridsmännen, och sände dem ut om natten.

4. Och han bjöd dem och sade: »Gifven akt: I skolen lägga eder i bakhåll mot staden, på andra sidan därom, men läggen eder icke alltför långt ifrån staden; och hållen eder alla redo.

5. Själf skall jag med allt det folk, som är kvar hos mig, rycka fram mot staden. När de då draga ut mot oss såsom förra gången, vilja vi fly för dem. Jos. 7: 5.

6. Då skola de draga efter oss, till dess vi hafva lockat dem långt bort ifrån staden; ty de skola tänka: 'De fly för oss nu såsom förra gången.'

7. Men under det att vi så fly för dem, skolen I stå upp från bakhållet och intaga staden, ty Herren, eder Gud, har gifvit den i eder hand.

8. Och så snart I hafven fått staden i edert våld, skolen I tända eld på den; efter Herrens ord skolen I så göra. Gifven akt på hvad jag nu bjudit eder.»

9. Så sände Josua dem åstad, och de gingo och lade sig i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om Ai. Men Josua stannade öfver natten bland folket.

10. Och bittida följande morgon mönstrade Josua folket och drog så med de äldste i Israel i spetsen för folket upp till Ai.

11. Och allt det krigsfolk, som var kvar hos honom, drog med dit upp och ryckte allt närmare, till dess de kommo midt emot staden; där lägrade de sig norr om Ai, med dalen mellan sig och Ai.

12. Men han tog vid pass fem tusen man och lade dem i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om staden.

13. Och sedan folket så hade blifvit uppställdt, såväl hela lägret, norr om staden, som ock den del däraf, som låg i förstå, väster om staden, gick Josua den natten fram till midten af dalen.

14. Då nu konungen i Ai såg detta, skyndade sig männen i staden, han själf med allt sitt folk, och drogo bittida om morgonen ut till strid mot Israel, bort till den utsedda platsen, framför hedmarken; han visste nämligen icke, att ett bakhåll mot honom låg på andra sidan om staden.

15. Och Josua och hela Israel läto slå sig af dem och flydde åt öknen till.

16. Då uppbådades allt folket i staden till att förfölja dem; och under det att de förföljde Josua, blefvo de lockade långt bort ifrån staden.

17. Icke en enda man blef kvar i Ai eller i Betel, utan alla drogo ut efter Israel och lämnade staden öppen, i det att de förföljde Israel.

18. Och Herren sade till Josua: »Räck ut lansen, som du har i din hand, mot Ai, ty jag skall gifva det i din hand.» Då räckte Josua ut lansen, som han hade i sin hand, mot staden.

19. Och de som lågo i bakhåll stodo med hast upp från sin plats och skyndade åstad, så snart han räckte ut sin hand, och kommo in i staden och intogo den; och de tände strax eld på staden.

20. När då männen från Ai vände sig om, fingo de se röken från staden stiga upp mot himmelen; och de hade ingen utväg att fly vare sig hit eller dit, då nu det folk, som flydde åt öknen, vände sig mot sina förföljare.

21. Ty när Josua och hela Israel sågo, att de som legat i bakhåll hade intagit staden, och att röken steg upp från staden, vände de om och angrepo ajiterna.

22. De andra drogo nu också ut från staden emot dem, så att de kommo midt emellan israeliterna och fingo dem på båda sidor om sig, och dessa ned-

gjorde dem då och läto ingen af dem slippa undan och rädda sig.
5 Mos. 7: 2.

23. Men konungen i Ai blef lefvande tagen till fånga och förd till Josua.

24. Och när Israel hade dräpt alla Ais invånare ute på fältet, i öknen, dit de hade förföljt dem, och dessa allesammans så hade fallit för svärdsegg och blifvit nedgjorda, då vände hela Israel tillbaka till Ai och slog med svärdsegg också dem som voro där.

25. Och de som föllo på den dagen, män och kvinnor, utgjorde tillsammans tolf tusen, allt folket i Ai.

26. Ty Josua drog icke tillbaka sin hand, med hvilken han hade räckt ut lansen, förrän alla Ais invånare blifvit gifna till spillo. 2 Mos. 17: 11 f.

27. Allenast boskapen och rofvet från denna stad togo israeliterna såsom sitt byte efter den befallning, som Herren hade gifvit Josua.

28. Och Josua brände upp Ai och gjorde det till en grushög för evärdlig tid, till en ödemark, såsom det är ännu i dag.

29. Och konungen i Ai lät han hänga upp på en påle, där han fick hänga ända till aftonen. Men när solen gick ned, tog man på Josuas befallning hans döda kropp ned från pålen och kastade den vid ingången till stadsporten; och man uppkastade öfver den ett stort stenröse, som finnes kvar ännu i dag.
5 Mos. 21: 22 f. Jos. 10: 26 f.

30. Då byggde Josua åt Herren, Israels Gud, ett altare på berget Ebal,
5 Mos. 27: 2 f.

31. såsom Herrens tjänare Mose hade bjudit Israels barn och såsom det var föreskrifvet i Moses lagbok: ett altare af ohuggna stenar, vid hvilka man icke kommit med något järn; och på det offrade de brännoffer åt Herren och slaktade tackoffer. 2 Mos. 20: 25.

32. Och han satte där på stenarna en afskrift af Moses lag, den lag, som Mose hade skrifvit och förelagt Israels barn. 5 Mos. 31: 9.

33. Och Israels menighet med dess äldste och tillsyningsmän och domare stod på båda sidor om arken, så att de hade framför sig de levitiska prästerna, som buro Herrens förbundsark, menigheten, främlingar såväl som infödingar, den ena hälften vänd mot berget Gerissim och den andra hälften mot berget Ebal, i enlighet med hvad Herrens tjänare Mose hade bjudit, nämligen att man först skulle välsigna Israels folk.
5 Mos. 11: 29. 27: 11 f.

34. Därefter uppläste han alla lagens ord, välsignelsen och förbannelsen, alldeles såsom det var skrifvet i lagboken.
5 Mos. 28: 1 f., 15 f.

35. Icke ett ord af allt det som Mose hade bjudit underlät Josua att uppläsa inför Israels hela församling med kvinnor och barn och inför de främlingar, som lefde bland dem. 5 Mos. 31: 12.

9 Kapitlet.

Gibeoniternas list.

Då nu alla de konungar, som bodde på andra sidan Jordan, i Bergsbygden, i Låglandet och i hela Kustlandet vid Stora hafvet upp emot Libanon, hörde hvad som skett — hetéerna, amoréerna, kananéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna — 5 Mos. 1: 7.

2. slöto de sig endräktigt tillhopa för att strida mot Josua och Israel.

3. Men då invånarna i Gibeon hörde hvad Josua hade gjort med Jeriko och Ai, Jos. 6: 21, 24. 8: 26 f.

4. togo också de sin tillflykt till list: de gingo åstad och föregåfvo sig vara sändebud; de lade utslitna packsäckar på sina åsnor, så ock utslitna, sönderspruckna och hopflickade vinsäckar,

5. och togo utslitna, lappade skor på sina fötter och klädde sig i utslitna kläder, hvarjämte allt det bröd de togo med sig till reskost var torrt och sönderssmuladt.

6. Så gingo de till Josua i lägret vid Gilgal och sade till honom och Israels män: »Vi hafva kommit hit från ett aflägset land; sluten nu förbund med oss.»

7. Men Israels män svarade hivéerna: »Kanhända bon I här midt ibland oss; huru skulle vi då kunna sluta förbund med eder?»
2 Mos. 23: 32 f. 34: 12. 5 Mos. 7: 2 f.

8. Då sade de till Josua: »Vi vilja vara dina tjänare.» Josua frågade dem: »Hvilka åren I då, och hvarifrån kommen I?»

9. De svarade honom: »Dina tjänare hafva kommit från ett mycket aflägset land för Herrens, din Guds, namns skull; ty vi hafva hört ryktet om honom och allt hvad han har gjort i Egypten

10. och allt hvad han har gjort med amoréernas konungar, de två på andra sidan Jordan, med Sihon, konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan, som bodde i Astarot. 4 Mos. 21: 23 f., 33 f. 5 Mos. 1: 4. 2: 32 f. 3: 3 f. Jos. 2: 10.

11. Därför sade våra äldste och alla vårt lands inbyggare till oss: 'Tagen reskost med eder och gån dem till mötes och sägen till dem: Vi vilja vara edra tjänare, sluten nu förbund med oss.'

12. Detta vårt bröd var nybakadt, då vi togo det med oss till reskost hemifrån, den dag vi gåfvo oss i väg för att gå till eder; men se, nu är det torrt och söndersmuladt.

13. Dessa vinsäckar, som voro nya, när vi fyllde dem, se, de äro nu sönderspruckna. Och dessa kläder och skor, som vi hafva på oss, hafva blifvit utslitna under vår mycket långa resa.»

14. Då togo männen af deras reskost, men rådfrågade icke Herrens mun.

4 Mos. 27: 21.

15. Och Josua tillförsäkrade dem fred och slöt ett förbund med dem att de skulle få lefva; och menighetens höfdingar gåfvo dem sin ed. Jos. 11: 19.

16. Men när tre dagar voro förlidna, sedan de slutit förbund med dem, fingo de höra, att de voro från grannskapet, ja, att de bodde midt ibland dem.

17. Då bröto Israels barn upp och kommo på tredje dagen till deras städer; och deras städer voro: Gibeon, Kefira, Beerot och Kirjat-Jearim.

18. Likväl angrepo Israels barn dem icke, eftersom menighetens höfdingar hade gifvit dem sin ed vid Herren, Israels Gud. Men hela menigheten knorrade mot höfdingarna.

19. Då sade alla höfdingarna till hela menigheten: »Vi hafva gifvit dem vår ed vid Herren, Israels Gud; därför kunna vi nu icke komma vid dem.

Ps. 15: 4.

20. Detta är hvad vi vilja göra med dem, i det vi låta dem lefva, på det att icke förtörnelse må komma öfver oss för edens skull, som vi hafva svurit dem.» 2 Sam. 21: 1 f.

21. Och höfdingarna sade till dem, att de skulle få lefva; men de måste blifva vedhuggare och vattenbärare åt hela menigheten, såsom höfdingarna hade sagt till dem.

22. Och Josua kallade dem till sig och talade till dem och sade: »Hvarför hafven I bedragit oss och sagt: 'Vi bo mycket långt borta från eder', ändock I bon midt ibland oss?

23. Så varen I därför nu förbannade; I skolen aldrig upphöra att vara trälar, vedhuggare och vattenbärare vid min Guds hus.»

24. De svarade Josua och sade: »Det hade blifvit berättadt för dina tjänare, huru Herren, din Gud, hade tillsagt sin tjänare Mose, att han ville gifva eder hela detta land och förgöra alla landets inbyggare för eder; därför fruktade vi storligen för våra lif, då I kommen, och så gjorde vi detta.

5 Mos. 7: 1 f.

25. Och se, nu äro vi i din hand. Hvad dig synes godt och rätt att göra med oss, det må du göra.»

26. Och han gjorde så med dem; han friade dem från Israels barns hand, så att de icke dräpte dem;

27. men tillika bestämde Josua på den dagen, att de skulle blifva vedhuggare och vattenbärare åt menigheten och vid Herrens altare — såsom de äro ännu i dag — på det ställe, som han skulle utväljа.

10 Kapitlet.

Segern vid Gibeon öfver fem konungar. Eröfringen af det sydliga Kanaan.

Då nu Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, hörde, att Josua hade intagit Ai och gifvit det till spillo, och att han hade gjort med Ai och dess konung på samma sätt som han hade gjort med Jeriko och dess konung, och att invånarna i Gibeon hade ingått fred med Israel och fingo bo midt ibland dem,

Jos. 6: 21, 24. 8: 26 f. 9: 15.

2. fruktade han och hans folk storligen, ty Gibeon var en stor stad, såsom en af konungastäderna, ja, det var större än Ai, och dess män voro alla tappra.

3. Och Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, sände till Hoham, konungen i Hebron, till Piram, konungen i Jarmut, till Jafia, konungen i Lakis, och till Debir, konungen i Eglon, och lät säga:

4. »Kommen hit upp till mig och hjälpen mig, att vi må slå gibeoniterna, ty de hafva ingått fred med Josua och Israels barn.»

5. Så församlade sig då de fem amoreiska konungarna, konungen i Jerusalem, konungen i Hebron, konungen i Jarmut, konungen i Lakis, konungen i Eglon, och drogo dit upp med alla sina härar; och de belägrade Gibeon och angrepo det.

6. Men gibeoniterna sände till Josua i lägret vid Gilgal och läto säga: »Drag icke din hand från dina tjänare, utan kom hit upp till oss med hast och undsätt oss och hjälp oss, ty konungarna

öfver amoréerna, som bo i bergsbygden, hafva alla församlat sig mot oss.»

7. Då drog Josua dit upp från Gilgal med allt sitt krigsfolk och alla sina tappraste stridsmän.

8. Och Herren sade till Josua: »Frukta icke för dem, ty jag har gifvit dem i dina händer; ingen af dem skall kunna stå dig emot.» 5 Mos. 3: 2. Jos. 6: 2. 8: 1.

9. Så kom då Josua plötsligt öfver dem, ty han tågade hela natten, sedan han brutit upp från Gilgal.

10. Och Herren sände en sådan förvirring bland dem, då de fingo se israeliterna, att dessa tillfogade dem ett stort nederlag vid Gibeon; därefter förföljde de dem på vägen upp till Bet-Horon och nedgjorde dem, under det att de förföljde dem vidare ända till Aseka och Mackeda. 2 Mos. 14: 24. 23: 27.

11. Och när de så under denna sin flykt för Israel hade kommit till sluttningen, som går ned från Bet-Horon, lät Herren stora stenar falla öfver dem från himmelen hela vägen ända till Aseka, så att de blefvo dödade; de som dödades genom hagelstenarna voro till och med flera än de som Israels barn dräpte med svärd. 2 Mos. 9: 17 f., 22 f.

12. Och Josua talade till Herren på den dag, då Herren gaf amoréerna i Israels barns våld; han sade inför Israel: »Du sol, stå stilla i Gibeon, du måne, i Ajalons dal!» Jos. 28: 21.

13. Då stod solen stilla, och månen blef stående, till dess folket tagit hämnd på sina fiender.

Detta finnes upptecknadt i »Den redliges bok». Solen blef stående midt på himmelen nästan en hel dag och hastade icke att gå ned.

2 Sam. 1: 18. Jos. 33: 8. Syr. 46: 4 f.

14. Aldrig har någon dag, hvarken förr eller sedan, varit lik denna, i det att Herren då lydde en mans ord; ty Herren stridde för Israel.

15. Och Josua med hela Israel vände tillbaka till lägret vid Gilgal.

16. Men de fem konungarna flydde och gömde sig i grottan vid Mackeda.

17. Då blef det inberättadt för Josua: »Man har funnit de fem konungarna gömda i grottan vid Mackeda.»

18. Josua sade: »Så vältren nu stora stenar framför ingången till grottan och sätten dit folk för att bevaka den.

19. Men I andra, stannen icke, utan förföljen edra fiender och nedgören dem som blifva efter; låten dem icke komma in i sina städer, ty Herren, eder Gud, har gifvit dem i eder hand.»

20. Då nu Josua och Israels barn så hade tillfogat dem ett mycket stort nederlag och nedgjort dem, hvarvid dock några af dem lyckades rädda sig och komma in i de befästa städerna,

21. så vände allt folket välbehållet tillbaka till Josua i lägret vid Mackeda, ty ingen vågade mer ens röra sin tunga mot någon af Israels barn.

22. Då sade Josua: »Öppnen grottan och fören de fem konungarna ut till mig ur grottan.»

23. De gjorde så och förde de fem konungarna ut till honom ur grottan: konungen i Jerusalem, konungen i Hebron, konungen i Jarmut, konungen i Lakis och konungen i Eglon.

24. Då nu dessa konungar hade blifvit förda ut till Josua, kallade Josua till sig alla Israels män och sade till anförarna för krigsfolket, som hade dragit med honom: »Träden fram och sätten edra fötter på dessa konungars halsar.» Och de trädde fram och satte sina fötter på deras halsar.

25. Då sade Josua till dem: »Frukten icke och varen icke försagda, utan varen frimodiga och oförfärade, ty så skall Herren göra med alla fiender, som I kommen i strid med.»

26. Därefter slog Josua dem till döds och lät hänga upp dem på fem pålar; och de fingo hänga på pålarna ända till aftonen. 5 Mos. 21: 22 f. Jos. 8: 29.

27. Men vid solnedgången tog man på Josuas befallning ned dem från pålarna och kastade dem in i grottan, där de hade varit gömda; och framför ingången till grottan lade man stora stenar, som ligga kvar där ännu i denna dag.

28. Och Josua intog Mackeda på den dagen och slog dess invånare och dess konung med svärdsegg; han gaf det till spillo med alla dem som voro därinne och lät ingen slippa undan. Och han gjorde med konungen i Mackeda på samma sätt som han hade gjort med konungen i Jeriko.

29. Därefter drog Josua med hela Israel från Mackeda till Libna och belägrade Libna.

30. Och Herren gaf också det och dess konung i Israels hand; och de slogo dess invånare med svärdsegg, alla dem som voro därinne, och läto ingen därinne slippa undan. Och han gjorde med dess konung på samma sätt som han hade gjort med konungen i Jeriko.

31. Sedan drog Josua med hela Israel från Libna till Lakis och belägrade och angrep det.

32. Och Herren gaf Lakis i Israels hand, så att de intogo det på andra dagen; och de slogo dess invånare med svärdsegg, alla dem som voro därinne — alldeles såsom de hade gjort med Libna.

33. Då drog Horam, konungen i Geser, upp för att hjälpa Lakis; men Josua slog honom och hans folk och lät ingen af dem slippa undan.

34. Och från Lakis drog Josua med hela Israel till Eglon, och de belägrade och angrepo det.

35. Och de intogo det samma dag och slogo dess invånare med svärdsegg, och han gaf på den dagen till spillo alla dem som voro därinne — alldeles såsom han hade gjort med Lakis.

36. Sedan drog Josua med hela Israel från Eglon upp till Hebron och belägrade det.

37. Och de intogo det och slogo dess invånare och dess konung med svärdsegg och alla dess lydstäder, och alla dem som voro därinne, och han lät ingen slippa undan — alldeles såsom han hade gjort med Eglon. Han gaf det till spillo med alla dem som voro därinne.

38. Därefter vände Josua med hela Israel tillbaka till Debir och belägrade det.

39. Och han underkufvade det med dess konung och alla dess lydstäder, och de slogo deras invånare med svärdsegg; de gåfvo till spillo alla dem som voro därinne, och han lät ingen slippa undan. Han gjorde med Debir och dess konung på samma sätt som han hade gjort med Hebron och såsom han hade gjort med Libna och dess konung.

40. Så intog Josua hela landet, Bergsbygden, Sydlandet, Låglandet och Bergssluttningarna, och slog alla konungar där och lät ingen slippa undan; han gaf till spillo allt hvad anda hade, såsom Herren, Israels Gud, hade bjudit. 5 Mos. 7: 2. 20: 16 f.

41. Josua intog allt som fanns mellan Kades-Barnea och Gasa, så ock hela landet Gosen ända till Gibeon.
Jos. 11: 16. 15: 51.

42. Alla dessa konungar och deras land underkufvade Josua på en gång, ty Herren, Israels Gud, stridde för Israel.

43. Därefter vände Josua med hela Israel tillbaka till lägret vid Gilgal.

11 Kapitlet.

Intagandet af det nordliga Kanaan. Återblick på de gjorda eröfringarna.

Då nu Jabin, konungen i Hasor, hörde detta, sände han bud till Jobab, konungen i Madon, och till konungen i Simron och konungen i Aksaf

2. och till de konungar, som bodde norrut, i Bergsbygden och på Hedmarken söder om Kinarot och i Låglandet, så ock i Nafot-Dor, västerut,

3. vidare till kananéerna österut och västerut och till amoréerna, hetéerna, perisséerna och jebuséerna i Bergsbygden, så ock till hivéerna nedanför Hermon, i Mispalandet.

4. Dessa drogo nu ut med alla sina härar, en folkskara så talrik som sanden på hafvets strand, jämte hästar och vagnar i stor myckenhet.

5. Alla dessa konungar sammanrotade sig; och de kommo och lägrade sig tillhopa vid Meroms vatten för att strida mot Israel.

6. Men Herren sade till Josua: »Frukta icke för dem, ty i morgon vid denna tid vill jag själf gifva dem allesammans slagna i Israels våld; på deras hästar skall du afskära fotsenorna, och deras vagnar skall du uppbränna i eld.»

7. Så kom då Josua med allt sitt krigsfolk plötsligt öfver dem vid Meroms vatten och anföll dem.

8. Och Herren gaf dem i Israels hand, och de slogo dem och förföljde dem ända till Stora Sidon, till Misrefot-Maim och till Mispedalen, österut; de slogo dem och läto ingen slippa undan.
Jos. 13: 6.

9. Och Josua gjorde med dem såsom Herren hade befallt honom; på deras hästar lät han afskära fotsenorna, och deras vagnar lät han uppbränna i eld.

10. Därpå vände Josua vid samma tid tillbaka och intog Hasor och slog dess konung med svärd; ty Hasor var fordom hufvudstaden för alla dessa riken.

11. Alla de som voro därinne blefvo slagna med svärdsegg och gifna till spillo, så att intet som anda hade lämnades kvar; och själfva Hasor uppbrände han i eld.

12. Likaledes underkufvade Josua alla de andra konungastäderna med alla deras konungar och slog deras invånare med svärdsegg och gaf dem till spillo, såsom Herrens tjänare Mose hade bjudit. 2 Mos. 23: 23 f. 4 Mos. 33: 52, 55. 5 Mos. 20: 16 f.

13. Dock uppbrände Israel icke någon af de städer, som lågo på höjder, utom Hasor allena, ty det uppbrändes af Josua.

14. Och allt rofvet från dessa städer och boskapen togo Israels barn såsom sitt byte; men alla människor i dem slogo de med svärdsegg, till dess de hade förgjort dem; de läto intet som ända hade blifva kvar.

15. Såsom Herren hade bjudit sin tjänare Mose, så hade Mose bjudit Josua, och så gjorde ock Josua, utan att underlåta något af allt det som Herren hade bjudit Mose. 2 Mos. 34: 12 f. 5 Mos. 7: 2.

16. Så intog Josua hela detta land: Bergsbygden, hela Sydlandet och hela landet Gosen, Låglandet och Hedmarken, så ock Israels bergsbygd och dess låglаnd, Jos. 10: 41.

17. landet från Halakberget, som höjer sig mot Seir, ända till Baal-Gad i Libanonsdalen nedanför berget Hermon; och alla konungar där tog han till fånga och slog dem till döds.

18. I lång tid förde Josua krig mot alla dessa konungar.

2 Mos. 23: 29 f. 5 Mos. 7: 22. Jos. 14: 7, 10.

19. Om man undantager de hivéer, som bodde i Gibeon, fanns ingen stad, som ingick fred med Israels barn, utan dessa intogo dem alla med strid.

Jos. 9: 15, 18.

20. Ty från Herren kom det att de förstockade sina hjärtan och mötte Israel med krig, på det att de skulle gifvas till spillo och att nåd icke skulle vederfaras dem, utan att de skulle förgöras, såsom Herren hade bjudit Mose.

5 Mos. 2: 30.

21. Under denna tid kom Josua och utrotade anakiterna i Bergsbygden, i Hebron, Debir och Anab, i hela Juda bergsbygd och i hela Israels bergsbygd; Josua gaf dem med deras städer till spillo. 4 Mos. 13: 34. Dom. 1: 20.

22. I Israels barns land lämnades inga anakiter kvar; allenast i Gasa, Gat och Asdod blefvo några kvar.

1 Sam. 17: 4 f.

23. Så intog Josua hela landet, alldeles såsom Herren hade sagt till Mose; och Josua gaf det till arfvedel åt Israel, efter deras afdelningar och stammar. Och landet hade nu ro från krig.

12 Kapitlet.

De besegrade konungarna uppräknas.

Dessa voro de konungar i landet, som Israels barn slogo och hvilkas land de togo i besittning på andra sidan Jordan, på östra sidan, landet från bäcken Arnon ända till berget Hermon samt hela Hedmarken på östra sidan:

2. Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon och var rådande öfver landet från Aroer vid bäcken Arnons strand och från dalens midt samt öfver ena hälften af Gilead ända till bäcken Jabbok, som är Ammons barns gräns,

1 Mos. 32: 22. 4 Mos. 21: 24. 5 Mos. 2: 36 f. 3: 6, 16.

3. äfvensom öfver Hedmarken ända upp till Kinarotsjön, på östra sidan, och ända ned till Hedmarkshafvet, Salthafvet, på östra sidan, åt Bet-Hajesimot till, och längre söderut till trakten nedanför Pisgas sluttningar.

1 Mos. 14: 3. 4 Mos. 34: 3.

4. Vidare intogo de Ogs område, konungens i Basan, hvilken var en af de sista rafaéerna och bodde i Astarot och Edrei. 5 Mos. 3: 11.

5. Han var rådande öfver Hermons bergsbygd och öfver Salka och hela Basan ända till gesuréernas och maakatéernas område, så ock öfver andra hälften af Gilead, till Sihons område, konungens i Hesbon.

6. Herrens tjänare Mose och Israels barn hade slagit dessa; och Herrens tjänare Mose hade gifvit landet till besittning åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften af Manasse stam.

4 Mos. 21: 23 f., 33 f. 32: 33 f. 5 Mos. 3: 1 f., 12 f.

7. Och dessa voro de konungar i landet, som Josua och Israels barn slogo på andra sidan Jordan, på västra sidan, från Baal-Gad i Libanonsdalen ända till Halakberget, som höjer sig mot Seir (och Josua gaf landet till besittning åt Israels stammar, efter deras afdelningar,

8. såväl Bergsbygden, Låglandet, Hedmarken och Bergssluttningarna som ock Öknen och Sydlandet, hetéernas, amoréernas, kananéernas, perisséernas, hivéernas och jebuséernas land) nämligen:

9. konungen i Jeriko en, konungen i Ai, som ligger bredvid Betel, en,

10. konungen i Jerusalem en, konungen i Hebron en,

11. konungen i Jarmut en, konungen i Lakis en,

12. konungen i Eglon en, konungen i Geser en,

13. konungen i Debir en, konungen i Geder en,

14. konungen i Horma en, konungen i Arad en,

15. konungen i Libna en, konungen i Adullam en,
16. konungen i Mackeda en, konungen i Betel en,
17. konungen i Tappua en, konungen i Hefer en,
18. konungen i Afek en, konungen i Lassaron en,
19. konungen i Madon en, konungen i Hasor en,
20. konungen i Simron-Meron en, konungen i Aksaf en,
21. konungen i Taanak en, konungen i Megiddo en,
22. konungen i Kedes en, konungen i Jokneam vid Karmel en,
23. konungen öfver Dor i Nafot-Dor en, konungen öfver Goim vid Gilgal en,
24. konungen i Tirsa en — tillsammans trettioen konungar.

13 Kapitlet.

Herrens befallning till Josua att fördela landet. Rubens och Gads stammars och halfva Manasse stams områden öster om Jordan.

Då nu Josua var gammal och kommen till hög ålder, sade Herren till honom: »Du är nu gammal och kommen till hög ålder, men ännu återstår af landet en mycket stor del, som skall intagas.

2. Detta är nämligen hvad som återstår af landet: alla filistéernas kretsar och hela gesuréernas land. 1 Sam. 27: 8.

3. Ty allt som finnes mellan Sihor, öster om Egypten, och Ekrons område norrut räknas till Kanaans land, nämligen hvad filistéernas fem höfdingar innehafva, den i Gasa, den i Asdod, den i Askelon, den i Gat och den i Ekron, så ock avéernas område,

4. hela kananéernas land söderut, vidare Meara, som tillhör sidonierna, ända till Afek, ända till amoréernas område,

5. och gebaléernas land samt hela Libanonstrakten österut, från Baal-Gad, nedanför berget Hermon, ända dit där vägen går till Hamat —

6. alla inbyggarna i bergsbygden, från Libanon ända till Misrefot-Maim, alla sidonier: dessa skall jag själf fördrifva för Israels barn. Men fördela du genom lottkastning landet åt Israel till arfvedel, såsom jag har bjudit dig. Jos. 11: 8.

7. Ja, redan nu må du utskifta detta land till arfvedel åt de nio stammarna och åt ena hälften af Manasse stam.»

8. Jämte Manasse hade ock rubeniterna och gaditerna fått sin arfvedel, den som Mose gaf dem på andra sidan Jordan, på östra sidan, just såsom Herrens tjänare Mose gaf den åt dem: 4 Mos. 32: 33. 5 Mos. 3: 12 f. Jos. 1: 12 f. 22: 4.

9. landet från Aroer, vid bäcken Arnons strand, och från staden i dalens midt, så ock hela Medebaslätten ända till Dibon

10. jämte alla öfriga städer, som tillhört Sihon, amoréernas konung, som regerade i Hesbon, ända till Ammons barns område,

11. vidare Gilead och gesuréernas och maakatéernas område och hela Hermons bergsbygd och hela Basan ända till Salka,

12. hela Ogs rike i Basan, hans som regerade i Astarot och Edrei och var en af de sista rafaéerna, en som ännu fanns kvar, sedan Mose hade slagit och fördrifvit dem. 5 Mos. 3: 11.

13. Dock fördrefvo Israels barn icke gesuréerna och maakatéerna; därför bodde ock gesuréer och maakatéer kvar bland Israels folk, såsom de göra ännu i dag.

14. (Men åt Levi stam gaf han icke någon arfvedel. Herrens, Israels Guds, eldsoffer äro hans arfvedel, såsom han har sagt honom.) 4 Mos. 18: 20 f. 5 Mos. 10: 9. 18: 1 f. Hes. 44: 28.

15. Mose gaf alltså land åt Rubens barns stam, efter deras släkter.

16. De fingo området från Aroer, vid bäcken Arnons strand, och från staden i dalens midt, så ock hela slätten vid Medeba,

17. Hesbon med alla dess lydstäder på slätten, Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Meon,

18. Jahas, Kedemot, Mefaat,

19. Kirjataim, Sibma, Seret-Hassahar på Dalberget,

20. Bet-Peor samt Pisgas sluttningar och Bet-Hajesimot,

21. alla städerna på slätten, hela Sihons rike, amoréernas konungs, som regerade i Hesbon och som hade blifvit slagen af Mose jämte de midjanitiska höfdingarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, Sihons lydfurstar, som bodde där i landet. 4 Mos. 31: 8.

22. Bileam, Beors son, spåmannen, dräptes ock af Israels barn med svärd, jämte andra som då blefvo slagna af dem. 4 Mos. 22: 5.

23. Och gränsen för Rubens barn var Jordan; den utgjorde gränsen. Detta

är Rubens barns arfvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.

24. Likaledes gaf Mose land åt Gads stam, åt Gads barn, efter deras släkter.

25. De fingo till sitt område Jaeser och alla städer i Gilead och hälften af Ammons barns land, ända till det Aroer, som ligger gent emot Rabba,

26. vidare landet från Hesbon ända till Ramat-Hammispe och Betonim och från Mahanaim ända till Lidbirs område

27. samt i dalen: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och Safon, det öfriga af Sihons rike, konungens i Hesbon, intill Jordan, som utgjorde gränsen, upp till ändan af Kinneretsjön, landet på andra sidan Jordan, på östra sidan.

28. Detta är Gads barns arfvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.

29. Och Mose gaf också land åt ena hälften af Manasse stam, så att denna hälft af Manasse barns stam fick land, efter sina släkter.

30. Deras område utgjordes af landet från Mahanaim, af hela Basan, hela Ogs rike, konungens i Basan, med alla Jairs byar i Basan, sextio städer,

5 Mos. 3: 14.

31. alltså ock af halfva Gilead jämte Astarot och Edrei, Ogs hufvudstäder i Basan; detta gafs åt Makirs, Manasses sons, barn, nämligen åt ena hälften af Makirs barn, efter deras släkter.

4 Mos. 32: 39 f. Jos. 17: 1 f.

32. Dessa voro de arfslotter, som Mose utskiftade på Moabs hedar, på andra sidan Jeriko-Jordan, på östra sidan.

33. Men åt Levi stam gaf Mose icke någon arfvedel. Herren, Israels Gud, är deras arfvedel, såsom han har sagt dem.

14 Kapitlet.

Västjordanlandets fördelning. Kalebs arfvedel.

Och dessa äro de arfslotter, som Israels barn fingo i Kanaans land, de som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och hufvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar utskiftade åt dem, 4 Mos. 34: 17 f.

2. nämligen genom lottkastning om hvars och ens arfvedel, såsom Herren hade bjudit genom Mose angående de nio stammarna och den ena halfva stammen.

4 Mos. 26: 55. 33: 54. 34: 13 f. Apg. 13: 19.

3. Ty de två öfriga stammarna och den andra halfva stammen hade af Mose fått sin arfvedel på andra sidan Jordan, men åt leviterna hade han icke gifvit någon arfvedel bland dem.

5 Mos. 3: 12 f.

4. Ty Josefs barn utgjorde två stammar, Manasse och Efraim; och åt leviterna gaf man icke någon särskild del af landet, utan allenast några städer att bo i, med tillhörande utmarker för deras boskap och deras öfriga egendom.

1 Mos. 48: 5. 4 Mos. 35: 2 f.

5. Såsom Herren hade bjudit Mose, så gjorde Israels barn, då de utskiftade landet.

6. Juda barn trädde fram inför Josua i Gilgal, och kenaséen Kaleb, Jefunnes son, sade till honom: »Du vet själf hvad Herren sade till gudsmannen Mose angående mig och dig i Kades-Barnea.

4 Mos. 14: 24, 30. 32: 11 f. 5 Mos. 1: 36, 38.

7. Jag var fyrtio år gammal, då Herrens tjänare Mose sände mig åstad från Kades-Barnea för att bespeja landet, och jag afgaf sedan berättelse därom inför honom efter mitt bästa förstånd.

4 Mos. 13: 7. 14: 6 f.

8. Mina bröder, som hade varit där uppe med mig, förfärade folkets hjärtan, men jag efterföljde i allt Herren, min Gud. 4 Mos. 13: 31 f. 5 Mos. 1: 28.

9. Då svor Mose på den dagen och sade: 'Sannerligen, det land, som din fot har beträdt, skall vara din och dina barns arfvedel för evärdlig tid, därför att du i allt har efterföljt Herren, min Gud.' 5 Mos. 11: 24. Jos. 1: 3. Dom. 1: 20.

10. Och se, nu har Herren låtit mig lefva, såsom han sade, i ytterligare fyrtiofem år, sedan Herren talade så till Mose — de år Israel vandrade i öknen; se, jag är nu i dag åttiofem år gammal.

11. Ännu i dag är jag lika stark som jag var den dag då Mose sände mig åstad, ja, sådan min kraft då var, sådan är den ännu, vare sig det gäller att strida eller att vara ledare och anförare. Syr. 46: 11.

12. Så gif mig nu denna bergsbygd, om hvilken Herren talade på den dagen. Du hörde ju själf då, att anakiterna bo där, och att där finnas stora befästa städer; måhända är Herren med mig, så att jag kan fördrifva dem, såsom Herren har sagt.»

13. Då välsignade Josua Kaleb, Jefunnes son, och gaf honom så Hebron till arfvedel. Jos. 21: 12. 1 Mosk. 2: 56.

14. Alltså fick då kenaséen Kaleb, Jefunnes son, Hebron till arfvedel, så-

som det är ännu i dag, därför att han i allt hade efterföljt Herren, Israels Gud.

15. Men Hebron hette fordom Kirjat-Arba*, efter den störste mannen bland anakiterna. Och landet hade nu ro från krig.

15 Kapitlet.

Juda stams gränser och städer.

Juda barns stam fick, efter sina släkter, sin lott söderut intill Edoms gräns, intill öknen Sin, längst ned i söder.

4 Mos. 34: 3 f.

2. Och deras södra gräns begynte vid ändan af Salthafvet, vid dess sydligaste vik,

3. gick vidare söder om Skorpionhöjden och fram till Sin, drog sig så upp söder om Kades-Barnea, gick därpå framom Hesron och drog sig upp till Addar samt böjde sig sedan mot Karka.

4. Vidare gick den fram till Asmon och därifrån ut till Egyptens bäck; sedan gick gränsen ut vid hafvet. »Detta», sade han, »skall vara eder gräns i söder.»

5. Gränsen i öster var Salthafvet ända till Jordans utlopp. Och gränsen på norra sidan begynte vid den vik af hafvet, där Jordan har sitt utlopp.

6. Därifrån drog sig gränsen upp mot Bet-Hogla och gick fram norr om Bet-Haaraba; vidare drog sig gränsen upp till Bohans, Rubens sons, sten.

Jos. 18: 17.

7. Därpå drog sig gränsen upp till Debir från Akors dal i nordlig riktning mot det Gilgal, som ligger midt emot Adummimshöjden, söder om bäcken; sedan gick gränsen fram till Semeskällans vatten och så ut till Rogelskällan.

8. Vidare drog sig gränsen upp åt Hinnoms sons dal, söder om Jebus' höjd, det är Jerusalem; därpå drog sig gränsen upp till toppen af det berg, som ligger gent emot Hinnomsdalen, västerut, i norra ändan af Refaimsdalen.

9. Och från toppen af detta berg drog sig gränsen fram till Neftoavattnets källa och vidare till städerna i Efrons bergsbygd; sedan drog sig gränsen till Baala, det är Kirjat-Jearim.

10. Och från Baala böjde sig gränsen åt väster mot Seirs bergsbygd och gick fram till Jearims bergshöjd, det är Kesalon, norr om denna, och gick så ned till Bet-Semes och framom Timna.

11. Vidare gick gränsen till Ekrons höjd, norrut; därpå drog sig gränsen till Sickeron, gick så framom berget Baala och därifrån ut till Jabneel; sedan gick gränsen ut vid hafvet.

12. Och gränsen i väster följde Stora hafvet; det utgjorde gränsen.

Dessa voro Juda barns gränser rundt omkring, efter deras släkter.

13. Men åt Kaleb, Jefunnes son, gafs, efter Herrens befallning till Josua, en särskild del bland Juda barn, nämligen Arbas, Anaks faders, stad, det är Hebron.

4 Mos. 14: 24. Jos. 14: 13 f. Dom. 1: 20.

14. Och Kaleb fördref därifrån Anaks tre söner, Sesai, Ahiman och Talmai, Anaks afkomlingar.

4 Mos. 13: 23. Dom. 1: 10 f.

15. Därifrån drog han upp mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-Sefer.

16. Och Kaleb sade: »Åt den som angriper Kirjat-Sefer och intager det vill jag gifva min dotter Aksa till hustru.»

17. När då Otniel, son till Kenas, Kalebs broder, intog det, så gaf han honom sin dotter Aksa till hustru.

Dom. 3: 9. 1 Krön. 4: 13.

18. Och då hon kom till honom, intalade hon honom att begära ett stycke åkermark af hennes fader; och hon steg hastigt ned från åsnan. Då sade Kaleb till henne: »Hvad önskar du?»

19. Hon sade: »Gif mig en afskedsskänk, eftersom du har bortgift mig till det torra Sydlandet; gif mig vattenkällor.» Då gaf han henne Illiotkällorna och Tatiotkällorna.

20. Detta var nu Juda barns stams arfvedel, efter deras släkter.

21. Och de städer, som lågo ytterst i Juda barns stam, mot Edoms gräns, i Sydlandet, voro: Kabseel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, Adada,

23. Kedes, Hasor och Jitnan,

24. Sif, Telem, Bealot,

25. Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det är Hasor,

26. Amam, Sema, Molada,

27. Hasar-Gadda, Hesmon, Bet-Pelet,

28. Hasar-Sual, Beer-Seba och Bisjotja,

29. Baala, Ijim, Esem,

30. Eltolad, Kesil, Horma,

31. Siklag, Madmanna, Sansanna,

* D. å. Arbas stad; jfr 15: 13.

32. Lebaot, Silhim, Ain och Rimmon — tillsammans tjugunio städer med sina byar.

33. I Låglandet: Estaol, Sorga, Asna,
34. Sanoa och En-Gannim, Tappua och Enam,
35. Jarmut och Adullam, Soko och Aseka,
36. Saaraim, Aditaim, Gedera och Gederotaim — fjorton städer med sina byar;
37. Senan, Hadasa, Migdal-Gad,
38. Dilean, Mispe, Jokteel,
39. Lakis, Boskat, Eglon,
40. Kabbon, Lamas, Kitlis,
41. Gederot, Bet-Dagon, Naama och Mackeda — sexton städer med sina byar;
42. Libna, Eter, Asan,
43. Jifta, Asna, Nesib,
44. Kegila, Aksib och Maresa — nio städer med sina byar;
45. Ekron med underlydande städer och byar;
46. från Ekron till hafvet allt hvad som ligger på sidan om Asdod samt dithörande byar;
47. vidare Asdod med underlydande städer och byar, Gasa med underlydande städer och byar ända till Egyptens bäck och fram till Stora hafvet, som utgjorde gränsen.

48. Och i Bergsbygden: Samir, Jattir, Soko,
49. Danna, Kirjat-Sanna, det är Debir,
50. Anab, Estemo, Anim,
51. Gosen, Holon och Gilo — elfva städer med sina byar;
52. Arab, Ruma, Esean,
53. Janum, Bet-Tappua, Afeka,
54. Humta, Kirjat-Arba, det är Hebron, och Sior — nio städer med sina byar;
55. Maon, Karmel, Sif, Juta,
56. Jisreel, Jokdeam och Sanoa,
57. Kain, Gibea och Timna — tio städer med sina byar;
58. Halhul, Bet-Sur, Gedor,
59. Maarat, Bet-Anot och Eltekon — sex städer med sina byar;
60. Kirjat-Baal, det är Kirjat-Jearim, och Rabba — två städer med sina byar.
61. I Öknen: Bet-Haaraba, Middin, Sekaka,
62. Nibsan, Ir-Hammela och En-Gedi — sex städer med sina byar.

63. Men jebuséerna, som bodde i Jerusalem, kunde Juda barn icke fördrifva; därför bodde ock jebuséerna kvar bland Juda barn i Jerusalem, såsom de göra ännu i dag.
Dom. 1: 21. 2 Sam. 5: 6 f.

16 Kapitlet.

Josefs barns och särskildt Efraims barns arfvedel.

Och lotten föll ut för Josefs barn sålunda: Landet från Jeriko-Jordan till Jerikos vatten österut, öknen, som från Jeriko höjer sig uppåt Bergsbygden mot Betel.
2. Och gränsen gick vidare från Betel till Lus och så fram till arkiternas område, mot Atarot. Dom. 1: 26.
3. Därefter gick den västerut ned till jafletiternas område, ända till Nedre Bet-Horons område och till Geser; sedan gick den ut vid hafvet.
4. Detta fingo nu Josefs barn, Manasse och Efraim, till arfvedel.
5. Efraims barn fingo, efter sina släkter, sina gränser sålunda: Gränsen för deras arfvedel i öster gick från Atrot-Addar ända till Öfre Bet-Horon.
6. Sedan gick gränsen ut vid hafvet. I norr var Mikmetat gräns. Därifrån böjde sig gränsen österut till Taanat-Silo. Därefter gick den fram där i öster till Janoa.
7. Från Janoa gick den ned till Atarot och Naara, träffade så Jeriko och gick ut vid Jordan.
8. Från Tappua gick gränsen västerut till Kanabäcken och gick sedan ut vid hafvet. Detta var Efraims barns stams arfvedel, efter deras släkter.
9. Dit hörde ock de städer, som afsöndrades åt Efraims barn inom Manasse barns arfvedel, alla dessa städer med sina byar. Jos. 17: 9 f.
10. Men de fördrefvo icke kananéerna, som bodde i Geser; därför bodde ock kananéerna kvar bland Efraims barn, såsom de göra ännu i dag, men de blefvo arbetspliktiga tjänare under dem.
Jos. 17: 13. Dom. 1: 29. 1 Kon. 9: 16, 21.

17 Kapitlet.

Manasse arfvedel väster om Jordan.

Och Manasses stam fick sin lott sålunda, ty han var Josefs förstfödde: Makir, Manasses förstfödde, Gileads fader, fick Gilead och Basan, ty han var en stridsman. 4 Mos. 32: 39 f. 5 Mos. 3: 15.
2. Manasses öfriga barn fingo ock land, efter sina släkter: Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn, Sikems barn, Hefers barn och Semidas barn. Dessa

voro Manasses, Josefs sons, manliga afkomlingar, efter deras släkter.

3. Men Selofhad, son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, hade inga söner, utan allenast döttrar; och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.

4 Mos. 26: 33. 27: 1 f. 36: 10 f.

4. Dessa trädde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och stamhöfdingarna och sade: »Herren bjöd Mose att gifva oss en arfvedel bland våra bröder.» Då gaf man dem, efter Herrens befallning, en arfvedel bland deras faders bröder.

5. Alltså blefvo de lotter, som tillföllo Manasse, tio — förutom Gileads land och Basan på andra sidan Jordan —

6. eftersom Manasses döttrar fingo en arfvedel bland hans söner. Men Gileads land hade Manasses öfriga barn fått.

Jos. 18: 29 f.

7. Och Manasse fick sin gräns bestämd sålunda: Den gick från Aser till Mikmetat, som ligger gent emot Sikem; därefter gick gränsen åt höger, till En-Tappuas inbyggare.

8. (Tappuas land tillföll nämligen Manasse, men själfva Tappua, inemot Manasse gräns, tillföll Efraims barn.)

9. Och gränsen gick vidare ned till Kanabäcken, söder om bäcken; men städerna där tillföllo Efraim, fastän de låga bland Manasse städer. Manasse gräns gick vidare norr om bäcken och gick sedan ut vid hafvet.

Jos. 16: 9.

10. Det som låg söder om den tillföll Efraim, men det som låg norr om den tillföll Manasse, och deras gräns var hafvet; och i norr nådde de till Aser och i öster till Isaskar.

11. Och inom Isaskar och Aser fick Manasse Bet-Sean med underlydande orter, Jibleam med underlydande orter, invånarna i Dor och därunder lydande orter, invånarna i En-Dor och därunder lydande orter, invånarna i Taanak och därunder lydande orter, invånarna i Megiddo och därunder lydande orter, de tre höjdernas land.

12. Men Manasse barn kunde icke intaga dessa städer, utan kananéerna förmådde hålla sig kvar där i landet.

Dom. 1: 27 f.

13. När sedan Israels barn blefvo de starkare, gjorde de kananéerna arbetspliktiga under sig; de fördrefvo dem icke heller då.

14. Och Josefs barn talade till Josua och sade: »Hvarför har du gifvit oss till arfvedel allenast en lott och ett skifte, ändock vi äro ett talrikt folk, då ju Herren hittintills har välsignat oss?»

15. Då svarade Josua dem: »Om du är ett för talrikt folk, så drag upp till skogsbygden och röj dig där mark i perisséernas och rafaéernas land, eftersom Efraims bergsbygd är dig för trång.»

16. Men Josefs barn sade: »I bergsbygden finnes icke rum nog för oss; och de kananéer, som bo i dalbygden, hafva allesammans stridsvagnar af järn, både de som bo i Bet-Sean och därunder lydande orter och de som bo i Jisreels dal.»

Dom. 1: 19.

17. Josua sade till Josefs hus, till Efraim och Manasse: »Du är ett talrikt folk och har stor kraft, därför skall du icke hafva allenast en lott;

18. utan du skall få en bergsbygd, som ju ock är en skogsbygd, men som du skall röja upp, så att till och med utkanterna däraf skola tillhöra dig. Ty du måste fördrifva kananéerna, eftersom de hafva stridsvagnar af järn och äro så starka.»

18 Kapitlet.

Uppenbarelsetältet i Silo. Anordningar för utskiftande af landområden åt de sju stammar, som ännu ej fått någon arfvedel. Benjamins stams arfvedel.

Och Israels barns hela menighet församlade sig i Silo och uppsatte där uppenbarelsetältet, då nu landet var dem underdånigt.

Jer. 7: 12.

2. Men ännu återstodo af Israels barn sju stammar, som icke hade fått sin arfvedel sig tillskiftad.

3. Därför sade Josua till Israels barn: »Huru länge viljen I försumma att gå åstad och taga i besittning det land, som Herren, edra fäders Gud, har gifvit eder?

4. Utsen åt eder tre män för hvar stam, så skall jag sända dem åstad, att de må stå upp och draga omkring i landet och sätta upp en beskrifning däröfver, efter som hvars och ens arfvedel skall blifva, och så komma tillbaka till mig.

5. De skola nämligen uppdela det åt sig i sju delar, hvarvid Juda skall förblifva vid sitt område i söder och Josefs hus förblifva vid sitt område i norr.

6. Och sedan skolen I sätta upp beskrifningen öfver landet, sålunda delad i sju delar, och bära den hit till mig,

så vill jag kasta lott för eder här inför Herren, vår Gud.

7. Ty leviterna få ingen särskild del bland eder, utan Herrens prästadöme är deras arfvedel; och Gad och Ruben och ena hälften af Manasse stam hafva redan fått sin arfvedel på andra sidan Jordan, på östra sidan, den arfvedel, som Herrens tjänare Mose gaf dem.»
4 Mos. 18: 20 f. 32: 33. 5 Mos. 10: 9. 18: 2. Jos. 13: 14.

8. Och männen stodo upp och gingo åstad; och när de gingo åstad, bjöd Josua dem, att de skulle sätta upp en beskrifning öfver landet, i det han sade: »Gån åstad och dragen omkring i landet och sätten upp en beskrifning däröfver, och vänden sedan tillbaka till mig, så vill jag kasta lott för eder här inför Herren i Silo.»

9. Så gingo då männen åstad och drogo genom landet och satte i en skrifvelse upp en beskrifning öfver det, deladt i sju delar, efter städerna, och kommo så tillbaka till Josua i lägret vid Silo.

10. Sedan kastade Josua lott för dem i Silo inför Herren, och Josua utskiftade där landet åt Israels barn, efter deras afdelningar.

11. Då nu lotten drogs för Benjamins barns stam, efter deras släkter, föll den ut så, att det område, som lotten gaf dem, låg mellan Juda barns och Josefs barns områden.

12. Deras gräns på norra sidan begynte vid Jordan, och gränsen drog sig så upp mot Jerikos höjd i norr och uppåt bergsbygden västerut och gick så ut i öknen vid Bet-Aven.

13. Därifrån gick gränsen fram till Lus, till höjden söder om Lus, det är Betel; sedan gick gränsen ned till Atrot-Addar öfver berget söder om Nedre Bet-Horon. 1 Mos. 28: 19.

14. Och gränsen drog sig vidare framåt och böjde sig på västra sidan söderut från berget, som ligger gent emot Bet-Horon, söder därom, och gick så ut till Kirjat-Baal, det är staden Kirjat-Jearim inom Juda barns område. Detta var västra sidan.

15. Och södra sidan begynte vid ändan af Kirjat-Jearims område, och gränsen gick så åt väster fram till Neftoa-vattnets källa. Jos. 15: 9.

16. Sedan gick gränsen ned till ändan af det berg, som ligger gent emot Hinnoms sons dal, norrut i Refaimsdalen, och därefter ned i Hinnomsdalen, på södra sidan om Jebus' höjd, och gick så ned till Rogelskällan.
Jos. 15: 7 f.

17. Därpå drog den sig norrut och gick fram till Semeskällan och vidare till Gelilot, som ligger midt emot Adummimshöjden, och gick så ned till Bohans, Rubens sons, sten. Jos. 15: 6.

18. Vidare gick den fram till den höjd, som ligger framför Hedmarken, norrut, och så ned till Hedmarken.

19. Sedan gick gränsen fram till Bet-Hoglas höjd, norrut, och så gick gränsen ut till Salthafvets norra vik, vid Jordans södra ända. Detta var södra gränsen.

20. Men på östra sidan var Jordan gränsen. Detta var Benjamins barns arfvedel med dess gränser rundt omkring, efter deras släkter.

21. Och de städer, som tillföllo Benjamins barns stam, efter deras släkter, voro: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Kesis,
22. Bet-Haaraba, Semaraim, Betel,
23. Avim, Para, Ofra,
24. Kefar-Haammoni, Ofni och Geba — tolf städer med sina byar;
25. Gibeon, Rama, Beerot,
26. Mispe, Kefira, Mosa,
27. Rekem, Jirpeel, Tarala,
28. Sela, Elef, Jebus, det är Jerusalem, Gibeat och Kirjat — fjorton städer med sina byar. Detta var nu Benjamins barns arfvedel, efter deras släkter

19 Kapitlet.

Simeons, Sebulons, Isaskars, Asers, Naftalis och Dans stammars arfslotter. Josuas särskilda arfvedel.

Och den andra lotten föll ut för Simeon, för Simeons barns stam, efter deras släkter; och de fingo sin arfvedel inom Juda barns arfvedel.
1 Mos. 49: 7.

2. De fingo inom dessas arfvedel Beer-Seba, Seba, Molada,
3. Hasar-Sual, Bala, Esem,
4. Eltolad, Betul, Horma,
5. Siklag, Bet-Hammarkabot, Hasar-Susa,
6. Bet-Lebaot och Saruhen — tretton städer med deras byar;
7. Aln, Rimmon, Eter och Asan — fyra städer med deras byar;
8. därtill alla de byar, som lågo rundt omkring dessa städer, ända till Baalat-Beer, det sydliga Rama. Detta var Simeons barns arfvedel, efter deras släkter.

9. Ur Juda barns skifte fingo Simeons barn sin arfvedel, ty Juda barns lott var för stor för dem; därför fingo Simeons barn sin arfvedel inom deras arfvedel.

10. Den tredje lotten drogs ut för Sebulons barn, efter deras släkter; och gränsen för deras arfvedel gick ända till Sarid.

11. Därifrån drog sig deras gräns västerut uppåt till Mareala och träffade Dabbeset och träffade vidare dalen, som ligger gent emot Jokneam.

12. På andra sidan från Sarid, österut mot solens uppgång, vände den sig åt Kislot-Tabors område och gick vidare till Dobrat och upp till Jafia.

13. Därifrån gick den fram österut mot solens uppgång till Gat-Hefer och Et-Kasin och vidare till det Rimmon, som sträcker sig till Nea.

14. Härförbi böjde sig gränsen i norr till Hannaton och gick så ut vid Jifta-Els dal.

15. Och den omfattade Kattat, Nahalal, Simron, Jidala och Bet-Lehem — tolf städer med deras byar.

16. Detta var Sebulons barns arfvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.

17. För Isaskar föll den fjärde lotten ut, för Isaskars barn, efter deras släkter.

18. Och deras gräns omfattade Jisreel, Kesullot, Sunem,

19. Hafaraim, Sion, Anaharat,

20. Rabbit, Kisjon, Ebes,

21 Remet, En-Gannim, En-Hadda och Bet-Passes;

22. och gränsen träffade Tabor, Sahasuma och Bet-Semes; och deras gräns gick ut vid Jordan — sexton städer med deras byar.

23. Detta var Isaskars barns stams arfvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.

24. Den femte lotten föll ut för Asers barns stam, efter deras släkter.

25. Och deras gräns omfattade Helkat, Hali, Beten, Aksaf,

26. Alammelek, Amead och Miseal; och vid hafvet träffade den Karmel och Sihor-Libnat.

27. Därefter vände den sig åt öster till Bet-Dagon och träffade Sebulon och Jifta-Els dal i norr, vidare Bet-Haemek och Negiel och gick så ut till Kabul i norr.

28. Och den omfattade Ebron, Rehob, Hammon och Kana, ända upp till Stora Sidon.

29. Och gränsen vände sig till Rama och gick fram till den befästa staden Tyrus; sedan vände sig gränsen till Hosa och gick så ut vid hafvet där landsträckan vid Aksib begynner.

30. Och den omfattade Umma, Afek och Rehob — tjugutvå städer med deras byar.

31. Detta var Asers barns stams arfvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.

32. För Naftali barn föll den sjätte lotten ut, för Naftali barn efter deras släkter.

33. Och deras gräns gick från Helef, från terebinten i Saanannim till Adami-Hannekeb och Jabneel, ända till Lackum, och gick så ut vid Jordan.

34. Och gränsen vände sig västerut till Asnot-Tabor och gick vidare därifrån till Huckok; den träffade Sebulon i söder, och Aser träffade den i väster och Juda med Jordan i öster.

35. Och den omfattade de befästa städerna Siddim, Ser och Hammat, Rackat och Kinneret,

36. Adama, Rama, Hasor,

37. Kedes, Edrei, En-Hasor,

38. Jireon och Migdal-El, Horem, Bet-Anat och Bet-Semes — nitton städer med deras byar.

39. Detta var Naftali barns stams arfvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.

40. För Dans barns stam, efter deras släkter, föll den sjunde lotten ut.

41. Och gränsen för deras arfvedel omfattade Sorga, Estaol, Ir-Semes,

42. Saalabbin, Ajalon, Jitla,

43. Elon, Timna, Ekron,

44. Elteke, Gibbeton, Baalat,

45. Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon,

46. Me-Hajarkon och Harackon, tillika med området framför Jafo.

47. (Men när sedan Dans barns område gick förloradt för dem, drogo Dans barn upp och belägrade Lesem och intogo det och slogo dess invånare med svärdsegg; och sedan de så tagit det i besittning, bosatte de sig där och kallade Lesem Dan, efter Dans, sin faders, namn.) Dom. 1: 34. 18: 27 f.

48. Detta var Dans barns stams arfvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.

49. När Israels barn så hade utskiftat landet efter dess gränser, gåfvo de åt Josua, Nuns son, en särskild arfvedel ibland sig.

50. Efter Herrens befallning gåfvo de honom nämligen den stad, som han

begärde, Timnat-Sera i Efraims bergsbygd; och han bebyggde staden och bosatte sig där.

51. Dessa voro de arfslotter, som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och hufvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar utskiftade genom lottkastning i Silo inför Herrens ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet. Så afslutade de nu fördelningen af landet. Jos. 14: 1. 18: 1.

20 Kapitlet.

De sex fristäderna.

Och Herren talade till Josua och sade: 2 Mos. 21: 13.

4 Mos. 35: 9 f. 5 Mos. 19: 2 f.

2. »Tala till Israels barn och säg: Utsen åt eder de fristäder, om hvilka jag har talat till eder genom Mose,

3. de städer, till hvilka en dråpare, som ouppsåtligen, utan vett och vilja, dödat någon, må kunna fly; och I skolen hafva dem såsom tillflyktsorter undan blodshämnaren.

4. Och när någon flyr till en af dessa städer, skall han stanna vid ingången till stadsporten och omtala sin sak för de äldste i den staden; därefter må de taga honom in i staden till sig och gifva honom en plats, där han får bo ibland dem.

5. Och om blodshämnaren förföljer honom, skola de icke öfverlämna dråparen i hans hand, eftersom han utan vett och vilja dödat sin nästa och utan att förut hafva burit hat till honom.

6. Och han skall stanna kvar där i staden, till dess han har stått till rätta inför menigheten, och till dess den dåvarande öfversteprästen har dött; sedan må dråparen vända tillbaka och komma till sin stad och sitt hus igen, till den stad, från hvilken han flytt.»

7. Så helgade de då härtill Kedes i Galileen, i Naftali bergsbygd, Sikem i Efraims bergsbygd och Kirjat-Arba, det är Hebron, i Juda bergsbygd.

8. Och på andra sidan Jeriko-Jordan, på östra sidan, utsågo de därtill inom Rubens stam Beser i öknen på slätten, inom Gads stam Ramot i Gilead och inom Manasse stam Golan i Basan.

5 Mos. 4: 41 f.

9. Dessa voro de städer, som för alla Israels barn och för de främlingar, som bodde ibland dem, bestämdes att vara sådana orter, till hvilka hvar och en som ouppsåtligen dödat någon finge fly, så att han skulle slippa dö för blodshämnarens hand, innan han stått till rätta inför menigheten.

21 Kapitlet.

Leviternas fyrtioåtta städer; bland dem tretton präststäder.

Och hufvudmännen för leviternas familjer trädde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och hufvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar

2. och talade till dem i Silo i Kanaans land och sade: »Herren bjöd genom Mose, att man skulle gifva oss städer att bo i, med tillhörande utmarker för vår boskap.»

Jos. 18: 1. 4 Mos. 35: 1 f.

3. Så gåfvo då Israels barn, efter Herrens befallning, af sina arfslotter åt leviterna följande städer med tillhörande utmarker.

4. För kehatiternas släkter föll lotten ut så, att bland dessa leviter prästen Arons söner genom lotten fingo ur Juda stam, ur simeoniternas stam och ur Benjamins stam tretton städer.

5. Och Kehats öfriga barn fingo genom lotten ur Efraims stams släkter, ur Dans stam och ur ena hälften af Manasse stam tio städer.

6. Gersons barn åter fingo genom lotten ur Isaskars stams släkter, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur andra hälften af Manasse stam, i Basan, tretton städer.

7. Meraris barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam tolf städer.

8. Israels barn gåfvo nu åt leviterna dessa städer med tillhörande utmarker, genom lottkastning, såsom Herren hade bjudit genom Mose.

9. Ur Juda barns stam och ur Simeons barns stam gaf man följande här namngifna städer:

10. Bland kehatiternas släkter bland Levi barn fingo Arons söner följande, ty dem träffade lotten först:

1 Krön. 6: 54 f.

11. Man gaf dem Arbas, Anoks faders, stad, det är Hebron, i Juda bergsbygd, med dess utmarker rundt omkring. Jos. 14: 15. 15: 13.

12. Men åkerjorden och byarna, som hörde till staden, gaf man till besittning åt Kaleb, Jefunnes son.

Jos. 14: 13 f. 1 Krön. 6: 56.

13. Åt prästen Arons söner gaf man alltså dråparfristaden Hebron med dess

utmarker, vidare Libna med dess utmarker, Jos. 20: 7. 1 Krön. 6: 57 f.

14. Jattir med dess utmarker, Estemoa med dess utmarker,

15. Holon med dess utmarker, Debir med dess utmarker,

16. Ain med dess utmarker, Jutta med dess utmarker och Bet-Semes med dess utmarker — nio städer ur dessa två stammar;

17. och ur Benjamins stam Gibeon med dess utmarker, Geba med dess utmarker,

18. Anatot med dess utmarker och Almon med dess utmarker — fyra städer.

19. De städer, som Arons söner, prästerna, fingo, utgjorde alltså tillsammans tretton städer, med tillhörande utmarker.

20. Och Kehats barns släkter af leviterna, nämligen de öfriga Kehats barn, fingo ur Efraims stam följande städer, som lotten bestämde åt dem:

21. Man gaf dem dråparfristaden Sikem med dess utmarker i Efraims bergsbygd, Geser med dess utmarker,

22. Kibsaim med dess utmarker och Bet-Horon med dess utmarker — fyra städer;

23. och ur Dans stam Elteke med dess utmarker, Gibbeton med dess utmarker,

24. Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker — fyra städer;

25. och ur ena hälften af Manasse stam Taanak med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker — två städer.

26. De städer, som de öfriga Kehats barns släkter fingo, utgjorde alltså tillsammans tio, med tillhörande utmarker.

27. Bland leviternas släkter fingo vidare Gersons barn ur ena hälften af Manasse stam dråparfristaden Golan i Basan med dess utmarker och Beestera med dess utmarker — två städer;

28. och ur Isaskars stam Kisjon med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker,

29. Jarmut med dess utmarker och En-Gannim med dess utmarker — fyra städer;

30. och ur Asers stam Miseal med dess utmarker, Abdon med dess utmarker,

31. Helkat med dess utmarker och Rehob med dess utmarker — fyra städer;

32. och ur Naftali stam dråparfristaden Kedes i Galileen med dess utmarker, Hammot-Dor med dess utmarker och Kartan med dess utmarker — tre städer.

33. Gersoniternas städer, efter deras släkter, utgjorde alltså tillsammans tretton städer, med tillhörande utmarker.

34. Och de öfriga leviterna, Meraris barns släkter, fingo ur Sebulons stam Jokneam med dess utmarker, Karta med dess utmarker,

35. Dimna med dess utmarker och Nahalal med dess utmarker — fyra städer;*

38. och ur Gads stam dråparfristaden Ramot i Gilead med dess utmarker, Mahanaim med dess utmarker,

39. Hesbon med dess utmarker och Jaeser med dess utmarker — tillsammans fyra städer.

40. De städer, som dessa de öfriga leviternas släkter, Meraris barn, fingo på sin lott, efter sina släkter, utgjorde alltså tillsammans tolf städer.

41. Tillsammans utgjorde levitstäderna inom Israels barns besittningsområde fyrtioåtta städer, med tillhörande utmarker. 4 Mos. 35: 7.

42. Hvar och en af dessa städer skulle bestå af själfva staden och tillhörande utmarker rundt omkring. Så var det med alla dessa städer.

43. Så gaf då Herren åt Israel hela det land, som han med ed lofvat gifva åt deras fäder; och de togo det i besittning och bosatte sig där. 1 Mos. 12: 7. 13: 15. 15: 18 f. 26: 3. 28: 13. Jos. 1: 3 f.

44. Och Herren lät dem hafva ro på alla sidor, alldeles såsom han med ed lofvat deras fäder; och ingen af deras fiender kunde stå dem emot, utan Herren gaf alla deras fiender i deras hand. 5 Mos. 11: 25.

45. Intet uteblef af allt det goda, som Herren hade lofvat Israels hus; det gick allt i fullbordan.

Jos. 23: 14. 1 Kon. 8: 56.

22 Kapitlet.

Altaret vid Jordan.

Då kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna och ena hälften af Manasse stam och sade till dem:

* Såsom v 36 och v. 37 upptagas i vår gamla bibelöfversättning följande verser, som dock saknas i de bästa hebreiska handskrifterna: »och ur Rubens stam Beser med dess utmarker, Jahas med dess utmarker, Kedemot med dess utmarker och Mefaat med dess utmarker — fyra städer.»

2. »I hafven hållit allt hvad Herrens tjänare Mose har bjudit eder; I hafven ock lyssnat till mina ord, hvadhelst jag har befallt eder.

4 Mos. 32: 20 f., 29 f. 5 Mos. 3: 18 f. Jos. 1: 12 f.

3. I hafven under denna långa tid ända till denna dag icke öfvergifvit edra bröder, och I hafven hållit hvad Herrens, eder Guds, bud har befallt eder hålla.

4. Och nu har Herren, eder Gud, låtit edra bröder komma till ro, såsom han sagt dem; så vänden nu om och gån hem till edra hyddor i det land I fått till besittning, det som Herrens tjänare Mose gifvit eder på andra sidan Jordan.

4 Mos. 32: 33. 5 Mos. 3: 12 f. Jos. 13: 8.

5. Allenast hållen noga och gören efter de bud och den lag, som Herrens tjänare Mose har gifvit eder, så att I älsken Herren, eder Gud, och alltid vandren på hans vägar och iakttagen hans bud och hållen eder till honom och tjänen honom af allt edert hjärta och af all eder själ.» 5 Mos. 10: 12. 13: 4.

6. Och Josua välsignade dem och lät dem gå, och så gingo de hem till sina hyddor.

7. Ty åt ena hälften af Manasse stam hade Mose gifvit land i Basan, och åt andra hälften hade Josua gifvit land jämte deras bröder på andra sidan Jordan, på västra sidan. Då nu Josua lät dem gå hem till sina hyddor,

Jos. 17: 1 f. 18: 7.

8. välsignade han dem och sade till dem: »Vänden tillbaka till edra hyddor med de stora skatter I hafven fått, med boskap i stor myckenhet, med silfver, guld, koppar och järn och kläder i stor myckenhet; skiften så med edra bröder bytet från edra fiender.»

4 Mos. 31: 26 f. 1 Sam. 30: 24.

9. Så vände då Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam tillbaka och gingo bort ifrån de öfriga Israels barn, bort ifrån Silo i Kanaans land, för att begifva sig till Gileads land, det land de fått till besittning och där de skulle hafva sina besittningar, efter Herrens befallning genom Mose.

10. Då nu Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam kommo till kretsarna vid Jordan i Kanaans land, byggde de ett altare där vid Jordan, ett ansenligt altare.

11. Och de öfriga Israels barn fingo höra sägas: »Se, Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam hafva byggt ett altare midt emot Kanaans land, i kretsarna vid Jordan, på andra sidan om de öfriga Israels barn.»

12. Då nu Israels barn hörde detta, församlade sig deras hela menighet i Silo för att draga upp till strid mot dem.

13. Därpå sände Israels barn Pinehas till Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam, i Gileads land, Pinehas, prästen Eleasars son,

4 Mos. 25: 7.

14. och med honom tio höfdingar, en höfding för hvar stamfamilj inom Israels alla stammar; hvar och en af dem var hufvudman för sin familj inom Israels ätter.

15. Och när de så kommo till Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam i Gileads land, talade de till dem och sade:

16. »Så säger hela Herrens menighet: Hvad är detta för en otrohet som I hafven begått mot Israels Gud, då I nu hafven vändt eder bort ifrån Herren, därigenom att I hafven byggt eder ett altare och sålunda nu satt eder upp mot Herren?

17. Är det icke nog, att vi hafva begått missgärningen med Peor, från hvilken vi ännu i dag icke hafva blifvit renade, och för hvilken en hemsökelse drabbade Herrens menighet?

4 Mos. 25: 3 f. 5 Mos. 4: 3.

18. Viljen I ock nu vända eder bort ifrån Herren? Om I i dag sätten eder upp mot Herren, då skall för visso i morgon hans förtörnelse drabba Israels hela menighet.

19. Men om det land I fått till besittning tyckes eder vara orent, så dragen öfver till det land Herren tagit till besittning, där Herrens tabernakel har sin plats, och hafven edra besittningar där bland oss. Sätten eder icke upp mot Herren och sätten eder icke upp mot oss genom att bygga eder ett altare, ett annat än Herrens, vår Guds, altare.

20. När Akan, Seras son, hade trolöst förgripit sig på det tillspillogifna, kom icke då förtörnelse öfver Israels hela menighet, så att han själf icke blef den ende som förgicks genom den missgärningen?» Jos. 7: 1 f. 1 Krön. 2: 7.

21. Då svarade Rubens barn och Gads barn och ena hälften af Manasse stam och talade till hufvudmännen för Israels ätter:

22. »Gud, Herren Gud, ja, Gud, Herren Gud, han vet det och Israel

må ock veta det: Sannerligen, om detta har skett i upproriskhet och otrohet mot Herren — du må då i dag undandraga oss din hjälp! —

23. om vi byggt altaret åt oss, därför att vi vilja vända oss bort ifrån Herren, och om vi vilja offra därpå brännoffer eller spisoffer eller frambära tackoffer därpå, då må Herren själf utkräfva hvad vi förskylt.

24. Nej, vi hafva sannerligen gjort så af fruktan för hvad som kunde hända, i det att vi tänkte, att edra barn i framtiden skulle kunna säga till våra barn: 'Hvad hafven I att göra med Herren, Israels Gud?

25. Herren har ju satt Jordan till gräns mellan oss och eder, I Rubens barn och Gads barn; alltså hafven I ingen del i Herren.' Och så skulle edra barn kunna hindra våra barn från att frukta Herren.

26. Därför sade vi: Låtom oss företaga oss att bygga detta altare, men icke till brännoffer eller till slaktoffer,

27. utan till att vara vittne mellan oss och eder och mellan båda våra efterkommande efter oss, att vi vilja förrätta Herrens tjänst inför hans ansikte med våra brännoffer och slaktoffer och tackoffer, på det att edra barn i framtiden icke må kunna säga till våra barn: 'I hafven ingen del i Herren.'

1 Mos. 31: 48. Jos. 24: 27.

28. Och vi tänkte: Om det i framtiden händer, att de så säga till oss och våra efterkommande, då kunna vi svara: 'Sen på den bild af Herrens altare, som våra fäder hafva gjort, men icke till brännoffer eller till slaktoffer, utan till att vara ett vittne mellan oss och eder.'

29. Bort det att vi skulle sätta oss upp mot Herren och nu vända oss bort ifrån Herren genom att bygga ett altare till brännoffer eller till spisoffer eller slaktoffer, ett annat än Herrens, vår Guds, altare, som står framför hans tabernakel.»

30. Då nu prästen Pinehas och menighetens höfdingar, nämligen hufvudmännen för Israels ätter, som voro med honom, hörde hvad Rubens barn, Gads barn och Manasse barn talade, behagade det dem.

31. Och Pinehas, prästen Eleasars son, sade till Rubens barn, Gads barn och Manasse barn: »Nu hafva vi förnummit, att Herren är midt ibland oss, däraf nämligen, att I icke hafven velat begå en sådan otrohet mot Herren. Därmed hafven I ock räddat Israels barn undan Herrens hand.»

32. Därefter vände Pinehas, prästen Eleasars son, och höfdingarna tillbaka från Rubens barn och Gads barn i Gileads land in i Kanaans land till de öfriga Israels barn och afgåfvo sin berättelse härom inför dem.

33. Denna behagade Israels barn, och Israels barn lofvade Gud; och de tänkte icke mer på att draga upp till strid mot dem för att fördärfva det land, där Rubens barn och Gads barn bodde.

34. Och Rubens barn och Gads barn gåfvo namn åt altaret, sägande: »Ett vittne är det mellan oss, att Herren är Gud.»

23 Kapitlet.

Josua förmanar folket.

En lång tid härefter, när Herren hade låtit Israel få ro för alla dess fiender rundt omkring, och då Josua var gammal och kommen till hög ålder,

2. kallade Josua till sig hela Israel, dess äldste, dess hufvudmän, dess domare och dess tillsyningsmän och sade till dem:

»Jag är nu gammal och kommen till hög ålder. Jos. 24: 1.

3. Och I hafven själfva sett allt hvad Herren, eder Gud, gjorde med alla dessa folk, när I drogen härin, ty Herren, eder Gud, stridde själf för eder.

5 Mos. 3: 22.

4. Se, dessa folk, som ännu äro kvar, har jag genom lottkastning fördelat åt eder till arfvedel, efter edra stammar, allt ifrån Jordan intill Stora hafvet västerut, för att icke nämna alla de folk jag har utrotat.

5. Och Herren, eder Gud, skall själf drifva dem undan för eder och förjaga dem för eder, så att I skolen taga deras land i besittning, såsom Herren, eder Gud, har sagt eder.

2 Mos. 14: 14. 23: 27.

6. Men varen I nu ståndaktiga i att hålla och göra allt hvad som är föreskrifvet i Moses lagbok, så att I icke viken af därifrån vare sig till höger eller till vänster

5 Mos. 5: 32. 17: 11, 20. 28: 14. Jos. 1: 7.

7. och icke träden i gemenskap med dessa folk, som ännu äro kvar här jämte eder, ej heller nämnen deras gudars namn eller svärjen vid dem eller tjänen och tillbedjen dem.

2 Mos. 23: 13, 24. Jer. 5: 7. Sef. 1: 5.

8. Nej, till Herren, eder Gud, skolen I hålla eder, såsom I hafven gjort ända till denna dag.

9. Herren har fördrifvit för eder stora och mäktiga folk, och ingen har kunnat stå eder emot ända till denna dag.

10. En enda man bland eder jagade tusen framför sig, ty Herren, eder Gud, stridde själf för eder, såsom han hade sagt eder. 3 Mos. 26: 8. 5 Mos. 28: 7. 32: 30.

11. Så hafven nu noga akt på eder själfva, så att I älsken Herren, eder Gud. 5 Mos. 4: 15 f.

12. Ty om I vänden eder bort ifrån honom och hållen eder till återstoden af dessa folk, som ännu äro kvar här jämte eder, och befrynden eder med dem, så att I träden i gemenskap med dem och de med eder,

13. så skolen I för visso veta, att Herren, eder Gud, icke mer skall fördrifva dessa folk undan för eder, utan de skola blifva eder till en snara och ett giller och blifva ett gissel för edra sidor och taggar i edra ögon, till dess I blifven utrotade ur detta goda land, som Herren, eder Gud, har gifvit eder. 2 Mos. 23: 33. 4 Mos. 33: 55. Dom. 2: 3, 21.

14. Se, jag går nu all världens väg. Så besinnen då af allt edert hjärta och af all eder själ, att intet har uteblifvit af allt det goda, som Herren, eder Gud, har lofvat angående eder; det har allt gått i fullbordan för eder, intet däraf har uteblifvit. Jos. 21: 45.

15. Men likasom allt det goda, som Herren, eder Gud, lofvat eder, har kommit öfver eder, så skall ock Herren låta allt det onda komma öfver eder, till dess han har förgjort eder ur detta goda land, som Herren, eder Gud, har gifvit eder; Jos. 24: 20.

16. om I nämligen öfverträden Herrens, eder Guds, förbund, det som han har stadgat för eder, och gån åstad och tjänen andra gudar och tillbedjen dem, så skall Herrens vrede upptändas mot eder och I skolen med hast blifva utrotade ur det goda land, som han har gifvit eder.»

3 Mos. 26: 14 f. 5 Mos. 4: 25 f. 11: 16 f. 28: 15 f.

24 Kapitlet.

Josuas sista tal till folket. Förnyelse af förbundet. Josuas död. Josefs ben begrafvas. Eleasars död.

Och Josua församlade alla Israels stammar till Sikem; och han kallade till sig de äldste i Israel, dess hufvudmän, dess domare och dess tillsynsmän, och de trädde fram inför Gud. Jos. 23: 2.

2. Och Josua sade till allt folket: »Så säger Herren, Israels Gud: På andra sidan floden bodde edra fäder i forna tider; så gjorde ock Tera, Abrahams och Nahors fader. Och de tjänade där andra gudar. 1 Mos. 11: 26, 31.

3. Men jag hämtade eder fader Abraham från andra sidan floden och lät honom vandra omkring i hela Kanaans land. Och jag gjorde hans säd talrik; jag gaf honom Isak, 1 Mos. 12: 1. 21: 1 f.

4. och åt Isak gaf jag Jakob och Esau. Och jag gaf Seirs bergsbygd till besittning åt Esau; men Jakob och hans söner drogo ned till Egypten. 1 Mos. 25: 21, 24 f. 36: 8. 46: 1 f., 5 f.

5. Sedan sände jag Mose och Aron och hemsökte Egypten med de gärningar jag där gjorde, och därefter förde jag eder ut. 2 Mos. 7—12.

6. Och när jag så förde edra fäder ut ur Egypten och I haden kommit till hafvet, förföljde egyptierna edra fäder med vagnar och ryttare ned i Röda hafvet. 2 Mos. 14: 9 f.

7. Då ropade de till Herren, och han satte ett tjockt mörker mellan eder och egyptierna och lät hafvet komma öfver dem, så att det öfvertäckte dem; ja, I sågen med egna ögon hvad jag gjorde med egyptierna. Sedan bodden I i öknen en lång tid. 2 Mos. 14: 19 f., 28, 30 f.

8. Därefter förde jag eder in i amoréernas land, hvilka bodde på andra sidan Jordan, och de inlåto sig i strid med eder; men jag gaf dem i eder hand, så att I intogen deras land, och jag förgjorde dem för eder. 4 Mos. 21: 21 f.

9. Då uppreste sig Balak, Sippors son, konungen i Moab, och gaf sig i strid med Israel. Och han sände och lät kalla till sig Bileam, Beors son, att han skulle förbanna eder. 4 Mos. 22: 2 f.

10. Men jag ville icke höra på Bileam, utan han måste välsigna eder, och jag räddade eder ur hans hand.

11. Och då I haden gått öfver Jordan och kommit till Jeriko, gåfvo sig Jerikos borgare i strid med eder, så ock amoréerna, perisséerna, kananéerna, hetéerna och girgaséerna, hivéerna och jebuséerna, men jag gaf dem i eder hand. Jos. 3: 16. 6: 20. 10: 8 f. 11: 8, 23.

12. Och jag sände getingar framför eder, och genom dessa förjagades amoréernas två konungar för eder, icke genom ditt svärd eller din båge.

2 Mos. 23: 28. 5 Mos. 7: 20. Ps. 44. 4.

13. Och jag gaf eder ett land, på hvilket du icke hade nedlagt något arbete, så ock städer, som I icke haden byggt, och i dem fingen I bo; och af vingårdar och olivplanteringar, som I icke haden planterat, fingen I äta.
5 Mos. 6: 10 f.

14. Så frukten nu Herren och tjänen honom ostraffligt och troget; skaffen bort de gudar, som edra fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjänen Herren.

15. Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utväljen åt eder i dag hvem I viljen tjäna, antingen de gudar, som edra fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar, som dyrkas af amoréerna, i hvilkas land I själfva bon. Men jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren.»

16. Då svarade folket och sade: »Bort det att vi skulle öfvergifva Herren och tjäna andra gudar!

17. Nej, Herren är vår Gud, han är den som har fört oss och våra fäder upp ur Egyptens land, ur träldomshuset, och som inför våra ögon har gjort dessa stora under och bevarat oss på hela den väg vi hafva vandrat och bland alla de folk, genom hvilkas land vi dragit fram.

18. Herren har förjagat för oss alla dessa folk, så ock amoréerna, som bodde i landet. Därför vilja vi ock tjäna Herren; ty han är vår Gud.»

19. Josua sade till folket: »I kunnen icke tjäna Herren, ty han är en helig Gud; han är en nitälskande Gud, han skall icke hafva fördrag med edra öfverträdelser och synder. 2 Mos. 23: 21.

20. Om I öfvergifven Herren och tjänen främmande gudar, så skall han vända sig bort och låta det gå eder illa och förgöra eder, i stället för att han hittills har låtit det gå eder väl.»
Jos. 23: 15 f.

21. Men folket sade till Josua: »Icke så, utan vi vilja tjäna Herren.»

22. Då sade Josua till folket: »I ären nu själfva vittnen mot eder, att I haven utvalt Herren åt eder för att tjäna honom.» De svarade: »Ja.»

23. Han sade: »Så skaffen nu bort de främmande gudar, som I haven bland eder, och böjen edra hjärtan till Herren, Israels Gud.» 1 Sam. 7: 3.

24. Folket svarade Josua: »Herren, vår Gud, vilja vi tjäna och hans röst vilja vi höra.»

25. Så slöt då Josua på den dagen ett förbund med folket och förelade dem lag och rätt i Sikem.

26. Och Josua upptecknade allt detta i Guds lagbok. Och han tog en stor sten och reste upp den där, under eken, som stod vid Herrens helgedom.
1 Mos. 35: 4. Dom. 9: 6.

27. Och Josua sade till allt folket: »Se, denna sten skall vara vittne mot oss, ty den har hört alla de ord, som Herren har talat med oss; den skall vara vittne mot eder, på det att I icke mån förneka eder Gud.»

28. Sedan lät Josua folket gå, hvar och en till sin arfvedel. Dom. 2: 6.

29. En tid härefter dog Herrens tjänare Josua, Nuns son, ett hundra tio år gammal. Dom. 2: 8 f.

30. Och man begrof honom på hans arfvedels område, i Timnat-Sera i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas.
Jos. 19: 50.

31. Och Israel tjänade Herren så länge Josua lefde och så länge de äldste lefde, som voro kvar efter Josua och som visste af alla de gärningar Herren hade gjort för Israel.

32. Och Josefs ben, som Israels barn hade fört upp ur Egypten, begrofvo de i Sikem, på det jordstycke, som Jakob hade köpt af Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor; Josefs barn fingo detta till arfvedel. 1 Mos. 33: 19. 48: 22. 50: 25. 2 Mos. 13: 19. Apg. 7: 16.

33. Och Eleasar, Arons son, dog, och man begrof honom i hans son Pinehas' stad, Gibea, som hade blifvit denne gifven i Efraims bergsbygd.

Domareboken.

1 Kapitlet.

Israeliternas strider med kananéerna efter Josuas död.

Efter Josuas död frågade Israels barn Herren och sade: »Hvem bland oss skall först draga upp mot kananéerna och strida mot dem?» Dom. 20: 18.

2. Herren sade: »Juda skall göra det; se, jag har gifvit landet i hans hand.»

3. Då sade Juda till sin broder Simeon: »Drag upp med mig in i min

arfslott och låt oss strida mot kananéerna, så skall jag sedan tåga med dig in i din arfslott.» Så tågade då Simeon med honom.

4. När nu Juda drog dit upp, gaf Herren kananéerna och perisséerna i deras hand, så att de slogo dem vid Besek, tio tusen man.

5. Ty vid Besek träffade de på Adoni-Besek och stridde mot honom och slogo så kananéerna och perisséerna.

6. Och Adoni-Besek flydde, men de jagade efter honom och grepo honom och höggo af honom hans tummar och stortår.

7. Då sade Adoni-Besek: »Sjuttio konungar med afhuggna tummar och stortår hämtade upp smulorna under mitt bord; efter mina gärningar har Gud nu vedergällt mig.» Sedan förde de honom till Jerusalem, och där dog han. 2 Mos. 21: 23 f.

8. Men Juda barn belägrade Jerusalem och intogo det och slogo dess invånare med svärdsegg; därefter satte de eld på staden.

9. Sedan drogo Juda barn ned för att strida mot de kananéer, som bodde i Bergsbygden, i Sydlandet och i Låglandet.

10. Och Juda tågade åstad mot de kananéer, som bodde i Hebron — hvilket fordom hette Kirjat-Arba — och de slogo Sesai, Ahiman och Talmai.

Jos. 10: 36 f. 11: 21. 15: 13 f.

11. Därifrån tågade de åstad mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-Sefer. Jos. 15: 15 f.

12. Och Kaleb sade: »Åt den som angriper Kirjat-Sefer och intager det vill jag gifva min dotter Aksa till hustru.»

13. När då Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre broder, intog det, så gaf han honom sin dotter Aksa till hustru.

14. Och då hon kom till honom, intalade hon honom att begära ett stycke åkermark af hennes fader; och hon steg hastigt ned från åsnan. Då sade Kaleb till henne: »Hvad önskar du?»

15. Hon sade till honom: »Låt mig få en afskedsskänk, eftersom du har bortgift mig till det torra Sydlandet; gif mig vattenkällor.» Då gaf Kaleb henne Illitkällorna och Tatitkällorna.

16. Och kainéens, Moses svärfaders, barn hade dragit upp från Palmstaden med Juda barn till Juda öken, söder om Arad; de gingo åstad och bosatte sig bland folket där.

2 Mos. 18: 1. 4 Mos. 10: 29 f. 24: 21. 5 Mos. 34: 3. Dom. 4: 11. 1 Sam. 15: 6.

17. Men Juda tågade åstad med sin broder Simeon, och de slogo de kananéer, som bodde i Sefat; och de gåfvo staden till spillo; så fick den namnet Horma*. 4 Mos. 21: 3.

18. Därefter intog Juda Gasa med dess område, Askelon med dess område och Ekron med dess område.

19. Och Herren var med Juda, så att de intogo bergsbygden; ty de kunde icke fördrifva dem som bodde i dalbygden, därför att dessa hade stridsvagnar af järn. Jos. 17: 16, 18.

20. Och de gåfvo Hebron åt Kaleb, såsom Mose hade sagt; och han fördref därifrån Anaks tre söner.

4 Mos. 14: 24. Jos. 14: 13 f. 15: 13.

21. Men jebuséerna, som bodde i Jerusalem, blefvo icke fördrifna af Benjamins barn; därför bodde ock jebuséerna kvar bland Benjamins barn i Jerusalem, såsom de göra ännu i dag.

Jos. 15: 63. 2 Sam. 5: 6 f.

22. Så drogo ock de som tillhörde Josefs hus upp till Betel, och Herren var med dem.

23. Och de af Josefs hus läto bespeja Betel, hvilken stad fordom hette Lus. 1 Mos. 28: 19.

24. Då fingo deras kunskapare se en man gå ut ur staden, och de sade till honom: »Visa oss, hvar vi kunna komma in i staden, så vilja vi sedan göra barmhärtighet med dig.»

25. När han nu hade visat dem, hvar de kunde komma in i staden, slogo de stadens invånare med svärdsegg; men den mannen och hela hans släkt läto de gå.

26. Och mannen begaf sig till hetéernas land; där byggde han en stad och gaf den namnet Lus, såsom den heter ännu i dag. Jos. 16: 2.

27. Men Manasse intog icke Bet-Sean med underlydande orter, ej heller Taanak med underlydande orter; och ej heller fördrefvo de invånarna i Dor och därunder lydande orter, ej heller invånarna i Jibleam och därunder lydande orter, ej heller invånarna i Megiddo och därunder lydande orter, utan kananéerna förmådde hålla sig kvar där i landet. Jos. 17: 11 f.

28. När sedan israeliterna blefvo de starkare, läto de kananéerna blifva ar-

* Se noten till 4 Mos. 21: 3.

betspliktiga under sig; de fördrefvo dem icke heller då.

29. Icke heller fördref Efraim de kananéer, som bodde i Geser, utan kananéerna bodde kvar bland dem där i Geser. Jos. 16: 10.

30. Sebulon fördref icke invånarna i Kitron och invånarna i Nahalol, utan kananéerna bodde kvar bland dem, men blefvo arbetspliktiga under dem.

31. Aser fördref icke invånarna i Acko eller invånarna i Sidon, ej heller dem i Alab, Aksib, Helba, Afik och Rehob.

32. Alltså bodde aserîterna bland kananéerna, landets gamla inbyggare; ty de fördrefvo dem icke.

33. Naftali fördref icke invånarna i Bet-Semes, ej heller invånarna i Bet-Anat, utan bodde bland kananéerna, landets gamla inbyggare; men invånarna i Bet-Semes och Bet-Anat blefvo arbetspliktiga åt dem.

34. Men amoréerna trängde undan Dans barn till bergsbygden, ty de tillstadde dem icke att komma ned till dalbygden.

35. Och amoréerna förmådde hålla sig kvar i Har-Heres, Ajalon och Saalbim; men Josefs barns hand blef tung öfver dem, så att de blefvo arbetspliktiga under dessa.

36. Och amoréernas område sträckte sig från Skorpionhöjden, från Sela vidare uppåt.

2 Kapitlet.

Bestraffning af Israels ohörsamhet. Tillståndet under domaretiden.

Och Herrens ängel kom från Gilgal upp till Bokim. Och han sade: »Jag förde eder upp ur Egypten och lät eder komma in i det land, som jag med ed lofvat åt edra fäder, och jag sade: 'Jag skall icke bryta mitt förbund med eder till evig tid.

1 Mos. 15: 18. 17: 7 f. 5 Mos. 29: 14 f.

2 I åter skolen icke sluta förbund med detta lands inbyggare, utan I skolen bryta ned deras altaren.' Men I haven icke hört min röst. — Hvad hafven I då gjort! 2 Mos. 23: 32 f. 34: 12 f. 4 Mos. 33: 52 f. 5 Mos. 7: 2 f. 12: 3.

3. Därför säger jag nu ock: 'Jag vill icke förjaga dem för eder, utan de skola tränga eder i sidorna, och deras gudar skola blifva eder till en snara.'»

5 Mos. 7: 16. Jos. 23: 13.

4. Då Herrens ängel hade talat dessa ord till alla Israels barn, brast folket ut i gråt.

5. Och de gåfvo det stället namnet Bokim*; och de offrade där åt Herren.

6. Det var nämligen så, att när Josua hade låtit folket ga, begåfvo sig Israels barn hvar och en till sin arfvedel för att taga landet i besittning. Jos. 24: 28.

7. Och folket tjänade Herren så länge Josua lefde och så länge de äldste lefde, som voro kvar efter Josua, dessa som hade sett alla de stora gärningar Herren hade gjort för Israel. Jos. 24: 31.

8. Men Herrens tjänare Josua, Nuns son, dog, när han var ett hundra tio år gammal. Jos. 24: 29 f.

9. Och man begrof honom på hans arfvedels område i Timnat-Heres i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas.

10. När sedan också hela det släktet blifvit samladt till sina fäder, kom ett annat släkte upp efter dem, ett som icke visste af Herren eller de gärningar, som han hade gjort för Israel.

5 Mos. 31: 16.

11. Då gjorde Israels barn hvad ondt var i Herrens ögon och tjänade Baalerna. 4 Mos. 25: 3. Dom. 3: 38. 2 Kon. 1: 2, 6.

12. De öfvergåfvo Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde efter andra gudar, af de folks gudar, som bodde omkring dem, och dessa tillbådo de; därmed förtörnade de Herren.

13. Ty när de så öfvergåfvo Herren och tjänade Baal och Astarterna, Dom. 10: 6 f. 1 Sam. 31: 10. 1 Kon. 11: 5, 33. 2 Kon. 23: 13.

14. upptändes Herrens vrede mot Israel, och han gaf dem i plundrares hand, och dessa utplundrade dem; han sålde dem i deras fienders hand där rundt omkring, så att de icke mer kunde stå emot sina fiender.

Dom. 3: 8. 4: 2. Ps. 44: 13. Jes. 50: 1.

15. Hvarthelst de drogo ut, var Herrens hand emot dem, så att de kommo i olycka, såsom Herren hade sagt och såsom Herren svurit att det skulle gå dem, och de kommo i stor nöd.

3 Mos. 26: 17, 33. 5 Mos. 28: 15 f.

16. Då lät Herren domare uppstå, som frälste dem ur deras plundrares hand. Dom. 3: 9 f., 15.

17. Men de hörde icke heller på sina domare, utan lupo i horeri efter andra gudar och tillbådo dem; de veko med

* D. i. de gråtandes plats.

hast af ifrån den väg, som deras fäder hade vandrat i lydnad för Herrens bud, och gjorde icke såsom de.

18. Då nu Herren alltså lät domare uppstå bland dem, så var han med domaren och frälste dem ur deras fienders hand, så länge domaren lefde; ty vid deras jämmer öfver dem som förtryckte och plågade dem förbarmade sig Herren. Dom. 10: 16.

19. Men när domaren dog, vände de tillbaka och togo sig till hvad fördärfligt var ännu mer än deras fäder, så att de följde efter andra gudar och tjänade och tillbådo dem; de afstodo icke från sina gärningar och sin hårdnackenhet.

20. Därför upptändes Herrens vrede mot Israel, så att han sade: »Eftersom detta folk har öfverträdt det förbund, som jag stadgade för deras fäder, och icke har velat höra min röst,

21. så skall icke heller jag hädanefter fördrifva för dem en enda man af de folk, som Josua, när han dog, lämnade efter sig;

22. ty jag skall med dem sätta Israel på prof, om de vilja hålla Herrens väg och vandra därpå, såsom deras fäder hållit den, eller icke vilja.»

Dom. 8: 4.

23. Alltså lät Herren dessa folk blifva kvar och fördref dem icke med hast; han gaf dem icke i Josuas hand.

3 Kapitlet.

Otniel, Ehud och Samgar.

Dessa voro de folk, som Herren lät blifva kvar för att genom dem sätta Israel på prof, alla de israeliter nämligen, som icke varit med om alla krigen i Kanaan — 5 Mos. 7: 22.

2. allenast på det att dessa Israels barns efterkommande skulle få vara med om sådana, för att han så skulle lära dem hvad krig var, dock allenast dem, som förut icke varit med om sådana —:

3. fillistéernas fem höfdingar och alla kananéer och sidonier samt de hivéer, som bodde i Libanons bergsbygd, ifrån berget Baal-Hermon ända dit där vägen går till Hamat. Jos. 13: 2 f.

4. Med dessa ville Herren sätta Israel på prof, så att han skulle förnimma, om de ville höra de bud, som han hade gifvit deras fäder genom Mose.

5 Mos. 8: 2. Dom. 2: 22.

5. Då nu Israels barn bodde ibland kananéerna, hetéerna, amoréerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna,

6. togo de deras döttrar till hustrur åt sig och gåfvo sina döttrar åt deras söner och tjänade deras gudar.

2 Mos. 23: 32 f. 34: 16. 5 Mos. 7: 3 f.

7. Så gjorde då Israels barn hvad ondt var i Herrens ögon och glömde Herren, sin Gud, och tjänade Baalerna och Aserorna.

8. Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han sålde dem i Kusan-Risataims hand, konungens i Aram-Naharaim; och Israels barn måste tjäna Kusan-Risataim i åtta år.

9. Men Israels barn ropade till Herren, och Herren lät då bland Israels barn en frälsare uppstå, som frälste dem, nämligen Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre broder.

10. Herrens ande kom öfver honom, och han blef domare i Israel, och när han drog ut till strid, gaf Herren Kusan-Risataim, konungen i Aram, i hans hand, så att hans hand blef Kusan-Risataim öfvermäktig.

11. Och landet hade nu ro i fyrtio år; så dog Otniel, Kenas' son.

Dom. 8: 28.

12. Men Israels barn gjorde åter hvad ondt var i Herrens ögon; då gaf Herren Eglon, konungen i Moab, maktöfver Israel, eftersom de gjorde hvad ondt var i Herrens ögon.

13. Denne förenade med sig Ammons barn och Amalek; sedan tågade han åstad och slog Israel, hvarefter de intogo Palmstaden.

14. Och Israels barn måste nu tjäna Eglon, konungen i Moab, i aderton år.

15. Men Israels barn ropade till Herren, och Herren lät då bland dem en frälsare uppstå, Ehud, Geras son, benjaminiten, en vänsterhändt man. När Israels barn genom honom skulle sända sina skänker till Eglon, konungen i Moab,

16. gjorde sig Ehud ett tveeggadt svärd, en fot långt; och han band detta under sina kläder vid sin högra länd.

17. Så öfverlämnade han skänkerna till Eglon, konungen i Moab. Men Eglon var en mycket fet man.

18. När han nu hade öfverlämnat skänkerna, lät han folket, som burit skänkerna, gå sin väg.

19. Men själf vände han tillbaka från Belätesplatsen vid Gilgal och lät säga: »Jag har ett hemligt ärende till dig, o konung.» När denne då sade: »Lämnen

oss i ro», gingo alla de som stodo omkring honom ut därifrån.

20. Då Ehud så hade kommit in till honom, där han satt i sommarsalen, som han hade för sig allena, sade Ehud: »Jag har ett ord från Gud att säga dig.» Då stod han upp från sin stol.

21. Men Ehud räckte ut sin vänstra hand och tog svärdet från sin högra länd och stötte det i hans buk,

22. så att ock fästet följde med in efter klingan, och klingan omslöts af fettet, ty han drog icke ut svärdet ur hans buk. Sedan gick han ut i försalen.

23. När Ehud så hade kommit ut i förhallen, stängde han igen dörrarna till salen efter sig och riglade dem.

24. Då han nu hade gått ut, kom hoffolket, och när de fingo se, att dörrarna till salen voro riglade, så tänkte de: »För visso har han något afsides bestyr i sin sommarkammare.»

1 Sam. 24: 4.

25. Men sedan de hade väntat länge och väl, utan att han ändå öppnade dörrarna till salen, togo de nyckeln och öppnade själfva, och se, då låg deras herre död där på golfvet.

26. Men Ehud hade flytt undan, medan de så dröjde; han hade redan hunnit förbi Belätesplatsen och flydde nu undan till Seira.

27. Och så snart han hade kommit hem, lät han stöta i basun i Efraims bergsbygd; då drogo Israels barn ned från bergsbygden med honom i spetsen för sig.

28. Och han sade till dem: »Följen efter mig, ty Herren har gifvit edra fiender, moabiterna, i eder hand.» Då drogo de efter honom längre ned och besatte vadställena öfver Jordan för moabiterna och läto ingen komma öfver.

29. Där slogo de då moabiterna, vid pass tio tusen man, allesammans ansenligt och tappert folk; icke en enda kom undan.

30. Så blef Moab då kufvadt under Israels hand. Och landet hade nu ro i åttio år.

31. Efter honom kom Samgar, Anats son; han slog sex hundra filistéer med en oxpik. Också han frälste Israel.

4 Kapitlet.

Debora. Baraks seger öfver Sisera. Siseras död för Jaels hand.

Men Israels barn gjorde åter hvad ondt var i Herrens ögon, när Ehud var död.

2. Då sålde Herren dem i Jabins hand, den kananeiske konungens, som regerade i Hasor. Hans härhöfvitsman var Sisera, och denne bodde i Haroset-Haggoim. Jos. 11: 10. 1 Sam. 12: 9.

3. Och Israels barn ropade till Herren; ty han hade nio hundra stridsvagnar af järn, och han förtryckte Israels barn väldsamt i tjugu år.

4. Men Debora, en profetissa, Lappidots hustru, var på den tiden domarinna i Israel.

5. Hon plägade sitta under Deborapalmen mellan Rama och Betel i Efraims bergsbygd, och Israels barn drogo dit upp till henne, för att hon skulle fälla dom.

6. Hon sände nu och lät kalla till sig Barak, Abinoams son, från Kedes i Naftali och sade till honom: »Se, Herren, Israels Gud, bjuder: Drag åstad upp på berget Tabor och tag med dig tio tusen man af Naftali barn och Sebulons barn. Hebr. 11: 32.

7. Ty jag vill draga Sisera, Jabins härhöfvitsman, med hans vagnar och skaror, till dig vid bäcken Kison och så gifva honom i din hand.»

8. Barak sade till henne: »Om du går med mig, så går jag, men om du icke går med mig, så går icke heller jag.»

9. Då svarade hon: »Ja, jag skall gå med dig; dock skall äran då icke blifva din på den väg du nu går, utan Herren skall sälja Sisera i en kvinnas hand.» Så stod Debora upp och gick med Barak till Kedes.

10. Då uppbådade Barak Sebulon och Naftali till Kedes, och tio tusen man följde honom dit upp; Debora gick ock dit upp med honom.

11. Men kainéen Heber hade skilt sig från de öfriga kainéerna, Hobabs, Moses svärfaders, barn; och han hade sina tältplatser ända till terebinten i Saannim vid Kedes.

4 Mos. 10: 29. Dom. 1: 16.

12. Och man berättade för Sisera, att Barak, Abinoams son, hade dragit upp på berget Tabor.

13. Då uppbådade Sisera alla sina stridsvagnar, nio hundra vagnar af järn, därtill ock allt folk han hade, att draga från Haroset-Haggoim till bäcken Kison.

14. Men Debora sade till Barak: »Stå upp, ty detta är den dag, på hvilken Herren har gifvit Sisera i din hand; se, Herren har dragit ut framför dig.» Så drog då Barak ned från berget Tabor, och tio tusen man följde honom.

15. Och Herren sände förvirring öfver Sisera och alla hans vagnar och hela hans här, så att de veko tillbaka för Baraks svärd; och Sisera steg ned från sin vagn och flydde till fots. Ps. 83: 10.

16. Och Barak jagade efter vagnarna och hären ända till Haroset-Haggoim. Och hela Siseras här föll för svärdsegg; icke en enda kom undan.

17. Men Sisera hade under flykten styrt sina steg till Jaels, kainéen Hebers hustrus, tält; ty vänskap rådde mellan Jabin, konungen i Hasor, och kainéen Hebers hus.

18. Då gick Jael ut emot Sisera och sade till honom: »Kom in, min herre, kom in till mig, frukta icke.» Så gick han då in till henne i tältet, och hon höljde öfver honom med ett täcke.

19. Och han sade till henne: »Gif mig litet vatten att dricka, ty jag är törstig.» Då öppnade hon mjölkkärlet och gaf honom att dricka och höljde sedan åter öfver honom.

20. Och han sade till henne: »Ställ dig vid ingången till tältet; och kommer någon och frågar dig, om någon är här, så svara nej.»

21. Men Jael, Hebers hustru, grep en tältplugg och tog en hammare i sin hand, gick därpå sakta in till honom och slog pluggen genom tinningen på honom, så att den gick ned i marken. Så dog han, där han låg försänkt i tung sömn och medtagen af trötthet.

22. I samma stund kom Barak jagande efter Sisera; då gick Jael ut emot honom och sade till honom: »Kom hit, så skall jag visa dig den man, som du söker.» När han då gick in till henne, fick han se Sisera ligga död där, med tältpluggen genom tinningen.

23. Så lät Gud på den dagen Jabin, konungen i Kanaan, blifva kufvad af Israels barn.

24. Och Israels barns hand hvilade allt tyngre och tyngre på Jabin, konungen i Kanaan; och till slut utrotade de Jabin, konungen i Kanaan.

5 Kapitlet.

Deboras och Baraks segersång.

Då sjöngo Debora och Barak, Abinoams son, denna sång:

2. Lofven Herren, att anförare förde an i Israel, att folket villigt följde dem! Dom. 4: 10.

3. Hören, I konungar; lyssnen, I furstar. Till Herrens ära vill jag, vill jag sjunga, lofsäga Herren, Israels Gud.

4. Herre, när du drog ut från Seir, när du gick fram ifrån Edoms mark, då bäfvade jorden, då utgöt himmelen sina flöden, då utgöto molnen vatten;

2 Mos. 19: 16 f. 5 Mos. 2: 8 f. 33: 2.
Ps. 68: 8 f. 77: 18. 97: 5. 114: 7.

5. bergen skälfde för Herrens ansikte, ja, Sinai skälfde för Herrens, Israels Guds, ansikte.

6. I Samgars, Anats sons, dagar, i Jaels dagar, då lågo vägarna öfvergifna; vandrarna måste gå svåra omvägar. Dom. 3: 31.

7. Inga styresmän funnos i Israel, nej, inga funnos, förrän jag, Debora, uppstod, uppstod såsom en moder i Israel. Dom. 4: 4.

8. Man valde sig nya gudar; då stod kriget för portarna. Men ingen sköld var att se och intet spjut bland de fyrtio tusen i Israel.

5 Mos. 32: 17. 1 Sam. 13: 19 f.

9. Mitt hjärta tillhör Israels höfdingar och dem bland folket, som villigt följde dem; ja, lofven Herren.

10. I som riden på glänsande åsninor, I som sitten på edra mattor och I som gån på vägen, talen härom.

11. När man hör de bytesskiftandes rop mellan vattningsställena, då lofprisar man där Herrens rättfärdiga gärningar, rättfärdigheten af hans styrelse i Israel.

Då drog Herrens folk ned till portarna.

12. Upp, upp, Debora! Upp, upp, sjung en sång! Stå upp, Barak; tag dig fångar, du Abinoams son.

13. Då gaf folket, den återstod som fanns, anförarskapet åt de tappre, och Herren gaf anförarskapet öfver hjältarna åt mig.

14. Från Efraim kommo de som rotfäst sig i Amaleks land; efter dig kom Benjamin och blandade sig med dina skaror. Från Makir drogo höfdingar ned och från Sebulon män, som buro anförarstaf. Jos. 17: 1. Dom. 12: 15.

15. Och furstarna i Isaskar slöto sig till Debora; och likasom Isaskar så gjorde Barak; ned i dalen skyndade man i dennes spår.

Vid Rubens bäckar höllos stora rådslag.

16. Men hvarför satt du kvar i din inhägnad och hörde på herdepiporna? Ja, vid Rubens bäckar höllos stora öfverläggningar.

17. Gilead stannade på andra sidan Jordan. Och Dan — hvarför dröjer han kvar vid skeppen? Aser satt kvar vid

hafvets strand, han stannade vid sina vikar. Jos. 13: 24 f. 19: 24 f., 40 f.

18. Men Sebulon var ett folk, som prisgaf sitt lif åt döden, så ock Naftali, på höjderna vid stridsfältet.

19. Konungar kommo och stridde, ja, då stridde Kanaans konungar vid Taanak, invid Megiddos vatten; men byte af silfver vunno de icke.

20. Från himmelen fördes strid, stjärnorna stridde från sina banor mot Sisera.

2 Mos. 14: 24 f. Jos. 10: 12 f. Dom. 4: 15.

21. Bäcken Kison ryckte dem bort, den urgamla bäcken, bäcken Kison. Gå fram, min själ, med makt! Dom. 4: 13.

22. Då stampade hästarnas hofvar, när de tappra ryttarna jagade, jagade bort.

23. Förbannen Meros, säger Herrens ängel, ja, förbannen dess inbyggare, därför att de icke kommo Herren till hjälp, Herren till hjälp bland hjältarna.

24. Välsignad framför andra kvinnor vare Jael, kainéen Hebers hustru, ja, välsignad framför andra kvinnor, som bo i tält! Dom. 4: 17 f.

25. Vatten begärde han; då gaf hon honom mjölk, tjockmjölk bar hon fram i högtidsskålen.

26. Hon räckte ut sin hand efter tältpluggen, sin högra hand efter arbetshammaren; och hon slog Sisera med hammaren och krossade hans hufvud, hon sönderslog hans tinning och genomborrade den.

27. För hennes fötter sjönk han ned, föll han, blef liggande; ja, för hennes fötter sjönk han ned och föll; där han sjönk ned, där föll han, såsom till döds.

28. Ut genom fönstret skådade hon och ropade högt, Siseras moder, ut genom gallret: »Hvarför dröjer hans vagn att komma? Hvarför äro hans vagnshästars fötter så senfärdiga?»

29. De visaste bland hennes furstinnor svara, medan hon för sig själf upprepar sin fråga:

30. »För visso hafva de vunnit byte, som de nu utskifta: en flicka, ja, två flickor åt hvarje man, byte af mångfärgade tygstycken åt Sisera, byte af mångfärgade tygstycken, tyg i brokig väfnad; en mångfärgad duk, ja, två i brokig väfnad för de fångnas halsar.»

31. Så må alla dina fiender förgås, o Herre. Men de som älska honom, de likna solen, när den går upp i sin hjältekraft.

Och landet hade nu ro i fyrtio år.

Ps. 19: 6. Matt. 13: 43.

6 Kapitlet.

Gideons kallelse och begynnelsen af hans verksamhet.

Men då Israels barn gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, gaf Herren dem i Midjans hand, i sju år.

2. Och Midjans hand blef Israel så öfvermäktig, att Israels barn till skydd mot Midjan gjorde sig de hålor, som äro att se i bergen, så ock grottorna och bergfästena.

3. Så ofta israeliterna hade sått, kommo midjaniterna, amalekiterna och österländningarna dragande upp emot dem. 5 Mos. 28: 33.

4. Och de lägrade sig där och öfverföllo dem och fördärfvade landets gröda ända fram emot Gasa; de lämnade inga lifsmedel kvar i Israel, inga får, oxar eller åsnor.

5. Ty de drogo dit upp med sin boskap och sina tält och kommo så talrika som gräshoppor; de själfva och deras kameler voro oräkneliga; och de kommo in i landet för att fördärfva det.

6. Så kom Israel i stort elände genom Midjan; då ropade Israels barn till Herren.

7. Och när Israels barn så ropade till Herren för Midjans skull,

8. sände Herren en profet till Israels barn. Denne sade till dem: »Så säger Herren, Israels Gud: Jag själf har fört eder upp ur Egypten och hämtat eder ut ur träldomshuset.

9. Jag har räddat eder från egyptiernas hand och från alla edra förtryckares hand; jag har förjagat dem för eder och gifvit eder deras land.

10. Och jag sade till eder: Jag är Herren, eder Gud; I skolen icke frukta de gudar, som dyrkas af amoréerna, i hvilkas land I bon. Men I hörden icke min röst.» 2 Kon. 17: 35, 38 f.

11. Och Herrens ängel kom och satte sig under terebinten vid Ofra, som tillhörde abiesriten Joas; dennes son Gideon höll då på att klappa ut hvete i vinpressen för att bärga det undan Midjan.

12. För honom uppenbarade sig nu Herrens ängel och sade till honom: »Herren är med dig, du tappre stridsman.»

13. Gideon svarade honom: »Ack min herre, om Herren är med oss, hvarför har då allt detta kommit öfver oss? Och hvar äro alla hans under, om hvilka våra fäder hafva förtäljt för

oss och sagt: 'Se, Herren har fört oss upp ur Egypten'? Nu har ju Herren förskjutit oss och gifvit oss i Midjans våld.» 2 Mos. 13: 14.

14. Då vände sig Herren till honom och sade: »Gå åstad i denna din kraft och fräls Israel ur Midjans våld; se, jag har sändt dig.» Hebr. 11: 32 f.

15. Han svarade honom: »Ack Herre, hvarmed kan jag frälsa Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse och jag själf den ringaste i min faders hus.»

16. Herren sade till honom: »Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, såsom vore det en enda man.» 2 Mos. 3: 12.

17. Men han svarade honom: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få ett tecken att det är du som talar med mig.

18. Gå icke bort härifrån, förrän jag kommit tillbaka till dig och hämtat ut min offergåfva och lagt fram den för dig.» Han sade: »Jag vill stanna, till dess du kommer igen.»

19. Då gick Gideon in och tillredde en killing, äfvensom osyradt bröd af en efa mjöl; därefter lade han köttet i en korg och hällde spadet i en kruka; sedan bar han ut det till honom under terebinten och satte fram det.

20. Men Guds ängel sade till honom: »Tag köttet och det osyrade brödet och lägg det på berghällen där och gjut spadet däröfver.» Och han gjorde så.

21. Och Herrens ängel räckte ut stafven, som han hade i sin hand, och rörde med dess ända vid köttet och det osyrade brödet; då kom eld ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade brödet, och därvid försvann Herrens ängel ur hans åsyn. 3 Mos. 9: 24. 1 Kon. 18: 38 f. 2 Krön. 7: 1.

22. Då såg Gideon, att det var Herrens ängel. Och Gideon sade: »Ve mig, Herre, Herre, eftersom jag nu har sett Herrens ängel ansikte mot ansikte!» 2 Mos. 33: 20 f. Dom. 13: 22 f.

23. Men Herren sade till honom: »Frid vare med dig, frukta icke; du skall icke dö.»

24. Då byggde Gideon där ett altare åt Herren och kallade det Herren är frid; det finnes kvar ännu i dag i det abiesritiska Ofra.

25. Den natten sade Herren till honom: »Tag den tjur, som tillhör din fader, och den andra sjuåriga tjuren. Rif sedan ned det Baalsaltare, som tillhör din fader, och hugg sönder Aseran, som står därinvid. 5 Mos. 7: 5.

26. Bygg därefter upp ett altare åt Herren, din Gud, öfverst på denna fasta plats och tillred det på öfligt sätt; tag så den andra tjuren och offra den till brännoffer på styckena af Aseran, som du har huggit sönder.»

27. Då tog Gideon tio man af sina tjänare och gjorde såsom Herren hade sagt till honom. Men eftersom han fruktade att göra det om dagen, af rädsla för sin faders hus och för männen i staden, så gjorde han det om natten.

28. Bittida följande morgon fingo nu männen i staden se, att Baals altare låg nedbrutet, att Aseran därinvid var sönderhuggen, och att den andra tjuren blifvit offrad såsom brännoffer på det nyuppbyggda altaret.

29. Då sade de till hvarandra: »Hvem har gjort detta?» Och när de frågade och gjorde efterforskningar, fingo de veta, att Gideon, Joas' son, hade gjort det.

30. Då sade männen i staden till Joas: »För din son hit ut, han måste dö; ty han har brutit ned Baals altare, och han har ock huggit sönder Aseran, som stod därinvid.»

31. Men Joas svarade alla som stodo omkring honom: »Viljen I utföra Baals sak, viljen I komma honom till hjälp? Den som vill utföra hans sak, han skall blifva dödad innan nästa morgon. Är han Gud, så utföre han själf sin sak, eftersom denne har brutit ned hans altare.» 1 Kon. 18: 21.

32. Häraf kallade man honom då Jerubbaal, i det man sade: »Baal utföre sin sak* mot honom, eftersom han har brutit ned hans altare.» Dom. 7: 1.

33. Och midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna hade alla tillhopa församlat sig och gått öfver floden och lägrat sig i Jisreels dal.

34. Men Gideon hade blifvit beklädd med Herrens andes kraft; han stötte i basun, och abiesriterna församlade sig och följde efter honom. 1 Krön. 12: 18. 2 Krön. 24: 20. Luk. 24: 49.

35. Och han sände omkring budbärare i hela Manasse, så att ock de öfriga församlade sig och följde efter honom; likaledes sände han budbärare till Aser, Sebulon och Naftali, och

* Hebr. jareb.

dessa drogo då också upp, de andra till mötes.

36. Och Gideon sade till Gud: »Om du verkligen vill genom min hand frälsa Israel, såsom du har sagt,

37. så se: jag lägger nu denna afklippta ull på logen; ifall då dagg kommer allenast på ullen, under det att marken eljest öfveralt förblifver torr, då vet jag, att du genom min hand skall frälsa Israel, såsom du har sagt.»

38. Och det skedde så, ty när han bittida dagen därefter kramade ur ullen, kunde han ur den pressa ut så mycket dagg, att en hel skål blef full med vatten.

39. Men Gideon sade till Gud: »Må din vrede icke upptändas mot mig, därför att jag talar ännu en enda gång. Låt mig få försöka blott en gång till med ullen: gör nu så, att allenast ullen förblifver torr, under det att dagg kommer eljest öfveralt på marken.»

1 Mos. 18: 30 f.

40. Och Gud gjorde så den natten; allenast ullen var torr, men eljest hade dagg kommit öfveralt på marken.

7 Kapitlet.

Gideons seger öfver midjaniterna.

Bittida följande morgon drog Jerubbaal, det är Gideon, åstad med allt folket, som följde honom, och de lägrade sig vid Harodskällan; han hade då midjaniternas läger norr om sig, från Morehöjden ned i dalen. Dom. 6: 32.

2. Men Herren sade till Gideon: »Folket, som följt dig, är för talrikt, för att jag skulle vilja gifva Midjan i deras hand; ty Israel kunde då berömma sig mot mig och säga: 'Min egen hand har frälst mig.' 5 Mos. 8: 17 f.

3. Låt därför nu utropa för folket och säga: Om någon fruktar och är rädd, så må han vända tillbaka hem och skynda bort ifrån Gileads berg.» Då vände tjugutvå tusen man af folket tillbaka, så att allenast tio tusen man stannade kvar. 5 Mos. 20: 8. 1 Mack. 3: 56.

4. Men Herren sade till Gideon: »Folket är ännu för talrikt; för dem ned till vattnet, så skall jag där göra ett urval af dem åt dig. Den om hvilken jag då säger till dig: 'Denne skall gå med dig', han får gå med dig, men hvar och en om hvilken jag säger till dig: 'Denne skall icke gå med dig', han får icke gå med.»

5. Så förde han då folket ned till vattnet. Och Herren sade till Gideon: »Alla som läppja af vattnet, i det de upphämta det med tungan, såsom hunden gör, dem skall du ställa för sig, och likaså alla som falla ned på knä för att dricka.»

6. Då befanns antalet af dem som hade läppjat af vattnet genom att med handen föra det till munnen vara tre hundra man; allt det öfriga folket hade fallit ned på knä för att dricka vatten.

7. Och Herren sade till Gideon: »Med de tre hundra män, som hafva läppjat af vattnet, skall jag frälsa eder och gifva Midjan i din hand; allt det andra folket må begifva sig hem, hvar och en till sitt.»

1 Sam. 14: 6. 2 Krön. 14: 11.

8. Då tog hans folk till sig munförrådet och basunerna som de hade, och därefter lät han alla de andra israeliterna gå hem, hvar och en till sin hydda; han behöll allenast de tre hundra männen. Och midjaniternas läger hade han nedanför sig i dalen.

9. Och Herren sade den natten till honom: »Stå upp och drag ned i lägret, ty jag har gifvit det i din hand.

10. Men om du fruktar för att draga dit ned, så gå du förut med din tjänare Pura ned till lägret

11. och hör efter hvad man där talar; sedan skall du få mod till att draga ned i lägret.» Så gick han då med sin tjänare Pura ned till förposterna i lägret.

12. Och midjaniterna, amalekiterna och alla österländningarna lågo där i dalen, talrika såsom gräshoppor; och deras kameler voro oräkneliga, talrika såsom sanden på hafvets strand.

Dom. 6: 3, 5, 33.

13. Då nu Gideon kom dit, höll en man just på att förtälja en dröm för en annan. Han sade: »Jag har nyss haft en dröm. Jag tyckte, att en kornbrödskaka kom rullande in i midjaniternas läger. Den kom ända fram till tältet och slog emot det, så att det föll, och vände upp och ned på det, och tältet blef så liggande.»

14. Då svarade den andre och sade: »Detta betyder intet annat än israeliten Gideons, Joas' sons, svärd; Gud har gifvit Midjan och hela lägret i hans hand.»

15. När Gideon hörde denna dröm förtäljas och hörde dess uttydning, tillbad han. Därefter vände han tillbaka

till Israels läger och sade: »Stån upp, ty Herren har gifvit midjaniternas läger i eder hand.»

16. Och han delade sina tre hundra män i tre hopar och gaf allesammans basuner i händerna och tomma krukor, med facklor inne i krukorna.

17. Och han sade till dem: »Sen på mig och gören såsom jag; så snart jag har kommit till utkanten af lägret, skolen I göra så, som jag gör.

18. När nämligen jag och alla som jag har med mig stöta i basunerna, skolen ock I stöta i basunerna rundt omkring hela lägret och ropa: För Herren och för Gideon!»

19. Så kommo nu Gideon och de hundra män, som han hade med sig, till utkanten af lägret, då den mellersta nattväkten ingick; och man hade just ställt ut vakterna. Då stötte de i basunerna och krossade krukorna, som de hade i sina händer.

20. De tre hoparna stötte i basunerna och slogo sönder krukorna; de fattade med vänstra handen i facklorna och med högra handen i basunerna och stötte i dem; och de ropade: »Herrens och Gideons svärd!»

21. Men de stodo stilla, hvar och en på sin plats, rundt omkring lägret. Då begynte alla i lägret att löpa hit och dit och skria och fly.

22. Och när de stötte i de tre hundra basunerna, vände Herren den enes svärd mot den andre i hela lägret; och de som voro i lägret flydde ända till Bet-Hasitta, åt Serera till, ända till stranden vid Abel-Mehola, förbi Tabbat.

1 Sam. 14: 20. 2 Krön. 20: 23. Ps. 83: 10.

23. Och åter församlade sig israeliterna från Naftali och Aser och från hela Manasse, och de förföljde midjaniterna.

24. Och Gideon hade sändt omkring budbärare i hela Efraims bergsbygd och låtit säga: »Dragen ned mot Midjan och besätten i deras väg vattendragen ända till Bet-Bara, äfvensom Jordan.» Så församlade sig alla Efraims män och besatte vattendragen ända till Bet-Bara, äfvensom Jordan.

25. Och de togo två midjanitiska höfdingar, Oreb och Seeb, till fånga, och de dräpte Oreb vid Orebsklippan, och Seeb dräpte de vid Seebspressen, och de förföljde så midjaniterna. Men Orebs och Seebs hufvuden förde de öfver till Gideon på andra sidan Jordan.

Ps. 83: 12. Jos. 9: 4. 10: 26.

8 Kapitlet.

Efraimiternas knot. Fullföljandet af segern öfver midjaniterna. Gideons vägran att blifva konung; hans efod i Ofra. Hans söner. Hans död och begrafning.

Men Efraims män sade till honom: »Hvarför gjorde du oss detta, att du icke kallade på oss, när du drog ut till strid mot Midjan?» Och de foro häftigt ut mot honom. Dom. 12: 1.

2. Han svarade dem: »Hvad har jag då uträttat i jämförelse med eder? Är icke Efraims efterskörd bättre än Abiesers vinbärgning? Dom. 6: 11, 34.

3. I eder hand var det som Gud gaf de midjanitiska höfdingarna Oreb och Seeb. Hvad har jag kunnat uträtta i jämförelse med eder?» Då han så talade, stillades deras vrede mot honom.

4. När nu Gideon kom till Jordan, gick han öfver den jämte de tre hundra män, som han hade med sig, och de voro trötta af förföljandet.

5. Han sade därför till männen i Suckot: »Gifven några kakor bröd åt folket, som följer mig, ty de äro trötta; se, jag är nu i färd med att förfölja de midjanitiska konungarna Seba och Salmunna.»

6. Men de öfverste i Suckot svarade: »Har du då redan Sebas och Salmunnas händer i ditt våld, att vi skulle gifva bröd åt din här?»

7. Gideon sade: »Nu väl; när Herren gifver Seba och Salmunna i min hand, skall jag söndertröska edert kött med ökentörnen och med taggar.»

8. Så drog han vidare därifrån upp till Penuel och talade på samma sätt till dem som voro där; och männen i Penuel gåfvo honom samma svar, som männen i Suckot hade gifvit.

9. Då sade han ock till männen i Penuel: »När jag kommer välbehållen tillbaka, skall jag rifva ned detta torn.»

10. Men Seba och Salmunna befunno sig i Karkor och hade sin här hos sig, vid pass femton tusen man, allt som var kvar af österländningarnas hela här; ty de stupade utgjorde ett hundra tjugu tusen svärdbeväpnade män.

11. Och Gideon drog upp på karavanvägen, öster om Noba och Jogbeha, och öfverföll hären, där den låg sorglös i sitt läger. 4 Mos. 32: 35, 42.

12. Och Seba och Salmunna flydde, men han satte efter dem; och han tog de två midjanitiska konungarna Seba

och Salmunna till fånga och skingrade hela hären.

13. Då nu Gideon, Joas' son, vände tillbaka från striden, ned från Heres-höjden,

14. fick han fatt på en ung man, en af invånarna i Suckot, och utfrågade denne, och han måste skrifva upp åt honom de öfverste i Suckot och de äldste där, sjuttiosju män.

15. När han sedan kom till männen i Suckot, sade han: »Se, här äro nu Seba och Salmunna, om hvilka I hånfullt saden till mig: 'Har du redan Sebas och Salmunnas händer i ditt våld, att vi skulle gifva bröd åt dina trötta män?'»

16. Därpå tog han de äldste i staden och tog ökentörnen och taggar och lät männen i Suckot smaka dem.

17. Och tornet i Penuel ref han ned och dräpte männen i staden.

18. Och till Seba och Salmunna sade han: »Hurudana voro de män, som I dräpten på Tabor?» De svarade: »De voro lika dig; hvar och en såg ut såsom en konungason.»

19. Han sade: »Då var det mina bröder, min moders söner. Så sant Herren lefver: om I haden låtit dem lefva, skulle jag icke hafva dräpt eder.»

20. Sedan sade han till Jeter, sin förstfödde: »Stå upp och dräp dem.» Men gossen drog icke ut sitt svärd, ty han fruktade, eftersom han ännu var allenast en gosse.

21. Då sade Seba och Salmunna: »Stå upp, du själf, och stöt ned oss; ty sådan mannen är, sådan är ock hans styrka.» Så stod då Gideon upp och dräpte Seba och Salmunna. Och han tog de prydnader, som sutto på deras kamelers halsar. Ps. 83: 12.

22. Och israeliterna sade till Gideon: »Blif du rådande öfver oss, och såsom du så ock sedan din son och din son-son; ty du har frälst oss ur Midjans hand.»

23. Men Gideon svarade dem: »Jag vill icke råda öfver eder, och min son skall icke heller råda öfver eder, utan Herren skall råda öfver eder.»

24. Och Gideon sade ytterligare till dem: »Ett vill jag dock begära af eder: hvar och en af eder må gifva mig den näsring han har fått såsom byte.» Ty de buro näsringar af guld, eftersom de voro ismaeliter.

25. De svarade: »Ja, vi vilja gifva dig dem.» Och de bredde ut ett kläde, och hvar och en kastade på detta den näsring han hade fått såsom byte.

26. Och guldringarna, som han hade begärt, befunnos väga ett tusen sju hundra siklar i guld — detta förutom de halsprydnader, de örhängen och de purpurröda kläder, som de midjanitiska konungarna burit, och förutom de kedjor, som suttit på deras kamelers halsar.

27. Och Gideon lät däraf göra en efod och satte upp den i sin stad, Ofra; och hela Israel lopp där i horeri efter den. Och den blef för Gideon och hans hus till en snara.

2 Mos. 28: 4, 6 f. Dom. 17: 5.

28. Så blef då Midjan kufvadt under Israels barn och upplyfte icke mer sitt hufvud. Och landet hade ro i fyrtio år, så länge Gideon lefde. Dom. 3: 11.

29. Men Jerubbaal, Joas' son, gick hem och stannade sedan i sitt hus.

30. Och Gideon hade sjuttio söner, som utgått från hans länd, ty han hade många hustrur.

31. En bihustru, som han hade i Sikem, födde honom ock en son; denne gaf han namnet Abimelek.

32. Och Gideon, Joas' son, dog i en god ålder och blef begrafven i sin fader Joas' graf i det abiesritiska Ofra.

33. Men då Gideon var död, begynte Israels barn åter löpa i horeri efter Baalerna; och de gjorde Baal-Berit till Gud åt sig. Dom. 9: 4.

34. Israels barn tänkte icke på Herren, sin Gud, som hade räddat dem från alla deras fienders hand rundt omkring.

35. Ej heller visade de Jerubbaals, Gideons, hus någon kärlek till gengäld för allt det goda, som han hade gjort mot Israel. Dom. 9: 5 f.

9 Kapitlet.

Abimeleks ogärningar och undergång.

Men Abimelek, Jerubbaals son, gick bort till sin moders bröder i Sikem och talade till dem och till alla, som voro beslägtade med hans morfaders hus, och sade: Dom. 8: 30 f.

2. »Talen så till alla Sikems borgare: Hvilket är bättre för eder, att sjuttio män, nämligen alla Jerubbaals söner, blifva rådande öfver eder, eller att en enda man blifver rådande öfver eder? Kommen därjämte ihåg, att jag är edert kött och ben.»

3. Då talade hans moders bröder till hans förmån allt detta inför alla Sikems

borgare. Och dessa blefvo vunna för Abimelek, ty de tänkte: »Han är ju vår broder.»

4. Och de gåfvo honom sjuttio siklar silfver ur Baal-Berits tempel; för dessa lejde Abimelek löst folk och äfventyrare, hvilkas anförare han blef.

Dom. 8: 33.

5. Därefter begaf han sig till sin faders hus i Ofra och dräpte där sina bröder, Jerubbaals söner, sjuttio män, och detta på en och samma sten; men Jotam, Jerubbaals yngste son, blef vid lif, ty han hade gömt sig. 2 Kon. 10: 7.

6. Då församlade sig alla Sikems borgare och alla som bodde i Millo och gingo åstad och gjorde Abimelek till konung vid minnesvärds-terebinten invid Sikem. Jos. 24: 25 f.

7. När man berättade detta för Jotam, gick han åstad och ställde sig på toppen af berget Gerissim och hof upp sin röst och ropade och sade till dem: »Hören mig, I Sikems borgare, på det att Gud ock må höra eder.

5 Mos. 11: 29 f.

8. Träden gingo en gång åstad för att smörja en konung öfver sig. Och de sade till olivträdet: 'Blif du konung öfver oss.'

9. Men olivträdet svarade dem: 'Skulle jag afstå från min fetma, för hvilken både gudar och människor ära mig, och gå bort för att svaja öfver de andra träden?'

10. Då sade träden till fikonträdet: 'Kom du och blif konung öfver oss.'

11. Men fikonträdet svarade dem: 'Skulle jag afstå från min sötma och min goda frukt och gå bort för att svaja öfver de andra träden?'

12. Då sade träden till vinträdet: 'Kom du och blif konung öfver oss.'

13. Men vinträdet svarade dem: 'Skulle jag afstå från min vinmust, som gör både gudar och människor glada, och gå bort för att svaja öfver de andra träden?' Ps. 104: 15.

14. Då sade alla träden till törnbusken: 'Kom du och blif konung öfver oss.'

15. Törnbusken svarade träden: 'Om det är eder uppriktiga mening att smörja mig till konung öfver eder, så kommen och tagen eder tillflykt under min skugga; hvarom icke, så skall eld gå ut ur törnbusken och förtära cedrarna på Libanon.'

16. Så hören nu: om I hafven förfarit riktigt och redligt däri att I hafven gjort Abimelek till konung, och om I hafven förfarit väl mot Jerubbaal och hans hus och hafven vedergällt honom efter hans gärningar

17. — ty I veten, att min fader stridde för eder och vågade sitt lif för att rädda eder från Midjans hand,

18. under det att I däremot i dag hafven rest eder upp mot min faders hus och dräpt hans söner, sjuttio män, på en och samma sten, och gjort Abimelek, hans tjänstekvinnas son, till konung öfver Sikems borgare, eftersom han är eder broder —

19. om I alltså denna dag hafven förfarit riktigt och redligt mot Jerubbaal och hans hus, då mån I glädja eder öfver Abimelek, och han må ock glädja sig öfver eder;

20. hvarom icke, så må eld gå ut från Abimelek och förtära Sikems borgare och dem som bo i Millo, och från Sikems borgare och från dem som bo i Millo må eld gå ut och förtära Abimelek.»

21. Och Jotam skyndade sig undan och flydde bort till Beer, och där bosatte han sig för att vara i säkerhet för sin broder Abimelek.

22. Då nu Abimelek hade härskat öfver Israel i tre år,

23. sände Gud en tvedräktsande mellan Abimelek och Sikems borgare, så att Sikems borgare afföllo från Abimelek.

24. Detta skedde, på det att våldet mot Jerubbaals sjuttio söner skulle blifva hämnadt och på det att deras blod skulle komma öfver deras broder Abimelek, som dräpte dem, så ock öfver Sikems borgare, som lämnade honom understöd, så att han kunde dräpa sina bröder.

25. För att nu skada honom lade Sikems borgare folk i försåt på bergshöjderna, och dessa plundrade alla som drogo vägen fram därförbi. Detta blef berättadt för Abimelek.

26. Men Gaal, Ebeds son, kom med sina bröder, och de drogo öfver till Sikem. Och Sikems borgare fattade förtroende för honom.

27. Så hände, att de gingo ut på fältet och afbärgade sina vingårdar och pressade drufvorna och höllo en glädjefest, och de gingo därvid in i sin guds hus och åto och drucko och uttalade förbannelser öfver Abimelek.

28. Och Gaal, Ebeds son, sade: »Hvad är Abimelek och hvad är Sikem, att vi skulle tjäna honom? Han är ju Jerubbaals son, och Sebul är ju hans

tillsyningsman. Nej, tjänen män, som härstamma från Hamor, Sikems fader. Hvarför skulle vi tjäna denne?
1 Mos. 34: 2.

29. O att jag hade detta folk under min vård! Då skulle jag drifva bort Abimelek.» Och i fråga om Abimelek sade han: »Föröka din här och drag ut.»

30. Men när Sebul, höfvitsmannen i staden, fick höra hvad Gaal, Ebeds son, hade sagt, upptändes hans vrede.

31. Och han sände listeligen bud till Abimelek och lät säga: »Gaal, Ebeds son, och hans bröder hafva nu kommit till Sikem, och de hålla just nu på att uppvigla staden mot dig.

32. Stå därför nu upp om natten, du med ditt folk, och lägg dig i bakhåll på fältet.

33. Sedan må du i morgon bittida, när solen går upp, störta fram mot staden. När han då med sitt folk drager ut mot dig, må du göra med honom hvad tillfället gifver vid handen.»

34. Då stod Abimelek med allt sitt folk upp om natten, och de lade sig i bakhåll mot Sikem, i fyra hopar.

35. Och Gaal, Ebeds son, kom ut och ställde sig vid ingången till stadsporten; och i detsamma stod Abimelek med sitt folk upp från bakhållet.

36. När då Gaal såg folket, sade han till Sebul: »Se, där kommer folk ned från bergshöjderna.» Men Sebul svarade honom: »Det är skuggan af bergen, som för dina ögon ser ut såsom människor.»

37. Gaal tog åter till orda och sade: »Jo, där kommer folk ned från Midtelhöjden, och en annan hop kommer på vägen från Teckentydar-terebinten.»

38. Då sade Sebul till honom: »Hvar är nu din storlighet, du som sade: 'Hvad är Abimelek, att vi skulle tjäna honom?' Se, här kommer det folk, som du så föraktade. Drag nu ut och strid mot dem.»

39. Så drog då Gaal ut i spetsen för Sikems borgare och gaf sig i strid med Abimelek.

40. Men Abimelek jagade honom på flykten, och han flydde undan för honom; och många föllo slagna ända fram till stadsporten.

41. Och Abimelek stannade i Aruma; men Sebul dref bort Gaal och hans bröder och lät dem icke längre stanna i Sikem.

42. Dagen därefter gick folket ut på fältet; och man berättade detta för Abimelek.

43. Då tog han sitt folk och delade dem i tre hopar och lade sig i bakhåll på fältet. Och när han fick se, att folket gick ut ur staden, stod han upp och anföll dem och nedgjorde dem.

44. Abimelek och de hopar han hade med sig störtade nämligen fram och ställde sig vid ingången till stadsporten; men de båda andra hoparna störtade fram mot alla som voro på fältet och nedgjorde dem.

45. När så Abimelek hade ansatt staden hela den dagen, intog han den och dräpte folket, som fanns därinne. Sedan ref han ned staden och beströdde platsen med salt.

46. Då nu besättningen i Sikems torn hörde detta, begåfvo de sig alla till det fasta hvalfvet i El-Berits tempelbyggnad.

47. Och när det blef berättadt för Abimelek, att hela besättningen i Sikems torn hade församlat sig där,

48. gick han med allt sitt folk upp till berget Salmon; och Abimelek tog en yxa i sin hand och högg af en trädgren och lyfte upp den och lade den på axeln; och han sade till sitt folk: »Gören med hast detsamma som I hafven sett mig göra.»

49. Då högg också allt folket af hvar sin gren och följde efter Abimelek och lade grenarna intill det fasta hvalfvet och tände upp eld till att förbränna hvalfvet med dem som voro där. Så omkommo ock alla de människor, som bott i Sikems torn, vid pass tusen män och kvinnor.

50. Och Abimelek drog åstad till Tebes och belägrade Tebes och intog det.

51. Men midt i staden var ett starkt torn, och dit flydde alla män och kvinnor, alla borgare i staden, och stängde igen om sig; sedan stego de upp på tornets tak.

52. Och Abimelek kom till tornet och angrep det; och han gick fram till porten på tornet för att uppbränna den i eld.

53. Men en kvinna kastade en kvarnsten ned på Abimeleks hufvud och bräckte så hans hufvudskål.

54. Då ropade han med hast på sin vapendragare och sade till honom: »Drag ut ditt svärd och döda mig, på det att man icke må säga om mig: en kvinna dräpte honom.» Då genomborrade hans tjänare honom, så att han dog.
1 Sam. 31: 4.

55. När nu Israeliterna sågo, att Abimelek var död, gingo de hem, hvar och en till sitt.

56. Alltså lät Gud det onda, som Abimelek hade gjort mot sin fader, då han dräpte sina sjuttio bröder, komma tillbaka öfver honom.

57. Och allt det onda, som Sikems män hade gjort, lät Gud ock komma tillbaka öfver deras hufvud. Så gick Jotams, Jerubbaals sons, förbannelse i fullbordan på dem.

10 Kapitlet.

Tola och Jair. Israel åter i sina fienders hand.

Efter Abimelek uppstod till Israels frälsning Tola, son till Pua, son till Dodo, en man från Isaskar; och han bodde i Samir, i Efraims bergsbygd.

2. Han var domare i Israel i tjugutre år; sedan dog han och blef begrafven i Samir.

3. Efter honom uppstod gileaditen Jair. Han var domare i Israel i tjugutvå år.

4. Han hade trettio söner, som plägade rida på trettio åsnor; och de hade trettio städer. Dessa kallar man ännu i dag Jairs byar, och de ligga i Gileads land. 4 Mos. 32: 41. 5 Mos. 3: 14. Dom. 12: 14. 1 Krön. 2: 22.

5. Och Jair dog och blef begrafven i Kamon.

6. Men Israels barn gjorde åter hvad ondt var i Herrens ögon och tjänade Baalerna och Astarterna och Arams, Sidons, Moabs, Ammons barns och filistéernas gudar och öfvergåfvo Herren och tjänade honom icke.

7. Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han sålde dem i filistéernas och Ammons barns hand.

8. Och dessa plågade Israels barn och förföro våldsamt mot dem det året; i aderton år gjorde de så mot alla Israels barn, som bodde på andra sidan Jordan, i amoréernas land, i Gilead.

9. Därtill gingo Ammons barn öfver Jordan och gåfvo sig i strid också med Juda, Benjamin och Efraims hus, så att Israel kom i stor nöd.

10. Då ropade Israels barn till Herren och sade: »Vi hafva syndat mot dig, ty vi hafva ju öfvergifvit vår Gud och tjänat Baalerna.»

11. Men Herren sade till Israels barn: »Har jag icke frälst eder från egyptierna, amoréerna, Ammons barn och filistéerna?

12. Likaledes förtryckte sidonierna, amalekiterna och maoniterna eder; och då I ropaden till mig, frälste jag eder från deras hand.

13. Men I hafven öfvergifvit mig och tjänat andra gudar; därför vill jag icke mer frälsa eder. 5 Mos. 32: 15 f., 19 f.

14. Gån bort och ropen till de gudar, som I hafven utvalt; må de frälsa eder, om I nu åren i nöd.»

5 Mos. 32: 38. Jer. 2: 28.

15. Då sade Israels barn till Herren: »Vi hafva syndat; gör du med oss alldeles såsom dig täckes. Allenast rädda oss nu denna gång.» 1 Sam. 12: 10.

16. Därpå skaffade de bort ifrån sig de främmande gudarna och tjänade Herren. Då kunde han icke längre lida att se Israels vedermöda.

Dom. 2: 18. Ps. 78: 65 f.

17. Och Ammons barn blefvo uppbådade och lägrade sig i Gilead; men Israels barn församlade sig och lägrade sig i Mispa.

18. Då sade folket, nämligen de öfverste i Gilead, till hvarandra: »Hvem vill begynna striden mot Ammons barn? Den det vill skall blifva höfding öfver alla Gileads inbyggare.» Dom. 11: 6 f.

11 Kapitlet.

Jefta. Hans seger och löfte. Jeftas dotter.

Gileaditen Jefta var en tapper stridsman, men han var son till en sköka; och Jeftas fader var Gilead. Hebr. 11: 32.

2. Nu födde ock Gileads hustru honom söner; och när dessa hans hustrus söner hade växt upp, drefvo de ut Jefta och sade till honom: »Du skall icke taga arf i vår faders hus, ty du är son till en annan kvinna.»

3. Då flydde Jefta undan sina bröder och bosatte sig i landet Tob; där sållade sig till Jefta löst folk och gjorde ströftåg med honom.

4. Någon tid därefter gåfvo Ammons barn sig i strid med Israel.

5. Men då Ammons barn nu gåfvo sig i strid med Israel, gingo de äldste i Gilead åstad för att hämta Jefta från landet Tob.

6. Och de sade till Jefta: »Kom och blif vår anförare, så vilja vi strida mot Ammons barn.»

7. Men Jefta svarade de äldste i Gilead: »I hafven ju hatat mig och drifvit mig ut ur min faders hus. Huru kunnen I då nu, då I åren i nöd, komma till mig?»

8. De äldste i Gilead sade till Jefta: »Just därför hafva vi nu kommit tillbaka till dig, och du måste gå med oss och strida mot Ammons barn; ty du skall blifva höfding öfver oss, öfver alla Gileads inbyggare.»

9. Jefta svarade de äldste i Gilead: »Om I nu fören mig tillbaka för att strida mot Ammons barn och Herren gifver dem i mitt våld, så vill jag ock sedan vara eder höfding.»

10. Då sade de äldste i Gilead till Jefta: »Herren höre vårt aftal. För visso skola vi göra såsom du har sagt.»

11. Så gick då Jefta med de äldste i Gilead, och folket satte honom till höfding och anförare öfver sig. Och Jefta uttalade inför Herren i Mispa allt hvad han hade sagt.

12. Och Jefta skickade sändebud till Ammons barns konung och lät säga: »Hvad har du med mig att göra, eftersom du har kommit emot mig för att angripa mitt land?»

13. Då svarade Ammons barns konung Jeftas sändebud: »När Israel drog upp från Egypten, togo de ju mitt land från Arnon ända till Jabbok och till Jordan; så gif mig nu detta tillbaka i godo.» 4 Mos. 21: 24.

14. Åter skickade Jefta sändebud till Ammons barns konung

15. och lät säga till honom: »Så säger Jefta: Israel har icke tagit något land vare sig från Moab eller från Ammons barn. 5 Mos. 2: 9, 18 f., 37.

16. Ty när de drogo upp från Egypten och Israel hade tågat genom öknen ända till Röda hafvet och sedan kommit till Kades,

17. skickade Israel sändebud till konungen i Edom och lät säga: 'Låt mig tåga genom ditt land.' Men konungen i Edom hörde icke därpå. Han skickade ock till konungen i Moab, men denne ville icke heller. Då stannade Israel i Kades. 4 Mos. 20: 14 f.

18. Därpå tågade de genom öknen och gingo omkring Edoms land och Moabs land och kommo öster om Moabs land och lägrade sig på andra sidan Arnon; de kommo icke in på Moabs område, ty Arnon är Moabs gräns. 4 Mos. 21: 13.

19. Sedan skickade Israel sändebud till Sihon, amoréernas konung, konungen i Hesbon; och Israel lät säga till honom: 'Låt oss genom ditt land tåga dit vi skola.'
4 Mos. 21: 21 f. 5 Mos. 2: 26 f.

20. Men Sihon trodde icke Israel och lät honom icke tåga genom sitt land, utan församlade allt sitt folk, och de lägrade sig i Jahas; där inlät han sig i strid med Israel.

21. Men Herren, Israels Gud, gaf Sihon och allt hans folk i Israels hand, så att de slogo dem; och Israel intog hela amoréernas land, ty dessa bodde då i detta land.

22. De intogo hela amoréernas område, från Arnon ända till Jabbok och från öknen ända till Jordan. 5 Mos. 2: 36.

23. Och nu, då Herren, Israels Gud, har fördrifvit amoréerna för sitt folk Israel, skulle du taga deras land i besittning!

24. Är det icke så: hvad din Gud Kemos gifver dig till besittning, det tager du i besittning? Så taga ock vi, närhelst Herren, vår Gud, fördrifver ett folk för oss, deras land i besittning.
1 Kon. 11: 7. 2 Kon. 23: 13.

25. Menar du, att du är så mycket förmer än Balak, Sippors son, konungen i Moab? Han dristade ju icke inlåta sig i tvist med Israel eller gifva sig i strid med dem. 4 Mos. 22: 2 f.

26. Då Israel nu i tre hundra år har bott i Hesbon och därunder lydande orter, i Aroer och därunder lydande orter och i alla städer på båda sidor om Arnon, hvarför hafven I då under hela den tiden icke tagit detta ifrån oss?

27. Jag har icke försyndat mig mot dig, men du gör illa mot mig, då du nu öfverfaller mig. Herren, domaren, må i dag döma mellan Israels barn och Ammons barn.»

28. Men Ammons barns konung hörde icke på hvad Jefta lät säga honom genom sändebuden.

29. Då kom Herrens ande öfver Jefta; och han tågade genom Gilead och Manasse och tågade så genom Mispe i Gilead, och från Mispe i Gilead tågade han fram mot Ammons barn.

30. Och Jefta gjorde ett löfte åt Herren och sade: »Om du gifver Ammons barn i min hand,

31. så lofvar jag, att hvadhelst som ur dörrarna till mitt hus går ut emot mig, när jag välbehållen kommer tillbaka från Ammons barn, det skall höra Herren till, och det skall jag offra till brännoffer.»

32. Så drog då Jefta åstad mot Ammons barn för att strida mot dem; och Herren gaf dem i hans hand.

33. Och han tillfogade dem ett mycket stort nederlag och intog landet från

Aroer ända till fram emot Minnit, tjugu städer, och ända till Abel-Keramim. Alltså blefvo Ammons barn kufvade under Israels barn.

34. Då nu Jefta kom hem till sitt hus i Mispa, se, då gick hans dotter ut emot honom med pukor och dans. Och hon var hans enda barn; han hade utom henne hvarken son eller dotter.

2 Mos. 15: 20. 1 Sam. 18: 6.

35. I detsamma han nu fick se henne, ref han sönder sina kläder och ropade: »Ve mig, min dotter, du kommer mig att sjunka till jorden, du drager olycka öfver mig! Ty jag har öppnat min mun inför Herren och kan icke taga mitt ord tillbaka.»

4 Mos. 30: 3. 5 Mos. 23: 21.

36. Hon svarade honom: »Min fader, har du öppnat din mun inför Herren, så gör med mig enligt hvad din mun har talat, eftersom Herren nu har skaffat dig hämnd på dina fiender, Ammons barn.»

37. Och hon sade ytterligare till sin fader: »Uppfyll dock denna min begäran: unna mig två månader, att jag må gå åstad ned på bergen och begråta min jungfrudom med mina väninnor.»

38. Han svarade: »Du får gå åstad.» Och han tillstadde henne att vara borta i två månader. Då gick hon åstad med sina väninnor och begrät sin jungfrudom på bergen.

39. Men efter två månader vände hon tilibaka till sin fader, och han förfor då med henne efter det löfte han gjort. Och hon hade icke känt någon man.

40. Sedan blef det en sedvänja i Israel, att Israels döttrar år efter år gingo åstad för att lofprisa gileaditen Jeftas dotter, under fyra dagar hvart år.

12 Kapitlet.

Efraimiternas knot och nederlag. Jeftas död. Ibsan, Elon och Abdon.

Men Efraims män församlade sig och drogo till Safon; och de sade till Jefta: »Hvarför drog du åstad till strid mot Ammons barn utan att kalla på oss till att tåga med dig? Nu vilja vi bränna upp ditt hus och dig själf i eld.» Dom. 8: 1.

2. Jefta svarade dem: »Jag och mitt folk lågo i svår fejd med Ammons barn; då ställde jag ett upprop till eder, men I villen icke frälsa mig ur deras hand.

3. Och när jag såg, att I icke villen frälsa mig, tog jag min själ i min hand och drog åstad mot Ammons barn, och Herren gaf dem i min hand. Hvarför hafven I då nu dragit upp emot mig till att strida mot mig?»

1 Sam. 19: 5. 28: 21. Ps. 119: 109.

4. Och Jefta församlade alla Gileads män och gaf sig i strid med Efraim; och Gileads män slogo efraimiterna, ty dessa hade sagt: »Flyktingar ifrån Efraim ären I; Gilead är ett mellanting, hvarken Efraim eller Manasse.»

5. Och gileaditerna besatte vadställena öfver Jordan för efraimiterna. Då nu någon af de efraimitiska flyktingarna sade: »Låt mig komma öfver», frågade Gileads män honom: »Är du en efraimit?» Om han då svarade nej,

6. så sade de till honom: »Säg 'schibbolet'.» Sade han då 'sibbolet', därför att han icke nog lade sig vinn om att uttala ordet rätt, så grepo de honom och höggo ned honom där vid vadställena öfver Jordan. På detta sätt föllo vid det tillfället fyrtiotvå tusen efraimiter.

7. Och Jefta var domare i Israel i sex år. Sedan dog gileaditen Jefta och blef begrafven i en af Gileads städer.

8. Efter honom var Ibsan från Bet-Lehem domare i Israel.

9. Han hade trettio söner, och trettio döttrar gifte han bort; han fick ock trettio döttrar genom att skaffa hustrur åt sina söner utifrån. Och han var domare i Israel i sju år.

10. Sedan dog Ibsan och blef begrafven i Bet-Lehem.

11. Efter honom var sebuloniten Elon domare i Israel; i tio år var han domare i Israel.

12. Sedan dog sebuloniten Elon och blef begrafven i Ajalon, i Sebulons land.

13. Efter honom var pirgatoniten Abdon, Hillels son, domare i Israel.

14. Han hade fyrtio söner och trettio sonsöner, som pläga rida på sjuttio åsnor. Och han var domare i Israel i åtta år. Dom. 10: 4.

15. Sedan dog pirgatoniten Abdon, Hillels son, och blef begrafven i Pirgaton i Efraims land, i amalekiternas bergsbygd.

13 Kapitlet.

Simsons födelse.

Men Israels barn gjorde åter hvad ondt var i Herrens ögon; då gaf Herren dem i filistéernas hand, i fyrtio år.

2. I Sorga lefde nu en man af daniternas slägt, som hette Manoa; hans

hustru var ofruktsam och hade icke
födt några barn.
3. Då uppenbarade sig Herrens ängel
för hustrun och sade till henne: »Se,
du är ofruktsam och har icke fött några
barn, men du skall blifva hafvande och
föda en son.
4. Så tag dig nu till vara, att du icke
dricker vin eller starka drycker och att
du ej heller äter något orent.
4 Mos. 6: 2 f. Dom. 10: 17. 1 Sam. 1: 11. Luk. 1: 15.
5. Ty se, du skall blifva hafvande
och föda en son, på hvilkens hufvud
ingen rakknif skall komma, ty gossen
skall vara en Guds nasir allt ifrån mo-
derlifvet; och han skall begynna att
frälsa Israel ur filistéernas hand.»
6. Då gick hustrun in och omtalade
detta för sin man och sade: »En guds-
man kom till mig, och han såg ut som
en Guds ängel, mycket fruktansvärd.
Jag frågade honom icke, hvarifrån han
var, och sitt namn lät han mig icke
veta.
7. Och han sade till mig: 'Se, du
skall blifva hafvande och föda en son;
så drick nu icke vin eller starka dryck-
er och ät icke något orent, ty gossen
skall vara en Guds nasir från moder-
lifvet ända till sin död.'»
8. Och Manoa bad till Herren och
sade: »Ack Herre, låt gudsmannen, som
du sände hit, åter komma till oss, att
han må lära oss, huru vi skola göra
med gossen, som skall födas.»
9. Och Gud hörde Manoas röst; Guds
ängel kom åter till hans hustru, när
hon en gång satt ute på marken och
hennes man Manoa icke var hos
henne.
10. Då skyndade hustrun strax åstad
och berättade det för sin man; hon
sade till honom: »Mannen, som kom till
mig häromdagen, har uppenbarat sig
för mig.»
11. Manoa stod upp och följde sin
hustru; och då han kom till mannen,
frågade han honom: »Är du den man,
som förut talade med min hustru?»
Han svarade: »Ja.»
12. Då sade Manoa: »När nu det
som du har sagt går i fullbordan, hvad
är då att iaktta med gossen, huru
skall man göra med honom?»
13. Herrens ängel svarade Manoa:
»För allt hvarom jag har talat med din
hustru skall hon taga sig till vara.
14. Hon skall icke äta något som
vuxit på vinträd, och vin eller starka
drycker får hon icke dricka, ej heller
får hon äta något orent. Allt hvad jag
har bjudit henne skall hon hålla.»
15. Och Manoa sade till Herrens
ängel: »Låt oss få hålla dig kvar, så
vilja vi tillreda en killing och sätta
fram för dig.» Dom. 6 18.
16. Men Herrens ängel svarade Ma-
noa: »Om du ock håller mig kvar,
skall jag dock icke äta af din mat;
men om du vill tillreda ett brännoffer,
så offra detta åt Herren.» Ty Manoa
förstod icke, att det var Herrens ängel.
17. Och Manoa sade till Herrens
ängel: »Hvad är ditt namn, på det att
vi må kunna ära dig, när det som du
har sagt går i fullbordan?»
1 Mos. 32: 29 f.
18. Herrens ängel sade till honom:
»Hvarför frågar du efter mitt namn?
Det är alltför underbart.» Jes. 9: 6.
19. Och Manoa tog killingen med till-
hörande spisoffer och lade upp den på
klippan åt Herren. Då lät han något
underbart ske i Manoas och hans hustrus
åsyn. Dom. 6: 19 f.
20. När nämligen lågan steg upp från
altaret mot himmelen, for Herrens ängel
upp i lågan från altaret. Då Manoa
och hans hustru sågo detta, föllo de ned
till jorden på sitt ansikte.
21. Sedan visade sig Herrens ängel
icke mer för Manoa och hans hustru.
Då förstod Manoa, att det hade varit
Herrens ängel.
22. Och Manoa sade till sin hustru:
»Nu måste vi dö, eftersom vi hafva
sett Gud.»
2 Mos. 33: 20 f. 5 Mos. 5: 26. Dom. 6: 22.
23. Men hans hustru svarade honom:
»Om Herren hade velat döda oss, så
hade han icke mottagit något bränn-
offer och spisoffer af vår hand och icke
låtit oss se allt detta, ej heller hade
han nu låtit oss höra sådant.»
24. Därefter födde hans hustru en
son och gaf honom namnet Simson;
och gossen växte upp, och Herren väl-
signade honom.
25. Och Herrens ande begynte att
verka på honom i Dans läger, mellan
Sorga och Estaol. Dom. 18: 11 f.

14 Kapitlet.

Simsons bröllop och gåta.

Då Simson en gång gick ned till Timna,
fick han där i Timna se en kvinna,
en af filistéernas döttrar.
2. Och när han kom upp därifrån,
omtalade han det för sin fader och
moder och sade: »Jag har sett en kvinna

i Timna, en af filistéernas döttrar; skaffen mig nu henne till hustru.»

3. Hans fader och moder sade till honom: »Finnes då ingen kvinna bland dina bröders döttrar och i hela mitt folk, eftersom du vill gå bort för att skaffa dig en hustru från de oomskurna filistéerna?» Simson sade till sin fader: »Skaffa mig denna, ty hon behagar mig.» 2 Mos. 34: 16. 5 Mos. 7: 3.

4. Men hans fader och moder visste icke, att detta var från Herren; ty han sökte tillfälle mot filistéerna. På den tiden voro nämligen filistéerna rådande öfver Israel. Dom. 13: 1.

5. Så gick Simson med sin fader och moder ned till Timna; och just som de hunnit fram till vingårdarna vid Timna, kom ett ungt lejon rytande emot honom.

6. Då kom Herrens ande öfver honom, och han slet sönder det, såsom hade han slitit sönder en killing, fastän han icke hade någonting i sin hand; men han omtalade icke för sin fader och moder hvad han hade gjort.

1 Sam. 17: 35.

7. När han nu kom dit ned, talade han med kvinnan; och hon behagade Simson.

8. En tid därefter vände han tillbaka för att hämta henne och vek då af vägen för att se på det döda lejonet; då fick han se en bisvärm med honung i lejonets kropp.

9. Och han skrapade ut honungen i sina händer och gick och åt däraf; han gick så till sin fader och moder och gaf dem, och de åto. Men han omtalade icke för dem, att det var ur lejonets kropp han hade skrapat ut honungen.

10. Då nu hans fader kom ned till kvinnan, gjorde Simson där ett gästabud, ty så plägade de unga männen göra.

11. Och när de fingo se honom, skaffade de trettio bröllopssvenner, som skulle vara hos honom.

12. Till dem sade Simson: »Jag vill förelägga eder en gåta; om I under de sju gästabudsdagarna sägen mig lösningen på den och gissen rätt, så skall jag gifva eder trettio kostbara skjortor och trettio högtidsdräkter.

13. Men om I icke kunnen säga mig lösningen, så skolen I gifva mig trettio kostbara skjortor och trettio högtidsdräkter.» De sade till honom: »Förelägg oss din gåta, låt oss höra den.»

14. Då sade han till dem: »Från storåtaren kom mat att åta, från den grymme kom hvad sött var.» Men under tre dagar kunde de icke lösa gåtan.

15. På sjunde dagen sade de då till Simsons hustru: »Locka din man till att säga oss lösningen på gåtan; eljest skola vi bränna upp dig och din faders hus i eld. Hafven I kanhända inbjudit oss hit för att göra oss fattiga?»

16. Då låg Simsons hustru öfver honom med gråt och sade: »Du hatar mig allenast och älskar mig alls icke; du har förelagt mina landsmän en gåta, men mig har du icke sagt lösningen på den.» Han svarade henne: »Icke ens åt min fader eller min moder har jag sagt lösningen. Skulle jag då säga den åt dig?»

17. Men hon låg öfver honom med gråt under de sju dagarna de höllo gästabudet. Och på sjunde dagen sade han henne lösningen, eftersom hon så hårdt ansatte honom; då sade hon sina landsmän lösningen på gåtan.

18. Så sade då männen i staden till honom på sjunde dagen, innan solen gick ned: »Hvad är sötare än honung, och hvad är grymmare än lejonet?» Men han sade till dem: »Haden I icke plöjt med min kviga, så haden I icke gissat min gåta.»

19. Och Herrens ande kom öfver honom, och han gick ned till Askelon och slog där ihjäl trettio män och tog deras kläder och gaf högtidsdräkterna åt dem som hade sagt lösningen på gåtan. Och hans vrede upptändes, och han gick upp till sin faders hus.

20. Då blef Simsons hustru gifven åt den af hans bröllopssvenner, som han hade haft till sin särskilda följesven.

15 Kapitlet.

Simson och de tre hundra räfvarna. Hans bragd med åsnekäken.

En tid därefter, medan hveteskörden pågick, ville Simson besöka sin hustru och förde med sig en killing; och han sade: »Jag vill gå in till min hustru i kammaren.» Men hennes fader tillstadde honom icke att gå in;

2. utan hennes fader sade: »Jag tänkte helt visst, att du hade fattat hat till henne, och därför gaf jag henne åt din bröllopssven. Men hon har ju en yngre syster, som är fagrare än hon; tag denna i stället för den andra.»

3. Men Simson svarade dem: »Denna gång är jag utan skuld gent emot filistéerna, om jag gör dem något ondt.»
4. Och Simson gick bort och fångade tre hundra räfvar; därpå tog han fackor, band så ihop två och två räfvar med svansarna och satte in en fackla midt emellan de två svansarna.
5. Sedan tände han eld på facklorna, släppte djuren in på filistéernas sädesfält och antände så både sädesskylar och oskuren säd och olivplanteringar.
6. Då sade filistéerna: »Hvem har gjort detta?» Man svarade: »Simson, timnitens mäg, därför att man tog hans hustru och gaf henne åt hans bröllopssven.» Då drogo filistéerna åstad och brände upp både henne och hennes fader i eld.
7. Men Simson sade till dem: »Om I beten eder så, då skall jag icke hvila, förrän jag har tagit hämnd på eder.»
8. Och han slog dem, så att de hvarken kunde gå eller stå, och tillfogade dem ett stort nederlag. Sedan gick han ned därifrån och bodde i bergsklyftan vid Etam.

9. Då drogo filistéerna upp och lägrade sig i Juda; och de spridde sig omkring i Lehi.
10. Och Juda män sade: »Hvarför hafven I dragit hit upp mot oss?» De svarade: »Vi hafva dragit hit upp för att binda Simson och sedan göra mot honom såsom han har gjort mot oss.»
11. Då gingo tre tusen män från Juda ned till bergsklyftan vid Etam och sade till Simson: »Du vet ju, att filistéerna äro rådande öfver oss; hvarför har du då gjort oss detta?» Han svarade dem: »Såsom de hafva gjort mot mig, så har jag gjort mot dem.»
12. De sade till honom: »Vi hafva kommit hit ned för att binda dig och sedan lämna dig i filistéernas hand.» Simson sade till dem: »Så gifven mig nu eder ed på att I icke själfva viljen stöta ned mig.»
13. De svarade honom: »Nej, vi vilja allenast binda dig och sedan lämna dig i deras hand, men vi vilja icke döda dig.» Så bundo de honom med två nya tåg och förde honom upp från klippan.
14. När han nu kom till Lehi, skrådde filistéerna och sprungo emot honom. Då kom Herrens ande öfver honom, så att tågen omkring hans armar blefvo såsom lintrådar, när de antändas af eld, och banden likasom smälte bort ifrån hans händer.
15. Och han fick se en ännu frisk åsnekäke; då räckte han ut sin hand och tog den och slog med den ihjäl tusen man.
16. Och Simson sade: »Med en åsnekäke slog jag en skara, ja, två; med en åsnekäke slog jag tusen man.»
17. Och när han hade sagt detta, kastade han käken ifrån sig. Och man kallade det stället Ramat-Lehi*.
18. Men då han därefter blef mycket törstig, ropade han till Herren och sade: »Du själf har genom din tjänare gifvit denna stora seger; och nu måste jag dö af törst och så falla i de oomskurnas hand!»
19. Då lät Gud fördjupningen i Lehi öppna sig, och därur gick ut vatten, så att han kunde dricka, och hans ande kom tillbaka, och han fick lif igen. Däraf erhöll källan namnet Den ropandes källa i Lehi, såsom den heter ännu i dag.
20. Och han var domare i Israel under filistéernas tid i tjugu år.

16 Kapitlet.

Simsons bragd med Gasas stadsportar. Delila. Simson öfvervunnen och fängslad. Hans sista bragd och död. Hans begrafning.

Och Simson gick till Gasa; där fick han se en sköka och gick in till henne.
2. När då gasiterna fingo höra, att Simson hade kommit dit, omringade de platsen och lågo i försåt för honom hela natten vid stadsporten. Men hela natten höllo de sig stilla, i det att de tänkte: »Vi vänta till i morgon, när det blifver dager; då vilja vi dräpa honom.»
3. Så låg nu Simson där intill midnatt; men vid midnattstiden stod han upp och fattade i stadsportens dörrar och i de båda dörrposterna och ryckte loss dem jämte bommen och lade alltsammans på sina axlar och bar så upp det till toppen på berget, som ligger gent emot Hebron.
4. Därefter fattade han kärlek till en kvinna vid bäcken Sorek, och hon hette Delila.
5. Då kommo filistéernas höfdingar upp till henne och sade till henne: »Locka honom till att uppenbara för

* D. ä. käkhöjden.

dig, hvarpå det beror, att han är så stark, och huru vi skola blifva honom öfvermäktiga, så att vi kunna binda honom och kufva honom; vi vilja då gifva dig ett tusen ett hundra siklar silfver hvar.» Dom. 14: 15.

6. Då sade Delila till Simson: »Säg mig, hvarpå det beror, att du är så stark, och huru man skulle kunna binda och kufva dig.»

7. Simson svarade henne: »Om man bunde mig med sju friska senströngar, som icke hunnit torka, så blefve jag svag och vore såsom en vanlig människa.»

8. Då buro filistéernas höfdingar till henne sju friska senströngar, som icke hunnit torka; och hon band honom med dem.

9. Men hon hade satt folk på lur i den inre kammaren. Så ropade hon till honom: »Filistéerna äro öfver dig, Simson!» Då slet han sönder senströngarna så lätt som en blångarnssnodd slites sönder, när den kommer intill elden. Alltså hade man ingenting fått veta om hans styrka.

10. Då sade Delila till Simson: »Se, du har bedragit mig och ljugit för mig. Men säg mig nu, huru man skulle kunna binda dig.»

11. Han svarade henne: »Om man bunde mig med nya tåg, som ännu icke blifvit begagnade till något, så blefve jag svag och vore såsom en vanlig människa.»

12. Då tog Delila nya tåg och band honom med dem och ropade så till honom: »Filistéerna äro öfver dig, Simson!» under det att folk satt på lur i den inre kammaren. Men han slet dem af sina armar, såsom hade det varit trådar.

13. Då sade Delila till Simson: »Hittills har du bedragit mig och ljugit för mig; säg mig, huru man skulle kunna binda dig.» Han svarade henne: »Jo, om du väfde in de sju flätorna på mitt hufvud i ränningen till din väf.»

14. Därpå slog hon fast dem med pluggen och ropade så till honom: »Filistéerna äro öfver dig, Simson!» När han då vaknade upp ur sömnen, ryckte han loss väfpluggen jämte ränningen till väfven.

15. Då sade hon till honom: »Huru kan du säga, att du har mig kär, du som icke är uppriktig mot mig? Tre gånger har du nu bedragit mig och icke velat säga mig, hvarpå det beror, att du är så stark.»

16. Då hon nu dagligen hårdt ansatte honom med denna sin begäran och plägade honom, blef han så otålig, att han kunde dö, Dom. 14: 17.

17. och så yppade han för henne hela sin hemlighet och sade till henne: »Ingen rakknif har kommit på mitt hufvud, ty jag är en Guds nasir allt ifrån min moders lif. Därför, om man rakar håret af mig, viker min styrka ifrån mig, så att jag blifver svag och är såsom alla andra människor.»

4 Mos. 6: 5. Dom. 13: 5.

18. Då nu Delila insåg, att han hade yppat för henne hela sin hemlighet, sände hon och lät kalla till sig filistéernas höfdingar, i det hon lät säga: »Kommen hit upp ännu en gång, ty han har yppat för mig hela sin hemlighet.» Då kommo filistéernas höfdingar dit upp till henne och förde med sig penningarna.

19. Nu lagade hon så, att han somnade in på hennes knän; och sedan hon kallat till sig en man, som på hennes befallning skar af de sju flätorna på hans hufvud, begynte hon att få makt öfver honom, och hans styrka vek ifrån honom.

20. Därpå ropade hon: »Filistéerna äro öfver dig, Simson!» När han då vaknade upp ur sömnen, tänkte han: »Jag gör mig väl fri, såsom de förra gångerna, och skakar mig lös»; ty han visste icke, att Herren hade vikit ifrån honom.

21. Men filistéerna grepo honom och stucko ut ögonen på honom. Därefter förde de honom ned till Gasa och bundo honom med kopparfjättrar, och han måste mala i fängelset.

2 Mos. 11: 5. 2 Kon. 25: 7.

22. Men hans hufvudhår begynte att växa på nytt, sedan det hade blifvit afrakadt.

23. Och filistéernas höfdingar församlade sig för att anställa en stor offerfest åt sin gud Dagon och göra sig glada, ty de sade: »Vår gud har gifvit vår fiende Simson i vår hand.»

24. Och likaledes, då folket såg honom, lofvade de sin gud och sade: »Vår gud har gifvit vår fiende i vår hand, honom som förödde vårt land och slog så många af oss ihjäl.»

25. Då nu deras hjärtan hade blifvit glada, sade de: »Låt hämta Simson, att han må förlusta oss.» Då hämtade de Simson ur fängelset, och han måste vara till förlustelse för dem. Och de hade ställt honom mellan pelarna.

26. Men Simson sade till gossen, som höll honom vid handen: »Släpp mig och låt mig taga i pelarna, på hvilka huset hvilar, så att jag får luta mig mot dem.»

27. Och huset var fullt med män och kvinnor, och filistéernas alla höfdingar voro där; och på taket voro vid pass tre tusen män och kvinnor, som sågo på huru Simson förlustade dem.

28. Men Simson ropade till Herren och sade: »Herre, Herre, tänk på mig och styrk mig allenast denna gång, o Gud, så att jag ändå får taga hämnd på filistéerna för ett af mina båda ögon.» Judit 13: 7 f. Hebr. 11: 32 f.

29. Därpå fattade Simson i de båda midtelpelare, på hvilka huset hvilade, och tog fast tag mot dem; han fattade i den ena med högra handen och i den andra med vänstra.

30. Och Simson sade: »Må jag nu själf dö med filistéerna.» Därpå böjde han sig framåt med sådan kraft, att huset föll öfver höfdingarna och allt folket som fanns där. Och de som han så dödade vid sin död voro flera än de som han dödade, medan han lefde.

31. Och hans bröder och hela hans familj kommo dit ned och hämtade honom och förde honom upp med sig och begrofvo honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader Manoas graf. Han hade då i tjugu år varit domare i Israel. Dom. 15: 20.

17 Kapitlet.

Mikas bilddyrkan.

I Efraims bergsbygd lefde en man, som hette Mika.

2. Denne sade till sin moder: »De ett tusen ett hundra silfversiklarna, som blifvit dig frántagna och för hvilkas skull du uttalade en förbannelse, som jag själf hörde, se, dessa penningar finnas hos mig; jag har tagit dem.» Då sade hans moder: »Välsignad vare du, min son, af Herren!»

3. Så gaf han de ett tusen ett hundra silfversiklarna tillbaka åt sin moder. Men hans moder sade: »Härmed helgar jag dessa penningar åt Herren och lämnar dem åt min son, att han må göra ett skuret och ett gjutet beläte. Här återlämnar jag dem nu åt dig.»

4. Men han gaf penningarna tillbaka åt sin moder. Då tog hans moder två hundra siklar silfver och gaf dem åt en guldsmed, och denne gjorde däraf ett skuret och ett gjutet beläte, hvilka sedan ställdes in i Mikas hus.

5. Alltså hade mannen Mika ett gudahus; han lät ock göra en efod och husgudar och insatte genom handfyllning en af sina söner till präst åt sig. 1 Mos. 31: 19. 2 Mos. 28: 4, 6, 41. Dom. 8: 27. 1 Sam. 19: 13.

6. På den tiden fanns ingen konung i Israel; hvar och en gjorde hvad honom behagade. Dom. 18: 1. 21: 25.

7. I Bet-Lehem i Juda lefde nu en ung man af Juda släkt; han var levit och bodde där såsom främling.

8. Denne man vandrade bort ifrån den nämnda staden, Bet-Lehem i Juda, för att skaffa sig bostad, hvarhelst han kunde finna någon; och under sin färd kom han då till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus.

9. Mika frågade honom: »Hvarifrån kommer du?» Han svarade honom: »Jag är en levit från Bet-Lehem i Juda, och jag är nu stadd på vandring för att skaffa mig bostad, hvarhelst jag kan finna någon.»

10. Mika sade till honom: »Stanna kvar hos mig och blif fader och präst åt mig, så skall jag årligen gifva dig tio siklar silfver jämte nödiga kläder och därtill din föda.» Då gick leviten med.

11. Och leviten beslöt sig för att stanna hos mannen, och denne höll den unge mannen såsom en son.

12. Och Mika insatte leviten genom handfyllning, så att den unge mannen blef präst åt honom; och han var sedan kvar i Mikas hus.

13. Och Mika sade: »Nu vet jag, att Herren skall göra mig godt, eftersom jag har fått leviten till präst.»

18 Kapitlet.

Daniterna röfva Mikas gudabilder, intaga Lais och införa där bilddyrkan.

På den tiden fanns ingen konung i Israel. Och på den tiden sökte sig daniternas stam en arfvedel till att bo i, ty ända till den tiden hade icke något område tillfallit den bland Israels öfriga stammar såsom arfvedel. Jos. 19: 40 f. Dom. 1: 34. 17: 6.

2. Så sände då Dans barn ur sin släkt fem män, uttagna bland dem, tappra män, från Sorga och Estaol, till att bespeja landet och undersöka det; och de sade till dem: »Gån åstad och undersöken landet.» Då kommo de till

Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus, och där stannade de öfver natten.

3. När de nu voro vid Mikas hus och kände igen den unge levitens sätt att tala, gingo de bort till honom och frågade honom: »Hvem har fört dig hit? Och hvad gör du på detta ställe, och huru har du det här?»

Dom. 17: 7 f.

4. Han omtalade då för dem: »Så och så gjorde Mika med mig; han gaf mig lön, och jag blef präst åt honom.»

5. Då sade de till honom: »Så fråga då Gud, på det att vi må få veta, om den resa, på hvilken vi äro stadda, skall blifva lyckosam.»

6. Prästen svarade dem: »Gån i frid. Den resa, på hvilken I ären stadda, är under Herrens beskydd.»

7. Så gingo då de fem männen vidare och kommo till Lais; och de sågo, huru folket därinne bodde i trygghet, på sidoniernas sätt, stilla och trygga, och ingen gjorde någon skada i landet genom att söka tillvälla sig makten; och de bodde långt ifrån sidonierna och hade intet att skaffa med andra människor.

8. När de sedan kommo till sina bröder i Sorga och Estaol, frågade deras bröder dem: »Hvad hafven I att säga?»

9. De sade: »Upp, låtom oss draga åstad mot dem! Ty vi hafva besett landet och funnit det mycket godt. Skolen då I sitta stilla? Nej, varen ej sena till att tåga åstad, att I måm komma dit och intaga landet.

10. När I kommen dit, kommen I till ett folk, som känner sig tryggt, och landet har utrymme nog. Ja, Gud har gifvit det i eder hand — en ort, där ingen brist är på något som jorden kan bära.»

11. Så bröto sex hundra man af daniternas släkt, omgjordade med vapen, upp därifrån, nämligen från Sorga och Estaol.

12. De drogo upp och lägrade sig vid Kirjat-Jearim i Juda. Därför kallar man ännu i dag det stället »Dans läger»; det ligger bakom Kirjat-Jearim.

Dom. 13: 25.

13. Därifrån drogo de vidare till Efraims bergsbygd och kommo så fram till Mikas hus.

14. Och de fem män, som hade varit åstad för att bespeja Lais' land, togo då till orda och sade till sina bröder: »I måm veta, att i dessa hus finnas en efod och husgudar och ett skuret och ett gjutet beläte. Så betänken nu hvad I bören göra.»

15. Då drogo de dit fram och kommo till den unge levitens hus, till Mikas hus, och hälsade honom.

16. Men de sex hundra männen af Dans barn ställde sig vid ingången till porten, omgjordade med sina vapen som de voro.

17. Och de fem män, som hade varit åstad för att bespeja landet, gingo upp och kommo dit in och togo det skurna belätet och efoden samt husgudarna och det gjutna belätet, under det att prästen stod vid ingången till porten jämte de sex hundra vapenomgjordade männen.

18. När de fem männen så kommo in i Mikas hus och togo det skurna belätet med efoden och husgudarna och det gjutna belätet, sade prästen till dem: »Hvad gören I?»

19. De svarade honom: »Tig, lägg handen på din mun och gå med oss och blif fader och präst åt oss. Hvilket är bättre för dig: att vara präst för en enskild mans hus eller att vara präst för en hel stam och släkt i Israel?»

20. Då blef prästens hjärta gladt, och han mottog efoden och husgudarna och det skurna belätet och slöt sig till folket.

21. Sedan vände de sig åt annat håll och gingo sin väg, i det de läto barnen och boskapen och det dyrbaraste godset föras främst i tåget.

22. När nu Dans barn hade kommit ett långt stycke från Mikas hus, upphunnos de af de män, som bodde i husen i närheten af Mikas hus och som under tiden hade församlat sig.

23. Vid dessas tillrop vände sig nu Dans barn om och frågade Mika: »Hvad fattas dig, eftersom du kommer med en sådan samling?»

24. Han svarade: »I hafven tagit de gudar, som jag har gjort åt mig, därtill och prästen, och så gån I eder väg. Hvad har jag nu mera kvar? Och ändå frågen I mig: 'Hvad fattas dig?'»

25. Men Dans barn sade till honom: »Låt oss icke höra ett ord mera från dig. Eljest kan det hända, att några män i förbittring hugga ned eder, och då blifver du orsak till att I förloren lifvet, både du själf och ditt husfolk.»

26. Därpå fortsatte Dans barn sin väg; och när Mika såg, att de voro starkare än han, vände han om och drog tillbaka hem igen.

27. Sedan de nu tagit både hvad Mika hade låtit förfärdiga och därtill hans präst, kommo de öfver folket i

Lais, som lefde stilla och i trygghet, och slogo dem med svärdsegg; men staden uppbrände de i eld. Jos. 19: 47.

28. Och ingen kunde komma den till hjälp, ty den låg långt ifrån Sidon, och folket däri hade intet att skaffa med andra människor; den låg i Bet-Rehobs dal. Sedan byggde de åter upp staden och bosatte sig där.

29. Och de gåfvo staden namnet Dan efter Dans, sin faders, namn, han som föddes åt Israel; men förut hade staden hetat Lais.

30. Och Dans barn uppställde där åt sig det skurna beläte; och Jonatan, son till Gersom, Moses son, och hans söner voro präster åt daniternas stam ända till dess att landets folk fördes bort i fångenskap. 2 Mos. 2: 22. 18: 3. Dom. 17: 10. 1 Kon. 12: 30. 2 Kon. 17: 23.

31. De ställde upp åt sig det skurna beläte, som Mika hade gjort, och hade detta kvar under hela den tid Guds hus var i Silo. Jos. 18: 1.

19 Kapitlet.

Det skändliga dådet i Gibea.

På den tiden, då ännu ingen konung fanns i Israel, bodde en levitisk man längst uppe i Efraims bergsbygd, och han tog till hihustru åt sig en kvinna från Bet-Lehem i Juda.

Dom. 17: 6. 18: 1. 21: 25.

2. Men hans bihustru blef honom otrogen och gick ifrån honom till sin faders hus i Bet-Lehem i Juda, och där uppehöll hon sig en tid af fyra månader.

3. Då stod hennes man upp och begaf sig åstad efter henne för att tala vänligt med henne och så föra henne tillbaka; och han hade med sig sin tjänare och ett par åsnor. Hon förde honom då in i sin faders hus, och när kvinnans fader fick se honom, gick han glad emot honom.

4. Och hans svärfader, kvinnans fader, höll honom kvar, så att han stannade hos honom i tre dagar; de åto och drucko och voro där nätterna öfver.

5. Då de nu på fjärde dagen stodo upp bittida om morgonen och han gjorde sig redo att resa, sade kvinnans fader till sin måg: »Vederkvick dig med ett stycke bröd; sedan mån I resa.»

6. Då satte de sig ned och åto båda tillsammans och drucko. Därefter sade kvinnans fader till mannen: »Beslut dig för att stanna öfver natten och låt ditt hjärta vara gladt.»

7. Och när mannen ändock ville göra sig redo att resa, bad hans svärfader honom så enträget, att han ännu en gång stannade kvar där öfver natten.

8. På femte dagen stod han åter upp bittida om morgonen för att resa; då sade kvinnans fader: »Vederkvick dig först, och dröjen så till eftermiddagen.» Därpå åto de båda tillsammans.

9. När sedan mannen gjorde sig redo att resa med sin hihustru och sin tjänare, sade hans svärfader, kvinnans fader, till honom: »Se, det lider mot aftonen; stannen kvar öfver natten, dagen nalkas ju sitt slut; ja, stanna kvar här öfver natten och låt ditt hjärta vara gladt. Sedan kunnen I i morgon bittida företaga eder färd, så att du får komma hem till din hydda.»

10. Men mannen ville icke stanna öfver natten, utan gjorde sig redo och reste och kom så fram till platsen midt emot Jebus, det är Jerusalem. Och han hade med sig ett par sadlade åsnor, och hans hihustru var med honom.

11. Då de nu voro vid Jebus och dagen var långt framliden, sade tjänaren till sin herre: »Kom, låt oss taga in i denna jebuséstad och stanna där öfver natten.»

12. Men hans herre svarade honom: »Vi skola icke taga in i en främmande stad, där inga israeliter bo, utan vi skola gå vidare, fram till Gibea.»

13. Och han sade ytterligare till sin tjänare: »Kom, låt oss försöka hinna fram till en af orterna här och stanna öfver natten i Gibea eller Rama.»

14. Så drogo de vidare; och när de voro invid Gibea i Benjamin, gick solen ned.

15. Då togo de in där och kommo för att stanna öfver natten i Gibea. Och när han kom dit in, satte han sig på den öppna platsen i staden, men ingen ville mottaga dem i sitt hus öfver natten.

16. Då kom om aftonen en gammal man från sitt arbete på fältet, och denne man var från Efraims bergsbygd och bodde såsom främling i Gibea; ty folket där på orten voro benjaminiter.

17. När han nu lyfte upp sina ögon, fick han se den vägfarande mannen på den öppna platsen i staden. Då sade den gamle mannen: »Hvart skall du resa, och hvarifrån kommer du?»

18. Han svarade honom: »Vi äro på genomresa från Bet-Lehem i Juda till den längst uppe belägna delen af Efraims bergsbygd; därifrån är jag, och jag har

gjort en resa till Bet-Lehem i Juda. Nu är jag på väg till Herrens hus, men ingen vill här mottaga mig i sitt hus.

19. Jag har både halm och foder åt våra åsnor, så ock bröd och vin åt mig själf och åt din tjänarinna och åt mannen, som åtföljer dina tjänare, så att intet fattas oss.»

20. Då sade den gamle mannen: »Frid vare med dig! Men låt mig få sörja för allt som kan fattas dig. Här ute på den öppna platsen må du icke stanna öfver natten.»

21. Därpå förde han honom till sitt hus och fodrade åsnorna. Och sedan de hade tvått sina fötter, åto de och drucko.

22. Under det att de så gjorde sina hjärtan glada, omringades plötsligt huset af männen i staden, onda män, som bultade på dörren; och de sade till den gamle mannen, som rådde om huset: »För hit ut den man, som har kommit till ditt hus, på det att vi må känna honom.» 1 Mos. 19: 4 f. Hos. 9: 9. 10: 9.

23. Då gick mannen, som rådde om huset, ut till dem och sade till dem: »Nej, mina bröder, gören icke så illa. Eftersom nu denne man har kommit in i mitt hus, mån I icke göra en sådan galenskap.

24. Se, jag har en dotter, som är jungfru, och han har själf en bihustru. Dem vill jag föra hit ut, så kunnen I kränka dem och göra med dem hvad I finnen för godt. Men med denne man mån I icke göra någon sådan galenskap.»

25. Men männen ville icke höra på honom; då tog mannen sin bihustru och förde henne ut till dem. Och de kände henne och handterade henne skändligt hela natten ända till morgonen; först när morgonrodnaden gick upp, läto de henne gå.

26. Då kom kvinnan mot morgonen och föll ned vid ingången till mannens hus, det där hennes herre var, och låg så till dess det blef dager.

27. När nu hennes herre stod upp om morgonen och öppnade dörrarna till huset och gick ut för att fortsätta sin färd, fick han se sin bihustru ligga vid ingången till huset med händerna på tröskeln.

28. Han sade till henne: »Stå upp och låt oss gå.» Men hon gaf intet svar. Då tog han och lade henne på åsnan; sedan gjorde mannen sig redo och reste hem till sitt.

29. Men när han kommit hem, fattade han en knif och tog sin bihustru och styckade henne efter benen i hennes kropp i tolf stycken och sände styckena omkring öfver hela Israels land.

30. Och hvar och en som såg detta sade: »Något sådant har icke händt eller blifvit sedt allt ifrån den dag, då Israels barn drogo upp ur Egyptens land, ända till denna dag. Öfvervägen detta, rådslån och sägen edert ord.»

20 Kapitlet.

Utrotningskriget mot Benjamin.

Då drogo alla Israels barn ut, och menigheten församlade sig såsom en man, från Dan ända till Beer-Seba, så ock från Gileads land, inför Herren i Mispa. Dom. 11: 11.

2. Och de förnämsta i hela folket, alla Israels stammar, trädde fram i Guds folks församling: fyra hundra tusen svärdbeväpnade män till fots.

3. Men Benjamins barn fingo höra, att de öfriga Israels barn hade dragit upp till Mispa.

Och Israels barn sade: »Omtalen, huru denna ogärning tillgått.»

4. Då tog den levitiske mannen, den mördade kvinnans man, till orda och sade: »Jag och min bihustru kommo till Gibea i Benjamin för att stanna där öfver natten. Dom. 19: 15 f.

5. Då öfverföllo jag af Gibeas borgare; de omringade huset om natten för att våldföra sig på mig. Mig tänkte de dräpa, och min bihustru kränkte de, så att hon dog. Dom. 19: 22 f.

6. Då tog jag min bihustru och styckade henne och sände styckena omkring öfver Israels arfvedels hela område, eftersom de hade gjort en sådan skändlighet och galenskap i Israel.

7. Se, nu ären I här, alla Israels barn. Kommen nu fram med förslag och råd här på stället.»

8. Då stod allt folket upp såsom en man och sade: »Ingen af oss må gå hem till sin hydda, ingen må begifva sig hem till sitt hus.

9. Detta är hvad vi nu vilja göra med Gibea: vi skola låta lotten gå öfver det.

10. Och må vi taga ut tio män på hvart hundratal i alla Israels stammar och hundra på hvart tusental och tusen på hvart tiotusental, att dessa må skaffa munförråd åt folket, för att folket, när det kommer till Geba i Benjamin, må göra med staden såsom tillbörligt är för all den galenskap, som den har gjort i Israel.»

11. Så församlade sig vid staden alla män i Israel, endräktigt såsom en man.

12. Och Israels stammar sände åstad män till alla Benjamins stammar och läto säga: »Hvad är detta för en ogärning som blifvit begången ibland eder?

13. Utlämnen nu de onda män, som bo i Gibea, att vi må döda dem och skaffa bort ifrån Israel hvad ondt är.» Men benjaminiterna ville icke lyssna till sina bröders, de öfriga israeliternas, ord.

14. I stället församlade sig Benjamins barn från sina städer till Gibea för att draga ut till strid mot de öfriga israeliterna.

15. På den dagen mönstrades Benjamins barn och utgjorde från dessa städer tjugusex tusen svärdbeväpnade män; så många voro de mönstrade, hvarvid icke medräknas de som bodde i Gibea, hvilka utgjorde sju hundra utvalda män.

16. Bland allt detta folk funnos sju hundra utvalda män, som voro vänsterhändta; alla dessa kunde med slungstenen träffa på håret, utan att fela.

17. Och då Israels män, med undantag af Benjamin, mönstrades, utgjorde de fyra hundra tusen svärdbeväpnade män; alla dessa voro krigsmän.

18. Dessa stodo upp och drogo åstad till Betel och frågade Gud. Israels barn sade: »Hvem bland oss skall först draga ut i striden mot Benjamins barn?» Herren svarade: »Juda först.» Dom. 1: 1 f.

19. Då stodo Israels barn upp följande morgon och lägrade sig framför Gibea.

20. Därpå drogo Israels män ut till strid mot Benjamin; och Israels män uppställde sig till strid mot dem vid Gibea.

21. Men Benjamins barn drogo ut ur Gibea, och de nedgjorde på den dagen tjugutvå tusen man af Israel.

22. Men folket, Israels män, tog mod till sig och uppställde sig ännu en gång till strid på samma plats, där de hade uppställt sig första dagen.

23. Ty Israels barn drogo upp och gräto inför Herrens ansikte ända till aftonen; och de frågade Herren: »Skall jag ännu en gång inlåta mig i strid med min broder Benjamins barn?» Och Herren svarade: »Dragen emot honom.» Jos. 7: 6.

24. Då nu Israels barn den andra dagen ryckte fram mot Benjamins barn,

25. drog ock Benjamin på andra dagen ut från Gibea mot Israels barn och nedgjorde af dem ytterligare aderton tusen man, allesammans svärdbeväpnade män.

26. Då drogo alla Israels barn upp, allt folket, och kommo till Betel och gräto och stannade där inför Herrens ansikte och fastade på den dagen ända till aftonen; och de offrade brännoffer och tackoffer inför Herrens ansikte. Dom. 21: 2.

27. Och Israels barn frågade Herren — ty Guds förbundsark stod på den tiden där,

28. och Pinehas, son till Eleasar, Arons son, gjorde tjänst inför den på den tiden — och de sade: »Skall jag ännu en gång till draga ut i strid mot min broder Benjamins barn, eller skall jag afstå därifrån?» Herren svarade: »Dragen upp; ty i morgon skall jag gifva honom i din hand.» Jos. 22: 13, 30. 24: 33.

29. Då lade Israel folk i bakhåll mot Gibea, rundt omkring det. Jos. 8: 12 f.

30. Och därefter drogo Israels barn upp mot Benjamins barn på tredje dagen och uppställde sig i slagordning mot Gibea såsom de förra gångerna.

31. Och Benjamins barn drogo ut mot folket och blefvo lockade långt bort ifrån staden; och likasom de förra gångerna fingo de i början slå ihjäl några af folket på vägarna (både på den som går upp till Betel och på den som går till Gibea öfver fältet) kanhända ett trettiotal af Israels män.

32. Då tänkte Benjamins barn: »De äro slagna af oss nu likasom förut.» Men Israels barn hade aftalat: »Vi vilja fly och så locka dem långt bort ifrån staden, ut på vägarna.»

33. Och alla Israels män hade brutit upp från platsen där de voro och uppställt sig i slagordning vid Baal-Tamar, under det att de israeliter, som lågo i bakhåll, bröto fram ifrån sin plats vid Maare-Geba.

34. Så kommo då tio tusen män, utvalda ur hela Israel, fram gent emot Gibea, och striden blef hård, utan att någon visste, att olyckan var dem så nära.

35. Och Herren lät Benjamin blifva slagen af Israel, och Israels barn nedgjorde af Benjamin på den dagen tjugufem tusen ett hundra man, allesammans svärdbeväpnade män.

36. Nu sågo Benjamins barn, att de voro slagna. Israels män gåfvo nämligen plats åt Benjamin, ty de förlitade

sig på bakhållet, som de hade lagt mot Gibea. Jos. 8: 18 f.

37. Då skyndade sig de som lågo i bakhåll att falla in i Gibea; de som lågo i bakhåll drogo åstad och slogo alla invånarna i staden med svärdsegg.

38. Men de öfriga Israels män hade träffat det aftalet med dem som lågo i bakhåll, att dessa skulle låta en tjock rök såsom tecken stiga upp från staden.

39. Israels män vände alltså ryggen i striden. Men sedan Benjamin i början hade fått slå ihjäl några af Israels män, kanhända ett trettiotal, och därvid tänkt: »För visso äro de slagna af oss, nu likasom i den förra striden», så kommo de att vända sig om, vid det att rökpelaren, det aftalade tecknet, begynte stiga upp från staden.

40. Och de fingo nu se hela staden förvandlad i lågor, som slogo upp mot himmelen.

41. När då Israels män åter vände om, blefvo Benjamins män förskräckta, ty nu sågo de, att olyckan var dem nära.

42. Och de vände om för Israels män bort åt öknen till, men fienderna hunno upp dem; och de som bodde i städerna där nedgjorde dem som kommit midt emellan.

43. De omringade benjaminiterna, jagade efter dem och nedtrampade dem på deras hviloplats, ända fram emot Gibea, österut.

44. Så föllo af Benjamin aderton tusen man, allesammans tappert folk.

45. Då vände de öfriga sig mot öknen och flydde dit, till Rimmons klippa; men de andra gjorde en efterskörd bland dem på vägarna, fem tusen man, och satte så efter dem ända till Gideom och slogo af dem två tusen man.

46. Alltså utgjorde de som på den dagen föllo af Benjamin tillsammans tjugufem tusen svärdbeväpnade män; alla dessa voro tappert folk.

47. Men af dem som vände sig mot öknen och flydde dit, till Rimmons klippa, framkommo sex hundra man; dessa stannade på Rimmons klippa i fyra månader.

48. Emellertid vände Israels män tillbaka till Benjamins barn och slogo dem med svärdsegg, både dem af stadens befolkning, som ännu voro oskadda, och äfven boskapen, korteligen allt hvad de träffade på; därtill satte de eld på alla städer, som de träffade på.

21 Kapitlet.

Återupprättandet af Benjamins stam.

Men Israels män hade svurit i Mispa och sagt: »Ingen af oss skall gifva sin dotter till hustru åt någon benjaminit.»

2. Så kom nu folket till Betel och stannade där ända till aftonen inför Guds ansikte; och de brusto ut i bitter gråt Dom. 20: 26.

3. och sade: »Hvarför, Herre, Israels Gud, har sådant fått ske i Israel, att i dag en hel stam fattas i Israel?»

4. Dagen därefter stod folket bittida upp och byggde där ett altare och offrade brännoffer och tackoffer.

5. Och Israels barn sade: »Är det någon bland Israels alla stammar som icke har kommit upp till Herren med den öfriga församlingen?» Ty man hade svurit en dyr ed, att den som icke komme upp till Herren i Mispa skulle straffas med döden.

6. Och Israels barn ömkade sig öfver sin broder Benjamin och sade: »Nu har en hel stam blifvit afhuggen från Israel.

7. Hvad skola vi göra för dem som äro kvar, att de må få hustrur? Ty själfva hafva vi ju svurit vid Herren att icke åt dem gifva hustrur af våra döttrar.»

8. Och de frågade åter: »Är det någon enda bland Israels stammar som icke har kommit upp till Herren i Mispa?» Och se, från Jabes i Gilead hade ingen kommit till lägret, till församlingen där. Dom. 20: 1 f.

9. Ty när folket mönstrades, befanns, att ingen af invånarna i Jabes i Gilead var där.

10. Då sände menigheten dit tolf tusen af de tappraste männen och bjöd dessa och sade: »Gån åstad och slån invånarna i Jabes i Gilead med svärdsegg, också kvinnor och barn.

11. Ja, detta är hvad I skolen göra: allt mankön och alla de kvinnor, som hafva haft med mankön att skaffa, skolen I gifva till spillo.» 4 Mos. 31. 17.

12. Men bland invånarna i Jabes i Gilead funno de fyra hundra unga kvinnor, som voro jungfrur och icke haft med män, med mankön, att skaffa. Dessa förde de då till lägret i Silo i Kanaans land.

13. Sedan sände hela menigheten åstad och underhandlade med de Benjamins barn, som befunno sig på Rimmons klippa, och tillbjöd dem fred.

Dom. 20: 47.

14. Så vände nu Benjamin tillbaka; och man gaf dem till hustrur de kvinnor från Jabes i Gilead, som man låtit lefva. Men dessa räckte ingalunda till för dem.

15. Och folket ömkade sig öfver Benjamin, eftersom Herren hade gjort en rämna bland Israels stammar.

16. Och de äldste i menigheten sade: »Hvad skola vi göra med dem som äro kvar, att de må få hustrur? Ty alla kvinnor äro ju utrotade ur Benjamin.» Dom. 20: 48.

17. Och de sade ytterligare: »De undkomna af Benjamin måste få en besittning, så att icke en stam blifver utplånad ur Israel.

18. Men själfva kunna vi icke åt dem gifva hustrur af våra döttrar, ty Israels barn hafva svurit och sagt: Förbannad vare den som gifver en hustru åt Benjamin.»

19. Och de sade vidare: »En Herrens högtid plägar ju hållas år efter år i Silo, som ligger norr om Betel, öster om den väg, som går från Betel upp till Sikem, och söder om Lebona.»

20. Och de bjödo Benjamins barn och sade: »Gån åstad och läggen eder i försåt i vingårdarna.

21. När I då fån se Silos döttrar komma ut för att uppföra sina dansar, så skolen I komma fram ur vingårdarna, och hvar och en af eder skall bland Silos döttrar rycka till sig en, som kan blifva hans hustru; och därefter skolen I begifva eder hem till Benjamins land.

22. Om sedan deras fäder eller deras bröder komma och beklaga sig för oss, vilja vi säga till dem: 'Förunnen oss dem; ty ingen af oss har tagit sig någon hustru i kriget. I hafven ju då icke själfva gifvit dem åt dessa; ty i sådant fall haden I ådragit eder skuld.'»

23. Och Benjamins barn gjorde så och skaffade sig hustrur, lika många som de själfva voro, bland de dansande kvinnorna, som de röfvade. Sedan begåfvo de sig tillbaka till sin arfvedel och byggde åter upp städerna och bosatte sig i dem.

24. Då begåfvo sig ock de öfriga Israels barn därifrån, hvar och en till sin stam och sin släkt, och drogo ut därifrån, hvar och en till sin arfvedel.

25. På den tiden fanns ingen konung i Israel; hvar och en gjorde hvad honom behagade. Dom. 17: 6. 18: 1.

Rut.

1 Kapitlet.

Elimelek utvandrar till Moabs land. Hans hustru återvänder efter hans död till Betlehem och med henne Rut, hennes sonhustru.

På den tid, då domarna regerade, uppstod hungersnöd i landet. Då drog en man från Bet-Lehem i Juda åstad med sin hustru och sina båda söner för att någon tid bo i Moabs land.

2. Mannen hette Elimelek, hans hustru Noomi och hans båda söner Mahelon och Kiljon, och de voro efratiter, från Bet-Lehem i Juda. Så kommo de nu till Moabs land och vistades där.

1 Mos. 35: 19.

3. Och Elimelek, Noomis man, dog; men hon lefde kvar med sina båda söner.

4. Dessa skaffade sig moabitiska hustrur; den ena hette Orpa och den andra Rut.

5. Och sedan de hade bott där vid pass tio år, dogo också de båda, Mahelon och Kiljon; men kvinnan lefde kvar efter sina båda söner och sin man.

6. Då stod hon upp med sina sonhustrur för att vända tillbaka från Moabs land; ty hon hade hört i Moabs land, att Herren hade sett till sitt folk och gifvit det bröd.

7. Så begaf hon sig, jämte sina båda sonhustrur, från det ställe, där hon hade vistats. Men när de nu gingo sin väg fram för att komma tillbaka till Juda land,

8. sade Noomi till sina båda sonhustrur: »Vänden om och gån hem igen, hvar och en till sin moder. Herren göre barmhärtighet med eder, såsom I hafven gjort med de båda döda och med mig.

9. Herren gifve eder, att I mån finna ro, hvar och en i sin mans hus.» Därpå kysste hon dem. Men de brusto ut i gråt

10. och sade till henne: »Nej, vi vilja följa med dig tillbaka till ditt folk.»

11. Men Noomi svarade: »Vänden om, mina döttrar. Hvarför skullen I

gå med mig? Kan väl jag ännu en gång få söner i mitt lif, hvilka kunna blifva män åt eder? 5 Mos. 25: 5.

12. Vänden om, mina döttrar, och gån hem, ty jag är nu för gammal att öfverlämna mig åt en man. Och om jag än kunde tänka: 'Jag har ännu hopp', ja, om jag ock redan i natt öfverlämnade mig åt en man och så verkligen födde söner,

13. icke skullen I därför vänta, till dess att de blifvit fullvuxna, icke skullen I därför stänga eder inne och förblifva utan män? Nej, mina döttrar; jag känner redan bedröfvelse nog för eder skull, eftersom Herrens hand så har drabbat mig.» Job 19: 21.

14. Då brusto de åter ut i gråt. Och Orpa kysste sin svärmoder till afsked, men Rut höll sig intill henne.

15. Då sade hon: »Se, din svägerska har vändt tillbaka till sitt folk och till sin gud; vänd ock du tillbaka och följ din svägerska.»

16. Men Rut svarade: »Sök icke intala mig att öfvergifva dig och vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går vill ock jag gå, och där du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud.

17. Där du dör vill ock jag dö, och där vill jag blifva begrafven. Herren straffe mig nu och framgent, om något annat än döden kommer att skilja mig från dig.»

18. Då hon nu såg, att denna stod fast i sitt beslut att gå med henne, upphörde hon att tala därom med henne.

19. Så gingo de båda med hvarandra, till dess att de kommo till Bet-Lehem. Och när de kommo till Bet-Lehem, kom hela staden i rörelse för deras skull, och kvinnorna sade: »Är detta Noomi?»

20. Men hon sade till dem: »Kallen mig icke Noomi* utan kallen mig Mara**, ty den Allsmäktige har låtit mycken bedröfvelse komma öfver mig.

21. Rik drog jag härifrån, och tomhändt har Herren låtit mig komma tillbaka. Hvarför kallen I mig då Noomi, när Herren har vittnat emot mig, när den Allsmäktige har låtit det gå mig så illa?»

22. Så kom då Noomi tillbaka med sin sonhustru, moabitiskan Rut, i det hon vände tillbaka från Moabs land. Och de kommo till Bet-Lehem, då kornskörden begynte.

2 Kapitlet.

Rut plockar ax på Boas' åker.

Men Noomi hade en frände på sin mans sida, en rik man af Elimeleks släkt, vid namn Boas. Matt. 1: 5.

2. Och moabitiskan Rut sade till Noomi: »Låt mig gå ut på åkern och plocka ax efter någon, inför hvilkens ögon jag finner nåd.» Hon svarade henne: »Gå, min dotter.»

3 Mos. 19: 9 f. 23: 22.

3. Så gick hon då åstad och kom till en åker och plockade ax där efter skördemännen; och det hände sig så för henne, att åkerstycket tillhörde Boas, som var af Elimeleks släkt.

4. Och Boas kom just då dit från Bet-Lehem; och han sade till skördemännen: »Herren vare med eder.» De svarade honom: »Herren välsigne dig.»

5. Och Boas frågade den bland tjänarna, som hade uppsikt öfver skördemännen: »Hvem tillhör denna unga kvinna?»

6. Tjänaren, som hade uppsikt öfver skördemännen, svarade och sade: »Det är en moabitisk kvinna, den som med Noomi har kommit hit från Moabs land.

7. Hon bad, att hon skulle få plocka och hopsamla ax bland kärfvarna, efter skördemännen; och så kom hon, och hon har hållit på allt sedan i morse ända till denna stund, utom att hon nyss hvilat något litet därinne.»

8. Då sade Boas till Rut: »Hör, min dotter: du skall icke gå bort och plocka ax på någon annan åker, ej heller gå härifrån, utan du skall hålla dig till mina tjänarinnor här.

9. Se efter hvar skördemännen arbeta på åkern, och gå efter dem; jag har förbjudit mina tjänare att göra dig något för när. Och om du blifver törstig, så gå till kärlen och drick af det som mina tjänare hämta.»

10. Då föll hon ned på sitt ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom: »Hvarför har jag funnit sådan nåd för dina ögon, att du tager dig an mig, ändock jag är en främling?»

11. Boas svarade och sade till henne: »För mig har blifvit berättadt allt hvad du gjort mot din svärmoder efter din mans död, huru du har öfvergifvit din fader och din moder och ditt fädernesland och vandrat åstad till ett folk, som du förut icke kände.

* D. ä. den lyckliga. — ** D. ä. den bedröfvade.

12. Herren vedergälle dig för hvad du har gjort; ja, må full lön tillfalla dig från Herren, Israels Gud, till hvilken du har kommit för att finna tillflykt under hans vingar.»

Ps. 17: 8. 36: 8. 57: 2. 91: 4. Matt. 23: 37.

13. Hon sade: »Så må jag då finna nåd för dina ögon, min herre; ty du har tröstat mig och talat vänligt med din tjänarinna, ändock jag icke är såsom någon af dina tjänarinnor.»

14. Och när måltidsstunden var inne, sade Boas till henne: »Kom hit fram och ät af brödet och doppa ditt brödstycke i vinet.» Då satte hon sig vid sidan af skördemännen; och han lade för henne rostade ax, och hon åt och blef mätt och fick därtill öfver.

15. Och när hon därpå stod upp för att plocka ax, bjöd Boas sina tjänare och sade: »Låten henne ock få plocka ax mellan kärfvarna och förfördelen henne icke.

16. Ja, I mån till och med draga ut strån ur knipporna åt henne och låta dem ligga, så att hon får plocka upp dem, och ingen banne henne därför.»

17. Så plockade hon ax på åkern ända till aftonen; och när hon klappade ut det som hon hade plockat, var det vid pass en efa korn.

18. Och hon tog sin börda och gick in i staden, och hennes svärmoder fick se hvad hon hade plockat. Därefter tog hon fram och gaf henne hvad hon fått öfver, sedan hon hade ätit sig mätt.

19. Då sade hennes svärmoder till henne: »Hvar har du i dag plockat ax, och hvar har du arbetat? Välsignad vare han som tagit sig an dig!» Så berättade hon då för sin svärmoder, hos hvem hon hade arbetat, sägande: »Den man, hos hvilken jag i dag har arbetat, heter Boas.»

20. Då sade Noomi till sin sonhustru: »Välsignad vare han af Herren, därför att han icke har undandragit sig att visa barmhärtighet både mot de lefvande och mot de döda!» Och Noomi sade ytterligare till henne: »Den mannen är vår nära frände, en af våra bördemän.» 3 Mos. 25: 25.

21. Moabitiskan Rut sade: »Han sade ock till mig: 'Håll dig till mina tjänare ända till dess att de hafva inbärgat hela min skörd.'»

22. Då sade Noomi till sin sonhustru Rut: »Ja, det är bäst, min dotter, att du går med hans tjänarinnor, på det att man icke må behandla dig illa, såsom det kunde ske på en annan åker.»

23. Så höll hon sig då till Boas' tjänarinnor och plockade ax där, till dess både korn- och hveteskörden voro afslutade. Men hon bodde hos sin svärmoder.

3 Kapitlet.

Rut ligger vid Boas' fötter.

Och hennes svärmoder Noomi sade till henne: »Min dotter, se, jag vill söka skaffa dig ro, på det att dig må väl gå.

Rut 1: 9.

2. Så hör: Boas, med hvilkens tjänarinnor du varit tillsammans, är ju vår frände. Och se, i natt kastar han korn på sin loge.

3. Så två dig nu och smörj dig och klädd dig och gå ned till logen. Men laga så, att mannen icke får se dig, förrän han har ätit och druckit.

4. När han då lägger sig, så se efter hvar han lägger sig, och gå dit och lyft upp täcket vid hans fötter och lägg dig där; han skall då själf säga dig hvad du bör göra.»

5. Hon svarade henne: »Allt hvad du säger vill jag göra.»

6. Och hon gick ned till logen och gjorde alldeles såsom hennes svärmoder hade bjudit henne.

7. Ty då Boas hade ätit och druckit, så att hans hjärta blifvit gladt, och sedan han gått åstad och lagt sig invid sädeshögen, kom hon oförmärkt och lyfte upp täcket vid hans fötter och lade sig där.

8. Vid midnattstiden blef mannen uppskrämd och böjde sig framåt; och se, då låg en kvinna vid hans fötter.

9. Och han sade: »Hvem är du?» Hon svarade: »Jag är Rut, din tjänarinna. Bred ut dina vingar öfver din tjänarinna, ty du är min bördeman.»

Rut 2: 12, 20.

10. Då sade han: »Välsignad vare du af Herren, min dotter! Du har nu gifvit ett större bevis på din kärlek än förut, därigenom att du icke lupit efter unga män, vare sig fattiga eller rika.

11. Så frukta nu icke, min dotter; allt hvad du säger vill jag göra dig. Ty allt folket i min stad vet, att du är en dygdesam kvinna.

12. Nu är det för visso sant, att jag är din bördeman; men en annan bördeman finnes, som är närmare än jag.

13. Stanna nu kvar i natt; om han då i morgon vill taga dig efter bördesrätt, godt, må han göra det! Men har

han icke lust att taga dig efter bördesrätt, då skall jag göra det, så sant Herren lefver. Ligg nu kvar ända till morgonen.»

14. Så låg hon då vid hans fötter ända till morgonen, men hon fick stå upp, innan ännu någon kunde känna igen den andra; ty han tänkte: »Det får icke blifva kändt, att kvinnan har kommit hit till logen.»

15. Och han sade: »Räck hit manteln, som du har på dig, och håll fram den.» Och hon höll fram den. Då mätte han upp sex mått korn och gaf henne att bära; därpå gick hon in i staden.

16. Och när hon kom till sin svärmoder, sade denna: »Huru har det gått för dig, min dotter?» Då berättade hon för henne allt hvad mannen hade gjort henne;

17. och hon sade: »Dessa sex mått korn gaf han mig, i det han sade: 'Du skall icke komma tomhändt hem till din svärmoder.'»

18. Då svarade hon: »Bida, min dotter, till dess du får se, huru saken aflöper; ty mannen skall icke gifva sig ro, med mindre han i dag för saken till sitt slut.»

4 Kapitlet.

Boas tager Rut till hustru. Hon blifver stammoder för David.

Och Boas hade gått upp till stadsporten och satt sig där. Då hände sig, att bördemannen, om hvilken Boas hade talat, gick där fram; då nämnde han honom vid namn och sade: »Kom hit och sätt dig här.» Och han kom och satte sig.

2. Därpå tog han till sig tio män af de äldste i staden och sade: »Sätten eder här.» Och de satte sig.

3. Sedan sade han till bördemannen: »Det åkerstycke, som tillhörde vår broder Elimelek, har Noomi sålt, hon som kommit tillbaka från Moabs land.

4. Därför tänkte jag, att jag skulle underrätta dig därom och säga: Köp det inför dem som här sitta och inför mitt folks äldste. Om du vill taga det efter bördesrätt, så gör det; men om du icke vill taga det efter bördesrätt, så säg mig det, så att jag får veta det, ty ingen annan äger bördesrätt än du och, näst dig, jag själf.» Han sade: »Jag vill taga det efter bördesrätt.»

5 Mos. 25: 5 f.

5. Då sade Boas: »När du köper åkern af Noomis hand, så köper du den ock af moabitiskan Rut, den dödes hustru, med skyldighet att uppväcka den dödes namn och fästa det vid hans arfvedel.»

6. Bördemannen svarade: »Då kan jag icke begagna mig af min bördesrätt, ty jag skulle därmed fördärfva min egen arfvedel. Börda du åt dig hvad jag skulle hafva bördat, ty jag kan icke göra det.»

7. Och det var fordom sed i Israel, då någon bördade något eller aftalade ett byte, att han, till stadfästelse af ett sådant aftal, drog af sig sin sko och gaf den åt den andre; och detta gällde såsom ett vittnesbörd i Israel.

8. Så sade nu bördemannen till Boas: »Köp det du» och drog därvid af sig sin sko.

9. Då sade Boas till de äldste och till allt folket: »Iären i dag vittnen till att jag nu har köpt af Noomis hand allt hvad som tillhört Elimelek och allt hvad som tillhört Kiljon och Mahelon.

10. Därjämte har jag ock köpt moabitiskan Rut, Mahelons hustru, till hustru åt mig för att uppväcka den dödes namn och fästa det vid hans arfvedel, på det att den dödes namn icke må blifva utrotadt bland hans bröder eller ur porten till hans stad. Iären i dag vittnen härtill.»

11. Och allt folket i stadsporten, så ock de äldste sade: »Ja, och Herren låte den kvinna, som nu går in i ditt hus, blifva lik Rakel och Lea, de båda som hafva byggt upp Israels hus. Och må du förkofra dig storligen i Efrata och göra dig ett namn i Bet-Lehem.

1 Mos. 29: 31 f. 30: 22 f.

12. Och blifve ditt hus såsom Peres' hus, hans som Tamar födde åt Juda, genom den säd, som Herren skall gifva dig med denna unga kvinna.»

1 Mos. 38: 29.

13. Så tog då Boas Rut till sig, och hon blef hans hustru, och han gick in till henne; och Herren gaf henne lifsfrukt, och hon födde en son. Ps. 127: 3.

14. Då sade kvinnorna till Noomi: »Lofvad vare Herren, som i dag låtit det komma därtill, att dig icke fattas en bördeman, som skall få ett namn i Israel!

15. Han skall blifva dig en tröstare och en försörjare på din ålderdom; ty din sonhustru, som har dig kär, har född honom, hon som är mera för dig än sju söner.»

1 Sam. 1: 8.

16. Och Noomi tog barnet och lade det i sin famn och blef dess sköterska.
17. Och grannkvinnorna gåfvo honom namn, sägande: »Noomi har fått en son»; de gåfvo honom namnet Obed. Han blef fader till Isai, Davids fader.
18. Och detta är Peres' släktregister: Peres födde Hesron;
1 Mos. 46: 12. 1 Krön. 2: 4 f. Matt. 1: 3 f.
19. Hesron födde Ram, och Ram födde Amminadab; 1 Krön. 2: 9 f.
20. Amminadab födde Naheson, och Naheson födde Salma;
21. Salma födde Boas, och Boas födde Obed;
22. Obed födde Isai, och Isai födde David. Luk. 3: 32 f.

Första Samuelsbok.

1 Kapitlet.

Samuels födelse.

I Ramataim-Sofim, i Efraims bergsbygd, lefde en man, som hette Elkana, son till Jeroham, son till Elihu, son till Tohu, son till Suf, en efraimit.
1 Krön. 6: 27, 33 f.

2. Han hade två hustrur; den ena hette Hanna, den andra Peninna. Och Peninna hade barn, men Hanna var barnlös.
3. Denne man begaf sig år efter år upp från sin stad för att tillbedja och offra åt Herren Sebaot i Silo, där Elis båda söner, Hofni och Pinehas, då voro Herrens präster.
2 Mos. 23: 17. 5 Mos. 16: 16. Jos. 18: 1.
4. En dag offrade nu Elkana. Och han plägade gifva sin hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar hvar sin andel af offret;
3 Mos. 7: 15. 5 Mos. 27: 7.
5. men åt Hanna gaf han då en dubbelt så stor andel, ty han hade Hanna kär, fastän Herren hade gjort henne ofruktsam.
6. Men hennes medtäflerska plägade, för att väcka hennes vrede, mycket retas med henne, därför att Herren hade gjort henne ofruktsam.
7. För hvart år, så ofta hon hade kommit upp till Herrens hus, gjorde han på samma sätt, och den andra retades då med henne på samma sätt. Och nu grät hon och åt intet.
8. Då sade hennes man Elkana till henne: »Hanna, hvarför gråter du, hvarför äter du icke, hvarför är du så sorgsen? Är jag icke mera för dig än tio söner?»
9. En gång, när de hade ätit och druckit i Silo, hände sig, medan prästen Eli satt på sin stol vid dörren till Herrens tempel, att Hanna stod upp
10. och i sin djupa bedröfvelse begynte bedja till Herren under bitter gråt.
11. Och hon gjorde ett löfte och sade: »Herre Sebaot, om du vill se till din tjänarinnas lidande och tänka på mig och icke förgäta din tjänarinna, utan gifva din tjänarinna en manlig afkomling, så vill jag gifva denne åt Herren för hela hans lif, och ingen rakknif skall komma på hans hufvud.»
4 Mos. 6: 5. 30: 7 f. Dom. 13: 5.
12. Då hon nu länge så bad inför Herren och Eli därvid gaf akt på hennes mun —
13. Hanna talade nämligen i sitt hjärta; allenast hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes icke — så trodde Eli, att hon var drucken.
14. Därför sade Eli till henne: »Huru länge skall du bete dig såsom en drucken? Laga, att ruset går af dig.»
15. Men Hanna svarade och sade: »Nej, min herre, jag är en hårdt pröfvad kvinna; vin och starka drycker har jag icke druckit, men jag utgöt min själ för Herren. Ps. 42: 5. 62: 9.
16. Anse icke din tjänarinna för en ond kvinna, ty det är mitt myckna bekymmer och min mycknа sorg som drifvit mig att tala ända till denna stund.»
17. Då svarade Eli och sade: »Gå i frid. Israels Gud skall gifva dig hvad du har utbedt dig af honom.»
18. Hon sade: »Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon.» Så gick kvinnan sin väg och fick sig mat och såg sedan icke mera så sorgsen ut.
19. Bittida följande morgon, sedan de hade tillbedt inför Herren, vände de tillbaka och kommo hem igen till Rama. Och Elkana kände sin hustru Hanna, och Herren tänkte på henne.
20. Och Hanna blef hafvande och

födde en son, när tiden gått om; denne gaf hon namnet Samuel, »ty», sade hon, »af Herren har jag utbedt mig honom».

21. Då sedan mannen Elkana med hela sitt hus begaf sig upp för att offra åt Herren sitt årliga slaktoffer och sitt löftesoffer,

22. gick Hanna icke med dit upp, utan sade till sin man: »Jag vill vänta, till dess att gossen blifvit afvand, och då vill jag föra honom med mig, att han må ställas fram inför Herrens ansikte och sedan stanna där för alltid.»

23. Hennes man Elkana sade till henne: »Gör hvad du finner för godt; stanna, till dess du har afvant honom; må Herren allenast uppfylla sitt ord.» Så stannade då hustrun hemma och gaf sin son di, till dess hon skulle afvänja honom.

24. Men sedan hon hade afvant honom, tog hon honom med sig dit upp jämte tre tjurar, en efa mjöl och en vinsäck; så förde hon honom in i Herrens hus i Silo. Men gossen var ännu helt ung.

25. Och de slaktade tjuren och förde så gossen fram för Eli.

26. Och hon sade: »Hör mig, min herre; så sant du lefver, min herre, jag är den kvinna, som stod här bredvid dig och bad till Herren.

27. Om denna gosse bad jag; nu har Herren gifvit mig hvad jag utbad mig af honom.

28. Därför vill ock jag nu gifva honom tillbaka åt Herren; så länge han lefver, skall han vara gifven åt Herren.» Och hon tillbad där Herren.

2 Kapitlet.

Hannas lofsång. Samuel i Herrens hus. Elis söner. Domsordet öfver Eli.

Och Hanna bad och sade: »Mitt hjärta fröjdar sig i Herren; mitt horn är upphöjdt i Herren. Min mun är vidt upplåten mot mina fiender; ty jag gläder mig öfver din frälsning. Luk. 1: 46 f.

2. Ingen är helig såsom Herren, ty ingen finnes förutom dig; ingen klippa är såsom vår Gud. Ps. 86: 8. Jes. 44: 8.

3. Fören icke beständigt så mycket högmodigt tal; hvad fräckt är gånge icke ut ur eder mun. Ty Herren är en Gud, som vet allt, och hos honom vägas gärningarna.

4. Hjältarnas bågar äro sönderbrutna, men de stapplande omgjorda sig med kraft.

5. De som voro mätta måste taga lega för bröd, men de som ledo hunger hungra icke mer. Ja, den kvinna som varit ofruktsam föder sju barn, medan den som fått många barn förvissnar.
Ps. 34: 11.

6. Herren dödar och gör lefvande, han för ned i dödsriket och upp därur igen. 5 Mos. 32: 39.
Ps. 71: 20. Visd. 16: 13. Tob. 13: 2.

7. Herren gör fattig, han gör ock rik; han förnedrar, men han upphöjer ock. Syr. 11: 14.

8. Han upprättar den ringe ur stoftet, han lyfter den fattige ur dyn för att sätta dem bredvid furstar och gifva dem till arfvedel en härlig tron. Ty jordens grundfästen äro Herrens, och jordkretsen har han ställt på dem. Job 5: 11.
Ps. 24: 1 f. 75: 8. 102: 26. 104: 5. 113: 7 f.

9. Sina frommas fötter bevarar han; men de ogudaktiga blifva tystade i mörkret, ty ingen förmår något genom egen kraft.
Ps. 91: 11. 97: 10. 121: 8. 145: 20.

10. De som strida mot Herren skola förfäras, öfver dem skall han dundra i himmelen; ja, Herren skall döma jordens ändar. Men han skall gifva makt åt sin konung, han skall upphöja sin smordes horn.» 2 Mos. 9: 28 f.
Dom. 5: 20. 1 Sam. 7: 10. Ps. 89: 25.

11. Och Elkana gick hem igen till Rama; gossen däremot gjorde tjänst inför Herren under prästen Eli.

12. Men Elis söner voro onda män, de ville icke veta af Herren. Jer. 2: 8.

13. På följande sätt plägade nämligen prästerna gå till väga med folket: så ofta någon offrade ett slaktoffer, kom prästens tjänare, medan köttet koktes, och hade en treuddig gaffel i sin hand;
3 Mos. 7: 34. 10: 14.

14. den stack han ned i kitteln eller pannan eller krukan eller grytan, och allt hvad han så fick upp med gaffeln, det tog prästen. Så gjorde de mot alla israeliter, som kommo dit till Silo.

15. Ja, till och med innan man förbränt det feta, kom prästens tjänare och sade till den som offrade: »Gif hit kött, att jag må steka det åt prästen, ty han vill icke hafva kokt kött af dig, utan rått.» 3 Mos. 3: 3 f. 7: 31.

16. Om då mannen svarade honom: »Först skall man nu förbränna det feta; tag sedan hvad dig lyster», så sade han: »Nej, nu strax skall du lämna det, eljest tager jag det med våld.»

17. Och de unga männens synd var så mycket större inför Herren, som

folket därigenom lärde sig att förakta Herrens offer.

18. Men Samuel gjorde tjänst inför Herrens ansikte och var redan såsom gosse iklädd linneefod. 2 Mos. 28: 4, 6 f.

19. Därtill plägade hans moder hvart år göra åt honom en liten kåpa, som hon hade med sig åt honom, när hon jämte sin man begaf sig upp för att offra det årliga slaktoffret.

20. Då plägade Eli välsigna Elkana jämte hans hustru och säga: »Herren skänke dig ytterligare afkomma med denna kvinna, i stället för den som hon utbad sig genom sin bön till Herren.» Och så gingo de hem igen.

21. Och Herren såg till Hanna, och hon blef hafvande och födde tre söner och två döttrar. Men gossen Samuel växte upp i Herrens hus.

22. Då nu Eli, som var mycket gammal, fick höra allt hvad hans söner gjorde mot hela Israel, och att de lågo hos de kvinnor, som hade tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet,
2 Mos. 38: 8. 1 Sam. 4: 15.

23. sade han till dem: »Hvarför gören I sådant, allt detta onda, hvarom jag hör allt folket här tala?

24. Icke så, mina söner! Det rykte jag hör vara gängse bland Herrens folk är icke godt.

25. Om en människa försyndar sig mot en annan, så kan Gud medla för henne; men om en människa försyndar sig mot Herren, hvem kan då göra sig till medlare för henne?» Men de lyssnade icke till sin faders ord, ty Herren ville döda dem.

26. Gossen Samuel däremot växte till i ålder och välbehag både för Herren och för människor. Luk. 2: 40, 52.

27. Och en gudsman kom till Eli och sade till honom: »Så säger Herren: Har jag icke uppenbarat mig för din faders hus, då de ännu voro i Egypten och tjänade Faraos hus?

28. Och har jag icke utvalt honom bland alla Israels stammar till präst åt mig, till att offra på mitt altare och antända rökelse och bära efod inför mitt ansikte? Och gaf jag icke åt din faders hus Israels barns alla eldsoffer?

29. Hvarför trampen I då på de slaktoffer och spisoffer, som jag har påbjudit i min boning? Och huru kan du ära dina söner mer än mig, för att I skolen få göda eder med det bästa af hvar offergåfva, som mitt folk Israel frambär?

30. Därför säger Herren, Israels Gud: Väl har jag sagt, att ditt och din faders hus skulle få göra tjänst inför mig evärdligen. Men nu säger Herren: Bort det! Ty dem som ära mig vill jag ock ära, men de som förakta mig skola komma på skam. 1 Kon. 2: 27.

31. Se, dagar skola komma, då jag skall afhugga din arm och din faders hus' arm, så att ingen skall blifva gammal i ditt hus.

32. Och du skall få se min boning lida nöd trots allt det goda, som vederfares Israel. Och ingen skall någonsin blifva gammal i ditt eget hus.

33. Dock vill jag icke från mitt altare utrota hvar man af din släkt, så att jag kommer dina ögon att förtvina och din själ att försmäkta; men alla som växa upp i ditt hus skola dö, när de hunnit till manlig ålder.

34. Och tecknet härtill skall för dig vara det som skall öfvergå dina båda söner Hofni och Pinehas: på en och samma dag skola de båda dö.
1 Sam. 4: 11.

35. Men jag skall uppväcka åt mig en präst, som blifver beständande, en som gör efter hvad i mitt hjärta och min själ är; åt honom skall jag bygga ett hus, som blifver beständande, och han skall göra tjänst inför min smorde beständigt. 1 Kon. 2: 35. 1 Krön. 29: 22.

36. Och hvar och en som blifver kvar af ditt hus skall komma och nedfalla för honom för att få en silfverpenning eller en kaka bröd, i det han skall säga: 'Använd mig vid en af prästsysslorna, att jag må hafva en bit bröd att äta.'»

3 Kapitlet.

Herren uppenbarar sig för Samuel.

Så gjorde nu den unge Samuel tjänst inför Herren under Eli. Och Herrens ord var sällsynt på den tiden, profetsyner voro icke vanliga.
Ps. 74: 9. Klag. 2: 9. Am. 8: 11.

2. Då nu en gång Eli, hvars ögon hade begynt att blifva skumma, så att han icke kunde se, låg och sof på sin plats, 1 Sam. 4: 15.

3. innan ännu Guds lampa hade slocknat, och då också Samuel ännu låg och sof, så hände sig i Herrens tempel, där Guds ark stod,
2 Mos. 27: 20 f. 3 Mos. 24: 2 f.

4. att Herren ropade på Samuel. Denne svarade: »Här är jag.»

5. Därpå skyndade han till Eli och sade: »Här är jag; du ropade ju på

mig.» Men han svarade: »Jag har icke ropat; gå tillbaka och lägg dig.» Och han gick och lade sig.

6. Men Herren ropade ännu en gång på Samuel; och Samuel stod upp och gick till Eli och sade: »Här är jag; du ropade ju på mig.» Men han svarade: »Jag har icke ropat, min son; gå tillbaka och lägg dig.»

7. Samuel hade nämligen ännu icke lärt igenkänna Herren, och ännu hade Herrens ord icke blifvit uppenbaradt för honom.

8. Men Herren ropade åter på Samuel, för tredje gången; och han stod upp och gick till Eli och sade: »Här är jag; du ropade ju på mig.» Då förstod Eli, att det var Herren, som ropade på ynglingen.

9. Därför sade Eli till Samuel: »Gå och lägg dig; och om han vidare ropar på dig, så säg: 'Tala, Herre; din tjänare hör.'» Och Samuel gick och lade sig på sin plats.

10. Då kom Herren och ställde sig där och ropade såsom de förra gångerna: »Samuel, Samuel!» Samuel svarade: »Tala, din tjänare hör.»

11. Då sade Herren till Samuel: »Se, jag skall i Israel göra något som kommer att genljuda i båda öronen på hvar och en som får höra det.

2 Kon. 21: 12. Jer. 19: 3.

12. På den dagen skall jag låta komma öfver Eli allt hvad jag har uttalat öfver hans hus, från början till slut.

1 Sam. 2: 30 f.

13. Ty jag har förkunnat för honom, att jag skall vara domare öfver hans hus till evig tid, därför att han syndat, i det han visste, huru hans söner drogo förbannelse öfver sig, och dock icke höll dem tillbaka.

14. Därför har jag ock svurit om Elis hus: Sannerligen, Elis hus' missgärning skall icke någonsin kunna försonas vare sig med slaktoffer eller med någon annan offergåfva.»

3 Mos. 4: 3 f.

15. Och Samuel låg stilla ända till morgonen, då han öppnade dörrarna till Herrens hus. Och Samuel fruktade för att omtala synen för Eli.

16. Men Eli ropade på Samuel och sade: »Samuel, min son!» Denne svarade: »Här är jag.»

17. Han sade: »Hvad var det han talade till dig? Dölj det icke för mig. Gud straffe dig nu och framgent, om du döljer för mig något enda ord af det han talade till dig.»

18. Då omtalade Samuel för honom alltsammans och dolde intet för honom. Och han sade: »Han är Herren; han göre hvad honom täckes.»

19. Men Samuel växte upp, och Herren var med honom och lät intet af allt hvad han talade falla till jorden.

1 Sam. 2: 21, 26.

20. Och hela Israel från Dan ända till Beer-Seba förstod, att Samuel var betrodd att vara Herrens profet.

Dom. 20: 1.

21. Och Herren fortfor att låta se sig i Silo; ty Herren uppenbarade sig för Samuel i Silo genom Herrens ord.

4: 1. Och Samuels ord kom till hela Israel.

4 Kapitlet.

Israels nederlag i striden mot filistéerna; arken tages och Elis söner dödas. Elis död. I-Kabod.

Och Israel drog ut till strid mot filistéerna och lägrade sig vid Eben-Haeser, under det filistéerna hade lägrat sig vid Afek. 1 Sam. 7: 12.

2. Filistéerna uppställde sig då i slagordning mot Israel, och striden utbredde sig, och israeliterna blefvo slagna af filistéerna; dessa nedgjorde på slagfältet vid pass fyra tusen man.

3. Då nu folket återkom till lägret, sade de äldste i Israel: »Hvarför har Herren i dag låtit oss blifva slagna af filistéerna? Låtom oss hämta hit till oss från Silo Herrens förbundsark, att den må komma och vara ibland oss och frälsa oss från våra fienders hand.»

1 Sam. 14: 18.

4. Så sände då folket till Silo, och de buro därifrån Herren Sebaots förbundsark, hans som tronar på keruberna; och Elis båda söner, Hofni och Pinehas, följde därvid med Guds förbundsark. 2 Mos. 25: 17 f. 2 Sam. 6: 2. Ps. 80: 2. 99: 1.

5. Då nu Herrens förbundsark kom in i lägret, upphof hela Israel ett stort jubelrop, så att det dånade i marken.

6. När då filistéerna hörde jubelropet, sade de: »Hvad betyder detta stora jubelrop i hebréernas läger?» Och de fingo veta, att Herrens ark hade kommit in i lägret.

7. Då blefvo filistéerna förskräckta, ty de tänkte: »Gud har kommit in i lägret.» Och de sade: »Ve oss! Något sådant har förut icke händt.

8. Ve oss! Hvem kan rädda oss från denne väldige guds hand? Det var

denne gud som slog egyptierna med alla slags plågor i öknen. 2 Mos. 7—10.

9. Men fatten dock mod och varen män, I filistéer, så att I icke blifven trälar åt hebréerna, såsom de hafva varit trälar åt eder. Ja, varen män och striden.» Dom. 13: 1. 15: 11.

10. Så stridde då filistéerna, och israeliterna blefvo slagna och flydde hvar och en till sin hydda, och nederlaget blef mycket stort: af Israel föllo trettio tusen man fotfolk.

11. Därtill blef Guds ark tagen, och Elis båda söner, Hofni och Pinehas, dödades. 1 Sam. 2: 34. Ps. 78: 61.

12. Och en benjaminit sprang från slagfältet och kom till Silo samma dag, med sönderrifna kläder och med jord på sitt hufvud. Jos. 7: 6. 2 Sam. 1: 2.

13. Och när han kom dit, satt Eli på sin stol vid sidan af vägen och såg utåt, ty hans hjärta bäfvade af oro för Guds ark. Då nu mannen kom in i staden med budskapet, höjde hela staden upp klagorop.

14. Och när Eli hörde klagoropet, sade han: »Hvad betyder detta larm?» Då kom mannen skyndsamt dit för att berätta det för Eli.

15. Men Eli var nittioåtta år gammal, och hans ögon voro starrblinda, så att han icke kunde se. 1 Sam. 3: 2. 1 Kon. 14: 4.

16. Och mannen sade till Eli: »Jag är den som har kommit från slagfältet; jag har i dag flytt ifrån slagfältet.» Då sade han: »Huru har det gått, min son?»

17. Budbäraren svarade och sade: »Israel har flytt för filistéerna, mycket folk har också stupat; dina båda söner, Hofni och Pinehas, äro ock döda, och därtill har Guds ark blifvit tagen.»

18. Då han nämnde om Guds ark, föll Eli baklänges af stolen vid sidan af porten och bröt nacken af sig och dog; ty mannen var gammal och tung. Han hade då varit domare i Israel i fyrtio år.

19. Och när hans sonhustru, Pinehas' hustru, som var hafvande och nära att föda, fick höra ryktet om att Guds ark var tagen och att hennes svärfader och hennes man voro döda, sjönk hon ned och födde, ty födslovåndorna kommo öfver henne.

20. Och när hon då höll på att dö, sade kvinnorna, som stodo omkring henne: »Frukta icke; du har fött en son.» Men hon svarade intet och aktade icke därpå. 1 Mos. 35: 17.

21. Och hon kallade gossen I-Kabod*, sägande: »Härligheten är borta från Israel.» Därmed syftade hon på att Guds ark var tagen, så ock på sin svärfader och sin man.

22. Hon sade: »Härligheten är borta från Israel», eftersom Guds ark var tagen.

5 Kapitlet.

Herrens ark i Dagons tempel. Filistéerna hemsökas af Herrens hand.

Då nu filistéerna hade tagit Guds ark, förde de den från Eben-Haeser till Asdod.

2. Och där togo filistéerna Guds ark och förde in den i Dagons tempel och ställde den bredvid Dagon. Dom. 16: 23.

3. Men när asdoditerna bittida dagen därefter kommo dit, fingo de se Dagon ligga framstupa på jorden framför Herrens ark. Då togo de Dagon och satte honom upp igen på hans plats.

4. Men när de dagen därefter åter kommo dit bittida om morgonen, fingo de åter se Dagon ligga framstupa på jorden framför Herrens ark; och Dagons hufvud och hans båda händer lågo afslagna på tröskeln, allenast fiskdelen satt kvar på honom.

5. I Asdod trampar därför ännu i dag ingen på Dagons tröskel, hvarken någon af Dagons präster, ej heller någon annan som går in i Dagons tempel.

6. Och Herrens hand var tung öfver asdoditerna; han anställde förödelse bland dem, i det han slog dem med bölder, såväl i Asdod som inom tillhörande områden.

7. Då nu invånarna i Asdod sågo, att så skedde, sade de: »Israels Guds ark må icke stanna hos oss, ty hans hand hvilar hårdt på oss och på vår gud Dagon.»

8. Och de sände bud och läto församla till sig alla filistéernas höfdingar och sade: »Hvad skola vi göra med Israels Guds ark?» De svarade: »Israels Guds ark må flyttas till Gat.» Då flyttade de Israels Guds ark dit.

9. Men sedan de flyttat den dit, åstadkom Herrens hand en mycket stor förvirring i staden, och han slog invånarna i staden, både små och stora, så att bölder utbröto på dem.

10. Då sände de Guds ark till Ekron. Men när Guds ark kom till Ekron, ro-

* Namnet kan öfversättas med utan härlighet.

pade ekroniterna: »De hafva flyttat Israels Guds ark till mig för att döda mig och mitt folk.»

11. Och de sände bud och läto församla alla filistéernas höfdingar och sade: »Sänden bort Israels Guds ark, så att den får komma tillbaka till sin plats igen, på det att den icke må döda mig och mitt folk.» Ty en dödlig förvirring hade uppstått i hela staden; Guds hand låg mycket tung på den.

12. De af invånarna, som icke dogo, blefvo slagna med bölder; och ropet från staden steg upp mot himmelen.

6 Kapitlet.

Herrens ark föres tillbaka till Israels land.

Så var nu Herrens ark i filistéernas land i sju månader.

2. Och filistéerna kallade på sina präster och spåmän och sade: »Hvad skola vi göra med Herrens ark? Låten oss veta, på hvilket sätt vi skola sända den till dess plats igen.»

3. De svarade: »Om I viljen sända bort Israels Guds ark, skolen I icke sända bort honom utan skänker; I mästen gifva åt honom ett skuldoffer. Då skolen I blifva botade, och det skall då också blifva eder kunnigt, hvarför hans hand icke drager sig tillbaka från eder.»

4. Då frågade de: »Hvad för ett skuldoffer skola vi gifva åt honom?» De svarade: »Fem bölder af guld och fem jordråttor af guld, lika många som filistéernas höfdingar; ty en och samma hemsökelse har träffat alla, också edra höfdingar.

5. I skolen göra afbildningar af edra bölder och afbildningar af jordråttorna, som fördärfva edert land; gifven så ära åt Israels Gud. Kanhända tager han då bort sin tunga hand från eder, äfvensom från eder gud och från edert land. 1 Sam. 5: 6.

6. Hvarför skolen I tillsluta edra hjärtan, såsom egyptierna och Farao tillslöto sina hjärtan? Måste icke dessa, sedan han utfört stora gärningar bland dem, släppa israeliterna, så att de fingo gå? 2 Mos. 7: 13, 22. 8: 15. 12: 29 f.

7. Så tagen nu och gören en ny vagn och tagen två kor, som gifva di och som icke hafva burit något ok, och spännen korna för vagnen, men skiljen deras kalfvar ifrån dem och låten dem stanna hemma.

8. Tagen så Herrens ark och sätten honom på vagnen och ställen de gyllene klenoder, som I gifven åt honom såsom skuldoffer, ned i ett skrin vid sidan af honom, och låten honom så gå åstad.

9. Sedan skolen I se efter: om han tager vägen till sitt land, upp mot Bet-Semes, då var det han som gjorde oss allt detta stora onda; men om så icke sker, då veta vi, att det icke var hans hand som hemsökte oss. Detta har då träffat oss allenast af en händelse.»

10. Männen gjorde så; de togo två kor, som gåfvo di, och spände dem för vagnen; men deras kalfvar behöllo de hemma.»

11. Och de satte Herrens ark på vagnen, därtill ock skrinet med jordråttorna af guld och med afbildningarna af svulsterna.

12. Och korna gingo raka vägen fram åt Bet-Semes till; de höllo alltjämt samma stråt och gingo där rämande, utan att vika af vare sig till höger eller till vänster. Och filistéernas höfdingar gingo efter dem ända till Bet-Semes' område.

13. Men betsemesiterna voro sysselsatta med hveteskörd i dalen. När de nu lyfte upp sina ögon, fingo de se arken; och de blefvo glada, när de sågo den.

14. Men när vagnen kom till betsemesiten Josuas åker, stannade den där; och där låg en stor sten. Då höggo de sönder trävirket på vagnen och offrade korna till brännoffer åt Herren.

15. Leviterna hade nämligen lyft ned Herrens ark jämte skrinet, som stod där bredvid, det hvari de gyllene klenoderna funnos, och satt detta på den stora stenen. Sedan offrade invånarna i Bet-Semes på den dagen brännoffer och slaktoffer åt Herren.

16. Och när filistéernas fem höfdingar hade sett detta, vände de samma dag tillbaka till Ekron.

17. Dessa voro de svulster af guld, som filistéerna gåfvo såsom skuldoffer åt Herren: för Asdod en, för Gasa en, för Askelon en, för Gat en, för Ekron en.

18. Men jordråttorna af guld voro lika många som filistéernas alla städer under de fem höfdingarna, hvarvid medräknas både befästa städer och landsbygdsbyar, intill den stora Sorgestenen, på hvilken de satte ned Herrens ark och som finnes kvar ännu i dag, på betsemesiten Josuas åker.

19. Af invånarna i Bet-Semes blefvo ock många slagna, därför att de hade

sett på Herrens ark; han slog sjuttio man bland folket, femtio tusen man; och folket sörjde däröfver att Herren hade anställt ett så stort nederlag bland folket. 4 Mos. 4: 5 f., 20.

20. Och invånarna i Bet-Semes sade: »Hvem kan bestå inför Herren, denne helige Gud? Och till hvem skall han draga bort ifrån oss?»

21. Och de skickade sändebud till dem som bodde i Kirjat-Jearim och läto säga: »Filistéerna hafva sändt tillbaka Herrens ark; kommen hit ned och hämten den upp till eder.»

7 Kapitlet.

Arken i Kirjat-Jearim. Vattenösningen i Mispa. Seger öfver filistéerna. Samuel såsom domare.

Så kommo då Kirjat-Jearims män och hämtade Herrens ark dit upp och förde den in i Abinadabs hus på höjden. Och hans son Eleasar helgade de till att hafva vården om Herrens ark. 2 Sam. 6: 4.

2. Och från den dag, då arken fick sin plats i Kirjat-Jearim, förflöt en lång tid: tjugu år förgingo; och hela Israels hus suckade nu efter Herren.

3. Men Samuel sade till hela Israels hus: »Om I af allt edert hjärta viljen vända om till Herren, så skaffen bort ifrån eder de främmande gudarna och Astarterna och rikten edra hjärtan till Herren och tjänen honom allena, så skall han rädda eder ifrån filistéernas hand.» 1 Mos. 35: 2. 5 Mos. 6: 4 f. Jos. 24: 23. Matt. 4: 10. Luk. 4: 8.

4. Då skaffade Israels barn bort Baalerna och Astarterna och tjänade Herren allena. Dom. 10: 16.

5. Och Samuel sade: »Församlen hela Israel i Mispa, att jag där må bedja till Herren för eder.» Dom. 20: 1. 1 Sam. 10: 17.

6. Då församlade de sig i Mispa och öste upp vatten och utgöto det inför Herren och fastade den dagen; och de sade där: »Vi hafva syndat mot Herren.» Och Samuel dömde Israels barn i Mispa. Klag. 2: 19.

7. Då nu filistéerna hörde, att Israels barn hade församlat sig i Mispa, drogo filistéernas höfdingar dit upp mot Israel. När Israels barn hörde detta, fruktade de för filistéerna.

8. Och Israels barn sade till Samuel: »Upphör icke att ropa för oss till Herren, vår Gud, att han må frälsa oss ifrån filistéernas hand.»

9. Då tog Samuel ett dilamm och offrade det såsom ett heloffer till brännoffer åt Herren; och Samuel ropade till Herren för Israel, och Herren bönhörde honom.

10. Under det att Samuel offrade brännoffret, ryckte nämligen filistéerna fram till strid mot Israel; men Herren lät ett starkt tordön dundra öfver filistéerna på den dagen och förvirrade dem, så att de blefvo slagna af Israel. Jos. 10: 10. 1 Sam. 2: 10. 2 Sam. 22: 14.

11. Och Israels män drogo ut från Mispa och förföljde filistéerna och nedgjorde dem, under det att de förföljde dem ända till trakten nedanför Bet-Kar.

12. Då tog Samuel en sten och upprreste den mellan Mispa och Sen och gaf den namnet Eben-Haeser*, i det han sade: »Allt härintill har Herren hjälpt oss.» 1 Sam. 4: 1.

13. Så blefvo då filistéerna kufvade och kommo icke mer in i Israels land. Och Herrens hand var emot filistéerna så länge Samuel lefde.

14. Och de städer, som filistéerna hade tagit från Israel, kommo tillbaka till Israel, alla från Ekron ända till Gat; och det till dem hörande området tog Israel också igen ifrån filistéerna. Och mellan Israel och amoréerna blef fred.

15. Och Samuel var domare i Israel så länge han lefde.

16. Hvart år färdades han omkring till Betel, Gilgal och Mispa; och han dömde Israel på alla dessa ställen.

17. Sedan plägade han vända tillbaka till Rama, ty där var hans hem, och där dömde han eljest Israel; där byggde han ock ett altare åt Herren.

8 Kapitlet.

Samuels söner. Israels barn begära en konung.

Men när Samuel blef gammal, satte han sina söner till domare öfver Israel.

2. Hans förstfödde son hette Joel och hans andre son Abia; de förvaltade sitt domarämbete i Beer-Seba. 1 Krön. 6: 28.

3. Men hans söner vandrade icke på hans väg, utan veko af därifrån och sökte orätt vinning; de togo mutor och förvrängde rätten. 2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19. 24: 17.

4. Då församlade sig alla de äldste i Israel och kommo till Samuel i Rama. 1 Sam. 7: 17.

* D. ä. hjälpstenen.

5. Och de sade till honom: »Se, du är gammal, och dina söner vandra icke på dina vägar. Så sätt nu en konung öfver oss till att döma oss, såsom alla andra folk hafva.»
5 Mos. 17: 14 f. Hos. 13: 10 f. Apg. 13: 21.

6. Men detta misshagade Samuel, detta att de sade så: »Gif oss en konung, att han må döma oss.» Och Samuel bad till Herren. 1 Sam. 12: 17.

7. Då sade Herren till Samuel: »Lyssna till folkets ord och gör allt hvad de begära af dig; ty det är icke dig de hafva förkastat, utan mig hafva de förkastat, i det de icke vilja, att jag skall vara konung öfver dem.
1 Sam. 10: 19. Hos. 8: 4.

8. Såsom de alltid hafva gjort, från den dag, då jag förde dem upp ur Egypten, ända till denna dag, i det att de öfvergifvit mig och tjänat andra gudar, så göra de nu ock mot dig.

9. Så lyssna nu till deras ord. Dock må du högtidligt varna dem och förkunna för dem den konungs rätt, som kommer att regera öfver dem.»
5 Mos. 17: 14 f.

10. Och Samuel sade till folket, som hade begärt en konung af honom, allt hvad Herren hade talat.

11. Han sade: »Detta blifver den konungs rätt, som kommer att regera öfver eder: Edra söner skall han taga och sätta dem på sina vagnar och hästar, till sin tjänst, eller ock skola de nödgas löpa framför hans vagnar.
2 Sam. 15: 1.

12. Andra af dem skall han taga och sätta till sina öfver- och underhöfvitsmän, och andra skola nödgas plöja hans åkerjord och inbärga hans skörd och förfärdiga hans krigsredskap och hans vagnsredskap.

13. Edra döttrar skall han taga till salfvoberederskor, kokerskor och bagerskor.

14. Edra bästa åkrar, vingårdar och olivplanteringar skall han taga och gifva dem åt sina tjänare;

15. och han skall taga tionde af edra sädesfält och edra vingårdar och gifva åt sina hofmän och tjänare.

16. Därtill skall han taga edra tjänare och edra tjänarinnor och edra bästa ynglingar, så ock edra åsnor, och använda dem för sitt behof.

17. Af eder boskap skall han taga tionde, och I skolen vara hans trälar.

18. När I då ropen för den konungs skull, som I själfva utvalt åt eder, då skall Herren icke svara eder.»

19. Men folket ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: »Nej, en konung måste vi hafva öfver oss.

20. Vi vilja blifva lika alla andra folk; vi vilja hafva en konung, som dömer oss, och som drager ut i spetsen för oss till att föra våra krig.»

21. Då nu Samuel hörde allt detta som folket sade, framförde han det till Herren.

22. Men Herren sade till Samuel: »Lyssna till deras ord och sätt en konung öfver dem.» Då sade Samuel till Israels män: »Gån hem, hvar och en till sin stad.»

9 Kapitlet.

Saul utses af Herren till konung genom Samuel.

I Benjamin lefde en man, som hette Kis, son till Abiel, son till Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en benjaminit; och han var en rik man.
1 Sam. 14: 51.

2. Han hade en son, som hette Saul, en ståtlig och fager man; bland Israels barn fanns ingen man, som var fagrare än han; han var hufvudet högre än allt folket.

3. Nu hade Kis', Sauls faders, åsninnor kommit bort för honom; därför sade Kis till sin son Saul: »Tag med dig en af tjänarna och stå upp och gå åstad och sök efter åsninnorna.»

4. Då gick han genom Efraims bergsbygd och därpå genom Salisalandet; men de funno dem icke. Så gingo de genom Saalimslandet, men där voro de icke; sedan gick han genom Benjamins land, men de funno dem icke heller där.

5. När de så hade kommit in i Sufs land, sade Saul till tjänaren, som han hade med sig: »Kom, låtom oss gå hem igen; min fader kunde eljest, i stället för att tänka på åsninnorna, blifva orolig för vår skull.»

6. Men han svarade honom: »Se, i denna stad finnes en gudsman; han är en ansedd man; allt hvad han talar, det inträffar. Låtom oss nu gå dit; kanhända skall han säga oss något om den färd vi hafva företagit oss.»

7. Då sade Saul till sin tjänare: »Men om vi gå dit, hvad skola vi då taga med oss åt mannen? Brödet är ju slut i våra ränslar, och vi hafva icke heller någon annan gåfva att taga med oss åt gudsmannen. Eller hvad hafva vi väl?»
1 Kon. 14: 3. 2 Kon. 4: 42.

8. Tjänaren svarade Saul ännu en gång och sade: »Se, här har jag i min ägo en fjärdedels sikel silfver; den vill jag gifva åt gudsmannen, på det att han må säga oss, hvilken väg vi böra gå.»

9. (Men fordom sade man så i Israel, när man gick för att fråga Gud: »Kommen, låtom oss gå till siaren.» Ty den som man nu kallar profet kallade man fordom siare.) 4 Mos. 12: 6.

10. Saul sade till sin tjänare: »Ditt förslag är godt; kom, låtom oss gå.» Så gingo de till staden, där gudsmannen fanns.

11. När de nu gingo uppför höjden, på hvilken staden låg, träffade de några flickor, som hade gått ut för att hämta vatten; dem frågade de: »Är siaren här?»

12. De svarade dem och sade: »Ja, helt nära. Skynda dig nu, ty han har i dag kommit till staden; folket firar nämligen i dag en offerfest på offerhöjden.

13. Om I nu gån in i staden, träffen I honom, innan han går upp på höjden till måltiden, ty folket äter icke, förrän han kommer. Han skall nämligen välsigna offret; först sedan begynna de inbjudna att äta. Gån därför nu dit upp, ty just nu kunnen I träffa honom.»

14. Så gingo de upp till staden. Och just när de kommo in i staden, mötte de Samuel, som var stadd på väg upp till offerhöjden.

15. Men dagen innan Saul kom hade Herren uppenbarat för Samuel och sagt:

16. »I morgon vid denna tid skall jag sända till dig en man från Benjamins land, och honom skall du smörja till furste öfver mitt folk Israel; han skall frälsa mitt folk ifrån filistéernas hand. Ty jag har sett till mitt folk, eftersom deras rop har kommit fram till mig.» 2 Mos. 3: 9.

17. Då nu Samuel fick se Saul, gaf Herren honom den uppenbarelsen: »Se, där är den man, om hvilken jag sade till dig: Denne skall styra mitt folk.»

18. Så gick nu Saul fram till Samuel i porten och sade: »Säg mig, hvar bor siaren?»

19. Samuel svarade Saul och sade: »Jag är siaren. Gå före mig upp på offerhöjden, ty I skolen äta där med mig i dag. Men i morgon vill jag låta dig gå; och om allt hvad du har på hjärtat vill jag gifva dig besked.

20. Och hvad angår åsninnorna, som nu i tre dagar varit borta för dig, skall du icke bekymra dig för dem, ty de äro återfunna. Hvem tillhör för öfrigt allt hvad kostbart är i Israel, om icke dig och hela din faders hus?»

21. Saul svarade och sade: »Jag är ju en benjaminit, från en af de minsta stammarna i Israel, och min släkt är ju den ringaste bland alla släkter i Benjamins stammar. Hvarför talar du då till mig på detta sätt?»

22. Men Samuel tog Saul och hans tjänare och förde dem upp i salen och gaf dem plats öfverst bland de inbjudna, som voro vid pass trettio män.

23. Och Samuel sade till kocken: »Gif hit det stycke, som jag gaf dig, och som jag sade att du skulle förvara hos dig.»

24. Då tog kocken fram lårstycket med hvad därtill hörde och satte det framför Saul och sade: »Se, här framsättes nu för dig det som har blifvit sparadt; ät däraf. Ty just för denna stund blef det undanlagdt åt dig, då när jag sade, att jag hade inbjudit folket.» Så åt då Saul den dagen med Samuel.

25. Sedan gingo de ned från offerhöjden och in i staden. Och han talade med Saul uppe på taket.

26. Men bittida följande dag, när morgonrodnaden gick upp, ropade Samuel uppåt taket till Saul och sade: »Stå upp, så vill jag ledsaga dig till vägs.» Då stod Saul upp, och de gingo båda åstad, han och Samuel.

5 Mos. 22: 8.

27. När de så voro på väg ned mot ändan af staden, sade Samuel till Saul: »Säg till tjänaren, att han går före oss» — och han fick gå — »men du själf må nu stanna här, så vill jag låta dig höra hvad Gud har talat.»

10 Kapitlet.

Saul smörjes af Samuel till konung. Konungavalet i Mispa.

Och Samuel tog sin oljeflaska och göt olja på hans hufvud och kysste honom och sade: »Se, Herren har smort dig till furste öfver sin arfvedel.

5 Mos. 9: 26. 32: 9.

2. När du nu går ifrån mig, skall du invid Rakels graf, vid Benjamins gräns, vid Selsa, träffa två män; dessa skola säga till dig: 'Åsninnorna, som du gått att söka, äro återfunna; din fader tänker därför icke mer på åsninnorna, men han är orolig för eder skull och säger: Hvad skall jag göra för att finna min son?' 1 Mos. 35: 19. 1 Sam. 9: 5.

3. Och när du har gått därifrån ett stycke fram och kommit till Tabors terebint, skall du där möta tre män, som äro på väg upp till Gud i Betel. En bär tre killingar, en bär tre brödkakor, och en bär en vinsäck.

4. Dessa skola hälsa dig och gifva dig två bröd, och du skall taga emot hvad de gifva.

5. Sedan kommer du till Guds Gibea, där filistéernas fogdar äro. Och när du kommer dit in i staden, skall du träffa på en skara profeter, som komma ned från offerhöjden där, med psaltare, puka, flöjt och harpa före sig, under det att de själfva äro i profetisk hänryckning.

6. Och Herrens ande skall komma öfver dig, så att ock du skall fattas af profetisk hänryckning likasom de; och du skall då blifva förvandlad till en annan människa.

7. När du nu ser, att dessa tecken inträffa, så må du göra hvad tillfället gifver vid handen, ty Gud är med dig.

8. Sedan må du gå ned före mig till Gilgal, så skall jag komma dit ned till dig för att offra brännoffer och tackoffer; sju dagar skall du vänta, till dess jag kommer till dig och förkunnar för dig hvad du skall göra.» 1 Sam. 13: 8.

9. I det han nu vände sig om för att gå ifrån Samuel, förvandlade Gud hans sinne och gaf honom ett annat hjärta; och alla dessa tecken inträffade samma dag.

10. När de kommo till Gibea, mötte honom där en skara profeter; då kom Guds ande öfver honom, så att han själf fattades af profetisk hänryckning, där midt ibland dem.

11. Då nu alla som förut kände honom fingo se honom vara i profetisk hänryckning likasom profeterna, sade folket sinsemellan: »Hvad har skett med Kis' son? Är ock Saul bland profeterna?»

12. Men en af männen därifrån svarade och sade: »Hvem är då dessas fader?» — Häraf uppkom ordspråket: »Är ock Saul bland profeterna?» 1 Sam. 19: 24.

13. Men när hans profetiska hänryckning hade upphört, gick han upp på offerhöjden.

14. Då frågade Sauls farbroder honom och hans tjänare: »Hvar hafven I varit?» Han svarade: »Borta för att söka åsninnorna. Men när vi sågo, att de ingenstädes voro att finna, gingo vi till Samuel.» 1 Sam. 14: 50.

15. Då sade Sauls farbroder: »Omtala för mig hvad Samuel sade till eder.»

16. Saul svarade sin farbroder: »Han omtalade för oss, att åsninnorna voro återfunna.» Men hvad Samuel hade sagt om konungadömet omtalade han icke för honom.

17. Därefter sammankallade Samuel folket till Herren, i Mispa.

18. Och han sade till Israels barn: »Så säger Herren, Israels Gud: Jag har fört Israel upp ur Egypten, och jag räddade eder icke allenast ur Egyptens våld, utan ock ur alla andra konungadömens, som förtryckte eder.

19. Men nu hafven I förkastat eder Gud, som själf frälste eder ur alla edra olyckor och trångmål, och hafven sagt till honom: 'Sätt en konung öfver oss.' Så träden nu fram inför Herren efter edra stammar och edra ätter.» 1 Sam. 8: 7, 19 f. 12: 12.

20. Därpå lät Samuel alla Israels stammar gå fram; då träffades Benjamins stam af lotten. Jos. 7: 14.

21. När han då lät Benjamins stam gå fram efter dess släkter, träffades Matris släkt af lotten; därpå träffades Saul, Kis' son, af lotten, men när de då sökte efter honom, fanns han icke.

22. Då frågade de ännu en gång Herren: »Har någon mer kommit hit?» Herren svarade: »Han har gömt sig bland trossen.»

23. Då skyndade de dit och hämtade honom därifrån, och när han då trädde fram bland folket, var han hufvudet högre än allt folket. 1 Sam. 9: 2.

24. Och Samuel sade till allt folket: »Här sen I nu den som Herren har utvalt; ingen är honom lik bland allt folket.» Då jublade allt folket och ropade: »Lefve konungen!» 1 Kon. 1: 25, 39. 2 Kon. 11: 12.

25. Och Samuel kungjorde för folket konungadömets rätt och uppteckade den i en bok och lade ned den inför Herren. Sedan lät Samuel allt folket gå hem, hvar och en till sitt. 5 Mos. 17: 14 f. 1 Sam. 8: 11 f.

26. Också Saul gick hem till Gibea; och honom följde en härskara af män, hvilkas hjärtan Gud hade rört.

27. Men några onda män sade: »Hvad hjälp skulle denne kunna gifva oss?» Och de föraktade honom och framburo inga skänker till honom. Men han låtsade som om han icke märkte det. 2 Krön. 17: 5.

11 Kapitlet.

Saul besegrar ammoniterna. Han får sitt konungadöme förnyadt.

Och ammoniten Nahas drog upp och belägrade Jabes i Gilead. Då sade alla män i Jabes till Nahas: »Slut fördrag med oss, så vilja vi tjäna dig.»

2. Men ammoniten Nahas svarade dem: »På det villkoret vill jag sluta fördrag med eder, att jag får sticka ut högra ögat på eder alla och därmed tillfoga hela Israel smälek.»

3. De äldste i Jabes sade till honom: »Gif oss sju dagars uppskof, att vi må skicka sändebud öfver hela Israels land; om då ingen vill hjälpa oss, så skola vi öfverlämna oss åt dig.»

4. Så kommo då sändebuden till Sauls Gibea och omtalade detta för folket. Då brast allt folket ut i gråt.

5. Men just då kom Saul gående bakom sina oxar från åkern. Och Saul frågade: »Hvad fattas folket, eftersom de gråta?» Och de förtäljde för honom hvad männen från Jabes hade sagt.

6. Då kom Guds ande öfver Saul, när han hörde detta, och hans vrede upptändes högligen.

Dom. 14: 6. 1 Sam. 10: 10.

7. Och han tog ett par oxar och styckade dem och sände styckena omkring öfver hela Israels land med sändebuden och lät säga: »Den som icke drager ut efter Saul och Samuel, med hans oxar skall så göras.» Då föll en förskräckelse ifrån Herren öfver folket, så att de drogo ut såsom en man.

Dom. 20: 1.

8. Och han mönstrade dem i Besek, och Israels barn utgjorde då tre hundra tusen och Juda män trettio tusen.

9. Och de sade till sändebuden, som hade kommit: »Så skolen I säga till männen i Jabes i Gilead: I morgon skolen I få hjälp, då solen bränner som hetast.» Och sändebuden kommo och förkunnade detta för männen i Jabes; och dessa blefvo glada däröfver.

10. Nu läto männen i Jabes säga: »I morgon vilja vi öfverlämna oss åt eder, och I mån då göra med oss hvadhelst I finnen för godt.»

11. Dagen därefter fördelade Saul folket i tre hopar; och de trängde in i lägret vid morgonväkten och nedgjorde ammoniterna och upphörde först när det var som hetast på dagen. Och de som kommo undan blefvo så kringspridda, att icke två af dem kommo undan tillsammans.

12. Då sade folket till Samuel: »Hvilka voro de som sade: 'Skulle Saul blifva konung öfver oss!' Gifven hit dessa män, att vi må döda dem.»

1 Sam. 10: 27.

13. Men Saul sade: »På denna dag skall ingen dödas, ty i dag har Herren gifvit seger åt Israel.» 2 Sam. 19: 22.

14. Och Samuel sade till folket: »Kommen, låtom oss gå till Gilgal och där förnya konungadömet.»

15. Då gick allt folket till Gilgal och gjorde Saul till konung där, inför Herrens ansikte i Gilgal; och de offrade där tackoffer inför Herrens ansikte. Och Saul och alla Israels män voro där uppfyllda af glädje.

12 Kapitlet.

Samuel aflägger räkenskap för sin förvaltning och talar till folket.

Och Samuel sade till hela Israel: »Se, jag har lyssnat till edra ord och gjort allt hvad I hafven begärt af mig; jag har satt en konung öfver eder.

1 Sam. 8: 7, 22.

2. Nu är det eder konung som skall vara eder ledare, nu då jag är gammal och grå; I hafven ju redan mina söner ibland eder. Hittills har det varit jag som varit eder ledare, från min ungdom ända till denna dag.

3. Se, här är jag, vittnen nu mot mig inför Herren och inför hans smorde. Har jag tagit någons oxe, eller har jag tagit någons åsna? Har jag förtryckt någon eller öfvat våld mot någon? Har jag tagit mutor af någon, för att jag skulle se genom fingrarna med honom? Jag vill då gifva eder ersättning därför.» Apg. 20: 33.

4. De svarade: »Du har icke förtryckt oss, du har icke öfvat våld mot oss; och intet har du tagit från någon människa.»

5. Då sade han till dem: »Herren vare vittne mot eder, och hans smorde vare ock vittne denna dag, att I icke hafven funnit något i min hand.» De svarade: »Ja, vare det så.»

6. Samuel sade till folket: »Ja, Herren vare vittne, han som lät Mose och Aron uppstå och förde edra fäder upp ur Egyptens land.

7. Så träden nu fram, på det att jag må gå till rätta med eder inför Herren angående all den rättfärdighet Herren har gjort med eder och med edra fäder.

8. Då Jakob hade kommit till Egypten, ropade edra fäder till Herren, och

Herren sände Mose och Aron, som förde edra fäder ut ur Egypten och läto dem bosätta sig här i landet.
1 Mos. 46: 6. 2 Mos. 2: 23 f. 3: 9 f. 4: 14 f. Jos. 24: 5.

9. Men när de glömde Herren, sin Gud, sålde han dem i Siseras hand, härhöfvitsmannens i Hasor, och i filistéernas hand och i Moabs konungs hand, och dessa stridde mot dem.
Dom. 3: 12 f. 4: 2 f. 10: 6 f. 13: 1. Ps. 44: 13.

10. Men de ropade till Herren och sade: 'Vi hafva syndat därmed att vi hafva öfvergifvit Herren och tjänat Baalerna och Astarterna; men rädda oss nu från våra fienders hand, så vilja vi tjäna dig.'
Dom. 10: 10.

11. Då sände Herren Jerubbaal och Bedan och Jefta och Samuel och räddade eder från edra fienders hand rundt omkring, så att I fingen bo i trygghet.
Dom. 6: 11 f. 11: 1 f. 1 Sam. 7: 5 f., 7 f.

12. Men när I sågen, att Nahas, Ammons barns konung, kom emot eder, saden I till mig: 'Nej, en konung måste regera öfver oss', ändock Herren, eder Gud, är eder konung.
1 Sam. 8: 5 f., 19 f.

13. Och se, här är nu den konung I hafven utvalt, den som I hafven begärt; se, Herren har satt en konung öfver eder.
1 Sam. 10: 19 f.

14. Allenast mån I nu frukta Herren och tjäna honom och höra hans röst och icke vara gensträfviga mot Herrens befallning. Ja, både I och den konung, som regerar öfver eder, mån följa Herren, eder Gud.

15. Men om I icke hören Herrens röst, utan ären gensträfviga mot Herrens befallning, så skall Herrens hand drabba eder likasom edra fäder.

16. Träden nu ock fram och sen det stora under, som Herren skall göra inför edra ögon.

17. Nu är ju tiden för hveteskörden; men jag vill ropa till Herren, att han må låta det dundra och regna. Så skolen I märka och se, huru mycket ondt I hafven gjort i Herrens ögon genom eder begäran att få en konung.»
1 Sam. 8: 6.

18. Och Samuel ropade till Herren, och Herren lät det dundra och regna på den dagen. Då betogs allt folket af stor fruktan för Herren och för Samuel.

19. Och allt folket sade till Samuel: »Bed för dina tjänare till Herren, din Gud, att vi icke må dö, eftersom vi till alla våra andra synder ock hafva lagt det onda, att vi begärt att få en konung.»

20. Samuel sade till folket: »Frukten icke. Väl hafven I gjort allt detta onda; men viken nu blott icke af ifrån Herren, utan tjänen Herren af allt edert hjärta.
5 Mos. 6: 5.

21. Viken icke af; ty då följen I tomma afgudar, som hvarken kunna hjälpa eller rädda, eftersom de äro allenast tomhet.
Jes. 44: 9 f.

22. Ty Herren skall icke förskjuta sitt folk, för sitt stora namns skull, eftersom Herren har beslutit att göra eder till sitt folk.
Ps. 100: 3.

23. Vare det ock fjärran ifrån mig, att jag skulle så synda mot Herren, att jag upphörde att bedja för eder! Jag vill fastmer lära eder den goda och rätta vägen.

24. Allenast frukten Herren och tjänen honom troget af allt edert hjärta. Ty sen hvilka stora ting han har gjort med eder!

25. Men om I gören hvad ondt är, så skolen både I och eder konung förgås.»

13 Kapitlet.

Jonatans första bedrift; filistéernas angrepp. Sauls egenmäktiga offer. Israels betryck.

Saul hade varit konung ett år; och då han nu regerade öfver Israel på andra året,

2. utvalde han åt sig tre tusen män ur Israel. Af dessa hade Saul själf hos sig två tusen i Mikmas och i Betels bergsbygd, och ett tusen hade Jonatan hos sig i Gibea i Benjamin. Men det öfriga folket hade han låtit gå hem, hvar och en till sin hydda.

3. Och Jonatan slog ihjäl filistéernas fogde i Geba; och filistéerna fingo höra det. Men Saul lät stöta i basun öfver hela landet och säga: »Detta må hebréerna höra.»

4. Så fick hela Israel höra omtalas, att Saul hade slagit ihjäl filistéernas fogde, och att Israel därigenom blifvit förhatligt för filistéerna. Och folket uppbådades att följa Saul till Gilgal.

5. Under tiden hade filistéerna församlat sig för att strida mot Israel: trettio tusen vagnar och sex tusen ryttare och fotfolk så talrikt som sanden på hafvets strand; och de drogo upp och lågrade sig vid Mikmas, gent emot Bet-Aven.

6. Då nu Israeliterna sågo sig vara i nöd, i det att folket svårt ansattes, gömde sig folket i grottor, i skogssnår

och bland klippor, i fasta hvalf och i gropar.

7. Och somliga af hebréerna gingo öfver Jordan in i Gads och Gileads land. Men Saul var ännu kvar i Gilgal; och allt folket följde honom med bäfvan.

8. När han nu väntat sju dagar, intill den tid Samuel hade bestämt, men Samuel likväl icke kom till Gilgal, begynte folket skingra sig och gå ifrån honom. 1 Sam. 10: 8.

9. Då sade Saul: »Fören fram till mig brännoffret och tackoffret.» Därpå offrade han brännoffret.

10. Men just när han hade slutat offrandet af brännoffret, kom Samuel. Då gick Saul honom till mötes för att hälsa honom.

11. Men Samuel sade: »Hvad har du gjort!» Saul svarade: »När jag såg, att folket skingrade sig och gick ifrån mig, under det att du icke kom inom den bestämda tiden, fastän filistéerna voro församlade vid Mikmas,

12. då tänkte jag: nu komma filistéerna hit ned till mig i Gilgal, och jag har ännu icke bönfallit inför Herren. Då tog jag mod till mig och offrade brännoffret.»

13. Samuel sade till Saul: »Du har handlat däraktigt. Du har icke hållit det bud Herren, din Gud, har gifvit dig; eljest skulle Herren hafva befäst ditt konungadöme öfver Israel för evig tid.

14. Men nu skall ditt konungadöme icke blifva beståndande. Herren har sökt sig en man efter sitt hjärta, och honom har Herren förordnat till furste öfver sitt folk, eftersom du icke hållit hvad Herren har bjudit dig.»

Ps. 89: 20 f. Apg. 13: 22.

15. Därpå stod Samuel upp och gick från Gilgal till Gibea i Benjamin. Men Saul mönstrade det folk, som fanns hos honom: vid pass sex hundra man.

1 Sam. 14: 2.

16. Och Saul och hans son Jonatan stannade i Geba i Benjamin med det folk, som fanns hos dem, under det att filistéerna hade lägrat sig vid Mikmas.

17. Och en trupp, delad i tre hopar, drog ut ur filistéernas läger för att härja: en hop tog vägen till Ofra i Sualslandet,

18. en hop tog vägen till Bet-Horon, och en hop tog vägen till det område, som vetter åt Seboimsdalen, åt öknen till.

19. Ingen smed fanns då i hela Israels land, ty filistéerna fruktade, att hebréerna skulle låta göra sig svärd eller spjut. Dom. 5: 8.

20. Och så måste en israelit alltid begifva sig ned till filistéerna, om han ville låta hvässa sin lie eller sin plogbill eller sin yxa eller sin skära,

21. då det blifvit något fel med eggen på skärorna eller plogbillarna eller med gafflarna eller yxorna, eller när oxpiksuddarna behöfde rätas.

22. Häraf kom sig, att när striden skulle stå ingen enda af Sauls och Jonatans folk hade ett svärd eller ett spjut; allenast Saul själf och hans son Jonatan hade sådana.

23. Men filistéerna läto en utpost rycka fram till passet vid Mikmas.

14 Kapitlet.

Jonatans andra bedrift. Filistéernas nederlag. Sauls obetänksamma förbud. Hans strider med grannfolken. Hans släktförhållanden.

Så hände sig nu en dag, att Jonatan, Sauls son, sade till sin vapendragare: »Kom, låtom oss gå öfver till filistéernas utpost där på andra sidan.» Men han omtalade det icke för sin fader.

2. Saul låg då vid Gibeas gräns, under granatträdet i Migron, och folket, som han hade hos sig, utgjorde vid pass sex hundra man; 1 Sam. 13: 15.

3. och Ahia, son till Ahitub, som var broder till I-Kabod, son till Pinehas, son till Eli, Herrens präst i Silo, bar då efoden. Och folket visste icke, att Jonatan hade gått bort.

1 Sam. 4: 19 f.

4. Men i passet, där Jonatan sökte gå öfver för att komma till filistéernas utpost, låg på hvardera sidan en brant klippa; den ena hette Boses och den andra Sene. 1 Sam. 13: 23.

5. Den ena klippan reste sig i norr, midt emot Mikmas, den andra i söder, midt emot Geba.

6. Och Jonatan sade till sin vapendragare: »Kom, låtom oss gå öfver till dessa oomskurnas utpost; kanhända skall Herren göra något för oss. Ty intet hindrar Herren att gifva seger genom få likaväl som genom många.»

Dom. 7: 4, 7. 2 Krön. 14: 11. 1 Mack. 3: 18.

7. Hans vapendragare svarade honom: »Gör allt hvad du har i sinnet. Gå du åstad; jag följer dig hvart du vill.»

8. Då sade Jonatan: »Vi skola gå öfver till männen där och laga så, att de få se oss.

9. Om de då säga till oss så: 'Stån stilla, till dess vi komma fram till eder', då skola vi stanna där vi äro och icke stiga upp till dem. 1 Mos. 24: 12 f.

10. Om de däremot säga så: 'Kommen hit upp till oss', då skola vi stiga dit upp, ty då har Herren gifvit dem i vår hand; detta skall för oss vara tecknet härtill.»

11. När nu de två hade blifvit synliga för filistéernas utpost, sade filistéerna: »Se, hebréerna krypa ut ur hålen, där de gömt sig.» 1 Sam. 13: 6.

12. Därpå ropade utpostens manskap till Jonatan och hans vapendragare och sade: »Kommen hit upp till oss, så skola vi väl lära eder!» Då sade Jonatan till sin vapendragare: »Följ mig dit upp, ty Herren har gifvit dem i Israels hand.»

13. Och Jonatan klef på både händer och fötter uppför, och hans vapendragare följde honom. Och de föllo för Jonatan; och hans vapendragare gick efter honom och dräpte. 5 Mos. 28: 7 f.

14. I det första anfallet nedgjorde så Jonatan och hans vapendragare vid pass tjugu män, på en sträcka af vid pass ett halft plogland.

15. Då uppstod förskräckelse i lägret på fältet och bland allt folket; utposterna och de som gått ut att härja grepos ock af förskräckelse; och marken darade, så att en förskräckelse ifrån Gud uppstod. 1 Mos. 35: 5. 2 Mos. 14: 24 f. 1 Sam. 7: 10. 13: 16 f. Ps. 76: 13.

16. Och Sauls väktare i Gibea i Benjamin fingo se, att hopen var i upplösning och att man sprang hit och dit.

17. Då sade Saul till folket, som han hade hos sig: »Hållen mönstring och sen efter, hvem som har gått ifrån oss.» När de då höllo mönstring, funno de, att Jonatan och hans vapendragare icke voro där.

18. Då sade Saul till Ahia: »För hit Guds ark.» Ty Guds ark fanns på den tiden bland Israels barn. 1 Sam. 4: 3 f.

19. Medan Saul ännu talade med prästen, tilltog larmet i filistéernas läger allt mer och mer. Då sade Saul till prästen: »Låt det vara.»

20. Och Saul och allt det folk, som han hade hos sig, församlade sig och drogo till stridsplatsen; där fingo de se, att den ene hade lyft sitt svärd mot den andre, så att en mycket stor förvirring hade uppstått. Dom. 7: 22. 2 Krön. 20: 23.

21. Och de hebréer, som sedan gammalt lydde under filistéerna och som hade dragit hit upp med dem och voro här och där i lägret, dessa slöto sig nu ock till de israeliter, som anförden af Saul och Jonatan.

22. Och när de Israels män, som hade gömt sig i Efraims bergsbygd, hörde, att filistéerna flydde, satte alla dessa också efter dem och deltogo i striden.

23. Så gaf Herren Israel seger på den dagen, och striden fortsattes ända bortom Bet-Aven.

24. När nu Israels män på den dagen voro hårdt ansträngda, band Saul folket med följande ed: »Förbannad vare den man, som förtär någon föda före aftonen och innan jag har tagit hämnd på mina fiender.» Så smakade då ingen af folket någon föda.

25. Och när de allesammans kommo in i skogsbygden, låg honung på marken.

26. Men då folket kommit in i skogsbygden och fått se den utflutna honungen, vågade dock ingen föra handen upp till munnen, ty folket fruktade för eden.

27. Jonatan däremot hade icke hört, när hans fader tog eden af folket; därför räckte han ut stafven, som han hade i sin hand, och doppade dess ända i honungskakan och förde så handen till munnen; då kunde hans ögon åter se klart.

28. Men en man bland folket tog till orda och sade: »Din fader har tagit en dyr ed af folket och sagt: 'Förbannad vare den man, som i dag förtär någon föda.'» Och folket var utröttadt.

29. Jonatan svarade: »Min fader har därmed dragit olycka öfver landet. Sen, huru klara mina ögon hafva blifvit, därför att jag smakade något litet af honungen här.

30. Huru mycket mer, om folket i dag hade fått äta sig mätta af bytet, som de tagit från sina fiender — huru mycket större skulle icke då filistéernas nederlag hafva blifvit!»

31. Emellertid slogo de filistéerna på den dagen och förföljde dem från Mikmas till Ajalon. Och folket var mycket utröttadt.

32. Därför kastade sig folket öfver bytet och tog får, oxar och kalfvar och slaktade dem på marken; och folket åt sedan köttet med blodet i.

33. Då man berättade detta för Saul och sade: »Se, folket syndar mot Herren genom att äta kött med blodet i», utropade han: »I hafven handlat brottsligt. Vältren nu fram till mig en stor sten.» 1 Mos. 9: 4.
3 Mos. 3: 17. 7: 26 f. 17: 10 f., 13 f. 19: 26.
5 Mos. 12: 16, 23 f. 15: 23.

34. Och Saul sade vidare: »Gån ut bland folket och sägen till dem: 'Hvar och en före fram till mig sin oxe och sitt får, och slakten dem här och äten; synden icke mot Herren genom att äta köttet med blodet i.'» Då förde allt folket, hvar och en med egen hand, om natten fram sina oxar och slaktade dem där.

35. Och Saul byggde ett altare åt Herren; detta var det första altare, som han byggde åt Herren.

36. Och Saul sade: »Låtom oss i natt draga ned och förfölja filistéerna och anställa plundring bland dem, ända till dess det blifver dager i morgon, och laga, att ingen af dem blifver kvar.» De svarade: »Gör allt hvad dig täckes.» Men prästen sade: »Låtom oss träda fram hit till Gud.»

37. Då frågade Saul Gud: »Skall jag draga ned och förfölja filistéerna? Vill du då gifva dem i Israels hand?» Men han gaf honom intet svar den dagen. 1 Sam. 28: 6.

38. Då sade Saul: »Kommen hit fram, alla I folkets förnämsta män, på det att I mån få veta och se, hvari den synd består, som i dag blifvit begången.

39. Ty så sant Herren lefver, han som har gifvit Israel seger: om den ock vore begången af min son Jonatan, skall han döden dö.» Men ingen bland allt folket svarade honom.

40. Då sade han till hela Israel: »Ställen I eder på ena sidan, så vill jag med min son Jonatan ställa mig på andra sidan.» Folket svarade Saul: »Gör hvad dig täckes.»

41. Och Saul sade till Herren, Israels Gud: »Låt sanningen komma i dagen.» Då träffades Jonatan och Saul af lotten, och folket gick fritt. Jos. 7: 14 f. Jon. 1: 7.

42. Saul sade: »Kasten lott mellan mig och min son Jonatan.» Då träffades Jonatan af lotten.

43. Saul sade till Jonatan: »Omtala för mig hvad du har gjort.» Då omtalade Jonatan det för honom och sade: »Med ändan af stafven, som jag hade i min hand, tog jag litet honung och smakade därpå — och så skall jag nu dö!»

44. Saul svarade: »Ja, Gud straffe mig nu och framgent: du måste döden dö, Jonatan.»

45. Men folket sade till Saul: »Skulle Jonatan dö, han som har förskaffat Israel denna stora seger? Bort det! Så sant Herren lefver, icke ett hår från hans hufvud skall falla till jorden; ty med Guds hjälp har han i dag utfört detta.» Och folket köpte Jonatan fri ifrån döden.

46. Och Saul drog hem, utan att vidare förfölja filistéerna; och filistéerna gingo ock hem till sitt.

47. Då nu Saul hade tagit i besittning konungadömet öfver Israel, stridde han mot alla sina fiender rundt omkring: mot Moab, mot Ammons barn, mot Edom, mot konungarna i Soba och mot filistéerna; och hvart han vände sig, tuktade han dem.

48. Han gjorde mäktiga ting och slog Amalek och räddade så Israel från dess plundrares hand.

49. Sauls söner voro Jonatan, Jisvi och Malki-Sua; och af hans båda döttrar hette den äldre Merab och den yngre Mikal.
1 Sam. 31: 2. 1 Krön. 8: 33. 9: 39.

50. Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaas dotter. Hans härhöfvitsman hette Abiner, son till Ner, som var Sauls farbroder.

51. Ty Kis, Sauls fader, och Ner, Abners fader, voro söner till Abiel.
1 Sam. 9: 1.

52. Men kriget mot filistéerna pågick häftigt, så länge Saul lefde. Och hvarhelst Saul såg någon rask och krigsduglig man, tog han honom i sin tjänst.

15 Kapitlet.

Sauls seger öfver amalekiterna. Hans ohörsamhet och förkastelse. Samuel och Agag.

Men Samuel sade till Saul: »Det var mig Herren sände att smörja dig till konung öfver sitt folk Israel. Så hör nu Herrens ord. 1 Sam. 9: 15 f. 10: 1.

2. Så säger Herren Sebaot: Jag vill hemsöka Amalek för det som han gjorde mot Israel, att han lade sig i vägen för honom, då han drog upp ur Egypten.
2 Mos. 17: 8 f. 5 Mos. 25: 17 f.

3. Så gå nu åstad och slå amalekiterna och gif dem till spillo med allt hvad de hafva, och skona dem icke, utan döda både män och kvinnor, både barn och spenabarn, både fäkreatur och får, både kameler och åsnor.»

4. Då uppbådade Saul folket och mönstrade dem i Telaim: två hundra tusen man fotfolk, och dessutom tio tusen man från Juda.

5. Då nu Saul kom till Amaleks stad, lade han ett bakhåll i dalen.

6. Och Saul lät säga kaineérna: »Skiljen eder från amalekiterna och dragen ned, på det att jag icke må utrota eder tillsammans med dem. I gjorden ju barmhärtighet med alla Israels barn, när de drogo ut ur Egypten.» Då skilde sig kaineérna från amalekiterna.

4 Mos. 10: 29, 24: 21. Dom. 1: 16. 4: 11.

7. Och Saul slog amalekiterna och förföljde dem från Havila fram emot Sur, som ligger öster om Egypten.

1 Mos. 25: 18.

8. Och han tog Agag, Amaleks konung, lefvande till fånga, och allt folket gaf han till spillo och slog dem med svärdsegg. 4 Mos. 24: 7.

9. Men Saul och folket skonade Agag, så ock det bästa och det näst bästa af får och fäkreatur jämte lammen, kortelgen allt som var af värde; sådant ville de icke gifva till spillo. All boskap däremot, som var dålig och mager, gåfvo de till spillo.

10. Då kom Herrens ord till Samuel; han sade:

11. »Jag ångrar, att jag har gjort Saul till konung, ty han har vändt sig bort ifrån mig och icke fullgjort mina befallningar.» Då blef Samuel bedröfvad och ropade till Herren hela den natten. 1 Mos. 6: 6f.

12. Och bittida om morgonen stod Samuel upp och gick för att möta Saul. Då blef så berättadt för Samuel: »Saul har kommit till Karmel, och där har han upprest åt sig en minnesstod; sedan har han vändt om och dragit därifrån ned till Gilgal.»

13. När nu Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: »Välsignad vare du af Herren. Jag har nu fullgjort Herrens befallning.»

14. Men Samuel sade: »Hvad är det då för ett läte af får som ljuder i mina öron, och hvad är det för ett läte af fäkreatur som jag hör?»

15. Saul svarade: »Från amalekiterna hafva de fört dem med sig, ty folket skonade det bästa af fåren och fäkreaturen för att offra det åt Herren, din Gud; men det öfriga hafva vi gifvit till spillo.»

16. Då sade Samuel till Saul: »Håll nu upp, så vill jag förkunna för dig hvad Herren i natt har talat till mig.» Han sade till honom: »Tala.»

17. Samuel sade: »Se, ändock du var ringa i dina egna ögon, har du blifvit ett hufvud för Israels stammar, ty Herren har smort dig till konung öfver Israel. 1 Sam. 9: 2, 21. 10: 1.

18. Och Herren sände dig åstad och sade: 'Gå och gif till spillo dessa syndare, amalekiterna, och strid mot dem, till dess att du förgjort dem.'

19. Hvarför har du då icke hört Herrens röst, utan kastat dig öfver bytet och gjort hvad ondt är i Herrens ögon?»

20. Saul svarade Samuel: »Jag har ju hört Herrens röst och gått den väg, på hvilken Herren har sändt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks konung, och gifvit Amalek till spillo.

21. Men folket tog af bytet får och fäkreatur, det bästa af det tillspillogifna, för att offra det åt Herren, din Gud, i Gilgal.»

22. Då sade Samuel: »Menar du, att Herren har samma behag till bränoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst?

Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta af vädurar.

Pred. 4: 17. Hos. 6: 6. Matt. 9: 13. 12: 7.

23. Ty genstridighet är en trolldomssynd, och motspänstighet är afguderi och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat Herrens ord, har han ock förkastat dig, och du skall icke längre vara konung.» Hos. 4: 6.

24. Saul sade till Samuel: »Jag har syndat därmed att jag har öfverträdt Herrens befallning och handlat emot dina ord; ty jag fruktade för folket och lyssnade till deras ord.

25. Men förlåt mig nu min synd och vänd tillbaka med mig, på det att jag må tillbedja Herren.»

26. Samuel sade till Saul: »Jag vänder icke tillbaka med dig; ty då du har förkastat Herrens ord, har Herren ock förkastat dig, så att du icke längre får vara konung öfver Israel.» 1 Sam. 13: 2.

27. När nu Samuel vände sig om för att gå, fattade han i hörnet på hans mantel, och den ryckte sönder.

28. Och Samuel sade till honom: »Herren har i dag ryckt Israels konungarike från dig och gifvit det åt en annan, som är bättre än du. 1 Sam. 28: 17.

29. Och den Härlige i Israel ljuger icke och ångrar sig icke; ty han är icke en människa, så att han skulle kunna ångra sig.» 4 Mos. 23: 19. Ps. 83: 4.

30. Han svarade: »Jag har syndat; men bevisa mig dock nu den äran inför de äldste i mitt folk och inför Israel, att du vänder tillbaka med mig, på det att jag må tillbedja Herren, din Gud.»

31. Då vände Samuel tillbaka och följde med Saul; och Saul tillbad Herren.

32. Och Samuel sade: »Fören fram till mig Agag, Amaleks konung.» Då gick Agag med gladt mod fram till honom. Och Agag sade: »Nu väl, snart är det förbi med dödens bitterhet.»

33. Men Samuel sade: »Såsom ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa, så skall ock din moder blifva barnlös framför andra kvinnor.» Därpå högg Samuel Agag i stycken inför Herren, i Gilgal.

34. Sedan begaf sig Samuel till Rama; men Saul drog upp till sitt hem i Sauls Gibea.

35. Och Samuel ville icke mer se Saul så länge han lefde, ty Samuel sörjde öfver Saul, eftersom Herren ångrade, att han hade gjort Saul till konung öfver Israel.

16 Kapitlet.

David smörjes till konung. Han kommer till Sauls hof.

Och Herren sade till Samuel: »Huru länge tänker du sörja öfver Saul? Jag har ju förkastat honom, ty jag vill icke längre, att han skall vara konung öfver Israel. Fyll ditt horn med olja och gå åstad, jag vill sända dig till betlehemiten Isai, ty en af hans söner har jag utsett åt mig till konung.»

1 Sam. 15: 26. 17: 12. Apg. 13: 22.

2. Men Samuel sade: »Huru skall jag kunna gå dit? Om Saul får höra det, så dräper han mig.» Herren svarade: »Tag en kviga med dig och säg: 'Jag har kommit för att offra åt Herren.'

3. Sedan skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall då själf låta dig veta hvad du bör göra, och du skall smörja åt mig den jag säger dig.»

4. Samuel gjorde hvad Herren hade sagt och kom så till Bet-Lehem. Men när de äldste i staden fingo se honom, blefvo de förskräckta och frågade: »Kommer du med frid?»

5. Han svarade: »Ja. Jag har kommit för att offra åt Herren. Helgen eder och kommen med mig till offret.» Och han helgade Isai och hans söner och inbjöd dem till offret.

2 Mos. 19: 10.

6. Då de nu kommo och han fick se Eliab, tänkte han: »För visso står här inför Herren hans smorde.»

1 Sam. 17: 13 f.

7. Men Herren sade till Samuel: »Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom människan ser; människan ser på det som är för ögonen, men Herren ser på hjärtat.» 5 Mos. 10: 17. 1 Krön. 28: 9. 2 Krön. 19: 7. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12. Apg. 10: 34.

8. Då kallade Isai på Abinadab och lät honom gå fram för Samuel. Men han sade: »Icke heller denne har Herren utvalt.»

9. Då lät Isai Samma gå fram. Men han sade: »Icke heller denne har Herren utvalt.»

10. På detta sätt lät Isai sju af sina söner gå fram för Samuel; men Samuel sade till Isai: »Herren har icke utvalt någon af dessa.»

11. Och Samuel frågade Isai: »Är detta alla ynglingarna?» Han svarade: »Ännu återstår den yngste, men han går nu i vall med fåren.» Då sade Samuel till Isai: »Sänd åstad och hämta hit honom, ty vi skola icke sätta oss till bords, förrän han kommer hit.»

2 Sam. 7: 8. Ps. 78: 70 f. 89: 20 f.

12. Då sände han åstad och lät hämta honom; och han var ljuslätt och hade sköna ögon och ett fagert utseende. Och Herren sade: »Stå upp och smörj honom, ty denne är det.»

13. Då tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom midt ibland hans bröder; och Herrens ande kom öfver David, från den dagen och allt framgent. Sedan stod Samuel upp och gick till Rama. 1 Sam. 11: 6.

14. Men sedan Herrens ande vikit ifrån Saul, kvaldes han af en ond ande från Herren.

15. Då sade Sauls tjänare till honom: »Se, en ond ande från Gud kväljer dig.

16. Så må nu vår herre tillsäga sina tjänare, som stå inför dig, att de uppsöka en man, som är kunnig i harpospel, på det att han, när den onde anden från Gud kommer öfver dig, må spela på harpan; så skall det blifva bättre med dig.»

17. Då sade Saul till sina tjänare: »Sen eder för min räkning om efter en

man, som är skicklig i strängaspel, och fören honom till mig.»

18. En af männen svarade då och sade: »Betlehemiten Isai har en son, som jag funnit vara kunnig i strängaspel, en käck och krigisk och förständig man, därtill en fager man; och Herren är med honom.»

19. Så sände då Saul bud till Isai och lät säga: »Sänd till mig din son David, som vaktar fåren.»

20. Då tog Isai en åsna, som han lastade med bröd, vidare en vinsäck och en killing, och sände detta med sin son David till Saul.

21. Så kom David till Saul och trädde i hans tjänst och blef honom mycket kär, så att han fick blifva hans vapendragare.

22. Och Saul sände till Isai och lät säga: »Låt David stanna kvar i min tjänst, ty han har funnit nåd för mina ögon.»

23. När nu anden från Gud kom öfver Saul, tog David harpan och spelade därpå; då kände Saul lindring, och det blef bättre med honom, och den onde anden vek ifrån honom.

17 Kapitlet.

David dödar filistéen Goljat.

Men filistéerna församlade sina härar till strid; de församlade sig vid Soko, som hör till Juda. Och de lägrade sig mellan Soko och Aseka, vid Efes-Dammin.

2. Saul och Israels män hade ock församlat sig och lägrat sig i Terebintdalen; och de uppställde sig till strid mot filistéerna.

3. Filistéerna stodo vid berget på ena sidan, och israeliterna stodo vid berget på andra sidan, så att de hade dalen emellan sig.

4. Då framträdde ur filistéernas skaror en envigeskämpe vid namn Goljat, från Gat; han var sex alnar och ett kvarter lång. Jos. 11: 22.

5. Han hade en kopparhjälm på sitt hufvud och var klädd i ett fjällpansar, och hans pansar hade en vikt af fem tusen siklar koppar.

6. Och han hade benskenor af koppar och bar en lans af koppar på sin rygg.

7. Skaftet på hans spjut liknade en väfbom, och spetsen på spjutet höll sex hundra siklar järn. Och hans sköldbärare gick framför honom.

2 Sam. 21: 19. 1 Krön. 20: 5.

8. Han trädde nu fram och ropade till Israels här och sade till dem: »Hvarför dragen I ut och uppställen eder till strid? Jag står här på filistéernas vägnar, och I ären Sauls tjänare; utväljen nu åt eder en man, som må komma hit ned till mig.

9. Om han förmår strida mot mig och slår ned mig, så skola vi vara edra tjänare; men om jag blifver hans öfverman och slår ned honom, så skolen I vara våra tjänare och tjäna oss.»

10. Och filistéen sade ytterligare: »Jag har i dag försmädat Israels här. Skaffen nu hit någon, att vi må strida med hvarandra!»

11. Då Saul och hela Israel hörde dessa filistéens ord, blefvo de förfärade och fruktade storligen.

12. Men David var son till den omtalade efratiten från Bet-Lehem i Juda, som hette Isai och hade åtta söner; denne var i Sauls tid en gammal man vid framskriden ålder. 1 Sam. 16: 1.

13. Nu hade Isais tre äldsta söner dragit åstad och följt med Saul ut i kriget, och af dessa hans tre söner, som hade dragit ut i kriget, hette den förstfödde Eliab, hans andre son Abinadab och den tredje Samma.

1 Sam. 16: 6 f.

14. David var den yngste. De tre äldsta hade nu följt med Saul.

1 Sam. 16: 11.

15. Men David lämnade understundom Saul och gick hem för att vakta sin faders får i Bet-Lehem.

16. Och filistéen kom fram både bittida och sent; i fyrtio dagar kom han så och ställde sig där.

17. Nu sade Isai en gång till sin son David: »Tag för dina bröders räkning en efa af dessa rostade ax jämte dessa tio bröd och skaffa detta skyndsamt till dina bröder i lägret.

18. Och dessa tio ostar skall du föra till deras öfverhöfvitsman. Du skall se efter, om det står väl till med dina bröder, och begära af dem en mottagningspant.

19. Saul och de och alla Israels män äro nämligen i Terebintdalen och strida mot filistéerna.»

20. Bittida följande morgon öfverlämnade David fåren åt en vaktare, tog med sig hvad han skulle och begaf sig åstad, såsom Isai hade bjudit honom. När han kom fram till vagnborgen, hof hären, som då skulle draga ut i slagordning, upp sitt härskri.

21. Och Israel och filistéerna upställde sig i slagordning mot hvarandra.

22. Då lämnade David ifrån sig sakerna åt trossvaktaren och skyndade bort till hären; och när han kom dit, hälsade han sina bröder.

23. Under det att han nu talade med dem, trädde envigeskämpen, han som hette Goljat, filistéen ifrån Gat, fram ur filistéernas här och talade såsom förut; och David hörde det.

24. Och alla Israels män flydde för mannen, när de fingo se honom, och fruktade storligen.

25. Och Israels män sade: »Sen I mannen där, som nu träder upp? Han träder upp för att försmäda Israel. Men den man, som slår ned honom, den vill konungen begåfva med stor rikedom, och åt honom vill han gifva sin dotter, och hans faders hus vill han göra skattefritt i Israel.»

26. Då sade David till de män, som stodo bredvid honom: »Hvad får den man, som slår ned denne filisté och därmed tager bort sådan smälek från Israel? Ty hvem är denne oomskurne filisté, att han vågar försmäda den lefvande Gudens här?»

27. Folket upprepade då för honom det som nyss blifvit sagt och betygade: »Detta får den man, som slår ned honom.»

28. Men Eliab, hans äldste broder, hörde, huru han talade med männen; då upptändes Eliabs vrede mot David, och han sade: »Hvarför har du kommit hit ned, och åt hvem har du öfverlämnat den lilla fårhjorden där i öknen? Jag känner ditt öfvermod och ditt hjärtas ondska; för att se på striden är det som du har kommit hit ned.»

1 Sam. 16: 6 f.

29. David svarade: »Hvad har jag då gjort? Det var ju allenast en fråga.»

30. Därpå vände han sig ifrån honom till en annan och upprepade sin fråga, och folket gaf honom samma svar som förut.

31. Men hvad David hade talat blef bekant; och man berättade det för Saul, och denne lät hämta honom.

32. Och David sade till Saul: »Må ingen låta sitt mod falla. Din tjänare vill gå åstad och strida mot denne filisté.»

33. Saul sade till David: »Icke kan du gå åstad mot denne filisté och strida mot honom; du är ju allenast en yngling, och han är en stridsman allt ifrån ungdomen.»

34. Men David svarade Saul: »Din tjänare har gått i vall med sin faders får; om då ett lejon eller en björn kom och tog bort ett får af hjorden,

Syr. 47: 3 f.

35. så följde jag efter djuret och slog ned det och ryckte rofvet ur munnen på det; och om det då reste sig upp mot mig, så fattade jag det i skägget och slog ned det och dödade det.

36. Har nu din tjänare slagit ned både lejon och björn, så skall det gå denne oomskurne filisté såsom det gick hvart och ett af dessa djur, ty han har försmädat den lefvande Gudens här.»

37. Och David sade ytterligare: »Herren, som räddade mig undan lejon och björn, han skall ock rädda mig undan denne filisté.» Då sade Saul till David: »Gå åstad; Herren skall vara med dig.»

38. Och Saul klädde på David sina egna kläder och satte en kopparhjälm på hans hufvud och klädde på honom ett pansar.

39. Och David omgjordade sig med hans svärd utanpå kläderna och pröfvade på att gå så, ty han hade aldrig försökt något sådant. Och David sade till Saul: »Jag kan icke gå så klädd, ty jag har aldrig försökt sådant.» Därpå lade David det af sig.

40. Och han tog sin staf i handen och utvalde åt sig fem släta stenar ur bäcken och lade dem i sin herdeväska och i barmen och tog sin slunga i handen; därefter gick han fram mot filistéen.

41. Och filistéen gick framåt och kom David allt närmare, och hans sköldbärare gick framför honom.

42. Då nu filistéen såg upp och fick se David, föraktade han honom; ty denne var ännu en yngling, ljuslätt och skön. 1 Sam. 16: 12.

43. Och filistéen sade till David: »Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer emot mig med käppar?» Och filistéen förbannade David, i det han svor vid sina gudar.

44. Därpå sade filistéen till David: »Kom hit till mig, så skall jag gifva ditt kött åt himmelens fåglar och åt markens djur.»

45. David svarade filistéen: »Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i Herren Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud, den härs, som du har försmädat. Ps. 20: 8. 118: 10 f.

46. Herren skall denna dag öfverlämna dig i min hand, så att jag skall

slå ned dig och taga ditt hufvud af dig, och jag skall denna dag gifva de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himmelens fåglar och åt jordens vilda djur; så skola alla länder förnimma, att Israel har en Gud.

47. Och hela denna hop skall förnimma, att det icke är genom svärd och spjut som Herren gifver seger; ty striden är Herrens, och han skall gifva eder i vår hand.»

48. Då nu filistéen gjorde sig redo och gick framåt och närmade sig David, sprang David med hast fram mot hären, filistéen till mötes.

49. Och David stack sin hand i väskan och tog därur en sten och slungade och träffade filistéen i hans panna; och stenen trängde in i pannan, så att han föll till jorden på sitt ansikte.

50. Så öfvervann David filistéen med slunga och sten och slog filistéen till döds, utan att David därvid hade något svärd i sin hand.

51. Sedan sprang David fram och ställde sig bredvid filistéen och fattade i hans svärd, och när han dragit det ut ur skidan, dödade han honom till fullo och högg af hans hufvud därmed. Då nu filistéerna sågo, att deras kämpe var död, flydde de. 1 Mack. 4: 30.

52. Men Israels och Juda män stodo upp och höjde ett härskri och förföljde filistéerna ända dit där vägen går till Gai och ända intill Ekrons portar; och filistéer föllo och lågo slagna på vägen till Saaraim och sedan ända till Gat och ända till Ekron.

53. Efter att sålunda häftigt hafva förföljt filistéerna, vände Israels barn tillbaka och plundrade deras läger.

54. Och David tog filistéens hufvud och förde det till Jerusalem, men hans vapen lade han i sitt tält. 1 Sam. 21: 9.

55. När Saul såg David gå ut mot filistéen, frågade han härhöfvitsmannen Abner: »Hvilkens son är denne yngling, Abner?» Abner svarade: »Så sant du lefver, konung, jag vet det icke.»

56. Då sade konungen: »Hör då efter, hvilkens son den unge mannen är.»

57. När nu David återvände efter att hafva slagit ihjäl filistéen, tog Abner honom och förde honom inför Saul, medan han ännu hade filistéens hufvud i sin hand.

58. Då sade Saul till honom: »Hvilkens son är du, yngling?» David svarade: »Din tjänare Isais, betlehemitens, son.»

18 Kapitlet.

Jonatans vänskap för David. Sauls afund och mordiska anslag. David får Mikal till hustru.

När han nu hade slutat att tala med Saul, fäste sig Jonatans själ så vid Davids själ, att Jonatan hade honom lika kär som sin egen själ.

1 Sam. 19: 1. 20: 17.

2. Och Saul tog honom till sig på den dagen och lät honom icke mer vända tillbaka till sin faders hus.

1 Sam. 17: 15.

3. Och Jonatan slöt ett förbund med David, därför att han hade honom lika kär som sin egen själ.

1 Sam. 20: 16 f. 23: 18.

4. Och Jonatan tog af sig manteln, som han hade på sig, och gaf den åt David, så ock sina öfriga kläder, ja, till och med sitt svärd, sin båge och sitt bälte.

5. Och när David drog ut, hade han framgång öfverallt dit Saul sände honom; och Saul satte honom öfver krigsfolket. Och allt folket fann behag i honom, också de som voro Sauls tjänare.

6. Och när de kommo hem, då David återvände efter att hafva slagit ihjäl filistéen, gingo kvinnorna ut från alla Israels städer, under sång och dans, för att möta konung Saul med jubel, med pukor och trianglar.

2 Mos. 15: 20. Dom. 11: 34.

7. Och kvinnorna sjöngo med fröjd sålunda: »Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.»

2 Mos. 15: 21. 1 Sam. 21: 11. 29: 5.

8. Då blef Saul mycket vred, ty det talet misshagade honom, och han sade: »Åt David hafva de gifvit tio tusen, och åt mig hafva de gifvit tusen; nu fattas honom allenast konungadömet.»

9. Och Saul såg med ondt öga på David från den dagen och allt framgent.

10. Dagen därefter kom en ond ande från Gud öfver Saul, så att han rasade i sitt hus; men David spelade på harpan, såsom han dagligen plägade. Och Saul hade sitt spjut i handen.

1 Sam. 16: 14 f. 19: 9 f.

11. Och Saul svängde spjutet och tänkte: »Jag skall spetsa David fast vid väggen.» Men David böjde sig undan för honom, två gånger. —

12. Och Saul fruktade för David, eftersom Herren var med honom, då han nu hade vikit ifrån Saul.

Mark. 6: 20.

13. Därför aflägsnade Saul honom ifrån sig, i det att han gjorde honom till öfverhöfvitsman i sin här; och han blef så folkets ledare och anförare.

14. Och David hade framgång på alla sina vägar, och Herren var med honom.

15. Då nu Saul såg, att han hade så stor framgång, fruktade han honom än mera.

16. Men hela Israel och Juda hade David kär, eftersom han var deras ledare och anförare.

17. Och Saul sade till David: »Se, min äldsta dotter, Merab, vill jag gifva dig till hustru; skicka dig allenast såsom en tapper man i min tjänst och för så Herrens krig.» Ty Saul tänkte: »Min hand må icke drabba honom, utan filistéernas hand må drabba honom.»

18. Men David svarade Saul: »Hvem är jag, i hvilken ställning har jag lefvat, och hvad är min faders släkt i Israel, att jag skulle blifva konungens måg?»

19. Då tiden kom, att Sauls dotter Merab skulle hafva gifvits åt David, gafs hon emellertid till hustru åt meholatiten Adriel. 2 Sam. 21: 8.

20. Men Sauls dotter Mikal hade David kär. Och då man omtalade detta för Saul, behagade det honom.

21. Saul tänkte nämligen: »Jag skall gifva henne åt honom, på det att hon må blifva honom en snara, så att filistéernas hand drabbar honom.» Och Saul sade till David: »För andra gången kan du nu blifva min måg.»

22. Och Saul bjöd sina tjänare: »Talen hemligen så med David: 'Se, konungen har behag till dig, och alla hans tjänare hafva dig kär; du bör nu blifva konungens måg.'»

23. Då talade Sauls tjänare dessa ord i Davids öron. Men David sade: »Tyckes det eder vara en så ringa sak att blifva konungens måg? Jag är ju en fattig och ringa man.»

24. Detta omtalade Sauls tjänare för honom och sade: »Så har David sagt.»

25. Då sade Saul: »Så skolen I säga till David: 'Konungen begär ingen annan brudgåfva än förhudarna af ett hundra filistéer, för att hämnd så må tagas på konungens fiender.'» Saul tänkte nämligen, att han skulle få David fälld genom filistéernas hand.

1 Mos. 34: 12. 2 Mos. 22: 16 f.

26. Då nu hans tjänare omtalade för David hvad han sagt, behagade det David att på det villkoret blifva konungens måg; och innan tiden ännu var förlupen,

27. stod David upp och drog åstad med sina män och slog af filistéerna två hundra man. Och David tog deras förhudar med sig, och fulla antalet öfverlämnades åt konungen, på det att han skulle blifva konungens måg. Då gaf Saul honom sin dotter Mikal till hustru. 2 Sam. 3: 14.

28. Och Saul såg och förstod, att Herren var med David; och Sauls dotter Mikal hade honom kär.

29. Då fruktade Saul ännu mer för David, och så blef Saul Davids fiende för hela lifvet.

30. Men filistéernas furstar drogo ut i fält; och så ofta de drogo ut, hade David större framgång än alla andra Sauls tjänare, så att hans namn blef mycket berömdt.

19 Kapitlet.

Jonatans försök att bildka sin fader. Sauls förnyade mordanslag och Davids flykt. David hos Samuel i Rama och bland profeterna.

Och Saul talade med sin son Jonatan och med alla sina tjänare om att döda David; men Sauls son Jonatan var David mycket tillgifven.

1 Sam. 18: 1, 20: 17.

2. Därför omtalade Jonatan detta för David och sade: »Min fader Saul söker att döda dig. Tag dig alltså till vara i morgon och håll dig på någon hemlig plats och göm dig där.

3. Men själf vill jag gå ut och ställa mig bredvid min fader på marken, där du är, och jag vill tala om dig med min fader; om jag då märker något, skall jag sedan omtala det för dig.»

4. Och Jonatan talade till Davids bästa med sin fader Saul och sade till honom: »Konungen må icke försynda sig på sin tjänare David, ty han har icke försyndat sig mot dig, utan hvad han gjort har varit till stort gagn för dig.

5. Han tog ju sin själ i sin hand och slog ned filistéen, och Herren gaf så hela Israel en stor seger; du har själf sett det och gladt dig däråt. Hvarför skulle du då försynda dig på oskyldigt blod genom att döda David utan sak?»

Dom. 12: 3. 1 Sam. 17: 48 f. 28: 21. Ps. 119: 109.

6. Och Saul lyssnade till Jonatans ord; och Saul svor: »Så sant Herren lefver, han skall icke dödas.»

7. Sedan ropade Jonatan på David; och Jonatan omtalade för honom allt

som blifvit sagdt. Därefter förde Jonatan David till Saul, och han var i hans tjänst såsom förut. 1 Sam. 18: 2.

8. När så kriget åter begynte, drog David ut och stridde mot filistéerna och tillfogade dem ett stort nederlag, så att de flydde för honom.

9. Men en ond ande från Herren kom öfver Saul, där han satt i sitt hus med spjutet i handen, under det att David spelade på harpan. 1 Sam. 16: 14 f. 18: 10 f.

10. Då sökte Saul att med spjutet spetsa David fast vid väggen; men denne vek undan för Saul, så att han allenast stötte spjutet in i väggen. Och David flydde och kom undan samma natt.

11. Då sände Saul till Davids hus några män med uppdrag att vakta på honom och att sedan om morgonen döda honom. Men Mikal, Davids hustru, omtalade detta för honom och sade: »Om du icke i natt räddar ditt lif, så är du i morgon dödens man.»

Ps. 59: 1 f.

12. Därpå släppte Mikal ned David genom fönstret; och han begaf sig på flykten och kom så undan. Apg. 9: 25.

13. Sedan tog Mikal husguden och lade honom i sängen och satte gethårsnätet omkring hans hufvud och höljde täcket öfver honom.

14. När nu Saul sände sina män med uppdrag att hämta David, sade hon: »Han är sjuk.»

15. Då sände Saul dit männen med uppdrag att skaffa sig tillträde till David själf och sade: »Bären honom i sängen hit upp till mig, att jag må döda honom.»

16. Men när männen kommo in, fingo de se, att det var husguden som låg i sängen, med gethårsnätet omkring hufvudet.

17. Då sade Saul till Mikal: »Hvarför har du så bedragit mig och släppt min fiende, så att han kommit undan?» Mikal svarade Saul: »Han sade till mig: 'Släpp mig; eljest dödar jag dig.'»

18. När David nu hade flytt och kommit undan, begaf han sig till Samuel i Rama och omtalade för denne allt hvad Saul hade gjort honom. Och han och Samuel gingo till Najot och stannade där.

19. Och det blef berättadt för Saul, att David var i Najot vid Rama.

20. Då sände Saul dit några män med uppdrag att hämta David. Men när Sauls utskickade fingo se skaran af profeterna i profetisk hänryckning och Samuel stående där såsom deras anförare, kom Guds ande öfver dem, så att också de fattades af profetisk hänryckning. 1 Sam. 10: 10 f.

21. När man omtalade detta för Saul, sände han dit andra män; men också de fattades af profetisk hänryckning. Och när han då ytterligare, för tredje gången, sände dit män med samma uppdrag, fattades också dessa af profetisk hänryckning.

22. Då begaf han sig själf till Rama; och när han kom till den stora brunnen i Seku, frågade han: »Hvar äro Samuel och David?» Man svarade: »De äro i Najot vid Rama.»

23. Då begaf han sig dit, till Najot vid Rama. Men Guds ande kom också öfver honom, så att han hela vägen gick i profetisk hänryckning, ända till dess att han kom fram till Najot vid Rama.

24. Då kastade också han af sig sina kläder, i det att också han blef fattad af profetisk hänryckning inför Samuel; och han föll ned och låg där naken hela den dagen och hela natten. Därför plägar man säga: »Är ock Saul bland profeterna?» 1 Sam. 10: 12.

20 Kapitlet.

Jonatans sista försök att försona sin fader med David. Förnyelse af Jonatans och Davids vänskapsförbund.

Men David flydde från Najot vid Rama och kom till Jonatan och sade: »Hvad har jag gjort? Hvilken missgärning, hvilken synd har jag begått mot din fader, eftersom han står efter mitt lif?»

2. Han svarade honom: »Bort det! Du skall icke dö. Min fader gör ju intet, hvarken något viktigt eller något oviktigt, utan att uppenbara det för mig. Hvarför skulle då min fader dölja detta för mig? Nej, så skall icke ske.»

3. Men David betygade ytterligare med ed och sade: »Din fader vet väl, att jag har funnit nåd för dina ögon; därför tänker han: 'Jonatan skall icke få veta detta, på det att han icke må blifva bedröfvad.' Men så sant Herren lefver, och så sant du själf lefver: det är icke mer än ett steg mellan mig och döden.»

4. Då sade Jonatan till David: »Hvadhelst du önskar skall jag göra för dig.»

5. David sade till Jonatan: »I morgon är ju nymånad, och jag skulle då rätteligen sitta till bords med konungen;

men låt mig nu gå och gömma mig ute på marken till i övermorgon afton.
4 Mos. 10: 10. 28: 11 f. Ps. 81: 4.

6. Om då din fader saknar mig, så säg: 'David utbad sig tillstånd af mig att få göra ett hastigt besök i sin stad, Bet-Lehem, där hela släkten nu firar sin årliga offerfest.'

7. Om han då säger: 'Godt!' så kan din tjänare vara trygg. Men om han blifver vred, så märker du därpå, att han har beslutit något ondt.

8. Visa så din nåd mot din tjänare, eftersom du har låtit din tjänare ingå ett Herrens förbund med dig. Men om det finnes någon missgärning hos mig, så döda mig du, ty hvarför skulle du föra mig till din fader?» 1 Sam. 18: 3 f.

9. Då sade Jonatan: »Bort det! Om jag märker, att min fader har beslutit att låta något ondt komma öfver dig, skall jag för visso omtala det för dig.»

10. Men David sade till Jonatan: »Hvem skall omtala för mig detta, eller säga mig, om din fader gifver dig ett hårdt svar?»

11. Jonatan sade till David: »Kom, låtom oss gå ut på marken.» Och de gingo båda ut på marken.

12. Och Jonatan sade till David: »Vid Herren, Israels Gud: om jag finner, att det låter godt för David, när jag i morgon eller i öfvermorgon utforskar min fader, så skall jag för visso sända bud till dig och uppenbara det för dig.

13. Herren straffe Jonatan nu och framgent, om jag, såframt min fader vill göra dig något ondt, icke uppenbarar det för dig och låter dig komma undan, så att du får gå dina färde i trygghet. Och Herren vare då med dig, såsom han har varit med min fader.

14. Och nog skall du väl, om jag då ännu är i lifvet, ja, nog skall du väl göra Herrens barmhärtighet med mig, så att jag slipper att dö?

15. Icke skall du väl någonsin taga bort din barmhärtighet från mitt hus, icke ens då, när Herren tagit bort alla Davids fiender ifrån jorden?»

16. Så slöt då Jonatan ett förbund med Davids hus; och Herren utkräfde sedan af Davids fiender hvad de förskyllt. 1 Sam. 18: 3 f. 23: 18.

17. Och Jonatan besvor David ytterligare vid sin kärlek till honom, ty han hade honom lika kär, som han hade sin egen själ; 1 Sam. 18: 1. 19: 1.

18. Jonatan sade till honom: »I morgon är nymånad, och du skall då saknas, ty din plats kommer ju att stå tom.

19. Men gå i öfvermorgon skyndsamt ned till den plats, där du gömde dig den dag, då ogärningen skulle hafva skett, och uppehåll dig bredvid Eselstenen. 1 Sam. 19: 2 f.

20. Jag vill då själf i dess närhet afskjuta mina tre pilar, såsom sköte jag till måls.

21. Sedan skall jag skicka min tjänare att gå och söka upp pilarna. Om jag då säger till tjänaren: 'Se, pilarna ligga bakom dig, närmare hitåt', så tag du upp dem och kom fram, ty då kan du vara trygg och ingenting är på färde, så sant Herren lefver.

22. Men om jag säger så till den unge mannen: 'Se, pilarna ligga framför dig, längre bort', så gå dina färde, ty då sänder Herren dig bort.

23. Och hvad angår det som jag och du nu hafva talat, så är Herren vittne mellan mig och dig till evig tid.»

24. Så gömde David sig då ute på marken. Och då nymånaden var inne, satte konungen sig till bords för att äta.

25. Konungen satte sig på sin vanliga sittplats, på sittplatsen vid väggen; och Jonatan stod upp, och Abner satte sig vid Sauls sida. Men Davids plats stod tom.

26. Saul sade dock intet den dagen, ty han tänkte: »Något har händt; han är nog icke ren, säkerligen är han icke ren.» 3 Mos. 7: 19 f. 11: 24 f. 15: 16 f.

27. Men när Davids plats stod tom också dagen efter nymånadsdagen, den andra dagen, sade Saul till sin son Jonatan: »Hvarför har Isais son hvarken i går eller i dag kommit till måltiden?»

28. Jonatan svarade Saul: »David utbad sig tillstånd af mig att få gå till Bet-Lehem;

29. han sade: 'Låt mig gå, ty vi fira en släktofferfest i staden, och min broder har själf bjudit mig att komma; om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig nu slippa härifrån för att besöka mina bröder.' Därför har han icke kommit till konungens bord.»

30. Då upptändes Sauls vrede mot Jonatan, och han sade till honom: »Du son till en otuktig kvinna! Visste jag då icke, att du hade funnit behag i Isais son, till skam för dig själf och till skam för din moders blygd!

31. Ty så länge Isais son lefver på jorden, är hvarken du eller din konungamakt säker. Sänd därför nu åstad och låt hämta honom hit till mig, ty han är dödens barn.» 1 Sam. 15: 28.

32. Jonatan svarade sin fader Saul och sade till honom: »Hvarför skall han dödas? Hvad har han gjort?»

1 Sam. 19: 4.

33. Då svängde Saul spjutet mot honom för att genomborra honom; och nu märkte Jonatan, att hans fader hade beslutit att döda David.

34. Och Jonatan stod upp från bordet i vredesmod och åt intet på den andra nymånadsdagen, ty han var bedröfvad för Davids skull, därför att hans fader hade gjort sådan orätt mot denne.

35. Följande morgon gick Jonatan ut på marken, vid den tid han utsatt för David, och hade en liten gosse med sig.

36. Och han sade till gossen: »Spring och sök reda på pilarna, som jag skjuter af.» Medan nu gossen sprang, sköt han pilen öfver honom.

37. Och då gossen kom till det ställe, dit Jonatan hade afskjutit pilen, ropade Jonatan efter gossen och sade: »Pilen ligger ju framför dig, längre bort.»

38. Och Jonatan ropade ytterligare efter gossen: »Fort, skynda dig, stanna icke!» Då tog gossen, som Jonatan hade med sig, upp pilen och kom till sin herre.

39. Men gossen visste icke, hvarom fråga var; allenast Jonatan och David visste det.

40. Och Jonatan lämnade sina vapen åt gossen, som han hade med sig, och sade till honom: »Gå och bär dem in i staden.»

41. Då nu gossen hade gått, reste David sig upp på södra sidan; och han föll ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig tre gånger; och de kysste hvarandra och grato med hvarandra, och David grät öfverljudt.

42. Och Jonatan sade till David: »Gå i frid. Blifve det såsom vi båda svuro vid Herrens namn, då vi sade: Herren vare vittne mellan mig och dig, mellan min säd och din säd till evig tid.»

43. Sedan stod han upp och gick sina färde, men Jonatan gick in i staden igen.

21 Kapitlet.

David hos prästen Ahimelek i Nob. Hans flykt till konung Akis i Gat.

Och David kom till prästen Ahimelek i Nob. Men Ahimelek blef förskräckt, när han fick se David, och frågade honom: »Hvarför kommer du ensam och har ingen med dig?»

2. David svarade prästen Ahimelek: »Konungen har gifvit mig ett uppdrag, och han sade till mig: 'Ingen får veta något om det uppdrag, hvari jag sänder dig och som jag har gifvit dig.' Och mina män har jag visat till det och det stället.

3. Gif mig nu hvad du har till hands, fem bröd eller hvad som kan finnas.»

4. Prästen svarade David och sade: »Vanligt bröd har jag icke till hands; allenast heligt bröd finnes — om eljest dina män hafva afhållit sig från kvinnor.»

2 Mos. 19: 15. 3 Mos. 24: 5 f.

5. David svarade prästen och sade till honom: »Ja, sannerligen, kvinnor hafva nu varit skilda från oss alltsedan i förrgår; då jag drog åstad, voro ock mina mäns tillhörigheter heliga. Därför, om också vårt förehafvande är af helt vanligt slag, är det dock i dag heligt, hvad våra tillhörigheter angår.»

3 Mos. 15: 16 f.

6. Då gaf prästen honom af det heliga; ty där fanns icke något annat bröd än skådebröden, som legat inför Herrens ansikte, men som man burit undan för att lägga fram nybakadt bröd samma dag det gamla togs bort.

Matt. 12: 3 f. Mark. 2: 25 f. Luk. 6: 3 f.

7. Men där befann sig den dagen en af Sauls tjänare, som var satt i förvar inför Herren, en edomé vid namn Doeg, den förnämste af Sauls herdar.

1 Sam. 22: 9. Ps. 52: 1 f.

8. Och David frågade Ahimelek ytterligare: »Har du icke här till hands något spjut eller något svärd? Ty hvarken mitt svärd eller mina andra vapen tog jag med mig, eftersom konungens uppdrag kräfde så stor skyndsamhet.»

9. Prästen svarade: »Jo, det svärd, som tillhört filisténen Goljat, honom som du slog ihjäl i Terebintdalen; det finnes, inhöljdt i ett kläde, där bakom efoden. Vill du taga det med dig, så tag det; ty något annat än det har jag icke.» David sade: »Dess like finnes icke; gif mig det.»

1 Sam. 17: 54. 22: 10. 23: 6.

10. Och David stod upp och flydde samma dag för Saul och kom till Akis, konungen i Gat. 1 Sam. 27: 2. Ps. 56: 1.

11. Men Akis' tjänare sade till honom: »Är detta icke David, landets konung? Är det icke till dennes ära man sjunger så under dansen: Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.» 1 Sam. 18: 7. 29: 5.

12. David lade märke till dessa ord,

och han begynte storligen frukta för Akis, konungen i Gat.

13. Därför ställde han sig vansinnig inför deras ögon och betedde sig såsom en ursinnig, då de ville fasthålla honom, och ritade på dörrarna i porten och lät spotten rinna ned i sitt skägg.

Ps. 34: 1.

14. Då sade Akis till sina tjänare: »I sen ju, huru vanvettigt mannen beter sig. Hvarför fören I honom till mig?

15. Har jag då sådan brist på vanvettiga människor, att I behöfden föra denne hit, för att han skulle bete sig vanvettigt inför mig? Skulle en sådan få komma in i mitt hus?»

22 Kapitlet.

David flykting i Juda och Moab. Doegs angifvelse. Mordet på prästerna.

Då begaf sig David därifrån och flydde undan till Adullams grotta. Och när hans bröder och hela hans faders hus fingo höra detta, kommo de dit ned till honom. Ps. 57: 1. 142: 1.

2. Och till honom församlade sig alla slags män, som voro i något trångmål, alla som ansattes af fordringsägare och alla missnöjda, och han blef deras höfding; vid pass fyra hundra man slöto sig så till honom.

3. Därifrån begaf sig David till Mispe i Moab. Och han sade till konungen i Moab: »Låt min fader och min moder få komma hit öfver och vara hos eder, till dess jag får veta hvad Gud vill göra med mig.»

4. Och han förde dem fram inför konungen i Moab; och de fingo stanna hos denne, så länge David var på borgen.

5. Men profeten Gad sade till David: »Du skall icke stanna här på borgen; drag bort härifrån och begif dig in i Juda land.» Då drog David bort därifrån och kom till Heretskogen.

Ps. 63: 1.

6. Och Saul fick höra, att man hade fått spaning på David och de män, som voro med honom. Då nu Saul en dag satt i Gibea under tamarisken på höjden, med sitt spjut i handen, under det att alla hans tjänare stodo omkring honom,

7. sade han till sina tjänare, där de stodo omkring honom: »Hören, I benjaminiter. Skall då också Isais son åt eder alla gifva åkrar och vingårdar och göra eder alla till öfver- och underhöfvitsmän? 1 Sam. 8: 14.

8. Ty I hafven ju alla sammansvurit eder mot mig, och ingen har uppenbarat för mig, att min son har slutit förbund med Isais son. Ingen af eder bekymrar sig så mycket om mig, att han har uppenbarat det för mig. Ty min son har uppeggat min tjänare mot mig till att stämpla mot mig, såsom ock nu sker.» 1 Sam. 18: 3. 20: 16.

9. Edoméen Doeg, som ock stod där bland Sauls tjänare, svarade då och sade: »Jag såg Isais son komma till Ahimelek, Ahitubs son, i Nob.

1 Sam. 21: 7. Ps. 52: 1 f.

10. Denne frågade Herren för honom och gaf honom reskost; han gaf honom ock filistéen Goljats svärd.»

1 Sam. 21: 6, 9.

11. Då sände konungen och lät kalla till sig prästen Ahimelek, Ahitubs son, och hela hans faders hus, prästerna i Nob. Och de kommo alla till konungen.

12. Då sade Saul: »Hör mig, du Ahitubs son.» Han svarade: »Här är jag, min herre.»

13. Saul sade till honom: »Hvarför hafven I sammansvurit eder mot mig, du och Isais son, i det att du har gifvit honom bröd och svärd och frågat Gud för honom, på det att han skulle kunna sätta sig upp mot mig och stämpla mot mig, såsom ock nu sker?»

14. Ahimelek svarade konungen och sade: »Hvem bland alla dina tjänare är väl så betrodd som David, han som där till är konungens måg och höfding för din lifvakt och högtärad i ditt hus?

1 Sam. 18: 27.

15. Är det då nu för första gången som jag har frågat Gud för honom? Bort det! Icke må konungen lägga mig, sin tjänare, och hela min faders hus något till last, ty din tjänare visste alls intet om allt detta.»

16. Men konungen sade: »Du måste döden dö, Ahimelek, du själf och hela din faders hus.»

17. Och konungen sade till drabanterna, som stodo där omkring honom: »Träden fram och döden Herrens präster; ty också de hålla med David, och fastän de visste, att han flydde, uppenbarade de det icke för mig.» Men konungens tjänare ville icke uträcka sina händer till att stöta ned Herrens präster.

18. Då sade konungen till Doeg: »Träd du fram och stöt ned prästerna!» Och edoméen Doeg trädde fram och stötte ned prästerna och dödade på den dagen åttiofem män, som buro linneefod. 1 Mos. 39: 40.

19. Och invånarna i präststaden Nob slog han med svärdsegg, både män och kvinnor, både barn och spenabarn; också fäkreatur, åsnor och får slog han med svärdsegg. 1 Sam. 21: 1.

20. Allenast en son till Ahimelek, Ahitubs son, vid namn Ebjatar, kom undan, och denne flydde bort till David.

21. Och Ebjatar omtalade för David, att Saul hade dräpt Herrens präster.

22. Då sade David till Ebjatar: »Jag förstod redan då, att edoméen Doeg, eftersom han var där, skulle omtala allt för Saul. Det är jag som är orsaken till att hela din faders hus har förgåtts. 1 Sam. 21: 7.

23. Blif kvar hos mig, frukta icke; ty den som står efter mitt lif, han står ock efter ditt lif. Hos mig är du i godt förvar.»

23 Kapitlet.

Kegilas räddning genom David. Jonatans besök. Sifiternas förräderi. Davids flykt till öknen Maon.

Och man berättade för David: »Filistéerna hålla nu på att belägra Kegila, och de plundra logarna.»

2. Då frågade David Herren: »Skall jag draga åstad och slå dessa filistéer?» Herren svarade David: »Drag åstad och slå filistéerna och fräls Kegila.»

1 Sam. 30: 7 f. 2 Sam. 5: 19.

3. Men Davids män sade till honom: »Vi lefva ju i fruktan redan här i Juda. Och nu skulle vi därtill draga åstad till Kegila mot filistéernas här!»

4. Då frågade David Herren ännu en gång, och Herren svarade honom: han sade: »Stå upp och drag ned till Kegila; ty jag vill gifva filistéerna i din hand.»

5. Då drog David med sina män till Kegila och stridde mot filistéerna och förde bort deras boskap och tillfogade dem ett stort nederlag. Så frälste David invånarna i Kegila.

6. Och när Ebjatar, Ahimeleks son, flydde till David i Kegila, förde han efoden med sig dit ned.

1 Sam. 21: 9. 23: 20.

7. Och det blef berättadt för Saul, att David hade dragit in i Kegila. Då sade Saul: »Gud har förkastat honom och gifvit honom i min hand, ty han har själf stängt in sig genom att gå in i en stad med portar och bommar.»

8. Därefter uppbådade Saul allt folket till strid för att draga ned till Kegila och där innesluta David och hans män.

9. Då nu David fick veta, att Saul stämplade ondt mot honom, sade han till prästen Ebjatar: »Bär hit efoden.»

1 Sam. 30: 7.

10. Och David sade: »Herre, Israels Gud, din tjänare har hört, att Saul har i sinnet att komma mot Kegila och fördärfva staden för min skull.

11. Skola då Kegilas borgare utlämna mig åt honom? Skall Saul komma hit ned, såsom din tjänare har hört? Herre, Israels Gud, förkunna det för din tjänare.» Herren svarade: »Han skall komma hit ned.»

12. David frågade ytterligare: »Skola Kegilas borgare utlämna mig och mina män åt Saul?» Herren svarade: »De skola utlämna eder.»

13. Då stod David upp med sitt folk, som utgjorde vid pass sex hundra man, och de drogo ut från Kegila och vandrade hvart de kunde. När det då blef berättadt för Saul, att David hade flytt undan från Kegila, afstod han från att draga ut.

14. Så uppehöll sig nu David i öknen på bergfästena; han uppehöll sig bland bergen i öknen Sif. Och Saul sökte alltjämt efter honom, men Gud gaf honom icke i hans hand.

15. Och medan David var i Hores i öknen Sif, förnam han, att Saul hade dragit ut för att söka döda honom.

16. Men Jonatan, Sauls son, stod upp och gick till David i Hores och styrkte hans mod i Gud

17. Han sade till honom: »Frukta icke; ty min fader Sauls hand skall icke träffa dig, utan du skall blifva konung öfver Israel, och jag skall hafva andra platsen, näst efter dig. Detta vet ock min fader Saul.»

1 Sam. 15: 28. 20: 31. 24: 21.

18. Sedan slöto de båda ett förbund inför Herren. Och David stannade kvar i Hores, men Jonatan gick hem igen.

1 Sam. 18: 3 f. 20: 16.

19. Men några sifiter drogo upp till Saul i Gibea och sade: »Se, David håller sig gömd hos oss på bergfästena i Hores, på Hakilahöjden, som ligger söder om ödemarken.

1 Sam. 26: 1. Ps. 54: 1 f.

20. Så drag nu dit ned, o konung, så snart det lyster dig att göra det. Vår sak blifver det då att utlämna honom åt konungen.»

21. Då sade Saul: »Varen välsignade af Herren, därför att I hafven velat spara mig bekymmer.

22. Men gån nu och skaffen eder ytterligare visshet, och tagen reda på och sen efter, på hvilket ställe han nu vistas och hvem som har sett honom där; ty man har sagt mig, att han är mycket listig.

23. Och sen efter och tagen reda på alla gömställen, där han kan gömma sig; och kommen så igen till mig, när I hafven fått visshet, så vill jag sedan gå med eder. Ty finnes han i landet, skall jag veta att söka upp honom, om jag än måste söka bland alla Juda ätter.»

24. Då stodo de upp och gingo till Sif före Saul. Men David och hans män voro i öknen Maon, på hedmarken, söder om ödemarken.

25. När nu Saul drog åstad med sina män för att söka efter David, omtalade man det för denne och han drog då ned till klippan och stannade så i öknen Maon. När Saul hörde detta, satte han efter David in i öknen Maon.

26. Och Saul gick på ena sidan om berget och David med sina män på andra sidan. Och just som David var stadd på flykt för att komma undan Saul, under det att Saul och hans män sökte kringränna David och hans män för att taga dem till fånga,

27. kom en budbärare till Saul och sade: »Skynda dig och kom, ty filistéerna hafva fallit in i landet.»

28. Då upphörde Saul att förfölja David och drog mot filistéerna. Däraf fick det stället namnet Sela-Hammalekot*.

24 Kapitlet.

David och Saul i grottan.

Men David drog upp därifrån och uppehöll sig sedan på En-Gedis bergfästen.

2. Då nu Saul kom tillbaka från tåget mot filistéerna, omtalade man för honom, att David var i öknen En-Gedi.
1 Sam. 23: 27 f.

3. Då tog Saul tre tusen män, utvalda ur hela Israel, och drog åstad för att söka efter David och hans män på Stenbocksklipporna. 1 Sam. 26: 2.

4. Och när han kom till boskapsgårdarna vid vägen, fanns där en grotta; då gick han dit in för något afsides bestyr. Men David och hans män sutto längst inne i grottan. Dom. 3: 24.

5. Då sade Davids män till honom: »Se, detta är den dag, om hvilken Herren har sagt till dig: Jag vill nu gifva din fiende i din hand, att du må göra med honom hvad du finner för godt.» Då stod David upp och skar oförmärkt af ett hörn på Sauls mantel. 1 Sam. 26: 8.

6. Men därefter slog Davids samvete honom, därför att han hade skurit af hörnet på Sauls mantel.

7. Och han sade till sina män: »Herren låte det vara fjärran ifrån mig, att jag skulle göra detta mot min herre, mot Herrens smorde, att jag skulle utsträcka min hand mot honom; han är ju Herrens smorde.» 2 Sam. 1: 14 f.

8. Och David höll sina män tillbaka med stränga ord och tillstadde dem icke att öfverfalla Saul. Men när Saul hade stått upp och gått ut ur grottan och fortsatt sin färd,

9. då stod ock David upp och gick ut ur grottan och ropade efter Saul: »Min herre konung!» När då Saul såg sig tillbaka, böjde David sig ned, med ansiktet mot jorden, och bugade sig.

10. Och David sade till Saul: »Hvarför hör du på sådana människors ord, som säga, att David söker din ofärd?

11. Du har ju i dag med egna ögon sett, hurusom, när Herren i dag hade gifvit dig i min hand i grottan och man uppmanade mig att dräpa dig, jag ändock skonade dig, i det jag tänkte: 'Jag vill icke uträcka min hand mot min herre; han är ju Herrens smorde.'

12. Se själf, min fader, ja, se här hörnet af din mantel i min hand. Ty däraf att jag skar af hörnet på din mantel, men icke dräpte dig, må du märka och se, att jag icke har velat göra något ondt eller begå någon förbrytelse, och att jag icke har försyndat mig mot dig, fastän du traktar efter att taga mitt lif.

13. Herren skall döma mellan mig och dig, och Herren skall hämnas mig på dig, men min hand skall icke röra dig. 3 Mos. 19: 18. Rom. 12: 19. 1 Petr. 2: 23.

14. Det är såsom det gamla ordspråket säger: 'Från de ogudaktiga kommer hvad ogudaktigt är'; därför skall min hand icke röra dig.

15. Efter hvem har Israels konung dragit ut? Efter hvem är det du jagar? Efter en död hund, efter en ensam loppa! 1 Sam. 26: 20.

16. Så vare då Herren domare och döme mellan mig och dig; må han se härtill och utföra min sak, ja, må han döma mig fri ifrån din hand.»
Ps. 43: 1.

* Betydelsen oviss; möjligen den åtskiljande klippan.

17. Då nu David hade slutat sitt tal till Saul, sade Saul: »Det är ju din röst, min son David.» Och Saul brast ut i gråt. 1 Sam. 26: 17.

18. Och han sade till David: »Du är rättfärdigare än jag, ty du har bevisat mig godt, under det jag har bevisat dig ondt.

19. Du har i dag låtit mig se din godhet mot mig, därigenom att du icke har dräpt mig, fastän Herren hade överlämnat mig i din hand.

1 Sam. 26: 21.

20. Ty när någon träffar på sin fiende, plägar han då låta honom gå sin väg i ro? Herren vedergälle dig med sitt goda för hvad du denna dag har gjort mig.

21. Och nu vet jag väl, att du skall blifva konung och att Israels konungadöme skall förblifva i din hand.

1 Sam. 23: 17.

22. Men svär mig nu vid Herren, att du icke utrotar min säd efter mig och icke utplånar mitt namn ur min faders hus.»

23. Då svor David Saul denna ed. Därefter drog Saul hem; men David och hans män drogo upp till borgen.

25 Kapitlet.

Samuels död och begrafning. Nabal och Abigail. Davids hustrur.

Och Samuel dog, och hela Israel församlade sig och höll dödsklagan efter honom; och de begrofvo honom i hans hem i Rama.

Och David stod upp och drog ned till öknen Paran. 1 Sam. 7: 17. 28: 3.

2. I Maon fanns då en man, som hade sin boskapsskötsel på Karmel, och den mannen var mycket rik: han ägde tre tusen får och ett tusen getter. Och han höll just då på att klippa sina får på Karmel.

3. Mannen hette Nabal, och hans hustru hette Abigail. Hustrun hade ett godt förstånd och ett skönt utseende; men mannen var hård och ondskefull; och han var en afkomling af Kaleb.

4. Då nu David i öknen fick höra, att Nabal klippte sina får,

5. sände han dit tio unga män; och David sade till männen: »Gån upp på Karmel och begifven eder till Nabal och hälsen honom från mig.

6. Och I skolen säga: 'Lycka till! Frid vare med dig själf, frid vare med ditt hus, och frid vare med allt hvad du har.

7. Jag har nu hört, att du håller på med fårklippning. Nu är det så, att dina herdar hafva vistats i vårt grannskap, utan att vi hafva förfördelat dem och utan att något har kommit bort för dem under hela den tid de hafva varit på Karmel.

8. Fråga dina tjänare därom, så skola de själfva säga dig det. Låt nu våra män finna nåd för dina ögon. Vi hafva ju kommit hit på en glad dag. Gif därför åt dina tjänare och åt din son David hvad du kan hafva till hands.'»

9. När nu Davids män kommo dit, talade de på Davids vägnar till Nabal alldeles såsom det var dem befalldt, och sedan väntade de stilla.

10. Men Nabal svarade Davids tjänare och sade: »Hvem är David, hvem är Isais son? I denna tid är det många tjänare som rymma från sina herrar.

11. Skulle jag taga min mat och min dryck och slaktdjuren, som jag har slaktat åt mina fårklippare, och gifva detta åt män, om hvilka jag icke ens vet hvarifrån de äro?»

12. Då vände Davids män om och gingo sin väg; och när de hade kommit tillbaka, berättade de för honom allt, såsom det förhöll sig.

13. Då sade David till sina män: »Hvar och en omgjorde sig med sitt svärd.» Och hvar och en omgjordade sig med sitt svärd; också David själf omgjordade sig med sitt svärd. Därpå följde vid pass fyra hundra man med David dit upp, men två hundra stannade vid trossen.

14. Men en af tjänarna berättade för Abigail, Nabals hustru, och sade: »David har skickat sändebud hit från öknen och låtit hälsa vår herre, men han visade af dem.

15. Dessa män hafva likväl varit oss mycket nyttiga; vi hafva aldrig blifvit förfördelade, och aldrig har något kommit bort för oss under hela den tid vi drogo omkring i deras närhet, medan vi voro därute på marken.

16. De voro en mur för oss både dag och natt under hela den tid vi vistades i deras grannskap, medan vi vaktade hjorden.

17. Så betänk nu och se till, hvad du bör göra, ty något ondt är nog beslutadt mot vår herre och öfver hela hans hus; och han är ju en ond man, så att ingen vågar säga något åt honom.»

18. Då gick Abigail strax och tog två hundra bröd, två vinsäckar, fem

tillredda får, fem mått rostade ax, ett hundra russinkakor och två hundra fikonkakor och lastade detta på åsnor.

19. Och hon sade till sina tjänare: »Gån framför mig, jag vill komma efter eder.» Men för sin man Nabal omtalade hon det icke.

20. När hon nu red på sin åsna och kom ned i en hålväg i berget, fick hon se David och hans män komma ned från motsatta sidan, så att hon måste möta dem.

21. Men David hade sagt: »Förgäfves har jag skyddat allt hvad den mannen hade i öknen, så att intet af allt hvad han ägde har kommit bort, och han har vedergäldt mig med ondt för godt.
Ps. 35: 12.

22. Så sant Gud må straffa Davids fiender nu och framgent, jag skall af allt som tillhör honom icke låta någon af mankön lefva kvar till i morgon.»

23. Då nu Abigail fick se David, steg hon strax ned från åsnan och föll ned inför David på sitt ansikte och bugade sig mot jorden.

24. Och hon föll till hans fötter och sade: »På mig hvilar, here, denna missgärning. Men låt din tjänarinna få tala inför dig och hör på din tjänarinnas ord.

25. Icke må min herre fästa något afseende vid Nabal, den onde mannen, ty hvad hans namn betyder, det är han; Nabal heter han, och dårskap* bor i honom. Men jag, din tjänarinna, har icke sett de män, som du, min herre, sände.

26. Och nu, min herre, så sant Herren lefver, och så sant du själf lefver, du som af Herren har afhållits från att ådraga dig blodskuld och skaffa dig upprättelse genom egen hand: må det nu med dina fiender och med dem som söka bereda min herre ofärd blifva såsom med Nabal.

27. Och låt nu dessa hälsningsskänker, som din trälinna har medfört till min herre, gifvas åt de män, som följa min herre. 1 Mos. 33: 11.

28. Förlåt din tjänarinna hvad hon har brutit. Ty Herren skall för visso åt min herre uppbygga ett hus, som blifver beståndande, eftersom min herre för Herrens krig; och intet ondt skall träffa dig, så länge du lefver.

29. Och om någon står upp för att förfölja dig och söka döda dig, så skall min herres lif vara inknutet i de lefvandes pung hos Herren, din Gud; men dina fienders lif skall han lägga i slungan och slunga bort.

* Hebr. nebalá.

Ps. 6: 11. 31: 21. 73: 19. 97: 10.

30. När nu Herren gör med min herre allt det goda, hvarom han har talat till dig, och förordnar dig till furste öfver Israel,

31. skall alltså detta icke blifva dig en stötesten eller vara till hjärteångest för min herre, att du har utgjutit blod utan sak och att min herre själf har skaffat sig upprättelse. Men när Herren gör min herre godt, så tänk på din tjänarinna.»

32. Då sade David till Abigail: »Välsignad vare Herren, Israels Gud, som i dag har sändt dig mig till mötes!

33. Och välsignadt vare ditt förstånd, och välsignad vare du själf, som i dag har hindrat mig från att ådraga mig blodskuld och skaffa mig upprättelse med egen hand!

34. Men så sant Herren, Israels Gud, lefver, han som har afhållit mig från att göra dig något ondt: om du icke strax hade kommit mig till mötes, så skulle i morgon, när det blifvit dager, ingen af mankön hafva funnits kvar af Nabals hus.»

35. Därefter mottog David af henne hvad hon hade medfört åt honom; och han sade till henne: »Far i frid hem igen. Se, jag har lyssnat till dina ord och gjort dig till viljes.» Ordsp. 15: 1.

36. När nu Abigail kom hem till Nabal, höll denne just i sitt hus ett gästabud, som var såsom en konungs gästabud, och Nabals hjärta var gladt i honom, och han var mycket drucken. Därför omtalade hon alls intet för honom förrän om morgonen, när det blef dager.

37. Men om morgonen, när ruset gått af Nabal, omtalade hans hustru för honom hvad som händt. Då blef hans hjärta såsom dödt i hans bröst, och han blef såsom en sten.

38. Och vid pass tio dagar därefter slog Herren Nabal, så att han dog.

39. När David hörde, att Nabal var död, sade han: »Lofvad vare Herren, som på Nabal har hämnats den smälek han tillfogade mig, och som har bevarat sin tjänare från att göra hvad ondt var, under det att Herren lät Nabals ondska komma tillbaka öfver dennes eget hufvud!» Och David sände åstad och lät säga Abigail, att han önskade få henne till sin hustru.

40. Då nu Davids tjänare kommo till Abigail på Karmel, talade de till henne och sade: »David har sändt oss till dig för att få dig till hustru åt sig.»

41. Då stod hon upp och föll ned till jorden på sitt ansikte och sade: »Se, din tjänarinna må blifva en trälinna, som tvår min herres tjänares fötter.»

42. Därefter stod Abigail upp med hast och satte sig på sin åsna; så ock fem hennes tärnor, som utgjorde hennes följe. Så följde hon då med dem som David sändt till henne och blef hans hustru.

43. David hade ock tagit till hustru Ahinoam från Jisreel, så att dessa båda blefvo hans hustrur.

44. Men Saul hade gifvit sin dotter Mikal, Davids hustru, åt Palti, Lais' son, från Gallim. 2 Sam. 3: 15.

26 Kapitlet.

David ånyo förrådd. Han skonar ännu en gång Sauls lif.

Och sifiterna kommo till Saul i Gibea och sade: »Se, David håller sig gömd på Hakilahöjden, gent emot ödemarken.» 1 Sam. 23: 19. Ps. 54: 1 f.

2. Då stod Saul upp och drog ned till öknen Sif med tre tusen män, utvalda ur Israel, för att söka efter David i öknen Sif. 1 Sam. 24: 3.

3. Och Saul lägrade sig på Hakilahöjden, som ligger gent emot ödemarken, vid vägen. Men David uppehöll sig då i öknen. Och när David förnam, att Saul hade kommit efter honom in i öknen,

4. sände han ut spejare och fick så med visshet veta, att Saul hade kommit.

5. Då stod David upp och begaf sig till det ställe, där Saul hade lägrat sig; och David såg platsen, där Saul låg med sin härhöfvitsman Abner, Ners son. Saul låg nämligen i vagnborgen, och folket var lägradt rundt omkring honom.

6. Och David tog till orda och sade till hetéen Ahimelek och till Abisai, Serujas son, Joabs broder: »Hvem vill gå med mig ned till Saul i lägret?» Då svarade Abisai: »Jag vill gå med dig dit ned.» 1 Krön. 2: 16.

7. Så kommo då David och Abisai om natten till folket där och sågo Saul ligga och sofva i vagnborgen, med spjutet nedstött i jorden invid hufvudgärden; men Abner och folket lågo rundt omkring honom.

8. Då sade Abisai till David: »Gud har i dag öfverlämnat din fiende i din hand; så låt mig nu få spetsa honom fast i jorden med spjutet; det skall ske genom en enda stöt, jag skall icke behöfva gifva honom mer än den.»

1 Sam. 24: 5. 2 Sam. 16: 9.

9. Men David svarade Abisai: »Du får icke förgöra honom; ty hvem har uträckt sin hand mot Herrens smorde och blifvit ostraffad?»

10. Och David sade ytterligare: »Så sant Herren lefver, Herren må själf slå honom, eller ock må hans dödsdag komma i vanlig ordning, eller må han draga ut i strid och så få sin bane;

Rom. 12: 19.

11. men Herren låte det vara fjärran ifrån mig, att jag skulle uträcka min hand mot Herrens smorde. Tag nu likväl spjutet, som står vid hans hufvudgärd, och vattenkruset; och låtom oss sedan gå vår väg.»

12. Så tog David spjutet och vattenkruset från Sauls hufvudgärd, och sedan gingo de sin väg. Och ingen såg eller märkte det eller ens vaknade, utan de sofvo allesammans; ty Herren hade låtit en tung sömn falla öfver dem.

13. Då nu David hade kommit öfver på andra sidan, ställde han sig på toppen af berget, långt ifrån, så att afståndet var stort mellan dem.

14. Och David ropade till folket och till Abner, Ners son, och sade: »Vill du icke svara, Abner?» Abner svarade och sade: »Hvem är du som så ropar till konungen?»

15. David sade till Abner: »Du är ju en man, som icke har sin like i Israel. Hvarför har du då icke vakat öfver din herre, konungen? En af folket har ju kommit in för att förgöra konungen, din herre.

16. Hvad du har gjort är icke väl gjordt. Så sant Herren lefver, I haden förtjänt att dö, därför att I icke hafven vakat öfver eder herre, Herrens smorde. Se nu efter: hvar äro konungens spjut och vattenkruset, som stodo vid hans hufvudgärd?»

17. Då kände Saul igen Davids röst och sade: »Det är ju din röst, min son David.» David svarade: »Ja, min herre konung.» 1 Sam. 24: 17.

18. Och han sade ytterligare: »Hvarför jagar min herre så efter sin tjänare? Hvad har jag då gjort och hvad för ondt är i min hand?

19. Må nu min herre konungen höra sin tjänares ord: Om det är Herren

som har uppeggat dig emot mig, så låt honom få känna lukten af en offergåfva; men om det är människor, så vare de förbannade inför Herren, därför att de nu hafva drifvit mig bort, så att jag icke får uppehålla mig i Herrens arfvedel, i det de säga: 'Gå bort och tjäna andra gudar.'

20. Och må nu icke mitt blod falla på jorden fjärran ifrån Herrens ansikte, när Israels konung nu har dragit ut för att söka efter en ensam loppa, såsom man jagar rapphöns på bergen.»

1 Sam. 24: 15.

21. Då sade Saul: »Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David; ty jag vill icke mer göra dig något ondt, eftersom mitt lif i dag har varit dyrt aktadt i dina ögon. Se, jag har handlat i mycket stor dårskap och förvillelse.»

1 Sam. 24: 18 f.

22. David svarade och sade: »Se, här är spjutet, o konung; må nu en af dina män komma hit öfver och taga det.

23. Och Herren skall vedergälla hvar och en för hans rättfärdighet och trofasthet. Herren gaf dig ju i dag i min hand, men jag ville icke uträcka min hand mot Herrens smorde.

24. Därför, likasom ditt lif i dag har varit högt aktadt i mina ögon, så skall ock mitt lif vara högt aktadt i Herrens ögon, och han skall rädda mig ur all nöd.»

25. Saul sade till David: »Välsignad vare du, min son David! Hvad du företager dig skall du ock förmå utföra.» Därefter gick David sin väg, och Saul vände tillbaka hem igen.

27 Kapitlet.

David hos Akis i Gat och i Siklag.

Men David sade till sig själf: »En dag skall jag nu i alla fall omkomma genom Sauls hand. Jag vet ingen annan utväg än att fly undan till filistéernas land; då måste Saul afstå ifrån att vidare söka efter mig öfver hela Israels område, och så undkommer jag hans hand.»

2. Därpå stod David upp och drog med sina sex hundra man öfver till Akis, Maoks son, konungen i Gat.

1 Sam. 21: 10.

3. Och David stannade hos Akis i Gat med sina män, hvar och en med sitt hus, David med sina båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, Nabals hustru, från Karmel.

1 Sam. 25: 42 f.

4. Då det nu blef berättadt för Saul, att David hade flytt till Gat, sökte han icke vidare efter honom.

5. Och David sade till Akis: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få min bostad i någon af landsortsstäderna, att jag må vistas där. Ty hvarför skall din tjänare bo i hufvudstaden hos dig?»

6. Då gaf Akis honom samma dag Siklag. Därför hör Siklag ännu i dag under Juda konungar.

7. Den tid David bodde i filistéernas land var sammanräknadt ett år och fyra månader.

1 Sam. 29: 3.

8. Men David drog upp med sina män, och de företogo plundringståg i gesuriternas, girsiternas och amalekiternas land. Ty dessa stammar bodde sedan gammalt där i landet, fram emot Sur och ända intill Egyptens land.

1 Sam. 15: 7.

9. Och när David härjade landet, lät han hvarken män eller kvinnor blifva vid lif; och han tog både får och fäkreatur och åsnor och kameler och kläder och vände så tillbaka och kom till Akis.

2 Mos. 17: 14. 5 Mos. 25: 19.

10. När då Akis sade: »I dag hafven I väl icke företagit något plundringståg?» svarade David: »Jo, i den del af Sydlandet, som tillhör Juda», eller: »I den del af Sydlandet, som tillhör jerameeliterna», eller: »I den del af Sydlandet, som tillhör kaineérna.»

Dom. 1: 16.

11. Men David lät hvarken män eller kvinnor blifva vid lif och komma till Gat, ty han tänkte: »De kunna då skvallra på oss och säga: 'Så har David gjort, så har han betett sig under hela den tid han har bott i filistéernas land.'»

12. Därför trodde Akis David och tänkte: »Han har nu gjort sig förhatlig för sitt folk Israel och kommer att blifva min tjänare för alltid.»

28 Kapitlet.

David i filistéernas här. Saul hos andebesvärjerskan i En-Dor.

Vid den tiden församlade filistéerna sina krigshärar för att strida mot Israel. Och Akis sade till David: »Du må veta, att du med dina män måste draga ut med mig i härnad.»

2. David svarade Akis: »Välan, då skall du ock få förmärka hvad din tjänare kan uträtta.» Akis sade till David: »Välan, jag sätter dig alltså till

väktare öfver mitt hufvud för beständigt.»

3. Samuel var nu död, och hela Israel hade hållit dödsklagan öfver honom; och de hade begrafvit honom i hans stad, i Rama. Och Saul hade utdrifvit andebesvärjare och signare ur landet. 2 Mos. 22: 18. 3 Mos. 19: 31. 20: 27. 5 Mos. 18: 10 f. 1 Sam. 25: 1.

4. Så församlade sig nu filistéerna och kommo och lägrade sig vid Sunem. Då församlade ock Saul hela Israel, och de lägrade sig vid Gilboa.

5. Men då Saul såg filistéernas läger, frukta de han och förskräcktes högligen i sitt hjärta.

6. Och Saul frågade Herren, men Herren svarade honom icke, hvarken genom drömmar eller genom urim eller genom profeter. 2 Mos. 28: 30. 4 Mos. 12: 6. 27: 21. 1 Sam. 14: 37.

7. Då sade Saul till sina tjänare: »Uppsöken åt mig någon andebesvärjerska, så vill jag gå till henne och fråga henne.» Hans tjänare svarade honom: »I En-Dor finnes en andebesvärjerska.»

8. Då gjorde Saul sig olgenkännlig och tog på sig andra kläder och gick åstad med två män; och de kommo till kvinnan om natten. Och han sade: »Spå åt mig genom anden, och mana upp åt mig den jag säger dig.»

9. Men kvinnan svarade honom: »Du vet ju själf hvad Saul har gjort, huru han har utrotat andebesvärjare och signare ur landet. Hvarför lägger du då ut en snara för mitt lif och vill döda mig?»

10. Då svor Saul henne en ed vid Herren och sade: »Så sant Herren lefver, i denna sak skall intet tillräknas dig såsom missgärning.»

11. Kvinnan frågade: »Hvem skall jag då mana upp åt dig?» Han svarade: »Mana upp Samuel åt mig.»

12. Men då kvinnan fick se Samuel, gaf hon till ett högt rop. Och kvinnan sade till Saul: »Hvarför har du bedragit mig? Du är ju Saul.»

13. Konungen sade till henne: »Frukta icke. Hvad är det då du ser?» Kvinnan svarade Saul: »Jag ser ett gudaväsen komma upp ur jorden.»

14. Han frågade henne: »Huru ser han ut?» Hon svarade: »Det är en gammal man som kommer upp, höljd i en kåpa.» Då förstod Saul, att det var Samuel, och böjde sig ned, med ansiktet mot jorden, och bugade sig.

15. Och Samuel sade till Saul: »Hvarför har du stört min ro och manat mig upp?» Saul svarade: »Jag är i stor nöd: filistéerna hafva begynt krig mot mig, och Gud har vikit ifrån mig och svarar mig icke mer, hvarken genom profeter eller genom drömmar. Därför har jag kallat dig, på det att du må låta mig veta hvad jag skall göra.»

1 Sam. 18: 12.

16. Men Samuel svarade: »Hvarför frågar du då mig, när Herren har vikit ifrån dig och blifvit din fiende?

1 Sam. 18: 14.

17. Herren har nu efter sitt behag gjort hvad han hade sagt genom mig: Herren har ryckt riket ur din hand och gifvit det åt en annan, åt David.

1 Sam. 15: 28. 1 Kon. 11: 11.

18. Eftersom du icke hörde Herrens röst och icke lät Amalek känna hans vredes glöd, därför har Herren nu gjort dig detta. 1 Sam. 15: 18 f.

19. Herren skall gifva både dig och Israel i filistéernas hand, och i morgon skall du med dina söner vara hos mig; ja, också Israels läger skall Herren gifva i filistéernas hand.» 1 Sam. 31: 6 f.

20. Då föll Saul strax raklång till jorden; så förfärad blef han öfver Samuels ord. Också voro hans krafter uttömda, ty på ett helt dygn hade han ingenting ätit.

21. Men kvinnan gick fram till Saul, och när hon såg, huru högligen förskräckt han var, sade hon till honom: »Se, din tjänarinna lyssnade till dina ord; jag tog min själ i min hand och hörsammade den önskan du uttalade till mig.

Dom. 12: 3. 1 Sam. 19: 5. Ps. 119: 109.

22. Så lyssna nu också du till din tjänarinnas ord och låt mig sätta fram litet mat för dig, och ät, på det att du må hämta krafter, innan du skall gå dina färde.»

23. Men han vägrade och sade: »Jag vill icke äta.» Då bådo honom hans tjänare jämte kvinnan så enträget, att han lyssnade till deras ord; han stod upp från jorden och satte sig på hvilobädden.

24. Och kvinnan hade en gödd kalf i huset; denna slaktade hon nu i hast. Därpå tog hon mjöl, knådade det och bakade däraf osyradt bröd.

25. Sedan bar hon fram det för Saul och hans tjänare, och de åto. Därefter stodo de upp och gingo samma natt sina färde.

29 Kapitlet.

David misstänkes af filistéernas höfdingar för förräderi och bortvisas.

Filistéerna församlade nu alla sina härar till Afek, medan israeliterna voro lägrade vid källan i Jisreel. 1 Sam. 4: 1.

2. Då nu filistéernas höfdingar tågade fram med afdelningar på hundra och tusen och David och hans män därvid tågade sist fram tillika med Akis,

3. sade filistéernas furstar: »Hvad hafva dessa hebréer här att göra?» Men Akis svarade filistéernas furstar: »Denne David är ju Sauls, Israels konungs, tjänare, som nu har varit hos mig öfver år och dag, och jag har icke funnit något ondt hos honom från den dag han gick öfver till mig ända till denna dag.» 1 Sam. 27: 7.

4. Då blefvo filistéernas furstar förtörnade på honom; och filistéernas furstar sade till honom: »Låt mannen vända om och gå tillbaka till den ort du har anvisat honom; han må icke draga med oss till strid, på det han icke under striden må blifva vår motståndare. Ty hvarigenom kunde han väl bättre göra sig behaglig för sin herre än genom dessa mäns hufvuden?
1 Kön. 12: 19.

5. Han är ju den David, till hvilkens ära man sjunger så under dansen: Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.»
1 Sam. 18: 7. 21: 11. 25: 42 f. 27: 8.

6. Då kallade Akis David till sig och sade till honom: »Så sant Herren lefver, du är en redlig man, och att du går ut och in här hos mig i lägret är mig välbehagligt, ty jag har icke funnit något ondt hos dig från den dag du kom till mig ända till denna dag; men för höfdingarna är du icke välbehaglig.

7. Så vänd nu tillbaka och gå i frid, på det att du icke må göra något som misshagar filistéernas höfdingar.»

8. David sade till Akis: »Hvad har jag då gjort, och hvad har du funnit hos din tjänare från den dag jag kom i din tjänst ända till denna dag, eftersom jag icke får gå åstad och strida mot min herre konungens fiender?»

9. Akis svarade och sade till David: »Jag vet bäst, att du är mig välbehaglig såsom en Guds ängel; men filistéernas furstar säga: 'Han får icke draga upp med oss i striden.'

10. Så stå nu upp bittida i morgon jämte din herres tjänare, som hafva kommit hit med dig; och när I hafven stått upp bittida i morgon, så gån edra färde, så snart det blifvit dager.»

11. Då stod David bittida upp med sina män för att gå sina färde på morgonen och vända tillbaka till filistéernas land. Men filistéerna drogo upp till Jisreel.

30 Kapitlet.

Siklags förstöring genom amalekiterna och Davids hämnd på dem.

Då nu David med sina män på tredje dagen kom till Siklag, hade amalekiterna infallit i Sydlandet och i Siklag, och de hade intagit Siklag och uppbränt det i eld. 1 Sam. 27: 6 f.

2. Och kvinnorna, som voro därinne, både små och stora, hade de bortfört såsom fångar, utan att döda någon; de hade allenast fört bort dem och gått sin väg.

3. När nu David med sina män kom till staden och fick se, att den var uppbränd i eld, och att deras hustrur samt deras söner och döttrar voro bortförda såsom fångar,

4. brast han ut i gråt, så ock hans folk; och de gräto, till dess att de icke förmådde gråta mer.

5. Davids båda hustrur voro också fångna, Ahinoam från Jisreel och Abigail, Nabals från Karmel hustru.
1 Sam. 27: 3.

6. Och David kom i stor nöd, ty folket tänkte stena honom; så förbittrad var allt folket, hvar och en för sina söners och döttrars skull. Men David hämtade styrka hos Herren, sin Gud.

7. Och David sade till prästen Ebjatar, Ahimeleks son: »Bär hit till mig efoden.» Då bar Ebjatar fram efoden till David. 1 Sam. 23: 9.

8. David frågade nu Herren: »Skall jag sätta efter denna rövarskara? Kan jag då hinna upp den?» Han svarade honom: »Sätt efter; ty du skall för visso hinna upp dem och skaffa räddning.» 1 Sam. 23: 2. 2 Sam. 5: 19.

9. Då begaf sig David åstad med sina sex hundra man, och de kommo till bäcken Besor; där stannade de som nödgades blifva efter.

10. Men David fortsatte förföljandet med fyra hundra man; ty de som blifvit för trötta och som därför stannade, utan att gå öfver bäcken Besor, utgjorde två hundra man.

11. Och de påträffade en egyptisk man på fältet och togo honom med sig

till David. Och sedan de gifvit honom bröd att äta och vatten att dricka,

12. och sedan de ytterligare gifvit honom ett stycke fikonkaka och två russinkakor att äta, kom hans ande tillbaka i honom igen. På tre dygn hade han nämligen hvarken ätit eller druckit.

13. Och David frågade honom: »Hvem tillhör du, och hvarifrån är du?» Han svarade: »Jag är en egyptisk yngling, tjänare åt en amalekitisk man; men min herre öfvergaf mig för tre dagar sedan, därför att jag blef sjuk.

14. Vi hade nämligen infallit i den del af Sydlandet, som tillhör keretéerna, och i det område, som tillhör Juda, och i den del af Sydlandet, som tillhör Kaleb, och vi hade uppbränt Siklag i eld.»

Jos. 14: 13 f. 15: 13 f. Hes. 25: 16. Sof. 2: 5.

15. David sade till honom: »Vill du föra mig ned till den röfvarskaran?» Han svarade: »Svär mig vid Gud, att du icke dödar mig eller utlämnar mig åt min herre, så vill jag föra dig ned till den röfvarskaran.»

16. Så förde han honom dit ned, och de lågo då kringspridda öfver hela marken och åto och drucko och förlustade sig med allt det stora byte, som de tagit ur filistéernas land och ur Juda land.

17. Och ända från skymningen intill nästa dags afton höll David på med att nedgöra dem; och ingen enda af dem kom undan, utom fyra hundra tjänare, som satte sig upp på kamelerna och flydde.

18. Och David räddade allt hvad amalekiterna hade tagit; sina båda hustrur räddade David också.

19. Ingen saknades, hvarken liten eller stor, ingens son och ingens dotter, ej heller något af bytet eller något af det som de hade tagit med sig; David förde alltsammans tillbaka.

20. David tog ock alla får och fäkreatur, och man dref dessa framför den öfriga boskapen och ropade: »Detta är Davids byte.»

21. Och när David återkom till de två hundra man, som hade varit för trötta att följa med David och som därför fått stanna kvar vid bäcken Besor, gingo dessa åstad för att möta David och det folk, som han hade med sig; då gick David fram till folket och hälsade dem.

22. Men allahanda onda och illasinnade män bland dem som hade följt med David togo till orda och sade: »Eftersom dessa icke följde med oss, skola vi icke gifva dem något af bytet, som vi hafva räddat; hvar och en af dem må allenast taga sin hustru och sina barn med sig och gå hem.»

23. Men David svarade: »Så skolen I icke göra, mina bröder, med det som Herren har gifvit oss, då han bevarade oss och gaf i vår hand denna röfvarskara, som kom öfver oss.

24. Och hvem skulle för öfrigt härutinnan vilja höra eder? Nej, sådan deras lott är, som draga med i striden, sådan skall deras lott vara, som stanna vid trossen; de skola dela jämnt med hvarandra.» 4 Mos. 31: 26 f. Jos. 22: 8.

25. Och därvid blef det från den dagen och allt framgent; ty han gjorde detta till lag och rätt i Israel, såsom det är ännu i dag.

26. Då sedan David kom till Siklag, sände han en del af bytet till de äldste i Juda, sina vänner, i det han lät säga: »Detta är en skänk till eder af bytet från Herrens fiender»;

27. äfvenså till dem i Betel, till dem i Ramot i Sydlandet och till dem i Jattir;

28. till dem i Aroer, till dem i Sifamot och till dem i Estemoa;

29. till dem i Rakal, till dem i jerameeliternas städer och till dem i kainéernas städer;

30. till dem i Horma, till dem i Bor-Asan och till dem i Atak;

31. till dem i Hebron och till alla de orter, där David hade vandrat omkring med sina män.

31 Kapitlet.

Sauls och hans söners död i striden mot filistéerna. Deras begrafning.

Så stridde nu filistéerna mot Israel; och Israels män flydde för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa.

1 Sam. 28: 4. 1 Krön. 10: 1 f.

2. Och filistéerna ansatte särskildt Saul och hans söner, och därvid slogo filistéerna ihjäl Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner.

1 Sam. 14: 49. 1 Krön. 8: 33. 9: 39.

3. När då Saul själf blef häftigt anfallen och bågskyttarna kommo öfver honom, greps han af stor förskräckelse för skyttarna.

4. Och Saul sade till sin vapendragare: »Drag ut ditt svärd och genomborra mig därmed, på det att icke dessa oomskurna må komma och genomborra mig

och handtera mig skändligt.» Men hans vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul själf svärdet och störtade sig därpå. Dom. 9: 54.

5. Men när vapendragaren såg, att Saul var död, störtade han sig ock på sitt svärd och följde honom i döden.

6. Så dogo då med hvarandra på den dagen Saul och hans tre söner och hans vapendragare, äfvensom alla hans män.

7. När nu israeliterna på andra sidan dalen och på andra sidan Jordan förnummo, att Israels män hade flytt och att Saul och hans söner voro döda, öfvergåfvo de städerna och flydde, och så kommo filistéerna och bosatte sig i dem.

8. Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra de slagna och funno då Saul och hans tre söner, där de lågo fallna på berget Gilboa.

9. Då höggo de af hans hufvud och drogo af honom hans vapen och sände dem omkring i filistéernas land och läto förkunna glädjebudskapet i sitt afgudahus och bland folket.

10. Och de lade hans vapen i Astartetemplet, men hans kropp hängde de upp på Bet-Sans mur.

11. Då nu invånarna i Jabes i Gilead hörde hvad filistéerna hade gjort med Saul,

12. stodo de upp, alla stridbara män, och gingo hela natten och togo Sauls och hans söners kroppar ned från Bet-Sans mur och begåfvo sig därefter till Jabes och förbrände dem där.

2 Krön. 16: 14. 21: 19. Jer. 34: 5.

13. Sedan togo de deras ben och begrofvo dem under tamarisken i Jabes och fastade så i sju dagar.

Andra Samuelsbok.

1 Kapitlet.

Budskapet om Sauls död. Davids klagosång öfver Saul och Jonatan.

Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka från segern öfver Amalek, och när David sedan i två dagar hade uppehållit sig i Siklag,

1 Sam. 30: 17 f., 26.

2. då hände sig på tredje dagen, att en man kom från Sauls läger, med sönderrifna kläder och med jord på sitt hufvud. Och när han kom in till David, föll han ned till jorden och bugade sig. Jos. 7: 6. 1 Sam. 4: 12.

3. David frågade honom: »Hvarifrån kommer du?» Han svarade honom: »Jag kommer såsom flykting ifrån Israels läger.»

4. Då sade David till honom: »Huru har det gått? Säg mig det.» Han svarade: »Folket har flytt ur striden, många af folket hafva också fallit och dött; Saul och hans son Jonatan äro ock döda.»

5. David frågade den unge mannen, som berättade detta för honom: »Huru vet du, att Saul och hans son Jonatan äro döda?»

6. Den unge mannen, som hade framfört underrättelsen till honom, svarade: »Jag kom af en händelse upp på berget Gilboa, och där fick jag se Saul stödja sig mot sitt spjut, under det att vagnar och ryttare ansatte honom.

1 Sam. 31: 1 f.

7. När han då vände sig om och fick se mig, ropade han på mig, och jag svarade: 'Här är jag.'

8. Då frågade han mig hvem jag var, och jag svarade honom, att jag var en amalekit.

9. Därpå sade han till mig: 'Träd fram hit till mig och döda mig, ty jag är gripen af dödsförlamning, om ock lifvet ännu alltjämt är kvar i mig.'

10. Då trädde jag fram till honom och dödade honom, ty jag visste ju, att han icke skulle kunna blifva vid lif efter sitt fall. Och jag tog kronan, som satt på hans hufvud, och ett armband, som satt på hans arm, och bar detta hit till min herre.»

11. Då fattade David i sina kläder ochref sönder dem; så gjorde ock alla de män, som voro där med honom.

12. Och de höllo dödsklagan och gräto och fastade ända till aftonen för Saul och hans son Jonatans skull och för Herrens folks och för Israels hus' skull, därför att de hade fallit för svärd.

13. Och David frågade den unge mannen, som hade framfört underrättelsen till honom: »Hvarifrån är du?» Han svarade: »Jag är son till en amalekit, som lefver här såsom främling.»

14. David sade till honom: »Kände du då ingen frukten för att sträcka din hand till att förgöra Herrens smorde?»
1 Sam. 24: 7. 26: 11. Ps. 105: 15.

15. Och David kallade på en af sina män och sade: »Kom hit och stöt ned honom.» Och han slog honom till döds.

16. Men David sade till honom: »Ditt blod komme öfver ditt hufvud, ty din egen mun har vittnat mot dig, i det att du sade: 'Jag har dödat Herrens smorde.'»

17. Och David sjöng följande klagosång öfver Saul och hans son Jonatan,

18. och han befallde, att man skulle lära Juda barn »Bågsången»; den är upptecknad i »Den redliges bok»:
Jos. 10: 13.

19. »Din härlighet, Israel, ligger slagen på dina höjder. Huru hafva icke hjältarna fallit!

20. Förkunnen det icke i Gat, bebåden det icke på gatorna i Askelon, att filistéernas döttrar ej må få glädja sig, att de oomskurnas döttrar icke må fröjda sig.
Mik. 1: 10.

21. I Gilboa berg, på eder må icke falla dagg eller regn, ej heller finnas något fält med offergärdsgröda. Ty där blef hjältarnas sköld bortkastad, Sauls sköld, ej sedan smord med olja.

22. Från slagnas blod, från hjältars hull vek Jonatans båge icke tillbaka, vände Sauls svärd ej fruktlöst åter.
1 Sam. 14: 6 f., 47 f.

23. Saul och Jonatan, så kära och ljufliga för hvarandra i lifvet, de blefvo ej heller skilda i döden, de två, som voro snabbare än örnar, starka mera än lejon.

24. Israels döttrar, gråten öfver Saul, öfver honom som klädde eder i scharlakan och yppig dräkt och prydde edra kläder med gyllene smycken.

25. Huru hafva icke hjältarna fallit i striden! Jonatan ligger slagen på dina höjder.

26. Jag sörjer dig, min broder Jonatan; du var mig mycket ljuflig. Kostbar var mig din kärlek, mera än kvinnokärlek.
1 Sam. 18: 3. 19: 1.

27. Huru hafva icke hjältarna fallit, stridens båda svärd förgåtts!»

2 Kapitlet.

David konung öfver Juda. Is-Boset konung öfver Israel. Krig mellan dem. Asael dödad af Abner.

Därefter frågade David Herren: »Skall jag draga upp till någon af Juda städer?» Herren svarade honom: »Drag upp.» Då frågade David: »Hvart skall jag draga upp?» Han svarade: »Till Hebron.»
1 Sam. 23: 2 f. 30: 7 f.

2. Så drog då David dit upp jämte sina båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, Nabals från Karmel hustru.
1 Sam. 25: 40 f. 27: 3.

3. David lät ock sina män draga dit upp, hvar och en med sitt hus; och de bosatte sig i Hebrons städer.
Jos. 21: 11.

4. Dit kommo nu Juda män och smorde David till konung öfver Juda hus.

Och när man berättade för David, att det var männen i Jabes i Gilead som hade begrafvit Saul,
1 Sam. 31: 13.

5. skickade David sändebud till männen i Jabes i Gilead och lät säga till dem: »Varen välsignade af Herren, därför att I hafven bevisat eder herre Saul den barmhärtighetstjänsten att begrafva honom!

6. Så må nu ock Herren bevisa barmhärtighet och trofasthet mot eder. Själf vill jag också göra eder godt, därför att I hafven gjort detta.

7. Varen alltså nu vid godt mod och oförskräckta, fastän eder herre Saul är död; det är nu jag som af Juda hus blifvit smord till konung öfver dem.»

8. Men Abner, Ners son, Sauls härhöfvitsman, tog Sauls son Is-Boset och förde honom öfver till Mahanaim
1 Sam. 14: 50.

9. och gjorde honom till konung i Gilead och asuréernas land och Jisreel, så ock öfver Efraim, Benjamin och hela det öfriga Israel.

10. Sauls son Is-Boset var fyrtio år gammal, då han blef konung öfver Israel, och han regerade i två år. Allenast Juda hus höll sig till David.

11. Den tid David var konung i Hebron öfver Juda hus var sammanräknadt sju år och sex månader.
2 Sam. 5: 5.

12. Och Abner, Ners son, drog ut med Sauls son Is-Bosets folk från Mahanaim till Gibeon.

13. Joab, Serujas son, och Davids folk drogo också ut; och de mötte hvarandra vid Gibeons damm. Där stannade de på hvar sin sida om dammen.
1 Krön. 2: 16.

14. Och Abner sade till Joab: »Må vi låta några unga män stå upp och utföra en krigslek i vår åsyn.» Joab svarade: »Må så ske.»

15. Då stodo de upp och gingo fram i lika antal: tolf för Benjamin och för Sauls son Is-Boset och tolf af Davids folk.

16. Och de fattade hvarandra i hufvudet och stötte svärdet i sidan på hvarandra och föllo så allesammans; därför blef detta ställe kalladt Helkat-Hassurim* vid Gibeon.

17. Sedan begynte en mycket hård strid på den dagen; men Abner och Israels män blefvo slagna af Davids folk.

18. Nu funnos där tre söner till Seruja: Joab, Abisai och Asael. Och Asael var snabbfotad såsom en gasell på fältet.

19. Och Asael förföljde Abner, utan att vika undan vare sig till höger eller till vänster från Abner.

20. Då vände Abner sig om och sade: »Är det du, Asael?» Han svarade: »Ja.»

21. Då sade Abner till honom: »Vänd dig åt annat håll, åt höger eller åt vänster. Angrip någon af de yngre och försök att taga hans rustning.» Men Asael ville icke låta honom vara.

22. Då sade Abner ännu en gång till Asael: »Låt mig vara. Du vill väl icke, att jag skall slå dig till jorden? Huru skulle jag sedan kunna se din broder Joab i ansiktet?»

23. När han ändå icke ville låta honom vara, stötte Abner honom med bakändan af sitt spjut i underlifvet, så att spjutet gick ut baktill; och han föll ned där och dog på stället. Och hvar och en som kom till platsen, där Asael hade fallit ned och dött, stannade där.

2 Sam. 3: 27, 30. 20: 19.

24. Och Joab och Abisai förföljde Abner. Men när solen hade gått ned och de hade kommit till Ammahöjden, som ligger gent emot Gia, åt Gibeons öken till,

25. då samlade sig Benjamins barn tillhopa bakom Abner, så att de utgjorde en sluten skara, och togo plats på toppen af en och samma höjd.

26. Och Abner ropade till Joab och sade: »Skall då svärdet få oaflåtligen frossa? Förstår du icke, att detta måste leda till ett bittert slut? Huru länge tänker du dröja, innan du befaller ditt folk att upphöra med att förfölja sina bröder?»

27. Joab svarade: »Så sant Gud lefver: om du ingenting hade sagt, då hade folket först i morgon fått draga sig tillbaka och upphöra att förfölja sina bröder.»

28. Därefter lät Joab stöta i basunen; då stannade allt folket och förföljde icke mer Israel. Och sedan stridde de icke vidare.

29. Men Abner och hans män tågade genom Hedmarken hela den natten; därefter gingo de öfver Jordan och genomtågade hela Bitron och kommo så till Mahanaim.

30. Joab åter hopsamlade allt folket, sedan han nu upphört att förfölja Abner; då fattades af Davids folk nitton man och Asael.

31. Davids folk hade däremot slagit till döds tre hundra sextio man af Benjamin och af Abners män.

32. Och de togo upp Asael och begrofvo honom i hans faders graf i Betlehem. Därefter tågade Joab och hans män hela natten och kommo i dagningen till Hebron.

3 Kapitlet.

Davids söner. Abner öfvergår till David, men dödas af Joab. Davids sorg däröfver.

Kriget mellan Sauls hus och Davids hus blef långvarigt. Därunder blef David allt starkare och starkare, men Sauls hus allt svagare och svagare.

1 Sam. 18: 14. 15: 23, 28.

2. I Hebron blefvo nu söner födda åt David. Hans förstfödde var Amnon, med Ahinoam från Jisreel.

1 Sam. 25: 43. 1 Krön. 3: 1 f.

3. Hans andre son var Kilab, med Abigail, Nabals från Karmel hustru, och den tredje var Absalom, son till Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur. 1 Sam. 25: 42. 27: 8.

4. Den fjärde var Adonia, Haggits son, och den femte var Sefatja, Abitals son.

5. Den sjätte var Jitream, med Davids hustru Egla. Dessa föddes åt David i Hebron.

6. Så länge nu kriget varade mellan Sauls hus och Davids hus, bistod Abner kraftigt Sauls hus.

7. Men Saul hade haft en bihustru vid namn Rispa, Ajas dotter; och Isboset sade till Abner: »Hvarför har du gått in till min faders bihustru?»

2 Sam. 21: 8.

8. För dessa hans ord blef Abner mycket vred och sade: »Är jag då ett hundhufvud från Juda land? Midt under det jag bevisar barmhärtighet mot din fader Sauls hus, mot hans bröder och hans vänner, och icke har låtit dig falla i Davids hand, midt därunder till-

* Betydelsen oviss; möjligen svärdsåkern.

vitar du mig att hafva begått en missgärning mot denna kvinna.

9. Gud straffe Abner nu och framgent, om jag icke hädanefter handlar mot David efter som Herren med ed har lofvat honom:

10. jag vill göra så, att konungadömet tages ifrån Sauls hus och att i stället Davids tron blifver upprest öfver både Israel och Juda, från Dan ända till Beer-Seba.»

Dom. 20: 1. 1 Sam. 3: 10.

11. Då tordes han icke säga ett ord mer åt Abner, af fruktan för honom.

12. Men Abner skickade strax sändebud till David och lät säga: »Hvem tillhör landet?» och lät vidare säga: »Slut förbund med mig, så skall jag bistå dig och göra så, att hela Israel går öfver till dig.»

13. Han svarade: »Godt! Jag vill sluta förbund med dig. Men en sak fordrar jag af dig, nämligen att du icke träder fram inför mitt ansikte utan att hit medföra Mikal, Sauls dotter, när du kommer för att träda fram inför mitt ansikte.»

14. Därefter skickade David sändebud till Is-Boset, Sauls son, och lät säga: »Gif mig åter min hustru Mikal, som jag förvärfvade mig för ett hundra filistéers förhudar.» 1 Sam. 18: 25 f.

15. Då sände Is-Boset åstad och lät taga henne ifrån hennes man, Paltiel, Lais' son. 1 Sam. 25: 44.

16. Men hennes man gick med henne och följde henne under beständig gråt ända till Bahurim. Här sade Abner till honom: »Vänd om och gå dina färde.» Då vände han om.

17. Och Abner hade samtalat med de äldste i Israel och sagt: »Redan för lång tid tillbaka hafven I sökt att få David till konung öfver eder.

18. Så utfören nu edert uppsåt, ty Herren har sagt om David sålunda: Genom min tjänare Davids hand skall jag frälsa mitt folk Israel ifrån filistéernas hand och ifrån alla deras fienders hand.»

19. Abner talade också härom med benjaminiterna. Därefter gick Abner ock åstad för att tala med David i Hebron om allt hvad Israel och hela Benjamins hus hade funnit för godt att svara. 1 Krön. 12: 29.

20. När då Abner, åtföljd af tjugu man, kom till David i Hebron, gjorde David ett gästabud åt Abner och hans män.

21. Och Abner sade till David: »Jag vill stå upp och gå åstad och församla hela Israel till min herre konungen, att de må sluta förbund med dig, så att du blifver konung på hvad villkor dig lyster.» Då lät David Abner gå, och han drog bort i frid.

22. Just då kommo Davids folk och Joab från ett strödtåg och förde med sig ett stort byte; men Abner var nu icke längre kvar hos David i Hebron, ty denne hade låtit honom gå, och han hade dragit bort i frid.

23. Då nu Joab och hela hans här kom hem, berättade man för honom och sade: »Abner, Ners son, kom till konungen, och denne lät honom gå, och han drog bort i frid.»

24. Då gick Joab in till konungen och sade: »Hvad har du gjort? Då nu Abner hade kommit till dig, hvarför lät du då honom gå, så att han fritt kunde draga sina färde?

25. Du känner väl Abner, Ners son? Han kom hit för att bedraga dig. Han ville utforska ditt görande och låtande och utforska allt hvad du förehar.»

26. När sedan Joab hade gått ut från David, sände han bud efter Abner, och sändebuden förde denne tillbaka från Bor-Hassira. Men David visste intet därom.

27. Då nu Abner kom tillbaka till Hebron, förde Joab honom afsides till midten af porten, under förevändning att tala enskildt med honom; där sårade han honom till döds med en stöt i underlifvet — detta för att hämnas sin broder Asaels blod.

2 Sam. 2: 23. 20: 10. 1 Kon. 2: 5.

28. När David sedan fick höra detta, sade han: »Jag och mitt konungadöme äro oskyldiga inför Herren evinnerligen till Abners, Ners sons, blod.

29. Må det komma öfver Joabs hufvud och öfver hela hans faders hus; och må i Joabs hus aldrig fattas män som hafva flytning eller som äro spetälska eller som stödja sig på krycka eller som falla för svärd eller som lida brist på bröd.»

3 Mos. 15: 2 f. 1 Kon. 2: 5 f., 28 f.

30. Så hade nu Joab och hans broder Abisai dräpt Abner, därför att denne hade dödat deras broder Asael vid Gibeon, under striden.

31. Och David sade till Joab och allt folket, som var med honom: »Rifven sönder edra kläder och höljen eder i sorgdräkt och hållen dödsklagan öfver

Abner.» Och konung David gick själf bakom båren.

32. Så begrofvo de Abner i Hebron; och konungen brast ut i gråt vid Abners graf, och allt folket grät.

33. Och konungen sjöng följande klagosång öfver Abner: »Måste då Abner dö en gudlös dåres död?

34. Dina händer voro ju ej bundna, dina fötter ej slagna i fjättrar. Du föll såsom man faller för ogärningsmän.» Då begrät allt folket honom ännu mer.

35. Och allt folket kom för att förmå David att äta något under dagens lopp; men David svor och sade: »Gud straffe mig nu och framgent, om jag smakar bröd eller något annat, förrän solen har gått ned.»

36. När folket hörde detta, behagade det dem väl, likasom allt annat som konungen gjorde behagade allt folket väl.

37. Och allt folket och hela Israel insåg då, att konungen ingen del hade haft i att Abner, Ners son, blifvit dödad.

38. Och konungen sade till sina tjänare: »I veten nogsamt, att en furste och en stor man i dag har fallit i Israel.

39. Men jag är ännu svag, fastän smord till konung, och dessa män, Serujas söner, äro starkare än jag. Herren vedergälle den som ondt gör, efter hans ondska.» Ps. 62: 13. 125: 5.

4 Kapitlet.

Is-Boset mördas. Mördarna bestraffas af David.

Då nu Sauls son hörde, att Abner var död i Hebron, sjönk allt hans mod, och hela Israel var förskräckt.

2. Men Sauls son hade till höfvitsmän för sina ströfskaror två män, af hvilka den ene hette Baana och den andre Rekab, söner till Rimmon från Beerot, af Benjamins barn. Ty också Beerot räknas till Benjamin; Jos. 18: 25.

3. men beerotiterna flydde till Gittaim och bodde där sedan såsom främlingar, hvilket de göra ännu i dag.

Neh. 11: 33.

4. (Också Jonatan, Sauls son, hade lämnat efter sig en son, som nu var ofärdig i fötterna. Han var nämligen fem år gammal, när budskapet om Saul och Jonatan kom från Jisreel, och då tog hans sköterska honom och flydde; men under det hon hastade att fly, föll han och blef därigenom halt; och han hette Mefiboset.) 2 Sam. 9: 3 f. 1 Krön. 8: 34.

5. Nu gingo beerotiten Rimmons söner Rekab och Baana åstad och kommo till Is-Bosets hus, då det var som hetast på dagen, medan han låg i sin middagssömn.

6. När de så, under förevändning att hämta hvete, kommit in i det inre af huset, sårade de honom med en stöt i underlifvet; därpå flydde Rekab och hans broder Baana undan.

7. De kommo alltså in i huset, då han låg på sin hvilobädd i sofkammaren, och genomborrade honom och dödade honom och höggo hufvudet af honom; därpå togo de hans hufvud och färdades genom Hedmarken hela natten.

8. Och de förde så Is-Bosets hufvud till David i Hebron och sade till konungen: »Se, här är Is-Bosets, Sauls sons, din fiendes, hufvud, hans som stod efter ditt lif. Herren har i dag gifvit min herre konungen hämnd på Saul och hans säd.»

9. Då svarade David Rekab och hans broder Baana, beerotiten Rimmons söner, och sade till dem: »Så sant Herren lefver, han som har förlossat mig från all nöd: 1 Kon. 1: 29.

10. den som förkunnade för mig och sade: 'Nu är Saul död' och som menade sig vara en glädjebudbärare, honom grep jag och dräpte i Siklag, honom som jag eljest skulle gifvit budbärarlön; 2 Sam. 1: 15.

11. huru mycket mera skall jag icke nu, då ogudaktiga män hafva dräpt en rättfärdig man i hans eget hus, på hans säng, utkräfva hans blod af eder hand och utrota eder från jorden!»

12. På Davids befallning dräpte hans män dem sedan och höggo af deras händer och fötter och hängde så upp dem vid dammen i Hebron. Men Is-Bosets hufvud togo de, och de begrofvo det i Abners graf i Hebron. 2 Sam. 3: 32.

5 Kapitlet.

David konung öfver hela Israel. Jerusalems eröfring. Hirams vänskap. Davids hustrur och söner. Filistéernas anfall och nederlag.

Då kommo alla Israels stammar till David i Hebron och sade sålunda: »Vi äro ju ditt kött och ben.

1 Krön. 11: 1 f.

2. Redan för lång tid tillbaka, medan Saul ännu var konung öfver oss, var du den som anförde Israel. Och

till dig har Herren sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste över Israel.»
1 Sam. 25: 30. 2 Sam. 7: 8. Ps. 78: 71.

3. När så alla de äldste i Israel kommo till konungen i Hebron, slöt konung David ett förbund med dem där i Hebron inför Herren; och sedan smorde de David till konung över Israel.
1 Sam. 16: 13. 2 Sam. 2: 4. 1 Krön. 12: 23 f.

4. David var trettio år gammal, då han blef konung, och han regerade i fyrtio år. 1 Kon. 2: 11. 1 Krön. 29: 27 f.

5. I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år över hela Israel och Juda.
2 Sam. 2: 11. 1 Krön. 3: 4.

6. Och konungen drog med sina män till Jerusalem, mot jebuséerna, som bodde där i landet. De sade då till David: »Hit in kommer du icke; blinda och halta kunna drifva dig bort allenast med de orden: 'David skall icke komma hit in.'» Jos. 15: 63. Dom. 1: 21.

7. Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad.

8. Och David sade på den dagen: »Hvemhelst som slår ihjäl en jebusé och tränger fram till vattenledningen, han slår ihjäl just dessa halta och blinda, som David hatar.» Därför plägar man säga: »Låt ingen blind och halt komma in i huset.»

9. Sedan tog David sin boning på borgen och kallade den Davids stad. Där uppförde David byggnader rundt omkring, från Millo och vidare inåt.

10. Och David blef allt mäktigare och mäktigare, och Herren, härskarornas Gud, var med honom. 2 Sam. 3: 1.

11. Och Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud till David med cederträ, därjämte ock timmermän och stenhuggare; och de byggde ett hus åt David. 1 Krön. 14: 1 f.

12. Och David märkte, att Herren hade befäst honom såsom konung öfver Israel, och att han hade upphöjt hans konungadöme för sitt folk Israels skull.

13. Och David tog sig ännu flera bihustrur och hustrur från Jerusalem, sedan han hade kommit från Hebron; och åt David föddes ännu flera söner och döttrar. 1 Krön. 3: 9.

14. Dessa äro namnen på de söner, som föddes åt honom i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo,
1 Krön. 3: 5 f.

15. Jibhar, Elisua, Nefeg, Jafia,

16. Elisama, Eljada och Elifelet.

17. Men när filistéerna hörde, att David hade blifvit smord till konung öfver Israel, drogo de allesammans upp för att söka efter David. När David hörde detta, drog han ned till borgen.

18. Då nu filistéerna hade kommit fram, spridde de sig i Refaimsdalen.

19. Och David frågade Herren: »Skall jag draga upp mot filistéerna? Vill du då gifva dem i min hand?» Herren svarade David: »Drag upp; ty jag skall gifva filistéerna i din hand.»
1 Sam. 23: 2. 30: 7 f.

20. Och David kom till Baal-Perasim, och där slog David dem. Då sade han: »Herren har brutit ned* mina fiender inför mig, likasom en vattenflod bryter ned.» Däraf fick det stället namnet Baal-Perasim. Jes. 28: 21.

21. De lämnade där efter sig sina afgudabilder, och David och hans män togo dessa med sig.

22. Men filistéerna drogo upp ännu en gång och spridde sig omkring i Refaimsdalen.

23. Då nu David frågade Herren, svarade han: »Du skall icke draga dit upp; kringgå dem bakifrån, så att du kommer öfver dem från det håll, där bakaträden stå.

24. Så snart du sedan hör ljudet af steg i bakaträdens toppar, skynda då raskt fram, ty då drager Herren ut framför dig till att slå filistéernas här.»

25. David gjorde såsom Herren hade bjudit honom; och han slog filistéerna och förföljde dem från Geba ända framemot Geser.

6 Kapitlet.

Guds ark föres ifrån Abinadabs hus och sättes in i Obed-Edoms hus. Den hämtas sedan till Jerusalem. Mikal klandrar David.

Åter församlade David allt utvaldt manskap i Israel, trettio tusen man.
1 Krön. 13: 1 f.

2. Och David stod upp och drog åstad med allt sitt folk ifrån Baale-Juda för att därifrån föra upp Guds ark, som fått sitt namn af Herren Sebaots namn, hans som tronar på keruberna.
2 Mos. 25: 17 f. Jos. 15: 9, 60. 1 Sam. 4: 4. Ps. 80: 2. 99: 1.

3. Och de satte Guds ark på en ny vagn och förde den bort ifrån Abinadabs hus på höjden; och Ussa och

* Hebr. paráz.

Ajo, Abinadabs söner, körde den nya vagnen. 1 Sam. 6: 7. 7: 1.

4. Så förde de Guds ark bort ifrån Abinadabs hus på höjden, ledsagande den, och Ajo gick därvid framför arken.

5. Och David och hela Israels hus fröjdade sig inför Herren, med allahanda instrumenter af cypresträ, med harpor, psaltare, pukor, skallror och cymbaler.

6. Men när de kommo till Nakonslogen, räckte Ussa ut sin hand mot Guds ark och fattade i den, ty oxarna snafvade.

7. Då upptändes Herrens vrede mot Ussa, och Gud slog honom där för hans förseelse, så att han föll ned död där vid Guds ark. 4 Mos. 4: 15, 20.

8. Men David blef bedröfvad, därför att Herren så hade brutit ned Ussa*; och han kallade det stället Peres-Ussa, såsom det heter ännu i dag.

9. Och David betogs af sådan fruktan för Herren på den dagen, att han sade: »Huru skall jag töras låta Herrens ark komma till mig?»

10. Därför ville David icke låta flytta in Herrens ark till sig i Davids stad, utan David lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus. 2 Sam. 5: 7, 9.

11. Sedan blef Herrens ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre månader; men Herren välsignade Obed-Edom och hela hans hus.

12. När det nu blef berättadt för konung David, att Herren hade välsignat Obed-Edoms hus och allt hvad han hade, för Guds arks skull, då gick David åstad och hämtade Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel. 1 Krön. 15: 11 f.

13. Och när de som buro Herrens ark hade gått sex steg framåt, offrade han en tjur och en gödkalf. 1 Kon. 8: 5.

14. Själf dansade David med all makt inför Herren, och därvid var David iklädd en linne-efod. Ps. 84: 3.

15. Så hämtade David och hela Israel Herrens ark dit upp under jubel och basuners ljud.

16. Då nu Herrens ark kom in i Davids stad, blickade Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och när hon fick se konung David hoppa och dansa inför Herren, föraktade hon honom i sitt hjärta. 1 Krön. 15: 29.

17. När de så hade fört Herrens ark dit in, ställde de den på dess plats i tältet, som David hade slagit upp åt den; därefter offrade David brännoffer inför Herren, så ock tackoffer. 1 Krön. 15: 1. 16: 1 f.

18. Och när David hade offrat brännoffret och tackoffret, välsignade han folket i Herren Sebaots namn. 1 Kon. 8: 55.

19. Och han utdelade åt allt folket, åt hvar och en i hela hopen af israeliter, både man och kvinna, en kaka bröd, ett stycke kött och en drufkaka. Sedan gick allt folket hem, hvar och en till sitt.

20. Men när David kom tillbaka för att hälsa sitt husfolk, gick Mikal, Sauls dotter, ut emot honom och sade: »Huru härlig har icke Israels konung visat sig i dag, då han i dag har blottat sig för sina tjänares tjänstekvinnors ögon, likasom löst folk plägar göra!»

21. Då sade David till Mikal: »Inför Herren, som har utvalt mig framför din fader och hela hans hus och förordnat mig till furste öfver Herrens folk, öfver Israel — inför Herren fröjdade jag mig.

22. Dock kände jag mig rätteligen för ringa till detta, ja, jag var i mina ögon alltför låg därtill. Skulle jag då söka ära hos tjänstekvinnorna, om hvilka du talade?»

23. Och Mikal, Sauls dotter, fick inga barn, så länge hon lefde.

7 Kapitlet.

David vill bygga ett hus åt Herren, men Herren förkunnar, att Herren i stället skall bygga ett hus åt David. Davids tacksägelse och bön.

Då nu konungen satt i sitt hus, sedan Herren hade låtit honom få ro rundt omkring för alla hans fiender, 1 Krön. 17: 1 f.

2. sade han till profeten Natan: »Se, jag bor i ett hus af cederträ, under det att Guds ark bor i ett tält.» 2 Sam. 5: 11. 6: 17.

3. Natan sade till konungen: »Välan, gör allt hvad du har i sinnet; ty Herren är med dig.»

4. Men om natten kom Herrens ord till Natan; han sade:

5. »Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: Skulle du bygga mig ett hus att bo i? 1 Krön. 22: 6 f. Jos. 22: 1.

6. Jag har ju icke bott i något hus allt ifrån den dag, då jag förde Israels barn upp ur Egypten, ända till denna

* Hebr. paräs péres be-Ussá

dag, utan jag har vandrat omkring i ett tält, i ett tabernakel.
2 Mos. 36: 1 f. 1 Kon. 8: 16.

7. Har jag då någonsin, hvarhelst jag vandrat omkring med alla Israels barn, till någon enda af Israels stammar, som jag förordnat till herde för mitt folk Israel, så talat och sagt: 'Hvarför hafven I icke byggt mig ett hus af cederträ?'

8. Och nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Från betesmarken, där du gick efter fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle blifva en furste öfver mitt folk Israel. 1 Sam. 16: 11 f. 2 Sam. 5: 2. Ps. 78: 70 f.

9. Och jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra dig ett namn, så stort som de störstes namn på jorden.

10. Och jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att det får bo kvar där utan att vidare blifva oroadt. Orättfärdiga människor skola icke mer förtrycka det, såsom fördom skedde. 2 Mos. 15: 17. Ps. 44: 3. 80: 9.

11. och såsom det har varit allt ifrån den tid, då jag förordnade domare öfver mitt folk Israel; och jag skall låta dig få ro för alla dina fiender. Så förkunnar nu Herren för dig, att Herren skall uppbygga ett hus åt dig.

12. När din tid är ute och du hvilar hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja din säd, den som skall utgå ur ditt lif; och jag skall befästa hans konungadöme. 1 Kon. 8: 19 f.

13. Han skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans konungatron för evig tid. 1 Kon. 5: 5. 8: 1. 1 Krön. 28: 6 f. Ps. 89: 4 f.

14. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son, så att, om han gör något illa, jag visserligen skall straffa honom med ris, såsom människor plåga tuktas, och med plågor, sådana som hemsöka människors barn; 1 Krön. 22: 10. Ps. 89: 27. Hebr. 1: 5.

15. men min nåd skall icke vika ifrån honom, såsom jag lät den vika ifrån Saul, hvilken jag lät vika undan för dig. 1 Sam. 15: 26.

16. Och ditt hus och ditt konungadöme skola blifva beständande inför dig till evig tid; ja, din tron skall vara befäst för evig tid.»

17. Alldeles i öfverensstämmelse med dessa ord och med denna syn talade nu Natan till David.

18. Då gick konung David in och satte sig ned inför Herrens ansikte och sade: »Hvem är jag, Herre, Herre, och hvad är mitt hus, att du har låtit mig komma härtill? 1 Mos. 32: 10.

19. Och detta har ändock synts dig vara för litet, Herre, Herre; du har ock talat angående din tjänares hus om det som ligger långt fram i tiden. Och härom har du talat på människosätt, Herre, Herre!

20. Hvad skall nu David vidare tala till dig? Du känner ju din tjänare, Herre, Herre. Ps. 139: 1.

21. För ditt ords skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och förkunnat det för din tjänare.

22. Därför är du ock stor, Herre Gud, ty ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig, efter allt hvad vi hafva hört med våra öron.
5 Mos. 3: 24. 4: 35. 32: 39. 1 Sam. 2: 2. Ps. 83: 19. 86: 10. Jes. 44: 6. 45: 21. Mark. 12: 29, 32.

23. Och hvar finnes på jorden något enda folk likt ditt folk Israel, något folk, som en gud själf har gått åstad att förlossa åt sig till ett folk, för att så göra sig ett namn — ja, för att göra dessa stora ting med eder och dessa fruktansvärda gärningar med ditt land, inför ditt folk, det som du förlossade åt dig från Egypten, från hedningarna och deras gudar.
5 Mos. 4: 7 f., 32 f. 33: 29. Ps. 147: 19 f.

24. Och du har beredt åt dig ditt folk Israel, dig till ett folk för evig tid, och du, Herre, har blifvit deras Gud.

25. Så uppfyll nu, Herre Gud, för evig tid hvad du har talat om din tjänare och om hans hus; gör såsom du har talat.

26. Då skall ditt namn blifva stort till evig tid, så att man skall säga: 'Herren Sebaot är Gud öfver Israel'. Och så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig.

27. Ty du, Herre Sebaot, Israels Gud, har uppenbarat för din tjänare och sagt: 'Jag vill bygga dig ett hus.' Därför har din tjänare fått frimodighet att bedja till dig denna bön.

28. Och nu, Herre, Herre, du är Gud, och dina ord äro sanning; och då du har lofvat din tjänare detta goda,

29. så värdes nu välsigna din tjänares hus, att det må förblifva evinnerligen inför dig. Ja, du, Herre, Herre, har lofvat det, och genom din välsignelse skall din tjänares hus blifva välsignadt evinnerligen.»

8 Kapitlet.

Davids segrar och byte. Hans inre styrelse och hans ämbetsmän.

En tid härefter slog David filistéerna och kufvade dem. Därvid bemäktigade sig David hufvudstaden och tog den ur filistéernas hand. 1 Krön. 18: 1 f.

2. Han slog ock moabiterna och mätte dem med snöre, i det att han lät dem lägga sig ned på jorden: med två snörlängder utmätte han den del af dem, som skulle dödas, och med en full snörlängd den del, som han lät lefva. Så blefvo moabiterna Davids tjänare och förde till honom skänker. 4 Mos. 24: 17.

3. Likaledes slog David Hadadeser, Rehobs son, konungen i Soba, då denne hade dragit åstad för att utsträcka sitt välde till floden. 1 Sam. 14: 47.

4. Och David tog till fånga af hans folk ett tusen sju hundra ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David lät afskära fotsenorna på alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar, som han skonade. Jos. 11: 6.

5. Och när araméerna från Damaskus kommo för att hjälpa Hadadeser, konungen i Soba, slog David tjugutvå tusen man af dem.

6. Och David insatte fogdar bland araméerna i Damaskus; och araméerna blefvo Davids tjänare och förde till honom skänker. Så gaf Herren David seger, hvarhelst denne drog fram.

7. Och David tog de gyllene sköldar, som Hadadesers tjänare hade burit, och förde dem till Jerusalem.

8. Och från Hadadesers städer Beta och Berotai tog konung David koppar i stor myckenhet.

9. Då nu Toi, konungen i Hamat, hörde, att David hade slagit Hadadesers hela här,

10. sände han sin son Joram till konung David för att hälsa honom och lyckönska honom, därför att han hade gifvit sig i strid med Hadadeser och slagit honom; ty Hadadeser hade ständigt fört krig mot Toi. Och han hade med sig kärl af silfver, af guld och af koppar.

11. Också dessa helgade konung David åt Herren, likasom han hade gjort med det silfver och guld han tagit från alla de folk, som han hade underlagt sig:

12. från araméerna, moabiterna, Ammons barn, filistéerna och amalekiterna, så ock med det byte han tagit från Hadadeser, Rehobs son, konungen i Soba.

13. Och när David kom tillbaka från sin seger öfver araméerna, gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen, där han slog aderton tusen man. Ps. 60: 2.

14. Och han insatte fogdar i Edom, i hela Edom insatte han fogdar; och alla edoméer blefvo Davids tjänare. Så gaf Herren David seger, hvarhelst denne drog fram.

4 Mos. 24: 18. 2 Kon. 8: 20 f.

15. David regerade nu öfver hela Israel; och David skipade lag och rätt åt allt sitt folk.

16. Joab, Serujas son, hade befälet öfver krigshären, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. 2 Sam. 20: 23 f.

17. Sadok, Ahitubs son, och Ahimelek, Ebjatars son, voro präster, och Seraja var sekreterare.

18. Benaja, Jojadas son, hade befälet öfver keretéerna och peletéerna; dessutom voro Davids söner präster.

1 Kon. 1: 38.

9 Kapitlet.

Davids godhet mot Mefiboset.

Och David sade: »Finnes ännu någon kvar af Sauls hus, med hvilken jag kan få göra barmhärtighet för Jonatans skull?»

2. Nu hade Sauls hus haft en tjänare vid namn Siba; honom kallade de till David. Då sade konungen till honom: »Är du Siba?» Han svarade: »Ja, din tjänare.»

3. Konungen frågade: »Finnes ingen kvar af Sauls hus, med hvilken jag kan få göra Guds barmhärtighet?» Siba svarade konungen: »Ännu finnes kvar en son till Jonatan, en som är ofärdig i fötterna.» 1 Sam. 20: 14 f. 2 Sam. 4: 4.

4. Konungen frågade honom: »Hvar är han?» Siba svarade konungen: »Han är nu i Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-Debar.» 2 Sam. 17: 27 f.

5. Då sände konung David och lät hämta honom från Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-Debar.

6. När nu Mefiboset, Sauls son Jonatans son, kom in till David, föll han ned på sitt ansikte och bugade sig. Då sade David: »Mefiboset!» Han svarade: »Ja, din tjänare.»

7. David sade till honom: »Frukta icke, ty jag vill göra barmhärtighet med dig för din fader Jonatans skull, och jag vill gifva dig allt din fader Sauls jordagods tillbaka, och du skall äta vid mitt bord beständigt.»

8. Då bugade han sig och sade: »Hvad är jag, din tjänare, att du vänder dig till en sådan död hund som jag är?» 1 Sam. 24: 15. 2 Kon. 8: 13.

9. Därefter kallade konungen på Siba, Sauls tjänare, och sade till honom: »Allt som har tillhört Saul och hela hans hus gifver jag åt din herres son.

10. Och du med dina söner och dina tjänare skall bruka jorden åt honom och inbärga skörden, på det att din herres son må hafva bröd att äta; dock skall Mefiboset, din herres son, beständigt äta vid mitt bord.» Siba hade nämligen femton söner och tjugu tjänare.

11. Då sade Siba till konungen: »Din tjänare skall i alla stycken göra såsom min herre konungen bjuder sin tjänare.» »Ja», svarade han, »Mefiboset skall äta vid mitt bord, såsom vore han en af konungens söner.»

12. Mefiboset hade då en liten son, som hette Mika. Och alla som bodde i Sibas hus blefvo Mefibosets tjänare.

13. Själf bodde Mefiboset i Jerusalem, eftersom han beständigt skulle äta vid konungens bord. Och han var halt på båda fötterna.

10 Kapitlet.

Ammons barn vanära Davids sändebud. David slår dem och deras bundsförvanter araméerna.

Och det begaf sig härefter, att Ammons barns konung dog, och hans son Hanun blef konung efter honom. 1 Krön. 19: 1 f.

2. Då sade David: »Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap, likasom hans fader bevisade mig vänskap.» Och David sände några af sina tjänare för att trösta honom i hans sorg efter fadern. Så kommo då Davids tjänare till Ammons barns land.

3. Då sade Ammons barns furstar till sin herre Hanun: »Menar du, att David därmed att han sänder tröstare till dig vill visa dig, att han ärar din fader? Nej, för att undersöka staden, för att bespeja och sedan fördärfva den har David sändt sina tjänare till dig.»

4. Då tog Hanun Davids tjänare och lät raka af dem halfva skägget och skära af deras kläder midt på, ända uppe vid sätet, och lät dem så gå.

5. När man berättade detta för David, sände han bud emot dem; ty männen voro ju mycket vanärade. Och konungen lät säga: »Stannen i Jeriko, till dess edert skägg hinner växa ut, och kommen så tillbaka.»

6. Då nu Ammons barn märkte, att de hade gjort sig förhatliga för David, sände de bort och lejde från Aram-Bet-Rehob och Aram-Soba tjugu tusen man fotfolk, af konungen i Maaka ett tusen man och af Tobs män tolf tusen.

7. När David hörde detta, sände han åstad Joab med hela hären, de tappraste krigarna.

8. Och Ammons barn drogo ut och uppställde sig till strid framför stadsporten; men de från Aram-Soba och Rehob äfvensom Tobs män och maakatéerna uppställde sig för sig själfva på fältet. Dom. 11: 8.

9. Då nu Joab såg, att han hade fiender både framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval ur allt Israels utvalda manskap och uppställde sig så mot araméerna.

10. Men det öfriga folket öfverlämnade han åt sin broder Absai, hvilken med dem uppställde sig mot Ammons barn.

11. Och han sade: »Om araméerna blifva mig öfvermäktiga, så skall du komma mig till hjälp; och om Ammons barn blifva dig öfvermäktiga, så vill jag tåga till din hjälp.

12. Var nu vid godt mod; ja, låtom oss visa mod i striden för vårt folk och för vår Guds städer. Sedan må Herren göra hvad honom täckes.»

13. Därpå ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot araméerna, och de flydde för honom.

14. Men när Ammons barn sågo, att araméerna flydde, flydde också de för Abisai och begåfvo sig in i staden. Då drog Joab bort ifrån Ammons barn och begaf sig tillbaka till Jerusalem.

15. När nu araméerna sågo, att de hade blifvit slagna af Israel, församlade de sig allesammans.

16. Och Hadadeser sände bud, att de araméer, som bodde på andra sidan floden, skulle rycka ut; dessa kommo då till Helam, anförda af Sobak, Hadadesers härhöfvitsman.

17. När detta blef berättadt för David, församlade han hela Israel och gick öfver Jordan och kom till Helam; och araméerna uppställde sig i slagordning mot David och gåfvo sig i strid med honom.

18. Men araméerna flydde för Israel, och David dräpte af araméerna manskapet på sju hundra vagnar, så ock fyrtiotusen ryttare; deras härhöfvits-

man Sobak slog han ock där till döds.

19. Då alltså Hadadesers alla lydkonungar sågo, att de hade blifvit slagna af israeliterna, ingingo de fred med dem och blefvo deras tjänare. Nu fruktade araméerna för att vidare hjälpa Ammons barn.

11 Kapitlet.

Rabbas belägring. Davids äktenskapsbrott med Bat-Seba och hans blodskuld.

Följande år vid den tid, då konungarna plägade draga ut i fält, sände David åstad Joab och med honom sina tjänare och hela Israel; och de härjade Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem. 2 Sam. 12: 26 f. 1 Krön. 20: 1.

2. Då hände sig en afton, när David hade stått upp från sitt läger och gick omkring på konungshusets tak, att han från taket fick se en kvinna som badade; och kvinnan var mycket fager att skåda.

3. David sände åstad och förfrågade sig om kvinnan; och man sade: »Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetéen Urias hustru.»

4. Då sände David några män med uppdrag att hämta henne; och hon kom till honom, och han låg hos henne, när hon helgat sig från sin orenhet. Sedan återvände hon hem. 3 Mos. 15: 18.

5. Men kvinnan blef hafvande; hon sände då åstad och lät underrätta David därom och säga: »Jag är hafvande.»

6. Då sände David till Joab detta bud: »Sänd till mig hetéen Uria.» Så sände då Joab Uria till David.

7. Och när Uria kom till David, frågade denne, om det stod väl till med Joab och med folket, och huru kriget gick.

8. Därefter sade David till Uria: »Gå nu ned till ditt hus och två dina fötter.» När då Uria gick ut ur konungens hus, följde en gåfva från konungen efter honom.

9. Men Uria lade sig till hvila vid ingången till konungens hus, jämte alla andra hans herres tjänare, och gick icke ned till sitt hus.

10. Detta berättade man för David och sade: »Uria har icke gått ned till sitt hus.» Då sade David till Uria: »Du kommer ju från resan; hvarför har du då icke gått ned till ditt hus?»

11. Uria svarade David: »Arken och Israel och Juda bo nu i lägerhyddor och min herre Joab och min herres tjänare äro lägrade ute på marken: skulle jag då gå in i mitt hus för att äta och dricka och ligga hos min hustru? Så sant du lefver, så sant din själ lefver, det vill jag icke göra.» 1 Sam. 4: 3 f.

12. Då sade David till Uria: »Stanna här också i dag, så vill jag i morgon sända dig åstad.» Så stannade då Uria i Jerusalem den dagen och den följande.

13. Och David inbjöd honom till sig och lät honom äta och dricka med sig och gjorde honom drucken. Men om aftonen gick han ut och lade sig på sitt läger tillsammans med sin herres tjänare och gick icke ned till sitt hus.

14. Följande morgon skref David ett bref till Joab och sände det med Uria.

15. I brefvet skref han sålunda: »Ställen Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dragen eder sedan tillbaka från honom, på det att han må blifva slagen till döds.»

16. Så skickade då Joab under belägringen af staden Uria till den plats, där han visste att de tappraste männen funnos.

17. Och männen i staden gjorde ett utfall och gåfvo sig i strid med Joab; och några af folket, af Davids tjänare, föllo; också hetéen Uria dödades.

18. Då sände Joab och berättade för David allt hvad som händt under striden.

19. Och han bjöd budbäraren och sade: »När du har omtalat för konungen allt hvad som har händt under striden,

20. så upplågar kanske konungens vrede och han säger till dig: 'Hvarför gingen I så nära intill staden för att strida? Vissten I icke, att de skulle skjuta från muren?

21. Hvem var det som slog Ihjal Abimelek, Jerubbesets son? Var det icke en kvinna, som kastade en kvarnsten ned på honom från muren, så att han dödades, där i Tebes? Hvarför gingen I då så nära intill muren?' Men då skall du säga: 'Din tjänare Uria, hetéen, är ock död.'» Dom. 9: 53.

22. Budbäraren gick åstad och kom och berättade för David allt hvad Joab hade sändt honom att säga;

23. budbäraren sade till David: »Männen blefvo oss öfvermäktiga och drogo ut mot oss på fältet, men vi slogo dem tillbaka ända till stadsporten.

24. Då sköto skyttarna från muren på dina tjänare, så att några af ko-

nungens tjänare dödades; din tjänare Uria, hetéen, är ock död.»

25. Då sade David till budbäraren: »Så skall du säga till Joab: 'Låt icke detta förtryta dig, ty svärdet förtär än den ene, än den andre; fortsätt med kraft stadens belägring och förstör den.' Och intala honom så mod.»

26. Då nu Urias hustru hörde, att hennes man Uria var död, höll hon dödsklagan efter sin man.

27. Och när sorgetiden var förbi, sände David och lät hämta henne till sitt hus, och hon blef hans hustru; därefter födde hon honom en son. Men hvad David hade gjort misshagade Herren. Syr. 23: 18.

12 Kapitlet.

Natans straffpredikan. Davids ånger. Barnets död. Salomos födelse. Rabbas eröfring.

Och Herren sände Natan till David. När han kom in till honom, sade han till honom: »Två män bodde i samma stad; den ene var rik och den andre fattig.

2. Den rike hade får och fäkreatur i stor myckenhet.

3. Men den fattige hade icke mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt; han uppfödde det, och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem: det åt af hans brödstycke och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var för honom såsom en dotter.

4. Så kom en vägfarande till den rike mannen; då nändes han icke taga af sina får och fäkreatur för att tillreda åt den resande, som hade kommit till honom; utan han tog den fattige mannens lamm och tillredde det åt mannen, som hade kommit till honom.»

5. Då upptändes Davids vrede storligen mot den mannen, och han sade till Natan: »Så sant Herren lefver: dödens barn är den man, som har gjort detta.

6. Och lammet skall han ersätta fyradubbelt, därför att han gjorde sådant, och eftersom han var så obarmhärtig.» 2 Mos. 22: 1.

7. Men Natan sade till David: »Du är den mannen. Så säger Herren, Israels Gud: Jag har smort dig till konung öfver Israel, och jag har räddat dig ur Sauls hand. 1 Sam. 16: 1, 13.

8. Jag har gifvit dig din herres hus och lagt din herres hustrur i din famn; ja, jag har gifvit dig Israels hus och Juda. Och om detta skulle vara för litet, så vore jag villig att ytterligare gifva dig både ett och annat.

9. Hvarför har du då föraktat Herrens ord och gjort hvad ondt är i hans ögon? Heteen Uria har du slagit ihjäl med svärd, och hans hustru har du tagit till hustru åt dig själf; ja, honom har du dräpt med Ammons barns svärd. 2 Sam. 11: 15 f., 27.

10. Så skall nu icke heller svärdet vika ifrån ditt hus till evig tid, därför att du har föraktat mig och tagit heteen Urias hustru till hustru åt dig.

11. Så säger herren: Se, jag skall låta olyckor komma öfver dig från ditt eget hus, och jag skall taga dina hustrur inför dina ögon och gifva dem åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur midt på ljusa dagen. 5 Mos. 28: 30. 2 Sam. 13: 1 f. 15: 1 f. 16: 22. 18: 9 f. 1 Kon. 1: 5 f.

12. Ty väl har du gjort sådant i hemlighet, men jag vill låta detta ske inför hela Israel, och det på ljusa dagen.»

13. Då sade David till Natan: »Jag har syndat mot Herren.» Natan sade till David: »Så har ock Herren tillgifvit dig din synd; du skall icke dö. Ps. 51: 1 f. Syr. 47: 12.

14. Men eftersom du genom denna gärning har kommit Herrens fiender att förakta honom, skall ock den son, som har blifvit född åt dig, döden dö.» 2 Sam. 11: 27.

15. Sedan gick Natan hem igen. Och barnet, som Urias hustru hade fött åt David, slog Herren, så att det blef dödssjukt.

16. Då frågade David Gud om gossen; och David höll fasta, och när han gått till sitt, låg han på bara marken öfver natten.

17. Då stodo de äldste i hans hus upp och gingo till honom för att förmå honom att stiga upp från marken; men han ville icke, och han åt icke heller något med dem.

18. Men på sjunde dagen dog barnet. Då fruktade Davids tjänare att omtala för honom, att barnet hade dött, ty de tänkte: »När vi talade till honom, medan barnet ännu lefde, ville han ju icke lyssna till våra ord. Huru skulle vi då kunna säga till honom, att barnet har dött? Han kunde göra något ondt.»

19. Men när David såg, att hans tjänare hviskade med hvarandra, förstod han, att barnet hade dött. Då frågade

David sina tjänare: »Har barnet dött?» De svarade: »Ja.»

20. Då stod David upp från marken och tvådde sig och smorde sig och bytte om kläder och gick in i Herrens hus och tillbad. Och när han kom hem igen, begärde han, att man skulle sätta fram mat åt honom, och han åt.

21. Då sade hans tjänare till honom: »Hvarför gör du på detta sätt? Medan barnet lefde, fastade du och grät för dess skull; men så snart barnet har dött, står du upp och äter!»

22. Han svarade: »Så länge barnet ännu lefde, fastade och grät jag, ty jag tänkte: 'Hvem vet, kanhända blifver Herren mig nådig och låter barnet få lefva.'

23. Men nu, när det har dött, hvarför skulle jag då fasta? Kan jag väl skaffa honom tillbaka igen? Jag går bort till honom, men han kommer icke tillbaka till mig.»

24. Och David tröstade sin hustru Bat-Seba och gick in till henne och låg hos henne. Och hon födde en son, hvilken han gaf namnet Salomo. Och Herren älskade honom

1 Krön. 3: 5. 22: 9. Matt. 1: 6.

25. och sände ett budskap med profeten Natan, och denne gaf honom namnet Jedidja*, för Herrens skull.

26. Och Joab angrep Rabba i Ammons barns land och intog konungastaden. 2 Sam. 11: 1. 1 Krön. 20: 1.

27. Sedan sände Joab bud till David och lät säga honom: »Jag har angripit Rabba och har redan intagit vattenstaden.

28. Så församla nu det öfriga folket och belägra staden och intag den, på det att det icke må blifva jag som intager den och får bära namnet därför.»

29. Då församlade David allt folket och tågade till Rabba och angrep det och intog det.

30. Och han tog deras konungs krona från hans hufvud; den vägde en talent guld och var prydd med en dyrbar sten. Den sattes nu på Davids hufvud. Och han förde ut byte från staden i stor myckenhet.

31. Och folket därinne förde han ut och lade dem under sågar och tröskvagnar af järn och bilor af järn och öfverlämnade dem åt Molok. Så gjorde han mot Ammons barns alla städer. Sedan vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

13 Kapitlet.

Amnon kränker Tamar och dödes af Absalom, hvarpå denne flyr.

Därefter tilldrog sig följande. Davids son Absalom hade en skön syster, som hette Tamar, och Davids son Amnon fattade kärlek till henne.

2 Sam. 3: 2.

2. Ja, Amnon kom för sin syster Tamars skull i en sådan vånda, att han blef sjuk; ty hon var jungfru, och det syntes Amnon icke vara möjligt att göra henne något.

3. Men Amnon hade en vän, som hette Jonadab, en son till Davids broder Simea; och Jonadab var en mycket klok man.

1 Sam. 16: 9. 2 Sam. 21: 21. 1 Krön. 2: 13.

4. Denne sade nu till honom: »Hvarför ser du hvar morgon så aftärd ut, du konungens son? Vill du icke säga mig det?» Amnon svarade honom: »Jag har fattat kärlek till min broder Absaloms syster Tamar.»

5. Jonadab sade till honom: »Lägg dig på din säng och gör dig sjuk. När då din fader kommer för att besöka dig, så säg till honom: 'Låt min syster Tamar komma och gifva mig något att äta, men låt henne tillreda maten inför mina ögon, så att jag ser det och kan få den ur hennes hand att äta.'»

6. Då lade Amnon sig och gjorde sig sjuk. När nu konungen kom för att besöka honom, sade Amnon till konungen: »Låt min syster Tamar komma hit och tillaga två kakor inför mina ögon, så att jag kan få dem ur hennes hand att äta.»

7. Då sände David bud in i huset till Tamar och lät säga: »Gå till din broder Amnons hus och tillred åt honom något att äta.»

8. Tamar gick då åstad till sin broder Amnons hus, där denne låg till sängs. Och hon tog deg, knådade den och gjorde däraf kakor inför hans ögon och gräddade kakorna.

9. Därefter tog hon pannan och lade upp dem därur inför hans ögon; men han ville icke äta. Och Amnon sade: »Låten alla gå ut härifrån.» Då gingo alla ut därifrån.

10. Sedan sade Amnon till Tamar: »Bär maten hit in i kammaren, så att jag får den ur din hand att äta.» Då tog Tamar kakorna, som hon hade tillredt, och bar dem in i kammaren till sin broder Amnon.

11. Men när hon kom fram med dem till honom, för att han skulle äta, fattade han i henne och sade till henne: »Kom hit och ligg hos mig, min syster.»

12. Hon sade till honom: »Ack nej, min broder, kränk mig icke; ty sådant får icke ske i Israel. Gör icke en sådan galenskap.

3 Mos. 18: 9. 20: 17. 5 Mos. 27: 22.

13. Hvart skulle jag då taga vägen med min skam? Och du själf skulle ju sedan i Israel hållas för en dåre. Tala nu med konungen; han vägrar nog icke att gifva mig åt dig.»

14. Men han ville icke lyssna till hennes ord och blef henne öfvermäktig och kränkte henne och låg hos henne.

15. Men därpå fick Amnon en mycket stor motvilja mot henne; ja, den motvilja han fick mot henne var större än den kärlek han haft till henne. Och Amnon sade till henne: »Stå upp och gå din väg.»

16. Då sade hon till honom: »Gör dig icke skyldig till ett så svårt brott som att drifva bort mig; det vore värre än det andra som du har gjort med mig. Men han ville icke höra på henne,

17. utan ropade på den unge man, som han hade till tjänare, och sade: »Drifven denna kvinna ut härifrån, och rigla du dörren efter henne.»

18. Och hon hade en fotsid rock på sig; ty i sådana kåpor voro konungens döttrar klädda, så länge de voro jungfrur. Då nu tjänaren hade fört ut Tamar och riglat dörren efter henne,

19. tog hon aska och strödde på sitt hufvud, och den fotsida rocken, som hon hade på sig, ref hon sönder; och hon lade handen på sitt hufvud och gick ropande och klagande.

Job 2: 12. Jer. 2: 37.

20. Då sade hennes broder Absalom till henne: »Har din broder Aminon varit hos dig? Tig nu stilla, min syster; han är ju din broder. Lägg denna sak icke så på sinnet.» Så stannade då Tamar, djupt sörjande, i sin broder Absaloms hus.

21. Men när konung David fick höra allt detta, blef han mycket vred.

22. Och Absalom talade intet med Amnon, hvarken godt eller ondt, ty Absalom hatade Amnon, därför att denne hade kränkt hans syster Tamar.

23. Två år därefter hade Absalom fårklippning i Baal-Hasor, som ligger vid Efraim. Och Absalom inbjöd då alla konungens söner.

24. Absalom kom till konungen och sade: »Din tjänare skall nu hafva fårklippning; jag beder, att konungen ville jämte sina tjänare gå med din tjänare.»

1 Sam. 25: 2, 36.

25. Men konungen svarade Absalom: »Nej, min son; vi må icke allesammans gå med, på det att vi icke må vara dig till besvär.» Och fastän han bad honom enträget, ville han icke gå, utan gaf honom sin afskedshälsning.

26. Då sade Absalom: »Om du icke vill, så låt dock min broder Amnon gå med oss.» Konungen frågade honom: »Hvarför skall just han gå med dig?»

27. Men Absalom bad honom så enträget, att han lät Amnon och alla de öfriga konungasönerna gå med honom.

28. Och Absalom bjöd sina tjänare och sade: »Sen efter, när Amnons hjärta blifver gladt af vinet; och när jag då säger till eder: 'Huggen ned Amnon', så döden honom utan fruktan. Det är ju jag som bjuder eder det; varen frimodiga och skicken eder såsom käcka män.»

29. Och Absaloms tjänare gjorde med Amnon, såsom Absalom hade bjudit. Då stodo alla konungens söner upp och satte sig hvar och en på sin mulåsna och flydde.

30. Medan de ännu voro på väg, kom till David ett rykte om att Absalom hade slagit ihjäl alla konungens söner, så att icke en enda af dem fanns kvar.

31. Då stod konungen upp ochref sönder sina kläder och lade sig på marken, under det att alla hans tjänare stodo där med sönderrifna kläder.

32. Men Jonadab, son till Davids broder Simea, tog till orda och sade: »Min herre må icke tänka, att de hafva dödat alla de unga männen, konungens söner; det är Amnon allena som är död. Ty Absaloms uppsyn har bådat olycka ända ifrån den dag, då denne kränkte hans syster Tamar.

33. Så må nu min herre konungen icke akta på detta som blifvit sagdt, att alla konungens söner äro döda; nej, Amnon allena är död.»

34. Emellertid flydde Absalom. Då nu mannen, som stod på vakt, lyfte upp sina ögon, fick han se mycket folk komma från vägen bakom honom, vid sidan af berget.

35. Då sade Jonadab till konungen: »Se, konungens söner komma. Såsom din tjänare sade, så har det tillgått.»

36. Just när han hade sagt detta, kommo konungens söner; och de brusto

ut i gråt. Också konungen och alla hans tjänare gräto häftigt och bittert.

37. Men Absalom hade flytt och begifvit sig till Talmai, Ammihurs son, konungen i Gesur. Han åter sörjde hela tiden sin son. 2 Sam. 3: 3.

38. Sedan nu Absalom hade flytt och begifvit sig till Gesur, stannade han där i tre år.

39. Och konung David afstod ifrån att draga ut mot Absalom, ty han tröstade sig öfver att Amnon var död.

14 Kapitlet.

Kvinnan från Tekoa inför David. Absaloms återkomst och benådning.

Men Joab, Serujas son, märkte, att konungens hjärta var vändt mot Absalom.

2. Då sände Joab till Tekoa och lät därifrån hämta en klok kvinna och sade till henne: »Låtsa, att du har sorg, och kläd dig i sorgkläder och smörj dig icke med olja, utan skicka dig såsom en kvinna, som i lång tid haft sorg efter en död.

3. Gå så in till konungen och tala till honom på detta sätt.» Joab lade nu orden i hennes mun.

4. Och kvinnan från Tekoa talade med konungen; hon föll ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig och sade: »Hjälp, o konung!»

5. Konungen sade till henne: »Hvad fattas dig?» Hon svarade: »Ack, jag är änka; min man är död.

6. Och din tjänarinna hade två söner; dessa båda kommo i träta med hvarandra ute på marken, där ingen fanns, som kunde träda räddande emellan; den ene slog då ned den andre och dödade honom.

7. Och nu har hela släkten rest sig upp mot din tjänarinna, och de säga: 'Gif hit honom som slog ihjäl sin broder, att vi må döda honom, därför att han tagit sin broders lif och dräpt honom; på det sättet förgöra vi ock arfvingen.' Så vilja de utsläcka den gnista af mig, som ännu är kvar, på det att efter min man hvarken namn eller efterkommande må finnas på jorden.» 5 Mos. 19: 11 f.

8. Då sade konungen till kvinnan: »Gå hem igen; jag vill gifva befallning om dig.»

9. Kvinnan från Tekoa sade till konungen: »På mig, o min herre konung, och på min faders hus hvile missgärningen, men konungen och hans tron vare utan skuld.»

10. Konungen sade: »Om någon säger något åt dig, så för honom till mig; han skall sedan icke mer antasta dig.»

11. Hon sade: »Ja, må konungen tänka på Herren, sin Gud, så att blodshämnaren icke får göra olyckan större och så att de icke förgöra min son.» Då sade han: »Så sant Herren lefver, icke ett hår af din son skall falla på jorden.» 4 Mos. 35: 10 f. 5 Mos. 19: 2 f. Jos. 20: 1 f.

12. Men kvinnan sade: »Låt din tjänarinna tala ännu ett ord till min herre konungen.» Han sade: »Tala.»

13. Då sade kvinnan: »Hvarför är du då så sinnad mot Guds folk? När konungen talar så, är det som om han själf bure på skuld, i det att konungen icke låter sin förskjutne komma tillbaka.

14. Vi måste ju alla dö och äro då såsom vatten, som spilles på jorden, hvilket icke kan samlas upp igen. Men Gud tager icke lifvet bort, utan han tänker ut hvad göras kan, för att den förskjutne icke må förblifva förskjuten och skild från honom. Ps. 89: 49. Hos. 13: 23, 32.

15. Och att jag nu har kommit för att tala detta till min herre konungen, det skedde därför att folket förskräckte mig. Då tänkte din tjänarinna: Jag vill dock tala med konungen; kanhända skall konungen uppfylla sin trälinnas önskan.

16. Ja, konungen skall höra sin trälinna och rädda mig från den mans hand, som vill förgöra både mig och min son från Guds arfvedel.

17. Och din tjänarinna tänkte: Min herre konungens ord skall gifva mig ro. Ty min herre konungen är lik Guds ängel därl att han hör allt, både godt och ondt. Och nu vare Herren, din Gud, med dig.» 2 Sam. 19: 27.

18. Då svarade konungen och sade till kvinnan: »Dölj icke för mig något af det hvarom jag nu vill fråga dig.» Kvinnan sade: »Min herre konungen tale.»

19. Då sade konungen: »Har icke Joab sin hand med i allt detta?» Kvinnan svarade och sade: »Så sant du lefver, min herre konung: om min herre konungen talar något, så kan ingen komma undan det, vare sig åt höger eller åt vänster. Ja, det är din tjänare Joab som har bjudit mig detta, och han har lagt i din tjänarinnas mun allt hvad jag har sagt.

20. För att gifva saken ett annat utseende har din tjänare Joab handlat på detta sätt; men min herre liknar i vishet Guds ängel och vet allt som sker på jorden.»

21. Så sade då konungen till Joab: »Nu väl, jag vill göra det. Gå nu och för tillbaka den unge mannen Absalom.»

22. Då föll Joab ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig och välsignade konungen; och Joab sade: »I dag märker din tjänare, att jag har funnit nåd för dina ögon, min herre konung, eftersom konungen uppfyller sin tjänares önskan.»

23. Och Joab stod upp och begaf sig till Gesur och förde Absalom till Jerusalem. 2 Sam. 13: 37.

24. Men konungen sade: »Han får begifva sig till sitt hus, men han får icke komma inför mitt ansikte.» Så begaf sig då Absalom till sitt hus och kom icke inför konungens ansikte.

25. Men i hela Israel fanns ingen så skön man som Absalom, ingen som man så mycket prisade: från hans fotblad upp till hans hjässa fanns icke något fel på honom.

26. Och när han klippte håret på sitt hufvud — vid slutet af hvart år klippte han det, ty det blef honom då så tungt, att han måste klippa det — så befanns, då man vägde håret från hans hufvud, att det vägde två hundra siklar efter konungsvikt.

27. Och åt Absalom föddes tre söner och en dotter, som hette Tamar; hon var en skön kvinna. 2 Sam. 13: 18.

28. Sedan nu Absalom hade bott två hela år i Jerusalem utan att få komma inför konungens ansikte,

29. sände han bud efter Joab, i afsikt att skicka denne till konungen; men han ville icke komma till honom. Och han sände bud ännu en gång, men han ville ändock icke komma.

30. Då sade han till sina tjänare: »Sen, Joab har där ett åkerstycke vid sidan af mitt, och på det har han korn; gån nu dit och tänden eld därpå.» Så tände då Absaloms tjänare eld på åkerstycket.

31. Då stod Joab upp och gick hem till Absalom och sade till honom: »Hvarför hafva dina tjänare tändt eld på mitt åkerstycke?»

32. Absalom svarade Joab: »Jag sände ju till dig och lät säga: Kom hit, att jag må skicka dig till konungen och låta säga: 'Hvarför fick jag komma hem från Gesur? Det hade varit bättre för mig, om jag ännu varit kvar där.' Nu vill jag komma inför konungens ansikte; och finnes någon missgärning hos mig, så må han döda mig.»

33. Då gick Joab till konungen och sade honom detta. Denne kallade då till sig Absalom, och han kom till konungen; och han föll ned för honom på sitt ansikte och bugade sig till jorden inför konungen. Och konungen kysste Absalom.

15 Kapitlet.

Absaloms stämplingar och uppror. Davids flykt.

Men därefter hände sig följande. Absalom skaffade sig vagn och hästar, därtill ock femtio män, som löpte framför honom. 1 Kon. 1: 5.

2. Och Absalom plägade bittida om morgonen ställa sig vid sidan af vägen, som ledde till porten, och så ofta någon då var på väg till konungen med någon rättssak, som han ville hafva afdömd, kallade Absalom honom till sig och frågade: »Från hvilken stad är du?» När han då svarade: »Din tjänare är från den och den af Israels stammar»,

3. sade Absalom till honom: »Din sak är visserligen god och rätt, men du har ingen som hör på dig hos konungen.»

4. Och Absalom tillade: »O att man satte mig till domare i landet! Då skulle hvar och en som hade någon rätts- och domssak få komma till mig, och jag skulle skaffa honom rättvisa.»

5. Och när någon gick fram för att buga sig för honom, räckte han ut sin hand och fattade i honom och kysste honom.

6. På detta sätt gjorde Absalom med alla israeliter, som kommo för att få någon sak afdömd hos konungen. Så förledde Absalom Israels män.

7. Fyrtio år voro nu förlidna, då Absalom en gång sade till konungen: »Låt mig begifva mig till Hebron för att där infria det löfte, som jag har gjort åt Herren.

8. Ty din tjänare gjorde ett löfte, då jag bodde i Gesur i Aram; jag sade: 'Om Herren låter mig komma tillbaka till Jerusalem, så vill jag hålla en gudstjänst åt Herren.'»

1 Mos. 28: 20 f. 2 Sam. 13: 37 f.

9. Konungen sade till honom: »Gå i frid.» Då stod han upp och begaf sig till Hebron.

10. Men Absalom sände ut spejare till alla Israels stammar och sade: »När I hören basunen ljuda, så sägen: 'Nu har Absalom blifvit konung i Hebron.'»

11. Och med Absalom hade följt två hundra män från Jerusalem, som voro inbjudna och följde med i all oskuld, utan att veta om någonting.

12. Medan Absalom offrade slaktoffren, sände han också och lät hämta giloniten Ahitofel, Davids rådgifvare, från hans stad Gilo. Och sammansvärjningen tilltog i styrka, och i allt större myckenhet gick folket öfver till Absalom. 1 Krön. 27: 33.

13. Och en budbärare kom till David och sade: »Israels män hafva vändt sina hjärtan till Absalom.»

14. Då sade David till alla sina tjänare, dem som han hade hos sig i Jerusalem: »Upp, låtom oss fly, ty ingen annan räddning finnes för oss undan Absalom. Skynden eder åstad, att han icke med hast må komma öfver oss och föra olycka öfver oss och slå stadens invånare med svärdsegg.» Ps. 3: 1 f.

15. Konungens tjänare svarade konungen: »Till allt hvad min herre konungen behagar äro dina tjänare redo.»

16. Då drog konungen ut, och allt hans husfolk följde honom; dock lämnade konungen kvar tio af sina bihustrur för att vakta huset.

17. Så drog då konungen ut, och allt folket följde honom; men de stannade vid Bet-Hammerhak.

18. Och alla hans tjänare tågade förbi på sidan om honom, så ock alla kereteerna och peleteerna; och alla gatiterna, sex hundra man, som hade följt med honom från Gat, tågade förbi framför konungen. 2 Sam. 8: 18.

19. Då sade konungen till gatiten Ittai: »Hvarför går också du med oss? Vänd om och stanna hos den som nu är konung; du är ju allenast en främling och därtill landsflyktig från ditt hem.

20. I går kom du; skulle jag då i dag låta dig irra omkring med oss på vår färd, nu då jag själf går jag vet icke hvart? Vänd tillbaka och för dina bröder tillbaka med dig; må nåd och trofasthet vederfaras eder.»

21. Men Ittai svarade konungen och sade: »Så sant Herren lefver, och så sant min herre konungen lefver: på den plats, där min herre konungen är, där vill ock din tjänare vara, det må gälla lif eller död.» Rut 1: 16 f.

22. Då sade David till Ittai: »Kom då och drag med.» Så drog då gatiten Ittai med jämte alla sina män och hela den barnhop, som han hade med sig.

23. Och hela landet grät högljudt, då allt folket drog fram. Och när nu konungen gick öfver bäcken Kidron, gick ock allt folket öfver och tog vägen åt öknen. Joh. 18: 1.

24. Bland de andra såg man ock Sadok jämte alla leviterna, och de buro med sig Guds förbundsark; men de satte ned Guds ark — hvarvid också Ebjatar kom dit upp — till dess att allt folket hade hunnit draga fram ur staden.

25. Då sade konungen till Sadok: »För Guds ark tillbaka in i staden. Om jag finner nåd för Herrens ögon, låter han mig komma tillbaka, så att jag åter får se honom och hans boning. Ps. 27: 4.

26. Men om han säger så: 'Jag har icke behag till dig' — se, då är jag redo; han göre då med mig såsom honom täckes.» 1 Sam. 3: 18. 2 Sam. 10: 12.

27. Och konungen sade till prästen Sadok: »Du är ju siare; vänd tillbaka till staden i frid. Och din son Ahimaas och Ebjatars son Jonatan, båda edra söner, må följa med eder.

1 Sam. 9: 9. 2 Sam. 17: 17.

28. Sen, jag vill dröja vid färjställena i öknen, till dess att ett budskap kommer från eder med underrättelser till mig.»

29. Så förde då Sadok och Ebjatar Guds ark tillbaka till Jerusalem och stannade där.

30. Men David gick gråtande uppför Oljeberget med öfverhöljdt hufvud och med bara fötter; och allt folket, som följde med honom, hade ock höljt öfver sina hufvuden, och de gingo ditt upp under gråt.

2 Sam. 19: 4. Est. 6: 12. Jer. 14: 3 f.

31. Och när man berättade för David, att Ahitofel var med bland dem som sammansvurit sig med Absalom, sade David: »Herre, gör Ahitofels råd till dårskap.» Job 5: 12.

32. När nu David hade kommit upp på bergstoppen, där man plägade tillbedja Gud, då kom arkiten Husai emot honom, med sönderrifven klädnad och med jord på sitt hufvud.

33. David sade till honom: »Om du går med mig, så blifver du mig till besvär.

34. Men om du vänder tillbaka till staden och säger till Absalom: 'Din

tjänare vill jag vara, o konung; jag har förut varit din faders tjänare, men nu vill jag vara din tjänare', så kan du gagna mig med att göra Ahitofels råd om intet. 2 Sam. 17: 6 f.

35. Där har du ju ock prästerna Sadok och Ebjatar; allt hvad du får höra från konungens hus må du meddela prästerna Sadok och Ebjatar.

36. De hafva ju ock där sina båda söner hos sig: Sadok har Ahimaas och Ebjatar Jonatan; genom dem kunnen I sända mig bud om allt hvad I fån höra.»

37. Så gick då Husai, Davids vän, in i staden. Och äfven Absalom drog in i Jerusalem.

16 Kapitlet.

Sibas anklagelse mot Mefiboset. Simeis förbannelser. Husais list. Ahitofels skändliga råd.

Och när David hade gått framåt ett litet stycke från bergstoppen, då mötte honom Siba, Mefibosets tjänare, med ett par lastade åsnor, som buro två hundra bröd, ett hundra russinkakor, ett hundra fruktkakor och en vinsäck. 2 Sam. 9: 9 f.

2. Då sade konungen till Siba: »Hvad vill du med detta?» Siba svarade: »Åsnorna skola vara för konungens husfolk till att rida på, brödet och fruktkakorna skola tjänarna hafva att äta, och vinet skola de törstande hafva att dricka i öknen.»

3. Konungen sade: »Men hvar är din herres son?» Siba svarade konungen: »Han är kvar i Jerusalem; ty han tänkte: 'Nu skall Israels hus gifva mig tillbaka min faders rike.'» 2 Sam. 19: 27.

4. Då sade konungen till Siba: »Se, allt hvad Mefiboset äger skall då vara ditt.» Siba svarade: »Jag faller ned för dig; låt mig finna nåd för dina ögon, min herre konung.»

5. När sedan konung David kommit till Bahurim, så trädde därifrån ut en man, som var besläktad med Sauls hus och hette Simei, Geras son; han trädde fram och for ut i förbannelser. 2 Sam. 19: 19. 1 Kon. 2: 8 f.

6. Och han kastade stenar på David och på alla konung Davids tjänare, fastän allt folket och alla hjältarna omgåfvo honom, både till höger och till vänster.

7. Och Simei sade så, i det han förbannade honom: »Bort, bort, du blodsman, du ogärningsman!

8. Herren låter nu allt Sauls hus' blod komma tillbaka öfver dig, du som har blifvit konung i hans ställe; Herren gifver nu konungadömet åt din son Absalom. Se, nu har du kommit i den olycka du förtjänat, ty en blodsman är du.»

9. Då sade Abisai, Serujas son, till konungen: »Hvarför skall den där döda hunden få förbanna min herre konungen? Låt mig gå dit och hugga hufvudet af honom.» 1 Sam. 24: 15. 26: 8. 2 Sam. 9: 8. 19: 21.

10. Men konungen svarade: »Hvad viljen I med mig, I Serujas söner? Om han förbannar, och om det är Herren som har bjudit honom att förbanna David, hvem törs då fråga: 'Hvarför gör du så?'» 2 Sam. 19: 22. 1 Kon. 2: 8 f., 36 f. Joh. 18: 11.

11. Och David sade ytterligare till Abisai och till alla sina tjänare: »Min son, han som har utgått från mitt eget lif, står ju efter mitt lif; med huru mycket mera skäl då denne benjaminit! Låten honom vara, att han må förbanna; ty Herren har befallt honom det.

12. Kanhända skall Herren se till den orätt mig sker, så att Herren åter gifver mig lycka till gengäld för den förbannelse, som i dag uttalas öfver mig.»

13. Så gick då David med sina män vägen fram, under det att Simei gick längs utmed berget, jämsides med honom, och for ut i förbannelser och kastade stenar och grus, där han gick jämsides med honom.

14. Men när konungen med allt folket, som följde honom, hade kommit till Ajefim, rastade han där.

15. Men Absalom hade med allt sitt folk, Israels män, kommit till Jerusalem; han hade då också Ahitofel med sig.

16. När nu arkiten Husai, Davids vän, kom till Absalom, ropade Husai till Absalom: »Lefve konungen, lefve konungen!»

17. Absalom sade till Husai: »Är det så du visar din kärlek mot din vän? Hvarför har du icke följt med din vän?»

18. Husai svarade Absalom: »Nej, den som Herren och detta folk och alla Israels män hafva utvalt, honom vill jag tillhöra, och hos honom vill jag stanna.

19. Och dessutom, hvem bör jag tjäna? Bör jag icke tjäna inför hans son? Såsom jag har tjänat inför din fader, så vill jag ock göra det inför dig.»

20. Och Absalom sade till Ahitofel: »Gifven nu ett råd, hvad vi skola göra.»

21. Ahitofel sade till Absalom: »Gå in till din faders bihustrur, som han har lämnat kvar för att vakta huset. Då får hela Israel höra, att du har gjort dig förhatlig för din fader, och så styrkes modet hos alla dem som hålla med dig.» 2 Sam. 15: 16.

22. Därpå slog man upp ett tält åt Absalom ofvanpå taket, och så gick Absalom in till sin faders bihustrur inför hela Israels ögon. 2 Sam. 12: 11 f.

23. Den tiden gälde nämligen ett råd, som Ahitofel gaf, lika mycket, som om man hade frågat Gud till råds; så mycket gälde hvart råd af Ahitofel både för David och för Absalom.

17 Kapitlet.

Ahitofels råd förkastas. Han dödar sig själf. David i Mahanaim.

Och Ahitofel sade till Absalom: »Låt mig utvälja tolf tusen män, så vill jag stå upp och förfölja David i natt.

2. Då kan jag komma öfver honom och förskräcka honom, medan han är utmattad och maktlös, och allt hans folk skall då taga till flykten; sedan kan jag slå ihjäl konungen, när han står där öfvergifven.

3. Därpå skall jag föra allt folket tillbaka till dig. Ty om det så går den man du söker, så är detta såsom om alla vände tillbaka; allt folket skall då förhålla sig stilla.»

4. Detta behagade Absalom och alla de äldste i Israel.

5. Likväl sade Absalom: »Kalla ock arkiten Husai hit, så att vi också få höra hvad han har att säga.» 2 Sam. 16: 16.

6. När då Husai kom in till Absalom, sade Absalom till honom: »Så och så har Ahitofel talat. Skola vi göra såsom han har sagt? Hvarom icke, så tala du.»

7. Husai svarade Absalom: »Det råd, som Ahitofel denna gång har gifvit, är icke godt.» 2 Sam. 15: 34.

8. Och Husai sade ytterligare: »Du känner din fader och hans män och vet, att de äro hjältar och bistra såsom en björninna, från hvilken man har tagit ungarna ute på marken. Och din fader är ju en krigsman, som icke hvilar med sitt folk under natten.

9. Nu har han säkerligen gömt sig i någon håla eller på något annat ställe. Om nu redan i början några af folket här fölle, så skulle hvar och en som finge höra talas därom säga, att det folk, som följt Absalom, hade lidit ett nederlag;

10. och då skulle till och med den tappraste, den som hade mod såsom ett lejon, blifva högligen förfärad; ty hela Israel vet, att din fader är en hjälte och att de som följa honom äro tappra män.

11. Därför är nu mitt råd: Låt hela Israel från Dan ända till Beer-Seba församla sig till dig, så talrikt som sanden vid hafvet; och själf må du draga med i striden. Dom. 20: 1.

12. När vi så drabba ihop med honom, hvarhelst han nu må påträffas, skola vi slå ned på honom, såsom daggen faller öfver marken; och då skall intet blifva kvar af honom och alla de män, som äro med honom.

13. Ja, om han också droge sig tillbaka in i någon stad, så skulle hela Israel kasta linor omkring den staden, och vi skulle draga den ned i dalen, till dess att icke minsta sten vore att finna däraf.»

14. Då sade Absalom och alla Israels män: »Arkiten Husais råd är bättre än Ahitofels råd.» Herren hade nämligen skickat det så, att Ahitofels goda råd gjordes om intet, på det att Herren skulle låta olycka komma öfver Absalom. Job 5: 12 f.

15. Och Husai sade till prästerna Sadok och Ebjatar: »Det och det rådet har Ahitofel gifvit Absalom och de äldste i Israel, men jag har gifvit det och det rådet.

16. Så sänden nu med hast bud och låten säga David: 'Stanna icke öfver natten vid färjställena i öknen, utan gå hellre öfver, på det att icke konungen och allt hans folk må drabbas af fördärf.'»

17. Nu hade Jonatan och Ahimaas tagit plats vid Rogelskällan, och en tjänstekvinna gick dit med budskap; sedan plägade de gå med budskapet till konung David. Ty de tordes icke gå in i staden och visa sig där. Jos. 15: 7. 18: 16. 2 Sam. 15: 27.

18. Men en gosse fick se dem och berättade det för Absalom. Då gingo båda med hast sina färde och kommo in i en mans hus i Bahurim; denne hade en brunn på sin gård, och i den stego de ned.

19. Och hans hustru tog ett skynke och bredde ut det öfver brunnshålet och

strödde gryn därpå, så att man icke märkte något. Jos. 2: 4, 6.

20. Då nu Absaloms tjänare kommo in i huset till hustrun och frågade hvar Ahimaas och Jonatan voro, svarade hon dem: »De gingo öfver bäcken där.» Då sökte de, men utan att finna, och vände så tillbaka till Jerusalem.

21. Men sedan de hade gått sina färde, stego de andra upp ur brunnen och gingo med sitt budskap till konung David; de sade till David: »Stån upp och gån med hast öfver vattnet, ty det och det rådet har Ahitofel gifvit till eder ofärd.»

22. Då stod David upp med allt det folk han hade hos sig, och de gingo öfver Jordan; och om morgonen, då det blef dager, saknades ingen enda, utan alla hade kommit öfver Jordan.

23. Men när Ahitofel såg, att man icke följde hans råd, sadlade han sin åsna, stod upp och for hem till sin stad, och sedan han beställt om sitt hus, hängde han sig. Och då han var död, blef han begrafven i sin faders graf.

24. Så hade nu David kommit till Mahanaim, när Absalom med alla Israels män gick öfver Jordan.

25. Men Absalom hade satt Amasa i Joabs ställe öfver hären. Och Amasa var son till en man vid namn Jitra, en israelit, som hade gått in till Abigail, Nahas' dotter och Serujas, Joabs moders, syster. 2 Sam. 19: 13. 1 Krön. 2: 16 f.

26. Och Israel och Absalom lågrade sig i Gileads land.

27. Men när David kom till Mahanaim, hade Sobi, Nahas' son, från Rabba i Ammons barns land, och Makir, Ammiels son, från Lo-Debar, och Barsillai, en gileadit från Rogelim,

2 Sam. 9: 4. 19: 31 f. 1 Kon. 2: 7.

28. lätit föra dit sängar, skålar, lerkärl, så ock hvete, korn, mjöl och rostade ax, åfvensom bönor, linsärter och annat rostadt,

29. därjämte honung, tjockmjölk, får och nötostar till mat åt David och hans folk; ty de tänkte: »Folket är hungrigt, trött och törstigt i öknen.»

18 Kapitlet.

Striden mellan David och Absalom. Absaloms död. Davids klagan vid budskapet därom.

Och David mönstrade sitt folk och satte öfver- och underhöfvitsmän öfver dem.

2. Därefter sände David ut folket: en tredjedel under Joabs befäl, en tredjedel under Abisais, Serujas sons, Joabs broders, befäl, och en tredjedel under gatiten Ittais befäl. Och konungen sade till folket: »Jag vill ock själf draga ut med eder.»

3. Men folket svarade: »Du får icke draga ut; ty om vi måste fly, aktar ingen på oss, och om hälften af oss blifver dödad, aktar man icke heller på oss, men du är nu så god som tio tusen af oss. Därför är det nu bättre, att du står redo att komma oss till hjälp från staden.» 2 Sam. 21: 17.

4. Då sade konungen till dem: »Hvad I ansen vara bäst vill jag göra.» Och konungen ställde sig vid sidan af porten, under det att allt folket drog ut i afdelningar på hundra och tusen.

5. Men konungen bjöd Joab, Abisai och Ittai och sade: »Faren nu varsamt med den unge mannen Absalom.» Och allt folket hörde, huru konungen så bjöd alla höfvitsmännen angående Absalom.

6. Så drog då folket ut på fältet mot Israel, och striden stod i Efraims skog.

7. Där blef Israels folk slaget af Davids tjänare, och många stupade där på den dagen: tjugu tusen man.

8. Och striden utbredde sig öfver hela den trakten; och skogen förgjorde mera folk, än svärdet förgjorde på den dagen.

9. Och Absalom kom i Davids tjänares väg. Absalom red då på sin mulåsna; och när mulåsnan kom under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans hufvud i terebinten, så att han blef hängande mellan himmel och jord, ty mulåsnan, som han satt på, sprang sin väg. 2 Sam. 14: 26.

10. Och en man fick se det och berättade för Joab och sade: »Jag såg där borta Absalom hänga i en terebint.»

11. Då sade Joab till mannen, som berättade detta för honom: »Om du såg det, hvarför slog du honom då icke strax till jorden? Jag skulle då gärna hafva gifvit dig tio siklar silfver och ett bälte.»

12. Men mannen svarade Joab: »Om jag ock finge väga upp tusen siklar silfver i mina händer, skulle jag dock icke vilja räcka ut min hand mot konungens son, ty konungen bjöd ju dig och Abisai och Ittai, så att vi hörde det: 'Tagen vara, I alla, på den unge mannen Absalom.'

13. Dessutom, om jag lömskt hade förgripit mig på hans lif, så hade du säkerligen lämnat mig i sticket, eftersom intet kan förblifva doldt för konungen.»

14. Joab sade: »Jag vill icke på detta sätt förhala tiden med dig.» Därefter tog han tre spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid lif, där han hängde i terebinten.

15. Sedan kommo tio unga män, Joabs vapendragare, och omringade honom. Af dem blef så Absalom till fullo dödad.

16. Och Joab lät stöta i basunen, och folket upphörde att förfölja Israel, ty Joab ville skona folket.

17. Och de togo Absalom och kastade honom i en stor grop i skogen och uppstaplade ett mycket stort stenröse öfver honom. Men hela Israel flydde, hvar och en till sin hydda.

Jos. 7: 26. 8: 29.

18. Och Absalom hade, medan han ännu lefde, låtit uppresa åt sig en stod, som står i Konungsdalen; ty han tänkte: »Jag har ingen son, som kan bevara mitt namns åminnelse.» Den stoden hade han uppkallat efter sitt namn, och den heter ännu i dag Absaloms minnesvård. 1 Mos. 14: 17. 2 Sam. 14: 27.

19. Och Ahimaas, Sadoks son, sade: »Låt mig skynda och förkunna för konungen glädjebudskapet att Herren har dömt honom fri ifrån hans fienders hand.»

20. Men Joab svarade honom: »I dag blifver du ingen glädjebudbärare; en annan dag må du förkunna glädjebudskap, men denna dag förkunnar du icke något glädjebudskap, eftersom nu konungens son är död.»

21. Därefter sade Joab till en etiopier: »Gå och berätta för konungen hvad du har sett.» Då föll etiopiern ned för Joab och skyndade därpå åstad.

22. Men Ahimaas, Sadoks son, sade ännu en gång till Joab: »Hvad än må ske, låt också mig få skynda åstad, efter etiopiern.» Joab sade: »Hvarför vill du skynda åstad, min son, då detta ju icke kan vara ett glädjebudskap, som skaffar dig någon lön?»

23. Han svarade: »Hvad än må ske, vill jag skynda åstad.» Då sade han till honom: »Så skynda då.» Och Ahimaas skyndade åstad och tog vägen öfver Jordanslätten och hann om etiopiern.

24. Under tiden satt David mellan de båda portarna. Och väktaren gick upp på porttaket invid muren; när han där lyfte upp sina ögon, fick han se en man komma ensam springande.

25. Väktaren ropade och förkunnade det för konungen. Då sade konungen: »Är han ensam, så har han ett glädjebudskap att kungöra.» Och han kom allt närmare.

26. Därpå fick väktaren se en annan man komma springande; då ropade väktaren till portväktaren och sade: »Nu ser jag åter en man komma ensam springande.» Konungen sade: »Denne är ock en glädjebudbärare.»

27. Och väktaren sade: »Efter sitt sätt att springa tyckes mig den förste vara Ahimaas, Sadoks son.» Då sade konungen: »Det är en god man; han kommer säkerligen med ett godt glädjebudskap.»

28. Och Ahimaas ropade och sade till konungen: »Allt väl!» Därefter föll han ned till jorden på sitt ansikte inför konungen och sade: »Lofvad vare Herren, din Gud, som har prisgifvit de människor, som upplyft sin hand mot min herre konungen!»

29. Då frågade konungen: »Står det väl till med den unge mannen Absalom?» Ahimaas svarade: »Jag såg en stor hop folk, när Joab afsände konungens andra tjänare och mig, din tjänare; men jag vet icke hvad det var.»

30. Konungen sade: »Gå dit och ställ dig där.» Då gick han dit och blef stående där.

31. Just då kom etiopiern. Och etiopiern sade: »Mottag, min herre konung, glädjebudskapet att Herren i dag har dömt dig fri ifrån alla deras hand, som hafva rest sig upp mot dig.»

32. Konungen frågade etiopiern: »Står det väl till med den unge mannen Absalom?» Etiopiern svarade: »Må det så gå med min herre konungens fiender och med alla som resa sig upp mot dig för att göra dig ondt, såsom det har gått med den unge mannen.»

33. Då blef konungen häftigt upprörd och gick upp i salen öfver porten och grät. Och när han gick, ropade han så: »Min son Absalom, min son, min son Absalom! O att jag hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!» 2 Sam. 19: 4.

19 Kapitlet.

Joabs strafftal till David. Israels ånger. Juda mäns uppmaning till David att vända tillbaka. Simeis benådning. Mefibosets självförsvar. Barsillai. Kif mellan Israel och Juda.

Och det blef berättadt för Joab, att konungen grät och sörjde Absalom.

2. Och segern blef på den dagen förbytt till sorg för allt folket, eftersom folket på den dagen fick höra sägas, att konungen var bedröfvad för sin sons skull.

3. Och folket smög sig på den dagen in i staden, såsom människor pläga göra, hvilka hafva vanärat sig, därigenom att de flytt under striden.

4. Men konungen hade skylt sitt ansikte; och konungen klagade med hög röst: »Min son Absalom! Absalom, min son, min son!» 2 Sam. 18: 33.

5. Då gick Joab in i huset till konungen och sade: »Du kommer i dag alla dina tjänares ansikten att rodna af skam, fastän de i dag hafva räddat både ditt eget lif och dina söners och döttrars lif och dina hustrurs lif och dina bihustrurs lif.

6. Ty du älskar ju dem som hata dig och hatar dem som älska dig. I dag har du nämligen gjort kunnigt, att dina höfvitsmän och tjänare äro intet för dig, ty i dag märker jag, att om Absalom vore vid lif, men alla vi andra i dag hade omkommit, då skulle detta hafva varit dig välbehagligt.

7. Men stå nu upp och gå ut och tala vänligt med dina tjänare; ty jag svär vid Herren, att om du icke gör det, så skall icke en enda man stanna kvar hos dig öfver denna natt, och detta skall för dig blifva en större olycka än alla de olyckor, som hafva öfvergått dig från din ungdom ända till nu.»

8. Då stod konungen upp och satte sig i porten. Och man gjorde kunnigt för allt folket och sade: »Konungen sitter nu i porten.» Då kom allt folket inför konungen. Men Israel hade flytt, hvar och en till sin hydda.

2 Sam. 18: 17.

9. Och allt folket i alla Israels stammar begynte därpå förebrå hvarandra och säga: »Konungen har räddat oss från våra fienders hand och hjälpt oss ifrån filistéernas hand, och nu har han måst fly ur landet för Absalom.

10. Men Absalom, som vi hade smort till konung öfver oss, har blifvit dödad i striden. Hvarför sägen I då icke ett ord om att föra konungen tillbaka?»

11. Under tiden hade konung David sändt bud till prästerna Sadok och Ebjatar och låtit säga: »Talen så till de äldste i Juda: 'Hvarför skolen I vara de sista att hämta konungen tillbaka hem? Ty hvad hela Israel talar har redan kommit för konungen där han bor.

12. I ären ju mina bröder, I ären ju mitt kött och ben. Hvarför skolen I då vara de sista att hämta konungen tillbaka?'

13. Och till Amasa skolen I säga: 'Är du icke mitt kött och ben? Gud straffe mig nu och framgent, om du icke för all din tid skall blifva min härhöfvitsman i Joabs ställe.'»

2 Sam. 17: 25. 1 Krön. 2: 16 f.

14. Härigenom vann han alla Juda mäns hjärtan utan undantag, så att de sände detta budskap till konungen: »Vänd tillbaka, du själf med alla dina tjänare.»

15. Då vände konungen tillbaka och kom till Jordan; men Juda hade kommit till Gilgal för att möta konungen och föra konungen öfver Jordan.

16. Också Simei, Geras son, benjaminiten, som var från Bahurim, skyndade sig och drog ned med Juda män för att möta konung David.

17. Och med honom följde tusen man från Benjamin, äfvensom Siba, hvilken varit tjänare i Sauls hus, jämte hans femton söner och tjugu tjänare. Dessa hade nu hastat ned till Jordan före konungen. 2 Sam. 9: 2, 10. 16: 1 f.

18. Och färjan gick öfver för att öfverföra konungens familj och för att användas efter hans godtfinnande. Men Simei, Geras son, föll ned inför konungen, då han skulle fara öfver Jordan,

19. och sade till konungen: »Må min herre icke tillräkna mig min missgärning och icke tänka på huru illa din tjänare gjorde på den dag, då min herre konungen drog ut från Jerusalem; må konungen icke akta därpå. 2 Sam. 16: 5 f.

20. Ty din tjänare inser, att jag då försyndade mig; därför har jag nu i dag först af hela Josefs hus kommit hit ned för att möta min herre konungen.»

21. Då tog Abisai, Serujas son, till orda och sade: »Skulle icke Simei dödas för detta? Han har ju förbannat Herrens smorde.» 2 Sam. 16: 9.

22. Men David svarade: »Hvad vilien I med mig, I Serujas söner, eftersom I i dag ären mig till hinders? Skulle väl i dag någon dödas i Israel?

Vet jag då icke, att jag i dag har blifvit konung öfver Israel?» 1 Sam. 11: 13.

23. Därefter sade konungen till Simei: »Du skall icke dö.» Och konungen gaf honom sin ed därpå.

1 Kon. 2: 8 f., 36 f.

24. Mefiboset, Sauls son, hade ock farit ned för att möta konungen. Han hade hvarken ansat sina fötter eller sitt skägg, ej heller hade han låtit två sina kläder allt ifrån den dag, då konungen drog bort, ända till den dag, då han kom igen i frid.

25. Då han nu kom till Jerusalem för att möta konungen, sade konungen till honom: »Hvarför följde du icke med mig, Mefiboset?»

26. Han svarade: »Min herre konung, min tjänare bedrog mig. Ty din tjänare sade: 'Jag vill sadla min åsna och sätta mig på den och så begifva mig till konungen'; din tjänare är ju halt.

27. Men han har förtalat din tjänare hos min herre konungen. Min herre konungen är ju dock såsom Guds ängel; så gör nu hvad dig täckes.

2 Sam. 14: 17, 20. 16: 1 f.

28. Ty hela min faders hus förtjänade intet annat än döden af min herre konungen, och likväl insatte du din tjänare bland dem som få äta vid ditt bord. Hvad har jag då rätt att ytterligare begära, och hvarom kan jag väl ytterligare ropa till konungen?»

2 Sam. 9: 10 f.

29. Konungen sade till honom: »Hvarför ordar du ytterligare härom? Jag säger, att du och Siba skolen dela jordagodset.» 2 Sam. 16: 4.

30. Då sade Mefiboset till konungen: »Han må gärna taga alltsammans, sedan nu min herre konungen har kommit hem igen i frid.»

31. Gileaditen Barsillai hade ock farit ned från Rogelim och drog därpå med konungen till Jordan för att få ledsaga honom öfver Jordan. 2 Sam. 17: 27 f.

32. Barsillai var då mycket gammal: åttio år. Han hade sörjt för konungens behof, medan denne uppehöll sig i Mahanaim, ty han var en mycket rik man. 1 Kon. 2: 7.

33. Konungen sade nu till Barsillai: »Du skall draga med mig, så skall jag sörja för dina behof hemma hos mig i Jerusalem.»

34. Men Barsillai svarade konungen: »Huru många år kan jag väl ännu hafva att lefva, att jag skulle följa med konungen upp till Jerusalem?

35. Jag är nu åttio år gammal; kan jag då känna skillnad mellan bättre och sämre, eller har väl din tjänare någon smak för hvad jag äter eller för hvad jag dricker? Eller kan jag ännu njuta af att höra sångare och sångerskor sjunga? Hvarför skulle din tjänare då ytterligare blifva min herre konungen till besvär?

36. Allenast för en stund vill din tjänare fara med konungen öfver Jordan. Hvarför skulle väl konungen gifva mig en sådan vedergällning?

37. Låt din tjänare vända tillbaka, så att jag får dö i min stad, där jag har min faders och min moders graf. Men se, här är din tjänare Kimham, låt honom få draga med min herre konungen; och gör för honom hvad dig täckes.»

38. Då sade konungen: »Så må Kimham draga med mig, och jag skall göra för honom hvad du vill. Och allt hvad du begär af mig skall jag göra dig.»

39. Därpå gick allt folket öfver Jordan, och konungen själf gick också öfver. Och konungen kysste Barsillai och tog afsked af honom. Sedan vände denne tillbaka hem igen.

40. Så drog nu konungen till Gilgal, och Kimham drog med honom, så ock allt Juda folk. Och de jämte hälften af Israels folk förde konungen dit öfver.

41. Men då kommo alla öfriga Israels män till konungen och sade till honom: »Hvarför hafva våra bröder, Juda män, fått hemligen bemäktiga sig dig och föra konungen och hans familj tillika med alla Davids män öfver Jordan?»

42. Alla Juda män svarade Israels män: »Konungen står ju oss närmare; hvarför vredgens I då häröfver? Hafva vi lefvat på konungen eller skaffat oss någon vinning genom honom?»

43. Då svarade Israels män Juda män och sade: »Tio gånger större del än I hafva vi i den som är konung, alltså ock i David. Hvarför hafven I då ringaktat oss? Och voro icke vi de som först talade om att hämta vår konung tillbaka?» Men Juda män läto ännu hårdare ord falla än Israels män.

2 Sam. 5: 1 f.

20 Kapitlet.

Sebas uppror. Joabs mordiska falskhet mot Amasa. Sebas död. Davids ämbetsmän.

Nu fanns där af en händelse en illasinnad man vid namn Seba, Bikris

son, en benjaminit. Denne stötte i basun och sade: »Vi hafva ingen del i David och ingen arfslott i Isais son. Israel drage hem, hvar och en till sin hydda.» 1 Kon. 12: 16.

2. Då öfvergåfvo alla Israels män David och följde Seba, Bikris son; men Juda män höllo sig till sin konung och följde honom från Jordan ända till Jerusalem.

3. Så kom David hem igen till Jerusalem. Och konungen tog då de tio bihustrurna, som han hade lämnat kvar för att vakta huset, och insatte dem i ett särskildt hus att där förvaras; och han gaf dem underhåll, men gick icke in till dem. Där förblefvo de nu instängda till sin dödsdag och lefde såsom änkor, så länge de lefde. 2 Sam. 15: 16. 16: 21 f.

4. Och konungen sade till Amasa: »Uppbåda åt mig Juda män inom tre dagar och inställ dig sedan själf här.» 2 Sam. 19: 13.

5. Så gick då Amasa åstad för att uppbåda Juda; men han dröjde utöfver den tid, som hade blifvit honom förelagd.

6. Då sade David till Abisai: »Nu kommer Seba, Bikris son, att göra oss mera ondt än Absalom. Tag du din herres tjänare och sätt efter honom, på det att han icke må bemäktiga sig några befästa städer och tillfoga oss för stor skada.»

7. Alltså drogo Joabs män tillika med keretéerna och peletéerna och alla hjältarna ut efter honom; de drogo ut från Jerusalem för att sätta efter Seba, Bikris son.

8. Men när de hade hunnit till den stora stenen vid Gibeon, kom Amasa emot dem. Joab var då klädd i lifrocken, som plägade utgöra hans dräkt, och ofvanpå den hade han ett bälte med ett svärd i skidan, bundet öfver hans länder; men när han gick fram, föll det ut.

9. Och Joab sade till Amasa: »Står det väl till med dig, min broder?» Därvid fattade Joab Amasa i skägget med högra handen såsom för att kyssa honom.

10. Och då Amasa icke tog sig till vara för svärdet, som Joab nu hade i sin hand, gaf denne honom en stöt i underlifvet, så att hans inälfvor runno ut på jorden. Så dog han, utan att den andre behöfde gifva honom någon ytterligare stöt. Därefter fortsatte Joab och hans broder Abisai att förfölja Seba, Bikris son. 2 Sam. 3: 27. 1 Kon. 2: 5.

11. Men en af Joabs tjänare stod kvar där bredvid och ropade: »Hvar och en som är Joab tillgifven och som vill hålla med David, han följe efter Joab.»

12. Nu låg Amasa sölad i sitt blod midt på vägen; och mannen såg, att allt folket stannade. Då förde han Amasa undan från vägen in på åkern och kastade ett kläde öfver honom, eftersom han såg, huru alla de som kommo där förbi stannade.

13. Så snart han så var bortskaffad från vägen, drogo alla förbi och följde Joab för att jaga efter Seba, Bikris son.

14. Denne drog emellertid genom alla Israels stammar till Abel och Bet-Maaka och genom hela Habberim; och folk samlade sig och följde honom ända dit in.

15. Men de kommo och belägrade honom där i Abel vid Bet-Hammaaka och kastade upp mot staden en vall, som reste sig inemot yttermuren. Och allt Joabs folk arbetade på att förstöra muren och kullstörta den.

16. Då ropade en klok kvinna från staden: »Hören, hören! Sägen till Joab, att han kommer hit, så att jag får tala med honom.»

17. När han då kom fram till kvinnan, frågade hon: »Är du Joab?» Han svarade: »Ja.» Hon sade till honom: »Hör din tjänarinnas ord.» Han svarade: »Jag hör.»

18. Då sade hon: »Fordom plägade man tala så: 'I Abel skall man fråga till råds'; sedan kunde man utföra sin sak.

19. Vi äro de fridsammaste och trognaste i Israel, och du söker att förgöra en stad, som är en moder i Israel. Hvarför vill du förstöra Herrens arfvedel?»

20. Joab svarade och sade: »Bort det, bort det, att jag skulle vilja förstöra och fördärfva!

21. Det är icke så, utan en man från Efraims bergsbygd vid namn Seba, Bikris son, har upprest sig mot konung David; utlämnen allenast honom, så vill jag draga bort ifrån staden.» Kvinnan svarade Joab: »Hans hufvud skall strax blifva utkastadt till dig öfver muren.»

22. Sedan vände sig kvinnan med sitt kloka råd till allt folket, och de höggo hufvudet af Seba, Bikris son, och kastade ut det till Joab. Då stötte denne i basunen, och de skingrade sig och drogo bort ifrån staden, hvar och en

till sin hydda. Och Joab vände sig tillbaka till konungen i Jerusalem.

23. Joab hade nu befälet öfver hela krigshären i Israel, och Benaja, Jojadas son, hade befälet öfver keretéerna och peletéerna.

2 Sam. 8: 16 f. 1 Kon. 4: 2 f. 1 Krön. 18: 16 f.

24. Adoram hade uppsikten öfver de allmänna arbetena, och Josafat, Ahiluds son, var kansler.

25. Seja var sekreterare, och Sadok och Ebjatar voro präster.

26. Dessutom var ock jairiten Ira präst hos David.

21 Kapitlet.

Treårig hungersnöd. Försoning för Sauls blodsdåd mot gibeoniterna. Strider med filistéerna.

Men under Davids tid uppstod en hungersnöd, som varade oafbrutet i tre år; då frågade David inför Herrens ansikte därom. Herren svarade: »För Sauls och hans blodbefläckade hus' skull sker detta, därför att han dödade gibeoniterna.» 4 Mos. 27: 21.

2. Då kallade konungen till sig gibeoniterna och talade med dem. Men gibeoniterna voro icke israeliter, utan en kvarleva af amoréerna; och fastän Israels barn hade gifvit dem sin ed, hade Saul, i sin nitälskan för Israels barn och för Juda, försökt att nedgöra dem. Jos. 9: 15, 19.

3. David sade nu till gibeoniterna: »Hvad skall jag göra för eder, och hvarmed skall jag bringa försoning, att I mån välsigna Herrens arfvedel?»

4. Gibeoniterna svarade honom: »Vi fordra icke silfver och guld af Saul och hans hus, ej heller hafva vi rätt att döda någon man i Israel.» Han frågade: »Hvad begären I då att jag skall göra för eder?»

5. De svarade konungen: »Den man, som ville förgöra oss och som stämplade mot oss, för att vi skulle blifva utrotade och icke mera hafva bestånd någonstädes inom Israels land,

6. af hans söner må sju utlämnas till oss, att vi må upphänga dem för Herren i Sauls, Herrens utvaldes, Gibea.» Konungen sade: »Jag skall utlämna dem.» 4 Mos. 25: 4.

7. Men konungen skonade Mefiboset, Sauls son, Jonatans son, för den ed vid Herren, som de, David och Jonatan, Sauls son, hade svurit hvarandra.

1 Sam. 18: 3 f. 20: 15 f., 23, 42. 23: 18.

8. Däremot tog konungen de två söner, Armoni och Mefiboset, som Rispa, Ajas dotter, hade födt åt Saul, samt de fem söner, som Mikal, Sauls dotter, hade födt åt meholatiten Adriel, Barsillais son, 1 Sam. 18: 19. 2 Sam. 3: 7.

9. och öfverlämnade dem åt gibeoniterna, och dessa upphängde dem på berget inför Herren, så att de omkommo, alla sju på en gång. Och det var under de första skördedagarna, då kornskörden begynte, som de så blefvo dödade.

10. Då tog Rispa, Ajas dotter, sin sorgdräkt och hade den till sitt läger ofvanpå klippan från det att skörden begynte, ända till dess att vattnet strömmade ned öfver dem från himmelen; och hon tillstadde icke himmelens fåglar att slå ned på dem om dagen, ej heller markens vilda djur att göra det om natten.

11. Då det nu blef berättadt för David hvad Rispa, Ajas dotter, Sauls bihustru, hade gjort,

12. gick David åstad och hämtade Sauls och hans son Jonatans ben från borgarna i Jabes i Gilead, ty dessa hade hemligen borttagit deras kroppar från den öppna platsen i Bet-San, där filistéerna hade hängt upp dem, när filistéerna hade slagit Saul på Gilboa.

1 Sam. 31: 11 f.

13. Och då han hade fört Sauls och hans son Jonatans ben upp därifrån, hopsamlade man ock de upphängdas ben.

14. Sedan begrof man Sauls och hans son Jonatans ben i Benjamins land i Sela, i hans fader Kis' graf; och man gjorde allt hvad konungen hade bjudit. Och därefter hörde Gud landets bön.

Jos. 18: 28.

15. Åter uppstod krig mellan filistéerna och Israel. Och David drog ned med sitt folk, och de stridde mot filistéerna. Men David blef trött;

16. och Jisbo-Benob, en af rafaéernas afkomlingar, hvilkens lans vägde tre hundra siklar koppar och som var iklädd en ny rustning, tänkte då slå ihjäl David.

17. Men Abisai, Serujas son, kom honom till hjälp och slog filistéen till döds. Då svuro Davids män honom en ed och sade: »Du skall icke mer draga ut med oss i striden, att du icke må utsläcka Israels lampa.» 2 Sam. 18: 3.

1 Kon. 11: 36. 15: 4. 2 Kon. 8: 19. Ps. 132: 17.

18. Därefter stod åter en strid med filistéerna vid Gob; husatiten Sibbekai slog då Saf, en af rafaéernas afkomlingar. 1 Krön. 20: 4.

19. Åter stod en strid med filistéerna vid Gob; Elhanan, Jaare-Oregims son, betlehemiten, slog då gatiten Goljat, som hade ett spjut, hvars skaft liknade en väfbom. 1 Sam. 17: 7. 1 Krön. 20: 5.

20. Åter stod en strid vid Gat. Där var en reslig man, som hade sex fingrar på hvar hand och sex tår på hvar fot, eller sammanräknadt tjugufyra; han var ock en afkomling af rafaéerna.

21. Denne försmädade Israel; då blef han slagen af Jonatan, son till Simeai, Davids broder.

1 Sam. 16: 9. 2 Sam. 13: 3. 1 Krön. 2: 13.

22. Dessa fyra voro afkomlingar af rafaéerna i Gat; och de föllo för Davids och hans tjänares hand.

22 Kapitlet.

David prisar Herrens frälsande segerkraft.

Och David talade till Herren denna sångs ord på den tid, då Herren hade räddat honom från alla hans fienders hand och från Sauls hand.

Ps. 18: 1 f.

2. Han sade: Herre, du mitt bergfäste, min borg, och min räddare,

5 Mos. 32: 4.

3. Gud, du min klippa, till hvilken jag tager min tillflykt, min sköld och min frälsnings horn, mitt värn och min tillflykt, min frälsare, du som frälsar mig från våldet!

Ps. 3: 4. 144: 2. Luk. 1: 69. Hebr. 2: 13.

4. Herren, den högtlofvade, åkallar jag, och från mina fiender blifver jag frälst. Ps. 146: 2.

5. Ty dödens bränningar omhvärfde mig, fördärfvets strömmar förskräckte mig; Ps. 55: 5.

6. dödsrikets band omslöto mig, dödens snaror föllo öfver mig. Ps. 116: 3.

7. Men jag åkallade Herren i min nöd, ja, jag gick med min åkallan till min Gud. Och han hörde från sitt tempel min röst, och mitt rop kom till hans öron. Ps. 3: 5. Jon. 2: 3 f.

8. Då skalf jorden och bäfvade, himmelens grundvalar darrade; de skakades, ty hans vrede var upptänd. Ps. 68: 9.

9. Rök steg upp från hans näsa och förtärande eld från hans mun; eldsglöd ljungade från honom.

2 Mos. 19: 18. 24: 17. 5 Mos. 4: 24. 32: 22.

10. Och han sänkte himmelen och for ned, och töcken var under hans fötter.

11. Han for på keruben och flög, han syntes på vindens vingar.

Ps. 99: 1. 104: 3. Hos. 9: 8.

12. Och han gjorde mörker till en hydda, som omslöt honom: vattenhopar, tjocka moln. Ps. 97: 2. Jes. 45: 15. 50: 3.

13. Ur glansen framför honom ljungade eldsglöd.

14. Herren dundrade från himmelen, den Högste lät höra sin röst. Ps. 29: 3.

15. Han sköt pilar och förskingrade dem, ljungeld och förvirrade dem.

1 Sam. 7: 10. Ps. 148: 6.

16. Hafvets bäddar kommo i dagen, jordens grundvalar blottades, för Herrens näpst, för hans vredes stormvind.

17. Han räckte ut sin hand från höjden och fattade mig, han drog mig upp ur de stora vattnen.

Ps. 32: 6. 69: 2 f. 144: 7.

18. Han räddade mig från min starke fiende, från mina ovänner, ty de voro mig öfvermäktiga. 1 Sam. 23: 1 f.

19. De öfverföllo mig på min olyckas dag, men Herren blef mitt stöd.

20. Han förde mig ut på rymlig plats; han räddade mig, ty han hade behag till mig.

21. Herren lönar mig efter min rättfärdighet; han vedergäller mig efter mina händers renhet.

Job 22: 30. Ps. 17: 1.

22. Ty jag höll Herrens vägar och afföll icke från min Gud i ogudaktighet;

23. nej, alla hans rätter hade jag för ögonen, och från hans stadgar vek jag icke af.

24. Så var jag ostrafflig för honom och tog mig till vara för missgärning.

1 Kon. 14: 8. 15: 5.

25. Därför vedergälde mig Herren efter min rättfärdighet, efter min renhet inför hans ögon. 1 Sam. 26: 23 f.

26. Mot den fromme bevisar du dig from, mot en ostrafflig hjälte bevisar du dig ostrafflig.

27. Mot den rene bevisar du dig ren, men mot den vränge bevisar du dig afvog. 3 Mos. 26: 23 f. Ords. 3: 34. Hos. 7: 27.

28. Och du frälsar ett betryckt folk, men dina ögon äro emot de stolta, så att du förnedrar dem.

Dan. 4: 34. Luk. 1: 51 f.

29. Ja, du, Herre, är min lampa; ty Herren gör mitt mörker ljust.

Ps. 112: 4.

30. Ja, med dig kan jag nedslå härskaror, med min Gud stormar jag murar. Ps. 60: 14. Fil. 4: 13.

31. Guds väg är ostrafflig; Herrens tal är luttradt. Han är en sköld för alla som taga sin tillflykt till honom.

Ps. 12: 7. Ords. 30: 5.

32. Ty hvem är Gud förutom Herren, och hvem är en klippa förutom vår Gud? 5 Mos. 4: 35.

32: 39. 1 Sam. 2: 2. Jes. 43: 11. 44: 6, 8.

33. Gud, du som var mitt starka värn och ledde den ostraffligе på hans väg,

34. du som gjorde hans fötter såsom hindens och ställde mig på mina höjder, Hab. 3: 19.

35. du som lärde mina händer att strida och mina armar att spänna kopparbågen! Ps. 144: 1.

36. Du gaf mig din frälsnings sköld, och din bönhörelse gjorde mig stor;

37. du skaffade rum för mina steg, där jag gick, och mina fötter vacklade icke. Ps. 17: 5. 31: 9.

38. Jag förföljde mina fiender och förgjorde dem; jag vände icke tillbaka, förrän jag hade gjort ände på dem.

39. Ja, jag gjorde ände på dem och slog dem, så att de icke mer reste sig; de föllo under mina fötter.

40. Du omgjordade mig med kraft till striden, du nedböjde mina motståndare under mig.

41. Mina fiender dref du på flykten för mig, jag förgjorde dem som hatade mig.

42. De sågo sig omkring, men det fanns ingen som frälste; efter Herren, men han svarade dem icke. Joh. 9: 31.

43. Och jag sönderstötte dem till stoft på jorden, jag sönderkrossade och förtrampade dem såsom orenlighet på gatan.

44. Du räddade mig ur mitt folks strider, du bevarade mig till att blifva ett hufvud öfver hedningar; folkslag, som jag icke kände, blefvo mina tjänare.

45. Främlingar visade mig underdånighet; vid blotta ryktet hörsammade de mig. 5 Mos. 33: 29.

46. Ja, främlingarnas mod vissnade bort; de omgjordade sig och öfvergåfvo sina borgar.

47. Herren lefver! Lofvad vare min klippa, ja, upphöjd vare Gud, min frälsnings klippa!

48. Gud, som har gifvit mig hämnd och lagt folken under mig;

49. du som har fört mig ut från mina fiender och upphöjt mig öfver mina motståndare, räddat mig från våldets man!

50. Fördenskull, Herre, vill jag tacka dig bland hedningarna och lofsjunga ditt namn. Rom. 15: 9.

51. Ty du gifver din konung stor seger och gör nåd mot din smorde, mot David och hans säd till evig tid. 2 Sam. 7: 8 f.

23 Kapitlet.

Davids sista ord. Förteckning på hans hjältar.

Dessa voro Davids sista ord: Så säger David, Isais son, så säger den man, som blef högt upphöjd, Jakobs Guds smorde, Israels ljuflige sångare:

2. Herrens ande har talat med mig, och hans ord är på min tunga; Matt. 22: 43. Apg. 1: 16.

3. Israels Gud har så sagt, Israels klippa har talat till mig: »Den som råder öfver människorna rätt, den som råder i Guds fruktan,

4. han är lik morgonens ljus, då solen går upp, en morgon utan moln, när jorden grönskar af solsken efter regn.» Job 22: 28. Ps. 97: 11.

5. Ja, är det icke så med mitt hus inför Gud? Han har ju upprättat med mig ett evigt förbund, i allo stadgadt och betryggadt. Ja, allt slags frälsning och glädje skall han för visso låta uppväxa åt mig. 2 Sam. 7: 12 f.

6. Men de onda äro allesammans lika bortkastade törnen, som man icke vill taga i med handen.

7. Och måste man röra vid dem, så rustar man sig med järn och spjutskaft; sedan bränner man upp dem i eld på stället.

8. Dessa äro namnen på Davids hjältar: Joseb-Bassebet, en takemonit, den förnämste bland kämparna, han som svängde sitt spjut öfver åtta hundra, som blifvit slagna på en gång. 1 Krön. 11: 10 f.

9. Och näst honom kom Eleasar, son till Dodi, son till en ahoait. Han var en af de tre hjältar, som voro med David, när de försmädades af filistéerna, hvilka hade församlat sig där till strid; Israels män drogo sig då tillbaka. 1 Krön. 27: 4.

10. Men han höll stånd och högg på filistéerna, till dess att hans hand blef så trött, att den var såsom faststelnad vid svärdet; och Herren förskaffade så en stor seger på den dagen. Sedan hade folket allenast att vända om och följa med honom för att plundra.

11. Och efter honom kom Samma, son till Age, en hararit. En gång hade filistéerna församlat sig till en hel skara, och där var ett åkerstycke, fullt

med linsärter. Och folket flydde för filistéerna.

12. Då ställde han sig midt på åkerstycket och försvarade det och slog filistéerna; och Herren förskaffade så en stor seger.

13. En gång drogo tre af de trettio förnämsta männen ned och kommo vid skördetiden till David vid Adullams grotta, medan en skara filistéer var lägrad i Refaimsdalen.

1 Sam. 22: 1. 2 Sam. 5: 18.

14. Men David var då på borgen, under det att en filisteisk utpost fanns i Bet-Lehem.

15. Och David greps af lystnad och sade: »O att någon ville gifva mig vatten att dricka från brunnen vid Bet-Lehems stadsport!»

16. Då bröto de tre hjältarna sig igenom filistéernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid Bet-Lehems stadsport och togo så och buro det till David. Men han ville icke dricka det, utan utgöt det såsom ett drickoffer åt Herren.

17. Han sade nämligen: »Bort det, Herre, att jag skulle göra detta! Skulle jag dricka de mäns blod, som gingo åstad med fara för sina lif?» Och han ville icke dricka det. Sådant hade de tre hjältarna gjort.

18. Abisai, broder till Joab, Serujas son, var den förnämste af tre andra; han svängde en gång sitt spjut öfver tre hundra, som blifvit slagna. Och han hade ett stort namn bland de tre.

19. Han var visserligen mera ansedd än någon annan i detta tretal, och han var de andras höfvitsman, men upp till de tre första kom han dock icke.

20. Och Benaja, son till Jojada, som var son till en tapper, segerrik man från Kabseel; han slog de två Arielerna i Moab, och det var han som en snöväderdag steg ned och slog ihjäl lejonet i brunnen.

21. Han slog ock ihjäl den egyptiske mannen, som var så ansenlig. Fastän egyptiern hade ett spjut i handen, gick han ned mot honom, väpnad allenast med sin staf. Och han ryckte spjutet ur egyptierns hand och dräpte honom med hans eget spjut.

22. Sådant hade Benaja, Jojadas son, gjort. Och han hade ett stort namn bland de tre hjältarna.

23. Han var mera ansedd än någon af de trettio, men upp till de tre första kom han icke. Och David insatte honom i sin lifvakt.

24. Till de trettio hörde: Asael, Joabs broder; Elhanan, Dodos son, från Bet-Lehem; 1 Krön. 27: 7.

25. haroditen Samma; haroditen Elika;

26. peletiten Heles; tekoaiten Ira, Ickes' son; 1 Krön. 27: 9 f.

27. anatotiten Abieser; husatiten Mebunnai;

28. ahoaiten Salmon; netofatiten Maharai; 1 Krön. 27: 13.

29. netofatiten Heleb, Baanas son; Ittai, Ribais son, från Gibea i Benjamins barns stam;

30. Benaja, en pirgatonit; Hiddai från Gaas' dalar; 1 Krön. 27: 14.

31. arabatiten Abi-Albon; barhumiten Asmavet;

32 saalboniten Eljaheba; Bene-Jasen; Jonatan;

33. harariten Samma; arariten Ahiam, Sarars son;

34. Elifelet, son till Ahasbai, maakatitens son; giloniten Eliam, Ahitofels son; 2 Sam. 15: 12.

35. Hesro från Karmel; arabiten Paarai;

36. Jigeal, Natans son, från Soba; gaditen Bani;

37. ammoniten Selek; beerotiten Naharai, vapendragare åt Joab, Serujas son;

38. jeteriten Ira; jeteriten Gareb;

39. hetéen Uria. Tillsammans utgjorde de trettiosju. 2 Sam. 11: 3, 6 f.

24 Kapitlet.

Folkräkning. Pest. Altaret på Araunas loge.

Men Herrens vrede upptändes åter mot Israel, så att han uppeggade David mot dem och sade: »Gå åstad och räkna Israel och Juda.» 1 Krön. 21: 1 f.

2. Då sade konungen till Joab, höfvitsmannen för hans här: »Far igenom alla Israels stammar, från Dan ända till Beer-Seba, och anställen en folkräkning, att jag må få veta huru stor folkmängden är.» 2 Mos. 30: 12 f. Dom. 20: 1.

3. Joab svarade konungen: »Må Herren, din Gud, föröka detta folk hundrafaldt, huru talrikt det än är, och må min herre konungen få se detta med egna ögon. Men hvarför har min herre konungen fått lust till sådant?»

4. Likväl blef konungens befallning gällande, trots Joab och härens andra höfvitsmän; alltså drog Joab jämte härens andra höfvitsmän ut i konungens tjänst för att anställa folkräkning i Israel.

5. Och de gingo öfver Jordan och lägrade sig vid Aroer, på högra sidan

om staden i Gads dal och åt Jaeser till. 5 Mos. 3: 16. Jos. 13: 16.

6. Därifrån kommo de till Gilead och Tatim-Hodsis land; sedan kommo de till Dan-Jaan och så rundt omkring till Sidon.

7. Därefter kommo de till Tyrus' befästningar och till hivéernas och kanaanéernas alla städer; slutligen drogo de till Beer-Seba i Juda sydland.

8. Och sedan de så hade farit igenom hela landet, kommo de efter nio månader och tjugu dagar hem till Jerusalem.

9. Och Joab uppgaf för konungen, hvilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel funnos åtta hundra tusen stridbara, svärdbeväpnade män, och Juda män voro fem hundra tusen.

1 Krön. 27: 24.

10. Men Davids samvete slog honom, sedan han hade låtit räkna folket, och David sade till Herren: »Jag har syndat storligen i hvad jag har gjort; men tillgif nu, Herre, din tjänares missgärning, ty jag har handlat mycket dåraktigt.» 2 Sam. 12: 13.

11. Då nu David stod upp om morgonen, hade Herrens ord kommit till profeten Gad, Davids siare;

1 Sam. 9: 9. 22: 5.

12. han hade sagt: »Gå och tala till David: Så säger Herren: Tre ting förelägger jag dig; utväljat dig ett af dem, hvilket du vill att jag skall göra.»

13. Då gick Gad in till David och förkunnade detta för honom. Han sade till honom: »Vill du, att hungersnöd under sju år skall komma i ditt land? Eller att du i tre månader skall nödgas fly för dina ovänner, medan de förfölja dig? Eller att pest i tre dagar skall hemsöka ditt land? Betänk nu och eftersinna, hvilket svar jag skall gifva honom som har sändt mig.»

Jer. 29: 17. Hes. 6: 11 f.

14. David svarade Gad: »Jag är i stor vånda. Men låt oss då falla i Herrens hand, ty hans barmhärtighet är stor; i människohand vill jag icke falla.» Syr. 2: 23.

15. Så lät då Herren pest komma i Israel, från morgonen intill den bestämda tiden; därunder dogo af folket, ifrån Dan ända till Beer-Seba, sjuttio tusen män.

16. Men då ängeln räckte ut sin hand öfver Jerusalem för att fördärfva det, ångrade Herren det onda, och han sade till ängeln, folkets fördärfvare: »Det är nog; drag nu din hand tillbaka.» Och Herrens ängel var då vid jebuséen Araunas loge.

17. Men när David fick se ängeln, som slog folket, sade han till Herren så: »Det är ju jag som har syndat, det är jag som har gjort illa; men dessa, min hjord, hvad hafva de gjort? Må din hand vända sig mot mig och min faders hus.» 4 Mos. 16: 22.

18. Och Gad kom till David samma dag och sade till honom: »Gå åstad och res upp ett altare åt Herren på jebuséen Araunas loge.»

19. Och David gick åstad efter Gads ord, såsom Herren hade bjudit.

20. Då nu Arauna blickade ut och fick se, att konungen och hans tjänare kommo till honom, gick han ut och föll ned till jorden på sitt ansikte för konungen.

21. Och Arauna sade: »Hvarför kommer min herre konungen till sin tjänare?» David svarade: »För att köpa logen af dig och där bygga upp ett altare åt Herren, att hemsökelsen må upphöra bland folket.»

22. Då sade Arauna till David: »Min herre konungen tage och offre hvad honom täckes. Se här äro fäkreaturen till brännoffer och här är tröskvagnen jämte fäkreaturens ok till ved.

23. Alltsammans, o konung, gifver Arauna åt konungen.» Och Arauna sade ytterligare till konungen: »Må Herren, din Gud, vara dig nådig.»

24. Men konungen svarade Arauna: »Nej, jag vill köpa det af dig för ett bestämdt pris; ty jag vill icke offra åt Herren, min Gud, brännoffer, som jag har fått för intet.» Så köpte då David logen och fäkreaturen för femtio siklar silfver.

25. Och David byggde där ett altare åt Herren och offrade brännoffer och tackoffer. Och Herren lyssnade till landets bön, och hemsökelsen upphörde bland Israel. 1 Krön. 22: 1. 2 Krön. 3: 1.

Första Konungaboken.

1 Kapitlet.

Abisag från Sunem hos konung David. Adonias försök att upphäfva sig till konung. Salomo Davids efterträdare på tronen.

Konung David var nu gammal och kommen till hög ålder, och ehuru man höljde täcken öfver honom, kunde han dock icke hålla sig varm.

2. Då sade hans tjänare till honom: »Må man för min herre konungens räkning uppsöka en ung kvinna, en jungfru, att hon må blifva konungens tjänarinna och sköta honom. Om hon får ligga i din famn, så blifver min herre konungen varm.»

3. Så sökte de då öfver hela Israels land efter en skön flicka; och de funno Abisag från Sunem och förde henne till konungen.

4. Hon var en mycket skön flicka, och hon skötte nu konungen och betjänade honom, men konungen hade intet umgänge med henne.

5. Men Adonia, Haggits son, hof sig upp och sade: »Det är jag som skall blifva konung.» Och han skaffade sig vagnar och ryttare, därtill ock femtio man, som löpte framför honom.

2 Sam. 3: 4. 15: 1. 1 Krön. 3: 2.

6. Hans fader hade aldrig velat bedröfva honom med att säga: »Hvarför gör du så?» Han var ock mycket fager; och hans moder hade födt honom näst efter Absalom. 2 Sam. 14: 25.

7. Och han begynte underhandla med Joab, Serujas son, och med prästen Ebjatar, och dessa slöto sig till Adonia och voro honom behjälpliga.

1 Kon. 2: 22, 28.

8. Men prästen Sadok och Benaja, Jojadas son, samt profeten Natan, Simei, Rei och Davids hjältar höllo icke med Adonia. 2 Sam. 23: 8 f.

9. Och Adonia slaktade får och fäkreatur och gödkalfvar vid Soheletstenen, som ligger vid Rogelskällan; och han inbjöd dit alla sina bröder, konungens söner, och alla de Juda män, som voro i konungens tjänst.

Jos. 15: 7. 18: 16.

10. Men profeten Natan, Benaja, hjältarna och sin broder Salomo inbjöd han icke.

11. Då sade Natan till Bat-Seba, Salomos moder, sålunda: »Du har väl hört, att Adonia, Haggits son, har blifvit konung, utan att vår herre David vet därom?

12. Välan, jag vill nu gifva dig ett råd, att du må kunna rädda ditt lif och din son Salomos lif.

13. Gå in till konung David och säg till honom: 'Har du icke, min herre konung, själf med ed lofvat din tjänarinna och sagt: 'Din son Salomo skall blifva konung efter mig; han skall sitta på min tron'? Hvarför har då Adonia blifvit konung?'

14. Och medan du ännu är där och talar med konungen, skall jag efter dig komma in och bekräfta dina ord.»

15. Så gick då Bat-Seba in till konungen, i kammaren. Konungen var nu mycket gammal; och Abisag från Sunem betjänade konungen.

16. Och Bat-Seba bugade sig och föll ned för konungen. Då frågade konungen: »Hvad önskar du?»

17. Hon sade till honom: »Min herre, du har ju själf lofvat din tjänarinna med en ed vid Herren, din Gud: 'Din son Salomo skall blifva konung efter mig; han skall sitta på min tron.'

18. Men se, nu har Adonia blifvit konung, fastän du, min herre konung, ännu icke vet det.

19. Och han har slaktat tjurar och gödkalfvar och får i myckenhet, och han har inbjudit alla konungens söner och prästen Ebjatar och härhöfvitsmannen Joab; men din tjänare Salomo har han icke inbjudit.

20. På dig, min herre konung, äro nu hela Israels ögon riktade, i förväntan att du skall kungöra för dem, hvem som skall sitta på min herre konungens tron efter honom.

21. Eljest torde hända, att när min herre konungen har gått till hvila hos sina fäder, jag och min son Salomo blifva hållna såsom brottslingar.»

22. Medan hon ännu höll på att tala med konungen, kom profeten Natan.

23. Och man anmälde det för konungen och sade: »Profeten Natan är här.» Då han nu kom inför konungen,

föll han ned till jorden på sitt ansikte för konungen.

24. Och Natan sade: »Min herre konung, är det väl du som har sagt, att Adonia skall blifva konung efter dig och att han skall sitta på din tron?

25. Ty han har i dag gått ned och slaktat tjurar och gödkalfvar och får i myckenhet och har inbjudit alla konungens söner och härhöfvitsmännen och prästen Ebjatar, och de hålla nu på med att äta och dricka hos honom; och de ropa: 'Lefve konung Adonia!'

26. Men mig, din tjänare, och prästen Sadok och Benaja, Jojadas son, och din tjänare Salomo har han icke inbjudit.

27. Kan väl detta hafva utgått från min herre konungen, utan att du har låtit dina tjänare veta, hvem som skall sitta på min herre konungens tron efter honom?»

28. Då svarade konung David och sade: »Kallen hit till mig Bat-Seba.» När hon nu kom inför konungen och stod inför konungen,

29. svor konungen och sade: »Så sant Herren lefver, han som har förlossat mig från all nöd: 2 Sam. 4: 9.

30. såsom jag med ed lofvade dig vid Herren, Israels Gud, då jag sade: 'Din son Salomo skall blifva konung efter mig; han skall sitta på min tron i mitt ställe', så will jag denna dag göra.»

31. Då bugade sig Bat-Seba, med ansiktet mot jorden, och föll ned för konungen och sade: »Må min herre, konung David, lefva evinnerligen!»

32. Och konung David sade: »Kallen till mig prästen Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas son.» Då de nu kommo inför konungen,

33. sade konungen till dem: »Tagen eder herres tjänare med eder och sätten min son Salomo på min egen mulåsna och fören honom med till Gihon.

2 Krön. 32: 30. 33: 14.

34. Där må prästen Sadok och profeten Natan smörja honom till konung öfver Israel; sedan skolen I stöta i basun och ropa: 'Lefve konung Salomo!'

35. Därefter skolen I följa honom hit upp, och när han kommer hit, skall han sätta sig på min tron, och så skall han vara konung i mitt ställe. Ty det är honom jag har förordnat att vara furste öfver Israel och Juda.»

36. Då svarade Benaja, Jojadas son, konungen och sade: »Amen! Så bjude ock Herren, min herre konungens Gud.

37. Såsom Herren har varit med min herre konungen, så vare han ock med Salomo. Ja, må han göra hans tron ännu mäktigare än min herres, konung Davids, tron.»

38. Så gingo nu prästen Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas son, dit ned, jämte keretéerna och peleteérna, och satte Salomo på konung Davids mulåsna och förde honom till Gihon. 2 Sam. 8: 18. 1 Krön. 18: 17.

39. Och prästen Sadok tog oljehornet ur tältet och smorde Salomo. Därpå stötte de i basun, och allt folket ropade: »Lefve konung Salomo!»

1 Sam. 10: 24. 2 Kon. 11: 12. 1 Krön. 29: 22.

40. Sedan drog allt folket upp efter honom, under det att de blåste på flöjter och visade sin glädje med ett så stort jubel, att jorden kunde rämna af deras rop.

41. Men Adonia och alla de inbjudna, som han hade hos sig, hörde detta, just då de hade slutat att äta. När då Joab hörde basunljudet, sade han: »Hvarför höres detta larm från staden?»

42. Medan han ännu talade, kom Jonatan, prästen Ebjatars son; och Adonia sade: »Kom hit, ty du är en rättskaffens man och har nog ett godt glädjebudskap att förkunna.»

43. Jonatan svarade och sade till Adonia: »Veten för visso, att vår herre, konung David, har gjort Salomo till konung.

44. Och konungen har med honom sändt åstad prästen Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas son, jämte keretéerna och peleteérna, och de hafva satt honom på konungens mulåsna.

45. Sedan hafva prästen Sadok och profeten Natan i Gihon smort honom till konung, och därefter hafva de dragit upp därifrån under jubel, och hela staden har kommit i rörelse. Häraf kommer det buller, som I hafven hört.

46. Salomo sitter nu ock på konungatronen.

47. Vidare hafva konungens tjänare kommit och lyckönskat vår herre, konung David, och sagt: 'Din Gud låte Salomos namn blifva ännu större än ditt namn och hans tron ännu mäktigare än din tron.' Och konungen har tillbedt, där han ligger på sin säng;

48. ja, konungen har sagt sålunda: 'Lofvad vare Herren, Israels Gud, som i dag har satt en efterträdare på min tron, så att jag med egna ögon har fått se det!'»

49. Då blefvo alla de inbjudna, som voro hos Adonia, förskräckta och stodo upp och gingo bort, hvar och en sin väg.

50. Men Adonia fruktade så för Salomo, att han stod upp och gick bort och fattade i hornen på altaret.

2 Mos. 27: 2.

51. Och man berättade för Salomo: »Se, Adonia fruktar för konung Salomo; därför har han fattat i hornen på altaret och sagt: 'Konung Salomo lofve mig i dag med ed, att han icke skall döda sin tjänare med svärd.'»

52. Då sade Salomo: »Om han vill vara en rättskaffens man, så skall icke ett hår af hans hufvud falla till jorden; men om något ondt blifver funnet hos honom, så skall han dö.» 1 Sam. 14: 45.

53. Därefter sände konung Salomo åstad och lät föra honom bort ifrån altaret; och han kom och föll ned för konung Salomo. Då sade Salomo till honom: »Gå hem till ditt.»

2 Kapitlet.

Davids sista ord till Salomo. Hans död och begrafning. Adonias, Ebjatars, Joabs och Simeis straff.

Då nu tiden tillstundade, att David skulle dö, bjöd han sin son Salomo och sade:

2. »Jag går nu all världens väg; så var du frimodig och blif en man.

Jos. 23: 14.

3. Och håll hvad Herren, din Gud, bjuder dig hålla, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och rätter och vittnesbörd, såsom det är skrifvet i Moses lag, på det att du må hafva framgång i allt hvad du gör och öfveralit, dit du vänder dig;

5 Mos. 17: 18 f. 29: 9. Jos. 1: 7 f. 23: 6.

4. på det att Herren må uppfylla sitt ord, som han talade till mig, då han sade: 'Om dina barn hafva akt på sin väg, så att de vandra inför mig i trohet och af allt sitt hjärta och af all sin själ, då' — sade han — 'skall på Israels tron aldrig saknas en afkomling af dig.' 2 Sam. 7: 12 f. Ps. 132: 11 f.

5. Vidare: du vet väl, hvad Joab, Serujas son, har gjort mot mig, hvad han gjorde mot de två härhöfvitsmännen i Israel, Abner, Ners son, och Amasa, Jeters son, huru han dräpte dem, så att han, likasom hade det varit krig, utgöt blod i fredstid och lät, likasom hade det varit krig, blod komma på bältet, som han hade omkring sina länder, och på skorna, som han hade på sina fötter. 2 Sam. 3: 27. 20: 9 f.

6. Så gör nu efter din vishet och låt icke hans gråa hår få med frid fara ned i dödsriket.

7. Men med gileaditen Barsillais söner skall du göra barmhärtighet, så att de få vara med bland dem som äta vid ditt bord; ty på sådant sätt bemötte de mig, då jag flydde för din broder Absalom. 2 Sam. 17: 27 f. 19: 31 f.

8. Vidare har du hos dig Simei, Geras son, benjaminiten från Bahurim, som för ut mot mig i grufliga förbannelser på den dag, då jag gick till Mahanaim, men som sedan kom ned till Jordan mig till mötes, hvarvid jag svor honom vid Herren och sade: 'Jag skall icke döda dig med svärd.'

2 Sam. 16: 5 f. 19: 16 f.

9. Men nu må du icke låta honom blifva ostraffad, ty du är en vis man och vet väl, hvad du bör göra med honom, så att du låter hans gråa hår med blod fara ned i dödsriket.»

10. Och David gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i Davids stad. 2 Sam. 5: 7. Apg. 2: 29. 13: 36.

11. Den tid David regerade öfver Israel var fyrtio år; i Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år.

2 Sam. 5: 4 f. 1 Krön. 3: 4. 29: 26 f.

12. Och Salomo satte sig på sin fader Davids tron, och hans konungamakt blef starkt befäst.

13. Men Adonia, Haggits son, kom till Bat-Seba, Salomos moder. Hon frågade då: »Kommer du med frid?» Han svarade: »Ja.»

14. Därpå sade han: »Jag har något att tala med dig om.» Hon svarade: »Tala.»

15. Då sade han: »Du vet själf, att konungadömet tillhörde mig, och att hela Israel fäste sina blickar på mig, i förväntan att jag skulle blifva konung. Men så gick konungadömet ifrån mig och blef min broders; genom Herrens skickelse blef det hans.

1 Kon. 1: 5 f. 1 Krön. 22: 9 f. 28: 5.

16. Nu har jag en enda bön till dig. Må du icke visa bort mig.» Hon svarade honom: »Tala.»

17. Då sade han: »Säg till konung Salomo — ty dig visar han icke bort — att han gifver mig Abisag från Sunem till hustru.» 1 Kon. 1: 3 f.

18. Bat-Seba svarade: »Godt! Jag skall själf tala med konungen om dig.»

19. Så gick då Bat-Seba in till konung Salomo för att tala med honom om Adonia. Då stod konungen upp och gick emot henne och bugade sig för henne och satte sig därefter på sin stol; man ställde ock fram en stol åt konungens moder, och hon satte sig på hans högra sida.

20. Därpå sade hon: »Jag har en enda liten bön till dig. Må du icke visa bort mig.» Konungen svarade henne: »Framställ din bön, min moder; jag vill ingalunda visa bort dig.»

21. Då sade hon: »Låt gifva Abisag från Sunem åt din broder Adonia till hustru.»

22. Men konung Salomo svarade och sade till sin moder: »Hvarför begär du just Abisag från Sunem åt Adonia? Då kan du ock begära konungadömet åt honom — han är ju min äldste broder — ja, åt honom och åt prästen Ebjatar och åt Joab, Serujas son.»

1 Kon. 1: 7, 19.

23. Och konung Salomo svor vid Herren och sade: »Gud straffe mig nu och framgent, om icke Adonia med sitt lif skall få umgälla, att han har talat detta.

24. Och nu, så sant Herren lefver, han som har utsett mig och uppsatt mig på min fader Davids tron, och som, enligt sitt löfte, har uppbyggt åt mig ett hus: i dag skall Adonia dödas.»

25. Därefter sände konung Salomo åstad och lät utföra detta genom Benaja, Jojadas son; denne stötte ned honom, så att han dog.

26. Och till prästen Ebjatar sade konungen: »Gå bort till ditt jordagods i Anatot, ty du har förtjänat döden; men i dag vill jag icke döda dig, eftersom du har burit Herrens, Herrens ark framför min fader David, och eftersom du har lidit med i allt hvad min fader fick lida.» 1 Sam. 22: 20 f. 2 Sam. 15: 24.

27. Så dref Salomo bort Ebjatar och lät honom icke längre vara Herrens präst; på det att Herrens ord skulle uppfyllas, det som han hade talat i Silo öfver Elis hus. 1 Sam. 2: 30 f.

28. Då nu ryktet härom kom till Joab — som ju hade affallit och hållit med Adonia, fastän han icke hade hållit med Absalom — flydde han till Herrens tält och fattade i hornen på altaret.

29. Men när konung Salomo fick veta, att Joab hade flytt till Herrens tält och att han stod invid altaret, sände Salomo åstad Benaja, Jojadas son, och sade: »Gå och stöt ned honom.»

1 Kon. 1: 50.

30. Då nu Benaja kom till Herrens tält, sade han till honom: »Så säger konungen: Gå bort härifrån.» Men han svarade: »Nej; här vill jag dö.» Då gaf Benaja konungen besked härom och sade: »Så har Joab sagt, så har han svarat mig.»

31. Konungen sade till honom: »Gör såsom han har sagt, stöt ned honom och begraf honom, på det att du så må skaffa bort ifrån mig och min faders hus skulden för det blod, som Joab utan sak har utgjutit. 2 Mos. 21: 14.

32. Och må Herren låta hans blod komma tillbaka öfver hans eget hufvud, därför att han stötte ned två män, som voro rättfärdigare och bättre än han, och dräpte dem med svärd, utan att min fader David visste det, nämligen Abner, Ners son, härhöfvitsmannen i Israel, och Amasa, Jeters son, härhöfvitsmannen i Juda. 2 Sam. 3: 27. 20: 9 f.

33. Ja, deras blod skall komma tillbaka öfver Joabs och hans efterkommandes hufvud för evigt. Men åt David och hans efterkommande, hans hus och hans tron skall Herren gifva frid till evig tid.» 2 Sam. 3: 29.

34. Så gick då Benaja, Jojadas son, dit upp och stötte ned honom och dödade honom; och han blef begrafven i sitt hus i öknen.

35. Och konungen satte Benaja, Jojadas son, i hans ställe öfver hären; och prästen Sadok hade konungen satt i Ebjatars ställe.

1 Sam. 2: 35. 1 Kon. 4: 4. 1 Krön. 29: 22.

36. Därefter sände konungen och lät kalla till sig Simei och sade till honom: »Bygg dig ett hus i Jerusalem och bo där; och därifrån får du icke gå ut, hvarken hit eller dit.

37. Ty det må du veta, att på den dag du går ut och går öfver bäcken Kidron skall du döden dö. Ditt blod skall då komma öfver ditt eget hufvud.»

38. Simei sade till konungen: »Hvad du talat är godt; såsom min herre konungen har sagt, så skall din tjänare göra.» Och Simei bodde i Jerusalem en lång tid.

39. Men tre år därefter hände sig, att två tjänare flydde ifrån Simei till Akis, Maakas son, konungen i Gat. Och man berättade för Simei och sade: »Dina tjänare äro nu i Gat.»

1 Sam. 27: 2.

40. Då stod Simei upp och sadlade sin åsna och begaf sig till Akis i Gat för att söka efter sina tjänare; sedan begaf han sig därifrån och förde sina tjänare med sig från Gat.

41. Då nu Salomo fick veta, att Simei hade begifvit sig från Jerusalem till Gat och kommit tillbaka,

42. sände konungen och lät kalla till sig Simei och sade till honom: »Har jag icke af dig tagit en ed vid Herren och varnat dig och sagt till dig: 'Det må du veta, att på den dag du går ut och begifver dig hit eller dit skall du döden dö'? Och du svarade mig: 'Hvad du sagt är godt, och jag har hört det.'

43. Hvarför har du då icke aktat på din ed vid Herren och på det bud, som jag har gifvit dig?»

44. Och konungen sade ytterligare till Simei: »Du känner själf allt det onda, som ditt hjärta vet med sig, att du har gjort min fader David. Herren skall nu låta din ondska komma tillbaka öfver ditt eget hufvud.

2 Sam. 16: 5 f. Ps. 54: 7. 62: 13.

45. Men konung Salomo skall blifva välsignad, och Davids tron skall blifva befäst inför Herren till evig tid.»

46. På konungens befallning gick därpå Benaja, Jojadas son, åstad och stötte ned honom, så att han dog. Och konungadömet blef befäst i Salomos hand.

3 Kapitlet.

Salomos förmälning. Hans offer och dröm i Gibeon. Hans domarvishet.

Och Salomo befryndade sig med Farao, konungen i Egypten; han tog Faraos dotter till hustru och förde henne in i Davids stad, där hon fick bo, till dess han hade fullbordat byggandet af sitt hus och Herrens hus och muren rundt omkring Jerusalem.

1 Kon. 7: 8. 9: 24.

2. Emellertid offrade folket på höjderna, eftersom ännu vid denna tid intet hus hade blifvit byggdt åt Herrens namn. 2 Krön. 33: 17.

3. Och Salomo älskade Herren och vandrade efter sin fader Davids stadgar, men han offrade dock och tände rökelse på höjderna.

4. Och konungen begaf sig till Gibeon för att offra där, ty detta var den förnämsta offerhöjden; tusen brännoffer offrade Salomo på altaret där.

1 Krön. 16: 39 f. 21: 29. 2 Krön. 1: 3 f.

5. I Gibeon uppenbarade sig nu Herren för Salomo i en dröm om natten; Gud sade: »Bed mig om hvad jag skall gifva dig.» 2 Krön. 1: 7 f.

6. Salomo svarade: »Du har gjort stor nåd med din tjänare, min fader David, eftersom han vandrade inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet mot dig. Och du bevarade åt honom denna stora nåd och gaf honom en son till efterträdare på hans tron — såsom ju nu har skett. 1 Kon. 1: 48.

7. Ja, nu har du, Herre min Gud, gjort din tjänare till konung efter min fader David; men jag är en helt ung man, som icke rätt förstår att vara ledare och anförare.

8. Och din tjänare är här bland ditt folk, det som du har utvalt, ett folk, som är så talrikt, att det icke kan räknas eller täljas för sin myckenhets skull.

1 Mos. 13: 16. 1 Kon. 4: 20.

9. Så gif nu din tjänare ett hörsamt hjärta, så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan godt och ondt; ty hvem förmår väl eljest att vara domare för detta ditt stora folk?»

10. Detta, att Salomo bad om sådant, täcktes Herren.

11. Och Gud sade till honom: »Eftersom du bad om sådant och icke bad om långt lif, ej heller bad om rikedom eller bad om dina fienders lif, utan bad om att få förstånd till att akta på hvad rätt är,

12. se, därför vill jag göra såsom du önskar; se, jag gifver dig ett så vist och förståndigt hjärta, att din like icke har funnits före dig, och att din like ej heller skall uppstå efter dig.

1 Kon. 4: 31. 10: 23 f. Pred. 1: 16.

13. Därtill gifver jag dig ock hvad du icke har bedt om, nämligen både rikedom och ära, så att i all din tid ingen bland konungarna skall vara din like. Visk. 7: 7, 11. Matt. 6: 33.

14. Och om du vandrar på mina vägar, så att du håller mina stadgar och bud, såsom din fader David gjorde, då skall jag låta dig länge lefva.»

5 Mos. 4: 40.

15. Därefter vaknade Salomo och fann, att det var en dröm. Och när han kom till Jerusalem, trädde han fram inför Herrens förbundsark och offrade brännoffer och frambar tackoffer; och därpå gjorde han ett gästabud åt alla sina tjänare.

16. Vid den tiden kommo två skökor till konungen och trädde fram inför honom.

17. Och den ena kvinnan sade: »Hör mig, herre. Jag och denna kvinna bo i samma hus. Och jag födde barn där i huset hos henne.

18. Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött mitt barn, födde ock denna kvinna ett barn. Och vi voro tillsammans, utan att någon främmande var hos oss i huset; allenast vi båda voro i huset.

19. Men en natt dog denna kvinnas son, ty hon hade legat ihjäl honom.

20. Då stod hon upp om natten och tog min son från min sida, under det att din tjänarinna sof, och lade honom i sin famn, men sin döde son lade hon i min famn.

21. När jag då stod upp om morgonen för att gifva min son di, fick jag se, att han var död. Men när jag såg nogare på honom om morgonen, fick jag se, att det icke var min son, den som jag hade fött.»

22. Då sade den andra kvinnan: »Det är icke så. Min son är den som lefver, och din son är den som är död.» Men den första svarade: »Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den som lefver.» Så tvistade de inför konungen.

23. Då sade konungen: »Den ena säger: 'Denne, den som lefver, är min son, och din son är den som är död.' Och den andra säger: 'Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den som lefver.'»

24. Därpå sade konungen: »Tagen hit ett svärd.» Och när man hade burit svärdet fram till konungen,

25. sade konungen: »Huggen det lefvande barnet i två delar och gifven den ena hälften åt den ena och den andra hälften åt den andra.»

26. Men då sade den kvinna, hvilkens son det lefvande barnet var, till konungen — ty hennes hjärta upprördes af kärlek till sonen — hon sade: »Hör mig, herre; gifven henne det lefvande barnet; döden det icke.» Men den andra sade: »Må det vara hvarken mitt eller ditt; huggen det i tu.»

Jes. 49: 15.

27. Då svarade konungen och sade: »Gifven henne det lefvande barnet; döden det icke. Hon är dess moder.»

28. När nu hela Israel fick höra talas om den dom, som konungen hade fällt, fruktade de för konungen, ty de sågo, att Guds vishet var i honom till att skipa rätt.

4 Kapitlet.

Salomos ämbetsmän och hofstat. Hans vishet.

Konung Salomo var nu konung öfver hela Israel.

2. Och dessa voro hans förnämsta män: Asarja, Sadoks son, var präst;

3. Elihoref och Ahia, Sisas söner, voro sekreterare; Josafat, Ahiluds son, var kansler;

4. Benaja, Jojadas son, var öfverbefälhafvare; Sadok och Ebjatar voro präster; 1 Kon. 2: 26 f., 35.

5. Asarja, Natans son, var öfverfogde; Sabud, Natans son, en präst, var konungens vän;

6. Ahisar var öfverhofmästare; Adoniram, Abdas son, hade uppsikten öfver de allmänna arbetena.

2 Sam. 20: 24. 1 Kon. 5: 13 f.

7. Och Salomo hade satt öfver hela Israel tolf fogdar, som skulle sörja för konungens och hans hus' behof; hvar och en hade årligen sin månad, då han skulle sörja för dessa behof.

8. Och följande voro deras namn: Ben-Hur i Efraims bergsbygd;

9. Ben-Deker i Makas, Saalbim, Bet-Semes, Elon, Bet-Hanan;

10. Ben-Hesed i Arubbot, hvilken hade Soko och hela Heferlandet;

11. Ben-Abinadab i hela Nafat-Dor, hvilken fick Salomos dotter Tafat till hustru;

12. Baana, Ahiluds son, i Taanak och Megiddo och i hela den del af Bet-Sean, som ligger på sidan om Saretana nedanför Jisreel, från Bet-Sean ända till Abel-Mehola och bortom Jokmeam;

13. Ben-Geber i Ramot i Gilead; han hade Manasses son Jairs byar, som ligga i Gilead; han hade ock landsträckan Argob, som ligger i Basan, sextio stora städer med murar och kopparbommar;

14. Ahinadab, Iddos son, i Mahanaim;

15. Ahimaas i Naftali; också han hade tagit en dotter af Salomo, Basemat, till hustru;

16. Baana, Husais son, i Aser och Alot;

17. Josafat, Paruas son, i Isaskar;

18. Simei, Elas son, i Benjamin;

19. Geber, Uris son, i Gileads land, det land, som hade tillhört Sihon, amoréernas konung, och Og, konungen i Basan; ty allenast en fogde fanns i det landet.

20. Juda och Israel voro då talrika, så talrika som sanden vid havet; och man åt och drack och var glad.
1 Mos. 13: 16. 22: 17. 2 Sam. 17: 11. 1 Kon. 3: 8.

21. Så var nu Salomo herre över alla riken ifrån floden till filistéernas land och ända ned till Egyptens gräns; de förde skänker till Salomo och tjänade honom, så länge han lefde.
2 Krön. 9: 26.

22. Och de lifsmedel, som Salomo för hvar dag behöfde, voro: trettio korer fint mjöl och sextio korer vanligt mjöl,

23. tio gödda oxar, tjugu valloxar och hundra får, förutom hjortar, gaseller, dofhjortar och gödda fåglar.

24. Ty han var rådande över hela landet på andra sidan floden, ifrån Tifsa ända till Gasa, över alla konungar på andra sidan floden; och han hade fred på alla sidor, rundt omkring,

25. så att Juda och Israel sutto i trygghet, hvar och en under sitt vinträd och sitt fikonträd, från Dan ända till Beer-Seba, så länge Salomo lefde.
3 Mos. 26: 5. Dom. 20: 1. Mik. 4: 4. Sak. 3: 10.

26. Och Salomo hade fyrtio tusen spann vagnshästar och tolf tusen ridhästar. 1 Kon. 10: 26. 2 Krön. 1: 14. 9: 25.

27. Och de nämnda fogdarna sörjde hvar sin månad för konung Salomos behof och för allas som hade tillträde till konung Salomos bord; de läto intet fattas.

28. Och kornet och halmen för hästarna och trafvarna förde de, hvar och en i sin ordning, till det ställe, där han uppehöll sig.

29. Och Gud gaf Salomo vishet och förstånd i rikt mått och så mycken insikt, att den kunde liknas vid sanden på hafvets strand,

30. så att Salomos vishet var större än alla österländningars vishet och all Egyptens vishet.

31. Han var visare än alla andra människor, visare än esraiten Etan och Heman och Kalkol och Darda, Mahols söner; och ryktet om honom gick ut bland alla folk rundt omkring.
1 Krön. 2: 6. Ps. 88: 1. 89: 1.

32. Han diktade tre tusen ordspråk, och hans sånger voro ett tusen fem.

33. Han talade om träden, från cedern på Libanon ända till isopen, som växer fram ur väggen. Han talade ock om fyrfotadjuren, om fåglarna, om kräldjuren och om fiskarna.

34. Och från alla folk kom man för att höra Salomos vishet, från alla konungar på jorden, som hade hört talas om hans vishet. 1 Kon. 10: 1 f., 24.

5 Kapitlet.

Hirams vänskap. Förberedelser till tempelbyggnaden.

Och Hiram, konungen i Tyrus, sände sina tjänare till Salomo, då han nu hade fått höra, att man hade smort denne till konung efter hans fader; ty Hiram hade alltid varit Davids vän
2 Sam. 5: 11. 1 Krön. 14: 1. 2 Krön. 2: 3 f.

2. Och Salomo sände till Hiram och lät säga:

3. »Du vet själf, att min fader David icke kunde bygga något hus åt Herrens, sin Guds, namn, för de krigs skull, med hvilka fienderna rundt omkring ansatte honom, till dess att Herren lade dem under hans fötter.

4. Men nu har Herren, min Gud, låtit mig få ro på alla sidor; ingen motståndare finnes, och ingen olycka är på färde.

5. Därför tänker jag nu på att bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn, såsom Herren talade till min fader David, då han sade: 'Din son, den som jag skall sätta på din tron efter dig, han skall bygga huset åt mitt namn.'»
2 Sam. 7: 13. 1 Krön. 22: 10. 28: 6.

6. Så bjud nu, att man hugger åt mig cedrar på Libanon. Härvid skola mina tjänare vara dina tjänare behjälpliga; och jag vill gifva dig betalning för dina tjänare, alldeles såsom du begär. Ty du vet själf, att bland oss icke finnes någon som är så skicklig att hugga virke som sidonierna.»

7. Då nu Hiram hörde Salomos ord, blef han mycket glad; och han sade: »Lofvad vare Herren i dag, som har gifvit David en så vis son till att regera öfver detta talrika folk!» 1 Kon. 10: 9.

8. Och Hiram sände till Salomo och lät säga: »Jag har hört det budskap du har sändt till mig. Jag vill göra allt hvad du begär i fråga om cederträ och cypresträ.

9. När så mina tjänare hafva fört virket från Libanon ned till hafvet, skall jag lägga det i flottar på hafvet och föra det till det ställe, som du anvisar mig, och lossa det där; men du får själf afhämta det. Du åter skall göra hvad jag begär, nämligen förse mitt hus med lifsmedel.»

10. Så gaf då Hirom åt Salomo cederträ och cypresträ, så mycket han begärde.

11. Men Salomo gaf åt Hiram tjugu tusen korer hvete, till föda för hans hus, och tjugu korer olja af stötta oliver. Detta gaf Salomo åt Hiram för hvart år.

12. Och Herren hade gifvit Salomo vishet, såsom han hade lofvat honom. Och vänskap rådde mellan Hiram och Salomo; och de slöto förbund med hvarandra. 1 Kon. 3: 12.

13. Och konung Salomo uppbådade arbetsfolk ur hela Israel, och arbetsfolket utgjorde trettio tusen man.

14. Dessa sände han till Libanon, tio tusen i hvar månad, skiftevis, så att de voro en månad på Libanon och två månader hemma; och Adoniram hade uppsikten öfver de allmänna arbetena. 1 Kon. 4: 6.

15. Och Salomo hade sjuttio tusen män, som buro bördor, och åttio tusen, som höggo sten i bergen, 2 Krön. 2: 2, 18.

16. förutom de öfverfogdar, som af Salomo voro anställda öfver arbetet, tre tusen tre hundra, hvilka hade befälet öfver folket, som utförde arbetet.

17. Och på konungens befallning bröto de stora och dyrbara stenar, för att man skulle lägga husets grund med huggen sten.

18. Och Salomos byggningsmän och Hiroms byggningsmän och männen från Gebal höggo och tillredde både trävirket och stenarna till husets byggande. Hos. 27: 9.

6 Kapitlet.

Tempelbyggnaden.

I det fyra hundra åttionde året efter Israels barns utåg ur Egyptens land, i det fjärde året af Salomos regering öfver Israel, i månaden Siv, det är den andra månaden, begynte han bygga huset åt Herren. 2 Krön. 3: 1 f.

2. Huset, som konung Salomo byggde åt Herren, var sextio alnar långt, tjugu alnar bredt och trettio alnar högt.

3. Förhuset framför tempelsalen var tjugu alnar långt, framför husets kortsida, och tio alnar bredt, där det låg framför huset.

4. Och han gjorde fönster på huset, slutna fönster, med bjälkramar.

5. Och rundt omkring huset, utmed dess vägg, uppförde han en ytterbyggnad, som gick rundt omkring husets väggar, både utmed tempelsalen och utmed koret; och han gjorde däri sidokamrar rundt omkring.

6. Den nedersta våningen i ytterbyggnaden var fem alnar bred, den mellersta sex alnar bred och den tredje sju alnar bred; ty han gjorde afsatser på huset rundt omkring utvändigt för att icke behöfva göra fästhål i husets väggar.

7. Och när huset uppförd̈es, byggdes det af sten, som hade blifvit färdighuggen vid stenbrottet; alltså hördes hvarken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset, då det byggdes. 1 Kon. 5: 17 f.

8. Dörren till mellersta sidokammaren hade sin plats på husets södra sida, och genom trappgången kom man upp till den mellersta våningen och från den mellersta våningen upp till den tredje.

9. Så byggde han huset och fullbordade det. Och han panelade huset med inläggningar och med cederplankor i rader.

10. Och i ytterbyggnaden utmed hela huset byggde han våningarna fem alnar höga; och den var fäst vid huset med cederbjälkar.

11. Och Herrens ord kom till Salomo; han sade:

12. »Med detta hus, som du nu bygger, skall så ske: om du vandrar i mina stadgar och gör efter mina rätter och håller alla mina bud och vandrar efter dem, så skall jag på dig uppfylla mitt ord, det som jag talade till din fader David: 2 Sam. 7: 12 f. 1 Kon. 2: 4. 9: 4 f.

13. jag skall bo midt ibland Israels barn och skall icke öfvergifva mitt folk Israel.» 2 Mos. 29: 45. 3 Mos. 26: 11.

14. Så byggde nu Salomo huset och fullbordade det.

15. Han täckte husets väggar invändigt med bräder af cederträ. Från husets golf ända upp till takbjälkarna öfverklädde han det med trä invändigt; husets golf öfverklädde han med bräder af cypressträ.

16. Och han täckte de tjugu alnarna i det innersta af huset med bräder af cederträ, från golfvet ända upp till bjälkarna; så inrättade han rummet därinne åt sig till ett kor: det allraheligaste.

17. Och fyrtio alnar mätte den del af huset, som utgjorde tempelsalen där framför.

18. Och innantill hade huset en beläggning af cederträ med utsirningar i form af gurkfrukter och blomsterband; alltsammans var där af cederträ, ingen sten syntes.

19. Och ett kor inredde han i det inre af huset för att där ställa Herrens förbundsark.

20. Och framför koret, som var tjugu alnar långt, tjugu alnar bredt och tjugu alnar högt, och som han öfverdrog med fint guld, satte han ett altare, öfverklädt med cederträ.

21. Och Salomo öfverdrog det inre af huset med fint guld. Och med kedjor af guld stängde han för koret; och jämväl detta öfverdrog han med guld.

22. Alltså öfverdrog han hela huset med guld, till dess att hela huset var helt och hållet öfverdraget med guld. Han öfverdrog ock med guld hela det altare, som hörde till koret.

23. Och han gjorde två keruber af olivträ och satte dem i koret. Den ena af dem var tio alnar hög;

2 Mos. 25: 18 f. 37: 7 f.

24. och den kerubens ena vinge var fem alnar, och kerubens andra vinge var ock fem alnar, så att det var tio alnar från den ena vingspetsen till den andra.

25. Den andra keruben var ock tio alnar. Båda keruberna hade samma mått och samma form:

26. den ena keruben var tio alnar hög och likaså den andra keruben.

27. Och han ställde keruberna i det innersta af huset, och keruberna utbredde sina vingar, så att den enas ena vinge rörde vid den ena väggen och den andra kerubens ena vinge rörde vid den andra väggen; och midt i huset rörde deras båda andra vingar vid hvarandra.

28. Och han öfverdrog keruberna med guld.

29. Och alla husets väggar rundt omkring prydde han med utsirade snidverk i form af keruber, palmer och blomsterband; så både i det inre rummet och i det yttre.

30. Och husets golf öfverdrog han med guld; så både i det inre rummet och i det yttre.

31. För ingången till koret gjorde han dörrar af olivträ. Dörrinfattningen hade form af en femkant.

32. Och de båda dörrarna af olivträ prydde han med utsirningar i form af keruber, palmer och blomsterband och öfverdrog dem med guld; han lade ut guldet öfver keruberna och palmerna.

33. Likaså gjorde han för ingången till tempelsalen dörrposter af olivträ, i fyrkant,

34. och två dörrar af cypresträ, hvar dörr bestående af två dörrhalfvor, som kunde vridas.

35. Och han utsirade dem med keruber, palmer och blomsterband och öfverdrog dem med guld, som lades jämnt öfver snidverken.

36. Vidare byggde han den inre förgårdsmuren af tre hvarf huggna stenar och ett hvarf huggna bjälkar af cederträ.

37. I det fjärde året blef grunden lagd till Herrens hus, i månaden Siv.

38. Och i det elfte året, i månaden Bul, det är den åttonde månaden, var huset färdigt till alla sina delar, alldeles såsom det skulle vara. Han byggde alltså därpå i sju år.

7 Kapitlet.

Salomos palats. Jakin och Boas; kopparhafvet; de tio bäckenställen med sina bäcken; andra föremål, som hörde till Herrens hus.

Men på sitt eget hus byggde Salomo i tretton år, innan han fick hela sitt hus färdigt.

2. Han byggde Libanonskogshuset, hundra alnar långt, femtio alnar bredt och trettio alnar högt, med fyra rader pelare af cederträ och med huggna bjälkar af cederträ ofvanpå pelarna.

3. Det hade ock ett tak af cederträ öfver sidokamrarna, hvilka hvilade på pelarna, som tillsammans voro fyrtiofem, femton i hvar rad.

4. Och det hade bjälklag i tre rader; och fönsteröppningarna sutto midt emot hvarandra i tre omgångar.

5. Alla dörröppningar och dörrposter voro fyrkantiga, af bjälkar; och fönsteröppningarna sutto alldeles midt emot hvarandra i tre omgångar.

6. Vidare gjorde han pelarförhuset, femtio alnar långt och trettio alnar bredt, och framför detta också ett förhus med pelare och med ett trapphus framför dessa.

7. Därefter gjorde han tronförhuset, där han skulle skipa rätt, domsförhuset; det var belagdt med cederträ från golf till tak.

8. Och hans eget hus, det hvari han själf skulle bo, på den andra gården, innanför förhuset, var byggdt på samma sätt. Salomo byggde ock ett hus, likadant som detta förhus, åt Faraos dotter, som han hade tagit till hustru.

1 Kon. 3: 1. 9: 24.

9. Allt detta var af dyrbara stenar, afmätta såsom byggnadsblock och sågade med såg invändigt och utvändigt,

allt, ända från grunden upp till taklisterna; och likaså allt därutanför, ända till den stora förgårdsmuren.

10. Och grunden var lagd med dyrbara och stora stenar, stenar af tio alnars längd och af åtta alnars längd.

11. Därofvanpå lågo dyrbara stenar, afmätta såsom byggnadsblock, äfvensom cederbjälkar.

12. Och den stora förgårdsmuren där rundt omkring var uppförd af tre hvarf huggna stenar och ett hvarf huggna bjälkar af cederträ. Så var det ock med den inre förgårdsmuren till Herrens hus, så jämväl med husets förhus.

13. Och konung Salomo sände och lät hämta Hiram från Tyrus.

2 Krön. 2: 13 f.

14. Denne var son till en änka af Naftali stam, och hans fader var en tyrisk man, en kopparsmed; han hade konstskicklighet och förstånd och kunskap i fullt mått till att utföra alla slags arbeten af koppar. Han kom nu till konung Salomo och utförde alla hans arbeten. 2 Mos. 31: 3 f.

15. Han förfärdigade de båda pelarna af koppar. Aderton alnar hög var den ena pelaren, och en tolf alnar lång tråd mätte omfånget af den andra pelaren.

2 Kon. 25: 17. 2 Krön. 3: 15 f. Jer. 52: 21 f.

16. Han gjorde ock två pelarhufvuden, gjutna af koppar, till att sätta ofvanpå pelarna; hvart pelarhufvud var fem alnar högt.

17. Nätlika utsirningar, som bildade ett nätverk, hängprydnader i form af kedjor funnos på pelarhufvudena, som sutto ofvanpå pelarna, sju på hvart pelarhufvud.

18. Och han gjorde pelarna så, att två rader gingo rundt omkring öfver det ena af de nätverk, som tjänade till att betäcka pelarhufvudena, hvilka höjde sig öfver granatäpplena; och likadant gjorde han på det andra pelarhufvudet.

19. Och pelarhufvudena, som sutto ofvanpå pelarna inne i förhuset, voro utformade till liljor, och mätte fyra alnar.

20. På båda pelarna funnos pelarhufvuden, också ofvantill invid den bukformiga delen inemot nätverket. Och granatäpplena voro tvåhundra, i rader rundt omkring, öfver det andra pelarhufvudet.

21. Pelarna uppställde han vid förhuset till tempelsalen. Åt den pelare han ställde upp på högra sidan gaf han namnet Jakin, och åt den han ställde upp på vänstra sidan gaf han namnet Boas.

22. Öfverst voro pelarna utformade till liljor. Så blef då arbetet med pelarna fullbordadt.

23. Han gjorde ock hafvet, i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena kanten till den andra, rundt allt omkring, och fem alnar högt; och ett trettio alnar långt snöre mätte dess omfång.

2 Krön. 4: 2 f. Jer. 52: 20.

24. Och under kanten voro gurklika sirater, som omgåfvo det rundt omkring — tio alnar bredt som det var — så att de gingo rundt omkring hafvet. De gurklika siraterna sutto i två rader, och de voro gjutna i ett stycke med det öfriga.

25. Det stod på tolf oxar, tre vända mot norr, tre vända mot väster, tre vända mot söder och tre vända mot öster; hafvet stod ofvanpå dessa, och deras bakdelar voro alla vända inåt.

26. Dess tjocklek var en handsbredd; och dess kant var gjord såsom kanten på en bägare, i form af en utslagen lilja. Det rymde två tusen bat.

27. Vidare gjorde han de tio bäckenställen, af koppar. Hvart ställ var fyra alnar långt, fyra alnar bredt och tre alnar högt. 2 Krön. 4: 14.

28. Och på följande sätt voro dessa ställ gjorda. De voro försedda med sidolister, hvilka sidolister hade sin plats mellan hörnlisterna.

29. På dessa sidolister mellan hörnlisterna funnos afbildade lejon, tjurar och keruber, och likaså på hörnlisterna upptill. Under lejonen och tjurarna sutto nedhängande blomsterslingor.

30. Hvart ställ hade fyra hjul af koppar med axlar af koppar; och dess fyra fötter voro försedda med bärarmar. Dessa bärarmar voro gjutna till att sitta under bäckenet, och midt för hvar och en sutto blomsterslingor.

31. Sin öppning hade det inom kransstycket, som höjde sig en aln uppåt. Öppningen i detta var rund; det var så gjordt, att det kunde tjäna såsom underlag, och det mätte en och en half aln. Också på dess öppning funnos utsirningar. Men sidolisterna därtill voro fyrkantiga, icke runda.

32. De fyra hjulen sutto under sidolisterna, och hjulens hållare voro fästa vid bäckenstället. Hvart hjul mätte en och en half aln.

33. Hjulen voro gjorda såsom vagnshjul; och deras hållare, deras ringar,

deras ekrar och deras nafvar voro allesammans gjutna.

34. Fyra bärarmar funnos på hvart ställ, i de fyra hörnen; bärarmarna voro gjorda i ett stycke med sitt ställ.

35. Öfverst på hvart ställ var en helt och hållet rund uppsats, en half aln hög; och ofvantill på hvart ställ sutto dess hållare, så ock dess sidolister, gjorda i ett stycke därmed.

36. Och på hållarnas ytor och på sidolisterna inristade han keruber, lejon och palmer, alltefter som utrymme fanns på hvar och en, så ock blomsterslingor rundt omkring.

37. På detta sätt gjorde han de tio bäckenställen; de voro alla gjutna på samma sätt och hade samma mått och samma form.

38. Han gjorde ock tio bäcken, af koppar. Fyrtio bat rymde hvart bäcken, och hvart bäcken mätte fyra alnar; till hvart och ett af de tio bäckenställen gjordes ett bäcken. 2 Krön. 4: 6.

39. Och han ställde fem af bäckenställen på högra sidan om huset och fem på vänstra sidan om huset. Och hafvet ställde han på högra sidan om huset, åt sydost. 2 Krön. 4: 10.

40. Hirom gjorde dessa bäcken, så ock skoflarna och skålarna.

Så fullbordade Hiram utförandet af allt det arbete, som han fick utföra åt konung Salomo för Herrens hus:

2 Mos. 27: 3. 2 Krön. 4: 11 f.

41. nämligen två pelare och de två klotformiga pelarhufvuden, som sutto ofvanpå pelarna, och de två nätverk, som skulle betäcka de båda klotformiga pelarhufvuden, som sutto ofvanpå pelarna,

42. därjämte de fyra hundra granatäpplena till de båda nätverken, två rader granatäpplen till hvart nätverk, för att de båda klotformiga pelarhufvuden, som sutto uppe på pelarna, så skulle blifva betäckta,

43. vidare de tio bäckenställen och de tio bäckenen på bäckenställen,

44. så ock hafvet, som var allenast ett, och de tolf oxarna under hafvet,

45. vidare askkärlen, skoflarna och skålarna, kortelligen alla redan nämnda föremål, som Hiram gjorde åt konung Salomo för Herrens hus. Allt var af polerad koppar.

46. På Jordanslätten lät konungen gjuta det i lerformar, mellan Suckot och Saretan.

47. Och för den öfvermåttan stora myckenhetens skull lämnade Salomo alla föremålen oviägda, så att kopparens vikt icke blef utrönt.

48. Salomo gjorde ock alla öfriga föremål, som skulle finnas i Herrens hus: det gyllene altaret, det gyllene bordet, hvarpå skådebröden skulle ligga,

2 Krön. 4: 19 f.

49. så ock ljusstakarna, fem på högra sidan och fem på vänstra framför koret, af fint guld, med blomverket, lamporna och lamptängerna af guld, 2 Krön. 4: 7.

50. vidare faten, knifvarna, de båda slagen af skålar och fyrfaten, af fint guld, ändtlligen de gyllene gångjärnen till de dörrar, som ledde till det innersta af huset, det allraheligaste, och till de dörrar i huset, som ledde till tempelsalen.

51. Då nu allt det arbete, som konung Salomo lät utföra på Herrens hus, var färdigt, förde Salomo dit in hvad hans fader David hade helgat åt Herren: silfret, guldet och kärlen; detta lade han in i skattkamrarna i Herrens hus. 2 Sam. 8: 7, 11 f. 2 Krön. 5: 1.

8 Kapitlet.

Herrens ark föres in i templet. Templet inviges.

Därpå församlade Salomo de äldste i Israel, alla hufvudmännen för stammarna, Israels barns familjehöfdingar, till konung Salomo i Jerusalem för att hämta Herrens förbundsark upp från Davids stad, det är Sion.

2 Sam. 5: 9. 2 Krön. 5: 2 f.

2. Så församlade sig då till konung Salomo alla Israels män under högtiden i månaden Etanim, det är den sjunde månaden.

3. När nu alla de äldste i Israel kommit tillstädes, lyfte prästerna upp arken.

4. Så hämtade de Herrens ark och uppenbarelsetältet dit upp, jämte alla heliga föremål, som funnos i tältet; prästerna och leviterna hämtade det dit upp. 4 Mos. 4: 15.

5. Och konung Salomo stod framför arken jämte Israels hela menighet, som hade församlats till honom, och de offrade därvid får och fäkreatur i sådan myckenhet, att de icke kunde täljas eller räknas. 2 Sam. 6: 13.

6. Och prästerna buro in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas vingar. 2 Mos. 26: 33 f.

7. Ty keruberna utbredde sina vingar fram öfver den plats, där arken stod,

så att arken och dess stänger ofvantill öfvertäcktes af keruberna.

8. Och stängerna voro så långa, att deras ändar väl kunde ses från helgedomen framför koret, men däremot icke voro synliga längre ute. Och de hafva blifvit kvar där ända till denna dag.

9. I arken fanns intet annat än de två stentaflor, som Mose hade lagt ned där vid Horeb, när Herren slöt förbund med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egyptens land.

2 Mos. 25: 16, 21. Hebr. 9: 4.

10. Då nu prästerna gingo ut ur helgedomen, uppfylde molnskyn Herrens hus, 2 Mos. 40: 34. 4 Mos. 9: 15.

11. så att prästerna för molnskyns skull icke kunde stå och göra tjänst; ty Herrens härlighet uppfylde Herrens hus. 2 Krön. 7: 1 f.

12. Då sade Salomo: »Herren har sagt, att han vill bo i töcknet.

2 Mos. 19: 9. 20: 21. 3 Mos. 16: 2. 5 Mos. 4: 11.
2 Krön. 6: 1 f.

13. Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig, en plats, där du må förblifva till evig tid.»

14. Därpå vände konungen sig om och välsignade Israels hela församling, under det att Israels hela församling förblef stående.

15. Han sade: »Lofvad vare Herren, Israels Gud, som med sin hand har fullbordat hvad han med sin mun lofvade min fader David, då han sade:

16. 'Från den dag, då jag förde mitt folk Israel ut ur Egypten, har jag icke i någon af Israels stammar utvalt en stad till att i den bygga ett hus, där mitt namn skulle vara; men David har jag utvalt till att råda öfver mitt folk Israel.' 2 Sam. 7: 6, 13.

17. Och min fader David hade väl i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, Israels Guds, namn;

2 Sam. 7: 2. 1 Krön. 17: 1. 28: 2.

18. men Herren sade till min fader David: 'Då du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du visserligen väl däri, att du har detta i sinnet;

19. dock skall icke du få bygga detta hus, utan din son, den som har utgått från din länd, han skall bygga huset åt mitt namn.' 2 Sam. 7: 12 f.

20. Och Herren har uppfyllt det löfte han gaf; ty jag har kommit upp i min fader Davids ställe och sitter nu på Israels tron, såsom Herren lofvade, och jag har byggt huset åt Herrens, Israels Guds, namn.

21. Och där har jag tillredt ett rum för arken, i hvilken förvaras det förbund, som Herren slöt med våra fäder, då han förde dem ut ur Egyptens land.»

22. Därefter trädde Salomo fram för Herrens altare inför Israels hela församling och uträckte sina händer mot himmelen

23. och sade: »Herre, Israels Gud, ingen gud är dig lik, uppe i himmelen eller nere på jorden, du som håller förbund och bevarar nåd mot dina tjänare, när de vandra inför dig af allt sitt hjärta,

24. du som har hållit hvad du lofvade din tjänare David, min fader; ty hvad du med din mun lofvade, det fullbordade du med din hand, såsom nu har skett.

25. Så håll nu ock, Herre, Israels Gud, hvad du lofvade din tjänare David, min fader, då du sade: 'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke inför mig sitter en afkomling af dig, om allenast dina barn hafva akt på sin väg, så att de vandra inför mig, såsom du har vandrat inför mig.'

1 Kon. 2: 4.

26. Så låt nu, o Israels Gud, de ord, som du har talat till din tjänare David, min fader, blifva sanna.

27. Men kan då Gud verkligen bo på jorden? Se, himlarna och himlarnas himmel rymma dig icke; huru mycket mindre då detta hus, som jag har byggt!

2 Krön. 2: 6. Job 11: 7 f. Jes. 66: 1. Jer. 23: 24. Apg. 7: 48 f. 17: 24.

28. Men vänd dig ändock till din tjänares bön och åkallan, Herre, min Gud, så att du hör på det rop och den bön, som din tjänare nu uppsänder till dig,

29. och låter dina ögon natt och dag vara öppna och vända mot detta hus — det ställe, hvarom du har sagt: 'Mitt namn skall vara där' — så att du ock hör den bön, som din tjänare beder, vänd mot detta ställe. 2 Mos. 20: 24. 5 Mos. 12: 11. 1 Kon. 9: 3. 2 Kon. 21: 4.

30. Ja, hör på den åkallan, som din tjänare och ditt folk Israel uppsända, vända mot detta ställe. Må du höra den och låta den komma upp till himmelen, där du bor; och när du hör, så må du förlåta.

31. Om någon försyndar sig mot sin nästa och man ålägger honom en ed och låter honom svärja, och han så kommer och svär inför ditt altare i detta hus, 2 Mos. 22: 10 f.

32. må du då höra i himmelen och utföra ditt verk och skaffa dina tjänare rätt, i det du dömer den skyldige skyldig och låter hans gärningar komma öfver hans hufvud, men skaffar rätt åt den som har rätt och låter honom få efter hans rättfärdighet.

33. Om ditt folk Israel blifver slaget af en fiende, därför att de hafva syndat mot dig, men de omvända sig till dig och prisa ditt namn och bedja och åkalla dig i detta hus,

34. må du då höra i himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och låta dem komma tillbaka till det land, som du har gifvit åt deras fäder.

35. Om himmelen blifver tillsluten, så att regn icke faller, därför att de hafva syndat mot dig, men de då bedja, vända mot detta ställe, och prisa ditt namn och omvända sig från sin synd, när du bönhör dem,

36. må du då höra i himmelen och förlåta dina tjänares och ditt folk Israels synd, i det du lär dem den goda väg, som de skola vandra; och må du låta det regna öfver ditt land, det som du har gifvit åt ditt folk till arfvedel.

37. Om hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om sot eller rost, om gräshoppor eller gräsmaskar komma, om fienden tränger folket i det land, där deras portar stå, eller om någon annan plåga eller sjukdom kommer, hvilken det vara må,

38. och om då någon bön och åkallan höjes från någon människa, hvilken det vara må, eller från hela ditt folk Israel, när de hvar för sig känna plågan däraf i sitt hjärta och så uträcka sina händer mot detta hus,

39. må du då höra i himmelen, där du bor, och förlåta och utföra ditt verk, i det du gifver hvar och en efter alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta — ty du allena känner alla människors hjärtan — 1 Sam. 16: 7. 1 Krön. 28: 9. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12.

40. på det att de alltid må frukta dig, så länge de lefva i det land, som du har gifvit åt våra fäder.

41. Också om en främling, en som icke är af ditt folk Israel, kommer ifrån fjärran land för ditt namns skull —

42. ty man skall ock där höra talas om ditt stora namn och din starka hand och din uträckta arm — om någon sådan kommer och beder, vänd mot detta hus,

43. må du då i himmelen, där du bor, höra på honom och göra allt, hvarom främlingen ropar till dig, på det att alla folk på jorden må känna ditt namn och frukta dig, likasom ditt folk Israel gör, och förnimma, att detta hus, som jag har byggt, är uppkalladt efter ditt namn. Jes. 56: 6 f. Matt. 21: 13.

44. Om ditt folk drager ut till strid mot sin fiende på den väg du sänder dem, och de då bedja till Herren, vända i riktning mot den stad, som du har utvalt, och mot det hus, som jag har byggt åt ditt namn,

45. må du då i himmelen höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt.

46. Om de synda mot dig — eftersom ingen människa finnes, som icke syndar — och du blifver vred på dem och gifver dem i fiendens våld, så att man tager dem till fånga och för dem bort till fiendens land, fjärran eller nära, Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. Rom. 3: 23. 1 Joh. 1: 8. Jak. 3: 2

47. men de då besinna sig i det land, där de äro i fångenskap, och omvända sig och åkalla dig i landet, där man håller dem fångna, och säga: 'Vi hafva syndat och gjort illa, vi hafva varit ogudaktiga', Dan. 9: 5 f.

48. om de så omvända sig till dig af allt sitt hjärta och af all sin själ, i sina fienders land, deras som hafva fört dem i fångenskap, och bedja till dig, vända i riktning mot sitt land, det som du har gifvit åt deras fäder, och mot den stad, som du har utvalt, och mot det hus, som jag har byggt åt ditt namn, Dan. 6: 10 f.

49. må du då i himmelen, där du bor, höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt

50. och förlåta ditt folk hvad de hafva syndat mot dig och alla de öfverträdelser, som de hafva begått mot dig, och låta dem finna barmhärtighet inför dem som hålla dem fångna, så att dessa förbarma sig öfver dem.

51. Ty de äro ju ditt folk och din arfvedel, som du har fört ut ur Egypten, den järnugnen.

2 Mos. 1: 11, 14. 5 Mos. 4: 20.

52. Ja, må dina ögon vara öppna och vända till din tjänares och ditt folk Israels åkallan, så att du hör på dem, så ofta de ropa till dig. Ps. 121: 4.

53. Ty du har själf afskilt dem åt dig till arfvedel bland alla folk på jorden, såsom du har talat genom din tjänare Mose, då du förde våra fäder ut ur Egypten, o Herre, Herre.»

2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 14: 2.

54. Och när Salomo hade slutat att

uppsända till Herren hela denna bön och åkallan, stod han upp från Herrens altare, där han hade legat på sina knän, med händerna utsträckta mot himmelen,

55. och trädde fram och välsignade Israels hela församling med hög röst, sägande:

2 Mos. 6:18.

56. »Lofvad vare Herren, som har gifvit sitt folk Israel ro, alldeles såsom han har sagt! Alls intet har utebliftvit af allt det goda, som han har lofvat genom sin tjänare Mose.

5 Mos. 12:10. Jos. 21:45. 23:14.

57. Så vare då Herren, vår Gud, med oss, såsom han har varit med våra fäder. Han öfvergifve oss icke och förskjute oss icke,

58. utan må han böja våra hjärtan till sig, så att vi alltid vandra på hans vägar och hålla hans bud och stadgar och rätter, dem som han har gifvit våra fäder.

59. Och må dessa mina ord, med hvilka jag har bönfallit inför Herrens ansikte, vara nära Herren, vår Gud, dag och natt, att han må skaffa rätt åt sin tjänare och rätt åt sitt folk Israel, efter hvar dags behof;

60. på det att alla folk på jorden må förnimma, att Herren är Gud och ingen annan.

5 Mos. 4:35, 39.

61. Och må edra hjärtan vara hängifna åt Herren, vår Gud, så att I alltjämt vandren i hans stadgar och hållen hans bud, såsom I nu gören.»

62. Och konungen jämte hela Israel offrade slaktoffer inför Herrens ansikte.

2 Krön. 7:4 f.

63. Till det tackoffer, som Salomo offrade åt Herren, tog han tjugutvå tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen får. Så hvigdes Herrens hus af konungen och alla Israels barn.

64. På samma dag helgade konungen den mellersta delen af förgården framför Herrens hus, ty där offrade han brännoffret, spisoffret och fettstyckena af tackoffret, eftersom kopparaltaret, som stod inför Herrens ansikte, var för litet, för att brännoffret, spisoffret och fettstyckena af tackoffret skulle kunna rymmas där.

65. Vid detta tillfälle firade Salomo högtiden, och med honom hela Israel — en stor församling, ifrån det ställe, där vägen går till Hamat, ända till Egyptens bäck — inför Herrens, vår Guds, ansikte i sju dagar och åter sju dagar, tillsammans fjorton dagar.

2 Krön. 7:8 f.

66. På åttonde dagen lät han folket gå, och de togo afsked af konungen. Sedan gingo de till sina hyddor, fulla af glädje och fröjd öfver allt det goda, som Herren hade gjort mot sin tjänare David och sitt folk Israel.

9 Kapitlet.

Ny uppenbarelse för Salomo. Hirams betalning. Salomos arbetsfolk och byggnader. Hans offerordning. Hans flotta.

Då nu Salomo hade fullbordat byggandet af Herrens hus och konungshuset, ifvensom allt annat, som Salomo kant åstundan och lust att uttöra,

2 Krön. 7:11 f.

2. uppenbarade sig Herren för andra gången för Salomo, likasom han förut hade uppenbarat sig för honom i Gibeon.

1 Kon. 3:5 f.

3. Och Herren sade till honom: »Jag har hört den bön och åkallan, som du har uppsändt till mig; detta hus, som du byggt, har jag helgat, till att där fästa mitt namn för evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid.

5 Mos. 12:11. 1 Kon. 8:29 f. Ps. 132:14.

4. Om du nu vandrar inför mig, såsom din fader David vandrade, med ostraffligt hjärta och i redlighet, så att du gör allt hvad jag har bjudit dig och håller mina stadgar och rätter,

1 Kon. 3:14. 11:38.

5. då skall jag upprätthålla din konungatron öfver Israel evinnerligen, såsom jag lofvade angående din fader David, då jag sade: 'Aldrig skall på Israels tron saknas en afkomling af dig.'

2 Sam. 7:12 f. 1 Kon. 2:4. 1 Krön. 17:11. 22:10.

6. Men om I och edra barn vänden om och öfvergifven mig och icke hållen de bud och stadgar, som jag har förelagt eder, utan gån bort och tjänen andra gudar och tillbedjen dem,

Jos. 23:16.

7. så skall jag utrota Israel ur det land, som jag har gifvit dem; och det hus, som jag har helgat åt mitt namn, skall jag förkasta ifrån mitt ansikte; och Israel skall blifva ett ordspråk och en visa bland alla folk.

5 Mos. 28:37. Jer. 7:15. 24:9.

8. Och huru upphöjdt detta hus nu än må vara, skall då hvar och en som går där förbi bliva häpen och hvissla. Och när man frågar: 'Hvarför har Herren gjort så mot detta land och detta hus?'

5 Mos. 29:24 f. Jer. 22:8 f.

9. då skall man svara: 'Därför att de öfvergåfvo Herren, sin Gud, som hade fört deras fäder ut ur Egyptens land, och höllo sig till andra gudar och tillbådo dem och tjänade dem, därför har Herren låtit allt detta onda komma öfver dem.'»

10. Då nu tjugu år voro förlidna, under hvilka Salomo byggde de två husen, Herrens hus och konungshuset,
1 Kon. 6: 38. 7: 1. 2 Krön. 8: 1 f.

11. gaf konung Salomo tjugu städer i Galileen åt Hiram, konungen i Tyrus, som hade försett honom med cedertråd, cypresströ och guld, så mycket han begärde.

12. Men när Hiram begaf sig ut från Tyrus för att bese de städer, som Salomo hade gifvit honom, behagade de honom icke,

13. utan han sade: »Hvad är detta för städer, som du har gifvit mig, min broder?» Och han kallade dem Kabuls land, såsom de heta ännu i dag.

14. Men Hiram sände till konungen ett hundra tjugu talenter guld.

15. Och på följande sätt förhöll det sig med det arbetsfolk, som konung Salomo uppbådade för att bygga Herrens hus och hans eget hus och Millo, äfvensom Jerusalems murar, så ock Hasor, Megiddo och Geser.
2 Sam. 5: 9. 1 Kon. 5: 13.

16. (Farao, konungen i Egypten, hade nämligen dragit upp och intagit Geser, uppbränt det i eld och dräpt de kananéer, som bodde i staden, hvarefter han hade gifvit den till hemgift åt sin dotter, Salomos hustru. Jos. 10: 10.

17. Men Salomo byggde upp Geser äfvensom Nedre Bet-Horon,

18. så ock Baalat och Tamar i öknen där i landet,

19. vidare alla Salomos förrådsstäder, vagnsstäderna och häststäderna och hvad annat Salomo kände åstundan att bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i hela det land, som lydde under hans välde.) 1 Kon. 4: 26. 10: 26.

20. Allt det folk, som fanns kvar af amoréerna, hetéerna, perisseerna, hiveerna och jebuséerna, korteligen alla de som icke voro af Israels barn —

21. deras afkomlingar, så många som funnos kvar i landet efter dem, i det Israels barn icke hade förmått gifva dem till spillo, dessa pålade Salomo att vara arbetspliktiga tjänare, såsom de äro ännu i dag.

22. Men af Israels barn gjorde Salomo ingen till träl, utan de blefvo krigare och blefvo hans tjänare och höfvitsmän och kämpar eller uppsyningsmän öfver hans vagnar och ridhästar. 3 Mos. 25: 39 f.

23. Öfverfogdarna öfver Salomos arbeten voro fem hundra femtio; dessa hade befälet öfver folket, som utförde arbetet.

24. Men så snart Faraos dotter hade flyttat upp från Davids stad till det hus, som han hade byggt åt henne, byggde han ock Millo. 1 Kon. 3: 1. 7: 8.

25. Och Salomo offrade tre gånger om året brännoffer och tackoffer på det altare, som han hade byggt åt Herren, och tände därjämte rökelsen inför Herrens ansikte. Så hade han då gjort huset färdigt. 2 Krön. 4: 1. 7: 7.

26. Konung Salomo byggde ock en flotta i Esjon-Geber, som ligger vid Elot, på stranden af Röda hafvet i Edoms land.

27. På denna flotta sände Hiram af sitt folk sjökunnigt skeppsmanskap, som åtföljde Salomos folk.

28. De foro till Ofir och hämtade därifrån guld, fyra hundra tjugu talenter, som de förde till konung Salomo.

10 Kapitlet.

Drottningens af Saba besök hos Salomo. Salomos rikedom och prakt, hans vishet och storhet. Hans vagnar och hästar.

Och när drottningen af Saba fick höra ryktet om Salomo och hvad han hade gjort för Herrens namn, kom hon för att sätta honom på prof med gåtor.
2 Krön. 9: 1 f. Matt. 12: 42. Luk. 11: 31.

2. Hon kom till Jerusalem med ett mycket stort följe, med kameler, som buro välluktande kryddor och guld i stor myckenhet, så ock dyrbara stenar. Och då hon kom inför Salomo, talade hon till honom allt hvad hon hade i sinnet.

3. Men Salomo gaf henne svar på alla hennes frågor; intet var förborgadt för konungen, utan han kunde gifva henne svar på allt.

4. Då nu drottningen af Saba såg all Salomos vishet och såg huset, som han hade byggt,

5. och rätterna på hans bord och såg, huru hans tjänare sutto där och huru de som betjänade honom utförde sina åligganden och huru de voro klädda, och vidare såg hans munskänkar, och när hon såg brännoffren, som han offrade i Herrens hus, så blef hon utom sig af förundran.

6. Och hon sade till konungen: »Sant var det tal, som jag hörde i mitt land om dig och om din vishet.

7. Jag trodde icke hvad man sade, förrän jag själf kom och med egna ögon fick se det; men nu finner jag, att det icke ens till hälften har blifvit omtaladt för mig. Du har långt mer vishet och rikedom, än jag genom ryktet hade hört.

8. Sälla äro dina män, sälla äro dessa dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och höra din vishet.

9. Lofvad vare Herren, din Gud, som har funnit sådant behag i dig, att han har satt dig på Israels tron! Ja, därför att Herren älskar Israel evinnerligen, därför har han satt dig till konung, på det att du må skipa lag och rätt.»

1 Kon. 5: 7.

10. Och hon gaf åt konungen ett hundra tjugu talenter guld, så ock välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill dyrbara stenar; en så stor myckenhet af välluktande kryddor, som drottningen af Saba gaf åt konung Salomo, har aldrig mer blifvit införd.

11. När Hirams flotta hämtade guld från Ofir, hemförde också den från Ofir almugträ i stor myckenhet, äfvensom dyrbara stenar. 1 Kon. 9: 26 f.

12. Af almugträet lät konungen göra tillbehör till Herrens hus och till konungshuset, så ock harpor och psaltare för sångarna. Så mycket almugträ har sedan intill denna dag icke införts eller blifvit sedt i landet. —

13. Konung Salomo åter gaf åt drottningen af Saba allt hvad hon åstundade och begärde, och skänkte henne af konungslig frikostighet också annat därutöfver. Sedan vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare.

14. Det guld, som årligen inkom till Salomo, vägde sex hundra sextiosex talenter,

15. förutom det som inkom genom kringresande handelsmän och genom krämares köpenskap, så ock från Erebs alla konungar och från ståthållarna i landet.

16. Och konung Salomo lät göra två hundra stora sköldar af uthamradt guld och använde till hvar sådan sköld sex hundra siklar guld;

17. likaledes tre hundra mindre sköldar af uthamradt guld och använde till hvar sådan sköld tre minor guld; och konungen uppsatte dem i Libanonskogshuset. 1 Kon. 7: 2.

18. Vidare lät konungen göra en stor tron af elfenben och öfverdrog den med fint guld.

19. Tronen hade sex trappsteg, och tronens ryggstycke var ofvantill afrundadt; på båda sidor om sitsen voro armstöd, och två lejon stodo utmed armstöden;

20. och tolf lejon stodo där på de sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant har aldrig blifvit förfärdigadt i något annat rike.

21. Och alla konung Salomos dryckeskärl voro af guld, och alla kärl i Libanonskogshuset voro af fint guld; af silfver fanns intet, det aktades icke för något i Salomos tid.

22. Ty konungen hade en egen Tarsisflotta på hafvet jämte Hirams flotta; en gång hvart tredje år kom Tarsisflottan hem och förde med sig guld och silfver, elfenben, apor och påfåglar.

23. Och konung Salomo blef större än någon annan konung på jorden, både i rikedom och i vishet.

1 Kon. 3: 12 f. 1 Krön. 29: 25. 2 Krön. 1: 1.

24. Folk ifrån alla länder besökte Salomo för att höra den vishet, som Gud hade nedlagt i hans hjärta. 1 Kon. 4: 34.

25. Och då förde hvar och en af dessa med sig skänker: föremål af silfver och af guld, kläder, vapen, välluktande kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år efter år.

26. Salomo samlade ock vagnar och ridhästar, så att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolf tusen ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos konungen själf.

1 Kon. 4: 26. 9: 19. 2 Krön. 1: 14 f.

27. Och konungen styrde så, att silfver blef lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som fikonträ i Låglandet.

28. Och hästarna, som Salomo lät anskaffa, infördes från Egypten; ett antal kungliga uppköpare hämtade ett visst antal af dem till bestämdt pris.

2 Krön. 1: 16.

29. Hvar vagn, som hämtades upp från Egypten och infördes, kostade sex hundra siklar silfver och hvar häst ett hundra femtio. Sammalunda infördes ock genom deras försorg sådana till hetéernas alla konungar och till konungarna i Aram.

11 Kapitlet.

Salomos gemåler och lihustrur; hans affall från Herren. Uppror mot Salomo; Ahias profetia. Salomos död.

Men konung Salomo hade utom Faraos dotter många andra utländska kvin-

nor, som han älskade: moabitiskor, ammonitiskor, edomeiskor, sidoniskor och heteiskor,

2. kvinnor af de folk, om hvilka Herren hade sagt till Israels barn: »I skolen icke inlåta eder med dem, och de få icke inlåta sig med eder; de skola för visso eljest förleda edra hjärtan att affalla till deras gudar.» Till dessa höll sig Salomo och älskade dem.

2 Mos. 34: 16. 5 Mos. 7: 3 f. 17: 17.

3. Han hade sju hundra furstliga gemåler och tre hundra bihustrur. Dessa kvinnor förledde hans hjärta till affall.

4. Ja, när Salomo blef gammal, förledde kvinnorna hans hjärta att affalla till andra gudar, så att hans hjärta icke förblef hängifvet åt Herren, hans Gud, såsom hans fader Davids hjärta hade varit.

5. Så kom Salomo att följa efter Astarte, sidoniernas gudinna, och Milkom, ammoniternas styggelse.

Dom. 2: 13. 2 Kon. 23: 13.

6. Och Salomo gjorde hvad ondt var i Herrens ögon och följde icke i allt efter Herren, såsom hans fader David hade gjort.

7. Salomo byggde nämligen då en offerhöjd åt Kemos, moabiternas styggelse, på berget öster om Jerusalem, och likaså en åt Molok, Ammons barns styggelse. 4 Mos. 21: 29. 2 Kon. 23: 13.

8. På samma sätt gjorde han för alla sina utländska kvinnor, så att de fingo tända rökelse och offra åt sina gudar.

9. Och Herren blef vred på Salomo, därför att hans hjärta hade affallit från Herren, Israels Gud, som dock två gånger hade uppenbarat sig för honom

1 Kon. 3: 5. 9: 2.

10. och som ändå gifvit honom ett särskildt bud angående denna sak, att han icke skulle följa efter andra gudar, ett Herrens bud, som han icke hade hållit. 1 Kon. 6: 12.

11. Därför sade Herren till Salomo: »Eftersom det är så med dig, och eftersom du icke har hållit det förbund och de stadgar, som jag har gifvit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och gifva det åt din tjänare.

1 Sam. 15: 28. 28: 17. 1 Kon. 12: 15 f. 14: 8.

12. Men för din fader Davids skull will jag icke göra detta i din tid; först ur din sons hand skall jag rycka det.

13. Dock skall jag icke rycka hela riket ifrån honom, utan en stam skall jag gifva åt din son, för min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, som jag har utvalt.»

14. Och Herren uppväckte en motståndare mot Salomo i edoméen Hadad. Denne var af konungasläkten i Edom.

15. Då nämligen David var i strid med Edom och härhöfvitsmannen Joab drog upp för att begrafva de slagna och därvid slog ihjäl allt mankön i Edom — 2 Sam. 8: 14. 1 Krön. 18: 12 f.

16. ty Joab och hela Israel stannade där i sex månader, till dess att han hade utrotat allt mankön i Edom —

17. då flydde Adad jämte några edomeiska män, som hade varit i hans faders tjänst, och togo vägen till Egypten; Hadad var då en ung gosse.

18. De begåfvo sig åstad från Midjan och kommo till Paran; och de togo folk med sig från Paran och kommo så till Egypten, till Farao, konungen i Egypten. Denne gaf honom ett hus och anslog ett underhåll åt honom och gaf honom land.

19. Och Hadad fann mycken nåd för Faraos ögon, så att denne gaf honom till hustru en syster till sin gemål, en syster till drottning Tapenes.

20. Denna syster till Tapenes födde åt honom sonen Genubat, och Tapenes lät afvänja honom i Faraos hus; sedan vistades Genubat i Faraos hus bland Faraos söner.

21. Då nu Hadad i Egypten hörde, att David hade gått till hvila hos sina fäder och att härhöfvitsmannen Joab var död, sade han till Farao: »Låt mig fara åstad till mitt land.»

22. Men Farao sade till honom: »Hvad fattas dig här hos mig, eftersom du vill fara till ditt land?» Han svarade: »Hindra mig icke, utan låt mig gå.»

23. Och Gud uppväckte ännu en motståndare mot honom i Reson, Eljadas son, som hade flytt ifrån sin herre, Hadadeser, konungen i Soba.

24. När David sedan anställde blodbadet ibland dem, samlade denne folk omkring sig och blef höfvitsman för en stöfskara; dessa drogo därefter till Damaskus och slogo sig ned där och gjorde sig till herrar i Damaskus.

2 Sam. 8: 3 f. 10: 18.

25. Denne var nu under Salomos hela lifstid Israels motståndare och gjorde det skada, han såväl som Hadad. Han afskydde Israel; och han blef konung öfver Aram.

26. Och en af Salomos tjänare hette Jerobeam; han var son till Nebat, en efraimit, från Sereda, och hans moder

hette Seruga och var änka. Denne uppreste sig mot konungen. 2 Krön. 13: 6.

27. Orsaken, hvarför han uppreste sig mot konungen, var följande. Salomo byggde då på Millo; han ville befästa det blottade stället på sin fader Davids stad. Nu var Jerobeam en dugande man; 2 Sam. 5: 7, 9. 1 Kon. 9: 15, 24.

28. och då Salomo såg, att den unge mannen var drifttig i sitt arbete, satte han honom öfver allt det arbete, som ålåg Josefs hus.

29. Vid den tiden hände sig en gång, att Jerobeam hade begifvit sig ut ur Jerusalem; då kom profeten Ahia från Silo emot honom på vägen, där han gick klädd i en ny mantel; och de båda voro ensamma på fältet.

30. Och Ahia fattade i den nya manteln, som han hade på sig, och ryckte sönder den i tolf stycken.

31. Därpå sade han till Jerobeam: »Tag här tio stycken för dig. Ty så säger Herren, Israels Gud: Se, jag vill rycka riket ut Salomos hand och gifva tio af stammarna åt dig;

32. den ena stammen skall han få behålla för min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, den stads, som jag har utvalt ur alla Israels stammar. Ps. 132: 11 f.

33. Så skall ske, därför att de hafva öfvergifvit mig och tillbedt Astarte, sidoniernas gudinna, och Kemos, Moabs gud, och Milkom, Ammons barns gud, och icke vandrat på mina vägar och icke gjort hvad rätt är i mina ögon, efter mina stadgar och rätter, såsom hans fader David gjorde.

34. Dock vill jag icke taga ifrån honom själf det samlade riket, utan jag vill låta honom förblifva furste, så länge han lefver, för min tjänare Davids skull, som jag utvalde, därför att han höll mina bud och stadgar.

35. Men från hans son skall jag taga konungadömet och gifva det åt dig, nämligen de tio stammarna.

36. Ty åt hans son skall jag gifva en stam, på det att min tjänare David alltid må hafva en lampa inför mitt ansikte i Jerusalem, den stad, som jag har utvalt åt mig till att där låta mitt namn. 2 Sam. 21: 17. 1 Kon. 15: 4. 2 Kon. 8: 19. 2 Krön. 21: 7.

37. Dig vill jag alltså taga, och du skall få regera öfver allt hvad dig lyster; du skall blifva konung öfver Israel.

38. Om du nu hör allt hvad jag bjuder dig och vandrar på mina vägar och gör hvad rätt är i mina ögon, så att du håller mina stadgar och bud, såsom min tjänare David gjorde, så skall jag vara med dig och bygga åt dig ett hus, som blifver beständande, såsom jag byggde ett hus åt David, och jag skall gifva Israel åt dig. 1 Kon. 3: 14. 9: 4.

39. Så skall jag förnedra Davids säd, dock icke för alltid.»

40. Och Salomo sökte tillfälle att döda Jerobeam; men Jerobeam stod upp och flydde till Egypten, till Sisak, konungen i Egypten. Och han stannade i Egypten till Salomos död.

41. Hvad nu mera är att säga om Salomo, om allt hvad han gjorde och om hans vishet, det finnes upptecknadt i Salomos krönika. 2 Krön. 9: 29 f.

42. Den tid Salomo regerade i Jerusalem öfver hela Israel var fyrtio år.

43. Och Salomo gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i sin fader Davids stad. Och hans son Rehabeam blef konung efter honom.

12 Kapitlet.

Rehabeam konung. De tio stammarnas affall från Davids hus. Jerobeam konung öfver Israel. Profeten Semajas budskap. Jerobeams kalfdyrkan i Dan och Betel.

Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till konung. 2 Krön. 10: 1 f.

2. När Jerobeam, Nebats son, hörde detta — han var då ännu kvar i Egypten, dit han hade flyttt för konung Salomo; Jerobeam bodde alltså i Egypten, 1 Kon. 11: 40.

3. men de sände åt bort och lät kalla honom — då kom han tillstädes jämte Israels hela församling och talade till Rehabeam och sade:

4. »Din fader gjorde vårt ok för svårt; men lätta nu du det svåra arbete och det tunga ok, som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig.»

5. Han svarade dem: »Gån bort och vänten ännu tre dagar, och kommen så tillbaka till mig.» Och folket gick.

6. Då rådförde sig Konung Rehabeam med de gamle, som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu lefde; han sade: »Hvilket svar råden I mig att gifva detta folk?»

7. De svarade honom och sade: »Om du i dag underkastar dig detta folk och blifver dem till tjänst, om du lyssnar till deras bön och talar goda ord till

dem, så skola de för alltid blifva dina tjänare.»

8. Men han aktade icke på det råd, som de gamle hade gifvit honom, utan rådförde sig med de unga män, som hade vuxit upp med honom och som nu voro i hans tjänst.

9. Han sade till dem: »Hvilket svar råden I oss att gifva detta folk, som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok, som din fader har lagt på oss'?»

10. De unga männen, som hade vuxit upp med honom, svarade honom då och sade: »Så bör du säga till detta folk, som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' — så bör du tala till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än min faders länd.

11. Så veten nu, att om min fader har belastat eder med ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel.'»

12. Så kom nu Jerobeam med allt folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen hade befallt, i det han sade: »Kommen tillbaka till mig på tredje dagen.»

13. Då gaf konungen folket ett hårdt svar; ty han aktade icke på det råd, som de gamle hade gifvit honom.

14. Han talade till dem efter de unga männens råd och sade: »Har min fader gjort edert ok tungt, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel.»

15. Alltså hörde konungen icke på folket; ty det var så skickadt af Herren, på det att hans ord skulle uppfyllas, det som Herren hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo. 1 Kon. 11: 11, 31 f.

16. Då nu hela Israel förnam, att konungen icke ville höra på dem, gaf folket konungen detta svar: »Hvad del hafva vi i David? Ingen arfslott hafva vi i Isais son. Drag hem till dina hyddor, Israel. Se nu själf om ditt hus, o David.» Därpå drog Israel hem till sina hyddor. 2 Sam. 20: 1. Ords. 15: 1.

17. Allenast öfver de israeliter, som bodde i Juda städer, förblef Rehabeam konung.

18. Och då konung Rehabeam sände åstad Adoram, som hade uppsikten öfver de allmänna arbetena, stenade hela Israel denne till döds; och konung Rehabeam själf måste med hast stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem. 2 Sam. 20: 24.

19. Så afföll Israel från Davids hus och har varit skildt därifrån ända till denna dag.

20. Men då hela Israel hörde, att Jerobeam hade kommit tillbaka, sände de och kallade honom till folkförsamlingen och gjorde honom till konung öfver hela Israel; ingen höll sig till Davids hus utom Juda stam allena.

21. Och då Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han hela Juda hus och Benjamins stam, ett hundra åttio tusen utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israels hus och återvinna konungadömet åt Rehabeam, Salomos son. 2 Krön. 11: 1 f.

22. Men Guds ord kom till gudsmannen Semaja;

23. han sade: »Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till hela Juda hus och Benjamin och till det öfriga folket sålunda:

24. Så säger Herren: I skolen icke draga upp och strida mot edra bröder, Israels barn. Vänden tillbaka hem, hvar och en till sitt, ty hvad som har skett har kommit från mig.» Och de hörde Herrens ord och vände om och gingo sin väg, såsom Herren hade befallt.

25. Men Jerobeam befäste Sikem i Efraims bergsbygd och bosatte sig där. Därifrån drog han åstad och befäste Penuel. 1 Mos. 32: 30.

26. Och Jerobeam sade vid sig själf: »Såsom nu är, kan riket komma tillbaka till Davids hus.

27. Ty om detta folk får draga upp till att anställa slaktoffer i Herrens hus i Jerusalem, så kan folkets hjärta vända tillbaka till deras herre Rehabeam, Juda konung; ja, då kunna de dräpa mig och vända tillbaka till Rehabeam, Juda konung.»

28. Sedan nu konungen öfverlagt härom, gjorde han två kalfvar af guld. Därefter sade han till folket: »Nu må det vara nog med edra färder upp till Jerusalem. Se, här är din Gud, o Israel, den som har fört dig upp ur Egyptens land.» 2 Mos. 32: 4, 8. 2 Kon. 17: 16.

29. Och han uppställde den ena i Betel, och den andra satte han upp i Dan. Dom. 18: 29 f.

30. Detta blef en orsak till synd; folket gick ända till Dan för att träda fram inför den ena af dem.

2 Mos. 20: 4. 1 Kon. 14: 16. 2 Kon. 10: 29. 17: 21.

31. Han uppbyggde också offerhöjdshus och gjorde till präster allehanda män ur folket, sådana som icke voro af Levi barn.
1 Kon. 13: 33. 2 Krön. 11: 15. 13: 9.
32. Och Jerobeam anställde en högtid i åttonde månaden, på femtonde dagen i månaden, lik högtiden i Juda, och steg då själf upp till altaret; så gjorde han i Betel för att offra åt de kalfvar, som han hade gjort. Och till Betel hade han beordrat de män, som han hade gjort till offerhöjdspräster.
3 Mos. 23: 34 f.

13 Kapitlet.

Gudsmannen från Juda och hans profetia mot altaret i Betel. Den gamle profeten i Betel och gudsmannens död. Jerobeams fortsatta försyndelser.

12: 33. Till det altare, som han hade gjort i Betel, steg han nu upp på femtonde dagen i åttonde månaden, den månad, som han af eget påfund hade valt. Han anställde nämligen då en högtid för Israels barn och steg upp till altaret för att tända rökelse.

1. Men då kom på Herrens befallning en gudsman från Juda till Betel, just när Jerobeam stod vid altaret för att tända rökelse.

2. Och mannen ropade mot altaret på Herrens befallning och sade: »Altare, altare, så säger Herren: Se, åt Davids hus skall födas en son vid namn Josia; han skall på dig slakta offerhöjdsprästerna, som antända rökelse på dig, och människoben skall man då uppbränna på dig.» 2 Kon. 23: 15 f.

3. På samma gång angaf han ett tecken, i det han sade: »Detta är tecknet på att det är Herren som har talat: se, altaret skall rämna, och askan därpå skall spillas ut.»

4. När konung Jerobeam hörde dessa ord, som gudsmannen ropade mot altaret i Betel, räckte han ut sin hand från altaret och sade: »Gripen honom.» Men handen, som han både räckt ut mot honom, förvissnade, och han kunde icke draga den tillbaka till sig igen.

5. Och altaret rämnade, och askan på altaret spilldes ut; det var det tecken, som gudsmannen på Herrens befallning hade angifvit.

6. Då tog konungen till orda och sade till gudsmannen: »Bönfall inför Herren, din Gud, och bed för mig, att jag må kunna draga min hand tillbaka till mig igen.» Och gudsmannen bönföll inför Herren; och konungen kunde då draga sin hand tillbaka till sig igen, och den var likadan som förut.
2 Mos. 8: 8. 9: 28. 10: 17. 4 Mos. 21: 7.

7. Då talade konungen till gudsmannen: »Kom hem med mig och vederkvick dig; sedan vill jag gifva dig en gåfva.»

8. Men gudsmannen svarade konungen: »Om du än vill gifva mig hälften af hvad som finnes i ditt hus, så kommer jag dock icke med dig; här på orten vill jag hvarken äta eller dricka.
4 Mos. 22: 18. 24: 13.

9. Ty så har Herren genom sitt ord bjudit mig och sagt: Du skall hvarken äta eller dricka och ej heller vända tillbaka samma väg du har gått hit.»

10. Därefter gick han sina färde en annan väg och vände icke tillbaka samma väg han hade kommit till Betel.

11. Men i Betel bodde en gammal profet. Dennes son kom och förtäljde för honom allt hvad gudsmannen den dagen hade gjort i Betel, huru han hade talat till konungen. När de hade förtäljt detta för sin fader,

12. frågade deras fader dem, hvilken väg han hade gått. Och hans söner visste, hvilken väg gudsmannen, som kommit från Juda, hade gått.

13. Då sade han till sina söner: »Sadlen åsnan åt mig.» När de då sadlat åsnan åt honom, satte han sig på den

14. och begaf sig åstad efter gudsmannen och fann honom sittande under terebinten; och han frågade honom: »Är du den gudsman, som har kommit från Juda?» Han svarade: »Ja.»

15. Då sade han till honom: »Gå med mig hem och ät med mig.»

16. Men han svarade: »Jag kan icke vända om med dig och komma med dig, och jag vill icke äta eller dricka med dig här på orten;

17. ty så har blifvit mig sagdt genom Herrens ord: Du skall hvarken äta eller dricka där; du skall icke heller gå tillbaka samma väg du har gått dit.»

18. Han sade till honom: »Jag är ock en profet såsom du, och en ängel har talat till mig på Herrens befallning och sagt: 'För honom tillbaka med dig hem och gif honom att äta och dricka.'» Men häri ljög han för honom.

19. Då vände han tillbaka med honom och åt i hans hus och drack.

20. Men under det att de sutto till bords, kom Herrens ord till profeten, som hade fört honom tillbaka.

21. Och han ropade till gudsmannen, som hade kommit från Juda, och sade: »Så säger Herren: Därför att du har varit genstridig mot Herrens ord och icke hållit det bud, som Herren, din Gud, har gifvit dig,

22. utan vändt tillbaka och ätit och druckit på den ort, där han hade förbjudit dig att äta och dricka, så skall din döda kropp icke komma i dina fäders graf.»

23. Sedan han nu hade ätit och druckit, sadlade han åsnan åt honom, åt profeten, som han hade fört tillbaka.

24. Så begaf sig denne åstad; men ett lejon kom emot honom på vägen och dödade honom. Sedan låg hans döda kropp utsträckt där på vägen, under det att åsnan stod bredvid den, och lejonet stod också bredvid den döda kroppen. 1 Kon. 20: 36.

25. Då nu folk, som gick där förbi, fick se den döda kroppen ligga utsträckt på vägen och lejonet stå bredvid den döda kroppen, gingo de in i staden, där den gamle profeten bodde, och omtalade det där.

26. När profeten, som hade fört honom tillbaka från vägen, hörde det, sade han: »Det är gudsmannen, som var genstridig mot Herrens ord; därför har Herren gifvit honom i lejonets våld, och det har krossat och dödat honom, i enlighet med det ord, som Herren hade talat till honom.»

27. Därefter tillsade han sina söner, att de skulle sadla åsnan åt honom; och de sadlade den.

28. Så begaf han sig åstad och fann den döda kroppen liggande utsträckt på vägen och åsnan och lejonet stående bredvid den döda kroppen; lejonet hade icke ätit af den döda kroppen och ej heller krossat åsnan.

29. Då tog profeten upp gudsmannens döda kropp och lade den på åsnan och förde den tillbaka; och den gamle profeten begaf sig in i sin stad för att hålla dödsklagan och begrafva honom.

30. Och han lade hans döda kropp i sin egen graf; och de höllo dödsklagan efter honom och ropade: »Ack ve, min broder!» Jer. 22: 18.

31. Då han nu hade begrafvit honom, sade han till sina söner: »När jag dör, så begrafven mig i den graf, där gudsmannen ligger begrafven; läggen mina ben vid sidan af hans ben.

32. Ty för visso skall det ord gå i fullbordan, som han på Herrens befallning ropade mot altaret i Betel och mot alla offerhöjdshus i Samariens städer.» 2 Kon. 23: 15 f.

33. Dock vände Jerobeam efter detta icke om från sin onda väg, utan gjorde åter allehanda män ur folket till offerhöjdspräster; hvem som hade lust därtill fick af honom mottaga handfyllning till att vara offerhöjdspräst.

2 Mos. 28: 41. 1 Kon. 12: 31.

34. På detta sätt blef han för Jerobeams hus en orsak till synd och en orsak till att det blef utplånadt och utrotadt från jorden.

14 Kapitlet.

Ahias profetia mot Jerobeams hus. Jerobeams död. Rehabeams regering i Juda. Jerusalems plundring genom Sisak. Rehabeams död.

Vid den tiden blef Abia, Jerobeams son, sjuk.

2. Då sade Jerobeam till sin hustru: »Stå upp och förkläd dig, så att ingen kan märka, att du är Jerobeams hustru, och gå till Silo, ty där bor profeten Ahia, han som förkunnade om mig, att jag skulle blifva konung öfver detta folk. 1 Kon. 11: 29 f. 12: 15.

3. Och tag med dig tio bröd, därtill smått bakverk och en kruka honung, och gå in till honom; han skall då förkunna för dig, huru det skall gå med gossen.»

4. Jerobeams hustru gjorde så; hon stod upp och gick till Silo och kom till Ahias hus. Och Ahia kunde icke se, ty hans ögon voro starrblinda af ålderdom. 1 Sam. 4: 15.

5. Men Herren hade sagt till Ahia: »Just nu kommer Jerobeams hustru för att förfråga sig hos dig om sin son, ty han är sjuk; så och så skall du tala till henne. Men när hon kommer, skall hon ställa sig främmande.»

6. Då nu Ahia hörde ljudet af hennes steg, när hon kom i dörren, sade han: »Kom in, du Jerobeams hustru. Hvarför ställer du dig främmande? Jag har ju fått i uppdrag att gifva dig ett hårdt budskap.

7. Gå och säg Jerobeam: »Så säger Herren, Israels Gud: Se, jag har upphöjt dig ur folket och satt dig till furste öfver mitt folk Israel

8. och har ryckt riket från Davids hus och gifvit det åt dig. Men du har icke varit sådan som min tjänare David, som höll mina bud och följde efter mig

af allt sitt hjärta, så att han gjorde allenast hvad rätt var i mina ögon;
1 Kon. 11: 11, 31.
9. utan du har gjort mera ondt än alla som hafva varit före dig och har gått bort och gjort dig andra gudar, nämligen gjutna beläten, för att förtörna mig, och har kastat mig bakom din rygg.
10. Därför skall jag låta olycka komma öfver Jerobeams hus och utrota allt mankön af Jerobeams hus, både små och stora i Israel; och jag skall bortsopa Jerobeams hus, såsom man bortsopar orenlighet, till dess det blifver en ände därpå.
1 Kon. 15: 29. 16: 3 f. 21: 21.
11. Den af Jerobeams hus som dör i staden skola hundarna uppäta, och den som dör ute på marken skola himmelens fåglar uppäta. Ty så har Herren talat.
12. Så stå du nu upp och gå hem igen. När din fot träder in i staden, skall barnet dö.
13. Och hela Israel skall hålla dödsklagan efter honom, och man skall begrafva honom; ty af Jerobeams hus skall allenast han komma i en graf, därför att i Jerobeams hus dock hos honom blef funnet något som var godt inför Herren, Israels Gud.
14. Men Herren skall åt sig uppväcka en konung öfver Israel, som skall utrota Jerobeams hus. Detta är den dagen; och hvad skall icke nu ske!
15. Se, Herren skall slå Israel, så att det blifver likt vassen, som vaggar hit och dit i vattnet. Och han skall upprycka Israel ur detta goda land, som han har gifvit åt deras fäder, och förströ dem på andra sidan floden, därför att de hafva gjort sig Aseror och därmed förtörnat Herren. 2 Kon. 17: 18, 23.
16. Och han skall prisgifva Israel för de synders skull, som Jerobeam begått, och genom hvilka han kommit Israel att synda.» 1 Kon. 12: 28 f.
17. Då stod Jerobeams hustru upp och gick sina färde och kom till Tirsa; och just som hon kom på husets tröskel, dog gossen.
18. Och man begrof honom, och hela Israel höll dödsklagan efter honom, i enlighet med det ord, som Herren hade talat genom sin tjänare, profeten Ahia.
19. Hvad nu mera är att säga om Jerobeam, om hans krig och om hans regering, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.
20. Den tid Jerobeam regerade var tjugutvå år. Så gick han till hvila hos sina fäder; och hans son Nadab blef konung efter honom.
21. Men Rehabeam, Salomos son, var konung i Juda. Fyrtioett år gammal var Rehabeam, då han blef konung, och han regerade sjutton år i Jerusalem, den stad, som Herren hade utvalt ur alla Israels stammar till att där fästa sitt namn. Hans moder hette Naama, ammonitiskan. 2 Krön. 12: 13 f.
22. Och Juda gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; med de synder, som de begingo, retade de honom långt mera, än deras fäder hade gjort.
23. Ty också de gjorde sig offerhöjder och stoder och Aseror på alla höga kullar och under alla gröna träd;
24. ja, också tempelbolare funnos i landet. De gjorde efter alla styggelser hos de folk, som Herren hade fördrifvit för Israels barn. 5 Mos. 18: 9. 23: 17.
25. Men i konung Rehabeams femte regeringsår drog Sosak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem.
1 Kon. 11: 40. 2 Krön. 12: 2 f., 9 f.
26. Och han tog skatterna i Herrens hus och skatterna i konungshuset; alltsammans tog han. Han tog ock alla de gyllene sköldar, som Salomo hade låtit göra. 1 Kon. 10: 16 f.
27. I deras ställe lät konung Rehabeam göra sköldar af koppar, och dessa lämnade han i förvar åt höfvitsmännen för drabanterna, som höllo vakt vid ingången till konungshuset.
28. Och så ofta konungen gick till Herrens hus, buro drabanterna dem; sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen.
29. Hvad nu mera är att säga om Rehabeam och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika. 2 Krön. 12: 15 f.
30. Men Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med hvarandra, så länge de lefde.
1 Kon. 15: 6.
31. Och Rehabeam gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i Davids stad. Hans moder hette Naama, ammonitiskan. Och hans son Abiam blef konung efter honom.

15 Kapitlet.

Abiam konung i Juda. Asa konung i Juda. Asas förbund med Ben-Hadad mot Baesa, Israels konung. Nadab konung i Israel. Baesas sammansvärjning och Jerobeams hus' undergång. Baesa konung i Israel.

I konung Jerobeams, Nebats sons, adertonde regeringsår blef Abiam konung öfver Juda. 2 Krön. 13: 1 f.

2. Han regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter.

3. Och han vandrade i alla de synder, som hans fader hade gjort före honom, så att hans hjärta icke var hängifvet åt Herren, hans Gud, såsom hans fader Davids hjärta hade varit.
1 Kon. 11: 4.

4. Allenast för Davids skull lät Herren, hans Gud, honom få en lampa i Jerusalem, i det att han uppsatte hans son efter honom och lät Jerusalem hafva bestånd — 2 Sam. 21: 17.
1 Kon. 11: 36. 2 Kon. 8: 19. Ps. 132: 17.

5. detta därför att David gjorde hvad rätt var i Herrens ögon och icke vek ifrån något som han bjöd honom, så länge han lefde, utom i saken med hetéen Uria. 2 Sam. 11: 1 f. 12: 9.

6. (Men Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med hvarandra, så länge den förre lefde.) 1 Kon. 14: 30. 2 Krön. 12: 15.

7. Hvad nu mera är att säga om Abiam och om allt hvad han gjorde, det finnes uppteckna dt i Juda konungars krönika. Men Abiam och Jerobeam lågo i krig med hvarandra.

8. Och Abiam gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i Davids stad. Och hans son Asa blef konung efter honom. 2 Krön. 14: 1 f.

9. I Jerobeams, Israels konungs, tjugonde regeringsår blef Asa konung öfver Juda.

10. Han regerade fyrtioett år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter.

11. Och Asa gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, såsom hans fader David hade gjort.

12. Han dref ut tempelbolarna ur landet och skaffade bort alla de smutsbelåten, som hans fäder hade låtit göra.
1 Kon. 14: 24.

13. Därtill afsatte han sin moder Maaka från hennes drottningsvärdighet, därför att hon hade uppsatt en styggelse åt Aseran; Asa högg nu ned styggelsen och brände upp den i Kidrons dal.
2 Krön. 15: 16 f.

14. Men offerhöjderna blefvo icke afskaffade; dock var Asas hjärta hängifvet åt Herren, så länge han lefde.

15. Och han förde in i Herrens hus både hvad hans fader och hvad han själf hade helgat åt Herren: silfver, guld och kärl.

16. Men Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig med hvarandra, så länge de lefde.

17. Baesa, Israels konung, drog upp mot Juda och begynte befästa Rama för att hindra, att någon komme vare sig till eller ifrån Asa, Juda konung.
2 Krön. 16: 1 f.

18. Då tog Asa allt silfver och guld, som fanns kvar i skattkamrarna i Herrens hus äfvensom i konungshusets skattkamrar, och lämnade detta åt sina tjänare; därpå sände konung Asa dem till Ben-Hadad, son till Tabrimmon, son till Hesjon, konungen i Aram, som bodde i Damaskus, och lät säga:
2 Kon. 12: 18. 16: 8. 18: 15.

19. »Ett förbund består ju mellan mig och dig, såsom det var mellan min fader och din fader. Se, här sänder jag dig skänker af silfver och guld; vålan, bryt nu ditt förbund med Baesa, Israels konung, på det att han må lämna mig i fred.»

20. Och Ben-Hadad hörde på konung Asa och sände sina härhöfvitsmän mot Israels städer och förhärjade Ijon, Dan, Abel-Bet-Maaka och hela Kinarot jämte hela Naftali land. 2 Kon. 15: 29.

21. Då nu Baesa hörde detta, afstod han från att befästa Rama och höll sig sedan stilla i Tirsa.

22. Men konung Asa uppbådade hela Juda, ingen fritagen; och de förde bort stenar och trävirke, som Baesa hade användt vid befästandet af Rama. Därmed befäste nu konung Asa Geba i Benjamin, så ock Mispa.

23. Hvad nu mera allt är att säga om Asa, om alla hans bedrifter, om allt hvad han gjorde och om de städer han byggde, det finnes uppteckna dt i Juda konungars krönika. Men på sin ålderdom fick han en sjukdom i sina fötter.
2 Krön. 16: 11 f.

24. Och Asa gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och hans son Josafat blef konung efter honom.
2 Krön. 17: 1.

25. Men Nadab, Jerobeams son, blef konung öfver Israel i Asas, Juda konungs, andra regeringsår, och han regerade öfver Israel i två år.

26. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon och vandrade på sin faders väg och i den synd, genom hvilken denne hade kommit Israel att synda.
1 Kon. 12: 28 f.

27. Men Baesa, Ahias son, af Isaskars hus, anstiftade en sammansvärjning mot honom, och Baesa slog ihjäl honom vid Gibbeton, som tillhörde filistéerna; Na-

dab med hela Israel höll nämligen på att belägra Gibbeton.

28. I Asas, Juda konungs, tredje regeringsår var det som Baesa dödade honom, och så blef han själf konung i hans ställe.

29. Och då han hade blifvit konung, slog han hela Jerobeams hus; han lät intet som anda hade blifva kvar af Jerobeams hus, utan förgjorde det, i enlighet med det ord, som Herren hade talat genom sin tjänare Ahia från Silo —

1 Kon. 14: 10, 14.

30. detta för de synders skull, som Jerobeam begått, och genom hvilka han kommit Israel att synda, så att han därmed förtörnat Herren, Israels Gud.

1 Kon. 12: 28 f.

31. Hvad nu mera är att säga om Nadab och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

32. Men Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig med hvarandra, så länge de lefde.

33. I Asas, Juda konungs, tredje regeringsår blef Baesa, Ahias son, konung öfver hela Israel i Tirsa och var det i tjugufyra år.

34. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon och vandrade på Jerobeams väg och i den synd, genom hvilken denne hade kommit Israel att synda.

1 Kon. 12: 28 f.

16 Kapitlet.

Jehus profetia mot Baesas hus. Ela konung i Israel. Simris sammansvärjning och Baesas hus' undergång. Simri konung i Israel; inbördes krig. Omri och Ahab konungar i Israel.

Och Herrens ord kom till Jehu, Hananis son, mot Baesa; han sade:

2. »Se, jag har upplyft dig ur stoftet och satt dig till furste öfver mitt folk Israel. Men du har vandrat på Jeroboeams väg och kommit mitt folk Israel att synda, så att de hafva förtörnat mig genom sina synder.

1 Kon. 12: 28 f. 14: 7 f.

3. Därför vill jag bortsopa Baesa och hans hus; ja, jag vill göra med ditt hus såsom med Jeroboeams, Nebats sons, hus. 1 Kon. 14: 10 f. 15: 29. 21: 21 f.

4. Den af Baesas hus som dör i staden skola hundarna uppäta, och den af hans hus som dör ute på marken skola himmelens fåglar uppäta.»

5. Hvad nu mera är att säga om Baesa, om hvad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

2 Krön. 16: 1 f.

6. Och Baesa gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i Tirsa. Och hans son Ela blef konung efter honom.

7. Men genom profeten Jehu, Hananis son, hade Herrens ord kommit till Baesa och hans hus, såväl för allt det onda, som han gjorde i Herrens ögon, då han förtörnade honom genom sina händers verk, därmed att han skickade sig likasom Jerobeams hus, som ock därför att han slog detta.

8. I Asas, Juda konungs, tjugusjätte regeringsår blef Ela, Baesas son, konung öfver Israel i Tirsa och var det i två år.

9. Men hans tjänare Simri, höfvitsman för den ena hälften af stridsvagnarna, anstiftade en sammansvärjning mot honom. Och en gång då han i Tirsa hade druckit sig drucken i Asas hus, öfverhofmästarens i Tirsa,

10. kom Simri dit och slog honom till döds — det var i Asas, Juda konungs, tjugusjunde regeringsår — och så blef han själf konung i hans ställe.

11. Och då han hade blifvit konung och intagit sin tron, slog han hela Baesas hus, utan att låta någon af mankön blifva kvar, och slog därjämte hans blodsförvanter och vänner.

12. Så förgjorde Simri hela Baesas hus, i enlighet med det ord, som Herren hade talat till Baesa genom profeten Jehu —

13. detta för alla de synders skull, som Baesa och hans son Ela begått, och genom hvilka de kommit Israel att synda, så att de förtörnade Herren, Israels Gud, med de fåfängligheter de dyrkade.

14. Hvad nu mera är att säga om Ela och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

15. I Asas, Juda konungs, tjugusjunde regeringsår blef Simri konung i Tirsa och var det i sju dagar. Folket höll då på att belägra Gibbeton, som tillhörde filistéerna.

16. Medan nu folket höll på med belägringen, fingo de höra sägas: »Simri har anstiftat en sammansvärjning; han har ock slagit ihjäl konungen.» Då gjorde hela Israel samma dag Omri, den israelitiske härhöfvitsmannen, till konung i lägret.

17. Därpå drog Omri med hela Israel upp från Gibbeton, och de angrepo Tirsa.

18. Men då Simri såg, att staden var intagen, gick han in i konungshusets palatsbyggnad och brände upp konungshuset i eld över sig och omkom så —

19. detta för de synders skull, som han begått, i det att han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon och vandrade på Jerobeams väg och i den synd, som denne hade gjort, och genom hvilken han hade kommit Israel att synda.
1 Kon. 12: 28 f.

20. Hvad nu mera är att säga om Simri och om den sammansvärjning, som han anstiftade, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

21. Nu delade sig Israels folk i två hälfter; den ena hälften af folket höll sig till Tibni, Ginats son, och ville göra honom till konung, och den andra hälften höll sig till Omri.

22. Men den del af folket, som höll sig till Omri, blef öfvermäktig den del, som höll sig till Tibni, Ginats son. Och när Tibni var död, blef Omri konung.

23. I Asas, Juda konungs, trettioförsta regeringsår blef Omri konung öfver Israel och var det i tolf år; i Tirsa regerade han i sex år.

24. Han köpte berget Samaria af Semer för två talenter silfver; och han bebyggde berget och kallade staden, som han byggde där, Samaria, efter Semers namn, den mans, som varit bergets ägare.

25. Men Omri gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; han gjorde mera ondt än någon af dem som hade varit före honom. Mik. 6: 16.

26. Han vandrade i allt på Jerobeams, Nebats sons, väg och i de synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda, så att de förtörnade Herren, Israels Gud, med de fåfängligheter de dyrkade. 1 Kon. 12: 28 f.

27. Hvad nu mera är att säga om Omri, om hvad han gjorde och om de bedrifter han utförde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

28. Och Omri gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i Samaria. Och hans son Ahab blef konung efter honom.

29. Ahab, Omris son, blef konung öfver Israel i Asas, Juda konungs, trettioåttonde regeringsår; sedan regerade Ahab, Omris son, i tjugutvå år öfver Israel i Samaria.

30. Men Ahab, Omris son, gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, mer än någon af dem som varit före honom.

31. Det var honom icke nog att vandra i Jerobeams, Nebats sons, synder, utan han tog ock till hustru Isebel, dotter till Etbaal, sidoniernas konung, och gick så åstad och tjänade Baal och tillbad honom. 1 Kon. 12: 28 f.

32. Och han uppreste ett altare åt Baal i Baalstemplet, som han hade byggt i Samaria.

33. Därtill gjorde Ahab Aseran; så att Ahab gjorde mer till att förtörna Herren, Israels Gud, än någon af de Israels konungar, som hade varit före honom.

34. Under hans tid byggde beteliten Hiel åter upp Jeriko. Men när han lade dess grund, kostade det honom hans äldste son Abiram, och när han satte upp dess portar, kostade det honom hans yngste son Segib — i enlighet med det ord, som Herren hade talat genom Josua, Nuns son. Jos. 6: 26.

17 Kapitlet.

Profeten Elia inför Ahab, vid bäcken Kerit och hos änkan i Sarefat.

Och tisbiten Elia, en af de från Gilead inflyttade, sade till Ahab: »Så sant Herren, Israels Gud, lefver, han hvilkens tjänare jag är, under dessa år skall hvarken dagg eller regn falla, med mindre jag säger det.» Jak. 5: 17 f.

2. Och Herrens ord kom till honom; han sade:

3. »Gå bort härifrån och begif dig österut och göm dig vid bäcken Kerit, som österifrån rinner ut i Jordan.

4. Din dryck skall du få ur bäcken, och korparna har jag bjudit att där förse dig med föda.»

5. Då gick han bort och gjorde såsom Herren hade befallt; han gick bort och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som österifrån rinner ut i Jordan.

6. Och korparna förde till honom bröd och kött om morgonen och bröd och kött om aftonen, och sin dryck fick han ur bäcken.

7. Men efter någon tid uttorkade bäcken, därför att det icke regnade i landet.

8. Då kom Herrens ord till honom; han sade:

9. »Stå upp och gå till Sarefat, som hör till Sidon, och uppehåll dig där. Se, jag har där bjudit en änka att förse dig med föda.» Luk. 4: 25 f.

10. Han stod upp och gick till Sarefat. Och när han kom till stadsporten, fick han där se en änka, som hopsamlade ved. Då ropade han till henne och sade: »Hämta litet vatten åt mig i kärlet, att jag må dricka.»

11. När hon nu gick för att hämta det, ropade han efter henne och sade: »Tag ock med dig ett stycke bröd åt mig.»

12. Men hon svarade: »Så sant Herren, din Gud, lefver, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en handfull mjöl i krukan och litet olja i kruset. Och se, här har jag hopsamlat ett par vedträn och går nu för att tillreda det åt mig och min son, att vi må äta det och sedan dö.» 2 Kon. 4: 2 f.

13. Då sade Elia till henne: »Frukta icke; gå och gör såsom du har sagt. Men tillred först åt mig en liten kaka däraf och bär ut den åt mig; tillred sedan åt dig och din son.

14. Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall icke taga slut, och på olja skall icke blifva brist i kruset, intill den dag, då Herren låter det regna på jorden.»

15. Då gick hon åstad och gjorde såsom Elia hade sagt. Och hon hade att äta, hon själf och han och hennes husfolk, en lång tid. Matt. 10: 40 f.

16. Mjölet i krukan tog icke slut, och på olja blef ingen brist i kruset, i enlighet med det ord, som Herren hade talat genom Elia.

17. Men härefter hände sig, att kvinnans, hans värdinnas, son blef sjuk; hans sjukdom blef mycket svår, och slutligen andades han icke mer.

18. Då sade hon till Elia: »Hvad har du att göra med mig, du gudsman? Du har kommit till mig, för att min missgärning skulle blifva ihågkommen, så att min son måste dö.» Luk. 5: 8.

19. Men han sade till henne: »Gif mig hit din son.» Och han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i salen, där han bodde, och lade honom på sin säng.

20. Och han ropade till Herren och sade: »Herre, min Gud, har du kunnat göra så illa mot denna änka, hvilkens gäst jag är, att du har dödat hennes son?»

21. Därpå sträckte han sig ut öfver gossen tre gånger och ropade till Herren och sade: »Herre, min Gud, låt denna gosses själ komma tillbaka in i honom.» 2 Kon. 4: 34 f. Apg. 20: 10.

22. Och Herren hörde Elias röst, och gossens själ kom tillbaka in i honom, och han fick lif igen.

23. Och Elia tog gossen och bar honom från salen ned i huset och gaf honom åt hans moder. Och Elia sade: »Se, din son lefver.» Luk. 7: 15.

24. Då sade kvinnan till Elia: »Nu vet jag, att du är en gudsman, och att Herrens ord i din mun är sanning.»

18 Kapitlet.

Elia och Obadja. Elias möte med Ahab. Undret på Karmel och dödandet af Baals profeter. Elias bön om regn och bönhörelsen.

En lång tid härefter, det tredje året, kom Herrens ord till Elia; han sade: »Gå åstad och träd fram för Ahab, så skall jag sedan låta det regna på jorden.» Jak. 5: 17 f.

2. Då gick Elia åstad för att träda fram för Ahab. Men hungersnöden var då stor i Samaria.

3. Och Ahab kallade till sig Obadja, sin öfverhofmästare; men Obadja fruktade Herren storligen.

4. Och då Isebel utrotade Herrens profeter, hade Obadja tagit ett hundra profeter och gömt dem, femtio man åt gången, i en grotta och försett dem med mat och dryck.

5. Ahab sade nu till Obadja: »Far igenom landet till alla vattenkällor och bäckar. Kanhända skola vi finna gräs, så att vi kunna behålla hästar och mulåsnor vid lif och slippa att nedslakta någon boskap.»

6. Och de fördelade mellan sig landet, som de skulle draga igenom. Ahab for en väg för sig, och Obadja for en annan väg för sig.

7. När nu Obadja färdades sin väg fram, se, då kom Elia emot honom. Och han kände igen denne och föll ned på sitt ansikte och sade: »Är du här, min herre Elia?»

8. Han svarade honom: »Ja. Gå och säg till din herre: 'Elia är här.'»

9. Då sade han: »Hvarmed har jag försyndat mig, eftersom du vill gifva din tjänare i Ahabs hand, på det att han må döda mig?

10. Så sant Herren, din Gud, lefver, det finnes icke något folk eller något rike, dit min herre icke har sändt för att söka efter dig, men man har svarat: 'Han är icke här.' Då har han af det riket eller det folket tagit en ed att man icke har funnit dig.

11. Och nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här!'

12. Om nu, när jag går ifrån dig, Herrens ande skulle taga dig bort, jag vet icke hvart, och jag likväl komme med ditt budskap till Ahab, så skulle han dräpa mig, när han icke funne dig. Och dock har din tjänare fruktat Herren allt ifrån min ungdom.
2 Kon. 2: 16. Apg. 8: 38.

13. Har det icke blifvit berättadt för min herre hvad jag gjorde, när Isebel dräpte Herrens profeter, huru jag gömde ett hundra af Herrens profeter, femtio man och åter femtio, i en grotta och försåg dem med mat och dryck?

14. Och nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här' — för att han skall dräpa mig.»

15. Men Elia sade: »Så sant Herren Sebaot lefver, han hvilkens tjänare jag är, jag skall i dag träda fram för honom.»

16. Då gick Obadja Ahab till mötes och förkunnade detta för honom; Ahab gick då för att möta Elia.

17. Och när Ahab fick se Elia, sade Ahab till honom: »Är du här, du som drager olycka öfver Israel?»

18. Han svarade: »Det är icke jag som drager olycka öfver Israel, utan du och din faders hus, därmed att I öfvergifven Herrens bud, och därmed att du följer efter Baalerna.
1 Kon. 16: 31 f.

19. Men sänd nu bort och församla till mig hela Israel på berget Karmel, jämte Baals fyra hundra femtio profeter och Aserans fyra hundra profeter, som äta vid Isebels bord.»

20. Då sände Ahab omkring bland alla Israels barn och lät församla profeterna till berget Karmel.

21. Och Elia trädde fram för allt folket och sade: »Huru länge viljen I halta på båda sidor? Är det Herren som är Gud, så följen efter honom; men om Baal är det, så följen efter honom.» Och folket svarade honom icke ett ord. Jos. 24: 15. Dom. 6: 31.

22. Då sade Elia till folket: »Jag är den ende Herrens profet, som finnes kvar, och Baals profeter äro fyra hundra femtio män. 1 Kon. 19: 10.

23. Må man nu gifva oss två tjurar, och må de utväljа åt sig den ena tjuren och stycka den och lägga den på veden, utan att tända eld därpå, så vill jag tillreda den andra tjuren och lägga den på veden, utan att tända eld därpå.

24. Därefter mån I åkalla eder guds namn, men själf vill jag åkalla Herrens namn. Den gud, som då svarar med eld, han vare Gud.» Allt folket svarade och sade: »Ditt förslag är godt.»

25. Då sade Elia till Baals profeter: »Utväljen åt eder den ena tjuren och tillreden den först, ty I utgören flertalet; åkallen därpå eder guds namn, men I fån icke tända eld.»

26. Då togo de den tjur, som han gaf dem, och tillredde den; därpå åkallade de Baals namn från morgonen ända till middagen och sade: »Baal, svara oss.» Men icke ett ljud hördes, och ingen svarade. Och alltjämt haltade de åstad kring altaret, som man hade gjort. Hab. 2: 19.

27. Vid middagstiden gäckades Elia med dem och sade: »Ropen ännu högre, ty visserligen är han en gud, men han har väl något att begrunda, eller ock har han gått afsides, eller är han på resa; kanhända sofver han, men då skall han väl vakna.»

28. Då ropade de ännu högre och ristade sig, såsom deras sed var, med svärd och spjut, så att blodet kom ut på dem. 5 Mos. 14: 1.

29. När det sedan hade blifvit eftermiddag, fattades de af profetisk hänryckning, och höllo så på ända till tiden för spisoffrets frambärande. Men icke ett ljud hördes, ingen svarade, och ingen tycktes heller akta på dem.
2 Mos. 29: 39. 4 Mos. 28: 3 f.

30. Då sade Elia till allt folket: »Träden hit fram till mig.» Så trädde nu allt folket fram till honom. Då satte han åter i stånd Herrens altare, som hade blifvit nedrifvet.

31. Och Elia tog tolf stenar, lika många som Jakobs söners stammar, den mans, till hvilken detta Herrens ord hade kommit: »Israel skall vara ditt namn.»
1 Mos. 32: 28. 35: 10. Jos. 4: 5, 20. 2 Kon. 17: 34.

32. Och han byggde af stenarna ett altare i Herrens namn och gjorde omkring altaret en graf, stor nog för ett utsäde af två mått.

33. Därefter lade han upp veden, styckade tjuren och lade den på veden.

34. Sedan sade han: »Fyllen fyra krukor med vatten och utgjuten det öfver brännoffret och veden.» Han sade ytterligare: »Gören så ännu en gång.» Och de gjorde så för andra gången. Därpå sade han: »Gören så för tredje gången.» Och de gjorde så för tredje gången.

35. Och vattnet flöt rundt omkring altaret; och han fyllde också grafven med vatten.

36. Då nu tiden för spisoffrets frambärande var inne, trädde profeten Elia fram och sade: »Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt i dag blifva kunnigt, att du är Gud i Israel, och att jag är din tjänare, och att det är på din befallning jag har gjort allt detta.
2 Mos. 3: 6. Matt. 22: 32. Mark. 12: 26.

37. Svara mig, Herre, svara mig, på det att detta folk må förnimma, att det är du, Herre, som är Gud, i det att du vänder om deras hjärtan.»

38. Då föll Herrens eld ned och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden och uppslickade vattnet, som var i grafven.
3 Mos. 9: 24. Dom. 6: 21. 2 Krön. 7: 1.

39. När nu allt folket såg detta, föllo de ned på sina ansikten och sade: »Herren är det som är Gud! Herren är det som är Gud!»

40. Men Elia sade till dem: »Gripen Baals profeter; låten ingen af dem komma undan.» Och de grepo dem. Och Elia förde dem ned till bäcken Kison och lät där slakta dem.
5 Mos. 13: 5. 18: 20.

41. Och Elia sade till Ahab: »Drag nu upp, ät och drick, ty jag hör bruset af regn.»

42. Då drog Ahab upp för att äta och dricka. Men Elia steg upp på Karmels topp, lutade sig ned mot jorden och sänkte sitt ansikte mellan sina knän.

43. Och han sade till sin tjänare: »Stig upp och skåda ut åt hafvet.» Denne steg upp och skådade ut, men sade: »Jag ser ingenting.» Så tillsade han honom sju gånger att gå tillbaka.

44. När han då kom dit sjunde gången, sade han: »Nu ser jag ett litet moln, icke större än en mans hand, stiga upp ur hafvet.» Då sade han: »Gå upp och säg till Ahab: Spänn för och far ned, på det att regnet icke må hålla dig kvar.»

45. Och i ett ögonblick förmörkades himmelen af moln och storm, och ett starkt regn föll. Men Ahab steg upp i sin vagn och for till Jisreel. Jak. 5: 18.

46. Och Herrens hand hade kommit öfver Elia, så att han omgjordade sina länder och sprang framför Ahab ända fram till Jisreel.

19 Kapitlet.

Elias flykt och uppenbarelsen vid Horeb. Elisas kallelse.

Men när Ahab berättade för Isebel allt hvad Elia hade gjort, och huru han hade dräpt alla profeterna med svärd, 1 Kon. 18: 40.

2. sände Isebel en budbärare till Elia och lät säga: »Gudarna straffe mig nu och framgent, om jag icke i morgon vid denna tid låter det gå med ditt lif såsom det har gått med alla dessas lif.»

3. Då han förnam detta, stod han upp och begaf sig i väg för att rädda sitt lif och kom så till Beer-Seba, som hör till Juda; där kvarlämnade han sin tjänare.

4. Men själf gick han ut i öknen en dagsresa. Där satte han sig under en ginstbuske; och han önskade sig döden och sade: »Det är nog; tag nu mitt lif, Herre, ty jag är icke förmer än mina fäder.» Jon. 4: 3.

5. Därpå lade han sig och insomnade under en ginstbuske. Men då rörde en ängel vid honom och sade till honom: »Stå upp och ät.»

6. När han då såg upp, fick han vid sin hufvudgärd se ett bröd, sådant som bakas på glödande stenar, och ett krus med vatten. Och han åt och drack och lade sig åter ned.

7. Men Herrens ängel rörde åter vid honom, för andra gången, och sade: »Stå upp och ät, ty eljest blifver vägen dig för lång.»

8. Då stod han upp och åt och drack och gick så, styrkt af den maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg Horeb. 2 Mos. 3: 1 f. 24: 18. 34: 28. 5 Mos. 9: 9, 18. Matt. 4: 2.

9. Där gick han in i en grotta, och i den stannade han öfver natten.

Då kom Herrens ord till honom; han sade till honom: »Hvad gör du här, Elia?»

10. Han svarade: »Jag har nitälskat för Herren, härskarornas Gud. Ty Israels barn hafva öfvergifvit ditt förbund, rifvit ned dina altaren och dräpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar, men man står efter att taga mitt lif.» 1 Kon. 18: 4, 22. Rom. 11: 2 f.

11. Han sade: »Gå ut och ställ dig på berget inför Herren.» Då gick Herren fram där, och en stor och stark storm, som lösryckte berg och sönderbröt klippor, gick före Herren; men icke var Herren i stormen. Efter stormen kom en jordbäfning; men icke var Herren i jordbäfningen.
2 Mos. 34: 6. Apg. 2: 2.

12. Efter jordbäfningen kom en eld; men icke var Herren i elden. Efter elden kom ljudet af en sakta susning.

13. Så snart Elia hörde detta, skylde han sitt ansikte med manteln och gick ut och ställde sig vid ingången till grottan. Då kom en röst till honom och sade: »Hvad gör du här, Elia?»
2 Mos. 3: 6.

14. Han svarade: »Jag har nitälskat för Herren, härskarornas Gud. Ty Israels barn hafva öfvergifvit ditt förbund, rifvit ned dina altaren och dräpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar, men man står efter att taga mitt lif.»

15. Herren sade till honom: »Gå nu tillbaka igen och tag vägen till Damaskus' öken, och gå in och smörj Hasael till konung öfver Aram.
2 Kon. 8: 13.

16. Och Jehu, Nimsis son, skall du smörja till konung öfver Israel. Och till profet i ditt ställe skall du smörja Elisa, Safats son, från Abel-Mehola.
2 Kon. 9: 1 f.

17. Och så skall ske: den som kommer undan Hasaels svärd, honom skall Jehu döda, och den som kommer undan Jehus svärd, honom skall Elisa döda.
2 Kon. 9: 14 f.

18. Men jag skall låta blifva kvar i Israel sju tusen, alla knän, som icke hafva böjt sig för Baal, och hvar mun, som icke har kysst honom.» Rom. 11: 4.

19. Då han nu gick därifrån, träffade han på Elisa, Safats son, som höll på att plöja; tolf par oxar gingo framför honom, och själf körde han det tolfte paret. Och Elia gick fram till honom och kastade sin mantel öfver honom.
2 Kon. 9: 18 f.

20. Då släppte han oxarna och skyndade efter Elia och sade: »Låt mig först kyssa min fader och min moder, så vill jag sedan följa dig.» Han sade till honom: »Välan, du må gå tillbaka igen; du vet ju hvad jag har gjort dig.»

21. Då lämnade han honom och gick tillbaka och tog sina båda oxar och slaktade dem, och med oxarnas ok kokade han deras kött; detta gaf han åt folket, och de åto. Därpå stod han upp och följde Elia och blef hans tjänare.

20 Kapitlet.

Ahab besegrar araméerna två gånger. Han lössläpper deras konung Ben-Hadad och bestraffas därför af en profet.

Och Ben-Hadad, konungen i Aram, församlade hela sin här; han hade med sig trettiotvå konungar jämte hästar och vagnar. Och han drog upp och belägrade Samaria och ansatte det.

2. Och han skickade sändebud in i staden till Ahab, Israels konung,

3. och lät säga honom: »Så säger Ben-Hadad: Ditt silfver och ditt guld tillhör mig, och de skönaste af dina kvinnor och dina barn tillhöra mig ock.»

4. Israels konung svarade och sade: »Såsom du har sagt, min herre konung: jag själf och allt hvad jag har tillhör dig.»

5. Men sändebuden kommo tillbaka och sade: »Så säger Ben-Hadad: Jag har visserligen sändt till dig och låtit säga: 'Ditt silfver och ditt guld, dina kvinnor och dina barn skall du gifva mig.'

6. Men nu skall jag sannerligen i morgon vid denna tid sända mina tjänare till dig, att de må genomsöka ditt hus och dina tjänares hus; och allt som är dina ögons lust skola de taga med sig och föra bort.»

7. Då kallade Israels konung till sig alla de äldste i landet och sade: »Märken och sen, huru denne står efter vårt fördärf. Ty när han sände till mig och begärde mina kvinnor och mina barn, mitt silfver och mitt guld, vägrade jag ju icke att gifva honom det.»

8. Alla de äldste och allt folket sade till honom: »Hör då icke på honom och gör honom icke till viljes.»

9. Så sade han då till Ben-Hadads sändebud: »Sägen till min herre konungen: Allt hvarom du förra gången sände bud till din tjänare, det vill jag foga mig i; men detta kan jag icke foga mig i.» Och sändebuden gingo tillbaka med detta svar.

10. Då sände Ben-Hadad till honom och lät säga: »Gudarna straffe mig nu och framgent, om stoftet i Samaria räcker till att fylla händerna på allt det folk, som följer mig.»

11. Men Israels konung svarade och sade: »Sägen så: Icke må den som omgjordar sig med svärdet berömma sig likt den som spänner det af sig.»

12. Så snart Ben-Hadad hörde detta svar, där han satt och drack med konungarna i lägerhyddorna, sade han till sina tjänare: »Gören eder redo.» Och de gjorde sig redo till angrepp på staden.

13. Då trädde en profet fram till Ahab, Israels konung, och sade: »Så säger Herren: Ser du hela denna stora hop? Nu väl, jag vill i dag gifva den

i din hand, att du må förnimma, att jag är Herren.»

14. Då frågade Ahab: »Genom hvem?» Han sade: »Så säger Herren: Genom landshöfdingarnas män.» Han frågade ytterligare: »Hvem skall begynna striden?» Han sade: »Du själf.»

15. Så mönstrade han då landshöfdingarnas män, och de voro två hundra trettiotvå; därefter mönstrade han allt folket, alla Israels barn, sju tusen man.

16. Och vid middagstiden gjorde de ett utfall, just när Ben-Hadad höll på att dricka sig drucken i lägerhyddorna tillsammans med de trettiotvå konungar, som hade kommit honom till hjälp.

17. Landshöfdingarnas män drogo först ut. Och de kunskapare, som Ben-Hadad sände ut, förkunnade för honom: »Manskap har dragit ut från Samaria.»

18. Han sade: »Om de hafva dragit ut i fredlig afsikt, så gripen dem lefvande; och om de hafva dragit ut till strid, så gripen dem ock lefvande.»

19. Men när dessa — landshöfdingarnas män och hären, som kom efter dem — hade kommit ut ur staden,

20. slogo de hvar och en sin man, och araméerna flydde, och Israel förföljde dem; men Ben-Hadad, konungen i Aram, kom undan på en häst jämte några ryttare.

21. Och Israels konung drog ut och slog både ryttarhären och vagnshären och tillfogade så araméerna ett stort nederlag.

22. Men profeten trädde fram till Israels konung och sade till honom: »Välan, var nu modig; och betänk och se till, hvad du bör göra, ty nästa år kommer konungen i Aram att åter draga upp mot dig.»

23. Men den arameiske konungens tjänare sade till honom: »Deras gud är en bergsgud; därför hafva de blifvit oss öfvermäktiga. Låt oss strida mot dem på slätten, så skola vi för visso blifva dem öfvermäktiga.

24. Och vidare måste du göra så: afsätt hvar och en af konungarna från hans plats, och insätt ståthållare i deras ställe.

25. Skaffa dig sedan själf en här, lika stor som den du förlorat, med lika många hästar och lika många vagnar, och låt oss sedan strida mot dem på slätten, så skola vi för visso blifva dem öfvermäktiga.» Och han lyssnade till deras ord och gjorde så.

26. Följande år mönstrade Ben-Hadad araméerna och drog så upp till Afek för att strida mot Israel.

27. Israels barn hade ock blifvit mönstrade och försedda med lifsmedel och tågade därpå emot dem. Och Israels barn lägrade sig gent emot dem, lika två små getthjordar, under det att araméerna uppfyllde landet.

28. Då trädde gudsmannen fram och sade till Israels konung sålunda: »Så säger Herren: Därför att araméerna hafva sagt: 'Herren är en bergsgud och icke en dalgud', så gifver jag hela denna stora hop i din hand, på det att I mån förnimma, att jag är Herren.»

29. Och de voro lägrade midt emot hvarandra i sju dagar. På sjunde dagen kom det till strid, och Israels barn slogo då af araméerna hundra tusen man fotfolk på en enda dag.

30. De återstående flydde in i staden Afek; men stadsmuren föll ned öfver tjugusju tusen män af dessa som återstodo. Ben-Hadad flydde också och kom in i staden och sprang från kammare till kammare. 1 Kon. 22: 25.

31. Då sade hans tjänare till honom: »Se, vi hafva hört, att konungarna af Israels hus äro nådiga konungar. Låtom oss därför sätta säcktyg om våra länder och rep om våra hufvuden och öfverlämna oss åt Israels konung; kanhända låter han dig då få lefva.»

32. Och de bundo säcktyg omkring sina länder och rep omkring sina hufvuden och kommo så till Israels konung och sade: »Din tjänare Ben-Hadad beder: 'Låt mig få lefva.'» Han svarade: »Är han ännu vid lif? Han är min broder.»

33. Männen, som tydde detta gynnsamt, skyndade att taga fasta på ordet, om han nu menade så, och sade: »Ja, Ben-Hadad är din broder.» Han sade: »Gån och hämten honom hit.» Då öfverlämnade sig Ben-Hadad åt honom, och han lät honom stiga upp i sin vagn.

34. Och Ben-Hadad sade till honom: »De städer, som min fader tog från din fader, vill jag gifva tillbaka, och du skall för din räkning få anlägga gator i Damaskus, såsom min fader fick göra i Samaria.» »Hvad mig angår», sade Ahab, »så vill jag på sådana villkor släppa dig lös.» Så slöt han då ett fördrag med honom och släppte honom lös.

35. Och en af profetlärjungarna sade på Herrens befallning till en annan:

»Slå mig.» Men mannen vägrade att slå honom.

36. Då sade han till mannen: »Eftersom du icke har hört Herrens röst, därför skall ett lejon slå ned dig, när du går ifrån mig.» Och när han gick sina färde ifrån honom, kom ett lejon emot honom och slog ned honom.

1 Kon. 13: 24.

37. Sedan träffade han en annan man och sade: »Slå mig.» Och mannen slog honom så hårdt, att sår uppstod däraf.

38. Därpå gick profeten och ställde sig i konungens väg, sedan han gjort sig oigenkännlig genom att sätta en bindel över ögonen.

39. När nu konungen for där fram, ropade han till konungen och sade: »Din tjänare hade dragit åstad för att gifva sig in i striden, då i detsamma en man kom därifrån och förde till mig en annan man och sade: 'Vakta denne man; om han skulle komma bort, måste du själf träda i hans ställe, eller ock måste du betala en talent silfver.'

40. Nu hände sig, under det din tjänare hade att syssla med ett och annat, att mannen kom undan.» Israels konung sade till honom: »Din dom är gifven; du har ju själf afkunnat den.»

41. Då tog han skyndsamt bort bindeln från sina ögon, och Israels konung kände igen honom och såg, att han var en af profeterna.

42. Och denne sade till honom: »Så säger Herren: Därför att du har släppt lös ur din hand den man, som af mig var gifven till spillo, skall du själf träda i hans ställe och ditt folk i hans folks.» 1 Sam. 15: 3, 9, 18 f. 1 Kon. 22: 34.

43. Och Israels konung begaf sig hem, harmsen och vred, och kom till Samaria.

21 Kapitlet.

Nabots vingård och mordet på Nabot. Förkunnelsen af Guds straffdom öfver Ahabs hus. Ahabs ånger.

Därefter hände sig följande. Jisreeliten Nabot hade en vingård i Jisreel bredvid Ahabs palats, konungens i Samaria.

2. Och Ahab talade till Nabot och sade: »Låt mig få din vingård för att däraf göra mig en köksträdgård, eftersom den ligger så nära intill mitt hus; så vill jag gifva dig en bättre vingård i stället, eller om dig så behagar, vill jag gifva dig penningar såsom betalning för den.»

3. Men Nabot svarade Ahab: »Herren låte det vara fjärran ifrån mig, att jag skulle låta dig få mina fäders arfvedel.» 3 Mos. 25: 23 f. Hes. 46: 18.

4. Då kom Ahab hem till sig, harmsen och vred för det svars skull, som jisreeliten Nabot hade gifvit honom, då denne sade: »Jag vill icke låta dig få mina fäders arfvedel.» Och han lade sig på sin säng, vände bort sitt ansikte och åt intet.

5. Då gick hans hustru Isebel in till honom och frågade honom: »Hvarför är du så harmsen, och hvarför äter du intet?»

6. Han svarade henne: »Därför att när jag talade till jisreeliten Nabot och sade till honom: 'Låt mig få din vingård för penningar, eller om du så önskar, vill jag gifva dig en annan vingård i stället', så svarade han: 'Jag vill icke låta dig få min vingård.'»

7. Då sade hans hustru Isebel till honom: »Är du en man, som förstår att föra regeringen öfver Israel? Stå upp och ät och var vid godt mod; jag skall skaffa dig jisreeliten Nabots vingård.»

8. Därpå skref hon ett bref i Ahabs namn och satte sigill under det med hans signetring och sände så brefvet till de äldste och förnämste i hans stad, de som bodde där jämte Nabot.

9. Och hon skref i brefvet sålunda: »Utlysen en fasta, och låten Nabot sitta längst fram bland folket.

10. Och låten så två onda män sätta sig midt emot honom, och låten dem vittna emot honom och säga: 'Du har smädat Gud och konungen.' Fören så ut honom och stenen honom till döds.»

11. Och männen i staden, de äldste och förnämste, som bodde i hans stad, gjorde det hvarom Isebel hade sändt bud till dem, nämligen såsom det var skrifvet i brefvet, som hon hade sändt till dem.

12. De utlyste en fasta och läto Nabot sitta längst fram bland folket.

13. Och de två onda männen kommo och satte sig midt emot honom; och de onda männen vittnade mot Nabot inför folket och sade: »Nabot har smädat Gud och konungen.» Då förde man honom utanför staden och stenade honom till döds.

14. Därefter sände de bud till Isebel och läto säga: »Nabot har blifvit stenad till döds.»

15. Så snart Isebel hörde, att Nabot var stenad till döds, sade hon till Ahab: »Stå upp och tag jisreeliten Nabots

vingård i besittning, den som han vägrade att låta dig få för penningar; ty Nabot är icke längre vid liv, utan han är död.»

16. Så snart Ahab hörde, att Nabot var död, stod han upp för att begifva sig åstad till jisreeliten Nabots vingård och taga den i besittning.

17. Men Herrens ord kom till tisbiten Elia; han sade:

18. »Stå upp, gå åstad och möt Ahab, Israels konung, som bor i Samaria. Du träffar honom i Nabots vingård, dit han har gått ned för att taga den i besittning.

19. Och du skall tala till honom och säga: 'Så säger Herren: Har du redan hunnit att både dräpa och tillträda arfvet?' Och därpå skall du tala till honom och säga: 'Så säger Herren: På samma ställe, där hundarna hafva slickat Nabots blod, skola hundarna slicka också ditt blod.'»

1 Kon. 22: 38. 2 Kon. 9: 25 f. Ps. 68: 24.

20. Ahab sade till Elia: »Har du ändtligen funnit mig, du min fiende?» Han svarade: »Ja, jag har funnit dig. Eftersom du har sålt dig till att göra hvad ondt är i Herrens ögon,

21. därför skall jag ock låta hvad ondt är komma öfver dig och bortsopa dig, och jag skall utrota allt mankön af Ahabs hus, både små och stora i Israel. 1 Kon. 14: 10. 2 Kon. 9: 8 f. 10: 10 f.

22. Och jag skall göra med ditt hus såsom med Jerobeams, Nebats sons, hus och såsom med Baesas, Ahias sons, hus, därför att du har förtörnat mig och kommit Israel att synda.

1 Kon. 15: 29. 16: 3, 11.

23. Också om Isebel har Herren talat och sagt: Hundarna skola uppäta Isebel invid Jisreels murar. 2 Kon. 9: 10, 33 f.

24. Ja, den af Ahabs hus som dör i staden skola hundarna uppäta, och den som dör ute på marken skola himmelens fåglar uppäta.» 1 Kon. 14: 11. 16: 4.

25. (Också har ingen varit såsom Ahab, han som sålde sig till att göra hvad ondt var i Herrens ögon, då hans hustru Isebel uppeggade honom därtill.

26. Mycken styggelse föröfvade han, i det han följde efter smutsgudarna, alldeles såsom amoréerna gjorde, hvilka Herren fördref för Israels barn.)

27. Men när Ahab hörde de orden, ref han sönder sina kläder och svepte säcktyg om sin kropp och fastade; och han låg höljd i säcktyg och gick tyst omkring.

28. Då kom Herrens ord till tisbiten Elia; han sade:

29. »Har du sett, huru Ahab ödmjukar sig inför mig? Därför att han så ödmjukar sig inför mig, skall jag icke låta olyckan komma i hans tid; först i hans sons tid skall jag låta olyckan komma öfver hans hus.»

2 Kon. 9: 22 f.

22 Kapitlet.

Ahabs och Josafats tåg mot Aram. Ahabs död. Josafats regering i Juda. Hans död. Ahasja konung i Israel.

Och man var stilla i tre år, under hvilka intet krig var mellan Aram och Israel.

2. Men i det tredje året för Josafat, Juda konung, ned till Israels konung.

2 Krön. 18: 2 f.

3. Och Israels konung sade till sina tjänare: »I veten ju, att Ramot i Gilead tillhör oss. Och likväl sitta vi stilla och taga det icke ifrån konungen i Aram.»

4. Och han sade till Josafat: »Vill du draga med mig för att belägra Ramot i Gilead?» Josafat svarade Israels konung: »Jag såsom du, mitt folk såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar!» 2 Kon. 3: 7 f.

5. Men Josafat sade ytterligare till Israels konung: »Fråga dock först Herren härom.» 2 Kon. 3: 11.

6. Då församlade Israels konung profeterna, vid pass fyra hundra män, och sade till dem: »Skall jag draga åstad mot Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall jag afstå därifrån?» De svarade: »Drag dit upp; Herren skall gifva det i konungens hand.»

7. Men Josafat sade: »Finnes här ingen annan Herrens profet, så att vi kunna fråga genom honom?»

8. Israels konung svarade Josafat: »Här finnes ännu en man, Mika, Jimlas son, genom hvilken vi kunna fråga Herren; men han är mig förhatlig, ty han profeterar aldrig lycka åt mig, utan allenast olycka.» Josafat sade: »Konungen säge icke så.»

9. Då kallade Israels konung till sig en hofman och sade: »Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas son.»

10. Men Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto hvar och en på sin tron, iklädda sina skrudar, på en loge vid Samarias port, under det att alla profeterna profeterade inför dem.

11. Och Sidkia, Kenaanas son, gjorde sig horn af järn och sade: »Så säger Herren: Med dessa skall du stånga araméerna, så att de förgöras.»

12. Och alla profeterna profeterade på samma sätt och sade: »Drag upp mot Ramot i Gilead, så skall du blifva lyckosam; Herren skall gifva det i konungens hand.»

13. Och budet, som hade gått för att tillkalla Mika, talade till honom och sade: »Det är så, att profeterna med en mun lofva konungen lycka; låt nu dina ord blifva öfverenssträmmande med hvad de talat och lofva också du lycka.»

14. Men Mika svarade: »Så sant Herren lefver, skall jag allenast tala det som Herren säger till mig.»

4 Mos. 22: 38.

15. Då han nu kom till konungen, sade konungen till honom: »Mika, skola vi draga åstad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skola vi afstå därifrån?» Han svarade honom: »Drag dit upp, så skall du blifva lyckosam; Herren skall gifva det i konungens hand.»

16. Men konungen sade till honom: »Huru många gånger skall jag besvärja dig att icke tala till mig annat än sanning i Herrens namn?»

17. Då sade han: »Jag såg hela Israel förskingradt på bergen, likt en hjord, som icke har någon herde. Och Herren sade: 'Dessa hafva icke någon herre; må de vända tillbaka hem i frid, hvar och en till sitt.'»

4 Mos. 27: 17. Matt. 9: 36.

18. Då sade Israels konung till Josafat: »Sade jag dig icke, att denne aldrig profeterar lycka åt mig, utan allenast olycka?»

19. Men han sade: »Hör alltså Herrens ord. Jag såg Herren sitta på sin tron och himmelens hela härskara stå där hos honom på hans högra sida och på hans vänstra.

20. Och Herren sade: 'Hvem vill locka Ahab att draga upp mot Ramot i Gilead, att han må falla där?' Då sade den ene så och den andre så.

21. Slutligen kom anden fram och ställde sig inför Herren och sade: 'Jag vill locka honom därtill.' Herren frågade honom: 'På hvad sätt?' Job 1: 6.

22. Han svarade: 'Jag vill gå ut och blifva en lögnens ande i alla hans profeters mun.' Då sade han: 'Du må försöka att locka honom därtill, och du skall också lyckas; gå ut och gör så.'

23. Och se, nu har Herren låtit en lögnens ande komma in i alla dessa dina profeters mun, medan Herren ändock har beslutit, att olycka skall komma öfver dig.»

24. Då framträdde Sidkia, Kenaanas son, och slog Mika på kinden och sade: »På hvilken väg har då Herrens ande gått bort ifrån mig för att tala med dig?»

25. Mika svarade: »Du skall få se det på den dag, då du nödgas springa från kammare till kammare för att gömma dig.» 1 Kon. 20: 30.

26. Men Israels konung sade: »Tag Mika och för honom tillbaka till Amon, höfvitsmannen i staden, och till Joas, konungasonen.

27. Och säg: Så säger konungen: Sätten denne i fängelse och bespisen honom med fångkost, till dess jag kommer välbehållen hem.»

28. Mika svarade: »Om du kommer välbehållen tillbaka, så har Herren icke talat genom mig.» Och han sade ytterligare: »Hören detta, I folk, allesammans.»

29. Så drog nu Israels konung jämte Josafat, Juda konung, upp till Ramot i Gilead.

30. Och Israels konung sade till Josafat: »Jag vill förkläda mig, när jag drager ut i striden, men du må vara klädd i dina egna kläder.» Så förklädde sig då Israels konung, när han drog ut i striden.

31. Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina trettiotvå vagnshöfvitsmän: »I skolen icke gifva eder i strid med någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels konung allena.»

1 Kon. 20: 16, 24.

32. Då nu höfvitsmännen öfver vagnarna sågo Josafat, tänkte de: »För visso är detta Israels konung» och vände sig därpå till anfall mot honom. Då gaf Josafat upp ett rop.

33. Så snart nu höfvitsmännen öfver vagnarna märkte, att det icke var Israels konung, vände de om och begåfvo sig ifrån honom.

34. Men en man, som spände sin båge och sköt på måfå, träffade Israels konung i en fog på rustningen. Då sade denne till sin körsven: »Sväng om vagnen och för mig ut ur hären, ty jag är sårad.» 1 Kon. 20: 42.

35. Och striden blef på den dagen allt häftigare, och konungen stod upprätt i sin vagn, vänd mot araméerna; men om aftonen gaf han upp andan.

Och blodet från såret hade runnit ned i vagnen.

36. Då nu solen gick ned, ljöd i hären ropet: »Hvar och en till sin stad igen! Hvar och en till sitt land igen!»

37. Så dog då konungen och blef förd till Samaria; och man begrof konungen där i Samaria.

38. Och när man sköljde vagnen i dammen i Samaria, slickade hundarna hans blod, och skökorna badade sig däri — såsom Herren hade sagt.

1 Kon. 21: 19. 2 Kon. 9: 25 f.

39. Hvad nu mera är att säga om Ahab och om allt hvad han gjorde, om det elfenbenshus, som han byggde, och om alla de städer, som han byggde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

40. Och Ahab gick till hvila hos sina fäder. Och hans son Ahasja blef konung efter honom.

41. Men Josafat, Asas son, blef konung öfver Juda i Ahabs, Israels konungs, fjärde regeringsår. 1 Kon. 15: 24.

42. Trettiofem år gammal var Josafat, då han blef konung, och han regerade tjugufem år i Jerusalem. Hans moder hette Asuba, Silhis dotter.

43. Och han vandrade i allt på sin fader Asas väg, utan att vika af ifrån den; han gjorde nämligen hvad rätt var i Herrens ögon.

44. Dock blefvo offerhöjderna icke afskaffade, utan folket fortfor att offra och tända rökelse på höjderna. 1 Kon. 15: 14.

45. Och Josafat höll fred med Israels konung.

46. Hvad nu mera är att säga om Josafat och om de bedrifter han utförde och om hans krig, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

47. Han utrotade ock ur landet de tempelbolare, som ännu funnos där, hvilka lämnats kvar i hans fader Asas tid. 1 Kon. 15: 12.

48. I Edom fanns då ingen konung, utan en ståthållare regerade där.

2 Sam. 8: 14.

49. Och Josafat hade låtit bygga Tarsisskepp, som skulle gå till Ofir för att hämta guld; men de kommo aldrig åstad, ty de ledo skeppsbrott vid Esjon-Geber. 1 Kon. 9: 28. 2 Krön. 20: 35 f.

50. Då sade Ahasja, Ahabs son, till Josafat: »Låt mitt folk fara med ditt folk på skeppen.» Men Josafat ville icke.

51. Och Josafat gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och hans son Joram blef konung efter honom.

52. Ahasja, Ahabs son, blef konung öfver Israel i Samaria i Josafats, Juda konungs, sjuttonde regeringsår, och han regerade öfver Israel i två år.

53. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon och vandrade på sin faders och sin moders väg och på Jerobeams, Nebats sons, väg, hans som hade kommit Israel att synda. 1 Kon. 12: 28 f. 16: 31.

54. Och han tjänade Baal och tillbad honom och förtörnade Herren, Israels Gud, alldeles såsom hans fader hade gjort.

Andra Konungaboken.

1 Kapitlet.

Ahasjas sjukdom. Hans budskickning till guden i Ekron. Eld från himmelen nedkallad af Elia. Ahasjas död.

Efter Ahabs död afföll Moab från Israel. 2 Kon. 3: 5.

2. Och Ahasja störtade ned genom gallret i sin öfre sal i Samaria och blef däraf sjuk. Då skickade han åstad sändebud och sade till dem: »Gån och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom.»

3. Men Herrens ängel hade talat så till tisbiten Elia: »Stå upp och gå emot konungens i Samaria sändebud och tala så till dem: 'Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som I gån bort för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron?

4. Fördenskull säger Herren så: Du skall icke stiga ned från den säng, i hvilken du stigit upp, utan du skall döden dö.'» Och Elia gick.

5. Då nu sändebuden kommo tillbaka till honom, frågade han dem: »Hvarför kommen I tillbaka?»

6. De svarade honom: »En man kom emot oss och sade till oss: 'Gån tillbaka till konungen, som har sändt eder, och talen så till honom: Så säger Her-

ren: Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som du sänder åstad för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron? Fördenskull skall du icke få stiga ned från den säng, i hvilken du stigit upp, utan du skall döden dö.'»

7. Då frågade han dem: »Huru såg den mannen ut, som kom emot eder och talade på detta sätt till eder?»

8. De svarade honom: »Mannen bar en hårmantel och var omgjordad med en lädergördel om sina länder.» Då sade han: »Det var tisbiten Elia.»

Sak. 13: 4. Matt. 3: 4.

9. Och han sände till honom en underhöfvitsman med femtio man. Och när denne kom upp till honom, där han satt på toppen af berget, sade han till honom: »Du gudsman, konungen befaller dig att komma ned.»

10. Men Elia svarade och sade till underhöfvitsmannen: »Om jag är en gudsman, så komme eld ned från himmelen och förtäre dig och dina femtio man.» Då kom eld ned från himmelen och förtärde honom och hans femtio man.

Luk. 9: 54.

11. Och han sände åter till honom en annan underhöfvitsman med femtio man. Denne tog till orda och sade till honom: »Du gudsman, så säger konungen: Kom strax ned.»

12. Men Elia svarade och sade till dem: »Om jag är en gudsman, så komme eld ned från himmelen och förtäre dig och dina femtio man.» Då kom Guds eld ned från himmelen och förtärde honom och hans femtio man.

13. Åter sände han åstad en tredje underhöfvitsman med femtio man. Och denne tredje underhöfvitsman drog dit upp, och när han kom fram, föll han ned på sina knän för Elia och bad honom och sade till honom: »Du gudsman, låt mitt lif och dessa dina femtio tjänares lif vara något aktadt i dina ögon.

14. Se, eld har kommit ned från himmelen och förtärt de första två underhöfvitsmännen med deras femtio man; men låt nu mitt lif vara något aktadt i dina ögon.»

15. Och Herrens ängel sade till Elia: »Gå ned med honom, frukta icke för honom.» Då stod han upp och gick med honom ned till konungen.

16. Och han sade till denne: »Så säger Herren: Eftersom du skickade sändebud för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron — likasom om i Israel icke funnes någon Gud, som du kunde fråga härom — fördenskull skall du icke få stiga ned från den säng, i hvilken du stigit upp, utan du skall döden dö.»

17. Så dog han i enlighet med Herrens ord, som Elia hade talat; och Joram blef konung efter honom, i Joram, Josafats sons, Juda konungs, andra regeringsår. Han hade nämligen ingen son.

2 Kon. 3: 1. 2 Krön. 21: 3.

18. Hvad nu mera är att säga om Ahasja, om hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

2 Kapitlet.

Elias sista besök hos profetlärjungarna. Hans underbara hädanfärd. Elisa vid Jordan och i Jeriko. Vattnet i Jeriko. Gossarna vid Betel.

På den tid då Herren ville upptaga Elia till himmelen i en stormvind, gingo Elia och Elisa från Gilgal.

2. Och Elia sade till Elisa: »Stanna här, ty Herren har sändt mig till Betel.» Men Elisa svarade: »Så sant Herren lefver, och så sant du själf lefver, jag lämnar dig icke.» Och de gingo ned till Betel.

3. Då kommo profetlärjungarna i Betel ut till Elisa och sade till honom: »Vet du, att Herren i dag vill taga din herre ifrån dig, upp öfver ditt hufvud?» Han svarade: »Ja, jag vet det; tigen stilla.»

4. Och Elia sade till honom: »Elisa, stanna här, ty Herren har sändt mig till Jeriko.» Men han svarade: »Så sant Herren lefver, och så sant du själf lefver, jag lämnar dig icke.» Och de kommo till Jeriko.

5. Då gingo profetlärjungarna i Jeriko fram till Elisa och sade till honom: »Vet du, att Herren i dag vill taga din herre ifrån dig, upp öfver ditt hufvud?» Han svarade: »Ja, jag vet det; tigen stilla.»

6. Och Elia sade till honom: »Stanna här, ty Herren har sändt mig till Jordan.» Men han svarade: »Så sant Herren lefver, och så sant du själf lefver, jag lämnar dig icke.»

7. Och de gingo båda åstad. Men femtio män af profetlärjungarna gingo ock åstad och ställde sig på något afstånd, längre bort, under det att de båda stodo vid Jordan.

8. Och Elia tog sin mantel och svepte ihop den och slog på vattnet; då delade

sig detta åt två sidor. Och de gingo så båda på torr mark därigenom.
2 Mos. 14: 21 f. Jos. 3: 16.

9. När de nu hade kommit öfver, sade Elia till Elisa: »Bed mig om hvad jag skall göra för dig, innan jag blifver tagen ifrån dig.» Elisa sade: »Må en dubbel lott af din ande falla mig till.»

10. Han svarade: »Du har bedt om något svårt. Men om du ser mig, när jag blifver tagen ifrån dig, så kommer det dock att ske dig; hvarom icke, så sker det ej.»

11. Under det att de så gingo och talade, syntes plötsligt en vagn af eld med hästar af eld och skilde dem båda från hvarandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen. 1 Mos. 5: 24.

12. Och Elisa såg det och ropade: »Min fader, min fader, du som för Israel är både vagnar och ryttare!» Sedan såg han honom icke mer. Och han fattade i sina kläder ochref sönder dem i två stycken. 2 Kon. 6: 17. 13: 14.

13. Därefter tog han upp Elias mantel, som hade fallit af denne, och vände så om och ställde sig vid Jordans strand.
1 Kon. 19: 19.

14. Och han tog Elias mantel, som hade fallit af denne, och slog på vattnet och sade: »Hvar är Herren, Elias Gud?» Då nu alltså Elisa slog på vattnet, delade det sig åt två sidor, och han gick öfver.

15. När profetlärjungarna, som voro vid Jeriko, på något afstånd sågo detta, sade de: »Elias ande hvilar på Elisa.» Och de kommo honom till mötes och bugade sig ned till jorden för honom.

16. Och de sade till honom: »Se, bland dina tjänare finnas femtio raska män; låt dessa gå och söka efter din herre. Kanhända har Herrens ande lyft upp honom och kastat honom på något berg eller i någon dal.» Men han svarade: »Sänden ingen åstad.»
1 Kon. 18: 12.

17. Men när de länge och väl enträget bedt honom därom, sade han: »Så sänden då åstad.» Då sände de åstad femtio män; och dessa sökte efter honom i tre dagar, men funno honom icke.

18. När de nu kommo tillbaka till honom, medan han ännu vistades i Jeriko, sade han till dem: »Sade jag icke till eder, att I icke skullen gå?»

19. Och männen i staden sade till Elisa: »Stadens läge är ju godt, såsom min herre ser, men vattnet är dåligt, och däraf komma missfall i landet.»
2 Mos. 15: 23 f.

20. Han sade: »Tagen hit åt mig en ny skål och läggen salt däri.» Och de gjorde så.

21. Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt däri och sade: »Så säger Herren: Jag har nu gjort detta vatten sundt; död och missfall skola icke mer komma däraf.»

22. Och vattnet blef sundt och har förblifvit så ända till denna dag, i enlighet med det ord Elisa talade.

23. Därifrån begaf han sig upp till Betel. Och under det han var på vägen dit upp, kom en skara gossar ut ur staden; och de begynte håna honom och ropade till honom: »Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du flintskalle!»

24. När han då vände sig om och såg dem, uttalade han en förbannelse öfver dem i Herrens namn. Då kommo två björninnor ut ur skogen och sönderslet fyrtiotvå af barnen.

25. Därifrån gick han till berget Karmel och vände sedan därifrån tillbaka till Samaria.

3 Kapitlet.

Joram konung i Israel. Hans krigståg tillsammans med Josafat mot konung Mesa i Moab. Elisas profetia.

Joram, Ahabs son, blef konung öfver Israel i Samaria i Josafats, Juda konungs, adertonde regeringsår, och han regerade i tolf år. 2 Kon. 1: 17.

2. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, dock icke såsom hans fader och moder, utan han skaffade bort den Baalsstod, som hans fader hade låtit göra. 1 Kon. 16: 31 f.

3. Dock hängde han fast vid de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda; från dessa afstod han icke.
1 Kon. 12: 28 f.

4. Nu var det så, att Mesa, konungen i Moab, som hade mycken boskap, erlade i skatt till konungen i Israel hundra tusen lamm och ull af hundra tusen vädurar.

5. Men när Ahab var död, afföll konungen i Moab från konungen i Israel.
2 Kon. 1: 1.

6. Då drog konung Joram ut från Samaria och mönstrade hela Israel.

7. Därpå tågade han åstad. Och han sände bud till Josafat, konungen i Juda, och lät säga honom: »Konungen i Moab har affallit från mig. Vill du draga med mig för att strida mot Moab?»

Han svarade: »Ja, jag vill draga dit upp — jag såsom du, mitt folk såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar.»
1 Kon. 22: 4.

8. Och han frågade: »Hvilken väg skola vi draga dit upp?» Han svarade: »Vägen genom Edoms öken.»

9. Så drogo då konungen i Israel, konungen i Juda och konungen i Edom åstad; men när de hade tågat sju dagsresor omkring, fanns intet vatten för hären och för djuren, som de hade med sig.

10. Då sade Israels konung: »Ack att Herren skulle kalla tillhopa dessa tre konungar för att gifva dem i Moabs hand!»

11. Men Josafat sade: »Finnes här ingen Herrens profet, så att vi kunna fråga Herren genom honom?» Då svarade en af Israels konungs tjänare och sade: »Elisa, Safats son, finnes här, han som plägade gjuta vatten på Elias händer.»
1 Kon. 22: 5, 7.

12. Josafat sade: »Hos honom är Herrens ord.» Så gingo då Israels konung och Josafat och Edoms konung ned till honom.

13. Men Elisa sade till Israels konung: »Hvad vill du med mig? Gå du till din faders profeter och till din moders profeter.» Israels konung svarade honom: »Icke så! Se, Herren har kallat tillhopa dessa tre konungar för att gifva dem i Moabs hand.»

14. Då sade Elisa: »Så sant Herren Sebaot lefver, han hvilkens tjänare jag är: om jag icke hade anseende till Josafats, Juda konungs, person, skulle jag icke gifva akt på dig eller se på dig.

15. Men hämten nu hit åt mig en harpospelare.» Ty så ofta harpospelaren spelade, kom Herrens hand öfver honom.
1 Sam. 10: 5.

16. Och han sade: »Så säger Herren: Gören i denna dal gropar vid gropar.

17. Ty så säger Herren: I skolen icke märka någon vind, ej heller se något regn, men likväl skall denna dal blifva full med vatten, så att både I själfva skolen hafva att dricka och eder boskap och edra öfriga djur.

18. Dock anser Herren icke detta vara nog, utan han vill ock gifva Moab i eder hand.

19. Och I skolen intaga alla befästa städer och alla andra förnämliga städer, I skolen fälla alla nyttiga träd och kasta igen alla vattenkällor, och alla bördiga åkerstycken skolen I fördärfva med stenar.»

20. Och se, om morgonen, vid tiden för spisoffrets frambärande, då kom vatten från Edomssidan, så att landet fylldes med vatten.
2 Mos. 29: 39 f

21. Då nu moabiterna allesammans hörde, att konungarna hade dragit upp för att strida mot dem, uppbådades alla som voro vid vapenför ålder eller därutöfver; och dessa inställde sig vid gränsen.

22. Men bittida om morgonen, när solen gick upp och lyste på vattnet, sågo moabiterna vattnet framför sig rödt såsom blod.

23. Då sade de: »Detta är blod; konungarna hafva helt visst råkat i strid med hvarandra och därvid slagit ihjäl hvarandra. Nu till plundring, Moab!»

24. Men när de kommo till Israels läger, stodo israeliterna upp och slogo moabiterna, och dessa flydde för dem; och de drogo in i landet och slogo ytterligare moabiterna.

25. Och de förstörde städerna, och på alla bördiga åkerstycken kastade de hvar och en sin sten, till dess de öfverhöljt dem, och alla vattenkällor kastade de igen, och alla nyttiga träd fällde de, så att de till slut lämnade kvar allenast stenarna af Kir-Hareset. Och slungkastarna omringade staden och beskötto den.

26. När nu Moabs konung såg, att han icke kunde hålla stånd i striden, tog han med sig sju hundra svärdbevapnade män för att slå sig igenom till Edoms konung; men de kunde det icke.

27. Då tog han sin förstfödde son, den som skulle blifva konung efter honom, och offrade honom på muren till ett brännoffer. Då hemsökte stor förtörnelse Israel, så att de måste bryta upp och lämna honom i fred och vända tillbaka till sitt land igen.

4 Kapitlet.

Elisa och änkans olja. Elisa hos sunemitiskan. Hennes son återuppväckt genom Elisa. »Döden i grytan.» Ett hundra män mättade af Elisa.

Och en kvinna, som var hustru till en af profetlärjungarna, ropade till Elisa och sade: »Min man, din tjänare, har dött, och du vet, att din tjänare fruktade Herren; nu kommer hans fordringsägare och vill taga mina båda söner till trälar.»
3 Mos. 25: 39 f. Matt. 18: 25.

2. Elisa sade till henne: »Hvad kan jag göra för dig? Säg mig, hvad har

du i huset?» Hon svarade: »Din tjänarinna har intet annat i huset än en flaska smörjelseolja.» 1 Kon. 17: 12 f.

3. Då sade han: »Gå och låna dig kärl utifrån af alla dina grannar, tomma kärl, men icke för få.

4. Gå så in, och stäng igen dörren om dig och dina söner och gjut i alla dessa kärl; och när ett kärl är fullt, så flytta undan det.»

5. Så gick hon då ifrån honom; sedan stängde hon igen dörren om sig och sina söner. Dessa buro nu fram kärlen till henne, och hon göt i.

6. Och när kärlen voro fulla, sade hon till sin son: »Bär fram åt mig ännu ett kärl.» Men han svarade henne: »Här finnes intet kärl mer.» Då afstannade oljan.

7. Och hon kom och berättade detta för gudsmannen. Då sade han: »Gå och sälj oljan och betala din skuld. Sedan må du med dina söner lefva af det som blifver öfver.»

8. En dag kom Elisa öfver till Sunem, och där bodde en rik kvinna, som nödgade honom att åta hos sig; och så ofta han sedan kom dit öfver, tog han in och åt där.

9. Då sade hon en gång till sin man: »Se, jag har förnummit, att han som beständigt kommer hit öfver är en helig gudsman.

10. Så låt oss nu mura upp ett litet rum på taket och där sätta in åt honom en säng, ett bord, en stol och en ljusstake, så att han kan få taga in där, när han kommer till oss.»

11. Så kom han dit en dag och fick då taga in i rummet och ligga där.

12. Och han sade till sin tjänare Gehasi: »Kalla hit sunemitiskan.» Då kallade han dit henne, och hon trädde inför honom.

13. Emellertid tillsade han honom: »Säg till henne: 'Se, du har haft allt detta besvär för oss. Hvad kan nu jag göra för dig? Har du något att ändraga för konungen eller för härhöfvitsmannen?'» Men hon svarade: »Jag bor ju här midt ibland mitt folk.»

14. Sedermera sade han: »Hvad kan jag då göra för henne?» Gehasi svarade: »Jo, hon har ingen son, och hennes man är gammal.»

15. Så sade han då: »Kalla hit henne.» Då kallade han dit henne, och hon stannade i dörren.

16. Och han sade: »Nästa år vid just denna tid skall du hafva en son i famnen.» Hon svarade: »Nej, min herre, du gudsman, gäckas icke så med din tjänarinna.» 1 Mos. 18: 10.

17. Men kvinnan blef hafvande och födde en son följande år just vid den tid som Elisa hade sagt henne.

18. Och gossen växte upp. Men så hände sig en dag, att han gick ut till sin fader hos skördemännen.

19. Då klagade han för sin fader: »Mitt hufvud, mitt hufvud!» Denne sade till sin tjänare: »Tag och bär honom till hans moder.»

20. Han tog honom då och förde honom till hans moder. Och han satt i hennes knä till middagstiden; då dog han.

21. Men hon gick upp och lade honom på gudsmannens säng och stängde igen om honom och gick ut.

22. Därefter kallade hon på sin man och sade: »Sänd till mig en af tjänarna med en åsninna, så vill jag skynda till gudsmannen och sedan strax komma tillbaka.»

23. Han sade: »Hvarför vill du i dag fara till honom? Det är ju hvarken nymånad eller sabbat.» Hon svarade: »Godt och väl!»

24. Sedan lät hon sadla åsninnan och sade till sin tjänare: »Drif på framåt och gör icke något uppehåll i min färd, förrän jag säger dig till.»

25. Så begaf hon sig åstad och kom till gudsmannen på berget Karmel. Då nu gudsmannen fick se henne på något afstånd, sade han till sin tjänare Gehasi: »Se, där är sunemitiskan.

2 Kon. 2: 25.

26. Skynda nu emot henne och fråga henne: 'Allt står väl rätt till med dig och med din man och med gossen?'» Hon svarade: »Ja.»

27. Men när hon kom upp till gudsmannen på berget, fattade hon om hans fötter. Då gick Gehasi fram och ville drifva henne undan; men gudsmannen sade: »Låt henne vara, ty hennes själ är bedröfvad; men Herren hade fördolt detta för mig och icke låtit mig få veta det.»

28. Och hon sade: »Hade jag väl bedt min herre om en son? Sade jag icke tvärtom: 'Du må icke bedraga mig'?»

29. Då sade han till Gehasi: »Omgjorda dina länder och tag min staf i din hand och gå åstad; om du möter någon, så hälsa icke på honom, och om någon hälsar på dig, så svara honom icke. Och lägg sedan min staf på gossens ansikte.» Luk. 10: 4.

30. Men gossens moder sade: »Så sant Herren lefver, och så sant du själf lefver, jag släpper dig icke.» Då stod han upp och följde med henne.

31. Men Gehasi hade redan gått före dem och lagt stafven på gossens ansikte; dock hördes icke ett ljud, och ingen tycktes heller akta därpå. Då vände han om och gick honom till mötes och berättade det för honom och sade: »Gossen har icke uppvaknat.»

32. Och när Elisa kom in i huset, fick han se, att gossen låg död på hans säng.

33. Då gick han in och stängde igen dörren om dem båda och bad till Herren. Matt. 6: 6. Apg. 9: 40.

34. Och han steg upp och lade sig öfver gossen, så att han lade sin mun på hans mun, sina ögon på hans ögon och sina händer på hans händer, och lutade sig så ned öfver honom; och gossens kropp blef varm.

1 Kon. 17: 21 f. Apg. 20: 10 f.

35. Därefter gick han åter ett par gånger fram och tillbaka i huset och steg så upp och lutade sig ned öfver honom. Då nös gossen, ända till sju gånger, och därpå öppnade gossen ögonen.

36. Och han ropade på Gehasi och sade: »Kalla hit sunemitiskan.» Då kallade han på henne, och hon kom in till honom. Han sade: »Tag din son.»

37. Då kom hon och föll ned för hans fötter och bugade sig mot jorden. Därpå tog hon sin son och gick ut.

38. Och Elisa kom åter till Gilgal, medan hungersnöden var i landet; och då profetlärjungarna sutto där inför honom, sade han till sin tjänare: »Sätt på den stora grytan och koka en soppratt åt profetlärjungarna.»

2 Kon. 9: 1. 6: 1.

39. Och en af dem gick ut på marken för att plocka örter; då fick han se en vild rankväxt, och af den plockade han vildgurkor, sin mantel full. När han sedan kom in, skar han sönder dem och lade dem i soppgrytan; ty de kände icke till dem.

40. Och de öste upp åt männen, för att de skulle äta. Men så snart de hade begynt äta af rätten, gåfvo de upp ett rop och sade: »Döden är i grytan, du gudsman!» Och de kunde icke äta.

41. Då sade han: »Skaffen hit mjöl.» Detta kastade han i grytan. Därpå sade han: »Ös upp åt folket, att de må äta.» Och intet skadligt fanns nu mer i grytan.

42. Och en man kom från Baal-Salisa och förde med sig åt gudsmannen förstlingsbröd, tjugu kornbröd, och ax af grönskuren säd i sin påse. Då sade han: »Gif det åt folket, att de må äta.»

4 Mos. 18: 31.

43. Men hans tjänare sade: »Huru skall jag kunna sätta fram detta för hundra män?» Han sade: »Gif det åt folket, att de må äta; ty så säger Herren: De skola äta och få öfver.»

Matt. 14: 20 f. 15: 37 f. Mark. 6: 43 f. 8: 8 f. Joh. 6: 12 f.

44. Då satte han fram det för dem. Och de åto och fingo öfver, såsom Herren hade sagt.

5 Kapitlet.

Naaman botad från spetälska genom Elisa. Gehasis oredlighet och hans straff.

Naaman, den arameiske konungens härhöfvitsman, hade stort anseende hos sin herre och var högt aktad, ty genom honom hade Herren gifvit seger åt Aram; och han var en tapper stridsman, men spetälsk.

2. Nu hade araméerna en gång, när de dragit ut på ströftåg, fört med sig såsom fånge ur Israels land en ung flicka, som kom i tjänst hos Naamans hustru.

3. Denna sade till sin fru: »O att min herre vore hos profeten i Samaria, så skulle denne nog befria honom från hans spetälska!»

4. Då gick han åstad och berättade detta för sin herre och sade: »Så och så har flickan ifrån Israels land sagt.»

5. Konungen i Aram svarade: »Far dit, så skall jag sända bref till konungen i Israel.» Så for han då och tog med sig tio talenter silfver och sex tusen siklar guld, så ock tio högtidsdräkter.

6. Och han öfverlämnade brefvet till Israels konung, och däri stod det: »När nu detta bref kommer till dig, så vet, att jag har sändt till dig min tjänare Naaman, på det att du må befria honom från hans spetälska.»

7. När Israels konung hade läst brefvet, ref han sönder sina kläder och sade: »Är jag då Gud, så att jag skulle kunna döda och göra lefvande, eftersom denne sänder bud till mig, att jag skall befria en man från hans spetälska? Märken nu och sen, huru han söker sak med mig.» 5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6.

8. Men när gudsmannen Elisa hörde, att Israels konung hade rifvit sönder sina kläder, sände han till konungen

och låt säga: »Hvarför har du rifvit sönder dina kläder? Låt honom komma till mig, så skall han förnimma, att en profet finnes i Israel.»

9. Så kom då Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas hus.

10. Då sände Elisa ut bud till honom och lät säga: »Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter blifva sig likt, och du skall blifva ren.» Joh. 9: 7.

11. Men Naaman blef vred och for sin väg, i det han sade: »Jag tänkte, att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla Herrens, sin Guds, namn och föra sin hand öfver stället och så taga bort spetälskan.

12. Äro icke Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten i Israel? Då kunde jag ju likaväl bada mig i dem för att blifva ren.» Så vände han om och for sin väg i vrede.

13. Men hans tjänare gingo fram och talade till honom och sade: »Min fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då icke hafva gjort det? Huru mycket mer, då han allenast har sagt till dig: 'Bada dig, så blifver du ren'!»

14. Då for han ned och doppade sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen hade sagt; och hans kött blef åter sig likt, friskt såsom en ung gosses kött, och han blef ren. Luk. 4: 27.

15. Därefter vände han tillbaka till gudsmannen med hela sin skara och gick in och trädde fram för honom och sade: »Se, nu vet jag, att ingen Gud finnes på hela jorden annat än i Israel. Så mottag nu en skänk af din tjänare.»

16. Men han svarade: »Så sant Herren lefver, han, hvilkens tjänare jag är, jag vill icke mottaga den.» Och han bad honom enträget att mottaga den, men han ville icke.

17. Då sade Naaman: »Om du icke vill detta, så låt då din tjänare få så mycket jord som ett par mulåsnor kunna bära. Ty din tjänare vill icke mer offra brännoffer och slaktoffer åt andra gudar, utan allenast åt Herren.

18. Detta må dock Herren förlåta din tjänare: när min herre går in i Rimmons tempel för att där nedfalla och han då stöder sig vid min hand och jag också nedfaller där i Rimmons tempel, må då Herren, när jag så nedfaller i Rimmons tempel, förlåta din tjänare detta.»

19. Han sade till honom: »Far i frid.» Och han for ifrån honom ett stycke väg framåt.

20. Då tänkte Gehasi, gudsmannen Elisas tjänare: »Se, min herre har släppt denne Naaman från Aram, utan att mottaga af honom hvad han hade fört med sig. Så sant Herren lefver, vill jag skynda efter honom och söka få något af honom.»

21. Så satte då Gehasi efter Naaman. När nu Naaman såg någon skynda efter sig, steg han med hast ned från vagnen och gick emot honom och sade: »Allt står väl rätt till?»

22. Han svarade: »Ja; men min herre har sändt mig och låter säga: 'Just nu hafva två unga män, profetlärjungar, kommit till mig från Efraims bergsbygd; gif dem en talent silfver och två högtidsdräkter.'»

23. Naaman svarade: »Värdes taga två talenter.» Och han bad honom enträget och knöt så in två talenter silfver i två pungar och tog fram två högtidsdräkter, och lämnade detta åt två af sina tjänare, och dessa buro det framför honom.

24. Men då han kom till kullen, tog han det ur deras hand och lade det i förvar i huset; sedan lät han männen gå sin väg.

25. Därefter gick han in och trädde fram för sin herre. Då frågade Elisa honom: »Hvarifrån kommer du, Gehasi?» Han svarade: »Din tjänare har ingenstädes varit.»

26. Då sade han till honom: »Menar du, att jag icke i min ande var med, när en man vände om från sin vagn och gick emot dig? Är det nu tid att du skaffar dig silfver och skaffar dig kläder, så ock olivplanteringar, vingårdar, får och fäkreatur, tjänare och tjänarinnor,

27. nu då Naamans spetälska kommer att låda vid dig och vid din säd för evigt?» Så gick denne ut ifrån honom, hvit såsom snö af spetälska.

2 Mos. 4: 6. 4 Mos. 12: 10.

6 Kapitlet.

Elisa och den tappade yxan. Kriget med araméerna. Deras här slagen af Elisa med blindhet. Svår hungersnöd i det belägrade Samaria. Profetia om räddning.

Profetlärjungarna sade till Elisa: »Se, rummet, där vi sitta inför dig, är för trångt för oss. 2 Kon. 4: 38.

2. Låt oss därför gå till Jordan och därifrån hämta hvar sin timmerstock, så att vi där kunna bygga oss ett hus att sitta i.» Han svarade: »Gån åstad.»

3. Men en af dem sade: »Värdes själf gå med dina tjänare.» Han svarade: »Ja, jag skall gå med.»

4. Så gick han med dem. Och när de kommo till Jordan, begynte de hugga ned träd.

5. Men under det att en af dem höll på att fälla en stock, föll yxjärnet i vattnet. Då gaf han upp ett rop och sade: »Ack, min herre, yxan var ju lånad.»

6. Gudsmannen frågade: »Hvart föll den?» Han visade honom stället. Då högg han af ett stycke trä och kastade det dit ned och kom så järnet att flyta upp.

7. Sedan sade han: »Tag nu upp det.» Då räckte mannen ut sin hand och tog det.

8. Och konungen i Aram låg då i krig med Israel. Men när han rådförde sig med sina tjänare och sade: »På det och det stället vill jag lägra mig»,

9. då sände gudsmannen bud till Israels konung och lät säga: »Tag dig till vara för att tåga fram vid det stället, ty araméerna ligga där.»

10. Då sände Israels konung till det ställe, som gudsmannen hade angifvit för honom och varnat honom för; och han tog sig till vara där. Detta skedde icke allenast en gång eller två gånger.

11. Häröfver blef konungen i Aram mycket orolig; och han kallade till sig sina tjänare och sade till dem: »Kunnen I icke säga mig, hvem af de våra det är som håller med Israels konung?»

12. Då svarade en af hans tjänare: »Så är det icke, min herre konung, utan Elisa, profeten i Israel, berättar för Israels konung hvart ord, som du talar i din sofkammare.»

13. Han sade: »Gån och sen efter, hvar han finnes, så att jag kan sända åstad och gripa honom.» Och man berättade för honom, att han var i Dotan.

14. Då sände han dit hästar och vagnar och en stor här; och de kommo dit om natten och omringade staden.

15. När nu gudsmannens tjänare stod upp bittida om morgonen och gick ut, fick han se, att en här hade lägrat sig rundt omkring staden med hästar och vagnar. Då sade tjänaren till honom: »Ack, min herre, huru skola vi nu göra?»

16. Han svarade: »Frukta icke; ty de som äro med oss äro flera än de som äro med dem.»

2 Krön. 32: 7. 1 Joh. 4: 4.

17. Och Elisa bad och sade: »Herre, öppna hans ögon, att han må se.» Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se, att berget var fullt med hästar och vagnar af eld rundt omkring Elisa.

1 Mos. 32: 1 f. 2 Kon. 2: 11 f. 13: 14. Ps. 34: 8.

18. När de nu drogo ned mot honom, bad Elisa till Herren och sade: »Slå detta folk med blindhet.» Då slog han dem med blindhet, såsom Elisa bad.

1 Mos. 19: 11.

19. Och Elisa sade till dem: »Detta är icke den rätta vägen eller den rätta staden. Följen mig, så skall jag föra eder till den man, som I söken.» Därpå förde han dem till Samaria.

20. Men när de kommo till Samaria, sade Elisa: »Herre, öppna dessas ögon, att de må se.» Då öppnade Herren deras ögon, och de fingo se, att de voro midt i Samaria.

21. När nu Israels konung såg dem, sade han till Elisa: »Skall jag nedgöra dem, min fader, skall jag nedgöra dem?»

22. Han svarade: »Du skall icke nedgöra dem. Du plägar ju icke ens nedgöra dem som du tagit till fånga med ditt svärd och din båge. Sätt fram för dem mat och dryck och låt dem äta och dricka och sedan gå till sin herre igen.»

23. Då tillredde han åt dem en stor måltid, och när de hade ätit och druckit, lät han dem gå; och de gingo till sin herre igen. Sedan kommo icke vidare några arameiska ströfskaror in i Israels land.

24. Därefter hände sig, att Ben-Hadad, konungen i Aram, församlade hela sin här och drog upp och belägrade Samaria.

25. Och medan de belägrade Samaria, uppstod där en så stor hungersnöd, att man betalade åttio siklar silfver för ett åsnehufvud och fem siklar silfver för en fjärdedels kab dufvoträck.

26. Och en gång, då Israels konung gick omkring på muren, ropade en kvinna till honom och sade: »Hjälp, min herre konung!»

27. Han svarade: »Hjälper icke Herren dig, hvarifrån skall jag då kunna skaffa hjälp åt dig? Från logen eller från vinpressen?»

28. Och konungen frågade henne: »Hvad fattas dig?» Hon svarade:

»Denna kvinna sade till mig: 'Gif hit din son, att vi må äta honom i dag, så skola vi äta min son i morgon.'
3 Mos. 26: 29. 5 Mos. 28: 53, 57. Klag. 4: 10.

29. Så kokte vi min son och åto upp honom. Den andra dagen sade jag till henne: 'Gif nu hit din son, att vi må äta honom.' Men då gömde hon undan sin son.»

30. När konungen hörde kvinnans ord, ref han sönder sina kläder, där han gick på muren. Då fick folket se, att han hade säcktyg inunder, närmast kroppen.

31. Och han sade: »Gud straffe mig nu och framgent, om Elisas, Safats sons, hufvud i dag får sitta kvar på honom.»
1 Kon. 19: 2.

32. Så sände han då dit en man före sig, under det att Elisa satt i sitt hus och de äldste sutto där hos honom. Men innan den utskickade hann fram till honom, sade han till de äldste: »Sen I, huru denne mördarson sänder hit för att taga mitt hufvud? Men sen nu till, att I stängen igen dörren, när den utskickade kommer; och hållen så vägen spärrad för honom. Jag hör nu ock ljudet af hans herres steg efter honom.»

33. Medan han ännu talade med dem, kom den utskickade ned till honom. Och denne sade: »Se, detta är en olycka, som kommer från Herren; huru skall jag då längre kunna hoppas på Herren?»
1 Kon. 21: 19.

7: 1. Men Elisa svarade: »Hören Herrens ord. Så säger Herren: I morgon vid denna tid skall man få ett mått fint mjöl för en sikel, så ock två mått korn för en sikel, i Samarias port.»

2. Den kämpe, vid hvilkens hand konungen stödde sig, svarade då gudsmannen och sade: »Om Herren också gjorde fönster på himmelen, huru skulle väl detta kunna ske?» Han sade: »Du skall få se det med egna ögon, men du skall icke få äta däraf.»

7 Kapitlet.

De spetälska vid Samarias stadsport och araméernas flykt. Tviflarens straff.

Utanför stadsporten uppehöllo sig då fyra spetälska män. Dessa sade till hvarandra: »Hvarför skola vi stanna kvar här, till dess vi dö?
3 Mos. 13: 46.

4. Men om vi besluta att gå in i staden nu, då hungersnöd är i staden, så skola vi dö där, och om vi stanna här, skola vi ock dö. Kommen därför nu, låtom oss gå öfver till araméernas läger; låta de oss lefva, så få vi lefva, och döda de oss, så må vi dö.»

5. Så stodo de då upp i skymningen för att gå in i araméernas läger. När de nu kommo till början af araméernas läger, se, då fanns ingen människa där.

6. Ty Herren hade i araméernas läger låtit höras ett dån af vagnar och hästar, ett dån af en stor här, så att de hade sagt till hvarandra: »För visso har Israels konung lejt hjälp mot oss af hetéernas och egyptiernas konungar, att dessa skola komma öfver oss.»
Jos. 13: 4.

7. Därefter hade de stått upp och flytt i skymningen och öfvergifvit sina tält, sina hästar och åsnor, lägret sådant det stod; de hade flytt för att rädda sina lif.

8. Då nu de spetälska kommo till början af lägret, gingo de in i ett tält och åto och drucko och togo därur silfver och guld och kläder och gingo så bort och gömde det. Sedan vände de tillbaka och gingo in i ett annat tält och togo hvad där fanns och gingo så bort och gömde det.

9. Men därefter sade de till hvarandra: »Vi göra hvad som icke är rätt. I dag kunna vi frambära ett glädjebudskap. Om vi då tiga och vänta till i morgon, när det blifver dager, så skall denna vår missgärning drabba oss. Kommen därför nu, låtom oss gå och berätta detta i konungens hus.»

10. Så gingo de då åstad och ropade an vakten vid stadsporten och berättade för dem och sade: »Vi kommo till araméernas läger, men där fanns ingen människa, och icke ett ljud af någon människa hördes, utan där stodo allenast hästarna och åsnorna bundna och tälten såsom de pläga stå.»

11. Detta utropades sedan af dem som höllo vakt vid porten, och man förkunnade det ända in i konungens hus.

12. Konungen stod då upp om natten och sade till sina tjänare: »Jag vill säga eder hvad araméerna hafva för händer mot oss. De veta, att vi lida hungersnöd, därför hafva de gått ut ur lägret och gömt sig ute på marken, i det de tänka: när de nu gå ut ur staden, skola vi gripa dem lefvande, och så kunna vi komma in i staden.»

13. Men en af hans tjänare svarade och sade: »Må man dock taga fem af de återstående hästar, som ännu finnas kvar härinne — ty det kan ju icke gå

dem värre än hela hopen af israeliter, som ännu äro kvar härinne, eller värre än hela hopen af israeliter, som redan hafva omkommit — och låtom oss sända åstad och se efter.»

14. Så tog man då två vagnar med hästar för, och konungen sände dem åstad efter araméernas här och sade: »Faren åstad och sen efter.»

15. Dessa foro nu efter dem ända till Jordan; och se, hela vägen var full med kläder och andra saker, som araméerna hade kastat ifrån sig, när de hastade bort. Och de utskickade kommo tillbaka och berättade detta för konungen.

16. Då drog folket ut och plundrade araméernas läger; och nu fick man ett mått fint mjöl för en sikel och likaså två mått korn för en sikel, såsom Herren hade sagt.

17. Och den kämpe, vid hvilkens hand konungen plägade stödja sig, hade af honom blifvit satt till att hålla ordning vid stadsporten; men folket trampade honom till döds i porten, detta i enlighet med gudsmannens ord, hvad denne hade sagt, då när konungen kom ned till honom.

18. Ty när gudsmannen sade till konungen: »I morgon vid denna tid skall man i Samarias port få två mått korn för en sikel och likaså ett mått fint mjöl för en sikel»,

19. då svarade kämpen gudsmannen och sade: »Om Herren också gjorde fönster på himmelen, huru skulle väl något sådant kunna ske?» Då sade han: »Du skall få se det med egna ögon, men du skall icke få äta däraf.»

20. Så gick det honom ock, ty folket trampade honom till döds i porten.

8 Kapitlet.

Sunemitiskan och de sju hungersåren. Elisa och Hasael. Joram och Ahasja konungar i Juda. Krig med Edom.

Och Elisa talade till den kvinna, hvilkens son han hade gjort lefvande, och sade: »Stå upp och drag bort med ditt husfolk och vistas hvar du kan, ty Herren har bjudit hungersnöden komma, och den har redan kommit in i landet och skall räcka i sju år.»

Rut 1: 1. 2 Kon. 4: 38 f.

2. Då stod kvinnan upp och gjorde såsom gudsmannen sade; hon drog bort med sitt husfolk och vistades i filistéernas land i sju år.

3. Men när de sju åren voro förlidna, kom kvinnan tillbaka ifrån filistéernas land; och hon gick åstad för att anropa konungen om att återfå sitt hus och sin åker.

4. Och konungen höll då på att tala med Gehasi, gudsmannens tjänare, och sade: »Förtälj för mig alla de stora ting, som Elisa har gjort.»

5. Och just som han förtäljde för konungen, huru han hade gjort en död lefvande, då kom den kvinna, hvilkens son han hade gjort lefvande, och anropade konungen om att återfå sitt hus och sin åker. Då sade Gehasi: »Min herre konung, detta är kvinnan, och detta är hennes son, som Elisa har gjort lefvande.»

6. Då frågade konungen kvinnan, och hon förtäljde allt för honom. Sedan lät konungen henne få en hofman med sig och sade: »Skaffa tillbaka allt hvad som tillhör henne och därtill all afkastning af åkern från den dag, då hon lämnade landet, ända till nu.»

7. Och Elisa kom till Damaskus, under det att Ben-Hadad, konungen i Aram, låg sjuk. När man nu berättade för denne, att gudsmannen hade kommit dit,

8. sade konungen till Hasael: »Tag skänker med dig och gå gudsmannen till mötes och fråga Herren genom honom, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom.» 1 Kon. 14: 2 f. 2 Kon. 1: 2.

9. Så gick då Hasael honom till mötes och tog med sig skänker, allt det bästa som fanns i Damaskus, så mycket som fyrtio kameler kunde bära. Och han kom och trädde fram för honom och sade: »Din son Ben-Hadad, konungen i Aram, har sändt mig till dig och låter fråga: 'Skall jag tillfriskna från denna sjukdom?'»

10. Elisa svarade honom: »Gå och säg till honom: 'Du skall tillfriskna.' Men Herren har uppenbarat för mig, att han likväl skall dö.»

11. Och gudsmannen stirrade framför sig och betraktade honom länge och väl; därpå begynte han gråta.

12. Då sade Hasael: »Hvarför gråter min herre?» Han svarade: »Därför att jag vet, huru mycket ondt du skall göra Israels barn: du skall sätta eld på deras fästen, deras unga män skall du dräpa med svärd, deras späda barn skall du krossa, och deras hafvande kvinnor skall du upprista.»

2 Kon. 10: 32 f. 12: 17 f. 13: 7.

13. Hasael sade: »Hvad är väl din

tjänare, den hunden, att han skulle kunna göra så stora ting?» Elisa svarade: »Herren har uppenbarat för mig, att du skall blifva konung öfver Aram.»
1 Sam. 24: 15. 2 Sam. 9: 8. 1 Kon. 19: 15 f.

14. Och han gick ifrån Elisa och kom till sin herre. Då frågade denne honom: »Hvad sade Elisa till dig?» Han svarade: »Han sade till mig, att du skall tillfriskna.»

15. Men dagen därefter tog han täcket och doppade det i vatten och bredde ut det öfver ansiktet; så omkom han. Och Hasael blef konung efter honom.

16. I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs, femte regeringsår, medan Josafat var konung i Juda, blef Joram, Josafats son, konung i Juda. 2 Krön. 21: 1 f.

17. Han var trettiotvå år gammal, då han blef konung, och han regerade åtta år i Jerusalem.

18. Men han vandrade på Israels konungars väg, såsom Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru; han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon.

19. Dock ville Herren icke fördärfva Juda, för sin tjänare Davids skull, enligt hvad han hade lofvat honom, nämligen att han skulle låta honom och hans söner hafva en lampa för alltid.
2 Sam. 7: 13, 16. 1 Kon. 11: 36. 15: 4. Ps. 132: 17.

20. I hans dagar afföll Edom från Juda välde och satte en egen konung öfver sig. 2 Sam. 8: 14.
1 Kon. 22: 48. 2 Kon. 3: 9. 1 Krön. 18: 12 f.

21. Då drog Joram öfver till Sair med alla sina stridsvagnar. Och om natten gjorde han ett anfall på edoméerna, som hade omringat honom, och slog dem och höfvitsmännen öfver deras vagnar, men folket flydde till sina hyddor.

22. Så afföll Edom från Juda välde, och det har varit skildt därifrån ända till denna dag. Vid just samma tid afföll ock Libna. 1 Mos. 27: 40. Jos. 21: 13.

23. Hvad nu mera är att säga om Joram och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

24. Och Joram gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i Davids stad. Och hans son Ahasja blef konung efter honom.
2 Krön. 22: 1 f.

25. I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs, tolfte regeringsår blef Ahasja, Jorams son, konung i Juda.
2 Kon. 9: 29.

26. Tjugutvå år gammal var Ahasja, då han blef konung, och han regerade ett år i Jerusalem. Hans moder hette Atalja, dotter till Omri, Israels konung.
1 Kon. 16: 29. 2 Krön. 21: 6.

27. Han vandrade på Ahabs hus' väg och gjorde hvad ondt var i Herrens ögon likasom Ahabs hus; han var ju nära besläktad med Ahabs hus.

28. Och han drog åstad med Joram, Ahabs son, och stridde mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot i Gilead. Men Joram blef sårad af araméerna.

29. Då vände konung Joram tillbaka för att i Jisreel låta hela sig från de sår, som araméerna hade tillfogat honom vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram. Och Ahasja, Jorams son, Juda konung, for ned för att besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk. 2 Kon. 9: 15 f.

9 Kapitlet.

Jehu smörjes och utropas till konung. Han dödar Joram, Ahasja och Isebel.

Profeten Elisa kallade till sig en af profetlärjungarna och sade till honom: »Omgjorda dina länder och tag denna oljeflaska med dig och gå till Ramot i Gilead.

2. Och när du har kommit dit, så sök upp Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, och gå in och bed honom stå upp, där han sitter bland sina bröder, och för honom in i den innersta kammaren. 1 Kon. 19: 16.

3. Tag så oljeflaskan och gjut på hans hufvud och säg: 'Så säger Herren: Jag har smort dig till konung öfver Israel.' Öppna sedan dörren och fly, utan att dröja.»

4. Så gick då den unge mannen, profetens tjänare, åstad till Ramot i Gilead.

5. Och när han kom dit, fick han se härens höfvitsmän sitta där. Då sade han: »Jag har ett ärende till dig, höfvitsman.» Jehu frågade: »Till hvem af oss alla här?» Han svarade: »Till dig själf, höfvitsman.»

6. Då stod han upp och gick in i huset; och han göt oljan på hans hufvud och sade till honom: »Så säger Herren, Israels Gud: Jag har smort dig till konung öfver Herrens folk, öfver Israel. 2 Krön. 22: 7.

7. Och du skall förgöra Ahabs, din herres, hus, ty jag vill på Isebel hämnas mina tjänare profeternas blod, ja, alla Herrens tjänares blod.
1 Kon. 18: 4. 19: 10.

8. Och Ahabs hela hus skall förgås; jag skall utrota allt mankön af Ahabs hus, både små och stora i Israel.
1 Kon. 14: 10. 21: 21 f.

9. Och jag skall göra med Ahabs hus såsom med Jerobeams, Nebats sons, hus och såsom med Baesas, Ahias sons, hus. 1 Kon. 15: 29. 16: 3, 11.

10. Och hundarna skola uppäta Isebel på Jisreels åkermark, och ingen skall begrafva henne.» Därpå öppnade han dörren och flydde.

11. Då nu Jehu åter kom ut till sin herres tjänare, frågade man honom: »Allt står väl rätt till? Hvarför kom denne vanvetting till dig?» Han svarade dem: »I kännen ju den mannen och hans tal.» Jer. 29: 26 f. Hos. 9: 7.

12. Men de sade: »Du vill bedraga oss; säg oss sanningen.» Då sade han: »Så och så talade han till mig och sade: 'Så säger Herren: Jag har smort dig till konung öfver Israel.'»

13. Strax tog då hvar och en af dem sin mantel och lade den under honom på själfva trappan; och de stötte i basun och ropade: »Jehu är konung.»
Matt. 21: 8.

14. Så anstiftade nu Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, en sammansvärjning mot Joram. (Joram hade då med hela Israel legat vid Ramot i Gilead för att försvara det mot Hasael, konungen i Aram;

15. men själf hade konung Joram vändt tillbaka för att i Jisreel låta hela sig från de sår, som araméerna hade tillfogat honom i striden mot Hasael, konungen i Aram.) Och Jehu sade: »Om I så viljen, så låten ingen slippa ut ur staden, som kan gå bort och berätta detta i Jisreel.» 2 Kon. 8: 28 f.

16. Och Jehu steg upp i sin vagn och for till Jisreel, ty Joram låg sjuk där; och Ahasja, Juda konung, hade farit dit ned för att besöka Joram.

17. När nu väktaren, som stod på tornet i Jisreel, fick se Jehus skara, då han kom, sade han: »Jag ser en skara.» Då sade Joram: »Må man taga en ryttare och sända honom dem till mötes och låta honom fråga, om allt står rätt till.»

18. Så red då ryttaren honom till mötes och sade: »Så säger konungen: 'Allt står väl rätt till?'» Då svarade Jehu: »Hvad kommer den saken dig vid? Vänd, och följ efter mig.» Och väktaren berättade och sade: »Den utskickade har hunnit fram till dem, men han kommer icke tillbaka.»

19. Då sände han en annan ryttare. När denne hade hunnit fram till dem, sade han: »Så säger konungen: 'Allt står väl rätt till?'» Jehu svarade: »Hvad kommer den saken dig vid? Vänd, och följ efter mig.»

20. Väktaren berättade åter och sade: »Han har hunnit fram till dem, men han kommer icke tillbaka. På deras sätt att fara fram ser det ut, som vore det Jehu, Nimsis son, ty han far fram såsom en vanvetting.»

21. Då sade Joram: »Spänn för.» Och man spände för hans vagn. Så for nu Joram, Israels konung, ut med Ahasja, Juda konung, hvar och en i sin vagn; de foro ut för att möta Jehu. Och de sammanträffade med honom på Jisreeliten Nabots åkerstycke.
1 Kon. 21: 1.

22. Då nu Joram fick se Jehu, sade han: »Allt står väl rätt till, Jehu?» Denne svarade: »Huru skulle det kunna stå rätt till, medan du tål din moder Isebels horeri och hennes många trolldomskonster?»

23. Då svängde Joram om vagnen och flydde, i det han ropade till Ahasja: »Förräderi, Ahasja!»

24. Men Jehu hade fattat bågen i sin hand och sköt Joram i ryggen, så att pilen gick ut genom hjärtat, och han sjönk ned i sin vagn.

25. Därpå sade han till sin kämpe Bidkar: »Tag upp honom och kasta honom på Jisreeliten Nabots åkerstycke; ty kom ihåg, huru Herren, då jag och du bredvid hvarandra redo bakom hans fader Ahab, om denne fällde den utsagan: 1 Kon. 21: 19. 22: 38.

26. 'Sannerligen, så visst som jag i går såg Nabots och hans söners blod, säger Herren, skall jag just på detta åkerstycke vedergälla dig, säger Herren.' Tag därför nu upp honom och kasta honom här på åkerstycket, i enlighet med Herrens ord.»

27. När Ahasja, Juda konung, såg detta, flydde han åt Trädgårdshuset till. Men Jehu jagade efter honom och sade: »Skjuten ned också honom i vagnen.» Så skedde ock på Gurhöjden vid Jibleam; men han flydde till Megiddo och dog där. 2 Krön. 22: 9.

28. Och hans tjänare förde honom i vagnen till Jerusalem; och man begrof honom i hans graf hos hans fäder, i Davids stad.

29. Men Ahasja hade blifvit konung öfver Juda i Jorams, Ahabs sons, elfte regeringsår 2 Kon. 8: 25.

30. Så kom nu Jehu till Jisreel. När Isebel fick höra detta, sminkade hon sig kring ögonen och smyckade sitt huvud och såg ut genom fönstret.

31. Och när Jehu kom in genom porten, ropade hon: »Allt står väl rätt till, du Simri, som dräpt din herre?» 1 Kon. 16: 10, 18.

32. Han lyfte sitt ansikte upp mot fönstret och sade: »Hvem håller med mig? Hvem?» Då sågo två eller tre hofmän ut, ned på honom.

33. Han sade: »Störten ned henne.» Och de störtade ned henne, så att hennes blod stänkte på väggen och på hästarna; och han körde öfver henne.

34. Därefter gick han in och åt och drack. Sedan sade han: »Tagen vara på henne, den förbannade, och begrafven henne, ty hon är dock en konungadotter.» 1 Kon. 16: 31.

35. Men när de då gingo åstad för att begrafva henne, funno de af henne intet annat än hufvudskålen, fötterna och händerna.

36. Och de vände tillbaka och berättade detta för honom. Då sade han: »Detta är hvad Herren talade genom sin tjänare tisbiten Elia, då han sade: 'På Jisreels åkermark skola hundarna uppäta Isebels kött; 1 Kon. 21: 23.

37. och Isebels döda kropp skall ligga såsom gödsel på marken på Jisreels åkermark, så att ingen skall kunna säga: Detta är Isebel.'»

10 Kapitlet.

Jehu förgör Ahabs hus och utrotar Baals tjänare. Hasael intager stycken af Israels land. Jehus död.

Men Ahab hade sjuttio söner i Samaria. Och Jehu skref bref och sände till Samaria, till de öfverste i Jisreel, de äldste, och till de förmyndare, som Ahab hade utsett; han skref:

2. »När nu detta bref kommer till eder, I som hafven eder herres söner hos eder och som hafven vagnarna och hästarna hos eder, och därtill en befäst stad och vapen,

3. så utsen den som är bäst och lämpligast af eder herres söner och sätten honom på hans faders tron, och striden så för eder herres hus.»

4. Men de blefvo öfvermåttan förskräckta och sade: »De två konungarna hafva ju icke kunnat hålla stånd mot honom; huru skulle då vi kunna hålla stånd?» 2 Kon. 9: 24, 27.

5. Och öfverhofmästaren och höfdingen öfver staden och de äldste och förmyndarna sände till Jehu och läto säga: »Vi äro dina tjänare; allt hvad du säger oss vilja vi göra. Vi vilja icke göra någon till konung; gör hvad dig täckes.»

6. Då skref han ett annat bref till dem, hvari det stod: »Om I hållen med mig och viljen lyssna till mina ord, så tagen hufvudena af eder herres söner och kommen i morgon vid denna tid till mig i Jisreel.» De sjuttio konungasönerna bodde nämligen hos de store i staden, hvilka uppfostrade dem.

7. Då nu brefvet kom till dem, togo de konungasönerna och slaktade dem, alla sjuttio, och lade deras hufvuden i korgar och sände dem till honom i Jisreel. Dom. 9: 5.

8. När då ett bud kom och berättade för honom, att de hade fört dit konungasönernas hufvuden, sade han: »Läggen dem till i morgon i två högar vid ingången till porten.»

9. Och om morgonen gick han ut och ställde sig där och sade till allt folket: »I ären utan skuld. Det är jag som har anstiftat sammansvärjningen mot min herre och dräpt honom; men hvem har slagit ihjäl alla dessa?

10. Märken nu, huru intet af Herrens ord faller till jorden, intet som Herren har talat mot Ahabs hus. Nej, Herren har gjort hvad han har sagt genom sin tjänare Elia.» 1 Kon. 21: 19, 21 f.

11. Sedan slog Jehu ihjäl alla som voro kvar af Ahabs hus i Jisreel, äfvensom alla hans store och hans förtrogne och hans präster; han lät ingen slippa undan.

12. Därefter stod han upp och begaf sig åstad till Samaria; men under vägen, vid ankomsten till Bet-Eked-Haroïm,

13. träffade Jehu på Ahasjas, Juda konungs, bröder. Han frågade dem: »Hvilka ären I?» De svarade: »Vi äro Ahasjas bröder, och vi fara ned för att hälsa på konungasönerna och konungamoderns söner.» 2 Krön. 22: 8.

14. Han sade: »Gripen dem lefvande.» Då grepo de dem lefvande och slaktade dem och kastade dem i Bet-Ekeds brunn, alla fyrtiotvå; han lät ingen af dem blifva kvar.

15. När han sedan begaf sig därifrån, träffade han Jonadab, Rekabs son, som kom honom till mötes; och han hälsade på honom och sade till honom: »Är du lika redligt sinnad mot mig, som jag är mot dig?» Jonadab svarade:

»Ja.» »Är det så», sade han, »så räck mig din hand.» Då räckte han honom sin hand; och han lät honom stiga upp till sig i vagnen. Jer. 35: 6.

16. Och han sade: »Far med mig och se min nitälskan för Herren.» Så körde man åstad med honom i hans vagn.

17. Och då han kom till Samaria, slog han ihjäl alla som voro kvar af Ahabs hus i Samaria och förgjorde det så, i enlighet med det ord, som Herren hade talat till Elia.

18. Och Jehu församlade allt folket och sade till dem: »Ahab har tjänat Baal litet; Jehu skall tjäna honom mycket. 1 Kon. 16: 31 f.

19. Så kallen nu hit till mig alla Baals profeter, alla hans tjänare och alla hans präster — ingen får saknas — ty jag har i sinnet ett stort offer åt Baal; hvar och en som saknas skall mista lifvet.» Men Jehu gjorde så i den listiga afsikten att utrota Baals tjänare.

20. Därefter sade Jehu: »Pålysen en helig högtidsförsamling åt Baal.» Då utlyste man en sådan.

21. Och Jehu sände bud öfver hela Israel, och alla Baals tjänare kommo; ingen underlät att komma. Och de gingo in i Baals tempel, och Baals tempel blef fullt, ifrån den ena ändan till den andra.

22. Då sade han till föreståndaren för klädkammaren: »Bär ut kläder åt alla Baals tjänare.» Och han bar ut kläderna åt dem.

23. Därefter gick Jehu in i Baals tempel med Jonadab, Rekabs son. Och han sade till Baals tjänare: »Se nu noga efter, att här bland eder icke finnes någon Herrens tjänare, utan allenast sådana som tjäna Baal.»

24. Så gingo de in för att offra slaktoffer och brännoffer. Men Jehu hade därutanför ställt åttio man och sagt: »Om någon slipper undan af de män, som jag nu öfverlämnar i edra händer, så skall lif gifvas för lif.»

25. Och när man hade offrat brännoffret, sade Jehu till drabanterna och kämparna: »Gån in och slån ned dem; låten ingen komma ut.» Så slogo de dem då med svärdsegg, och drabanterna och kämparna kastade undan deras kroppar. Därpå gingo de in i det inre af Baals tempel 1 Kon. 18: 40.

26. och kastade ut stoderna ur Baals tempel och brände upp dem.

2 Kon. 11: 18.

27. Och själfva Baalstoden bröto de ned; de bröto ock ned Baals tempel och gjorde däraf afträden, som finnas kvar ännu i dag.

28. Så utrotade Jehu Baal ur Israel.

29. Men från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda, från dem afstod icke Jehu, icke från guldkalfvarna i Betel och Dan. 1 Kon. 12: 28 f.

30. Och Herren sade till Jehu: »Därför att du har väl utfört hvad rätt var i mina ögon och gjort mot Ahabs hus allt hvad jag hade i sinnet, skola dina söner till fjärde led sitta på Israels tron.» 2 Kon. 15: 12.

31. Men Jehu tog dock icke i akt att vandra i Herrens, Israels Guds, lag af allt sitt hjärta; han afstod icke från de Jerobeams synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda. —

32. Vid denna tid begynte Herren bortskära stycken från Israel, ty Hasael slog israeliterna utefter hela deras gräns

1 Kon. 19: 17. 2 Kon. 8: 12.

33. och intog på östra sidan om Jordan hela landet Gilead, gaditernas, rubeniternas och manassiternas land, landet som sträcker sig från Aroer vid bäcken Arnon, både Gilead och Basan.

34. Hvad nu mera är att säga om Jehu, om allt hvad han gjorde och om alla hans bedrifter, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

35. Och Jehu gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i Samaria. Och hans son Joahas blef konung efter honom. 2 Kon. 13: 1.

36. Den tid Jehu regerade öfver Israel i Samaria var tjuguåtta år.

11 Kapitlet.

Atalja upphäfver sig till regentinna i Juda. Prästen Jojada gör Joas till konung och dödar Atalja.

När Atalja, Ahasjas moder, förnam, att hennes son var död, stod hon upp och förgjorde hela konungaslägten.

2 Krön. 22: 10 f.

2. Men just när konungabarnen skulle dödas, tog Joseba, konung Jorams dotter, Ahasjas syster, Joas, Ahasjas son, och skaffade honom jämte hans amma hemligen undan, in i sofkammaren; där höll man honom dold för Atalja, så att han icke blef dödad.

3. Sedan var han hos henne i Herrens hus, där han förblef gömd i sex år, medan Atalja regerade i landet.

4. Men i det sjunde året sände Jojada åstad och lät hämta karéernas och drabanternas underhöfvitsmän och förde dem in till sig i Herrens hus; och sedan han slutit ett förbund med dem och tagit en ed af dem där i Herrens hus, visade han dem konungens son.
2 Krön. 23: 1 f.

5. Därefter bjöd han dem och sade: »Detta är hvad I skolen göra: en tredjedel af eder som hafven att inträda i vakthållningen på sabbaten skall hålla vakt i konungshuset

6. och en tredjedel vid Surporten och en tredjedel vid porten bakom drabanterna; så skolen I hålla vakt vid huset, hvar i sin ordning.

7. Men de båda andra afdelningarna af eder, nämligen alla som hafva att afgå från vakthållningen på sabbaten, de skola hålla vakt i Herrens hus hos konungen.

8. I skolen ställa eder rundt omkring konungen, hvar och en med sina vapen i handen; och om någon vill tränga sig inom leden, skall han dödas. Och I skolen följa konungen, ehvad han går ut eller in.»

9. Underhöfvitsmännen gjorde allt hvad prästen Jojada hade bjudit dem; hvar och en af dem tog sina män, både de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och de som skulle afgå därifrån på sabbaten, och de kommo så till prästen Jojada.

10. Och prästen gaf åt underhöfvitsmännen de spjut och sköldar, som hade tillhört konung David och som funnos i Herrens hus.

11. Och drabanterna uppställde sig, hvar och en med sina vapen i handen, från husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, rundt omkring konungen.

12. Därefter förde han ut konungasonen och satte på honom kronan och gaf honom vittnesbördet, och de gjorde honom till konung och smorde honom; och de klappade i händerna och ropade: »Lefve konungen!»
5 Mos. 17: 18 f. 1 Sam. 10: 24. 1 Kon. 1: 25, 39.

13. Då nu Atalja hörde drabanternas och folkets rop, gick hon in i Herrens hus till folket.

14. Där fick hon då se konungen stå på den upphöjda platsen, såsom öfligt var, och höfvitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen, och fick höra, huru hela folkmängden jublade och stötte i trumpeterna. Då ref Atalja sönder sina kläder och utropade: »Sammansvärjning, sammansvärjning!»

15. Men prästen Jojada bjöd underhöfvitsmännen, som anförde skaran, och sade till dem: »Fören henne ut mellan leden, och om någon följer henne, så må han dödas med svärd.» Prästen ville nämligen förhindra, att hon dödades i Herrens hus.

16. Alltså grepo de henne, och när hon hade kommit till den plats, där hästarna plägade föras in i konungshuset, dödades hon där.

17. Och Jojada slöt det förbundet mellan Herren, konungen och folket, att de skulle vara ett Herrens folk; han slöt ock ett förbund mellan konungen och folket.

18. Och hela folkmängden begaf sig till Baals tempel ochref ned det och förstörde i grund dess altaren och dess bilder; och Mattan, Baals präst, dräpte de framför altarna. Därefter utställde prästen vakter vid Herrens hus.
2 Kon. 10: 26 f. 2 Krön. 31: 1.

19. Och han tog med sig underhöfvitsmännen jämte karéerna och drabanterna och hela folkmängden, och de förde konungen ned från Herrens hus och gingo in i konungshuset genom Drabantporten; och han satte sig på konungatronen.

20. Och hela folkmängden gladde sig, och staden förblef lugn. Men Atalja hade de dödat med svärd i konungshuset.

12 Kapitlet.

Joas konung i Juda. Insamling till templets iståndsättande. Hasaels tåg mot Jerusalem. Joas dödad genom en sammansvärjning.

11: 21. Joas var sju år gammal, då han blef konung.

1. I Jehus sjunde regeringsår blef Joas konung, och han regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja, från Beer-Seba.
2 Krön. 24: 1 f.

2. Och Joas gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, så länge han lefde; prästen Jojada hade varit hans lärare.

3. Dock blefvo offerhöjderna icke afskaffade, utan folket fortfor att offra och tända rökelse på höjderna.
1 Kon. 15: 14.

4. Och Joas sade till prästerna: »Alla penningar, hvilka såsom heliga gåfvor inflyta till Herrens hus, gångbara penningar, sådana som utgöra lösen för personer efter det värde, som för hvar och en bestämmes, och alla penningar,

som någon af sitt hjärta manas att bära till Herrens hus,
3 Mos. 27: 2 f. 2 Kon. 22: 4.

5. dem skola prästerna mottaga, hvar och en af sina bekanta, och de skola därmed iståndsätta hvad som är förfallet på Herrens hus, öfverallt där något förfallet finnes.»

6. Men i konung Joas' tjugutredje regeringsår hade prästerna ännu icke iståndsatt hvad som var förfallet på huset.

7. Då kallade konung Joas till sig prästen Jojada och de öfriga prästerna och sade till dem: »Hvarför iståndsätten I icke hvad som är förfallet på huset? Nu fån I icke längre taga emot penningar af edra bekanta, utan I skolen lämna dem ifrån eder till det som är förfallet på huset.»

8. Och prästerna samtyckte till att icke mottaga penningar af folket och ej heller befatta sig med iståndsättandet af hvad som var förfallet på huset.

9. Då tog prästen Jojada en kista och borrade ett hål på locket och ställde den bredvid altaret, på högra sidan, då man går in i Herrens hus. Och prästerna, som höllo vakt vid tröskeln, lade dit alla penningar, som inflöto till Herrens hus.

10. Så snart de då sågo, att mycket penningar fanns i kistan, gick konungens sekreterare dit upp jämte öfversteprästen, och de knöto in och räknade sedan de penningar, som funnos i Herrens hus.

11. Därefter öfverlämnades de uppvägda penningarna åt de män, som förrättade arbete såsom tillsyningsmän vid Herrens hus, och dessa utbetalade dem åt de timmermän och byggningsmän, som arbetade på Herrens hus,

12. och åt murarna och stenhuggarna, så ock till inköp af trävirke och huggen sten för iståndsättandet af hvad som var förfallet på Herrens hus, korteligen till alla utgifter för husets iståndsättande.

13. Men man gjorde icke några silfverfat för Herrens hus eller några knifvar, skålar, trumpeter eller några andra föremål af guld eller af silfver för de penningar, som inflöto till Herrens hus,
1 Kon. 7: 50.

14. utan man gaf dem åt arbetarna, och dessa iståndsatte därför Herrens hus.

15. Och man höll icke någon räkenskap med de män, åt hvilka penningarna öfverlämnades, för att de skulle gifva dem åt arbetarna, utan de fingo handla på heder och tro.

16. Men skuldoffers- och syndoffers-penningarna inflöto icke till Herrens hus, utan de tillföllo prästerna.
3 Mos. 5: 15 f. 7: 7. 4 Mos. 5: 9 f.

17. På den tiden drog Hasael, konungen i Aram, upp och belägrade Gat och intog det; därpå ställde Hasael sitt tåg upp mot Jerusalem. 2 Kon. 8: 12.

18. Då tog Joas, Juda konung, allt hvad hans fäder Josafat, Joram och Ahasja, Juda konungar, hade helgat åt Herren och hvad han själf hade helgat åt Herren och allt guld, som fanns i skattkamrarna i Herrens hus och i konungshuset, och sände det till Hasael, konungen i Aram, och då drog denne sina färde ifrån Jerusalem.
1 Kon. 15: 18 f. 2 Kon. 16: 8. 18: 15.

19. Hvad nu mera är att säga om Joas och om allt hvad han gjorde, det finnes uppteckna t i Juda konungars krönika.

20. Och hans tjänare reste sig upp och anstiftade en sammansvärjning och slogo ihjäl Joas i Millobyggnaden, som sträcker sig ned mot Silla. 2 Kon. 14: 5.

21. Det var hans tjänare Josakar, Simeats son, och Josabad, Somers son, som slogo honom till döds. Därefter begrof man honom hos hans fäder i Davids stad. Och hans son Amasja blef konung efter honom.

13 Kapitlet.

Joahas konung i Israel; Israels förtryck och räddning. Joas konung i Israel. Elisas sjukdom, profetia och död. Undret i hans graf. Joas' segrar öfver araméerna.

I Joas', Ahasjas sons, Juda konungs, tjugutredje regeringsår blef Joahas, Jehus son, konung öfver Israel i Samaria och var det i sjutton år. 2 Kon. 10: 35.

2. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon och följde efter de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda; från dem afstod han icke. 1 Kon. 12: 28 f.

3. Då upptändes Herrens vrede mot Israel, och han gaf dem i Hasaels, den arameiske konungens, hand och i Ben-Hadads, Hasaels sons, hand hela denna tid. Dom. 2: 14.
1 Kon. 19: 15. 2 Kon. 8: 12 f. 10: 32 f.

4. (Men Joahas bönföll inför Herren, och Herren hörde honom, eftersom han såg Israels förtryck; ty konungen i Aram förtryckte dem.

5. Och Herren gaf åt Israel en frälsare, så att de kommo ur araméernas

hand; sedan bodde Israels barn i sina hyddor såsom förut.

6. Dock afstodo de icke från de Jerobeams hus' synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda, utan vandrade i dem. Till och med Aseran fick stå kvar i Samaria.)

1 Kon. 16: 33.

7. Ty han hade icke lätit Joahas behålla mera folk än femtio ryttare, tio vagnar och tio tusen man fotfolk; så illa förgjorde dem konungen i Aram; han slog dem, så att de blefvo såsom stoft vid tröskning.

8. Hvad nu mera är att säga om Joahas, om allt hvad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

9. Och Joahas gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i Samaria. Och hans son Joas blef konung efter honom.

10. I Joas', Juda konungs, trettiosjunde regeringsår blef Joas, Joahas' son, konung öfver Israel i Samaria och var det i sexton år.

11. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; han afstod icke från någon af de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda, utan vandrade i dem.

1 Kon. 12: 28 f.

12. Hvad nu mera är att säga om Joas, om allt hvad han gjorde och om hans bedrifter, om hans krig mot Amasja, Juda konung, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

2 Kon. 14: 8 f., 15 f. 2 Krön. 25: 17 f.

13. Och Joas gick till hvila hos sina fäder, och Jerobeam besteg hans tron. Och Joas blef begrafven i Samaria, hos Israels konungar.

14. Men när Elisa låg sjuk i den sjukdom, hvaraf han dog, kom Joas, Israels konung, ned till honom. Och han satt hos honom gråtande och sade: »Min fader, min fader, du som för Israel är både vagnar och ryttare!»

2 Kon. 2: 12.

15. Då sade Elisa till honom: »Hämta en båge och pilar.» Och han hämtade åt honom en båge och pilar.

16. Då sade han till Israels konung: »Fatta i bågen med din hand.» Och när han gjort detta, lade Elisa sina händer på konungens händer.

17. Därefter sade han: »Öppna fönstret mot öster.» Och när han hade öppnat det, sade Elisa: »Skjut.» Och han sköt. Då sade han: »En Herrens segerpil, en segerpil mot Aram! Du skall slå araméerna vid Afek, så att de förgöras.»

18. Därefter sade han: »Tag pilarna.» Och när han hade tagit dem, sade han till Israels konung: »Slå på jorden.» Då slog han tre gånger, och därpå höll han upp.

19. Då blef gudsmannen vred på honom och sade: »Du skulle hafva slagit fem eller sex gånger, ty då hade du slagit araméerna, så att de blifvit förgjorda; men nu kommer du att slå araméerna allenast tre gånger.»

20. Så dog då Elisa, och man begrof honom. Men moabitiska ströfskaror plägade falla in i landet, vid årets ingång.

21. Så hände sig, att just när några höllo på att begrafva en man, fingo de se en ströfskara; då kastade de mannen i Elisas graf. När då mannen föll dit och kom vid Elisas ben, fick han lif igen och stod upp på sina fötter.

22. Och Hasael, konungen i Aram, hade förtryckt Israel, så länge Joahas lefde.

23. Men Herren blef dem nådig och förbarmade sig öfver dem och vände sig till dem för det förbunds skull, som han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob; ty han ville icke fördärfva dem, och han hade ännu icke bortkastat dem från sitt ansikte.

1 Mos. 17: 7 f. 2 Mos. 2: 24. 3 Mos. 26: 42.

24. Och Hasael, konungen i Aram, dog, och hans son Ben-Hadad blef konung efter honom.

25. Då tog Joas, Joahas' son, tillbaka från Ben-Hadad, Hasaels son, de städer, som denne i krig hade tagit ifrån hans fader Joahas. Tre gånger slog Joas honom och återtog så Israels städer.

14 Kapitlet.

Amasja blifver konung i Juda och bestraffar sin faders mördare. Han segrar öfver edoméerna. Han förklarar Israels konung Joas krig, men blifver slagen. Han dödas genom en sammansvärjning. Asarja blifver konung i Juda. Jerobeam II blifver konung i Israel och återställer sitt rikes gränser.

I Joas', Joahas' sons, Israels konungs, andra regeringsår blef Amasja, Joas' son, konung i Juda.

2 Kon. 12: 21. 2 Krön. 25: 1 f.

2. Han var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Joaddin, från Jerusalem.

3. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, dock icke såsom hans fader David; men han gjorde i allt såsom hans fader Joas hade gjort.

2 Kon. 12: 2 f.

4. Ty offerhöjderna blefvo dock icke afskaffade, utan folket fortfor att offra och tända rökelse på höjderna.

5. Och sedan konungadömet hade blifvit befäst i hans hand, lät han slå ihjäl dem af sina tjänare, som hade slagit ihjäl hans fader konungen.

2 Kon. 12: 20 f.

6. Men mördarnas barn dödade han icke, i enlighet med hvad föreskrifvet var i Moses lagbok, där Herren bjudit och sagt: »Föräldrarna skola icke dödas för barnens skull, och barnen skola icke dödas för föräldrarnas skull, utan hvar och en skall dö genom sin egen synd.» 5 Mos. 24: 16. Hes. 18: 20.

7. Han slog edoméerna i Saltdalen, tio tusen man, och intog Sela med strid och gaf det namnet Jokteel, såsom det heter ännu i dag.

8. Vid denna tid skickade Amasja sändebud till Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och lät säga: »Kom, låtom oss drabba samman med hvarandra.»

9. Men Joas, Israels konung, sände då till Amasja, Juda konung, och lät svara: »En törnbuske på Libanon sände en gång bud till en ceder på Libanon och lät säga: 'Gif din dotter åt min son till hustru.' Men så gingo markens djur på Libanon fram öfver törnbusken och trampade ned den.

Dom. 9: 8 f.

10. Du har slagit Edom, och däröfver förhäfver du dig i ditt hjärta. Men låt dig nöja med den äran och stanna hemma. Hvarför utmanar du olyckan, dig själf och Juda med dig till fall?»

11. Men Amasja hörde icke därpå, och så drog Joas, Israels konung, upp, och de drabbade samman med hvarandra, han och Amasja, Juda konung, vid Bet-Semes, som hör till Juda.

12. Och Juda män blefvo slagna af Israels män och flydde, hvar och en till sin hydda.

13. Och Amasja, Juda konung, son till Joas, son till Ahasja, blef tagen till fånga i Bet-Semes af Joas, Israels konung. Och när de kommo till Jerusalem, bröt han ned ett stycke af Jerusalems mur vid Efraimsporten och ända till Hörnporten, fyra hundra alnar.

14. Och han tog allt guld och silfver och alla kärl, som funnos i Herrens hus och i konungshusets skattkamrar, därtill ock gisslan; och så vände han tillbaka till Samaria.

15. Hvad nu mera är att säga om Joas, om hvad han gjorde och om hans bedrifter och om hans krig med Amasja, Juda konung, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

2 Kon. 13: 12 f.

16. Och Joas gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i Samaria, hos Israels konungar. Och hans son Jerobeam blef konung efter honom.

17. Men Amasja, Joas' son, Juda konung, lefde i femton år efter Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död.

18. Hvad nu mera är att säga om Amasja, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

19. Och en sammansvärjning anstiftades mot honom i Jerusalem, så att han måste fly till Lakis. Då sändes män efter honom till Lakis, och dessa dödade honom där.

20. Sedan förde man honom därifrån på hästar; och han blef begrafven i Jerusalem hos sina fäder i Davids stad.

21. Och allt folket i Juda tog Asarja, som då var sexton år gammal, och gjorde honom till konung i hans fader Amasjas ställe.

2 Kon. 15: 1 f. 2 Krön. 26: 1 f.

22. Han befäste Elat och lade det åter under Juda, sedan konungen hade gått till hvila hos sina fäder.

23. I Amasjas, Joas' sons, Juda konungs, femtonde regeringsår blef Jerobeam, Joas' son, konung öfver Israel i Samaria och var det i fyrtioett år.

24. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; han afstod icke från någon af de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda. 1 Kon. 12: 28 f.

25. Han återvann Israels område, från det ställe, där vägen går till Hamat, ända till Hedmarkshafvet, i enlighet med det ord, som Herren, Israels Gud, hade talat genom sin tjänare profeten Jona, Amittais son, från Gat-Hahefer.

Jon. 1: 1.

26. Ty Herren såg, att Israels betryck var mycket svårt och att det var ute med både små och stora och att Israel icke hade någon hjälpare.

5 Mos. 32: 36.

27. Och Herren hade ännu icke beslutit att utplåna Israels namn under

himmelen; därför frälste han dem genom Jerobeam, Joas' son.

28. Hvad nu mera är att säga om Jerobeam, om allt hvad han gjorde och om hans bedrifter och hans krig, så ock om huru han åt Israel återvann den del af Damaskus och Hamat, som en gång hade tillhört Juda, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.
2 Sam. 8: 6.

29. Och Jerobeam gick till hvila hos sina fäder, Israels konungar. Och hans son Sakarja blef konung efter honom.
12Kon. 15: 8.

15 Kapitlet.

Asarja konung i Juda; hans spetälska. Sakarja konung i Israel; dödad af Sallum genom en sammansvärjning. Sallum konung i Israel; dödad af Menahem. Menahem konung i Israel; Puls infall i Israel. Pekaja konung i Israel; dödad af Peka genom en sammansvärjning. Peka konung i Israel; Tiglat-Pilesers infall i Israel; Peka dödad af Hosea genom en sammansvärjning. Jotam konung i Juda.

I Jerobeams, Israels konungs, tjuguförsta regeringsår blef Asarja, Amasjas son, konung i Juda. 2 Kon. 14: 21.

2. Han var sexton år gammal, då han blef konung, och han regerade femtiotvå år i Jerusalem. Hans moder hette Jekolja, från Jerusalem.
2 Krön. 26: 3 f.

3. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort. 2 Kon. 14: 3 f.

4. Dock blefvo offerhöjderna icke afskaffade, utan folket fortfor att offra och tända rökelse på höjderna.

5. Men Herren hemsökte konungen, så att han blef spetälsk för hela sitt lif; och han bodde sedan i ett särskildt hus. Jotam, konungens son, förestod då hans hus och dömde folket i landet.
3 Mos. 13: 46.

6. Hvad nu mera är att säga om Asarja och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

7. Och Asarja gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom hos hans fäder i Davids stad. Och hans son Jotam blef konung efter honom.

8. I Asarjas, Juda konungs, trettioåttonde regeringsår blef Sakarja, Jerobeams son, konung öfver Israel i Samaria och var det i sex månader.
2 Kon. 14: 29.

9. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, såsom hans fäder hade gjort; han afstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda.
1 Kon. 12: 28 f.

10. Och Sallum, Jabes' son, anstiftade en sammansvärjning mot honom och slog honom till döds i folkets åsyn och blef så konung i hans ställe.

11. Hvad nu mera är att säga om Sakarja, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

12. Så uppfylldes det ord, som Herren hade talat till Jehu, då han sade: »Dina söner till fjärde led skola sitta på Israels tron.» Det skedde så.
2 Kon. 10: 30.

13. Sallum, Jabes' son, blef konung i Ussias, Juda konungs, trettionionde regeringsår, och han regerade en månads tid i Samaria.

14. Men då drog Menahem, Gadis son, upp från Tirsa och kom till Samaria och slog Sallum, Jabes' son, till döds i Samaria och blef så konung i hans ställe.

15. Hvad nu mera är att säga om Sallum och om den sammansvärjning han anstiftade, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

16. Vid den tiden förhärjade Menahem Tifsa med allt hvad därinne var, så ock hela dess område, från Tirsa; ty staden hade icke öppnat portarna, därför förhärjade han den; och alla dess hafvande kvinnor lät han upprista.

17. I Asarjas, Juda konungs, trettionionde regeringsår blef Menahem, Gadis son, konung öfver Israel och var det i tio år, i Samaria.

18. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; han afstod icke, så länge han lefde, från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda. 1 Kon. 12: 28 f.

19. Och Pul, konungen i Assyrien, inföll i landet; då gaf Menahem åt Pul tusen talenter silfver, för att han skulle understödja honom och befästa konungadömet i hans hand.
1 Krön. 5: 26.

20. Och de penningar, som Menahem skulle gifva åt konungen i Assyrien, tog han ut genom att lägga skatt på alla rika män i Israel, en skatt af femtio siklar silfver på hvar och en. Så vände då konungen i Assyrien tillbaka och stannade icke där i landet.
2 Kon. 23: 35.

21. Hvad nu mera är att säga om Menahem och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

22. Och Menahem gick till hvila hos sina fäder. Och hans son Pekaja blef konung efter honom.

23. I Asarjas, Juda konungs, femtionde regeringsår blef Pekaja, Menahems son, konung öfver Israel i Samaria och var det i två år.

24. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; han afstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda. 1 Kon. 12: 28 f.

25. Och Peka, Remaljas son, hans kämpe, anstiftade en sammansvärjning mot honom och slog ihjäl honom i Samaria, i konungshusets palatsbyggnad, han tillika med Argob och Arje; därvid hade han med sig femtio gileaditer. Så dödade han honom och blef konung i hans ställe.

26. Hvad nu mera är att säga om Pekaja och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika.

27. I Asarjas, Juda konungs, femtioandra regeringsår blef Peka, Remaljas son, konung öfver Israel i Samaria och var det i tjugu år.

28. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon; han afstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom hvilka denne hade kommit Israel att synda. 1 Kon. 12: 28 f.

29. I Pekas, Israels konungs, tid kom Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och intog Ijon, Abel-Bet-Maaka, Janoa, Kedes, Hasor, Gilead och Galileen, hela Naftali land, och bortförde folket till Assyrien. 1 Kon. 15: 20.

30. Och Hosea, Elas son, anstiftade en sammansvärjning mot Peka, Remaljas son, och slog honom till döds och blef så konung i hans ställe, i Jotams, Ussias sons, tjugonde regeringsår.

2 Kon. 17: 1.

31. Hvad nu mera är att säga om Peka och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Israels konungars krönika. 2 Krön. 28: 6.

32. I Pekas, Remaljas sons, Israels konungs, andra regeringsår blef Jotam, Ussias son, konung i Juda.

2 Krön. 27: 1 f.

33. Han var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter.

34. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon; han gjorde alldeles såsom hans fader Ussia hade gjort.

35. Dock blefvo offerhöjderna icke afskaffade, utan folket fortfor att offra och tända rökelse på höjderna. Han byggde Öfre porten till Herrens hus.

36. Hvad nu mera är att säga om Jotam, om hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

37. Vid den tiden begynte Herren att låta Juda hemsökas af Resin, konungen i Aram, och af Peka, Remaljas son. 2 Kon. 16: 5. Jes. 7: 1.

38. Och Jotam gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och hans son Ahas blef konung efter honom.

16 Kapitlet.

Ahas konung i Juda. Resins och Pekas tåg mot Jerusalem och Ahas' förbund med Tiglat-Pileser. Ahas' nya altare och olagliga offrande; hans öfriga försyndelser.

I Pekas, Remaljas sons, sjuttonde regeringsår blef Ahas, Jotams son, konung i Juda. 2 Krön. 28: 1 f.

2. Tjugu år gammal var Ahas, då han blef konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde icke hvad rätt var i Herrens, sin Guds, ögon, såsom hans fader David,

3. utan vandrade på Israels konungars väg; ja, han lät ock sin son gå genom eld, efter den styggeliga seden hos de folk, som Herren hade fördrifvit för Israels barn.

3 Mos. 18: 21. 5 Mos. 18: 10. 2 Kon. 8: 18.

4. Och han offrade och tände rökelse på höjderna och kullarna och under alla gröna träd.

5. På den tiden drogo Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung, upp för att eröfra Jerusalem; och de inneslöto Ahas, men kunde icke eröfra staden.

2 Kon. 15: 37. Jes. 7: 1.

6. Vid samma tid återvann Resin, konungen i Aram, Elat åt Aram och bortjagade Juda män från Elot. Därefter kommo araméerna till Elat och bosatte sig där, och där bo de ännu i dag. 1 Kon. 9: 26. 2 Kon. 14: 22.

7. Men Ahas skickade sändebud till Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och lät säga: »Jag är din tjänare och din son. Drag hit upp och fräls mig från Arams konung och från Israels konung, ty de hafva öfverfallit mig.»

8. Och Ahas tog det silfver och guld,

som fanns i Herrens hus och i konungshusets skattkamrar, och sände det såsom skänk till konungen i Assyrien.
1 Kon. 15: 18 f. 2 Kon. 12: 18. 18: 15.

9. Och konungen i Assyrien hörde på honom; konungen i Assyrien drog alltså upp mot Damaskus och intog det och bortförde folket till Kir och dödade Resin. Am. 1: 5.

10. Då for konung Ahas till Damaskus för att där möta Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien. Och när konung Ahas fick se altaret i Damaskus, sände han till prästen Uria en afteckning af altaret och en mönsterbild till ett sådant, alldeles såsom det var gjordt.

11. Sedan byggde prästen Uria altaret; alldeles efter den föreskrift, som konung Ahas hade sändt till honom från Damaskus, gjorde prästen Uria det färdigt, till dess konung Ahas kom tillbaka från Damaskus.

12. Då nu konungen kom hem från Damaskus och fick se altaret, trädde han fram till altaret och steg upp till det.

13. Därefter förbrände han sitt brännoffer och sitt spisoffer och utgöt sitt drickoffer; och blodet af det tackoffer, som han offrade, hällde han på altaret.

14. Men kopparaltaret, som stod inför Herrens ansikte, flyttade han undan från husets framsida, från platsen mellan det nya altaret och Herrens hus, och ställde det på norra sidan om detta altare. 2 Krön. 4: 1.

15. Och konung Ahas bjöd prästen Uria och sade: »På det stora altaret skall du förbränna morgonens brännoffer och aftonens spisoffer, äfvensom konungens brännoffer jämte hans spisoffer, så ock allt landets folks brännoffer jämte deras spisoffer och drickoffer; och allt blodet såväl af brännoffer som af slaktoffer skall du hälla därpå. Men hvad jag skall göra med kopparaltaret, det vill jag närmare betänka.»

16. Och prästen Uria gjorde alldeles såsom konung Ahas bjöd honom.

17. Konung Ahas lösbröt ock sidolisterna på bäckenställen och tog bort bäckenet från dem; och hafvet lyfte han ned från kopparoxarna, som stodo därunder, och ställde det på ett stengolf. 1 Kon. 7: 27 f.

18. Och den täckta sabbatsgången, som man hade byggt i huset, så ock konungens yttre ingångsväg förlade han inom Herrens hus, för den assyriske konungens skull.

19. Hvad nu mera är att säga om Ahas, om hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

20. Och Ahas gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i Davids stad. Och hans son Hiskia blef konung efter honom.
2 Kon. 18: 1.

17 Kapitlet.

Israels rikes undergång genom Assyrien. Samariterna och deras blandade gudsdyrkan.

I Ahas', Juda konungs, tolfte regeringsår blef Hosea, Elas son, konung i Samaria öfver Israel och var det i nio år. 2 Kon. 15: 30.

2. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, dock icke såsom de israelitiska konungar, som hade varit före honom.

3. Mot honom drog den assyriske konungen Salmaneser upp; och Hosea måste blifva hans tjänare och gifva honom skänker.

4. Men sedan märkte konungen i Assyrien, att Hosea förehade stämplingar, i det att han skickade sändebud till So, konungen i Egypten, och icke, såsom förut, hvart år sände skänker till konungen i Assyrien. Då lät konungen i Assyrien inspärra honom och hålla honom bunden i fängelse.

5. Ty konungen i Assyrien drog upp och angrep hela landet och drog upp mot Samaria och belägrade det i tre år.
2 Kon. 18: 9 f.

6. I Hoseas nionde regeringsår intog konungen i Assyrien Samaria och bortförde Israel till Assyrien och lät dem bo i Hala och vid Habor, en ström i Gosan, och i Mediens städer.

7. Israels barn hade ju syndat mot Herren, sin Gud, mot honom som hade fört dem upp ur Egyptens land, undan Faraos, den egyptiske konungens, hand, och de hade fruktat andra gudar.
3 Mos. 18: 3.

8. De hade ock vandrat efter de folks stadgar, som Herren hade fördrifvit för Israels barn, och efter de stadgar, som Israels konungar hade uppgjort.
1 Kon. 14: 24. 2 Kon. 16: 3.

9. Ja, Israels barn hade bedrifvit otillbörliga ting mot Herren, sin Gud; de hade byggt sig offerhöjder på alla sina hufvudorter, vid väktartornen såväl som i de befästa städerna.

10. De hade rest upp åt sig stoder och Aseror på alla höga kullar och under alla gröna träd. 2 Kon. 16: 4.

11. Där på alla offerhöjder hade de tändt rökelse, likasom de folk, som Herren drifvit bort för dem, och hade gjort onda ting, så att de förtörnat Herren.

12. De hade tjänat smutsgudarna, fastän Herren hade sagt till dem: »I skolen icke göra så.»

2 Mos. 20: 3 f. 23: 13, 24. 5 Mos. 5: 7 f.

13. Och Herren hade varnat både Israel och Juda genom alla sina profeter och siare och sagt: »Vänden om från edra onda vägar och hållen mina bud och stadgar, efter hela den lag, som jag gaf edra fäder, så ock hvad jag har tillsändt eder genom mina tjänare profeterna.» 1 Sam. 9: 9.

14. Men de hörde icke, utan voro hårdnackade såsom deras fäder, hvilka icke trodde på Herren, sin Gud.

2 Mos. 34: 9. 5 Mos. 31: 27. Mal. 3: 6.

15. De förkastade hans stadgar och det förbund, som han hade slutit med deras fäder, och de vittnesbörd, som han hade gifvit dem, och följde efter fåfängliga afgudar och bedrefvo fåfänglighet likasom de folk, som voro omkring dem, fastän Herren hade bjudit dem, att de icke skulle göra såsom dessa. 3 Mos. 18: 3, 24. Rom. 1: 21 f.

16. De öfvergåfvo Herrens, sin Guds, alla bud och gjorde sig gjutna beläten, två kalfvar; de gjorde sig ock Aseror och tillbådo himmelens hela härskara och tjänade Baal.

2 Mos. 32: 4, 8. 1 Kon. 12: 28 f. 16: 31 f.

17. Och de läto sina söner och döttrar gå genom eld och befattade sig med spådom och öfvade trolldom; de sålde sig till att göra hvad ondt var i Herrens ögon och förtörnade honom därmed.

3 Mos. 18: 21. 20: 3 f. 5 Mos. 18: 10. 2 Kon. 16: 3.

18. Därför blef ock Herren mycket vred på Israel och förskjöt dem från sitt ansikte, så att icke något annat blef kvar än Juda stam allena.

1 Kon. 14: 15 f. Hos. 1: 6.

19. Dock höll icke heller Juda Herrens, sin Guds, bud, utan vandrade efter de stadgar, som Israel hade uppgjort. 2 Kon. 8: 18.

20. Så förkastade då Herren hela Israels säd och tuktade dem och gaf dem i plundrares hand, till dess att han kastade dem bort ifrån sitt ansikte.

Dom. 2: 14.

21. Ty när han hade ryckt Israel från Davids hus och de hade gjort Jerobeam, Nebats son, till konung, förförde Jerobeam Israel till att affalla från Herren och kom dem att begå en stor synd. 1 Kon. 12: 16 f., 20, 28 f.

22. Och Israels barn vandrade i alla de synder, som Jerobeam hade gjort; de afstodo icke från dem.

23. Men till slut förskjöt Herren Israel från sitt ansikte, såsom han hade sagt genom alla sina tjänare profeterna. Så blef Israel bortfördt från sitt land till Assyrien, där de äro ännu i dag.

5 Mos. 28: 36 f., 63 f. Am. 5: 27.

24. Och konungen i Assyrien lät folk komma från Babel, Kuta, Ava, Hamat och Sefarvaim och bosätta sig i Samariens städer i Israels barns ställe. Så togo dessa då Samarien i besittning och bosatte sig i dess städer.

25. Men då de under den första tiden af sin vistelse där icke fruktade Herren, sände Herren bland dem lejon, som anställde förödelse bland dem.

3 Mos. 26: 21 f.

26. Och man omtalade detta för konungen i Assyrien och sade: »De folk, som du har fört bort och låtit bosätta sig i Samariens städer, veta icke, huru landets Gud skall dyrkas; därför har han sändt lejon ibland dem, och dessa döda dem nu, eftersom de icke veta, huru landets Gud skall dyrkas.»

27. Då bjöd konungen i Assyrien och sade: »Låten en af de präster, som I hafven fört bort därifrån, fara dit; må de fara dit och bosätta sig där. Och må han lära dem, huru landets Gud skall dyrkas.»

28. Så kom då en af de präster, som de hade fört bort ifrån Samarien, och bosatte sig i Betel; och han lärde dem, huru de skulle frukta Herren.

29. Väl gjorde sig hvart folk sin egen gud och uppställde denne i de offerhöjdshus, som samariterna hade uppbyggt, hvart folk för sig, i de städer, där det bodde.

30. Folket ifrån Babel gjorde sig en Suckot-Benot, folket ifrån Kut gjorde sig en Nergal, och folket ifrån Hamat gjorde sig en Asima;

31. aviterna gjorde sig en Nibhas och en Tartak, och sefarviterna brände upp sina barn i eld åt Adramelek och Anammelek, Sefarvaims gudar.

32. Men de fruktade också Herren. Och de gjorde män ur sin egen krets till offerhöjdspräster åt sig, och dessa offrade åt dem i offerhöjdshusen.

1 Kon. 12: 31.

33. Så fruktade de visserligen Herren, men de tjänade därjämte sina egna

gudar, på samma sätt som de folk, från hvilka man hade fört bort dem.

34. Ännu i dag göra de likasom förut: de frukta icke Herren och göra icke efter de stadgar och den rätt, som de hafva fått, icke efter den lag och de bud, som Herren har gifvit åt Jakobs barn, den mans, åt hvilken han gaf namnet Israel.

1 Mos. 32: 28. 35: 10. 1 Kon. 18: 31.

35. Ty Herren slöt ett förbund med dem och bjöd dem och sade: »I skolen icke frukta andra gudar, ej heller tillbedja dem eller tjäna dem eller offra åt dem. 2 Mos. 23: 13. Dom. 6: 10.

36. Nej, Herren allena, som förde eder upp ur Egyptens land med stor makt och uträckt arm, honom skolen I frukta, honom skolen I tillbedja och åt honom skolen I offra.

37. Och de stadgar och rätter, den lag och de bud, som han har föreskrifvit eder, skolen I hålla och göra i all tid; men I skolen icke frukta andra gudar.

38. Det förbund, som jag har slutit med eder, skolen I icke förgäta; I skolen icke frukta andra gudar.

39. Utan allenast Herren, eder Gud, skolen I frukta, så skall han rädda eder ur alla edra fienders hand.»

40. Men de hörde icke, utan gjorde likasom förut.

41. Så fruktade då dessa folk Herren, men tjänade därjämte sina belåten. Också deras barn och deras barnbarn göra ännu i dag såsom deras fäder gjorde.

18 Kapitlet.

Hiskia konung i Juda. Sanheribs tåg mot Jerusalem. Rab-Sakes tal.

I Hoseas, Elas sons, Israels konungs, tredje regeringsår blef Hiskia, Ahas' son, konung i Juda.

2 Kon. 16: 20. 2 Krön. 28: 27. 29: 1 f.

2. Han var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Abi, Sakarjas dotter.

3. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fader David hade gjort.

4. Han afskaffade offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ned Aseran. Han krossade ock den kopparorm, som Mose hade gjort, ty ända till denna tid hade Israels barn tändt rökelse åt denne; man kallade honom Nehustan.

2 Mos. 34: 13. 4 Mos. 21: 9. 5 Mos. 7: 5. 2 Krön. 31: 1.

5. På Herren, Israels Gud, förtröstade han, så att ingen var honom lik bland alla Juda konungar efter honom, ej heller bland dem som varit före honom. 2 Kon. 23: 25.

6. Han höll sig till Herren och vek icke af ifrån honom, utan höll hans bud, dem som Herren hade gifvit Mose.

5 Mos. 10: 20. 11: 22 f. Ps. 119: 51, 102.

7. Och Herren var med honom, så att han hade framgång i allt hvad han företog sig. Han satte sig upp mot konungen i Assyrien och upphörde att vara hans tjänare.

Jos. 1: 7. 1 Sam. 18: 14. 2 Kon. 16: 7 f.

8. Han slog ock filistéerna och intog deras land ända till Gasa med dess område, såväl väktartorn som befästa städer.

9. I konung Hiskias fjärde regeringsår, som var Hoseas, Elas sons, Israels konungs, sjunde regeringsår, drog Salmaneser, konungen i Assyrien, upp mot Samaria och belägrade det.

2 Kon. 17: 5 f.

10. Och de intogo det efter tre år, i Hiskias sjätte regeringsår; i detta år, som var Hoseas, Israels konungs, nionde regeringsår, blef Samaria intaget.

11. Och konungen i Assyrien bortförde Israel till Assyrien och förflyttade dem till Hala och till Habor, en ström i Gosan, och till Mediens städer.

12. Detta skedde därför, att de icke hade hört Herrens, sin Guds, röst, utan öfverträdt hans förbund, allt hvad Herrens tjänare Mose hade bjudit; de hvarken hörde eller gjorde det.

13. Och i konung Hiskias fjortonde regeringsår drog Sanherib, konungen i Assyrien, upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem.

2 Krön. 32: 1 f. Jes. 36: 1 f.

14. Då sände Hiskia, Juda konung, till Assyriens konung i Lakis och lät säga: »Jag har försyndat mig; vänd om och drag ifrån mig. Hvad du lägger på mig vill jag bära.» Då ålade konungen i Assyrien Hiskia, Juda konung, att betala tre hundra talenter silfver och trettio talenter guld.

15. Och Hiskia gaf ut alla de penningar, som funnos i Herrens hus och i konungshusets skattkamrar.

1 Kon. 15: 18. 2 Kon. 12: 18. 16: 8.

16. Vid detta tillfälle lösbröt ock Hiskia från dörrarna till Herrens tempel och från dörrposterna den beläggning, hvarmed Hiskia, Juda konung, hade öfverdragit dem, och gaf detta åt konungen i Assyrien.

17. Men konungen i Assyrien sände från Lakis Tartan, Rab-Saris och Rab-Sake med en stor här till konung Hiskia i Jerusalem. Dessa drogo då upp och kommo till Jerusalem; och när de hade dragit upp och kommit dit, stannade de vid Övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet. Jes. 7: 3.

18. Och de kallade på konungen; då gingo öfverhofmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till dem. Jes. 22: 20 f.

19. Och Rab-Sake sade till dem: »Sägen till Hiskia: Så säger den store konungen, konungen i Assyrien: Hvad är det för en förtröstan, som du nu har hängifvit dig åt?

20. Du menar väl, att allenast munväder behöfs för att veta råd och hafva makt att föra krig. På hvem förtröstar du då, eftersom du har satt dig upp mot mig?

21. Se, du förtröstar nu på den bräckta rörstafven Egypten, som, när någon stöder sig därpå, går in i hans hand och genomborrar den. Ty sådan är Farao, konungen i Egypten, för alla som förtrösta på honom. Hes. 29: 6 f.

22. Eller sägen I kanhända till mig: 'Vi förtrösta på Herren, vår Gud'? Är då icke han den hvilkens offerhöjder och altaren Hiskia afskaffade, då han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta altare skolen I tillbedja, här i Jerusalem'?

23. Men ingå nu ett vad med min herre, konungen i Assyrien: jag vill gifva dig två tusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem.

24. Huru skulle du då kunna drifva tillbaka en enda ståthållare, en af min herres ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan till Egypten, i hopp om att så få vagnar och ryttare!

25. Menar du då, att jag utan Herrens vilja dragit upp till detta ställe för att fördärfva det? Nej, det är Herren som har sagt till mig: Drag upp mot detta land och fördärfva det.»

26. Då sade Eljakim, Hilkias son, och Sebna och Joa till Rab-Sake: »Tala till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå det språket, och tala icke med oss på judiska inför folket, som står på muren.»

27. Men Rab-Sake svarade dem: »Är det då till din herre och till dig som min herre har sändt mig att tala dessa ord? Är det icke fastmer till de män, som sitta på muren och som jämte eder skola nödgas äta sin egen träck och dricka sitt eget vatten?»

28. Därpå trädde Rab-Sake närmare och ropade med hög röst på judiska och talade och sade: »Hören den store konungens, den assyriske konungens, ord.

29. Så säger konungen: Låten icke Hiskia bedraga eder, ty han förmår icke rädda eder ur min hand.

30. Och låten icke Hiskia förleda eder att förtrösta på Herren, därmed att han säger: 'Herren skall för visso rädda oss, och denna stad skall icke blifva gifven i den assyriske konungens hand.'

2 Kon. 19: 10.

31. Hören icke på Hiskia. Ty så säger konungen i Assyrien: Gören upp i godo med mig och öfverlämnen eder åt mig, så skolen I få äta hvar och en af sitt vinträd och af sitt fikonträd och dricka hvar och en ur sin brunn,

32. till dess jag kommer och hämtar eder till ett land, som är likt edert eget land, ett land med säd och vin, ett land med bröd och vingårdar, ett land med ädla olivträd och honung; så skolen I lefva och icke dö. Men hören icke på Hiskia; ty han vill förleda eder, när han säger: 'Herren skall rädda oss.'

33. Har väl någon af de andra folkens gudar någonsin räddat sitt land ur den assyriske konungens hand?

2 Kon. 19: 12 f. Jes. 10: 10 f.

34. Hvar äro Hamats och Arpads gudar? Hvar äro Sefarvaims, Henas och Ivas gudar? Eller hafva de räddat Samaria ur min hand?

35. Hvilken bland andra länders alla gudar har väl räddat sitt land ur min hand, eftersom I menen, att Herren skall rädda Jerusalem ur min hand?»

36. Men folket teg och svarade honom icke ett ord, ty konungen hade så bjudit och sagt: »Svaren honom icke.»

37. Och öfverhofmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrifna kläder och berättade för honom hvad Rab-Sake hade sagt. 1 Mos. 37: 29, 34. 2 Sam. 1: 11. Matt. 26: 65.

19 Kapitlet.

Jesajas profetia mot assyrierna. Sanheribs fall.

Då nu konung Hiskia hörde detta, ref han sönder sina kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in i Herrens hus. Jes. 37: 1 f.

2. Och han sände öfverhofmästaren

Eljakim och sekreteraren Sebna och de äldste bland prästerna, höljda i sorgdräkt, till profeten Jesaja, Amos' son.
3. Och de sade till denne: »Så säger Hiskia: En nödens, tuktans och smälekens dag är denna dag, ty fostren hafva väl kommit fram till födseln, men kraft att föda finnes icke. Hos. 13: 13.
4. Kanhända skall Herren, din Gud, höra alla Rab-Sakes ord, med hvilka hans herre, konungen i Assyrien, har sändt honom till att försmäda den lefvande Guden, så att han straffar honom för dessa ord, som han, Herren, din Gud, har hört. Så uppsänd nu en bön för den kvarlefva, som ännu finnes.»
2 Kon. 18: 28 f.
5. När nu konung Hiskias tjänare kommo till Jesaja,
6. sade Jesaja till dem: »Så skolen I säga till eder herre: Så säger Herren: Frukta icke för de ord, som du har hört, dem med hvilka den assyriske konungens tjänare hafva hädat mig.
7. Se, jag skall låta en sådan ande komma in i honom, att han, när han får höra ett rykte, skall vända tillbaka till sitt land; och jag skall låta honom falla för svärd i hans eget land.»
8. Och Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske konungen sysselsatt med att belägra Libna; ty han hade hört, att han hade brutit upp från Lakis.
9. Men när han fick höra sägas om Tirhaka, konungen i Etiopien, att denne hade dragit ut för att strida mot honom, skickade han åter sändebud till Hiskia och sade:
10. »Så skolen I säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke din Gud, som du förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker: 'Jerusalem skall icke blifva gifvet i den assyriske konungens hand.'
2 Kon. 18: 30 f.
11. Du har ju hört hvad konungarna i Assyrien hafva gjort med alla andra länder, huru de hafva gifvit dem till spillo. Och du skulle nu blifva räddad!
12. Hafva väl de folk, som mina fäder fördärfvat, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar, blifvit räddade af sina gudar?
13. Hvar är Hamats konung och Arpads konung och konungen öfver Sefarvaims stad, öfver Hena och Iva?»
14. Då nu Hiskia hade mottagit bref vet af sändebuden och läst det, gick han upp i Herrens hus, och där utbredde Hiskia det inför Herrens ansikte.
15. Och Hiskia bad inför Herrens ansikte och sade: »Herre, Israels Gud, du som tronar på keruberna, du allena är Gud, den som råder öfver alla riken på jorden; du har gjort himmel och jord. 1 Sam. 4: 4. Ps. 80: 2. 99: 1.
16. Herre, böj ditt öra härtill och hör; Herre, öppna dina ögon och se. Ja, hör Sanheribs ord, det budskap, hvarmed han försmädat den lefvande Guden.
17. Det är sant, Herre, att konungarna i Assyrien hafva förödt folken och deras land.
18. Och de hafva kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan verk af människohänder, trä och sten, därför kunde de förgöra dem.
Ps. 115: 4. 135: 15 f.
19. Men fräls oss nu, Herre, vår Gud, ur hans hand, på det att alla riken på jorden må förnimma, att du, Herre, allena är Gud.»
20. Då sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och lät säga: »Så säger Herren, Israels Gud: Det hvarom du har bedt mig angående Sanherib, konungen i Assyrien, det har jag hört.
21. Så är nu detta det ord, som Herren har talat om honom:
Jungfrun dottern Sion föraktar dig och bespottar dig; dottern Jerusalem skakar hufvudet efter dig.
22. Hvem har du försmädat och hädat, och mot hvem har du upphäft din röst? Alltför högt har du upplyft dina ögon, nämligen mot Israels Helige.
23. Genom dina sändebud försmädade du Herren, då du sade: 'Med mina många vagnar drager jag upp på bergens höjder, längst upp på Libanon; jag hugger ned dess höga cedrar och väldiga cypresser, och jag tränger fram till dess innersta gömslen, dess frodigaste skog;
24. jag gräfver brunnar och dricker ut främmande folks vatten, och med min fot uttorkar jag alla Egyptens strömmar.'
25. Har du icke hört, att jag för länge sedan beredt detta och af ålder så bestämt? Nu har jag låtit det gå i fullbordan, och så fick du makt att ödelägga befästa städer och förvandla dem till grusade stenhopar,
26. medan deras invånare blefvo maktlösa, förfärades och måste stå med skam; det gick med dem såsom det går med gräset på marken och med gröna örter, ja, med sådant som växer på taken, och med säd, som blifvit förbränd, förrän stråt vuxit upp. Ps. 129: 6.
27. Ehvad du sitter eller går ut eller

går in, vet jag det, så ock huru du rasar mot mig. Ps. 139: 2.

28. Därför att du nu så rasar mot mig, att din övermodiga säkerhet har nått upp till mina öron, skall jag sätta min krok i din näsa och mitt betsel i din mun och föra dig tillbaka samma väg du har kommit. Hes. 29: 4. 38: 4.

29. Och detta skall för dig vara tecknet: man skall detta år äta hvad som uppväxer af spillsäd och nästa år sjelfvuxen säd, men det tredje året skolen I så och skörda och plantera vingårdar och äta deras frukt. 3 Mos. 25: 5.

30. Och den räddade skara af Juda hus, som blifver kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära frukt upptill.

31. Ty från Jerusalem skall utgå en kvarlefva, en räddad skara från Sions berg. Herrens nitälskan skall göra detta.

32. Därför säger Herren så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma in i denna stad och icke ens skjuta någon pil dit in; han skall icke föra någon sköld fram mot den eller kasta upp någon vall mot den.

33. Samma väg han har kommit skall han vända tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma, säger Herren.

34. Ty jag skall beskärma denna stad och frälsa den för min skull och för min tjänare Davids skull.» 2 Kon. 20: 6.

35. Och om natten gick Herrens ängel ut och slog i assyriernas läger ett hundra åttiofem tusen man, så att man bittida följande morgon fick se döda kroppar ligga där öfverallt. 2 Krön. 32: 20 f. Syr. 48: 24. 1 Mack. 7: 41. 2 Mack. 8: 19.

36. Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien, upp och tågade tillbaka; och han stannade sedan i Ninive.

37. Men då han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, slogo Adrammelek och Sareser ihjäl honom med svärd; därpå flydde de undan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blef konung efter honom. Tob. 1: 21 f.

20 Kapitlet.

Hiskias sjukdom och tillfrisknande. Sändebuden från Babel. Hiskias död.

Vid den tiden blef Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja, Amos' son, kom till honom och sade till honom: »Så säger Herren: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall icke tillfriskna.» 2 Krön. 32: 24 f. Jes. 38: 1 f.

2. Då vände han sitt ansikte mot väggen och bad till Herren och sade:

3. »Ack Herre, tänk dock på huru jag har vandrat inför dig i trohet och med hängifvet hjärta och gjort hvad godt är i dina ögon.» Och Hiskia grät bitterligen.

4. Men innan Jesaja hade hunnit ut ur den inre staden, kom Herrens ord till honom; han sade:

5. »Vänd om och säg till Hiskia, fursten öfver mitt folk: Så säger Herren, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag vill göra dig helbrägda; i öfvermorgon skall du få gå upp i Herrens hus.

6. Och jag skall föröka din lifstid med femton år; jag skall ock rädda dig och denna stad ur den assyriske konungens hand. Ja, jag skall beskärma denna stad för min skull och för min tjänare Davids skull.» 2 Kon. 19: 34.

7. Och Jesaja sade: »Hämten hit en fikonkaka.» Då hämtade man en sådan och lade den på bulnaden; och han tillfrisknade.

8. Och Hiskia sade till Jesaja: »Hvad för ett tecken gifves mig därpå, att Herren skall göra mig helbrägda, så att jag i öfvermorgon får gå upp i Herrens hus?»

9. Jesaja svarade: »Detta skall för dig vara tecknet från Herren därpå att Herren skall göra hvad han har sagt: skuggan har gått tio steg framåt; skall den nu gå tio steg tillbaka?»

10. Hiskia sade: »Det är lätt för skuggan att sträcka sig tio steg framåt. Nej, låt skuggan gå tio steg tillbaka.»

11. Då ropade profeten Jesaja till Herren, och han lät skuggan på Ahas' solvisare gå tillbaka tio steg, som den redan hade tillryggalagt.

12. Vid samma tid sände Berodak-Baladan, Baladans son, konungen i Babel, bref och skänker till Hiskia, ty han hade hört, att Hiskia varit sjuk. Jes. 39: 1 f.

13. Och när Hiskia hade hört på dem, visade han dem hela sitt förrådshus, sitt silfver och guld, sina välluktande kryddor och sina dyrbara oljor och hela sitt tyghus och allt hvad som fanns i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i hans ägo, som han icke visade dem.

14. Men profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom: »Hvad hafva dessa män sagt, och hvarifrån hafva de kommit till dig?» Hiskia svarade: »De hafva kommit ifrån fjärran land, från Babel.»

15. Han sade: »Hvad hafva de sett i ditt hus?» Hiskia svarade: »Allt som är i mitt hus hafva de sett; intet finnes i mina skattkamrar, som jag icke har visat dem.»

16. Då sade Jesaja till Hiskia: »Hör Herrens ord:

17. Se, dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus och som dina fäder hafva samlat ända till denna dag skall föras bort till Babel; intet skall blifva kvar, säger Herren. 2 Kon. 24: 13 f.

18. Och dina söner, de som skola utgå af dig och som du skall föda, dem skall man taga, och de skola blifva hoftjänare i den babyloniske konungens palats.» Dan. 1: 3 f.

19. Hiskia sade till Jesaja: »Godt är det Herrens ord, som du har talat.» Och han sade ytterligare: »Ja, om nu blott frid och trygghet får råda i min tid.»

20. Hvad nu mera är att säga om Hiskia och om alla hans bedrifter och om huru han anlade dammen och vattenledningen och ledde vatten in i staden, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

21. Och Hiskia gick till hvila hos sina fäder. Och hans son Manasse blef konung efter honom.

21 Kapitlet.

Manasse konung i Juda. Förutsägelsen om Juda rikes undergång. Amon konung i Juda.

Manasse var tolf år gammal, då han blef konung, och han regerade femtiofem år i Jerusalem. Hans moder hette Hefsi-Ba. 2 Krön. 33: 1 f.

2. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, efter den styggeliga seden hos de folk, som Herren hade fördrifvit för Israels barn.

3. Han byggde åter upp de offerhöjder, som hans fader Hiskia hade förstört, och uppreste altaren åt Baal och gjorde en Asera, likasom Ahab, Israels konung, hade gjort, och tillbad och tjänade himmelens hela härskara.

1 Kon. 16: 33. 2 Kon. 18: 4.

4. Ja, han byggde altaren i Herrens hus, det om hvilket Herren hade sagt: »Vid Jerusalem vill jag fästa mitt namn.»

5 Mos. 12: 5. 1 Kon. 8: 29. 9: 3. 2 Krön. 7: 12.

5. Han byggde altaren åt himmelens hela härskara på de båda förgårdarna till Herrens hus.

6. Han lät ock sin son gå genom eld och öfvade teckentyderi och spådom och skaffade sig andebesvärjare och signare och gjorde mycket som var ondt i Herrens ögon, så att han förtörnade honom. 3 Mos. 18: 21. 19: 26. 20: 2, 27. 5 Mos. 18: 10 f. 1 Sam. 28: 9. Jer. 32: 35.

7. Och Aserabelätet, som han hade låtit göra, satte han i det hus, om hvilket Herren hade sagt till David och till hans son Salomo: »Vid detta hus och vid Jerusalem, som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för evig tid.

2 Sam. 7: 10, 13. Ps. 132: 13.

8. Och jag skall icke mer låta Israel vandra flyktig bort ifrån det land, som jag har gifvit åt deras fäder, om de allenast hålla och göra allt hvad jag har bjudit dem, och det efter hela den lag, som min tjänare Mose har gifvit dem.»

9. Men de ville icke höra, och Manasse förförde dem, så att de gjorde mera ondt än de folk, som Herren hade förgjort för Israels barn.

10. Då talade Herren genom sina tjänare profeterna och sade:

11. »Eftersom Manasse, Juda konung, har bedrifvit dessa styggelser och så gjort mera ondt, än allt hvad amoréerna, som voro före honom, hafva gjort, så att han med sina smutsgudar kommit också Juda att synda, Jer. 15: 4.

12. därför säger Herren, Israels Gud, så: 'Se, jag skall låta en sådan olycka komma öfver Jerusalem och Juda, att det skall genljuda i båda öronen på hvar och en som får höra det.

1 Sam. 3: 11. Jer. 19: 3.

13. Och mot Jerusalem skall jag bruka det mätsnöre, som jag brukat mot Samaria, och det sänklod, som jag brukat mot Ahabs hus; och jag skall skölja Jerusalem tomt, såsom man sköljer ett fat och, sedan man har sköljt det, vänder det upp och ned.

2 Kon. 10: 11, 17. 17: 6, 23. Jes. 34: 11. Klag. 2: 8.

14. Och jag skall förskjuta kvarlefvan af min arfvedel och gifva dem i deras fienders hand, så att de skola blifva ett rof och ett byte för alla sina fiender —

15. detta därför att de hafva gjort hvad ondt är i mina ögon och beständigt förtörnat mig, från den dag, då deras fäder drogo ut ur Egypten, ända till denna dag.'»

16. Därtill utgöt ock Manasse oskyldigt blod i så stor myckenhet, att han därmed uppfyllde Jerusalem från den ena ändan till den andra — detta förutom den särskilda synd, genom hvilken han kom Juda att synda och göra hvad ondt var i Herrens ögon. 2 Kon. 24: 3 f.

17. Hvad nu mera är att säga om Manasse och om allt hvad han gjorde, så ock om den synd han begick, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

18. Och Manasse gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i trädgården till sitt hus, i Ussas trädgård. Och hans son Amon blef konung efter honom.

19. Amon var tjugutvå år gammal, då han blef konung, och han regerade två år i Jerusalem. Hans moder hette Mesullemet, Harus' dotter, från Jotba.

20. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, såsom hans fader Manasse hade gjort.

21. Han vandrade i allt på samma väg, som hans fader hade vandrat, och tjänade de smutsgudar, som hans fader hade tjänat, och tillbad dem.

22. Han öfvergaf Herren, sina fäders Gud, och vandrade icke på Herrens väg.

23. Och Amons tjänare sammansvuro sig mot honom och dödade konungen hemma i hans hus.

24. Men folket i landet slog ihjäl alla som hade sammansvurit sig mot konung Amon; och därefter gjorde folket i landet hans son Josia till konung efter honom.

25. Hvad nu mera är att säga om Amon, om hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

26. Och man begrof honom i hans graf i Ussas trädgård. Och hans son Josia blef konung efter honom.

22 Kapitlet.

Josia konung i Juda. Anordningar för templets ståndsättande. Lagboken funnen af öfversteprästen Hilkia. Profetissan Huldas svar till konungen.

Josia var åtta år gammal, då han blef konung, och han regerade trettioett år i Jerusalem. Hans moder hette Jedida, Adajas dotter, från Boskat.

2 Krön. 34: 1 f.

2. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon och vandrade i allt på sin fader Davids väg och vek icke af vare sig till höger eller till vänster.

3. I sitt adertonde regeringsår sände konung Josia sekreteraren Safan, son till Asalja, Mesullams son, åstad till Herrens hus och sade:

4. »Gå upp till öfversteprästen Hilkia, att han må göra i ordning de till Herrens hus influtna penningar, som hafva blifvit insamlade ifrån folket af dem som hålla vakt vid tröskeln.

2 Kon. 12: 4 f.

5. Och han skall öfverlämna dem åt de män, som förrätta arbete såsom tillsyningsmän vid Herrens hus, och dessa skola gifva dem åt de män, som arbeta vid Herrens hus, för att ståndsätta hvad som är förfallet på huset,

6. nämligen åt timmermännen, byggningsmännen och murarna, så ock inköpa trävirke och huggen sten för husets ståndsättande.

7. Dock skall man icke hålla någon räkenskap med dem angående de penningar, som öfverlämnas åt dem, utan de skola få handla på heder och tro.»

8. Och öfversteprästen Hilkia sade till sekreteraren Safan: »Jag har funnit lagboken i Herrens hus.» Och Hilkia gaf boken åt Safan, och han läste den.

5 Mos. 31: 24 f.

9. Därefter gick sekreteraren Safan in till konungen och afgaf sin berättelse inför konungen; han sade: »Dina tjänare hafva tömt ut de penningar, som funnos i templet, och öfverlämnat dem åt de män, som förrätta arbete såsom tillsyningsmän vid Herrens hus.»

10. Vidare berättade sekreteraren Safan för konungen och sade: »Prästen Hilkia har gifvit mig en bok.» Och Safan föreläste den för konungen.

11. Då nu konungen hörde lagbokens ord, ref han sönder sina kläder.

12. Och konungen bjöd prästen Hilkia och Ahikam, Safans son, och Akbor, Mikajas son, och sekreteraren Safan och Asaja, konungens tjänare, och sade:

13. »Gån och frågen Herren för mig och för folket, ja, för hela Juda angående det som står i denna bok, som nu har blifvit funnen. Ty stor är Herrens vrede, den som är upptänd mot oss, därför att våra fäder icke hafva velat höra på denna boks ord och icke hafva gjort allt som är oss föreskrifvet.»

14. Då gingo prästen Hilkia och Ahikam, Akbor, Safan och Asaja till profetissan Hulda, hustru åt Sallum, som var son till Tikva, son till Harhas, klädkammarvaktaren; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och de talade med henne.

15. Då sade hon till dem: »Så säger Herren, Israels Gud: Sägen till den man, som har sändt eder till mig:

16. Så säger Herren: Se, öfver denna plats och öfver dess invånare skall jag låta olycka komma, allt hvad som står i den bok, som Juda konung har läst —

17. detta därför att de hafva öfvergifvit mig och tändt rökelse åt andra gudar och så förtörnat mig med alla sina händers verk; ty min vrede är upptänd mot denna plats och skall icke blifva utsläckt.

18. Men till Juda konung, som har sändt eder för att fråga Herren, till honom skolen I säga så: Så säger Herren, Israels Gud, angående de ord, som du har hört:

19. Eftersom ditt hjärta blef bevekt och du ödmjukade dig inför Herren, när du hörde hvad jag har talat mot denna plats och mot dess invånare, att de skola blifva ett föremål för häpnad och ett exempel, som man nämner, när man förbannar, och eftersom du ref sönder dina kläder och grät inför mig, så har jag ock hört dig, säger Herren.

20. Därför vill jag samla dig till dina fäder, så att du får samlas till dem i din graf med frid, och dina ögon skola slippa att se all den olycka, som jag skall låta komma öfver denna plats.» Och de kommo tillbaka till konungen med detta svar.

23 Kapitlet.

Josias reformation. Hans död vid Megiddo. Joahas och Jojakim konungar i Juda.

Då sände konungen åstad män, som församlade till honom alla de äldste i Juda och Jerusalem. 2 Krön. 34: 29 f.

2. Och konungen gick upp i Herrens hus, och alla Juda män och alla Jerusalems invånare följde honom, också prästerna och profeterna, ja, allt folket, från den minste till den störste, och han läste upp för dem allt hvad som stod i förbundsboken, som hade blifvit funnen i Herrens hus. 2 Kon. 22: 8.

3. Och konungen trädde fram på den upphöjda platsen och slöt inför Herrens ansikte det förbundet, att de skulle följa efter Herren och hålla hans bud, hans vittnesbörd och hans stadgar, af allt hjärta och af all själ, och upprätthålla detta förbunds ord, dem som voro skrifna i denna bok. Och allt folket trädde in i förbundet.

Jos. 24: 25 f. 2 Kon. 11: 14.

4. Därefter bjöd konungen öfversteprästen Hilkia och prästerna näst under honom, så ock dem som höllo vakt vid tröskeln, att de skulle föra bort ur Herrens tempel alla de redskap, som voro gjorda åt Baal och Aseran och åt himmelens hela härskara. Och han lät bränna upp dem utanför Jerusalem på Kidrons fält, men askan efter dem lät han föra till Betel. 2 Kon. 21: 7.

5. Han afsatte ock de afgudapräster, som Juda konungar hade tillsatt för att tända rökelse på offerhöjderna i Juda städer och rundt omkring Jerusalem, så ock dem som tände rökelse åt Baal, åt solen, åt månen, åt stjärnbilderna och åt himmelens hela härskara. 2 Kon. 21: 3.

6. Och han tog Aseran ur Herrens hus och förde ut den utanför Jerusalem till Kidrons dal och brände upp den där i Kidrons dal, stötte sönder den till stoft och kastade stoftet på den allmänna begrafningsplatsen. 2 Krön. 34: 4.

7. Vidare ref han ned tempelbolarhusen, som funnos i Herrens hus, dem i hvilka kvinnor väfde tyg till tält åt Aseran. 1 Kon. 14: 24.

8. Och han lät föra alla prästerna bort ifrån Juda städer och orenade de offerhöjder, där prästerna hade tändt rökelse, från Geba ända till Beer-Seba; och han bröt ned offerhöjderna vid stadsportarna, den som låg vid ingången till stadshöfvitsmannen Josuas port och den som låg till vänster, när man gick in genom stadsporten. Jer. 11: 13.

9. Dock fingo offerhöjdsprästerna icke stiga upp till Herrens altare i Jerusalem; de fingo allenast äta osyradt bröd bland sina bröder. Hes. 44: 10 f.

10. Han orenade ock Tofet i Hinnoms barns dal, på det att ingen skulle låta sin son eller dotter gå genom eld till offer åt Molok. 3 Mos. 18: 21. Jer. 7: 31.

11. Och han skaffade bort de hästar, som Juda konungar hade invigt åt solen, på det att man icke skulle gå in i Herrens hus, och som de hade ställt vid hofmannen Netan-Meleks kammare i Parvarim; och solens vagnar uppbrände han i eld.

12. Och altarna på taket öfver Ahas' sal, hvilka Juda konungar hade låtit göra, och de altaren, som Manasse hade låtit göra på de båda förgårdarna till Herrens hus, bröt konungen ned; sedan skyndade han bort därifrån och kastade stoftet af dem i Kidrons dal.

2 Kon. 21: 5. 2 Krön. 30: 14. Jer. 19: 13. Sef. 1: 5.

13. Och offerhöjderna öster om Jerusalem och söder om Fördärfvets berg, hvilka Salomo, Israels konung, hade byggt åt Astarte, sidoniernas styggelse, åt Kemos, Moabs styggelse, och åt Milkom, Ammons barns skändlighet, dem orenade konungen.

4 Mos. 21: 29. 1 Kon. 11: 5, 7.

14. Han slog sönder stoderna och högg ned Aserorna; och platsen, där

de hade stått, fyllde han med människoben. 2 Mos. 34: 13. 5 Mos. 7: 5.

15. Också altaret i Betel, den offerhöjd, som Jerobeam, Nebats son, hade byggt upp, han som kom Israel att synda, också detta altare med offerhöjden bröt han ned; därpå brände han upp offerhöjden och stötte sönder den till stoft och brände tillika upp Aseran. 1 Kon. 12: 28 f. 13: 2, 32.

16. När då Josia såg sig om och fick se grafvarna, som voro där på berget, sände han åstad och lät hämta benen ur grafvarna och brände upp dem på altaret och orenade det så — i enlighet med Herrens ord, det som hade blifvit förkunnadt af den gudsman, som förkunnade, att detta skulle ske. 2 Krön. 34: 5.

17. Och han frågade: »Hvad är det för en vård, som jag ser där?» Folket i staden svarade honom: »Det är den gudsmans graf, som kom från Juda och ropade mot altaret i Betel, att det skulle ske, som du nu har gjort.» 1 Kon. 13: 29 f.

18. Då sade han: »Låten honom vara; ingen röre hans ben.» Så lämnade man då hans ben i fred och tillika den profets, som hade kommit dit från Samarien. 1 Kon. 13: 11 f.

19. Därjämte bortskaffade Josia alla de offerhöjdshus i Samariens städer, som Israels konungar hade byggt upp och därmed kommit förtörnelse åstad; och han gjorde med dem alldeles på samma sätt som han hade gjort i Betel.

20. Och alla offerhöjdspräster, som funnos där, slaktade han på altarna och brände människoben ofvanpå dem. Därefter vände han tillbaka till Jerusalem. 1 Kon. 13: 40.

21. Och konungen bjöd allt folket och sade: »Hållen Herrens, eder Guds, påskhögtid, såsom det är föreskrifvet i denna förbundsbok.» 2 Mos. 12: 3 f. 5 Mos. 16: 2 f. 2 Krön. 35: 1 f.

22. Ty en sådan påskhögtid hade icke blifvit hållen sedan den tid, då domarna dömde Israel, ej heller under Israels konungars och Juda konungars hela tid.

23. Först i konung Josias adertonde regeringsår hölls en sådan Herrens påskhögtid i Jerusalem.

24. Därjämte skaffade Josia bort andebesvärjarna och signarna, husgudarna och smutsgudarna och alla styggelser, som hade varit sedda i Juda land och i Jerusalem, på det att han skulle upprätthålla lagens ord, dem som voro skrifna i den bok, som prästen Hilkia hade funnit i Herrens hus. 3 Mos. 19: 31. 20: 27. 5 Mos. 18: 10 f. Jes. 8: 19.

25. Ingen konung lik honom hade funnits före honom, ingen som så af allt sitt hjärta och af all sin själ och af all sin kraft hade vändt sig till Herren, i enlighet med Moses hela lag; och efter honom uppstod ej heller någon som var honom lik. 2 Kon. 18: 5.

26. Dock vände Herren sig icke från sin stora vredes glöd, då nu hans vrede hade blifvit upptänd mot Juda, för allt det hvarmed Manasse hade förtörnat honom. 2 Kon. 21: 2 f.

27. Och Herren sade: »Jag vill ock förskjuta Juda från mitt ansikte, likasom jag har förskjutit Israel; ja, jag vill förkasta Jerusalem, denna stad, som jag hade utvalt, så ock det hus, hvarom jag hade sagt: Mitt namn skall vara där.» 1 Kon. 8: 29. 9: 3. 2 Kon. 24: 3 f.

28. Hvad nu mera är att säga om Josia och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

29. I hans tid drog Farao Neko, konungen i Egypten, upp mot konungen i Assyrien till floden Frat. Då tågade konung Josia emot honom, men blef dödad af honom vid Megiddo under första sammandrabbningen. 2 Krön. 35: 20 f. Jer. 46: 2.

30. Och hans tjänare förde hans döda kropp i en vagn bort ifrån Megiddo till Jerusalem och begrofvo honom i hans graf. Men folket i landet tog Josias son Joahas och smorde honom och gjorde honom till konung efter hans fader. 2 Krön. 36: 1 f. Jer. 22: 11 f.

31. Joahas var tjugutre år gammal, då han blef konung, och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Hamutal, Jeremias dotter, från Libna. 2 Kon. 24: 18.

32. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fäder hade gjort.

33. Och Farao Neko lät sätta honom i fängelse i Ribla i Hamats land och gjorde så slut på hans regering i Jerusalem; och han pålade landet en skatt af ett hundra talenter silfver och en talent guld.

34. Och Farao Neko gjorde Josias son Eljakim till konung i hans fader Josias ställe och förändrade hans namn till Jojakim. Men Joahas tog han med sig, och denne kom så till Egypten och dog där.

35. Och Jojakim utbetalade silfret och guldet åt Farao; men han måste skattlägga landet för att kunna utbetala dessa penningar enligt Faraos befallning. Efter som hvar och en af folket i landet hade blifvit uppskattad, indrefs från dem silfret och guldet för att sedan utbetalas åt Farao Neko. 2 Kon. 15: 20.

36. Jojakim var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade elfva år i Jerusalem. Hans moder hette Sebida, Pedajas dotter, från Ruma.

37. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fäder hade gjort.

24 Kapitlet.

Jojakims fall. Jojakin och Sidkia konungar i Juda.

I hans tid drog Nebukadnessar, konungen i Babel, upp, och Jojakim blef hans tjänare och var det i tre år; men sedan satte han sig upp mot honom. 2 Krön. 36: 6 f.

2. Då sände Herren öfver honom kaldéernas, araméernas, moabiternas och Ammons barns härskaror; han sände dem öfver Juda för att förgöra det — i enlighet med det ord, som Herren hade talat genom sina tjänare profeterna. 2 Kon. 20: 17. 22: 15 f. Jer. 13: 9 f.

3. Ja, det var efter Herrens ord som detta kom öfver Juda, i det att han förskjöt det från sitt ansikte för de synder Manasse hade begått och för allt hvad denne föröfvat,

2 Kon. 21: 11 f. 23: 27. Jer. 15: 4.

4. jämväl för det oskyldiga blod, som han hade utgjutit, då han uppfylde Jerusalem med oskyldigt blod; det ville Herren icke förlåta. 2 Kon. 21: 16.

5. Hvad nu mera är att säga om Jojakim och om allt hvad han gjorde, det finnes upptecknadt i Juda konungars krönika.

6. Och Jojakim gick till hvila hos sina fäder. Och hans son Jojakin blef konung efter honom.

7. Därefter drog konungen i Egypten icke vidare ut ur sitt land, ty konungen i Babel hade intagit allt som tillhörde konungen i Egypten, från Egyptens bäck ända till floden Frat.

8. Jojakin var aderton år gammal, då han blef konung, och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Nehusta, Elnatans dotter, från Jerusalem. 2 Krön. 36: 9 f.

9. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fader hade gjort.

10. På den tiden drogo den babyloniske konungen Nebukadnessars tjänare upp till Jerusalem, och staden blef belägrad.

11. Och Nebukadnessar, konungen i Babel, kom till staden, medan hans tjänare belägrade den.

12. Då öfverlämnade sig Jojakin, Juda konung, åt konungen i Babel med sin moder och med sina tjänare, sina höfvitsmän och hofmän. Så tog då konungen i Babel honom till fånga i sitt åttonde regeringsår.

13. Och han förde bort därifrån alla skatter i Herrens hus och skatterna i konungshuset, och han lösbröt beläggningen från alla gyllene föremål, som Salomo, Israels konung, hade låtit göra för Herrens tempel — i enlighet med hvad Herren hade sagt.

2 Kon. 20: 17. Jes. 39: 6.

14. Och han förde bort i fångenskap hela Jerusalem, alla höfvitsmän och alla tappra stridsmän, tio tusen fångar, och alla timmermän och smeder. Inga andra lämnades kvar än de ringaste af folket i landet. 1 Sam. 13: 19.

15. Han förde Jojakin bort till Babel; därjämte lät han konungens moder, konungens hustrur och hans hofmän samt de mäktige i landet draga i fångenskap bort ifrån Jerusalem till Babel,

Jer. 22: 26.

16. så ock alla stridsmännen, sju tusen, och timmermännen och smederna, ett tusen, allesammans raska och krigsdugliga män. Dessa fördes nu af den babyloniske konungen i fångenskap till Babel. Jer. 52: 28 f.

17. Men konungen i Babel gjorde hans farbroder Mattanja till konung i hans ställe och förändrade dennes namn till Sidkia. Jer. 37: 1 f.

18. Sidkia var tjuguett år gammal, då han blef konung, och han regerade elfva år i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremias dotter, från Libna.

2 Kon. 23: 31. 1 Krön. 3: 15. 2 Krön. 36: 11 f. Jer. 52: 1 f.

19. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, alldeles såsom Jojakim hade gjort.

20. Ty på grund af Herrens vrede gick det så med Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort ifrån sitt ansikte. Och Sidkia satte sig upp mot konungen i Babel.

25 Kapitlet.

Jerusalems förstöring genom Nebukadnessar och Juda rikes undergång. Gedalja. Jojakins benådning.

I hans nionde regeringsår, i tionde månaden, på tionde dagen i månaden, kom då Nebukadnessar, konungen i Babel, med hela sin här till Jerusalem och belägrade det; och de byggde en belägringsmur rundt omkring det.
2 Krön. 36: 17 f. Jer. 39: 1 f. 52: 4 f.

2. Så blef staden belägrad och var det ända till konung Sidkias elfte regeringsår.

3. Men på nionde dagen i månaden var hungersnöden så stor i staden, att mängden af folket icke hade något att äta.

4. Och staden stormades, och allt krigsfolket flydde om natten genom porten mellan de båda murarna, hvilken ledde till den kungliga trädgården, medan kaldéerna lågo rundt omkring staden; och folket tog vägen åt Hedmarken till.

5. Men kaldéernas här förföljde konungen, och de hunno upp honom på Jerikos hedmarker, sedan hela hans här hade öfvergifvit honom och skingrat sig.

6. Och de grepo konungen och förde honom till den babyloniske konungen i Ribla; där höll man rannsakning och dom med honom.

7. Och Sidkias barn slaktade man inför hans ögon, och på Sidkia själf stack man ut ögonen; och man band honom med kopparfjättrar och förde honom till Babel.

8. I femte månaden, på sjunde dagen i månaden, nämligen i den babyloniske konungen Nebukadnessars nittonde regeringsår, kom den babyloniske konungens tjänare Nebusaradan, öfversten för drabanterna, till Jerusalem.

9. Denne brände upp Herrens hus och konungshuset; ja, alla hus i Jerusalem, i synnerhet alla de förnämas hus uppbrände han i eld.

10. Och hela den här af kaldéer, som öfversten för drabanterna hade med sig, bröt ned murarna rundt omkring Jerusalem.

11. Och Nebusaradan, öfversten för drabanterna, bortförde i fångenskap återstoden af folket, dem som voro kvar i staden, och de öfverlöpare, som hade gått öfver till konungen i Babel, så ock den öfriga hopen.

12. Men af de ringaste i landet lämnade öfversten för drabanterna några kvar till vingårdsmän och åkermän.
2 Kon. 24: 14.

13. Kopparpelarna i Herrens hus, bäckenställen och kopparhafvet i Herrens hus slogo kaldéerna sönder och förde kopparen till Babel.
1 Kon. 7: 15 f., 23 f., 27 f. Jer. 27: 19 f.

14. Och askkärlen, skoflarna, knifvarna, skålarna och alla kopparkärl, som hade begagnats vid gudstjänsten, togo de bort.

15. Likaledes tog öfversten för drabanterna bort fyrfaten och offerskålarna, allt som var af rent guld eller af rent silfver. 1 Kon. 7: 50.

16. Hvad angår de två pelarna, hafvet, som var allenast ett, och bäckenställen, som Salomo hade låtit göra till Herrens hus, så kunde kopparen i alla dessa föremål icke vägas.

17. Aderton alnar hög var den ena pelaren, och ofvanpå den var ett pelarhufvud af koppar, och pelarhufvudet var tre alnar högt, och ett nätverk och granatäpplen funnos på pelarhufvudet rundt omkring, alltsammans af koppar; och likadant var det på den andra pelaren, öfver nätverket. 2 Krön. 3: 15 f.

18. Och öfversten för drabanterna tog öfversteprästen Seraja jämte Sefanja, prästen näst under honom, så ock de tre, som höllo vakt vid tröskeln,

19. och från staden tog han en hofman, den som var anförare för krigsfolket, och fem af konungens närmaste män, som påträffades i staden, så ock sekreteraren, den härhöfvitsman, som plägade utskrifva folket i landet till krigstjänst, och sextio andra män af landets folk, som påträffades i staden —

20. dessa tog Nebusaradan, öfversten för drabanterna, och förde dem till den babyloniske konungen i Ribla.

21. Och konungen i Babel lät aflifva dem där i Ribla i Hamats land. Så blef Juda bortförd från sitt land.

22. Men öfver det folk, som blef kvar i Juda land, det folk, som Nebukadnessar, konungen i Babel, lät blifva kvar där, satte han Gedalja, son till Ahikam, son till Safan. Jer. 40: 5 f.

23. När nu alla höfvitsmännen för krigsskarorna jämte sina män fingo höra, att konungen i Babel hade satt Gedalja öfver landet, kommo de till Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son, Johanan, Kareas son, netofatiten Seraja, Tanhumets son, och Jaasanja, maakatitens son, med sina män.

24. Och Gedalja gaf dem och deras män sin ed och sade till dem: »Frukten icke för kaldéernas tjänare. Stannen kvar i landet och tjänen konungen i Babel, så skall det gå eder väl.»
25. Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son till Elisama, af konungslig börd, och hade med sig tio män, och de slogo ihjäl Gedalja och därjämte de judar och kaldéer, som voro hos honom i Mispa. Jer. 41: 1 f.
26. Då stod allt folket upp, från den minste till den störste, tillika med höfvitsmännen för krigsskarorna och begaf sig till Egypten; ty de fruktade för kaldéerna.
27. Men i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade blifvit bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugusjunde dagen i månaden, upphöjde Evil-Merodak, konungen i Babel — samma år han blef konung — Jojakins, Juda konungs, hufvud och befriade honom ur fängelset.
28. Och han talade vänligt med honom och gaf honom främsta platsen bland de konungar, som voro hos honom i Babel.
29. Han fick lägga af sin fångdräkt och beständigt spisa vid hans bord, så länge han lefde.
30. Och ett ständigt underhåll gafs honom från konungen, visst för hvar dag, så länge han lefde.

Första Krönikeboken.

1 Kapitlet.

Adams, Noas, Sems, Abrahams och Esaus söner. Edoms konungar.

Adam, Set, Enos, 1 Mos. 5: 3 f.
2. Kenan, Mahalalel, Jered,
3. Hanok, Metusala, Lemek,
4. Noa, Sem, Ham och Jafet.
1 Mos. 9: 18.
5. Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras.
1 Mos. 10: 2 f.
6. Gomers söner voro Askenas, Difat och Togarma.
7. Javans söner voro Elisa och Tarsisa, kittéerna och rodanéerna.
8. Hams söner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan.
9. Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan.
10. Men Kus födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde på jorden.
11. Och Misraim födde ludéerna, anaméerna, lehabéerna, naftuhéerna,
12. patroséerna, kasluhéerna, från hvilka filistéerna utgått, och kaftoréerna.
13. Och Kanaan födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het,
14. så ock jebuséerna, amoréerna och girgasséerna,
15. hivéerna, arkéerna, sinéerna,
16. arvadéerna, semaréerna och hamatéerna.
17. Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram, så ock Us, Hul, Geter och Mesek.
18. Arpaksad födde Sela, och Sela födde Eber.
19. Men åt Eber föddes två söner; den ene hette Peleg*, ty i hans tid blef jorden delad; och hans broder hette Joktan.
20. Och Joktan födde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera,
21. Hadoram, Usal, Dikla,
22. Ebal, Abimael, Saba,
23. Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Joktans söner.
24. Sem, Arpaksad, Sela, 1 Mos. 11: 10 f.
25. Eber, Peleg, Regu,
26. Serug, Nahor, Tera,
27. Abram, det är Abraham.
1 Mos. 17: 5.
28. Abrahams söner voro Isak och Ismael. 1 Mos. 16: 15. 21: 2 f.
29. Detta är deras släkttafla: Nebajot, Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel och Mibsam, Misma och Duma,
1 Mos. 25: 13 f.
30. Massa, Hadad och Tema,
31. Jetur, Nafis och Kedma. Dessa voro Ismaels söner.
32. Och de söner, som Ketura, Abrahams bihustru, födde, voro Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua. Joksans söner voro Saba och Dedan.
1 Mos. 25: 2 f.
33. Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa voro Keturas söner.

* Se 1 Mos. 10: 25.

34. Och Abraham födde Isak. Isaks söner voro Esau och Israel.
1 Mos. 25: 19 f.
35. Esaus söner voro Elifas, Reguel, Jeus, Jaelam och Kora.
1 Mos. 36: 1 f.
36. Elifas' söner voro Teman och Omar, Sefi och Gaetam, Kenas, Timna och Amalek.
37. Reguels söner voro Nahat, Sera, Samma och Missa.
38. Men Seirs söner voro Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Dison, Eser och Disan.
39. Lotans söner voro Hori och Homam; och Lotans syster var Timna.
40. Sobals söner voro Aljan, Manahat och Ebal, Sefi och Onam. Och Sibeons söner voro Aja och Ana.
41. Anas söner voro Dison. Och Disons söner voro Hamran, Esban, Jitran och Keran.
42. Esers söner voro Bilham, Saavan, Jaakan. Disans söner voro Us och Aran.
43. Och dessa voro de konungar, som regerade i Edoms land, innan ännu någon konung hade regerat öfver Israels barn: Bela, Beors son, och hans stad hette Dinhaba.
44. Då Bela dog, blef Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter honom.
45. Då Jobab dog, blef Husam från temanéernas land konung efter honom.
46. Då Husam dog, blef Hadad, Bedads son, konung efter honom, han som slog midjaniterna på Moabs mark; och hans stad hette Avit.
47. Då Hadad dog, blef Samla från Masreka konung efter honom.
48. Då Samla dog, blef Saul från Rehobot vid floden konung efter honom.
49. Då Saul dog, blef Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom.
50. Då Baal-Hanan dog, blef Hadad konung efter honom; och hans stad hette Pagi, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, som var dotter till Me-Sahab.
51. Men när Hadad dött, voro Edoms stamfurstar: fursten Timna, fursten Alja, fursten Jetet,
52. fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon,
53. fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar,
54. fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar.

2 Kapitlet.

Jakobs, Judas, Hesrons och Kalebs söner.

Dessa voro Israels söner: Ruben, Simeon, Levi och Juda, Isaskar och Sebulon,
1 Mos. 29: 32 f. 30: 8 f. 35: 22 f. 46: 8 f.
2. Dan, Josef och Benjamin, Naftali, Gad och Aser.
3. Judas söner voro Er, Onan och Sela; dessa tre föddes åt honom af Suas dotter, kananeiskan. Men Er, Judas förstfödde, misshagade Herren; därför dödade han honom. 1 Mos. 38: 3 f.
4. Och Tamar, hans sonhustru, födde åt honom Peres och Sera, så att Judas söner voro tillsammans fem.
1 Mos. 38: 27 f.
5. Peres' söner voro Hesron och Hamul. Rut 4: 18 f. Matt. 1: 3 f.
6. Seras söner voro Simri, Etan, Heman, Kalkol och Dara, tillsammans fem.
7. Men Karmis söner voro Akar, som drog olycka öfver Israel, då han trolöst förgrep sig på det tillspillogifna.
Jos. 7: 1 f.
8. Och Etans söner voro Asarja.
9. Och de söner, som föddes åt Hesron, voro Jerameel, Ram och Kelubai.
10. Och Ram födde Amminadab, och Amminadab födde Naheson, höfding för Juda barn. 4 Mos. 1: 7.
11. Naheson födde Salma, och Salma födde Boas.
12. Boas födde Obed, och Obed födde Isai.
13. Isai födde Eliab, som var hans förstfödde, Abinadab, den andre, och Simea, den tredje,
1 Sam. 16: 6 f. 17: 13 f. 2 Sam. 13: 3.
14. Netanel, den fjärde, Raddai, den femte,
15. Osem, den sjätte, David, den sjunde.
16. Och deras systrar voro Seruja och Abigail. Och Serujas söner voro Absai, Joab och Asael, tillsammans tre.
1 Sam. 26: 6. 2 Sam. 2: 18.
17. Och Abigail födde Amasa, och Amasas fader var ismaeliten Jeter.
2 Sam. 17: 25.
18. Och Kaleb, Hesrons son, födde ett barn af kvinnkön, Asuba, därtill ock Jeriot; och dessa voro hennes söner: Jeser, Sobab och Ardon.
19. Och då Asuba dog, tog Kaleb Efrat till hustru åt sig, och hon födde åt honom Hur. 1 Krön. 4: 4.
20. Och Hur födde Uri, och Uri födde Besalel. 2 Mos. 31: 2.

21. Därefter gick Hesron in till Makirs, Gileads faders, dotter; henne tog han till hustru, då han var sextio år gammal. Och hon födde åt honom Segub.
22. Och Segub födde Jair; denne hade tjugutre städer i Gileads land.
Dom. 10: 3 f.
23. Men gesuréerna och araméerna togo ifrån dem Jairs byar jämte Kenat med underlydande orter, sextio städer. Alla dessa voro söner till Makir, Gileads fader. 4 Mos. 32: 41 f.
24. Och sedan Hesron hade dött i Kaleb-Efrata, födde Hesrons hustru Abia åt honom Ashur, Tekoas fader.
25. Och Jerameels, Hesrons förstföddes, söner voro Ram, den förstföddе, vidare Buna, Oren och Osem samt Ahia.
26. Men Jerameel hade en annan hustru, som hette Atara; hon var moder till Onam.
27. Och Rams, Jerameels förstföddes, söner voro Maas, Jamin och Eker.
28. Onams söner voro Sammai och Jada; och Sammais söner voro Nadab och Abisur.
29. Och Abisurs hustru hette Abihail; hon födde åt honom Aban och Molid.
30. Nadabs söner voro Seled och Appaim. Seled dog barnlös.
31. Men Appaims söner voro Jisei; Iseis söner voro Sesan; Sesans söner voro Alai.
32. Jadas, Sammais broders, söner voro Jeter och Jonatan. Jeter dog barnlös.
33. Men Jonatans söner voro Pelet och Sasa. Dessa voro Jerameels söner.
34. Men Sesan hade inga söner, utan allenast döttrar. Nu hade Sesan en egyptisk tjänare, som hette Jarha.
35. Och Sesan gaf sin dotter till hustru åt sin tjänare Jarha, och hon födde åt honom Attai.
36. Attai födde Natan, och Natan födde Sabad.
37. Sabad födde Eflal, och Eflal födde Obed.
38. Obed födde Jehu, och Jehu födde Asarja.
39. Asarja födde Heles, och Heles födde Eleasa.
40. Eleasa födde Sisamai, och Sisamai födde Sallum.
41. Sallum födde Jekamja, och Jekamja födde Elisama.
42. Och Kalebs, Jerameels broders, söner voro Mesa, hans förstföddе, som var Sifs fader, och Maresas, Hebrons faders, söner.
43. Men Hebrons söner voro Kora, Tappua, Rekem och Sema.
44. Sema födde Raham, Jorkeams fader. Men Rekem födde Sammai.
45. Sammais son var Maon, och Maon var Bet-Surs fader.
46. Och Efa, Kalebs bihustru, födde Haran, Mosa och Gases; och Haran födde Gases.
47. Och Jadais söner voro Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Efa och Saaf.
48. Kalebs bihustru Maaka födde Seber och Tirhana.
49. Hon födde ock Saaf, Madmannas fader, Seva, Makbenas fader och Gibeas fader. Och Kalebs dotter var Aksa.
Jos. 15: 16.
50. Dessa voro Kalebs söner: Hurs, Efratas förstföddes, son var Sobal, Kirjat-Jearims fader,
51. vidare Salma, Bet-Lehems fader, och Haref, Bet-Gaders fader.
52. Sobals, Kirjat-Jearims faders, söner voro Haroe och hälften af Hammenuhot-släkten. 1 Krön. 4: 2.
53. Men Kirjat-Jearims släkter voro jeteriterna, putiterna, sumatiterna och misraiterna. Från dem utgingo sorgatiterna och estaoliterna.
54. Salmas söner voro Bet-Lehem och netofatiterna, Atrot-Bet-Joab, så ock hälften af manahatiterna, sorgiterna.
55. Och de skriftlärdes släkter, deras som bodde i Jaebes, voro tireatiterna, simeatiterna, sukatiterna. Dessa voro de kainéer, som härstammade från Hammat, fader till Rekabs släkt.
Dom. 1: 16. Jer. 35: 2 f.

3 Kapitlet.

Davids barn. Juda konungar. Jekonjas söner.

Dessa voro de söner, som föddes åt David i Hebron: Amnon, den förstföddе, af Ahinoam från Jisreel; Daniel, den andre, af Abigail från Karmel;
2 Sam. 3: 2 f.
2. Absalom, den tredje, son till Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur; Adonia, den fjärde, Haggits son;
3. Sefatja, den femte, af Abital; Jitream, den sjätte, af hans hustru Egla.
4. Dessa sex föddes åt honom i Hebron, där han regerade i sju år och sex månader. I Jerusalem åter regerade han i trettiotre år.
2 Sam. 5: 4 f. 1 Kon. 2: 11. 1 Krön. 29: 27.

5. Och dessa söner föddes åt honom i Jerusalem: Simea, Sobab, Natan och Salomo, tillsammans fyra, af Bat-Sua, Ammiels dotter; 2 Sam. 5: 14 f.
6. vidare Jibhar, Elisama, Elifelet,
7. Noga, Nefeg, Jafia,
8. Elisama, Eljada och Elifelet, tillsammans nio.
9. Detta var alla Davids söner, förutom sönerna med bihustrurna; och Tamar var deras syster. 2 Sam. 13: 1.
10. Salomos son var Rehabeam. Hans son var Abia; hans son var Asa; hans son var Josafat. 1 Kon. 11: 43. 14: 31. Matt. 1: 7 f.
11. Hans son var Joram; hans son var Ahasja; hans son var Joas. 2 Kon. 8: 16, 24. 11: 2.
12. Hans son var Amasja; hans son var Asarja; hans son var Jotam. 2 Kon. 12: 21. 15: 1, 7.
13. Hans son var Ahas; hans son var Hiskia; hans son var Manasse. 2 Kon. 15: 38. 16: 20. 20: 21.
14. Hans son var Amon; hans son var Josia. 2 Kon. 21: 18, 26.
15. Josias söner voro Johanan, den förstfödde, Jojakim, den andre, Sidkia, den tredje, Sallum, den fjärde. 2 Kon. 23: 30, 34. 24: 17.
16. Jojakims söner voro hans son Jekonja och dennes son Sidkia.
17. Jekonjas söner voro Assir och dennes son Sealtiel,
18. vidare Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja, Hosama oeh Nedabja.
19. Pedajas söner voro Serubbabel och Simei. Serubbabels söner voro Mesullam och Hananja, och deras syster var Selomit,
20. vidare Hasuba, Ohel, Berekja, Hasadja och Jusab-Hesed, tillsammans fem.
21. Hananjas söner voro Pelatja och Jesaja, vidare Refajas söner, Arnans söner, Obadjas söner och Sekanjas söner.
22. Sekanjas söner voro Semaja; Semajas söner voro Hattus, Jigeal, Baria, Nearja och Safat, tillsammans sex.
23. Nearjas söner voro Eljoenai, Hiskia och Asrikam, tillsammans tre.
24. Eljoenais söner voro Hodavja, Eljasib, Pelaja, Ackub, Johanan, Delaja och Anani, tillsammans sju.

4 Kapitlet.

Tillägg till Judas släkttafla. Simeons söner.

Judas söner voro Peres, Hesron, Karmi, Hur och Sobal. 1 Mos. 38: 29. 46: 12. 1 Krön. 2: 4.

* Hebr. beóseb.

2. Och Reaja, Sobals son, födde Jahat, och Jahat födde Ahumai och Lahad. Dessa voro sorgatiternas släkter. 1 Krön. 2: 52 f.
3. Och dessa voro Abi-Etams söner: Jisreel, Jisma och Jidbas, och deras syster hette Hasselelponi,
4. vidare Penuel, Gedors fader, och Eser, Husas fader. Dessa voro söner till Hur, Efratas förstfödde, Bet-Lehems fader. 1 Krön. 2: 19.
5. Och Ashur, Tekoas fader, hade två hustrur, Helea och Naara. 1 Krön. 2: 24.
6. Naara födde åt honom Ahussam, Hefer, Timeni och ahastariterna. Dessa voro Naaras söner.
7. Och Heleas söner voro Seret, Jishar och Etnan.
8. Och Kos födde Anub och Hassobeba, så ock Aharhels, Harums sons, släkter.
9. Men Jaebes var mera ansedd än sina bröder; hans moder hade gifvit honom namnet Jaebes, i det hon sade: »Jag har fött honom med smärta*.»
10. Och Jaebes åkallade Israels Gud och sade: »Om du ville välsigna mig och utvidga mitt område och låta din hand vara med mig, och om du ville afvända hvad ondt är, så att jag sluppe att känna någon smärta — !» Och Gud lät ske hvad han begärde.
11. Och Kelub, Suhas broder, födde Mehir; han var Estons fader.
12. Och Eston födde Bet-Rafa, Pasea och Tehinna, Ir-Nahas' fader. Dessa voro männen från Reka.
13. Och Kenas' söner voro Otniel och Seraja. Otniels söner voro Hatat. Jos. 15: 17. Dom. 3: 9.
14. Och Meonotai födde Ofra. Och Seraja födde Joab, fader till Timmermansdalens släkt, ty dessa voro timmermän. Neh. 11: 35.
15. Och Kalebs, Jefunnes sons, söner voro Iru, Ela och Naam, så ock Elas söner och Kenas. 4 Mos. 32: 12.
16. Och Jehallelels söner voro Sif och Sifa, Tirja och Asarel.
17. Och Esras son var Jeter, vidare Mered, Efer och Jalon. Och kvinnan blef hafvande och födde Mirjam, Sammai och Jisba, Estemoas fader.
18. Och hans judiska hustru födde Jered, Gedors fader, och Heber, Sokos fader, och Jekutiel, Sanoas fader. Men de andra voro söner till Bitja, Faraos dotter, som Mered hade tagit till hustru.

19. Och söner till Hodias hustru, Nahams syster, voro Kegilas fader, garmiten, och maakatiten Estemoa.

20. Och Simons söner voro Amnon och Rinna, Ben-Hanan och Tilon.

Och Jiseis söner voro Sohet och Sohets son.

21. Söner till Sela, Judas son, voro Er, Lekas fader, och Laeda, Maresas fader, och de släkter, som tillhörde linnearbetarnas hus, af Asbeas hus,

1 Mos. 38: 5.

22. vidare Jokim och männen i Koseba samt Joas och Saraf, som blefvo herrar öfver Moab, så ock Jasubi-Lehem. Men detta tillhör en aflägsen tid.

23. Dessa voro krukmakarna och invånarna i Netaim och Gedera; de bodde där hos konungen och voro i hans arbete.

24. Simeons söner voro Nemuel och Jamin, Jarib, Sera och Saul.

1 Mos. 46: 10.

25. Hans son var Sallum; hans son var Mibsam; hans son var Misma.

26. Mismas söner voro hans son Hammuel, dennes son Sackur och dennes son Simei.

27. Och Simei hade sexton söner och sex döttrar; men hans bröder hade icke många barn. Och deras släkt i sin helhet förökade sig icke så mycket som Juda barn.

28. Och de bodde i Beer-Seba, Molada och Hasar-Sual, Jos. 19: 1 f.

29. i Bilha, i Esem och i Tolad,

30. i Betuel, i Horma och i Siklag,

31. i Bet-Markabot, i Hasar-Susim, i Bet-Birei och i Saaraim. Dessa voro deras städer, till dess att David blef konung.

32. Och deras byar voro Etam och Ain, Rimmon, Token och Asan — fem städer;

33. därtill alla deras byar, som lågo rundt omkring dessa städer, ända till Baal. Dessa voro deras boningsorter; och de hade sitt särskilda släktregister.

34. Vidare: Mesobab, Jamlek och Josa, Amasjas son,

35. och Joel och Jehu, son till Josibja, son till Seraja, son till Asiel,

36. och Eljoenai, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel och Benaja,

37. så ock Sisa, son till Sifei, son till Allon, son till Jedaja, son till Simri, son till Semaja.

38. Dessa nu nämnda voro höfdingar i sina släkter, och deras familjer utbredde sig och blefvo talrika.

39. Och de drogo fram mot Gedor ända till östra sidan af dalen för att söka bete för sin boskap.

40. Och de funno fett och godt bete, och landet hade utrymme nog, och där var stilla och lugnt, ty de som förut bodde där voro hamiter.

41. Men dessa, som här blifvit upptecknade vid namn, kommo i Hiskias, Juda konungs, tid och förstörde deras tält och slogo de maoniter, som funnos där, och gåfvo dem till spillo, så att de nu icke mer äro till, och bosatte sig där i deras ställe; ty där fanns bete för deras boskap.

42. Och af dem, af Simeons barn, drogo fem hundra man till Seirs bergsbygd; och Pelatja, Nearja, Refaja och Ussiel, Jiseis söner, voro i spetsen för dem.

43. Och de slogo den sista kvarlefvan af amalekiterna; sedan bosatte de sig där och bo där ännu i dag.

5 Kapitlet.

Rubens och Gads stammar och ena hälften af Manasse stam. Deras bortförande i fångenskapen.

Och Rubens söner, Israels förstföddes — han var nämligen den förstfödde, men därför att han oskärade sin faders bädd, blef hans förstfödslorätt gifven åt Josefs, Israels sons, söner, dock icke så, att denne skulle upptagas i släktregistret såsom den förstfödde;

1 Mos. 29: 32. 35: 22. 48: 5 f. 49: 4.

2. ty väl var Juda den mäktigaste bland sina bröder, och furste blef en af hans afkomlingar, men förstfödslorätten blef dock Josefs —

1 Mos. 49: 8 f.

3. Rubens, Israels förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi.

1 Mos. 46: 9. 2 Mos. 6: 14. 4 Mos. 26: 5 f.

4. Joels söner voro hans son Semaja, dennes son Gog, dennes son Simei,

5. dennes son Mika, dennes son Reaja, dennes son Baal,

6. så ock dennes son Beera, som Tilgat-Pilneeser, konungen i Assyrien, förde bort i fångenskap; han var höfding för rubeniterna. 2 Kon. 15: 29.

7. Och hans bröder voro, efter sina släkter, när de upptecknades i släktregistret efter sin ättföljd: Jegiel, hufvudmannen, Sakarja

8. och Bela, son till Asas, son till Sema, son till Joel; han bodde i Aroer, och hans boningsplatser nådde ända till Nebo och Baal-Meon. 4 Mos. 32: 38.

9. Och österut nådde hans boningsplatser ända fram till öknen, som sträcker sig ifrån floden Frat; ty de hade stora boskapshjordar i Gileads land.

10. Men i Sauls tid förde de krig mot hagariterna, och dessa föllo för deras hand; då bosatte de sig i deras hyddor utefter hela östra sidan af Gilead.

11. Och Gads barn hade sina boningsplatser gent emot dem i landet Basan ända till Salka: Jos. 13: 24 f.

12. Joel, hufvudmannen, och Safam därnäst, och vidare Jaanai och Safat i Basan.

13. Och deras bröder voro, efter sina familjer, Mikael, Mesullam, Seba, Joral, Jaekan, Sia och Eber, tillsammans sju.

14. Dessa voro söner till Abihail, son till Huri, son till Jaroa, son till Gilead, son till Mikael, son till Jesisai, son till Jado, son till Bus.

15. Men Ahi, son till Abdiel, son till Guni, var hufvudman för deras familjer.

16. Och de bodde i Gilead i Basan och därunder lydande orter, så ock på alla Sarons utmarker, så långt de sträckte sig.

17. Alla dessa blefvo upptecknade i släktregistret i Jotams, Juda konungs, och i Jerobeams, Israels konungs, tid. 2 Kon. 14: 23. 15: 7.

18. Rubens barn och gaditerna och ena hälften af Manasse stam, de af dem som voro krigsdugliga och buro sköld och svärd och spände båge och voro stridskunniga, utgjorde fyrtiofyra tusen sju hundra sextio stridbara män.

19. Och de förde krig mot hagariterna och mot Jetur, Nafis och Nodab. 1 Mos. 25: 15. 1 Krön. 1: 31.

20. Och seger beskärdes dem i striden mot dessa, så att hagariterna och alla som voro med dem blefvo gifna i deras hand; ty de ropade till Gud under striden, och han bönhörde dem, därför att de förtröstade på honom.

21. Och de bortförde såsom byte deras boskapshjordar, femtio tusen kameler, två hundra femtio tusen får och två tusen åsnor, så ock ett hundra tusen människor.

22. Ty många hade fallit slagna, eftersom striden var af Gud. Sedan bosatte de sig i deras land och bodde där ända till fångenskapen. 2 Kon. 17: 6.

23. Halfva Manasse stams barn bodde ock där i landet, från Basan ända till Baal-Hermon och Senir och Hermons berg, och de voro talrika.

24. Och dessa voro hufvudmän för sina familjer: Efer, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodavja och Jadiel, tappra stridsmän, namnkunniga män, hufvudmän för sina familjer.

25. Men de blefvo otrogna mot sina fäders Gud, i det att de i horeri lupo efter de folks gudar där i landet, hvilka Gud hade förgjort för dem. 2 Mos. 34: 15 f.

26. Då uppväckte Israels Gud den assyriske konungen Puls anda och den assyriske konungen Tilgat-Pilnesers anda och lät dem föras bort i fångenskap, såväl rubeniterna och gaditerna som ena hälften af Manasse stam, och lät dem komma till Hala, Habor, Hara och Gosans ström, där de äro ännu i dag. 2 Kon. 15: 19, 29. 17: 6.

6 Kapitlet.

Levi stam och dess bostäder.

Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. 1 Mos. 46: 11. 2 Mos. 6: 16 f. 4 Mos. 26: 57 f. 1 Krön. 23: 6 f.

2. Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel.

3. Amrams barn voro Aron, Mose och Mirjam. Arons söner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 2 Mos. 2: 1 f. 4 Mos. 3: 2.

4. Eleasar födde Pinehas, Pinehas födde Abisua.

5. Abisua födde Bucki, och Bucki födde Ussi.

6. Ussi födde Seraja, och Seraja födde Merajot.

7. Merajot födde Amarja, och Amarja födde Ahitub.

8. Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Ahimaas. 2 Sam. 8: 17. 15: 27.

9. Ahimaas födde Asarja, och Asarja födde Johanan.

10. Johanan födde Asarja; det var han, som var präst i det hus Salomo byggde i Jerusalem.

11. Asarja födde Amarja, och Amarja födde Ahitub.

12. Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Sallum.

13. Sallum födde Hilkia, och Hilkia födde Asarja. 2 Kon. 22: 4.

14. Asarja födde Seraja, och Seraja födde Josadak.

15. Men Josadak måste gå med, då Herren lät föra bort Juda och Jerusalem i fångenskap genom Nebukadnessar. 2 Kon. 25: 1 f.

16. Levis söner voro Gersom, Kehat och Merari. 4 Mos. 3: 16 f.

17. Och dessa voro namnen på Gersoms söner: Libni och Simei.
18. Och Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel.
19. Meraris söner voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter efter deras fäder.
20. Från Gersom härstammade hans son Libni, dennes son Jahat, dennes son Simma,
21. dennes son Joa, dennes son Iddo, dennes son Sera, dennes son Jeaterai.
22. Kehats söner voro hans son Amminadab, dennes son Kora, dennes son Assir,
23. dennes son Elkana, dennes son Ebjasaf, dennes son Assir,
24. dennes son Tahat, dennes son Uriel, dennes son Ussia och dennes son Saul.
25. Elkanas söner voro Amasai och Ahimot.
26. Hans son var Elkana; hans son var Elkana-Sofai; hans son var Nahat.
27. Hans son var Eliab; hans son var Jeroham; hans son var Elkana.
1 Sam. 1: 1.
28. Och Samuels söner voro Vasni, den förstfödde, och Abia. 1 Sam. 8: 2.
29. Meraris söner voro Maheli, dennes son Libni, dennes son Simei, dennes son Ussa, dennes son Simea,
30. dennes son Haggai, dennes son Asaja.
31. Och dessa voro de som David anställde för att ombesörja sången i Herrens hus, sedan arken hade fått en hvilostad.
32. De gjorde tjänst inför uppenbarelsetältets tabernakel såsom sångare, till dess att Salomo byggde Herrens hus i Jerusalem; de stodo där och förrättade sin tjänst, såsom det var föreskrifvet för dem.
33. Dessa voro de sålunda tjänstgörande och deras söner: Af kehatiternas barn: Heman, sångaren, son till Joel, son till Samuel,
34. son till Elkana, son till Jeroham, son till Eliel, son till Toa,
35. son till Sif, son till Elkana, son till Mahat, son till Amasai,
36. son till Elkana, son till Joel, son till Asarja, son till Sefanja,
37. son till Tahat, son till Assir, son till Ebjasaf, son till Kora,
38. son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, son till Israel;
39. vidare hans brodor Asaf, som hade sin plats på hans högra sida, Asaf, son till Berekja, son till Simea,
40. son till Mikael, son till Baaseja, son till Malkia,
41. son till Etni, son till Sera, son till Adaja,
42. son till Etan, son till Simma, son till Simei,
43. son till Jahat, son till Gersom, son till Levi.
44. Och deras bröder, Meraris barn, stodo på den vänstra sidan: Etan, son till Kisi, son till Abdi, son till Malluk,
45. son till Hasabja, son till Amasja, son till Hilkia,
46. son till Amsi, son till Bani, son till Semer,
47. son till Maheli, son till Musi, son till Merari, son till Levi.
48. Och deras bröder, de öfriga leviterna, hade blifvit gifna till allt slags tjänstgöring vid tabernaklet, Guds hus.
49. Men Aron och hans söner ombesörjde offrandet på brännoffersaltaret och på rökelsealtaret och skulle utföra all förrättning i det allraheligaste och bringa försoning för Israel, alldeles såsom Mose, Guds tjänare, hade bjudit.
2 Mos. 30: 7 f. 4 Mos. 4: 16.
50. Och dessa voro Arons söner: hans son Eleasar, dennes son Pinehas, dennes son Abisua,
51. dennes son Bukki, dennes son Ussi, dennes son Seraja,
52. dennes son Merajot, dennes son Amarja, dennes son Ahitub,
53. dennes son Sadok, dennes son Ahimaas.
54. Och dessa voro deras boningsorter, efter deras tältläger inom deras område: Åt Arons söner af kehatiternas släkt — ty dem träffade nu lotten —
Jos. 21: 9 f.
55. åt dem gaf man Hebron i Juda land med dess utmarker rundt omkring.
56. Men åkerjorden och byarna, som hörde till staden, gaf man åt Kaleb, Jefunnes son.
57. Åt Arons söner gaf man alltså fristäderna Hebron och Libna med dess utmarker, vidare Jattir och Estemoa med dess utmarker, 5 Mos. 19: 1 f.
58. Hilen med dess utmarker, Debir med dess utmarker,
59. Asan med dess utmarker och Bet-Semes med dess utmarker;
60. och ur Benjamins stam Geba med dess utmarker, Alemet med dess utmarker och Anatot med dess utmarker, så att deras städer tillsammans utgjorde tretton städer, efter deras släkter.
61. Och Kehats öfriga barn fingo ur en stamsläkt, nämligen den stamhalfva,

som utgjorde ena hälften af Manasse stam, genom lottkastning tio städer.

62. Gersoms barn åter fingo, efter sina släkter, ur Isaskars stam, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur Manasse stam i Basan tretton städer.

63. Meraris barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam genom lottkastning tolf städer.

64. Så gåfvo Israels barn åt leviterna dessa städer med deras utmarker.

65. Genom lottkastning gåfvo de åt dem ur Juda barns stam, ur Simeons barns stam och ur Benjamins barns stam dessa städer, som de namngåfvo.

66. Och bland Kehats barns släkter fingo några följande städer ur Efraims stam såsom sitt område: Jos. 21: 20 f.

67. man gaf dem fristäderna Sikem med dess utmarker i Efraims bergsbygd, Geser med dess utmarker,

68. Jokmeam med dess utmarker, Bet-Horon med dess utmarker;

69. vidare Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker;

70. och ur ena hälften af Manasse stam Aner med dess utmarker och Bileam med dess utmarker. Detta tillföll Kehats öfriga barns släkt.

71. Gersoms barn fingo ur den släkt, som utgjorde ena hälften af Manasse stam, Golan i Basan med dess utmarker och Astarot med dess utmarker;

Jos. 21: 27 f.

72. och ur Isaskars stam Kedes med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker,

73. Ramot med dess utmarker och Anem med dess utmarker;

74. och ur Asers stam Masal med dess utmarker, Abdon med dess utmarker,

75. Hukok med dess utmarker och Rehob med dess utmarker;

76. och ur Naftali stam Kedes i Galileen med dess utmarker, Hammon med dess utmarker och Kirjataim med dess utmarker.

77. Meraris öfriga barn fingo ur Sebulons stam Rimmono med dess utmarker och Tabor med dess utmarker;

Jos. 21: 34 f.

78. och på andra sidan Jeriko-Jordan, öster om Jordan, ur Rubens stam Beser i öknen med dess utmarker, Jahas med dess utmarker,

79. Kedemot med dess utmarker och Mefaat med dess utmarker;

80. och ur Gads stam Ramot i Gilead med dess utmarker, Mahanaim med dess utmarker,

81. Hesbon med dess utmarker och Jaeser med dess utmarker.

7 Kapitlet.

Isaskars, Benjamins, (Dans), Naftalis, Manasses, Efraims och Asers stammar.

Och Isaskars söner voro Tola och Pua, Jasib och Simron, tillsammans fyra.

1 Mos. 46: 13. 4 Mos. 26: 23 f.

2. Tolas söner voro Ussi, Refaja, Jeriel, Jamai, Jibsam och Samuel, hufvudmän för sina familjer, ättlingar af Tola, tappra stridsmän, upptecknade efter sin ättföljd. I Davids tid var deras antal tjugutvå tusen sex hundra.

3. Ussis söner voro Jisraja, och Jisrajas söner voro Mikael, Obadja och Joel samt Jissia, tillhopa fem, allesammans hufvudmän.

4. Och med dem följde stridbara härskaror, trettiosex tusen man, efter sin ättföljd och sina familjer; ty de hade många hustrur och barn.

5. Och deras bröder i alla Isaskars släkter voro tappra stridsmän; åttiosju tusen utgjorde tillsammans de som voro upptecknade i deras släktregister.

6. Benjamins söner voro Bela, Beker och Jediael, tillsammans tre.

1 Mos. 46: 21. 4 Mos. 26: 38 f. 1 Krön. 8: 1 f.

7. Belas söner voro Esbon, Ussi, Ussiel, Jerimot och Iri, tillsammans fem, hufvudmän för sina familjer, tappra stridsmän; de som voro upptecknade i deras släktregister utgjorde tjugutvå tusen trettiofyra.

8. Bekers söner voro Semira, Joas, Elieser, Eljoenai, Omri, Jeremot, Abia, Anatot och Alemet. Alla dessa voro Bekers söner.

9. De som voro upptecknade i deras släktregister, efter sin ättföljd, efter hufvudmännen för sina familjer, tappra stridsmän, utgjorde tjugu tusen två hundra.

10. Jediaels söner voro Bilhan; Bilhans söner voro Jeus, Benjamin, Ehud, Kenaana, Setan, Tarsis och Ahisahar.

11. Alla dessa voro Jediaels söner, upptecknade efter hufvudmännen för sina familjer, tappra stridsmän, sjutton tusen två hundra stridbara krigsmän.

12. Och Suppim och Huppim voro Irs söner. — Men Husim voro Ahers söner. 1 Mos. 46: 23.

13. Naftalis söner voro Jahasiel, Guni, Jeser och Sallum, Bilhas söner.

1 Mos. 46: 24. 4 Mos. 26: 48 f.

14. Manasses söner voro Asriel, som kvinnan födde; hans arameiska bihustru födde Makir, Gileads fader.

15. Och Makir tog hustru åt Huppim och Suppim. Hans syster hette Maaka. Och den andre hette Selofhad. Och Selofhad hade döttrar.

4 Mos. 26: 33. 27: 1.

16. Och Maaka, Makirs hustru, födde en son och gaf honom namnet Peres, men hans broder hette Seres. Hans söner voro Ulam och Rekem.

17. Ulams söner voro Bedan. Dessa voro söner till Gilead, son till Makir, son till Manasse.

18. Och hans syster var Hammoleket; hon födde Is-Hod, Abieser och Mahela.

19. Och Semidas söner voro Ajan, Sekem, Likhi och Aniam.

20. Och Efraims söner voro Sutela, dennes son Bered, dennes son Tahat, dennes son Eleada, dennes son Tahat,

4 Mos. 26: 35 f.

21. dennes son Sabad och dennes son Sutela, så ock Eser och Elead. Och män från Gat, som voro födda där i landet, dräpte dem, därför att de hade dragit ned för att taga deras boskapshjordar.

22. Då sörjde Efraim, deras fader, i lång tid, och hans bröder kommo för att trösta honom.

23. Och han gick in till sin hustru, och hon blef hafvande och födde en son; och hon gaf honom namnet Beria, därför att det hade skett under en olyckstid* för hans hus.

24. Hans dotter var Seera; hon byggde Nedre och Öfre Bet-Horon, så ock Ussen-Seera.

25. Och hans son var Refa; hans son var Resef, äfvensom Tela; hans son var Tahan.

26. Hans son var Laedan; hans son var Ammihud; hans son var Elisama.

4 Mos. 1: 10.

27. Hans son var Non; hans son var Josua. Jos. 1: 1.

28. Och deras besittning och deras boningsorter voro Betel med underlydande orter, österut Naaran och västerut Geser med underlydande orter, vidare Sikem med underlydande orter, ända till Aja med underlydande orter.

29. Men i Manasse barns ägo voro Bet-Sean med underlydande orter, Taanak med underlydande orter, Megiddo med underlydande orter, Dor med underlydande orter. Här bodde nu Josefs, Israels sons, barn. Jos. 17: 11.

* Hebr. beraá.

30. Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster var Sera. 1 Mos. 46: 17. 4 Mos. 26: 44 f.

31. Berias söner voro Heber och Malkiel; han var Birsaits fader.

32. Och Heber födde Jaflet, Somer och Hotam, så ock Sua, deras syster.

33. Och Jaflets söner voro Pasak, Bimhal och Asvat. Dessa voro Jaflets söner.

34. Semers söner voro Ahi och Rohega, Jehubba och Aram.

35. Hans broder Helems söner voro Sofa, Jimna, Seles och Amal.

36. Sofas söner voro Sua, Harnefer, Sual, Beri och Jimra,

37. Beser, Hod, Samma, Silsa, Jitran och Beera.

38. Jeters söner voro Jefunne, Pispa och Ara.

39. Och Ullas söner voro Ara, Hanniel och Risja.

40. Alla dessa voro Asers söner, hufvudmän för sina familjer, utvalda tappra stridsmän, hufvudmän bland höfdingarna; och de som voro upptecknade i deras släktregister såsom dugliga till krigstjänst utgjorde ett antal af tjugusex tusen man.

8 Kapitlet.

Benjamins stam med Sauls släkt.

Och Benjamin födde Bela, sin förstfödde, Asbel, den andre, och Ahara, den tredje,

1 Mos. 46: 21. 4 Mos. 26: 38 f. 1 Krön. 7: 6 f.

2. Noha, den fjärde, och Rafa, den femte.

3. Bela hade följande söner: Addar, Gera, Abihud,

4. Abisua, Naaman, Ahoa,

5. Gera, Sefufan och Huram.

6. Och dessa voro Ehuds söner, och de voro familjehufvudmän för dem som bodde i Geba och som blefvo bortförda till Manahat,

7. dit Gera jämte Naaman och Ahia förde bort dem: han födde Ussa och Ahihud.

8. Och Saharaim födde barn i Moabs land, sedan han hade skilt sig vid sina hustrur, Husim och Baara;

9. med sin hustru Hodes födde han där Jobab, Sibja, Mesa, Malkam, Jeus, Sakeja och Mirma.

10. Dessa voro hans söner, hufvudmän för familjer.

11. Med Husim hade han födt Ahitub och Elpaal.

12. Och Elpaals söner voro Eber, Miseam och Semed. Han var den som byggde Ono och Lod med underlydande orter.

13. Beria och Sema — hvilka voro familjehufvudmän för Ajalons invånare och förjagade Gats invånare —
14. samt Ajo, Sasak och Jeremot.
15. Och Sebadja, Arad, Eder,
16. Mikael, Jispa och Joha voro Berias söner.
17. Och Sebadja, Mesullam, Hiski, Heber,
18. Jismerai, Jislia och Jobab voro Elpaals söner.
19. Och Jakim, Sikri, Sabdi,
20. Elienai, Silletai, Eliel,
21. Adaja, Beraja och Simrat voro Simeis söner.
22. Och Jispan, Eber, Eliel,
23. Abdon, Sikri, Hanan,
24. Hananja, Elam, Antotja,
25. Jifdeja och Peniel voro Sasaks söner.
26. Och Samserai, Seharja, Atalja,
27. Jaaresja, Elia och Sikri voro Jerohams söner.
28. Dessa voro hufvudmän för familjer, hufvudmän efter sin ättföljd; de bodde i Jerusalem.

29. I Gibeon bodde Gibeons fader, hvilkens hustru hette Maaka.
1 Krön. 9: 35 f.
30. Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur, Kis, Baal, Nadab,
31. Gedor, Ajo och Seker.
32. Men Miklot födde Simea. Också dessa bodde jämte sina bröder i Jerusalem, gent emot sina bröder.

33. Och Ner födde Kis, Kis födde Saul, och Saul födde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal.
1 Sam. 9: 1. 14: 49 f.
34. Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde Mika. 2 Sam. 4: 4.
35. Mikas söner voro Piton, Melek, Taarea och Ahas.
36. Ahas födde Joadda, Joadda födde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri födde Mosa.
37. Mosa födde Binea. Hans son var Rafa; hans son var Eleasa; hans son var Asel.
38. Och Asel hade sex söner, och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Alla dessa voro Asels söner.
39. Och hans broder Eseks söner voro Ulam, hans förstfödde, Jeus, den andre, och Elifelet, den tredje.
40. Och Ulams söner voro tappra stridsmän, som voro skickliga i att handtera båge; och de hade många söner och sonsöner: ett hundra femtio. Alla dessa voro af Benjamins barn. Dom. 20: 16.

9 Kapitlet.

Jerusalems invånare. Tjänstgöringen vid helgedomen. Ytterligare om Sauls släkt.

Och hela Israel blef upptecknadt i släktregister, och de finnas uppskrifna i boken om Israels konungar. Och Juda bortfördes i fångenskap till Babel för sin otrohets skull.
2 Sam. 24: 9. 2 Kon. 24: 10 f. 25: 1 f.
2. Men de förra invånarna, som bodde där de hade sin arfsbesittning, i sina städer, utgjordes af vanliga israeliter, präster, leviter och tempelträlar.

3. I Jerusalem bodde en del af Juda barn, af Benjamins barn och af Efraims och Manasse barn, nämligen:
Neh. 11: 4 f.
4. Utai, son till Ammihud, son till Omri, son till Imri, son till Bani, af Peres', Judas sons, barn;
5. af siloniterna Asaja, den förstfödde, och hans söner;
6. af Seras barn Jeguel och deras bröder, sex hundra nittio;
7. af Benjamins barn Sallu, son till Mesullam, son till Hodavja, son till Hassenua,
8. vidare Jibneja, Jerohams son, och Ela, son till Ussi, son till Mikri, och Mesullam, son till Sefatja, son till Reguel, son till Jibneja,
9. så ock deras bröder, efter deras ättföljd, nio hundra femtiosex. Alla dessa män voro hufvudmän för familjer, hvar och en för sin familj.

10. Och af prästerna: Jedaja, Jojarib och Jakin, Neh. 11: 10 f.
11. vidare Asarja, son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten i Guds hus, 1 Krön. 6: 12 f. Neh. 11: 16 f.
12. vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pashur, son till Malkia, vidare Maasai, son till Adiel, son till Jasera, son till Mesullam, son till Mesillemit, son till Immer,
13. så ock deras bröder, hufvudmän för sina familjer, ett tusen sju hundra sextio, dugande män i de sysslor, som hörde till tjänstgöringen i Guds hus.

14. Och af leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, af Meraris barn,

15. vidare Bakbackar, Heres och Galal, så ock Mattanja, son till Mika, son till Sikri, son till Asaf,

16. vidare Obadja, son till Semaja, son till Galal, son till Jedutun, så ock Berekja, son till Asa, son till Elkana, som bodde i netofatiternas byar.

17. Och dörrvaktarna: Sallum, Ackub, Talmon och Ahiman med sina bröder; men Sallum var hufvudmannen.

18. Och ända tills nu göra de tjänst vid Konungsporten, på östra sidan. Dessa voro dörrvaktarna i Levi barns läger.

19. Men Sallum, son till Kore, son till Ebjasaf, son till Kora, hade jämte sina bröder, dem som voro af hans familj, koraiterna, till tjänstgöringssyssla att hålla vakt vid tältets trösklar; deras fäder hade nämligen i Herrens läger hållit vakt vid ingången.

20. Och Pinehas, Eleasars son, hade förut varit furste öfver dem — med honom vare Herren!

21. Sakarja, Meselemjas son, var dörrvaktare vid ingången till uppenbarelsetältet.

22. Alla dessa voro utvalda till dörrvaktare vid trösklarna: två hundra tolf. De blefvo i sina byar upptecknade i släktregistret. David och siaren Samuel hade tillsatt dem att tjäna på heder och tro. 1 Sam. 9: 9.

23. De och deras söner stodo därför vid portarna till Herrens hus, tälthuset, och höllo vakt.

24. Efter de fyra väderstrecken hade dörrvaktarna sina platser: i öster, väster, norr och söder.

25. Och deras bröder, som fingo bo i sina byar, skulle hvar sjunde dag, alltid på samma timme, infinna sig hos dem.

26. Ty på heder och tro voro dessa fyra anställda såsom förmän för dörrvaktarna. Detta var nu leviterna. De hade ock uppsikten öfver kamrarna och förvaringsrummen i Guds hus.

27. Och de vistades om natten rundt omkring Guds hus, ty dem ålåg att hålla vakt, och de skulle öppna dörrarna hvar morgon.

28. Somliga af dem hade uppsikten öfver de kärl, som användes vid tjänstgöringen. De buro nämligen in dem, efter att hafva räknat dem, och buro sedan ut dem, efter att åter hafva räknat dem.

29. Och somliga af dem voro förordnade till att hafva uppsikten öfver de andra kärlen, öfver alla andra helgedomens kärl, så ock öfver det fina mjölet och vinet och oljan och rökelsen och de välluktande kryddorna.

30. Men somliga af prästernas söner beredde salfvan af de välluktande kryddorna. 2 Mos. 30: 25.

31. Och Mattitja, en af leviterna, koraiten Sallums förstfödde, hade på heder och tro uppsikten öfver bakverket.

32. Och somliga af deras bröder, kehatiternas söner, hade uppsikten öfver skådebröden och skulle tillreda dem för hvar sabbat. 3 Mos. 24: 5 f.

33. Men de andra, nämligen sångarna, hufvudmän för levitiska familjer, vistades, fria ifrån annan tjänstgöring, i kamrarna, ty dag och natt voro de upptagna af sina egna sysslor.

34. Dessa voro hufvudmännen för de levitiska familjerna, hufvudmän efter sin ättföljd; de bodde i Jerusalem.

35. I Gibeon bodde Gibeons fader Jeguel, hvilkens hustru hette Maaka. 1 Krön. 8: 29 f.

36. Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur, Kis, Baal, Ner, Nadab.

37. Gedor, Ajo, Sakarja och Miklot.

38. Men Miklot födde Simeam. Också de bodde jämte sina bröder i Jerusalem, gent emot sina bröder.

39. Och Ner födde Kis, Kis födde Saul, och Saul födde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. 1 Sam. 14: 49 f.

40. Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde Mika.

41. Mikas söner voro Piton, Melek och Taharea.

42. Ahas födde Jaera, Jaera födde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri födde Mosa.

43. Mosa födde Binea. Hans son var Refaja; hans son var Eleasa; hans son var Asel.

44. Och Asel hade sex söner, och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Dessa voro Asels söner.

10 Kapitlet.

Sauls och hans söners död i striden mot filistéerna. Deras begrafning.

Men filistéerna stridde mot Israel; och Israels män flydde för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa. 1 Sam. 31: 1 f.

2. Och filistéerna ansatte särskildt Saul och hans söner, och därvid slogo filistéerna ihjäl Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner.

3. När då Saul själf blef häftigt anfallen och bågskyttarna kommo öfver honom, greps han af förskräckelse för skyttarna.

4. Och Saul sade till sin vapendragare: »Drag ut ditt svärd och genomborra mig därmed, på det att icke dessa oomskurna må komma och handtera mig skändligt.» Men hans vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul själf svärdet och störtade sig därpå.

5. Men när vapendragaren såg, att Saul var död, störtade han sig ock på sitt svärd och dog.

6. Så dogo då Saul och hans tre söner; och alla som hörde till hans hus dogo på samma gång.

7. När nu alla israeliterna i dalen förnummo, att de hade flytt och att Saul och hans söner voro döda, öfvergåfvo de sina städer och flydde, och så kommo filistéerna och bosatte sig i dem.

8. Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra de slagna och funno då Saul och hans söner, där de lågo fallna på berget Gilboa.

9. Och de plundrade honom och togo med sig hans hufvud och hans vapen och sände dem omkring i filistéernas land och läto förkunna glädjebudskapet för sina afgudar och för folket.

10. Och de lade hans vapen i sitt gudahus, men hans hufvudskål hängde de upp i Dagons tempel.

11. Då nu alla i Jabes i Gilead hörde allt hvad filistéerna hade gjort med Saul,

12. stodo de upp, alla stridbara män, och togo Sauls och hans söners lik och förde dem till Jabes; och de begrofvo deras ben under terebinten i Jabes och fastade så i sju dagar.

13. Så dog Saul, därför att han hade begått otrohet mot Herren, i det att han icke hållit Herrens ord, så ock därför att han frågat en ande och sökt svar hos en sådan. 1 Sam. 15: 10 f. 28: 7 f.

14. Han hade icke sökt svar hos Herren; därför dödade Herren honom. Och sedan öfverflyttade han konungadömet på David, Isais son.

11 Kapitlet.

David konung öfver hela Israel. Jerusalems eröfring. Förteckning på Davids hjältar.

Då församlade sig hela Israel till David i Hebron och sade: »Vi äro ju ditt kött och ben.

2 Sam. 5: 1 f. 1 Krön. 12: 23 f.

2. Redan för lång tid tillbaka, medan Saul ännu var konung, var du den som anförde Israel. Och till dig har Herren, din Gud, sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste öfver mitt folk Israel.»

1 Sam. 13: 14. 18: 5 f. 19: 8.

3. När så alla de äldste i Israel kommo till konungen i Hebron, slöt David ett förbund med dem där i Hebron inför Herren; och sedan smorde de David till konung öfver Israel, i enlighet med Herrens ord genom Samuel.

1 Sam. 16: 13.

4. Och David drog med hela Israel till Jerusalem, det är Jebus; där befunno sig jebuséerna, som ännu bodde kvar i landet.

5. Och invånarna i Jebus sade till David: »Hit in kommer du icke.» Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad.

6. Och David sade: »Hvemhelst som först slår ihjäl en jebusé, han skall blifva höfding och anförare.» Och Joab, Serujas son, kom först dit upp och blef så höfding.

7. Sedan tog David sin boning i bergfästet; därför kallade man det Davids stad.

8. Och han uppförde befästningsverk rundt omkring staden, från Millo och allt omkring; och Joab återställde det öfriga af staden.

9. Och David blef allt mäktigare och mäktigare, och Herren Sebaot var med honom.

10. Och dessa äro de förnämsta bland Davids hjältar, hvilka, jämte hela Israel, kraftigt bistodo honom att blifva konung, för att skaffa honom väldet, enligt Herrens ord angående Israel.

2 Sam. 23: 8 f.

11. Detta är förteckningen på Davids hjältar: Jasobeam, son till en hakmonit, den förnämste bland kämparna, han som svängde sitt spjut öfver tre hundra, som blifvit slagna på en gång. 1 Krön. 27: 2.

12. Och efter honom kom Eleasar, son till ahoaiten Dodo; han var en af de tre hjältarna. 1 Krön. 27: 4.

13. Han var med David vid Pas-Dammim, när filistéerna där hade församlat sig till strid, och där var ett åkerstycke, fullt med korn; och folket flydde för filistéerna.

14. Då ställde de sig midt på åkerstycket och försvarade det och slogo filistéerna; och Herren lät dem så vinna en stor seger.

15. En gång drogo tre af de trettio förnämsta männen ned öfver klippan till David vid Adullams grotta, medan en afdelning filistéer var lägrad i Refaimsdalen. 1 Sam. 22: 1.

16. Men David var då på borgen, under det att en filisteisk utpost fanns i Bet-Lehem.

17. Och David greps af lystnad och sade: »O att någon ville gifva mig vatten att dricka från brunnen vid Bet-Lehems stadsport!»

18. Då bröto de tre sig igenom filistéernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid Bet-Lehems stadsport och togo så och buro det till David. Men David ville icke dricka det, utan utgöt det såsom ett drickoffer åt Herren.

19. Han sade nämligen: »Gud låte det vara fjärran ifrån mig, att jag skulle göra detta! Skulle jag dricka dessa mäns blod, som vågat sina lif? Ty med fara för sina lif hafva de burit det hit.» Och han ville icke dricka det. Sådant hade de tre hjältarna gjort.

20. Absai, Joabs broder, var den förnämste af tre andra; han svängde en gång sitt spjut öfver tre hundra som blifvit slagna. Och han hade ett stort namn bland de tre.

21. Han var dubbelt mera ansedd än någon annan i detta tretal, och han var deras höfvitsman, men upp till de tre första kom han dock icke.

22. Benaja, son till Jojada, som var son till en tapper, segerrik man från Kabseel; han slog de två Arielerna i Moab, och det var han som en snövädersdag steg ned och slog ihjäl lejonet i brunnen. 1 Krön. 27: 5 f.

23. Han slog ock ihjäl den egyptiske mannen, som var så reslig: fem alnar lång. Fastän egyptiern i handen hade ett spjut, som liknade en väfbom, gick han med mot honom, väpnad allenast med sin staf. Och han ryckte spjutet ur egyptiernes hand och dräpte honom med hans eget spjut.

24. Sådant hade Benaja, Jojadas son, gjort. Och han hade ett stort namn bland de tre hjältarna.

25. Ja, han var mera ansedd än någon af de trettio, men upp till de tre första kom han icke. Och David satte honom till anförare för sin lifvakt.

26. De tappra hjältarna voro: Asael, Joabs broder; Elhanan, Dodos son, från Bet-Lehem;
2 Sam. 2: 18. 1 Krön. 27: 7 f.

27. haroriten Sammot; peloniten Heles;

28. tekoaiten Ira, Ickes' son; anatotiten Abieser;

29. husatiten Sibbekai; ahoaiten Ilai;

30. netofatiten Maharai; netofatiten Heled, Baanas son;

31. Itai, Ribais son, från Gibea i Benjamins barns stam; pirgatoniten Benaja;

32. Hurai från Gaas' dalar; arabatiten Abiel;

33. baharumiten Asmavet; saalboniten Eljaheba;

34. gisoniten Bene-Hasem; harariten Jonatan, Sages son;

35. harariten Ahiam, Sakars son; Elifal, Urs son;

36. mekeratiten Hefer; peloniten Ahia;

37. Hesro från Karmel; Naarai, Esbais son;

38. Joel, broder till Natan; Mibhar, Hagris son;

39. ammoniten Selek; berotiten Naherai, vapendragare åt Joab, Serujas son;

40. jeteriten Ira; jeteriten Gareb;

41. hetéen Uria; Sabad, Alais son;
2 Sam. 11: 3, 6 f.

42. rubeniten Adina, Sisas son, en hufvudman bland rubeniterna, och jämte honom trettio andra;

43. Hanan, Maakas son, och mitniten Josafat;

44. astarotiten Ussia; Sama och Jeguel, aroeriten Hotams söner;

45. Jediael, Simris son, och hans broder Joha, tisiten;

46. Eliel-Hammahavim samt Jeribai och Josavja, Elnaams söner, och moabiten Jitma;

47. slutligen Eliel, Obed och Jaasiel-Hammesobaja.

12 Kapitlet.

Förteckning på dem som öfvergingo till David i Sauls tid. Antalet af de krigare, som gjorde David till konung i Hebron.

Och dessa voro de som kommo till David i Siklag, medan han ännu höll sig undan för Saul, Kis' son; de hörde till de hjältar, som bistodo honom under kriget. 1 Sam. 27: 6.

2. De voro väpnade med båge och skickliga i att både med höger och med vänster hand slunga stenar och afskjuta pilar från bågen. Af Sauls stamfränder, benjaminiterna, kommo: Dom. 20: 16.

3. Ahieser, den förnämste, och Joas, gibeatiten Hassemaas söner; Jesuel och Pelet, Asmavets söner; Beraka; anatotiten Jehu;

4. gibeoniten Jismaja, en af de trettio hjältarna, anförare för de trettio; Jeremia; Jahasiel; Johanan; gederatiten Josabad;
5. Eleusai; Jerimot; Bealja; Semarja; harufiten Sefatja;
6. koraiterna Elkana, Jissia, Asarel, Joeser och Jasobeam;
7. Joela och Sebadja, söner till Jeroham, af ströfskaran.
8. Och af gaditerna afföllo några och gingo till David i bergfästet i öknen, tappra män, krigsmän skickliga att strida, rustade med sköld och spjut; de hade en uppsyn såsom lejon och voro snabba såsom gaseller på bergen:
9. Eser, den förnämste, Obadja, den andre, Eliab, den tredje,
10. Masmanna, den fjärde, Jeremia, den femte,
11. Attai, den sjätte, Eliel, den sjunde,
12. Johanan, den åttonde, Elsabad, den nionde,
13. Jeremia, den tionde, Makbannai, den elfte.
14. Dessa hörde till Gads barn och till de förnämsta i hären; den minste af dem var ensam så god som hundra, men den ypperste så god som tusen.
15. Dessa voro de som i första månaden gingo öfver Jordan, då den var full öfver alla sina bräddar, och som förjagade alla dem som bodde i dalarna, åt öster och åt väster.
16. Af Benjamins och Juda barn kommo några män till David ända till bergfästet.
17. Då gick David ut emot dem och tog till orda och sade till dem: »Om I kommen till mig i fredlig afsikt och viljen bistå mig, så är mitt hjärta redo till förening med eder; men om I kommen för att förråda mig åt mina ovänner, fastän ingen orätt är i mina händer, så må våra fäders Gud se därtill och straffa det.»
18. Men Amasai, den förnämste bland de trettio, hade blifvit beklädd med andekraft, och han sade: »Dina äro vi, David, och med dig stå vi, du Isais son. Frid, frid vare med dig, och frid vare med dem som bistå dig, ty din Gud har bistått dig!» Och David tog emot dem och gaf dem plats bland de förnämsta i sin ströfskara.

Dom. 6: 34. 2 Krön. 24: 20. Luk. 24: 49.

19. Från Manasse öfvergingo några till David, när han med filistéerna drog ut i strid mot Saul, fastän han sedan icke fick bistå dessa; ty när filistéernas höfdingar hade rådplågat, skickade de bort honom, i det de sade: »Det gäller hufvudet för oss, om han går öfver till sin herre Saul.»

1 Sam. 29: 4.

20. När han då drog till Siklag, öfvergingo till honom dessa från Manasse: Adna, Josabad, Jediael, Mikael, Josabad, Elihu och Silletai, hufvudmän för de åtter, som tillhörde Manasse.
21. Dessa bistodo David mot ströfskaran, ty de voro allesammans tappra stridsmän och blefvo höfvitsmän i hären.

1 Sam. 30: 15 f.

22. Ty dag efter dag kommo allt flera till David för att bistå honom, så att hans läger blef öfvermåttan stort.
23. Detta är de tal, som angifva summorna af det väpnade krigsfolk, som kom till David i Hebron för att efter Herrens befallning öfverflytta Sauls konungamakt på honom:

2 Sam. 5: 1 f. 1 Krön. 11: 1 f.

24. Juda barn, som buro sköld och spjut, sex tusen åtta hundra, väpnade till strid;
25. af Simeons barn tappra krigsmän, sju tusen ett hundra;
26. af Levi barn fyra tusen sex hundra;
27. därtill Jojada, fursten inom Arons släkt, och med honom tre tusen sju hundra;
28. så ock Sadok, en tapper yngling, med sin familj, tjugutvå höfvitsmän;
29. af Benjamins barn, Sauls stamfränder, tre tusen (ty ännu vid den tiden höllo de flesta af dem troget med Sauls hus);

2 Sam. 3: 19.

30. af Efraims barn tjugu tusen åtta hundra, tappra stridsmän, namnkunniga män i sina familjer;
31. af ena hälften af Manasse stam aderton tusen namngifna män, som kommo för att göra David till konung;
32. af Isaskars barn män, som väl förstodo tidstecknen och insågo hvad Israel borde göra, två hundra hufvudmän, därtill alla deras stamfränder under deras befäl;
33. af Sebulon stridbara män, rustade till krig med alla slags vapen, femtio tusen, som samlades endräktigt;
34. af Naftali ett tusen höfvitsmän, och med dem trettiosju tusen, väpnade med sköld och spjut;
35. af daniterna krigsrustade män, tjuguåtta tusen sex hundra;
36. af Aser stridbara män, rustade till krig, fyrtio tusen;
37. och från andra sidan Jordan, af rubeniterna, gaditerna och andra hälften af Manasse stam, ett hundra tjugu tu-

sen, väpnade med alla slags vapen, som brukas vid krigföring.

38. Alla dessa krigsmän samlades till strid och kommo i sina hjärtans hängifvenhet till Hebron för att göra David vid till konung öfver hela Israel. Också hela det öfriga Israel var enigt i att göra David till konung.

39. Och de voro där hos David i tre dagar och åto och drucko, ty deras bröder hade förstett dem.

40. De som bodde närmast dem, ända upp till Isaskar, Sebulon och Naftali, tillförde dem ock på åsnor, kameler, mulåsnor och oxar lifsmedel i mycken-het till föda: mjöl, fikonkakor och rus-sinkakor, vin och olja, fäkreatur och får; ty glädje rådde i Israel.

13 Kapitlet.

Guds ark föres ifrån Kirjat-Jearim och sättes in i Obed-Edoms hus.

Och David rådförde sig med öfver- och underhöfvitsmännen, med alla furstarna. 2 Sam. 6: 1 f.

2. Och David sade till Israels hela församling: »Om I så finnen för godt och om detta är från Herren, vår Gud, så låtom oss sända bud åt alla håll till våra öfriga bröder i alla Israels lands-ändar och därjämte till prästerna och leviterna i de städer, kring hvilka de hafva sina utmarker, att de må församla sig till oss,

3. och låtom oss flytta vår Guds ark till oss, ty i Sauls tid frågade vi icke efter den.»

4. Och hela församlingen svarade, att man skulle göra så, ty förslaget beha-gade hela folket.

5. Så församlade då David hela Is-rael från Sihor i Egypten ända dit där vägen går till Hamat, på det att man skulle föra Guds ark från Kirjat-Jearim. Jos. 13: 3, 5.

6. Och David drog med hela Israel upp till Baala, till Kirjat-Jearim, som hör till Juda, för att därifrån föra upp Guds, Herrens, ark, hans som tronar på keruberna och efter hvilken den fått sitt namn. Jos. 15: 9, 60.

7. Och de satte Guds ark på en ny vagn och förde den bort ifrån Abina-dabs hus; och Ussa och Ajo körde vag-nen. 1 Sam. 7: 1.

8. Och David och hela Israel fröj-dade sig inför Gud af all makt, med sånger och med harpor, psaltare, pukor, cymbaler och trumpeter.

9. Men när de kommo till Kidons-logen, räckte Ussa ut sin hand för att fatta i arken, ty oxarna snafvade.

10. Då upptändes Herrens vrede mot Ussa, och därför att han hade uträckt sin hand mot arken, slog han honom, så att han föll ned död där inför Gud. 4 Mos. 4: 15, 19 f. 1 Krön. 15: 13.

11. Men David blef bedröfvad, där-för att Herren så hade brutit ned Ussa*; och han kallade det stället Peres-Ussa, såsom det heter ännu i dag.

12. Och David betogs af sådan fruk-tan för Gud på den dagen, att han sade: »Huru skall jag töras låta föra Guds ark till mig?»

13. Därför lät David icke flytta in arken till sig i Davids stad, utan lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus.

14. Sedan blef Guds ark kvar vid Obed-Edoms hus, där den stod i sitt eget hus, i tre månader; men Herren välsignade Obed-Edoms hus och allt hvad som tillhörde honom.

14 Kapitlet.

Hirams vänskap. Davids hustrur och söner. Filistéernas anfall och nederlag.

Och Hiram, konungen i Tyrus, skic-kade sändebud till David med ceder-trä, därjämte ock murare och timmer-män, för att de skulle bygga honom ett hus. 2 Sam. 5: 11 f.

2. Och David märkte, att Herren hade befäst honom såsom konung öfver Is-rael; ty han hade låtit hans rike blifva öfvermåttan upphöjdt för sitt folk Is-raels skull.

3. Och David tog sig ännu flera hustrur i Jerusalem, och David födde ännu flera söner och döttrar.

4. Dessa äro namnen på de söner, som han fick i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo, 2 Sam. 5: 13 f. 1 Krön. 3: 5 f.

5. Jibhar, Elisua, Elpelet,

6. Noga, Nefeg, Jafia,

7. Elisama, Beeljada och Elifelet.

8. Men när filistéerna hörde, att Da-vid hade blifvit smord till konung öfver hela Israel, drogo de allesammans upp för att söka efter David. När David hörde detta, drog han ut mot dem. 2 Sam. 5: 17 f.

9. Då nu filistéerna hade fallit in i Refaimsdalen och där företogo plund-ringståg,

* Hebr. parás péres be-Ussá.

10. frågade David Gud: »Skall jag draga upp mot filistéerna? Vill du då gifva dem i min hand?» Herren svarade honom: »Drag upp; jag vill gifva dem i din hand.»

11. Och de drogo upp till Baal-Perasim, och där slog David dem. Då sade David: »Gud har brutit ned* mina fiender genom min hand, likasom en vattenflod bryter ned.» Däraf fick det stället namnet Baal-Perasim.
Jes. 28: 21.

12. De lämnade där efter sig sina gudar; och David befallde, att dessa skulle uppbrännas i eld. 5 Mos. 7: 5, 25.

13. Men filistéerna företogo ännu en gång plundringståg i dalen.
2 Sam. 5: 22 f.

14. Då nu David åter frågade Gud, svarade Gud honom: »Du skall icke draga upp efter dem; kringgå dem på en omväg, så att du kommer öfver dem från det håll, där bakaträden stå.

15. Så snart du sedan hör ljudet af steg i bakaträdens toppar, drag då ut till strid, ty då drager Gud ut framför dig till att slå filistéernas här.»

16. David gjorde såsom Gud hade bjudit honom, och de slogo filistéernas här och förföljde dem från Gibeon ända till Geser.

17. Och ryktet om David gick ut i alla länder, och Herren lät fruktan för honom komma öfver alla folk.

15 Kapitlet.

Guds ark föres till Jerusalem efter nödiga förberedelser. Mikal föraktar David.

Och han uppbyggde åt sig hus i Davids stad; sedan beredde han en plats åt Guds ark och slog upp ett tält åt den. 2 Sam. 6: 17. 1 Krön. 16: 1.

2. Därvid befallde David: »Inga andra än leviterna må bära Guds ark; ty dem har Herren utvalt till att bära Guds ark och till att göra tjänst inför honom för evärdlig tid.» 4 Mos. 4: 15.

3. Och David församlade hela Israel till Jerusalem för att hämta Herrens ark upp till den plats, som han hade beredt åt den.

4. Och David samlade tillhopa Arons barn och leviterna;

5. af Kehats barn: Uriel, den öfverste, och hans bröder, ett hundra tjugu;

6. af Meraris barn: Asaja, den öfverste, och hans bröder två hundra tjugu;

7. af Gersoms barn: Joel, den öfverste, och hans bröder, ett hundra trettio;

8. af Elisafans barn Semaja, den öfverste, och hans bröder, två hundra;

9. af Hebrons barn: Eliel, den öfverste, och hans bröder, åttio;

10. af Ussiels barn: Amminadab, den öfverste, och hans bröder, ett hundra tolf.

11. Och David kallade till sig prästerna Sadok och Ebjatar jämte leviterna Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel och Amminadab.

12 Och han sade till dem: »I ären hufvudmän för leviternas familjer. Helgen eder tillika med edra bröder, och hämten så Herrens, Israels Guds, ark upp till den plats, som jag har beredt åt den. 2 Mos. 19: 10.

13. Ty därför att I förra gången icke voren tillstädes var det som Herren, vår Gud, bröt ned en af oss, till straff för att vi icke frågade efter hvad han föreskrifvit.» 2 Sam. 6: 6 f. 1 Krön. 13: 10 f.

14. Då helgade prästerna och leviterna sig till att hämta upp Herrens, Israels Guds, ark.

15. Och såsom Mose hade bjudit i enlighet med Herrens ord, buro nu Levi barn Guds ark med stänger, som hvilade på deras axlar.
2 Mos. 25: 14. 4 Mos. 7: 9.

16. Och David sade till de öfversta bland leviterna, att de skulle förordna sina bröder sångarna till tjänstgöring med musikinstrumenter, psaltare, harpor och cymbaler, som de skulle låta ljuda, under det att de höjde glädjesången.

17. Leviterna förordnade då Heman, Joels son, och af hans bröder Asaf, Berekjas son, och af dessas bröder, Meraris barn, Etan, Kusajas son,

18. och jämte dem deras bröder af andra ordningen Sakarja, Ben, Jaasiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom och Jegiel, dörrvaktarna.

19. Och sångarna, Heman, Asaf och Etan, skulle slå kopparcymbaler.

20. Sakarja, Asiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja och Benaja skulle spela på psaltare, till Alamot.

21 Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom, Jegiel och Asasja skulle leda sången med harpor, till Seminit.

22. Kenanja, leviternas anförare vid bärandet, skulle undervisa i att bära, ty han var kunnig i sådant.

* Hebr. paras.

23. Berekja och Elkana skulle vara dörrvaktare vid arken.
24. Sebanja, Josafat, Netanel, Amasai, Sakarja, Benaja och Elieser, prästerna, skulle blåsa i trumpeter framför Guds ark. Slutligen skulle Obed-Edom och Jehia vara dörrvaktare vid arken.
25. Så gingo då David och de äldste i Israel och öfverhöfvitsmännen åstad för att hämta Herrens förbundsark upp ur Obed-Edoms hus under jubel.
2 Sam. 6: 12 f.
26. Och då Gud skyddade leviterna, som buro Herrens förbundsark, offrade man sju tjurar och sju vädurar.
27. Därvid var David klädd i en kåpa af fint linne; så voro ock alla leviterna, som buro arken, och sångarna och Kenanja, som anförde sångarna vid bärandet. Och därjämte bar David en linneefod.
28. Och hela Israel hämtade upp Herrens förbundsark under jubel och basuners ljud; och man blåste i trumpeter och slog cymbaler och lät psaltare och harpor ljuda.
29. Då nu Herrens förbundsark kom till Davids stad, blickade Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och när hon fick se konung David dansa och göra sig glad, föraktade hon honom i sitt hjärta.

16 Kapitlet.

Offer och lofsånger vid arkens införande i Jerusalem. Anordningar för gudstjänsten vid arken.

När de så hade fört Guds ark dit in, ställde de den i tältet, som David hade slagit upp åt den; därefter framburo de brännoffer och tackoffer inför Guds ansikte. 2 Sam. 6: 17 f. 1 Krön. 15: 1.
2. Och när David hade offrat brännoffret och tackoffret, välsignade han folket i Herrens namn. 4 Mos. 6: 23 f.
3. Och han utdelade åt hvar och en af alla Israeliterna, både man och kvinna, en kaka bröd, ett stycke kött och en drufkaka.
4. Och han förordnade vissa leviter till att göra tjänst inför Herrens ark, att de skulle prisa, tacka och lofva Herren, Israels Gud:
5. Asaf såsom anförare, näst efter honom Sakarja och vidare Jegiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obed-Edom och Jegiel med psaltare och harpor; och Asaf skulle slå cymbaler.
6. Men prästerna Benaja och Jahasiel skulle beständigt stå med sina trumpeter framför Guds förbundsark.
7. På den dagen var det som David först fastställde den ordningen, att man genom Asaf och hans bröder skulle tacka Herren på detta sätt:
8. »Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken. Ps. 105: 1 f. Jes. 12: 4.
9. Sjungen till hans ära, lofsägen honom, talen om alla hans under.
10. Berömmen eder af hans heliga namn; glädje sig af hjärtat de som söka Herren.
11. Frågen efter Herren och hans makt, söken hans ansikte beständigt.
12. Tänken på de underbara verk, som han gjort, på hans under och hans muns domar, 5 Mos. 26: 8.
13. I Israels, hans tjänares, säd, I Jakobs barn, hans utvalda.
14. Han är Herren, vår Gud; öfver hela jorden gå hans domar.
15. Tänken evinnerligen på hans förbund, intill tusen släkten på det ord han stadgat,
16. på det förbund han slöt med Abraham och på hans ed till Isak.
1 Mos. 15: 18. 17: 1 f. 22: 16 f. 26: 2 f. Luk. 1: 73 f.
17. Han fastställde det för Jakob till en stadga, för Israel till ett evigt förbund; han sade:
18. 'Åt dig vill jag gifva Kanaans land, det skall blifva eder arfslott.'
1 Mos. 13: 15. 28: 13. 35: 12.
19. Då voren I ännu en liten hop, I voren ringa och främlingar därinne.
20. Och de vandrade ifrån folk till folk, ifrån ett rike bort till ett annat.
21. Han tillstadde ingen att göra dem skada, han straffade konungar för deras skull: 1 Mos. 12: 17. 20: 3, 7, 18.
22. 'Kommen icke vid mina smorda och gören ej mina profeter något ondt.'
23. Sjungen till Herrens ära, alla länder, förkunnen dagen igenom glädjebudskapet om hans frälsning. Ps. 96: 1 f.
24. Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland alla folk hans under.
25. Ty stor är Herren och högtlofvad, och fruktansvärd är han mer än alla gudar. 2 Mos. 15: 11. Ps. 86: 8.
26. Ty folkens alla gudar äro afgudar, men Herren är den som har gjort himmelen.
27. Majestät och härlighet äro inför hans ansikte, makt och fröjd i hans boning.
28. Gifven åt Herren, I folkens släkter, gifven åt Herren ära och makt;

29. gifven åt Herren hans namns ära, bären fram skänker och kommen inför hans ansikte, tillbedjen Herren i helig skrud. Ps. 29: 1 f.

30. Bäfven för hans ansikte, alla länder; se, jordkretsen står fast och vacklar icke.

31. Himmelen vare glad, och jorden fröjde sig, och bland hedningarna säge man: 'Herren är konung!' Ps. 97: 1.

32. Hafvet bruse och allt hvad däri är, marken glädje sig och allt det som är därpå; Ps. 98: 7 f.

33. ja, då juble skogens träd inför Herren, ty han kommer för att döma jorden.

34. Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen, Ps. 106: 1. 107: 1. 118: 1. 136: 1.

35. och sägen: 'Fräls oss, du vår frälsnings Gud, och församla oss och rädda oss från hedningarna, på det att vi må prisa ditt heliga namn och berömma oss af ditt lof.' Ps. 106: 47 f.

36. Lofvad vare Herren, Israels Gud, från evighet till evighet!»

Och allt folket sade: »Amen» och lofvade Herren. Ps. 41: 14. 72: 18.

37. Och han gaf där, inför Herrens förbundsark, åt Asaf och hans bröder uppdraget att beständigt göra tjänst inför arken, hvar dag med de för den dagen bestämda sysslorna.

38. Men Obed-Edom och deras bröder voro sextioåtta; och Obed-Edom, Jedituns son, och Hosa gjorde han till dörrvaktare.

39. Och prästen Sadok och hans bröder, prästerna, anställde han inför Herrens tabernakel, på offerhöjden i Gibeon, 1 Kon. 3: 4. 1 Krön. 21: 29. 2 Krön. 1: 3.

40. på det att de beständigt skulle offra åt Herren brännoffer på brännoffersaltaret, morgon och afton, och göra allt hvad som var föreskrifvet i Herrens lag, den som han hade gifvit åt Israel; 2 Mos. 29: 38 f. 4 Mos. 28: 3 f.

41. och jämte dem Heman och Jedutun och de öfriga namngifna utvalda, på det att de skulle tacka Herren, därför att hans nåd varar evinnerligen.

42. Och hos dessa, nämligen Heman och Jedutun, förvarades trumpeter och cymbaler åt dem som skulle spela, så ock andra instrumenter, som hörde till gudstjänsten. Och Jedutuns söner gjorde han till dörrvaktare.

43. Sedan gick allt folket hem, hvar och en till sitt; men David vände om för att hälsa sitt husfolk. 2 Sam. 6: 20.

17 Kapitlet.

David vill bygga ett hus åt Herren, men Herren förkunnar, att Herren i stället skall bygga ett hus åt David. Davids tacksägelse och bön.

Då nu David satt i sitt hus, sade han till profeten Natan: »Se, jag bor i ett hus af cederträ, under det att Herrens förbundsark står under ett tält.» 2 Sam. 7: 1 f.

2. Natan sade till David: »Gör allt hvad du har i sinnet; ty Gud är med dig.»

3. Men om natten kom Guds ord till Natan; han sade:

4. »Gå och säg till min tjänare David: Så säger Herren: Icke du skall bygga mig det hus, som jag skall bo i.

5. Jag har ju icke bott i något hus från den dag, då jag förde Israel hit upp, ända till denna dag, utan jag har flyttat ifrån tält till tält, från tabernakel till tabernakel.

6. Har jag då någonsin, hvarhelst jag vandrat omkring med hela Israel, till någon enda af Israels domare, som jag förordnat till herde för mitt folk, så talat och sagt: 'Hvarför hafven I icke byggt mig ett hus af cederträ?'

7. Och nu skall du säga så till min tjänare David: Så säger Herren Sebaot: Från betesmarken, där du gick efter fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle blifva en furste öfver mitt folk Israel. 1 Sam. 16: 11 f. 2 Sam. 5: 2. Ps. 78: 70 f.

8. Och jag har varit med dig på alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra dig ett namn, sådant som de störstes namn på jorden.

9. Och jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att det får bo kvar där utan att vidare blifva oroadt. Orättfärdiga människor skola icke mer föröda det, såsom fordom skedde,

10. och såsom det har varit allt ifrån den tid, då jag förordnade domare öfver mitt folk Israel; och jag skall kufva alla dina fiender. Så förkunnar jag nu för dig, att Herren skall bygga ett hus åt dig.

11. Ty det skall ske, att när din tid är ute och du går till dina fäder, skall jag efter dig upphöja din säd, en af dina söner; och jag skall befästa hans konungamakt.

12. Han skall bygga ett hus åt mig,

och jag skall befästa hans tron för evig tid. 1 Kon. 5: 5. 6: 1. 1 Krön. 28: 6 f. Ps. 89: 4 f. 132: 13.

13. Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son; och min nåd skall jag icke låta vika ifrån honom, såsom jag lät den vika ifrån den som var före dig. Ps. 89: 27. Hebr. 1: 5.

14. Och jag skall hålla honom vid makt i mitt hus och i mitt rike för evig tid, och hans tron skall vara befäst för evig tid.» Luk. 1: 32 f.

15. Alldeles i överensstämmelse med dessa ord och med denna syn talade nu Natan till David.

16. Då gick konung David in och satte sig ned inför Herrens ansikte och sade: »Hvem är jag, Herre Gud, och hvad är mitt hus, att du har låtit mig komma härtill?

17. Och detta har likväl synts dig vara för litet, o Gud; du har talat angående din tjänares hus om det som ligger långt fram i tiden. Ja, du har sett till mig på människosätt, för att upphöja mig, Herre Gud.

18. Hvad skall nu David vidare säga till dig om den ära du bevisat din tjänare? Du känner ju din tjänare.

19. Herre, för din tjänares skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och förkunnat alla dessa stora ting.

20. Herre, ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig, efter allt hvad vi hafva hört med våra öron.

5 Mos. 3: 24. 4: 32 f. 1 Kon. 8: 23. Ps. 86: 8. Jes. 37: 16. Dan. 3: 29. Hos. 13: 4.

21. Och hvar finnes på jorden något enda folk, som är likt ditt folk Israel, hvilket Gud själf har gått åstad att förlossa åt sig till ett folk — för att så göra dig ett stort och fruktansvärdt namn, i det att du förjagade hedningarna för ditt folk, som du hade förlossat ifrån Egypten? 5 Mos. 4: 7 f.

22. Och du har gjort ditt folk Israel till ett folk åt dig för evig tid, och du, Herre, har blifvit deras Gud.

23. Så må nu, Herre, hvad du har talat om din tjänare och om hans hus blifva fast för evig tid; gör såsom du har talat.

24. Då skall ditt namn anses fast och blifva stort till evig tid, så att man skall säga: 'Herren Sebaot, Israels Gud, är Gud öfver Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig.

25. Ty du, min Gud, har uppenbarat för din tjänare, att du skall bygga honom ett hus; därför har din tjänare dristat att bedja inför dig.

26. Och nu, Herre, du är Gud; och då du har lofvat din tjänare detta goda,

27. så må du nu ock värdigas välsigna din tjänares hus, att det må förblifva evinnerligen inför dig. Ty hvad du, Herre, välsignar, det är välsignadt evinnerligen.»

18 Kapitlet.

Davids segrar och byte. Hans inre styrelse och hans ämbetsmän.

En tid härefter slog David filistéerna och kufvade dem. Därvid tog han Gat med underlydande orter ur filistéernas hand. 2 Sam. 8: 1 f.

2. Han slog ock moabiterna. Så blefvo moabiterna Davids tjänare och förde till honom skänker. 4 Mos. 24: 17.

3. Likaledes slog David Hadareser, konungen i Soba, vid Hamat, då denne hade dragit åstad för att befästa sitt välde vid floden Frat.

4. Och David tog ifrån honom ett tusen vagnar och tog till fånga af hans folk sju tusen ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David lät afskära fotsenorna på alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar, som han skonade. Jos. 11: 6, 9.

5. Och när araméerna från Damaskus kommo för att hjälpa Hadareser, konungen i Soba, slog David tjugutvå tusen man af dem.

6. Och David insatte fogdar bland araméerna i Damaskus; och araméerna blefvo Davids tjänare och förde till honom skänker. Så gaf Herren David seger, hvarhelst denne drog fram.

7. Och David tog de gyllene sköldar, som Hadaresers tjänare hade burit, och förde dem till Jerusalem.

8. Och från Hadaresers städer Tibhat och Kun tog David koppar i stor myckenhet; däraf gjorde sedan Salomo kopparhafvet, pelarna och kopparkärlen. 1 Kon. 7: 15, 23, 45.

9. Då nu Tou, konungen i Hamat, hörde, att David hade slagit Hadaresers, konungens i Soba, hela här,

10. sände han sin son Hadoram till konung David för att hälsa honom och lyckönska honom, därför att han hade gifvit sig i strid med Hadareser och slagit honom; ty Hadareser hade ständigt fört krig mot Tou. Han sände ock alla slags kärl af guld, silfver och koppar.

11. Också dessa helgade konung David åt Herren, likasom han hade gjort med det silfver och guld han hemfört

från alla andra folk: från edoméerna, moabiterna, Ammons barn, filistéerna och amalekiterna.

12. Och sedan Absai, Serujas son, hade slagit edoméerna i Saltdalen, aderton tusen man, . . . Ps. 60: 2.

13. insatte han fogdar i Edom; och alla edoméer blefvo Davids tjänare. Så gaf Herren David seger, hvarhelst denne drog fram. . . 4 Mos. 24: 18. 2 Kon. 8: 20 f.

14. David regerade nu öfver hela Israel; och han skipade lag och rätt åt allt sitt folk.

15. Joab, Serujas son, hade befälet öfver krigshären, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. . . . 2 Sam. 20: 23 f.

16. Sadok, Ahitubs son, och Abimelek, Ebjatars son, voro präster, och Sausa var sekreterare.

17. Benaja, Jojadas son, hade befälet öfver kereléerna och peletéerna; men Davids söner voro de förnämste vid konungens sida. . . . 1 Kon. 1: 38.

19 Kapitlet.

Ammons barn vanära Davids sändebud. David slår dem och deras bundsförvanter araméerna.

Och det begaf sig härefter, att Nahas, Ammons barns konung, dog, och hans son blef konung efter honom. . . . 2 Sam. 10: 1 f.

2. Då sade David: »Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap, eftersom hans fader bevisade mig vänskap.» Och David skickade sändebud för att trösta honom i hans sorg efter fadern. Så kommo då Davids tjänare till Ammons barns land, till Hanun, för att trösta honom.

3. Då sade Ammons barns furstar till Hanun: »Menar du, att David därmed att han sänder tröstare till dig vill visa dig, att han ärar din fader? Nej, för att undersöka och fördärfva och bespeja landet hafva hans tjänare kommit till dig.»

4. Då tog Hanun Davids tjänare och lät raka dem och skära af deras kläder midt på, ända uppe vid sätet, och lät dem så gå.

5. Och man gick och berättade för David hvad som hade händt männen; då sände han bud emot dem, ty männen voro ju mycket vanärade. Och konungen lät säga: »Stannen i Jeriko, till dess edert skägg hinner växa ut, och kommen så tillbaka.»

6. Då nu Ammons barn märkte, att de hade gjort sig förhatliga för David, sände Hanun och Ammons barn ett tusen talenter silfver för att leja sig vagnar och ryttare från Aram-Naharaim, från Aram-Maaka och från Soba.

7. De lejde sig trettiotvå tusen vagnar samt hjälp af konungen i Maaka med hans folk; dessa kommo och lägrade sig framför Medeba. Ammons barn församlade sig ock från sina städer och kommo för att strida.

8. När David hörde detta, sände han åstad Joab med hela hären, de tappraste krigarna.

9. Och Ammons barn drogo ut och uppställde sig till strid vid ingången till staden; men de konungar, som hade kommit dit, uppställde sig för sig själfva på fältet.

10. Då nu Joab såg, att han hade fiender både framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval ur allt Israels utvalda manskap och uppställde sig så mot araméerna.

11. Men det öfriga folket öfverlämnade han åt sin broder Absai, och dessa fingo uppställa sig mot Ammons barn.

12. Och han sade: »Om araméerna blifva mig öfvermäktiga, så skall du komma mig till hjälp; och om Ammons barn blifva dig öfvermäktiga, så vill jag hjälpa dig.

13. Var nu vid godt mod; ja, låtom oss visa mod i striden för vårt folk och för vår Guds städer. Sedan må Herren göra hvad honom täckes.»

14. Därpå ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot araméerna, och de flydde för honom.

15. Men när Ammons barn sågo, att araméerna flydde, flydde också de för hans broder Absai och begåfvo sig in i staden. Då begaf sig Joab till Jerusalem.

16. När nu araméerna sågo, att de hade blifvit slagna af Israel, sände de bud, att de araméer, som bodde på andra sidan floden, skulle rycka ut, anförda af Sofak, Hadaresers härhöfvitsman.

17. När detta blef berättadt för David, församlade han hela Israel och gick öfver Jordan, och då han kom fram till dem, uppställde han sig i slagordning mot dem; och när David hade uppställt sig till strid mot araméerna, gåfvo dessa sig i strid med honom.

18. Men araméerna flydde undan för Israel, och David dräpte af araméerna manskapet på sju tusen vagnar, så ock fyrtio tusen man fotfolk; härhöfvitsmannen Sofak dödade han ock.

19. Då alltså Hadaresers tjänare sågo, att de hade blifvit slagna af israeliterna, ingingo de fred med David och blefvo hans tjänare. Nu ville araméerna icke vidare hjälpa Ammons barn.

20 Kapitlet.

Rabbas belägring och eröfring. Strider med filistéerna.

Följande år vid den tid, då konungarna plägade draga ut i fält, tågade Joab ut med krigshären och härjade Ammons barns land och kom så och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem. Och Joab intog Rabba och förstörde det. 2 Sam. 11: 1. 12: 26 f.

2. Och David tog deras konungs krona från hans hufvud; den befanns väga en talent guld och var prydd med en dyrbar sten. Den sattes nu på Davids hufvud. Och han förde ut byte från staden i stor myckenhet.

3. Och folket därinne förde han ut och söndersargade dem med sågar och tröskvagnar af järn och med bilor. Så gjorde David mot Ammons barns alla städer. Sedan vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

4. Därefter uppstod en strid med filistéerna vid Geser; husatiten Sibbekai slog då Sippai, en af rafaéernas afkomlingar; så blefvo de kufvade.

2 Sam. 21: 18. 1 Krön. 11: 29. 27: 11.

5. Åter stod en strid med filistéerna; Elhanan, Jairs son, slog då Lami, gatiten Goljats broder, som hade ett spjut, hvars skaft liknade en väfbom.

1 Sam. 17: 7. 2 Sam. 21: 19.

6. Åter stod en strid vid Gat. Där var en reslig man, som hade sex fingrar och sex tår, tillsammans tjugufyra; han var ock en afkomling af rafaéerna.

2 Sam. 21: 20 f.

7. Denne försmädade Israel; då blef han slagen af Jonatan, son till Simea, Davids broder.

8. Dessa voro afkomlingar af rafaéerna i Gat; och de föllo för Davids och hans tjänares hand. 2 Sam. 21: 22.

21 Kapitlet.

Folkräkning. Pest. Altaret på Ornans loge.

Men Satan trädde upp mot Israel och uppeggade David till att räkna Israel. 2 Sam. 24: 1 f.

2. Då sade David till Joab och till folkets andra höfvitsmän: »Gån åstad och räknen Israel, från Beer-Seba ända till Dan, och gifven mig besked därom, så att jag får veta, huru många de äro.»

3. Joab svarade: »Må Herren än vidare föröka sitt folk hundrafaldt. Äro de då icke, min herre konung, allesammans min herres tjänare? Hvarför begär då min herre sådant? Hvarför skulle man genom sådant draga skuld öfver Israel?»

4. Likväl blef konungens befallning gällande, trots Joab. Alltså drog Joab ut och för omkring i hela Israel och kom så hem igen till Jerusalem.

5. Och Joab uppgaf för David, hvilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel funnos tillsammans elfva hundra tusen svärdbeväpnade män, och i Juda funnos fyra hundra sjuttio tusen svärdbeväpnade män.

6. Men Levi och Benjamin hade han icke räknat jämte de andra, ty konungens befallning var en styggelse för Joab.

1 Krön. 27: 24.

7. Hvad som hade skett misshagade Gud, och han slog Israel.

8. Då sade David till Gud: »Jag har syndat storligen däri att jag har gjort detta; men tillgif nu din tjänares missgärning, ty jag har handlat mycket däraktigt.»

9. Men Herren talade till Gad, Davids siare, och sade:

10. »Gå och tala till David och säg: Så säger Herren: Tre ting lägger jag fram för dig; utväljaåt dig ett af dem, hvilket du vill att jag skall göra.»

11. Då gick Gad in till David och sade till honom: »Så säger Herren: Tag hvilketdera du vill:

12. antingen hungersnöd i tre år eller förödelse i tre månader genom dina ovänners anfall, utan att du kan undkomma dina fienders svärd, eller Herrens svärd och pest i landet under tre dagar, i det att Herrens ängel sprider fördärf inom hela Israels område. Eftersinna nu, hvilket svar jag skall gifva honom som har sändt mig.»

13. David svarade Gad: »Jag är i stor vånda. Men låt mig då falla i Herrens hand, ty hans barmhärtighet är mycket stor; i människohand vill jag icke falla.»

14. Så lät då Herren pest komma i Israel, så att sjuttio tusen män af Israel föllo.

15. Och Gud sände en ängel mot Jerusalem till att fördärfva det. Men när denne höll på att fördärfva, såg Herren därtill och ångrade det onda, så att han sade till ängeln, fördärfvaren: »Det är nog; drag nu din hand till-

baka.» Och Herrens ängel stod då vid jebuséen Ornans loge.

16. När nu David lyfte upp sina ögon och fick se Herrens ängel stående mellan jorden och himmelen med ett blottadt svärd i sin hand, uträckt över Jerusalem, så föllo han och de äldste, höljda i sorgdräkt, ned på sina ansikten.

17. Och David sade till Gud: »Det var ju jag som befallde, att folket skulle räknas. Det är då jag som har syndat och gjort hvad ondt är; men dessa, min hjord, hvad hafva de gjort? Herre, min Gud, må din hand vända sig mot mig och min faders hus, men icke mot ditt folk, så att det blifver hemsökt.»

18. Men Herrens ängel befallde Gad att säga till David, att David skulle gå åstad och resa upp ett altare åt Herren på jebuséen Ornans loge.

19. Och David gick åstad på grund af det ord, som Gad hade talat i Herrens namn.

20. Då nu Ornan vände sig om, fick han se ängeln; och hans fyra söner, som voro med honom, gömde sig. Men Ornan höll på att tröska hvete.

21. Och David kom till Ornan; när då Ornan såg upp och fick se David, gick han fram ifrån logen och föll ned till jorden på sitt ansikte för David.

22. Och David sade till Ornan: »Gif mig den plats, där logen är, så att jag där kan bygga ett altare åt Herren. Gif mig den för full betalning, att hemsökelsen må upphöra bland folket.»

23. Då sade Ornan till David: »Tag den, och göre så min herre konungen hvad honom täckes. Se, här gifver jag dig fäkreaturen till brännoffer och tröskvagnen till ved och hvetet till spisoffer; alltsammans gifver jag.»

24. Men konung David svarade Ornan: »Nej, jag vill köpa det för full betalning; ty jag vill icke taga åt Herren det som är ditt och offra brännoffer, som jag har fått för intet.»

25. Så gaf då David åt Ornan för platsen sex hundra siklar guld i full vikt.

26. Och David byggde där ett altare åt Herren och offrade brännoffer och tackoffer. Och han ropade till Herren; och han svarade honom med eld från himmelen på brännoffersaltaret.

3 Mos. 9: 24. 1 Kon. 18: 38.

27. Och på Herrens befallning stack ängeln sitt svärd tillbaka i skidan.

28. Då, när David förnam, att Herren hade bönhört honom på jebuséen Ornans loge, offrade han där.

29. Men Herrens tabernakel, som Mose hade låtit göra i öknen, och brännoffersaltaret stodo den tiden på offerhöjden i Gibeon. 1 Krön. 16: 39.

30. Dock vågade icke David gå dit för att söka Gud; så förskräckt var han för Herrens ängels svärd.

22 Kapitlet.

Davids förberedelser till tempelbyggnaden.

Och David sade: »Här skall Herren Guds hus stå, och här altaret för Israels brännoffer.»

2. Och David befallde, att man skulle hopsamla de främlingar, som funnos i Israels land; och han anställde handtverkare, som skulle uthugga stenar till byggandet af Guds hus. 2 Krön. 2: 17 f.

3. Och David skaffade järn i myckenhet till spikar på dörrarna i portarna och till krampor, så ock koppar i sådan myckenhet, att den icke kunde vägas,

4. och cederbjälkar i otalig mängd, ty sidonierna och tyrierna förde cederträ i myckenhet till David.

5. David tänkte nämligen: »Min son Salomo är ung och späd, men huset, som skall byggas åt Herren, måste göras öfvermåttan stort, så att det blifver namnkunnigt och prisadt i alla länder; jag vill därför skaffa honom förråd.» Så skaffade David förråd i myckenhet före sin död. 1 Krön. 29: 1.

6. Och han kallade till sig sin son Salomo och bjöd honom att bygga ett hus åt Herren, Israels Gud.

7. Och David sade till sin son Salomo: »Jag hade själf i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn. 2 Sam. 7: 2 f. 1 Krön. 17: 1 f.

8. Men Herrens ord kom till mig; han sade: 'Du har utgjutit blod i myckenhet och fört stora krig; du skall icke bygga ett hus åt mitt namn, eftersom du har utgjutit så mycket blod på jorden i min åsyn. 1 Kon. 5: 3. 1 Krön. 28: 3.

9. Se, dig skall födas en son; han skall blifva en fridsäll man, och jag skall låta honom få fred med alla sina fiender rundt omkring; ty Salomo* skall han heta, och frid** och stillhet skall jag låta hvila öfver Israel i hans dagar.

10. Han skall bygga ett hus åt mitt namn; han skall vara min son, och jag

* Hebr. Schelomó. — ** Hebr. schalóm.

skall vara hans fader. Och jag skall befästa hans konungatron över Israel för evig tid.' 2 Sam. 7: 13 f. 1 Kon. 5: 5. 1 Krön. 17: 11 f. Ps. 89: 37. Hebr. 1: 5.

11. Så vare nu Herren med dig, min son; må du blifva lyckosam och få bygga Herrens, din Guds, hus, såsom han har lofvat om dig.

12. Må Herren allenast gifva dig klokhet och förstånd, när han sätter dig till härskare öfver Israel, och förhjälpa dig till att hålla Herrens, din Guds, lag.

13. Då skall du blifva lyckosam, om du håller och gör efter de stadgar och rätter, som Herren har bjudit Mose att lära Israel. Var frimodig och oförfärad; frukta icke och var icke försagd. 5 Mos. 31: 7 f. Jos. 1: 7. 1 Kon. 2: 2 f. 1 Krön. 28: 20.

14. Och se, trots mitt betryck har jag nu skaffat till Herrens hus ett hundra tusen talenter guld och tusen gånger tusen talenter silfver, därtill af koppar och järn mera än som kan vägas, ty så mycket är det; trävirke och sten har jag ock skaffat, och mera må du själf anskaffa. 1 Krön. 29: 2.

15. Arbetare har du ock i myckenhet, handtverkare, stenhuggare och timmermän, och därtill allahanda folk, som är kunnigt i allt slags annat arbete.

16. På guldet, silfret, kopparen och järnet kan ingen räkning hållas. Upp då och gå till verket; och vare Herren med dig!»

17. Därefter bjöd David alla Israels furstar att hjälpa hans son Salomo, sägande:

18. »Herren, eder Gud, är ju med eder och har låtit eder få ro på alla sidor; ty han har gifvit landets förra inbyggare i min hand, och landet har blifvit Herren och hans folk underdånigt. 1 Krön. 23: 25.

19. Så vänden nu edert hjärta och eder själ till att söka Herren, eder Gud; och stån upp och bygg Herren Guds helgedom, att man må föra Herrens förbundsark och hvad annat som hör till Guds helgedom in i det hus, som skall byggas åt Herrens namn.»

23 Kapitlet.

Leviternas antal, indelning och ämbetsgöromål.

Och då David blef gammal och lefnadsmätt, gjorde han sin son Salomo till konung öfver Israel. 1 Kon. 1: 18, 33 f.

2. Och han församlade alla Israels furstar, så ock prästerna och leviterna.

3. Och leviterna blefvo räknade, de nämligen som voro trettio år gamla eller därutöfver; och deras antal, antalet af alla personer af mankön, utgjorde trettioåtta tusen.

4. »Af dessa», sade han, »skola tjugufyra tusen förestå sysslorna vid Herrens hus och sex tusen vara tillsyningsmän och domare; 5 Mos. 16: 18.

5. fyra tusen skola vara dörrvaktare, och fyra tusen skola lofsjunga Herren till de instrumenter, som jag har låtit göra för lofsången.» 2 Krön. 29: 25.

6. Och David delade dem i afdelningar efter Levis söner, Gerson, Kehat och Merari. 1 Mos. 46: 11. 1 Krön. 6: 1.

7. Till gersoniterna hörde Laedan och Simei. 2 Mos. 6: 17. 4 Mos. 3: 18. 1 Krön. 6: 16 f.

8. Laedans söner voro Jehiel, hufvudmannen, Setam och Joel, tillsammans tre.

9. Simeis söner voro Selomot, Hasiel och Haran, tillsammans tre. Dessa voro hufvudmän för Laedans familjer.

10. Och Simeis söner voro Jahat, Sina, Jeus och Beria. Dessa voro Simeis söner, tillsammans fyra.

11. Jahat var hufvudmannen, och Sisa var den andre. Men Jeus och Beria hade icke många barn; därför fingo de utgöra allenast en familj, en ordning.

12. Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel, tillsammans fyra. 2 Mos. 6: 18.

13. Amrams söner voro Aron och Mose. Och Aron blef jämte sina söner för evärdlig tid afskild till att helgas såsom höghelig, till att för evärdlig tid antända rökelse inför Herren och göra tjänst inför honom och välsigna i hans namn. 2 Mos. 6: 20. 28: 1. 4 Mos. 6: 23 f. 5 Mos. 10: 8. 21: 5. Hebr. 5: 4.

14. Men gudsmannen Moses söner räknades till Levi stam.

15. Moses söner voro Gersom och Eliezer. 2 Mos. 2: 22. 18: 3 f.

16. Gersoms söner voro Sebuel, hufvudmannen.

17. Och Eliezers söner voro Rehabja, hufvudmannen. Eliezer hade inga andra söner; men Rehabjas söner voro öfvermåttan talrika.

18. Jishars söner voro Selomit, hufvudmannen.

19. Hebrons söner voro Jeria, hufvudmannen, Amarja, den andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde. 1 Krön. 24: 23.

20. Ussiels söner voro Mika, hufvudmannen, och Jissia, den andre.

21. Meraris söner voro Maheli och Musi. Mahelis söner voro Eleasar och Kis.

22. Då Eleasar dog, lämnade han inga söner efter sig, utan allenast döttrar; men Kis' söner, deras fränder, togo dessa till hustrur. 1 Krön. 24: 28.

23. Musis söner voro Maheli, Eder och Jeremot, tillsammans tre.
1 Krön. 24: 30.

24. Dessa voro Levi barn, efter deras familjer, hufvudmännen för familjerna, så många af dem som inmönstrades, hvart namn räknadt särskildt, hvar person för sig, de som kunde förrätta sysslor vid tjänstgöringen i Herrens hus, nämligen de som voro tjugu år gamla eller därutöfver.

25. Ty David sade: »Herren, Israels Gud, har låtit sitt folk komma till ro, och han har nu sin boning i Jerusalem till evig tid; 1 Krön. 22: 18.

26. därför behöfva icke heller leviterna mer bära tabernaklet och alla redskap till tjänstgöringen därvid.»

27. Ty enligt berättelsen om Davids sista tid räknades af Levi barn de som voro tjugu år gamla eller därutöfver.

28. De fingo nämligen sin plats vid Arons söners sida för tjänstgöringen i Herrens hus i hvad som rörde förgårdarna och kamrarna och reningen af allt heligt och sysslorna vid tjänstgöringen i Guds hus,

29. både med skådebröden och det fina mjölet till spisoffret och med de osyrade tunnkakorna och med plåtarna och med det hopknådade mjölet och med allt mått och mål,

30. och för att hvar morgon göra tjänst med att tacka och lofva Herren, och likaledes hvar afton,

31. och för att offra alla brännoffer åt Herren på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna, till bestämdt antal och såsom det var föreskrifvet för dem, beständigt, inför Herrens ansikte.

32. De skulle iakttaga hvad som var att iakttaga vid uppenbarelsetältet och vid det heliga, hvad Arons söner, deras bröder, hade att iakttaga vid tjänstgöringen i Herrens hus. 4 Mos. 18: 3.

24 Kapitlet.

Prästernas och leviternas afdelningar.

Och Arons söner hade följande afdelningar: Arons söner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

2. Men Nadab och Abihu dogo före sin fader; och de hade inga söner. Så blefvo allenast Eleasar och Itamar präster. 3 Mos. 10: 1 f. 4 Mos. 3: 4. 26: 61.

3. Och David jämte Sadok, af Eleasars söner, och Ahimelek, af Itamars söner, indelade dem och bestämde den ordning, i hvilken de skulle göra tjänst.
2 Krön. 8: 14.

4. Då nu Eleasars söner befunnos hafva flera hufvudmän än Itamars söner, indelade man dem så, att Eleasars söner fingo sexton hufvudmän för sina familjer och Itamars söner åtta hufvudmän för sina familjer.

5. Man indelade dem genom lottkastning, de förra såväl som de senare, ty helgedomens furstar och Guds furstar togos både af Eleasars söner och af Itamars söner.

6. Och Semaja, Netanels son, sekreteraren af Levi stam, upptecknade dem i närvaro af konungen, furstarna och prästen Sadok samt Ahimelek, Ebjatars son, och i närvaro af hufvudmännen för prästernas och leviternas familjer. Lotterna drogos skiftevis för Eleasars och för Itamars familjer.

7. Den första lotten föll ut för Jojarib, den andra för Jedaja,

8. den tredje för Harim, den fjärde för Seorim,

9. den femte för Malkia, den sjätte för Mijamin,

10. den sjunde för Hackos, den åttonde för Abia, Luk. 1: 5.

11. den nionde för Jesua, den tionde för Sekanja,

12. den elfte för Eljasib, den tolfte för Jakim,

13. den trettonde för Huppa, den fjortonde för Jesebab,

14. den femtonde för Bilga, den sextonde för Immer,

15. den sjuttonde för Hesir, den adertonde för Happisses,

16. den nittonde för Petaja, den tjuguonde för Jeheskel,

17. den tjuguförsta för Jakin, den tjuguandra för Gamul,

18. den tjugutredje för Delaja, den tjugufjärde för Maasja.

19. Detta blef den ordning, i hvilken de skulle göra tjänst, när de skulle gå in i Herrens hus, såsom det var föreskrifvet för dem genom deras fader Aron, i enlighet med hvad Herren, Israels Gud, hade bjudit honom.

20. Hvad angår de öfriga Levi barn, så hörde till Amrams barn Subael, till Subaels barn Jedeja,

21. till Rehabja, det är till Rehabjas barn, hufvudmannen Jissia,

22. till jishariterna Selomot, till Selomots barn Jahat.
23. Och benajiter voro Jeria, Amarja, den andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde. 1 Krön. 23: 19 f.
24. Ussiels barn voro Mika; till Mikas barn hörde Samor.
25. Mikas broder var Jissia; till Jissias barn hörde Sakarja.
26. Meraris barn voro Maheli och Musi, Jaasia-Benos söner.
27. Meraris barn voro dessa af Jaasia-Beno, och vidare Soham, Sackur och Ibri.
28. Mahelis son var Eleasar, men denne hade inga söner.
29. Till Kis, det är Kis' barn, hörde Jerameel.
30. Men Musis barn voro Maheli, Eder och Jerimot. Dessa voro leviternas barn efter deras familjer.
31. Också dessa kastade lott likasåväl som deras bröder, Arons söner, i närvaro af konung David, Sadok, Ahimelek och hufvudmännen för prästernas och leviternas familjer, hufvudmännen för familjerna likasåväl som deras yngsta bröder. 1 Krön. 23: 6. 26: 13.

25 Kapitlet.

Tempelsångarnas afdelningar.

Och David jämte härhöfvitsmännen afskilde till tjänstgöring Asafs, Hemans och Jedutuns söner, som hade profetisk anda till att spela på harpor, psaltare och cymbaler; och detta är förteckningen på dem, på de män, som fingo denna tjänstgöring till åliggande.
2. Af Asafs söner: Sackur, Josef, Netanja och Asarela, Asafs söner, under ledning af Asaf, som hade profetisk anda till att spela, under konungens ledning.
3. Af Jedutun: Jedutuns söner Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja och Mattitja, tillsammans sex, med harpor, under ledning af sin fader Jedutun, som hade profetisk anda till att spela tack- och lofsånger till Herren.
4. Af Heman: Hemans söner Buckia, Mattanja, Ussiel, Sebuel och Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti och Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot.
5. Alla dessa voro söner till Heman, som var konungens siare, enligt det löfte Gud gifvit, att han ville upphöja hans horn; därför gaf Gud Heman fjorton söner och tre döttrar.
6. Alla dessa stodo hvar och en under sin faders ledning, då de utförde sången i Herrens hus till cymbaler, psaltare och harpor och så gjorde tjänst i Guds hus; de stodo under konungens, Asafs, Jedutuns och Hemans ledning.
7. Och antalet af dem jämte deras bröder, af dem som blifvit undervisade i sången till Herrens ära, alla de däri kunniga, utgjorde två hundra åttioåtta.
8. Och de kastade lott om tjänstgöringen, alla, den minste likasåväl som den störste, den kunnige jämte lärjungen. 1 Krön. 24: 31.
9. Den första lotten kom ut för Asaf och föll på Josef; den andre blef Gedalja, han själf med sina bröder och söner, tillsammans tolf;
10. den tredje blef Sackur, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
11. den fjärde lotten kom ut för Jisri, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
12. den femte blef Netanja, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
13. den sjätte blef Buckia, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
14. den sjunde blef Jesarela, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
15. den åttonde blef Jesaja, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
16. den nionde blef Mattanja, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
17. den tionde blef Simei, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
18. den elfte blef Asarel, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
19. den tolfte lotten kom ut för Hasabja, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
20. den trettonde blef Subael, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
21. den fjortonde blef Mattitja, med sina söner och bröder, tillsammans tolf;
22. den femtonde lotten kom ut för Jeremot, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
23. den sextonde för Hananja, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
24. den sjuttonde för Josbekasa, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
25. den adertonde för Hanani, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
26. den nittonde för Malloti, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
27. den tjugonde för Elijata, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;

28. den tjuguförsta för Hotir, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
29. den tjuguandra för Giddalti, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
30. den tjugutredje för Mahasios, med hans söner och bröder, tillsammans tolf;
31. den tjugufjärde för Romamti-Eser, med hans söner och bröder, tillsammans tolf.

26 Kapitlet.

Dörrvaktarnas afdelningar. Tillsyningsmännen öfver tempelskatterna. Innehafvarna af de världsliga sysslorna.

Hvad angår dörrvaktarnas afdelningar, så hörde till koraiterna Meselemja, Kores son, af Asafs barn.
2. Och Meselemja hade söner: Sakarja var den förstfödde, Jediael den andre, Sebadja den tredje, Jatniel den fjärde,
3. Elam den femte, Johanan den sjätte, Eljoenai den sjunde.
4. Och Obed-Edom hade söner: Semaja var den förstfödde, Josabad den andre, Joa den tredje, Sakar den fjärde, Netanel dem femte,
5. Ammiel den sjätte, Isaskar den sjunde, Peulletai den åttonde; ty Gud hade välsignat honom.
6. Åt hans son Semaja föddes ock söner, som blefvo de rådande i sin familj, ty de voro dugande män.
7. Semajas söner voro Otni, Refael och Obed, Elsabad och hans bröder, dugliga män, Elihu och Semakja.
8. Alla dessa voro Obed-Edoms afkomlingar, de själfva och deras söner och bröder, dugliga och kraftfulla män i tjänsten, tillsammans sextiotvå afkomlingar af Obed-Edom.
9. Meselemja hade ock söner och bröder, dugliga män, tillsammans aderton.
10. Och Hosa, af Meraris barn, hade söner: Simri var hufvudmannen, ty visserligen var han icke förstfödd, men hans fader insatte honom till hufvudman;
11. Hilkia var den andre, Tebalja den tredje, Sakarja den fjärde. Hosas söner och bröder voro tillsammans tretton.
12. Dessa afdelningar af dörrvaktarna, nämligen dessa deras hufvudmän, fingo nu, likasåväl som deras bröder, sina åligganden för att göra tjänst i Herrens hus.
13. Och om hvar port kastade de lott, den minste såväl som den störste, efter sina familjer. 1 Krön. 24: 31. 25: 8.
14. Den lott, som angaf öster, föll då på Selemja; och för hans son Sakarja, en man som gaf förståndiga råd, kastade man lott, och för honom kom ut den lott, som angaf norr;
15. för Obed-Edom den lott, som angaf söder, under det att hans söner fingo på sin del förrådshuset;
16. för Suppim och för Hosa den lott, som angaf platsen västerut, vid Salleketporten, där vägen höjer sig uppåt, det ena vaktstället invid det andra.
17. Österut voro sex leviter, norrut fyra för hvar dag, söderut fyra för hvar dag, och vid förrådshuset två i sänder;
18. vid Parbar västerut voro fyra vid vägen och två vid själfva Parbar.
2 Kon. 23: 11.
19. Dessa voro dörrvaktarnas afdelningar, af koraiternas barn och af Meraris barn.
20. Och af leviterna hade Ahia uppsikten öfver Guds hus' skatter och vården om de förråd, som utgjordes af det som blifvit helgadt åt Herren.
21. Laedans barn, nämligen gersoniternas barn af Laedans släkt, hufvudmännen för gersoniten Laedans familj, jehieliterna, 1 Krön. 23: 7 f.
22. det är jehieliternas barn, Setam och hans broder Joel, hade uppsikten öfver skatterna i Herrens hus.
23. Hvad angår amramiterna, jishariterna, hebroniterna och ossieliterna,
24. så var Sebuel, son till Gersom, son till Mose, öfveruppsyningsman öfver skatterna. 1 Krön. 23: 16 f.
25. Och hans bröder af Eliesers släkt voro dennes son Rehabja, dennes son Jesaja, dennes son Joram, dennes son Sikri och dennes son Selomot.
1 Krön. 24: 21.
26. Denne Selomot och hans bröder hade uppsikten öfver alla förråd, som utgjordes af det som hade blifvit helgadt åt Herren af konung David, så ock af hufvudmännen för familjerna, äfvensom af öfver- och underhöfvitsmännen och af härhöfvitsmännen.
27. Från krigen och af bytet hade de helgat detta för att hålla Herrens hus vid makt; 4 Mos. 31: 25 f.
28. likaledes allt hvad siaren Samuel och Saul, Kis' son, och Abner, Ners son, och Joab, Serujas son, hade helgat — korteligen, hvar och en som helgade något, lämnade det under Selomits och hans bröders vård. 1 Sam. 9: 9.
29. Af jishariterna togos Kenanja och hans söner till de världsliga sysslorna

i Israel, till att vara tillsyningsmän och domare.

30. Af hebroniterna togos Hasabja och hans bröder, dugliga män, ett tusen sju hundra, till ämbetsförvaltningen i Israel på andra sidan Jordan, på västra sidan, till alla slags sysslor åt Herren och till konungens tjänst.

31. För hebroniterna var Jerla hufvudman, för hebroniterna efter deras ättföljd och familjer. (I Davids fyrtionde regeringsår anställdes undersökning rörande dem; och bland dem funnos då dugande män i Jaeser i Gilead.)

32. Hans bröder, dugliga män, voro två tusen sju hundra, hufvudmän för familjer. Dem satte konung David öfver rubeniterna, gaditerna och ena hälften af Manasse stam för att ombesörja alla Guds och konungens angelägenheter.

27 Kapitlet.

De tolf härafdelningarna. Israels stamhöfdingar. Tillsyningsmännen öfver konungens skatter och jordegendom. Andra ämbetsmän.

Och detta är förteckningen på Israels barn, efter deras antal, med hufvudmännen för deras familjer och med öfver- och underhöfvitsmännen och med deras tillsyningsmän, hvilka tjänade konungen i allt som rörde krigsfolkets afdelningar, hvilka afdelningar kommo och afgingo skiftevis för hvar och en af årets alla månader, hvar afdelning tjugufyra tusen man stark.

2. Öfver den första afdelningen, den som tjänstgjorde under första månaden, hade Jasobeam, Sabdiels son, befälet. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen. 1 Krön. 11: 11.

3. Han hörde till Peres' barn och var hufvudanförare för alla härhöfvitsmän, som tjänstgjorde under första månaden.

4. Öfver den andra månadens afdelning hade ahoaiten Dodai befälet, det var hans afdelning; där var ock fursten Miklot. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

2 Sam. 23: 9 f. 1 Krön. 11: 12.

5. Den tredje härhöfvitsmannen, den som tjänstgjorde under tredje månaden, var Benaja, prästen Jojadas son, såsom hufvudanförare. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

2 Sam. 23: 20 f. 1 Krön. 11: 22 f.

6. Denne Benaja var en hjälte bland de trettio och hade befälet öfver de trettio. Och vid hans afdelning var hans son Ammisabad.

7. Den fjärde, den som tjänstgjorde under fjärde månaden, var Asael, Joabs broder, och efter honom hans son Sebadja. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

2 Sam. 2: 18 f. 23: 24 f. 1 Krön. 11: 26 f.

8. Den femte, den som tjänstgjorde under femte månaden, var höfvitsmannen Samhut, jisraiten. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

9. Den sjätte, den som tjänstgjorde under sjätte månaden, var tekoaiten Ira, Ickes' son. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

10. Den sjunde, den som tjänstgjorde under sjunde månaden, var peloniten Heles, af Efraims barn. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

11. Den åttonde, den som tjänstgjorde under åttonde månaden, var husatiten Sibbekai, som hörde till seraiterna. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

2 Sam. 21: 18. 1 Krön. 20: 4.

12. Den nionde, den som tjänstgjorde under nionde månaden, var anatotiten Abieser, som hörde till benjaminiterna. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

13. Den tionde, den som tjänstgjorde under tionde månaden, var netofatiten Maharai, som hörde till seraiterna. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

14. Den elfte, den som tjänstgjorde under elfte månaden, var pirgatoniten Benaja, af Efraims barn. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

15. Den tolfte, den som tjänstgjorde under tolfte månaden, var netofatiten Heldai, som hörde till Otniels släkt. Och i hans afdelning voro tjugufyra tusen.

16. Och Israels stamhöfdingar voro dessa: furste för rubeniterna var Elieser, Sikris son; för simeoniterna Sefatja, Maakas son;

17. för Levi Hasabja, Kemuels son; för Arons släkt Sadok;

18. för Juda Elihu, en af Davids bröder; för Isaskar Omri, Mikaels son;

19. för Sebulon Jismaja, Obadjas son; för Naftali Jerimot, Asriels son;

20. för Efraims barn Hosea, Asasjas son; för ena hälften af Manasse stam Joel, Pedajas son;

21. för andra hälften af Manasse, den i Gilead, Jiddo, Sakarjas son; för Benjamin Jaasiel, Abners son;

22. för Dan Asarel, Jerohams son. Dessa voro Israels stamhöfdingar.

23. Men David upptog icke i förteckningen dem som voro under tjugu år, ty Herren hade sagt, att han ville föröka Israel såsom stjärnorna på himmelen.

1 Mos. 15: 5. 22: 17. 26: 4. 4 Mos. 1: 2 f.

24. Joab, Serujas son, begynte räkningen, men fullbordade den icke, ty genom den kom förtörnelse över Israel; och antalet togs icke upp i någon förteckning i konung Davids krönika.

2 Sam. 24: 13 f. 1 Krön. 21: 4 f.

25. Uppsikten över konungens skatter hade Asmavet, Adiels son; över förråden på fälten, i städerna och byarna och fästningstornen Jonatan, Ussias son;

26. över dem som arbetade på fältet med jordbruket Esri, Kelubs son;

27. över vingårdarna ramatiten Simei; över de vinförråd, som man samlat i vingårdarna, sifmiten Sabdi;

28. över olivplanteringarna och fikonträden i Låglandet gaderiten Baal-Hanan; över oljeförråden Joas;

29. över de fäkreatur, som betade i Saron, saroniten Sitrai, och över fäkreaturen i dalarna Safat, Adlais son;

30. över kamelerna ismaeliten Obil; över åsninnorna meronotiten Jedeja;

31. över småboskapen hagariten Jasis. Alla dessa voro uppsyningsmän över konung Davids ägodelar.

32. Men Jonatan, Davids farbroder, var rådgifvare; han var en förståndig och lärd man. Jehiel, Hakmonis son, var anställd hos konungens söner.

33. Ahitofel var konungens rådgifvare, och arkiten Husai var konungens vän. 2 Sam. 15: 12, 37.

34. Efter Ahitofel kom Jojada, Benajas son, och Ebjatar. Och Joab var konungens härhöfvitsman.

2 Sam. 8: 16 f. 1 Krön. 18: 15 f.

28 Kapitlet.

David framställer Salomo för folket och gifver honom mönsterbilder och beskrifningar för tempelbyggnadens utförande.

Och David församlade till Jerusalem alla Israels höfdingar, stamhöfdingarna och härafdelningarnas höfvitsmän, dem som voro i konungens tjänst, och öfver- och underhöfvitsmännen och uppsyningsmännen öfver alla konungens och hans söners ägodelar och boskap, så ock hofmännen och hjältarna och alla tappra stridsmän.

2. Och konung David stod upp från sin plats och sade: »Hören mig, mina bröder och mitt folk. Jag hade själf i sinnet att bygga ett hus till hvilostad för Herrens förbundsark och för vår Guds fotapall, och jag hade skaffat förråd till att bygga. 2 Sam. 7: 2 f.

1 Kon. 8: 17 f. 1 Krön. 17: 1 f. 22: 7 f.

3. Men Gud sade till mig: 'Du skall icke bygga ett hus åt mitt namn, ty du är en krigsman och har utgjutit blod.' 1 Kon. 5: 3.

4. Dock utvalde Herren, Israels Gud, mig ur hela min faders hus till att vara konung öfver Israel evärdligen. Ty Juda utvalde han till furste, och i Juda hus min faders hus, och bland min faders söner hade han behag till mig, så att han gjorde mig till konung öfver hela Israel. 1 Mos. 49: 8 f.

1 Sam. 16: 1, 12 f. 1 Krön. 5: 2.

5. Och bland alla mina söner — ty Herren har gifvit mig många söner — utvalde han min son Salomo till att sitta på Herrens konungatron och härska öfver Israel. 1 Krön. 17: 11 f.

6. Och han sade till mig: 'Din son Salomo är den som skall bygga mitt hus och mina förgårdar; ty honom har jag utvalt till min son, och jag skall vara hans fader.

2 Sam. 7: 13 f. 1 Kon. 5: 5. 6: 12. Ps. 89: 4 f.

7. Och jag skall befästa hans konungamakt för evigt, om han är ståndaktig i att göra efter mina bud och rätter, såsom han nu gör.'

8. Och nu säger jag inför hela Israel, Herrens församling, och inför vår Gud, som hör det: Hållen och frågen efter alla Herrens, eder Guds, bud, på det att I mån besitta det goda landet och lämna det såsom arf åt edra barn efter eder till evärdlig tid.

9. Och du, min son Salomo, lär att känna din faders Gud och tjäna honom med hängifvet hjärta och med villig själ; ty Herren rannsakar alla hjärtan och förstår alla uppsåt och tankar. Om du söker honom, så låter han sig finnas af dig, men om du öfvergifver honom, så förkastar han dig evinnerligen.

5 Mos. 10: 17. 1 Sam. 16: 7. 2 Krön. 15: 2. Ps. 7: 10. Jes. 55: 6. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12. Upp. 2: 23.

10. Så se nu till; ty Herren har utvalt dig att bygga ett hus till helgedomen. Var frimodig och gå till verket.»

11. Och David gaf åt sin son Salomo en mönsterbild af förhuset och tempelbyggningarna och af förrådskamrarna, de öfre salarna och de inre rummen och af nådastolens boning;

12. vidare en mönsterbild af allt som han hade utlankt i sitt sinne rörande förgårdarna till Herrens hus och alla kamrarna rundt omkring för Guds hus' skatter och för de förråd, som utgjordes af det som blifvit helgadt åt Herren;

13. vidare föreskrifter rörande prästernas och leviternas afdelningar och alla sysslor, som skulle förekomma vid tjänstgöringen i Herrens hus, och rörande alla kärl, som skulle användas vid tjänstgöringen i Herrens hus,

14. och rörande guldet, med uppgift på den vikt i guld, som kom på hvart särskildt kärl till tjänstgöringen, och rörande alla kärl af silfver, med uppgift på den vikt, som kom på hvart särskildt kärl till tjänstgöringen.

15. Och han angaf vikten på de gyllene ljusstakarna med tillhörande lampor af guld, med uppgift på vikten i hvar särskild ljusstake med dess lampor, så ock rörande silfverljusstakarna, med uppgift på vikten i hvar ljusstake med dess lampor, allt efter beskaffenheten af den tjänstförrättning, vid hvilken ljusstaken skulle användas;

16. likaledes rörande vikten på guldet till skådebrödsborden, hvart bord för sig, och rörande silfret till silfverborden.

17. Och han gaf honom föreskrifter rörande gafflarna och skålarna och kannorna af rent guld och rörande de gyllene bägarna, med uppgift på vikten i hvar särskild bägare, och rörande silfverbägarna, med uppgift på vikten i hvar särskild bägare;

18. likaså rörande rökelsealtaret af renadt guld, med uppgift på vikten; så ock en mönsterbild af vagnen, de gyllene keruberna, som skulle utbreda sina vingar och öfvertäcka Herrens förbundsark. Ps. 18: 11.

19. »Om alltsammans», sade han, »har Herren undervisat mig genom en skrift från sin hand, om allt som skall utföras enligt mönsterbilden.»

20. Och David sade till sin son Salomo: »Var frimodig och oförfärad och gå till verket; frukta icke och var icke försagd. Ty Herren Gud, min Gud, skall vara med dig. Han skall icke lämna dig och icke öfvergifva dig, till dess att allt som skall utföras för tjänstgöringen i Herrens hus har blifvit fullbordadt.

5 Mos. 31: 6 f. Jos. 1: 7, 9. 1 Krön. 22: 13.

21. Och se, här äro prästernas och leviternas afdelningar, som skola förrätta allt slags tjänst i Guds hus. Och till allt som skall utföras har du hos dig allahanda villigt folk, utrustadt med vishet till allt slags arbete; därjämte äro höfdingarna och allt folket redo till allt hvad du befaller.»

29 Kapitlet.

Davids och furstarnas gåfvor till templet. Davids bön och tacksägelse. Salomos konungadöme förnyas. Davids död. Hans regeringstid.

Och konung David sade till hela församlingen: »Min son Salomo, den ende, som Gud har utvalt, är ung och späd, och arbetet är stort, ty denna borg är icke afsedd för en människa, utan för Herren Gud. 1 Krön. 22: 5.

2. Men jag har, så mycket jag kunnat, skaffat för min Guds hus guld till det som skall vara af guld, silfver till det som skall vara af silfver, koppar till det som skall vara af koppar, järn till det som skall vara af järn och trä till det som skall vara af trä, dessutom onyxstenar och andra infattningsstenar, svartglänsande och brokiga stenar, korteligen alla slags dyrbara stenar, så ock marmorsten i myckenhet. 1 Krön. 22: 14.

3. Och därjämte, eftersom jag har Guds hus kärt, gifver jag nu hvad jag själf äger i guld och silfver till min Guds hus, utöfver allt hvad jag förut har skaffat för det heliga huset:

4. tre tusen talenter guld, guld från Ofir, och sju tusen talenter renadt silfver till att därmed öfverdraga byggningarnas väggar,

5. till att nämligen göra af guld hvad som skall vara af guld och till att göra af silfver hvad som skall vara af silfver, ja, till allt slags arbete, som utföres af konstnärer. Vill då någon annan nu i dag frivilligt fylla sin hand med gåfvor åt Herren?» 2 Mos. 35: 4 f.

6. Då kommo frivilligt familjehöfdingarna och Israels stamhöfdingar, så ock öfver- och underhöfvitsmännen och tillika uppsyningsmännen öfver konungens arbeten. 2 Mos. 35: 21 f., 27 f.

4 Mos. 7: 2 f., 10 f. 1 Krön. 28: 1 f.

7. Och de gåfvo till arbetet på Guds hus fem tusen talenter guld, tio tusen dariker, tio tusen talenter silfver, aderton tusen talenter koppar och ett hundra tusen talenter järn.

8. Och hvar och en som hade ädla stenar i sin ägo gaf dem till skatten i Herrens hus under gersoniten Jehiels vård. 1 Krön. 26: 21 f.

9. Då gladde sig folket öfver deras frivilliga gåfvor, ty af hängifvet hjärta framburo de sina frivilliga gåfvor åt Herren; konung David gladde sig ock högligen.

10. Och David lofvade Herren inför hela församlingen; David sade: »Lofvad vare du, Herre, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet!

11. Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, ja, allt hvad i himmelen och på jorden är. Ditt, o Herre, är riket, och du har upphöjt dig till ett hufvud öfver allt.

Matt. 6: 13. 1 Tim. 1: 17. Upp. 4: 11. 5: 12 f.

12. Rikedom och ära komma från dig, du råder öfver allt, och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra hvad som helst stort och starkt.

2 Krön. 20: 6.

13. Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lofva ditt härliga namn.

14. Ty hvad är väl jag, och hvad är mitt folk, att vi själfva skulle förmå att gifva sådana frivilliga gåfvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand hafva vi gifvit det åt dig.

15. Ty vi äro främlingar här inför dig och gäster såsom alla våra fäder; såsom en skugga äro våra dagar på jorden, och intet är här att lita på.

3 Mos. 25: 23. Ps. 39: 13. 90: 5 f. 102: 12. 119: 19. Job 8: 9. 14: 1 f. Pred. 7: 1. Visb. 2: 5. Hebr. 11: 13.

16. Herre vår Gud, alla dessa håfvor, som vi hafva skaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn — från din hand hafva de kommit, och ditt är alltsammans.

17. Och jag vet, min Gud, att du pröfvar hjärtat och har behag till hvad rätt är. Med rättsinnigt hjärta har jag framburit alla dessa frivilliga gåfvor, och nu har jag ock sett med glädje, huru ditt folk, som står här, har framburit åt dig sina frivilliga gåfvor.

1 Krön. 28: 9. Ps. 7: 10. Upp. 2: 23.

18. Herre, Abrahams, Isaks och Israels, våra fäders, Gud, låt evinnerligen ditt folks hjärtas håg och tankar vara redo till sådant, och vänd deras hjärtan till dig.

19. Och gif min son Salomo ett hängifvet hjärta, så att han håller dina bud, dina vittnesbörd och dina stadgar och utför allt detta och bygger denna borg, hvartill jag har skaffat förråd.»

20. Därefter sade David till hela församlingen: »Lofven Herren, eder Gud.» Då lofvade hela församlingen Herren, sina fäders Gud, och de bugade sig och föllo ned för Herren och för konungen.

21. Och dagen efter denna dag slaktade de slaktoffer åt Herren och offrade brännoffer åt Herren: tusen tjurar, tusen vädurar och tusen lamm med tillhörande drickoffer, därtill slaktoffer i myckenhet för hela Israel.

22. Och de åto och drucko inför Herrens ansikte på den dagen med stor glädje. Och de gjorde för andra gången Salomo, Davids son, till konung; de smorde honom till en Herrens furste och Sadok till präst.

23. Och så satt Salomo på Herrens tron såsom konung efter sin fader David och blef lyckosam, och hela Israel lydde honom. 1 Kon. 1: 35.

24. Och alla höfdingarna och hjältarna och därjämte alla konung Davids söner underkastade sig konung Salomo.

25. Och Herren gjorde Salomo öfvermåttan stor inför hela Israel och lät hans konungsliga härlighet blifva större än någons som före honom hade varit konung öfver Israel.

1 Kon. 2: 12. 10: 23 f. 2 Krön. 1: 1.

26. Men David, Isais son, hade regerat öfver hela Israel.

27. Den tid han regerade öfver Israel var fyrtio år; i Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år.

2 Sam. 5: 4 f. 1 Kon. 2: 11. 1 Krön. 3: 4.

28. Och han dog i en god ålder, mätt på att lefva och mätt på rikedom och ära. Och hans son Salomo blef konung efter honom.

29. Och hvad som är att säga om konung David, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknadt i siaren Samuels krönika, i profeten Natans krönika och i siaren Gads krönika, 1 Krön. 21: 9.

30. tillika med hela hans regering och hans bedrifter och de skickelser, som öfvergingo honom och Israel och alla andra länder och riken.

Andra Krönikeboken.

1 Kapitlet.

Salomos offer och dröm i Gibeon. Hans vagnar och hästar.

Salomo, Davids son, befäste sig nu i sin konungamakt, i det att Herren, hans Gud, var med honom och gjorde honom öfvermåttan stor.

1 Kon. 2: 12, 46. 10: 23 f. 1 Krön. 29: 25.

2. Och sedan Salomo hade låtit kallelse utgå till hela Israel, till öfver- och underhöfvitsmännen, till domarna och till alla höfdingar i hela Israel, hufvudmännen för familjerna,

3. begaf han sig med hela denna församling till offerhöjden i Gibeon, ty där stod Guds uppenbarelsetält, det som Herrens tjänare Mose hade gjort i öknen.

2 Mos. 27: 21. 33: 8 f. 1 Kon. 3: 4. 1 Krön. 16: 39 f. 21: 29.

4. Guds ark däremot hade David hämtat från Kirjat-Jearim upp till den plats, som David hade beredt åt den, ty han hade åt den slagit upp ett tält i Jerusalem.

2 Sam. 6: 17. 1 Krön. 13: 6. 15: 1.

5. Men kopparaltaret, som Besalel, son till Uri, son till Hur, hade gjort, det hade man uppställt framför Herrens tabernakel; och Salomo och församlingen gingo dit för att fråga honom.

2 Mos. 38: 1 f.

6. Där offrade Salomo nu inför Herrens ansikte på kopparaltaret, som stod vid uppenbarelsetältet; han offrade på det tusen brännoffer.

7. Och om natten uppenbarade sig Gud för Salomo; han sade till honom: »Bed mig om hvad jag skall gifva dig.»

1 Kon. 3: 5 f.

8. Salomo svarade Gud: »Du har gjort stor nåd med min fader David och har låtit mig blifva konung efter honom.

1 Krön. 28: 5.

9. Så låt nu, Herre Gud, ditt ord till min fader David visa sig vara sant; ty du har själf gjort mig till konung öfver ett folk, som är så talrikt som stoftet på jorden.

1 Mos. 13: 16.

10. Gif mig nu vishet och förstånd till att vara detta folks ledare och anförare; ty hvem skulle eljest kunna vara domare för detta ditt stora folk?»

11. Då sade Gud till Salomo: »Eftersom du är så till sinnes och icke bad om rikedom, skatter och ära eller om dina ovänners lif, och ej heller bad om långt lif, utan bad om vishet och förstånd, att du må kunna vara domare för mitt folk, öfver hvilket jag har gjort dig till konung,

12. så vare vishet och förstånd dig gifna; därtill vill jag ock gifva dig rikedom och skatter och ära, så att ingen konung före dig har haft och ej heller någon efter dig skall hafva så mycket däraf.»

1 Kon. 4: 31 f. 2 Krön. 9: 22 f. Matt. 6: 33.

13. Sedan nu Salomo hade varit vid offerhöjden i Gibeon och kommit hem till Jerusalem från uppenbarelsetältet, regerade han därefter öfver Israel.

14. Och Salomo samlade vagnar och ridhästar, så att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolf tusen ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos konungen själf.

1 Kon. 4: 26. 10: 26 f. 2 Krön. 9: 25 f.

15. Och konungen styrde så, att silfver och guld blef lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som fikonträ i Låglandet.

16. Och hästarna, som Salomo lät anskaffa, infördes från Egypten; ett antal kungliga uppköpare hämtade ett visst antal af dem till bestämdt pris.

17. Hvar vagn, som de hämtade upp från Egypten och införde, kostade sex hundra siklar silfver och hvar häst ett hundra femtio. Sammalunda infördes ock genom deras försorg sådana till hetéernas alla konungar och till konungarna i Aram.

2 Kapitlet.

Förberedelser till tempelbyggnaden och vänskapen mellan Salomo och Huram.

Och Salomo tänkte nu på att bygga ett hus åt Herrens namn och ett hus åt sig själf till konungaboning.

2. Därför afräknade Salomo sjuttio tusen män till att vara bärare, åttio tusen män till att hugga sten i bergen

och tre tusen sex hundra till att hafva uppsikt öfver dem. 1 Kon. 5: 15 f.

3. Och Salomo sände till Huram, konungen i Tyrus, och lät säga: »Visa samma vänskap mot mig som mot min fader David, till hvilken du sände cederträ, för att han skulle bygga sig ett hus att bo i.

2 Sam. 5: 11. 1 Kon. 5: 2 f. 1 Krön. 14: 1.

4. Nu vill jag bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn och helga det åt honom, på det att man där må antända välluktande rökelse inför hans ansikte, hafva skådebröden beständigt upplagda och offra brännoffer morgon och afton, på sabbaterna, vid nymånaderna och vid Herrens, vår Guds, högtider; ty så är det för evärdlig tid stadgadt för Israel.

2 Mos. 24: 5 f. 4 Mos. 28: 3 f., 9 f., 11 f.

5. Och det hus, som jag vill bygga, skall vara stort, ty vår Gud är större än alla andra gudar. 2 Mos. 18: 11.

6. Hvem förmår väl att bygga honom ett hus? Himlarna och himlarnas himmel rymma honom ju icke. Hvem är då jag, att jag skulle kunna bygga honom ett hus, om icke för att antända rökelse inför hans ansikte?

1 Kon. 8: 27. 2 Krön. 6: 18. Job 11: 7 f. Jes. 66: 1. Jer. 23: 24. Apg. 7: 48 f. 17: 24.

7. Så sänd mig nu en konstförfaren man, som kan arbeta i guld, silfver, koppar och järn, så ock i purpurrödt, karmosinrödt och mörkblått garn, och som är skicklig i att utföra snidverk tillsammans med de konstförfarna män, som jag har hos mig här i Juda och Jerusalem, och som min fader David har anställt.

8. Och sänd mig cederträ, cypressträ och algumträ från Libanon, ty jag vet, att dina tjänare äro skickliga i att hugga virke på Libanon; och mina tjänare äro redo att vara dina tjänare behjälpliga.

9. Må du skaffa mig virke i mycken-het, ty huset, som jag vill bygga, skall vara stort och härligt.

10. Och jag är villig att åt dina tjänare timmermännen, som hugga virket, gifva tjugu tusen korer tröskadt hvete, tjugu tusen korer korn, tjugu tusen bat vin och tjugu tusen bat olja.»

1 Kon. 5: 11.

11. Härpå svarade Huram, konungen i Tyrus, i ett bref, som man sände till Salomo: »Därför att Herren älskar sitt folk, har han satt dig till konung öfver dem.» 1 Kon. 10: 9.

12. Och Huram skref ytterligare: »Lofvad vare Herren, Israels Gud, han som har gjort himmel och jord, att han har gifvit konung David en vis son, så utrustad med klokhet och förstånd, att han kan bygga ett hus åt Herren och ett hus åt sig själf till konungsboning!

1 Mos. 1: 1. 2 Mos. 20: 11. 1 Kon. 5: 7. Ps. 33: 6. 96: 5. 102: 26. Apg. 4: 24. 14: 15. Upp. 10: 6.

13. Så sänder jag nu en konstförfaren och förståndig man, nämligen Huram-Abi.

14. Han är son till en af Dans döttrar, och hans fader är en tyrisk man; han är skicklig att arbeta i guld och silfver, i koppar, järn, sten och trä, så ock i purpurrödt, mörkblått, hvitt och karmosinrödt garn, och tillika att utföra alla slags snidverk och att väfva alla slags konstväfnader; åt honom må du lämna arbetet och låta honom utföra det tillsammans med dina och min herres, din fader Davids, konstförfarna män. 1 Kon. 7: 14.

15. Må alltså nu min herre sända till sina tjänare hvetet och kornet, oljan och vinet, hvarom han har talat.

16. Då vilja vi hugga virke på Libanon, så mycket du behöfver, och flotta det till dig på hafvet till Jafo; men därifrån får du själf låta föra det upp till Jerusalem.» Esr. 3: 7.

17. Och Salomo lät räkna alla främmande män i Israels land, likasom hans fader David förut hade anställt en räkning af dem. Och de befunnos vara ett hundra femtiotre tusen sex hundra.

1 Krön. 22: 2.

18. Af dem utsåg han sjuttio tusen till att vara bärare, åttio tusen till att hugga sten i bergen och tre tusen sex hundra till att hafva uppsikt öfver folket och hålla det till arbete.

1 Kon. 5: 15 f.

3 Kapitlet.

Tempelbyggnaden. Jakin och Boas.

Och Salomo begynte att bygga Herrens hus i Jerusalem, på berget Morla, där hans fader David hade fått sin uppenbarelse och där han nu själf hade beredt rum på det ställe, som David hade utsett, nämligen på jebuséen Ornans loge.

2 Sam. 24: 18, 25. 1 Krön. 21: 18, 26.

2. Han begynte att bygga på andra dagen i andra månaden, i sitt fjärde regeringsår. 1 Kon. 6: 1 f.

3. När nu Salomo skulle bygga Guds hus, lade han grunden så, att det blef

sextio alnar långt och tjugu alnar bredt, efter det gamla almänttet.

4. Förhuset, som låg framför långhuset, framför husets kortsida, mätte tjugu alnar, och dess höjd var ett hundra tjugu; och han öfverdrog det innantill med rent guld.

5. Hufvudbyggnaden beklädde han med cypresträ, detta åter beklädde han med bästa guld och prydde det med palmer och kedjeverk.

6. Därjämte smyckade han huset med dyrbara stenar. Men guldet var från Parvaim.

7. Och han beklädde huset, bjälkarna, tröskiarna äfvensom väggarna och dörrarna däri med guld och lät inrista keruber på väggarna.

8. Vidare tillredde han det rum, som skulle vara det allraheligaste; det låg utefter husets kortsida och var tjugu alnar långt och tjugu alnar bredt. Och han beklädde det med bästa guld, sex hundra talenter i vikt.

9. Och spikarna däri vägde femtio siklar i guld. De öfre salarna beklädde han ock med guld.

10. Och i det rum, som var det allraheligaste, gjorde han två keruber i bildhuggerlarbete, och man öfverdrog dem med guld.

11. Längden på kerubernas vingar tillsammans var tjugu alnar. Den enas ena vinge, fem alnar lång, rörde vid husets ena vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång, rörde vid den andra kerubens vinge.

12. Och den andra kerubens ena vinge, fem alnar lång, rörde vid husets andra vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång, nådde intill den första kerubens vinge.

13. Alltså utbredde dessa keruber sina vingar tjugu alnar vidt, under det att de stodo på sina fötter med ansiktena vända inåt.

2 Mos. 25: 20.

14. Och han gjorde förlåten af mörkblått, purpurrödt, karmosinrödt och hvitt garn och prydde den med keruber.

Matt. 27: 51. Mark. 15: 38. Luk. 23: 45.

15. Och han gjorde två pelare till att stå framför huset, trettiofem alnar höga; och hufvudet, som satt ofvanpå hvar och en af dem, var fem alnar.

1 Kon. 7: 15 f. 2 Kon. 25: 17. Jer. 52: 21 f.

16. Och han gjorde kedjor till koret och satte ock sådana ofvanpå pelarna. Och vidare gjorde han hundra granatäpplen och satte dem på kedjorna.

17. Och pelarna uppställde han framför tempelsalen, den ena på högra sidan och den andra på vänstra; åt den högra gaf han namnet Jakin och åt den vänstra namnet Boas.

4 Kapitlet.

Brännoffersaltaret; kopparhafvet; de tio bäckenen; de tio ljusstakarna; de tio skådebrödsborden; de två förgårdarna och annat som hörde till Herrens hus.

Och han gjorde ett altare af koppar, tjugu alnar långt, tjugu alnar bredt och tio alnar högt.

2 Mos. 27: 1 f. 2 Krön. 7: 7.

2. Han gjorde ock hafvet i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena kanten till den andra, rundt allt omkring, och fem alnar högt; och ett trettio alnar långt snöre mätte dess omfång. 1 Kon. 7: 23 f.

3. Och rundt omkring nedantill voro bilder, föreställande oxar, som omgåfvo det rundt omkring — tio alnar bredt som det var — så att de omslöto hafvet rundt omkring; oxarna bildade två rader och voro gjutna i ett stycke med det öfriga.

4. Det stod ock på tolf oxar, tre vända mot norr, tre vända mot väster, tre vända mot söder och tre vända mot öster; hafvet stod ofvanpå dessa, och deras bakdelar voro alla vända inåt.

5. Dess tjocklek var en handsbredd; och dess kant var gjord såsom kanten på en bägare, i form af en utslagen lilja. Det höll många bat: tre tusen rymde det.

6. Vidare gjorde han tio bäcken och ställde fem på högra sidan och fem på vänstra, för att brukas vid tvagning; i dem skulle man nämligen skölja hvad som hörde till brännoffret. Men hafvet var för prästerna till att två sig i.

1 Kon. 7: 38 f.

7. Vidare gjorde han de gyllene ljusstakarna, tio till antalet, sådana de skulle vara, och ställde dem i tempelsalen, fem på högra sidan och fem på vänstra.

1 Kon. 7: 49.

8. Vidare gjorde han tio bord och satte dem i tempelsalen, fem på högra sidan och fem på vänstra. Han gjorde ock ett hundra skålar af guld.

9. Och han gjorde prästernas förgård och den stora yttre förgården, så ock dörrar till denna förgård; och dörrarna öfverdrog han med koppar. 1 Kon. 6: 36.

10. Och hafvet ställde han på högra sidan, åt sydost.

11. Dessutom gjorde Huram askkärlen, skoflarna och skålarna. 1 Kon. 7: 40f.

Så fullbordade Hiram utförandet af det arbete, som han fick utföra åt konung Salomo för Guds hus:

12. nämligen två pelare och de två kloten och pelarhufvudena ofvanpå pelarna och de två nätverk, som skulle betäcka de båda klotformiga pelarhufvuden, som sutto ofvanpå pelarna,

13. och därjämte de fyra hundra granatäpplena till de båda nätverken, två rader granatäpplen till hvart nätverk, för att de båda klotformiga pelarhufvuden, som sutto uppe på pelarna, så skulle blifva betäckta.

14. Vidare gjorde han bäckenställ och gjorde tillika bäcken på bäckenställen,

15. så ock hafvet, som var allenast ett, och de tolf oxarna därunder.

16. Och askkärlen, skoflarna och gafflarna och alla dithörande föremål gjorde Huram-Abiv åt konung Salomo till Herrens hus. Allt var af blank koppar.

17. På Jordanslätten lät konungen gjuta det i lerformar, mellan Suckot och Seredata.

18. Och Salomo lät göra en så stor myckenhet af alla dessa föremål, att kopparens vikt icke kunde utrönas.

19. Alltså gjorde Salomo alla föremål, som skulle finnas i Guds hus: det gyllene altaret, borden, på hvilka skådebröden skulle ligga, 1 Kon. 7: 48 f.

20. så ock ljusstakarna med sina lampor, som skulle tändas på föreskrifvet sätt, framför koret, af fint guld,

21. med blomverket, lamporna och lamptängerna af guld — allt af yppersta guld;

22. vidare knifvarna, de båda slagen af skålar och fyrfaten, af fint guld. Och hvad angår ingångarna i huset, så voro både de dörrar i dess innersta, som ledde till det allraheligaste, och de dörrar i huset, som ledde till tempelsalen, gjorda af guld.

5 Kapitlet.

Herrens ark föres in i templet.

Då nu allt det arbete, som Salomo lät utföra för Herrens hus, var färdigt, förde Salomo dit in hvad hans fader David hade helgat åt Herren: silfret, guldet och alla kärlen; detta lade han in i skattkamrarna i Guds hus.

1 Kon. 7: 51. 1 Krön. 26: 14.

2. Därpå församlade Salomo de äldste i Israel, alla hufvudmännen för stammarna, Israels barns familjehöfdingar, till Jerusalem för att hämta Herrens förbundsark upp från Davids stad, det är Sion. 1 Kon. 8: 1 f.

3. Så församlade sig då till konungen alla Israels män under högtiden, nämligen i den sjunde månaden.

4. När nu alla de äldste i Israel kommit tillstädes, lyfte leviterna upp arken.

5. Så hämtade de arken och uppenbarelsetältet dit upp, jämte alla heliga föremål, som funnos i tältet; de levitiska prästerna hämtade det dit upp.

6. Och konung Salomo stod framför arken jämte Israels hela menighet, som hade församlats till honom; och de offrade därvid får och fäkreatur i sådan myckenhet, att de icke kunde täljas eller räknas.

7. Och prästerna buro in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas vingar.

8. Keruberna höllo nämligen sina vingar utbredda öfver den plats, där arken stod, så att arken och dess stänger ofvantill öfvertäcktes af keruberna.

9. Och stängerna voro så långa, att deras ändar, som sköto ut från arken, väl kunde ses framför koret, men däremot icke voro synliga längre ute. Och den har blifvit kvar där ända till denna dag.

10. I arken fanns intet annat än de två taflor, som Mose hade lagt dit vid Horeb, när Herren slöt förbund med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egypten.

11. Då nu prästerna gingo ut ur helgedomen — ty alla präster, som funnos där, hade helgat sig, utan afseende på hvilken afdelning de tillhörde;

12. och leviterna, samtliga sångarna, Asaf, Heman och Jedutun med sina söner och bröder, stodo, klädda i hvitt linne, med cymbaler, psaltare och harpor öster om altaret, och jämte dem ett hundra tjugu präster, som blåste i trumpeter; 1 Krön. 25: 1 f.

13. och trumpetblåsarna och sångarna stämde på en gång och enhälligt upp Herrens lof och pris — och då man nu lät trumpeter och cymbaler och andra instrumenter ljuda och begynte lofva Herren, därför att han är god och därför att hans nåd varar evinnerligen, då blef huset, Herrens hus, uppfyllt af en molnsky,

2 Krön. 7: 3. Esr. 3: 10 f. Ps. 136: 1.

14. så att prästerna för molnskyns skull icke kunde stå och göra tjänst; ty Herrens härlighet uppfyllde Guds hus. 1 Kon. 8: 10 f. 2 Krön. 7: 1 f.

6 Kapitlet.

Salomos tal och bön vid templets invigning.

Då sade Salomo: »Herren har sagt, att han vill bo i töcknet. 1 Kon. 8: 12 f.

2. Men jag har byggt ett hus till boning åt dig, en plats, där du må förblifva till evig tid.»

3. Därpå vände konungen sig om och välsignade Israels hela församling, under det att Israels hela församling förblef stående.

4. Han sade: »Lofvad vare Herren, Israels Gud, som med sina händer har fullbordat hvad han med sin mun lofvade min fader David, då han sade:

5. 'Från den dag, då jag förde mitt folk ut ur Egyptens land, har jag icke i någon af Israels stammar utvalt en stad till att i den bygga ett hus, där mitt namn skulle vara, ej heller har jag utvalt någon man till att vara en furste öfver mitt folk Israel; 2 Sam. 7: 6.

6. men Jerusalem har jag utvalt, för att mitt namn skall vara där, och David har jag utvalt till att råda öfver mitt folk Israel.'

7. Och min fader David hade väl i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, Israels Guds, namn; 1 Krön. 28: 2 f.

8. men Herren sade till min fader David: 'Då du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du visserligen väl däri, att du har detta i sinnet;

9. dock skall du icke få bygga detta hus, utan din son, den som har utgått från din länd, han skall bygga huset åt mitt namn.' 2 Sam. 7: 12 f.

10. Och Herren har uppfyllt det löfte han gaf; ty jag har kommit upp i min fader Davids ställe och sitter nu på Israels tron, såsom Herren lofvade, och jag har byggt huset åt Herrens, Israels Guds, namn.

11. Och där har jag satt arken, i hvilken förvaras det förbund, som Herren slöt med Israels barn.»

12. Därefter trädde han fram för Herrens altare inför Israels hela församling och utsträckte sina händer.

13. Ty Salomo hade gjort en talarstol af koppar, fem alnar lång, fem alnar bred och tre alnar hög, och ställt den midt på den yttre förgården; på den stod han nu. Och han föll ned på sina knän inför Israels hela församling och utsträckte sina händer mot himmelen och sade:

14. »Herre, Israels Gud, ingen gud är dig lik, i himmelen eller på jorden, du som håller förbund och bevarar nåd mot dina tjänare, när de vandra inför dig af allt sitt hjärta, 2 Mos. 15: 11. 5 Mos. 4: 39. 7: 9.

15. du som har hållit hvad du lofvade din tjänare David, min fader; ty hvad du med din mun lofvade, det fullbordade du med din hand, såsom nu har skett. 1 Krön. 22: 9.

16. Så håll nu ock, Herre, Israels Gud, hvad du lofvade din tjänare David, min fader, då du sade: 'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke inför mig sitter en afkomling af dig, om allenast dina barn hafva akt på sin väg, så att de vandra i min lag, såsom du har vandrat inför mig.' 2 Sam. 7: 16. 1 Kon. 2: 4. Ps. 132: 11 f.

17. Så låt nu, Herre, Israels Gud, det ord, som du har talat till din tjänare David, blifva sant.

18. Men kan då Gud verkligen bo på jorden bland människorna? Se, himlarna och himlarnas himmel rymma dig icke; huru mycket mindre då detta hus, som jag har byggt! 2 Krön. 2: 6. Job 11: 7 f. Jes. 66: 1. Apg. 7: 48 f. 17: 24.

19. Men vänd dig ändock till din tjänares bön och åkallan, Herre, min Gud, så att du hör på det rop och den bön, som din tjänare uppsänder till dig,

20. och låter dina ögon dag och natt vara öppna och vända mot detta hus — det ställe, hvarom du har sagt, att du där vill fästa ditt namn — så att du ock hör den bön, som din tjänare beder, vänd mot detta ställe. 2 Mos. 20: 24.

21. Ja, hör på de böner, som din tjänare och ditt folk Israel uppsända, vända mot detta ställe. Må du höra dem från himmelen, där du bor; och när du hör, så må du förlåta.

22. Om någon försyndar sig mot sin nästa och man ålägger honom en ed och låter honom svärja och han så kommer och svär inför ditt altare i detta hus,

23. må du då höra från himmelen och utföra ditt verk och skaffa dina tjänare rätt, i det att du vedergäller den skyldige och låter hans gärningar komma öfver hans hufvud, men skaffar rätt åt den som har rätt och låter honom få efter hans rättfärdighet.

24. Och om ditt folk Israel blifver slaget af en fiende, därför att de hafva syndat mot dig, men de omvända sig och prisa ditt namn och bedja och åkalla inför ditt ansikte i detta hus,

25. må du då höra från himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och

låta dem komma tillbaka till det land, som du har gifvit åt dem och deras fäder.

26. Om himmelen blifver tillsluten, så att regn icke faller, därför att de hafva syndat mot dig, men de då bedja, vända mot detta ställe, och prisa ditt namn och omvända sig från sin synd, när du blöhör dem,

27. må du då höra i himmelen och förlåta dina tjänares och ditt folk Israels synd, i det du lär dem den goda väg, som de skola vandra; och må du låta det regna öfver ditt land, det som du har gifvit åt ditt folk till arfvedel.

28. Om hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om sot och rost, om gräshoppor och gräsmaskar komma, om fienderna trånga folket i det land, där deras portar stå, eller om någon annan plåga och sjukdom kommer, hvilken det vara må, 2 Krön. 20: 9.

29. och om då någon bön och åkallan höjes från någon människa, hvilken det vara må, eller ock från hela ditt folk Israel, när de hvar för sig känna den plåga och smärta, som har drabbat dem, och de så uträcka sina händer mot detta hus,

30. må du då höra från himmelen, där du bor, och förlåta och gifva hvar och en efter alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta — ty du allena känner människornas hjärtan — 1 Sam. 16: 7. 1 Krön. 28: 9. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12.

31. på det att de alltid må frukta dig och vandra på dina vägar, så länge de lefva i det land, som du har gifvit åt våra fäder.

32. Också om en främling, en som icke är af ditt folk Israel, kommer ifrån fjärran land för ditt stora namns och din starka hands och din uträckta arms skull, om någon sådan kommer och beder, vänd mot detta hus, Jes. 56: 6 f.

33. må du då från himmelen, där du bor, höra på honom och göra allt hvarom främlingen ropar till dig, på det att alla folk på jorden må känna ditt namn och frukta dig, likasom ditt folk Israel gör, och förnimma, att detta hus, som jag har byggt, är uppkalladt efter ditt namn.

34. Om ditt folk drager ut till strid mot sina fiender på den väg du sänder dem, och de då bedja till dig, vända i riktning mot denna stad, som du har utvalt, och mot det hus, som jag har byggt åt ditt namn,

35. må du då från himmelen höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt.

36. Om de synda mot dig — eftersom ingen människa finnes, som icke syndar — och du blifver vred på dem och gifver dem i fiendens våld, så att man tager dem till fånga och för dem bort till något annat land, fjärran eller nära, Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. Rom. 3: 23. 1 Joh. 1: 8. Jak. 3: 2.

37. men de då besinna sig i det land, där de äro i fångenskap, och omvända sig och åkalla dig i fångenskapens land och säga: 'Vi hafva syndat, vi hafva gjort illa och varit ogudaktiga',

38. om de så omvända sig till dig af allt sitt hjärta och af all sin själ, i fångenskapens land, dit man har fört dem i fångenskap, och bedja, vända i riktning mot sitt land, det som du har gifvit åt deras fäder, och mot den stad, som du har utvalt, och mot det hus, som jag har byggt åt ditt namn,

39. må du då från himmelen, där du bor, höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt och förlåta ditt folk hvad de hafva syndat mot dig.

40. Ja, min Gud, låt nu dina ögon vara öppna och dina öron akta på hvad som bedes på detta ställe.

41. Och stå nu upp, Herre Gud, och kom till din hvilostad, du och din makts ark. Dina präster, Herre Gud, vare klädda i frälsning, och dina fromma glädje sig öfver ditt goda.

4 Mos. 10: 35. Ps. 132: 8 f., 16.

42. Herre Gud, visa icke tillbaka din smorde; tänk på den nåd, som du har lofvat din tjänare David.» 2 Sam. 7: 18.

7 Kapitlet.

Eld från himmelen. Fortsättning af templets invigning. Ny uppenbarelse för Salomo.

Och när Salomo hade slutat sin bön, kom eld ned från himmelen och förtärde brännoffret och slaktoffren, och Herrens härlighet uppfyllde huset.

3 Mos. 9: 24. Dom. 6: 21. 1 Kon. 8: 10 f. 18: 38 f. 2 Krön. 5: 14. 2 Mack. 2: 10.

2. Och prästerna kunde icke gå in i Herrens hus, eftersom Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus.

3. Då nu alla Israels barn sågo, huru elden kom ned, och sågo Herrens härlighet öfver huset, föllo de ned på den stenlagda gården med ansiktena mot jorden och tillbådo Herren och tackade

honom, därför att han är god och därför att hans nåd varar evinnerligen.
2 Krön. 5: 13. Esr. 3: 10 f. Ps. 136: 1.

4. Och konungen och allt folket offrade slaktoffer inför Herrens ansikte.
1 Kon. 8: 62 f.

5. Konung Salomo offrade såsom slaktoffer tjugutvå tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen får. Så invigdes Guds hus af konungen och allt folket.

6. Därvid stodo prästerna i sina tjänstförrättningar, och leviterna stodo med Herrens musikinstrumenter, dem som konung David hade låtit göra, för att de med dem skulle tacka Herren, därför att hans nåd varar evinnerligen; David lät nämligen dem utföra lofsången. Men prästerna stodo midt emot dem och blåste i trumpeter, medan hela Israel förblef stående.

7. Och Salomo helgade den mellersta delen af förgården framför Herrens hus; ty där offrade han brännoffren och fettstyckena af tackoffret, eftersom kopparaltaret, som Salomo hade låtit göra, icke kunde rymma brännoffret, spisoffret och fettstyckena. 2 Krön. 4: 1.

8. Vid detta tillfälle firade Salomo högtiden i sju dagar, och med honom hela Israel, en mycket stor församling, ifrån det ställe, där vägen går till Hamat, ända till Egyptens bäck.
1 Kon. 8: 65 f.

9. Och på åttonde dagen höllo de högtidsförsamling. Ty altarets invigning firade de i sju dagar och högtiden i sju dagar. 3 Mos. 23: 36.

10. Men på tjugutredje dagen i sjunde månaden lät han folket gå hem till sina hyddor, fulla af glädje och fröjd öfver det goda, som Herren hade gjort mot David och Salomo och mot sitt folk Israel.

11. Så fullbordade Salomo Herrens hus och konungshuset; och allt hvad Salomo hade haft i sinnet att utföra i Herrens hus och i sitt eget hus hade lyckats honom väl. 1 Kon. 9: 1 f.

12. Och Herren uppenbarade sig för Salomo om natten och sade till honom: »Jag har hört din bön och utvalt detta ställe åt mig till offerplats.
2 Mos. 20: 24. 5 Mos. 12: 5.

13. Om jag tillsluter himmelen, så att regn icke faller, om jag bjuder gräshoppor att fördärfva landet, eller om jag sänder pest bland mitt folk,

14. men mitt folk, det som är uppkalladt efter mitt namn, då ödmjukar sig och beder och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, så vill jag höra från himmelen och förlåta deras synd och skaffa bot åt deras land.

15. Så skola nu mina ögon vara öppna och mina öron akta på hvad som bedes på detta ställe. 2 Krön. 6: 40.

16. Och nu har jag utvalt och helgat detta hus, på det att mitt namn må vara där för evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid.

17. Om du nu vandrar inför mig, såsom din fader David vandrade, så att du gör allt hvad jag har bjudit dig och håller mina stadgar och rätter,

18. då skall jag upprätthålla din konungatron, såsom jag lofvade din fader David, då jag sade: 'Aldrig skall den tid komma, då en afkomling af dig icke råder öfver Israel.'

19. Men om I vänden om och öfvergifven de stadgar och bud, som jag har förelagt eder, och gån bort och tjänen andra gudar och tillbedjen dem,

20. så skall jag upprycka dem som så göra ur mitt land, det som jag har gifvit dem; och detta hus, som jag har helgat åt mitt namn, skall jag förkasta ifrån mitt ansikte; och jag skall göra det till ett ordspråk och en visa bland alla folk. 5 Mos. 28: 37. Jer. 7: 15.

21. Och öfver detta hus, som har varit så upphöjdt, skall då hvar och en som går där förbi blifva häpen. Och när någon frågar: 'Hvarför har Herren gjort så mot detta land och detta hus?'
5 Mos. 29: 24 f. Jer. 22: 8 f.

22. då skall man svara: 'Därför att de öfvergåfvo Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och höllo sig till andra gudar och tillbådo dem och tjänade dem, därför har han låtit allt detta onda komma öfver dem.'»

8 Kapitlet.

Salomos byggnadsföretag. Hans arbetsfolk. Hans offerordning. Hans flotta.

Då nu de tjugu år voro förlidna, under hvilka Salomo byggde Herrens hus och sitt eget hus, 1 Kon. 9: 10.

2. byggde Salomo upp de städer, som Huram hade gifvit honom, och lät Israels barn bosätta sig i dem.

3. Och Salomo drog till Hamat-Soba och bemäktigade sig det.

4. Och han byggde upp Tadmor i öknen och alla de förrådsstäder, som i Hamat äro byggda af honom.

5. Vidare byggde han upp Öfre Bet-Horon och Nedre Bet-Horon och gjorde

dem till fasta städer med murar, portar och bommar,

6. så ock Baalat och alla Salomos förrådsstäder, äfvensom alla vagnsställena och hästställena och allt annat som Salomo kände åstundan att bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i hela det land, som lydde under hans välde. 1 Kon. 9: 18 f.

7. Allt det folk, som fanns kvar af hetéerna, amoréerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, korteligen alla de som icke voro af Israel —

8. deras afkomlingar, så många som funnos kvar i landet efter dem, i det att Israels barn icke hade utrotat dem, dessa pålade Salomo att vara arbetspliktiga, såsom de äro ännu i dag.

9. Men somliga af Israels barn gjorde Salomo icke till trälar vid de arbeten han utförde, utan de blefvo krigare och höfvitsmän för hans kämpar eller uppsyningsmän öfver hans vagnar och ridhästar.

10. Och konung Salomos öfverfogdar voro två hundra femtio; dessa hade befälet öfver folket.

11. Och Salomo lät Faraos dotter flytta upp från Davids stad till det hus, som han hade byggt åt henne; ty han sade: »Jag vill icke, att någon kvinna skall bo i Davids, Israels konungs, hus, ty det är en helig plats, eftersom Herrens ark har kommit dit.»
1 Kon. 3: 1. 7: 8. 9: 24.

12. Nu offrade Salomo brännoffer åt Herren på Herrens altare, det som han hade byggt framför förhuset;
1 Kon. 9: 25.

13. han offrade hvar dag de för den dagen bestämda offren, efter Moses bud, på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna tre gånger om året, nämligen vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid löfhyddohögtiden.
2 Mos. 23: 37. 4 Mos. 28: 2 f. 5 Mos. 16: 16.

14. Och efter sin fader Davids anordning fastställde han de afdelningar, i hvilka prästerna skulle tjänstgöra, äfvensom leviternas åligganden, att de skulle utföra lofsången och betjäna prästerna — hvar dag de för den dagen bestämda åligganden — så ock huru dörrvaktarna, efter sina afdelningar, skulle hålla vakt vid de särskilda portarna; ty så hade gudsmannen David bjudit. 1 Krön. 24: 3 f. 26: 1 f.

15. Och man vek icke af ifrån hvad konungen hade bjudit prästerna och leviterna, hvarken i fråga om någon annan angelägenhet eller i fråga om förråden.

16. Så utfördes allt Salomos arbete, först intill den dag, då grunden lades till Herrens hus, och sedan intill dess det blef fullbordadt. Och så var då Herrens hus färdigt.

17. Vid denna tid drog Salomo till Esjon-Geber och till Elot, på hafsstranden i Edoms land. 1 Kon. 9: 26 f.

18. Och Huram sände till honom skepp genom sitt folk och därjämte af sitt folk sjökunnigt manskap. De foro med Salomos folk till Ofir och hämtade därifrån fyra hundra femtio talenter guld, som de förde till konung Salomo.

9 Kapitlet.

Drottningens af Saba besök hos Salomo. Salomos rikedom och prakt, hans vishet och storhet. Salomos död.

Och när drottningen af Saba fick höra ryktet om Salomo, kom hon för att sätta Salomo på prof med gåtor i Jerusalem. Hon kom med ett mycket stort följe och förde med sig kameler, som buro välluktande kryddor och guld i myckenhet, så ock dyrbara stenar. Och då hon kom inför konung Salomo, talade hon med honom om allt hvad hon hade i sinnet.
1 Kon. 10: 1 f. Matt. 12: 42. Luk. 11: 31.

2. Men Salomo gaf henne svar på alla hennes frågor; intet var förborgadt för Salomo, utan han kunde gifva henne svar på allt.

3. Då nu drottningen af Saba såg Salomos vishet och såg huset, som han hade byggt,

4. och rätterna på hans bord och såg, huru hans tjänare sutto där och huru de som betjänade honom utförde sina åligganden och huru de voro klädda, och vidare såg hans munskänkar och huru de voro klädda, och när hon såg den trappgång, på hvilken han gick upp till Herrens hus, så blef hon utom sig af förundran.

5. Och hon sade till konungen: »Sant var det tal, som jag hörde i mitt land om dig och om din vishet.

6. Jag trodde icke hvad man sade, förrän jag själf kom och med egna ögon fick se det; men nu finner jag, att icke ens hälften af din vishets storhet har blifvit omtalad för mig. Du är vida förmer, än jag genom ryktet hade hört.

7. Sälla äro dina män, och sälla äro dessa dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och höra din vishet.

8. Lofvad vare Herren, din Gud, som har funnit sådant behag i dig, att han har satt dig på sin tron till att vara konung inför Herren, din Gud! Ja, därför att din Gud älskar Israel och vill hålla det vid makt evinnerligen, därför har han satt dig till konung öfver dem, på det att du må skipa lag och rätt.»

9. Och hon gaf åt konungen ett hundra tjugu talenter guld, så ock välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill dyrbara stenar; sådana välluktande kryddor som de hvilka drottningen af Saba gaf åt konung Salomo hafva eljest icke funnits.

10. När Hirams folk och Salomos folk hämtade guld från Ofir, hemförde också de algumträ och dyrbara stenar.

11. Af algumträet lät konungen göra tillbehör till Herrens hus och till konungshuset, så ock harpor och psaltare för sångarna. Sådant hade aldrig förut blifvit sedt i Juda land. —

12. Konung Salomo åter gaf åt drottningen af Saba allt hvad hon åstundade och begärde, förutom hvad som svarade mot det hon hade medfört åt konungen. Sedan vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare.

13. Det guld, som årligen inkom till Salomo, vägde sex hundra sextiosex talenter,

14. förutom det som infördes genom kringresande handelsmän och andra köpmän; också Arabiens alla konungar och ståthållarna i landet förde guld och silfver till Salomo.

15. Och konung Salomo lät göra två hundra stora sköldar af uthamradt guld och använde till hvar sådan sköld sex hundra siklar uthamradt guld;

16. likaledes tre hundra mindre sköldar af uthamradt guld och använde till hvar sådan sköld tre hundra siklar guld; och konungen uppsatte dem i Libanonskogshuset.

17. Vidare lät konungen göra en stor tron af elfenben och öfverdrog den med rent guld.

18. Tronen hade sex trappsteg och en pall af guld, fastsatta vid tronen; på båda sidor om sitsen voro armstöd, och två lejon stodo utmed armstöden;

19. och tolf lejon stodo där på de sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant har aldrig blifvit förfärdigadt i något annat rike.

20. Och alla konung Salomos dryckeskärl voro af guld, och alla kärl i Libanonskogshuset voro af fint guld; silfver aktades icke för något i Salomos tid.

21. Ty konungen hade skepp, som gingo till Tarsis med Hurams folk; en gång hvart tredje år kommo Tarsisskeppen hem och förde med sig guld och silfver, elfenben, apor och påfåglar.

22. Och konung Salomo blef större än någon annan konung på jorden, både i rikedom och i vishet.

23. Alla konungar på jorden besökte Salomo för att höra den vishet, som Gud hade nedlagt i hans hjärta.

24. Och då förde hvar och en af dessa med sig skänker: föremål af silfver och af guld, kläder, vapen, välluktande kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år efter år.

25. Och Salomo hade fyra tusen spann hästar med vagnar och tolf tusen ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos konungen själf. 1 Kön. 4: 26. 2 Krön. 1: 14 f.

26. Och han var herre öfver alla konungar ifrån floden ända till filistéernas land och sedan ända ned till Egyptens gräns. 1 Kön. 4: 21.

27. Och konungen styrde så, att silfver blef lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som fikonträ i Låglandet.

28. Och hästar infördes till Salomo från Egypten och från alla andra länder.

29. Hvad nu vidare är att säga om Salomo, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknadt i profeten Natans krönika, i siloniten Ahias profetia och i siaren Jedais syner om Jerobeam, Nebats son.

30. Salomo regerade i Jerusalem öfver hela Israel i fyrtio år.

31. Och Salomo gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i hans fader Davids stad. Och hans son Rehabeam blef konung efter honom.

10 Kapitlet.

Rehabeam konung. De tio stammarnas affall från Davids hus.

Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till konung.

1 Kön. 12: 1 f.

2. Då Jerobeam, Nebats son, hörde detta, där han var i Egypten — dit hade han nämligen flytt för konung Salomo — vände han tillbaka från Egypten.

3. Och de sände bort och läto kalla honom. Då kom Jerobeam tillstädes

jämte hela Israel och talade till Rehabeam och sade:

4. »Din fader gjorde vårt ok för svårt, men lätta nu du det svåra arbete och det tunga ok, som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig.»

5. Han svarade dem: »Vänten ännu tre dagar, och kommen så tillbaka till mig.» Och folket gick.

6. Då rådförde sig konung Rehabeam med de gamle, som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu lefde; han sade: »Hvilket svar råden I mig att gifva detta folk?»

7. De svarade honom och sade: »Om du visar dig god mot detta folk och är nådig mot dem och talar goda ord till dem, så skola de för alltid blifva dina tjänare.»

8. Men han aktade icke på det råd, som de gamle hade gifvit honom, utan rådförde sig med de unga män, som hade vuxit upp med honom och som nu voro i hans tjänst.

9. Han sade till dem: »Hvilket svar råden I oss att gifva detta folk, som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok, som din fader har lagt på oss'?»

10. De unga männen, som hade vuxit upp med honom, svarade honom då och sade: »Så bör du säga till folket, som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' — så bör du säga till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än min faders länd.

11. Så veten nu, att om min fader har belastat eder med ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag göra det med skorpiongissel.'»

12. Så kom nu Jerobeam med allt folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen hade befallt, i det han sade: »Kommen tillbaka till mig på tredje dagen.»

13. Då gaf konungen dem ett hårdt svar; ty konung Rehabeam aktade icke på de gamles råd.

14. Han talade till dem efter de unga männens råd och sade: »Jag skall göra edert ok tungt, ja, jag skall göra det ännu tyngre än förut; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag göra det med skorpiongissel.»

15. Alltså hörde konungen icke på folket; ty det var så skickadt af Gud, på det att Herrens ord skulle uppfyllas, det som han hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo.

16. Då nu hela Israel förnam, att konungen icke ville höra på dem, gaf folket konungen detta svar: »Hvad del hafva vi i David? Ingen arfslott hafva vi i Isais son. Israel drage hem, hvar och en till sin hydda. Se nu själf om ditt hus, o David.» Därpå drog hela Israel hem till sina hyddor.

17. Allenast öfver de israeliter, som bodde i Juda städer, förblef Rehabeam konung.

18. Och då konung Rehabeam sände åstad Hadoram, som hade uppsikten öfver de allmänna arbetena, stenade Israels barn denne till döds; och konung Rehabeam själf måste med hast stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem.

19. Så afföll Israel från Davids hus och har varit skildt därifrån ända till denna dag.

11 Kapitlet.

Profeten Semajas budskap. Rehabeams byggnadsföretag. Prästernas och leviternas invandring från Israel till Juda. Rehabeams hustrur och barn.

Och då Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han Juda hus och Benjamin, ett hundra åttio tusen utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israel och återvinna konungadömet åt Rehabeam. 1 Kon. 12:21 f.

2. Men Herrens ord kom till gudsmannen Semaja; han sade:

3. »Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till alla israeliter i Juda och Benjamin sålunda:

4. Så säger Herren: I skolen icke draga upp och strida mot edra bröder. Vänden tillbaka hem, hvar och en till sitt, ty hvad som har skett har kommit från mig.» Och de hörde Herrens ord och vände om och drogo icke mot Jerobeam.

5. Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och han befäste städer i Juda och gjorde dem till fasta platser.

6. Han befäste Bet-Lehem, Etam, Tekoa,

7. Bet-Sur, Soko, Adullam,

8. Gat, Maresa, Sif,

9. Adoraim, Lakis, Aseka,

10. Sorga, Ajalon och Hebron, alla i Juda och Benjamin, och gjorde dem till fasta städer.

11. Och han gjorde deras befästningar starka och tillsatte höfdingar i dem och förlade i dem förråd af mat, olja och vin;

12. hvar och en särskild af dessa städer försåg han med sköldar och spjut; han befäste dem mycket starkt. Och Juda och Benjamin förblefvo under hans välde.

13. Och prästerna och leviterna i hela Israel gingo öfver till honom från alla sina områden;

14. ty leviterna öfvergåfvo sina utmarker och sina andra besittningar och begåfvo sig till Juda och Jerusalem, eftersom Jerobeam med sina söner dref dem bort ifrån deras tjänst såsom Herrens präster 2 Krön. 13: 9.

15. och anställde åt sig andra präster för offerhöjderna och för de onda andarna och för kalfvarna, som han hade gjort. 1 Kon. 12: 31.

16. Och dem följde ifrån alla Israels stammar de som vände sina hjärtan till att söka Herren, Israels Gud; dessa kommo till Jerusalem för att offra åt Herren, sina fäders Gud.

17. I tre år befäste de så konungamakten i Juda och gjorde Rehabeams, Salomos sons, välde starkt; ty i tre år vandrade de på Davids och Salomos väg.

18. Och Rehabeam tog till hustru åt sig Mahalat, dotter till Jerimot, Davids son, och till Abihail, Eliabs, Isais sons, dotter. 1 Sam. 16: 6. 17: 13.

19. Hon födde åt honom sönerna Jeus, Semarja och Saham.

20. Och efter henne tog han till hustru Maaka, Absaloms dotter. Hon födde åt honom Abia, Attai, Sisa och Selomit. 1 Kon. 15: 2.

21. Och Rehabeam hade Maaka, Absaloms dotter, kärare än alla sina andra hustrur och bihustrur — ty han hade tagit aderton hustrur och sextio bihustrur; och han födde tjuguåtta söner och sextio döttrar.

22. Och Rehabeam satte Abia, Maakas son, till hufvud och furste bland sina bröder, ty han hade i sinnet att göra honom till konung.

23. Och på förståndigt sätt fördelade han alla Judas och Benjamins landskap och alla fasta städer mellan några af sina söner och gaf dem rikligt underhåll samt skaffade dem hustrur i mängd.

12 Kapitlet.

Sisaks anfall på Juda. Semajas profetia. Jerusalems plundring genom Sisak. Rehabeams död.

Då nu Rehabeams konungamakt hade blifvit befäst och han hade blifvit mäktig, öfvergaf han jämte hela Israel Herrens lag.

2. Men i konung Rehabeams femte regeringsår drog Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem, därför att de hade varit otrogna mot Herren;

1 Kon. 14: 25.

3. han kom med ett tusen två hundra vagnar och sextio tusen ryttare, och ingen kunde räkna det folk, som följde honom från Egypten: libyer, suckéer och etiopier.

4. Och han intog de fasta städerna i Juda och kom ända till Jerusalem.

2 Krön. 11: 5 f.

5. Och profeten Semaja hade kommit till Rehabeam och till Juda furstar, som hade församlat sig till Jerusalem af fruktan för Sisak; och han sade till dem: »Så säger Herren: I hafven öfvergifvit mig, därför har ock jag öfvergifvit eder och gifvit eder i Sisaks hand.»

6. Då ödmjukade sig Israels furstar och konungen själf och sade: »Herren är rättfärdig.»

7. När nu Herren såg, att de ödmjukade sig, kom Herrens ord till Semaja; han sade: »Eftersom de hafva ödmjukat sig, vill jag icke fördärfva dem; jag skall låta dem med knapp nöd komma undan, och min vrede skall icke blifva utgjuten öfver Jerusalem genom Sisaks hand.

8. Dock skola de nödgas blifva hans tjänare, på det att de må lära sig förstå, hvilken skillnad det är mellan att tjäna mig och att tjäna främmande konungadömen.»

9. Så drog nu Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem. Och han tog skatterna i Herrens hus och skatterna i konungshuset; allitsammans tog han. Han tog ock de gyllene sköldar, som Salomo hade låtit göra.

1 Kon. 10: 16. 14: 26 f. 2 Krön. 9: 15 f.

10. I deras ställe lät konung Rehabeam göra sköldar af koppar, och dessa lämnade han i förvar åt höfvitsmännen för drabanterna, som höllo vakt vid ingången till konungshuset.

11. Och så ofta konungen gick till Herrens hus, gingo ock drabanterna och buro dem; sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen.

12. Därför att nu Rehabeam ödmjukade sig, vände sig Herrens vrede ifrån honom, så att han icke alldeles fördärfvade honom. Också fanns ännu något godt i Juda.

13. Alltså befäste konung Rehabeam sitt välde i Jerusalem och regerade alltfort. Rehabeam var nämligen fyrtioett år gammal, då han blef konung, och han regerade sjutton år i Jerusalem, den stad, som Herren hade utvalt ur alla Israels stammar till att där fästa sitt namn. Hans moder hette Naama, ammonitiskan.

2 Mos. 20: 24. 1 Kon. 14: 21 f. 2 Krön. 6: 6.

14. Och han gjorde hvad ondt var, ty han vände icke sitt hjärta till att söka Herren.

15. Men hvad som är att säga om Rehabeam, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknadt i profeten Semajas och siaren Iddos krönikor, efter släktregistrens sätt. Och Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med hvarandra, så länge de lefde.

1 Kon. 14: 29 f. 15: 6.

16. Men Rehabeam gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven i Davids stad. Och hans son Abia blef konung efter honom.

13 Kapitlet.

Abia konung i Juda. Hans seger öfver Jerobeam.

I konung Jerobeams adertonde regeringsår blef Abia konung öfver Juda.

1 Kon. 15: 1 f.

2. Han regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Mikaja, Uriels dotter, från Gibea. Men Abia och Jerobeam lågo i krig med hvarandra.

3. Och Abia begynte kriget med en här af tappra krigsmän, fyra hundra tusen utvalda män; men Jerobeam uppställde sig till strid mot honom med åtta hundra tusen utvalda tappra stridsmän.

4. Och Abia steg upp på berget Semaraim i Efraims bergsbygd och sade: »Hören mig, du Jerobeam och hela Israel.

5. Skullen I icke veta, att det är Herren, Israels Gud, som har gifvit åt David konungadömet öfver Israel för evig tid, åt honom själf och hans söner, genom ett saltförbund? 4 Mos. 18: 19.

6. Men Jerobeam, Nebats son, Salomos, Davids sons, tjänare, reste sig och satte sig upp mot sin herre.

1 Kon. 11: 26.

7. Och till honom församlade sig löst folk, onda män, och de blefvo Rehabeam, Salomos son, för starka, då Rehabeam ännu var ung och svag och därför icke kunde stå dem emot.

8. Och nu menen I eder kunna stå emot Herrens konungadöme, som tillhör Davids söner, eftersom I ären en stor hop och hafven med eder de guldkalfvar, som Jeroboam har låtit göra åt eder till gudar. 1 Kon. 12: 28.

9. Hafven I icke fördrifvit Herrens präster, Arons söner och leviterna, och själfva gjort eder präster, såsom de främmande folken göra? Hvemhelst som kommer med en ungtjur och sju vädurar för att taga handfyllning, han får blifva präst åt dessa gudar, som icke äro gudar. 2 Mos. 28: 41. 32: 29. 1 Kon. 12: 31. 2 Krön. 11: 14 f.

10. Men vi hafva Herren till vår Gud, och vi hafva icke öfvergifvit honom. Vi hafva präster af Arons söner, som göra tjänst inför Herren, och leviter, som sköta tempelsysslorna;

11. och de förbränna åt Herren brännoffer hvar morgon och hvar afton och antända välluktande rökelse och upplägga bröd på det gyllene bordet och tända hvar afton den gyllene ljusstaken med dess lampor. Ty vi hålla hvad Herren, vår Gud, har bjudit oss hålla, men I hafven öfvergifvit honom.

2 Mos. 25: 30, 37. 29: 38 f. 30: 34 f. 3 Mos. 24: 6 f. 2 Krön. 2: 4.

12. Och se, vi hafva Gud i spetsen för oss, och vi hafva hans präster med larmtrumpeterna för att blåsa till strid mot eder. I Israels barn, striden icke mot Herren, edra fäders Gud; ty då skall det icke gå eder väl.» 4 Mos. 10: 9.

13. Men Jerobeam hade låtit kringgå dem och lagt ett bakhåll för att falla dem i ryggen. Så stodo de nu midt emot Juda män och hade sitt bakhåll bakom dem.

14. När då Juda män vände sig om, fingo de se, att de hade fiender både framför sig och bakom sig. Då ropade de till Herren, och prästerna blåste i trumpeterna.

15. Därpå hofvo Juda män upp ett härskri; och när Juda män hofvo upp sitt härskri, lät Gud Jerobeam och hela Israel blifva slagna af Abia och Juda.

16. Och Israels barn flydde för Juda, och Gud gaf dem i deras hand.

17. Och Abia med sitt folk anställde ett stort nederlag bland dem, så att fem hundra tusen unga män af Israel föllo slagna.

18. Alltså blefvo Israels barn på den tiden kufvade; men Juda barn voro starka, ty de stödde sig på Herren, sina fäders Gud.

19. Och Abia förföljde Jerobeam och tog ifrån honom några städer: Betel med underlydande orter, Jesana med underlydande orter och Efron med underlydande orter.

20. Och Jerobeam förmådde ingenting mer, så länge Abia lefde; och han blef hemsökt af Herren, så att han dog.

21. Men Abia befäste sitt välde; och han tog sig fjorton hustrur och födde tjugutvå söner och sexton döttrar.

22. Hvad nu mera är att säga om Abia, om hans företag och om annat som rör honom, det finnes upptecknadt i profeten Iddos »Utläggning».

2 Krön. 24: 27.

14 Kapitlet.

Asa konung i Juda. Hans seger öfver etiopierna.

Och Abia gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i Davids stad. Och hans son Asa blef konung efter honom. Under hans tid hade landet ro i tio år. 1 Kon. 15: 8.

2. Och Asa gjorde hvad godt och rätt var i Herrens, sin Guds, ögon.

1 Kon. 15: 11 f.

3. Han skaffade bort de främmande altarna och offerhöjderna och slog sönder stoderna och högg ned Aserorna.

4. Och han uppmanade Juda att söka Herren, sina fäders Gud, och hålla lagen och budorden.

5. Ur alla Juda städer skaffade han bort offerhöjderna och solstoderna; och riket hade ro under honom.

6. Och han byggde fasta städer i Juda, eftersom landet hade ro och han under dessa år icke hade något krig; ty Herren hade gifvit honom lugn.

7. Han sade nämligen till Juda: »Låtom oss bygga dessa städer och förse dem rundt omkring med murar och torn, med portar och bommar, medan vi ännu hafva landet i vår makt, därför att vi hafva sökt Herren, vår Gud; ty vi hafva sökt honom, och han har låtit oss få lugn på alla sidor.» Så byggde de då, och allt gick väl.

8. Och Asa hade en här, som var väpnad med stora sköldar och med spjut och som utgjordes af tre hundra tusen man från Juda, hvartill kommo två hundra åttio tusen man från Benjamin, som voro väpnade med små sköldar och spände båge. Alla dessa voro tappra stridsmän.

9. Men Sera från Etiopien drog åstad mot dem med en här af tusen gånger tusen man och tre hundra vagnar; och han kom till Maresa.

10. Och Asa drog ut mot honom, och de uppställde sig till strid i Sefatas dal vid Maresa.

11. Och Asa ropade till Herren, sin Gud, och sade: »Herre, förutom dig finnes ingen som kan hjälpa i striden mellan den starke och den svage. Så hjälp oss, Herre, vår Gud, ty på dig stödja vi oss, och i ditt namn hafva vi kommit hit mot denna hop. Herre, du är vår Gud; mot dig förmår ju ingen människa något.»

Dom. 7: 2, 7. 1 Sam. 14: 6.

12. Och Herren lät etiopierna blifva slagna af Asa och Juda, så att etiopierna flydde. 2 Krön. 16: 8.

13. Och Asa och hans folk förföljde dem ända till Gerar; och af etiopierna föllo så många, att ingen af dem kom undan med lifvet, ty de blefvo nedgjorda af Herren och hans här. Och man tog byte i stor myckenhet.

14. Och de intogo alla städer rundt omkring Gerar, ty en förskräckelse ifrån Herren hade kommit öfver dessa; och de plundrade alla städerna, ty i dem fanns mycket att plundra.

15. Till och med boskapsskjulen bröto de ned och förde bort får i myckenhet och kameler och vände så tillbaka till Jerusalem.

15 Kapitlet.

Asarjas profetia. Asas tacksägelsefest.

Och öfver Asarja, Odeds son, kom Guds ande.

2. Han gick ut mot Asa och sade till honom: »Hören mig, du, Asa, och I, hela Juda och Benjamin. Herren är med eder, då I ären med honom, och om I söken honom, så låter han sig finnas af eder; men om I öfvergifven honom, så skall han ock öfvergifva eder. 5 Mos. 4: 29. 1 Krön. 28: 9. 2 Krön. 24: 20. 33: 12 f. Jer. 29: 13.

3. En lång tid var ju Israel utan den sanne Guden, utan präster, som undervisade dem, och utan någon lag.

Dom. 2: 10 f. 17: 6. 21: 25.

4. Men när de i sin nöd omvände sig till Herren, Israels Gud, och sökte honom, så lät han sig finnas af dem.

Dom. 3: 9, 15. 10: 10 f.

5. Under de tiderna fanns ingen trygghet, när man gick ut eller in; utan stor förvirring rådde bland alla dem som bodde här i länderna,

Dom. 5: 6 f.

6. och folk drabbade samman med folk och stad med stad; ty Gud förvirrade dem med allt slags nöd.
Dom. 12: 4 f. 20: 1 f.

7. Men varen I frimodiga, låten icke modet falla, ty edert verk skall få sin lön.»
Jer. 31: 16. 1 Kor. 15: 58.

8. Då nu Asa hörde dessa ord och denna profetia af profeten Oded, tog han mod till sig och skaffade bort styggelserna ur hela Juda och Benjamins land och ur de städer, som han hade tagit i Efraims bergsbygd, och upprättade åter Herrens altare, det som stod framför Herrens förhus.

9. Och han församlade hela Juda och Benjamin, så ock de främlingar ifrån Efraim, Manasse och Simeon, som bodde ibland dem; ty många hade öfvergått till honom från Israel, när de sett, att Herren, hans Gud, var med honom.

10. Och de församlade sig till Jerusalem i tredje månaden af Asas femtonde regeringsår

11. och offrade på den dagen åt Herren sju hundra tjurar och sju tusen får af det byte, som de hade fört med sig.
2 Krön. 14: 13.

12. Och de ingingo det förbundet, att de skulle söka Herren, sina fäders Gud, af allt sitt hjärta och af all sin själ,
Jos. 24: 25. 2 Krön. 23: 3.

13. och att hvar och en som icke sökte Herren, Israels Gud, han skulle blifva dödad, liten eller stor, man eller kvinna.
5 Mos. 13: 9. 17: 5.

14. Och de gåfvo Herren sin ed med hög röst och under jubel, och under det att trumpeter och basuner ljödo.

15. Och hela Juda gladde sig öfver eden; ty de hade svurit den af allt sitt hjärta, och de sökte Herren med hela sin vilja, och han lät sig finnas af dem, och han lät dem få ro på alla sidor.

16. Och konung Asa afsatte sin moder Maaka från hennes drottningsvärdighet, därför att hon hade uppsatt en styggelse åt Aseran; Asa högg nu ned styggelsen och krossade den och brände upp den i Kidrons dal.
1 Kon. 15: 13 f.

17. Men offerhöjderna blefvo icke afskaffade ur Israel; dock var Asas hjärta gudhängifvet, så länge han lefde.

18. Och han förde in i Guds hus både hvad hans fader och hvad han själf hade helgat åt Herren: silfver, guld och kärl.

19. Och intet krig uppstod förrän i Asas trettiofemte regeringsår.

16 Kapitlet.

Asas förbund med Ben-Hadad mot Baesa, Israels konung. Hananis profetia. Asas sjukdom och död.

I Asas trettiosjätte regeringsår drog Baesa, Israels konung, upp mot Juda och begynte befästa Rama för att hindra, att någon komme vare sig från eller till Asa, Juda konung.
1 Kon. 15: 17 f.

2. Då tog Asa silfver och guld ur skattkamrarna i Herrens hus och i konungshuset och sände det till Ben-Hadad, konungen i Aram, som bodde i Damaskus, och lät säga:
2 Kon. 12: 18. 16: 8.

3. »Ett förbund består ju mellan mig och dig, såsom det var mellan min fader och din fader. Se, här sänder jag dig silfver och guld; välan, bryt nu ditt förbund med Baesa, Israels konung, på det att han må lämna mig i fred.»

4. Och Ben-Hadad hörde på konung Asa och sände sina härhöfvitsmän mot Israels städer, och de förhärjade Ijon, Dan och Abel-Maim samt alla förrådshus i Naftali städer.

5. Då nu Baesa hörde detta, afstod han ifrån att befästa Rama och lät sina arbeten där upphöra.

6. Men konung Asa tog med sig hela Juda, och de förde bort ifrån Rama stenar och trävirke, som Baesa hade användt vid befästandet. Därmed befäste han så Geba och Mispa.

7. Vid samma tid kom siaren Hanani till Asa, Juda konung, och sade till honom: »Eftersom du stödde dig på konungen i Aram och icke stödde dig på Herren, din Gud, därför har den arameiske konungens här sluppit undan din hand.

8. Voro icke etiopierna och libyerna en väldig här, med vagnar och ryttare i stor myckenhet? Men därför att du då stödde dig på Herren, gaf han dem i din hand.
2 Krön. 14: 9, 12.

9. Ty Herrens ögon öfverfara hela jorden, att han med sin kraft må bistå dem som med sina hjärtan hängifva sig åt honom. Härutinnan har du handlat däraktigt. Därför skall du hädanefter hafva ständiga strider.»
1 Kon. 15: 32. Job 34: 21. Ords. 15: 3. Jer. 16: 17. 32: 19. Sak. 4: 10.

10. Men Asa blef förtörnad på siaren och satte honom i stockhuset; så förbittrad var han på honom för hvad han sagt. Vid samma tid förfor Asa ock våldsamt mot andra af folket.

11. Men hvad som är att säga om Asa, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknadt i boken om Judas och Israels konungar.

12. Och i sitt trettionionde regeringsår fick Asa en sjukdom i sina fötter, och sjukdomen blef öfvermåttan svår; men oaktadt sin sjukdom sökte han icke Herren, utan allenast läkares hjälp.

13. Och Asa gick till hvila hos sina fäder och dog i sitt fyrtioförsta regeringsår.

14. Och man begrof honom i den graf, som han hade låtit uthugga åt sig i Davids stad; och man lade honom på en bädd, som man hade fyllt med konstmässigt beredda vällukter och kryddor af olika slag, och anställde till hans ära en mycket stor förbränning.

1 Sam. 31: 12. 2 Krön. 21: 19. Jer. 34: 5.

17 Kapitlet.

Josafat konung i Juda. Hans fromma nitälskan. Hans makt och hans höfvitsmän.

Och hans son Josafat blef konung efter honom. Han befäste sitt välde mot Israel. 1 Kon. 15: 24. 22: 41.

2. Han lade in krigsfolk i alla Juda fasta städer och lade in besättningar i Juda land och i de Efraims städer, som hans fader Asa hade intagit.

3. Och Herren var med Josafat, ty han vandrade på sin fader Davids första vägar och sökte icke Baalerna,

4. utan sökte sin faders Gud och vandrade i hans bud och gjorde icke såsom Israel.

5. Därför befäste Herren konungadömet i hans hand, och hela Juda gaf skänker åt Josafat, så att hans rikedom och ära blef stor.

1 Sam. 10: 27. 2 Krön. 18: 1.

6. Och då hans frimodighet växte på Herrens vägar, skaffade han också bort offerhöjderna och Aserorna ur Juda.

7. Och i sitt tredje regeringsår sände han ut sina höfdingar Ben-Hail, Obadja, Sakarja, Netanel och Mikaja, till att lära i Juda städer,

8. och med dem några leviter, nämligen leviterna Semaja, Netanja, Sebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonia, Tobia och Tob-Adonia; och de hade med sig prästerna Elisama och Joram.

9. Dessa undervisade nu i Juda och hade Herrens lagbok med sig; de foro omkring i alla Juda städer och undervisade bland folket.

10. Och en förskräckelse ifrån Herren kom öfver alla riken i de länder, som lågo omkring Juda, så att de icke vågade kriga mot Josafat.

11. Och en del af filistéerna förde skänker till Josafat och gåfvo silfver i skatt. Därtill förde ock araberna till honom småboskap, sju tusen sju hundra vädurar och sju tusen sju hundra bockar.

12. Så blef Josafat allt mäktigare, och till slut öfvermåttan mäktig. Och han byggde borgar och förrådsstäder i Juda.

13. Han hade stora upplag i Juda städer; och krigsfolk, tappra stridsmän, hade han i Jerusalem.

14. Och detta var ordningen bland dem efter deras familjer. Till Juda hörde följande öfverhöfvitsmän: höfvitsmannen Adna och med honom tre hundra tusen tappra stridsmän;

15. därnäst höfvitsmannen Johanan och med honom två hundra åttio tusen;

16. därnäst Amasja, Sikris son, som frivilligt hade gifvit sig i Herrens tjänst, och med honom två hundra tusen tappra stridsmän.

17. Men från Benjamin voro: Eljada, en tapper stridsman, och med honom två hundra tusen, väpnade med båge och sköld;

18. därnäst Josabad och med honom ett hundra åttio tusen, rustade till strid.

19. Dessa voro de som gjorde tjänst hos konungen; därtill kommo de, som konungen hade förlagt i de befästa städerna i hela Juda.

18 Kapitlet.

Ahabs och Josafats tåg mot Aram. Ahabs död.

Då nu Josafat hade kommit till stor rikedom och ära, befryndade han sig med Ahab. 2 Kon. 8: 18. 2 Krön. 17: 5. 21: 6.

2. Och efter några års förlopp for han ned till Ahab i Samaria. Och Ahab lät för honom och folket, som han hade med sig, slakta får och fäkreatur i mycken het; och han sökte intala honom att draga upp mot Ramot i Gilead.

1 Kon. 22: 2 f.

3. Ahab, Israels konung, sade alltså till Josafat, Juda konung: »Vill du draga med mig mot Ramot i Gilead?» Han svarade honom: »Jag såsom du och mitt folk såsom ditt folk! Jag vill följa med dig i striden.»

4. Men Josafat sade ytterligare till Israels konung: »Fråga dock först Herren härom.»

5. Då församlade Israels konung profeterna, fyra hundra män, och sade till dem: »Skola vi draga åstad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall jag afstå därifrån?» De svarade: »Drag dit upp; Gud skall gifva det i konungens hand.»

6. Men Josafat sade: »Finnes här ingen annan Herrens profet, så att vi kunna fråga genom honom?»

7. Israels konung svarade Josafat: »Här finnes ännu en man, Mika, Jimlas son, genom hvilken vi kunna fråga Herren; men han är mig förhatlig, ty han profeterar aldrig lycka åt mig, utan beständigt allenast olycka.» Josafat sade: »Konungen säge icke så.»

8. Då kallade Israels konung till sig en hofman och sade: »Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas son.»

9. Men Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto hvar och en på sin tron, iklädda sina skrudar; de sutto på en loge vid Samarias port, under det att alla profeterna profeterade inför dem.

10. Och Sidkia, Kenaanas son, gjorde sig horn af järn och sade: »Så säger Herren: Med dessa skall du stånga araméerna, så att de förgöras.»

11. Och alla profeterna profeterade på samma sätt och sade: »Drag upp mot Ramot i Gilead, så skall du blifva lyckosam; Herren skall gifva det i konungens hand.»

12. Och budet, som hade gått för att kalla på Mika, talade till honom och sade: »Det är så, att profeterna med en mun lofva konungen lycka; så låt nu ock ditt tal blifva öfverensstämmande med deras och lofva också du lycka.»

13. Men Mika svarade: »Så sant Herren lefver, skall jag allenast tala det som min Gud säger till mig.»

14. Då han nu kom till konungen, sade konungen till honom: »Mika, skola vi draga åstad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall jag afstå därifrån?» Han svarade: »Dragen dit upp, så skolen I blifva lyckosamma; de skola blifva gifna i eder hand.»

15. Men konungen sade till honom: »Huru många gånger skall jag besvärja dig att icke tala till mig annat än sanning i Herrens namn?»

16. Då sade han: »Jag såg hela Israel förskingradt på bergen, likt en hjord, som icke har någon herde. Och Herren sade: 'Dessa hafva icke någon herre; må de vända tillbaka hem i frid, hvar och en till sitt.'»

17. Då sade Israels konung till Josafat: »Sade jag dig icke, att denne aldrig profeterar lycka åt mig, utan allenast olycka?»

18. Men han sade: »Hören alltså Herrens ord. Jag såg Herren sitta på sin tron och himmelens hela härskara stå på hans högra sida och på hans vänstra.

19. Och Herren sade: 'Hvem vill locka Ahab, Israels konung, att draga upp mot Ramot i Gilead, att han må falla där?' Då sade den ene så och den andre så.

20. Slutligen kom anden fram och ställde sig inför Herren och sade: 'Jag vill locka honom därtill.' Herren frågade honom: 'På hvad sätt?'

21. Han svarade: 'Jag vill gå ut och blifva en lögnens ande i alla hans profeters mun.' Då sade han: 'Du må försöka att locka honom därtill, och du skall också lyckas; gå ut och gör så.'

22. Och se, nu har Herren låtit en lögnens ande komma in i dessa dina profeters mun, medan Herren ändock har beslutit, att olycka skall komma öfver dig.»

23. Då framträdde Sidkia, Kenaanas son, och slog Mika på kinden och sade: »På hvilken väg har då Herrens ande gått bort ifrån mig för att tala med dig?» Jer. 20: 2. Joh. 18: 22. Apg. 23: 2.

24. Mika svarade: »Du skall få se det på den dag, då du nödgas springa från kammare till kammare för att gömma dig.»

25. Men Israels konung sade: »Tagen Mika och fören honom tillbaka till Amon, höfvitsmannen i staden, och till Joas, konungasonen.

26. Och sägen: Så säger konungen: Sätten denne i fängelse och bespisen honom med fångkost, till dess jag kommer välbehållen tillbaka.»

27. Mika svarade: »Om du kommer välbehållen tillbaka, så har Herren icke talat genom mig.» Och han sade ytterligare: »Hören detta, I folk, allesamans.» Mik. 1: 2.

28. Så drog nu Israels konung jämte Josafat, Juda konung, upp till Ramot i Gilead.

29. Och Israels konung sade till Josafat: »Jag vill förkläda mig, när jag drager ut i striden, men du må vara klädd i dina egna kläder.» Så förklädde sig då Israels konung, när de drogo ut i striden.

30. Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina vagnshöfvitsmän:

»I skolen icke gifva eder i strid med någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels konung allena.»

31. Då nu höfvitsmännen öfver vagnarna sågo Josafat, tänkte de: »Detta är Israels konung», och därpå omringade de honom för att anfalla honom. Då gaf Josafat upp ett rop, och Herren hjälpte honom, Gud vände dem bort ifrån honom.

32. Så snart nämligen höfvitsmännen öfver vagnarna märkte, att det icke var Israels konung, vände de om och begåfvo sig ifrån honom.

33. Men en man, som spände sin båge och sköt på måfå, träffade Israels konung i en fog på rustningen. Då sade denne till sin körsven: »Sväng om vagnen och för mig ut ur hären, ty jag är sårad.»

34. Och striden blef på den dagen allt häftigare, och Israels konung höll sig ända till aftonen upprätt i sin vagn, vänd mot araméerna; men vid den tid, då solen gick ned, gaf han upp andan.

19 Kapitlet.

Profeten Jehus straffande ord. Josafats omsorg om rättskipningen.

Men Josafat, Juda konung, vände välbehållen hem igen till Jerusalem.

2. Då gick siaren Jehu, Hananis son, ut mot konung Josafat och sade till honom: »Skall man då hjälpa den ogudaktige? Skall du då älska dem som hata Herren? För detta hvilar nu Herrens förtörnelse öfver dig.

2 Krön. 16: 7.

3. Dock har något godt blifvit funnet hos dig, ty du har utrotat Aserorna ur landet och har vändt ditt hjärta till att söka Gud.» 2 Krön. 17: 3 f.

4. Så stannade nu Josafat i Jerusalem, men sedan drog han åter ut bland folket, ifrån Beer-Seba ända till Efraims bergsbygd, och förde dem tillbaka till Herren, deras fäders Gud.

5. Och han anställde domare i landet, i alla Juda befästa städer, särskilda för hvar stad. 5 Mos. 16: 18.

6. Och han sade till dessa domare: »Sen till hvad I gören; ty I dömen icke människodom, utan Herrens dom, och han är närvarande, så ofta I dömen.

Rom. 13: 1 f.

7. Låten alltså nu fruktan för Herren vara öfver eder. Gifven akt på hvad I gören; ty hos Herren, vår Gud, finnes ingen orätt, och han har icke anseende till någons person, ej heller tager han mutor.» 5 Mos. 1: 17. 10: 17. 1 Sam. 16: 7. Job 34: 19. Apg. 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6. Ef. 6: 9. Kol. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

8. Också i Jerusalem hade Josafat anställt några af leviterna och prästerna och några af hufvudmännen för Israels familjer till att döma Herrens dom och afgöra rättstvister. När de sedan vände tillbaka till Jerusalem, 5 Mos. 17: 8 f.

9. bjöd han dem och sade: »Så skolen I göra i Herrens fruktan, redligt och med hängifvet hjärta.

10. Så ofta någon rättssak drages inför eder af edra bröder, som bo i sina städer, det må gälla dom i en blodssak eller eljest tillämpning af lag och bud, stadgar och rätter, då skolen I undervisa dem, på det att de icke må ådraga sig skuld inför Herren, så att förtörnelse kommer öfver eder och edra bröder. Så skolen I göra, på det att I icke mån ådraga eder skuld.

11. Och se, öfversteprästen Amarja skall vara eder förman i alla Herrens saker, och Sebadja, Ismaels son, fursten för Juda hus, i alla konungens saker; och leviterna skola vara tillsyningsmän under eder. Varen nu ståndaktiga i hvad I gören, och Herren skall vara med den som är god.»

20 Kapitlet.

Josafats underbara seger öfver fientliga grannfolk. Hans förbund med Ahasja.

Därefter kommo Moabs barn och Ammons barn och med dem en del af ammoniterna för att strida mot Josafat.

2. Och man kom och berättade detta för Josafat och sade: »En stor hop kommer mot dig från landet på andra sidan hafvet, från Aram, och de äro redan i Hasason-Tamar (det är En-Gedi).»

3. Då blef Josafat förskräckt och vände sig till Herren och sökte honom; och han lät pålysa en fasta öfver hela Juda.

4. Och Juda församlade sig för att söka hjälp hos Herren; ja, från alla Juda städer kom man för att söka Herren.

5. Och Josafat trädde upp i Juda häns och Jerusalems församling i Herrens hus, framför den nya förgården,

6. och sade: »Herre, våra fäders Gud, är icke du Gud i himmelen och den som råder öfver alla hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt; och ingen finnes, som kan stå dig emot.

1 Krön. 29: 12. Matt. 6: 13.

7. Var det icke du, vår Gud, som fördrev detta lands inbyggare undan för ditt folk Israel och gaf det åt Abrahams, din vdäns, såd för evig tid?

8. De fingo bo där, och de byggde dig där en helgedom åt ditt namn, i det de sade:

9. 'Om något ondt kommer öfver oss, svärd, straffdom eller pest eller hungersnöd, så vilja vi träda upp inför detta hus och inför dig, ty ditt namn är i detta hus; och vi vilja ropa till dig i vår nöd, och du skall då höra och hjälpa.' 1 Kon. 8: 33 f., 37 f.

2 Krön. 6: 24 f., 28 f. 7: 13 f.

10. Se därför nu, huru Ammons barn och Moab och folket i Seirs bergsbygd — genom hvilkas område du icke tillstadde Israel att gå, när de kommo från Egyptens land, hvarför de ock togo en omväg bort ifrån dem och icke förgjorde dem — 5 Mos. 2: 4 f., 9, 19.

11. se, huru dessa nu vedergälla oss, i det att de komma för att förjaga oss ur det land, som är din besittning och som du har gifvit oss till besittning.

12. Du, vår Gud, skall du icke hålla dom öfver dem? Ty vi förmå intet mot denna stora hop, som kommer emot oss, och själfva veta vi icke hvad vi skola göra, utan till dig se våra ögon.»

Ps. 121: 1. 123: 1.

13. Och hela Juda stod där inför Herren med sina späda barn, sina hustrur och söner.

14. Då kom Herrens ande midt i församlingen öfver Jahasiel, son till Sakarja, son till Benaja, son till Jegiel, son till Mattanja, en levit af Asafs söner,

15. och han sade: »Akten härpå, I alla af Juda och I Jerusalems invånare och du konung Josafat. Så säger Herren till eder: Ingen af eder må frukta och vara förfärad för denna stora hop, ty striden är icke eder, utan Guds.

16. Dragen i morgon ned mot dem. De draga då upp på Hassishöjden, och I skolen träffa dem vid ändan af dalen, framför Jeruels öken.

17. Men därvid blifver det icke eder sak att strida. I skolen allenast träda fram och stå stilla och se på huru Herren frälsar eder, I af Juda och Jerusalem. Frukten icke och varen icke förfärade. Dragen i morgon ut mot dem, och Herren skall vara med eder.»

2 Mos. 14: 13 f.

18. Då böjde Josafat sig ned med ansiktet mot jorden, och alla Juda män och Jerusalems invånare föllo ned för Herren och tillbådo Herren.

19. Och de af leviterna, som tillhörde kehatiternas och koraiternas barn, stodo upp och lofvade Herren, Israels Gud, med hög och stark röst.

20. Men bittida följande morgon drogo de ut till Tekoas öken. Och när de drogo ut, trädde Josafat fram och sade: »Hören mig, I af Juda och I Jerusalems invånare. Hafven tro på Herren, eder Gud, så skolen I hafva ro. Och tron på hans profeter, så skolen I blifva lyckosamma.» Jes. 7: 9.

21. Och sedan han rådfört sig med folket, uppställde han män, som skulle sjunga till Herrens ära och lofva honom i helig skrud, under det att de drogo ut framför den väpnade hären, sägande: »Tacken Herren, ty hans nåd varar evinnerligen.» Ps. 106: 1. 136: 1.

22. Och just som de begynte med sången och lofvet, lät Herren ett angrepp ske bakifrån på Ammons barn och Moab och folket ifrån Seirs bergsbygd, dem som hade kommit mot Juda; och de blefvo slagna.

23. Och Ammons barn och Moab reste sig mot folket ifrån Seirs bergsbygd och gåfvo dem till spillo och förgjorde dem; och då de hade gjort ände på folket ifrån Seir, hjälptes de åt att nedgöra hvarandra. Dom. 7: 22. 1 Sam. 14: 20.

24. Då nu Juda män kommo upp på höjden, hvarifrån man kunde se ut öfver öknen, och vände sig mot fiendernas hop, fingo de se dessa ligga döda på jorden, och ingen hade undkommit.

25. Och när Josafat begaf sig dit med sitt folk för att plundra och taga byte från dem, funno de där en myckenhet af gods och döda kroppar och kostbara föremål; och de togo för sig så mycket, att de icke kunde bära det. Och de fortsatte plundringen i tre dagar; så stort var bytet.

26. Men på fjärde dagen församlade de sig i Berakadalen; där lofvade de* Herren, och däraf fick det stället namnet Berakadalen, såsom det heter ännu i dag.

27. Därefter vände alla Judas och Jerusalems män, med Josafat i spetsen, glada tillbaka igen till Jerusalem; ty Herren hade beredt dem glädje genom hvad som skett med deras fiender.

28. Och de drogo in i Jerusalem med psaltare, harpor och trumpeter och tågade till Herrens hus.

* Hebr. bereká.

29. Och en förskräckelse ifrån Gud kom över alla de främmande rikena, då de hörde, att Herren hade stridt mot Israels fiender.

30. Och Josafats rike hade nu ro, ty hans Gud lät honom få lugn på alla sidor.

31. Så regerade Josafat över Juda. Han var trettiofem år gammal, då han blef konung, och han regerade tjugufem år i Jerusalem. Hans moder hette Asuba, Silhis dotter. 1 Kon. 22: 41 f.

32. Och han vandrade på sin fader Asas väg, utan att vika af ifrån den; han gjorde nämligen hvad rätt var i Herrens ögon.

33. Dock blefvo offerhöjderna icke afskaffade, och ännu hade folket icke vändt sina hjärtan till sina fäders Gud.

34. Hvad nu mera är att säga om Josafat, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknadt i Jehus, Hananis sons, krönika, som är upptagen i boken om Israels konungar. 2 Krön. 19: 2.

35. Men sedan förband sig Josafat, Juda konung, med Ahasja, Israels konung, fastän denne var ogudaktig i sina gärningar;

36. han förband sig med honom för att bygga skepp, som skulle gå till Tarsis. Och de byggde skepp i Esjon-Geber.

37. Då profeterade Elieser, Dodavahus son, från Maresa, mot Josafat, sägande: »Därför att du har förbundit dig med Ahasja, skall Herren låta ditt företag blifva om intet.» Och somliga af skeppen ledo skeppsbrott, så att de icke kunde gå till Tarsis.

21 Kapitlet.

Joram konung i Juda. Krig med Edom. Skrifvelse från profeten Elia. Straffdom öfver Joram.

Och Josafat gick till hvila hos sina fäder och blef begrafven hos sina fäder i Davids stad. Och hans son Joram blef konung efter honom. 1 Kon. 22: 51. 2 Kon. 8: 16.

2. Denne hade bröder, söner till Josafat: Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Mikael och Sefatja; alla dessa voro söner till Josafat, Israels konung.

3. Och deras fader gaf dem stora skänker i silfver och guld och dyrbarheter, därtill ock fasta städer i Juda; men konungadömet hade han gifvit åt Joram, ty denne var den förstfödde.

4. Då nu Joram hade öfvertagit sin faders konungadöme och befäst sig däri, dräpte han alla sina bröder med svärd, så ock några af Israels furstar.

5. Joram var trettiotvå år gammal, då han blef konung, och han regerade åtta år i Jerusalem. 2 Kon. 8: 17 f.

6. Men han vandrade på Israels konungars väg, såsom Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru; han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon.

7. Dock ville Herren icke fördärfva Davids hus, för det förbunds skull, som han hade slutit med David, och enligt hvad han hade lofvat, nämligen att han skulle låta honom och hans söner hafva en lampa för alltid. 2 Sam. 7: 12 f. 21: 17. 1 Kon. 11: 36. 15: 4. Ps. 132: 11, 17.

8. I hans dagar afföll Edom från Juda välde och satte en egen konung öfver sig. 2 Kon. 8: 20 f.

9. Då drog Joram dit med sina höfvitsmän och med alla sina stridsvagnar. Och om natten gjorde han ett anfall på edoméerna, som hade omringat honom, och slog dem och höfvitsmännen öfver deras vagnar.

10. Så afföll Edom från Juda välde, och det har varit skildt därifrån ända till denna dag. Vid samma tid afföll ock Libna från hans välde, därför att han hade öfvergifvit Herren, sina fäders Gud.

11. Också han uppförde offerhöjder på bergen i Juda och förledde så Jerusalems invånare till horeri och förförde Juda.

12. Men en skrifvelse kom till honom från profeten Elia, så lydande: »Så säger Herren, din fader Davids Gud: Se, du har icke vandrat på din fader Josafats vägar eller på Asas, Juda konungs vägar,

13. utan du har vandrat på Israels konungars väg och förledt Juda och Jerusalems invånare till horeri, på samma sätt som Ahabs hus förledde dem därtill; och du har också dräpt dina bröder, dem som voro i din faders hus och som voro bättre än du.

14. Därför skall Herren låta en stor hemsökelse drabba ditt folk, så ock dina barn och dina hustrur och allt hvad du äger;

15. och själf skall du träffas af svår sjukdom, en sjukdom i dina inälfvor, så svår, att dina inälfvor, efter år och dagar, skola falla ut i följd af sjukdomen.»

16. Och Herren uppväckte mot Jo-

ram filistéernas ande och de arabers, som bodde närmast etiopierna,

17. och de drogo upp mot Juda och bröto in där och förde bort allt gods, som fanns i konungens hus, därtill ock hans söner och hustrur, så att han icke hade kvar någon af sina söner förutom Joahas, sin yngste son.

18. Och efter allt detta hemsökte Herren honom med en obotlig sjukdom i inälfvorna.

19. Och efter år och dagar, då två år voro förlidna, föllo hans inälfvor ut i följd af sjukdomen, och han dog i svåra plågor; men hans folk anställde ingen förbränning till hans ära, såsom de hade gjort efter hans fäder.

1 Sam. 31: 12. 2 Krön. 16: 14. Jer. 34: 5.

20. Han var trettiotvå år gammal, då han blef konung, och han regerade åtta år i Jerusalem. Och han gick bort utan att blifva saknad, och man begrof honom i Davids stad, men icke i konungagrafvarna. 2 Krön. 24: 25. 28: 27.

22 Kapitlet.

Ahasja konung i Juda. Han dödas af Jehu. Atalja upphäfver sig till regentinna i Juda.

Och Jerusalems invånare gjorde Ahasja, hans yngste son, till konung efter honom; ty alla de äldre hade blifvit dräpta af den röfvarskara, som med araberna hade kommit till lägret. Så blef då Ahasja, Jorams son, konung i Juda. 2 Kon. 8: 25 f.

2. Fyrtiotvå år gammal var Ahasja, då han blef konung, och han regerade ett år i Jerusalem. Hans moder hette Atalja, Omris dotter.

3. Också han vandrade på Ahabs hus' vägar, ty hans moder var hans rådgifverska i ogudaktighet.

4. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon likasom Ahabs hus; ty därifrån tog han efter sin faders död sina rådgifvare, till sitt eget fördärf.

5. Det var ock deras råd han följde, när han drog åstad med Joram, Ahabs son, Israels konung, och stridde mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot i Gilead. Men Joram blef sårad af araméerna.

6. Då vände han tillbaka för att i Jisreel låta hela sig från de sår, som han hade fått vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram. Och Asarja, Jorams son, Juda konung, for ned för att besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk. 2 Kon. 9: 16.

7. Men till Ahasjas fördärf var det af Gud bestämdt, att han skulle komma till Joram. Ty när han hade kommit dit, for han med Joram för att möta Jehu, Nimsis son, som Herren hade smort till att utrota Ahabs hus.

2 Kon. 9: 1 f.

8. Så hände sig, att Jehu, när han utförde straffdomen öfver Ahabs hus, träffade på de Juda furstar och de brorsöner till Ahasja, som voro i Ahasjas tjänst, och dräpte dem. 2 Kon. 10: 12 f.

9. Sedan sökte han efter Ahasja; och man grep denne, där han höll sig gömd i Samaria, och förde honom till Jehu och dödade honom. Men därpå begrofvo de honom, ty de sade: »Han var dock Josafats son, Josafats, som sökte Herren af allt sitt hjärta.» Och af Ahasjas hus fanns sedan ingen som förmådde öfvertaga konungadömet.

2 Kon. 9: 27 f.

10. Då nu Atalja, Ahasjas moder, förnam, att hennes son var död, stod hon upp och utrotade hela konungaätten i Juda hus. 2 Kon. 11: 1 f.

11. Men just när konungabarnen skulle dödas, tog konungadottern Josabeat Joas, Ahasjas son, och skaffade honom hemligen undan, i det att hon förde honom jämte hans amma in i sofkammaren; där höll Josabeat, konung Jorams dotter, prästen Jojadas hustru — som ju ock var Ahasjas syster — honom dold för Atalja, så att denna icke fick döda honom.

12. Sedan var han hos dem i Guds hus, där han förblef gömd i sex år, medan Atalja regerade i landet.

23 Kapitlet.

Prästen Jojada gör Joas till konung och dödar Atalja.

Men i det sjunde året tog Jojada mod till sig och förband sig med underhöfvitsmännen Asarja, Jerohams son, Ismael, Johanans son, Asarja, Obeds son, Maaseja, Adajas son, och Elisafat, Sikris son. 2 Kon. 11: 4 f.

2. Dessa foro därpå omkring i Juda och församlade leviterna ur alla Juda städer, så ock hufvudmännen för Israels familjer. Och när de kommo till Jerusalem,

3. slöt hela församlingen i Guds hus ett förbund med konungen. Och Jojada sade till dem: »Konungens son skall nu vara konung, såsom Herren har talat angående Davids söner.

2 Sam. 7: 12 f. 2 Krön. 21: 7.

4. Detta är alltså hvad I skolen göra: en tredjedel af eder, nämligen de präster och leviter, som hafva att inträda i vakthållningen på sabbaten, skall stå på vakt vid trösklarna,

5. en tredjedel vid konungshuset och en tredjedel vid Jesodporten; och allt folket skall vara på förgårdarna till Herrens hus.

6. Dock må ingen annan än prästerna och de tjänstgörande leviterna gå in i Herrens hus; dessa må gå in, ty de äro heliga. Men allt det öfriga folket skall iakttaga hvad Herren har bjudit dem iakttaga.

7. Och leviterna skola ställa sig rundt omkring konungen, hvar och en med sina vapen i handen; och om någon vill tränga sig in i huset, skall han dödas. Och I skolen följa konungen, ehvad han går in eller ut.»

8. Leviterna och hela Juda gjorde allt hvad prästen Jojada hade bjudit dem; hvar och en af dem tog sina män, både de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och de som skulle afgå därifrån på sabbaten; ty prästen Jojada lät ingen afdelning vara fri ifrån tjänstgöring.

9. Och prästen Jojada gaf åt underhöfvitsmännen de spjut och de sköldar af olika slag, som hade tillhört konung David och som funnos i Guds hus.

10. Och han uppställde allt folket, hvar och en med sitt vapen i handen, från husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, rundt omkring konungen.

11. Därefter förde de ut konungasonen och satte på honom kronan och gåfvo honom vittnesbördet och gjorde honom till konung; och Jojada och hans söner smorde honom och ropade: »Lefve konungen!» 5 Mos. 17: 18 f.

12. Då nu Atalja hörde folkets rop, när de skyndade fram och hyllade konungen, gick hon in i Herrens hus till folket.

13. Där fick hon då se konungen stå på sin upphöjda plats vid ingången och höfvitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen och fick höra, huru hela folkmängden jublade och stötte i trumpeterna och huru sångarna med sina instrumenter ledde hyllningssången. Då ref Atalja sönder sina kläder och ropade: »Sammansvärjning, sammansvärjning!»

4 Mos. 10: 10. 2 Kon. 23: 8. 1 Krön. 26: 1 f.

14. Men prästen Jojada lät underhöfvitsmännen, som anförde skaran, gå ut och sade till dem: »Fören henne ut mellan leden, och om någon följer henne, så må han dödas med svärd.» Prästen förbjöd dem nämligen att döda henne i Herrens hus.

15. Alltså grepo de henne, och när hon hade kommit fram dit där Hästporten för in i konungshuset, dödade de henne där.

16. Och Jojada slöt ett förbund mellan sig och allt folket och konungen, att de skulle vara ett Herrens folk.

17. Och allt folket begaf sig till Baals tempel och ref ned det och slog sönder dess altaren och bilder; och Mattan, Baals präst, dräpte de framför altarna.

18. Därefter utställde Jojada vakter vid Herrens hus och betrodde detta värf åt de levitiska prästerna, som David hade indelat i klasser för tjänstgöringen i Herrens hus, till att offra brännoffer åt Herren, såsom det var föreskrifvet i Moses lag, med jubel och sång, efter Davids anordning.

3 Mos. 1: 3 f. 1 Krön. 23: 27 f. 24: 3 f.

19. Och han ställde dörrvaktarna vid portarna till Herrens hus, för att ingen där skulle inkomma, som på något sätt var oren.

20. Och han tog med sig underhöfvitsmännen och de förnämsta och mäktigaste bland folket och hela folkmängden och förde konungen ned från Herrens hus, och de gingo in i konungshuset genom Öfre porten; och de satte konungen på konungatronen.

21. Och hela folkmängden gladde sig, och staden förblef lugn. Men Atalja hade de dödat med svärd.

24 Kapitlet.

Joas konung i Juda. Insamling till templets iståndsättande. Joas' affall från Herren. Sakarjas profetia. Araméernas tåg mot Jerusalem. Joas dödad genom en sammansvärjning.

Joas var sju år gammal, då han blef konung, och han regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja, från Beer-Seba. 2 Kon. 12: 1 f.

2. Och Joas gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, så länge prästen Jojada lefde.

3. Och Jojada tog åt honom två hustrur, och han födde söner och döttrar.

4. Därefter fick Joas i sinnet att upphjälpa Herrens hus.

5. Och han församlade prästerna och leviterna och sade till dem: »Faren hvart år ut till Juda städer och insam-

len från hela Israel penningar till att iståndsätta eder Guds hus, och I skolen bedrifva denna sak med skyndsamhet.» Men leviterna skyndade sig icke.

6. Då kallade konungen till sig öfversteprästen Jojada och sade till honom: »Hvarför har du icke tillhållit leviterna att från Juda och Jerusalem indrifva den skatt, som Herrens tjänare Mose pålade, och som Israels församling skulle erlägga till vittnesbördets tabernakel? 2 Mos. 35: 5 f.

7. Ty Ataljas, den ogudaktiga kvinnans, söner hafva fördärfvat Guds hus; ja, allt som var helgadt till Herrens hus hafva de användt till Baalerna.»

8. På konungens befallning gjorde man därefter en kista och ställde den utanför porten till Herrens hus.

9. Och man lät utropa i Juda och Jerusalem, att den skatt, som Guds tjänare Mose hade pålagt Israel i öknen, skulle erläggas åt Herren.

2 Mos. 30: 12 f. 3 Mos. 27: 2 f.

10. Och alla furstarna och allt folket buro fram penningar med glädje och kastade dem i kistan, till dess att allt var insamladt.

11. Och när tid blef att genom leviternas försorg föra kistan till de af konungen förordnade gransknings-männen och dessa då sågo, att mycket penningar fanns i den, så kommo konungens sekreterare och öfversteprästens tillsyningsman och tömde kistan, och sedan buro de den tillbaka till dess plats. Så gjorde de gång efter annan och insamlade penningar i myckenhet.

12. Därefter lämnade konungen och Jojada dessa åt den som skulle utföra arbetet på Herrens hus och lejde stenhuggare och timmermän till att upphjälpa Herrens hus, så ock järn- och kopparsmeder till att iståndsätta Herrens hus.

13. Och de som utförde arbetet bedrefvo det så, att arbetet gick framåt under deras händer, och de återställde Guds hus i dess förra skick och satte det i godt stånd.

14. Och när de hade slutat, buro de återstoden af penningarna till konungen och Jojada; och man gjorde däraf kärl till Herrens hus, kärl till gudstjänsten och offren, skålar och andra kärl af guld och silfver. Och man offrade brännoffer i Herrens hus beständigt, så länge Jojada lefde.

15. Men Jojada blef gammal och mätt på att lefva och dog så; ett hundra trettio år gammal var han vid sin död.

16. Och man begrof honom i Davids stad bland konungarna, därför att han hade gjort hvad godt var med Israel och mot Gud och hans hus.

17. Men efter Jojadas död kommo Juda furstar och föllo ned för konungen; då hörde konungen på dem.

18. Och de öfvergåfvo Herrens, sina fäders Guds, hus och tjänade Aserorna och afgudarna. Då kom förtörnelse öfver Juda och Jerusalem genom den skuld de så ådrogo sig.

19. Och han sände profeter ibland dem för att omvända dem till Herren; och dessa varnade dem, men de lyssnade icke därpå.

20. Men Sakarja, prästen Jojadas son, hade blifvit beklädd med Guds andes kraft, och han trädde fram inför folket och sade till dem: »Så säger Gud: Hvarför öfverträden I Herrens bud, eder själfva till ingen fromma? Eftersom I hafven öfvergifvit Herren, har han ock öfvergifvit eder.»

Dom. 6: 34. 1 Krön. 12: 18. Luk. 24: 49.

21. Då sammansvuro de sig mot honom och stenade honom, enligt konungens befallning, på förgården till Herrens hus. Matt. 23: 35.

22. Ty konung Joas tänkte icke på den kärlek, som Jojada, dennes fader, hade bevisat honom, utan dräpte hans son. Men denne sade i sin dödsstund: »Må Herren se detta och utkräfva det.»

23. När nu året hade gått till ända, drog araméernas här upp mot honom, och de kommo till Juda och Jerusalem och utrotade ur folket alla folkets furstar. Och allt byte, som de togo, sände de till konungen i Damaskus.

24. Ty fastän araméernas här, som då kom, utgjorde allenast en ringa skara, gaf Herren likväl i deras hand en mycket talrik här, därför att folket hade öfvergifvit Herren, sina fäders Gud. Så fingo de utföra straffdomen öfver Joas.

25. Och när dessa drogo bort ifrån honom — ty de lämnade honom kvar illa sjuk — sammansvuro sig hans tjänare mot honom, därför att han hade utgjutit prästen Jojadas söners blod, och dräpte honom på hans säng; så dog han. Och man begrof honom i Davids stad; dock begrof man honom icke i konungagrafvarna. 2 Krön. 21: 20. 28: 27.

26. Och de som sammansvuro sig mot honom voro Sabad, son till ammonitiskan Simeat, och Josabad, son till moabitiskan Simrit.

27. Men om hans söner och om de många profetior, som förkunnades mot honom, och om återuppråttandet af Guds hus, härom är skrifvet i »Utläggning till Konungaboken». Och hans son Amasja blef konung efter honom.
2 Krön. 13: 22.

25 Kapitlet.

Amasja blifver konung i Juda och bestraffar sin faders mördare. Han sätter upp en krigshär. Han segrar öfver edoméerna. Han förklarar Israels konung Joas krig, men blifver slagen. Han dödas genom en sammansvärjning.

Amasja var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Joaddan, från Jerusalem.
2 Kon. 14: 1 f.

2. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, dock icke af fullt hängifvet hjärta.

3. Och sedan hans konungadöme hade blifvit befäst, lät han dräpa dem af sina tjänare, som hade slagit ihjäl hans fader, konungen. 2 Krön. 24: 25.

4. Men deras barn dödade han icke, utan handlade i enlighet med hvad föreskrifvet var i Moses lagbok, där Herren bjudit och sagt: »Föräldrarna skola icke dö för barnens skull, och barnen skola icke dö för föräldrarnas skull, utan hvar och en skall dö genom sin egen synd.» 5 Mos. 24: 16. Hes. 18: 20.

5. Och Amasja församlade Juda barn och lät dem uppställa sig efter sina familjer, efter sina öfver- och underhöfvitsmän, hela Juda och Benjamin. Därefter inmönstrade han dem som voro tjugu år gamla eller därutöfver och fann dem utgöra tre hundra tusen utvalda, stridbara män, som kunde föra spjut och sköld. 4 Mos. 1: 3.

6. Därtill lejde han för hundra talenter silfver ett hundra tusen tappra stridsmän ur Israel.

7. Men en gudsman kom till honom och sade: »O konung, låt icke Israels här draga ut med dig, ty Herren är icke med Israel, icke med hela hopen af Efraims barn.

8. Utan du själf må allena draga åstad. Grip verket an, gå frimodigt ut i striden. Gud skall eljest låta dig komma på fall genom fienden; ty Gud förmår både att hjälpa och att stjälpa.»

9. Amasja sade till gudsmannen: »Men huru skall det då gå med de hundra talenterna, som jag har gifvit åt skaran från Israel?» Gudsmannen svarade: »Herren kan väl gifva dig mer än det.»

10. Då afskilde Amasja den skara, som hade kommit till honom från Efraim, och lät dem gå hem igen. Häröfver blefvo dessa högligen förgrymmade på Juda och vände tillbaka hem i vredesmod.

11. Men Amasja tog mod till sig och tågade ut med sitt folk och drog till Saltdalen och slog af Seirs barn tio tusen. 2 Kon. 14: 7.

12. Och Juda barn togo andra tio tusen till fånga lefvande; dem förde de upp på spetsen af en klippa och störtade dem ned från klippspetsen, så att de alla krossades.

13. Men de som tillhörde den skara, som Amasja hade sändt tillbaka, och som icke hade fått gå med honom ut i striden, företogo plundringståg i Juda städer, från Samaria ända till Bet-Horon; och de slogo tre tusen af invånarna och togo stort byte.

14. När nu Amasja kom tillbaka från sin seger öfver edoméerna, förde han med sig Seirs barns gudar och uppställde dem till gudar åt sig; och han tillbad inför dem och tände rökelse åt dem.

15. Då blef Herrens vrede upptänd mot Amasja, och han sände till honom en profet; denne sade till honom: »Hvarför söker du detta folks gudar, fastän de icke hafva kunnat rädda sitt eget folk ur din hand?»

16. När denne så talade till honom, svarade han honom: »Hafva vi satt dig till konungens rådgifvare? Håll upp, om du icke vill, att man skall slå dig ihjäl.» Då höll profeten upp och sade: »Jag förstår nu, att Gud har beslutit att fördärfva dig, eftersom du gör på detta sätt och icke vill höra mitt råd.»

17. Och Amasja, Juda konung, höll rådplägning och sände till Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och lät säga: »Kom, låtom oss drabba samman med hvarandra.»
2 Kon. 13: 12. 14: 8 f.

18. Men Joas, Israels konung, sände då till Amasja, Juda konung, och lät svara: »En törnbuske på Libanon sände en gång bud till en ceder på Libanon och lät säga: 'Gif din dotter åt min son till hustru.' Men så gingo markens djur på Libanon fram öfver törnbusken och trampade ned den.

19. Du tänker på huru du har slagit Edom, och däröfver förhäfver du dig i ditt hjärta och vill vinna ännu mera

ära. Men stanna nu hemma. Hvarför utmanar du olyckan, dig själf och Juda med dig till fall?»

20. Men Amasja hörde icke därpå, ty Gud skickade det så, på det att de skulle blifva gifna i fiendehand, därför att de hade sökt Edoms gudar.

21. Så drog då Joas, Israels konung, upp, och de drabbade samman med hvarandra, han och Amasja, Juda konung, vid Bet-Semes, som hör till Juda.

22. Och Juda män blefvo slagna af Israels män och flydde, hvar och en till sin hydda.

23. Och Amasja, Juda konung, son till Joas, son till Joahas, blef tagen till fånga i Bet-Semes af Joas, Israels konung. Och när denne hade fört honom till Jerusalem, bröt han ned ett stycke af Jerusalems mur, från Efraimsporten ända till Poneporten, fyra hundra alnar.

24. Och han tog allt guld och silfver och alla kärl, som funnos i Guds hus hos Obed-Edom, och konungshusets skatter, därtill ock gisslan; och så vände han tillbaka till Samaria. 1 Krön. 26: 15.

25. Men Amasja, Joas' son, Juda konung, lefde i femton år efter Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död.
2 Kon. 14: 17 f.

26. Hvad nu mera är att säga om Amasja, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknadt i boken om Judas och Israels konungar.

27. Och från den tid, då Amasja vek af ifrån Herren, begynte man anstifta en sammansvärjning mot honom i Jerusalem, så att han måste fly till Lakis. Då sändes män efter honom till Lakis, och dessa dödade honom där.

28. Sedan förde man honom därifrån på hästar och begrof honom hos hans fäder i Juda hufvudstad.

26 Kapitlet.

Ussia konung i Juda. Hans krigshär och hans makt. Hans förbrytelse mot Herren och hans spetälska.

Och allt folket i Juda tog Ussia, som då var sexton år gammal, och gjorde honom till konung i hans fader Amasjas ställe. 2 Kon. 14: 21 f.

2. Han befäste Elot och lade det åter under Juda, sedan konungen hade gått till hvila hos sina fäder.

3. Ussia var sexton år gammal, då han blef konung, och han regerade femtiotvå år i Jerusalem. Hans moder hette Jekilja, från Jerusalem. 2 Kon. 15: 2 f.

4. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort. 2 Krön. 25: 2.

5. Och han sökte Gud, så länge Sakarja lefde, han som aktade på Guds syner. Och så länge han sökte Herren, lät Gud honom väl gå.

6. Han drog ut och stridde mot filistéerna och bröt ned Gats, Jabnes och Asdods murar; och han byggde städer på Asdods område och annorstädes i filistéernas land.

7. Och Gud hjälpte honom mot filistéerna och mot de araber, som bodde i Gur-Baal, och mot maoniterna.

8. Och ammoniterna måste gifva skänker åt Ussia, och ryktet om honom sträckte sig ända till Egypten, ty han blef öfvermåttan mäktig.

9. Och Ussia byggde torn i Jerusalem öfver Hörnporten och öfver Dalporten och öfver Vinkeln och befäste dem. Neh. 3: 19, 24.

10. Han byggde ock torn i öknen och gräfde många brunnar, ty han hade mycken boskap, både i låglandet och på slätten. Jordbruks- och vingårdsarbetare hade han i bergsbygden och på de bördiga fälten, ty han var en vän af åkerbruk.

11. Och Ussia hade en krigshär, som drog ut till strid i afdelade skaror, med en mansstyrka, som blifvit fastställd vid mönstring genom sekreteraren Jeguel och tillsyningsmannen Maaseja, under öfverinseende af Hananja, en af konungens höfvitsmän.

12. Hela antalet af de tappra stridsmän, som voro hufvudmän för familjerna, var två tusen sex hundra.

13. Under deras befäl stod en krigshär af tre hundra sju tusen fem hundra män, som stridde med kraft och mod och voro konungens hjälp mot fienden.

14. Och Ussia försåg hela denna här med sköldar, spjut, hjälmar, pansar och bågar, så ock med slungstenar.

15. Och han lät i Jerusalem göra konstmässigt uttänkta krigsredskap, till att uppsätta på tornen och på murarnas hörn för att med dem afskjuta pilar och stora stenar. Och ryktet om honom gick ut vida omkring, ty han fick så stor makt, att man förundrade sig.

16. Men när han nu var så mäktig, blef hans hjärta högmodigt, så att han gjorde hvad fördärfligt var; han förbröt sig trolöst mot Herren, sin Gud, i det att han gick in i Herrens tempel för att antända rökelse på rökelsealtaret.

17. Då gick prästen Asarja dit in efter honom, åtföljd af åttio Herrens präster, oförskräckta män. 1 Krön. 6: 10.

18. Dessa trädde fram mot konung Ussia och sade till honom: »Det hör icke dig till, Ussia, att antända rökelse åt Herren, utan det tillhör prästerna, Arons söner, som äro helgade till att antända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du har begått en förbrytelse, och Herren Gud skall icke låta detta lända dig till ära.» 2 Mos. 30: 7 f. 4 Mos. 18: 7 f.

19. Då for Ussia ut i vrede, där han stod med ett rökelsekar i sin hand för att antända rökelse. Men just som han for ut i vrede mot prästerna, slog spetälska ut på hans panna, i prästernas närvaro, inne i Herrens hus, bredvid rökelsealtaret.

20. När så öfversteprästen Asarja och alla prästerna vände sig till honom och fingo se, att han var spetälsk i pannan, drefvo de honom strax ut därifrån. Och själf skyndade han sig ut, eftersom Herren så hemsökte honom.

21. Sedan var konung Ussia spetälsk ända till sin dödsdag och bodde i ett särskildt hus såsom spetälsk, ty han var utesluten från Herrens hus. Hans son Jotam förestod då konungens hus och dömde folket i landet. 2 Kon. 15: 5 f.

22. Hvad nu mera är att säga om Ussia, om hans första tid såväl som om hans sista, det har profeten Jesaja, Amos' son, upptecknat.

23. Och Ussia gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom hos hans fäder, ute på konungagrafvens mark, i anseende därtill att han var spetälsk. Och hans son Jotam blef konung efter honom.

27 Kapitlet.

Jotam konung i Juda.

Jotam var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter. 2 Kon. 15: 32 f.

2. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fader Ussia hade gjort, hvartill kom, att han icke trängde in i Herrens tempel. Men folket gjorde ännu hvad fördärfligt var. 2 Krön. 26: 16.

3. Han byggde Öfre porten till Herrens hus, och på Ofelmuren utförde han stora byggnadsarbeten. Neh. 3: 26. 11: 21.

4. Därtill byggde han städer i Juda bergsbygd, och i skogarna byggde han borgar och torn. 2 Krön. 26: 10.

5. Och han stridde med Ammons barns konung; och han blef dem öfvermäktig, så att Ammons barn det året måste gifva honom ett hundra talenter silfver, tio tusen korer hvete och tio tusen korer korn. Lika mycket måste Ammons barn erlägga åt honom också nästa år och året därpå.

6. Så mäktig blef Jotam, därför att han vandrade ståndaktigt inför Herren, sin Gud.

7. Hvad nu mera är att säga om Jotam och om alla hans krig och andra företag, det finnes upptecknadt i boken om Israels och Juda konungar.

8. Han var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade sexton år i Jerusalem.

9. Och Jotam gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i Davids stad. Och hans son Ahas blef konung efter honom.

28 Kapitlet.

Ahas konung i Juda. Araméernas och israeliternas anfall på Juda. Ahas' misslyckade försök att få hjälp af Assyrien. Hans afguderi.

Ahas var tjugu år gammal, då han blef konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde icke hvad rätt var i Herrens ögon, såsom hans fader David, 2 Kon. 16: 1 f.

2. utan vandrade på Israels konungars väg; ja, han gjorde ock gjutna belåten åt Baalerna.

3. Och själf tände han rökelse i Hinnoms sons dal och brände upp sina barn i eld, efter den styggeliga seden hos de folk, som Herren hade fördrifvit för Israels barn. 5 Mos. 18: 10. Jer. 7: 30 f. 19: 2 f.

4. Och han offrade och tände rökelse på höjderna och kullarna och under alla gröna träd.

5. Därför gaf Herren, hans Gud, honom i den arameiske konungens hand; de slogo honom och togo af hans folk en stor hop fångar och förde dem till Damaskus. Han blef ock gifven i Israels konungs hand, så att denne tillfogade honom ett stort nederlag. Jes. 7: 1.

6. Ty Peka, Remaljas son, dräpte af Juda ett hundra tjugu tusen man på en enda dag, allesammans stridbara män.

Detta skedde därför att de hade öfvergifvit Herren, sina fäders Gud.

7. Och Sikri, en tapper man från Efraim, dräpte Maaseja, konungasonen, och Asrikam, slottshöfdingen, och Elkana, konungens närmaste man.

8. Och Israels barn bortförde från sina bröder två hundra tusen fångar, nämligen deras hustrur, söner och döttrar, och togo därjämte mycket byte ifrån dem och förde bytet till Samaria.

9. Men där var en Herrens profet, som hette Oded; denne gick ut mot hären, när den kom till Samaria, och sade till dem: »Se, i sin vrede öfver Juda har Herren, edra fäders Gud, gifvit dem i eder hand, men I hafven dräpt dem i en förbittring, som har nått upp till himmelen.

10. Och nu tänken I göra Judas och Jerusalems barn till trälar och trälinnor åt eder. Därmed dragen I ju allenast skuld öfver eder själfva inför Herren, eder Gud.

11. Så hören mig nu: Sänden tillbaka fångarna, som I hafven tagit ifrån edra bröder; ty Herrens vrede är upptänd mot eder.»

12. Några af hufvudmännen bland Efraims barn, nämligen Asarja, Johanans son, Berekja, Mesillemots son, Hiskia, Sallums son, och Amasa, Hadlais son, stodo då upp och gingo emot dem som kommo från kriget

13. och sade till dem: »I skolen icke föra dessa fångar hit in; ty I förehafven något som drager skuld öfver oss inför Herren och hvarigenom I ytterligare föröken våra synder och vår skuld. Vår skuld är ju redan stor nog, och vrede är upptänd mot Israel.»

14. Då lämnade krigsfolket ifrån sig fångarna och bytet inför de öfverste och hela församlingen.

15. Och några namngifna män stodo upp och togo sig af fångarna. Alla som voro nakna bland dem uppklädde de med hvad de hade tagit såsom byte; de gåfvo dem kläder och skor, mat och dryck och smorde dem med olja, och alla som icke orkade gå läto de sätta sig upp på åsnor och förde dem så till Jeriko, Palmstaden, till deras bröder där. Sedan vände de tillbaka till Samaria.

16. Vid samma tid sände konung Ahas bud till konungarna i Assyrien med begäran att de skulle hjälpa honom.

2 Kon. 16: 7 f.

17. Ty förutom allt annat hade edoméerna kommit och slagit Juda och tagit fångar.

18. Och filistéerna hade fallit in i städerna i Juda låglând och sydland och hade intagit Bet-Semes, Ajalon och Gederot, så ock Soko med underlydande orter, Timna med underlydande orter och Gimso med underlydande orter och hade bosatt sig i dem.

19. Ty Herren ville förödmjuka Juda för Ahas', den israelitiske konungens, skull, därför att denne hade vållat oordning i Juda och varit otrogen mot Herren.

20. Men Tilgat-Pilneeser, konungen i Assyrien, drog emot honom och angrep honom i stället för att understödja honom.

21. Ty fastän Ahas plundrade Herrens hus och konungshuset och de öfverstes hus och gaf åt konungen i Assyrien, så hjälpte det honom dock icke.

22. Och i sin nöd försyndade sig samme konung Ahas ännu mer genom otrohet mot Herren.

23. Han offrade nämligen åt gudarna i Damaskus, som hade slagit honom; ty han tänkte: »Eftersom de arameiska konungarnas gudar hafva förmått hjälpa dem, så vill jag offra åt dessa gudar, på det att de ock må hjälpa mig.» Men i stället var det dessa som kommo honom och hela Israel på fall. 2 Kon. 16: 10 f.

24. Och Ahas hopsamlade de kärl, som funnos i Guds hus, och bröt sönder kärlen i Guds hus och stängde igen dörrarna till Herrens hus och gjorde sig altaren i hvart hörn i Jerusalem.

2 Kon. 16: 17.

25. Och i hvar och en af Juda städer uppförde han offerhöjder för att där tända rökelse åt andra gudar och förtörnade så Herren, sina fäders Gud.

26. Hvad nu mera är att säga om honom och om alla hans företag, under hans första tid såväl som under hans sista, det finnes upptecknadt i boken om Judas och Israels konungar.

2 Kon. 16: 19 f.

27. Och Ahas gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i Jerusalem, inne i själfva staden; de lade honom nämligen icke i Israels konungars grafvar. Och hans son Hiskia blef konung efter honom. 2 Krön. 21: 20. 24: 25.

29 Kapitlet.

Hiskia konung i Juda. Gudstjänstens återställande.

Hiskia var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade

tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Abia, Sakarjas dotter. 2 Kon. 18: 1 f.

2. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon, alldeles såsom hans fader David hade gjort.

3. I sitt första regeringsår, i första månaden, öppnade han dörrarna till Herrens hus och satte dem i stånd.

2 Krön. 28: 24.

4. Och han lät hämta prästerna och leviterna och församlade dem på den öppna platsen mot öster.

5. Och han sade till dem: »Hören mig, I leviter. Helgen nu eder själfva och helgen Herrens, edra fäders Guds, hus och skaffen orenheten ut ur helgedomen.

6. Ty våra fäder voro otrogna och gjorde hvad ondt var i Herrens, vår Guds, ögon och öfvergåfvo honom; de vände sitt ansikte bort ifrån Herrens boning och vände honom ryggen.

7. De stängde ock igen dörrarna till förhuset, utsläckte lamporna, tände ingen rökelse och offrade inga brännoffer i helgedomen åt Israels Gud.

8. Därför har Herrens förtörnelse kommit öfver Juda och Jerusalem, och han har gjort dem till en förskräckande varnagel, till ett föremål för hånpad och begabberi, såsom I sen med egna ögon. 5 Mos. 28: 25.

9. Ja, därför hafva våra fäder fallit för svärd, och våra söner och döttrar och hustrur hafva fördenskull kommit i fångenskap. 2 Krön. 28: 5 f.

10. Men nu har jag i sinnet att sluta ett förbund med Herren, Israels Gud, på det att hans vredes glöd må vända sig ifrån oss.

11. Så varen nu icke försumliga, mina barn, ty eder har Herren utvalt till att stå inför hans ansikte och göra tjänst inför honom, till att vara hans tjänare och antända rökelse åt honom.»

2 Mos. 28: 1. 4 Mos. 3: 6 f.

12. Då stodo leviterna upp: Mahat, Amasais son, och Joel, Asarjas son, af kehatiternas barn; af Meraris barn Kis, Abdis son, och Asarja, Jehallelels son; af gersoniterna Joa, Simmas son, och Eden, Joas son;

13. af Elisafans barn Simri och Jeguel; af Asafs barn Sakarja och Mattanja;

14. af Hemans barn Jehuel och Simei; af Jedutuns barn Semaja och Ussiel.

15. Dessa församlade nu sina bröder och helgade sig och gingo in, såsom konungen hade bjudit i kraft af Herrens ord, för att rena Herrens hus.

16. Men prästerna gingo in i det inre af Herrens hus för att rena det, och all orenhet, som de funno i Herrens tempel, förde de ut på förgården till Herrens hus; där togo leviterna emot den och buro ut den i Kidrons dal.

17. De begynte helgandet på första dagen i första månaden, och på åttonde dagen i månaden hade de hunnit till Herrens förhus och helgade sedan Herrens hus i åtta dagar; och på sextonde dagen i första månaden hade de fullgjort sitt arbete.

18. Då gingo de in till konung Hiskia och sade: »Vi hafva renat hela Herrens hus och brännoffersaltaret med alla dess tillbehör och skådebrödsbordet med alla dess tillbehör.

19. Och alla de kärl, som konung Ahas under sin regering i sin otrohet förkastade, dem hafva vi återställt och helgat, och de stå nu framför Herrens altare.»

20. Då lät konung Hiskia bittida om morgonen församla de öfverste i staden och gick upp i Herrens hus.

21. Och man förde fram sju tjurar, sju vädurar och sju lamm, så ock sju bockar till syndoffer för riket och för helgedomen och för Juda; och han befallde Arons söner, prästerna, att offra detta på Herrens altare. 3 Mos. 4: 14.

22. Då slaktade de fäkreaturen, och prästerna upptogo blodet och hällde det på altaret; därefter slaktade de vädurarna och hällde blodet på altaret; därpå slaktade de lammen och hällde blodet på altaret. 3 Mos. 8: 15, 19, 24. Hebr. 9: 21.

23. Sedan förde de syndoffersbockarna fram inför konungen och församlingen, och de lade sina händer på dem.

2 Mos. 29: 10. 3 Mos. 4: 15.

24. Och prästerna slaktade dem och stänkte deras blod såsom syndoffer på altaret, till försoning för hela Israel; ty konungen hade befallt att offra brännoffer och syndoffer för hela Israel.

25. Och han lät leviterna uppställa sig till tjänstgöring i Herrens hus med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David och Gad, konungens siare, och profeten Natan hade bjudit; ty budet härom var gifvet af Herren genom hans profeter.

1 Krön. 6: 31 f. 16: 4 f. 23: 5 f. 25: 1 f., 6.

26. Och leviterna uppställde sig med Davids instrumenter, och prästerna med trumpeterna. 4 Mos. 10: 8 f.

27. Och Hiskia befallde, att man skulle offra brännoffret på altaret; och på samma gång som offrandet begynte,

begynte ock Herrens sång ljuda jämte trumpeterna, och detta under ledning af Davids, Israels konungs, instrumenter.

28. Och hela församlingen föll ned, under det att sången sjöngs och trumpeterna skallade — allt detta ända till dess brännoffret var fullbordadt.

29. Och när de hade offrat brännoffret, knäböjde konungen och alla, som voro där tillstädes med honom, och tillbådo.

30. Och konung Hiskia och de öfverste befallde leviterna att lofva Herren med Davids och siaren Asafs ord; och de sjöngo hans lof med glädje och böjde sig ned och tillbådo.

31. Och Hiskia tog till orda och sade: »I hafven nu tagit handfyllning till Herrens tjänst. Så träden nu hit och fören fram slaktoffer och loffoffer till Herrens hus.» Då förde församlingen fram slaktoffer och loffoffer, och hvar och en som af sitt hjärta manades därtill offrade brännoffer. 3 Mos. 7: 12 f.

32. Antalet af de brännoffersdjur, som församlingen förde fram, var sjuttio tjurar, ett hundra vädurar och två hundra lamm, alla dessa till brännoffer åt Herren.

33. Och tackoffren utgjordes af sex hundra tjurar och tre tusen får.

34. Men prästerna voro för få, så att de icke kunde draga af huden på alla brännoffersdjuren; därför understöddes de af sina bröder leviterna, till dess detta göromål var fullgjordt, och till dess prästerna hade helgat sig. Ty i fråga om att helga sig hade leviterna visat sig mera rättsinniga än prästerna. 2 Krön. 30: 3.

35. Också var antalet stort af brännoffer, hvartill kommo fettstyckena ifrån tackoffren, så ock de drickoffer, som hörde till brännoffren.

Så blef det ordnadt för tjänstgöringen i Herrens hus.

36. Och Hiskia och allt folket gladde sig öfver hvad Gud hade beredt åt folket; ty helt oväntadt hade detta kommit till stånd.

30 Kapitlet.

Hiskias påskhögtid.

Därefter sände Hiskia ut bud till hela Israel och Juda och skref också bref till Efraim och Manasse, att de skulle komma till Herrens hus i Jerusalem för att hålla Herrens, Israels Guds, påskhögtid. 2 Kon. 23: 21. 2 Krön. 35: 1.

2. Och konungen och hans förnämsta män och hela församlingen i Jerusalem enade sig om att hålla påskhögtiden i andra månaden; 2 Mos. 12: 2 f. 4 Mos. 9: 10 f.

3. ty de kunde icke hålla den nu genast, eftersom prästerna ännu icke hade helgat sig i tillräckligt antal och folket icke hunnit församla sig till Jerusalem. 2 Krön. 29: 34.

4. Därför syntes det konungen och hela församlingen rätt att göra så.

5. Och de beslöto att låta utropa i hela Israel, från Beer-Seba ända till Dan, att man skulle komma och hålla Herrens, Israels Guds, påskhögtid i Jerusalem; ty man hade icke eljest hållit den samfälldt, såsom föreskrifvet var.

6. Så begåfvo sig då ilbuden åstad med brefven från konungen och hans förnämsta män och drogo genom hela Israel och Juda, enligt konungens befallning, och sade: »I Israels barn, vänden om till Herren, Abrahams, Isaks och Israels Gud, på det att han må vända om till den kvarlefva af eder, som räddats undan de assyriska konungarnas hand. 2 Krön. 28: 20 f. Mal. 3: 7.

7. Och varen icke såsom edra fäder och bröder, som voro otrogna mot Herren, sina fäders Gud, så att han prisgaf dem åt förödelse, såsom I själfva hafven sett. 2 Krön. 29: 8 f.

8. Varen alltså nu icke hårdnackade såsom edra fäder, utan underkasten eder Herren och kommen till hans helgedom, den som han har helgat för evig tid, och tjänen Herren, eder Gud, på det att hans vredes glöd må vända sig ifrån eder.

9. Ty om I vänden om till Herren, skola edra bröder och edra barn finna barmhärtighet inför dem som hålla dem fångna, så att de få vända tillbaka till detta land; ty Herren, eder Gud, är nådig och barmhärtig, och han skall icke vända sitt ansikte ifrån eder, om I vänden om till honom.» 2 Mos. 34: 7.

10. Och ilbuden foro ifrån stad till stad i Efraims och Manasse land och ända till Sebulon; men man gjorde spe af dem och bespottade dem.

11. Dock funnos några i Aser, Manasse och Sebulon som ödmjukade sig och kommo till Jerusalem.

12. Också i Juda verkade Guds hand, så att han gaf dem ett endräktigt hjärta till att göra efter hvad konungen och de öfverste hade bjudit i kraft af Herrens ord.

13. Så kom då mycket folk tillhopa i Jerusalem för att hålla det osyrade

brödets högtid i andra månaden, en mycket stor församling.

14. Och de stodo upp och skaffade bort de altaren, som funnos i Jerusalem; också alla rökelsealtarna skaffade de bort och kastade dem i Kidrons dal.

15. Och de slaktade påskalammet på fjortonde dagen i andra månaden; prästerna och leviterna, som nu kände blygsel och därför hade helgat sig, förde därvid fram brännoffer till Herrens hus. 2 Krön. 29: 34.

16. Och de inställde sig till tjänstgöring på sina platser, såsom det var föreskrifvet för dem, efter gudsmannen Moses lag; och prästerna hällde ut blodet, sedan de hade mottagit det af leviterna.

17. Ty många funnos i församlingen, som icke hade helgat sig; därför måste leviterna slakta påskalammen för alla som icke voro rena och så helga dem åt Herren.

18. Det var nämligen en myckenhet af folket, många från Efraim och Manasse, Isaskar och Sebulon, som icke hade renat sig, utan åto påskalammet på annat sätt än föreskrifvet var. Men Hiskia hade bedt för dem och sagt:

3 Mos. 7: 21. 4 Mos. 9: 6 f.

19. »Herren, den gode, förlåte hvar och en som har vändt sitt hjärta till att söka Gud, Herren, sina fäders Gud, om han än icke är ren efter helgedomens ordning.»

20. Och Herren hörde Hiskia och skonade folket.

21. Så höllo Israels barn, de som då voro tillstädes i Jerusalem, det osyrade brödets högtid i sju dagar med stor glädje; och leviterna och prästerna lofvade Herren hvar dag med starkt ljudande instrumenter, Herren till ära.

22. Och Hiskia talade vänligt till alla de leviter, som voro väl förfarna i Herrens tjänst. Och de åto af högtidsoffren under de sju dagarna, i det att de offrade tackoffer och prisade Herren, sina fäders Gud.

23. Och hela församlingen enade sig om att hålla högtid under ännu sju dagar; och så höll man högtid med glädje också under de sju dagarna.

24. Ty Hiskia, Juda konung, hade såsom offergåfvor gifvit åt församlingen ett tusen tjurar och sju tusen får, och de öfverste hade såsom offergåfvor gifvit åt församlingen ett tusen tjurar och tio tusen får. Och ett stort antal präster helgade sig. 2 Krön. 35: 7 f.

25. Och hela Juda församling gladde sig med prästerna och leviterna, så ock hela församlingen af dem som hade kommit från Israel, äfvensom de främlingar, som hade kommit från Israels land eller som bodde i Juda.

26. Och i Jerusalem var stor glädje; ty alltsedan Salomos, Davids sons, Israels konungs, tid hade icke något sådant som detta skett i Jerusalem.

27. Och de levitiska prästerna stodo upp och välsignade folket, och deras röst blef hörd, och deras bön kom till himmelen, hans heliga boning.

4 Mos. 6: 23 f.

31 Kapitlet.

Prästernas och leviternas underhåll.

Då nu allt detta hade skett, drogo alla israeliter, som hade varit där tillstädes, ut till Juda städer och slogo sönder stoderna, nedhöggo Aserorna och bröto ned offerhöjderna och altarna i hela Juda och Benjamin och i Efraim och Manasse, till dess att de hade gjort ände på dem; sedan vände alla Israels barn tillbaka till sina städer, hvar och en till sin egendom.

2 Kon. 18: 4. 2 Krön. 32: 12.

2. Och Hiskia förordnade om prästernas och leviternas afdelningar, allt eftersom de tillhörde den ena eller den andra afdelningen, så att hvar och en af såväl prästerna som leviterna fick sitt bestämda göromål, då brännoffer och tackoffer skulle offras, till att därvid göra tjänst och tacka och lofsjunga i portarna till Herrens läger.

3 Mos. 8: 35. 4 Mos. 4: 3 f.

3. Och konungen anslog en del af sin egendom till brännoffren, nämligen till att offra brännoffer morgon och afton och till att offra brännoffer på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna, såsom det var föreskrifvet i Herrens lag. 4 Mos. 28: 1 f.

4. Och han befallde folket, som bodde i Jerusalem, att gifva prästerna och leviterna deras del, på det att de skulle kunna hålla fast vid Herrens lag.

4 Mos. 18: 8 f. Neh. 13: 10 f.

5. Och då denna befallning kom ut, gåfvo Israels barn rikligen en förstling af säd, vin, olja och honung och af all markens afkastning; och tionde af allt förde de fram i myckenhet.

2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 14: 22.

6. Och de af Israels och Juda barn, som bodde i Juda städer, förde ock fram tionde af fäkreatur och får, så ock

tionde af de heliga gåfvor, som helgades åt Herren, deras Gud, och lade upp dem i särskilda högar.

7. I tredje månaden begynte de att lägga upp högarna, och i sjunde månaden hade de slutat därmed.

8. När då Hiskia och de öfverste kommo och sågo högarna, prisade de Herren och hans folk Israel.

9. Och Hiskia frågade prästerna och leviterna om högarna.

10. Då svarade honom öfversteprästen Asarja, af Sadoks hus, och sade: »Alltsedan man begynte framföra offergärden till Herrens hus, hafva vi ätit och blifvit mätta och dock fått mycket kvar; ty Herren har välsignat sitt folk, och hvad som är kvar är denna stora rikedom.»

11. Och Hiskia befallde, att man skulle inreda förrådskamrar i Herrens hus, och man inredde sådana.

12. Och i dem förde man in offergärden och tionden och de heliga gåfvorna, allt på heder och tro. Och öfveruppsyningsman däröfver var leviten Konanja, och hans närmaste man var hans broder Simei.

13. Men Jehiel, Asasja, Nahat, Asael, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakja, Mahat och Benaja voro tillsyningsmän under Konanja och hans broder Simei, efter förordnande af konung Hiskia och Asarja, fursten i Guds hus.

14. Och leviten Kore, Jimnas son, som var dörrvaktare på östra sidan, hade uppsikten öfver de frivilliga gåfvorna åt Gud och skulle fördela Herrens offergärd och det högheliga af offren.

15. Och under honom sattes Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amarja och Sekanja till förtroendemän i präststäderna för att ombesörja utdelningen åt sina bröder, efter deras afdelningar, åt den minste såväl som åt den störste.

5 Mos. 18: 8. Jos. 21: 9 f.

16. Härifrån voro undantagna alla sådana i sina släktregister upptecknade personer af mankön från tre års ålder och därutöfver, som skulle infinna sig i Herrens hus, där hvar dag de för den dagen bestämda sysslorna skulle utföras genom dem som hade tjänstgöringen, med de särskilda åligganden de hade efter sina afdelningar.

17. Och hvad angick prästernas släktregister, så var det uppgjordt efter deras familjer; och af leviterna voro de upptagna, som voro tjugu år gamla eller därutöfver, efter sina särskilda åligganden alltefter sina afdelningar.

1 Krön. 23: 27 f.

18. Och i släktregistret skulle de vara upptecknade jämte alla sina späda barn, hustrur, söner och döttrar, så många de voro. Ty på heder och tro skulle de förvalta det heliga såsom heligt.

19. Och för dem af Arons söner, prästerna, som bodde på sina städers utmarker, voro i hvar särskild stad namngifna män tillsatta, som åt allt mankön bland prästerna och åt alla de i släktregistret upptecknade leviterna skulle utdela hvad dem tillkom.

20. Så förfor Hiskia i hela Juda, och han gjorde inför Herren, sin Gud, hvad godt och rätt och sant var.

21. Och allt som han företog sig, då han nu sökte sin Gud, allt, ehvad det angick tjänstgöringen i Guds hus eller det angick lagen och budorden, det gjorde han af allt sitt hjärta, och det lyckades honom väl.

32 Kapitlet.

Sanheribs tåg mot Juda. Hans tjänares tal. Sanheribs fall. Hiskias sjukdom och tillfrisknande. Hans rikedom och sändebuden från Babel. Hiskias död.

Sedan han utfört detta och bevisat sådan trohet, kom Sanherib, konungen i Assyrien, och drog in i Juda och belägrade dess befästa städer och tänkte eröfra dem åt sig.

2 Kon. 18: 13 f. Jes. 36: 1 f.

2. Då nu Hiskia såg, att Sanherib kom i afsikt att belägra Jerusalem,

3. rådförde han sig med sina förnämsta män och sina hjältar om att täppa för vattnet i de källor, som lågo utom staden; och de hjälpte honom härmed.

4. Mycket folk församlades och täppte igen alla källorna, så ock bäcken, som flöt midt igenom trakten, ty de sade: »När de assyriska konungarna komma, böra de icke finna vatten i sådan myckenhet.»

5. Och han tog mod till sig och byggde upp muren öfverallt där den var nedbruten och byggde tornen högre och förde upp en annan mur därutanför och befäste Millo i Davids stad och lät göra skjutvapen i myckenhet, så ock sköldar. 2 Krön. 25: 23.

6. Och han tillsatte krigshöfvitsmän öfver folket och församlade dem till sig på den öppna platsen vid stadsport-

ten och talade uppmuntrande till dem och sade:

7. »Varen frimodiga och oförfärade, frukten icke och varen icke förskräckta för konungen i Assyrien och för hela den hop han har med sig; ty med oss är en som är större än den som är med honom. 2 Kon. 6: 16. 1 Joh. 4: 4.

8. Med honom är en arm af kött, men med oss är Herren, vår Gud, och han skall hjälpa oss och föra våra krig.» Och folket tryggade sig vid Hiskias, Juda konungs, ord. Jer. 17: 5, 7.

9. Därefter sände Sanherib, konungen i Assyrien, under det att han själf med hela sin härsmakt låg framför Lakis, sina tjänare till Jerusalem, till Hiskia, Juda konung, och till alla dem af Juda, som voro i Jerusalem, och lät säga:

10. »Så säger Sanherib, konungen i Assyrien: Hvarpå förtrösten I, eftersom I stannen kvar i det belägrade Jerusalem?

11. Se, Hiskia uppeggar eder, så att I kommen att dö genom hunger och törst, i det han säger: 'Herren, vår Gud, skall rädda oss ur den assyriske konungens hand.'

12. Har icke denne samme Hiskia afskaffat hans offerhöjder och altaren och sagt till Juda och Jerusalem: 'Inför ett enda altare skolen I tillbedja, och på detta skolen I tända rökelse'? 2 Krön. 31: 1.

13. Veten I icke hvad jag och mina fäder hafva gjort med andra länders alla folk? Hafva väl de gudar, som dyrkas af folken i dessa andra länder, någonsin förmått rädda sina länder ur min hand?

14. Ja, hvilket bland alla dessa folk, som mina fäder hafva gifvit till spillo, har väl haft någon gud, som förmått rädda sitt folk ur min hand, eftersom I menen, att eder Gud förmår rädda eder ur min hand?

15. Nej, låten nu icke Hiskia så bedraga och uppegga eder, och tron honom icke; ty ingen gud hos något folk eller i något rike har förmått rädda sitt folk ur min hand eller ur mina fäders hand. Huru mycket mindre skall då eder Gud kunna rädda eder ur min hand!»

16. Och hans tjänare talade ännu mera mot Herren Gud och mot hans tjänare Hiskia.

17. Han hade ock skrifvit ett bref, hvari han försmädade Herren, Israels Gud, och talade mot honom sålunda: »Lika litet som de gudar, som dyrkas af folken i de andra länderna, hafva kunnat rädda sina folk ur min hand, lika litet skall Hiskias Gud kunna rädda sitt folk ur min hand.»

18. Och till Jerusalems folk, som stod på muren, ropade de med hög röst på judiska för att göra dem modlösa och förskräckta, så att man sedan skulle kunna intaga staden.

19. Och de talade om Jerusalems Gud på samma sätt som om de främmande folkens gudar, hvilka äro verk af människohänder.

20. Men vid allt detta bådo konung Hiskia och profeten Jesaja, Amos' son, och ropade till himmelen. 2 Kon. 19: 14 f.

21. Då sände Herren en ängel, som förgjorde alla de tappra stridsmännen och furstarna och höfvitsmännen i den assyriske konungens läger, så att han med skam måste draga tillbaka till sitt land. Och då han en gång gick in i sin guds hus, blef han där nedhuggen med svärd af sina egna söner. 2 Kon. 19: 35 f. Jes. 37: 36 f.

22. Så frälste Herren Hiskia och Jerusalems invånare ur Sanheribs, den assyriske konungens, hand och ur alla andras hand; och han beskyddade dem på alla sidor.

23. Och många förde skänker till Herren i Jerusalem och dyrbara gåfvor till Hiskia, Juda konung; och han blef härefter högt aktad af alla folk.

24. Vid den tiden blef Hiskia dödssjuk. Då bad han till Herren, och han svarade honom och gaf honom ett undertecken. 2 Kon. 20: 1 f. Jes. 38: 1 f.

25. Dock återgäldade Hiskia icke det goda, som blifvit honom bevisadt, utan hans hjärta blef högmodigt; därför kom förtörnelse öfver honom och öfver Juda och Jerusalem.

26. Men då Hiskia ödmjukade sig midt i sitt hjärtas högmod och Jerusalems invånare med honom, drabbade Herrens förtörnelse dem icke, så länge Hiskia lefde.

27. Och Hiskias rikedom och härlighet var mycket stor; han hade byggt sig skattkamrar för silfver och guld och dyrbara stenar och för välluktande kryddor och för sköldar och för allehanda kostbara håfvor af andra slag,

28. så ock förrådshus för hvad som inkom af säd, vin och olja, äfvensom stall för allt slags boskap, och hjordar hade han skaffat för sina fållor.

29. Och han hade byggt sig städer och förvärfvat sig stor rikedom på får

och fäkreatur; ty Gud hade gifvit honom mycket stora ägodelar.

30. Det var ock Hiskia som täppte igen Gihonsvattnets öfre källa och ledde det nedåt, väster om Davids stad. Och Hiskia var lyckosam i allt hvad han företog sig.

31. Jämväl då från Babels furstar de sändebud kommo, som voro skickade till honom för att fråga efter det under, som hade skett i landet, öfvergaf Gud honom allenast för att pröfva honom, på det att han skulle förnimma allt hvad som var i hans hjärta.

5 Mos. 8: 2. 2 Kon. 20: 12 f. Jes. 39: 1 f.

32. Hvad nu mera är att säga om Hiskia och om hans fromma gärningar, det finnes upptecknadt i »Profeten Jesajas, Amos' sons, syner» i boken om Judas och Israels konungar.

2 Kon. 20: 20 f.

33. Och Hiskia gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom på den plats, där man går upp till Davids hus' grafvar; och hela Juda och Jerusalems invånare bevisade honom ära vid hans död. Och hans son Manasse blef konung efter honom.

33 Kapitlet.

Manasse och Amon konungar i Juda.

Manasse var tolf år gammal, då han blef konung, och han regerade femtiofem år i Jerusalem. 2 Kon. 21: 1 f.

2. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, efter den styggeliga seden hos de folk, som Herren hade fördrifvit för Israels barn.

3. Han byggde åter upp de offerhöjder, som hans fader Hiskia hade brutit ned, och uppreste altaren åt Baalerna och gjorde Aseror och tillbad och tjänade himmelens hela härskara.

2 Krön. 31: 1.

4. Ja, han byggde altaren i Herrens hus, det om hvilket Herren hade sagt: »I Jerusalem skall mitt namn vara till evig tid.» 5 Mos. 12: 5. 2 Sam. 7: 10, 13. 1 Kon. 8: 29. 9: 3. 2 Krön. 7: 12.

5. Han byggde altaren åt himmelens hela härskara på de båda förgårdarna till Herrens hus.

6. Han lät ock sina barn gå genom eld i Hinnoms sons dal och öfvade teckentyderi, spådom och trolldom och skaffade sig andebesvärjare och signare och gjorde mycket som var ondt i Herrens ögon, så att han förtörnade honom.

7. Och afgudabelätet, som han hade låtit göra, satte han i Guds hus, om hvilket Herren hade sagt till David och till hans son Salomo: »Vid detta hus och vid Jerusalem, som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för evig tid. 2 Krön. 7: 16.

8. Och jag skall icke mer låta Israel vandra bort ifrån det land, som jag har bestämt åt edra fäder, om de allenast hålla och göra allt hvad jag har bjudit dem, efter hela den lag, de stadgar och rätter, som de hafva fått genom Mose.»

9. Men Manasse förförde Judas och Jerusalems invånare, så att de gjorde mera ondt än de folk, som Herren hade förgjort för Israels barn.

10. Och Herren talade till Manasse och hans folk, men de aktade icke därpå. 2 Kon. 21: 10 f.

11. Då lät Herren den assyriske konungens härhöfvitsmän komma öfver dem; de fängslade Manasse med bojor och bundo honom med kopparfjättrar och förde honom till Babel.

5 Mos. 28: 36. 2 Kon. 19: 28. Hes. 19: 4.

12. Men då han nu var i nöd, bönföll han inför Herren, sin Gud, och ödmjukade sig storligen för sina fäders Gud.

13. Och när han så bad till honom, lät han beveka sig och hörde hans bön och lät honom komma tillbaka till Jerusalem såsom konung. Och då besinnade Manasse, att Herren är Gud.

14. Därefter byggde han den yttre muren till Davids stad västerut mot Gihon i dalen, intill Fiskporten, och rundt omkring Ofel och gjorde den mycket hög. Och han insatte krigshöfvitsmän i alla befästa städer i Juda.

15. Och han bortskaffade de främmande gudarna och afgudabelätet ur Herrens hus, så ock alla de altaren, som han hade byggt på det berg, där Herrens hus stod, och i Jerusalem, och kastade dem så utanför staden.

16. Och han upprättade Herrens altare och offrade däruppå tackoffer och lofoffer och uppmanade Juda att tjäna Herren, Israels Gud.

17. Men folket offrade ännu på höjderna, dock allenast åt Herren, sin Gud.

1 Kon. 3: 2.

18. Hvad nu mera är att säga om Manasse och om hans bön till sin Gud och om de ord, som sianra talade till honom i Herrens, Israels Guds, namn, det står i Israels konungars krönika.

2 Kon. 21: 17 f.

19. Och om hans bön och huru han blef bönhörd och om all hans synd och otrohet och om de platser, på hvilka han byggde offerhöjder och uppställde sina Aseror och beläten, innan han ödmjukade sig, härom är skrifvet i Hosais krönika.

20. Och Manasse gick till hvila hos sina fäder, och man begrof honom i hans hus. Och hans son Amon blef konung efter honom.

21. Åmon var tjugutvå år gammal, då han blef konung, och han regerade två år i Jerusalem. 2 Kon. 21: 19 f.

22. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, såsom hans fader Manasse hade gjort; åt alla de beläten, som hans fader Manasse hade låtit göra, offrade Amon och tjänade dem.

23. Men han ödmjukade sig icke för Herren, såsom hans fader Manasse hade gjort, utan denne Amon hopade skuld på skuld.

24. Och hans tjänare sammansvuro sig mot honom och dödade honom hemma i hans hus.

25. Men folket i landet slog ihjäl alla som hade sammansvurit sig mot konung Amon; och därefter gjorde folket i landet hans son Josia till konung efter honom.

34 Kapitlet.

Josia konung i Juda. Begynnelsen af hans reformation. Anordningar för templets iståndsättande. Lagboken funnen af öfversteprästen Hilkia. Profetissan Huldas svar till konungen. Fortsättningen af Josias reformation.

Josia var åtta år gammal, då han blef konung, och han regerade trettioett år i Jerusalem. 2 Kon. 22: 1 f.

2. Han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon och vandrade på sin fader Davids vägar och vek icke af vare sig till höger eller till vänster.

3. I sitt åttonde regeringsår, medan han ännu var en yngling, begynte han att söka sin fader Davids Gud; och i det tolfte året begynte han att rena Juda och Jerusalem från offerhöjderna och Aserorna och från de skurna och gjutna belätena.

4. Man bröt ned Baalsaltarna i hans åsyn, och solstoderna, som voro uppställda på dem, högg han ned, och Aserorna och de skurna och gjutna belätena slog han sönder och krossade dem till stoft och strödde ut stoftet på de mäns grafvar, som hade offrat åt dem. 2 Kon. 23: 6.

5. Och prästernas ben uppbrände han på deras altaren. Så renade han Juda och Jerusalem. 2 Kon. 23: 16

6. Och i Manasses, Efraims och Simeons städer ända till Naftali genomsökte han öfverallt husen.

7. Och sedan han hade brutit ned altarna och krossat Aserorna och belätena sönder till stoft och huggit ned alla solstoder i hela Israels land, vände han tillbaka till Jerusalem.

8. Och i sitt adertonde regeringsår, medan han renade landet och templet, sände han Safan, Asaljas son, och Maaseja, höfvitsmannen i staden, och kansleren Joa, Joahas' son, för att iståndsätta Herrens, sin Guds, hus.

9. Och de gingo till öfversteprästen Hilkia och aflämnade de till Guds hus influtna penningar, hvilka af de leviter, som höllo vakt vid tröskeln, hade blifvit insamlade från Manasse, Efraim och hela det öfriga Israel, så ock från hela Juda och Benjamin och från Jerusalems invånare;

10. de öfverlämnade dem åt de män, som förrättade arbete såsom tillsyningsmän vid Herrens hus. Sedan gåfvos penningarna af dessa män, som förrättade arbete och hade befattning vid Herrens hus med att laga och iståndsätta huset,

11. de gåfvos åt timmermännen och byggningsmännen, till inköp af huggen sten och af trävirke till stockar, för att man därmed skulle upptimra de hus, som Juda konungar hade förstört. 2 Krön. 24: 7.

12. Och männen fingo vid sitt arbete handla på heder och tro; och tillsyningsmän öfver dem och föreståndare för arbetet voro Jahat och Obadja, leviter af Meraris barn, och Sakarja och Mesullam af kehatiternas barn, så ock alla de leviter, som voro kunniga på musikinstrumenter.

13. De hade ock tillsynen öfver bärarna, så att föreståndare funnos för alla arbetarna vid de särskilda göromålen. Af leviterna togos ock skrifvare, uppsyningsmän och dörrvaktare.

14. Då de nu togo ut penningarna, som hade influtit till Herrens hus, fann prästen Hilkia Herrens lagbok, den som hade blifvit gifven genom Mose.

15. Då hof Hilkia upp sin röst och sade till sekreteraren Safan: »Jag har funnit lagboken i Herrens hus.» Och Hilkia gaf boken åt Safan.

16. Och Safan bar boken till konungen och afgaf därjämte sin berättelse inför konungen och sade: »Allt hvad dina tjänare hafva fått i uppdrag att göra, det göra de.

17. Och de hafva tömt ut de penningar, som funnos i Herrens hus, och öfverlämnat dem åt tillsyningsmännen och åt arbetarna.»

18. Vidare berättade sekreteraren Safan för konungen och sade: »Prästen Hilkia har gifvit mig en bok.» Och Safan föreläste därur för konungen.

19. Då nu konungen hörde lagens ord, ref han sönder sina kläder.

20. Och konungen bjöd Hilkia och Ahikam, Safans son, och Abdon, Mikas son, och sekreteraren Safan och Asaja, konungens tjänare, och sade:

21. »Gån och frågen Herren för mig och för dem som äro kvar af Israel och Juda angående det som står i den bok, som nu har blifvit funnen. Ty stor är den Herrens vrede, som är utgjuten öfver oss, därför att våra fäder icke hafva hållit Herrens ord och icke hafva gjort allt som är föreskrifvet i denna bok.»

22. Då gick Hilkia tillika med andra, som konungen sände åstad, till profetissan Hulda, hustru åt Sallum, som var son till Tokehat, son till Hasra, klädkammarvaktaren; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och de talade med henne såsom dem bjudet var.

23. Då svarade hon till dem: »Så säger Herren, Israels Gud: Sägen till den man, som har sändt eder till mig:

24. Så säger Herren: Se, öfver denna plats och öfver dess invånare skall jag låta olycka komma, alla de förbannelser, som äro skrifna i den bok, som man har föreläst för Juda konung —

3 Mos. 26: 14 f. 5 Mos. 28: 15 f.

25. detta därför att de hafva öfvergifvit mig och tändt rökelse åt andra gudar och så förtörnat mig med alla sina händers verk; ty min vrede är utgjuten öfver denna plats och skall icke blifva utsläckt.

26. Men till Juda konung, som har sändt eder för att fråga Herren, till honom skolen I säga så: Så säger Herren, Israels Gud, angående de ord, som du har hört:

27. Eftersom ditt hjärta blef bevekt och du ödmjukade dig inför Gud, när du hörde hans ord mot denna plats och mot dess invånare, ja, ödmjukade dig inför mig och ref sönder dina kläder och grät inför mig, så har jag ock hört dig, säger Herren.

28. Se, jag vill samla dig till dina fäder, så att du får samlas till dem i din graf med frid, och dina ögon skola slippa att se all den olycka, som jag skall låta komma öfver denna plats och dess invånare.» Och de kommo tillbaka till konungen med detta svar.

29. Då sände konungen åstad och lät församla alla de äldste i Juda och Jerusalem. 2 Kon. 23: 1 f.

30. Och konungen gick upp i Herrens hus med alla Juda män och Jerusalems invånare, också prästerna och leviterna, ja, allt folket, från den störste till den minste, och han läste upp för dem allt hvad som stod i förbundsboken, som hade blifvit funnen i Herrens hus.

31. Och konungen trädde fram på sin plats och slöt inför Herrens ansikte det förbundet, att de skulle följa efter Herren och hålla hans bud, hans vittnesbörd och hans stadgar af allt sitt hjärta och af all sin själ och göra efter förbundets ord, dem som voro skrifna i denna bok. 2 Krön. 15: 12.

32. Och han lät alla som funnos i Jerusalem och Benjamin träda in i förbundet. Och Jerusalems invånare gjorde efter Guds, sina fäders Guds, förbund.

33. Och Josia skaffade bort alla styggelser ur Israels barns alla landområden och tillhöll alla dem som funnos i Israel att tjäna Herren, sin Gud. Så länge han lefde, veko de icke af ifrån Herren, sina fäders Gud.

35 Kapitlet.

Josias påskhögtid. Hans död vid Megiddo.

Därefter höll Josia Herrens påskhögtid i Jerusalem; man slaktade påskalammet på fjortonde dagen i första månaden.

2 Mos. 12: 6. 2 Kon. 23: 21 f. 2 Krön. 30: 1.

2. Och han fastställde prästernas åliggande och styrkte dem till tjänstgöringen i Herrens hus.

3. Och han sade till leviterna, som undervisade hela Israel, och som voro helgade åt Herren: »Sätten den heliga arken i det hus, som Salomo, Davids son, Israels konung, har byggt. Den skall icke mer vara en börda på edra axlar. Tjänen nu Herren, eder Gud, och hans folk Israel. 4 Mos. 7: 9.

4. Gören eder redo efter edra familjer, i edra afdelningar, enligt hvad Da-

vid, Israels konung, har föreskrifvit och enligt hans son Salomos föreskrifter,

5. och inställen eder i helgedomen, ordnade efter edra bröders, det meniga folkets, familjeskiften, så att en afdelning af en levitisk familj kommer på hvart skifte.

6. Och slakten påskalammet och helgen eder och tillreden det för edra bröder, så att I gören efter Herrens ord genom Mose.»

7. Och Josia gaf åt det meniga folket såsom offergärd småboskap, dels lamm och dels killingar, till ett antal af trettio tusen, alltsammans till påskoffer, åt alla som voro där tillstädes, så ock tre tusen fäkreatur, detta allt af konungens enskilda egendom. 2 Krön. 30: 24.

8. Och hans förnämsta män gåfvo efter sin fria vilja offergåfvor åt folket, åt prästerna och leviterna. Hilkia, Sakarja och Jehiel, furstarna i Guds hus, gåfvo åt prästerna två tusen sex hundra lamm och killingar till påskoffer, så ock tre hundra fäkreatur.

9. Men Konanja samt hans bröder Semaja och Netanel jämte Hasabja, Jegiel och Josabad, de öfversta bland leviterna, gåfvo åt leviterna fem tusen lamm och killingar till påskoffer, så ock fem hundra fäkreatur.

10. Så blef det då ordnadt för gudstjänsten; och prästerna inställde sig till tjänstgöring på sina platser och likaledes leviterna efter sina afdelningar, såsom konungen hade bjudit.

11. Därpå slaktade de påskalammet, och prästerna hällde ut blodet, som de mottogo af leviterna; och dessa drogo af huden.

12. Och de afskilde brännoffersstyckena och utdelade dem åt det meniga folket, efter deras familjeskiften, för att de skulle offra dem åt Herren, såsom det var föreskrifvet i Moses bok. På samma sätt gjorde de ock med fäkreaturen. 3 Mos. 3: 14 f.

13. Och de stekte påskalammet på eld, på föreskrifvet sätt; men tackoffersköttet kokte de i gryter, pannor och kittlar och utdelade det med hast åt allt det meniga folket. 2 Mos. 12: 8 f.

14. Därefter redde de till åt sig själfva och åt prästerna; ty prästerna, Arons söner, voro sysselsatta med offrandet af brännoffret och fettstyckena ända till natten; därför måste leviterna reda till både åt sig och åt prästerna, Arons söner.

15. Och sångarna, Asafs barn, stodo på sin plats, såsom David och Asaf och Heman och konungens siare Jedutun hade bjudit, och dörrvaktarna stodo hvar och en vid sin port; de behöfde icke gå ifrån sin tjänstgöring, ty deras bröder, de andra leviterna, redde till åt dem. 1 Krön. 25: 1 f.

16. Så blef allt ordnadt för Herrens tjänst på den dagen, i det att man höll påskhögtid och offrade brännoffer på Herrens altare, såsom konung Josia hade bjudit.

17. De Israels barn, som voro där tillstädes, höllo nu påskhögtid och firade det osyrade brödets högtid i sju dagar.

18. En påskhögtid lik denna hade icke blifvit hållen i Israel sedan profeten Samuels tid; ty ingen af Israels konungar hade hållit en sådan påskhögtid som den hvilken nu hölls af Josia jämte prästerna och leviterna och hela Juda och dem af Israel, som voro där tillstädes, samt Jerusalems invånare.

19. I Josias adertonde regeringsår hölls denna påskhögtid.

20. Efter allt detta, sedan Josia hade försatt templet i godt stånd, drog Neko, konungen i Egypten, upp för att strida vid Karkemis, som ligger vid Frat; och Josia drog ut mot honom.

2 Kon. 23: 29 f.

21. Då skickade denne sändebud till honom och lät säga: »Hvad har du att göra med mig, du Juda konung? Det är icke mot dig jag nu kommer, utan mot min arffiende, och Gud har befallt mig att skynda. Upphör att trotsa Gud, som är med mig, och tag dig till vara, att han icke fördärfvar dig.»

22. Men i stället för att vända om och lämna honom i fred förklädde Josia sig och gick att strida mot honom, utan att höra på Nekos ord, som dock kommo från Guds mun. Och det kom till strid på Megiddos slätt.

23. Men skyttarnas skott träffade konung Josia; och konungen sade till sina tjänare: »Bären mig undan, ty jag är svårt sårad.»

24. Då buro hans tjänare honom från stridsvagnen och satte honom i hans andra vagn och förde honom till Jerusalem; och han gaf upp andan och blef begrafven i sina fäders grafvar. Och hela Juda och Jerusalem sörjde Josia.

Sak. 12: 11.

25. Och Jeremia sjöng en klagosång öfver Josia. Och alla sångare och sångerskor talade i sina klagosånger om Josia, såsom man gör ännu i dag; och dessa sånger blefvo allmänt gängse i

Israel. De finnas upptecknade bland »Klagosångerna».

26. Hvad nu mera är att säga om Josia och om de fromma gärningar han gjorde, efter hvad föreskrifvet var i Herrens lag,

27. och om annat som han företog sig under sin första tid såväl som under sin sista, det finnes upptecknadt i boken om Israels och Juda konungar.

36 Kapitlet.

Joahas, Jojakim, Jojakin och Sidkia konungar i Juda. Jerusalems förstöring genom Nebukadnessar och Juda rikes undergång. Kores' påbud.

Och folket i landet tog Josias son Joahas och gjorde honom till konung i Jerusalem efter hans fader.

2 Kon. 23: 30 f.

2. Joahas var tjugutre år gammal, då han blef konung, och han regerade tre månader i Jerusalem.

3. Men konungen i Egypten afsatte honom i Jerusalem och pålade landet en skatt af ett hundra talenter silfver och en talent guld.

4. Och konungen i Egypten gjorde hans broder Eljakim till konung öfver Juda och Jerusalem och förändrade hans namn till Jojakim; däremot tog Neko hans broder Joahas med sig och förde honom till Egypten.

5. Jojakim var tjugufem år gammal, då han blef konung, och han regerade elfva år i Jerusalem. Han gjorde hvad ondt var i Herrens, sin Guds, ögon.

6. Och Nebukadnessar, konungen i Babel, drog upp mot honom och band honom med kopparfjättrar för att så föra honom bort till Babel.

2 Kon. 24: 1 f.

7. Och en del af kärlen i Guds hus förde Nebukadnessar till Babel och satte in dem i sitt tempel i Babel. Dan. 1: 2.

8. Hvad nu mera är att säga om Jojakim och om de styggelser, som han gjorde, och om hvad han eljest har befunnits vara skyldig till, det finnes upptecknadt i boken om Israels och Juda konungar. Och hans son Jojakin blef konung efter honom. 2 Kon. 24: 5 f.

9. Jojakin var åtta år gammal, då han blef konung, och han regerade tre månader och tio dagar i Jerusalem. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon. 2 Kon. 24: 8 f.

10. Och vid följande års början sände konung Nebukadnessar och lät hämta honom till Babel, tillika med de kostbara kärlen i Herrens hus; och han gjorde hans broder Sidkia till konung öfver Juda och Jerusalem.

11. Sidkia var tjugutett år gammal, då han blef konung, och han regerade elfva år i Jerusalem.

2 Kon. 24: 18 f. Jer. 37: 1 f. 52: 1 f.

12. Han gjorde hvad ondt var i Herrens, sin Guds, ögon; han ödmjukade sig icke för profeten Jeremia, som talade Herrens ord.

13. Han satte sig upp mot konung Nebukadnessar, som hade tagit ed af honom vid Gud. Och han var hårdnackad och förstockade sitt hjärta, så att han icke omvände sig till Herren, Israels Gud. Hes. 17: 13 f.

14. Alla de öfversta bland prästerna och folket försyndade sig ock storligen i otrohet mot Gud med hedningarnas alla styggelser och orenade Herrens hus, det som han hade helgat i Jerusalem.

15. Och Herren, deras fäders Gud, skickade sina budskap till dem tidt och ofta genom sina sändebud, ty han ömkade sig öfver sitt folk och sin boning.

16. Men de begabbade Guds sändebud och föraktade hans ord och bespottade hans profeter, till dess Herrens vrede öfver hans folk växte så, att ingen bot mera fanns.

17. Då sände han emot dem kaldéernas konung, och denne dräpte deras unga män med svärd i deras helgedoms hus och skonade hvarken ynglingar eller jungfrur, ej heller gamla och gråhårsmän; allt blef gifvet i hans hand.

2 Kon. 25: 1 f.

18. Och alla kärl i Guds hus, både stora och små, och skatterna i Herrens hus, så ock konungens och hans förnämsta mäns skatter, allt förde han till Babel.

19. Och man brände upp Guds hus och bröt ned Jerusalems mur, och alla dess palats upbrände man i eld och förstörde alla de kostbara föremål, som funnos där.

20. Och dem som hade undsluppit svärdet förde han bort i fångenskap till Babel, och de blefvo trälar åt honom och åt hans söner, till dess att perserna kommo till väldet —

21. på det att Herrens ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas — alltså till dess att landet hade fått godtgörelse för sina sabbater. Ty medan det låg öde, hade det sabbat — till dess att sjuttio år hade gått till ända.

3 Mos. 26: 34 f. Jer. 25: 12. 29: 10.

22. Men i den persiske konungen Kores' första regeringsår uppväckte Herren — på det att Herrens ord genom Jeremias mun skulle fullbordas — den persiske konungen Kores' ande, så att denne lät utropa öfver hela sitt rike och tillika skriftligen kungöra följande:

Esr. 1: 1 f. Jes. 44: 28.

23. »Så säger Kores, konungen i Persien: Alla riken på jorden har Herren, himmelens Gud, gifvit mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda. Hvemhelst nu bland eder som tillhör hans folk, med honom vare Herren, hans Gud, och han drage dit upp.»

Esra.

1 Kapitlet.

Kores' påbud. Judarnas tillredelser till hemfärden. Tempelkärlen.

Men i den persiske konungen Kores' första regeringsår uppväckte Herren — på det att Herrens ord från Jeremias mun skulle fullbordas — den persiske konungen Kores' ande, så att denne lät utropa öfver hela sitt rike och tillika skriftligen kungöra följande:

2 Krön. 36: 22 f. Jer. 25: 12. 29: 10.

2. »Så säger Kores, konungen i Persien: Alla riken på jorden har Herren, himmelens Gud, gifvit mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda.

3. Hvemhelst nu bland eder som tillhör hans folk, med honom vare hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda för att bygga Herrens, Israels Guds, hus; han är den Gud, som bor i Jerusalem. Esr. 4: 3. 5: 13. Ps. 76: 2 f.

4. Och hvarhelst någon ännu finnes kvar, så må han af folket på den ort, där han bor såsom främling, få hjälp med silfver och guld, med gods och boskap, detta jämte de frivilliga gåfvorna till Guds hus i Jerusalem.»

5. Då stodo hufvudmännen för Juda och Benjamins familjer upp, äfvensom prästerna och leviterna, alla de hvilkas ande Gud uppväckte till att draga upp och bygga Herrens hus i Jerusalem.

6. Och alla de som bodde i deras grannskap understödde dem med silfverkärl, med guld, med gods och boskap och med dyrbara skänker, detta förutom allt hvad man eljest frivilligt gaf.

7. Och konung Kores utlämnade de kärl till Herrens hus, som Nebukadnessar hade fört bort ifrån Jerusalem och låtit sätta in i sin guds hus.

2 Kon. 24: 13. 25: 14 f. 2 Krön. 36: 7, 18. Esr. 5: 14.

8. Dem utlämnade nu Kores, konungen i Persien, åt Mitredat, skattmästaren, och denne räknade upp dem åt Sesbassar, höfdingen för Juda.

9. Och detta var deras antal: trettio bäcken af guld, ett tusen bäcken af silfver, tjugunio andra offerkärl,

10. trettio bägare af guld, fyra hundra tio silfverbägare af ringare slag samt ett tusen andra kärl.

11. Kärlen af guld och silfver utgjorde tillsammans fem tusen fyra hundra. Allt detta medförde Sesbassar, när de som hade varit i fångenskapen drogo upp från Babel till Jerusalem.

2 Kapitlet.

Förteckning på de med Serubbabel återvändande. Gåfvor till templet.

Och dessa voro de män från höfdingdömet, som drogo upp ur den landsflykt och fångenskap i Babel, till hvilken de hade blifvit bortförda af Nebukadnessar, konungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och Juda, hvar och en till sin stad,

Esr. 8: 1 f. Neh. 7: 5 f.

2. i det att de följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Seraja, Reelaja, Mordokai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum och Baana.

Detta var antalet män af Israels menige folk:

3. Pareos' barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå;

4. Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå;

5. Aras barn: sju hundra sjuttiofem;

6. Pahat-Moabs barn, af Jesuas och Joabs barn: två tusen åtta hundra tolf;

7. Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra;

8. Sattus barn: nio hundra fyrtiofem;

9. Sackais barn: sju hundra sextio;

10. Banis barn: sex hundra fyrtiotvå;

11. Bebais barn: sex hundra tjugutre;

12. Asgads barn: ett tusen två hundra tjugutvå;
13. Adonikams barn: sex hundra sextiosex;
14. Bigvais barn: två tusen femtiosex;
15. Adins barn: fyra hundra femtiofyra;
16. Aters barn af Hiskia: nittioåtta;
17. Besais barn: tre hundra tjugutre;
18. Joras barn: ett hundra tolf;
19. Hasums barn: två hundra tjugutre;
20. Gibbars barn: nittiofem;
21. Bet-Lehems barn: ett hundra tjugutre;
22. männen från Netofa: femtiosex;
23. männen från Anatot: ett hundra tjuguåtta;
24. Asmavets barn: fyrtiotvå;
25. Kirjat-Arims, Kefiras och Beerots barn: sju hundra fyrtiotre;
26. Ramas och Gebas barn: sex hundra tjuguett;
27. männen från Mikmas: ett hundra tjugutvå;
28. männen från Betel och Ai: två hundra tjugutre;
29. Nebos barn: femtiotvå;
30. Magbis' barn: ett hundra femtiosex;
31. den andre Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra;
32. Harims barn: tre hundra tjugu;
33. Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjugufem;
34. Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem;
35. Senaas barn: tre tusen sex hundra trettio.
36. Af prästerna: Jedajas barn af Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre;
37. Immers barn: ett tusen femtiotvå;
38. Pashurs barn: ett tusen två hundra fyrtiosju;
39. Harims barn: ett tusen sjutton.
40. Af leviterna: Jesuas och Kadmiels barn, af Hodavjas barn: sjuttiofyra;
41. af sångarna: Asafs barn: ett hundra tjuguåtta;
42. af dörrvaktarnas barn: Saliums barn, Aters barn, Talmons barn, Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn: alla tillsammans ett hundra trettionio.
43. Af tempelträlarna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn,
44. Keros' barn, Siahas barn, Padons barn,
45. Lebanas barn, Hagabas barn, Ackubs barn,
46. Hagabs barn, Samlais barn, Hananns barn,
47. Giddels barn, Gahars barn, Reajas barn,
48. Resins barn, Nekodas barn, Gassams barn,
49. Ussas barn, Paseas barn, Besais barn,
50. Asnas barn, Meunims barn, Nefisims barn,
51. Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs barn,
52. Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn,
53. Barkos' barn, Siseras barn, Temas barn,
54. Nesias barn, Hatifas barn.
55. Af Salomos tjänares barn: Sotais barn, Hassoferets barn, Perudas barn,
56. Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,
57. Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims barn, Amis barn.
58. Tempelträlarna och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans tre hundra nittiotvå.
59. Och dessa voro de som drogo åstad från Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addan och Immer, men som icke kunde uppgifva sina familjer och sin släkt, huruvida de voro af Israel:
60. Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, sex hundra femtiotvå.
61. Och af prästernas barn: Habajas barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en af gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blef uppkallad efter deras namn. 2 Sam. 19: 13 f.
62. Dessa sökte efter sina släktregister, men kunde icke finna dem; därför blefvo de såsom ovärdiga uteslutna från prästadömet.
63. Och ståthållaren tillsade dem, att de icke skulle få äta af det högheliga, förrän en präst uppstode med urim och tummim. 2 Mos. 28: 30. 4 Mos. 27: 21.
64. Hela församlingen utgjorde sammanräknad fyrtiotvå tusen tre hundra sextio,
65. förutom deras tjänare och tjänarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till dem hörde två hundra sångare och sångerskor.
66. De hade sju hundra trettiosex hästar, två hundra fyrtiofem mulåsnor,
67. fyra hundra trettiofem kameler och sex tusen sju hundra tjugu åsnor.
68. Och somliga af hufvudmännen för familjerna gåfvo, när de kommo till Herrens hus i Jerusalem, frivilliga gåfvor till Guds hus, för att det skulle återuppbyggas på samma plats.

69. De gåfvo, efter som hvar och en förmådde, till arbetskassan i guld sextiotett tusen dariker och i silfver fem tusen minor, så ock ett hundra prästerliga lifklädnader.

70. Och prästerna, leviterna, en del af meniga folket, sångarna, dörrvakterna och tempelträlarna bosatte sig i sina städer: hela Israel i sina städer.

3 Kapitlet.

Uppförandet af altaret. Löfhyddohögtid. Templets grundläggning.

Och då sjunde månaden nalkades och Israels barn nu voro i sina städer, församlade sig folket såsom en man till Jerusalem. Dom. 20: 1. Neh. 8: 1.

2. Och Jesua, Josadaks son, och hans bröder, prästerna, och Serubbabel, Sealtiels son, och hans bröder stodo upp och byggde Israels Guds altare för att offra brännoffer därpå, såsom det var föreskrifvet i gudsmannen Moses lag. 3 Mos. 8: 9 f. 5 Mos. 12: 13 f. Matt. 1: 12.

3. De uppförde altaret på dess plats, ty en förskräckelse hade kommit öfver dem för de främmande folken; och de offrade åt Herren brännoffer därpå, morgonens och aftonens brännoffer. 4 Mos. 28: 3 f.

4. Och de höllo löfhyddohögtiden, såsom det var föreskrifvet, och offrade brännoffer för hvar dag till bestämdt antal, på stadgadt sätt, hvar dag det för den dagen bestämda antalet, 3 Mos. 23: 34 f. 4 Mos. 29: 12 f.

5. och därefter det dagliga brännoffret och de offer, som hörde till nymånaderna och till alla Herrens öfriga helgade högtider, så ock alla de offer, som man frivilligt frambar åt Herren. Neh. 10: 32 f.

6. Från den första dagen i sjunde månaden begynte de att offra brännoffer åt Herren, innan grunden till Herrens tempel ännu var lagd.

7. Och de gåfvo penningar åt stenhuggare och timmermän, så ock matvaror, dryckesvaror och olja åt sidonierna och tyrierna, för att dessa sjöledes skulle föra cederträ från Libanon till Jafo, i enlighet med den tillåtelse, som Kores, konungen i Persien, hade gifvit dem. 2 Krön. 2: 16.

8. Och året näst efter det då de hade kommit till Guds hus i Jerusalem, i andra månaden, begyntes verket af Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, och deras öfriga bröder, prästerna och leviterna, och af alla dem som ur fångenskapen hade kommit till Jerusalem, därmed att de anställde leviterna, dem som voro tjugu år gamla eller därutöfver, till att förestå arbetet på Herrens hus.

9. Och Jesua med sina söner och bröder och Kadmiel med sina söner, Judas söner, allesammans, blefvo anställda till att hafva uppsikt öfver dem som utförde arbetet på Guds hus, sammaledes ock Henadads söner med sina söner och bröder, leviterna. Esr. 2: 40.

10. Och då byggningsmännen lade grunden till Herrens tempel, uppställdes prästerna i ämbetsskrud med trumpeter, så ock leviterna, Asafs barn, med cymbaler, till att lofva Herren, efter Davids, Israels konungs, anordning. 2 Krön. 29: 25 f.

11. Och de sjöngo, lofvande och tackande Herren, därför att han är god och därför att hans nåd varar evinnerligen öfver Israel. Och allt folket jublade högt till Herrens lof, därför att grunden till Herrens hus var lagd. 2 Krön. 5: 13. 7: 3. Ps. 136: 1.

12. Men många af prästerna och leviterna och hufvudmännen för familjerna, de gamle, som hade sett det förra huset, gräto högljudt, när de sågo grunden läggas till detta hus; många åter jublade och voro så glada, att de ropade med hög röst. Hagg. 2: 2 f.

13. Och man kunde icke skilja mellan det högljudda, glada jubelropet och folkets högljudda gråt; ty folket ropade så högt, att ljudet däraf hördes vida omkring.

4 Kapitlet.

Templets byggande förhindradt.

Men då ovännerna till Juda och Benjamin fingo höra, att de som återkommit ifrån fångenskapen byggde ett tempel åt Herren, Israels Gud,

2. gingo de till Serubbabel och till hufvudmännen för familjerna och sade till dem: »Vi vilja bygga tillsammans med eder, ty vi söka eder Gud, likasom I, och åt honom offra vi alltsedan den assyriske konungen Esarhaddons dagar, hvilken lät föra oss hit.» 2 Kon. 17: 24 f.

3. Men Serubbabel och Jesua och de öfriga hufvudmännen för Israels familjer sade till dem: »Det är icke tillbörligt, att I tillsammans med oss byggen ett hus åt vår Gud, utan vi vilja för oss själfva med hvarandra bygga åt Herren, Israels Gud, såsom konung

Kores, konungen i Persien, har bjudit oss.» Esr. 1: 8. 5: 13.

4. Men folket i landet bedref det så, att judafolkets mod föll och de afskräcktes från att bygga.

5. Och de lejde mot dem män, som genom sina råd gjorde deras rådslag om intet, så länge Kores, konungen i Persien, lefde, och sedan ända till dess att Darejaves, konungen i Persien, kom till regeringen.

6. (Sedermera, under Ahasveros' regering, redan i begynnelsen af hans regering, skref man en anklagelseskrift mot dem som bodde i Juda och Jerusalem.

7. Och i Artasastas tid skrefvo Bislam, Mitredat och Tabeel samt dennes öfriga medbröder till Artasasta, konungen i Persien. Och det som stod i skrifvelsen var skrifvet med arameiska bokstäfver och affattadt på arameiska.

8. Likaledes skrefvo rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai ett bref om Jerusalem till konung Artasasta af följande innehåll.

9. De skrefvo då, rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai och de andra, deras medbröder: diniterna och afaresatkiterna, tarpeliterna, afaresiterna, arkeviterna, babylonierna, susaniterna, dehaviterna, elamiterna

10. och de andra folk, som den store och mäktige Asenappar hade bortfört och låtit bo i staden Samaria och i det öfriga landet på andra sidan floden o. s. v.

11. Och detta är hvad som stod skrifvet i det bref, som de sände till konung Artasasta: »Dina tjänare, männen på andra sidan floden o. s. v.

12. Det vare veterligt för konungen, att de judar, som drogo upp från dig, hafva kommit hit till oss i Jerusalem, och de hålla nu på att bygga upp den upproriska och onda staden, att sätta murarna i stånd och att förbättra grundvalarna.

13. Så må nu konungen veta, att om denna stad blifver uppbyggd och murarna blifva iståndsatta, skola de hvarken gifva skatt eller tull eller vägpenningar, och sådant skall blifva till men för konungarnas inkomster.

14. Alldenstund vi nu äta palatsets salt och det icke är tillbörligt, att vi åse, huru skada tillskyndas konungen, därför sända vi nu och låta konungen veta detta,

15. på det att man må göra efterforskningar i dina fäders krönikor; ty af dessa krönikor skall du finna och erfara, att denna stad varit en upprorisk stad, till förfång för konungar och länder, och att man i den har anstiftat oroligheter ända ifrån äldsta tider, hvarför ock denna stad har blifvit förstörd.

16. Så låta vi nu konungen veta, att om denna stad blifver uppbyggd och dess murar blifva iståndsatta, så skall du i följd häraf icke mer hafva någon del i landet på andra sidan floden.»

17. Då sände konungen följande svar till rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai och de andra, deras medbröder, som bodde i Samaria och i det öfriga landet på andra sidan floden: »Frid o. s. v.

18. Den skrifvelse, som I hafven sändt till oss, har noggrant blifvit uppläst för mig.

19. Och sedan jag hade gifvit befallning, att man skulle göra efterforskningar, fann man, att denna stad ända ifrån äldsta tider har plägat sätta sig upp mot konungar och att uppror och oroligheter där anstiftats.

20. I Jerusalem hafva ock funnits mäktiga konungar, som hafva varit rådande öfver allt land, som ligger på andra sidan floden, och skatt, tull och vägpenningar hafva blifvit dem gifna.

1 Kon. 4: 21.

21. Så utfärden nu en befallning, att man förhindrar dessa män att bygga upp denna stad, till dess jag gifver befallning därom.

22. Och sen till, att I icke handlen försumligt i denna sak, på det att skadan icke må växa, konungarna till förfång.»

23. Så snart nu hvad som stod i konung Artasastas skrifvelse hade blifvit läst för Rehum och sekreteraren Simsai och deras medbröder, gingo de med hast till judarna i Jerusalem och hindrade dem med våld och makt.)

24. Så förhindrades nu arbetet på Guds hus i Jerusalem. Och det blef förhindradt ända till den persiske konungen Darejaves' andra regeringsår.

5 Kapitlet.

Återupptagandet af arbetet på tempelbyggnaden. Bref till konung Darejaves.

Men profeten Haggai och Sakarja, Iddos son, profeterna, profeterade för judarna i Juda och Jerusalem, i Israels Guds, deras öfverherres, namn.

Hagg. 1: 1 f. Sak. 1: 1 f. 6: 11 f.

2. Och Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, stodo då upp och begynte bygga Guds hus i Jerusalem, och med dem Guds profeter, som understödde dem.

3. Vid samma tid kommo till dem Tattenai, ståthållaren i landet på andra sidan floden, och Setar-Bosenai och dessas medbröder och sade så till dem: »Hvem har gifvit eder tillåtelse att bygga detta hus och iståndsätta denna mur?»

4. Då sade vi dem hvad de män hette, som uppförde byggnaden.

5. Och öfver judarnas äldste vakade deras Guds öga, så att man lofvade att icke lägga något hinder i vägen för dem, till dess saken kommit inför Darejaves; sedan skulle man sända dem en skrifvelse härom. Ps. 33: 18. 34: 16.

6. Detta är nu hvad som stod skrifvet i det bref, som Tattenai, ståthållaren i landet på andra sidan floden, och Setar-Bosenai och hans medbröder, afaresekiterna, som bodde på andra sidan floden, sände till konung Darejaves;

7. De sände nämligen till honom en berättelse, och däri var så skrifvet:

»Frid vare i allo med konung Darejaves.

8. Det vare veterligt för konungen, att vi kommo till det judiska höfdingdömet, till den store Gudens hus. Detta bygger man nu af stora stenar och lägger in trävirke i väggarna; och arbetet bedrifves med omsorg och har god framgång under deras händer.

9. Då frågade vi de äldste där och sade till dem så: 'Hvem har gifvit eder tillåtelse att bygga detta hus och att iståndsätta denna mur?'

10. Vi frågade dem ock, huru de hette, på det att vi skulle låta dig veta det och kunna uppteckna namnen på de män, som stodo i spetsen för dem.

11. Och detta var det svar, som de gåfvo oss: 'Vi äro himmelens och jordens Guds tjänare, och vi bygga upp det hus, som fordom, för många år sedan, var uppbyggdt här, och som en stor konung i Israel hade byggt och fulländat. 1 Kon. 6: 1 f.

12. Men eftersom våra fäder förtörnade himmelens Gud, därför gaf han dem i kaldéen Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; och han förstörde detta hus och förde folket bort till Babel. 2 Kon. 25: 8 f. 2 Krön. 36: 18 f.

13. Men i den babyloniske konungen Kores' första regeringsår gaf konung Kores befallning att bygga upp detta Guds hus. 2 Krön. 36: 22 f. Esr. 1: 8.

14. Och tillika tog konung Kores ur templet i Babel de kärl af guld och silfver, som tillhört Guds hus, men som Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem och fört till templet i Babel; och de utlämnades åt en man vid namn Sesbassar, som han hade satt till ståthållare. Esr. 1: 8. 6: 5.

15. Och till honom sade han: Tag dessa kärl och far åstad och ställ dem i templet i Jerusalem; ty Guds hus skall byggas upp på sin plats.

16. Så kom då denne Sesbassar hit och lade grunden till Guds hus i Jerusalem. Och från den tiden och intill nu har man byggt därpå, och det är ännu icke färdigt.'

17. Om det nu täckes konungen, må man efterforska i konungens skattkammare där i Babel, om det är så, att konung Kores har gifvit tillåtelse att bygga detta Guds hus i Jerusalem; och må konungen därefter meddela oss sin vilja härom.»

6 Kapitlet.

Svar från konung Darejaves. Tempelbyggnadens fullbordan och invigning. Påskhögtid.

Då gaf konung Darejaves befallning, att man skulle efterforska i kansliet i Babel, där skatterna nedlades.

2. Och i Ametas borg, i höfdingdömet Medien, fann man en bokrulle, i hvilken följande var upptecknadt till erinring:

3. »I konung Kores' första regeringsår gaf konung Kores denna befallning: 'Guds hus i Jerusalem, det huset skall uppbyggas till att vara ett ställe, där man frambär offer; och dess grundvalar skola göras fasta. Det skall byggas sextio alnar högt och sextio alnar bredt, 2 Krön. 36: 22 f. Esr. 1: 1 f.

4. med tre hvarf stora stenar och med ett hvarf nytt trävirke; och hvad som fordras för omkostnaderna skall utgifvas från konungens hus. 1 Kon. 6: 36.

5. De kärl af guld och silfver i Guds hus, hvilka Nebukadnessar tog ur templet i Jerusalem och förde till Babel, skall man ock gifva tillbaka, så att de komma åter till sin plats i templet i Jerusalem, och man skall ställa dem i Guds hus.' — Esr. 1: 7. 5: 14.

6. Alltså, du Tattenai, ståthållare i landet på andra sidan floden, och du Setar-Bosenai, och I afaresekiter, de

nämndes medbröder på andra sidan floden: hållen eder fjärran därifrån.
Esr. 5: 3.

7. Lämnen arbetet på detta Guds hus ostördt. Judarnas ståthållare och judarnas äldste må bygga detta Guds hus på dess plats.

8. Och härmed gifver jag befallning om huru I skolen förfara med dessa judarnas äldste vid byggandet af detta Guds hus. Af de penningar, som gifvas åt konungen i skatt från landet på andra sidan floden, skall hvad som fordras för omkostnaderna redligt utgifvas åt dessa män, så att hinder icke uppstår i arbetet.

9. Och hvad de behöfva, ungtjurar, vädurar och lamm till brännoffer åt himmelens Gud, hvete, salt, vin och olja, det skall, efter uppgift af prästerna i Jerusalem, utgifvas åt dem dag för dag utan någon försummelse,

10. att de må kunna frambära offer, till en välbehaglig lukt åt himmelens Gud, och bedja för konungens och hans söners lif.

11. Och härmed gifver jag befallning, att om någon öfverträder denna förordning, så skall en bjälke brytas ut ur hans hus, och på den skall man upphänga och fästa honom, och hans hus skall göras till en plats för orenlighet, därför att han har så gjort.

12. Och må den Gud, som har låtit sitt namn bo där, slå ned alla konungar och folk, som uträcka sin hand till att öfverträda denna förordning och till att förstöra detta Guds hus i Jerusalem. Jag, Darejaves, gifver denna befallning. Blifve den redligt fullgjord!»

13. Alldenstund nu konung Darejaves hade sändt ett sådant bud, så blef detta redligt fullgjordt af Tattenai, ståthållaren i landet på andra sidan floden, och Setar-Bosenai samt deras medbröder.

14. Och judarnas äldste byggde vidare och hade god framgång i arbetet genom profeten Haggais och Sakarjas, Iddos sons, profeterande; de byggde och fullbordade det efter Israels Guds befallning och efter Kores' och Darejaves' och Artasastas, den persiske konungens, befallning. Esr. 5: 1.

15. Och huset blef färdigt till den tredje dagen i månaden Adar, i konung Darejaves' sjätte regeringsår.

16. Och Israels barn, prästerna och leviterna och de öfriga, som återkommit ifrån fångenskapen, firade invigningen af detta Guds hus med glädje.

17. Och till invigningen af detta Guds hus offrade de ett hundra tjurar, två hundra vädurar och fyra hundra lamm, så ock till syndoffer för hela Israel tolf bockar, efter antalet af Israels stammar.
4 Mos. 7: 10 f. Esr. 8: 35.

18. Och man anställde prästerna efter deras skiften och leviterna efter deras afdelningar för Guds tjänst i Jerusalem, såsom det var föreskrifvet i Moses bok.
4 Mos. 3: 6. 8: 9 f.

19. Och de som återkommit ifrån fångenskapen höllo påskhögtid på fjortonde dagen i första månaden.
2 Mos. 12: 6.

20. Ty prästerna och leviterna hade då allesammans renat sig, så att de alla voro rena; och de slaktade påskalammet för alla som återkommit ifrån fångenskapen, också för sina bröder, prästerna, likasåväl som för sig själfva.

21. Och Israels barn, som hade återvändt ifrån fångenskapen, åto däraf jämte alla sådana som hade afskilt sig från de i landet boende hedningarnas orenhet och slutit sig till dem för att söka Herren, Israels Gud.

22. Och de höllo det osyrade brödets högtid i sju dagar med glädje; ty Herren hade beredt dem glädje, därmed att han vändt den assyriske konungens hjärta till dem, så att han understödde dem i arbetet på Guds, Israels Guds, hus.

7 Kapitlet.

Esras afresa till Jerusalem. Konung Artasastas skrifvelse.

Efter en tids förlopp skedde det, under den persiske konungen Artasastas regering, att Esra, son till Seraja, son till Asarja, son till Hilkia,

2. son till Sallum, son till Sadok, son till Ahitub,

3. son till Amarja, son till Asarja, son till Merajot,

4. son till Seraja, son till Ussi, son till Bukki,

5. son till Abisua, son till Pinehas, son till Eleasar, son till Aron, öfversteprästen —

6. att denne Esra drog upp från Babel; han var en skriftlärd, väl förfaren i Moses lag, den som Herren, Israels Gud, hade gifvit. Och konungen gaf honom allt hvad han begärde, eftersom Herrens, hans Guds, hand var öfver honom.

7. Och en del af Israels barn och af prästerna, leviterna, sångarna, dörrvak-

tarna och tempelträlarna drog upp till Jerusalem i Artasastas sjunde regeringsår.

8. Och han kom till Jerusalem i femte månaden, nämligen i konungens sjunde regeringsår.

9. Ty på första dagen i första månaden blef det bestämdt, att man skulle draga upp från Babel; och på första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem, eftersom Guds goda hand var öfver honom. Esr. 8: 18, 31.

10. Ty Esra hade vändt sitt hjärta till att begrunda Herrens lag och göra efter den och till att i Israel undervisa i lag och rätt.

11. Så stod nu skrifvet i den skrifvelse, som konung Artasasta gaf åt prästen Esra, den skriftlärde, som var lärd i det som Herren hade bjudit och stadgat för Israel:

12. »Artasasta, konungarnas konung, till prästen Esra, den i himmelens Guds lag lärde, o. s. v. med öflig fortsättning.

13. Jag gifver härmed befallning, att hvar och en i mitt rike af Israels folk och af dess präster och leviter, som är villig att fara till Jerusalem, må fara med dig,

14. alldenstund du är sänd af konungen och hans sju rådgifvare till att hålla undersökning om Juda och Jerusalem efter din Guds lag, som är i din hand, Est. 1: 10, 14.

15. och till att föra dit det silfver och guld, som konungen och hans rådgifvare af fritt beslut hafva gifvit åt Israels Gud, hvilken har sin boning i Jerusalem, Esr. 8: 25.

16. så ock allt det silfver och guld, som du kan få i hela Babels höfdingdöme, tillika med de frivilliga gåfvor, som folket och prästerna gifva till sin Guds hus i Jerusalem.

17. Alltså skall du nu för dessa penningar såsom en redlig man köpa tjurar, vädurar och lamm jämte sådant som behöfves till dithörande spisoffer och drickoffer; och detta skall du offra på altaret i eder Guds hus i Jerusalem. Esr. 6: 9.

18. Och hvad du och dina bröder finnen för godt att göra med det silfver och guld, som blifver öfver, det mån I göra efter eder Guds vilja.

19. Och alla de kärl, som gifvas dig till tempeltjänsten i din Guds hus, skall du aflämna inför Jerusalems Gud.

20. Och hvad du måste utbetala för det som härutöfver behöfves till din Guds hus, det må du låta utbetala ur konungens skattkammare.

21. Och jag, konung Artasasta, gifver härmed befallning till alla skattmästare i landet på andra sidan floden, att allt hvad prästen Esra, den i himmelens Guds lag lärde, begär af eder, det skall redligt göras och gifvas,

22. ända till hundra talenter silfver, hundra korer hvete, hundra bat vin och hundra bat olja, så ock salt utan särskild föreskrift.

23. Allt hvad himmelens Gud befaller skall noggrant göras och gifvas till himmelens Guds hus, på det att icke vrede må komma öfver konungens och hans söners rike.

24. Och vi göra eder veterligt, att ingen skall hafva makt att lägga skatt, tull eller vägpenningar på någon präst eller levit, sångare, dörrvaktare, tempelträl eller annan tjänare i detta Guds hus.

25. Och du, Esra, må, efter den vishet, som du fått af din Gud, förordna domare och lagkloke till att döma allt folket i landet på andra sidan floden, alla dem som känna din Guds lag; och om någon icke känner denna, skolen I lära honom den.

26. Och hvar och en som icke gör efter din Guds lag och konungens lag, öfver honom skall dom fällas med rättvisa, vare sig till död eller till landsförvisning eller till penningböter eller till fängelse.»

27. Lofvad vare Herren, våra fäders Gud, som ingaf konungen sådant i hjärtat, att han skulle förhärliga Herrens hus i Jerusalem,

28. och som lät mig finna nåd inför konungen och hans rådgifvare och inför alla konungens mäktiga höfdingar!

Och jag kände mig frimodig, eftersom Herrens, min Guds, hand var öfver mig, och jag församlade en del hufvudmän i Israel till att draga upp med mig.

8 Kapitlet.

Förteckning på de med Esra återvändande. Anskaffande af leviter. Fasta. Uppvägning af guld och silfver. Ankomst till Jerusalem. Offer.

Och dessa voro de hufvudmän för familjerna, som under konung Artasastas regering med mig drogo upp från Babel, och så förhöll det sig med deras släkter: Esr. 2: 1 f. Neh. 7: 5 f.

2. Af Pinehas' barn Gersom; af Itamars barn Daniel; af Davids barn Hattus;
3. af Sekanjas barn, af Pareos' barn, Sakarja och med honom i släktregistret upptagna män, ett hundra femtio;
4. af Pahat-Moabs barn Eljoenai, Serajas son, och med honom två hundra män;
5. af Sekanjas barn Jahasiels son och med honom tre hundra män;
6. af Adins barn Ebed, Jonatans son, och med honom femtio män;
7. af Elams barn Jesaja, Ataljas son, och med honom sjuttio män;
8. af Sefatjas barn Sebadja, Mikaels son, och med honom åttio män;
9. af Joabs barn Obadja, Jehiels son, och med honom två hundra aderton män;
10. af Selomits barn Josifjas son och med honom ett hundra sextio män;
11. af Bebais barn Sakarja, Bebais son, och med honom tjuguåtta män;
12. af Asgads barn Johanan, Hackatans son, och med honom ett hundra tio män;
13. af Adonikams barn de sistkomna, hvilka hette Elifelet, Jegiel och Semaja, och med dem sextio män;
14. af Bigvais barn Utai och Sabbud och med dem sjuttio män.
15. Och jag församlade dem till den ström, som flyter till Ahava, och vi voro lägrade där i tre dagar. Men då jag närmare gaf akt på folket och prästerna, fann jag där ingen af Levi barn.
16. Då sände jag efter hufvudmännen Elieser, Ariel, Semaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Sakarja och Mesullam och lärarna Jojarib och Elnatan.
17. Dessa bjöd jag gå åstad bort till Iddo, hufvudmannen i Kasifja; och jag lade dem i munnen de ord, som de skulle tala till Iddo och hans broder och till tempelträlarna i Kasifja, på det att man skulle sända till oss tjänare för vår Guds hus.
18. Och eftersom Guds goda hand var öfver oss, sände de till oss en förståndig man af Mahelis, Levi sons, Israels sons, barn äfvensom Serebja med hans söner och bröder, aderton män,
19. samt Hasabja och med honom Jesaja af Meraris barn med dennes bröder och deras söner, tjugu män,
20. så ock två hundra tjugu tempelträlar, alla namngifna, af de tempelträlar, som David och hans förnämsta män hade gifvit till leviternas tjänst.
21. Och jag lät där vid Ahavaströmmen utlysa en fasta, på det att vi skulle ödmjuka oss inför vår Gud till att af honom utbedja oss en lyckosam resa för oss och våra barn och all vår egendom.
22. Ty jag blygdes att af konungen begära krigsfolk och ryttare till att hjälpa oss mot fiender på vägen, eftersom vi hade sagt till konungen: »Vår Guds hand är öfver alla dem som söka honom och låter det gå dem väl, men hans makt och hans vrede äro emot alla dem som öfvergifva honom.»
23. Därför fastade vi och sökte hjälp af vår Gud, och han bönhörde oss.
24. Och jag afskilde tolf af de öfversta bland prästerna, så ock Serebja och Hasabja och med dem tio af deras bröder.
25. Och jag vägde upp åt dem silfret och guldet och kärlen, den gåfva till vår Guds hus, som hade blifvit gifven af konungen och hans rådgifvare och höfdingar och af alla de israeliter, som voro där. Esr. 7: 15.
26. Jag vägde upp åt dem sex hundra femtio talenter silfver jämte silfverkärl till ett värde af ett hundra talenter, så ock ett hundra talenter guld,
27. därtill tjugu bägare af guld till ett värde af tusen dariker samt två kärl af fin, glänsande koppar, dyrbara såsom guld.
28. Och jag sade till dem: »I ären helgade åt Herren, och kärlen äro helgade, och silfret och guldet är en frivillig gåfva åt Herren, edra fäders Gud.
29. Så vaken däröfver och bevaren det, till dess I fån väga upp det i Jerusalem inför de öfversta bland prästerna och leviterna och de öfversta inom Israels familjer, i kamrarna i Herrens hus.» Neh. 10: 39. 12: 44.
30. Då togo prästerna och leviterna emot det uppvägda, silfret och guldet och kärlen, på det att de skulle föra det till Jerusalem, till vår Guds hus.
31. Och vi bröto upp från Ahavaströmmen på tolfte dagen i första månaden för att draga till Jerusalem; och vår Guds hand var öfver oss och räddade oss undan fiender och försåt på vägen.
32. Och vi kommo till Jerusalem och blefvo stilla där i tre dagar.
33. Men på fjärde dagen uppvägdes silfret och guldet och kärlen i vår Guds hus och öfverlämnades åt prästen Meremot, Urias son, och jämte honom åt Eleasar, Pinehas' son, och jämte dessa åt leviterna Josabad, Jesuas son, och Noadja, Binnuis son —

34. alltsammans efter antal och vikt, och hela vikten blef då upptecknad.

35. De landsflyktiga, som hade kommit åter ifrån fångenskapen, offrade nu till brännoffer åt Israels Gud tolf tjurar för hela Israel, nittiosex vädurar, sjuttiosju lamm och tolf syndoffersbockar, alltsammans till brännoffer åt Herren.
Ker. 6: 17.

36. Och de öfverlämnade konungens påbud åt konungens satraper och åt ståthållarna i landet på andra sidan floden, och dessa gåfvo understöd åt folket och åt Guds hus.

9 Kapitlet.

Israels äktenskapsförbindelser med främmande kvinnor. Esras klagan inför Gud öfver denna folkets otrohet.

Då nu allt detta hade skett, trädde några af furstarna fram till mig och sade: »Hvarken folket i Israel eller prästerna och leviterna hafva hållit sig afskilda från de främmande folken, såsom tillbörligt hade varit för de styggelsers skull, som hafva bedrifvits af dem, af kananéerna, hetéerna, perisséerna, jebuséerna, ammoniterna, moabiterna, egyptierna och amoréerna.

2. Ty af deras döttrar hafva de tagit hustrur åt sig och åt sina söner, och så har den heliga säden blandat sig med de främmande folken; och furstarna och föreståndarna hafva varit de första att begå sådan otrohet.»
2 Mos. 34: 16 f. 5 Mos. 7: 3. Dom. 3: 6.

3. Då jag nu hörde detta,ref jag sönder min lifrock och min kåpa och ryckte af mig hufvudhår och skägg och blef sittande i djup sorg.

4. Och alla de som fruktade för hvad Israels Gud talat mot sådan otrohet, som de återkomna fångarna hade begått, församlade sig till mig, under det att jag förblef sittande i min djupa sorg ända till tiden för aftonoffret.

5. Men vid tiden för aftonoffret stod jag upp från min bedröfvelse och ref därvid ytterligare sönder min lifrock och min kåpa; därefter föll jag ned på mina knän och utsträckte mina händer till Herren, min Gud,

6. och sade: »Min Gud, jag skämmes och blyges att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, ty våra missgärningar hafva växt oss öfver hufvudet, och vår skuld är stor allt upp till himmelen.
1 Mos 18: 20 f. 2 Krön. 28: 9. Ps. 38: 5. Dan. 9: 7 f.

7. Från våra fäders dagar ända till denna dag hafva vi varit i stor skuld, och genom våra missgärningar hafva vi med våra konungar och präster blifvit gifna i främmande konungars hand och drabbats af svärd, fångenskap, plundring och skam, såsom det går oss ännu i dag.

8. Men nu har ett litet ögonblick nåd vederfarits oss från Herren, vår Gud, så att han har låtit en räddad skara blifva kvar af oss och gifvit oss ett stadigt fäste på sin heliga plats, för att han, vår Gud, så måtte låta ljus uppgå för våra ögon och gifva oss något litet andrum i vår träldom.

9. Ty trälar äro vi, men i vår träldom har vår Gud icke öfvergifvit oss, utan han har låtit oss finna nåd inför Persiens konungar, så att de hafva gifvit oss andrum till att uppresa vår Guds hus och uppbygga dess ruiner och bereda oss en hägnad plats i Juda och Jerusalem.

10. Och hvad skola vi nu säga, o vår Gud, efter allt detta? Vi hafva ju öfvergifvit dina bud,

11. dem som du gaf genom dina tjänare profeterna, då du sade: 'Det land, dit I nu kommen för att taga det i besittning, är ett besmittadt land, genom de främmande folkens besmittelse och genom de styggelser, med hvilka de i sin orenhet hafva uppfyllt det från den ena ändan till den andra.
3 Mos. 18: 25 f. 20: 23.

12. Så gifven nu icke edra döttrar åt deras söner och tagen icke deras döttrar till hustrur åt edra söner. Ja, I skolen aldrig fråga efter deras välfärd och lycka — detta på det att I mån blifva starka och få äta af landets goda och lämna det till besittning åt edra barn för evärdlig tid.' 5 Mos. 7: 2 f. 23: 6.

13. Skulle vi väl nu, efter allt hvad som har kommit öfver oss genom våra onda gärningar och genom den stora skuld vi ådragit oss, och sedan du, vår Gud, skonat oss mera, än våra missgärningar förtjänade, och låtit en skara af oss, sådan som denna, blifva räddad —

14. skulle vi väl nu på nytt bryta mot dina bud och befrynda oss med folk, som bedrifva sådana styggelser? Skulle du då icke vredgas på oss ända därhän, att du förgjorde oss, så att intet mer vore kvar och ingen räddning funnes?

15. Herre, Israels Gud, du är rättfärdig, ty af oss har allenast blifvit kvar en räddad skara, såsom i dag nog-

samt synes. Och se, nu ligga vi här i vår skuld inför dig, ty vid sådant kan ingen bestå inför dig.»

10 Kapitlet.

Israel renar sig genom att aflägsna de främmande kvinnorna.

Då nu Esra så bad och bekände, där han låg gråtande framför Guds hus, församlade sig till honom af Israel en mycket stor skara, män, kvinnor och barn; ty också folket grät bitterligen.

2. Och Sekanja, Jehiels son, af Ulams barn, tog till orda och sade till Esra: »Ja, vi hafva varit otrogna mot vår Gud, i det att vi tagit till oss främmande kvinnor från de andra folken här i landet. Dock finnes ännu hopp för Israel.

3. Så låtom oss nu sluta ett förbund med vår Gud, att vi i kraft af Herrens beslut och de mäns, som frukta för vår Guds bud, vilja aflägsna ifrån oss alla sådana kvinnor jämte deras barn; så bör ske efter lagen.

4. Stå upp, ty dig åligger denna sak, och vi vilja vara med dig. Var frimodig och grip verket an.»

5. Då stod Esra upp och tog en ed af de öfversta bland prästerna, leviterna och hela Israel, att de skulle göra såsom det var sagdt; och de svuro.

6. Och Esra stod upp från platsen framför Guds hus och gick in i Johanans, Eljasibs sons, tempelkammare. Och då han hade kommit dit, kunde han hvarken äta eller dricka; så sörjde han öfver den otrohet, som de återkomna fångarna hade begått.

7. Och man lät utropa i Juda och Jerusalem bland alla dem som återkommit ifrån fångenskapen, att de skulle församla sig i Jerusalem;

8. och hvilken som icke komme till den tredje dagen därefter, i enlighet med furstarnas och de äldstes beslut, hans hela egendom skulle gifvas till spillo och han själf skulle afskiljas från de återkomna fångarnas församling.

3 Mos. 27: 28.

9. Så församlade sig då alla Judas och Benjamins män i Jerusalem till den tredje dagen, det är på tjugonde dagen i nionde månaden; och allt folket stannade på den öppna platsen vid Guds hus, skälfvande både på grund af den sak som förelåg och på grund af det starka regnet.

10. Och prästen Esra stod upp och sade till dem: »I hafven varit otrogna, i det att I hafven tagit till eder främmande kvinnor och därigenom ökat Israels skuld.

11. Men bekännen det nu, Herren, edra fäders Gud, till pris, och gören hans vilja: skiljen eder från de andra folken här i landet och från de främmande kvinnorna.»

12. Då svarade hela församlingen och sade med hög röst: »Såsom du har sagt, så tillkommer det oss att göra.

13. Men folket är talrikt, och regntiden är nu inne, och man kan icke stå härute; detta ärende kan ej heller afslutas på en dag eller två, ty vi hafva mycket förbrutit oss härutinnan.

14. Må därför våra furstar stå redo för hela församlingen, och må alla i våra städer, som hafva tagit till sig främmande kvinnor, infinna sig på bestämda tider och med dem de äldste i hvar stad och domarna där, till dess att vi hafva afvändt ifrån oss vår Guds vredes glöd i denna sak.»

15. Allenast Jonatan, Asaels son, och Jaseja, Tikvas son, trädde upp häremot, och Mesullam jämte leviten Sabbetai understödde dem.

16. Men de som återkommit ifrån fångenskapen gjorde såsom det var sagdt. Och man utsåg prästen Esra och några af hufvudmännen för familjerna, efter de särskilda familjerna, alla namngifna; och på första dagen i tionde månaden satte de sig att rannsaka härom.

17. Och till första dagen i första månaden hade de afslutat rannsakningen om allt som angick de män, hvilka hade tagit till sig främmande kvinnor.

18. Bland prästernas söner befunnos följande hafva tagit till sig främmande kvinnor: Af Jesuas, Josadaks sons, barn och hans bröder Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalja,

19. hvilka gåfvo sin hand därpå, att de skulle aflägsna ifrån sig sina kvinnor, och de skulle frambära en vädur såsom skuldoffer för den skuld de ådragit sig;

20. af Immers barn Hanani och Sebadja;

21. af Harims barn Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussia;

22. af Pashurs barn Eljoenai, Maaseja, Ismael, Netanel, Josabad och Elasa.

23. Af leviterna: Josabad, Simei och Kelaja, som ock hette Kelita, Petaja, Juda och Elieser;

24. af sångarna: Eljasib; af dörrvaktarna: Sallum, Telem och Uri.

25. Af det öfriga Israel: af Pareos' barn Ramja, Issia, Malkia, Mijamin, Eleasar, Malkia och Benaja;
26. af Elams barn Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia;
27. af Sattus barn Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Sabad och Asisa;
28. af Bebais barn Johanan, Hananja, Sabbai, Atlai;
29. af Banis barn Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal och Jeremot;
30. af Pahat-Moabs barn Adna och Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Besalel, Binnui och Manasse;
31. vidare Harims barn Elieser, Issia, Malkia, Semaja, Simeon,
32. Benjamin, Malluk, Semarja;
33. af Hasums barn Mattenai, Mattatta, Sabad, Elifelet, Jeremai, Manasse, Simei;
34. af Banis barn Maadai, Amram och Uel,
35. Benaja, Bedeja, Keluhi,
36. Vanja, Meremot, Eljasib,
37. Mattanja, Mattenai och Jaasu,
38. vidare Bani, Binnui, Simei,
39. vidare Selemja, Natan och Adaja,
40. Maknaddebai, Sasai, Sarai,
41. Asarel, Selemja, Semarja,
42. Sallum, Amarja, Josef;
43. af Nebos barn Jegiel, Mattitja, Sabad, Sebina, Jaddu, Joel och Benaja.
44. Alla dessa hade tagit främmande kvinnor till hustrur; och bland dessa funnos kvinnor, som hade födt barn.

Nehemja.

1 Kapitlet.

Nehemjas bön vid underrättelsen om tillståndet i Jerusalem.

Nehemjas, Hakaljas sons, berättelse. Det begaf sig i månaden Kislev, i det tjugonde året, då jag var i Susans borg,
2. att Hanani, en af mina bröder, och några andra män kommo från Juda. Och jag frågade dem om judarna, den räddade skara, som fanns kvar efter fångenskapen, och om Jerusalem.
3. De sade till mig: »De kvarblifna, de som efter fångenskapen finnas kvar där i höfdingdömet, lida stor nöd och smälek, ty Jerusalems mur är nedbruten, och dess portar äro uppbrända i eld.»
2 Kon. 25: 9 f. 2 Krön. 36: 19.
4. Då jag hade hört detta, satt jag gråtande och sörjande i flera dagar och fastade och bad inför himmelens Gud.
5. Och jag sade: »Ack Herre, himmelens Gud, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina bud,
2 Mos. 20: 6. 34: 6 f. 4 Mos. 14: 18. 5 Mos. 5: 10. 7: 9. Neh. 9: 17. Ps. 86: 15. 103: 8. 145: 8. Dan. 9: 4.
6. låt ditt öra akta härpå och låt dina ögon vara öppna och hör din tjänares bön, den som jag nu beder inför dig, både dag och natt, för Israels barn, dina tjänare, i det att jag bekänner Israels barns synder, dem som vi hafva begått mot dig, ty också jag och min faders hus hafva syndat.
7. Vi hafva svårt förbrutit oss mot dig; vi hafva icke hållit de bud och stadgar och rätter, som du har gifvit din tjänare Mose.
8. Men tänk på det ord, som du gaf din tjänare Mose, då du sade: 'Om I ären otrogna, så skall jag förströ eder bland folken;
3 Mos. 26: 27 f., 40 f. 5 Mos. 4: 27 f. 28: 64.
9. men om I vänden om till mig och hållen mina bud och gören efter dem, så vill jag, om än edra fördrifna vore vid himmelens ända, likväl församla dem därifrån och låta dem komma till det ställe, som jag har utvalt till boning åt mitt namn.' 5 Mos. 30: 1 f.
10. De äro ju dina tjänare och ditt folk, som du har förlossat genom din stora kraft och din starka hand.
11. Ack Herre, låt ditt öra akta på din tjänares bön, ja, på dina tjänares bön, som vilja frukta ditt namn; låt nu din tjänare vara lyckosam och låt honom finna barmhärtighet inför denne man.»
Jag var då munskänk hos konungen.

2 Kapitlet.

Nehemja erhåller tillstånd att uppbygga Jerusalems murar och vidtager förberedelser därtill.

I månaden Nisan, i Artasastas tjugonde regeringsår, vid ett tillfälle då vin stod framsatt för honom, tog jag vinet och gaf det åt konungen. Och jag hade icke förr visat mig sorgsen inför honom;

2. men nu sade konungen till mig: »Hvarför ser du så sorgsen ut? Du är ju icke sjuk; du måste hafva någon hjärtesorg.» Då blef jag öfvermåttan häpen.

3. Och jag sade till konungen: »Må konungen lefva evinnerligen! Skulle jag icke se sorgsen ut, då den stad, där mina fäders grafvar äro, ligger öde och dess portar äro förtärda af eld?»

Neh. 1: 3. Dan. 2: 4. 3: 9. 5: 10. 6: 21.

4. Konungen sade till mig: »Hvad är det då du begär?» Då bad jag en bön till himmelens Gud och sade så till konungen:

5. »Om det så täckes konungen, och om du finner behag i din tjänare, så beder jag, att du ville låta mig fara till Juda, till den stad, där mina fäders grafvar äro, på det att jag må uppbygga den.»

6. Då frågade konungen mig, allt under det att drottningen satt vid hans sida: »Huru länge kan din resa räcka, och när kan du komma tillbaka?» Då det nu alltså täcktes konungen att låta mig fara, uppgaf jag för honom en bestämd tid.

7. Och jag sade till konungen: »Om det så täckes konungen, så må bref gifvas mig till ståthållarna i landet på andra sidan floden, att de må låta mig fara därigenom, till dess jag kommer till Juda,

8. så ock ett bref till Asaf, uppsyningsmannen öfver den kungliga skogsparken, att han låter mig få virke för att däraf upptimra portarna till borgen, som hör till templet, äfvensom virke till stadsmuren, så ock till det hus, där jag själf skall hafva min bostad.» Och konungen beviljade mig detta, eftersom min Guds goda hand var öfver mig.

9. Då jag nu kom till ståthållarna i landet på andra sidan floden, gaf jag dem konungens bref. Och konungen hade sändt med mig härhöfvitsmän och ryttare.

10. Men när horoniten Sanballat och Tobia, den ammonitiske tjänstemannen, hörde detta, förtröt det dem högligen, att någon hade kommit för att se Israels barn till godo.

11. När jag sedan hade kommit till Jerusalem och varit där i tre dagar,

12. stod jag upp om natten jämte några få män, utan att hafva omtalat för någon människa hvad min Gud ingaf mig i hjärtat att göra för Jerusalem; och det djur, som jag red på, var det enda jag då hade med mig.

13. Och jag drog ut genom Dalporten om natten fram emot Drakkällan och Dyngporten och besåg Jerusalems murar, huru de voro nedbrutna, och huru dess portar voro förtärda af eld.

14. Och jag drog vidare till Källporten och till Konungsdammen, men där var det icke möjligt för djuret att komma fram med mig.

15. Då begaf jag mig uppför dalen om natten och besåg muren och vände sedan åter in genom Dalporten och kom så tillbaka.

16. Och föreståndarna hade icke fått veta, hvart jag hade gått och hvad jag ville göra, ty jag hade ännu icke omtalat något för judarna, prästerna, ädlingarna, föreståndarna och de öfriga, som skulle få med arbetet att göra.

17. Men nu sade jag till dem: »I sen själfva, i hvilken nöd vi äro, huru Jerusalem ligger öde och huru dess portar äro uppbrända i eld. Välan då, låtom oss bygga upp Jerusalems mur, på det att vi icke längre må vara till smälek.»

18. Och jag omtalade för dem, huru min Guds hand hade varit mig nådig, så ock hvad konungen hade sagt till mig. Då sade de: »Vi vilja stå upp och bygga.» Och de togo mod till sig för det goda verket.

19. Men när horoniten Sanballat och Tobia, den ammonitiske tjänstemannen, och araben Gesem hörde detta, bespottade de oss och visade förakt för oss; och de sade: »Hvad är det I gören? Viljen I sätta eder upp mot konungen?»

Neh. 4: 1.

20. Då gaf jag dem detta svar: »Himmelens Gud skall låta det gå oss väl, och vi, hans tjänare, vilja stå upp och bygga; men I hafven ingen del eller rätt eller åminnelse i Jerusalem.»

3 Kapitlet.

Iståndsättandet af Jerusalems murar och portar.

Och öfversteprästen Eljasib och hans bröder, prästerna, stodo upp och byggde Fårporten, som de helgade, och sedan satte de in dess dörrar. Vidare byggde de ända fram till Hammeatornet, som de helgade, och vidare fram till Hananeltornet. Jer. 31: 38.

2. Där bredvid byggde Jerikos män; och där bredvid byggde Sackur, Imris son.

3. Fiskporten byggdes af Hassenaas barn; de timrade upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar.

4. Där bredvid arbetade Meremot, son till Uria, son till Hackos, på murens iståndsättande; där bredvid arbetade Mesullam, son till Berekja, son till Mesesabel; och där bredvid arbetade Sadok, Baanas son.

5. Där bredvid arbetade tekoaiterna, men de förnämsta bland dem ville icke böja sin hals i sin Herres tjänst.

6. Gamla porten sattes i stånd af Jojada, Paseas son, och Mesullam, Besodjas son; de timrade upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar.

7. Där bredvid arbetade gibeoniten Melatja och meronotiten Jadon jämte männen från Gibeon och Mispa, som lydde under ståthållaren i landet på andra sidan floden.

8. Där bredvid arbetade Ussiel, Harhajas son, jämte guldsmederna; och där bredvid arbetade Hananja, en af salfvoberedarna. Det därefter följande stycket af Jerusalem lät man vara, ända till Breda muren.

9. Där bredvid arbetade Refaja, Hurs son, höfdingen öfver ena hälften af Jerusalems område.

10. Där bredvid arbetade Jedaja, Harumafs son, midt emot sitt eget hus; och där bredvid arbetade Hattus, Hasabnejas son.

11. En annan sträcka sattes i stånd af Malkia, Harims son, och af Hassub, Pahat-Moabs son, och därjämte Ugnstornet.

12. Där bredvid arbetade med sina döttrar Sallum, Hallohes' son, höfdingen öfver andra hälften af Jerusalems område.

13. Dalporten sattes i stånd af Hanun och Sanoas invånare; de byggde upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. De byggde ock ett tusen alnar på muren, ända fram till Dyngporten.

14. Och Dyngporten sattes i stånd af Malkia, Rekabs son, höfdingen öfver Bet-Hackerems område; han byggde upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar.

15. Och Källporten sattes i stånd af Sallun, Kol-Hoses son, höfdingen öfver Mispas område; han byggde upp den och lade tak därpå och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. Han byggde ock muren vid Seladammen, invid den kungliga trädgården, ända fram till trapporna, som gå ned från Davids stad. Jes. 8: 6. Joh. 9: 7.

16. Därnäst sattes ett stycke i stånd af Nehemja, Asbuks son, höfdingen öfver ena hälften af Bet-Surs område, nämligen ända fram till platsen midt emot Davids grafvar och vidare fram till den gräfda dammen och till Hjältehuset.

17. Därnäst arbetade leviterna under Rehum, Banis son; där bredvid arbetade Hasabja, höfdingen öfver ena hälften af Kegilas område, för sitt område.

18. Därnäst arbetade deras bröder under Bavai, Henadads son, höfdingen öfver andra hälften af Kegilas område.

19. Där bredvid sattes en annan sträcka i stånd af Eser, Jesuas son, höfdingen öfver Mispa, nämligen från platsen midt emot uppgången till tyghuset i Vinkeln. 2 Krön. 26: 9.

20. Därnäst sattes under ifrigt arbete en annan sträcka i stånd af Baruk, Sabbais son, från Vinkeln ända fram till ingången på öfversteprästen Eljasibs hus.

21. Därnäst sattes en annan sträcka i stånd af Meremot, son till Uria, son till Hackos, från ingången på Eljasibs hus ända dit där Eljasibs hus slutar.

22. Därnäst arbetade prästerna, männen från Jordanslätten.

23. Därnäst arbetade Benjamin och Hassub midt emot sitt eget hus; därnäst arbetade Asarja, son till Maaseja, son till Ananja, utmed sitt eget hus.

24. Därnäst sattes en annan sträcka i stånd af Binnui, Henadads son, från Asarjas hus ända fram till Vinkeln och vidare fram till Hörnet.

25. Palal, Usais son, satte i stånd stycket från platsen midt emot Vinkeln och det torn, som skjuter ut från det öfre konungshuset, vid fängelsegården; därnäst kom Pedaja, Pareos' son. Jer. 32: 2.

26. (Men tempelträlarna bodde på Ofel ända fram till platsen midt emot Vattenporten mot öster och det utskjutande tornet.)

27. Därnäst sattes en annan sträcka i stånd af tekoaiterna, från platsen midt emot det stora utskjutande tornet ända fram till Ofelmuren.

28. Ofvanför Hästporten arbetade prästerna, hvar och en midt emot sitt eget hus.

29. Därnäst arbetade Sadok, Immers son, midt emot sitt eget hus; och därnäst arbetade Semaja, Sekanjas son, som hade vakten vid Östra porten.

30. Därnäst sattes en annan sträcka i stånd af Hananja, Selemjas son, och Hanun, Salafs sjätte son; därnäst arbetade Mesullam, Berekjas son, midt emot sin tempelkammare.

31. Därnäst sattes ett stycke i stånd af Malkia, en af guldsmederna, ända fram till tempelträlarnas och köpmännens hus, midt emot Mönstringsporten och vidare fram till Hörnsalen.

32. Och mellan Hörnsalen och Fårporten arbetade guldsmederna och köpmännen.

4 Kapitlet.

Svårigheter under byggandet.

Då nu Sanballat hörde, att vi byggde upp muren, blef han vred och högligen förtörnad. Och han bespottade judarna Neh. 2: 19.

2. och talade så inför sina bröder och inför Samariens krigsfolk: »Hvad är det dessa vanmäktiga judar göra? Skall man låta dem hållas? Skola de få offra? Skola de kanhända i sinom tid fullborda sitt verk? Skola de kunna gifva lif åt stenarna i grushögarna, där de ligga förbrända?»

3. Och ammoniten Tobia, som stod bredvid honom, sade: »Huru de än bygga, skall dock en räf komma deras stenmur att rämna, blott han hoppar upp på den.»

4. Hör, vår Gud, huru föraktade vi äro. Låt deras försmädelse falla tillbaka på deras egna hufvuden. Ja, låt dem blifva utplundrade i ett land, dit de föras såsom fångar.

5. Öfverskyl icke deras missgärning, och låt deras synd icke varda utplånad ur din åsyn, eftersom de hafva varit de byggande till förargelse.

6. Och vi byggde muren, och hela muren blef hopfogad till sin halfva höjd; och folket arbetade med godt mod.

7. Men när Sanballat och Tobia och araberna, ammoniterna och asdoditerna hörde, att man höll på att upplaga Jerusalems murar och att rämnorna begynte igentäppas, blefvo de mycket vreda.

8. Och de sammansvuro sig allesammans att gå åstad och angripa Jerusalem och störa folket i deras arbete.

9. Då bådo vi till vår Gud; och vi läto hålla vakt mot dem både dag och natt för att skydda oss mot dem.

10. Men judarna sade: »Bärarnas kraft sviker, och gruset är allt för mycket; vi förmå icke mer att bygga på muren.»

11. Våra ovänner åter sade: »Innan de få veta eller se något, skola vi stå midt ibland dem och dräpa dem; så skola vi göra slut på arbetet.»

12. När nu de judar, som bodde i deras grannskap, kommo och från alla håll uppmanade oss, väl tio gånger, att vi skulle draga oss tillbaka till dem,

13. då uppställde jag folket i de lägsta och mest öppna delarna af staden bakom muren; jag uppställde dem efter släkter, med sina svärd, spjut och bågar.

14. Och sedan jag hade besett allt, stod jag upp och sade till ädlingarna och föreståndarna och det öfriga folket: »Frukten icke för dem; tänken på Herren, den store och fruktansvärde, och striden för edra bröder, edra söner och döttrar, edra hustrur och edra hus.»

4 Mos. 14: 9. 5 Mos. 1: 21. 20: 3 f.

15. Sedan våra fiender sålunda fått förnimma, att saken blifvit oss bekant, och att Gud gjort deras råd om intet, kunde vi alla vända tillbaka till muren, hvar och en till sitt arbete.

16. Från den dagen var ena hälften af mina tjänare sysselsatt med arbetet, under det att andra hälften stod väpnad med sina spjut, sköldar, bågar och pansar, medan furstarna stodo bakom hela Juda hus.

17. De som byggde på muren och de som lassade på och buro börder gjorde sitt arbete med den ena handen, och med den andra höllo de vapnet.

18. Och de som byggde hade hvar och en sitt svärd bundet vid sin länd, under det att de byggde; och bredvid mig stod en basunblåsare.

19. Jag hade nämligen sagt till ädlingarna och föreståndarna och det öfriga folket: »Arbetet är stort och vidsträckt, och vi äro spridda öfver muren, långt ifrån hvarandra.

20. Där I nu hören basunen ljuda, dit skolen I församla eder till oss; vår Gud skall strida för oss.»

2 Mos. 14: 14, 25. 5 Mos. 1: 30. 3: 22.

21. Så gjorde ock vi vårt arbete, under det att hälften af folket stod väpnad med sina spjut från morgonrodnadens uppgång, till dess att stjärnorna kommo fram.

22. På samma tid sade jag ock till folket, att hvar och en med sin tjänare skulle stanna öfver natten inne i Jerusalem, så att vi om natten skulle kunna

hafva dem till vakt och om dagen till arbete.

23. Och hvarken jag eller mina bröder eller mina tjänare eller de som gjorde vakt hos mig lade af kläderna: vapnen voro för hvar och en lika nödvändiga som vatten.

5 Kapitlet.

Ockrarnas bestraffning. De rikas och Nehemjas uppoffringar för byggnadsarbetet.

Och männen af folket med sina hustrur upphofvo ett stort rop mot sina judiska bröder.

2. Några sade: »Vi med våra söner och döttrar äro många; låt oss få säd, på det att vi må hafva att äta och så kunna blifva vid lif.»

3. Och några sade: »Våra åkrar, vingårdar och hus måste vi pantsätta; låt oss få säd till att stilla vår hunger.»

4. Och andra sade: »Vi hafva måst låna penningar på våra åkrar och vingårdar till skatten åt konungen.

5. Nu äro ju våra kroppar lika goda som våra bröders kroppar och våra barn lika goda som deras barn; men ändock måste vi gifva våra söner och döttrar i träldom, ja, några af våra döttrar hafva redan blifvit gifna i träldom, utan att vi förmå göra något därvid, eftersom våra åkrar och vingårdar äro i andras händer.»

6. Då jag nu hörde deras rop och dessa ord, blef jag mycket vred.

7. Och sedan jag hade gått till råds med mig själf, förebrådde jag ädlingarna och föreståndarna och sade till dem: »Det är ocker I bedrifven mot hvarandra.» Därpå sammankallade jag en stor folkförsamling emot dem.

2 Mos. 22: 25. 3 Mos. 25: 36 f. 5 Mos. 23: 19. Ps. 15: 5.

8. Och jag sade till dem: »Vi hafva efter förmåga friköpt våra judiska bröder, som voro sålda åt hedningarna. Skolen I nu sälja edra bröder, ja, skola de behöfva sälja sig åt oss?» Då tego de och hade intet att svara.

9. Och jag sade: »Hvad I gören är icke rätt. I borden ju vandra i vår Guds fruktan, så att våra fiender, hedningarna, ej finge orsak att försmäda oss. **Jes. 52: 5. Hes. 36: 20 f. Rom. 2: 24.**

10. Också jag och mina bröder och mina tjänare hafva penningar och såd att fordra af dem; låtom oss nu afstå från vår fordran.

11. Gifven dem redan i dag tillbaka deras åkrar, vingårdar, olivplanteringar och hus, och efterskänken den ränta på penningarna, på säden, på vinet och oljan, som I hafven att fordra af dem.»

12. De svarade: »Vi vilja gifva det tillbaka och icke utkräfva något af dem; vi vilja göra såsom du har sagt.» Och jag tog en ed af dem, sedan jag tillkallat prästerna, att de skulle göra så.

13. Därjämte skakade jag fånget på min mantel och sade: »Hvar och en som icke håller detta sitt ord må Gud så skaka bort ifrån hans hus och hans gods; ja, varde han så utskakad och bortkastad.» Och hela församlingen sade: »Amen» och lofvade Herren. Därefter gjorde folket såsom sagdt var.

14. Ytterligare är att nämna, att från den dag, då jag förordnades att vara ståthållare öfver dem i Juda land, alltså från konung Artasastas tjugonde regeringsår ända till hans trettioandra, tolf hela år, hvarken jag eller mina bröder åto af ståthållarkosten.

15. De förra ståthållarna, de som hade varit före mig, hade betungat folket och tagit af dem mat och vin till ett värde af mer än fyrtio siklar silfver, och jämväl deras tjänare hade förfarit hårdt mot folket; men så gjorde icke jag, ty jag fruktade Gud.

16. Dessutom höll jag i att arbeta på muren, och ingen åker köpte vi oss; och alla mina tjänare voro församlade vid arbetet där. **Neh. 4: 23.**

17. Och af judarna och deras föreståndare åto ett hundra femtio man vid mitt bord, förutom dem som kommo till oss ifrån folken rundt omkring oss.

18. Och hvad som tillreddes för hvar dag, nämligen en oxe och sex utsökta får, förutom fåglar, det tillreddes på min bekostnad; och hvar tionde dag anskaffades mycket vin af alla slag. Men likväl utkräfde jag icke ståthållarkosten, eftersom arbetet tyngde så svårt på folket.

19. Tänk, min Gud, på allt hvad jag har gjort för detta folk och räkna mig det till godo!

Neh. 13: 14, 22, 31. Hebr. 6: 10.

6 Kapitlet.

Försåtliga anslag mot Nehemja. Murens fulländande.

Då nu Sanballat och Tobia och araben Gesem och våra öfriga fiender hörde, att jag hade byggt upp muren och att det icke mer fanns någon rämna i den

— likväl hade jag vid den tiden ännu icke satt in dörrar i portarna —
Neh. 2: 19.

2. då sände Sanballat och Gesem bud till mig och läto säga: »Kom, låt oss träda tillsammans i Kefirim i Onos dal.» De tänkte nämligen göra mig något ondt.

3. Men jag skickade bud till dem och lät säga: »Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned. Arbetet kan ju icke hvila, såsom dock måste ske, om jag lämnade det och komme ned till eder.»

4. Och de sände samma bud till mig fyra gånger; men hvar gång gaf jag dem samma svar som förut.

5. Då sände Sanballat för femte gången till mig sin tjänare med samma bud, och denne hade då med sig ett öppet bref.

6. Däri var skrifvet: »Det förljudes bland folken, och äfven Gasmu säger, att du och judarna hafven i sinnet att affalla, och att det är därför du bygger upp muren, ja, att du vill blifva deras konung — sådant säger man.

7. Du lär ock hafva beställt profeter, som i Jerusalem skola utropa och förkunna, att du är konung i Juda. Eftersom nu konungen nog får höra detta tal, så kom nu och låtom oss rådslå med hvarandra.»

8. Då sände jag bud till honom och lät svara: »Intet af det du säger har någon grund, utan du har af dig själf uppdiktat det.»

9. De ville nämligen alla skrämma oss, i tanke att vi då skulle förlora allt mod till arbetet och att detta så skulle blifva ogjordt.

Styrk du nu i stället mitt mod!

10. Men jag gick hem till Semaja, son till Delaja, son till Mehetabel; han höll sig då inne. Och han sade: »Låtom oss tillsammans gå till Guds hus, in i templet, och sedan stänga igen templets dörrar. Ty de skola komma för att dräpa dig; om natten skola de komma för att dräpa dig.»

11. Men jag svarade: »Skulle en man sådan som jag vilja fly? Eller kan väl en man af mitt slag gå in i templet och dock blifva vid lif? Nej, jag vill icke gå dit.»

12. Jag förstod nämligen, att Gud icke hade sändt honom, utan att han förebådade mig sådant, blott därför att Tobia och Sanballat hade lejt honom.

13. Han var lejd, för att jag skulle låta skrämma mig till att göra såsom han sade och därmed försynda mig; på detta sätt ville de framkalla ondt rykte om mig för att sedan kunna försmäda mig.

14. Tänk, min Gud, på Tobia, äfvensom på Sanballat, efter dessa hans gärningar, så ock på profetissan Noadja och de andra profeterna, som ville skrämma mig!
Ps. 74: 22 f.

15. Och muren blef färdig på tjugufemte dagen i månaden Elul, efter femtiotvå dagar.

16. Då nu alla våra fiender hörde detta, betogos de, alla de kringboende folken, af fruktan och sågo, att de hade kommit illa till korta; ty de förstodo nu, att detta arbete var vår Guds verk.

17. Vid denna tid sände ock Juda ädlingar många bref till Tobia, och bref ifrån Tobia kommo åter till dem.

18. Ty många i Juda voro genom ed förbundna med honom; han var nämligen måg till Sekanja, Aras son, och hans son Johanan hade tagit till hustru en dotter till Mesullam, Berekjas son.
Neh. 3: 30.

19. Dessa plägade också inför mig tala godt om honom, och hvad jag sade buro de fram till honom. Tobia sände ock bref för att skrämma mig.

7 Kapitlet.

Bevakningen af Jerusalem. Förteckning på de med Serubbabel återkomna.

Då nu muren var uppbyggd, satte jag in dörrarna; och dörrvaktarna, sångarna och leviterna blefvo anställda.

2. Och till befälhafvare öfver Jerusalem satte jag min broder Hanani samt Hananja, höfvitsmannen i borgen, ty denne ansågs såsom en pålitlig man och var gudfruktig mer än många andra.

3. Och jag sade till dem: »Man må icke öppna Jerusalems portar, förrän solen är högt uppe; och medan vakten ännu står kvar, skall man stänga dörrarna och sätta bommarna för. Och I skolen utställa vakter af Jerusalems invånare, hvar och en på hans post, så att enhvar får stå framför sitt eget hus.»

4. Och staden var vidsträckt och stor, men där fanns icke mycket folk, och husen voro icke uppbyggda.

5. Och min Gud ingaf mig i hjärtat, att jag skulle församla ädlingarna, föreståndarna och folket för att uppteckna i släktregister. Då fann jag släktförteckningen öfver dem som först hade dragit upp, och jag fann däri så skrifvet:
Esr. 2: 1 f. 8: 1 f

6. »Dessa voro de män från höfdingdömet, som drogo upp ur den landsflykt och fångenskap, till hvilken de hade blifvit bortförda af Nebukadnessar, konungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och till Juda, hvar och en till sin stad,
7. i det att de följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Asarja, Raamja, Nahamani, Mordokai, Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum och Baana.
Detta var antalet män af Israels menige folk:
8. Pareos' barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå;
9. Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå;
10. Aras barn: sex hundra femtiotvå;
11. Pahat-Moabs barn, af Jesuas och Joabs barn: två tusen åtta hundra aderton;
12. Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra;
13. Sattus barn: åtta hundra fyrtiofem;
14. Sackais barn: sju hundra sextio;
15. Binnuis barn: sex hundra fyrtioåtta;
16. Bebais barn: sex hundra tjuguåtta;
17. Asgads barn: två tusen tre hundra tjugutvå;
18. Adonikams barn: sex hundra sextiosju;
19. Bigvais barn: två tusen sextiosju;
20. Adins barn: sex hundra femtiofem;
21. Aters barn af Hiskia: nittioåtta;
22. Hasums barn: tre hundra tjuguåtta;
23. Besais barn: tre hundra tjugufyra;
24. Harifs barn: ett hundra tolf;
25. Gibeons barn: nittiofem;
26. männen från Bet-Lehem och Netofa: ett hundra åttioåtta;
27. männen från Anatot: ett hundra tjuguåtta;
28. männen från Bet-Asmavet: fyrtiotvå;
29. männen från Kirjat-Jearim, Kefira och Beerot: sju hundra fyrtiotre;
30. männen från Rama och Geba: sex hundra tjuguen;
31. männen från Mikmas: ett hundra tjugutvå;
32. männen från Betel och Ai: ett hundra tjugutre;
33. männen från det andra Nebo: femtiotvå;
34. den andre Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra;
35. Harims barn: tre hundra tjugu;
36. Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem;
37. Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjuguen;
38. Senaas barn: tre tusen nio hundra trettio.
39. Af prästerna: Jedajas barn af Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre;
40. Immers barn: ett tusen femtiotvå;
41. Pashurs barn: ett tusen två hundra fyrtiosju;
42. Harims barn: ett tusen sjutton.
43. Af leviterna: Jesuas barn af Kadmiel, af Hodevas barn: sjuttiofyra;
44. af sångarna: Asafs barn: ett hundra fyrtioåtta;
45. af dörrvaktarna: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn: ett hundra trettioåtta.
46. Af tempelträlarna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn,
47. Keros' barn, Sias barn, Padons barn,
48. Lebanas barn, Hagabas barn, Salmais barn,
49. Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn,
50. Reajas barn, Resins barn, Nekodas barn,
51. Gassams barn, Ussas barn, Paseas barn,
52. Besais barn, Meunims barn, Nefusesims barn,
53. Bakbuks barn, Hakufars barn, Harhurs barn,
54. Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn,
55. Barkos' barn, Siseras barn, Temas barn,
56. Nesias barn, Hatifas barn.
57. Af Salomos tjänares barn: Sotais barn, Soferets barn, Peridas barn,
58. Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,
59. Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims barn, Amons barn.
60. Tempelträlarna och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans tre hundra nittiotvå.
61. Och dessa voro de som drogo åstad från Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addon och Immer, men som icke kunde uppgifva sina familjer och sin släkt, huruvida de voro af Israel:
62. Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, sex hundra fyrtiotvå.

63. Och af prästerna: Habajas barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en af gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blef uppkallad efter deras namn.

64. Dessa sökte efter sina släktregister, men man kunde icke finna dem; därför blefvo de såsom ovärdiga uteslutna från prästadömet.

65. Och ståthållaren tillsade dem, att de icke skulle få äta af det högheliga, förrän en präst uppstode med urim och tummim.

66. Hela församlingen utgjorde sammanräknad fyrtiotvå tusen tre hundra sextio,

67. förutom deras tjänare och tjänarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till dem hörde två hundra fyrtiofem sångare och sångerskor.*

69. Och de hade fyra hundra trettiofem kameler och sex tusen sju hundra tjugu åsnor.

70. Och somliga bland hufvudmännen för familjerna gåfvo skänker till arbetet. Ståthållaren gaf till kassan i guld ett tusen dariker, därtill femtio skålar och fem hundra trettio prästerliga lifklädnader.

71. Och somliga af hufvudmännen för familjerna gåfvo till arbetskassan i guld tjugu tusen dariker och i silfver två tusen två hundra minor.

72. Och det öfriga folkets gåfvor utgjorde i guld tjugu tusen dariker och i silfver två tusen minor, så ock sextiosju prästerliga lifklädnader.

73. Och prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, en del af meniga folket samt tempelträlarna, korteligen hela Israel, bosatte sig i sina städer.»

Och då sjunde månaden nalkades, voro Israels barn i sina städer.

8 Kapitlet.

Lagen föreläses. Löfhyddohögtid firas.

Och allt folket församlade sig såsom en man på den öppna platsen framför Vattenporten; och de bådo Esra, den skriftlärde, att hämta fram Moses lagbok, den som Herren hade gifvit åt Israel. Esr. 3: 1. 7: 11.

2. Då framlade prästen Esra lagen för församlingen, för både män och kvinnor, alla som kunde förstå hvad de hörde; detta var på första dagen i sjunde månaden.

3. Och han föreläste därur vid den öppna platsen framför Vattenporten, från dagningen till middagen, för män och kvinnor och dem som kunde förstå det; och allt folket lyssnade till lagboken. 5 Mos. 31: 10 f.

4. Och Esra, den skriftlärde, stod på en hög träställning, som man hade gjort för det ändamålet, och bredvid honom stodo Mattitja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja på hans högra sida, och till vänster om honom Pedaja, Misael, Malkia, Hasum, Hasbaddana, Sakarja och Mesullam.

5. Och Esra öppnade boken, så att allt folket såg det, ty han stod högre än allt folket; och då han öppnade den, stod allt folket upp.

6. Och Esra lofvade den store Herren Gud, och allt folket svarade: »Amen, Amen» med uppräckta händer; och de böjde sig ned och tillbådo Herren med ansiktet mot jorden.

7. Och Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Ackub, Sabbetai, Hodia, Maaseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och de andra leviterna undervisade folket i lagen, medan folket stod hvar och en på sin plats. Neh. 9: 3.

8. Och de föreläste tydligt ur boken, ur Guds lag; och de utlade meningen, så att man förstod det som lästes.

9. Och Nehemja, han som var ståthållare, och prästen Esra, den skriftlärde, och leviterna, som undervisade folket, sade till allt folket: »Denna dag är helgad åt Herren, eder Gud; sörjen icke och gråten icke.» Ty allt folket grät, då de hörde lagens ord.

3 Mos. 23: 24 f.

10. Och han sade ytterligare till dem: »Gån bort och äten eder bästa mat och dricken edert sötaste vin och sänden omkring gåfvor däraf till dem som icke hafva något tillredt åt sig, ty denna dag är helgad åt vår Herre. Och varen icke bedröfvade, ty fröjd i Herren är eder starkhet.»

11. Också leviterna lugnade allt folket och sade: »Varen stilla, ty dagen är helig; varen icke bedröfvade.»

12. Och allt folket gick bort och åt och drack; de sände ock omkring gåfvor af den mat de tillagat och gjorde sig mycket glada; ty de hade aktat på det som man hade kungjort för dem.

13. Dagen därefter församlade sig hufvudmännen för hela folkets familjer

* Såsom v. 68 upptager vår gamla bibelöfversättning här följande vers (jfr Esr. 2: 66), hvilken dock saknas i de bästa hebreiska handskrifterna: »De hade sju hundra trettiosex hästar och två hundra fyrtiofem mulåsnor.»

samt prästerna och leviterna till Esra, den skriftlärde, för att gifva närmare akt på lagens ord.

14. Och de funno skrifvet i lagen, att Herren genom Mose hade bjudit, att Israels barn skulle bo i löfhyddor under högtiden i sjunde månaden,

2 Mos. 23: 16. 3 Mos. 23: 34 f., 42 f. 5 Mos. 16: 13 f.

15. och att man skulle kungöra och låta utropa i alla deras städer och i Jerusalem och säga: »Gån ut på bergen och hämten löf af olivträd, planterade eller vilda, och löf af myrten, palmträd och lummiga träd, och gören löfhyddor, såsom det är föreskrifvet.»

16. Då gick folket ut och hämtade sådant och gjorde sig hyddor på tak och på gårdar, hvar och en åt sig, så ock på gårdarna till Guds hus och på den öppna platsen vid Vattenporten och på den öppna platsen vid Efraimsporten.

17. Och hela församlingen, så många som hade kommit tillbaka ifrån fångenskapen, gjorde sig löfhyddor och bodde i dessa hyddor. Ty från Jesuas, Nuns sons, dagar ända till den dagen hade Israels barn icke gjort så. Och där rådde mycket stor glädje.

18. Och man föreläste ur Guds lagbok hvar dag, från den första dagen till den sista. Och de höllo högtid i sju dagar, och på åttonde dagen hölls en högtidsförsamling på föreskrifvet sätt.

9 Kapitlet.

Faste-, bot- och bönedag.

Men på tjugufjärde dagen i samma månad församlade sig Israels barn och höllo fasta och klädde sig i sorgdräkt och strödde jord på sig.

2. Och Israels säd afskilde sig från alla främlingar och trädde så fram och bekände sina synder och sina fäders missgärningar.

3. Och de stodo upp, hvar och en på sin plats, och man föreläste ur Herrens, deras Guds, lagbok under en fjärdedel af dagen; och under en annan fjärdedel bekände de sina synder och tillbådo Herren, sin Gud. Neh. 8: 7.

4. Och Jesua och Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani och Kenani trädde upp på leviternas upphöjning och ropade med hög röst till Herren, sin Gud.

5. Och leviterna Jesua och Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja och Petaja sade:

»Stån upp och lofven Herren, eder Gud, från evighet till evighet. Ja, lofvadt vare ditt härliga namn, som är upphöjdt öfver allt lof och pris.

6. Du allena är Herren. Du har gjort himlarna och himlarnas himmel och hela deras härskara, jorden och allt hvad därpå är, hafven och allt hvad som är i dem, och det är du som behåller det allt vid lif; och himmelens härskara tillbeder dig.

Jes. 37: 16, 20. Apg. 4: 24.

7. Du är Herren Gud, som utvalde Abram och förde honom ut från det kaldeiska Ur och gaf honom namnet Abraham. 1 Mos. 11: 31. 12: 1. 17: 5.

8. Och du fann hans hjärta fast i tron inför dig, och du slöt med honom det förbundet, att du skulle gifva åt hans säd kananéernas, hetéernas, amoréernas, perisséernas, jebuséernas och girgaséernas land, ja, gifva det åt dem; och du uppfyllde dina ord, ty du är rättfärdig. 1 Mos. 15: 18 f.

9. Och du såg till våra fäders betryck i Egypten och hörde deras rop vid Röda hafvet. 2 Mos. 2: 25. 3: 7.

10. Du gjorde tecken och under på Farao och på alla hans tjänare och på allt folket i hans land; ty du förnam, att dessa handlade öfvermodigt mot dem, och du gjorde dig ett namn, som är detsamma än i dag. 2 Mos. 7—12.

11. Hafvet klöf du i tu för dem, så att de gingo midt igenom hafvet på torr mark; men deras förföljare lät du sjunka i djupet såsom stenar, i väldiga vatten. 2 Mos. 14: 21 f. 15: 4 f. Ps. 106: 9 f.

12. Du ledde dem om dagen med en molnstod, och om natten med en eldstod, för att lysa dem på den väg de skulle gå. 2 Mos. 13: 21 f. Ps. 105: 39.

13. Och du steg ned på berget Sinai och talade till dem från himmelen och gaf dem rättfärdiga rätter och riktiga lagar, goda stadgar och bud.

2 Mos. 19: 18 f. 20: 1.

14. Du gaf dem kunskap om din heliga sabbat och gaf dem bud och stadgar och lag genom din tjänare Mose.

15. Och du gaf dem bröd från himmelen, när de hungrade, och du lät vatten komma ut ur klippan, när de törstade; och du tillsade dem att gå och taga i besittning det land, som du med upplyft hand lofvat gifva åt dem.

2 Mos. 16: 4, 14 f. 17: 6. 4 Mos. 20: 8, 11.

16. Men våra fäder, de voro öfvermodiga; de voro hårdnackade, så att de icke hörde på dina bud.

17. De ville icke höra och tänkte icke på de under, som du hade gjort med dem, utan voro hårdnackade och valde i sin genstråfvighet en anförare för att få vända tillbaka till sin träldom. Men du är en förlåtande Gud, nådig och barmhärtig, långmodig och stor i mildhet, och du öfvergaf dem icke.
2 Mos. 34: 6. 4 Mos. 14: 4, 18. Neh. 1: 5. Ps. 103: 8. Joel 2: 13.

18. Ja, fastän de gjorde åt sig en gjuten kalf och sade: 'Detta är din Gud, den som har fört dig upp ur Egypten', och fastän de gjorde sig skyldiga till stora hädelser, 2 Mos. 32: 4.

19. så öfvergaf du dem likväl icke i öknen, efter din stora barmhärtighet. Molnstoden vek om dagen icke ifrån dem, utan ledde dem på vägen, ej heller eldstoden om natten, utan lyste dem på den väg de skulle gå.
2 Mos. 13: 22. 40: 38.

20. Din gode ande sände du att undervisa dem, och ditt manna förvägrade du icke deras mun, och vatten gaf du dem, när de törstade.
4 Mos. 11: 25 f. 5 Mos. 8: 3, 16.

21. I fyrtio år försörjde du dem i öknen, så att intet fattades dem; deras kläder blefvo icke utslitna, och deras fötter svullnade icke.
5 Mos. 2: 7. 8: 4. 29: 5.

22. Och du gaf dem riken och folk och utskiftade lotter åt dem på skilda håll; och de intogo Sihons land, det land, som tillhörde konungen i Hesbon, och det land, som tillhörde Og, konungen i Basan. 4 Mos. 21: 21 f., 31 f.

23. Och du lät deras barn blifva talrika såsom stjärnorna på himmelen och förde dem in i det land, hvarom du hade sagt till deras fäder, att de skulle komma dit och taga det i besittning.
1 Mos. 15: 5. 22: 17.

24. Så kommo då barnen och togo landet i besittning, och du kufvade för dem landets inbyggare, kananéerna, och gaf dessa i deras hand, både konungarna och folken där i landet, så att de gjorde med dem hvad de ville. Jos. 10: 1 f.

25. Och de intogo befästa städer och ett bördigt land och kommo i besittning af hus, fulla med allt godt, och af uthuggna brunnar, vingårdar, olivplanteringar och fruktträd i myckenhet; och de åto och blefvo mätta och feta och gjorde sig glada dagar af ditt myckna goda. 5 Mos. 6: 10 f.

26. Men de blefvo genstråfviga och satte sig upp mot dig och kastade din lag bakom sin rygg och dräpte dina profeter, som varnade dem och ville omvända dem till dig; och de gjorde sig skyldiga till stora hädelser.
5 Mos. 32: 15 f.

27. Då gaf du dem i deras ovänners hand, så att dessa förtryckte dem; men när de i sin nöds tid ropade till dig, hörde du det från himmelen, och efter din stora barmhärtighet gaf du dem frälsare, som frälste dem ur deras ovänners hand. Dom. 3: 9, 15. Ps. 106: 40 f.

28. När de så kommo till ro, gjorde de åter hvad ondt var inför dig. Då öfverlämnade du dem i deras fienders hand, så att dessa blefvo rådande öfver dem; men när de åter ropade till dig, så hörde du det från himmelen och räddade dem efter din barmhärtighet, många gånger.

29. Och du varnade dem och ville omvända dem till din lag; men de voro öfvermodiga och hörde icke på dina bud, utan syndade mot dina rätter, ändock den människa, som gör efter dem, får lefva genom dem; de spjärnade emot i genstråfvighet och voro hårdnackade och ville icke höra. 3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11. Sak. 7: 11. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

30. Du hade fördrag med dem i många år och varnade dem med din ande genom dina profeter, men de lyssnade icke därtill; då gaf du dem i de främmande folkens hand.
2 Kon. 17: 13 f. 2 Krön. 36: 15 f.

31. Men i din stora barmhärtighet gjorde du icke alldeles ände på dem och öfvergaf dem icke; ty du är en nådig och barmhärtig Gud.
Jer. 30: 11. 46: 28.

32. Och nu, vår Gud, du store, väldige och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd, nu må du icke akta för ringa all den vedermöda, som har träffat oss, våra konungar, våra furstar, våra präster, våra profeter, våra fäder och hela ditt folk, ifrån de assyriska konungarnas dagar ända till denna dag.

33. Nej, du är rättfärdig vid allt det som har kommit öfver oss; ty du har visat dig trofast, men vi hafva varit ogudaktiga. Dan. 9: 7, 14.

34. Och våra konungar, våra furstar, våra präster och våra fäder hafva icke gjort efter din lag och icke aktat på dina bud och på de varningar, som du har låtit komma till dem. Dan. 9: 6, 8.

35. Och fastän de sutto i sitt eget rike och i det mycknа goda, som du hade gifvit dem, och i det rymliga och bördiga land, som du hade upplåtit för

dem, hafva de ändå icke tjänat dig och icke omvändt sig från sina onda gärningar.

36. Se, vi äro nu andras tjänare; i det land, som du gaf åt våra fäder, för att de skulle äta dess frukt och dess goda, se, där äro vi andras tjänare;

37. och sin rika afkastning gifver det åt de konungar, som du för våra synder har satt öfver oss. Och de råda öfver våra kroppar och vår boskap, såsom de vilja, och vi äro i stor nöd.»

10 Kapitlet.

Förbundets förnyelse och innehåll.

9:38. På grund af allt detta slöto vi ett fast förbund och uppsatte det skriftligen, och på skrifvelsen, som försågs med sigill, stodo våra furstars, våra leviters och våra präster namn.

1. Följande namn stodo på skrifvelserna, som buro sigillen: Nehemja, ståthållaren, Hakaljas son, och Sidkia,
2. Seraja, Asarja, Jeremia,
3. Pashur, Amarja, Malkia,
4. Hattus, Sebanja, Malluk,
5. Harim, Meremot, Obadja,
6. Daniel, Ginneton, Baruk,
7. Mesullam, Abia, Mijamin,
8. Maasja, Bilgai, Semaja; dessa voro prästerna.
9. Och leviterna voro: Jesua, Asanjas son, Binnui, af Henadads barn, Kadmiel,
10. så ock deras bröder: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,
11. Mika, Rehob, Hasabja,
12. Sackur, Serebja, Sebanja,
13. Hodia, Bani och Beninu.
14. Folkets hufvudmän voro: Pareos, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani,

Esr. 2: 3, 6 f. 8: 4 f.

15. Bunni, Asgad, Bebai,
16. Adonia, Bigvai, Adin,
17. Ater, Hiskia, Assur,
18. Hodia, Hasum, Besai,
19. Harif, Anatot, Nobai,
20. Magpias, Mesullam, Hesir,
21. Mesesabel, Sadok, Jaddua,
22. Pelatja, Hanan, Anaja,
23. Hosea, Hananja, Hassub,
24. Hallohes, Pilha, Sobek,
25. Rehum, Hasabna, Maaseja,
26. Ahia, Hanan, Anan,
27. Malluk, Harim och Baana.

28. Och de öfriga af folket, af prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, tempelträlarna och alla de som hade afskilt sig från de främmande folken och vändt sig till Guds lag, så ock deras hustrur, söner och döttrar, alla som hade kommit till moget förstånd,

29. dessa slöto sig till sina förnämligare bröder och gingo ed och svuro, att de skulle vandra i Guds lag, den som hade blifvit gifven genom Guds tjänare Mose, och att de skulle hålla och göra efter alla Herrens, vår Herres, bud och rätter och stadgar,

30. att vi icke skulle gifva våra döttrar åt de främmande folken, ej heller taga deras döttrar till hustrur åt våra söner. 2 Mos. 34: 16. 5 Mos. 7: 3 f.

31. Och när de främmande folken förde in handelsvaror eller något slags säd till salu på sabbatsdagen, skulle vi icke köpa det af dem på sabbat eller helgdag; och vi skulle låta hvart sjunde år vara friår och då afstå från alla slags kraf. 2 Mos. 20: 10. 23: 10 f. 3 Mos. 23: 3. 25: 3 f. 5 Mos. 5: 12 f. 15: 1 f. Neh. 13: 19 f.

32. Och vi fastställde för oss förpliktelsen att åtaga oss erläggandet af en tredjedels sikel årligen till tjänsten i vår Guds hus,

33. nämligen till skådebröden och till det dagliga spisoffret och det dagliga brännoffret och till offren på sabbaterna, vid nymånaderna och högtiderna och till tackoffren och till syndoffren för Israels försoning och till allt arbete i vår Guds hus. 2 Mos. 25: 30. 3 Mos. 24: 6 f. 4 Mos. 28: 3 f., 9 f., 11 f.

34. Och vi, prästerna, leviterna och folket, kastade lott angående vedoffret, huru man årligen skulle föra det till vår Guds hus på bestämda tider, efter våra familjer, för att antändas på Herrens, vår Guds, altare, såsom det är föreskrifvet i lagen. 3 Mos. 6: 12. Neh. 13: 31.

35. Och vi skulle årligen föra till Herrens hus förstlingen af vår mark och förstlingen af all frukt på alla slags träd 2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 18: 4.

36. och de förstfödda af våra söner och af vår boskap, såsom det är föreskrifvet i lagen; vi skulle föra till vår Guds hus de förstfödda både af våra fäkreatur och af våra får, till prästerna, som gjorde tjänst i vår Guds hus. 2 Mos. 13: 2, 12 f. 3 Mos. 27: 26 f. 4 Mos. 3: 13.

37. Och förstlingen af vårt mjöl och våra offergärder, så ock af allt slags trädfrukt, af vin och olja skulle vi föra till prästerna, in i kamrarna i vår Guds hus; och tionden af vår jord till leviterna; ty det var leviterna som skulle uppbära tionden i alla de städer, vid hvilka vi brukade jorden. 3 Mos. 23: 17. 4 Mos. 15: 19 f. 18: 12, 21, 26. 5 Mos. 14: 23 f.

38. Och en präst, en af Arons söner, skulle vara med leviterna, när leviterna uppburo tionden; och själfva skulle leviterna föra tionden af sin tionde upp till vår Guds hus, in i förrådshusets kamrar. 4 Mos. 18: 26 f.

39. Ty såväl de öfriga Israels barn som Levi barn skulle föra sin offergärd af säd, vin och olja in i dessa kamrar, där helgedomens kärl och de tjänstgörande prästerna äfvensom dörrvakterna och sångarna voro. Alltså skulle vi icke försumma vår Guds hus.

2 Krön. 31: 11 f. Esr. 8: 29. Neh. 12: 44.

11 Kapitlet.

Folkets fördelning på Jerusalem och landets öfriga orter.

Och folkets furstar bodde i Jerusalem; men det öfriga folket kastade lott, för att så hvar tionde man skulle utses att bo i Jerusalem, den heliga staden, medan nio tiondedelar skulle bo i de andra städerna. Neh. 7: 4.

2. Och folket välsignade alla de män, som frivilligt bosatte sig i Jerusalem.

3. Och dessa voro de hufvudmän i höfdingdömet, som bodde i Jerusalem; men i Juda städer bodde hvar och en där han hade sin arfsbesittning, i sin stad: vanliga israeliter, präster, leviter och tempelträlar, så ock Salomos tjänares barn.

4. I Jerusalem bodde en del af Juda barn och en del af Benjamins barn, nämligen:

Af Juda barn: Ataja, son till Ussia, son till Sakarja, son till Amarja, son till Sefatja, son till Mahalalel, af Peres' barn, 1 Krön. 9: 3 f.

5. så ock Maaseja, son till Baruk, son till Kol-Hose, son till Hasaja, son till Adaja, son till Jojarib, son till Sakarja, silonitens son.

6. Peres' barn, som bodde i Jerusalem, utgjorde tillsammans fyra hundra sextioåtta stridbara män.

7. Och Benjamins barn voro dessa: Sallu, son till Mesullam, son till Joed, son till Pedaja, son till Kolaja, son till Maaseja, son till Itiel, son till Jesaja,

8. och efter honom Gabbai och Sallai, nio hundra tjuguåtta.

9. Joel, Sikris son, var tillsyningsman öfver dem, och Juda, Hassenuas son, var den andre i befälet öfver staden.

10. Af prästerna: Jedaja, Jojaribs son, Jakin 1 Krön. 9: 10 f.

11. samt Seraja, son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten i Guds hus,

12. så ock deras bröder, som förrättade sysslorna i huset, åtta hundra tjugutvå; vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pelalja, son till Amsi, son till Sakarja, son till Pashur, son till Malkia,

13. så ock hans bröder, hufvudmän för familjer, två hundra fyrtiotvå; vidare Amassai, son till Asarel, son till Asai, son till Mesillemot, son till Immer,

14. så ock deras bröder, dugande män, ett hundra tjuguåtta; och tillsyningsman öfver dem var Sabdiel, Haggedolims son.

15. Och af leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, son till Bunni, 1 Krön. 9: 14 f.

16. så ock Sabbetai och Josabad, som hade uppsikten öfver de yttre sysslorna vid Guds hus och hörde till leviternas hufvudmän,

17. vidare Mattanja, son till Mika, son till Sabdi, son till Asaf, sånganföraren, som vid bönen tog upp lofsången, och Bakbukja, den af hans bröder, som var närmast efter honom, och Abda, son till Sammua, son till Galal, son till Jeditun.

18. Leviterna i den heliga staden utgjorde tillsammans två hundra åttiofyra.

19. Och dörrvakterna, Ackub, Talmon och deras bröder, som höllo vakt vid portarna, voro ett hundra sjuttiotvå.

20. Och de öfriga israeliterna, prästerna och leviterna, bodde i alla de andra städerna i Juda, hvar och en i sin arfvedel.

21. Men tempelträlarna bodde på Ofel, och Siha och Gispa hade uppsikten öfver tempelträlarna.

22. Och tillsyningsman bland leviterna i Jerusalem vid sysslorna i Guds hus var Ussi, son till Bani, son till Hasabja, son till Mattanja, son till Mika, af Asafs barn, sångarna.

23. Ty ett kungligt påbud var utfärdadt angående dem, och en bestämd utanordning var för hvar dag fastställd för sångarna.

24. Och Petaja, Mesesabels son, af Seras, Judas sons, barn, gick konungen till handa i hvar sak, som rörde folket.

25. Och i byarna med tillhörande utmarker bodde ock en del af Juda barn: i Kirjat-Arba och därunder lydande orter, i Dibon och därunder lydande orter, i Jekabseel och dess byar,

26. vidare i Jesua, Molada, Bet-Pelet,
27. Hasar-Sual och Beer-Seba och därunder lydande orter,
28. i Siklag och Mekona och därunder lydande orter,
29. i En-Rimmon, Sorga, Jarmut,
30. Sanoa, Adullam och deras byar, i Lakis med dess utmarker, i Aseka och därunder lydande orter; och de hade sina boningsorter från Beer-Seba ända till Hinnoms dal.
31. Och Benjamins barn hade sina boningsorter från Geba: i Mikmas och Aja samt i Betel och därunder lydande orter,
32. i Anatot, Nob, Ananja,
33. Hasor, Rama, Gittaim,
34. Hadid, Seboim, Neballat,
35. Lod, Ono och Timmermansdalen. 1 Krön. 4: 14.
36. Och af leviterna blefvo några afdelningar från Juda räknade till Benjamin.

12 Kapitlet.

Förteckning på de präster och leviter, som återvände med Serubbabel. Murens invigning. Prästers och leviters tjänstgöring och aflöning.

Och dessa voro de präster och leviter, som drogo upp med Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua: Seraja, Jeremia, Esra, Esr. 2: 1 f., 36 f., 40 f. Neh. 10: 2 f.
2. Amarja, Malluk, Hattus,
3. Sekanja, Rehum, Meremot,
4. Iddo, Ginnetoi, Abia,
5. Mijamin, Maadja, Bilga,
6. Semaja, Jojarib, Jedaja,
7. Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Dessa voro hufvudmän för prästerna och för sina bröder i Jesuas tid.
8. Och leviterna voro: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda och Mattanja, som jämte sina bröder förestod lofsången; Neh. 10: 9 f.
9. vidare Bakbukja och Unno, deras bröder, som hade sina platser midt emot dem, så att hvar afdelning hade sin tjänstgöring. Neh. 11: 17.
10. Och Jesua födde Jojakim, och Jojakim födde Eljasib, och Eljasib Jojada,
11. och Jojada födde Jonatan, och Jonatan födde Jaddua.
12. Och i Jojakims tid voro hufvudmännen för prästernas familjer följande: för Seraja Meraja, för Jeremia Hananja,
13. för Esra Mesullam, för Amarja Johanan,
14. för Malluki Jonatan, för Sebanja Josef,
15. för Harim Adna, för Merajot Helkai,
16. för Iddo Sakarja, för Ginneton Mesullam, Esr. 5: 1.
17. för Abia Sikri, för Minjamin, för Moadja Piltai,
18. för Bilga Sammua, för Semaja Jonatan,
19. för Jojarib Mattenai, för Jedaja Ussi,
20. för Sallai Kallai, för Amok Eber,
21. för Hilkia Hasabja, för Jedaja Netanel.
22. I Eljasibs, Jojadas, Johanans och Jadduas tid blefvo hufvudmännen för leviternas familjer upptecknade, äfvensåprästerna under persern Darejaves' regering.
23. Hufvudmännen för Levi barns familjer äro upptecknade i krönikeboken, ända till Johanans, Eljasibs sons, tid.
24. Och leviternas hufvudmän voro Hasabja, Serebja och Jesua, Kadmiels son, samt deras bröder, som stodo midt emot dem för att lofva och tacka, såsom gudsmannen David hade bjudit, den ena tjänstgörande afdelningen jämte den andra. 1 Krön. 25: 1 f.
25. Mattanja, Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Ackub höllo såsom dörrvaktare vakt öfver förrådshusen vid portarna.
26. Dessa lefde i Jojakims, Jesuas sons, Josadaks sons, tid, och i Nehemjas, ståthållarens, och i prästen Esras, den skriftlärdes, tid.
27. Och när Jerusalems mur skulle invigas, uppsökte man leviterna på alla deras orter och förde dem till Jerusalem för att hålla invignings- och glädjehögtid under tacksägelse och sång, med cymbaler, psaltare och harpor.
28. Då församlade sig sångarnas barn såväl från nejden rundt omkring Jerusalem som från netofatiternas byar,
29. äfvensom från Bet-Haggilgal och från Gebas och Asmavets utmarker; ty sångarna hade byggt sig byar rundt omkring Jerusalem.
30. Och prästerna och leviterna renade sig och renade sedan folket, portarna och muren.
31. Och jag lät Juda furstar stiga upp på muren. Därefter anordnade jag två stora lofsångskörer och högtidståg; den ena kören gick till höger ofvanpå muren, fram till Dyngporten.

32. Och dem följde Hosaja och ena hälften af Juda furstar
33. samt Asarja, Esra och Mesullam,
34. Juda, Benjamin, Semaja och Jeremia,
35. äfvensom några af prästernas söner med trumpeter, vidare Sakarja, son till Jonatan, son till Semaja, son till Mattanja, son till Mikaja, son till Sackur, son till Asaf,
36. så ock hans bröder Semaja, Asarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel och Juda samt Hanani, med gudsmannen Davids musikinstrumenter; och Esra, den skriftlärde, gick i spetsen för dem.
37. Och de gingo öfver Källporten och rakt fram uppför trapporna till Davids stad, på trappan i muren ofvanför Davids hus, ända fram till Vattenporten mot öster.
38. Och efter den andra lofsångskören, som gick åt motsatt håll, följde jag med andra hälften af folket, ofvanpå muren, upp genom Ugnstornet ända till Breda muren,
39. vidare öfver Efraimsporten, Gamla porten och Fiskporten och genom Hananeltornet och Hammeatornet, ända fram till Fårporten; och de stannade vid Fängelseporten.
40. Sedan trädde de båda lofsångskörerna upp i Guds hus och likaså jag och ena hälften af föreståndarna jämte mig,
41. så ock prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja, Elioenai, Sakarja och Hananja, med trumpeterna,
42. och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia, Elam och Eser. Och sångarna läto sången ljuda under Jisrajas anförarskap.
43. Och de offrade på den dagen stora offer och voro glada, ty Gud hade beredt dem stor glädje; också kvinnor och barn voro glada. Och glädjen från Jerusalem hördes vida omkring.
44. Vid samma tid tillsattes män, som skulle förestå förrådskamrarna, där offergåfver, förstling och tionde nedlades; de skulle i dem hopsamla från stadsåkrarna det som efter lagen tillkom prästerna och leviterna. Ty glädje rådde i Juda öfver att prästerna och leviterna nu gjorde sin tjänst. Neh. 10: 39.
45. Dessa lakttogo nu hvad som var att lakttaga vid gudstjänsten och vid reningarna, och likaså gjorde sångarna och dörrvaktarna sin tjänst, såsom David och hans son Salomo hade bjudit.
1 Krön. 24: 1 f. 25: 1 f. 26: 1 f.
46. Ty redan i fordom tid, på Davids och Asafs tid, hans som var anförare för sångarna, sjöngos lof- och tacksägelsesånger till Gud.
47. Och nu under Serubbabels och Nehemjas tid gaf hela Israel åt sångarna och dörrvaktarna hvad som tillkom dem för hvar dag; och man gaf åt leviterna deras helgade andel, och leviterna gåfvo åt Arons söner deras helgade andel.
Neh. 10: 37 f.

13 Kapitlet.

Israels rening från allt främmande väsen. Nehemjas anordningar härför vid hans andra ankomst till Jerusalem.

Vid samma tid föreläste man ur Moses bok för folket, och man fann däri skrifvet, att ingen ammonit eller moabit någonsin skulle få komma in i Guds församling, 5 Mos. 23: 3 f.
2. därför att de icke hade kommit Israels barn till mötes med mat och dryck, utan hade lejt Bileam emot dem till att förbanna dem; ändock vår Gud förvandlade förbannelsen till välsignelse. 4 Mos. 22: 5 f.
3. Och när de hade hört lagen, afskilde de allt slags främmande folk ifrån Israel.
4. Men en tid förut hade prästen Eljasib, som var satt till att förestå kammaren i vår Guds hus, och som var en frände till Tobia, Neh. 2: 10. 4: 3. 6: 1.
5. åt denne inredt en stor kammare, där man förut plägade inlägga spisoffret, rökelsen och kärlen och den tionde af säd, vin och olja, som var bestämd åt leviterna, sångarna och dörrvaktarna, samt offergåfven åt prästerna.
Neh. 10: 39. 12: 44.
6. Men under allt detta var jag icke i Jerusalem; ty i den babyloniske konungen Artasastas trettioandra regeringsår hade jag återkommit till konungen. Men sedan jag efter någon tid utbedt mig tillstånd därtill af konungen,
7. begaf jag mig till Jerusalem. Och när jag där förnam det onda, som Eljasib hade gjort till förmån för Tobia, då han inredt åt honom en kammare i förgårdarna till Guds hus,
8. förtröt detta mig högligen; och jag lät kasta allt Tobias bohag ut ur kammaren.
9. Därefter tillsade jag, att man skulle rena kamrarna, och lät åter ställa in i dem Guds hus' kärl samt spisoffret och rökelsen.

10. Och då jag vidare fick veta, att man icke hade givit åt leviterna hvad dem tillkom, hvarför ock leviterna och sångarna, i stället för att förrätta sina sysslor, hade afvikit hvar och en till sitt jordagods, 2 Krön. 31: 4 f.

11. då förebrådde jag föreståndarna detta och sade: »Hvarför har Guds hus blifvit så försummadt?» Och jag hämtade dem tillhopa och lät dem inställa sig på sina platser.

12. Och hela Juda förde fram till förrådshusen sin tionde af säd, vin och olja; Neh. 10: 37 f.

13. och jag satte prästen Selemja och Sadok, den skriftlärde, och Pedaja, en af leviterna, till förvaltare öfver förrådshusen och gaf dem till biträde Hanan, son till Sackur, son till Mattanja; ty dessa voro ansedda såsom pålitliga män, och de skulle nu ombesörja utdelningen åt sina bröder.

14. Tänk fördenskull på mig, min Gud, och låt icke de fromma gärningar blifva utplånade, som jag har gjort för min Guds hus och för tjänstgöringen där! Neh. 5: 19.

15. Vid samma tid såg jag i Juda, huru man trampade vinpressarna på sabbaten och förde hem säd, som man lastade på åsnor, så ock vin, drufvor och fikon och annat lastgods af olika slag, och huru man förde sådant till Jerusalem på sabbatsdagen; och jag varnade dem, när de sålde dessa lifsförnödenheter. Neh. 10: 31.

16. Och tyrierna, som vistades där, förde in fisk och alla slags varor och sålde dem på sabbaten till judarna, och detta i Jerusalem.

17. Då förebrådde jag Juda ädlingar detta och sade till dem: »Huru kunnen I handla så illa och därmed ohelga sabbatsdagen?

18. Var det icke därför att edra fäder gjorde sådant som vår Gud lät all denna olycka komma öfver oss och öfver denna stad? Och nu dragen I ännu större vrede öfver Israel, då I så ohelgen sabbaten.»

19. Och så snart det begynte blifva mörkt i Jerusalems portar före sabbaten, tillsade jag, att man skulle stänga dörrarna; jag tillsade ock, att man icke skulle öppna dem förrän efter sabbaten. Och jag ställde några af mina tjänare på vakt vid portarna, på det att intet lastgods skulle kunna föras in på sabbatsdagen.

20. Då stannade köpmän och försäljare af alla slags varor utanför Jerusalem öfver natten, och det både en och två gånger.

21. Men jag varnade dem och sade till dem: »Hvarför stannen I öfver natten framför muren? Om I ännu en gång gören så, skall jag låta min hand drabba eder.» Från den stunden kommo de icke mera på sabbaten.

22. Och jag tillsade leviterna, att de skulle rena sig och komma och hålla vakt vid portarna, på det att sabbatsdagen måtte hållas helig.

Tänk ock därför på mig, min Gud, och haf miskund med mig efter din stora nåd!

23. På den tiden såg jag också judiska män, som hade tagit till sig asdoditiska, ammonitiska och moabitiska kvinnor.

24. Och deras barn talade till hälften asdoditiska — ty judiska kunde de icke tala riktigt — eller ock något af de andra folkens tungomål.

25. Då förebrådde jag dem detta och förbannade dem, ja, några af dem slog jag och ryckte jag i skägget. Och jag besvor dem vid Gud, sägande: »I skolen icke gifva edra döttrar åt deras söner, ej heller skolen I af deras döttrar taga hustrur åt edra söner eller åt eder själfva. 5 Mos. 7: 3. Esr. 9: 2.

26. Var det icke med sådant som Salomo, Israels konung, försyndade sig? Det fanns bland de många folken ingen konung, som var hans like, ty han var älskad af sin Gud, och Gud satte honom till konung öfver hela Israel. Likväl kommo de främmande kvinnorna också honom att synda.

2 Sam. 12: 24. 1 Kon. 3: 13. 11: 1 f. 2 Krön. 1: 12.

27. Och nu skulle vi om eder få höra, att I hafven gjort allt detta stora onda och varit otrogna mot vår Gud, i det att I hafven tagit till eder främmande kvinnor?»

28. Och en son till Jojada, öfversteprästen Eljasibs son, var måg till horoniten Sanballat; honom dref jag bort ifrån mig. Neh. 2: 19.

29. Tänk på dem, min Gud, därför att de hafva befläckat prästadömet och prästadömets och leviternas förbund!

30. Så renade jag folket ifrån allt främmande väsen; och jag fastställde hvad prästerna och leviterna skulle iaktaga, hvar och en i sin syssla,

31. och huru vedoffret på bestämda tider skulle aflämnas och huru med förstlingsgåfvorna skulle förfaras.

Tänk härpå, min Gud, och räkna mig det till godo! Neh. 5: 19. 10: 34 f.

Ester.

1 Kapitlet.

Konung Ahasveros' gästabud. Drottning Vastis ohörsamhet och domen öfver henne.

I Ahasveros' tid — den Ahasveros', som var rådande från Indien ända till Etiopien, öfver ett hundra tjugusju höfdingdömen —

2. under denna tid, då konung Ahasveros satt på konungatronen i Susans borg, tilldrog sig följande.

3. I sitt tredje regeringsår gjorde han ett gästabud för alla sina furstar och tjänare, hvarvid Persiens och Mediens härförare och hans förnämsta män och furstarna i höfdingdömena voro samlade inför honom.

4. Och han lät dem under många dagar se sin konungsliga härlighet och rikedom och sin storhets glans och prakt, nämligen under ett hundra åttio dagar.

5. Och när dessa dagar hade gått till ända, gjorde konungen ett sju dagars gästabud för allt det folk, som fanns i Susans borg, både stora och små, i den inhägnade trädgård, som hörde till konungapalatset.

6. Där hängde tapeter af linne, bomull och mörkblått tyg, uppsatta med hvita och purpurröda snören i ringar af silfver och på pelare af hvit marmor. Soffor af guld och silfver stodo på ett golf, som var inlagdt med grön och hvit marmor och med pärlglänsande och svart sten.

7. Och dryckerna framsattes i gyllene kärl, det ena icke likt det andra, och konungsligt vin fanns i myckenhet, såsom det höfdes hos en konung.

8. Och för drickandet gällde den lagen, att intet tvång skulle råda; ty konungen hade befallt alla sina hofmästare, att de skulle rätta sig efter hvars och ens önskan.

9. Samtidigt gjorde ock Vasti, drottningen, ett gästabud för kvinnorna i konung Ahasveros' kungliga palats.

10. Då nu på sjunde dagen konungens hjärta var gladt af vinet, befallde han Mehuman, Bisseta, Harebona, Bigeta, Abageta, Setar och Karkas, de sju hofmän, som gjorde tjänst hos konung Ahasveros,

11. att de skulle föra drottning Vasti, prydd med kunglig krona, inför konungen, på det att han skulle låta folken och furstarna se hennes skönhet, ty hon var fager att skåda.

12. Men drottning Vasti ville icke komma, fastän konungen befallde henne det genom hofmännen. Då blef konungen mycket förtörnad, och hans vrede upptändes.

13. Och konungen frågade de vise, som voro kunniga i tidstecknens tydning — ty konungens ärenden plägade så läggas fram för alla i lag och rätt kunniga; 1 Krön. 12: 32.

14. och han hade vid sin sida Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena och Memukan, de sju furstar i Persien och Medien, som voro konungens närmaste män och innehade främsta platsen i riket —:

15. »Hvad skall man efter lag göra med drottning Vasti, då hon nu icke har gjort hvad konung Ahasveros befallde genom hofmännen?»

16. Memukan svarade inför konungen och furstarna: »Icke mot konungen allena har drottning Vasti gjort illa, utan mot alla furstar och alla folk i alla konung Ahasveros' höfdingdömen.

17. Ty hvad drottningen har gjort skall komma ut bland alla kvinnor och skall vålla, att de förakta sina män, då de ju kunna säga: 'Konung Ahasveros befallde, att man skulle föra drottning Vasti inför honom, men hon kom icke.'

18. Ja, redan i dag skola furstinnorna i Persien och Medien, när de få höra hvad drottningen har gjort, åberopa detta inför alla konungens furstar, och däraf skall komma förakt och förtret mer än nog.

19. Om det så täckes konungen, låte han därför en kunglig befallning utgå — och må denna uppteckнas i Persiens och Mediens lagar, så att den blifver orygglig — att Vasti icke mer skall komma inför konung Ahasveros' ansikte; och hennes konungsliga värdighet gifve konungen åt en annan, som är bättre än hon. Est. 8: 8. Dan. 6: 8, 15, 17.

20. När så den förordning, som konungen utfärdar, blifver kunnig i hela hans rike, så stort det är, då skola alla kvinnor gifva sina män tillbörlig ära, både stora och små.»

21. Detta tal behagade konungen och furstarna, och konungen gjorde såsom Memukan hade sagt.

22. Skrifvelser blefvo sända till alla konungens höfdingdömen, till hvart höfdingdöme med dess skrift och till hvart folk på dess tungomål, att hvarje man skulle vara herre i sitt hus och tala sitt folks tungomål.

2 Kapitlet.

Ester blifver drottning. Mordokai röjer en sammansvärjning.

Efter en tids förlopp, sedan konung Ahasveros' vrede hade lagt sig, tänkte han åter på Vasti och hvad hon hade gjort och hvad som var beslutadt om henne.

2. Då sade konungens män, som betjänade honom: »Må man för konungens räkning uppsöka unga och fagra jungfrur,

3. och må konungen i sitt rikes alla höfdingdömen förordna vissa män, som samla tillhopa alla dessa unga och fagra jungfrur till fruhuset i Susans borg och öfverlämna dem åt konungens hofman Hege, kvinnovaktaren, och man gifve dem hvad nödigt är till deras beredelse.

4. Och den kvinna, i hvilken konungen finner behag, blifve drottning i Vastis ställe.» Detta tal behagade konungen, och han gjorde så.

5. I Susans borg fanns då en judisk man, som hette Mordokai, son till Jair, son till Simei, son till Kis, en benjaminit;

6. denne hade blifvit bortförd från Jerusalem med de fångar, som bortfördes tillsammans med Jekonja, Juda konung, när denne bortfördes af Nebukadnessar, konungen i Babel.

2 Kon. 24: 15 f.

7. Han var fosterfader åt Hadassa, som ock kallades Ester, hans farbroders dotter; ty hon hade hvarken fader eller moder. Hon var en flicka med skön gestalt, fager att skåda; och efter hennes faders och moders död hade Mordokai upptagit henne såsom sin egen dotter.

8. Då nu konungens befallning och påbud blef kunnigt och många unga kvinnor samlades tillhopa till Susans borg och öfverlämnades åt Hegai, blef ock Ester hämtad till konungshuset och öfverlämnad åt kvinnovaktaren Hegai.

9. Och flickan behagade honom och fann nåd inför honom; därför skyndade han att gifva henne hvad nödigt var till hennes beredelse, så ock den kost hon skulle hafva, äfvensom att gifva henne från konungshuset de sju tärnor, som utsågos åt henne. Och han lät henne med sina tärnor flytta in i den bästa delen af fruhuset.

10. Men om sitt folk och sin släkt hade Ester icke yppat något, ty Mordokai hade förbjudit henne att yppa något därom.

11. Och Mordokai gick hvar dag fram och åter utanför gården till fruhuset för att få veta, huru det stod till med Ester, och hvad som vederfors henne.

12. Nu var det så, att när ordningen kom till den ena eller andra af de unga kvinnorna att gå in till konung Ahasveros, sedan med henne hade förfarits i tolf månader såsom det var påbjudet om kvinnorna — så lång tid åtgick nämligen till att bereda dem: sex månader med myrraolja och sex månader med välluktande kryddor och annat, som var nödigt till kvinnornas beredelse —

13. när alltså en kvinna gick in till konungen, då fick hon taga med sig ifrån fruhuset till konungshuset allt hvad hon begärde.

14. Och sedan hon om aftonen hade gått dit in, skulle hon om morgonen, när hon gick tillbaka, gå in i det andra fruhuset och öfverlämnas åt konungens hofman Saasgas, som hade vakten öfver bihustrurna. Hon fick sedan icke mera komma in till konungen, om icke konungen hade funnit sådant behag i henne, att hon uttryckligen blef kallad till honom.

15. Då nu ordningen att gå in till konungen kom till Ester, dotter till Abihail, farbroder till Mordokai, som hade upptagit henne till sin dotter, begärde hon intet annat än det som konungens hofman Hegai, kvinnovaktaren, tillrådde henne. Och Ester fann nåd för allas ögon, som sågo henne.

16. Ester blef hämtad till konung Ahasheros i hans kungliga palats i tionde månaden, det är månaden Tebet, i hans sjunde regeringsår.

17. Och Ester blef konungen kärare än alla de andra kvinnorna, och hon fann nåd och ynnest inför honom mer

än alla de andra jungfrurna, så att han satte en kunglig krona på hennes hufvud och gjorde henne till drottning i Vastis ställe.

18. Och konungen gjorde ett stort gästabud för alla sina furstar och tjänare, ett gästabud till Esters ära; och han beviljade skattelindring åt sina höfdingdömen och utdelade skänker, såsom det höfdes en konung.

19. Då sedermera jungfrur för andra gången samlades tillhopa och Mordokai satt i konungens port —

20. men Ester hade, såsom Mordokai bjudit henne, icke yppat något om sin släkt och sitt folk, ty Ester gjorde efter Mordokais befallning, likasom då hon var under hans vård — Est. 8: 1.

21. vid den tiden, under det att Mordokai satt i konungens port, blefvo Bigetan och Teres, två af de hofmän hos konungen, som höllo vakt vid tröskeln, förbittrade på konung Ahasveros och sökte tillfälle att bära hand på honom.

22. Härom fick Mordokai kunskap, och han berättade det för drottning Ester; därefter omtalade Ester det för konungen på Mordokais vägnar.

23. Saken blef nu undersökt och så befunnen; och de blefvo båda upphängda på trä. Och detta upptecknades i krönikan, för konungen. Est. 6: 1 f.

3 Kapitlet.

Hamans onda anslag mot Judarna.

En tid härefter upphöjde konung Ahasveros agagiten Haman, Hammedatas son, till hög värdighet och gaf honom främsta platsen bland alla de furstar, som voro hos honom.

2. Och alla konungens tjänare, som voro i konungens port, böjde knä och föllo ned för Haman, ty så hade konungen bjudit om honom. Men Mordokai böjde icke knä och föll icke ned för honom.

3. Då sade konungens tjänare, som voro i konungens port, till Mordokai: »Hvarför öfverträder du konungens bud?»

4. Och när de dag efter dag hade sagt så till honom, utan att han hörde på dem, berättade de det för Haman för att se, om Mordokais förklaring skulle få gälla; ty han hade berättat för dem, att han var en jude.

5. När nu Haman såg, att Mordokai icke böjde knä eller föll ned för honom, uppfyllde han med vrede.

6. Men det syntes honom för ringa att bära hand allenast på Mordokai, sedan man hade berättat för honom, af hvilket folk Mordokai var, utan Haman ville utrota alla judar, som funnos i Ahasveros' hela rike, därför att de voro Mordokais landsmän.

7. I första månaden, det är månaden Nisan, i Ahasveros' tolfte regeringsår, kastades pur, det är lott, inför Haman om hvar särskild dag och hvar särskild månad intill tolfte månaden, det är månaden Adar. Est. 9: 24.

8. Och Haman sade till konung Ahasveros: »Här finnes ett folk, som bor kringspridt och förströdt bland de andra folken i ditt rikes alla höfdingdömen. Deras lagar äro olika alla andra folks, och de göra icke efter konungens lagar; därför är det icke konungen värdigt att låta dem vara.

9. Om det så täckes konungen, må fördenskull en skrifvelse utfärdas, att man skall förgöra dem. Tio tusen talenter silfver skall jag då kunna väga upp åt tjänstemännen till att läggas in i konungens skattkamrar.»

10. Då tog konungen ringen af sin hand och gaf den åt agagiten Haman, Hammedatas son, judarnas ovän.

Est. 8: 2.

11. Därpå sade konungen till Haman: »Silfret vare dig skänkt, och med folket må du göra såsom du finner för godt.»

12. Så blefvo då konungens sekreterare tillkallade på trettonde dagen i första månaden, och en skrifvelse, alldeles sådan som Haman ville, utfärdades till konungens satraper och till ståthållarna öfver de särskilda höfdingdömena och till furstarna öfver de särskilda folken, till hvart höfdingdöme med dess skrift och till hvart folk på dess tungomål. I konung Ahasveros' namn utfärdades skrifvelsen, och den beseglades med konungens ring.

13. Därefter kringsändes med ilbud bref till alla konungens höfdingdömen, att man skulle utrota, dräpa och förgöra judarna, både unga och gamla, både barn och kvinnor, alla på en och samma dag, nämligen på trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar, hvarvid ock deras ägodelar såsom byte skulle gifvas till plundring.

14. I skrifvelsen stod, att i hvart särskildt höfdingdöme ett påbud skulle utfärdas, öppet för alla folk, innehållande, att de skulle vara redo till den dagen.

15. Och på grund af konungens befallning drogo ilbuden med hast åstad, så snart påbudet hade blifvit utfärdadt i Susans borg. Men konungen och Haman satte sig ned till att dricka, under det att bestörtning rådde i staden Susan. Est. 4: 8.

4 Kapitlet.

Mordokais och judarnas bedröfvelse. Budskapen till Ester och Esters svar.

Då nu Mordokai fick veta allt hvad som hade skett,ref han sönder sina kläder och klädde sig i säck och aska och gick så ut i staden och uppgaf höglju dda och bittra klagorop.

2. Och han begaf sig till konungens port och stannade framför den, ty in i konungens port fick ingen komma, som var klädd i sorgdräkt.

3. Och i hvart höfdingdöme, dit konungens befallning och påbud kom, blef stor sorg bland judarna, och de fastade, gräto och klagade, ja, de flesta satte sig i säck och aska.

4. När nu Esters tjänarinnor och hofmän kommo och berättade detta för henne, blef drottningen högligen förskräckt; och hon skickade ut kläder till Mordokai, för att man skulle kläda honom i dem och taga af honom sorgdräkten; men han tog icke emot dem.

5. Då kallade Ester till sig Hatak, en af de hofmän, som konungen hade anställt i hennes tjänst, och bjöd honom att gå till Mordokai för att få veta hvad som var på färde och hvarför han gjorde så.

6. När då Hatak kom ut till Mordokai på den öppna platsen i staden framför konungens port,

7. berättade Mordokai för honom allt hvad som hade händt honom och uppgaf beloppet af den penningsumma, som Haman hade lofvat väga upp till konungens skattkamrar, på det att han skulle få förgöra judarna. Est. 3: 9.

8. Och hvad som stod i det skrifna påbud, som hade blifvit utfärdadt i Susan om deras utrotande, meddelade han honom ock utskrifvet, för att han skulle visa Ester det och berätta allt för henne och ålägga henne att gå in till konungen och bedja honom om miskund och söka nåd hos honom för sitt folk. Est. 3: 15.

9. Och Hatak kom och berättade för Ester hvad Mordokai hade sagt.

10. Då bjöd Ester Hatak att gå till Mordokai och säga:

11. »Alla konungens tjänare och folket i konungens höfdingdömen veta, att om någon, vare sig man eller kvinna, går in till konungen på den inre gården utan att vara kallad, så gäller för hvar och en samma lag: att han skall dödas, så framt icke konungen räcker ut mot honom den gyllene spiran, till tecken att han får lefva. Men jag har icke på trettio dagar varit kallad att komma till konungen.»

12. Då man nu berättade för Mordokai hvad Ester hade sagt,

13. sade Mordokai, att man skulle gifva Ester detta svar: »Tänk icke, att du ensam bland alla judar skall slippa undan, därför att du är i konungens hus.

14. Nej, om du tiger stilla vid detta tillfälle, så skall nog hjälp och räddning beredas judarna från något annat håll, men du och din faders hus, I skolen förgöras. Hvem vet, om du icke just för en sådan tid som denna har kommit till konungslig värdighet?» 1 Mos. 45: 7.

15. Då lät Ester gifva Mordokai detta svar:

16. »Gå åstad och församla alla judar, som finnas i Susan, och hållen fasta för mig; I skolen icke äta eller dricka något under tre dygn, vare sig dag eller natt. Jag med mina tärnor vill ock sammalunda fasta; därefter vill jag gå in till konungen, fastän det är emot lagen. Och skall jag gå förlorad, så må det då ske.» 1 Mos. 43: 14.

17. Mordokai gick bort och gjorde alldeles såsom Ester hade bjudit honom.

5 Kapitlet.

Esters gästabud för konungen och Haman. Hamans högmod och förtrytelse.

På tredje dagen klädde Ester sig i konungslig skrud och trädde in på den inre gården till konungshuset, midt emot själfva konungshuset; konungen satt då på sin konungatron i det kungliga palatset, midt emot palatsets dörr.

2. När nu konungen såg drottning Ester stå på gården, fann hon nåd för hans ögon, så att konungen räckte ut mot Ester den gyllene spira, som han hade i sin hand; då gick Ester fram och rörde vid ändan af spiran. Est. 4: 11.

3. Och konungen sade till henne: »Hvad önskar du, drottning Ester, och hvad är din begäran? Gällde den ock

hälften af riket, så skall den beviljas dig.» Mark. 6: 22 f.

4. Ester svarade: »Om det så täckes konungen, må konungen och Haman i dag komma till ett gästabud, som jag har tillredt för honom.» Est. 7: 1.

5. Då sade konungen: »Skynden att hämta hit Haman, på det att så må ske, som Ester har begärt.» Så kommo då konungen och Haman till gästabudet, som Ester hade tillredt.

6. Och när vinet dracks, sade konungen till Ester: »Hvad är din bön? Den vare dig beviljad. Och hvad är din begäran? Gälld den ock hälften af riket, så skall den uppfyllas.»

7. Ester svarade och sade: »Min bön och min begäran är:

8. om jag har funnit nåd för konungens ögon och det täckes konungen att bevilja min bön och uppfylla min begäran, så må konungen och Haman komma till ännu ett gästabud, som jag vill tillreda för dem; då skall jag i morgon göra såsom konungen har befallt.»

9. Och Haman gick därifrån den dagen, glad och väl till mods. Men då han fick se Mordokai i konungens port och denne hvarken stod upp eller ens rörde sig för honom, så uppfylldes Haman med vrede mot Mordokai. Est. 3: 2.

10. Men Haman betvang sig och gick hem; därefter sände han och lät hämta sina vänner och sin hustru Seres.

11. Och Haman talade för dem om sin rikedom och härlighet och om sina många barn och om all den storhet, som konungen hade gifvit honom, och om huru konungen i allt hade upphöjt honom öfver de andra furstarna och konungens öfriga tjänare. Est. 3: 1. 9: 10.

12. Och Haman sade ytterligare: »Icke heller har drottning Ester låtit någon annan än mig komma med konungen till det gästabud, som hon hade tillredt; och äfven i morgon är jag bjuden till henne, jämte konungen.

13. Men vid allt detta kan jag dock icke vara till freds, så länge jag ser juden Mordokai sitta i konungens port.»

14. Då sade hans hustru Seres och alla hans vänner till honom: »Låt resa upp en påle, femtio alnar hög, och bed i morgon konungen, att Mordokai må blifva upphängd därpå; då kan du glad komma med konungen till gästabudet.» Detta behagade Haman, och han lät resa upp pålen.

6 Kapitlet.

Mordokais upphöjelse. Hamans sorg.

Den natten kunde konungen icke sofva; därför lät han hämta krönikan, där minnesvärda händelser voro upptecknade, och man föreläste ur den för konungen. Est. 2: 23.

2. Då fann man där skrifvet, att Mordokai hade berättat, hurusom Bigetana och Teres, två af de hofmän hos konungen, som höllo vakt vid tröskeln, hade sökt tillfälle att bära hand på konung Ahasveros. Est. 2: 21 f.

3. Konungen frågade: »Hvilken ära och upphöjelse har vederfarits Mordokai för detta?» Konungens män, som betjänade honom, svarade: »Intet sådant har vederfarits honom.»

4. Då sade konungen: »Är någon nu tillstädes på gården?» Och Haman hade just kommit in på den yttre gården till konungshuset för att bedja konungen, att Mordokai måtte blifva upphängd på den påle, som han hade låtit uppsätta för hans räkning. Est. 5: 14.

5. Så svarade honom då konungens tjänare: »Ja, Haman står därute på gården.» Konungen sade: »Låt honom komma in.»

6. Då nu Haman kom in, sade konungen till honom: »Huru skall man göra med den man, som konungen vill ära?» Men Haman tänkte i sitt hjärta: »Hvem skulle konungen vilja bevisa ära mer än mig?»

7. Därpå sade Haman till konungen: »Om konungen vill ära någon,

8. så skall man hämta en konungslig klädnad, som konungen själf har burit, och en häst, på hvilken konungen själf har ridit, och på hvilkens hufvud en kunglig krona är fäst;

9. och man skall öfverlämna klädnaden och hästen åt en af konungens förnämsta furstar, och klädnaden skall sättas på den man, som konungen vill ära, och man skall föra honom ridande på hästen fram på den öppna platsen i staden och utropa framför honom: 'Så gör man med den man, som konungen vill ära'.»

10. Då sade konungen till Haman: »Skynda dig att taga klädnaden och hästen, såsom du har sagt, och gör så med juden Mordokai, som sitter i konungens port. Underlåt intet af allt hvad du har sagt.»

11. Så tog då Haman klädnaden och hästen och satte klädnaden på Mordokai och förde honom ridande fram på

den öppna platsen i staden och utropade framför honom: »Så gör man med den man, som konungen vill ära.»

12. Och Mordokai vände tillbaka till konungens port; men Haman skyndade hem, sörjande och med öfverhöljdt hufvud.

13. Och när Haman förtäljde för sin hustru Seres och alla sina vänner allt hvad som hade händt honom, sade hans visa män och hans hustru Seres till honom: »Om Mordokai, för hvilken du har begynt att stå tillbaka, är af judisk börd, så förmår du intet mot honom, utan skall för visso komma alldeles till korta för honom.»

14. Medan de ännu så talade med honom, kommo konungens hofmän för att skyndsamt hämta Haman till gästabudet, som Ester hade tillredt. Est. 5: 8.

7 Kapitlet.

Hamans undergång.

Så kommo då konungen och Haman till gästabudet hos drottning Ester. Est. 5: 8. 6: 14.

2. Och när vinet dracks, sade konungen till Ester också nu på andra dagen: »Hvad är din bön, drottning Ester? Den vare dig beviljad. Och hvad är din begäran? Gällde den ock hälften af riket, så skall den uppfyllas.» Est. 5: 3, 6.

3. Drottning Ester svarade och sade: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, o konung, och det så täckes konungen, så blifve mitt lif mig skänkt på min bön, och mitt folks på min begäran.

4. Ty vi äro sålda, jag och mitt folk, till att utrotas, dräpas och förgöras. Om vi allenast hade blifvit sålda till trälar och trälinnor, då skulle jag hafva tegat; men nu är vår ovän ingenting värd i jämförelse med den skada, som tillfogas konungen.»

5. Då svarade konung Ahasveros och sade till drottning Ester: »Hvem är den och hvar är den som har fördristat sig att så göra?»

6. Ester sade: »Den ovännen och fienden är denne onde Haman.» Då blef Haman förskräckt för konungen och drottningen.

7. Och konungen stod upp i vrede och lämnade gästabudet och gick ut i palatsets trädgård; men Haman trädde fram för att bedja drottning Ester om sitt lif, ty han såg, att konungen hade beslutit hans ofärd.

8. När konungen därefter kom tillbaka till gästabudssalen från palatsets trädgård, hade Haman sjunkit ned mot den soffa, där Ester satt; då sade konungen: »Vill han ock öfva våld mot drottningen, härinne i min närvaro?» Knappt hade detta ord gått öfver konungens läppar, förrän man öfverhöljde Hamans ansikte.

9. Och Harebona, en af hofmännen hos konungen, sade: »Vid Hamans hus står redan en påle, femtio alnar hög, som Haman har låtit resa upp för Mordokai, hvilkens ord en gång var konungen till sådant gagn.» Då sade konungen: »Hängen upp honom på den.» Est. 2: 21 f. 5: 14.

10. Så hängde de upp Haman på den påle, som han hade låtit uppsätta för Mordokai. Sedan lade sig konungens vrede.

8 Kapitlet.

Judarna få tillåtelse att försvara sig och hämnas på sina fiender.

Samma dag gaf konung Ahasveros åt drottning Ester Hamans, judarnas oväns, hus. Och Mordokai fick tillträde till konungen, ty Ester hade nu omtalat hvad han var för henne. Est. 2: 20.

2. Och konungen tog af sig ringen, som han hade låtit taga ifrån Haman, och gaf den åt Mordokai. Och Ester satte Mordokai öfver Hamans hus. Est. 3: 10.

3. Och Ester talade ytterligare inför konungen, i det att hon föll ned för hans fötter; hon bad honom gråtande, att han skulle göra om intet agagiten Hamans onda råd och det anslag, som denne hade förehaft mot judarna.

4. Då räckte konungen ut den gyllene spiran mot Ester; och Ester stod upp och trädde fram inför konungen Est. 4: 11. 5: 2.

5. och sade: »Om det så täckes konungen och om jag har funnit nåd inför honom och det synes konungen vara riktigt och jag är honom till behag, så må en skrifvelse utfärdas för att återkalla de bref, som innehöllo agagiten Hamans, Hammedatas sons, anslag, och som han skref för att förgöra judarna i alla konungens höfdingdömen. Est. 3: 12 f.

6. Ty huru skulle jag kunna uthärda att se den olycka, som eljest träffade mitt folk? Ja, huru skulle jag kunna uthärda att se mina landsmän förgöras?»

7. Då sade konung Ahasveros till

drottning Ester och till juden Mordokai: »Se, Hamans hus har jag gifvit åt Ester, och han själf har blifvit upphängd på en påle, därför att han ville bära hand på judarna.

8. Men utfärden nu ock I en skrifvelse angående judarna i konungens namn, såsom I finnen för godt, och beseglen den med konungens ring. Ty en skrifvelse, som är utfärdad i konungens namn och beseglad med konungens ring, kan icke återkallas.»

Dan. 6: 8, 15, 17. Est. 1: 19.

9. Så blefvo då strax konungens sekreterare tillkallade, på tjugutredje dagen i tredje månaden, det är månaden Sivan, och en skrifvelse, alldeles sådan som Mordokai ville, utfärdades till judarna och till satraperna, ståthållarna och furstarna i höfdingdömena, från Indien ända till Etiopien, ett hundra tjugusju höfdingdömen, till hvart höfdingdöme med dess skrift och till hvart folk på dess tungomål, jämväl till judarna med deras skrift och på deras tungomål. Est. 1: 22. 8: 12 f.

10. Han utfärdade skrifvelsen i konung Ahasveros' namn och beseglade den med konungens ring. Därefter kringsändes bref med ilbud till häst, som redo på kungliga trafvare från stuterierna,

11. att konungen tillstadde judarna i hvar särskild stad att församla sig till försvar för sitt lif och att utrota, dräpa och förgöra alla skaror i hvart folk och höfdingdöme, som angrepe dem, äfven barn och kvinnor, hvarvid också deras ägodelar såsom byte skulle gifvas till plundring,

12. detta på en och samma dag i alla konung Ahasveros' höfdingdömen, nämligen på trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar.

13. I skrifvelsen stod, att i hvart särskildt höfdingdöme ett påbud skulle utfärdas, öppet för alla folk, innehållande att judarna skulle vara redo till den dagen att hämnas på sina fiender.

Est. 3: 14 f. 9: 1 f.

14. Och på grund af konungens befallning drogo ilbuden på de kungliga trafvarna skyndsamt och med hast åstad, så snart påbudet hade blifvit utfärdadt i Susans borg.

15. Men Mordokai gick ut från konungen i konungslig klädnad af mörkblått och hvitt tyg och med en stor gyllene krona och en mantel af hvitt och purpurrödt tyg, under det att staden Susan jublade och var glad.

16. För judarna hade nu uppgått ljus och glädje, fröjd och ära.

17. Och i hvart höfdingdöme och i hvar stad, dit konungens befallning och påbud kom, blef glädje och fröjd bland judarna, och de höllo gästabud och högtid. Och många af de främmande folken blefvo judar, ty förskräckelse för judarna hade fallit öfver dem. Est. 4: 3.

9 Kapitlet.

Judarnas hämnd. Purimsfesten.

På trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar, den dag, då konungens befallning och påbud skulle verkställas, och då judarnas fiender hade hoppats att blifva dem öfvermäktiga — fastän det vände sig så, att judarna i stället skulle blifva sina motståndare öfvermäktiga — Est. 3: 13.

2. på den dagen församlade sig judarna i sina städer, i alla konung Ahasveros' höfdingdömen, för att bära hand på dem som sökte deras ofärd; och ingen kunde stå dem emot, ty förskräckelse för dem hade fallit öfver alla folk.

3. Och alla furstarna i höfdingdömena och satraperna och ståthållarna och konungens tjänstemän understödde judarna, ty förskräckelse för Mordokai hade fallit öfver dem.

4. Ty Mordokai var nu stor i konungens hus, och hans rykte gick ut i alla höfdingdömen, eftersom denne Mordokai blef allt större och större. Est. 10: 3.

5. Och judarna anställde med sina svärd ett nederlag öfverallt bland sina fiender och dräpte och förgjorde dem och förforo såsom de ville med sina motståndare.

6. I Susans borg dräpte och förgjorde judarna fem hundra män.

7. Och Parsandata, Dalefon, Aspata,

8. Porata, Adalja, Aridata,

9. Parmasta, Arisai, Aridai och Vajsata,

10. de tio sönerna till Haman, Hammedatas son, judarnas ovän, dräpte de; men till plundring räckte de icke ut sin hand.

11. Samma dag fick konungen veta, huru många som hade blifvit dräpta i Susans borg.

12. Då sade konungen till drottning Ester: »I Susans borg hafva judarna dräpt och förgjort fem hundra män utom Hamans tio söner; hvad skola de då icke hafva gjort i konungens öfriga höfdingdömen? Hvad är nu din bön? Den vare dig beviljad. Och hvad är ytter-

ligare din begäran? Den skall uppfyllas.» Est. 5: 3, 6. 7: 2.

13. Ester svarade: »Om det så täckes konungen, så må det också i morgon tillståndjas de judar, som äro i Susan, att göra efter påbudet för i dag; och må Hamans tio söner blifva upphängda på pålen.»

14. Då befallde konungen, att så skulle ske, och påbudet blef utfärdadt i Susan; därefter blefvo Hamans tio söner upphängda.

15. Och de judar, som voro i Susan, församlade sig också på fjortonde dagen i månaden Adar och dräpte i Susan tre hundra män; men till plundring räckte de icke ut sin hand.

16. Och de öfriga judarna, de som voro i konungens höfdingdömen, församlade sig till försvar för sitt lif och skaffade sig ro för sina fiender, i det att de dräpte sjuttiofem tusen af dessa sina motståndare; men till plundring räckte de icke ut sin hand.

17. Detta skedde på trettonde dagen i månaden Adar; men på fjortonde dagen hvilade de och firade den såsom en gästabuds- och glädjedag.

18. De judar åter, som voro i Susan, hade församlat sig både på den trettonde dagen och på den fjortonde; men de hvilade på den femtonde dagen och firade den såsom en gästabuds- och glädjedag.

19. Därför fira judarna på landsbygden, de som bo i landsortsstäderna, den fjortonde dagen i månaden Adar såsom en glädje-, gästabuds- och högtidsdag, på hvilken de sända gåfvor till hvarandra af den mat de tillagat.

20. Och Mordokai upptecknade dessa händelser och sände skrifvelser till alla judar i alla konung Ahasveros' höfdingdömen, både nära och fjärran,

21. och stadgade såsom lag för dem, att de alltid, år efter år, skulle fira den fjortonde och den femtonde dagen i månaden Adar,

22. eftersom det var på dessa dagar som judarna hade fått ro för sina fiender, och eftersom i denna månad deras bedröfvelse hade blifvit förvandlad till glädje och deras sorg till högtid. Därför skulle de fira dessa dagar såsom gästabuds- och glädjedagar, på hvilka de skulle sända gåfvor till hvarandra af den mat de tillagat, så ock skänker till de fattiga.

23. Och judarna antogo såsom sed hvad de nu hade begynt att göra och hvarom Mordokai hade skrifvit till dem —

24. detta eftersom agagiten Haman, Hammedatas son, alla judars ovän, hade förehaft sitt anslag mot judarna till att förgöra dem och kastat pur, det är lott, till att plötsligt öfverfalla och förgöra dem, Est. 3: 7.

25. hvaremot konungen, då han hade fått veta detta, hade gifvit befallning och utfärdat en skrifvelse om att det onda anslag, som denne hade förehaft mot judarna, skulle vända tillbaka på hans eget hufvud, så att han själf och hans söner hade blifvit upphängda på pålen.

26. Fördenskull blefvo dessa dagar kallade purim efter ordet pur; och fördenskull, i anledning af allt hvad som stod i detta bref och hvad de själfva häraf hade sett och hvad som hade vederfarits dem,

27. stadgade judarna och antogo såsom orygglig sed för sig och sina efterkommande och för alla som slöto sig till dem, att alltid, år efter år, fira dessa båda dagar, efter föreskriften om dem och på den för dem bestämda tiden,

28. och att dessa dagar skulle ihågkommas och firas i alla tider, i hvar släkt, i hvart höfdingdöme och i hvar stad, så att dessa purimsdagar oryggligt skulle hållas bland judarna och deras åminnelse icke upphöra bland deras efterkommande.

29. Men drottning Ester, Abihails dotter, och juden Mordokai uppsatte å nyo en skrifvelse, i eftertryckliga ordalag, för att stadga såsom lag hvad som föreskrefs i detta nya bref om purim.

30. Och skrifvelser, vänligt och allvarligt affattade, utsändes till alla judar i de ett hundra tjugusju höfdingdömena i Ahasveros' rike

31. för att stadga såsom lag, att de skulle fira dessa purimsdagar på deras bestämda tider så, som juden Mordokai och drottning Ester stadgade för dem, och så, som de stadgade för sig själfva och sina efterkommande, nämligen med föreskrifna fastor och öfliga klagorop.

32. Alltså blefvo genom Esters befallning dessa föreskrifter om purim stadgade såsom lag; och den upptecknades i en bok.

10 Kapitlet.

Mordokais makt.

Och konung Ahasveros tog skatt både af fastlandet och af öarna i hafvet.

2. Och allt hvad han i sin makt och sin väldighet gjorde, äfvensom berättelsen om den storhet, till hvilken ko-

nungen upphöjde Mordokai, det finnes upptecknadt i de mediska och persiska konungarnas krönika.

3. Ty juden Mordokai var konung Ahasveros' närmaste man, och han var stor bland judarna och älskad af alla sina bröder, eftersom han sökte sitt folks bästa och lade sig ut för alla sina landsmän till deras välfärd.

1 Mos. 41: 40.

Job.

1 Kapitlet.

Jobs välstånd, olyckor, tålamod.

I Us' land bodde en man, som hette Job; han var en ostrafflig och redlig man, som fruktade Gud och flydde det onda. 1 Mos. 22: 21. Klag. 4: 21. Hes. 14: 14, 20.

2. Åt honom föddes sju söner och tre döttrar;

3. och han ägde sju tusen får, tre tusen kameler, fem hundra par oxar och fem hundra åsninnor, därtill tjänare i stor mängd. Så var denne man mäktigare än någon annan i Österlandet.

4. Och hans söner hade för sed att gå åstad och hålla gästabud, den ena dagen i den enes hus, den andra dagen i den andres; de sände då och inbjöde sina tre systrar att äta och dricka tillsammans med dem.

5. När så en omgång af gästabudsdagar var till ända, sände Job efter dem för att helga dem; bittida om morgonen offrade han då ett brännoffer för hvar och en af dem. Ty Job tänkte: »Kanhända hafva mina barn syndat och i sina hjärtan talat för fritt om Gud.» Så gjorde Job för hvar gång.

6. Men nu hände sig en dag, att Guds söner kommo och trådde fram inför Herren, och Åklagaren* kom också med bland dem.

7. Då frågade Herren Åklagaren: »Hvarifrån kommer du?» Åklagaren svarade Herren och sade: »Från en vandring utöfver jorden och från en färd omkring på den.» 1 Petr. 5: 8.

8. Då sade Herren till Åklagaren: »Har du gifvit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det onda.»

9. Åklagaren svarade Herren och sade: »Är det då för intet som Job fruktar Gud?

10. Du har ju på allt sätt beskärmat honom och hans hus och allt hvad han äger; du har välsignat hans händers verk, och hans boskapshjordar hafva utbredt sig i landet.

11. Men räck ut din hand och kom vid allt detta, som han äger; för visso skall han då midt i ansiktet på dig säga sig lös från dig.»

12. Herren sade till Åklagaren: »Välan, allt hvad han äger vare i din hand; allenast mot honom själf må du icke räcka ut din hand.» Så gick Åklagaren bort ifrån Herrens ansikte.

13. Då nu en dag hans söner och döttrar höllo måltid och drucko vin i den äldste broderns hus,

14. kom en budbärare till Job och sade: »Oxarna gingo för plogen, och åsninnorna betade där bredvid;

15. då föllo sabéerna in och röfvade bort dem, och folket slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle berätta det för dig.»

16. Medan denne ännu talade, kom åter en och sade: »Guds eld föll ifrån himmelen och slog ned bland fåren och folket och förtärde dem. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle berätta det för dig.»

17. Medan denne ännu talade, kom åter en och sade: »Kaldéerna ställde upp sitt manskap i tre hopar och föllo så öfver kamelerna och röfvade bort dem, och folket slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle berätta det för dig.»

18. Under det att denne ännu talade, kom åter en och sade: »Dina söner och döttrar höllo måltid och drucko vin i den äldste broderns hus;

19. då kom en stark storm fram öfver öknen och tog i husets fyra hörn, och det föll omkull öfver folket, så att de förgingos. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle berätta det för dig.»

20. Då stod Job upp och ref sönder sin mantel och skar af håret på sitt

* Hebr. satán. Jfr Sak. 3: 1. Ps. 109: 6. Upp. 12: 10.

hufvud. Och han föll ned till jorden och tillbad och sade:

21. »Naken kom jag ur min moders lif, och naken skall jag vända åter dit; Herren gaf och Herren tog. Lofvadt vare Herrens namn!»

Pred. 5: 14. 1 Tim. 6: 7.

22. I allt detta syndade Job icke och talade intet lasteligt mot Gud.

2 Kapitlet.

Job ytterligare prófvad. Hans ståndaktighet under sjukdomen. Hans hustru och hans vänner.

Åter hände sig en dag, att Guds söner kommo och trädde fram inför Herren; och Åklagaren kom också med bland dem och trädde fram inför Herren.

2. Då frågade Herren Åklagaren: »Hvarifrån kommer du?» Åklagaren svarade Herren och sade: »Från en vandring utöfver jorden och från en färd omkring på den.»

3. Då sade Herren till Åklagaren: »Har du gifvit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det onda. Och ehuru han ännu håller fast vid sin ostrafflighet, har du uppeggat mig mot honom till att fördärfva honom utan sak.»

4. Åklagaren svarade Herren och sade: »Hud för hud; allt hvad man äger gifver man ju för att själf slippa undan.

5. Men räck ut din hand och kom vid hans kött och ben; för visso skall han då midt i ansiktet på dig säga sig lös från dig.»

6. Herren sade till Åklagaren: »Välan, han vare i din hand; allenast hans lif må du skona.»

7. Så gick Åklagaren bort ifrån Herrens ansikte och slog Job med svåra bulnader, ifrån fotbladet ända till hjässan.

8. Och han tog sig en lerskärfva att skrapa sig med, där han satt midt i askan.

9. Då sade hans hustru till honom: »Håller du ännu fast vid din ostrafflighet? Tala fritt ut om Gud, och dö.»

10. Men han svarade henne: »Du talar såsom en dåraktig kvinna skulle tala. Om vi taga emot det goda af Gud, skola vi då icke också taga emot det onda?»

I allt detta syndade Job icke med sina läppar.

11. Men tre vänner till Job fingo höra om alla de olyckor, som hade träffat honom, och kommo så, hvar och en från sin ort: Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från Naama. Och de aftalade med hvarandra, att de skulle begifva sig dit för att ömka honom och trösta honom. Ords. 27: 10.

12. Men när de ännu på afstånd lyfte upp sina ögon och sågo, att de icke mer kunde känna igen honom, brusto de ut i gråt och refvo sönder sina mantlar och kastade stoft mot himmelen, ned öfver sina hufvuden.

13. Sedan sutto de med honom på jorden i sju dagar och sju nätter, utan att någon af dem talade ett ord till honom, eftersom de sågo, att hans plåga var mycket stor. Rom. 12: 15.

3 Kapitlet.

Jobs första tal: Han förbannar sin födelsedag och önskar sig döden.

Därefter upplät Job sin mun och förbannade sin födelsedag;

2. Job tog till orda och sade:

3. »Må den dag utplånas, på hvilken jag föddes, och den natt, som sade: »Ett gossebarn är afladt.» Jer. 20: 14 f.

4. Må den dagen vändas i mörker, må Gud i höjden ej fråga efter den och intet dagsljus lysa däröfver.

5. Mörkret och dödsskuggan börde den tillbaka, molnen lägre sig öfver den; ja, förskräcke den allt som kan förmörka en dag.

6. Den natten må gripas af tjockaste mörker; ej må den få fröjda sig bland årets dagar, intet rum må den finna inom månadernas krets.

7. Ja, ofruktsam blifve den natten, aldrig höje sig jubel under den.

8. Må den förbannas af dem som besvärja dagar, af dem som förmå mana upp Leviatan.

9. Må dess grynings stjärnor förmörkas; efter ljus må den bida, utan att det kommer, morgonrodnadens ögonbryn må den aldrig få se;

10. eftersom den icke tillslöt dörrarna till min moders lif, icke lät olyckan förblifva dold för mina ögon.

11. Hvarför fick jag ej dö strax i modersskötet, förgås vid det jag kom ut ur min moders lif? Job 10: 18.

12. Hvarför funnos knän mig till mötes, och hvarför bröst, där jag fick di?

13. Då låge jag nu och hade ro, jag finge sofva, jag njöte då min hvila,
14. vid sidan af konungar och rådsherrar i landet, män, som byggt sig förödelsens boningar,
15. ja, vid sidan af furstar, som varit rika på guld och haft sina hus uppfyllda af silfver;
16. eller vore jag icke till, lik ett nedgräfdt foster, lik ett barn, som aldrig fått se ljuset.
17. Där hafva ju de ogudaktiga upphört att rasa, där få de uttröttade komma till hvila; Jes. 57: 20 f. Upp. 14: 13.
18. där hafva alla fångar fått ro, de höra där ingen pådrifvares röst.
19. Små och stora äro där hvarandra lika, trälen har där blifvit fri ifrån sin herre.
20. Hvarför skulle den olycklige få skåda ljuset? Hvarför beskäres lif åt dem som fått en bedröfvad själ,
21. åt dem som vänta efter döden, utan att den kommer, och spana därefter mer än efter någon skatt, Upp. 9: 6.
22. åt dem som skulle glädjas — ja, intill jubel — och fröjda sig, allenast de funne sin graf;
23. hvarför åt en man, hvilkens väg är höljd i mörker, åt en man, så kringstängd af Gud? Job 19: 8.
24. Ja, suckan har blifvit mitt dagliga bröd, och såsom vatten strömma mina klagorop. Ps. 42: 4. 80: 6.
25. Ty det som ingaf mig förskräckelse, det drabbar mig nu, och hvad jag fruktade för, det kommer öfver mig.
26. Jag får ingen rast, ingen ro, ingen hvila; ångesten kommer så öfver mig.

4 Kapitlet.

Elifas' första tal: Förmaning till Job att vara tålig; allenast syndare straffas; en nattlig syn.

Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade:
2. Du misstycker väl ej, om man dristar tala till dig? Hvem kan nu hålla tillbaka sina ord?
3. Se, många har du visat till rätta, och maktlösa händer har du stärkt;
4. dina ord hafva upprättat den som stapplat, och åt vacklande knän har du gifvit kraft.
5. Men nu, då det gäller dig själf, blifver du otålig, när det är dig det drabbar, förskräckes du.
6. Skulle då icke din gudsfruktan vara din tillförsikt och dina vägars ostrafflighet ditt hopp?
7. Tänk efter: när hände det, att en oskyldig fick förgås? Och hvar skedde det, att de redliga måste gå under?
8. Nej, så har jag sett det gå, att de som plöja fördärf och de som utså olycka, de skörda ock sådant; Job 15: 35. Ords. 22: 8. Hos. 8: 7. 10: 13. Gal. 6: 7 f.
9. för Guds andedräkt förgås de, och för hans vredes storm försvinna de. Jes. 11: 4.
10. Ja, lejonets skri och rytarens röst måste tystna, och det unga lejonets tänder blifva krossade;
11. det gamla lejonet förgås, ty det finner inteť roť, och lejoninnans ungar blifva förströdda.
12. Men till mig smög sakta ett ord, mitt öra förnam det likt en hviskning.
13. När tankarna sväfvade om vid nattens syner och sömnen föll tung på människorna,
14. då kom en förskräckelse och bäfvan öfver mig, med rysning fyllde den alla ben i min kropp.
15. En vindpust for fram öfver mitt ansikte, därvid reste sig håren på min kropp.
16. Och något trädde inför mina ögon, en skepnad, hvars form jag icke skönjde; och jag hörde en susning och en röst:
17. »Kan då en människa hafva rätt mot Gud eller en man vara ren inför sin skapare? Job 15: 14 f. 25: 4 f. Ps. 143: 2.
18. Se, ej ens på sina tjänare kan han förlita sig, och sina änglar måste han tillvita fel;
19. huru mycket mera då dem som bo i hyddor af ler, dem som hafva sin grundval i stoftet! 2 Kor. 5: 1.
De krossas så lätt som mal;
20. när dagen gått från morgon till afton, ligga de slagna; innan man aktat därpå, hafva de förgåtts för alltid.
21. Ja, deras hyddas fäste ryckes af för dem, oförtänkt måste de dö.»

5 Kapitlet.

Fortsättning af Elifas' första tal: Den oförnuftiges undergång och den frommes upprättelse.

Ropa fritt; hvem finnes som svarar dig, och till hvilken af de heliga kan du vända dig?
2. Nej, den oförnuftige dräpes af sin grämelse, och den fåkunnige dödas af sin bitterhet.
3. Jag såg en oförnuftig man, och hans rötter voro fasta, men plötsligt måste jag ropa ve öfver hans boning. Ps. 37: 35 f.

4. Ty hans barn gå nu fjärran ifrån frälsning, de förtrampas i porten utan räddning.

5. Af hans skörd äter hvem som är hungrig, den röfvas bort, om ock hägnad med törnen; efter hans rikedom gapar ett giller.

6. Ty icke upp ur stoftet kommer fördärfvet, ej ur marken skjuter olyckan upp;

7. nej, människan varder född till olycka, såsom eldens gnistor måste flyga mot höjden.

8. Men vore det nu jag, så skulle jag söka nåd hos Gud, åt Gud skulle jag hemställa min sak,

9. åt honom som gör stora och outrannsakliga ting, under, flera än någon kan räkna,

Job 9: 10. Ps. 72: 18. 86: 10. Rom. 11: 33.

10. åt honom som låter regnet falla på jorden och sänder vattnen ned öfver markerna,

11. när han vill upphöja de förnedrade och förhjälpa de sörjande till frälsning. 1 Sam. 2: 7. Ps. 113: 7. Luk. 1: 52.

12. Han är den som gör de klokas anslag om intet, så att deras händer intet uträtta med förnuft;

Neh. 4: 15. Ps. 33: 10. Jes. 8: 10.

13. han fångar de visa i deras klokskap och låter de illfundiga förhasta sig i sina rådslag. 1 Kor. 3: 19.

14. så att de midt på dagen råka ut för mörker och famla midt i ljuset, likasom vore det natt.

5 Mos. 28: 29. Jes. 59: 9 f.

15. Så frälsar han från svärdet, som utgår ur deras mun, han frälsar den fattige ur den öfvermäktiges hand.

16. Så kan den arme åter hafva hopp, och orättfärdigheten måste tillsluta sin mun. Ps. 107: 42.

17. Ja, säll är den människa, som Gud agar; den Allsmäktiges tuktan må du icke förkasta.

Ords. 3: 11. Hebr. 12: 5 f. Jak. 1: 12. Upp. 3: 19.

18. Ty om han sargar, så läker han ock, om han slår, så hela ock hans händer. 5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6 f. Hos. 6: 1.

19. Sex gånger räddar han dig ur nöden, ja, sju gånger afvändes olyckan från dig. Ps. 91: 3 f.

20. I hungerstid förlossar han dig från döden och i krig undan svärdets våld. Ps. 33: 19. 37: 19.

21. När tungor gissla, gömmes du undan; du har intet att frukta, när förhärjelse kommer.

22. Ja, åt förhärjelse och dyr tid kan du le, för vilddjur behöfver du ej heller känna fruktan;

23. ty med markens stenar står du i förbund, och med djuren på marken har du ingått fred.

Ps. 91: 12 f. Hos. 34: 25. Hos. 2: 18.

24. Och du får se, huru din hydda står trygg; när du synar din boning, saknas där intet.

25. Du får ock se, huru din säd förökas, huru din afkomma blifver såsom markens örter.

26. I grafven kommer du först när du hunnit din mognad, såsom sädesskylen bärgas, när dess tid är inne.

27. Se, detta hafva vi utrannsakat, och så är det; hör därpå och betänk det väl.

6 Kapitlet.

Jobs svar på Elifas' första tal: Tyngden af Jobs olycka; hans vänners obarmhärtighet.

Då tog Job till orda och sade:

2. Ack att min grämelse blefve vägd och min olycka lagd jämte den på vågen!

3. Se, tyngre är den nu än hafvets sand, därför har jag ej kunnat styra mina ord.

4. Ty den Allsmäktiges pilar hafva träffat mig, och min ande dricker deras gift; ja, förskräckelser ifrån Gud ställa sig upp mot mig. 5 Mos. 32: 23. Ps. 38: 3.

5. Icke skriar vildåsnan, när hon har gräs, icke råmar oxen, då han har sitt foder?

6. Men hvem vill äta den mat, som ej har smak eller sälta, och hvem finner behag i slemörtens saft?

7. Så vägrar nu min själ att komma vid detta, det är för mig en vämjelig spis.

8. O att min bön blefve hörd och att Gud ville uppfylla mitt hopp!

9. O att det täcktes Gud att krossa mig, att räcka ut sin hand och afskära mitt lif!

10. Då funnes ännu för mig någon tröst, jag kunde då jubla, huru skoningslöst jag än plågas; jag har ju icke förnekat den Heliges ord.

11. Huru stor är då min kraft, att jag mer skulle hoppas? Och hvad väntar mig för ände, att jag skulle vara tålmodig?

12. Min kraft är väl ej såsom stenens, min kropp är väl icke af koppar!

13. Ack, för visso finnes ingen hjälp för mig, all utväg har blifvit mig stängd.

14. Den förtviflade borde ju röna barmhärtighet af sin vän, men se, man öfvergifver den Allsmäktiges fruktan.

15. Mina bröder äro trolösa, de äro såsom regnbäckar, ja, lika bäckarnas rännilar, som snart sina ut, Job 19: 19.

16. som väl kunna gå strida af vinterns nederbörd, när snön har fallit och gömt sig i dem,

17. men som åter försvinna, när de träffas af hettan, och torka bort ifrån sin plats, då värmen kommer.

18. Vägfarande där i trakten vika af till dem, men de finna allenast ödslighet och förgås.

19. Temas vägfarande skåda dithän, Sabas köpmanståg hoppas på dem;

20. men de komma på skam i sin förtröstan, de se sig gäckade, när de hunnit dit fram.

21. Ja, så åren I nu ingenting värda, handfallna stån I af förfäran och förskräckelse.

22. Har jag då begärt, att I skolen gifva mig gåfvor, taga af edert gods för att lösa mig ut,

23. att I skolen rädda mig ur min ovåns hand, köpa mig fri ur våldsverkarnas hand?

24. Undervisen mig, så vill jag tiga, låren mig att förstå, hvari jag farit vilse.

25. Ljuft är för visso uppriktigt tal, men tillrättavisning af eder, hvad båtar den? Ps. 119: 103.

26. Tänken I blott på att hålla räfst med ord? Och skall den förtviflade få tala för vinden?

27. Ja, då kasten I väl också lott om den faderlöse, då låren I väl köpslå om eder vän!

28. Dock, må det nu täckas eder att akta på mig; icke vill jag ljuga eder midt i ansiktet.

29. Vänden om, låten ej sådan orätt ske; ja, vänden ännu om, ty min sak är rättfärdig.

30. Skulle orätt bo på min tunga, och skulle min mun ej förstå hvad fördärfligt är?

7 Kapitlet.

Job afslutar sitt svar på Elifas' första tal, i det han vänder sig till Gud med klagan öfver människolifvets vedermöda och öfver sitt eget tröstlösa elände.

Ja, en stridsmans lif lefver människan på jorden, och hennes dagar äro såsom dagakarlens dagar.

2. Hon är lik en träl, som flämtar efter skugga, lik en dagakarl, som får bida efter sin lön.

3. Så har nu jag fått till arfvedel månader af elände; nätter af vedermöda hafva blifvit min lott.

4. Så snart jag lagt mig, frågar jag: »När får jag stå upp?» Ty aftonen synes mig så lång; jag är öfvermätt af oro, innan morgonen kommit.

5. Med förruttnelsens maskar höljes min kropp, med en skorpa lik jord; min hud drages tillhopa och faller så sönder.

6. Mina dagar hasta undan snabbare än väfvarens spole; de försvinna utan något hopp. Job 17: 11. Ps. 103: 12.

7. Ja, tänk därpå att mitt lif är en fläkt, att mitt öga icke mer får se någon lycka. Job 8: 9. Ps. 78: 39. 90: 9 f. Jak. 4: 14.

8. Den nu ser mig, hans öga skall aldrig mer skåda mig; bäst ditt öga hvilar på mig, är jag icke mer.

9. Såsom ett moln försvinner och går bort, så kommer den som farit ned i dödsriket icke upp därifrån.

10. Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus, och hans plats vet icke mer af honom. Ps. 103: 16.

11. Därför vill jag nu icke lägga band på min mun, jag vill tala i min ångests betryck, jag vill klaga i min själs bedröfvelse.

12. Icke är jag väl ett haf eller ett hafsvidunder, så att du måste sätta ut vakt mot mig?

13. När jag hoppas, att min bädd skall trösta mig, att mitt läger skall lindra mitt bekymmer,

14. då förfärar du mig genom drömmar, och med syner förskräcker du mig.

15. Nej, hellre vill jag då blifva kväfd, hellre dö än vara intet annat än knotor!

16. Jag är led vid detta; aldrig får jag komma åter till lif. Låt mig vara; mina dagar äro ju fåfänglighet.

17. Hvad är då en människa, att du gör så stor sak af henne, aktar på henne så noga, Ps. 8: 5. Hebr. 2: 6.

18. ser till henne hvar morgon, pröfvar henne hvart ögonblick?

19. Huru länge skall det dröja, innan du vänder din blick ifrån mig, lämnar mig i fred ett litet andetag?

20. Om jag än syndat, hvad skadar jag därmed dig, du människornas bespejare? Hvarför har du satt mig till ett mål för dina angrepp och låtit mig blifva en börda för mig själf?

21. Hvarför förlåter du mig icke min öfverträdelse och tillgifver mig icke min missgärning? Se, nu snart måste jag gå till hvila i stoftet; om du söker efter mig, så är jag icke mer.

8 Kapitlet.

Bildads första tal: Guds hand drabbar allenast de onda; om Job söker Gud, skall han blifva upprättad.

Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade:

2. Huru länge vill du hålla på med sådant tal och låta din muns ord komma såsom en väldig storm?

3. Kan då Gud kränka rätten? Skulle den Allsmäktige kränka rättfärdigheten? 5 Mos. 32: 4. Job 34: 12.

4. Om dina barn hafva syndat mot honom och han har gifvit dem i deras öfverträdelsers våld,

5. så vet dock, att om du nu själf söker Gud med ifver och beder till den Allsmäktige om miskund,

6. då, om du är ren och rättsinnig, ja, då skall han vakna upp till din räddning och upprätta din boning, så att du bor där i rättfärdighet;

7. och så skall din första tid synas ringa, då nu din sista tid blifvit så stor.

8. Ty fråga framfarna släkten, och akta på hvad föräderna utrannsakat

9. — vi själfva äro ju från i går och veta intet, en skugga äro våra dagar på jorden; —
Job 14: 2. Ps. 39: 6 f. 102: 12. 144: 4.

10. men de skola undervisa dig och säga dig det, ur sina hjärtan skola de hämta fram svar.

11. Icke kan röret växa högt, där marken ej är sank, eller vassen skjuta i höjden, där vatten ej finnes?

12. Nej, bäst den står grön, ännu ej mogen för skörd, måste den då vissna, före allt annat gräs.

13. Så går det alla dem som förgäta Gud; den gudlöses hopp måste varda om intet. Job 11: 20. Ords. 10: 28. 11: 23.

14. Ty hans tillförsikt visar sig bräcklig och hans förtröstan lik spindelns väf.

15. Han förlitar sig på sitt hus, men det får icke bestå; han tryggar sig därvid, men det äger ingen fasthet.
Ps. 49: 17 f.

16. Lik en frodig planta växer han i solens sken, ut öfver lustgården sträcka sig hans skott;

17. kring stenröset slingra sig hans rötter, mellan stenarna bryter han sig fram.

18. Men när han nu utrotas från platsen, där han stod, då förnekar den honom: »Aldrig har jag sett dig.»

19. Ja, så går det med hans lefvernes fröjd, och ur mullen få andra växa upp.

20. Se, Gud föraktar icke den som är ostrafflig, han håller ej heller de onda vid handen.

21. Så bida, till dess han fyller din mun med löje och dina läppar med jubel. Ps. 126: 2.

22. De som hata dig skola då blifva höljda med skam och de ogudaktigas hyddor icke mer vara till.

9 Kapitlet.

Jobs svar på Bildads första tal: Ingen kan gå till rätta med Gud, men utan sak har Gud hemsökt Job.

Därefter tog Job till orda och sade:

2. Ja, för visso vet jag, att så är; huru kan en människa hafva rätt mot Gud? Job 25: 4. Ps. 143: 2.

3. Vill han gå till rätta med henne, så kan hon ej svara honom på en sak bland tusen.

4. Den som är så vis i förstånd och så väldig i kraft, hvem kan trotsa honom och dock blifva frälst,

5. honom som oförtänkt bortflyttar berg och omstörtar dem i sin vrede;

6. honom som kommer jorden att vackla från sin plats, och dess pelare bäfva därvid;

7. honom som befaller solen, så går hon icke upp, och som sätter stjärnorna under försegling;

8. honom som allena utspänner himmelen och går fram öfver hafvets toppar; Job 38: 7. Ps. 104: 2.

9. honom som gjort Karlavagnen, Orion och Sjustjärnorna och Stjärngemaken i söder; Job 38: 31 f. Am. 5: 8.

10. honom som gör stora och outrannsakliga ting och under, flera än någon kan räkna?
Job 5: 9. Ps. 72: 18. 86: 10. Rom. 11: 33.

11. Se, han far förbi mig, innan jag hinner se det, han drager framom mig, förrän jag blifver honom varse.

12. Se, han griper sitt rof; hvem kan hindra honom? Hvem kan säga till honom: »Hvad gör du?»

13. Gud ryggar icke sin vrede; för honom har Rahabs följe måst böja sig;
Job 26: 12.

14. huru skulle då jag kunna svara honom, utvälja ord till att tala med honom?

15. Nej, om jag än hade rätt, tordes jag dock ej svara; jag finge anropa min motpart om miskund.

16. Och om han än svarade mig på mitt rop, så kunde jag icke tro, att han ville lyssna till min röst.

17. Ty med storm hemsöker han mig och slår mig med sår på sår utan sak.

18. Han unnar mig icke att hämta andan; nej, med bedrövelser mättar han mig.

19. Gäller det att visa sig väldig i kraft, så säger han: »Jag är redo!» kommer det an på rätt: »Hvem kan ställa mig till ansvar?»

20. Ja, hade jag än rätt, så dömdes jag dock skyldig af min mun; vore jag än ostrafflig, så låte han mig synas vrång.

21. Men ostrafflig är jag! Jag aktar ej mitt lif, jag frågar icke efter att få lefva.

22. Det gör mig detsamma, därför vare det sagdt: han förgör den ostrafflige med den ogudaktige.

Pred. 9: 2 f. Mal. 3: 14 f.

23. Om en landsplåga kommer med plötslig död, så bespottar han de oskyldigas förtviflan.

24. Jorden varder gifven i de ogudaktigas hand, och täckelse sätter han för dess domares ögon; är det ej han som gör det, hvem är det då?

25. Mina dagar hasta undan snabbare än någon löpare, de fly bort utan att hafva sett någon lycka;

26. de ila åstad såsom en farkost af rör, såsom en örn, när han störtar ned på sitt byte.

27. Om jag än besluter att förgäta mitt bekymmer, att låta min sorgsenhet fara och blifva glad,

28. så måste jag dock bäfva för alla mina kval; jag vet ju, att du icke skall frikänna mig.

29. Nej, såsom skyldig måste jag gälla; hvarför skall jag då göra mig fåfäng möda?

30. Om jag än tvår mig i snö och renar mina händer med lutsalt,

Jer. 2: 22.

31. så skall du dock sänka mig ned i pölen, så att mina kläder måste vämjas vid mig.

32. Ty han är ej min like, så att jag kan svara honom, ej en sådan, att vi kunna gå till doms med hvarandra;

Pred. 6: 10.

33. ingen skiljeman finnes mellan oss, ingen som har myndighet öfver oss båda.

34. Må han vända af ifrån mig sitt ris, och må fruktan för honom ej vålla mig förskräckelse; Job 13: 21.

35. då skall jag tala utan att rädas för honom, ty jag vet med mig själf, att jag icke är en sådan.

10 Kapitlet.

Job afslutar sitt svar på Bildads första tal, i det han vänder sig till Gud med klagan öfver att Gud handlar så skoningslöst mot sitt eget verk; bättre vore för Job att aldrig hafva blifvit född.

Min själ är led vid lifvet. Jag vill gifva fritt lopp åt min klagan, jag vill tala i min själs bedröfvelse.

2. Jag vill säga till Gud: Döm mig icke skyldig; låt mig veta, hvarför du söker sak mot mig.

3. Anstår det dig att öfva våld, att förkasta dina händers verk, medan du låter ditt ljus lysa öfver de ogudaktigas rådslag?

4. Har du då ögon såsom en varelse af kött, eller ser du såsom människor se? 1 Sam. 16: 7.

5. Är din ålder såsom en människas ålder, eller äro dina år såsom en mans tider,

6. eftersom du letar efter missgärning hos mig och söker efter synd hos mig,

7. du som dock vet, att jag icke är skyldig, och att ingen finnes som kan rädda ur din hand?

8. Dina händer hafva danat och gjort mig, helt och i allo; och nu fördärfvar du mig! Ps. 119: 73. 139: 13 f.

9. Tänk på huru du formade mig såsom lera; och nu vill du låta mig åter varda till stoft!

1 Mos. 2: 7. 3: 19, 23. Ps. 103: 14. Syr. 40: 11.

10. Ja, du utgöt mig såsom mjölk, och såsom ostämne lät du mig stelna.

11. Med hud och kött beklädde du mig, af ben och senor väfde du mig samman.

12. Lif och nåd beskärde du åt mig, och genom din vård bevarades min ande. Apg. 17: 28.

13. Men därvid gömde du i ditt hjärta den tanken, jag vet, att du hade detta i sinnet:

14. om jag syndade, skulle du vakta på mig och icke låta min missgärning blifva ostraffad.

15. Ve mig, om jag befunnes vara skyldig! Men vore jag än oskyldig, så finge jag dock ej lyfta mitt huvud, jag skulle mättas af skam och hafva min olycka för ögonen.
16. Höjde jag det likväl, då skulle du såsom ett lejon jaga mig och alltfort bevisa din undermakt på mig.
Jes. 38: 13.
17. Nya vittnen mot mig skulle du då föra fram och alltmer låta mig känna din förtörnelse; med skaror efter skaror skulle du ansätta mig.
18. Hvarför lät du mig då komma ut ur modersskötet? Jag borde hafva förgåtts, innan något öga såg mig.
Job 3: 11.
19. Jag borde hafva fått blifva såsom om jag aldrig varit till; från moderlifvet borde jag hafva förts till grafven.
20. Kort är ju min tid; må han då låta mig vara, må han taga bort sin hand, så att jag något litet får vara glad,
Ps. 39: 14.
21. innan jag går hädan för att aldrig komma åter, bort till mörkrets och dödsskuggans land,
22. till det land, hvars dunkel är såsom djupa natten, dit där dödsskugga och förvirring råder, ja, där själfva dagsljuset är såsom djupa natten.

11 Kapitlet.

Sofars första tal: I sin fåkunnighet förstår Job icke Guds vishet; om han omvände sig, skulle allt åter gå honom väl.

Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade:
2. Skall sådant ordflöde blifva utan svar och en så stortalig man få rätt?
3. Skall ditt lösa tal nödga män till tystnad, så att du får bespotta, utan att någon kommer dig att blygas?
4. Och skall du så få säga: »Hvad jag lär är rätt, och utan fläck har jag varit inför dina ögon»?
5. Nej, om allenast Gud ville tala och upplåta sina läppar emot dig,
6. om han ville uppenbara dig sin visdoms lönnligheter, huru han äger förstånd, ja, i dubbelt mått, då insåge du, att Gud lämnat åt glömskan en del af din missgärning.
7. Men kan väl du utrannsaka Guds djuphet eller fatta den Allsmäktiges fullkomlighet?
Rom. 11: 33.
8. Hög såsom himmelen är den — hvad kan du göra? djupare än dödsriket — hvad kan du förstå?
Jer. 23: 23 f. Ef. 3: 18.
9. Dess längd sträcker sig vidare än jorden, och i bredd öfvergår den hafvet.
10. När han vill fara fram och stänga någon inne eller kalla någon till dom, hvem kan då hindra honom?
Job 12: 14.
11. Han är ju den som känner lögnens män, han upptäcker fördärf, utan att behöfva leta därefter.
12. Men lika lätt kan en fåkunnig man få förstånd, som en vildåsnefåle kan födas till människa.
13. Om du nu rätt bereder ditt hjärta och uträcker dina händer till honom,
14. om du skaffar bort det fördärf, som kan låda vid din hand, och ej låter orättfärdighet bo i dina hyddor,
15. ja, då får du upplyfta ditt ansikte utan skam, du står då fast och har intet att frukta.
16. Ja, då skall du förgäta din olycka, blott minnas den såsom vatten, som förrunnit.
17. Ditt lif skall då stråla klarare än middagens sken; och kommer mörker på, så är det som en gryning till morgon.
Ps. 37: 6. Jes. 58: 10.
18. Du kan då vara trygg, ty du äger då ett hopp; du spanar omkring dig och går sedan trygg till hvila.
19. Ja, du får då ligga i ro, utan att någon förskräcker dig, och många skola söka din ynnest.
3 Mos. 26: 6.
20. Men de ogudaktigas ögon skola försmäkta; ingen tillflykt skall mera finnas för dem, och deras hopp skall blifva att få uppgifva andan.
Job 8: 13. Ps. 112: 10. Ords. 11: 23.

12 Kapitlet.

Jobs svar på Sofars första tal: För den Allsmäktige och Allvise är människors makt och vishet intet.

Därefter tog Job till orda och sade:
2. Ja, visst ären I det rätta folket, och med eder kommer visheten att dö!
3. Dock, äfven jag har förstånd så godt som I, icke gifver jag efter för eder; ty hvem är den som ej begriper det där?
Job 13: 2.
4. Så måste jag då vara ett åtlöje för min vän, jag som fick svar, så snart jag ropade till Gud — man ler åt en rättfärdig och ostrafflig man!
5. Ja, med förakt anses olyckan af den som står säker; förakt väntar dem hvilkas fötter vackla.
6. Men förhärjares hyddor åtnjuta frid, och trygghet få sådana som trotsa

Gud, de som hafva sin Gud i sin hand.
Job 21: 7 f. Ps. 73: 3 f. Jer. 12: 1. Hab. 1: 11.

7. Men fråga du boskapen, den må undervisa dig, och fåglarna under himmelen, de må upplysa dig;
8. eller tala till jorden, hon må undervisa dig, fiskarna i hafvet må gifva dig besked.
9. Hvem kan icke lära genom allt detta, att det är Herrens hand som har gjort det?
10. I hans hand är ju allt lefvandes själ och alla mänskliga varelsers anda.
4 Mos. 16: 22. Apg. 17: 28.
11. Skall icke örat pröfva orden, likasom munnen pröfvar matens smak?
Job 34: 3.
12. Vishet tillkommer ju de gamla och förstånd dem som länge lefvat.
13. Hos honom finnes vishet och makt, hos honom råd och förstånd.
14. Se, hvad han rifver ned, det bygges ej upp; för den han stänger inne kan ingen upplåta. Upp. 3: 7.
15. Se, han håller vattnen tillbaka, då blifver där torrt, han släpper dem lösa, då fördärfva de landet.
16. Hos honom är kraft och klokhet, den förvillade och förvillaren äro båda i hans hand.
17. Rådsherrar utblottar han och för dem i landsflykt, och domare gör han till dårar. Jes. 3: 2 f.
18. Han upplossar konungars välde och sätter fångbälte om deras höfter.
19. Präster utblottar han och för dem i landsflykt, och de fastast rotade kommer han på fall.
20. Välbetrodda män berövar han målet och afhänder de äldste deras insikt.
21. Han utgjuter förakt öfver furstar och lossar de starkas gördel.
Ps. 107: 40.
22. Han blottar djupen, så att de ej höljas af mörker, dödsskuggan drager han fram i ljuset. Matt. 10: 26. 2 Kor. 4: 6.
23. Han låter folkslag växa till och förgör dem så, han utvidgar deras gränser, men för dem sedan bort.
Ps. 107: 38 f.
24. Stamhöfdingar i landet berövar han förståndet, han låter dem irra omkring i väglösa ödemarker.
25. De måste famla i mörkret och hafva intet ljus, såsom druckna kommer han dem att ragla.

13 Kapitlet.

Fortsättning af Jobs svar på Sofars första tal: Job vill framlägga sin sak för den Allsmäktige; med oärligt tal bör ingen försvara Gud; Gud själf må säga, hvari Job syndat.

Ja, alltsammans har mitt öga sett, mitt öra har hört det och nogsamt gifvit akt.
2. Hvad I veten, det vet också jag; icke gifver jag efter för eder. Job 12: 3.
3. Men till den Allsmäktige vill jag nu tala, det lyster mig att gå till rätta med Gud.
4. Men I ären män, som hopspinna lögn, allesammans hopsätten I fåfängligt tal. Job 16: 2.
5. Om I ändå villen alldeles tiga! Det kunde tillräknas eder såsom vishet.
Ords. 17: 28.
6. Hören nu likväl mitt klagomål och akten på mina läppars gensagor.
7. Viljen I försvara Gud med orättfärdigt tal och honom till förmån bruka oärligt tal?
8. Skolen I visa eder partiska för honom eller göra eder till sakförare för Gud?
9. Icke kan sådant ändas väl, när han håller räfst med eder? Eller kunnen I gäckas med honom, såsom man kan gäckas med en människa? Gal. 6: 7.
10. Nej, för visso skall han straffa eder, om I visen en hemlig partiskhet.
11. Sannerligen, hans majestät skall då förskräcka eder, och fruktan för honom skall då falla öfver eder.
12. Edra tänkespråk skola då blifva visdomsord af aska, edra försvarsverk varda såsom vallar af ler.
13. Tigen nu och låten mig vara, så skall jag tala, gånge så öfver mig hvad det vara må.
14. Ja, hände hvad det vara må, mitt kött vill jag fatta mellan tänderna och taga min själ i min hand. 1 Sam. 28: 21.
15. Må han dräpa mig, jag hoppas intet annat; min vandel vill jag ändå hålla fram inför honom.
16. Redan detta skall lända mig till frälsning, ty ingen gudlös dristar komma inför honom. Ps. 5: 5.
17. Hören, hören då mina ord, och låten min förklaring trånga in i edra öron.
18. Se, jag framlägger saken; jag vet, att jag skall befinnas hafva rätt.
19. Eller gifves det någon som kan vederlägga mig? Ja, då vill jag tiga och dö.

20. Allenast två ting må du ej göra mot mig, så behöfver jag icke dölja mig för ditt ansikte:
21. din hand må du ej låta komma mig när, och fruktan för dig må ej vålla mig förskräckelse. Job 9: 34 f. 33: 7.
22. Sedan må du åklaga, och jag vill svara, eller skall jag tala, och du må gendrifva mig.
23. Huru är det alltså med mina missgärningar och synder? Låt mig få veta min öfverträdelse och synd.
24. Hvarför döljer du ditt ansikte och aktar mig såsom din fiende? Job 19: 11. 33: 10.
25. Vill du förskräcka ett löf, som bortföres af vinden, vill du förfölja ett borttorkadt strå?
26. Ja, du skrifver bedröfvelser på min lott och gifver mig till arfvedel min ungdoms missgärningar; Ps. 25: 7.
27. du sätter mina fötter i stocken, du vaktar på alla mina vägar, för mina fotsulor märker du ut stegen. Job 33: 11.
28. Och detta mot en man, som bortätares lik murket trä, lik en klädnad, sönderfrätt af mal! Jes. 50: 9.

14 Kapitlet.

Job afslutar sitt svar på Sofars första tal, i det han vänder sig till Gud med klagan öfver det mänskliga lifvets elände.

Människan, af kvinna född, hon som lefver en liten tid och mättas af oro,
2. lik ett blomster växer hon upp och vissnar bort, hon flyr undan såsom skuggan och har intet bestånd. Job 8: 9. Ps. 90: 9 f. 103: 15 f. 144: 4. Jes. 40: 6 f. Hebr. 13: 14.
3. Och till att vakta på en sådan upplåter du dina ögon, ja, du drager mig till doms inför dig.
4. Som om en ren skulle kunna framgå af en oren! Sådant kan ju aldrig ske. Ps. 14: 3.
5. Åro nu människans dagar oryggligt bestämda, hennes månaders antal fastställdt af dig, i det du utstakat en gräns, som hon ej kan öfverskrida,
6. vänd då ifrån henne din blick och unna henne ro, låt henne njuta en dagakarls glädje af sin dag. Ps. 39: 14.
7. Ett träd får ju hafva kvar något hopp; hugges det än ned, kan det åter skjuta skott, och telningar behöfva ej fattas därpå.
8. Om än dess rot borttynar i jorden och dess stubbe dör bort i mullen,
9. så kan det dock åter grönska upp genom vattnets ånga och skjuta grenar likt ett nyplanteradt träd.
10. Men om en man dör, så ligger han där slagen; om en människa gifvit upp andan, hvar finnes hon då mer?
11. Såsom när vattnet förrunnit ur en sjö och såsom när en flod sinat bort och uttorkat, Jes. 19: 5.
12. så ligger mannen där och står ej mera upp, han vaknar icke åter, så länge himmelen varar; aldrig väckes han upp ur sin sömn.
13. Ack att du ville gömma mig i dödsriket, fördölja mig, till dess din vrede upphört, utsätta för mig en tidsgräns och sedan tänka på mig —
14. fastän ju ingen kan få lif, när han en gång är död! Då skulle jag hålla min stridstid ut, ända till dess att min aflösning komme.
15. Du skulle då ropa mig, och jag skulle svara dig; efter dina händers verk skulle du längta.
16. Ja, du som nu räknar mina steg, du skulle då ej akta på min synd.
17. I en förseglad pung låge då min öfverträdelse, och du öfverskylde då min missgärning.
18. Men såsom själfva berget faller och förvittrar och såsom klippan flyttas ifrån sin plats,
19. såsom stenar nötas sönder genom vattnet och mullen sköljes bort af dess flöden, så gör du ock människans hopp om intet.
20. Du slår henne ned för alltid, och hon far hädan; du förvandlar hennes ansikte och drifver henne bort.
21. Om hennes barn komma till ära, så känner hon det icke; om de sjunka ned till ringhet, så aktar hon dock ej på dem. Jes. 63: 16.
22. Hennes kropp känner blott den plåga, som vederfares henne själf, hennes själ blott den sorg, som hon själf får förnimma.

15 Kapitlet.

Elifas' andra tal: Jobs ord äro oförståndiga och öfvermodiga; ingen människa är rättfärdig; de ogudaktiga undkomma icke sitt straff.

Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade:
2. Skall en vis man tala så i vädret och uppfylla sitt bröst med östanvind?
3. Skall han försvara sin sak med gagnlöst tal, med ord, som ingenting bevisa?

4. Ja, du gör gudsfruktan om intet och kommer med klagolåt inför Gud.
5. Ty din ondska lägger dig orden i munnen, och du väljer att tala illfundigas tungomål.
6. Så dömes du nu skyldig af din mun, ej af mig, dina egna läppar vittna emot dig.
7. Var du den första människa som föddes, och fick du lif, förrän höjderna funnos? Ords. 8: 25.
8. Var du åhörare i Guds hemliga råd och fick så visheten i ditt våld? Jes. 40: 13. Visd. 9: 13. Rom. 11: 34.
9. Hvad vet du då, som vi icke veta? Hvad förstår du, som ej är oss kunnigt?
10. Gråhårsman och åldring finnes också bland oss, ja, den som öfvergår din fader i ålder. Job 32: 7.
11. Försmår du den tröst, som Gud har att bjuda, och det ord, som i saktmod talas med dig?
12. Hvart föres du hän af ditt sinne, och hvarför hvälfva dina ögon så,
13. i det du vänder ditt raseri mot Gud och öser ut ord ur din mun?
14. Hvad är en människa, att hon skulle vara ren? Hvad en af kvinna född, att han skulle vara rättfärdig? 1 Kon. 8: 46. 2 Krön. 6: 36. Job 25: 4 f. Ps. 14: 2 f. Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8, 10.
15. Se, ej ens på sina heliga kan han förlita sig, och himlarna äro icke rena inför hans ögon; Job 4: 17 f.
16. huru mycket mindre då den som är stygg och fördärfvad, den man, som vederkvicker sig med orättfärdighet såsom med vatten!
17. Jag vill kungöra dig något, så hör nu mig; det som jag förnummit vill jag förtälja,
18. hvad de vise hafva gjort kunnigt, lagt fram såsom ett arf ifrån sina fäder,
19. ifrån dem som allena fingo landet till gåfva, och bland hvilka ingen främling ännu trängt in.
20. Den ogudaktige har ångest i alla sina dagar, under de år, helt få, som beskäras en våldsverkare. Jes. 48: 22.
21. Förskräckelser ljuda i hans öron; när han är som tryggast, kommer förhärjaren öfver honom. 3 Mos. 26: 36. 5 Mos. 28: 65. Job 18: 11.
22. Han har intet hopp om räddning ur mörkret, ty svärdet lurar på honom.
23. Såsom flykting söker han sitt bröd: hvar finnes det väl? Han får förnimma, att mörkrets dag är för handen. Job 18: 12.
24. Ångest och trångmål förskräcka honom, han nedslås af dem såsom af en stridsrustad konung.
25. Ty mot Gud uträckte han sin hand, och mot den Allsmäktige förhäfde han sig;
26. han stormade mot honom med trotsig hals, med sina sköldars ryggar i sluten hop;
27. han höljde sitt ansikte med fetma och samlade hull på sin länd; Ps. 73: 7.
28. han bosatte sig i förödelsens städer, i hus, som ej fingo bebos, ty till stenhopar voro de bestämda.
29. Därför blifver han ej rik, och hans gods består ej, hans skördar luta ej tunga mot jorden.
30. Han kan icke undslippa mörkret; hans telningar skola förtorka af hetta, och själf skall han förgås genom hans muns anda.
31. I sin blindhet må han ej lita på hvad fåfänglighet är, ty fåfänglighet måste blifva hans lön.
32. I förtid skall hans mått varda fylldt, och hans krona skall ej grönska mer. Job 22: 16. Ps. 55: 24. Pred. 9: 12.
33. Han blifver lik ett vinträd, som mister sina drufvor, lik ett olivträd, som fäller sina blommor.
34. Ty den gudlöses hus förblifver ofruktsamt, och eld förtär hyddor, där mutor tagas.
35. Där går man hafvande med olycka och föder fördärf; den lifsfrukt man alstrar är ett sviket hopp. Job 4: 8. Ps. 7: 15. Jes. 59: 4.

16 Kapitlet.

Jobs svar på Elifas' andra tal: Jobs vänner äro usla tröstare; oförskyldt har han blifvit hemsökt; dock har han ett vittne i himmelen, till hvilket han nu vänder sig.

Därefter tog Job till orda och sade:
2. Öfver nog har jag fått höra af sådant; usla tröstare ären I alla. Job 13: 4. 21: 34.
3. Är det nu slut på detta talande i vädret, eller eggar dig ännu något till gensvar?
4. Jag kunde väl också tala såsom I; ja, jag ville, att I voren i mitt ställe! Då kunde jag hopsätta ord mot eder och hånfullt skaka mot eder mitt hufvud.
5. Med munnen kunde jag då styrka eder och med läpparnas ömkan bereda eder lindring.
6. Om jag nu talar, så lindras ej däraf min plåga; och tiger jag, icke släpper den mig ändå.

7. Nej, nu har all min kraft blifvit tömd; du har ju förödt mitt hela hus.
8. Och att du hemsökt mig, det gäller såsom vittnesbörd; min sjukdom får träda upp och tala mot mig.
9. I vrede sönderslitet och ansätter man mig, man biter sina tänder samman emot mig; ja, min ovän sänder mig de hvassaste blickar.
10. Man spärrar munnen upp mot mig, smädligt slår man mig på mina kinder; alla rota sig tillsammans emot mig. Job 19: 4.
11. Gud gifver mig till pris åt orättfärdiga människor och kastar mig i de ogudaktigas händer.
12. Jag satt i god ro, då krossade han mig; han grep mig i nacken och slog mig i smulor.
Han satte mig upp till ett mål för sina skott; Klag. 3: 12 f.
13. från alla sidor drabba mig hans pilar, han genomborrar mina njurar utan förskoning, min galla gjuter han ut på jorden.
14. Han bryter ned mig med stöt på stöt, han stormar emot mig såsom en kämpe.
15. Säcktyg bär jag hopfäst öfver min hud, och i stoftet har jag måst sänka mitt horn.
16. Mitt anlete är glödande rödt af gråt, och på mina ögonlock är dödsskugga lägrad.
17. Och detta, fastän våld ej funnits i mina händer, och fastän min bön varit ren! Job 33: 9.
18. Du jord, öfverskyl icke mitt blod, och låt för mitt rop ingen hvilostad finnas.
19. Se, ännu har jag i himmelen mitt vittne och i höjden den som skall tala för mig.
20. Mina vänner hafva mig nu till spott, därför skådar mitt öga med tårar till Gud.
21. Ja, må han här skaffa rätt åt en man mot Gud, åt ett människobarn mot dess nästa.
22. Ty få äro de år som skola upprinna, förrän jag vandrar den väg, där jag ej mer kommer åter.

17 Kapitlet.

Job afslutar sitt svar på Elifas' andra tal, i det han beder Gud om försvar mot vännerna. Själf väntar han sig intet annat än döden.

Min lifskraft är förstörd, mina dagar slockna ut, bland gravfvar får jag min lott.
2. Ja, i sanning är jag omgifven af gäckeri, och afvoghet får mitt öga ständigt skåda hos dessa!
3. Så ställ nu säkerhet och borgen för mig hos dig själf; hvilken annan vill gifva mig sitt handslag? Ords. 6: 1.
4. Dessas hjärtan har du ju tillslutit för förstånd, därför skall du icke låta dem triumfera.
5. Den som förråder sina vänner till plundring, på hans barn skola ögonen tvina bort.
6. Jag är satt till ett ordspråk bland folken; en man, som man spottar i ansiktet, är jag.
Job 30: 9 f. Ps. 44: 15. Klag. 3: 14.
7. Därför är mitt öga skumt af grämelse, och mina lemmar äro såsom en skugga allesammans.
8. De redliga häpna öfver sådant, och den oskyldige väckes till harm mot den gudlöse.
9. Men den rättfärdige håller fast vid sin väg, och den hvars händer äro rena bemannar sig dess mer.
10. Ja, I alla män gärna ansätta mig på nytt, jag lär ändå bland eder ej finna någon vis.
11. Mina dagar äro förgångna, sönderslitna mina planer, hvad som var mitt hjärtas begär.
12. Men natten vill man göra till dag, man säger ljuset vara nära, nu då mörker bryter in.
13. Nej, huru jag än förbidar, blifver dödsriket min boning, i mörkret skall jag bädda mitt läger;
14. till gravfven måste jag säga: »Du är min fader», till förruttnelsens maskar: »Min moder», »Min syster».
Job 26: 6.
15. Hvad blifver då af mitt hopp, ja, mitt hopp, hvem får skåda det?
16. Till dödsrikets bommar far det ned, i det jag själf går till hvila i stoftet.

18 Kapitlet.

Bildads andra tal: Huru än Job rasar, förblifver det så, att den ogudaktige kommer på fall och förgås med hela sitt hus.

Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade:
2. Huru länge skolen I gå på jakt efter ord? Kommen till förstånd; sedan må vi talas vid. Ords. 17: 27.
3. Hvarför skola vi aktas såsom oskäliga djur, räknas i edra ögon såsom förstockadt folk?

4. Du som i din vrede söndersliter dig själf, menar du, att för din skull jorden skall blifva öde och klippan flyttas ifrån sin plats?

5. Nej, den ogudaktiges ljus skall slockna ut och lågan af hans eld icke gifva något sken. Ords. 13: 9. 24: 20.

6. Ljuset skall förmörkas i hans tjäll och hans lampa slockna ut för honom.

7. Hans väldiga steg skola blifva stäckta, hans egna rådslag skola komma honom på fall.

8. Ty han rusar med sina fötter in i nätet, bland försåt måste han vandra fram;

9. snaran griper honom om hälen, och gillret tager honom fatt;

10. garn till att fånga honom ligga gömda på marken och snärjande band på hans stig.

11. Från alla sidor ängsla honom förskräckelser, de jaga honom, hvar han går fram.

3 Mos. 26: 36. Job 15: 21 f. 27: 20. Jer. 46: 5.

12. Hans kraft förgås genom hunger, och ofärd står redo, honom till fall.

13. Under hans hud bortfrätas hans lemmar, ja, af dödens förstfödde bortfrätas hans lemmar.

14. Ur sin hydda, som han förtröstar på, ryckes han bort, och till förskräckelsernas konung måste han vandra.

Job 8: 13 f. 11: 20. Ords. 10: 28.

15. I hans hydda få främlingar bo, och svafvel strös öfver hans boning.

16. Nedantill förtorkas hans rötter, och ofvantill vissnar hans krona bort.

17. Hans åminnelse förgås ifrån jorden, hans namn lefver icke kvar i världen. Ords. 10: 7.

18. Från ljus stötes han ned i mörker och förjagas ifrån jordens krets.

19. Utan barn och efterkommande blifver han i sitt folk, och ingen i hans boningar slipper undan.

2 Kon. 10: 11, 17. Job 27: 14. Ps. 21: 11.

20. Öfver hans ofärdsdag häpna västerns folk, och de i östern gripas af rysning.

21. Ja, så sker det med den orättfärdiges hem, så går det dens hus, som ej vill veta af Gud.

19 Kapitlet.

Jobs svar på Bildads andra tal: Gud gör orätt, då han så nedbryter Job och låter honom blifva öfvergifven af dem som varit hans närmaste; dock vet Job, att hans förlossare lefver.

Därefter tog Job till orda och sade:

2. Huru länge skolen I bedröfva min själ och krossa mig med edra ord?

3. Tio gånger hafven I nu talat försmädelse mot mig och kränkt mig utan all försyn. Job 16: 20.

4. Om så är, att jag verkligen har farit vilse, så är den förvillelsen min egen sak.

5. Men viljen I ändock verkligen förhäfva eder mot mig och påstå, att smäleken drabbat mig med skäl,

6. så veten fastmer, att Gud gjort mig orätt, i det han omsnärjt mig med sitt nät.

7. Se, jag klagar öfver våldet, men får intet svar; jag ropar, men får icke rätt. Job 30: 20.

8. Min väg har han spärrat, så att jag ej kommer fram, och öfver mina stigar breder han mörker.

Job 3: 23. Klag. 3: 5 f.

9. Min ära har han afklädt mig, och kronan har han tagit af mitt hufvud.

10. Från alla sidor bryter han ned mig, så att jag förgås; han rycker upp mitt hopp såsom ett träd.

11. Sin vrede låter han brinna mot mig och aktar mig såsom sina ovänners like. Job 13: 24. 16: 9. 33: 10. Klag. 2: 5.

12. Hans skaror draga samlade fram och bereda sig en väg till anfall mot mig; de lägra sig rundt omkring min hydda.

13. Långt bort ifrån mig har han drifvit mina fränder; mina bekanta äro såsom idel främlingar mot mig.

Ps. 31: 12. 38: 12. 88: 9, 19.

14. Mina närmaste hafva dragit sig undan, och mina förtrogna hafva förgätit mig.

15. Mitt husfolk och mina tjänstekvinnor akta mig såsom främling; en främmande man har jag blifvit i deras ögon.

16. Kallar jag på min tjänare, så svarar han icke; ödmjukt måste jag bönfalla hos honom.

17. Min andedräkt kännes vidrig för min hustru, och hos min egen afkomma väcker jag leda.

18. Till och med de små barnen visa mig förakt; blott jag vill stå upp, tala de ohöfviskt mot mig. Job 30: 1.

19. Ja, en styggelse är jag för alla dem jag umgicks med; de som voro mig kärast hafva vändt sig emot mig. Ps. 41: 10. 55: 13 f. 88: 9.

20. Benen i min kropp tränga ut i hud och hull; knappt huden kring mina tänder har jag fått behålla kvar.

Job 30: 30. Ps. 102: 6.

21. Hafven miskund, hafven miskund med mig, I mina vänner, då nu Guds hand så har hemsökt mig.

22. Hvarför skolen I förfölja mig, I såsom Gud, och aldrig blifva mätta af mitt kött?

23. Ack att mina ord blefve uppskrifna, ack att de blefve upptecknade i en bok,

24. ja, blefve med ett stift af järn och med bly för evig tid inpräglade i klippan!

25. Dock, jag vet, att min förlossare lefver, och att han till slut skall stå fram öfver stoftet. Jes. 41: 14. Hos. 13: 14.

26. Och sedan denna min sargade hud är borta, skall jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud. 1 Kor. 13: 12.

27. Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling; därefter trånar jag i mitt innersta.

Ps. 17: 15. 1 Joh. 3: 2.

28. Men när I tänken: »Huru skola vi icke ansätta honom!» — såsom om roten till hvad som timat vore att finna hos mig —

29. då mån I taga eder till vara för svärdet, ty vreden är såsom de synder, hvilka straffas med svärd; så mån I då besinna, att en dom skall komma.

Matt. 5: 22.

20 Kapitlet.

Sofars andra tal: De ogudaktigas jubel varar kort, deras orättfångna rikedom förrinner såsom vatten.

Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade:

2. Vid sådant tal gifva mina tankar mig ett svar, så mycket mer som jag nu är upprörd i mitt inre.

3. Försmädlig tillrättavisning måste jag höra, men min ande hämtar mig genmäle fram ur mitt förstånd.

4. Vet du då icke, att så varit från evig tid, från den stund, då människor satties på jorden:

5. att de ogudaktigas jubel varar kort och den gudlöses glädje ett ögonblick?

6. Om än hans förhäfvelse stigit till himmelen och hans hufvud nått intill molnen,

7. så förgås han dock för alltid och aktas lik sin träck; de som sågo honom måste fråga: »Hvar är han?»

8. Likasom en dröm flyger han bort, så att ingen kan finna honom; han förjagas såsom en syn om natten.

Ps. 73: 20.

9. Det öga, som sett honom, ser honom icke åter, och hans plats får ej skåda honom mer. 2 Mos. 14: 13.

10. Hans barn måste godtgöra hans skulder till de arma, hans händer återbära hans vinning.

11. Bäst ungdomskraften fyller hans ben, skall den ligga i stoftet med honom.

12. Om än ondskan smakar ljufligt i hans mun, så att han gömmer den under sin tunga,

13. är rädd om den och ej vill släppa den bort, utan håller den förvarad inom sin gom,

14. så förvandlas denna spis i hans inre, blifver huggormsetter i hans lif.

15. Den rikedom han slukat måste han utspy; af Gud fördrifves den ut ur hans buk.

16. Ja, huggormsgift kommer han att svälja, af etterormens tunga blifver han dräpt.

17. Ingen bäck får vederkvicka hans syn, ingen ström med flöden af honung och mjölk.

18. Sitt förvärf måste han återbära, han får ej njuta däraf; hans fröjd svarar ej mot den rikedom han vunnit.

5 Mos. 28: 30 f.

19. Ty mot de arma öfvade han våld och lät dem ligga där; han ref till sig hus, som han ej kan hålla vid makt. Jes. 5: 8.

20. Han visste ej af någon ro för sin buk, därför skall han icke rädda sig med sina skatter.

21. Intet slapp undan hans glupskhet, därför äger ock hans lycka intet bestånd.

22. Midt i hans öfverflöd påkommer honom nöd, och hvar eländig vänder då mot honom sin hand.

23. Ja, så måste ske, till fyllnad för hans buk: sin vredes glöd skall Gud sända öfver honom och låta den tränga likt ett regn in i hans kropp. Ps. 11: 6.

24. Om han flyr undan för vapen af järn, så genomborrar honom kopparbågens skott.

25. När han då drager i pilen och den kommer ut ur hans rygg, när den ljungande udden kommer fram ur hans galla, då falla dödsfasorna öfver honom.

26. Idel mörker är förvaradt åt hans skatter; till mat gifves honom eld, som brinner utan pust, den förtär hvad som är kvar i hans hydda.

27. Himmelen lägger hans missgärning i dagen, och jorden reser sig upp emot honom.

28. Hvad som samlats i hans hus far åter sin kos, likt förrinnande vatten, på vredens dag.

29. Sådan lott får en ogudaktig människa af Gud, sådan arfvedel har af Gud blifvit bestämd åt henne.

Job 27: 13.

21 Kapitlet.

Jobs svar på Sofars andra tal: Vännerna borde besinna, att lidandet visst icke alltid faller på de ondas lott.

Därefter tog Job till orda och sade:

2. Hören åtminstone på mina ord; låten det vara den tröst, som I gifven mig.

3. Hafven fördrag med mig, att jag må tala; sedan jag har talat, må du bespotta. Ordš. 18: 13.

4. Är då min klagan såsom vanliga människors? Eller har jag intet skäl att vara otålig?

5. Akten på mig, så skolen I häpna och nödgas lägga handen på munnen.

6. Ja, när jag tänker därpå, så förskräckes jag själf, och förfäran griper mitt kött.

7. Hvarför är det som de ogudaktiga få lefva, ja, med åldern växa till i rikedom?

Ps. 73: 3 f. Jer. 12: 1 f. Hab. 1: 13. Mal. 3: 14 f.

8. De se sin säd bestå ndande hos sig, och sin afkomma hafva de inför sina ögon.

9. Deras hus stå trygga, ej hemsökta af förskräckelse; Gud låter sitt ris icke komma vid dem.

10. När deras boskap parar sig, är det icke förgäfves; lätt kalfva deras kor, och icke i otid.

11. Sina barn släppa de ut såsom en hjord, deras piltar hoppa lustigt omkring. Ps. 17: 14.

12. De stämma upp med pukor och harpor och glädja sig vid pipors ljud.

13. De förnöta sina dagar i lust, och ned till dödsriket fara de i frid.

Job 24: 24.

14. Och de sade dock till Gud: »Vik ifrån oss, dina vägar vilja vi icke veta af. Job 22: 17.

15. Hvad är den Allsmäktige, att vi skulle tjäna honom? Och hvad skulle det hjälpa oss att åkalla honom?»

2 Mos. 5: 2. Mal. 3: 14.

16. Nu väl, i deras egen hand står icke deras lycka. De ogudaktigas rådslag vare fjärran ifrån mig! Job 22: 18.

17. Men huru ofta utslocknar väl de ogudaktigas lampa, huru ofta händer det, att ofärd kommer öfver dem, och att han tillskiftar dem lotter i sin vrede?

18. Huru ofta blifva de såsom halm för vinden, lika agnar, som stormen rycker bort?

Ps. 1: 4. 35: 5. Jes. 29: 5. Hos. 13: 3.

19. »Gud spar åt hans barn att lida för hans ondska.» Ja, men honom själf borde han vedergälla, så att han förnumme det. 2 Mos. 20: 5.

20. Med egna ögon borde han få se sitt fall, och af den Allsmäktiges vrede borde han få dricka.

Ps. 75: 9. Jer. 25: 15 f.

21. Ty hvad frågar han efter sitt hus, när han själf är borta, när hans månaders antal har nått sin ände?

22. »Skall man då lära Gud förstånd, honom som dömer öfver de högsta?»

Jes. 40: 13. Rom. 11: 34. 1 Kor. 2: 16.

23. Ja, den ene får dö i sin välmaktstid, där han sitter i allsköns frid och ro;

24. hans stäfvor hafva fått stå fulla med mjölk, och märgen i hans ben har bevarat sin saft.

25. Den andre måste dö med bedröfvad själ, och aldrig fick han njuta någon lycka.

26. Tillsammans ligga de så i stoftet, och förruttnelsens maskar öfvertäcka dem. Pred. 9: 2 f.

27. Se, jag känner väl edra tankar och de funder, med hvilka I viljen nedslå mig.

28. I spörjen ju: »Hvad har blifvit af tyrannens hus, af hyddorna, där de ogudaktiga bodde?»

29. Hafven I då ej frågat dem som vida farit? Deras vittnesbörd borden I väl icke förneka:

30. att den onde blifver sparad på ofärdens dag och bärgad undan på vredens dag.

31. Hvem vågar ens förehålla en sådan hans väg? Hvem vedergäller honom, hvad han än må göra?

32. Och när han omsider förts bort till grafven, så vakar man sedan vid kullen.

33. Ljufligt får han hvila under dalens torfvor. I hans spår drager hela världen fram; före honom hafva ock otaliga gått.

34. Huru kunnen I då bjuda mig så fåfänglig tröst? Af edra svar står allenast trolösheten kvar. Job 16: 2

22 Kapitlet.

Elifas' tredje tal: Jobs lidanden äro straffet för forna obarmhärtighetssynder; må han omvända sig till Gud, så skall allt åter gå honom väl.

Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade:

2. Kan en man bereda Gud något gagn, så att det länder honom till gagn, om någon är förståndig?

3. Har den Allsmäktige någon båtnad af att du är rättfärdig eller någon vinning af att du håller dina vägar ostraffliga? Job 35: 7.

4. Är det för din gudsfruktans skull som han straffar dig och går med dig till doms?

5. Har då icke din ondska varit stor, och hafva dina missgärningar ej varit utan ände?

6. Jo, du tog pant af din broder utan sak, du plundrade de utblottade på deras kläder.

7. Åt den försmäktande gaf du intet vatten att dricka, och den hungrige nekade du bröd.

8. För den väldige ville du upplåta landet, och den myndige skulle få bo däri,

9. men änkor lät du gå med tomma händer, och de faderlösas armar blefvo krossade.

10. Därför omgifves du nu af snaror och förfaras af plötslig skräck,

11. ja, af ett mörker, där du intet ser, och af vattenflöden, som öfvertäcka dig.

12. I himmelens höjd är det Gud har sin boning, och du ser stjärnorna däruppe, huru högt de sitta;

13. därför tänker du: »Hvad kan Gud veta? Skulle han kunna döma, som bor bortom töcknet? Ps. 94: 7.

14. Molnen äro ju honom ett täckelse, så att han intet ser; och himlarunden är den plats, där han har sin gång.»

15. Vill du då hålla dig på forntidens väg, där fördärfvets män gingo fram,

16. de män, som bortrycktes, innan deras tid var ute, och såsom en ström flöt deras grundval bort, 1 Mos. 6: 5 f.

17. de män, som sade till Gud: »Vik ifrån oss», ty hvad skulle den Allsmäktige kunna göra dem? Job 21: 14.

18. Dock var det han som uppfyllt deras hus med sitt goda. De ogudaktigas rådslag vare fjärran ifrån mig!

Job 21: 16.

19. De rättfärdiga skola se det och glädja sig, och den oskyldige skall få bespotta dem: Ps. 107: 42.

20. »Ja, nu äro för visso våra motståndare utrotade, och deras öfverflöd har elden förtärt.»

21. Men sök nu förlikning och frid med honom; därigenom skall lycka tillfalla dig.

22. Tag emot undervisning af hans mun, och förvara hans ord i ditt hjärta.

23. Om du omvänder dig till den Allsmäktige, så blifver du upprättad; men orättfärdighet må du skaffa bort ur din hydda. Job 8: 5 f. 11: 13 f.

24. Ja, kasta din gyllene skatt i stoftet och Ofirs-guldet bland bäckens stenar,

25. så varder den Allsmäktige din gyllene skatt, det ädlaste silfver blifver han för dig.

26. Ja, då skall du hafva din lust i den Allsmäktige och kunna upplyfta ditt ansikte till Gud.

27. När du då beder till honom, skall han höra dig, och de löften du gör skall du då få infria.

28. Allt hvad du besluter skall då lyckas för dig, och ljus skall skina på dina vägar.

29. Om de leda mot djupet, så säger du: »Nej, uppåt!» Och han frälsar då mannen, som ödmjukat sig.

Ords. 29: 23. Luk. 18: 14.

30. Ja, han räddar ock den som ej är fri ifrån skuld; genom dina händers renhet räddas en sådan.

Job 42: 8 f. Jak. 5: 16.

23 Kapitlet.

Jobs svar på Elifas' tredje tal: Han klagar, att han ej får framlägga för Gud sin rättvisa sak.

Därefter tog Job till orda och sade:

2. Också i dag vill min klagan göra uppror. Min hand kännes matt för min suckans skull.

3. Om jag blott visste, huru jag skulle finna honom, huru jag kunde komma intill hans tron!

4. Jag skulle då framlägga för honom min sak och fylla min mun med bevis.

5. Jag ville väl höra, hvad han kunde svara mig, och förnimma, hvad han skulle säga till mig.

6. Icke med öfvermakt finge han utföra sin sak mot mig, nej, han borde allenast akta på mig.

7. Då skulle hans motpart stå här såsom en redlig man, ja, då skulle jag för alltid komma undan min domare.

8. Men går jag mot öster, så är han icke där; går jag mot väster, så varsnar jag honom ej;

9. har han att skaffa i norr, jag skådar honom icke; döljer han sig i söder, jag ser honom icke.

10. Ja, han vet, hvilken väg jag vandrat; han har pröfvat mig, och jag har befunnits lik guld.

Job 33: 9. Ps. 17: 3.

11. Vid hans spår har min fot hållit sig fast, hans väg har jag följt, utan att vika af.

12. Från hans läppars bud har jag icke gjort något afsteg; mer än egna rådslut har jag aktat hans muns tal.

13. Men hans vilja är orygglig; hvem kan hindra honom? Hvad honom lyster, det gör han ock.

Ps. 115: 3. Dan. 4: 32.

14. Ja, han gifver mig fullt upp min beskärda del, och mycket af samma slag har han ännu i förvar.

15. Därför gripes jag af förskräckelse för hans ansikte; när jag betänker det, fruktar jag för honom.

16. Det är Gud som gjort mitt hjärta försagdt, den Allsmäktige är det som vållat min förskräckelse,

17. han som icke låt mig förgås, innan mörkret kom, utan undanhöll dödsnatten för mig.

24 Kapitlet.

Fortsättning af Jobs svar på Elifas' tredje tal: Klagan öfver att Gud låter de värnlösa så lida och icke straffar våldsmännens missgärningar.

Hvarför har den Allsmäktige inga räfstetider i förvar? Hvarför få hans vänner ej skåda hans hämndedagar?

2. Se, råmärken flyttar man undan, röfvade hjordar drifver man i bet;

5 Mos. 19: 14. 27: 17. Ords. 22: 28.

3. de faderlösas åsna för man bort och tager änkans ko i pant.

5 Mos. 24: 17.

4. Man tränger de fattiga undan från vägen, de betryckta i landet måste gömma sig med hvarandra.

5. Ja, såsom vildåsnor måste de lefva i öknen; dit gå de och möda sig, i det de söka något till täring; hedmarken är det bröd de hafva åt sina barn.

6. På fältet få de till skörd hvad boskap plägar äta, de upphämta kvarlefvorna i den ogudaktiges vingård.

7. Nakna ligga de om natten, beröfvade sina kläder; de hafva intet att skyla sig med i kölden.

8. Af störtskurar från bergen vätes deras kropp; de nödgas famna klippan, ty de äga ej annan tillflykt.

9. Den faderlöse slites från sin moders bröst, och den betryckte drabbas af utpantning.

10. Nakna måste de gå omkring, beröfvade sina kläder, hungrande nödgas de bära på kärfvar.

11. Inom sina förtryckares murar måste de bereda olja, de få trampa vinpressar och därvid lida törst.

12. Utstötta ur människors samfund upphäfva de sin jämmer, ja, från dödslagnas själar uppstiger ett rop. Men Gud aktar ej på hvad förvändt som sker.

13. Andra hafva blifvit fiender till ljuset; de känna icke dess vägar och hålla sig ej på dess stigar.

14. Vid dagningen står mördaren upp för att dräpa den betryckte och fattige; och om natten gör han sig till tjufvars like.

15. Äktenskapsbrytarens öga spejar efter skymningen, han tänker: »Intet öga får känna igen mig» och sätter så ett täckelse framför sitt ansikte.

16. När det är mörkt, bryta sådana sig in i husen, men under dagen stänga de sig inne; ljuset vilja de icke veta af.

17. Ty det svarta mörkret räknas af dem alla såsom morgon, med mörkrets förskräckelser äro de ju förtrogna.

18. »Men hastigt», menen I, »ryckes en sådan bort af strömmen, förbannad blifver hans del i landet; till vingårdarna får han ej mer styra sin väg.

19. Såsom snövatten förtäres af torka och hetta, så förtär dödsriket den som har syndat.

20. Hans moders lif förgäter honom, maskar frossa på honom, ingen finnes som bevarar hans minne. Såsom ett träd brytes orättfärdigheten af,

21. när någon plundrar den ofruktsamma, som intet föder, och när någon icke gör godt mot änkan.»

22. Ja, men han uppehåller ock våldsmännen genom sin kraft, de få stå upp, när de redan förlorat hoppet om lifvet;

23. han gifver dem trygghet, så att de få hvila, och hans ögon vaka öfver deras vägar.

24. När de stigit till sin höjd, beskäres dem en snar hädanfärd, de sjunka då ned och dö såsom alla andra; likasom axens toppar vissna de bort.

Job 21: 13.

25. Är det ej så — välan, hvem vill vederlägga mig, hvem kan göra mina ord om intet?

25 Kapitlet.

Bildads tredje tal: Mot Gud kan ingen hafva rätt; ingen är ren i hans ögon.

Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade:

2. Hos honom är väldighet och förskräcklig makt, hos honom, som skapar frid i sina himlars höjd.

3. Hvem finnes som förmår räkna hans skaror? Och hvem öfverstrålas ej af hans ljus? Dan. 7: 10.

4. Huru skulle då en människa kunna hafva rätt mot Gud eller en af kvinna född kunna befinnas ren?

Job 4: 17 f. 9: 2. 15: 14. Ords. 20: 9.

5. Se, ej ens månen skiner nog klart, ej ens stjärnorna äro rena i hans ögon;

6. huru mycket mindre då människan, det krypet, människobarnet, den masken! Job 17: 14.

26 Kapitlet.

Jobs svar på Bildads tredje tal: Job behöfver icke Bildads tröst och undervisning; själf kan han både inse och beskrifva Guds allmakt.

Därefter tog Job till orda och sade:

2. Hvilken hjälp har du ej skänkt den kraftlöse, huru har du ej stärkt den maktlöses arm!

3. Hvilka råd har du ej gifvit den ovise, och hvilket öfverflöd af klokhet har du ej lagt i dagen!

4. Hvem gaf dig kraft att tala sådana ord, och hvems ande var det som gick ut ifrån dig?

5. Dödsrikets skuggor gripas af ångest, djupets vatten och de som bo däri.

6. Dödsriket ligger blottadt för honom, och afgrunden har intet täckelse.

Ords. 15: 11. Hebr. 4: 13.

7. Han utspänner nordanrymden öfver det tomma och hänger upp jorden på intet. Ps. 104: 2 f.

8. Han samlar vatten i sina moln såsom i ett knyte, och skyarna brista icke under bördan.

9. Han gömmer sin tron för vår åsyn, han omhöljer den med sina skyar.

10. En rundel har han hvälft såsom gräns för vattnen där hvarest ljuset ändas i mörker.

11. Himmelens pelare skälfva, de gripas af förfäran vid hans näpst.

12. Med sin kraft förskräcker han hafvet, och genom sitt förstånd sönderkrossar han Rahab. Job 9: 13.

13. Blott han andas, blifver himmelen klar; hans hand genomborrar den snabba ormen. Jes. 27: 1.

14. Se, detta är allenast utkanterna af hans verk; en sakta hviskning är allt hvad vi förnimma därom. Hans allmakts dunder, hvem skulle kunna fatta det?

27 Kapitlet.

Jobs sluttal till vännerna: Han håller fast vid sin rättfärdighet och beskrifver huru den ogudaktige drabbas af straffet.

Åter hof Job upp sin röst och kvad:

2. Så sant Gud lefver, han som har förhållit mig min rätt, den Allsmäktige, som har vållat min själs bedröfvelse:

3. aldrig, så länge ännu min ande är i mig och Guds lifsfläkt i min näsa,

4. aldrig skola mina läppar tala hvad orättfärdigt är och min tunga frambära oärligt tal.

5. Bort det, att jag skulle gifva eder rätt! Intill min död låter jag ej min ostrafflighet tagas ifrån mig.

6. Vid min rättfärdighet håller jag fast och släpper den icke, mitt hjärta förebrår mig ej för någon af mina dagar. 1 Kor. 4: 4.

7. Nej, såsom ogudaktig må min fiende gälla och min motståndare såsom orättfärdig.

8. Ty hvad hopp har den gudlöse, när hans lif afskäres, när hans själ bortryckes af Gud? Luk. 12: 20.

9. Månne Gud skall höra hans rop, när nöden kommer öfver honom?

Ords. 28: 9. Mik. 3: 4. Joh. 9: 31.

10. Eller kan en sådan hafva sin lust i den Allsmäktige, kan han åkalla Gud på hvarje tid?

11. Jag vill undervisa eder om huru Gud handlar; huru den Allsmäktige tänker, vill jag icke fördölja.

12. Men I hafven ju själfva allesammans skådat det; huru kunnen I då föra så fåfängligt tal?

13. Detta är en ogudaktig människas lott hos Gud, den arfvedel våldsverkaren får af den Allsmäktige:

14. Om hans barn blifva många, så är vinningen svärdets; hans afkomlingar få ej bröd att mätta sig med.

2 Kon. 10: 7. Job 18: 19.

15. De, som undsluppit blifva lagda i grafven genom pest, och hans änkor kunna icke hålla sin klagogråt.

16. Om han ock hopar silfver såsom stoft och lägger kläder på hög såsom lera,

17. så blifver det den rättfärdige som får kläda sig i hvad han lagt på hög, och det blifver den skuldlöse som får utskifta silfret.
Ords. 13: 22. 28: 8. Pred. 2: 26.
18. Det hus han bygger skall varda såsom malens, det skall likna skjulet, som vaktaren gör sig.
19. Rik lägger han sig och menar, att intet skall tagas bort; men när han öppnar sina ögon, så är ingenting kvar.
20. Såsom vattenfloder taga förskräckelser honom fatt, om natten röfvar stormen honom bort.
21. Östanvinden griper honom, så att han far sin kos, den rycker honom bort ifrån hans plats.
22. Utan förskoning skjuter Gud sina pilar mot honom; för hans hand måste han flykta med hast.
23. Då slår man ihop händerna, honom till hån; man hvisslar åt honom på platsen, där han var.
Klag. 2: 15.

28 Kapitlet.

Fortsättning af Jobs sluttal till vännerna: Vishetens grufva.

Silfret har ju sin grufva, sin fyndort har guldet, som man renar;
2. järn hämtas upp ur jorden, och stenar smältas till koppar.
3. Man sätter då gränser för mörkret och rannsakar ned till yttersta djupet, dit där stenen är natt och svartaste skugga.
4. Där spränger man schakt långt under markens bebyggare, där färdas man förgäten djupt under vandrarens fot, där hänger man sväfvande, fjärran ifrån människor.
5. Ofvan ur jorden uppväxer bröd, men där nedan omhvälfves den såsom af eld.
6. Där bland dess stenar har safiren sin boning, guldmalm hämtar man ock där.
7. Stigen dit ned är ej känd af örnen, och falkens öga har ej utspanat den;
8. den har ej blifvit trampad af de stoltaste villddjur, intet lejon har gått där fram.
9. Ja, där bär man hand på hårda stenen; ända ifrån grunden omhvälfver man bergen.
10. In i klipporna bryter man sig gångar, där ögat får se allt hvad härligt är.
11. Vattenådror täppas och hindras att gråta. Så dragas dolda skatter fram i ljuset.
12. Men visheten, hvar finnes hon, och hvar har förståndet sin boning?
13. Priset för henne känner ingen människa; hon står ej att finna i de lefvandes land.
14. Djupet säger: »Hon är icke här», och hafvet säger: »Hos mig är hon icke.»
15. Hon köpes icke för finaste malm, med silfver gäldas ej hennes värde.
Ords. 3: 14 f. 8: 11, 19. 16: 16.
16. Hon väges icke upp med guld från Ofir, ej heller med dyrbar onyx och safir.
17. Guld och glas kunna ej liknas vid henne; hon fås ej i byte mot gyllene klenoder.
18. Koraller och kristall må icke ens nämnas; svårare är förvärfva vishet än pärlor.
19. Etiopisk topas kan ej liknas vid henne; hon väges icke upp med renaste guld.
20. Ja, visheten, hvarifrån kommer väl hon, och hvar har förståndet sin boning?
21. Förborgad är hon för alla lefvandes ögon, för himmelens fåglar är hon fördold;
22. afgrunden och döden gifva till känna: »Blott hörsägner om henne förnummo våra öron.»
23. Gud, han är den som känner vägen till henne, han är den som vet, hvar hon har sin boning.
Ords. 8: 22 f. Jak. 1: 5.
24. Ty han förmår skåda till jordens ändar, allt hvad som finnes under himmelen ser han.
25. När han ville bereda åt vinden dess jämvikt och afväga vattnen efter mått,
26. när han stadgade en lag för regnet och en väg för tordönets stråle,
Job 38: 25.
27. då såg han och uppenbarade henne, då lät han henne stå fram, ja, då genomskådade han henne.
28. Och till människorna sade han så: »Se, Herrens fruktan, det är visheten, och att fly det onda är förstånd.»
Ps. 111: 10. Ords. 1: 7. 9: 10.

29 Kapitlet.

Jobs slutbetraktelse: Med saknad påminner han sig, huru lycklig och aktad han fordom varit.

Åter hof Job upp sin röst och kvad:
2. O att jag vore såsom i forna månader, sådan jag var i de dagar, då Gud gaf mig sitt beskydd,

3. då hans lykta sken öfver mitt hufvud och jag vid hans ljus gick fram genom mörkret!
4. Ja, vore jag såsom i min mognads dagar, då Guds huldhet hvilade öfver min hydda,
5. då ännu den Allsmäktige var med mig och mina barn stodo rundt omkring mig,
6. då mina fötter badade i mjölk och klippan invid mig utgöt bäckar af olja!
7. När jag då gick upp till porten i staden och intog mitt säte på torget,
8. då drogo de unga sig undan vid min åsyn, de gamla reste sig upp och blefvo stående.
9. Då höllo höfdingar tillbaka sina ord och lade handen på munnen;
10. furstarnas röst ljöd då dämpad, och deras tunga lådde vid gommen.
11. Ja, hvart öra, som hörde om mig, prisade mig då säll, och hvart öga, som såg det, bar vittnesbörd om mig;
12. ty jag räddade den betryckte, som ropade, och den faderlöse, den som ingen hjälpare hade.
2 Mos. 22: 22. Ps. 72: 12.
13. Den olyckliges välsignelse kom då öfver mig, och änkans hjärta uppfyllde jag med jubel.
14. I rättfärdighet klädde jag mig, och den var såsom min klädnad; rättvisa bar jag såsom mantel och hufvudbindel.
Jes. 59: 17. Ef. 6: 14.
15. Ögon blef jag då åt den blinde, och fötter var jag åt den halte.
4 Mos. 10: 31.
16. Jag var då en fader för de fattiga, och den okändes sak redde jag ut.
17. Jag krossade den orättfärdiges käkar och ryckte rofvet undan hans tänder.
18. Jag tänkte då: »I mitt näste skall jag få dö, mina dagar skola blifva många såsom sanden.
19. Min rot ligger ju öppen för vatten, och i min krona faller nattens dagg.
20. Min ära blifver ständigt ny, och min båge föryngras i min hand.»
21. Ja, på mig hörde man då och hoppades, man lyssnade under tystnad på mitt råd.
22. Sedan jag hade talat, talade ingen annan; såsom ett vederkvickande flöde kommo mina ord öfver dem.
23. De hoppades på mig såsom på regn, de uppspärrade sina munnar såsom efter vårregn.
24. När de misströstade, log jag emot dem, och mitt ansiktes klarhet kunde de icke förmörka.
25. Täcktes jag besöka dem, så måste jag sitta främst; jag tronade då såsom en konung i sin skara, lik en man, som har tröst för de sörjande.

30 Kapitlet.

Fortsättning af Jobs slutbetraktelse: Klagan öfver att hans forna lycka vändt sig, så att till och med de föraktligaste uslingar nu anse sig bättre än han; plågorna unna honom ej heller ro; Gud själf har blifvit hans fiende.

Och nu le de åt mig, dessa som äro yngre till åren än jag, män, hvilkas fäder jag aktade ringa, ja, ej ens velat sätta bland min hjords hundar.
2. Hvad skulle de också kunna gagna mig med sin hjälp, dessa människor, som sakna all manlig kraft?
3. Utmärglade äro de ju af brist och svält; de gnaga sin föda af torra öknen, där den redan i förväg är öde och ödslig.
4. Saltörter plocka de där bland snåren, och ginströtter är hvad de hafva till mat.
5. Ur människors samkväm drifvas de ut, man ropar efter dem såsom efter tjufvar.
6. I grufliga klyftor måste de bo, i hålor under jorden och i bergens skrefvor.
7. Bland snåren upphäfva de sitt tjut, under nässlor ligga de skockade,
8. en afföda af dårar och ärelöst folk, utjagade ur landet med hugg och slag.
9. Och för sådana har jag nu blifvit en visa, de hafva mig till ämne för sitt tal; Job 17: 6. Ps. 69: 12 f. Klag. 3: 14, 63.
10. med afsky hålla de sig fjärran ifrån mig, de hafva icke ens försyn för att spotta åt mig. Job 19: 19.
11. Ja, utan allt återhåll bereda de mig plåga, alla tyglar kasta de af inför mig.
12. Invid min högra sida upphäfver sig ynglet; mina fötter vilja de stöta undan, de göra sig vägar, som skola leda till min ofärd.
13. Stigen framför mig hafva de rifvit upp; själfva hjälplösa äro de behjälpliga till mitt fördärf.
14. Såsom genom en bred rämna bryta de in; de vältra sig fram under murars brak.
15. Förskräckelser hvälfvas ned öfver mig; såsom en storm bortrycka de min ära, och såsom ett moln far min välfärd bort.

16. Och nu utgjuter sig min själ inom mig, eländesdagar hålla mig fast.
Ps. 42: 5.

17. Natten bortfräter benen i min kropp, och kvalen, som gnaga mig, veta ej af hvila.

18. Genom det öfvervåld jag lidit har mitt kroppshölje blifvit vanställdt, det hänger omkring mig, såsom vore det min lifklädnad.

19. I orenlighet har jag blifvit nedstörtad, och jag är nu själf lik stoft och aska.
Ps. 7: 6.

20. Jag ropar till dig, men du svarar mig icke; jag står här, men du allenast bespejar mig.
Ps. 13: 2. 22: 3.

21. Du förvandlas för mig till en grym fiende, med din starka hand ansätter du mig.

22. Du lyfter upp mig i stormvinden och låter mig föras hän, du gör, att jag i bruset försmälter af ångest.

23. Ja, jag ser, att du vill föra mig hän till döden, till den boning, dit allt lefvande församlas.
Ps. 90: 3.

24. Men skulle man vid sitt fall ej få sträcka ut handen, ej ropa efter hjälp, när ofärd har kommit?

25. Grät jag ej själf öfver den som hade hårda dagar, och ömkade sig min själ ej öfver den fattige?
Ps. 35: 13 f. Rom. 12: 15.

26. Se, jag väntade mig lycka, men olycka kom; jag hoppades på ljus, men mörker kom.
Jer. 14: 19.

27. Därför sjuder nu mitt innersta och får ingen ro, eländesdagar hafva mött mig.

28. Sörjande går jag, utan någon sol; midt i församlingen står jag upp och skriar.

29. En broder har jag blifvit till schakalerna, och en främde är jag vorden till strutsarna.
Ps. 102: 7. Mik. 1: 8.

30. Min hud har svartnat och lossnar ifrån mig, benen i min kropp äro förbrända af hetta.

31. I sorgelåt är mitt harpospel förbytt, mina pipors klang i högljudd gråt.

31 Kapitlet.

Fortsättning af Jobs slutbetraktelse: Han bedyrar, att hans vandel i lifvets olika förhållanden varit ostrafflig.

Ett förbund har jag slutit med mina ögon, ja, aldrig skådar jag efter någon jungfru.
Syr. 9: 5. Matt. 5: 28 f.

2. Hvilken lott finge jag eljest af Gud i höjden, hvilken arfvedel af den Allsmäktige därofvan?

3. Ofärd kommer ju öfver de orättfärdiga, och olycka drabbar ogärningsmän.

4. Ser icke han mina vägar, räknar han ej alla mina steg?
2 Krön. 16: 9. Job 34: 21. Ords. 5: 21. Jer. 32: 19.

5. Har jag umgåtts med lögn, och har min fot varit snar till svek?

6. Nej, må jag vägas på en riktig våg, så skall Gud förnimma min ostrafflighet.
Job 13: 18.

7. Har min gång vikit af ifrån vägen, har mitt hjärta följt efter mina ögon, eller låder vid mina händer en fläck?

8. Då må en annan äta hvad jag sått, och hvad jag planterat må uppryckas med roten.
3 Mos. 26: 16. 5 Mos. 28: 38 f.

9. Har mitt hjärta låtit dåra sig af någon kvinna, så att jag gått på lur vid min nästas dörr?

10. Då må min hustru mala mjöl åt en annan, och främmande män må då famntaga henne.

11. Ja, sådant hade varit en skändlighet, en straffbar missgärning hade det varit,
5 Mos. 22: 22.

12. en eld, som skulle förtära intill afgrunden och förhärja till roten all min gröda.

13. Har jag kränkt min tjänares eller tjänarinnas rätt, när de haft någon tvist med mig?

14. Hvad skulle jag då göra, när Gud stode upp, och när han hölle räfst, hvad kunde jag då svara honom?

15. Den som skapat mig har ju ock skapat dem i moderlifvet, han, densamme, har beredt dem i modersskötet.
Ps. 139: 13. Ords. 14: 31. 17: 5. 22: 2. Ef. 6: 9.

16. Har jag vägrat de arma hvad de begärt eller låtit ängkans ögon försmäkta?

17. Har jag ätit mitt brödstycke allena, utan att den faderlöse ock fått äta däraf?
Jes. 58: 7.

18. Nej, från min ungdom fostrades han hos mig såsom hos en fader, och från min moders lif var jag ängkors ledare.

19. Har jag kunnat se en olycklig gå utan kläder, se en fattig ej äga något att skyla sig med?

20. Måste ej fastmer hans länd välsigna mig, och fick han ej värma sig i ull af mina lamm?

21. Har jag lyft min hand mot den faderlöse, därför att jag såg mig hafva medhåll i porten?

22. Då må min axel lossna från sitt fäste och min arm brytas af ifrån sin led.

23. Jag måste då frukta ofärd ifrån Gud och stode maktlös inför hans majestät.

24. Har jag satt mitt hopp till guldet och kallat guldklimpen min förtröstan?
Ps. 62: 11. Mark. 10: 24 f. 1 Tim. 6: 17.

25. Var det min glädje, att min rikedom blef så stor och att min hand förvärfvade så mycket?

26. Hände det, när jag såg på solljuset, huru härlig den sken, och på månen, huru härlig den gick fram,

27. att mitt hjärta hemligen lät dåra sig, så att jag med handkyss gaf dem min hyllning? 5 Mos. 4: 19.

28. Nej, också det hade varit en straffbar missgärning; därmed hade jag ju förnekat Gud i höjden. 5 Mos. 17: 3.

29. Har jag gladt mig åt min fiendes ofärd och fröjdats, när olycka träffade honom? Ordz. 24: 17 f.

30. Nej, jag tillstadde ej min mun att så synda, ej att med förbannelse begära hans lif. Matt. 5. 44. Rom. 12: 14.

31. Och kan ej mitt husfolk bevittna, att enhvar fått mätta sig af kött vid mitt bord?

32. Ingen främling behöfde stanna öfver natten på gatan, mina dörrar lät jag stå öppna åt vägen.
Hebr. 13: 2. 1 Petr. 4: 9.

33. Har jag på människovis skylt mina öfverträdelser och gömt min missgärning i min barm

34. af fruktan för den stora hopen och af rädsla för stamfränders förakt, så att jag tegat och ej gått utom min dörr? 2 Mos. 23: 2.

35. Ack att någon funnes som ville höra mig! Jag har sagt mitt ord. Den Allsmäktige må nu svara mig; ja, finge jag nu min vederparts motskrift!
Job 23: 3 f.

36. Sannerligen, jag skulle då bära den höpt på min skuldra, såsom en krona skulle jag fästa den på mig.

37. Jag finge då göra honom räkenskap för alla mina steg, lik en furste skulle jag då träda inför honom.

38. Har min mark höjt rop öfver mig, och hafva dess fåror grätit med hvarandra?

39. Har jag förtärt dess gröda obetald eller utpinat dess brukares lif?

40. Då må törne växa upp för hvete, och ogräs i stället för korn.

Slut på Jobs tal.

32 Kapitlet.

Elihu uppträder. Han förebrår Jobs vänner, att de icke kunnat svara honom rätt.

De tre männen upphörde nu att svara Job, eftersom han höll sig själf för rättfärdig.

2. Då blef Elihu, Barakels son, från Bus, af Rams släkt, upptänd af vrede. Mot Job upptändes han af vrede, därför att denne menade sig hafva rätt mot Gud; Job 27: 5 f.

3. och mot hans tre vänner upptändes han af vrede, därför att de icke funno något svar, hvarmed de kunde vederlägga Job.

4. Hittills hade Elihu dröjt att tala till Job af det skäl, att de andra voro äldre än han.

5. Men då nu Elihu såg, att de tre männen icke mer hade något att svara, upptändes han af vrede.

6. Så tog då Elihu, Barakels son, från Bus, till orda och sade:
Ung till åren är jag, I däremot ären gamla. Därför höll jag mig tillbaka och var försagd och framlade ej för eder min mening. Syr. 32: 4.

7. Jag tänkte: »Må åldern tala, och må årens mängd förkunna vishet.»
Job 12: 12.

8. Dock, på anden i människorna kommer det an, den Allsmäktiges lifsfläkt gifver dem förstånd.

9. Icke de åldriga äro alltid visast, icke de äldsta förstå bäst hvad rätt är.

10. Därför säger jag nu: Hör mig; jag vill framlägga min mening, också jag.

11. Se, jag väntade på hvad I skullen tala, jag lyssnade efter förstånd ifrån eder, efter skäl, som I skullen draga fram.

12. Ja, noga aktade jag på eder. Men se, ingen fanns som vederlade Job, ingen bland eder som kunde svara på hans ord.

13. Nu mån I icke säga: »Vi möttes af vishet; Gud, men ingen människa, kan nedslå denne.»

14. Skäl mot min mening har han icke framlagt, ej heller skall jag bemöta honom med edra bevis.

15. Se, nu stå de bestörta och svara ej mer, målet i munnen hafva de mist.

16. Och jag skulle vänta, då de nu intet kunna säga, då de stå där och ej mera hafva något svar?

17. Nej, också jag vill svara i min ordning, jag vill framlägga min mening, också jag.

18. Ty fullt upp har jag af skäl, anden i mitt inre vill spränga mig sönder.
19. Ja, mitt inre är såsom instängdt vin, likt en ny vinsäck är det nära att brista.
20. Så vill jag då tala och skaffa mig luft, jag vill upplåta mina läppar och svara.
21. Jag får ej hafva anseende till någons person, och jag skall icke tala någon människa till behag.
22 Nej, jag vet icke af att tala människor till behag; huru lätt kunde ej min skapare rycka mig bort!

33 Kapitlet.

Elihu förebrår Job, att denne klandrat Gud för orättvis hårdhet, Gud, som dock än genom hemlighetsfulla varningar för det onda, än genom sträng aga söker bereda människors frälsning.

Men hör nu, Job, mina ord och lyssna till allt hvad jag vill säga.
2. Se, jag upplåter nu mina läppar, min tunga tager till orda i min mun.
3. Ur ett redbart hjärta framgår mitt tal, och hvad mina läppar förstå utsäga de ärligt.
4. Guds ande är det som gjort mig, den Allsmäktiges fläkt beskär mig lif.
5. Om du förmår, så må du då svara mig; red dig till strid mot mig, träd fram.
6. Se, jag är likställd med dig inför Gud, jag är danad af lera, också jag.
1 Mos. 2: 7. Job 10: 9. Pred. 12: 7.
7. Ja, fruktan för mig behöfver ej förskräcka dig, ej heller kan min myndighet trycka dig ned.
8. Men nu sade du så inför mina öron, så hörde jag orden ljuda:
9. »Ren är jag och fri ifrån öfvertrådelse, oskyldig är jag och utan missgärning; Job 9: 21. 16: 17. 23: 10. 27: 5 f.
10. men se, han påfinner sak mot mig, han aktar mig såsom sin fiende.
Job 13: 24. 16: 9. 19: 11.
11. Han sätter mina fötter i stocken, han vaktar på alla mina vägar.»
Job 13: 27.
12. Nej, häri har du orätt, svarar jag dig; ty Gud är förmer än en människa.
13. Huru kan du gå till rätta med honom, såsom gåfve han aldrig svar i sin sak? Jes. 40: 13.
14. Både på ett sätt och på två talar Gud, om man ock ej aktar därpå.
15. I drömmen, i nattens syn, när sömnen har fallit tung öfver människorna och de hvila i slummer på sitt läger,
16. då öppnar han människornas öron och sätter inseglet på sina varningar till dem, Job 36: 10.
17. när han vill afvända någon från en ogärning eller hålla högmodet borta från en människa.
18. Så bevarar han hennes själ från grafven och hennes lif från att förgås genom vapen.

19. Eller ock agas hon genom plågor på sitt läger och genom ständig oro intill benen.
20. Hennes sinne får leda vid maten och hennes själ vid den läckraste föda.
21. Hennes hull förtvinar, tills intet är att se, ja, hennes ben täras bort intill osynlighet.
22. Så nalkas hennes själ till grafven och hennes lif till dödens makter.

23. Men finnes då en ängel, som vakar öfver henne, en medlare, någon enda af de tusen, och får denne lära henne hennes plikt, Hebr. 1: 14.
24. då förbarmar han sig öfver henne och säger: »Fräls henne, så att hon slipper fara ned i grafven; lösepenningen har jag nu fått.»
25. Då vinner hennes kropp ny ungdomskraft, då blifver hon åter som i sin styrkas dagar.
26. När hon då beder till Gud, så är han henne nådig och låter henne se sitt ansikte med jubel; han gifver så den mannen hans rättfärdighet åter.
Ps. 50: 15. Jes. 58: 9.
27. Så får denne då sjunga inför människorna och säga: »Väl syndade jag och väl kränkte jag rätten, dock vederfors mig ej såsom jag hade förskyllt;
28. ty han förlossade min själ, så att den undslapp grafven, och mitt lif får nu med lust skåda ljuset.»

29. Se, detta allt kommer Gud åstad, både två gånger och tre, för den mannen,
30. till att rädda hans själ från grafven, så att han får sola sig i de lefvandes ljus. Ps. 56: 14. 103: 4.
31. Akta nu härpå, Job, och hör mig; tig, på det att jag må tala.
32. Dock, har du något att säga, så svara mig; tala, ty gärna gåfve jag dig rätt.
33. Hvarom icke, så är det du som må höra på mig; du må tiga, så att jag får lära dig vishet.

34 Kapitlet.

Elihu försvarar Guds rättfärdighet.

Och Elihu tog till orda och sade:
2. Hören, I vise, mina ord; I förståndige, lyssnen till mig.
3. Örat skall ju pröfva orden, likasom munnen pröfvar smaken hos det man vill äta. Job 12: 11.
4. Må vi nu utvälja åt oss hvad rätt är, samfäldt söka förstå hvad godt är.
5. Se, Job har sagt: »Jag är oskyldig, Gud har förhållit mig min rätt. Job 13: 18. 23: 10. 27: 2, 5.
6. Fastän jag har rätt, måste jag stå såsom lögnare; dödsskjuten är jag, ändock jag intet har brutit.» Job 6: 4.
7. Hvar finnes en man lik Job? Han vederkvicker sig med bespottelse såsom med vatten, Job 15: 16.
8. han gör sig till ogärningsmäns ställbroder och sällar sig till ogudaktiga människor.
9. Ty han säger: »Det gagnar en man till intet, om han håller sig väl med Gud.» Job 9: 22.
10. Hören mig därför, I förståndiga män: Bort det, att Gud skulle begå någon orätt, att den Allsmäktige skulle göra hvad orättfärdigt är!
5 Mos. 32: 4. Job 36: 23. Rom. 3: 5.
11. Nej, han vedergäller hvar människa efter hennes gärningar och låter enhvar få den lön hans vandel har förtjänat. Ps. 62: 13. Ords. 24: 12. Jer. 17: 10. 32: 19. Hos. 7: 27. 33: 20. Matt. 16: 17. 1 Kor. 3: 8. 2 Kor. 5: 10.
12. Ty Gud gör i sanning intet orätt, den Allsmäktige kränker icke rätten. Ps. 51: 6.
13. Hvem har bjudit honom att vårda sig om jorden, och hvem har lagt på honom hela jordens krets?
14. Om han ville tänka allenast på sig själf och åter draga till sig sin anda och lifsfläkt,
15. då skulle på en gång allt kött förgås och människorna vända åter till stoft. Ps. 104: 29. Pred. 12: 7.
16. Men märk nu och hör härpå, lyssna till hvad mina ord förkunna.
17. Skulle den förmå regera, som hatade hvad rätt är? Eller fördömer du den som är den störste i rättfärdighet? Rom. 3: 6.
18. Får man då säga till en konung: »Du usle» eller till en furste: »Du ogudaktige»?
19. Gud har ju icke anseende till någon höfdings person, han aktar den rike ej för mer än den fattige, ty alla äro de hans händers verk.
5 Mos. 10: 17. 2 Krön. 19: 7. Visb. 6: 8. Syr. 35: 16. Apg. 10: 34. Rom. 2: 11. Gal. 2: 6. Ef. 6: 9. Kol. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.
20. I ett ögonblick omkomma de, ja, midt i natten: folkhoparna skakas bort och förgås, de väldiga ryckas ock bort, utan människohand.
2 Mos. 12: 29. 2 Kon. 19: 35.
21. Ty hans ögon vakta på hvar mans vägar, och han ser alla deras steg. Job 31: 4. Ords. 5: 21.
22. Intet mörker finnes och ingen skugga så djup, att ogärningsmän kunna fördölja sig däri. Ps. 139: 11 f.
23. Ty länge behöfver ej Gud utspana en människa, innan hon måste stå till doms inför honom.
24. Han krossar de väldiga utan rannsakning och låter så andra träda upp i deras ställe. Luk. 1: 52.
25. Ja, han märker väl hvad de göra, han omstörtar dem om natten och låter dem förgås.
26. Såsom ogudaktiga tuktar han dem öppet, inför människors åsyn,
27. då de nu så vikit af ifrån honom och så litet aktat på alla hans vägar,
28. att de bragt den armes rop inför honom och vållat, att han fått höra rop af betryckta. 2 Mos. 22: 23.
29. Hvem vågar då fördöma, om han stillar larmet? Ja, hvem vågar skåda honom, om han förmörkar sitt ansikte, vare sig mot ett folk eller mot en enskild man,
30. när han vill rycka makten från gudlösa människor och hindra dem att blifva snaror för folket?
31. Kan man väl säga till Gud: »Jag har drabbats af straff, jag som dock intet förbrutit;
32. hvad som gått öfver mitt förstånd, det borde du visa mig; om jag gjort något orätt, ville jag då ej göra så mer»?
33. Skall då han för ditt klanders skull gifva vedergällning efter ditt behag? Du själf och icke jag må afgöra det; ja, tala du ut hvad du menar.
34. Men kloka män skola säga till mig, visa män, när de fått höra mig:
35. »Job talar utan att hafva någon insikt, hans ord äro utan förstånd.»
36. Så må nu Job blifva pröfvad allt framgent, då han vill försvara sig på ogärningsmäns sätt.

37. Till sin synd lägger han ju uppenbar ondska, oss till hån slår han ihop sina händer och talar stora ord mot Gud.

35 Kapitlet.

Elihu förehåller Job, att Gud är för hög för att hafva gagn eller skada af människornas gärningar. Om den betryckte får vänta på räddning, så är det därför att han ej ödmjukt söker hjälp hos Gud.

Och Elihu tog till orda och sade:

2. Menar du, att sådant är riktigt? Kan du påstå, att du har rätt mot Gud,

3. du som frågar, hvad rättfärdighet gagnar dig, hvad den båtar dig mera än synd? Job 9: 22. 10: 15.

4. Svar härpå vill jag gifva dig, ja ock dina vänner med dig.

5. Skåda upp mot himmelen och se, betrakta skyarna, huru högt de gå öfver dig.

6. Om du syndar, hvad gör du väl honom därmed? Och om dina öfverträdelser äro många, hvad skadar du därmed honom? Job 7: 20.

7. Eller om du är rättfärdig, hvad gifver du honom därmed, och hvad undfår han af din hand?

Job 22: 3. Rom. 11: 35.

8. Nej, för din like kunde din ogudaktighet något betyda och för en människoson din rättfärdighet.

9. Väl klagar man, när våldsgärningarna äro många, man ropar om hjälp mot de öfvermäktigas arm;

10. men ingen frågar: »Hvar är Gud, min skapare, han som låter lofsånger ljuda midt i natten,

11. han som gifver oss insikt framför markens djur och vishet framför himmelens fåglar?»

12. Därför är det man får ropa utan svar om skydd mot de ondas öfvermod.

13. Ja, på fåfängliga böner hör icke Gud, den Allsmäktige aktar icke på slikt;

14. allra minst, när du påstår, att det förvägras dig att skåda honom, att du måste vänta på honom, fastän saken är uppenbar. Job 23: 3, 8 f.

15. Och nu menar du, att hans vrede ej håller någon räfst, och att han föga bekymrar sig om människors öfvermod?

Pred. 8: 11.

16. Ja, till fåfängligt tal uppspärrar Job sin mun, utan insikt talar han stora ord. Job 34: 35.

36 Kapitlet.

Fortsättning på Elihus tal: Guds tuktan afser allenast syndarens förbättring. Job må icke önska sig döden, ej heller mästra Gud, hvars vishet och makt öfvergå allt förstånd.

Vidare sade Elihu:

2. Bida ännu litet, att jag må gifva dig besked, ty ännu något har jag att säga till Guds försvar.

3. Min insikt vill jag hämta vida ifrån, och åt min skapare vill jag skaffa rätt.

4. Ja, för visso skola mina ord icke vara lögn; en man med fullgod insikt har du framför dig.

5. Se, Gud är väldig, men han försmår dock ingen, han som är så väldig i sitt förstånds kraft.

6. Den ogudaktige låter han ej blifva vid lif, men åt de arma skaffar han rätt.

7. Han tager ej sina ögon från de rättfärdiga; de få trona i konungars krets, för alltid låter han dem sitta där i höghet. Ps. 33: 18. 34: 16. 113: 7 f.

8. Och om de läggas bundna i kedjor och fångas i eländets snaror,

9. så vill han därmed visa dem hvad de gjort och hvilka öfverträdelser de begått i sitt högmod;

10. han vill så öppna deras öra för tuktan och mana dem att vända om ifrån fördärfvet. Job 33: 16.

11. Om de då höra på honom och underkasta sig, så få de framlefva sina dagar i lycka och sina år i ljuflig ro.

5 Mos. 30: 19.

12. Men höra de honom ej, så skola de förgås genom vapen och omkomma, när de minst tänkte det.

13. Ja, de som i sitt hjärtas gudlöshet hängifva sig åt vrede och icke anropa honom, när han lagt dem i band,

14. deras själ skall i deras ungdom bortryckas af döden och deras lif dela tempelbolares lott.

15. Genom lidandet vill han rädda den lidande, och genom betrycket vill han öppna hans öra.

16. Så sökte han ock draga dig ur nödens gap, ut på en rymlig plats, där intet trångmål rådde; och ditt bord skulle blifva fullsatt med feta rätter.

Ps. 23: 5.

17. Men nu bär du till fullo ogudaktighetens dom; ja, dom och rättvisa hålla dig nu fast.

18. Ty vrede borde ej få uppegga dig under din tuktans tid, och huru

svårt du än måst plikta, borde du ej därav ledas vilse.

19. Huru skulle han lära dig bedja, om icke genom nöd och genom allt som nu pröfvat din kraft?

20. Du må ej längta så ifrigt efter natten, den tid, då folken skola ryckas bort ifrån sin plats. Job 34: 20.

21. Tag dig till vara, att du ej vänder dig till förbrytare; till sådant torde du hafva mera lust än till lidande.

22. Se, Gud är upphöjd genom sin kraft. Hvar finnes någon mästare, som är honom lik?

23. Hvem har föreskrifvit honom hans väg, och hvem kan säga: »Du gör hvad orätt är»?

5 Mos. 32: 4. 2 Krön. 19: 7. Job 8: 3. 34: 10.

24. Tänk då på att upphöja hans gärningar, de verk, som människorna besjunga,

25. och som de alla skåda med lust, de dödliga, fastän de blott skymta dem i fjärran. Job 36: 14.

26. Ja, Gud är för hög för vårt förstånd, hans år äro flera, än någon kan utrannsaka. Ps. 90: 9. 93: 2. 102: 18. Jes. 55: 10. Klag. 5: 19. Dan. 6: 26. Hebr. 1: 12.

27. Se, vattnets droppar hämtar han ned, de flöda såsom regn, där hans dimma gått fram;

28. skyarna gjuta dem ut såsom en ström, låta dem drypa ned öfver människornas skara.

29. Ja, kan någon fatta molnens utbredning, braket, som utgår från hans hydda?

30. Se, sitt ljungeldsljus breder han ut öfver molnen, och själfva hafsgrunden höljer han däri.

31. Ty så utför han sina domar öfver folken; så bereder han ock näring i rikligt mått.

32. I ljungeldsljus höljer han sina händer och sänder det ut mot dem som begynna strid.

33. Budskap om honom bär hans dunder; själfva boskapen bebådar hans antåg.

37 Kapitlet.

Fortsättning af Elihus tal: Guds vishet och makt bestyrkas ytterligare genom hans herravälde öfver himmelen med dess tordön och regn.

Ja, vid sådant förskräckes mitt hjärta, blifvande spritter det upp.

2. Hören, hören, huru hans röst ljuder vred, hören dånet, som går ut ur hans mun. Ps. 29: 3 f.

3. Han sänder det åstad, så långt himmelen når, och sina ljungeldar bort till jordens ändar.

4. Efteråt ryter så dånet, han dundrar med sin väldiga röst, och på ljungeldar spar han ej, allt medan hans röst låter höra sig.

5. Ja, underbart dundrar Gud med sin röst, stora ting gör han, utöfver hvad vi förstå.

Job 5: 9. 9: 10. Ps. 147: 15 f.

6. Se, åt snön gifver han bud: »Fall ned till jorden», så ock åt regnskuren, åt sitt regnflödes mäktiga skur.

7. Därmed fjättrar han alla människors händer, till lärdom för enhvar som han skapat.

8. Då draga sig vilddjuren in i sina gömslen, och i sina kulor blifva de liggande.

9. Från Stjärngemaket kommer då storm och köld genom nordanvinden;

Job 9: 9. Ps. 135: 7.

10. med sin andedräkt utsänder Gud då frost, och de vida vattnen blifva betvingade. Job 38: 29.

11. Skyarna lastar han ock med väta och sprider omkring sina ljungeldsmoln.

12. De måste svärfva än hit, än dit, alltefter de verk, som han ålägger dem, och de uppdrag han gifver dem på jordens krets. Ps. 148: 8.

13. Än är det såsom tuktoris, än med hjälp åt hans jord, än är det med nåd som han låter dem komma.

14. Lyssna då härtill, Job; stanna och betänk Guds under.

15. Förstår du, på hvad sätt Gud styr deras gång och låter ljungeldarna lysa fram ur sina moln?

16. Förstår du lagen för skyarnas jämvikt, den Allvises underbara verk?

17. Förstår du, huru kläderna blifva dig så heta, när han låter jorden domna under sunnanvinden?

18. Kan du, såsom han, bereda skyarnas fäste, så starkt som en spegel af gjuten metall?

19. Lär oss då hvad vi skola säga till honom; för vårt mörkers skull hafva vi intet att lägga fram.

20. Ej må det bebådas honom, att jag vill tala. Månne någon begär sitt eget fördärf?

21. Men ser man icke redan skenet? Strålande visar han sig bland skyarna, där vinden gått fram och sopat dem undan.

22. I guldglans kommer han från norden. Ja, Gud är höljd i fruktansvärdt majestät;

23. den Allsmäktige kunna vi icke fatta, honom som är så stor i kraft, honom som ej kränker rätten, ej strängaste rättfärdighet.

24. Fördenskull frukta människorna honom; men de självkloka — dem alla aktar han ej på.

38 Kapitlet.

Herrens svar till Job: Job må icke mäta sig med honom som skapat jorden och hafvet, ljuset och mörkret, snön och regnet och annat mer.

Och Herren svarade Job ur stormvinden och sade:

1 Kon. 19: 11. Job 40: 1. Hes. 1: 4.

2. Hvem är du som vill förvandla vishet till mörker, i det du talar så utan insikt?

3. Omgjorda nu såsom en man dina länder; jag vill fråga dig, och du må gifva mig besked. Job 40: 2. 42: 4.

4. Hvar var du, när jag lade jordens grund? Säg det, om du har ett så stort förstånd. Ords. 8: 29 f.

5. Hvem har fastställt hennes mått — du vet ju det — och hvem spände sitt mätsnöre ut öfver henne?

Ords. 30: 4.

6. Hvar fingo hennes pelare sina fästen, och hvem var det som lade hennes hörnsten,

7. medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop?

8. Och hvem satte dörrar för hafvet, när det föddes och kom ut ur moderlifvet, Job 26: 10. Ps. 104: 6 f.

9. när jag gaf det moln till kläder och lät töcken blifva dess linda,

10. när jag åt det utstakade min gräns och satte bom och dörrar därför

1 Mos. 1: 9. Ps. 33: 7. Jer. 5: 22.

11. och sade: »Härintill skall du komma, men icke vidare, här skola dina stolta böljor lägga sig»?

12. Har du i din tid budit dagen att gry eller anvisat åt morgonrodnaden dess plats,

13. där den skulle fatta jorden i dess flikar, så att de ogudaktiga skakades bort därifrån? Job 24: 16.

14. Då förvandlas den såsom leran under signetringen och tingen stå fram såsom i en skrud;

15. då beröfvas de ogudaktiga sitt ljus, och den arm, som lyftes för högt, brytes sönder.

16. Har du stigit ned till hafvets källor och vandrat omkring på djupets botten?

17. Hafva dödens portar afslöjat sig för dig, ja, såg du dödsskuggans portar?

18. Har du öfverskådat jordens vidder? Om du känner allt detta, så låt höra.

19. Vet du vägen dit hvarest ljuset bor, eller platsen, där mörkret har sin boning,

20. så att du kan hämta dem ut till deras gräns och finna stigarna, som leda till deras hus?

21. Visst kan du det, ty så tidigt blef du ju född, så stort är ju dina dagars antal!

22. Har du varit framme vid snöns förrådshus? Och haglets förrådshus, såg du väl dem?

23. — de förråd, som jag sparat till hemsökelsens tid, till stridens och drabbningens dag.

2 Mos. 9: 18. Jos. 10: 11. Jes. 32: 19. Upp. 16: 21.

24. Vet du vägen dit hvarest ljuset delar sig, dit där stormen sprider sig ut öfver jorden?

25. Hvem har öppnat åt regnflödet en ränna och en väg för tordönets stråle, Job 28: 26. Am. 4: 7.

26. till att sända regn öfver länder, där ingen bor, öfver öknar, där ingen människa finnes,

27. till att mätta ödsliga ödemarker och gifva växt åt gräsets brodd?

Ps. 107: 35.

28. Säg om regnet har någon fader, och hvem han är som födt daggens droppar?

29. Ur hvilken moders lif är det isen har utgått, och hvem är hon som födt himmelens rimfrost?

30. Se, vattnet tätnar och blifver likt sten, och ytan sluter sig samman öfver djupet.

31. Knyter du tillhopa Sjustjärnornas knippe? Och förmår du att lossa Orions band? Job 9: 9. Am. 5: 8.

32. Är det du som, när tid är, för himmelstecknen fram och som leder Björninnan med hennes ungar?

33. Ja, förstår du himmelens lagar, och ordnar du dess välde öfver jorden?

34. Kan du upphöja din röst till molnen och förmå vattenflöden att betäcka dig?

35. Kan du sända ljungeldar åstad, så att de gå, så att de svara dig: »Ja, vi äro redo»?

36. Hvem har lagt vishet i de mörka molnen, och hvem gaf förstånd åt järtecknen i luften?

37. Hvem håller med sin vishet räkning på skyarna? Och himmelens lägglar, hvem håller ut dem,

38. medan mullen smälter såsom gjutgods och jordskollorna klibbas tillhopa?

39 Kapitlet.

Fortsättning af Herrens tal: Guds godhet, vishet och makt intygas genom exempel ur djurvärlden: lejonet, korpen, stengeten, vildåsnan, vildoxen, strutsen, hästen, höken, örnen.

Är det du som jagar upp rof åt lejoninnan och stillar de unga lejonens hunger, Ps. 104: 21.

2. när de trycka sig ned i sina kulor eller ligga på lur i snäret?

3. Hvem är det som skaffar mat åt korpen, när hans ungar ropa till Gud, där de sväfva omkring utan föda? Ps. 146: 15. 147: 9. Matt. 6: 26. Luk. 12: 24.

4. Vet du tiden för stengetterna att föda, vakar du öfver när hindarna böra kalfva?

5. Räknar du månaderna, som de skola gå dräktiga, ja, vet du tiden för dem att föda?

6. De böja sig ned, de afbörda sig sina foster, hastigt göra de sig fria ifrån födslovåndan.

7. Deras ungar frodas och växa till på marken, så springa de sin väg och vända ej tillbaka.

8. Hvem har skänkt vildåsnan hennes frihet, hvem har lossat den skyggas band? Job 24: 5.

9. Se, hedmarken gaf jag henne till hem, och saltöknen blef hennes boning.

10. Hon ler åt larmet i staden, hon hör ingen pådrifvares rop.

11. Hvad hon uppspanar på bergen har hon till bete, hon letar efter allt som är grönt.

12. Skall vildoxen finnas hågad att tjäna dig och att stanna öfver natten vid din krubba? 4 Mos. 24: 8.

13. Kan du tvinga vildoxen att gå i fåran efter tom och förmå honom att i ditt spår harfva markerna jämna?

14. Kan du lita på honom, då ju hans kraft är så stor, kan du betro åt honom ditt arbetes frukt?

15. Öfverlåter du åt honom att föra hem din säd och att hämta den tillhopa till din loge?

16. Strutshonans vingar flaxa med fröjd, men hvad modersömhet visa väl hennes pennor och tjädrar?

17. Åt jorden öfverlåter hon ju sina ägg och rufvar dem ofvanpå sanden.

18. Hon bryr sig ej om att någon fot kan krossa dem, att ett vilddjur kan trampa dem sönder.

19. Hård är hon mot sin afkomma, såsom vore den ej hennes; att hennes afvel kan gå under, det bekymrar henne ej. Klag. 4: 3.

20. Ty Gud har gjort henne glömsk för vishet, han har ej tilldelat henne förstånd.

21. Men när det gäller, piskar hon sig själf upp till språng; då ler hon åt både häst och man.

22. Är det du som gifver hästen hans styrka och kläder hans hals med brusande man?

23. Är det du som lär honom gräshoppans språng? Hans stolta frustande, en förskräckelse är det!

24. Han skrapar marken och fröjdar sig i sin kraft och rusar så fram mot väpnade skaror.

25. Han ler åt fruktan och känner ej förfäran, han ryggar icke tillbaka för svärd.

26. Omkring honom ljuder ett rassel af koger, af ljungande spjut och lans.

27. Han skakas och rasar och uppslukar marken, han kan icke styra sig, när basunen ljudit.

28. För hvar basunstöt frustar han: Huj! Ännu i fjärran vädrar han striden, anförarnas rop och larmet af härskrin.

29. Är det ett verk af ditt förstånd, att höken svingar sig upp och breder ut sina vingar till flykt mot söder?

30. Eller är det på ditt bud som örnen stiger så högt och bygger sitt näste i höjden?

31. På klippan bor han, där har han sitt tillhåll, på klippans spets och på branta berget.

32. Därifrån spanar han efter sitt byte, långt bort i fjärran skåda hans ögon.

33. Hans ungar frossa på blod, och där slagna ligga, där finner man honom. Matt. 24: 28. Luk. 17: 37.

34. Så svarade nu Herren Job och sade:

35. Vill du tvista med den Allsmäktige, du mästrare? Svara då, du som så klagar på Gud! Jes. 45: 9.

36. Job svarade Herren och sade:

37. Nej, därtill är jag för ringa; hvad skulle jag svara dig? Jag måste lägga handen på munnen.

38. Ett gång har jag talat, och nu säger jag intet mer; ja, två gånger, men jag gör det icke åter.

40 Kapitlet.

Herren manar Job ytterligare till ödmjukhet, med hänvisning på sina underskapelser Behemot (flodhästen) och Leviatan (krokodilen).

Och Herren talade till Job ur stormvinden och sade:

2. Omgjorda såsom en man dina länder; jag vill fråga dig, och du må gifva mig besked. Job 38: 3.

3. Fördristar du dig att göra min rätt om intet och att döma mig skyldig för att själf stå som rättfärdig?

4. Har du då en sådan arm som Gud, och förmår du dundra med din röst såsom han?

5. Pryd dig då med ära och höghet, klä dig i majestät och härlighet. Ps. 93: 1.

6. Gjut ut din vredes förgrymmelse, förnedra med en blick allt hvad högt är.

7. Ja, ödmjuka med en blick allt hvad högt är, slå ned de ogudaktiga på stället.

8. Göm dem i stoftet allesammans, ja, fjättra deras ansikten i mörkret.

9. Då vill jag prisa dig, också jag, för segern, som din högra hand har beredt dig.

10. Se på Behemot! Han är ju min skapelse såväl som du, och han lefver af gräs såsom en oxe.

11. Se, hvilken kraft han äger i sina länder, hvilken styrka i sin buks muskler.

12. Han bär sin svans så styf som en ceder, ett konstrikt flätverk äro senorna i hans lår.

13. Hans benpipor äro såsom rör af koppar, benen i hans kropp lika stänger af järn.

14. Förstlingen är han af hvad Gud har gjort; hans skapare själf har gifvit honom hans skära.

15. Ty foder åt honom frambära bergen, där de vilda djuren alla hafva sin lek.

16. Under lotusträd tager han sitt läger, i skygdet af rör och vass.

17. Lotusträd gifva honom tak och skugga, pilträd hägna honom rundt omkring.

18. Är floden än så våldsam, så ängslas han dock icke; han är trygg, om ock en Jordan bryter fram mot hans gap.

19. Hvem kan fånga honom, då han är på sin vakt, hvem borrar en snara genom hans nos?

20. Kan du draga upp Leviatan med krok och med en metref betvinga hans tunga?

21. Kan du sätta en säfhank i hans nos eller borra en hake genom hans käft?

22. Menar du, att han skall slösa på dig många böner eller tala till dig med mjuka ord?

23. Att han skall vilja sluta fördrag med dig, så att du finge honom till din träl för alltid?

24. Kan du hafva honom till leksak såsom en fågel och sätta honom i band åt dina tärnor?

25. Pläga fiskarlag köpslå om honom och stycka ut hans kropp mellan krämare?

26. Kan du skjuta hans hud full med spjut och hans hufvud med fiskharpuner?

27. Ja, försök att bära hand på honom, försök att tänka på strid! Du lär ej göra det om igen.

28. Nej, den sådant vågar, hans hopp blifver sviket, han fälles till marken redan vid hans åsyn.

41 Kapitlet.

Fortsättning af beskrifningen på Leviatan.

Så oförvägen är ingen, att han törs reta denne. Hvem vågar då sätta sig upp mot mig själf?

2. Hvem har gifvit mig något, som jag vore pliktig att betala? Mitt är ju allt hvad som finnes under himmelen. 2 Mos. 19: 5. Ps. 24: 1. 50: 12. Rom. 11: 35. 1 Kor. 10: 26.

3. Jag vill ej höra upp att tala om hans lemmar, om huru väldig han är och huru härligt han är danad.

4. Hvem förmår rycka af honom hans pansar? Hvem vågar sig in mellan hans käkars par?

5. Hans gaps dörrar, hvem vill öppna dem? Rundt om hans tänder bor ju förskräckelse.

6. Stolta sitta på honom sköldarnas rader; hopslutna äro de med fast försegling.

7. Tätt fogar sig den ena intill den andra, icke en vindfläkt tränger in mellan dem.

8. Hvar och en håller ihop med den nästa, de gripa in i hvarandra och skiljas ej åt.

9. När han nyser, strålar det af ljus; hans blickar äro såsom morgonrodnadens ögonbryn.

10. Bloss fara ut ur hans gap, eldgnistor springa fram därutur.
11. Från hans näsborrar utgår rök såsom ur en sjudande panna på bränslet.
12. Hans andedräkt framgnistrar eldkol, och lågor bryta fram ur hans gap.
13. På hans hals har kraften sin boning, och framför honom löper försagdhet.
14. Själfva det veka på hans buk är ett stadigt fogverk, det sitter orubbligt, såsom gjutet på honom.
15. Hans hjärta är fast såsom sten, fast såsom bottenstenen i kvarnen.
16. När han reser sig, bäfva hjältar, af ångest mista de all sans.
17. Angripes han med ett svärd, så håller det icke stånd, icke spjut eller pil eller pansar.
18. Han aktar järn såsom halm och koppar såsom murket trä.
19. Bågskott skrämma honom ej bort, slungstenar förvandlas för honom till strå;
20. ja, stridsklubbor aktar han såsom strå, han ler åt rasslet af lansar.
21. På sin buk bär han skarpa eggar, spår såsom af en tröskvagn ristar han i dyn.
22. Han gör djupet sjudande såsom en gryta, till en salfvokokares kittel förvandlar han vattnet.
23. Bakom honom strålar vägen af ljus, djupet synes bära silfverhår.
24. Ja, på jorden finnes intet som är honom likt, otillgänglig för fruktan skapades han.
25. På allt hvad högt är ser han med förakt, han är konung öfver alla de stoltaste vilddjur.

42 Kapitlet.

Job ödmjukar sig för Herren, utverkar hans tillgift för de tre vännerna och blifver själf återupprättad.

Job svarade Herren och sade:
2. Ja, jag vet, att du förmår allt, och att intet beslut är dig för högt. Ps. 115: 3. Jes. 40: 26.
3. Hvem var då jag som i oförstånd ville göra vishet till mörker? Ja, jag ordade om hvad jag icke begrep, om det som var mig för underbart och det jag ej kunde förstå. Job 38: 2 f.
4. Men hör nu, så vill jag tala; jag vill fråga dig, och du må gifva mig besked.
5. Blott hörsägner hade jag förnummit om dig, men nu har jag fått se dig med egna ögon.
6. Därför tager jag det tillbaka och ångrar mig i stoft och aska. Jon. 3: 6. 1 Kor. 11: 31.
7. När nu Herren hade talat så till Job, sade han till Elifas från Teman: »Min vrede är upptänd mot dig och dina båda vänner, därför att I icke hafven talat om mig hvad rätt är, såsom min tjänare Job har gjort.
8. Så tagen eder nu sju tjurar och sju vädurar och gån till min tjänare Job och låten offra ett brännoffer för eder; och låten min tjänare Job bedja för eder, på det att jag till äfventyrs af nåd mot honom må afstå från att göra något förskräckligt mot eder, till straff därför att I icke hafven talat om mig hvad rätt är, såsom min tjänare Job har gjort.» Job 22: 30.
9. Då gingo Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från Naama åstad och gjorde såsom Herren hade tillsagt dem; och Herren tog nådigt emot Jobs bön. 1 Mos. 12: 21. 20: 17.
10. Och då nu Job bad för sina vänner, återupprättade Herren honom själf; Herren gaf Job dubbelt igen mot hvad han förut hade haft. Job 8: 7.
11. Och alla hans bröder och systrar och alla hans forna bekanta kommo till honom och höllo måltid med honom i hans hus och ömkade honom och trösta de honom för alla de olyckor, som Herren hade låtit komma öfver honom. Och de gåfvo honom hvardera en kesita och en guldring. 1 Mos. 33: 19.
12. Och Herren välsignade slutet af Jobs lefnad ännu mera än begynnelsen, så att han fick fjorton tusen får, sex tusen kameler, ett tusen par oxar och ett tusen åsninnor. Job 1: 3.
13. Och han fick sju söner och tre döttrar.
14. Den första dottern blef kallad Jemima, den andra Kesia och den tredje Keren-Happuk.
15. Och så sköna kvinnor som Jobs döttrar funnos icke i hela landet; och deras fader gaf dem arfvedel bland deras bröder.
16. Och Job lefde därefter ett hundra fyrtio år och fick se sina barn och barnbarn i fyra led. Ords. 17: 6.
17. Därefter dog Job, gammal och mätt på att lefva. 1 Mos. 35: 29.

Psaltaren.

Första boken.

1 Psalmen.

De rättfärdigas sällhet och de ogudaktigas undergång.

Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta,
Ps. 26: 4 f. 119: 1. 128: 1. Ords. 1: 10. 3: 31. 4: 14.

2. utan har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt.
5 Mos. 6: 6 f. 11: 18 f. Jos. 1: 8. Ps. 119: 55, 62, 97.

3. Han är såsom ett träd, planteradt vid vattenbäckar, hvilket bär sin frukt i sin tid, och hvars löf icke vissna; och allt hvad han gör, det lyckas väl.
Ps. 92: 13 f. Jes. 61: 3. Jer. 17: 8.

4. Icke så de ogudaktiga, utan de äro såsom agnar, som vinden bortför.
Job 21: 18. Ps. 35: 5. Jes. 17: 13. 29: 5. Jer. 13: 24. Hos. 13: 3.

5. Därför skola de ogudaktiga icke bestå i domen, ej heller syndarna i de rättfärdigas församling. Matt. 25: 32 f.

6. Ty Herren känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås.
Ords. 2: 8. 10: 25, 28. Mal. 3: 16. 2 Tim. 2: 19.

2 Psalmen.

Sions konung och hans vedersakare.

Hvarför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet? Apg. 4: 25 f.

2. Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med hvarandra, mot Herren och hans smorde:
Ps. 41: 8. Jes. 61: 1.

3. »Låtom oss sönderslita deras bojor och kasta deras band ifrån oss.»
Luk: 19: 14. Upp. 19: 19.

4. Han som bor i himmelen ler, Herren bespottar dem.
Ps. 37: 13. 59: 9. Ords. 1: 26. 3: 34.

5. Då talar han till dem i sin vrede, och i sin förgrymmelse förskräcker han dem:

6. »Jag har insatt min konung på Sion, mitt heliga berg.»
Ps. 80: 28. 110: 1.

7. Jag vill förtälja om ett rådslut; Herren sade till mig: »Du är min son, jag har i dag födt dig.
Apg. 13: 33. Hebr. 1: 5. 5: 5.

8. Åska af mig, så skall jag gifva dig hedningarna till arfvedel och jordens ändar till egendom.
Ps. 22: 28. 78: 8. Sak. 9: 10.

9. Du skall sönderslå dem med järnspira, såsom lerkärl skall du krossa dem.» Upp. 2: 27. 19: 15.

10 Så kommen nu till förstånd, I konungar; låten tukta eder, I domare på jorden.

11. Tjänen Herren med fruktan och fröjden eder med bäfvan. Fil. 2: 12.

12. Hyllen sonen, att han icke må vredgas, så att I förgåns på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom.
Ps. 34: 9. Jes. 30: 18. Jer. 17: 7.

3 Psalmen.

Den betrycktes rop till Herren.

1. En psalm af David, då han flydde för sin son Absalom. 2 Sam. 15: 13 f.

Herre, huru många äro icke mina ovänner! Ja, många resa sig upp mot mig. Ps. 38: 20 f. 56: 3.

3. Många säga om mig: »Det finnes ingen frälsning för honom hos Gud.» Sela. 2 Sam. 16: 7 f.

4. Men du, Herre, är en sköld för mig; du är min ära och den som upplyfter mitt hufvud. Ps. 5: 13. 18: 2 f. 84: 12.

5. Jag höjer min röst och ropar till Herren, och han svarar mig från sitt heliga berg. Sela. Ps. 121: 1.

6. Jag lade mig och insomnade; jag har åter vaknat upp, ty Herren upphåller mig. Ps. 4: 9.

7. Jag fruktar icke för skaror af många tusen, som lägra sig mot mig rundt omkring. Ps. 27: 3.

8. Stå upp, Herre; fräls mig, min Gud; ty du slår alla mina fiender på kinden, du krossar de ogudaktigas tänder. Ps. 58: 7.

9. Hos Herren är frälsningen; öfver ditt folk komme din välsignelse. Sela.
Jes. 43: 11.

4 Psalmen.

Förtröstansfull aftonbön i nöden.

1. För sångmästaren, med strängaspel; en psalm af David.

När jag ropar, så svara mig, du min rättfärdighets Gud, du som i trångmål skaffar mig rum; var mig nådig och och hör min bön.

3. I herrar, huru länge skall min ära vara vänd i smälek, huru länge skolen i älska fåfänglighet och fara efter lögn? Sela.

4. Besinnen dock, att Herren har utvalt åt sig den fromme; Herren hör, när jag ropar till honom.

5. Vredgens, men synden icke; eftersinnen i edra hjärtan på edra läger, och varen stilla. Sela. Ef. 4: 26.

6. Offren rättfärdighets offer och förtrösten på Herren. Ps. 51: 19, 21. Rom. 12: 1.

7. Många säga: »Hvem skall låta oss se det godt är?» Upplyft du öfver oss ditt ansiktes ljus, o Herre.

4 Mos. 6: 25 f. Ps. 80: 4.

8. Du gifver mig glädje i hjärtat mer än andra hafva, när de få säd och vin i myckenhet. Ps. 17: 14.

9. I frid vill jag lägga mig ned, och i frid skall jag somna in, ty du, Herre, låter mig bo afskild och i trygghet.

5 Mos. 33: 28. Ps. 3: 6.

5 Psalmen.

Morgonpsalm i templet: bön mot de ogudaktiga.

1. För sångmästaren, till Nehilót; en psalm af David.

Lyssna till mina ord, Herre; förnim min suckan. Ps. 17: 1.

3. Akta på mitt klagorop, du min konung och min Gud, ty till dig vill jag ställa min bön.

4. Herre, bittida hör du nu min röst, bittida frambär jag mitt offer till dig och skådar efter dig. Ps. 55: 18. 63: 2, 7.

5. Ty du är icke en Gud, som har behag till ogudaktighet; den som är ond får icke bo hos dig.

6. De öfvermodiga bestå icke inför dina ögon, du hatar alla ogärningsmän.

7. Du förgör dem som tala lögn, de blodgiriga och falska äro en styggelse för Herren. Ps. 55: 24. Apg. 5: 5, 10.

8. Men jag får gå in i ditt hus, genom din stora nåd; jag får tillbedja i din fruktan, vänd mot ditt heliga tempel.

9. Herre, led mig genom din rättfärdighet, för mina förföljares skull, gör din väg jämn för mig. Ps. 25: 4 f. 27: 11.

10. Ty i deras mun är intet visst, deras innersta är fördärf, en öppen graf är deras strupe, sin tunga göra de hal.

Rom. 3: 13.

11. Döm dem, Gud; må deras anslag blifva till intet. Drif dem bort för deras många öfverträdelsers skull, eftersom de äro genstrafviga mot dig.

12. Men låt alla dem glädjas, som taga sin tillflykt till dig; evinnerligen må de jubla, ty du beskärmar dem; i dig må de fröjda sig, som hafva ditt namn kärt. Jes. 65: 13.

13. Ty du välsignar den rättfärdige; du, Herre, betäcker honom med nåd såsom med en sköld. Ps. 103: 4.

6 Psalmen.

Bön och bönhörelse i djup nöd.

1. För sångmästaren, med strängaspel, till Seminit; en psalm af David.

1 Krön. 15: 21.

Herre, straffa mig icke i din vrede och tukta mig icke i din förtörnelse.

Ps. 38: 2. Jer. 10: 24.

3. Var mig nådig, Herre, ty jag försmäktar; hela mig, Herre, ty ända in i mitt innersta är jag förskräckt. Jes. 6: 4.

4. Ja, min själ är storligen förskräckt; ack, Herre, huru länge? Ps. 13: 2 f.

5. Vänd åter, Herre, rädda min själ, fräls mig för din nåds skull.

Ps. 86: 16. 119: 132.

6. Ty i döden tänker man icke på dig; hvem tackar dig i dödsriket?

Ps. 30: 10. 88: 11 f. 115: 17. Jes. 38: 18 f.

7. Jag är så trött af suckande; hvar natt fuktar jag min säng och väter mitt läger med mina tårar. Jer. 45: 3.

8. Af sorg är mitt ansikte förtärdt; det har åldrats för alla mina ovänners skull. Ps. 31: 10.

9. Viken bort ifrån mig, alla i ogärningsmän; ty Herren har hört min gråt.

10. Herren har hört mitt bedjande, min bön upptager Herren.

11. Alla mina fiender skola komma på skam och storligen förskräckas; de skola vika tillbaka och komma på skam med hast. Ps. 35: 17.

7 Psalmen.

Bön om Herrens dom i rättvis sak.

1. En sång af David, som han sjöng till Herren för benjaminiten Kus' ordsskull.

Herre, min Gud, till dig tager jag min tillflykt; fräls mig från alla mina förföljare och rädda mig,

3. att de icke, såsom lejon, må sönderslita min själ och bortrycka henne utan räddning.

4. Herre, min Gud, har jag gjort sådant och är orätt i mina händer,
5. har jag med ondt vedergällt den som höll frid med mig eller plundrat den som var min ovän utan sak,
6. så förfölje fienden min själ och tage henne fatt och trampe mitt lif till jorden och lägge min ära i stoftet. Sela.
7. Stå upp, Herre, i din vrede, upprès dig mot mina ovänners raseri och vakna upp till min hjälp, du som har påbjudit dom. Ps. 138: 7.
8. Må folkens församling omgifva dig, och må du öfver den vända åter till höjden.
9. Herren håller dom öfver folken; skaffa mig rätt, Herre, efter min rättfärdighet och min ostrafflighet.
Ps. 94: 2.
10. Låt de ogudaktigas ondska få en ände, men håll den rättfärdige vid makt; ty du, som prófvar hjärtan och njurar, är en rättfärdig Gud.
1 Sam. 16: 7. Ps. 17: 3. Jer. 11: 20. 17: 10. 20: 12.
11. Min sköld är i Guds hand; han frälsar de rättsinniga. Ps. 8: 4.
12. Gud är en rättfärdig domare och en Gud, som dagligen vredgas.
Ps. 58: 12.
13. Om någon icke vill omvända sig, så hvässer han sitt svärd, sin båge spänner han och gör den redo;
5 Mos. 32: 41.
14. och han riktar mot honom dödande skott, sina pilar gör han brinnande. Ps. 21: 13.
15. Se, denne är i födsloarbete med fördärf, han går hafvande med olycka, men han föder ett intet.
Job 15: 35. Jes. 33: 11. 59: 4.
16. Han gräfver en grop och gör den djup, men han faller själf i den graf, som han gör.
Ps. 9: 16. 57: 7. Ords. 26: 27. Pred. 10: 8.
17. Hans olycka vänder tillbaka på hans hufvud, och öfver hans hjässa kommer hans ondska.
Est. 7: 10. Ords. 5: 22.
18. Jag vill tacka Herren efter hans rättfärdighet och lofsjunga Herrens, den Högstes, namn. Ps. 35: 28. 92: 2.

8 Psalmen.

Gud och människa.*

1. För sångmästaren, till Gittit; en psalm af David.

Herre, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn öfver hela jorden, du som har satt ditt majestät på himmelen!
Hab. 3: 3. Upp. 5: 12.
3. Af barns och spenabarns mun har du upprättat en makt för dina ovänners skull, till att nedslå fienden och den hämndgirige. Matt. 21: 16.
4. När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du har beredt, Ps. 102: 26.
5. hvad är då en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?
Job 7: 17. Ps. 144: 3. Hebr. 2: 6 f.
6. Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen; med ära och härlighet krönte du honom. 1 Mos. 1: 27 f.
7. Du satte honom till herre öfver dina händers verk; allt har du lagt under hans fötter: 1 Mos. 9: 2. Matt. 28: 18. Apg. 2: 36. 1 Kor. 15: 27. Ef. 1: 22. Fil. 2: 9.
8. får och oxar, allesammans, så ock vildmarkens djur,
9. fåglarna under himmelen och fiskarna i hafvet, hvad som vandrar hafvens vägar.
10. Herre, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn öfver hela jorden!

9 Psalmen.**

Tacksägelse för seger öfver fiender.

1. För sångmästaren, till Mutlabbén; en psalm af David.

Jag vill tacka Herren af allt mitt hjärta; jag vill förtälja alla dina under.
Ps. 138: 1. Ef. 5: 19.
3. Jag vill vara glad och fröjdas i dig, jag vill lofsjunga ditt namn, du den Högste.
4. Ty mina fiender vika tillbaka, de falla och förgås för ditt ansikte.
5. Ja, du har utfört min rätt och min sak; du sitter på din tron såsom en rättfärdig domare.
6. Du har näpst hedningarna och förgjort de ogudaktiga; deras namn har du utplånat för alltid och evinnerligen.
Ps. 44: 3.
7. Fienderna äro nedgjorda, utrotade för alltid; deras städer har du omstörtat, deras åminnelse har förgåtts.
8. Men Herren tronar evinnerligen, sin stol har han beredt till doms;
Ps. 103. 19.
9. och han skall döma jordens krets

* [G. kyrkob.: Kristi rike, lidande, död.]

** Denna psalm är i grundtexten alfabetisk, i det strofernas begynnelsebokstäfver bestämts af ordningsföljden inom det hebreiska alfabetet.

med rättfärdighet, han skall skipa lag bland folken med rättvisa.
Ps. 90: 13. 98: 9. Apg. 17: 31.

10. Så vare då Herren en borg för den förtryckte, en borg i nödens tider.
Ps. 37: 39.

11. Och må de som känna ditt namn förtrösta på dig; ty du öfvergifver icke dem som söka dig, Herre.

12. Lofsjungen Herren, som bor i Sion, förkunnen bland folken hans gärningar. Ps. 74: 2.

13. Ty han som utkräfver blodskulder har kommit ihåg dem; han har icke förgätit de betrycktas klagorop.
Ps. 116: 15.

14. Var mig nådig, Herre; se, huru jag plågats af dem som hata mig, du som upplyft mig från dödens portar;
Ps. 56: 14. 119: 153.

15. på det att jag må förtälja allt ditt lof och fröjda mig i dottern Sions portar öfver din frälsning.

16. Hedningarna hafva nedsjunkit i den grav, som de gjort; i det nät, som de utlagt, har deras fot blifvit fångad.
Ps. 7: 16. Ords. 26: 27.

17. Herren har gjort sig känd, han har hållit dom; han snärjer den ogudaktige i hans händers verk. Higgajón, Sela. Ps. 43: 1. Ords. 5: 22.

18. De ogudaktiga vika tillbaka och fara ned i dödsriket, alla hedningar, de som förgäta Gud.

19. Ty icke för alltid skall den fattige vara förgäten, de betrycktas hopp skall icke varda om intet evinnerligen.
Ps. 74: 19.

20. Stå upp, Herre; låt icke människor få öfverhanden, låt hedningarna blifva dömda inför ditt ansikte.

21. Låt förskräckelse komma öfver dem, Herre; må hedningarna förnimma, att de äro människor. Sela. Ps. 59: 14.

10 Psalmen.*

Klagan och bön mot de ogudaktigas öfvermod.

Hvarför, Herre, står du så långt ifrån och fördöljer dig i nödens tider?
Klag. 3: 56.

2. Genom de ogudaktigas öfvermod måste den arme lida. Må de fångas i de ränker, som de hafva uttänkt!
Ps. 37: 12.

3. Ty den ogudaktige berömmer sig af sin själs lystnad, och den rofgirige vill icke veta af Herren, utan föraktar honom.

4. Den ogudaktige säger i sitt högmod: »Han frågar icke därefter.» »Det finnes ingen Gud», så äro alla hans tankar. Job 21: 14. Ps. 14: 1.

5. Trygga äro alltid hans vägar, dina domar gå högt öfver hans blickar; alla sina ovänner räknar han för intet.
Hes. 12: 27.

6. Han säger i sitt hjärta: »Jag skall icke vackla, öfver mig skall i evighet ingen olycka komma.»

7. Hans mun är full af förbannelse, af svek och förtryck; hans tunga gömmer olycka och fördärf. Rom. 3: 14.

8. Han lägger sig i försåt vid gårdarna, i lönndom vill han dräpa den oskyldige; hans ögon lura på den olycklige.

9. Han ligger i försåt på lönnligt ställe, såsom ett lejon i sitt snår, han ligger i försåt för att gripa den arme; han griper den arme, i det han drager honom in i sitt nät.
Ps. 17: 12. 37: 32. Jer. 5: 26.

10. Han trycker sig ned, han ligger på lur, och de olyckliga falla i hans klor.

11. Han säger i sitt hjärta: »Gud förgäter det, han har dolt sitt ansikte, han ser det aldrig.»
Job 22: 13 f. Ps. 73: 11. 94: 7.

12. Stå upp, Herre; Gud, upplyft din hand, förgät icke de arma.

13. Hvarför skall den ogudaktige få förakta Gud och säga i sitt hjärta, att du icke frågar därefter? Hes. 8: 12.

14. Du har ju sett det, ty du gifver akt på olycka och jämmer för att taga det i din hand. Åt dig öfverlämnar den olycklige sin sak; du blef den faderlöses hjälpare. Ps. 68: 6.

15. Bryt sönder den ogudaktiges arm och hemsök de ondas ogudaktighet, så att du icke mer finner den.
Ps. 37: 10, 36. 104, 35.

16. Ja, Herren är konung alltid och evinnerligen; hedningarna utrotas ur hans land.
Ps. 29: 10. 93: 1. 146: 10. Jer. 10: 10.

17. De saktmodigas trängtan hör du, Herre; du gör deras hjärtan ståndaktiga; du låter ditt öra gifva akt

18. för att skaffa den faderlöse och förtryckte rätt, att människor, komna af jord, ej längre må vålla skräck.
5 Mos. 10: 18. Jes. 2: 22.

11 Psalmen.

Förtröstan på Herren, den rättfärdige.

1. För sångmästaren; af David.

* Delvis alfabetisk; jfr noten vid föreg. psalm.

Till Herren har jag tagit min tillflykt. Huru kunnen I då säga till mig: »Flyn såsom fåglar till edert berg;

2. ty se, de ogudaktiga spänna bågen, de hafva lagt sin pil på strängen för att i mörkret skjuta på de rättsinniga.
Ps. 64: 4 f.

3. När grundvalarna upprifvas, hvad kan då den rättfärdige uträtta?»

4. Herren är i sitt heliga tempel, Herrens tron är i himmelen; hans ögon skåda, hans blickar pröfva människors barn.
Ps. 139: 1 f. Jes. 66: 1. Hab. 2: 20. Matt. 5: 34.

5. Herren pröfvar den rättfärdige; men den ogudaktige och den som älskar våld, dem hatar hans själ. Ps. 5: 5.

6. Han skall låta ljungeldens snaror regna ned öfver de ogudaktiga; eld och svafvel och glödande vind, det är den kalk, som blifver dem beskärd.
1 Mos. 19: 24. 5 Mos. 29: 23 f. Ps. 140: 11. Hes. 38: 22.

7. Ty Herren är rättfärdig, han älskar rättfärdigheten; de redliga skola skåda hans ansikte. Ps. 33: 5. 45: 8.

12 Psalmen.

Bön mot den öfverhandtagande ondskan.

1. För sångmästaren, till Seminit; en psalm af David.

Fräls, Herre; ty de fromma äro borta, de trogna äro försvunna ifrån människors barn.
Jes. 57: 1. Mik. 7: 2. Matt. 7: 14.

3. De tala lögn, den ene med den andre; med hala läppar tala de, och med dubbelt hjärta.

4. Herren utrote alla hala läppar, den tunga, som talar stora ord,
Ps. 5: 7.

5. dem som säga: »Genom vår tunga äro vi starka, våra läppar stå oss bi; hvem är herre öfver oss?» 2 Mos. 5: 2.

6. »Emedan de arma lida öfvervåld och de fattiga klaga, vill jag nu stå upp», säger Herren; »jag vill skaffa frälsning åt den som längtar därefter.»
Ps. 10: 17.

7. Herrens tal är rent, likt silfver, som rinner ned mot jorden, luttradt i degeln, renadt sju gånger.
2 Sam. 22: 31. Ps. 18: 31. 119: 140. Ords. 30: 5.

8. Du, Herre, skall bevara dem, du skall beskydda dem för detta släkte evinnerligen.

9. Ty rundt omkring dem vandra de ogudaktiga, då nu uselheten är rådande bland människors barn.

13 Psalmen.

Under djup ångest.

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Huru länge, Herre, skall du så alldeles förgäta mig? Huru länge skall du fördölja ditt ansikte för mig?
Ps. 6: 4. 27: 9. 44: 25. 77: 8. 88: 15.

3. Huru länge skall jag bekymras i min själ och ängslas i mitt hjärta dagligen? Huru länge skall min fiende förhäfva sig öfver mig? Hab. 1: 2.

4. Skåda ned, svara mig, Herre, min Gud; upplys mina ögon, så att jag icke bortsomnar i döden;

5. på det att min fiende icke må säga: »Jag blef honom öfvermäktig» och på det mina ovänner ej må fröjda sig, när jag vacklar.

6. Jag förtröstar på din nåd, mitt hjärta fröjde sig öfver din frälsning. Jag vill sjunga till Herrens ära, att han har gjort väl mot mig. Ps. 9: 15. 50: 15.

14 Psalmen.

Klagan inför Herren öfver det rådande fördärfvet.

1. För sångmästaren; af David.

Dårarna säga i sina hjärtan: »Det finnes ingen Gud.» Fördärf och styggelse är deras verk; ingen finnes som gör det godt är.
Ps. 10: 4. 53: 2 f. Hes. 22: 30.

2. Herren skådar ned från himmelen på människors barn för att se, om det finnes någon förståndig, någon som söker Gud. 1 Mos. 18: 21. Ps. 33: 13.

3. Nej, alla äro de affälliga, allesammans äro de fördärfvade; ingen finnes, som gör det godt är, där finnes icke en enda. Rom. 3: 10 f.

4. Hafva de då intet fått förnimma, alla dessa ogärningsmän, dessa som uppäta mitt folk, likasom åte de bröd, och som icke åkalla Herren?
Ps. 79: 7. Mik. 3: 2 f.

5. Jo, där öfverföll dem förskräckelse — ty Gud är hos de rättfärdigas släkte.
1 Tess. 5: 3.

6. Den betrycktes rådslag mån I söka bringa på skam, Herren är ju ändock hans tillflykt.

7. Ack att från Sion komme frälsning för Israel! När Herren åter upprättar sitt folk, då skall Jakob fröjda sig, då skall Israel vara glad.
Ps. 126: 1 f. Matt. 1: 21.

15 Psalmen.

En rätt medlem af Herrens menighet.

1. En psalm af David.

Herre, hvem får bo i din hydda? Hvem får dväljas på ditt heliga berg?
Ps. 24: 3 f.

2. Den som vandrar ostraffligt och gör hvad rätt är och talar sanning af hjärtat;
1 Mos. 17: 1. Jes. 33: 15. Ef. 4: 25.

3. den som icke bär förtal på sin tunga, den som icke gör sin broder något ondt och icke drager smälek öfver sin nästa;
3 Mos. 19: 16 f. Job 27: 4.

4. den som aktar den förkastlige för intet, men ärar dem som frukta Herren; den som icke bryter en ed, som han svurit sig till skada;
Jos. 9: 19. Ords. 29: 27.

5. den som icke sätter sina penningar på ocker och icke tager mutor för att fälla den oskyldige. Den som så gör, han skall icke vackla till evig tid.
2 Mos. 22: 25. 23: 8. 3 Mos. 25: 36 f.
5 Mos. 16: 19. 23: 19.

16 Psalmen.

Den frommes tillit till Herren.*

1. En sång af David.

Bevara mig, Gud, ty jag tager min tillflykt till dig.
Ps. 25: 20.

2. Jag säger till Herren: »Du är ju Herren; för mig finnes intet godt utom dig;
Ps. 73: 25.

3. de heliga i landet, de äro de härliga, till hvilka jag har allt mitt behag.»

4. Men de som tagit sig en annan gud hafva stora vedermödor; jag vill icke offra deras drickoffer af blod eller taga deras namn på mina läppar.

5. Herren är min beskärda del och bägare; du är den som uppehåller min arfvedel.

6. En lott har tillfallit mig i det ljufliga, ja, ett arf, som behagar mig väl.
Rom. 8: 17.

7. Jag vill lofva Herren, ty han gifver mig råd; ännu om natten manar mig därtill mitt innersta.

8. Jag har Herren för mina ögon alltid; ja, han är på min högra sida, jag skall icke vackla.
Jes. 50: 7 f. Apg. 2: 25 f.

9. Fördenskull gläder sig mitt hjärta, och min ära fröjdar sig; äfven min kropp får bo i trygghet.
Ps. 31: 8.

10. Ty du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du skall icke låta din fromme** se grafven.
Apg. 2: 27. 13: 35.

11. Du skall kungöra mig lifvets väg; inför ditt ansikte är glädje till fyllest, ljuflighet i din högra hand evinnerligen.
Ps. 17: 15. 21: 7.

17 Psalmen.

Den oskyldigt förföljdes tillflykt.

1. En bön af David.

Hör, o Herre, en rättfärdig sak, akta på mitt rop, lyssna till min bön; den kommer icke ifrån falska läppar.
Ps. 18: 21 f. 66: 18 f.

2. Från dig må min dom utgå; dina ögon må skåda hvad rätt är.
Ps. 26: 1.

3. Du pröfvar mitt hjärta, du utforskar det om natten, du rannsakar mig, men du finner intet; ingen ond tanke går ut ur min mun.
Ps. 89: 2. 139: 1 f. Ords. 17: 3.

4. Efter dina läppars ord, och hvad människor än må göra, tager jag mig till vara för våldsverkares stigar.

5. Mina steg hålla sig stadigt på dina vägar, mina fötter vackla icke.
Job 23: 11. Ps. 18: 37.

6. Så åkallar jag nu dig, ty du, Gud, skall svara mig; böj ditt öra till mig, hör mitt tal.

7. Bevisa din underbara nåd, du som är en frälsare för dem som undan motståndarna taga sin tillflykt till din högra hand.

8. Bevara mig såsom en ögonsten, beskärma mig under dina vingars skugga
Sak. 2: 8. Ps. 57: 2.

9. för de ogudaktiga, som vilja fördärfva mig, för mina dödsfiender, som omringa mig.

10. Sitt hjärta förstocka de; med sin mun tala de stora ord.
Ps. 119: 70.

11. Nu äro de omkring mig, hvar vi gå, deras ögon speja efter, huru de må tränga in i landet.
1 Sam. 23: 26.

12. Ja, denne är lik ett lejon, som längtar efter rof, lik ett ungt lejon, som ligger i försåt.
Ps. 10: 9.

13. Stå upp, Herre; träd emot honom, slå honom ned, rädda min själ med ditt svärd från den ogudaktige,

14. med din hand från människorna, Herre, från denna världens människor, som hafva sin del i detta lifvet, och hvilkas buk du fyller med dina håfvor,

* [G. kyrkob.: Kristi pina, död, uppståndelse.] — ** [G. kyrkob.; din Helige.]

som hafva söner i mängd och lämna sitt öfverflöd åt sina barn.
Luk. 16: 25. Fil. 3: 19.

15. Men jag skall skåda ditt ansikte i rättfärdighet; när jag uppvaknar, vill jag mätta mig af din åsyn.
Job 19: 26 f. Ps. 16: 11. Matt. 5: 8. Joh. 17: 24. 1 Kor. 13: 12. 1 Joh. 3: 2.

18 Psalmen.

Herrens frälsande segerkraft.

1. För sångmästaren; af Herrens tjänare David, som talade till Herren denna sångs ord på den tid, då Herren hade räddat honom från alla hans fienders hand och ur Sauls våld.
2 Sam. 22: 1 f.

2. Han sade:

Hjärtligen kär har jag dig, Herre, min starkhet,

3. Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare, min Gud, min klippa, till hvilken jag tager min tillflykt, min sköld och min frälsnings horn, mitt värn.
Ps. 3: 4. 144: 2. Luk. 1: 69. Hebr. 2: 13.

4. Herren, den högtlofvade, åkallar jag, och från mina fiender blifver jag frälst.
Ps. 146: 2.

5. Dödens band omhvärfde mig, och fördärfvets strömmar förskräckte mig.
Ps. 55: 5. 116: 3.

6. Dödsrikets band omslöto mig, dödens snaror föllo öfver mig.

7. Men jag åkallade Herren i min nöd och ropade till min Gud. Han hörde från sitt tempel min röst, och mitt rop inför honom kom till hans öron.
Ps. 3: 5. Jon. 2: 3 f.

8. Då skalf jorden och bäfvade, och bergens grundvalar darrade; de skakades, ty hans vrede var upptänd.
Ps. 68: 9.

9. Rök steg upp från hans näsa och förtärande eld från hans mun; eldsglöd ljungade från honom.
2 Mos. 19: 18.

10. Och han sänkte himmelen och for ned, och töcken var under hans fötter.

11. Han for på keruben och flög, han sväfvade på vindens vingar.
Ps. 99: 1. 104: 3. Hes. 9: 3.

12. Han gjorde mörker till sitt täckelse, till en hydda, som omslöt honom: mörka vatten, tjocka moln.
Ps. 97: 2. Jes. 45: 15. 50: 3.

13. Af glansen framför honom veko molnen undan; hagel föll, och eldsglöd for ned.

14. Och Herren dundrade i himmelen, den Högste lät höra sin röst; hagel föll, och eldsglöd for ned.
Ps. 29: 3.

15. Han skjöt sina pilar och förskingrade dem, ljungeldar i mängd och förvirrade dem.
1 Sam. 7: 10. Ps. 144: 6.

16. Vattnens bäddar kommo i dagen, och jordens grundvalar blottades, för din näpst, o Herre, för din vredes stormvind.

17. Han räckte ut sin hand från höjden och fattade mig, han drog mig upp ur de stora vattnen.
Ps. 32: 6. 69: 2 f. 144: 7.

18. Han räddade mig från min starke fiende och från mina ovänner, ty de voro mig öfvermäktiga.
1 Sam. 23: 1 f.

19. De öfverföllo mig på min olyckas dag, men Herren blef mitt stöd.
Ps. 4: 2. 26: 1.

20. Han förde mig ut på rymlig plats; han räddade mig, ty han hade behag till mig.

21. Herren lönar mig efter min rättfärdighet; han vedergäller mig efter mina händers renhet.
Job 22: 30. Ps. 17: 1.

22. Ty jag höll Herrens vägar och afföll icke från min Gud i ogudaktighet;

23. nej, alla hans rätter hade jag för ögonen, och hans stadgar lät jag icke vika ifrån mig.

24. Så var jag ostrafflig inför honom och tog mig till vara för missgärning.
5 Mos. 18: 13. 1 Kon. 15: 5.

25. Därför vedergälde mig Herren efter min rättfärdighet, efter mina händers renhet inför hans ögon.
1 Sam. 26: 23 f.

26. Mot den fromme bevisar du dig from, mot en ostrafflig man bevisar du dig ostrafflig.

27. Mot den rene bevisar du dig ren, men mot den vrånge bevisar du dig afvog.
3 Mos. 26: 23 f. Hes. 7: 27. Mik. 2: 8.

28. Ty du frälsar ett betryckt folk, men stolta ögon förnedrar du.
Luk. 1: 51 f.

29. Ja, du låter min lampa brinna klart; Herren, min Gud, gör mitt mörker ljust.
Ps. 112: 4.

30. Ja, med dig kan jag nedslå härskaror, och med min Gud stormar jag murar.
Ps. 60: 14. Fil. 4: 13.

31. Guds väg är ostrafflig; Herrens tal är luttradt. Han är en sköld för alla som taga sin tillflykt till honom.
Ps. 12: 7. Ords. 30: 5.

32. Ty hvem är Gud förutom Herren, och hvem är en klippa utom vår Gud?
5 Mos. 4: 35. Jes. 43: 11.

33. Gud, du som omgjordade mig med kraft och lät min väg vara lyckosam,

34. du som gjorde mina fötter såsom hindens och ställde mig på mina höjder,
Hab. 3: 19.

35. du som lärde mina händer att strida och mina armar att spänna kopparbågen! Ps. 144: 1.

36. Du gaf mig din frälsnings sköld, och din högra hand stödde mig, och ditt saktmod gjorde mig stor;
Ps. 71: 20 f. 113: 5 f.

37. du skaffade rum för mina steg, där jag gick, och mina fötter vacklade icke. Ps. 17: 5.

38. Jag förföljde mina fiender och upphann dem; jag vände icke tillbaka, förrän jag hade gjort ände på dem.

39. Jag slog dem, så att de icke mer kunde resa sig; de föllo under mina fötter. Ps. 27: 2.

40. Du omgjordade mig med kraft till striden, du nedböjde mina motståndare under mig.

41. Mina fiender dref du på flykten för mig, och jag förgjorde dem som hatade mig.

42. De ropade, men det fanns ingen som frälste; till Herren, men han svarade dem icke. Jes. 1: 15. Joh. 9: 31.

43. Och jag sönderstötte dem till stoft för vinden, jag kastade ut dem såsom orenlighet på gatan.

44. Du räddade mig ur folkets strider, du satte mig till ett hufvud öfver hedningar; folkslag, som jag icke kände, blefvo mina tjänare. Ps. 80: 8 f.

45. Vid blotta ryktet hörsammade de mig; främlingar visade mig underdånighet. 5 Mos. 33: 29.

46. Ja, främlingarnas mod vissnade bort; med bäfvan öfvergåfvo de sina borgar.

47. Herren lefver! Lofvad vare min klippa, och upphöjd vare min frälsnings Gud!

48. Gud, som har gifvit mig hämnd och tvingat folken under mig;

49. du som har befriat mig från mina fiender och upphöjt mig öfver mina motståndare, räddat mig från våldets man!

50. Fördenskull vill jag tacka dig, Herre, bland hedningarna och lofsjunga ditt namn. Rom. 15: 9.

51. Ty du gifver din konung stor seger och gör nåd mot din smorde, mot David och hans säd till evig tid.
2 Sam. 7: 8 f.

19 Psalmen.

Guds uppenbarelse i den skapade världen och i ordet.

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Himlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk;
Ps. 8: 2 f. 97: 6. Rom. 1: 20.

3. den ena dagen talar därom till den andra, och den ena natten kungör det för den andra.

4. Det är ej ett tal, ej ett språk, hvars ljud icke höres.

5. De sträcka sig ut öfver hela jorden, och deras ord gå till världens ändar. Åt solen har han gjort en hydda i dem; Rom. 10: 18.

6. och den är såsom en brudgum, som går ut ur sin kammare, den fröjdar sig, såsom en hjälte, att löpa sin bana.

7. Vid himmelens ändar är det den går upp, och dess omlopp når intill himmelens gränser, och intet är skyldt för dess hetta.

8. Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen; Herrens vittnesbörd är fast och gör den enfaldige vis.
Ps. 119: 104 f. Rom. 15: 4. 2 Tim. 3: 15 f. 2 Petr. 1: 19.

9. Herrens befallningar äro rätta och gifva glädje åt hjärtat; Herrens bud är klart och upplyser ögonen.
Ps. 119: 111, 130.

10. Herrens fruktan är ren och består evinnerligen; Herrens rätter äro sanning, allesammans rättfärdiga.

11. De äro dyrbarare än guld, ja, mer än fint guld i mängd; de äro sötare än honung, ja, mer än renaste honung. Ps. 119: 72, 103, 127. Ords. 8: 10.

12. Åt dem hämtar ock din tjänare lärdom; den som håller dem har stor lön.
3 Mos. 18: 5. 26: 3 f. Joh. 14: 21, 23. 1 Tim. 4: 8.

13. Hvem kan märka, huru ofta han felar? Förlåt mig mina hemliga brister.
Ps. 130: 3. 143: 2.

14. Bevara ock din tjänare för fräcka människor; låt dem icke få makt med mig, så blifver jag ostrafflig och varder fri ifrån svår öfverträdelse. Ps. 119: 133.

15. Låt min muns tal täckas dig och mitt hjärtas tankar, Herre, min klippa och min förlossare. Ps. 104: 34.

20 Psalmen.

Lyckönskan öfver konungen.

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Herren bönhöre dig på nödens dag, Jakobs Guds namn beskydde dig.

Ords. 18: 10.

3. Han sände dig hjälp från helgedomen, och från Sion stödje han dig.

4. Han tänke på alla dina spisoffer, och ditt brännoffer upptage han med välbehag. Sela.

5. Han gifve dig hvad ditt hjärta begär och fullborde alla dina rådslag.

Ps. 21: 3.

6. Må vi få jubla öfver din seger och i vår Guds namn resa upp baneret; Herren uppfylle alla dina böner.

7. Nu vet jag, att Herren gifver seger åt sin smorde; han svarar honom från sin heliga himmel, genom väldiga gärningar gifver hans högra hand seger.

8. De andra prisa vagnar, de prisa hästar, men vi prisa Herrens, vår Guds, namn.

1 Sam. 17: 45. Ps. 33: 17 f. Jer. 9: 23 f.

9. De sjunka ned och falla, men vi resa oss upp och blifva beståndande.

10. Herre, gif seger; ja, konungen svare oss, när vi ropa.

21 Psalmen.

Konungens kraft till seger. *

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Herre, öfver din makt gläder sig konungen; huru fröjdas han icke högligen öfver din seger!

Ps. 16: 9.

3. Hvad hans hjärta önskat har du gifvit honom, och hans läppars begäran har du icke vägrat honom. Sela.

Ps. 20: 5. Joh. 11: 41 f. Hebr. 5: 7.

4. Ty du kommer honom till mötes med välsignelser af hvad godt är; du sätter på hans hufvud en gyllene krona.

Ps. 132: 18.

5. Han bad dig om lif, och du gaf honom det, ett långt lif alltid och evinnerligen.

Ps. 61: 7 f. Jes. 53: 8. Rom. 6: 9.

6. Stor är hans ära genom din seger; majestät och härlighet beskär du honom.

7. Ja, du låter honom blifva till stor välsignelse evinnerligen; du fröjdar honom med glädje inför ditt ansikte.

Ps. 16: 11.

8. Ty konungen förtröstar på Herren, och genom den Högstes nåd skall han icke vackla.

Ps. 24: 8, 10.

9. Din hand skall nå alla dina fiender; din högra hand skall träffa dem som hata dig.

10. Du skall låta dem känna det såsom i en glödande ugn, när du låter se ditt ansikte. Herren skall fördärfva dem i sin vrede; eld skall förtära dem.

5 Mos. 32: 22. Jer. 17: 4. Mal. 4: 1.

11. Deras lifsfrukt skall du utrota från jorden och deras säd från människors barn.

Ps. 109: 13.

12. Ty de ville draga ondt öfver dig; de uttänkte ränker, men de förmå intet.

13. Ty du skall drifva dem tillbaka; med din båge skall du sikta mot deras anleten.

Ps. 7: 13 f.

14. Upphöjd vare du, Herre, i din makt; vi vilja besjunga och lofsåga din hjältekraft.

22 Psalmen.

Den rättfärdiges lidande och härlighet. **

1. För sångmästaren, efter »Morgonrodnadens hind»; en psalm af David.

Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig? Jag klagar, men min frälsning är fjärran.

Ps. 10: 1. Matt. 27: 46. Mark. 15: 34.

3. Min Gud, jag ropar om dagen, men du svarar icke, och om natten, men jag får ingen ro.

Job 30: 20. Ps. 88: 2.

4. Och dock är du den Helige, den som tronar bland Israels lofsånger.

Ps. 77: 14.

5. På dig förtröstade våra fäder; de förtröstade, och du räddade dem.

6. Till dig ropade de och blefvo hulpna; på dig förtröstade de och kommo icke på skam.

Ps. 107: 6.

7. Men jag är en mask och icke en människa, till smälek bland män, föraktad af folket.

Jes. 52: 14. 53: 3.

8. Alla som se mig bespotta mig; de spärra upp munnen, de skaka hufvudet:

Matt. 27: 39. Mark. 15: 29. Luk. 23: 35 f.

9. »Befall dig åt Herren! Han befrie honom, han rädde honom, ty han har ju behag till honom.»

Vish. 2: 18. Matt. 27: 43.

10. Ja, det var du som hämtade mig ut ur moderlifvet och lät mig hvila trygg vid min moders bröst.

Ps. 71: 6.

* [G. kyrkob.: Kristi seger öfver de ogudaktiga.] — ** [G. kyrkob.: Kristi lidande, härlighet.]

11. På dig är jag kastad allt ifrån modersskötet; du är min Gud allt ifrån min moders lif.

12. Var icke långt ifrån mig, ty nöd är nära, och det finnes ingen hjälpare.
Ps. 35: 22.

13. Tjurar i mängd omgifva mig, Basans oxar omringa mig.

14. Såsom glupande och rytande lejon uppspärrar man gapet mot mig.

15. Jag är lik vatten, som utgjutes, alla mina ben hafva skilts åt; mitt hjärta är såsom vax, det smälter i mitt lif.

16. Min kraft är förtorkad och lik en lerskärfva, min tunga låder vid min gom, och du lägger mig i dödens stoft.
Ps. 38: 11.

17. Ty hundar omgifva mig; de ondas hop har kringränt mig, mina händer och fötter hafva de genomborrat.
Matt. 27: 31. Mark. 15: 20. Luk. 23: 33. Joh. 19: 18. Apg. 2: 23.

18. Jag kan räkna alla mina ben; de skåda därpå, de se med lust på mig.

19. De skifta mina kläder mellan sig och kasta lott om min klädnad.
Matt. 27: 35. Mark. 15: 24. Luk. 23: 34. Joh. 19: 23 f.

20. Men du, Herre, var icke fjärran; du min starkhet, skynda till min hjälp.

21. Rädda min själ från svärdet, mitt lif ur hundarnas våld.

22. Fräls mig från lejonets gap. Ja, du skall svara mig med hjälp undan vildoxarnas horn.

23. Jag skall förkunna ditt namn för mina bröder, midt i församlingen skall jag prisa dig. Ps. 22: 12. Hebr. 2: 12.

24. I som frukten Herren, lofven honom; ären honom, all Jakobs säd, och bäfven för honom, all Israels säd.

25. Ty han föraktade icke den betrycktes elände och höll det icke för en styggelse; han fördolde icke sitt ansikte för honom, och då han ropade till honom, hörde han det. Ps. 9: 13.

26. Genom dig skall min lofsång ljuda i den stora församlingen; mina löften skall jag få infria inför dem som frukta honom.
Ps. 35: 18. 40: 10 f. 116: 14.

27. De saktmodiga skola äta och varda mätta; de som söka Herren skola få lofva honom; edra hjärtan skola lefva evinnerligen.
Ps. 69: 33. Jes. 65: 13 f. Matt. 5: 5 f.

28. Alla jordens ändar skola tänka därpå och omvända sig till Herren. Hedningarnas alla släkter skola tillbedja inför dig. Ps. 2: 8. 72: 11.

29. Ty riket är Herrens, och han råder öfver hedningarna.
Ps. 96: 10. Obad. v. 21. Mik. 5: 2.

30. Ja, alla mäktiga på jorden skola äta och tillbedja; inför honom skola knäböja alla de som måste fara ned i grafven, de som icke kunna behålla sin själ vid lif. 1 Sam. 2: 8.

31. Efterkommande skola tjäna honom; man skall förtälja om Herren för ett annat släkte. Ps. 102: 19. Jes. 53: 10.

32. Man skall träda upp och förkunna hans rättfärdighet, förkunna bland folk, som skola födas, att han har gjort det.
Jer. 23: 6.

23 Psalmen.

Den gode herden.

1. En psalm af David.

Herren är min herde, mig skall intet fattas. Ps. 80: 2. Jes. 40: 11. Jer. 23: 4. Hes. 34: 23. Joh. 10: 11 f. Hebr. 13: 20. 1 Petr. 2: 25. 5: 4.

2. Han låter mig hvila på gröna ängar, han för mig till vatten, där jag finner ro. Hes. 34: 14. Upp. 7: 17.

3. Han vederkvicker min själ, han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull. Jer. 31: 33.

4. Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ondt, ty du är med mig; din käpp och staf trösta mig. Ps. 46: 3. Jes. 50: 10.

5. Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn; du smörjer mitt hufvud med olja och låter min bägare flöda öfver. Ps. 92: 11.

6. Godhet allenast och nåd skola följa mig i alla mina lifsdagar, och jag skall åter få bo i Herrens hus, evinnerligen. Ps. 15: 1. 27: 4. 84: 5.

24 Psalmen.

Den evige konungens intåg i sin helgedom.

1. Af David; en psalm.

Jorden är Herrens och allt hvad därpå är, jordens krets och de som bo därpå. 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 10: 14. Job 41: 2. Ps. 50: 12. 1 Kor. 10: 26.

2. Ty han är den som lagt hennes grund på hafven, den som på strömmarna beredt henne fäste.
1 Mos. 1: 9 f. Ps. 104: 5. 136: 6.

3. Hvem får gå upp på Herrens berg, och hvem får träda in i hans heliga rum? Ps. 15: 1 f.

4. Den som har oskyldiga händer och rent hjärta; den som icke vänder

sin själ till lögn och den som icke svär falskt. Matt. 5: 8.

5. Han skall undfå välsignelse af Herren och rättfärdighet af sin frälsnings Gud.

6. Sådant är det släkte, som frågar efter honom; de som söka ditt ansikte, de äro Jakobs barn. Sela.

Ps. 14: 2. 27: 8. Rom. 9: 6 f.

7. Höjen, I portar, edra hufvuden, höjen eder, I eviga dörrar, att ärans konung må draga därin.

Ps. 118: 19. Sak. 9: 9.

8. Hvem är då ärans konung? Det är Herren, stark och väldig, Herren, väldig i strid. 2 Mos. 15: 3.

9. Höjen, I portar, edra hufvuden, höjen dem, I eviga dörrar, att ärans konung må draga därin.

10. Hvem är då denne ärans konung? Det är Herren Sebaot; han är ärans konung. Sela.

25 Psalmen.*

Bön om Herrens hjälp och ledning.

1. Af David.

Till dig, Herre, upplyfter jag min själ.

2. Min Gud, på dig förtröstar jag; låt mig icke komma på skam, låt icke mina fiender fröjda sig öfver mig.

3. Nej, ingen kommer på skam, som förbidar dig; på skam komma de som, utan sak, handla trolöst. Jes. 49: 23.

4. Herre, kungör mig dina vägar, lär mig dina stigar. Ps. 27: 11. 86: 11. 143: 10.

5. Led mig i din sanning och lär mig, ty du är min frälsnings Gud; dig förbidar jag alltid.

6. Tänk, Herre, på din barmhärtighet och din nåd, ty de äro af evighet.

7. Tänk icke på min ungdoms synder och mina öfverträdelser, utan tänk på mig efter din nåd, för din godhets skull, Herre. Job 13: 26. Jer. 31: 19.

8. Herren är god och rättfärdig, därför undervisar han syndare om vägen.

5 Mos. 32: 4.

9. Han leder de saktmodiga rätt, han lär de saktmodiga sin väg.

10. Alla Herrens vägar äro nåd och sanning för dem som hålla hans förbund och vittnesbörd. Ps. 103: 17 f.

11. För ditt namns skull, Herre, förlåt min missgärning, ty den är stor.

12. Finnes det en man, som fruktar Herren, då undervisar han honom om den väg han bör välja. Ps. 32: 8.

* Alfabetisk; jfr noten vid ps. 9.

13. Han själf skall lefva i lycka, och hans säd skall besitta landet.

Ps. 37: 9, 11, 22. 112: 1 f. Ords. 20: 7.

14. Herren har sin umgängelse med dem som frukta honom, och sitt förbund vill han kungöra för dem.

Ords. 3: 32.

15. Mina ögon se alltid till Herren, ty han drager mina fötter ur nätet.

Ps. 141: 8.

16. Vänd dig till mig och var mig nådig; ty jag är ensam och betryckt.

17. Mitt hjärtas ångest är stor; för mig ut ur mitt trångmål.

18. Se till mitt lidande och min vedermöda och förlåt mig alla mina synder. Ps. 119: 153.

19. Se därtill att mina fiender äro så många och hata mig med orätt.

Ps. 3: 2. Joh. 15: 25.

20. Bevara min själ och rädda mig; låt mig icke komma på skam, ty jag tager min tillflykt till dig.

21. Ostrafflighet och redlighet bevare mig, ty jag förbidar dig.

22. Förlossa Israel, o Gud, ur all dess nöd.

26 Psalmen.

Den oskyldiges fasta tillit till Herren.

1. Af David.

Skaffa mig rätt, Herre, ty jag vandrar i ostrafflighet, och jag förtröstar på Herren utan att vackla. Ps. 7: 9 f. 17: 2 f.

2. Pröfva mig, Herre, och försök mig; rannsaka mina njurar och mitt hjärta. Ps. 139: 2 f., 23.

3. Ty din nåd är inför mina ögon, och jag vandrar i din sanning.

4. Jag sitter icke hos lögnens män, och med hycklare har jag icke min umgängelse. Ps. 1: 1. Ords. 1: 10.

5. Jag hatar de ondas församling, och hos de ogudaktiga sitter jag icke.

Ps. 119: 128.

6. Jag tvår mina händer i oskuld, och intill ditt altare, Herre, vill jag hålla mig, Ps. 43: 4.

7. att jag må höja tacksägelsens röst och förtälja alla dina under.

Ps. 9: 2. 71: 17.

8. Herre, jag har din boning kär och det rum, där din härlighet bor.

2 Mos. 40: 34 f. Ps. 27: 4. 84: 2 f. 122: 1.

9. Ryck icke min själ bort med syndare, eller mitt lif med de blodgiriga,

Ps. 28: 3.

10. i hvilkas händer är skändlighet, och hvilkas högra hand är full af mutor.

11. Jag vandrar ju i ostrafflighet; förlossa mig och var mig nådig.
12. Ja, min fot står på jämn mark; i församlingarna skall jag lofva Herren.
Ps. 22: 23.

27 Psalmen.

Längtan efter Herrens umgängelse.

1. Af David.

Herren är mitt ljus och min frälsning; för hvem skulle jag frukta? Herren är mitt lifs värn; för hvem skulle jag rädas?
2. När de onda draga emot mig och vilja uppsluka mig, då stappla de själfva och falla, de som äro mina motståndare och fiender.
3. Om ock en här lägrar sig mot mig, så fruktar ändå icke mitt hjärta; om krig uppstår mot mig, så är jag dock trygg.
Ps. 3: 7.
4. Ett har jag begärt af Herren, därefter traktar jag: att jag må bo i Herrens hus i alla mina lifsdagar för att skåda Herrens ljuflighet och betrakta hans tempel.
Ps. 23: 6. 26: 8. 84: 2 f.
5. Ty han döljer mig i sin hydda på olyckans dag, han beskärmar mig i sitt tjäll, han för mig upp på en klippa.
Ps. 31: 21. Jer. 36: 26.
6. Och nu skall mitt hufvud resa sig öfver mina fiender rundt omkring mig, och jag vill offra jublets offer i hans hydda, jag vill sjunga till Herrens ära och lofsäga honom.
7. Hör, o Herre; jag höjer min röst och ropar, var mig nådig och svara mig.
8. Mitt hjärta förehåller dig ditt ord: »Söken mitt ansikte.» Ja, ditt ansikte, Herre, söker jag.
5 Mos. 4: 29. Ps. 24: 6. Jes. 45: 19.
9. Fördölj icke ditt ansikte för mig, drif icke bort din tjänare i vrede. Du har varit min hjälp; förskjut mig icke, öfvergif mig icke, du min frälsnings Gud.
Ps. 18: 2.
10. Nej, om än min fader och min moder öfvergifva mig, skall Herren upptaga mig.
11. Visa mig, Herre, din väg och led mig på en jämn stig för mina förföljares skull.
Ps. 5: 9. 25: 4 f.
12. Öfverlämna mig icke åt mina ovänners vilja; ty mot mig uppstå falska vittnen och män som andas våld.
Ps. 31: 9.
13. Ja, jag tror för visso, att jag skall se Herrens goda i de lefvandes land.
Jes. 38: 11.
14. Förbida Herren, var frimodig och oförfärad i ditt hjärta; ja, förbida Herren.
Ps. 31: 25.

28 Psalmen.

Bön om de gudlösas bestraffning.

1. Af David.

Till dig, Herre, ropar jag; min klippa, var icke stum mot mig, på det att jag icke, om du förblifver tyst mot mig, må varda lik dem som farit ned i grafven.
Ps. 143: 7.
2. Hör mina böners ljud, när jag ropar till dig, när jag upplyfter mina händer mot det allraheligaste i din helgedom.
3. Tag mig icke bort med de ogudaktiga och med ogärningsmännen, som tala vänligt med sin nästa, men hafva ondska i sina hjärtan.
4. Gif dem efter deras gärningar och efter deras onda väsende, gif dem efter deras händers verk, vedergäll dem hvad de hafva gjort.
5. Ty de akta icke på Herrens gärningar, icke på hans händers verk; därför skall han slå dem ned och ej mer uppbygga dem.
Jes. 5: 12.
6. Lofvad vare Herren, ty han har hört mina böners ljud!
7. Herren är min starkhet och min sköld; på honom förtröstade mitt hjärta, och jag vardt hulpen. Därför fröjdar sig mitt hjärta, och med min sång vill jag tacka honom.
2 Mos. 15: 2.
8. Herren är sitt folks starkhet, han är ett frälsningens värn för sin smorde.
Ps. 18: 51.
9. Fräls ditt folk och välsigna din arfvedel, och var deras herde och bär dem till evig tid.
5 Mos. 9: 29. Ps. 95: 7. 100: 3.

29 Psalmen.

Herrens härlighet uppenbarad i tordönet.

1. En psalm af David.

Gifven åt Herren, I Guds söner, gifven åt Herren ära och makt;
Ps. 96: 7 f. 103: 20 f.
2. gifven åt Herren hans namns ära, tillbedjen Herren i helig skrud.
3. Herrens röst går ofvan vattnen; Gud, den härlige, dundrar, Herren dundrar ofvan de stora vattnen.
Job 37: 2.
4. Herrens röst ljuder med makt, Herrens röst ljuder härligt.
5. Herrens röst sönderbryter cedrar, Herren sönderbryter Libanons cedrar.

6. Han kommer dem att hoppa såsom kalfvar, Libanon och Sirjon såsom unga vildoxar.
7. Herrens röst hugger med eldslågor.
8. Herrens röst kommer öknen att bäfva, Herren kommer Kades' öken att bäfva.
9. Herrens röst kommer hindarna att föda; den bortrycker skogarnas klädnad. I hans tempel förkunnar allting hans ära.
10. Herren på sin tron bjöd floden komma, och Herren tronar såsom konung evinnerligen. 1 Mos. 6: 17.
11. Herren skall gifva makt åt sitt folk, Herren skall välsigna sitt folk med frid. Ps. 28: 8 f.

30 Psalmen.

Tacksägelse för räddning.

1. En psalm, en sång af David vid husets invigning. 5 Mos. 20: 5. 1 Krön. 16: 43.
Jag vill upphöja dig, Herre, ty du har dragit mig ur djupet, du har icke låtit mina fiender glädja sig öfver mig.
3. Herre, min Gud, jag ropade till dig, och du gjorde mig helbrägda. Ps. 147: 3.
4. Herre, du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig lefvande ut från dem som foro ned i grafven. Ps. 86: 13. 116: 3 f.
5. Lofsjungen Herren, I hans fromma, och prisen hans heliga namn.
6. Ty ett ögonblick varar hans vrede, men hela lifvet hans nåd; om aftonen gästar gråt, men om morgonen kommer jubel. Jes. 54: 7 f. Joh. 16: 20 f. 2 Kor. 4: 17.
7. Jag sade, då det gick mig väl: »Jag skall aldrig vackla.»
8. Herre, i din nåd hade du gjort mitt berg starkt; men du fördolde ditt ansikte, då förskräcktes jag.
9. Till dig, Herre, ropade jag, och till Herren bad jag:
10. »Hvad vinning har du af mitt blod eller däraf att jag far ned i grafven? Kan stoftet tacka dig, kan det förkunna din trofasthet? Ps. 6: 6. 88: 11.
11. Hör, o Herre, och var mig nådig; Herre, var min hjälpare.»
12. Då förvandlade du min klagan i fröjdesprång; du klädde af mig sorgens dräkt och omgjordade mig med glädje.
13. Därför skall min ära lofsjunga dig utan att tystna; Herre, min Gud, jag vill tacka dig evinnerligen. Ps. 57: 9. 108: 2.

31 Psalmen.

Bön om räddning undan förföljelse.

1. För sångmästaren; en psalm af David.
Till dig, Herre, tager jag min tillflykt; låt mig aldrig komma på skam, befria mig genom din rättfärdighet. Ps. 25: 2. 71: 1 f.
3. Böj ditt öra till mig, rädda mig snarligen; var mig en fast klippa, en borg till min frälsning.
4. Ty du är mitt bergfäste och min borg, och du skall för ditt namns skull leda och föra mig. Ps. 23: 3. Ords. 18: 10.
5. Du skall draga mig ur det nät, som de lagt ut för mig; ty du är mitt värn.
6. I din hand befaller jag min ande; du förlossar mig, Herre, du trofaste Gud. Luk. 23: 46. Apg. 7: 59.
7. Jag hatar dem som hålla sig till fåfängliga afgudar, men jag förtröstar på Herren.
8. Jag vill fröjda mig och vara glad öfver din nåd, att du ser till mitt lidande, att du låter dig vårda om min själ i nöden Ps. 9: 3.
9. och icke öfverlämnar mig i fiendens hand, utan ställer mina fötter på rymlig plats.
10. Var mig nådig, Herre, ty jag är i nöd; af sorg är mitt ansikte förtärdt, ja, min själ såväl som min kropp. Ps. 6: 8.
11. Ty mitt lif har försvunnit i bedröfvelse och mina år i suckan; min kraft är bruten genom min missgärning, och benen i min kropp äro maktlösa. Ps. 40: 13. 102: 4.
12. För alla mina ovänners skull har jag blifvit till smälek, ja, till stor smälek för mina grannar och till skräck för mina förtrogna; de som se mig på gatan fly undan för mig.
13. Jag är bortglömd ur hjärtat, såsom vore jag död; jag har blifvit såsom ett sönderslaget kärl.
14. Ty jag hör mig förtalas af många; skräck från alla sidor! De rådslå med hvarandra mot mig och stämpla för att taga mitt lif. Jer. 20: 10.
15. Men jag förtröstar på dig, Herre; jag säger: »Du är min Gud.»
16. Min tid står i dina händer; rädda mig ur mina fienders hand och från mina förföljare. Ps. 139: 16.
17. Låt ditt ansikte lysa öfver din tjänare; fräls mig genom din nåd. 4 Mos. 6: 25 f. Ps. 80: 4.

18. Herre, låt mig icke komma på skam, ty jag åkallar dig; låt de ogudaktiga komma på skam och varda tystade i dödsriket.

19. Må lögnaktiga läppar förstummas, de som tala hvad fräckt är mot den rättfärdige, med högmod och förakt.

20. Huru stor är icke din godhet, den du förvarar åt dem som frukta dig, och den du bevisar inför människorns barn mot dem som taga sin tillflykt till dig!

21. Du beskärmar dem i ditt ansiktes beskärm mot människors sammangaddning; du döljer dem i din hydda mot tungornas angrepp. Ps. 27: 5. Jer. 36: 26.

22. Lofvad vare Herren, att han bevisat mig sin underbara nåd, i det han beskärt mig en fast stad! Ps. 144: 1 f.

23. Ty väl sade jag i min ångest: »Jag är bortdrifven från dina ögon.» Likväl hörde du mina böners ljud, när jag ropade till dig.

24. Älsken Herren, alla I hans fromma. Herren bevarar de trogna, men han vedergäller i fullt mått den som öfvar högmod.

25. Varen frimodiga och oförfärade i edra hjärtan, alla I som sätten edert hopp till Herren. Ps. 27: 14.

32 Psalmen.

Syndabekännelse och förlåtelse.

1. Af David; en sång.

Säll är den hvilkens öfverträdelse är förlåten, hvilkens synd är öfverskyld. Rom. 4: 6 f.

2. Säll är den människa, hvilken Herren icke tillräknar missgärning, och i hvilkens ande icke är något svek.

3. Så länge jag teg, försmäktade mina ben vid min ständiga klagan. Ords. 28: 13.

4. Ty dag och natt var din hand tung öfver mig; min lifssaft förtorkades såsom genom sommarhetta. Sela. Ps. 38: 3, 5.

5. Då uppenbarade jag min synd för dig och öfverskylde icke min missgärning. Jag sade: »Jag vill bekänna för Herren mina öfverträdelser»; då förlät du mig min synds missgärning. Sela. 2 Sam. 12: 13. Ps. 65: 4. 1 Joh. 1: 9.

6. Därför skola alla fromma bedja till dig på den tid, då du är att finna; sannerligen, om ock stora vattenfloder komma, skola de icke nå till dem. Jes. 49: 8. 55: 6. 2 Kor. 6: 2.

7. Du är mitt beskärm, för nöd bevarar du mig; med räddningens jubel omgifver du mig. Sela. Ps. 27: 5.

8. Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill gifva dig råd och låta mitt öga vaka öfver dig. Ps. 25: 12.

9. Varen icke såsom hästar och mulåsnor utan förstånd, på hvilka man måste lägga töm och betsel för att tämja dem, eljest får man dem icke att komma. 2 Kon. 19: 28. Ords. 26: 3.

10. Den ogudaktige har många plågor; men den som förtröstar på Herren, honom omgifver han med nåd. Ords. 12: 21.

11. Varen glada i Herren och fröjden eder, I rättfärdiga, och jublen, alla I rättsinniga. Fil. 4: 4.

33 Psalmen.

Herrens allmakt och nåd.

Jublen i Herren, I rättfärdiga; lofsång höfves de redliga.

2. Tacken Herren på harpa, lofsjungen honom till tiosträngad psaltare. Ps. 92: 4.

3. Sjungen honom en ny sång, spelen skönt med jubelklang.

4. Ty Herrens ord är rätt, och allt hvad han gör är gjordt i trofasthet. 4 Mos. 23: 19. 1 Sam. 15: 29.

5. Han älskar rättfärdighet och rätt; jorden är full af Herrens nåd. Ps. 119: 64.

6. Himmelen är gjord genom Herrens ord och all dess här genom hans muns anda. 1 Mos. 1: 2 f.

7. Han samlar hafvets vatten såsom I en hög; han lägger djupen i deras förvaringsrum. 1 Mos. 1: 9. Job 38: 8 f. Ps. 104: 7 f.

8. Hela jorden frukte Herren; för honom bäfve alla som bo på jordens krets.

9. Ty han sade, och det vardt; han bjöd, och det stod där. Ps. 148: 5.

10. Herren gjorde hedningarnas råd om intet, han lät folkens tankar komma på skam. Job 5: 12. Ps. 2: 1 f. Ords. 21: 30.

11. Men Herrens råd består evinnerligen, hans hjärtas tankar från släkte till släkte. Ords. 19: 21. Jes. 46: 10.

12. Saligt är det folk, hvars Gud Herren är, det folk, som han utvalt till sin arfvedel. Ps. 144: 15.

13. Ja, från himmelen skådade Herren ned, han såg alla människors barn.

14. Från sin boning blickade han ned till alla dem som bo på jorden, Ps. 11: 4.

15. han som danat allas deras hjärtan, han som aktar på alla deras verk.
Ords. 16: 1, 2, 9. 21: 1 f.

16. En konung segrar icke genom sin stora styrka, en hjälte räddas icke genom sin stora kraft. 2 Krön. 14: 11.

17. Förgäfves väntas seger genom hästar, med all sin styrka rädda de icke.
Ps. 147: 10. Ords. 21: 31.

18. Se, Herrens öga är vändt till dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd;

19. han vill rädda deras själ från döden och behålla dem vid lif i hungerns tid. Job 5: 20. Ps. 34: 10 f. 37: 19.

20. Vår själ väntar efter Herren; han är vår hjälp och sköld. 5 Mos. 33: 29.

21. Ty i honom gläder sig vårt hjärta, vi förtrösta på hans heliga namn.

22. Din nåd, Herre, vare öfver oss, såsom vi hoppas på dig.

34 Psalmen.*

Herrens godhet och räddande hjälp.

1. Af David, då han ställde sig vansinnig inför Abimelek och denne dref honom ifrån sig och han gick sin väg.
1 Sam. 21: 13 f.

Jag vill lofva Herren alltid; hans pris skall ständigt vara i min mun. Ps. 146: 2.

3. Min själ skall berömma sig af Herren; de saktmodiga skola höra det och glädja sig.

4. Lofven med mig Herren, låtom oss med hvarandra upphöja hans namn.

5. Jag sökte Herren, och han svarade mig, och ur all min förskräckelse räddade han mig.

6. De som skåda upp till honom strålа af fröjd, och deras ansikten behöfva icke rodna af blygsel.

7. Här är en betryckt som ropade, och Herren hörde honom och frälste honom ur all hans nöd.

8. Herrens ängel slår sitt läger omkring dem som frukta honom och befriar dem.
1 Mos. 32: 1 f. 2 Kon. 6: 17. Ps. 91: 11 f.

9. Smaken och sen, att Herren är god; säll är den man, som tager sin tillflykt till honom. 1 Petr. 2: 3.

10. Frukten Herren, I hans heliga; ty de som frukta honom lida ingen brist. Ps. 33: 19. 37: 19.

11. Unga lejon lida nöd och hungra, men de som söka Herren hafva icke brist på något godt. Luk. 1: 53.

12. Kommen, barn, hören mig; jag skall lära eder Herrens fruktan.

13. Är du en man, som älskar lifvet och önskar att se goda dagar?
1 Petr. 3: 10 f.

14. Afhåll då din tunga från det som är ondt och dina läppar från att tala svek. Ef. 4: 29. 5: 4. Kol. 4: 6.

15. Vänd dig bort ifrån det som är ondt och gör det som är godt, sök friden och trakta därefter.
Ps. 37: 27. Rom. 12: 18. Hebr. 12: 14.

16. Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras rop.
2 Krön. 16: 9. Ps. 33: 18.

17. Men Herrens ansikte är emot dem som göra det onda, att han må utrota deras åminnelse från jorden.
Ps. 73: 20. 109: 15.

18. När de rättfärdiga ropa, så hör Herren och räddar dem ur all deras nöd. Ps. 145: 18.

19. Herren är nära dem som hafva ett förkrossadt hjärta och frälsar dem som hafva en bedröfvad ande.
Ps. 51: 19. Jes. 57: 15. 66: 2. Luk. 18: 13 f.

20. Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur allt.

21. Han bevarar alla hans ben; icke ett enda af dem skall sönderslås.
2 Mos. 12: 46. Matt. 10: 30 Joh. 19: 36.

22. Den ogudaktige skall dödas af olyckan, och de som hata den rättfärdige skola stå med skuld.

23. Men sina tjänares själar förlossar Herren, och ingen skall stå med skuld, som tager sin tillflykt till honom.

35 Psalmen.

Mot förföljare och otacksamma vänner.

1. Af David.

Gå till rätta, Herre, med dem som gå till rätta med mig; strid mot dem som strida mot mig.

2. Fatta sköld och skärm och stå upp till min hjälp;

3. drag fram spjutet och spärra vägen för mina förföljare. Säg till min själ: »Jag är din frälsning.»

4. Må de komma på skam och blygas, som stå efter mitt lif; må de vika tillbaka och varda utskämda, som hafva ondt i sinnet mot mig. Ps. 40: 15 f.

5. Må de blifva såsom agnar för vinden, och Herrens ängel drifve dem bort. Ps. 1: 4. Hos. 13: 3.

6. Deras väg blifve mörk och slipprig, och Herrens ängel förfölje dem.
Jos. 10: 10 f. Ps. 69: 24.

7. Ty utan sak hafva de hemligen

* Alfabetisk: jfr noten vid ps. 9.

tillredt sin nätgrop för mig, utan sak hafva de gjort en graf för mitt lif.
Ps. 57: 7. Matt. 23: 15.

8. Fördärf komme öfver gärningsmannen oförtänkt, och det nät, som han utlagt, fånge honom; ja, till sitt fördärf falle han själf däri. Ps. 141: 10.

9. Men min själ skall fröjda sig i Herren och vara glad öfver hans frälsning.

10. Alla ben i min kropp skola säga: »Herre, hvem är dig lik, du som räddar den betryckte från den som är honom för stark, den betryckte och fattige ifrån den som plundrar honom?»

11. Orättfärdiga vittnen träda fram; de utfråga mig om det jag icke vet.
Matt. 26: 60. Luk. 23: 2, 10. Joh. 18: 30.

12. De löna mig med ondt för godt; öfvergifven är min själ. Ps. 109: 5.

13. Jag däremot klädde mig i sorgdräkt, när de voro sjuka, jag späkte min själ med fasta, jag bad med nedsänkt hufvud. 1 Kon. 18: 42.

14. Jag skickade mig, såsom hade det varit min vän, min broder; jag gick sorgklädd och lutande, lik den som sörjer sin moder.

15. Men de glädja sig öfver mitt fall och rota sig tillsammans; eländiga människor, som jag icke känner, rota sig tillsammans mot mig, de smäda mig utan uppehåll, Matt. 26: 3 f.

16. i det de bita sina tänder samman mot mig, dessa gudlösa, som drifva gyckel för en kaka bröd.

17. Herre, huru länge skall du se härpå? Ryck min själ undan det fördärf de beredt, och mitt lif undan de unga lejonen. Ps. 22: 21 f.

18. Då skall jag tacka dig i den stora församlingen, och bland mycket folk skall jag lofva dig. Ps. 22: 23 f. 40: 10 f.

19. Låt icke dem få glädja sig öfver mig, som utan skäl äro mina fiender; låt icke dem som utan sak hata mig få blinka med ögonen. Joh. 15: 25.

20. Ty det är icke frid som de tala; nej, svekets ord uttänka de mot de stilla i landet.

21. De uppspärra mot mig sin mun; de säga: »Rätt så, rätt så, nu se vi det med våra ögon!» Job 16: 10.

22. Du, Herre, ser det; tig icke. Herre, var icke långt ifrån mig.

23. Vakna och stå upp för att skaffa mig rätt, för att utföra min sak, du min Gud och Herre.

24. Skaffa mig rätt efter din rättfärdighet, Herre, min Gud, och låt dem icke få glädja sig öfver mig. Ps. 7: 9.

25. Låt dem icke säga i sina hjärtan: »Rätt så, det gick som vi ville!» Låt dem icke säga: »Vi hafva fördärfvat honom.»

26. Må alla komma på skam och blygas, som glädja sig öfver min ofärd. Med skam och blygd må de varda klädda, som förhäfva sig öfver mig.
Ps. 40: 15 f. 109. 29.

27. Men må de jubla och glädja sig, som unna mig min rätt, och må de alltid kunna säga: »Lofvad vare Herren, han som unnar sin tjänare godt!»
Ps. 40: 17.

28. Då skall min tunga tala om din rättfärdighet och hela dagen förkunna ditt lof. Ps. 7: 18.

36 Psalmen.

Den ogudaktiges ondska. Herrens godhet.

1. För sångmästaren; af Herrens tjänare David.

I mitt hjärta betänker jag hvad synden säger till den ogudaktige, till den hvars ögon ej veta af någon fruktan för Gud. Rom. 3: 18.

3. Den intalar ju honom hvad som är behagligt i hans ögon: att man icke skall finna hans missgärning och hata den. Ps. 10: 8.

4. Hans muns ord äro fördärf och svek; han vill icke handla med förstånd och göra det godt är.

5. Fördärf uttänker han på sitt läger, han träder på den väg, som icke är god; han skyr icke för något ondt.
Ords. 4: 16. Mik. 2: 1.

6. Herre, upp i himmelen räcker din nåd, och din trofasthet allt upp till skyarna. Ps. 57: 11. 108: 5.

7. Din rättfärdighet är såsom väldiga berg, dina rätter såsom det stora hafsdjupet; både människor och djur hjälper du, Herre. Ps. 145: 16. Rom. 11: 33.

8. Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud! Människors barn hafva sin tillflykt under dina vingars skugga.
Ps. 17: 8. 57: 2.

9. De varda mättade af ditt hus' rika håfvor, och af din ljuflighets ström gifver du dem att dricka. Ps. 65: 5.

10. Ty hos dig är lifvets källa, i ditt ljus se vi ljuset.
Ps. 49: 20. Jer. 2: 13. 17: 13.

11. Låt din nåd förblifva öfver dem som känna dig och din rättfärdighet öfver de rättsinniga.

12. Låt icke de högmodigas fot komma öfver mig eller de ogudaktigas hand drifva mig bort.

13. Ja, där ligga ogärningsmännen fallna; de äro nedstötta och kunna icke mer resa sig. Ps. 18: 39.

37 Psalmen.*

De ogudaktigas och de frommas olika lott.

1. Af David.

Harmas icke öfver de onda, afundas icke dem som göra orätt.
Ps. 73: 2 f. Ords. 24: 19. Pred. 7: 10.

2. Ty såsom gräs varda de snart afhuggna, och såsom gröna örter vissnade.
Ps. 92: 8. Jak. 1: 10 f.

3. Förtrösta på Herren och gör det godt är, så skall du förblifva boende i landet och beta din hjord i trygghet.

4. Haf din lust i Herren; han skall gifva dig hvad ditt hjärta begär.

5. Befall din väg åt Herren och förtrösta på honom; han skall göra det.
Ps. 55: 23. Ords. 16: 3. 1 Petr. 5: 7.

6. Han skall låta din rättfärdighet framgå såsom ljuset och din rätt såsom middagens sken.

7. Var stilla för Herren och förbida honom, harmas icke öfver den hvilkens väg är lyckosam, öfver den man, som umgås med ränker. Pred. 10: 4.

8. Afhåll dig från vrede och låt förbittringen fara; harmas icke; därmed gör du blott illa.

9. Ty de onda skola varda utrotade, men de som vänta efter Herren, de skola besitta landet.

10. Ännu en liten tid, så är den ogudaktige icke mer; och när du ser efter hans plats, så är han borta.

11. Men de saktmodiga skola besitta landet och hugnas af stor frid.
Ps. 119: 165. Matt. 5: 5.

12. Den ogudaktige stämplar mot den rättfärdige och biter sina tänder samman mot honom; Ps. 112: 10.

13. men Herren ler åt honom, ty han ser, att hans dag kommer. Ps. 2: 4.

14. De ogudaktiga draga ut svärdet och spänna sin båge för att fälla den som är betryckt och fattig, för att slakta dem som vandra i redlighet.

15. Men deras svärd skall gå in i deras eget hjärta, och deras bågar skola brista sönder.

16. Det lilla, som en rättfärdig har, är bättre än många ogudaktigas stora håfvor. Ords. 15: 16.

17. Ty de ogudaktigas armar skola sönderbrytas; men Herren uppehåller de rättfärdiga. Ps. 1: 6.

* Alfabetisk; jfr noten vid ps. 9.

18. Herren känner de frommas dagar, och deras arfvedel skall förblifva evinnerligen. Ps. 139: 16.

19. De skola icke komma på skam i den onda tiden, och i hungerns dagar skola de varda mättade.
Ps. 33: 19. 34: 10.

20. Ty de ogudaktiga skola förgås; Herrens fiender äro såsom ängarnas prakt: de försvinna såsom rök, ja, de försvinna. Ps. 68: 3.

21. Den ogudaktige lånar och kan icke betala, men den rättfärdige är barmhärtig och kan gifva. 5 Mos. 28: 12, 44.

22. Ty hans välsignade skola besitta landet, men de som han förbannar skola varda utrotade.

23. Genom Herren blifva en mans steg fasta, när han har behag till hans väg.

24. Om han faller, störtar han dock icke till marken, ty Herren håller honom vid handen.

25. Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har icke sett den rättfärdige vara öfvergifven eller hans säd gå efter bröd. Syr. 2: 10 f.

26. Han är alltid barmhärtig och kan gifva lån, och hans säd varder välsignad. Ps. 112: 5. Luk. 6: 34 f.

27. Vänd dig bort ifrån det som är ondt och gör det som är godt, så skall du få bo kvar evinnerligen. Ps. 34: 15.

28. Ty Herren älskar hvad rätt är och öfvergifver icke sina fromma, evinnerligen blifva de bevarade; men de ogudaktigas säd varder utrotad.
Ps. 21: 11.

29. De rättfärdiga skola besitta landet och bo däri evinnerligen.

30. Den rättfärdiges mun talar vishet, och hans tunga säger hvad rätt är.
Ords. 31: 26.

31. Hans Guds lag är i hans hjärta; hans steg vackla icke.
Ps. 40: 9. Jes. 51: 7.

32. Den ogudaktige vaktar på den rättfärdige och står efter att döda honom, Ps. 10: 9.

33. men Herren öfverlämnar honom icke i hans hand och fördömer honom icke, då han dömes.

34. Förbida Herren och håll hans väg, så skall han upphöja dig till att besitta landet; du skall se med lust, huru de ogudaktiga varda utrotade.

35. Jag såg en ogudaktig, som trotsade på sin makt; han utbredde sig såsom ett grönskande träd, väl rotadt.
1 Sam. 25: 2 f. Job 20: 5 f. Ps. 52: 8, 9.

36. Men man gick där förbi, och se, han var borta; jag sökte efter honom, men han fanns icke. Ps. 10: 15.

37. Gif akt på den ostraffilige och se på den redlige; ty fridens man skall hafva en framtid.

38. Men öfvertrådarna skola allesammans förgås, de ogudaktigas framtid varder afskuren. Ps. 5: 5 f.

39. Till de rättfärdiga kommer frälsning ifrån Herren; han är deras värn i nödens tid. Ps. 9: 10.

40. Herren hjälper dem och befriar dem; han befriar dem från de ogudaktiga och frälsar dem, ty de taga sin tillflykt till honom. Dan. 6: 28.

38 Psalmen.

Den botförfärdiges bön om förskoning.

1. En psalm af David; till åminnelse.

Herre, straffa mig icke i din förtörnelse, och tukta mig icke i din vrede. Ps. 6: 2. Jer. 10: 24.

3. Ty dina pilar hafva träffat mig, och din hand trycker mig. 5 Mos. 32: 23. Job 6: 4. Ps. 32: 4.

4. Det finnes intet helt på min kropp för din vrede; skull, intet helbrägda i mina ben för min synds skull.

5. Ty mina missgärningar gå mig öfver hufvudet; såsom en svår börda äro de mig för tunga. Ps. 40: 13. 69: 17.

6. Mina sår stinka och flyta för min dårskaps skull.

7. Jag går krokig och mycket hutande; hela dagen går jag sörjande.

8. Ty mina länder äro fulla af brand, och intet helt finnes på min kropp.

9. Jag är vanmäktig och illa sönderslagen; jag klagar för mitt hjärtas jämmers skull.

10. Herre, du känner all min trängtan, och min suckan är dig icke förtold.

11. Mitt hjärta slår häftigt, min kraft har öfvergifvit mig; också mina ögons ljus är borta.

12. Mina vänner och fränder hålla sig på afstånd från min plåga, och mina närmaste hafva ställt sig långt ifrån. Job 19: 13 f. Ps. 27: 10. 69: 19.

13. Snaror utlägga de som stå efter mitt lif, och de som söka min ofärd tala hvad fördärfligt är; på svek tänka de hela dagen.

14. Men jag är lik en döf, som intet hör, och lik en dumbe, som icke upplåter sin mun; Ps 39: 2, 10. Jes. 53 7.

15. ja, jag är lik en man, som intet hör, och som icke har något gensvar i sin mun.

16. Se, på dig, Herre, hoppas jag; du skall svara, Herre, min Gud.

17. Ty jag frukter, att de annars få glädja sig öfver mig, att de skola förhäfva sig öfver mig, när min fot vacklar.

18. Ty jag är nära att falla, och min plåga är alltid inför mig;

19. ja, jag måste bekänna min missgärning, och jag sörjer öfver min synd.

20. Men mina fiender få lefva och äro mäktiga, och många äro de som hata mig utan sak, Ps. 3: 2.

21. de som löna godt med ondt och som stå mig emot, därför att jag far efter det goda. Ps. 119: 95.

22. Öfvergif mig icke, Herre; min Gud, var icke långt ifrån mig.

23. Skynda till min hjälp, Herre, du min frälsning. Ps. 35: 3. 40: 14.

39 Psalmen.

Bön i svår nöd. Lifvets fåfänglighet.

1. För sångmästaren, till Jedutun; en psalm af David. 1 Krön. 25: 1.

Jag sade: »Jag vill akta på hvad jag gör, så att jag icke syndar med min tunga; jag vill akta på att tygla min mun, så länge den ogudaktige är för mina ögon.» Ps. 17: 3.

3. Jag blef stum och tyst, jag teg i min sorg; men jag upprördes af smärta. Ps. 38: 14, 18.

4. Mitt hjärta blef brinnande i mitt bröst; när jag begrundade, upplåndes en eld i mig; jag talade med min tunga. Ps. 119: 53.

5. Herre, lär mig betänka, att jag måste få en ände och hvad som är mina dagars mått, så att jag förstår, huru förgänglig jag är. Ps. 90: 12.

6. Se, såsom en handsbredd har du gjort mina dagars mått, och min lifslängd är såsom intet inför dig; fåfänglighet allenast äro alla människor, huru säkra de än stå. Sela.

Ps. 62: 10. 90: 6 f. 144: 4.

7. Såsom en drömbild allenast gå de fram, fåfänglighet allenast är deras oro; de samla tillhopa och veta icke, hvem som skall få det.

Job 8: 9. 14: 2. Pred. 2: 18, 21. 5: 13, 15.

8. Och nu, hvad förbidar jag, Herre? Till dig står mitt hopp.

9. Befria mig från alla mina öfverträdelser, låt mig icke blifva till smälek för dåren.

10. Jag tiger och upplåter icke min mun; ty det är du som har gjort det. Ps. 38: 14.

11. Vänd af ifrån mig din plåga; för din hands aga försmäktar jag.

12. När du tuktar någon, i det du näpser honom för missgärning, så låter du hans härlighet förtäras såsom af mal. Fäfänglighet allenast äro alla människor. Sela. Ps. 6: 8.

13. Hör min bön, o Herre, och lyssna till mitt rop, tig icke vid mina tårar; ty jag är en främling i ditt hägn, en gäst såsom alla mina fäder.

1 Mos. 47: 9. 3 Mos. 25: 23. 1 Krön. 29: 15. Ps. 119: 19. Hebr. 11: 13. 1 Petr. 2: 11.

14. Vänd ifrån mig din blick, att jag må vederkvickas, innan jag går hädan och icke mer är till. Job 7: 16.

40 Psalmen.

Tacksägelse och bön. Det rätta offret.*

1. För sångmästaren; af David; en psalm.

Stadigt förbidade jag Herren, och han böjde sig till mig och hörde mitt rop. Ps. 18: 7. 27: 14.

3. Han drog mig upp ur fördärfvets grop, ur den djupa dyn; han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta; Ps. 31: 9. 69: 15.

4. han lade i min mun en ny sång, en lofsång till vår Gud. Det skola många se och varda häpna, och de skola då förtrösta på Herren.

5. Säll är den man, som sätter sin förtröstan till Herren, den som icke vänder sig till de stolta eller till dem som vika af i lögn.

6. Herre, min Gud, stora äro dina under och dina tankar, som du bevisar på oss; dig är intet likt, jag ville eljest förkunna dem och tala om dem; men de stå icke till att räkna.

2 Mos. 15: 11. Ps. 92: 6. 139: 17 f.

7. Till slaktoffer och spisoffer har du icke behag — öppna öron har du gifvit mig — brännoffer och syndoffer begär du icke.

Ps. 51: 18 f. Jes. 1: 11. Mik. 6: 7. Hebr. 10: 5.

8. Därför säger jag: »Se, jag kommer; i boken är skrifvet hvad jag skall göra. Joh. 5: 39, 46. Hebr. 10: 7.

9. Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.»

Ps. 37: 31.

10. Jag förkunnar rättfärdighetens glädjebudskap i den stora församlingen; se, jag tillsluter icke mina läppar; du, Herre, vet det. Ps. 22: 26, 26. 35: 18.

11. Din rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt hjärta, om din trofasthet och din frälsning talar jag; jag förtiger icke din nåd och din sanning för den stora församlingen.

12. Du, Herre, skall icke tillsluta din barmhärtighet för mig; din nåd och din sanning må alltid bevara mig.

Ps. 61: 8.

13. Ty lidanden omhvärfva mig, flera än jag kan räkna; mina missgärningar hafva tagit mig fatt, så att jag icke kan se; de äro flera än håren på mitt hufvud, och mitt mod har öfvergifvit mig. Ps. 38: 11.

14. Värdes, o Herre, rädda mig; Herre, skynda till min hjälp.

15. Må alla de komma på skam och varda utskämda, som stå efter mitt lif för att förgöra det; må de vika tillbaka och blygas, som önska min ofärd.

Ps. 35: 4. 70: 3 f.

16. Må de häpna i sin skam, som säga till mig: »Rätt så, rätt så!»

17. Men alla de som söka dig må fröjdas och vara glada i dig; de som åstunda din frälsning, de må alltid kunna säga: »Lofvad vare Herren!»

Ps. 34: 3 f. 35: 27.

18. Är jag ock betryckt och fattig, så skall dock Herren sörja för mig. Min hjälp och min befriare är du; min Gud, dröj icke.

41 Psalmen.

Klagan under nöd och förföljelse.

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Säll är den som låter sig vårda om den arme; honom skall Herren hjälpa på olyckans dag.

Ps. 119: 5, 9. Ords. 19: 17. Jes. 58: 7.

3. Herren skall bevara honom och behålla honom vid lif, han skall prisas säll i landet. Icke skall du öfverlämna honom åt hans fienders vilja!

Dan. 4: 24.

4. Herren skall bistå honom på sjukbädden; ja, när han är krank, förvandlar du alldeles hans läger. 2 Kon. 20: 7.

5. Jag säger: Herre, var mig nådig; gör min själ helbrägda, ty jag har syndat mot dig.

6. Mina fiender tala ondt mot mig: »När skall han dö och hans namn förgås?»

7. Och om någon kommer för att besöka mig, talar han falskhet; hans hjärta samlar tillhopa åt honom hvad ondskefullt är; sedan går han ut och talar därom.

* [G. kyrkob.: Kristi lidande, ämbete.]

8. De som hata mig tassla alla med hvarandra mot mig; de uttänka mot mig det som är mig till skada.
Luk. 11: 54.

9. »Fördärfvet har drabbat honom, och han skall icke mer stå upp, han som ligger där.»

10. Ja, också min vän, som jag litade på och som åt mitt bröd, han lyfter nu mot mig sin häl.
Ps. 55: 14 f. Matt. 26: 14 f. Mark. 14: 10. Luk. 22: 4. Joh. 13: 18. Apg. 1: 16.

11. Men du, Herre, var mig nådig och upprätta mig, så vill jag vedergälla dem.

12. Att du har behag till mig, det vet jag däraf att min fiende icke får jubla öfver mig.

13. Ty mig uppehåller du för min ostrafflighets skull och låter mig stå inför ditt ansikte evinnerligen.
Ps. 18: 21.

---

14. Lofvad vare Herren, Israels Gud, från evighet till evighet! Amen, Amen.

Andra boken.

42 Psalmen.

Den bedröfvades och förföljdes längtan till Guds hus.

1. För sångmästaren; en sång af Koras söner. 1 Krön. 6: 22 f. 9: 19.

Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud.

3. Min själ törstar efter Gud, efter den lefvande Guden; när skall jag komma därtill, att jag får träda fram inför Guds ansikte? Ps. 63: 2 f. 84: 3.

4. Mina tårar äro min spis både dag och natt, ty beständigt säger man till mig: »Hvar är nu din Gud?»
Ps. 80: 6. 102: 10.

5. Men jag vill utgjuta inom mig min själ och hafva i minne, huru jag gick i hopen, tågade med den till Guds hus, under fröjderop och tacksägelse, i högtidsskaran.

6. Hvarför är du så bedröfvad, min själ, och så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka honom för den frälsning, som kommer från hans ansikte.

7. Min Gud, bedröfvad är min själ i mig; därför tänker jag på dig i Jordans land, på Hermons höjder, på Misars berg. 5 Mos. 3: 8.

8. Djup ropar till djup vid dånet af dina vattenfall; alla dina svallande böljor gå öfver mig. Ps. 69: 3.

9. Om dagen må Herren beskära sin nåd, och om natten vill jag sjunga till honom och bedja till mitt lifs Gud.
Ps. 92: 3.

10. Jag vill säga till Gud, min klippa: »Hvarför har du förgätit mig, hvarför måste jag gå sörjande, trängd af fiender?» Ps. 13: 2. 43: 2.

11. Det är såsom krossade man benen i min kropp, när mina ovänner försmäda mig, när de beständigt säga till mig: »Hvar är nu din Gud?» Ps. 115: 2.

12. Hvarför är du så bedröfvad, min själ, och hvarför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka honom, min frälsning och min Gud.
Ps. 43: 5.

43 Psalmen.

Fortsättning af föregående psalm.

Skaffa mig rätt, o Gud, och utför min sak mot ett folk utan fromhet; rädda mig ifrån falska och orättfärdiga människor. Ps. 26: 1.

2. Ty du är den Gud, som är mitt värn; hvarför har du förkastat mig? Hvarför måste jag gå sörjande, trängd af fiender? Ps. 42: 10.

3. Sänd ditt ljus och din sanning; må de leda mig, må de föra mig till ditt heliga berg och till dina boningar,
2 Sam. 6: 17. Ps. 15: 1 f.

4. så att jag får gå in till Guds altare, till Gud, som är min glädje och fröjd, och tacka dig på harpa, Gud, min Gud.
Ps. 26: 6.

5. Hvarför är du så bedröfvad, min själ, och hvarför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka honom, min frälsning och min Gud.
Ps. 42: 6, 12.

44 Psalmen.

Guds trogna folks bön under en svår krigsnöd.

1. För sångmästaren; af Koras söner; en sång.

Gud, med våra öron hafva vi hört, våra fäder hafva förtäljt därom för oss: om den gärning du gjorde i deras dagar, i forntidens dagar.
5 Mos. 6: 20 f. Ps. 78: 3.

3. Det var du som med din hand utrotade hedningarna, men planterade

dem; du fördärfvade andra folk, men dem lät du utbreda sig.
2 Mos. 15: 17. Ps. 9: 6. 80: 9.

4. Ty icke med sitt svärd intogo de landet, och deras egen arm gaf dem icke seger, utan din högra hand och din arm och ditt ansiktes ljus, eftersom du hade behag till dem.
2 Mos. 33: 14. 4 Mos. 6: 25. Jos. 24: 12.

5. Du, densamme, är min konung, o Gud; så tillsäg nu Jakob seger.

6. Med din hjälp kunna vi nedstöta våra ovänner och i ditt namn förtrampa våra motståndare. Ps. 18: 39. 60: 14.

7. Ty icke på min båge förlitar jag mig, och mitt svärd kan icke gifva mig seger; 1 Sam. 17: 39. Ps. 20: 8.

8. nej, du gifver oss seger öfver våra ovänner, och dem som hata oss låter du komma på skam.

9. Gud lofva vi alltid, och ditt namn prisa vi evinnerligen. Sela. Ps. 54: 8.

10. Och dock har du nu förkastat oss och låtit oss varda till blygd, och du drager icke ut med våra härar.
Ps. 60: 12.

11. Du låter oss vika tillbaka för ovännen, och de som hata oss taga sig byte.

12. Du låter oss blifva uppätna såsom får, och bland hedningarna har du förstrött oss.

13. Du säljer ditt folk för ett ringa pris, högt är icke det värde du satt på dem. 5 Mos. 32: 30. Dom. 2: 14. Hes. 30: 12.

14. Du låter oss blifva till smälek för våra grannar, till spott och hån för dem som bo omkring oss. Ps. 79: 4.

15. Du gör oss till ett ordspråk bland hedningarna, du låter folken skaka hufvudet åt oss.

16. Hela dagen är min smälek inför mig, och blygsel höljer mitt ansikte,
Ps. 69: 20.

17. när jag hör smädarens och lastarens tal, när jag ser fienden och den hämndgirige. Ps. 74: 10.

18. Allt detta har kommit öfver oss, och vi hafva dock icke förgätit dig, ej heller svikit ditt förbund.

19. Våra hjärtan afföllo icke, och våra steg veko icke af ifrån din väg,

20. så att du därför sönderkrossat oss i schakalers land och öfvertäckt oss med dödsskugga.

21. Om vi hade förgätit vår Guds namn och uträckt våra händer till en främmande gud,

22. månne icke Gud skulle hafva utrannsakat det, han som känner hjärtats lönnligheter? Ps. 7: 10.

23. Nej, för din skull varda vi dödade hela dagen och blifva aktade såsom slaktfår. Rom. 8: 36.

24. Vakna upp; hvarför sofver du, Herre? Vakna, förkasta oss icke för alltid. Matt. 8: 24.

25. Hvarför döljer du ditt ansikte och förgäter vårt lidande och trångmål?
Ps. 69: 18.

26. Se, vår själ är nedböjd i stoftet, vår kropp ligger nedtryckt till jorden.

27. Stå upp till vår hjälp och förlossa oss för din nåds skull.

45 Psalmen.

Konungen och hans brud.*

1. För sångmästaren, efter »Liljor»; af Koras söner; en sång, ett kväde om kärlek.

Mitt hjärta flödar öfver af sköna ord; jag säger: min dikt gäller en konung; min tunga är en god skrifvares penna. Ps. 2: 6.

3. Du är den skönaste bland människors barn, ljuflighet är utgjuten öfver dina läppar; så se vi, att Gud har välsignat dig evinnerligen.
Höga V. 5: 10 f. Luk. 4: 22.

4. Omgjorda din länd med ditt svärd, du hjälte, ja, med ditt majestät och din härlighet.

5. Och drag så lyckosam åstad i din härlighet, till försvar för sanning, för saktmod och rättfärdighet, så skall din högra hand lära dig underbara gärningar. Ps. 72: 4.

6. Skarpa äro dina pilar; folk skola falla för dig; konungens fiender skola träffas i hjärtat.

7. Gud, din tron förblifver alltid och evinnerligen; ditt rikes spira är rättvisans spira.
2 Sam. 7: 13, 16. Ps. 89: 5. 110: 2. Hebr. 1: 8.

8. Du älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet; därför har Gud, din Gud,** smort dig med gladjens olja mer än dina medbröder.

9. Af myrra, af aloe och kassia dofta alla dina kläder; strängaspel från elfenbenspalatser gläder dig.

10. Konungadöttrar har du i ditt hof; en drottning står på din högra sida, smyckad i guld från Ofir.

11. Hör, dotter, och gif akt och böj ditt öra härtill. Förgät nu ditt folk och din faders hus, 1 Mos. 12: 1.

* [G. kyrkob.: Kristus och församlingen.]
** [G. kyrkob.: därför har, Gud, din Gud smort dig.]

12. och låt konungen hafva sin lust i din skönhet; ty han är din herre, och för honom skall du neddfalla.

13. Se, dottern Tyrus, ja, de rikaste folk, söka nu din ynnest med skänker.

Ps. 68: 30. 72: 10. 87: 4. Jes. 23: 18. 60: 6 f.

14. Idel härlighet är konungadottern i gemaket, af guldvirkadt tyg är hennes drakt;

15. i brokigt väfda kläder föres hon till konungen; jungfrur, hennes väninnor, följe henne åt, de ledas in till dig.

16. Under glädje och fröjd föras de fram, de gå in i konungens palats.

17. I dina fäders ställe skola dina söner träda; dem skall du sätta till furstar i hela världen.

Matt. 19: 28. Upp. 1: 6. 5: 10.

18. Jag vill göra ditt namn prisadt bland alla kommande släkten; så skola ock folken lofva dig, alltid och evinnerligen.

Ps. 22: 31 f.

46 Psalmen.

Gud vår tillflykt och borg.

1. För sångmästaren; af Koras söner; till Alamót; en sång.

Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens tider, väl beprövad.

3. Därför skulle vi icke frukta, om än jorden omhvälfdes och bergen vacklade och sjönke i hafvets djup;

4. om än dess vågor brusade och svallade, så att bergen bäfvade vid dess uppror. Sela.

Ps. 65: 8. 93: 3 f. 124: 4 f. Jes. 17: 12 f.

5. En ström går fram, hvars flöden gifva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning.

Ps. 48: 2

6. Gud bor därinne, den vacklar icke; Gud hjälper den, när morgonen gryr.

Ps. 30: 6.

7. Hedningarna larma, riken vackla; han låter höra sin röst, då försmälter jorden.

8. Herren Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg. Sela.

Rom. 8: 31

9. Kommen och skåden Herrens verk: han gör underbara ting på jorden.

Ps. 66: 5.

10. Han stillar strider intill jordens ända, han sönderbryter bågen och bräcker spjutet, vagnarna uppbränner han i eld.

Ps. 76: 4.

11. »Bliffven stilla och besinnen, att jag är Gud; jag skall vara hög bland hedningarna, hög på jorden.»

Jes. 66: 15.

12. Herren Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg. Sela.

47 Psalmen.

Segersång. *

1. För sångmästaren; af Koras söner; en psalm.

Klappen i händerna, alla folk, höjen jubel till Gud med fröjderop.

Ps. 66: 1. 97: 1 f.

3. Ty Herren är den Högste, han är fruktansvärd, han är en stor konung öfver hela jorden.

Bark. 14: 9. Mal. 1: 14.

4. Han tvingar folk under oss och folkslag under våra fötter.

Ps. 18: 48.

5. Han utväljer åt oss vår arfvedel, Jakobs, hans älskades, stolthet. Sela.

6. Gud har farit upp under jubel, Herren under basuners ljud.

Ps. 68: 19.

7. Lofsjungen Gud, lofsjungen; lofsjungen vår konung, lofsjungen.

8. Ty Gud är konung öfver hela jorden; lofsjungen honom med en sång.

9. Gud regerar öfver hedningarna, Gud sitter på sin heliga tron.

Ps. 22: 29.

10. Folkens yppersta församla sig till att blifva ett Abrahams Guds folk. Ty Gud tillhöra de som äro jordens sköldar; högt är han upphöjd.

Ps. 68: 32. 97: 9. 103: 16, 22.

48 Psalmen.

Guds makt bevisad i Jerusalems räddning.

1. En sång, en psalm af Koras söner.

Stor är Herren och högtlofvad, i vår Guds stad, på sitt heliga berg.

Ps. 76: 2 f.

3. Skönt höjer det sig, hela jordens fröjd, berget Sion längst i norr, den store konungens stad.

Matt. 5: 35.

4. Gud har i dess palatser gjort sig känd såsom ett värn.

Ps. 46: 6.

5. Ty se, konungarna församlade sig, de drogo fram tillhopa.

2 Krön. 20: 1 f.

6. De sågo det, då häpnade de; de förskräcktes, de flydde.

7. Bäfvan grep dem där, ångest lik en barnaföderskas.

8. Så krossar du Tarsis-skepp med östanvinden.

Jes. 23: 23.

9. Såsom vi hade hört, så fingo vi se det i Herren Sebaots stad, vår Guds stad; Gud håller den vid makt till evig tid. Sela.

10. Vi tänka, o Gud, på din nåd, när vi stå i ditt tempel.

* jfr. kyrkoh. i Kristi himmelsfärd.]

11. Såsom ditt namn, o Gud, så når ock ditt lof intill jordens ändar; din högra hand är full af rättfärdighet.
12. Sions berg glädje sig, Juda döttrar fröjde sig, för dina domars skull.
13. Gån omkring Sion och vandren rundt därom, räknen dess torn;
14. gifven akt på dess murar, vandren genom dess palatser, så att I kunnen förtälja därom för ett kommande släkte.
15. Ty sådan är Gud, vår Gud, alltid och evinnerligen; intill döden skall han ledsaga oss.

49 Psalmen.

Förgängligheten af de ogudaktigas lycka.

1. För sångmästaren; af Koras söner; en psalm.

Hören detta, alla folk, lyssnen härtill, I alla som lefven i världen,
3. både låga och höga, rika såväl som fattiga.
4. Min mun skall tala vishet, och mitt hjärtas tanke skall vara förstånd.
5. Jag vill böja mitt öra till lärorikt tal, jag vill yppa vid harpan min förborgade kunskap. Ps. 78: 2.
6. Hvarför skulle jag frukta i olyckans dagar, när mina förföljares ondska omgifver mig?
7. De förlita sig på sina ägodelar och berömma sig af sin stora rikedom.
8. Men sin broder kan ingen förlossa eller gifva Gud lösepenning för honom.
9. För dyr är hans lösen för hans själ och kan icke betalas till evig tid,
10. så att han skulle få lefva för alltid och undgå att se grafven.
11. Nej, man skall se, att visa män dö, att dårar och oförnuftiga sammaledes förgås; de måste lämna sina ägodelar åt andra. Pred. 2: 16, 18. Jer. 17: 11.
12. De tänka, att deras hus skola bestå evinnerligen, deras boningar från släkte till släkte; de uppkalla jordagods efter sina namn.
13. Men en människa har midt i sin härlighet intet bestånd, hon är lik fänaden, som förgås. Pred. 3: 19.
14. Sådan väg gå de i sin dårskap; dock finna andra efter dem behag i deras tal. Sela.
15. Såsom en fårhjord drifvas de ned till dödsriket, döden skall blifva deras herde. Så få de redliga råda öfver dem, när morgonen gryr, medan deras skepnad förtäres af dödsriket och ej får annan boning.
16. Men min själ skall Gud förlossa ifrån dödsrikets våld, ty han skall upptaga mig. Sela.
17. Frukta icke, när en man blifver rik, när hans hus tillväxer i härlighet. Ps. 37: 1, 7.
18. Ty af allt detta skall han vid sin död icke taga något med sig, och hans härlighet följer honom icke dit ned. Job 27: 16 f. Ps. 39: 7. Luk. 12: 15 f.
19. Om han ock prisar sig välsignad under sitt lif, ja, om man än berömmer dig, när du gör dig goda dagar,
20. så skall dock hvars och ens själ gå till hans fäders släkte, till dem som aldrig mer se ljuset.
21. En människa, som midt i sin härlighet är utan förstånd, är lik fänaden, som förgås.

50 Psalmen.

Rätt och orätt gudstjänst.

1. En psalm af Asaf.

Gud, Herren Gud, talar och kallar jorden, allt som bor mellan öster och väster.
2. Från Sion, skönhetens fullhet, träder Gud fram i glans. Ps. 48: 3.
3. Vår Gud kommer, och han skall icke tiga. Förtärande eld går framför honom, och omkring honom stormar det med makt. Ps. 97: 3 f.
4. Han kallar på himmelen där ofvan och på jorden, för att hålla dom öfver sitt folk: 5 Mos. 31: 28.
5. »Församlen till mig mina fromma, som sluta förbund med mig vid offer.»
6. Och himlarna förkunna hans rättfärdighet, ty Gud är den som dömer. Sela.
7. »Hör, mitt folk, jag vill tala; Israel, låt mig varna dig. Gud, din Gud, är jag.
8. Icke för dina slaktoffer vill jag gå till rätta med dig; dina brännoffer har jag alltid inför mig.
9. Jag vill icke taga tjurar ur ditt hus eller bockar ur dina fållor;
10. ty mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen;
11. jag känner alla fåglar på bergen, och hvad som rör sig på marken är mig bekant.
12. Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det; ty min är jordens krets med allt hvad därpå är. Ps. 24: 1.
13. Skulle jag äta tjurars kött eller dricka bockars blod? Jes. 1: 11. Mik. 6: 7.

14. Nej, offra lofvets offer åt Gud, så skall du få infria dina löften till den Högste. Hebr. 13: 15.

15. Och åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.»
Ps. 13: 6. 91: 15. Matt. 7: 7.

16. Men till den ogudaktige säger Gud: »Huru kan du tala om mina stadgar och föra mitt förbund på tungan,
Rom. 2: 17 f.

17. du som hatar tuktan och kastar mina ord bakom dig?

18. Om du ser en tjuf, så håller du med honom, och med äktenskapsbrytare gör du gemensam sak. Ords. 29: 24.

19. Din mun släpper du lös till det ondt är, och din tunga hopspinner svek.

20. Du sitter och förtalar din broder, din moders son lastar du.

21. Så gör du, och jag skulle tiga? Du skulle få tro, att jag är såsom du? Nej, jag vill straffa dig och ställa dig det för ögonen.

22. Märken detta, I som förgäten Gud, att jag icke må sönderrifva eder utan räddning.

23. Den som offrar lofvets offer, han ärar mig; och den som aktar på sin väg, honom skall jag låta se Guds frälsning.» Ps. 91: 16. Luk. 2: 30.

51 Psalmen.

Den botfärdiges bön.

1. För sångmästaren; en psalm af David, då profeten Natan kom till honom, när han hade ingått till Batseba.

Gud, var mig nådig efter din godhet,
2 Sam. 12: 1 f.

3. utplåna mina öfverträdelser efter din stora barmhärtighet.

4. Två mig väl från min missgärning och rena mig från min synd.

5. Ty jag känner mina öfverträdelser, och min synd är alltid inför mig.

6. Mot dig allena har jag syndat och gjort hvad ondt är i dina ögon; på det att du må finnas rättfärdig i dina ord och rättvis i dina domar. Rom. 3: 4.

7. Se, i synd är jag född, och i synd har min moder aflat mig.
1 Mos. 8: 21. Job 14: 4. 25: 4. Joh. 3: 6.

8. Se, du har behag till sanning i hjärtegrunden; så lär mig då vishet i mitt innersta.

9. Skära mig med isop, att jag må varda ren; två mig, att jag må varda hvitare än snö.
3 Mos. 14: 4, 6 f. 4 Mos. 19: 18. Jes. 1: 18.

10. Låt mig förnimma fröjd och glädje, låt de ben, som du krossat, få fröjda sig.

11. Vänd bort ditt ansikte från mina synder och utplåna alla mina missgärningar.

12. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och gif mig på nytt en frimodig ande.
Hes. 11: 19. 36: 26.

13. Förkasta mig icke från ditt ansikte, och tag icke din helige ande ifrån mig.

14. Låt mig åter få fröjdas öfver din frälsning och uppehåll mig med villighetens ande. Rom. 8: 15.

15. Då skall jag lära öfverträdarna dina vägar, och syndarna skola omvända sig till dig.

16. Rädda mig undan blodstider,* Gud, min frälsnings Gud, så skall min tunga jubla öfver din rättfärdighet.
2 Sam. 11: 17.

17. Herre, upplåt mina läppar, att min mun må förkunna ditt lof.

18. Ty du har icke behag till offer, eljest skulle jag gifva dig sådana; till brännoffer har du icke lust.
Ps. 40: 7. Hos. 6: 6.

19. Det offer, som behagar Gud, är en förkrossad ande; ett förkrossadt och bedröfvadt hjärta skall du, Gud, icke förakta. Ps. 34: 19. Jes. 66: 2.

20. Gör väl mot Sion i din nåd, bygg upp Jerusalems murar.

21. Då skall du undfå rättfärdighetsoffer, som behaga dig, brännoffer och heloffer; då skall man offra tjurar på ditt altare. Ps. 4: 6. Hebr. 13: 15.

52 Psalmen.

Tröst mot våld och onda tungor.

1. För sångmästaren; en sång af David,

2. då edoméen Doeg kom och berättade för Saul och sade till honom: »David har gått in i Ahimeleks hus.»
1 Sam. 22: 9 f.

Hvarför berömmer du dig af det ondt är, du våldsverkare? Guds nåd varar ju beständigt.

4. Din tunga far efter fördärf, den är lik en skarp rakknif, du arglistige.
Ps. 57: 5.

5. Du älskar ondt mer än godt, lögn mer än att tala hvad rätt är. Sela.

6. Ja, du älskar allt fördärfligt tal, en falsk tunga.

* [G. kyrkob.: Fräls mig ifrån blodskulder.]

7. Därför skall ock Gud störta dig ned för alltid, han skall gripa dig och rycka dig ut ur din hydda och utrota dig ur de lefvandes land. Sela.

8. Och de rättfärdiga skola se det och frukta, de skola le åt honom: Ps. 58: 11.

9. »Se där är den man, som icke gjorde Gud till sitt värn, utan förlitade sig på sin stora rikedom och var trotsig i sin lusta!» Ps. 52: 11.

10. Men jag skall vara såsom ett grönskande olivträd i Guds hus; jag förtröstar på Guds nåd alltid och evinnerligen. Ps. 92: 13.

11. Jag skall evinnerligen tacka dig, att du har gjort det; och inför dina fromma skall jag förbida ditt namn, ty det är godt.

53 Psalmen.

Klagan inför Gud öfver det rådande fördärfvet.

1. För sångmästaren, till Mahalát; en sång af David.

Dårarna säga i sina hjärtan: »Det finnes ingen Gud.» Fördärf och styggelse är deras onda verk; ingen finnes som gör det godt är. Ps. 10: 4. 14: 1 f.

3. Gud skådar ned från himmelen på människors barn för att se, om det finnes någon förståndig, någon som söker Gud. Rom. 3: 10 f.

4. Nej, alla hafva de affallit, allesammans äro de fördärfvade; ingen finnes, som gör det godt är, där finnes icke en enda.

5. Hafva de då intet fått förnimma, dessa ogärningsmän, dessa som uppäta mitt folk, likasom åte de bröd, och som icke åkalla Gud?

6. Jo, där öfverföll dem förskräckelse, hvarest intet förskräckligt var; ty när de lägrade sig mot dig, förströdde Gud deras ben. Så lät du dem komma på skam, ty Gud förkastade dem.

7. Ack att från Sion komme frälsning för Israel! När Gud åter upprättar sitt folk, då skall Jakob fröjda sig, då skall Israel vara glad. 1 Mos. 49: 18. Luk. 10: 24.

54 Psalmen.

Bön om räddning ifrån fiender.

1. För sångmästaren, med strängaspel;

2. en sång af David, då sifiterna kommo och sade till Saul: »Se, David håller sig gömd hos oss.»

1 Sam. 23: 19 f. 26: 1 f.

Gud, fräls mig genom ditt namn och skaffa mig rätt genom din makt.

Ps. 20: 2. 31: 4.

4. Gud, hör min bön, lyssna till min muns tal.

5. Ty främlingar resa sig upp mot mig, och våldsverkare stå efter mitt lif; de hafva icke Gud för ögonen. Sela. Ps. 10: 4. 86: 14.

6. Se, Gud är min hjälpare, Herren uppehåller min själ.

7. Må det onda falla tillbaka på mina förföljare, förgör dem, du som är trofast.

8. Då skall jag offra åt dig med villigt hjärta; jag skall prisa ditt namn, o Herre, ty det är godt.

9. Ty ur all nöd räddar det mig, och mitt öga får se med lust på mina fiender. Ps. 59: 11

55 Psalmen.

Klagan öfver falska vänner.

1. För sångmästaren, med strängaspel; en sång af David.

Lyssna, Gud, till min bön och fördölj dig icke för mitt bedjande.

3. Åkta på mig och svara mig. Jag har ingen ro i mitt bekymmer, jag måste klaga högt

4. vid fiendens rop, vid den ogudaktiges skri.

Ty de vilja draga fördärf öfver mig, och i vrede ansätta de mig.

5. Mitt hjärta ängslas i mitt bröst, och dödens fasor hafva fallit öfver mig.

Ps. 18: 5 f.

6. Fruktan och bäfvan kommer öfver mig, och förfäran öfvertäcker mig.

7. Därför säger jag: O att jag hade vingar såsom dufvan, så skulle jag flyga bort och söka mig ett bo! Jer. 9: 2.

8. Ja, långt bort skulle jag fly, jag skulle taga härbärge i öknen. Sela.

9. Jag skulle skynda att söka mig en tillflykt undan stormvinden och oväder.

10. Fördärfva dem, Herre; gör deras tungor oense; ty jag ser våld och genstridighet i staden; 1 Mos. 11: 9.

11. dag och natt gå de omkring den på dess murar, ondska och olycka råda därinne.

12. Fördärf råder därinne, och från dess gator vika icke förtryck och svek.

13. Se, det är icke en fiende som smädar mig — det kunde jag fördraga; det är icke min ovän som förhäfver sig mot mig — för honom kunde jag gömma mig.

14. Nej, du gör det, du som var min jämlike, min vän och förtrogne,
2 Sam. 16: 23. Ps. 41: 10.

15. du som lefde med mig i ljuflig förtrolighet, du som vandrade med mig till Guds hus i högtidsskaran.
16. Döden komme öfver dem oförtänkt, lefvande fare de ned i dödsriket; ty ondska råder i deras boning, i deras hjärta. 4 Mos. 16: 33.

17. Men jag ropar till Gud; Herren skall frälsa mig.
18. Afton och morgon och middag vill jag utgjuta mitt bekymmer och klaga, och han skall höra min röst.
Dan. 6: 10.

19. Han förlossar min själ och skaffar henne ro, så att de icke komma vid mig; ty de äro många, som stå mig emot. Ps. 56: 3.

20. Gud skall höra det och gifva dem svar, han som sitter på sin tron af ålder. Sela. Ty de vilja icke ändra sig, och de frukta icke Gud.
21. Den mannen bär händer på dem som ville hålla frid med honom; han bryter sitt förbund.
22. Orden i hans mun äro hala som smör, men krig tyller hans hjärta; hans ord äro lenare än olja, dock äro de dragna svärd. Ps. 57: 5. 59: 8.
23. Kasta din börda på Herren, han skall uppehålla dig; han skall i evighet icke tillstädja, att den rättfärdige vacklar.
Ps. 37: 5. Matt. 6: 25. Luk. 12: 22. 1 Petr. 5: 7.
24. Gud, du skall störta dem ned i grafvens djup; de blodgiriga och falska skola icke komma till sin halfva ålder. Men jag förtröstar på dig. Ps. 5: 7.

56 Psalmen.

Förtröstansfull bön under förföljelse.

1. För sångmästaren, efter »Den stumma dufvan i fjärran»; en sång af David, då filistéerna grepo honom i Gat.
1 Sam. 21: 10 f. Ps. 34: 1.

Var mig nådig, o Gud, ty människor vilja uppsluka mig; beständigt tränga mig stridsmän.
3. Mina förföljare vilja beständigt uppsluka mig; ja, de äro många, som i hopmod strida mot mig. Ps. 5: 2
4. Men när fruktan kommer öfver mig, sätter jag min förtröstan på dig.
5. Med Guds makt skall jag få prisa hans ord, på Gud förtröstar jag och skall icke frukta; hvad kan det som är kött göra mig? 2 Kron. 32: 8.
Ps. 78: 39. 118: 6. Jer. 17: 5. Hebr. 13: 6.

6. Beständigt plåga de mig, alla deras tankar gå ut på att göra mig skada.
7. De sammanrota sig, de lägga försåt, de vakta på mina steg, ty de stå efter mitt lif.
8. Skulle de räddas med all sin ondska? Nej, slå ned folken, Gud, i din vrede. Ps. 59: 6, 14.
9. Du har räknat mina flykts dagar; samla mina tårar i din lägel; ja, de stå i din bok. Ps. 10: 14. Mal. 3: 16.
10. Så måste då mina fiender vika tillbaka, når jag ropar; det vet jag, att Gud står mig bi.
11. Med Guds makt skall jag få prisa ordet, med Herrens makt skall jag få prisa ordet;
12. på Gud förtröstar jag och skall icke frukta; hvad kunna människor göra mig? Ps. 118: 6.
13. Jag har löften att infria till dig, o Gud; jag vill betala dig loftoffer.
Ps. 66: 13.
14. Ty du räddar min själ från döden, ja, mina fötter ifrån fall, så att jag kan vandra inför Gud i de lefvandes ljus. Ps. 116: 8 f.

57 Psalmen.

Bön och lofsång i nöden.

1. För sångmästaren; »Fördärfva icke»; en sång af David, då han flydde för Saul och var i grottan.
1 Sam. 22: 1. 24: 4 f. Ps. 142: 1.

Var mig nådig, o Gud, var mig nådig; ty till dig tager min själ sin tillflykt. Ja, under dina vingars skugga vill jag taga min tillflykt, till dess det onda är förbi. Ps. 17: 8. 36: 8. 91: 4.
3. Jag ropar till Gud den Högste, till Gud, som fullbordar sitt verk för mig.
4. Han skall sända från himmelen och frälsa mig, när jag försmädas af människor, som vilja uppsluka mig. Sela. Gud skall sända sin nåd och sin sanning.
5. Min själ är omgifven af lejon, jag måste ligga bland sådana som spruta eld, bland människor, hvilkas tänder äro spjut och pilar, och hvilkas tungor äro skarpa svärd. Ps. 55: 22. 59: 8.
6. Upphöjd vare du, Gud, öfver himmelen; öfver hela jorden sträcke sig din ära.
7. De lägga ut nät för mina fötter, min själ är nedböjd, de gräfva för mig en grop, men de falla själfva däri. Sela.
Ps. 7: 16. 9: 16. 35: 7.

8. Mitt hjärta är frimodigt, o Gud, mitt hjärta är frimodigt; jag vill sjunga och lofva. Ps. 108: 2 f.

9. Vakna upp, min ära; upp, psaltare och harpa! Jag vill väcka morgonrodnaden. Ps. 30: 13.

10. Jag vill tacka dig bland folken, Herre; jag vill lofsjunga dig bland folkslagen.

11. Ty din nåd är stor allt upp till himmelen och din sanning allt upp till skyarna. Ps. 36: 6.

12. Upphöjd vare du, Gud, öfver himmelen; öfver hela jorden sträcke sig din ära.

58 Psalmen.

Bön mot orättfärdiga människor.

1. För sångmästaren; »Fördärfva icke»; af David; en sång.

Talen I väl i eder stumhet hvad rättfärdigt är? Dömen I såsom rätt är, I människors barn? Ps. 82: 2. Jes. 56: 10.

3. Nej, i hjärtat uppgören I onda anslag; I vägen ut i landet edra händers våld.

4. De ogudaktiga äro på orätt väg allt ifrån modersskötet; de lögnaktiga fara vilse allt ifrån sin moders lif. Jes. 48: 8.

5. Gift är i dem, likt ormens gift; de likna en döf huggorm, en som tillstoppar sitt öra,

Jer. 17: 23. Hes. 12: 2. Apg. 7: 57.

6. så att han icke hör tjusarnas röst, icke den kunnige besvärjarens.

7. Gud, krossa tänderna i deras mun; sönderslå, Herre, de unga lejonens kindtänder. Ps. 3: 8.

8. Låt dem förgås, likt vatten, som förrinner. När en sådan skjuter sina pilar, blifve de såsom utan udd.

Job 14: 10 f. Ps. 64: 4 f.

9. Må han vara lik snigeln, som upplöses och förgås, lik en kvinnas ofullgångna foster, som aldrig fått skåda solen. Job 8: 16.

10. Förrän edra grytor hunnit märka bränslet, och medan köttet ännu är rått, skall han, såsom i vrede, låta stormen bortrycka det.

11. Den rättfärdige skall glädja sig, när han skådar hämnden, han skall två sina fötter i den ogudaktiges blod.

Ps. 64: 9.

12. Och människorna skola säga: »Ja, den rättfärdige får sin lön; ja, det finnes en Gud, som dömer på jorden.»

Ps. 7: 12. 37: 37 f. 2 Tess. 1: 5.

59 Psalmen.

Den oskyldiges bön mot fienders försåt.

1. För sångmästaren; »Fördärfva icke»; en sång af David, då Saul sände och lät bevaka huset för att döda honom. 1 Sam. 19: 11 f.

Rädda mig, min Gud, från mina fiender, beskydda mig för mina motståndare.

3. Rädda mig från ogärningsmännen och fräls mig från de blodgiriga.

4. Ty se, de ligga i försåt för mig; grymma människor sammanrota sig mot mig, utan någon min öfverträdelse eller synd, o Herre.

5. Utan någon min missgärning löpa de fram och göra sig redo; vakna upp, kom mig till mötes och se härtill.

6. Ja, du Herre Gud Sebaot, Israels Gud, vakna och hemsök alla hedningar, hemsök utan nåd alla trolösa ogärningsmän. Sela.

7. Hvar afton komma de tillbaka, de tjuta såsom hundar och gå omkring i staden.

8. Se, deras mun flödar öfver, svärd äro på deras läppar, ty »hvem skulle höra det?» Ps. 55: 22. 57: 5. 120: 4.

9. Men du, Herre, ler åt dem; du bespottar alla hedningar. Ps. 2: 4. 37: 13.

10. Mot deras makt vill jag hålla mig till dig, ty Gud är min borg.

11. Min Gud kommer mig till mötes med sin nåd, Gud låter mig se med lust på mina förföljare.

12. Dräp dem icke, på det att mitt folk icke må förgäta det; låt dem genom din kraft drifva ostadiga omkring, och slå dem sedan ned, du vår sköld, o Herre. 1 Mos. 4: 12.

13. Hvart ord på deras läppar är en synd i deras mun. Må de fångas i sitt högmod, genom den förbannelse och lögn, som de tala.

14. Förgör dem i vrede, förgör dem, så att de icke mer äro till; och må de förnimma, att Gud är den som råder i Jakob, allt intill jordens ändar. Sela.

15. Ja, hvar afton komma de tillbaka, de tjuta såsom hundar och gå omkring i staden.

16. De drifva omkring efter rof; när de icke blifva mätta, stanna de kvar öfver natten. Jes. 6: 21 f.

17. Men jag vill sjunga om din makt och jubla hvar morgon öfver din nåd; ty du var för mig en borg och en tillflykt, när jag var i nöd.

18. Min starkhet, dig vill jag lofsjunga, ty Gud är min borg, min nådefulle Gud.

60 Psalmen.

Hopp om seger efter nederlag.

1. För sångmästaren, efter »Vittnesbördets lilja»; en sång, till inlärande, af David,

2. då han var i fejd med Aram-Naharaim och Aram-Soba och Joab kom tillbaka och slog edoméerna i Saltdalen, tolf tusen man.

2 Sam. 8: 3, 13. 10: 7. 1 Krön. 18: 3 f.

Gud, du har förkastat och förskingrat oss, du har varit vred; upprätta oss igen.

4. Du har kommit jorden att bäfva och rämna; hela dess refvor, ty den vacklar.

5. Du har låtit ditt folk se hårda ting, du har iskänkt åt oss berusande vin. Ps. 75: 9. Jes. 51: 17, 22. Jer. 25: 15 f.

6. Åt dem som frukta dig gaf du ett baner till flykt, så att de måste vika för bågen. Sela.

7. På det att dina vänner nu må varda räddade, må du gifva seger med din högra hand och bönhöra oss.

Ps. 108: 7 f.

8. Gud har talat i sin helgedom: »Jag skall triumfera. Jag skall utskifta Sikem, och jag skall afmäta Suckots dal.

9. Mitt är Gilead, och mitt är Manasse, Efraim är mitt hufvuds värn, Juda min härskarstaf; 1 Mos. 49: 10.

10. Moab är mitt tvagningskärl, på Edom kastar jag min sko; höj jubelrop till min ära, du filistéernas land.»

4 Mos. 24: 17 f. 2 Sam. 8: 1, 2, 13, 14.

11. Hvem skall föra mig till den fasta staden, hvem leder mig till Edom?

12. Har icke du, o Gud, förkastat oss, så att du icke drager ut med våra härar, o Gud? Ps. 44: 10.

13. Gif oss hjälp mot ovännen; ty människors hjälp är fåfänglighet.

Ps. 56: 5. Jer. 17: 5.

14. Med Gud kunna vi göra mäktiga ting; han skall förtrampa våra ovänner. Ps. 44: 6.

61 Psalmen.

Bön om välsignelse öfver konungen.

1. För sångmästaren, till strängaspel; af David.

Hör, o Gud, mitt rop, akta på min bön.

3. Från jordens ändar ropar jag till dig, ty mitt hjärta försmäktar; för mig upp på en klippa, som eljest blifver mig för hög.

4. Ty du är min tillflykt, ett starkt torn mot fienden.

Ps. 71: 3. Ords. 18: 10. Nah. 1: 7.

5. Låt mig bo i din hydda evinnerligen; under dina vingars beskärm vill jag taga min tillflykt. Sela.

Ps. 27: 5. 2 Sam. 7: 11 f.

6. Ty du, o Gud, hör mina löften, åt dem som frukta ditt namn gifver du deras arfvedel.

7. Du skall föröka konungens dagar; hans år skola vara från släkte till släkte.

8. Må han sitta på sin tron inför Gud evinnerligen; sänd nåd och sanning för att bevara honom. Ps. 40: 12.

9. Då skall jag lofsjunga ditt namn till evig tid, i det jag får infria mina löften dag efter dag.

62 Psalmen.

Allenast hos Gud är frälsning.

1. För sångmästaren, till Jedutun; en psalm af David.

Allenast hos Gud söker min själ sin ro; från honom kommer min frälsning. Ps. 39: 2. 42: 6.

3. Allenast han är min klippa och min frälsning; han är min borg, jag skall ej vackla alltför svårt.

4. Huru länge viljen I rasa mot en ensam man, att I alla tillsammans mån slå honom ned, såsom vore han en lutande vägg, en rämnad mur?

5. Allenast därom rådslå de, huru de skola stöta honom ned från hans höjd; de hafva behag till lögn; med munnen välsigna de, men i sitt innersta förbanna de. Sela.

6. Allenast i Gud må du hafva din ro, min själ; ty från honom kommer mitt hopp.

7. Allenast han är min klippa och min frälsning; han är min borg, jag skall icke vackla. Ps. 18: 3.

8. Hos Gud är min frälsning och min ära; min starka klippa, min tillflykt har jag i Gud.

9. Förtrösta på honom alltid, du folk; utgjuten för honom edra hjärtan. Gud är vår tillflykt. Sela.

10. Allenast fåfänglighet äro människors barn, myndiga herrar äro ett intet; i vågskålen äro de för lätta, de äro fåfänglighet allesammans. Ps. 39: 6. 146: 3 f. Jes. 40: 15, 17. 41: 24. Dan. 5: 27.

11. Förliten eder icke på orätt vinning och sätten icke ett fåfängligt hopp

till rof; om ock eder rikedom växer, så akten icke därpå.
Job 31: 24. Luk. 12: 16 f. 1 Tim. 6: 17.

12. En gång har Gud sagt det, ja, två gånger har jag hört det, att hos Gud är makten.

13. Och hos dig, Herre, är nåd; ty du vedergäller hvar och en efter hans gärningar. Job 34: 11. Ords. 24: 12. Jer. 32: 19. Matt. 16: 27. Rom. 2: 6. 1 Kor. 3: 8. Upp. 22: 12.

63 Psalmen.

Längtan efter Gud och förtröstan på honom.

1. En psalm af David, då han var i Juda öken. 2 Sam. 15: 23 f.

Gud, du är min Gud, bittida söker jag dig; min själ törstar efter dig, min kropp längtar efter dig, i ett torrt land, som försmäktar utan vatten.
Ps. 5: 4. 42: 2 f. 84: 3.

3. Så skådar jag nu efter dig i helgedomen, att jag må se din makt och ära. Ps. 27: 4.

4. Ty din nåd är bättre än lif; mina läppar skola prisa dig.

5. Så skall jag då lofva dig, så länge jag lefver; i ditt namn skall jag upplyfta mina händer. Ps. 104: 33.

6. Min själ varder mättad såsom af märg och fett, och med jublande läppar lofsjunger min mun,

7. när jag ihågkommer dig på mitt läger och under nattens väkter tänker på dig.

8. Ty du är min hjälp, och under dina vingars skugga jublar jag.
Ps. 61: 5.

9. Min själ håller sig intill dig; din högra hand uppehåller mig.
Ps. 18: 36. Jes. 41: 10.

10. Men dessa, som stå efter mitt lif och vilja förderfva det, de skola fara ned i jordens djup.
4 Mos. 16: 31 f. Ps. 55: 16.

11. De skola gifvas till pris åt svärdet, de skola varda rofdjurs byte.

12. Men konungen skall glädja sig i Gud; hvar och en som svär vid honom skall kunna berömma sig, ty de lögnaktigas mun skall varda tillstoppad.
5 Mos. 6: 13. Ps. 31: 19. 107: 42.

64 Psalmen.

Bön om beskärm emot fiender.

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Hör, o Gud, min röst, när jag klagar, bevara mitt lif, ty fienden förskräcker mig.

3. Fördölj mig för de ondas hemliga råd, för ogärningsmännens larmande hop;

4. ty de hvässa sina tungor såsom svärd och lägga an med bittra ord såsom med pilar Ps 57: 5.

5. för att i lönndom skjuta den ostraffligе; plötsligt skjuta de på honom utan försyn. Ps. 10: 8. 11: 2. 58: 8.

6. De befästa sig i hvad ondt är, de orda om huru de skola lägga ut snaror; de säga: »Hvem skulle se oss?»
Job 22: 13. Ps. 10: 11, 13. 94: 7.

7. De uttänka onda anslag: »Nu äro vi redo med ett råd, väl uttänkt!» Ja, djupa äro männens tankar och hjärtan.

8. Då skjuter Gud dem; plötsligt sårar dem hans pil. Ps. 7: 14.

9. De bringas på fall, öfver dem kommer hvad deras tunga förskyllt; hvar och en som ser dem rister hufvudet. Ps. 7: 16. 9: 16.

10. Och alla människor varda förskräckta; de förkunna hvad Gud har gjort och förstå hans verk.
Ps. 58: 12. 94: 15.

11. Den rättfärdige skall glädja sig i Herren och taga sin tillflykt till honom, och alla rättsinniga skola berömma sig. Ps. 63: 4.

65 Psalmen.

Guds godhets rikedom.

1. För sångmästaren; en psalm; en sång af David.

Gud, dig lofvar man i stillhet i Sion, och till dig får man infria löfte.
Ps. 61: 9. 66: 13.

3. Du som hör bön, till dig kommer allt kött.

4. Mina missgärningar voro mig öfvermäktiga; men du förlåter våra öfverträdelser. Ps. 32: 5.

5. Säll är den som du utväljer och låter komma till dig, så att han får bo i dina gårdar. Må vi få mätta oss med det goda i ditt hus, det heliga i ditt tempel. Ps. 27: 4. 36: 9. 84: 5.

6. Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings Gud, du som är en tillflykt för alla jordens ändar och för hafvet i fjärran;
2 Sam. 7: 23.

7. du som gör bergen fasta genom din kraft, ty du är omgjordad med makt;

8. du som stillar hafvens brusande, deras böljors brusande och folkens larm.
Ps. 46: 3 f. 89: 10.

9. De som bo vid jordens ändar häpna då för dina tecken; morgonens och aftonens portar uppfyller du med jubel.

10. Du låter dig vårda om landet och gifver det öfverflöd, du beskär det rikedom i ymnigt mått; Guds källa har vatten till fyllest. Du bereder säd åt människorna, när du så bereder jorden.
5 Mos. 11: 11 f.

11. Hennes fåror vattnar du, du jämnar det som är upplöjdt; med regnskurar uppmjukar du henne, det som växer på henne välsignar du.
Ps. 104: 13.

12. Du kröner året med ditt goda, och dina spår drypa af fetma.

13. Betesmarkerna i öknen drypa, och höjderna omgjorda sig med fröjd.
Job 38: 25 f.

14. Ängarna äro höljda med får, och dalarna betäckas med säd; man höjer jubelrop och sjunger.

66 Psalmen.

Lofsång.

1. För sångmästaren; en sång, en psalm.

Höjen jubel till Gud, alla länder;
Jes. 49: 13.

2. lofsjungen hans namns ära, gifven honom ära och pris.
Ps. 8: 2.

3. Sägen till Gud: Huru underbara äro icke dina gärningar! För storheten af din makt måste dina fiender visa dig underdånighet.
5 Mos. 33: 29.

4. Alla länder skola tillbedja och lofsjunga dig; de skola lofsjunga ditt namn. Sela.

5. Kommen och sen Guds verk; underbar är han i det han gör mot människors barn.
Ps. 46: 9.

6. Han förvandlade hafvet till torrt land; till fots gingo de genom floden; då gladdes vi öfver honom.
2 Mos. 14: 21. Jos. 3: 16 f.

7. Han är rådande genom sin makt evinnerligen, hans ögon gifva akt på hedningarna; de genstörfviga må icke förhäfva sig. Sela.
2 Krön. 16: 9. Job 28: 24. Ps. 33: 13.

8. Prisen, I folk, vår Gud och låten hans lof ljuda högt;

9. ty han har beskärt lif åt vår själ och icke låtit vår fot vackla.

10. Ty väl pröfvade du oss, o Gud, du luttrade oss, såsom silfver luttras;
Ords. 17: 3. 1 Petr. 1: 7.

11. du förde oss i fängelse, du lade en tung börda på vår rygg;

12. du lät människor fara fram öfver vårt hufvud, vi måste gå genom eld och vatten: men du har fört oss ut och vederkvickt oss.
Jes. 43: 2.

13. Så vill jag då gå in i ditt hus med brännoffer, jag vill infria mina löften till dig,
Ps. 61: 9. 116: 14.

14. dem till hvilka mina läppar öppnade sig och som min mun uttalade i min nöd.

15. Brännoffer af feta får vill jag frambära åt dig med offerånga af vädurar; jag vill offra både tjurar och bockar. Sela.

16. Kommen och hören, alla I som frukten Gud, så vill jag förtälja hvad han har gjort min själ.

17. Till honom ropade jag med min mun, och lofsång var redan på min tunga.
Ps. 50: 15.

18. Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig.
Job 27: 8 f.
Ords. 15: 29. 28: 9. Jes. 59: 2. Joh. 9: 31.

19. Men Gud har hört mig, han har aktat på mitt bönerop.

20. Lofvad vare Gud, som icke har förkastat min bön eller vändt sin nåd ifrån mig!

67 Psalmen.

Guds välsignelse.

1. För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en sång.

Gud vare oss nådig och välsigne oss, han låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss, Sela,
4 Mos. 6: 24 f. Ps. 44: 4.

3. att man på jorden må känna din väg, bland alla hedningar din frälsning.
Ps. 98: 2. Jes. 60: 3. Luk. 2: 30.

4. Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig.
Ps. 117: 1.

5. Folkslagen glädje sig och juble, ty du dömer folken rätt och du leder folkslagen på jorden. Sela.

6. Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig.

7. Jorden har gifvit sin gröda. Gud, vår Gud, välsigne oss.
3 Mos. 26: 4.

8. Gud välsigne oss, och alla jordens ändar frukte honom.

68 Psalmen.

Israels Guds strider och segrar för sitt folk.*

1. För sångmästaren; af David; en psalm, en sång.

* [G. kyrkob.: Kristi upphöjelse och kraft.]

Gud står upp; hans fiender varda förskingrade, och de som hata honom fly för hans ansikte. 4 Mos. 10: 35.

3. Såsom rök fördrifves, så fördrifvas de af dig; såsom vaxet smälter för eld, så förgås de ogudaktiga för Guds ansikte. Ps. 37: 20.

4. Men de rättfärdiga äro glada, de fröjda sig inför Guds ansikte och jubla i glädje. Ps. 35: 27.

5. Sjungen till Guds ära, lofsägen hans namn. Gören väg för honom som drager fram genom öknarna, för honom hvars namn är Herren, fröjdens inför hans ansikte; 2 Mos. 15: 1 f. Jes. 40: 3 f.

6. inför honom som är faderlösas fader och änkors försvarare, honom som är Gud i sin heliga boning,

5 Mos. 10: 18. Ps. 10: 14. 146: 9.

7. en Gud, som förhjälper de ensamma till ett hem, och som för de fångna ut till lycka; allenast de genstörfviga måste bo i ett förtorkadt land. Jes. 42: 7.

8. Gud, när du drog ut framför ditt folk, när du gick fram i ödemarken, Sela, 2 Mos. 13: 21 f. 33: 14.

9. då bäfvade jorden, då utgöt himmelen sina flöden inför Guds ansikte; ja, Sinai bäfvade för Guds, Israels Guds, ansikte.

2 Mos. 19: 16, 18. Dom. 5: 4 f. Ps. 18: 8.

10. Ett nåderikt regn lät du falla, o Gud; ditt arfvedelsland, som försmäktade, vederkvickte du.

2 Mos. 16: 4 f. Ps. 78: 24 f.

11. Din skara fick bo däri; genom din godhet, o Gud, beredde du det åt de betryckta.

12. Herren låter förnimma sitt tal, stor är skaran af gladjebudbärarinnor:

2 Mos. 15: 20 f. 1 Sam. 18: 6 f.

13. »Härskarornas konungar fly, de fly, och husmodern får utskifta byte.

14. Viljen I då ligga stilla inom edra inhägnader? Dufvans vingar äro höljda i silfver, och dess fjädrar skimra af guld. Dom. 5: 16.

15. När den Allsmäktige förströr konungarna i landet, liknar det snöfall på Salmon.»

16. Ett Guds berg är Basans berg, ett berg med höga spetsar är Basans berg.

17. Men hvarför sen I afvogt, I höga berg, på det berg, som Gud har utkorat till sitt säte, där ock Herren skall bo för alltid? Ps. 48: 3. Jes. 2: 2.

18. Guds vagnar äro tiotusenden, tusen och åter tusen; Herren drog fram med dem, Sinai är nu i helgedomen.

Ps. 24: 7 f. 76: 2. Dan. 7: 10.

19. Du for upp i höjden, du tog fångar, du undfick gåfvor bland människorna, ja, också de genstörfviga skola bo hos Herren Gud. Ps. 47: 6. Ef. 4: 8.

20. Lofvad vare Herren! Dag efter dag bär han våra bördor; Gud är vår frälsning. Sela.

21. Gud är oss en Gud, som frälsar, och hos Herren, Herren finnes räddning från döden. Upp. 1: 18.

22. Men Gud sönderkrossar sina fienders hufvuden, den hårbevuxna hjässan på den som går skuldbelastad fram.

Ps. 110: 6.

23. Herren säger: »Från Basan skall jag hämta dem, från hafvets djup skall jag hämta dem, Am. 9: 2 f.

24. att du må stampa med din fot i blod och låta dina hundars tunga få sin del af fienderna.»

25. Man ser, o Gud, ditt högtidståg, min Guds, min konungs, högtidståg in i helgedomen.

26. Främst gå sångare, harpospelare följa efter, midt ibland unga kvinnor, som slå på pukor.

27. Lofven Gud i församlingarna, lofven Herren, I af Israels brunn.

Jes. 48: 1.

28. Där går Benjamin, den yngste, han för dem an; där gå juda furstar med sin hop, Sebulons furstar, Naftalis furstar. 1 Sam. 9: 21. Dom. 5: 18. 6: 35.

29. Din Gud har beskärt dig makt; så håll nu vid makt, o Gud, hvad du har gjort för oss.

30. I ditt tempel i Jerusalem frambära konungar skänker åt dig.

Ps. 45: 13. Jes. 60: 6 f.

31. Näps odjuret i vassen, tjurarnas hop med deras kalfvar, folken, att de må ödmjukt hylla dig med sina silfverstycken. Ja, han förströr de folk, som finna behag i krig. Jes. 30: 6.

32. De mäktiga skola komma från Egypten, Etiopien skall skynda att utsträcka sina händer till Gud.

Jes. 18: 7. 19: 21. 45: 14. Apg. 8: 26 f.

33. I riken på jorden, sjungen till Guds ära, lofsägen Herren, Sela,

34. honom som far fram på de uråldriga himlarnas himmel. Ja, där låter han höra sin röst, en mäktig röst.

5 Mos. 33: 26. Ps. 29: 4 f.

35. Gifven Gud makten; öfver Israel är hans härlighet, och hans makt är i skyarna.

36. Fruktansvärd är du, Gud, i din helgedom; Israels Gud gifver makt och styrka åt sitt folk. Lofvad vare Gud!

Ps. 29: 11.

69 Psalmen.

Den lidande rättfärdiga. *

1. För sångmästaren, efter »Liljor«; af David. Ps. 45: 1.

Fräls mig, Gud; ty vattnen tränga mig inpå lifvet. Matt. 26: 38.

2. Jag har sjunkit ned i djup dy, där ingen botten är; jag har kommit i djupa vatten, och svallet vill fördränka mig. Ps. 42: 8.

4. Jag har ropat mig fröll, min strupe är förtorkad, mina ögon försmäkta af förbidan efter min Gud. Ps. 6: 7. 38: 11.

5. Flera än hären på mitt hufvud äro de som hata mig utan sak; många äro de som vilja förgöra mig, de som utan skäl äro mina fiender, hvad jag icke har röfvat, det måste jag gälda. Ps. 35: 19. Joh. 15: 25.

6. Gud, du känner min dårskap, och mina skulder äro icke förborgade för dig.

7. Låt icke i mig dem komma på skam, som förbida dig, Herre, Herre Sebaot; låt icke i mig dem varda till blygd, som söka dig, Israels Gud.

8. Ty för din skull bär jag smälek, för din skull höljer blygsel mitt ansikte. Ps. 44: 23.

9. Främmande har jag blifvit för mina bröder och en främling för min moders barn. Ps. 31: 12. 38: 12. Joh. 7: 5.

10. Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och dina försmädares smädelser hafva fallit öfver mig. Ps. 119: 139. Joh. 3: 17. Rom. 15: 3.

11. Jag grät, ja, min själ grät under fasta, men det blef mig till smälek.

12. Jag klädde mig i sorgdräkt, men jag blef för dem ett ordspråk.

13. Om mig tassla de, när de sitta i porten; i dryckeslag göra de visor om mig. Job 30: 9. Klag. 3: 63.

14. Men jag kommer med min bön till dig, Herre, i behaglig tid, genom din stora nåd, o Gud; svara mig i din frälsande trofasthet. Jes. 49: 8. 2 Kor. 6: 2.

15. Rädda mig ur dyn, så att jag icke sjunker ned, låt mig blifva räddad från dem som hata mig och från de djupa vattnen.

16. Låt icke vattensvallet fördränka mig eller djupet uppsluka mig, och låt icke gropen tillsluta sitt gap öfver mig.

17. Svara mig, Herre, ty god är din nåd, vänd dig till mig efter din stora barmhärtighet.

18. Fördölj icke ditt ansikte för din tjänare, ty jag är i nöd; skynda att svara mig. Ps. 102: 3. 143: 7.

19. Kom till min själ och förlossa henne; befria mig för mina fienders skull.

20. Du känner min smälek, min skam och blygd; du ser alla mina ovänner.

21. Smälek har krossat mitt hjärta, så att jag är vanmäktig; jag väntade på medlidande, men där var intet, och på tröstare, men jag fann ingen.

22. De gåfvo mig galla att äta, och i min törst gåfvo de mig ättika att dricka. Matt. 27: 34, 48. Mark. 15: 23. Luk. 23: 36. Joh. 19: 29.

23. Må deras bord framför dem blifva till en snara och till ett giller för de säkra; Rom. 11: 9 f.

24. må deras ögon förmörkas, så att de icke se; gör deras länder vacklande alltid.

25. Utgjut öfver dem din ogunst och låt din vredes glöd hinna dem.

26. Deras gård blifve öde, ingen må finnas, som bor i deras hyddor, Apg. 1: 20.

27. eftersom de förfölja dem** som du själf har slagit och förtälja om huru de som du stungit varda plågade.

28. Låt dem gå från missgärning till missgärning och låt dem icke komma till din rättfärdighet. Jer. 18: 23. Rom. 1: 24.

29. Må de utplånas ur de lefvandes bok och icke varda uppskrifna bland de rättfärdiga. 2 Mos. 32: 32. Fil. 4: 3.

30. Men mig som är betryckt och plågad, mig skall din frälsning, o Gud, beskydda.

31. Jag vill lofva Guds namn med sång och upphöja honom med tacksägelse.

32. Det skall behaga Herren bättre än någon tjur, något offerdjur med horn och klöfvar. 3 Mos. 11: 3 f. Ps. 51: 18 f.

33. När de saktmodiga se det, skola de glädja sig; i som söken Gud, edra hjärtan skola lefva. Ps. 22: 27.

34. Ty Herren hör de fattiga och föraktar icke sina fångna. Ps. 72: 13. Matt. 5: 3.

35. Honom lofve himmelen och jorden, hafvet och allt hvad som rör sig därt. Ps. 96: 11 f.

36. Ty Gud skall frälsa Sion, han skall uppbygga Juda städer; man skall bo i dem och skall bestita landet.

37. Hans tjänares säd skall få det till

* [O. kyrkob.: Messias' klagan, bön, hot, löfte] ** [O. kyrkob.: den.]

arfvedel, och de som hafva hans namn kärt skola där hafva sin boning.
Ps. 102: 29. Jes. 65: 9.

70 Psalmen.

Bön om snar hjälp.

1. För sångmästaren; af David, till åminnelse.

Gud, rädda mig; Herre, skynda till min hjälp. Ps. 40: 14 f.

3. Må de komma på skam och varda utskämda, som stå efter mitt lif; må de vika tillbaka och blygas, som önska min ofärd.

4. Må de vända tillbaka i sin skam, som säga: »Rätt så, rätt så!»

5. Men alla de som söka dig må fröjdas och vara glada i dig; och de som åstunda din frälsning, de må alltid kunna säga: »Lofvad vare Gud!»

6. Jag är betryckt och fattig; Gud, skynda till mig. Min hjälp och min befriare är du; Herre, dröj icke.

71 Psalmen.

Bön och förtröstan till Gud.

Till dig, Herre, tager jag min tillflykt; låt mig aldrig komma på skam.
Ps. 31: 2.

2. Rädda mig och befria mig genom din rättfärdighet; böj ditt öra till mig och fräls mig.

3. Var mig en klippa, där jag får bo, och dit jag alltid kan gå, du som beskär mig frälsning. Ty du är mitt bergfäste och min borg. Ps. 18: 3. 27: 6. 62: 3.

4. Min Gud, befria mig ur den ogudaktiges våld, ur den orättfärdiges och förtryckarens hand.

5. Ty du är mitt hopp; Herre, Herre, du är min förtröstan allt ifrån min ungdom.

6. Du har varit mitt stöd allt ifrån moderlifvet, ja, du har förlöst mig ur min moders lif; dig gäller ständigt mitt lof. Ps. 22: 10 f.

7. Jag har blifvit såsom ett vidunder för många; men du är min starka tillflykt.

8. Låt min mun vara full af ditt lof, hela dagen af din ära.

9. Förkasta mig icke i min ålderdoms tid, öfvergif mig icke, när min kraft försvinner.

10. Ty mina fiender säga så om mig, och de som vakta på min själ rådslå så med hvarandra:

11. »Gud har öfvergifvit honom; förföljen honom och gripen honom, ty det finnes ingen som räddar.»

12. Gud, var icke långt ifrån mig; min Gud, skynda till min hjälp.
Ps. 22: 12.

13. Må de komma på skam och förgås, som stå emot min själ; må de höljas med smälek och blygd, som söka min ofärd. Ps. 35: 4.

14. Men jag skall alltid hoppas och än mer föröka allt ditt lof.

15. Min mun skall förtälja din rättfärdighet, hela dagen din frälsning, ty jag känner intet mått därpå. Ps. 40: 6.

16. Jag skall frambära Herrens, Herrens väldiga gärningar; jag skall prisa din rättfärdighet, ja, din allenast.

17. Gud, du har undervisat mig allt ifrån min ungdom; och intill nu förkunnar jag dina under.

18. Så öfvergif mig ej heller, o Gud, intill ålderdomen, när jag varder grå, intill dess jag får förtälja om din arm för ett annat släkte, om din makt för alla dem som skola komma. Jes. 46: 4.

19. Din rättfärdighet når allt upp till himmelens höjd, o Gud; du som har gjort så stora ting, o Gud, hvem är dig lik?
2 Mos. 15: 11. 2 Sam. 7: 22. Ps. 86: 8. 89: 8.

20. Du som har låtit oss pröfva så mycken nöd och olycka, du skall åter göra oss lefvande och föra oss upp igen ur jordens djup.
5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6. Ps. 86: 13.

21. Ja, låt mig växa till allt mer och mer, och trösta mig igen. Ps. 18: 36.

22. Så vill ock jag tacka dig med psaltarspel för din trofasthet, min Gud; jag vill lofsjunga dig till harpa, du Israels Helige.

23. Mina läppar skola jubla, ty jag vill lofsjunga dig; ja, jubla skall min själ, som du förlossat. Ps. 103: 2 f.

24. Och min tunga skall hela dagen tala om din rättfärdighet; ty de som sökte min ofärd hafva kommit på skam och måst blygas.

72 Psalmen.

Bön om välsignelse öfver Guds folks konung. *

1. Af Salomo.

Gud, gif åt konungen dina domar och din rättfärdighet åt konungasonen.
Jes. 11: 2 f.

2. Han döme ditt folk med rättfärdighet och dina betryckta med rätt.

* [G. kyrkob.: Kristus och hans rike.]

3. Bergen bära frid åt folket, så ock höjderna, genom rättfärdighet.
Ps. 85: 11 f. Jes. 2: 4. 9: 6 f.

4. Han skaffe rätt åt de betryckta i folket, han frälse den fattiges barn och krosse förtryckaren. Ps. 45: 5.

5. Dig frukte man, så länge solen varar, och så länge månen skiner, från släkte till släkte. 2 Sam. 7: 13. Ps. 89: 37 f.

6. Han vare lik regnet, som faller på ängen, lik en regnskur, som vattnar jorden.

7. I hans dagar blomstre den rättfärdige, och stor frid råde, till dess ingen måne finnes mer. Luk. 2: 14.

8. Må han härska ifrån hav till hav och ifrån floden intill jordens ändar.
Ps. 2: 8. 89: 26. Sak. 9: 10.

9. För honom buge sig öknens inbyggare, och hans fiender slicke stoftet.
Jes. 49: 23. Mik. 7: 17.

10. Konungarna från Tarsis och hafsländerna hembäre skänker, konungarna af Saba och Seba frambäre gåfvor.
Ps. 45: 13. 68: 30. Jes. 60: 5 f. Matt. 2: 11.

11. Ja, alla konungar nedfalle för honom, alla hedningar tjäne honom.

12. Ty han skall rädda den fattige, som ropar, och den betryckte och den som ingen hjälpare har.

13. Han skall vara mild mot den arme och fattige; de fattigas själar skall han frälsa.

14. Från förtryck och våld skall han förlossa deras själ, och deras blod skall aktas dyrt i hans ögon. Ps. 116: 15.

15. Må han lefva; må man tillföra honom guld från Saba. Ständigt bedje man för honom, alltid välsigne man honom.

16. Ymnigt växe säden i landet, ända upp på bergens topp; dess frukt suse likasom Libanons skog; och folk blomstre upp i städerna såsom örter på marken. Jer. 31: 12. Am. 9: 13.

17. Hans namn förblifve evinnerligen; så länge solen skiner, fortplante sig hans namn. Och i honom välsigne man sig; alla hedningar prise honom säll. 1 Mos. 12: 3.

---

18. Lofvad vare Herren Gud, Israels Gud, som allena gör under! Ps. 41: 14.

19. Och lofvadt vare hans härliga namn evinnerligen, och hela jorden vare full af hans ära! Amen, Amen.
Jes. 6: 3.

20. Slut på Davids, Isais sons, böner.

Tredje boken.

73 Psalmen.

Den frommes tröst vid åsynen af de ogudaktigas lycka.

1. En psalm af Asaf.

Sannerligen, Gud är god mot Israel, mot dem som hafva rena hjärtan.
Matt. 5: 8.

2. Men jag hade så när stapplat med mina fötter, mina steg voro nära att slinta;

3. ty jag upptändes af afund mot de öfvermodiga, när jag såg, att det gick dem väl i deras ogudaktighet.
Ps. 37: 1. Job 21: 7 f. Jer. 12: 1.

4. Ty fria ifrån vedermödor äro de till sin död, och deras hull är frodigt.

5. De komma icke i olycka såsom andra dödliga och varda icke plågade såsom andra människor.

6. Därför är högmod deras halsprydnad, våld den klädnad, som höljer dem.

7. Ur fetma skåda deras ögon fram, deras hjärtans inbillningar hafva ingen gräns. 5 Mos. 32: 15. Jer. 5: 28.

8. De håna och tala förtryck i sin ondska; med höga åthäfvor tala de.

9. Med sin mun stiga de upp i himmelen, och deras tunga far fram på jorden;

10. därför vänder sig deras folk till dem och insuper så vattnet i fullt mått.

11. Och de säga: »Huru skulle Gud kunna veta det? Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?»
Job 22: 13. Ps. 10: 11. 94: 7. Hes. 8: 12.

12. Ja, så är det med de ogudaktiga; det går dem alltid väl, och de växa till i makt. Job 12: 6.

13. Sannerligen, förgäfves har jag bevarat mitt hjärta rent och tvagit mina händer i oskuld;

14. jag vardt dock plågad hela dagen, och hvar morgon kom tuktan öfver mig.

15. Om jag hade sagt: »Så vill jag tala», se, då hade jag varit trolös mot dina barns släkte.

16. När jag nu tänkte efter för att begripa detta, syntes det mig allt för svårt,

17. till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut och aktade på deras ände.

18. Sannerligen, på sliprig mark ställer du dem, du störtar dem ned i fördärf. Job 21: 17 f.

19. Huru varda de ej till intet i ett ögonblick! De förgås och få en ände med förskräckelse.

20. Såsom det går med en dröm, när man vaknar upp, så aktar du dem för intet, likt skenbilder, när du vaknar, Herre.
Job 20: 8.
21. När mitt hjärta förbittrades och jag kände styng i mitt inre
22. då var jag oförnuftig och förstod intet; såsom ett oskäligt djur var jag inför dig.
23. Dock förblifver jag städse hos dig; du håller mig vid min högra hand.
24. Du skall leda mig efter ditt råd och sedan upptaga mig med ära.
Jes. 28: 29.
25. Hvem har jag eljest i himmelen! Och när jag har dig, icke åstundar jag då något på jorden!
26. Om än min kropp och min själ försmäkta, så är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen.
Ps. 142: 6.
27. Ty se, de som vikit bort ifrån dig skola förgås; du förgör hvar och en som i horisk otrohet affaller från dig.
28. Men jag har min glädje i att hålla mig intill Gud; jag söker min tillflykt hos Herren, Herren, att jag må förtälja alla dina gärningar.

74 Psalmen.

Klagan och bön med anledning af Guds tempels oskärande.

1. En sång af Asaf.

Hvarför, Gud, har du så alldeles förkastat oss, hvarför ryker din vrede mot fåren i din hjord?
2. Tänk på din menighet, som du i fordom tid förvärfvade, som du förlossade till att blifva din arfvedels stam; tänk på Sions berg, där du har din boning.
3. Vänd dina steg hit där förödelse ständigt råder. Allt har ju fienden fördärfvat i helgedomen.
4. Dina ovänner hafva skränat i ditt församlingshus, de hafva uppsatt sina tecken såsom tecken.
5. Det var en syn att skåda, såsom när man höjer yxor mot en tjock skog.
6. Och se, dess snidverk, så många de voro, sönderslogo de med yxa och bila.
1 Kon. 6: 18, 29, 32.
7. De hafva satt eld på din helgedom; ditt namns boning hafva de oskärat ända till grunden.
2 Kon. 25: 9.
8. De hafva sagt i sina hjärtan: »Vi vilja underkufva dem alldeles.» De hafva uppbränt alla Guds församlingshus i landet.
9. Våra tecken se vi icke; ingen profet finnes mer, och hos oss är ingen som vet för huru länge.
Klag. 2: 9. Hos. 7: 26. Am. 8: 12.
10. Huru länge, Gud, skall ovännen försmäda och fienden så oaflåtligen förakta ditt namn?
11. Hvarför håller du tillbaka din hand, din högra hand? Drag den fram ur din barm och förgör dem.
12. Gud är ju min konung af ålder, han som skaffar frälsning på jorden.
13. Det var du som delade hafvet genom din makt; du krossade drakarnas hufvuden på vattnet.
2 Mos. 14: 21. Jes. 51: 9 f. Hes. 29: 3.
14. Du sönderslog Leviatans hufvuden; du gaf honom till mat åt öknens inbyggarskara.
15. Det var du som lät källa och bäck bryta fram; du lät ock starka strömmar uttorka.
2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11. Jos. 3: 16 f.
16. Din är dagen, din är ock natten; du har beredt ljuset och solen.
Ps. 136: 7 f.
17. Det är du som fastställt alla jordens gränser; sommar och vinter har du skapat.
18. Så tänk nu på huru fienden försmädar Herren och huru ett dåraktigt folk föraktar ditt namn.
19. Öfverlämna icke åt den skaran din turturdufvas själ; förgät icke dina betrycktas skara för alltid.
20. Tänk på förbundet; ty landets mörka trakter äro fulla af boningar för våldet.
21. Låt icke den förtryckte vika tillbaka med blygd, låt den betryckte och den fattige lofva ditt namn.
22. Stå upp, o Gud; utför din sak; tänk på huru du hela dagen försmädas af dåren.
23 Förgät icke dina ovänners rop, dina motståndares larm, som alltjämt uppstiger.

75 Psalmen.

Guds frälsande dom och hans vredes kalk.

1. För sångmästaren; »Fördärfva icke»; en psalm, en sång af Asaf.

Vi tacka dig, o Gud, vi tacka dig, ja, ditt namn är oss nära; man förtäljer dina under.
3. »När jag ser den rätta tiden vara inne, då fäller jag själf en rättvis dom.
Ps. 102: 14.

4. Om än jorden är i upplösning med alla dem som bo därpå, så håller dock jag dess pelare stadiga.» Sela.
Job 38: 4 f. Ps. 46: 3 f.

5. Jag säger till de öfvermodiga: »Varen icke öfvermodiga», och till de ogudaktiga: »Upphöjen icke hornet.»
Ps. 94: 3.

6. Ja, upphöjen icke så högt edert horn, talen icke med styf hals hvad fräckt är.

7. Ty icke från öster eller väster, ej heller från bergsöknen kommer hjälpen;

8. nej, Gud är den som dömer; den ene förnedrar han, den andre upphöjer han.
1 Sam. 2: 6 f. Dan. 4: 32. Luk. 1: 52.

9. Ty en kalk är i Herrens hand, skummande af vin och full af tillblandad dryck, och han skänker i däraf; sannerligen, alla ogudaktiga på jorden måste dricka dess drägg i botten.
Ps. 60: 5. Jes. 51: 17, 22. Jer. 25: 15. Klag. 4: 21.

10. Men jag skall förkunna det evinnerligen, jag skall lofsjunga Jakobs Gud.

11. Och de ogudaktigas alla horn skall jag afhugga; men den rättfärdiges horn skola varda upphöjda.

76 Psalmen.

Israels Guds seger öfver sina fiender.

1. För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en sång af Asaf.

2. Gud är känd i Juda, i Israel är hans namn stort;
Ps. 48: 2.

3. i Salem vardt hans hydda rest och hans boning på Sion.

4. Där sönderbröt han bågens ljungeldar, sköld och svärd och hvad till kriget hör. Sela.
Ps. 46: 10.

5. Full af ljus och härlighet går du fram ifrån segerbytenas berg.

6. De stormodiga äro afväpnade, de hafva slumrat in och sofva; alla stridsmännen hafva måst låta händerna falla.
2 Kon. 19: 35. Jer. 51: 39, 57. Nah. 3: 18.

7. För din näpst, du Jakobs Gud, ligga domnade både man och häst.

8. Du, du är fruktansvärd; hvem kan bestå inför dig, när du vredgas?
Nah. 1: 6.

9. Från himmelen lät du höra din dom; då förskräcktes jorden och vardt stilla,

10. då när Gud stod upp till dom, till att frälsa alla saktmodiga på jorden. Sela.

11. Ty människors vrede varder dig till pris; du har vrede därutöfver att omgjorda dig med.
2 Mos. 9: 16. Rom. 9: 17.

12. Gören löften och infrien dem åt Herren, eder Gud; alla de som äro omkring honom bäre fram skänker åt den Fruktansvärde.
5 Mos. 23: 21. Ps. 65: 2.

13. Ty han stäcker furstarnas öfvermod; fruktansvärd är han för konungarna på jorden.
Job 12: 21. Ps. 107: 40. Jes. 40: 23.

77 Psalmen.

Tröst i nödens tid vid tanken på Guds forna under.

1. För sångmästaren, till Jedutun; en psalm af Asaf.

2. Jag vill höja min röst till Gud och ropa; jag vill höja min röst till Gud, att han må lyssna till mig.

3. I min nöds tid söker jag Herren; min hand är utsträckt om natten och förtröttas icke; min själ vill icke låta trösta sig.
Ps. 9: 11. 27: 8.

4. Jag vill tänka på Gud och klaga; jag vill utgjuta mitt bekymmer, ty min ande försmäktar. Sela.
Jes. 26: 16 f.

5. Mina ögon håller du vakna; jag är full af oro och kan icke tala.
Ps. 102: 8.

6. Jag tänker på forntidens dagar, på år, som längesedan gått.
Ps. 143: 5.

7. Jag vill om natten komma ihåg mitt strängaspel; i mitt hjärta vill jag utgjuta mitt bekymmer, och min ande skall eftersinna.

8. Skall då Herren förkasta evinnerligen och ingen nåd mer bevisa?
Ps. 79: 5. 85: 6.

9. Är det då ute med hans godhet för beständigt, har hans ord blifvit till intet för alla tider?

10. Har Gud förgätit att vara nådig, eller har han i vrede tillslutit sin barmhärtighet? Sela.

11. Och jag svarar: Nej, detta är min plågas tid, det är år, som den Högstes högra hand har skickat.
Ps. 89: 10. Jer. 10: 19.

12. Jag vill prisa Herrens gärningar, ja, jag vill tänka på dina under ifrån fordom tid;

13. jag vill begrunda alla dina gärningar och eftersinna dina verk.

14. Gud, i helighet går din väg; hvem är en gud så stor som Gud?
2 Mos. 15: 11 f. Ps. 89: 9.

15. Du är Gud, du är en undergörare; du har uppenbarat din makt bland folken.

16. Med väldig arm förlossade du ditt folk, Jakobs och Josefs barn. Sela.
2 Mos. 6: 6.

17. Vattnen sågo dig, o Gud, vattnen sågo dig och våndades, själfva djupen darrade. 2 Mos. 14: 21 f. Ps. 114: 3 f.
18. Molnen utgöto strömmar af vatten, skyarna läto höra sin röst, och dina pilar foro omkring.
19. Ditt dunder ljöd i stormhvirfveln, ljungeldar upplyste jordens krets, jorden darrade och bäfvade.
20. Genom hafvet gick din väg, din stig genom stora vatten, och dina fotspår fann man icke. 2 Mos. 14: 22 f.
21. Så förde du ditt folk såsom en hjord genom Moses och Arons hand. Ps. 78: 52. Mik. 6: 4. Jos. 63: 11 f.

78 Psalmen.

Undervisning hämtad från Israels historia.

1. En sång af Asaf.

Lyssna, mitt folk, till min undervisning; böjen edra öron till min muns ord.
2. Jag vill öppna min mun till lärorikt tal, jag vill uppenbara förborgade ting ifrån fordom. Ps. 49: 5. Matt. 13: 35.
3. Hvad vi hafva hört och känna och hvad våra fäder förtäljt för oss, Ps. 44: 2.
4. det vilja vi icke dölja för deras barn; för ett kommande släkte vilja vi förtälja Herrens lof och hans makt och de under han gjort.
5. Ty han upprättade ett vittnesbörd i Jakob och stiftade en lag i Israel; och han påbjöd den för våra fäder, att de skulle kungöra den för sina barn.
2 Mos. 20: 1 f. 5 Mos. 4: 9 f. 6: 6 f. Hes. 20: 10 f.
6. Så skulle det blifva kunnigt för ett kommande släkte, för barn som komme att födas, och dessa skulle stå upp och förtälja det för sina barn.
7. Då skulle de sätta sitt hopp till Gud och icke förgäta Guds verk, utan iakttaga hans bud.
8. Och de skulle icke blifva, såsom deras fäder, ett gensträfvigt och upprorisk släkte, ett släkte, som icke höll sitt hjärta ståndaktigt, och hvars ande icke var trofast mot Gud.
2 Mos. 32: 9. 33: 3 f. 34: 9. Ps. 78: 37. 95: 7 f.
9. Efraims barn, de väpnade bågskyttarna, vände om på stridens dag.
10. De höllo icke Guds förbund, och i hans lag ville de icke vandra. Hes. 20: 13.
11. De glömde hans gärningar och de under han låtit dem se.
12. Ja, inför deras fäder gjorde han under, i Egyptens land, på Soans mark. 2 Mos. 14: 1 f.
13. Han klöf hafvet och lät dem gå därigenom och lät vattnet stå såsom en hög.
14. Han ledde dem om dagen med molnskyn och hela natten med eldens sken. 2 Mos. 13: 21 f. Ps. 105: 39 f.
15. Han klöf sönder klippor i öknen och gaf dem rikligen att dricka såsom ur djupa haf. 2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 10 f.
16. Han lät rinnande bäckar komma ut ur klippan och vatten flyta ned såsom strömmar.
17. Likväl fortforo de ännu att synda mot honom och att vara gensträfviga mot den Högste i öknen.
18. De frestade Gud i sina hjärtan, i det de begärde mat för sin lystnad. 2 Mos. 16: 2 f. 4 Mos. 11: 4 f. Ps. 106: 14 f.
19. Och de talade mot Gud, de sade: »Kan väl Gud duka ett bord i öknen?
20. Se, visst slog han klippan, så att vatten flödade och bäckar utströmmade, men kan han ock gifva bröd eller skaffa kött åt sitt folk?»
21. Därför, när Herren hörde det, vardt han förgrymmad; och eld upptändes i Jakob, ja, vrede kom öfver Israel, 4 Mos. 11: 1 f.
22. eftersom de icke trodde på Gud och icke förtröstade på hans frälsning.
23. Och han gaf befallning åt skyarna i höjden och öppnade himmelens dörrar;
24. han lät manna regna öfver dem till föda, och säd från himmelen gaf han dem.
25. Änglabröd fingo människor äta; han sände dem mat till fyllest.
2 Mos. 16: 4 f. 4 Mos. 11: 7. Joh. 6: 31. 1 Kor. 10: 3.
26. Han lät östanvinden fara ut på himmelen, och genom sin makt förde han sunnanvinden fram. 4 Mos. 11: 31 f.
27. Och han lät kött regna öfver dem såsom stoft, bevingade fåglar såsom hafvets sand;
28. han lät det falla ned i sitt läger, rundt omkring sin boning.
29. Då åto de och blefvo öfvermätta; han lät dem få hvad de hade lystnad efter.
30. Men ännu hade de icke stillat sin lystnad, ännu var maten i deras mun,
31. då kom Guds vrede öfver dem; han sände död bland deras ypperste och slog ned Israels unga män.
32. Likväl syndade de alltfort och trodde icke på hans under. 4 Mos. 14: 1 f.
33. Därför lät han deras dagar för-

svinna i förgängelse och deras år i plötslig undergång; Ps. 90: 9.

34. och så ofta han sände död öfver dem, frågade de efter honom och vände om och sökte Gud med ifver.

35. Då tänkte de på att Gud var deras klippa och att Gud den Högste var deras förlossare;

36. och de talade inställsamt för honom med sin mun och skrymtade för honom med sin tunga.

Jes. 29: 13. Jer. 12: 2.

37. Men deras hjärta höll sig icke ståndaktigt vid honom, och de voro icke trogna i hans förbund.

38. Men han är barmhärtig, han förlåter missgärning, och han vill icke fördärfva. Därför afvände han ofta sin vrede och lät icke hela sin förtörnelse bryta fram.

2 Mos. 34: 6 f. Ps. 86: 5, 15. 145: 8. Joel 2: 13.

39. Ty han tänkte därpå att de voro kött, en vind, som far bort och icke kommer åter.

Job 7: 7. 14: 1, 19 f. Ps. 103: 13 f.

40. Huru ofta voro de icke gensträfviga mot honom i öknen och bedröfvade honom i ödemarken!

41. Ja, de frestade Gud allt framgent och förtörnade Israels Helige.

42. De betänkte icke hvad hans hand uträttat på den tid då han förlossade dem från ovännen,

43. då han gjorde sina tecken i Egypten och sina under på Soans mark.

44. Där förvandlade han deras strömmar till blod, så att de icke kunde dricka ur sina rinnande vatten;

2 Mos. 7: 19 f.

45. han sände bland dem flugsvärmar, som åto dem, och paddor, som fördärfvade dem. 2 Mos. 8: 2 f.

46. Han gaf deras gröda åt gräsmaskar och deras arbetes frukt åt gräshoppor; 2 Mos. 10: 4 f.

47. han slog deras vinträd med hagel och deras fikonträd med hagelstenar;

2 Mos. 9: 18 f.

48. han gaf deras husdjur till pris åt hagel och deras boskap åt ljungeldar.

49. Han sände öfver dem sin vredes glöd, förgrymmelse och ogunst och nöd, en sändning af olycksänglar.

2 Mos. 9: 3 f.

50. Han gaf fritt lopp åt sin vrede; han skonade icke deras själ från döden, utan gaf deras lif till pris åt pesten.

51. Och han slog allt förstfödt i Egypten, kraftens förstlingar i Hams hyddor.

2 Mos. 11: 5. 12: 29 f. Ps. 105: 36.

52. Och han lät sitt folk bryta upp såsom en fårhjord och förde dem såsom en boskapshjord genom öknen.

2 Mos. 12: 31. Ps. 77: 21.

53. Han ledde dem säkert, så att de icke behöfde frukta; men deras fiender öfvertäcktes af hafvet. 2 Mos. 14: 19 f.

54. Och han lät dem komma till sitt heliga land, till det berg, som hans högra hand förvärfvat. 2 Mos. 15: 13, 17.

55. Han förjagade hedningarna för dem och gaf deras land åt dem till arfslott och lät Israels stammar bo i deras hyddor. Jos. 1: 1 f. Ps. 44: 3.

56. Men i sin gensträfvighet frestade de Gud den Högste och höllo icke hans vittnesbörd; Dom. 2: 8 f.

57. de veko trolöst tillbaka såsom deras fäder, de vände om, lika en båge som sviker. Hos. 7: 16.

58. De förtörnade honom med sina offerhöjder och retade honom genom sina beläten. 5 Mos. 32: 16, 21.

59. Gud förnam det och vardt förgrymmad och förkastade Israel med harm.

60. Och han förskötׁ sin boning i Silo det tält han slagit upp bland människorna; Jos. 18: 1. 1 Sam. 4: 11 f. Jer. 7: 12.

61. han gaf sin makt i fångenskap och sin ära i fiendehand.

62. Han gaf sitt folk till pris åt svärdet, och på sin arfvedel förgrymmades han.

63. Deras unga män förtärdes af eld, och deras jungfrur blefvo utan brudsång.

64. Deras präster föllo för svärd, och inga änkor kunde hålla klagogråt.

65. Då vaknade Herren såsom ur en sömn, han reste sig, lik en hjälte, som varit döfvad af vin.

66. Och han slog sina ovänner tillbaka, evig smälek lät han komma öfver dem.

67. Han förkastade ock Josefs hydda och utvalde icke Efraims stam.

68. Men han utvalde Juda stam, Sions berg, som han älskade. Ps. 48: 3. 132: 13 f.

69. Och han byggde sin helgedom högt såsom himmelen, fast såsom jorden, hvars grund han lagt för evigt.

70. Och han utvalde sin tjänare David och tog honom ifrån fårhjordens fållor. 1 Sam. 16: 11 f.

71. Ja, ifrån fåren hämtade han honom och satte honom till en herde för Jakob, sitt folk, och för Israel, sin arfvedel. 2 Sam. 7: 8.

72. Och han var deras herde med redligt hjärta och ledde dem med förståndig hand.

79 Psalmen.

Bön i en tid af allmän och stor nöd.

1. En psalm af Asaf.

Gud, hedningarna hafva fallit in i din arfvedel, de hafva orenat ditt heliga tempel, de hafva gjort Jerusalem till en stenhop. Ps. 74: 4 f.

2. De hafva gifvit dina tjänares kroppar till mat åt himmelens fåglar, dina frommas kött åt markens djur.

3. De hafva utgjutit deras blod såsom vatten, rundt omkring Jerusalem, och ingen fanns som begrof dem.

4. Vi hafva blifvit till smälek för våra grannar, till spott och hån för dem som bo omkring oss. Ps. 44: 14. 80: 7. 89: 42.

5. Huru länge, Herre, skall du så oaflåtligen vredgas, huru länge skall din nitälskan brinna såsom eld?

6. Utgjut din förtörnelse öfver hedningarna, som icke känna dig, och öfver de riken, som icke åkalla ditt namn.

Jer. 10: 25.

7. Ty de hafva uppätit Jakob, och hans boning hafva de förödt.

8. Tänk ej, oss till men, på förfädernas missgärningar, låt din barmhärtighet snarligen komma oss till mötes, ty vi äro i stort elände.

9. Hjälp oss, du vår frälsnings Gud, för ditt namns äras skull; rädda oss och förlåt oss våra synder för ditt namns skull. Ps. 115: 1.

10. Hvarför skulle hedningarna få säga: »Hvar är nu deras Gud?» Låt det inför våra ögon blifva kunnigt på hedningarna, huru du hämnas dina tjänares utgjutna blod. 2 Mos. 32: 12. 5 Mos. 32: 43. Ps. 115: 2. Joel 2: 17.

11. Låt de fångnas klagan komma inför ditt ansikte, låt efter din arms väldighet dödens barn blifva vid lif.

Ps. 102: 20 f.

12. Och gif våra grannar sjufaldt tillbaka i deras sköte den försmädelse, hvarmed de försmädat dig, Herre.

13. Men vi som äro ditt folk och får i din hjord, vi vilja tacka dig evinnerligen, vi vilja förtälja ditt lof från släkte till släkte.

80 Psalmen.

Bön om frälsning för Israel, Herren Gud Sebaots vinträd.

1. För sångmästaren, efter »Liljor»; ett vittnesbörd af Asaf, en psalm.

Lyssna, Israels herde, du som leder Josef såsom en hjord; du som tronar på keruberna, träd fram i glans. Ps. 77: 21. 99: 1. Jes. 37: 16. 40: 11. Hes. 34: 12. Joh. 10: 11.

3. Uppväck din makt till att gå framför Efraim och Benjamin och Manasse, och kom till vår frälsning.

4. Gud, upprätta oss och låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta.

Ps. 4: 7.

5. Herre Gud Sebaot, huru länge skall du vredgas vid ditt folks bön?

6. Du har låtit den äta tårebröd och gifvit dem tårar att dricka i fullt mått.

Ps. 42: 4. 102: 10.

7. Du gör oss till ett trätoämne för våra grannar, och våra fiender bespotta oss. Ps. 44: 14. 79: 4.

8. Gud Sebaot, upprätta oss och låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta.

9. Ett vinträd flyttade du från Egypten, du förjagade hedningarna och planterade det. 1 Mos. 49: 22. Jes. 5: 1 f. 27: 2 f.

10. Du röjde rum för det, och det slog rötter och uppfyllde landet.

11. Bergen blefvo betäckta af dess skugga och Guds cedrar af dess grenar;

12. det utbredde sina rankor ända till hafvet och sina telningar intill floden.

1 Mos. 15: 18. 2 Mos. 23: 31. 5 Mos. 11: 24. Jos. 1: 4. 1 Kon. 4: 21, 24.

13. Hvarför har du då brutit ned dess hägnad, så att alla som gå vägen fram rifva till sig däraf? Ps. 89: 41 f.

14. Vildsvinet från skogen hugger därpå, och djuren på marken äta däraf.

15. Gud Sebaot, vänd åter, skåda ned från himmelen och se härtill och låt dig vårda om detta vinträd.

16. Var ett skydd för trädet, som din högra hand planterat, och för den son, som du fostrat åt dig. 2 Mos. 4: 22.

17. Det är förbrändt af eld och kringhugget; för ditt ansiktes näpst förgås de.

18. Vare din hand öfver din högra hands man, öfver den människoson, som du fostrat åt dig.

19. Då skola vi icke vika ifrån dig; behåll oss vid lif, så skola vi åkalla ditt namn.

20. Herre Gud Sebaot, upprätta oss; låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta.

81 Psalmen.

En högtidspsalm för Israel.

1. För sångmästaren, till Gittit; af Asaf. Ps. 8: 1.

Höjen glädjerop till Gud, vår starkhet, höjen jubel till Jakobs Gud.

3. Stämmen upp lofsång och låten pukor ljuda, ljufliga harpor tillsammans med psaltare.

4. Stöten i basun vid nymånaden, vid fullmånen, vår högtidsdag till åra.
2 Mos. 12: 1 f. 3 Mos. 23: 5. 5 Mos. 16: 1.

5. Ty detta är en stadga för Israel, en Jakobs Guds rätt.

6. Det bestämde han till ett vittnesbörd i Josef, när han gick fram över Egyptens land och jag fick höra ett tal, som var mig nytt.

7. Jag lyfte bördan från hans skuldra, hans händer blefvo fria ifrån lastkorgen.
2 Mos. 1: 14. 6: 6 f.

8. I nöden ropade du, och jag räddade dig; jag svarade dig, höljd i fordön, jag pröfvade dig vid Meribas vatten. Sela.
2 Mos. 17: 1 f. 4 Mos. 20: 13. Ps. 77: 18 f.

9. Hör, mitt folk, och låt mig varna dig; Israel, o att du ville höra mig!
Ps. 50: 7.

10. Hos dig skall icke vara någon annan gud, och du skall icke tillbedja någon främmande gud. 2 Mos. 20: 2 f.

11. Jag är Herren, din Gud, som har fört dig upp ur Egyptens land; låt din mun vidt upp, att jag må uppfylla den.

12. Men mitt folk hörde icke min röst, och Israel var mig icke till viljes.

13. Då lät jag dem gå i deras hjärtans hårdhet, de fingo vandra efter sina egna rådslag.
Hos. 20: 25 f. Apg. 14: 16. Rom. 1: 24 f.

14. O att mitt folk ville höra mig och att Israel ville vandra på mina vägar! 5 Mos. 5: 29. 28: 1. 32: 29.

15. Då skulle jag snart kufva deras fiender och vända min hand mot deras ovänner.

16. De som hata Herren skulle då visa honom underdånighet, och hans folks tid skulle vara evinnerligen.

17. Och han skulle bespisa det med bästa hvete; ja, med honung ur klippan skulle jag mätta dig. 5 Mos. 32: 13 f.

82 Psalmen.

Guds dom öfver orättfärdiga landsherrar, här kallade »gudar».

1. En psalm af Asaf.

Gud står i gudaförsamlingen, midt ibland gudarna håller han dom.

2. Huru länge skolen I döma orätt och hafva anseende till de ogudaktigas person? Sela.

3. Skaffen den arme och faderlöse rätt, gifven den betryckte och torftige rättvisa.

4. Befrien den arme och fattige, rädden honom från de ogudaktigas hand.
Job 29: 12 f. Ords. 24: 11. 31: 8 f. Jes. 1: 17.

5. Men de veta intet och förstå intet, de vandra i mörker; jordens alla grundvalar vackla.

6. Jag har väl sagt, att I ären gudar och allesammans den Högstes söner;
Joh. 10: 34.

7. men I måsten dock dö såsom andra människor och falla, likaväl som hvar furste faller. Dan. 5: 30. Apg. 12: 23.

8. Ja, stå upp, o Gud; håll dom öfver jorden, ty med arfsrätt råder du öfver alla folk. Ps. 7: 7 f.

83 Psalmen.

Bön om hjälp mot förenade fiender.

1. En sång, en psalm af Asaf.

Gud, var icke så tyst, tig icke och var icke så stilla, o Gud. Ps. 28: 1.

3. Ty se, dina fiender larma, och de som hata dig resa upp hufvudet.

4. Mot ditt folk förchafva de listiga anslag och rådslå mot dem som du beskyddar.

5. De säga: »Kommen, låtom oss utrota dem, så att de ej mer äro ett folk och så att ingen mer tänker på Israels namn.»

6. Ty endräktigt rådslå de med hvarandra, de sluta mot dig ett förbund:

7. Edoms tält och Ismaeliterna, Moab och hagariterna,

8. Gebal och Ammon och Amalek, filistéerna tillika med dem som bo i Tyrus;

9. Assur har ock slutit sig till dem, han har blifvit en arm åt Lots barn. Sela. 1 Mos. 19: 37 f.

10. Gör med dem såsom du gjorde med Midjan, såsom med Sisera och Jabin vid Kisons bäck, Dom. 4: 7 f. 7: 22 f.

11. dem som förgjordes vid En-Dor och blefvo till gödning åt marken.

12. Låt det gå deras ädlingar, såsom det gick Oreb och Seeb, och alla deras furstar, såsom det gick Seba och Salmunna, Dom. 7: 25. 8: 12, 21.

13. eftersom de säga: »Guds ängder vilja vi intaga åt oss.»

14. Min Gud, låt dem blifva såsom hvirflande stoft, såsom strå för vinden.
Job 21: 18. Jes. 17: 13.

15. Lik en eld, som förbränner skog, och lik en låga, som afsvedjar berg,

16. så förfölje du dem med ditt oväder, och så förskräcke du dem med din storm.

17. Gör deras ansikten fulla med skam, på det att de må söka ditt namn, o Herre.

18. Ja, må de komma på skam och förskräckas till evig tid, må de få blygas och förgås.
19. Och må de förnimma, att du allena bär namnet »Herren», den Högste över hela jorden.
Jos. 37: 16. 2 Mack. 7: 37.

84 Psalmen.

Den frommes längtan till Herren Gud Sebaots gårdar.

1. För sångmästaren, till Gittit; af Koras söner; en psalm. Ps. 8: 1.

Huru ljufliga äro icke dina boningar, Herre Sebaot! Ps. 26: 8. 27: 4.
3. Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar, mitt hjärta och min kropp jubla mot lefvande Gud.
Ps. 42: 2 f. 63: 2.
4. Ty sparfven har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig, där hon kan lägga sina ungar: dina altaren, Herre Sebaot, min konung och min Gud.
5. Saliga äro de som bo i ditt hus; de lofva dig beständigt. Sela. Ps. 23: 6.
6. Saliga äro de människor, som i dig hafva sin starkhet, de hvilkas håg står till dina vägar.
7. När de vandra genom Tåredalen*, göra de den rik på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser.
Ps. 23: 4. 126: 5 f.
8. De gå från kraft till kraft; så träda de fram inför Gud på Sion.
9. Herre Gud Sebaot, hör min bön, lyssna, du Jakobs Gud. Sela.
10. Gud, vår sköld, se härtill och skåda ned till din smordes ansikte.
11. Ty en dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus än dväljas i de ogudaktigas hyddor.
12. Ty Herren Gud är värn och sköld; Herren gifver nåd och ära; han vägrar icke dem något godt, som vandra i ostrafflighet. Ps. 8: 4. 23: 1. Jes. 60: 19 f.
13. Herre Sebaot, salig är den människa, som förtröstar på dig.
Ps. 2: 12. Jer. 17: 7.

85 Psalmen.

Bön och hopp om förnyad nåd öfver Herrens folk.

1. För sångmästaren; af Koras söner; en psalm.

Herre, du var förr ditt land nådig, du återupprättade Jakobs hus.
3. Du förlät ditt folks missgärning, du öfverskylde all dess synd. Sela.
Ps. 32: 1.
4. Du lät all din förgrymmelse fara och vände dig ifrån din vredes glöd.
5. Så vänd dig nu åter till oss, du vår frälsnings Gud, och upphör med din förtörnelse mot oss.
6. Vill du då vredgas på oss evinnerligen och låta din vrede vara från släkte till släkte? Ps. 77: 8.
7. Vill du icke åter gifva oss lif, så att ditt folk får glädjas i dig?
8. Herre, låt oss se din nåd och gif oss din frälsning.
9. Jag vill höra hvad Gud, Herren, talar: se, han talar frid till sitt folk och till sina fromma; må de blott icke vända åter till dårskap.
10. Ja, hans frälsning är nära dem som frukta honom, och så skall ära bo i vårt land. Ps. 145: 18.
11. Nåd och sanning skola där mötas, rättfärdighet och frid kyssas;
12. sanning skall växa upp ur jorden och rättfärdighet blicka ned från himmelen. Jes. 45: 8.
13. Herren skall gifva oss det godt är, och vårt land skall gifva sin gröda.
5 Mos. 20: 4.
14. Rättfärdighet skall gå framför honom, den skall ock stadigt följa i hans spår.

86 Psalmen.

Den frommes bön under förföljelse.

1. En bön af David.

Herre, böj ditt öra till mig och svara mig, ty jag är betryckt och fattig.
2. Bevara min själ, ty jag lefver i fromhet; du, min Gud, fräls din tjänare, honom som förtröstar på dig.
Ps. 16: 1. 25: 20.
3. Var mig nådig, Herre, ty hela dagen ropar jag till dig.
4. Glad din tjänares själ, ty till dig, Herre, upplyfter jag min själ. Ps. 25: 1.
5. Ty du, Herre, är god och förlåtande och stor i nåd mot alla som åkalla dig. Ps. 78: 38. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.
6. Lyssna, Herre, till mitt bedjande och akta på mina böners ljud.
7. I min nöds tid åkallar jag dig, ty du skall svara mig. Ps. 50: 15.
8. Ingen är dig lik bland gudarna, Herre, och intet är såsom dina verk.
2 Mos. 15: 11. 5 Mos. 3: 24. Ps. 18: 32. 71: 19.

* Bakadalen eller, såsom namnet af ålder uttydes, Tåredalen, synes hafva varit en dal, genom hvilken vallfartsvägen norrifrån gick till Jerusalem.

9. Hedningarna, som du har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn.
Ps. 22: 28 f. Sef. 2: 11. Sak. 14: 9.

10. Ty du är stor och gör under: du allena är Gud.

11. Visa mig, Herre, din väg; jag vill vandra i din sanning. Behåll mitt hjärta vid det ena, att jag fruktar ditt namn.
Ps. 25: 4 f. 27: 11. 119: 33. 143: 8.

12. Då vill jag tacka dig, Herre, min Gud, af allt mitt hjärta och ära ditt namn evinnerligen;

13. ty din nåd är stor öfver mig, och du räddar min själ ur dödsrikets djup.
Ps. 30: 4. 71: 20. 116: 3, 8.

14. Gud, fräcka människor hafva rest sig upp mot mig, och våldsverkarnas hop står efter mitt lif; de hafva icke dig för ögonen.
Ps. 54: 5.

15. Men du, Herre, är en barmhärtig och nådig Gud, långmodig och stor i mildhet och trofasthet.
2 Mos. 34: 6. Neh. 9: 17. Ps. 103: 8. 145: 8.

16. Vänd dig till mig och var mig nådig, gif åt din tjänare din makt, och fräls din tjänarinnas son.

17. Gör ett tecken med mig, att det må gå mig väl; och må de som hata mig se med blygd, att du, Herre, hjälper mig och tröstar mig.

87 Psalmen.

Sion moderstaden för alla folk.

1. Af Koras söner; en psalm, en sång.

Den stad han grundat står på de heliga bergen;
Herren älskar Sions portar mest bland alla Jakobs boningar.
Matt. 16: 18. Ps. 68: 17.

3. Härliga ting äro talade om dig, du Guds stad. Sela.
Ps. 46: 5 f. 48: 2 f. 132: 13 f. Jes. 2: 2 f. Mik. 4: 1 f.

4. »Jag skall nämna Rahab och Babel bland dem som känna mig; se, Filistéen och Tyrus, så ock Kus, dessa äro födda där.»
Ps. 45: 13. 68: 32. 72: 10. Jes. 19: 18 f. 60: 7. Matt. 28: 19. Apg. 2: 9 f.

5. Ja, om Sion skall det sägas: »Den ene som den andre är född därinne», och den Högste själf skall hålla det vid makt.
Ps. 48: 9. Jes. 44: 5.

6. Ja, när Herren upptecknar folken, skall han så räkna: »Dessa äro födda där.» Sela.

7. Och under sång och dans skall man säga: »Alla mina källor äro i dig.»
Jes. 12: 3. Jer. 31: 12 f.

88 Psalmen.

Klagosång i svåraste lidande.

1. En sång, en psalm af Koras söner; för sångmästaren, till Mahalat-leannót; en sång af esraiten Heman.
1 Kon. 4: 31. 1 Krön. 2: 6.

Herre, min frälsnings Gud, dag och natt ropar jag inför dig.
Ps. 22: 3.

3. Låt min bön komma inför ditt ansikte, böj ditt öra till mitt rop.

4. Ty min själ är mättad med lidanden, och mitt lif har kommit nära dödsriket.

5. Jag är aktad lik dem som farit ned i grafven, jag är såsom en man utan lifskraft.
Ps. 28: 1. 143: 7.

6. Jag är öfvergifven bland de döda, lik de slagna, som ligga i grafven, dem på hvilka du icke mera tänker och som äro afskilda från din hand.
Ps. 31: 23.

7. Ja, du har sänkt mig ned underst i grafven, ned i mörkret, ned i djupet.
Ps. 130: 1.

8. Din vrede hvilar tung på mig, och alla dina böljors svall låter du gå öfver mig. Sela.
Ps. 42: 8. 69: 3.

9. Du har drifvit mina förtrognа långt bort ifrån mig; du har gjort mig till en styggelse för dem; jag ligger fången och kan icke komma ut.
Job 19: 19. Ps. 31: 12. 69: 12.

10. Mitt ansikte förtvinar af lidande; Herre, jag åkallar dig dagligen, jag utsträcker mina händer till dig.
Ps. 6: 8.

11. Gör du väl under för de döda, eller kunna skuggorna stå upp och tacka dig? Sela.
Ps. 6: 6. 30: 10. 115: 17.

12. Förtäljer man i grafven om din nåd, i afgrunden om din trofasthet?

13. Känner man i mörkret dina under, och din rättfärdighet i glömskans land?
Jes. 38: 18.

14. Men jag ropar till dig, Herre, och bittida kommer min bön dig till mötes.

15. Hvarför förkastar du, Herre, min själ, hvarför döljer du ditt ansikte för mig?
Ps. 13: 2. 22: 2. 44: 25.

16. Betryckt är jag och döende allt ifrån min ungdom; jag måste bära dina förskräckelser, så att jag är nära att förtvifla.

17. Din vredes lågor gå öfver mig, dina fasor tillintetgöra mig.

18. De omgifva mig beständigt såsom vatten, de kringränna mig allesammans.

19. Du har drifvit vän och frände långt bort ifrån mig; i mina förtrognas ställe har jag nu mörkret.
Job 17: 13 f.

89 Psalmen.

Bön om hjälp under åberopande af Herrens nådelöften till David. *

1. En sång af esraiten Etan.
1 Kon. 4: 31. 1 Krön. 2: 6.

Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar evinnerligen; jag vill låta min mun förkunna din trofasthet, från släkte till släkte. Joh. 1: 17.

3. Ja, jag säger: För evig tid upprättas en nådens byggnad; i himmelen befäster du din trofasthet. Ps. 119: 89.

4. »Jag har slutit ett förbund med min utvalde, med ed har jag lofvat min tjänare David:

5. 'Jag skall befästa din säd för evig tid och bygga din tron från släkte till släkte.'» Sela.
2 Sam. 7: 12 f. 1 Krön. 17: 11 f. Ps. 61: 8. 132: 11. Jes. 55: 3. Luk. 1: 32.

6. Af himlarna prisas dina under, Herre, och i de heligas församling din trofasthet.
Ps. 29: 1 f. 108: 20 f. Jes. 6: 3. Ef. 3: 10. Upp. 4: 8.

7. Ty hvilken i skyn kan liknas vid Herren, hvilken bland Guds söner kan aktas lik Herren?

8. En Gud, så öfvermåttan förskräcklig i de heligas råd och fruktansvärd utöfver alla som åro omkring honom!

9. Herre, härskarornas Gud, hvem är dig lik i styrka, Herre? Och din trofasthet är rundt omkring dig.

10. Du är den som råder öfver hafvets uppror; när dess böljor resa sig, stillar du dem. Job 38: 11. Ps. 65: 8. 93: 3 f.

11. Du krossade Rahab, så att han låg lik en slagen; med din mäktiga arm förströdde du dina fiender. Jes. 51: 9.

12. Din är himmelen, din är ock jorden; du har grundat jordens krets med allt hvad därpå är.
Ps. 24: 1 f. 102: 26.

13. Norr och söder har du skapat; Tabor och Hermon jubla i ditt namn.

14. Du har en arm med hjältekraft, mäktig är din hand, hög är din högra hand.

15. Rättfärdighet och rätt äro din trons fäste, nåd och sanning stå inför ditt ansikte. Ps. 97: 2. 85: 14.

16. Saligt är det folk, som vet hvad jubel är, de som vandra i ditt ansiktes ljus, o Herre. 4 Mos. 23: 21.

17. I ditt namn fröjda de sig alltid, och genom din rättfärdighet varda de upphöjda.

18. Ty du är deras starkhet och pryd-

* [G. kyrkob.: Messias och hans rike.]

nad, och genom din nåd upphöjer du vårt horn.

19. Ty han som är vår sköld tillhör Herren, vår konung tillhör Israels Helige. Ps. 47: 10.

20. På den tiden talade du i en syn till dina fromma och sade: »Jag har lagt hjälp i en hjältes hand, jag har upphöjt en yngling ur folket.
2 Sam. 7: 4 f. 1 Krön. 17: 4.

21. Jag har funnit min tjänare David och smort honom med min heliga olja.
1 Sam. 16: 13. Apg. 13: 22.

22. Min hand skall stadigt vara med honom, och min arm skall styrka honom.

23. Ingen fiende skall oförtänkt komma öfver honom, och ingen orättfärdig skall förtrycka honom;

24. utan jag skall krossa hans ovänner framför honom, och jag skall hemsöka dem, som hata honom.

25. Min trofasthet och min nåd skola vara med honom, och i mitt namn skall hans horn varda upphöjdt.

26. Jag skall lägga hafvet under hans hand och strömmarna under hans högra hand. Ps. 72: 8.

27. Han skall kalla mig så: 'Du min fader, min Gud och min frälsnings klippa.' 2 Sam. 7: 14.
1 Krön. 17: 13. 22: 10. Ps. 2: 6 f. Hebr. 1: 5.

28. Och jag skall göra honom till den förstfödde, till den högste bland konungarna på jorden. Ps. 72: 11.

29. Jag skall bevara min nåd åt honom evinnerligen, och mitt förbund med honom skall förblifva fast.

30. Jag skall låta hans säd bestå till evig tid, hans tron så länge himmelen varar.

31. Om hans barn öfvergifva min lag och icke vandra i mina rätter,

32. om de bryta mot mina stadgar och icke hålla mina bud,

33. då skall jag väl hemsöka deras öfvertrådelse med ris och deras missgärning med plågor,

34. men min nåd skall jag icke taga ifrån honom, och jag skall icke svika i trofasthet.

35. Jag skall icke bryta mitt förbund, och hvad mina läppar talat skall jag icke förändra. 4 Mos. 23: 19.

36. En gång har jag svurit det vid min helighet, och mitt löfte till David skall jag icke bryta.

37. Hans säd skall förblifva evinnerligen och hans tron inför mig så länge som solen; Joh. 12: 34.

38. såsom månen skall den bestå evinnerligen. Och trofast är vittnet i skyn.» Sela. Job 16: 19. Jer. 33: 20 f.

39. Men nu har du förkastat och förskjutit din smorde och handlat i vrede mot honom.

40. Du har upplöst förbundet med din tjänare, du har oskärat hans krona och kastat den till jorden.

41. Du har brutit ned alla hans murar, du har gjort hans fästen till spillror. Ps. 80: 13 f.

42. Alla som gå vägen fram plundra honom, han har blifvit till smälek för sina grannar. Ps. 44: 14. 79: 4.

43. Du har upphöjt hans ovänners högra hand och beredt alla hans fiender glädje.

44. Du har låtit hans svärdsegg vika tillbaka och icke hållit honom uppe i striden.

45. Du har gjort slut på hans glans och slagit hans tron till jorden.

46. Du har förkortat hans ungdoms dagar, du har höljt honom med skam. Sela.

47. Huru länge, Herre, skall du så alldeles fördölja dig? Huru länge skall din vrede brinna såsom eld? Ps. 79: 5.

48. Tänk på huru kort mitt lif är och huru förgängliga du skapat alla människors barn.

Job 7: 7. 14: 1 f. Ps. 89: 6. 90: 10.

49. Ty hvilken är den man, som får lefva och undgår att se döden? Hvem räddar sin själ från dödsrikets våld? Sela.

50. Herre, hvar äro dina forna nådegärningar, hvad du med ed lofvade David i din trofasthet?

51. Tänk, Herre, på dina tjänares smälek, på hvad jag måste fördraga af alla de många folken;

52. tänk på huru dina fiender försmäda, o Herre, huru de försmäda din smordes fotspår.

---

53. Lofvad vare Herren evinnerligen! Amen, Amen.

Fjärde boken.

90 Psalmen.

Guds evighet och människans förgänglighet.

1. En bön af gudsmannen Mose.

Herre, du har varit vår tillflykt från släkte till släkte.

2. Förrän bergen blefvo till och du frambragte jorden och världen, ja, från evighet till evighet är du, o Gud.

3. Du låter människorna vända åter till stoft, du säger: »Vänden åter, I människors barn.»

1 Mos. 3: 19. Ps. 104: 29. Pred. 12: 7.

4. Ty tusen år äro i dina ögon såsom den dag, som i går framgick; ja, de äro såsom en nattväkt. 2 Petr. 3: 8.

5. Du sköljer dem bort; de äro såsom en sömn. Om morgonen likna de gräset, som frodas;

Jes. 40: 6 f. 1 Petr. 1: 24.

6. det blomstrar upp och frodas om morgonen, men om aftonen afhugges det och förvissnar. Job 14: 2. Ps. 103: 15 f.

7. Ty vi förgås genom din vrede, och genom din förtörnelse ryckas vi plötsligt bort. Ps. 76: 8.

8. Du ställer våra missgärningar inför dig, våra förborgade synder i ditt ansiktes ljus.

Ps. 19: 13. Jer. 16: 17. 1 Kor. 4: 5.

9. Ja, alla våra dagar försvinna genom din förgrymmelse, vi lykta våra år såsom en suck.

10. Vårt lif varar sjuttio år eller åttio år, om det blifver långt; och då det är som bäst, är det möda och fåfänglighet, ty det går snart förbi, likasom flöge vi bort. Job 9: 25 f. Ps. 89: 48.

11. Hvem besinnar din vredes makt och din förgrymmelse, så att han fruktar dig?

12. Lär oss betänka huru få våra dagar äro, på det att vi må undfå visa hjärtan. Ps. 39: 6.

13. Herre, vänd åter. Huru länge dröjer du? Förbarma dig öfver dina tjänare. 2 Mos. 32: 12.

14. Mätta oss med din nåd, när morgonen gryr, att vi må jubla och vara glada i alla våra lifsdagar.

15. Gif oss glädje så många dagar som du plågat oss, så många år som vi lidit olycka.

16. Låt dina gärningar uppenbaras för dina tjänare och din härlighet öfver deras barn.

17. Och Herrens, vår Guds, ljuflighet komme öfver oss. Må du främja för oss våra händers verk; ja, våra händers verk främje du.

91 Psalmen.

Tryggheten under den Högstes beskärm.

Den som sitter under den Högstes beskärm och hvilar under den Allsmäktiges skugga, Ps. 36: 8.

2. han säger: »I Herren har jag min tillflykt och min borg, min Gud, på hvilken jag förtröstar.» Ps. 18: 3.

3. Ja, han skall rädda dig ifrån fågelfångarens snara och från pesten, som fördärfvar. Ps. 124: 7.

4. Med sina fjädrar skall han betäcka dig, och under hans vingar skall du finna tillflykt; hans trofasthet är sköld och skärm. Ps. 17: 8. 57: 2. Matt. 23: 37.

5. Du skall icke behöfva frukta nattens fasor, icke pilen, som flyger om dagen, Ords. 3: 24.

6. icke pesten, som går fram i mörkret, eller farsoten, som ödelägger vid middagens ljus.

7. Om ock tusen falla vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida, skall det dock icke drabba dig.

8. Dina ögon skola blott skåda därpå med lust, och du skall se de ogudaktigas lön, Ps. 99: 12.

9. eftersom du har sagt: »Du, Herre, är mitt hopp», och eftersom du har gjort den Högste till din tillflykt.

10. Ingen olycka skall vederfaras dig, och ingen plåga skall nalkas din hydda. Ords. 12: 21.

11. Ty han skall gifva sina änglar befallning om dig, att de skola bevara dig på alla dina vägar.

Ps. 34: 8. Matt. 4: 6. Luk. 4: 10 f.

12. De skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot någon sten. Job 5: 23. Ps. 121: 3. Ords. 3: 23.

13. Öfver lejon och huggormar skall du gå fram, du skall trampa på unga lejon och drakar.

5 Mos. 8: 15. Mark. 16: 18. Luk. 10: 19.

14. »Han håller sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda honom, därför att han känner mitt namn.

15. Han åkallar mig, och jag skall svara honom; jag är med honom i nöden, jag skall rädda honom och låta honom komma till ära. Ps. 50: 15.

16. Jag skall mätta honom med långt lif och låta honom se min frälsning.»

Ps. 50: 23.

92 Psalmen.

Lofsång.

1. En psalm, en sång för sabbatsdagen.

Det är godt att tacka Herren och att lofsjunga ditt namn, du den Högste, Ps. 147: 1.

3. att om morgonen förkunna din nåd och när natten kommit din trofasthet, Ps. 42: 9.

4. med tiosträngadt instrument och med psaltare, med spelande på harpa. Ps. 33: 2 f.

5. Ty du gläder mig, Herre, med dina gärningar; jag vill jubla öfver dina händers verk. Ps. 77: 13 f.

6. Huru stora äro icke dina verk, o Herre! Ja, öfvermåttan djupa äro dina tankar. Ps. 40: 6. 104: 24. Rom. 11: 33.

7. En oförnuftig man besinnar det icke, och en dåre förstår icke sådant. Ps. 14: 1. 94: 8.

8. Om ock de ogudaktiga grönska såsom gräs och ogärningsmännen blomstra allesammans, så sker det till deras fördärf för evig tid. Ps. 37: 1 f. 139: 6.

9. Men du, Herre, är hög evinnerligen.

10. Ty se, dina fiender, Herre, se, dina fiender förgås, alla ogärningsmännen blifva förströdda.

11. Men mitt horn gör du högt såsom vildoxens; jag varder öfvergjuten med frisk olja. Ps. 23: 5. 89: 18, 25. 112: 9.

12. Och med lust får mitt öga skåda på mina förföljare och mina öron höra om de onda, som resa sig upp mot mig. Ps. 91: 8. 118: 7.

13. Den rättfärdige grönskar såsom ett palmträd, såsom en ceder på Libanon växer han till. Ps. 1: 3. 52: 10. Ords. 11: 28. Jer. 17: 8. Hos. 14: 6 f.

14. Ja, sådana äro planterade i Herrens hus; de grönska i vår Guds gårdar. Jes. 58: 11.

15. Ännu när de blifva gamla, skjuta de skott, de frodas och grönska;

16. på det att de må förkunna, att Herren är rättfärdig, min klippa, han i hvilken orätt icke finnes.

5 Mos. 32: 4. Hof. 3: 5.

93 Psalmen.

Guds rikes fasthet.

Herren är konung! Han har klädt sig i härlighet. Herren har klädt sig, han har omgjordat sig med makt; därför står jordkretsen fast och vacklar icke. Ps. 2: 6. 96: 10. 97: 1. 99: 1.

2. Din tron står fast ifrån fordom tid, du är från evighet. Jes. 44: 6.

3. Herre, strömmarna hafva upphäft, strömmarna hafva upphäft sin röst, ja, strömmarna upphäfva sitt dån.

Ps. 40: 4 f. Jes. 17: 12 f.

4. Men väldig är Herren i höjden mer än bruset af stora vatten, väldiga vatten, hafvets bränningar.
Ps. 65: 8. 89: 10. Upp. 17: 15.

5. Dina vittnesbörd äro fasta allt igenom; helighet höfves ditt hus, Herre, evinnerligen.
Ps. 19: 8.

94 Psalmen.

Bön och hotelse mot Herrens folks fiender.

Du hämndens Gud, o Herre, du hämndens Gud, träd fram i glans.
5 Mos. 32: 35. Jer. 51: 56. Rom. 12: 19.

2. Uppres dig, du jordens domare, vedergäll de högmodiga hvad de hafva gjort.
1 Mos. 18: 25. Ps. 7: 7. 28: 4.

3. Huru länge skola de ogudaktiga, o Herre, huru länge skola de ogudaktiga triumfera?
Ps. 75: 5 f.

4. Deras mun flödar öfver af fräckt tal; de förhäfva sig, alla ogärningsmännen.

5. Ditt folk, o Herre, krossa de, och din arfvedel förtrycka de.

6. Änkor och främlingar dräpa de, och faderlösa mörda de.

7. Och de säga: »Herren ser det icke, Jakobs Gud märker det icke.»
Ps. 10: 4, 11 f. 73: 11.

8. Märken själfva, I oförnuftiga bland folket; I dårar, när kommen I till förstånd?

9. Den som har planterat örat, skulle han icke höra? Den som har danat ögat, skulle han icke se?
2 Mos. 4: 11. Ords. 20: 12.

10. Den som håller hedningarna i tukt, skulle han icke straffa, han som lär människorna förstånd?

11. Herren känner människornas tankar, han vet, att de själfva äro fåfänglighet.
Ps. 62: 10. 1 Kor. 3: 20.

12. Säll är den man, som du, Herre, undervisar och som du lär genom din lag,
Job 5: 17.
Ps. 119: 71. Ords. 3: 11 f. Hebr. 12: 5 f.

13. för att skaffa honom ro för olyckans dagar, till dess grafven varder gräfd för den ogudaktige.
Ps. 119: 8.

14. Ty Herren förskjuter icke sitt folk, och sin arfvedel öfvergifver han icke.

15. Nej, rättfärdighet skall åter komma till sin rätt, och alla rättsinniga skola hålla sig därtill.
Ps. 64: 10 f.

16. Hvem står upp till att försvara mig mot de onda, hvem träder fram till att bistå mig mot ogärningsmännen?

17. Om Herren icke vore min hjälp, så bodde min själ snart i det tysta.
Ps. 124: 1 f.

18. När jag tänkte: »Min fot vacklar», så stödde mig din nåd, o Herre.

19. När jag hade mycket bekymmer i mitt hjärta, så gladde din tröst min själ.
Ps. 119: 50, 92.

20. Kan fördårfvets domarsäte hafva gemenskap med dig, det säte, där man öfvar våld i lagens namn,

21. där de tränga den rättfärdiges själ och fördöma oskyldigt blod?

22. Men Herren blifver för mig en borg, min Gud blifver min tillflykts klippa.
Ps. 18: 3. 59: 17.

23. Och han låter deras fördärf vända tillbaka öfver dem och förgör dem för deras ondskas skull. Ja, Herren, vår Gud, förgör dem.

95 Psalmen.

Uppmaning till Israel att prisa och hörsamma Herren.

Kommen, låtom oss höja glädjerop till Herren, jubel till vår frälsnings klippa.
5 Mos. 32: 4. Ps. 100: 1 f.

2. Låtom oss träda fram för hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till honom med lofsånger.

3. Ty Herren är en stor Gud, en stor konung öfver alla gudar.
Ps. 47: 3. 96: 4 f.

4. Han har jordens djup i sin hand, och bergens höjder äro hans;
Ps. 8: 7.

5. hans är hafvet, ty han har gjort det, och hans händer hafva danat det torra.

6. Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla, låtom oss knäböja för Herren, vår skapare.
Jes. 43: 7. Er. 2: 10.

7. Ty han är vår Gud, och vi äro det folk, som han har till sin hjord, vi äro får, som stå under hans vård. O att I villen i dag höra hans röst!
2 Mos. 23: 21 f.

8. Förhärden icke edra hjärtan såsom i Meriba, såsom på Massas dag i öknen,
2 Mos. 17: 7. Hebr. 3: 7 f. 4: 7.

9. där edra fäder frestade mig, där de pröfvade mig, de som dock hade sett mina verk.
1 Kor. 10: 9

10. I fyrtio år var det släktet mig till leda, och jag sade: »De äro ett folk, som far vilse med sitt hjärta, och de vilja icke veta af mina vägar.»
2 Mos. 32: 9. 5 Mos. 32: 5, 6, 28.

11. Så svor jag då i min vrede: »De skola icke inkomma i min hvila.»
4 Mos. 14: 23 f. Hebr. 3: 18. 4: 5 f.

96 Psalmen.

Uppmaning till alla jordens folk att lofsjunga Herren, världsdomaren.

Sjungen till Herrens ära en ny sång, sjungen till Herrens ära, alla länder.
1 Krön. 16: 23 f. Ps. 98: 1. Jes. 42: 10. Upp. 5: 9 f.

2. Sjungen till Herrens ära, lofven hans namn, förkunnen dagen igenom glädjebudskapet om hans frälsning.
Luk. 2: 30 f.

3. Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland alla folk hans under.

4. Ty stor är Herren och högtlofvad, fruktansvärd är han mer än alla gudar.
5 Mos. 10: 17. Ps. 48: 2. 95: 3. 145: 3.

5. Ty folkens alla gudar äro afgudar, men Herren är den som har gjort himmelen. Ps. 115: 4 f. Jes. 41: 23 f. 1 Kor. 8: 4 f.

6. Majestät och härlighet äro inför hans ansikte, makt och glans i hans helgedom.

7. Gifven åt Herren, I folkens släkter, gifven åt Herren ära och makt;
Ps. 29: 1 f.

8. gifven åt Herren hans namns ära, bären fram skänker och kommen i hans gårdar. Ps. 72: 10.

9. Tillbedjen Herren i helig skrud, bäfven för hans ansikte, alla länder.
Ps. 110: 3.

10. Sägen bland hedningarna: »Herren är konung! Därför står jordkretsen fast och vacklar icke; han dömer folken med rättvisa.»
Ps. 72: 1 f. 93: 1 f. 99: 1. Jes. 9: 7.

11. Himmelen vare glad, och jorden fröjde sig; hafvet bruse och allt hvad däri är. Ps. 98: 7 f.
Jes. 44: 23. 49: 13. 55: 12. Rom. 8: 21 f.

12. Marken gläde sig och allt det som är därpå, ja, då juble alla skogens träd

13. inför Herren, ty han kommer, ty han kommer för att döma jorden. Han skall döma jordens krets med rättfärdighet och folken med sin trofasthet.
Ps. 9: 9. 98: 9. Apg. 17: 31.

97 Psalmen.

Herrens konungsliga uppenbarelse och makt.

Herren är konung! Därför fröjde sig jorden; hafsländerna glädje sig, så många som de äro.
Ps. 72: 10. 93: 1. Jes. 60: 9. Sak. 9: 9 f.

2. Moln och töcken äro rundt omkring honom, rättfärdighet och rätt äro hans trons fäste.
2 Mos. 19: 16 f. Ps. 89: 15.

3. Eld går framför honom och förbränner hans ovänner rundt omkring.
Ps. 50: 3. Upp. 4: 5.

4. Hans ljungeldar upplysa jordens krets; jorden ser det och bäfvar.

5. Bergen smälta såsom vax för Herren, för hela jordens herre. Mik. 1: 4.

6. Himlarna förkunna hans rättfärdighet, och alla folk se hans ära.
Ps. 8: 2. 19: 2. 50: 6. 89: 6.

7. Alla de skola komma på skam, som dyrka beläten, de som berömma sig af afgudar. Alla gudar skola tillbedja honom.
2 Mos. 20: 3 f. Ps. 96: 5. Jes. 42: 17. Hebr. 1: 6.

8. Sion hör det och gläder sig, och Juda döttrar fröjda sig för dina domars skull, Herre. Jes. 12: 6.

9. Ty du, Herre, är den Högste öfver hela jorden; du är högt upphöjd öfver alla gudar. Ps. 83: 19. 96: 4.

10. I som älsken Herren, haten det onda. Han bevarar sina frommas själar, ur de ogudaktigas hand räddar han dem. Am. 5: 14 f. Joh. 10: 28. Rom. 12: 9

11. Ljus är utsådt för den rättfärdige och glädje för de rättsinniga.
Ps. 112: 4.

12. Glädjens, I rättfärdiga, i Herren, och prisen hans heliga namn.
Ps. 30: 5. 32: 11.

98 Psalmen.

Hela jordens jubel vid Herrens seger.

1. En psalm.

Sjungen till Herrens ära en ny sång, ty han har gjort under. Han har vunnit seger med sin högra hand och med sin heliga arm. Jes. 52: 10.

2. Herren har låtit sin frälsning blifva kunnig, han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas ögon.
Luk. 2: 30 f.

3. Han har tänkt på sin nåd och trofasthet mot Israels hus; alla jordens ändar hafva sett huru vår Gud frälsar.
Luk. 1: 54.

4. Höjen jubel till Herren, alla länder; bristen ut i glädjerop och lofsjungen. Ps. 100: 1.

5. Lofsjungen Herren med harpa, med harpa och med lofsångs ljud.

6. Höjen jubel med trumpeter och med basuners ljud inför Herren, konungen.

7. Hafvet bruse och allt hvad däri är, jordens krets och de som bo därpå.
Ps. 96: 11 f.

8. Strömmarna klappe i händerna, bergen juble med hvarandra,

9. inför Herren, ty han kommer för att döma jorden. Han skall döma jordens krets med rättfärdighet och folken med rättvisa. Ps. 9: 9.

99 Psalmen.

Den trefaldt helige.

Herren är konung! Därför darra folken. Han som tronar på keruberna! Därför skälfver jorden.
1 Sam. 4: 4. 2 Sam. 6: 2. Ps. 93: 1.

2. Herren är stor i Sion, och hög är han öfver alla folk. Ps. 48: 2.

3. Därför prisar man ditt namn, det stora och fruktansvärda. Helig är han.
Ps. 96: 4. 111: 9. Jes. 6: 3.

4. Och i sin makt älskar konungen hvad rätt är. Ja, du håller rättvisa vid makt, rätt och rättfärdighet öfvar du i Jakob. Jes. 9: 7.

5. Upphöjen Herren, vår Gud, och tillbedjen vid hans fotapall. Helig är han. 1 Krön. 28: 2. Ps. 132: 7.

6. Mose och Aron voro bland hans präster och Samuel bland dem som åkallade hans namn; de ropade till Herren, och han svarade dem.
2 Mos. 8: 12 f. 32: 11 f. 4 Mos. 16: 20 f. 1 Sam. 7: 9.

7. I molnstoden talade han till dem; de höllo hans vittnesbörd och den lag, som han gaf dem. 2 Mos. 33: 9, 11.

8. Ja, Herre, vår Gud, du svarade dem; du var mot dem en förlåtande Gud — och en hämnare öfver deras gärningar.

9. Upphöjen Herren, vår Gud, och tillbedjen inför hans heliga berg. Ty helig är Herren, vår Gud.

100 Psalmen.

Uppmaning till Herrens lof.

1. En tacksägelsepsalm.

Höjen jubel till Herren, alla länder.
Ps. 66: 1. 98: 4.

2. Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med fröjderop.
Ps. 2: 11. 95: 2.

3. Förnimmen, att Herren är Gud. Han har gjort oss, och icke vi själfva, till sitt folk och till får i sin hjord.
Ps. 79: 13. 95: 7. Hes. 34: 31. Joh. 10: 11 f.

4. Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lof; tacken honom, lofven hans namn.
Jes. 56: 7. 66: 23.

5. Ty Herren är god, hans nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte. Ps. 117: 2. Jes. 54: 10.

101 Psalmen.

En ostrafflig öfverhets väg.

1. Af David; en psalm.

Om nåd och rätt vill jag sjunga; dig, Herre, vill jag lofsäga.

2. Jag vill akta på ostrafflighetens väg — när skall du komma till mig? Jag vill föra en ostrafflig vandel, där jag bor i mitt hus.

3. Intet skall jag taga mig till, som fördärfligt är.

Orättfärdighetens gärningar hatar jag; sådant skall icke låda vid mig.

4. Ett vrångt hjärta skall vara fjärran ifrån mig; hvad ondt är vill jag icke veta af.

5. Den som i hemlighet förtalar sin nästa, honom vill jag förgöra; den som har stolta ögon och högmodigt hjärta, honom lider jag icke.
Ps. 15: 3. Ords. 21: 4.

6. Mina ögon se efter de trogna i landet för att låta dem bo hos mig; den som vandrar på ostrafflighetens väg, han skall få vara min tjänare.
Ords. 22: 11.

7. Den som öfvar svek, han skall icke få bo i mitt hus; den som talar lögn, han skall icke bestå inför mina ögon.

8. Jag vill förgöra alla ogudaktiga i landet morgon efter morgon, på det att jag må utrota alla ogärningsmän från Herrens stad. Rom. 13: 4.

102 Psalmen.

Klagan och hopp till Herren.

1. Bön af en betryckt, när han försmäktar och utgjuter sitt bekymmer inför Herren.

Herre, hör min bön och låt mitt rop komma inför dig.

3. Dölj icke ditt ansikte för mig, när jag är i nöd. Böj ditt öra till mig; när jag ropar, så skynda att svara mig.
Ps. 69: 18.

4. Ty mina dagar hafva försvunnit såsom rök, benen i min kropp äro förtorkade såsom af eld.

5. Mitt hjärta är förbrändt såsom gräs och förvissnadt; ty jag förgäter att äta mitt bröd.

6. För min högljudda suckans skull tränga benen i min kropp ut till min hud. Job 19: 20.

7. Jag är lik en pelikan i öknen, jag är såsom en uggla bland ruiner.

8. Jag får ingen sömn och måste vara såsom en ensam fågel på taket.
9. Hela dagen försmåda mig mina fiender; de som rasa mot mig förbanna med mitt namn. Jes. 65: 15. Jer. 29: 22.
10. Ty jag äter aska såsom bröd och blandar min dryck med gråt,
Ps. 42: 4. 80: 6.
11. för din vredes och förtörnelses skull, därför att du gripit mig och kastat mig bort.
12. Mina dagar äro såsom skuggan, när hon förlänges, och jag själf förvissnar såsom gräs.
Ps. 109: 23. 144: 4. 1 Petr. 1: 24.
13. Men du, Herre, tronar evinnerligen, och din åminnelse varar från släkte till släkte. Ps. 135: 13.
14. Du skall stå upp och förbarma dig över Sion; se, det är tid att du bevisar det nåd; ja, stunden har kommit.
15. Ty dina tjänare hafva dess stenar kära och ömka sig över dess grus.
16. Då skola hedningarna frukta Herrens namn och alla jordens konungar din härlighet,
17. när en gång Herren har uppbyggt Sion och uppenbarat sig i sin härlighet;
18. när han har vändt sig till de utblottades bön och upphört att förakta deras bön.
19. Det skall upptecknas för ett kommande släkte, och det folk, som varder skapadt, skall lofva Herren, Ps. 22: 31 f.
20. att han har blickat ned från sin heliga höjd, att Herren har skådat ned från himmelen till jorden,
21. för att höra den fångnes klagan, för att befria dödens barn,
Ps. 79: 11. Hebr. 2: 14.
22. på det att man i Sion må förkunna Herrens namn och hans lof i Jerusalem,
23. när alla folk församlas och alla riken, för att tjäna Herren.
Ps. 22: 28. 66: 33. Jes. 2: 2 f.
24. Han har på vägen nedböjt min kraft, han har förkortat mina dagar.
25. Jag säger: Min Gud, tag mig icke bort i mina halfva dagar, du hvilkens år vara från släkte till släkte.
Ps. 90: 2.
26. I urtiden lade du jordens grund, och himlarna äro dina händers verk:
Ps. 24: 2. 33: 6. Hebr. 1: 10 f.
27. de skola förgås, men du förblifver, de skola alla falla sönder såsom en klädnad; du skall förvandla dem såsom man förvandlar sin dräkt, och de fara hän.
Jes. 51: 6. 54: 10. Matt. 24: 35. 2 Petr. 3: 7 f.
28. Ja, du är densamme, och dina år skola icke hafva någon ände.
29. Dina tjänares barn skola få bo i landet, och deras säd skall bestå inför dig. Ps. 69: 37.

103 Psalmen.

Lofsång till Herren för hans stora barmhärtighet.

1. Af David.

Lofva Herren, min själ, och allt det i mig är lofve hans heliga namn.
2. Lofva Herren, min själ, och förgät icke hvad godt han har gjort,
3. han som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister,
Ps. 147: 3.
4. han som förlossar ditt lif från grafven och kröner dig med nåd och barmhärtighet, Ps. 68: 21.
5. han som mättar ditt begär med sitt goda, så att du blifver ung på nytt såsom en örn. Job 33: 25. Jes. 40: 31.
6. Herren gör rättfärdighetens verk och skaffar rätt åt alla förtryckta.
Ps. 68: 6.
7. Han lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar. 2 Mos. 33: 13 f.
8. Barmhärtig och nådig är Herren, långmodig och stor i mildhet.
2 Mos. 34: 6 f. 4 Mos. 14: 18. Ps. 86: 5, 15. 145: 8 f. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.
9. Han går icke ständigt till rätta och behåller icke vrede evinnerligen.
Ps. 30: 6. Jes. 57: 16. Jer. 3: 5. Mik. 7: 18.
10. Han handlar icke med oss efter våra synder och vedergäller oss icke efter våra missgärningar.
11. Ty så hög som himmelen är öfver jorden, så väldig är hans nåd öfver dem som frukta honom.
Ps. 36: 6. 57: 11.
12. Så långt som öster är från väster låter han våra öfverträdelser vara från oss.
13. Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom.
Jes. 63: 15. 64: 8. Jer. 31: 9.
14. Ty han vet hvad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft.
1 Mos. 2: 7. 3: 19. Ps. 90: 3.
15. En människas dagar äro såsom gräset, hon blomstrar såsom ett blomster på marken. Job 14: 2. Ps. 90: 5 f. 102: 12. Jes. 40: 6 f. 1 Petr. 1: 24. Jak. 1: 10.

16. När vinden går däröfver, så är det icke mer, och dess plats vet icke mer däraf. Job 7: 10.

17. Men Herrens nåd varar från evighet till evighet öfver dem som frukta honom, och hans rättfärdighet intill barnbarn,

2 Mos. 20: 6. 5 Mos. 7: 9 f. Luk. 1: 50.

18. när man håller hans förbund och tänker på hans befallningar och gör efter dem.

19. Herren har ställt sin tron i himmelen, och hans konungavälde omfattar allt.

20. Lofven Herren, I hans änglar, I starka hjältar, som uträtten hans befallning, så snart I hören ljudet af hans befallning. Ps. 148: 2.

21. Lofven Herren, alla hans härskaror, I hans tjänare, som uträtten hans vilja. 1 Kon. 22: 19.

22. Lofven Herren, alla hans verk, hvarhelst hans herradöme är. Min själ, lofva Herren.

104 Psalmen.

Lofsång till världens skapare.

Lofva Herren, min själ. Herre, min Gud, du är hög och stor; i majestät och härlighet är du klädd.

2. Du höljer dig i ljus såsom i en mantel, du utspänner himmelen såsom ett tält; 1 Mos. 1: 1 f. Jes. 40: 22.

3. du timrar af vatten dina salar, molnen gör du till din vagn, och du far på vindens vingar. Ps. 18: 11. Am. 9: 6.

4. Du gör vindar till dina sändebud, eldslågor till dina tjänare.

Ps. 148: 8. Hebr. 1: 7.

5. Du grundade jorden på hennes fästen, så att hon icke vacklar till evig tid. Job 38: 4 f. Ps. 24: 2. 89: 12. 102: 26.

6. Med djupet betäckte du henne såsom med en klädnad; uppöfver bergen stodo vattnen.

7. Men för din näpst flydde de; för ljudet af ditt dunder hastade de undan,

8. uppför berg och nedför dalar, bort till den plats, som du bestämt för dem.

9. En gräns satte du, som de icke fingo öfverskrida, så att de icke åter skulle betäcka jorden.

Job 38: 10 f. Ords. 8: 29. Jer. 5: 22.

10. Du lät källor flyta fram i dalarna, mellan bergen togo de sin väg.

11. De vattna alla markens djur, vildåsnorna släcka i dem sin törst.

12. Vid dem bo himmelens fåglar, från trädens grenar höja de sin röst.

13. Du vattnar bergen från dina salar, jorden mättas af den frukt du skapar.

14. Du låter gräs skjuta upp för djuren och örter till människans tjänst. Så framalstrar du bröd ur jorden

Ps. 147: 8 f.

15. och vin, som gläder människans hjärta; så gör du hennes ansikte glänsande af olja, och brödet styrker människans hjärta. Dom. 9: 13. Syr. 31: 32. 40: 20.

16. Herrens träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som han planterat;

17. fåglarna bygga där sina nästen, hägern gör sitt bo i cypresserna.

18. Stenbockarna hafva fått de höga bergen, klyftorna äro klippdassarnas tillflykt.

19. Du gjorde månen till att bestämma tiderna; solen vet stunden för sin nedgång.

20. Du sänder mörker, och det blifver natt; då komma alla skogens djur i rörelse,

21. de unga lejonen ryta efter rof och begära sin föda af Gud. Job 39: 1.

22. Solen går upp; då draga de sig tillbaka och lägga sig ned i sina kulor.

23. Människan går då ut till sin gärning och till sitt arbete intill aftonen.

24. Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o Herre! Med vishet har du gjort dem alla. Jorden är full af hvad du skapat.

25. Se ock hafvet, det stora och vida: ett tallöst vimmel rör sig däri, djur både stora och små.

26. Där gå skeppen sin väg fram, Leviatan, som du skapat att leka däri.

Job 40: 10, 20 f.

27. Alla vänta de efter dig, att du skall gifva dem deras mat i rätt tid.

Ps. 145: 15 f.

28. Du gifver dem, då samla de in; du upplåter din hand, då varda de mättade med goda håfvor. Matt. 6: 26.

29. Du fördöljer ditt ansikte, då förskräckas de; du tager bort deras ande, då förgås de och vända åter till sitt stoft igen. Job 34: 14 f. Ps. 90: 3.

30. Du sänder ut din ande, då varda de skapade, och du förnyar jordens anlete. Job 33: 4.

31. Herrens ära förblifve evinnerligen; må Herren glädja sig öfver sina verk,

32. han som skådar på jorden, och hon bäfvar, han som rör vid bergen, och de ryka. Ps. 144: 5.

33. Jag vill sjunga till Herrens ära, så länge jag lefver; jag vill lofsjunga min Gud, så länge jag är till. Ps. 34: 2. 146: 2.

34. Mitt tal behage honom väl; må jag få glädja mig i Herren.
35. Men må syndare försvinna ifrån jorden och inga ogudaktiga mer vara till. Min själ, lofva Herren, Halleluja!

105 Psalmen.

Lofsång till Herren för hans välgärningar mot sitt folk.

Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken. 1 Krön. 16: 8 f. Jes. 12: 4 f.
2. Sjungen till hans ära, lofsägen honom, talen om alla hans under.
3. Berömmen eder af hans heliga namn; glädje sig af hjärtat de som söka Herren.
4. Frågen efter Herren och hans makt, söken hans ansikte beständigt.
5. Tänken på de underbara verk, som han gjort, på hans under och hans muns domar,
6. I Abrahams, hans tjänares, säd, I Jakobs barn, hans utvalda.
7. Han är Herren, vår Gud; öfver hela jorden gå hans domar.
8. Han tänker evinnerligen på sitt förbund, intill tusen släkten på det ord han stadgat, 1 Mos. 22: 16 f. 5 Mos. 7: 9.
9. på det förbund han slöt med Abraham och på sin ed till Isak.
1 Mos. 15: 18. 26: 2 f.
10. Han fastställde det för Jakob till en stadga, för Israel till ett evigt förbund; 1 Mos. 28: 13. 35: 12.
11. han sade: »Åt dig vill jag gifva Kanaans land, det skall blifva eder arfslott.»
12. Då voro de ännu en liten hop, de voro ringa och främlingar därinne.
13. Och de vandrade ifrån folk till folk, ifrån ett rike bort till ett annat.
1 Mos. 12: 1, 9. 13: 1 f.
14. Han tillstadde ingen att göra dem skada, han straffade konungar för deras skull: 1 Mos. 12: 17. 20: 3, 7.
15. »Kommen icke vid mina smorda och gören ej mina profeter något ondt.»
16. Och när han bjöd hungersnöd komma öfver landet och fördärfvade allt deras lifsuppehälle,
17. då sände han en man framför dem: Josef blef såld till träl.
1 Mos. 37: 28, 36. 45: 5 f.
18. Man slog hans fötter i bojor, i järn fick han ligga fjättrad, 1 Mos. 39: 20.
19. till den tid, då hans ord uppfylldes, då Herrens tal bevisade hans oskuld.
20. Då sände konungen och lät släppa honom lös, folkens behärskare frigaf honom. 1 Mos. 41: 14 f.
21. Han satte honom till herre öfver sitt hus, att råda öfver all hans egendom; 1 Mos. 41: 40 f.
22. han skulle binda hans furstar efter sin vilja och lära hans äldste vishet.
23. Och Israel kom till Egypten, Jakob blef en gäst i Hams land.
1 Mos. 46: 1 f.
24. Och han gjorde sitt folk mycket fruktsamt och starkare, än dess ovänner voro, 2 Mos. 1: 7, 12.
25. de hvilkas hjärtan han vändt till att hata hans folk, till att lägga onda råd mot hans tjänare. 2 Mos. 1: 10.
26. Han sände Mose, sin tjänare, och Aron, som han hade utvalt.
2 Mos. 3: 10 f.
27. De gjorde hans tecken ibland dem och under i Hams land.
2 Mos. 7: 9 f. Ps. 78: 43 f.
28. Han sände mörker och lät allt blifva mörkt; och de motstodo icke hans ord. 2 Mos. 10: 22.
29. Han förvandlade deras vatten till blod och lät så deras fiskar dö.
2 Mos. 7: 19 f.
30. Deras land kom att vimla af paddor, ända in i deras konungars kamrar.
2 Mos. 8: 2 f.
31. Han bjöd, och flugsvärmar kommo, mygg i hela deras land. 2 Mos. 8: 17 f.
32. Han gaf dem hagel för regn, eldslågor sände han i deras land.
2 Mos. 9: 18 f.
33. Och han slog deras vinträd och fikonträd och bröt sönder träden i deras land.
34. Han bjöd, och gräshoppor kommo och gräsmaskar i tallös mängd.
2 Mos. 10: 12 f.
35. De åto upp alla örter i deras land, de åto upp frukten på deras mark.
36. Och han slog allt förstfödt i deras land, förstlingen af all deras kraft.
2 Mos. 12: 29. Ps. 78: 51.
37. Så förde han dem ut med silfver och guld, och i hans stammar var ingen som stapplade. 2 Mos. 12: 35 f.
38. Egyptierna gladde sig, när de drogo ut; ty förskräckelse för Israel hade fallit öfver dem.
39. Han utbredde ett moln till skygd och en eld för att lysa om natten.
2 Mos. 13: 21 f. 14: 19 f. Ps. 78: 14.
40. De begärde, och han lät vaktlar komma, och med bröd från himmelen mättade han dem.
2 Mos. 16: 12 f. Ps. 78: 24 f.

41. Han öppnade klippan, och vatten flödade; det gick genom öknen såsom en ström. 2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11.
Ps. 78: 15 f. 1 Kor. 10: 4.
42. Ty han tänkte på sitt heliga ord, på sin tjänare Abraham.
43. Så förde han sitt folk ut med fröjd, med jubel sina utvalda.
44. Och han gaf dem hedningarnas länder, och folkens förvärf togo de i besittning,
45. på det att de skulle hålla hans stadgar och iakttaga hans lagar. Halleluja! 5 Mos. 6: 24.

106 Psalmen.

Israels otrohet och Herrens trofasthet.

Halleluja! Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.
Ps. 107: 1. 118: 1. 136: 1.
2. Hvem kan uttala Herrens väldiga gärningar och förkunna allt hans lof?
Ps. 40: 6. 71: 15.
3. Saliga äro de som akta på hvad rätt är, de som alltid öfva rättfärdighet.
4. Tänk på mig, Herre, efter din nåd mot ditt folk, besök mig med din frälsning,
5. att jag med lust må se dina utvaldas lycka, glädja mig med ditt folks glädje, berömma mig med din arfvedel.
6. Vi hafva syndat likasom våra fäder, vi hafva gjort illa, vi hafva varit ogudaktiga. 3 Mos. 26: 40. Jer. 3: 25. Dan. 9: 5 f.
7. Våra fäder i Egypten aktade icke på dina under; de tänkte icke på dina många nådegärningar, utan voro gensträfviga vid hafvet, invid Röda hafvet.
2 Mos. 14: 11 f.
8. Men han frälste dem för sitt namns skull för att göra sin makt kunnig.
9. Han näpste Röda hafvet, så att det blef torrt, och förde dem genom djupen såsom genom en öken.
2 Mos. 14: 21 f. Ps. 78: 13. Jes. 63: 12 f.
10. Han frälste dem från deras motståndares hand och förlossade dem ifrån fiendens hand.
11. Vattnet öfvertäckte deras ovänner; icke en enda af dem blef kvar.
12. Då trodde de på hans ord, då sjöngo de hans lof. 2 Mos. 15: 1.
13. Men snart glömde de hans gärningar, de förbidade icke hans råd.
14. De grepos af lystnad i öknen och frestade Gud i ödemarken.
2 Mos. 16: 3. 4 Mos. 11: 4 f. Ps. 78: 18. 1 Kor. 10: 6.
15. Då gaf han dem hvad de begärde, men sände tärande sjukdom öfver dem.
4 Mos. 11: 31 f. Ps. 78: 29.
16. Och de upptändes af afund mot Mose i lägret, mot Aron, Herrens helige. 4 Mos. 16: 1 f.
17. Men jorden öppnade sig och uppslukade Datan och öfvertäckte Abirams hop. 4 Mos. 16: 31 f. 5 Mos. 11: 6.
18. Och eld begynte brinna i deras hop, en låga brände upp de ogudaktiga.
19. De gjorde en kalf vid Horeb och tillbådo ett gjutet beläte; 2 Mos. 32: 1 f.
20. sin ära bytte de bort mot bilden af en oxe, som äter gräs.
Jer. 2: 11. Rom. 1: 23 f.
21. De glömde Gud, sin frälsare, som hade gjort så stora ting i Egypten,
22. så underbara verk i Hams land, så fruktansvärda gärningar vid Röda hafvet. Ps. 105: 27 f.
23. Då hotade han att förgöra dem; men Mose, den man som han utvalt, trädde fram såsom medlare inför honom till att afvända hans vrede, att den icke skulle fördärfva. 2 Mos. 32: 11 f.
24. De föraktade det ljufliga landet och trodde icke på hans ord.
4 Mos. 14: 2 f.
25. De knorrade i sina tält och hörde icke Herrens röst.
26. Då lyfte han upp sin hand mot dem och svor att slå ned dem i öknen,
4 Mos. 14: 21 f. 1 Kor. 10: 5.
27. att slå ned deras barn ibland hedningarna och förströ dem i länderna.
3 Mos. 26: 33.
28. Och de slöto sig till Baal-Peor och åto det som var offradt åt döda.
4 Mos. 25: 3 f. Ps. 115: 4 f.
29. De förtörnade Gud med sina gärningar, och en hemsökelse bröt in öfver dem.
30. Men Pinehas trädde fram och skipade rätt, och så upphörde hemsökelsen; 4 Mos. 25: 7 f.
31. det vardt honom räknadt till rättfärdighet från släkte till släkte för evig tid. 4 Mos. 25: 11 f.
32. De förtörnade honom ock vid Meribas vatten, och det gick Mose illa för deras skull.
2 Mos. 17: 1 f. 4 Mos. 20: 1 f. Ps. 95: 8.
33. Ty de voro gensträfviga mot hans ande, och han talade obetänksamt med sina läppar. Jes. 63: 10.
34. De förgjorde icke de folk, om hvilka Herren hade gifvit dem befallning, 5 Mos. 7: 1 f. 12: 2 f. Dom. 1: 21 f.
35. utan de beblandade sig med hedningarna och lärde sig deras gärningar.
Dom. 3: 6 f.
36. De tjänade deras afgudar, och dessa blefvo dem till en snara.

37. Och de offrade sina söner och döttrar till offer åt onda andar.
2 Kon. 21: 6. 23: 10. 2 Krön. 28: 3. Jer. 7: 31. 19: 5. 32: 35.

38. Ja, de utgöto oskyldigt blod, sina söners och döttrars blod, och offrade dessa åt Kanaans afgudar; och landet vardt ohelgadt genom blodskulder.
4 Mos. 35: 33.

39. Så blefvo de orena genom sina gärningar och besmittade genom sina horiska verk.

40. Då upptändes Herrens vrede mot hans folk, och hans arfvedel blef honom en styggelse.

41. Och han gaf dem i hedningars hand, och de som hatade dem fingo råda öfver dem.
Dom. 3: 8. 4: 2. 6: 1 f. 10: 7 f. 13: 1.

42. Deras fiender trängde dem, och de blefvo kufvade under deras hand.

43. Många gånger räddade han dem, men de voro genstörfviga i sin egenvilja och förgingos så genom sin missgärning.

44. Men han såg till dem i deras nöd, då han hörde deras rop.

45. Och i godhet mot dem tänkte han på sitt förbund och ömkade sig efter sin stora nåd. 5 Mos. 30: 1 f.

46. Och han lät dem finna barmhärtighet inför alla dem som hade fört dem i fångenskap.

47. Fräls oss, Herre, vår Gud, och församla oss från hedningarna, på det att vi må prisa ditt heliga namn och berömma oss af ditt lof. 1 Krön. 16: 35 f.

---

48. Lofvad vare Herren, Israels Gud, från evighet till evighet! Och allt folket säge: »Amen, Halleluja!» Ps. 72: 18 f.

Femte boken.

107 Psalmen.

Israels förlossades tacksamhet mot Herren.

Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.
Ps. 106: 1. 118: 1. 136: 1.

2. Så säge Herrens förlossade, de som han förlossat ur nöden, Jes. 35: 10.

3. de som han församlat ifrån länderna, från öster och från väster, från norr och från hafssidan. 5 Mos. 30: 3 f. Jes. 43: 5 f.

4. De irrade omkring i öknen på öde stigar, de funno ingen stad, där de kunde bo; Hebr. 11: 38.

5. de hungrade och törstade, deras själ försmäktade i dem.

6. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han räddade dem ur deras trångmål.

7. Och han ledde dem på en rätt väg, så att de kommo till en stad, där de kunde bo. Ps. 68: 7.

8. De må tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn,

9. att han mättade den försmäktande själen och uppfyllde den hungrande själen med sitt goda.

10. De sutto i mörker och dödsskugga, fångna i elände och järnbojor,
Job 36: 8.

11. därför att de varit genstörfviga mot Guds ord och föraktat den Högstes råd. Jer. 9: 12 f.

12. Och han kufvade deras hjärtan med olycka; de kommo på fall och hade ingen hjälpare.

13. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han frälste dem ur deras trångmål;

14. han förde dem ut ur mörkret och dödsskuggan, och deras bojor slet han sönder. Ps. 129: 4.

15. De må tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn,

16. att han krossade kopparportarna och bröt sönder järnbommarna.

17. De voro oförnuftiga, ty de hade vandrat i öfverträdelse, och de voro nu plågade för sina missgärningars skull;

18. deras själ vämjdes vid all mat, och de voro nära dödens portar.
Job 33: 20.

19. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han frälste dem ur deras trångmål.

20. Han sände sitt ord och gjorde dem helbrägda och räddade dem från grafven. Visb. 16: 12.

21. De må tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn;

22. de må offra lofvets offer och förtälja hans verk med jubel. Ps. 50: 14, 23.

23. De foro på hafvet med skepp och drefvo sin handel på stora vatten;
Visb. 14: 1 f.

24. där fingo de se Herrens gärningar och hans under på hafsdjupet.

25. Med sitt ord uppväckte han stormvinden, så att den höfde upp dess böljor. Ps. 135: 6.

26. De foro upp mot himmelen, ned i djupen; deras själ upplöstes af ångest.

27. De raglade och stapplade såsom druckna, och all deras vishet blef till intet.

28. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han förde dem ut ur deras trångmål.

29. Han förbytte stormen i lugn, så att böljorna omkring dem tystnade.

30. Och de blefvo glada, att det vardt stilla, och han förde dem till den hamn, dit de ville. Ps. 124: 4 f. Matt. 8: 25 f.

31. De må tacka Herren för hans nåd och för hans under med människors barn;

32. de må upphöja honom i folkets för amling och lofva honom där de äldste sitta.

33. Han gjorde strömmar till öken, vattenkällor till torr mark,

34. bördigt land till saltbed, för dess inbyggares ondskas skull. Jes. 1: 10 f.

35. Han gjorde öknen till en vattenrik sjö och torrt land till vattenkällor. Jes. 35: 7. 41: 18.

36. Och han lät de hungriga bo där, och de byggde en stad, där de kunde bo.

37. De besådde åkrar och planterade vingårdar, som gåfvo dem sin frukt i afkastning.

38. Han välsignade dem, och de förökades storligen, och deras boskapshjordar lät han icke förminskas. 5 Mos. 30: 9.

39. Och när de sedan blefvo ringa och nedböjda, i det olycka och bedröfvelse tryckte dem, 5 Mos. 28: 52 f.

40. då skedde, att han som utgjuter förakt öfver furstar och låter dem irra omkring i väglösa ödemarker, Job 12: 21, 24. Jes. 40: 23. Dan. 4: 38.

41. han upphöjde den fattige ur eländet och lät släkterna växa till såsom fårhjordar.

42. De redliga se det och glädja sig, och all orättfärdighet måste tillsluta sin mun. Job 5: 16. 22: 10. Ps. 63: 12.

43. Den som är vis, han akte härpå och besinne Herrens nådegärningar.

108 Psalmen.

Lofsång till Herren och bön om seger öfver fiender.

1. En sång, en psalm af David.

Mitt hjärta är frimodigt, o Gud, jag vill sjunga och lofva; ja, så vill min ära. Ps. 57: 8 f.

2. Vakna upp, psaltare och harpa; jag vill vacka morgonrodnaden.

4. Jag vill tacka dig bland folken, Herre, och lofsjunga dig bland folkslagen.

5. Ty din nåd är stor ända upp öfver himmelen, och din sanning allt upp till skyarna. Ps. 36: 6.

6. Upphöjd vare du, Gud, öfver himmelen, och öfver hela jorden sträcke sig din ära.

7. På det att dina vänner må varda räddade, må du gifva seger med din högra hand och bönhöra mig. Ps. 60: 7 f.

8. Gud har talat i sin helgedom: »Jag skall triumfera. Jag skall utskifta Sikem, och jag skall afmäta Suckots dal.

9. Mitt är Gilead, mitt är Manasse, Efraim är mitt hufvuds värn, Juda är min härskarstaf;

10. Moab är mitt tvagningskärl, på Edom kastar jag min sko; öfver tillstéernas land höjer jag jubelrop.»

11. Hvem skall föra mig till den fasta staden, hvem leder mig till Edom?

12. Har icke du, o Gud, förkastat oss, så att du icke drager ut med våra härar, o Gud?

13. Gif oss hjälp mot ovännen; ty människors hjälp är fåfänglighet.

14. Med Gud kunna vi göra mäktiga ting, han skall förtrampa våra ovänner. Ps. 18: 30. 44: 6.

109 Psalmen.

Mot förrädiska motståndare.

1. För sångmästaren; af David; en psalm.

Min lofsångs Gud, tig icke. Ps. 22: 4. 28: 1. 118: 14.

2. Ty de hafva upplatit sin ogudaktiga och falska mun mot mig, de hafva talat mot mig med lögnaktig tunga. Ps. 52: 4 f. 55: 22. Matt. 26: 59.

3. Med hätska ord hafva de omgifvit mig och begynt strid mot mig utan sak.

4. Till lön för min kärlek stå de mig emot, men jag beder allenast.

5. De hafva bevisat mig ondt för godt och hat för min kärlek. Ps. 35: 12 f. 38: 21.

6. Låt en ogudaktig man träda upp emot honom, och låt en åklagare stå på hans högra sida. Ps. 69: 29 f. Sak. 3: 1.

7. När han kommer inför rätta, må han dömas skyldig, och hans bön vare synd. Ords. 28: 9.

8. Blifve hans dagar få, hans ämbete tage en annan. Apg. 1: 20 f.

9. Blifve hans barn faderlösa och hans hustru änka. 5 Mos. 28: 18 f.

10. Må hans barn alltid gå husvilla och tigga och söka bröd långt borta från sina ödelagda hem. Job 20: 10.

11. Må ockraren få i sin snara allt hvad han äger och må främmande plundra hans gods.

12. Må ingen finnas, som hyser miskund med honom, och ingen, som förbarmar sig öfver hans faderlösa.

13. Hans framtid varde afskuren, i nästa led vare sådanas namn utplånadt. Ps. 21: 11.

14. Hans fäders missgärning varde ihågkommen inför Herren, och hans moders synd varde icke utplånad. 2 Mos. 20: 5.

15. Må den alltid stå inför Herrens ögon, ja, sådanas åminnelse må utrotas från jorden. Ps. 34: 17.

16. Ty han tänkte ju icke på att öfva miskund, utan förföljde den betryckte och fattige och den hvilkens hjärta var bedröfvadt, för att döda dem.

17. Han älskade förbannelse, och den kom öfver honom; han hade icke behag till välsignelse, och den blef långt borta från honom.

18. Han klädde sig i förbannelse såsom i en klädnad, och såsom vatten trängde den in i hans lif och såsom olja in i hans ben.

19. Den varde honom såsom en mantel, hvari han höljer sig, och såsom en gordel, hvarmed han alltid omgjordar sig.

20. Detta vare mina motståndares lön från Herren och deras som tala ondt mot min själ.

21. Men du, Herre, Herre, stå mig bi för ditt namns skull; god är ju din nåd, så må du då rädda mig. Ps. 69: 17.

22. Ty jag är betryckt och fattig, och mitt hjärta är genomborradt i mitt bröst.

23. Såsom skuggan, när hon förlänges, går jag bort; jag ryckes bort såsom en gräshoppssvärm. Ps. 102: 12. 144: 4.

24. Mina knän äro vacklande af fasta, och min kropp förlorar sitt hull.

25. Och jag har blifvit till smälek inför dem; när de se mig, skaka de hufvudet. Ps. 22: 8. Matt. 27: 39.

26. Hjälp mig, Herre, min Gud, fräls mig efter din nåd;

27. och må de förnimma, att det är din hand, att du, Herre, har gjort det.

28. Om de förbanna, så välsigna du; om de resa sig upp, så komme de på skam, men må din tjänare få glädja sig.

29. Mina motståndare varde klädda i blygd och höljda i skam såsom i en mantel. Ps. 35: 26.

30. Min mun skall storligen tacka Herren; midt ibland många vill jag lofva honom. Ps. 22: 25.

31. Ty han står på den fattiges högra sida, att han må frälsa honom från dem som vilja fördöma hans själ. Ps. 16: 8.

110 Psalmen.

Sions konung en präst efter Melki Sedeks sätt.*

1. Af David; en psalm.

Herren sade till min herre: »Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.» Dan. 7: 13 f. Matt. 22: 44. Apg. 2: 34 f. 1 Kor. 15: 25. Ef. 1: 20 f. Hebr. 1: 13.

2. Din makts spira skall Herren utsträcka från Sion; var rådande midt ibland dina fiender. Ps. 2: 8 f. 45: 4 f.

3. Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg ur morgonrodnadens sköte. Ps. 87: 4 f.

4. Herren har svurit och skall icke ångra sig: »Du är en präst till evig tid efter Melki Sedeks sätt.» 1 Mos. 14: 18 f. Hebr. 5: 6, 10. 6: 20. 7: 17, 21.

5. Herren är på din högra sida, han skall krossa konungar på sin vredes dag.

6. Han skall hålla dom bland hedningarna, öfverallt skola döda ligga; han skall sönderkrossa hufvuden vida omkring på jorden. Ps. 68: 22. Jes. 2: 4. Upp. 19: 11 f.

7. Ur backen skall han dricka på vägen, därför skall han upplyfta hufvudet.

111 Psalmen.**

Herrens stora välgärningar mot sitt förbundsfolk.

Halleluja! Jag vill tacka Herren af allt hjärta i de rättsinnigas råd och församling. Ps. 109: 30.

2. Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla som hafva sin lust i dem.

3. Majestät och härlighet är hvad han gör, och hans rättfärdighet förblifver evinnerligen.

4. Han har så gjort, att hans under äro i åminnelse; nådig och barmhärtig är Herren.

* [G. kyrkob.: Kristi trefaldiga ämbete.]

** Denna psalms versrader hafva i grundtexten alfabetisk anordning, jfr noten vid ps. 9.

5. Han gifver mat åt dem som frukta honom, han tänker evinnerligen på sitt förbund. Ps. 34: 10. 37: 19.

6. Sina gärningars kraft har han gjort kunnig för sitt folk, i det han gifvit dem hedningarnas arfvedel.

7. Hans händers verk äro sanning och rätt, orygglige äro alla hans ordningar.

8. De stå fasta för alltid och för evigt, de fullbordas med sanning och rättvisa.

9. Han har sändt sitt folk förlossning, han har stadgat sitt förbund för evig tid; heligt och fruktansvärdt är hans namn. Jes. 54: 10.

10. Herrens fruktan är vishetens begynnelse, ett godt förstånd få alla de som göra därefter. Hans lof förblifver evinnerligen.

Job 28: 28. Ords. 1: 7. 9: 10. 1 Tim. 4: 8.

112 Psalmen.*

Den gudfruktiges lycka.

Halleluja! Säll är den man, som fruktar Herren och har sin stora lust i hans bud. Ps. 1: 2. 128: 1.

2. Hans säd skall vara väldig på jorden; de redligas släkte skall varda välsignadt. Ps. 25: 13. Ords. 20: 7.

3. Gods och rikedom skall finnas i hans hus och hans rättfärdighet bestå evinnerligen.

4. I ör de redliga går han upp såsom ett ljus i mörkret, nådig och barmhärtig och rättfärdig. Ps. 97: 11. Jes. 58: 7.

5. Väl den som är barmhärtig och gifver lån, den som sköter all sin sak på rätt! Ps. 37: 21, 26. 41: 2 f. Ords. 14: 21. Luk. 6: 34 f.

6. Ty han skall icke vackla till evig tid; den rättfärdige skall vara i evig åminnelse.

7. För ondt budskap fruktar han icke; hans hjärta är frimodigt, det förtröstar på Herren. Ps. 91: 5 f. Ords. 3: 24 f.

8. Hans hjärta är fast, det fruktar icke, till dess han får se med lust på sina ovänner. Ps. 118: 7.

9. Han utströr, han gifver åt de fattiga, hans rättfärdighet förblifver evinnerligen; hans horn skall varda upphöjdt med ära. 1 Sam. 2: 1. Ps. 89: 18. 2 Kor. 9: 9.

10. Den ogudaktige skall se det och harmas; han skall bita sina tänder samman och täras bort. De ogudaktigas lystnad skall varda om intet.

Ps. 37: 12 f.

113 Psalmen.

Lof till Herren för hans omsorg om den ringe.

Halleluja! Lofven, I Herrens tjänare, lofven Herrens namn.

Ps. 134: 1. 135: 1.

2. Välsignadt vare Herrens namn från nu och till evig tid. Dan. 2: 20.

3. Från solens uppgång ända till dess nedgång vare Herrens namn högtlofvadt.

Mal. 1: 11.

4. Herren är hög öfver alla folk, hans ära når öfver himmelen.

5. Ja, hvem är såsom Herren, vår Gud? — han som sitter så högt,

Ps. 138: 6. Jes. 57: 15.

6. han som ser ned så djupt, i himmelen och på jorden;

7. han som upprättar den ringe ur stoftet, han som lyfter den fattige ur dyn, 1 Sam. 2: 7 f. Job 5: 11. Luk. 1: 52.

8. för att sätta honom bredvid furstar, bredvid sitt folks furstar;

9. han som låter den ofruktsamma hustrun sitta med glädje såsom moder, omgifven af barn. Halleluja!

1 Mos. 21: 2. 1 Sam. 1: 20. Luk. 1: 57.

114 Psalmen.

Herrens under, när han förde sitt folk ut ur Egypten.

När Israel drog ut ur Egypten, Jakobs hus ut ifrån folket med främmande tunga, 2 Mos. 12: 41.

2. då vardt Juda hans helgedom, Israel hans herradöme. 2 Mos. 6: 7. 19: 5 f.

3. Hafvet såg det och flydde, Jordan vände tillbaka.

2 Mos. 14: 21 f. Ps. 66: 6. Jos. 3: 16.

4. Bergen hoppade såsom vädurar, höjderna såsom lamm.

2 Mos. 19: 18. Ps. 18: 8.

5. Hvarför flyr du undan, du haf? Du Jordan, hvarför vänder du tillbaka?

6. I berg, hvarför hoppen I såsom vädurar, I höjder, såsom lamm?

7. För Herren må du väl bäfva, du jord, för Jakobs Guds ansikte,

8. för honom som förvandlar klippan till en vattenrik sjö, hårda stenen till en vattenkälla.

2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11. Jes. 48: 21.

115 Psalmen.

Åt Herren allena äran.

Icke åt oss, Herre, icke åt oss, utan åt ditt namn gif äran, för din nåds, för din sannings skull. Ps. 79: 9.

* Alfabetisk på samma sätt som föregående psalm.

2. Hvarför skulle hedningarna få säga: »Hvar är nu deras Gud?»
Ps. 42: 4, 11. 79: 10.

3. Vår Gud är ju i himmelen; han kan göra allt hvad han vill.
Job 23: 13. 42: 2. Ps. 135: 6.

4. Men deras afgudar äro silfver och guld, verk af människohänder.
Ps. 135: 15 f. Jes. 44: 9 f.

5. De hafva mun och tala icke, de hafva ögon och se icke,

6. de hafva öron och höra icke, de hafva näsa och lukta icke.

7. Med sina händer taga de icke, med sina fötter gå de icke; de hafva intet ljud i sin strupe.

8. De som gjort dem skola blifva dem lika, ja, alla som förtrösta på dem.
Jes. 42: 17. Visb. 14: 8 f.

9. I af Israel, förtrösten på Herren. Ja, han är deras hjälp och sköld.
Ps. 33: 20.

10. I af Arons hus, förtrösten på Herren. Ja, han är deras hjälp och sköld.

11. I som frukten Herren, förtrösten på Herren. Ja, han är deras hjälp och sköld.

12. Herren har tänkt på oss, han skall välsigna, han skall välsigna Israels hus, han skall välsigna Arons hus,
Ps. 118: 2 f.

13. han skall välsigna dem som frukta Herren, de små såväl som de stora.

14. Ja, Herren föröke eder, eder själfva och edra barn. 5 Mos. 1: 11.

15. Varen välsignade af Herren, af honom som har gjort himmel och jord.
Matt. 25: 34.

16. Himmelen är Herrens himmel, och jorden har han gifvit åt människors barn.

17. De döda prisa icke Herren, ingen som farit ned i det tysta.
Ps. 6: 6. Jes. 38: 18 f. Bar. 2: 17.

18. Men vi, vi skola lofva Herren från nu och till evig tid. Halleluja!
Ps. 118: 17.

116 Psalmen.

Den frälstes loffoffer.

Jag har Herren kär, ty han hör min röst och mina böner.
Ps. 4: 4. 10: 17. 34: 5, 7, 18.

2. Ja, han har böjt sitt öra till mig; därför vill jag åkalla honom i alla mina lifsdagar.

3. Dödens band omhvärfde mig, och dödsrikets ångest grep mig; jag kom i nöd och bedröfvelse.
2 Sam. 22: 5 f. Ps. 18: 5 f.

4. Men jag åkallade Herrens namn: »Ack Herre, rädda min själ.»

5. Herren är nådig och rättfärdig, vår Gud är barmhärtig.

6. Herren bevarar de enfaldiga; jag var i elände, och han frälste mig.

7. Vänd nu åter till din ro, min själ, ty Herren har gjort väl mot dig.
Ps. 42: 6.

8. Ja, du har räddat min själ från döden, mitt öga från tårar, min fot ifrån fall;
Ps. 56: 14. 71: 20. 86: 13.

9. jag skall få vandra inför Herren i de lefvandes land.

10. Jag tror, ty därför talar jag, jag som varit storligen plågad,
Ps. 27: 13. 2 Kor. 4: 13.

11. jag som måst säga i min ångest: »Alla människor äro lögnaktiga.»
Ps. 118: 8. Rom. 3: 4.

12. Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig?

13. Jag vill taga frälsningens bägare och åkalla Herrens namn.

14. Jag vill infria åt Herren mina löften, ja, i hela hans folks åsyn.
Ps. 22: 26. 61: 9. 66: 13.

15. Dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död. Ps. 9: 13. 72: 14.

16. Ack Herre, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare, din tjänarinnas son; du har lossat mina band. Visb. 9: 5.

17. Dig vill jag offra lofvets offer, och Herrens namn vill jag åkalla.

18. Jag vill infria åt Herren mina löften, ja, i hela hans folks åsyn,

19. i gårdarna till Herrens hus, midt i dig, Jerusalem. Halleluja!

117 Psalmen.

Alla folk uppmanas att lofva Herren.*

Lofven Herren, alla hedningar, prisen honom, alla folk.
Ps. 72: 17. 98: 4. Rom. 15: 11.

2. Ty hans nåd är väldig öfver oss, och Herrens sanning varar i evighet. Halleluja! Joh. 1: 17.

118 Psalmen.

Tacksägelse- och högtidssång.**

Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.
Ps. 106: 1. 136: 1.

2. Så säge Israel, ty hans nåd varar evinnerligen. Ps. 115: 9 f. 135: 19 f.

* [G. kyrkob.: Messias' näderike.] — ** [G. kyrkob.: Tacksägelse. Profetia om Kristus.]

3. Så säge Arons hus, ty hans nåd varar evinnerligen.
4. Så säge de som frukta Herren, ty hans nåd varar evinnerligen.
5. I mitt trångmål åkallade jag Herren, och han svarade mig och ställde mig på rymlig plats. Ps. 18: 20. Mt. 9.
6. Herren står mig bi, jag skall icke frukta; hvad kunna människor göra mig?
Ps. 56: 5, 10, 12. Rom. 8: 31. Hebr. 13: 6.
7. Herren står mig bi och är min hjälpare, och jag skall få se med lust på dem som hata mig. Ps. 54: 6, 9.
8. Bättre är att taga sin tillflykt till Herren än att förlita sig på människor.
Ps. 62: 9 f. Jer. 17: 5.
9. Bättre är att taga sin tillflykt till Herren än att förlita sig på furstar.
Ps. 146: 3 f.
10. Alla hedningar omringa mig, men i Herrens namn skall jag förgöra dem.
11. De omringa mig på alla sidor, men i Herrens namn skall jag förgöra dem.
12. De omringa mig såsom bin, men de slockna såsom eld i törne; i Herrens namn skall jag förgöra dem.
13. Man stöter mig hårdeligen, att jag må falla, men Herren hjälper mig.
14. Herren är min starkhet och min lofsång, och han blef mig till frälsning.
2 Mos. 15: 2. Jes. 12: 2.
15. Ja, fröjderop om frälsning höres i de rättfärdigas hyddor; Herrens högra hand gör mäktiga ting. Ps. 98: 1
16. Herrens högra hand upphöjer, Herrens högra hand gör mäktiga ting.
17. Jag skall icke dö, utan lefva och förtälja Herrens gärningar.
Ps. 116: 17 f. Rom. 6: 8 f.
18. Väl tuktade mig Herren, men han gaf mig icke åt döden.
19. Öppnen för mig rättfärdighetens portar; jag vill gå in genom dem och tacka Herren. Jes. 26: 2.
20. Detta är Herrens port, de rättfärdiga skola gå in genom den.
21. Jag tackar dig, att du svarade mig och blef mig till frälsning.
22. Den sten, som byggningsmännen förkastade, har blifvit en hörnsten.
Jes. 28: 16. Matt. 21: 42. Apg. 4: 11. 1 Petr. 2: 6 f.
23. Af Herren har den blifvit detta; det är underbart i våra ögon.
24. Detta är den dag, som Herren har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada.
25. Ack Herre, frälsa! Ack Herre, låt väl gå!
26. Välsignad vare han som kommer i Herrens namn. Vi välsigna eder från Herrens hus. Matt. 21: 9. 23: 39.
Mark. 11: 9. Luk. 13: 35. Joh. 12: 13.
27. Herren är Gud, och han gaf oss ljus. Binden högtidsoffren med tåg ända fram till altarets horn.
28. Du är min Gud, och jag vill tacka dig; min Gud, jag vill upphöja dig. Ps. 31: 15.
29. Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.

119 Psalmen.*

Den frommes rika tröst i Herrens ord.

Salliga äro de hvilkos väg är ostrafflig, de som vandra i Herrens lag.
Ps. 1: 2. 112: 1.
2. Salliga äro de som lakttaga hans vittnesbörd, de som af allt hjärta söka honom, Joh. 14: 21, 23. 1 Joh. 3: 23.
3. de som icke göra hvad orätt är, utan vandra på hans vägar. Ps. 138: 1.
4. Du har gifvit dina befallningar, för att de skola hållas med all flit.
5. O att mina vägar vore rätta, så att jag hölle dina stadgar!
6. Då skulle jag icke komma på skam, när jag skådade på alla dina bud.
7. Jag will tacka dig af uppriktigt hjärta, när jag får lära din rättfärdighets rätter.
8. Dina stadgar will jag hålla; öfvergif mig icke så helt och hållet.
9. Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt ord.
10. Jag söker dig af allt mitt hjärta; låt mig icke fara vilse från dina bud.
11. Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, att jag icke må synda mot dig.
12. Lofvad vare du, Herre! Lär mig dina stadgar.
13. Med mina läppar förtäljer jag alla din muns rätter.
14. Jag fröjdar mig öfver dina vittnesbörds väg såsom öfver alla skatter.
15. Jag will begrunda dina befallningar och skåda på dina stigar.
16. Jag har min lust i dina stadgar, jag förgäter icke ditt ord.
17. Gör väl mot din tjänare, att jag må lefva, så will jag hålla ditt ord.
18. Öppna mina ögon, att jag må skåda undren i din lag.
19. Jag är en främling på jorden; förtölj icke dina bud för mig.
1 Krön. 29: 15. Ps. 39, 13. Hebr. 11: 13.

* Alfabetisk; jfr noten vid ps. 9. I föreliggande psalm börja dessutom hvarje strofs alla åtta verser med samma bokstaf.

20. Min själ är sönderkrossad af ständig trängtan efter dina rätter. Ps. 63: 2 f.
21. Du näpser de fräcka, de förbannade, dem som fara vilse från dina bud. 5 Mos. 27: 26. Gal. 3: 10.
22. Tag bort ifrån mig smälek och förakt, ty jag iakttager dina vittnesbörd.
23. Furstar sitta och rådpläga mot mig, men din tjänare begrundar dina stadgar; Ps. 119: 161.
24. ja, dina vittnesbörd äro min lust, de äro mina rådgifvare.
25. Min själ ligger nedtryckt i stoftet; behåll mig vid lif efter ditt ord.
26. Jag förtäljde om mina vägar, och du svarade mig; lär mig dina stadgar.
27. Lär mig att förstå dina befallningars väg, så vill jag begrunda dina under.
28. Min själ gråter af bedröfvelse; upprätta mig efter ditt ord.
29. Låt lögnens väg vara fjärran ifrån mig och förunna mig din undervisning.
30. Jag har utvalt sanningens väg, dina rätter har jag ställt framför mig.
31. Jag håller mig till dina vittnesbörd; Herre, låt mig icke komma på skam.
32. Jag vill löpa dina buds väg, ty du tröstar mitt hjärta.
33. Visa mig, Herre, dina stadgars väg, så vill jag iakttaga den intill änden. Ps. 25: 4. 27: 11.
34. Gif mig förstånd, så vill jag iakttaga din lag och hålla den af allt hjärta.
35. Led mig på dina buds stig, ty till den har jag behag.
36. Böj mitt hjärta till dina vittnesbörd och låt det icke vika af till orätt vinning. Ps. 141: 4.
37. Vänd bort mina ögon, så att de icke se efter fåfänglighet; behåll mig vid lif på dina vägar.
38. Uppfyll på din tjänare ditt tal, ty det leder till din fruktan.
39. Vänd bort ifrån mig den smälek, som jag fruktar; ty dina rätter äro goda.
40. Se, jag längtar efter dina befallningar; behåll mig vid lif genom din rättfärdighet.
41. Din nåd komme öfver mig, Herre, din frälsning efter ditt tal;
42. så kan jag gifva den svar, som försmädar mig; ty jag förtröstar på ditt ord.
43. Ryck icke sanningens ord så helt och hållet bort ifrån min mun, ty jag hoppas på dina domar.
44. Jag vill hålla din lag beständigt, ja, alltid och evinnerligen.
45. Låt mig vandra i frihet, ty jag begrundar dina befallningar. Ps. 101: 2.
46. Jag vill tala om dina vittnesbörd inför konungar, och jag skall icke komma på skam. Matt. 10: 18 f.
47. Jag vill hafva min lust i dina bud, ty de äro mig kära;
48. jag vill lyfta mina händer upp till dina bud, ty de äro mig kära, och jag vill begrunda dina stadgar.
49. Tänk på ordet till din tjänare, eftersom du har gifvit mig hopp.
50. Det är min tröst i mitt lidande, att ditt tal behåller mig vid lif. Ps. 94: 19.
51. De fräcka bespotta mig öfvermåttan; likväl viker jag icke ifrån din lag.
52. Jag tänker på dina domar i forna tider, Herre, och jag varder tröstad.
53. Glödande harm griper mig för de ogudaktigas skull, därför att de öfvergifva din lag.
54. Dina stadgar äro mina lofsånger i det hus, där jag bor såsom främling.
55. Jag tänker om natten på ditt namn, Herre, och jag håller din lag. Ps. 77: 8.
56. Detta är mig beskärdt: att jag får iakttaga dina befallningar.
57. Min del är Herren; jag har beslutit att hålla dina ord. Ps. 16: 5. 73: 25 f. Klag. 3: 24.
58. Jag bönfaller inför dig af allt hjärta; var mig nådig efter ditt tal.
59. Jag betänker mina vägar och vänder mina fötter till dina vittnesbörd.
60. Jag skyndar mig och dröjer icke att hålla dina bud.
61. De ogudaktigas snaror omgifva mig, men jag förgäter icke din lag.
62. Midt i natten står jag upp för att tacka dig för din rättfärdighets rätter. Ps. 42: 9. Apg. 16: 25.
63. Jag sluter mig till alla dem som frukta dig och till dem som hålla dina befallningar. Ps. 101: 4 f.
64. Jorden är full af din nåd, o Herre; lär mig dina stadgar. Ps. 33: 5.
65. Du gör din tjänare godt, Herre, efter ditt ord.
66. Lär mig godt förstånd och kunskap, ty jag tror på dina bud.
67. Förrän jag fick lida, for jag vilse, men nu håller jag mig vid ditt tal.
68. Du är god och gör hvad godt är; lär mig dina stadgar.
69. De fräcka hopspinna lögn mot mig, men jag vill af allt hjärta iakttaga dina befallningar.

70. Deras hjärtan äro känslolösa såsom fett, men jag har min lust i din lag. 5 Mos. 32: 15. Ps. 73: 7.

71. Det var mig godt, att jag vardt tuktad, på det att jag måtte lära mig dina stadgar.

72. Din muns lag är mig bättre än tusentals stycken guld och silfver. Ps. 19: 11.

73. Dina händer hafva gjort och beredt mig; gif mig förstånd, att jag må lära dina bud. Job 10: 8. Ps. 139: 13 f.

74. De som frukta dig skola se mig och glädjas, ty jag hoppas på ditt ord.

75. Herre, jag vet, att dina domar äro rättfärdiga, och att du tuktat mig i trofasthet.

76. Din nåd vare min tröst, såsom du talat till din tjänare.

77. Din barmhärtighet komme öfver mig, att jag må lefva; ty din lag är min lust.

78. På skam komme de fräcka, ty de hafva gjort mig orätt utan sak; men jag vill begrunda dina befallningar.

79. Till mig må de vända sig, som frukta dig, och de som känna dina vittnesbörd.

80. Mitt hjärta vare ostraffligt i dina stadgar, så att jag icke kommer på skam.

81. Min själ trängtar efter din frälsning, jag hoppas på ditt ord. 1 Mos. 49: 18. Jes. 49: 6. Luk. 2: 25, 30.

82. Mina ögon trängta efter ditt tal, och jag säger: »När vill du trösta mig?» Ps. 6: 7 f.

83. Ty jag är såsom en vinsäck i rök, men jag förgäter icke dina stadgar.

84. Huru få äro icke din tjänares dagar! När vill du hålla dom öfver mina förföljare? Ps. 89: 5 f.

85. De fräcka gräfva gropar för mig, de som icke lefva efter din lag.

86. Alla dina bud äro sanning; utan sak förföljer man mig; hjälp mig.

87. De hafva så när fördärfvat mig på jorden, fastän jag icke öfvergifvit dina befallningar.

88. Behåll mig vid lif efter din nåd, så vill jag hålla din muns vittnesbörd.

89. Evinnerligen, Herre, står ditt ord fast i himmelen. Ps. 89: 3. Jes. 40: 8. Luk. 21: 33.

90. Från släkte till släkte varar din trofasthet; du har beredt jorden, och hon består.

91. Till att utföra dina rätter består allt än i dag, ty allting måste tjäna dig. Visb. 16: 24.

92. Om din lag icke hade varit min lust, så hade jag förgåtts i mitt elände.

93. Aldrig skall jag förgäta dina befallningar, ty genom dem har du behållit mig vid lif.

94. Jag är din, fräls mig; ty jag begrundar dina befallningar. Rom. 14: 8. 1 Kor. 6: 20.

95. På mig vakta de ogudaktiga för att förgöra mig; men jag aktar på dina vittnesbörd. Ps. 38: 21. 56: 7.

96. På all annan fullkomlighet har jag sett en ände, men ditt bud är omätligt i vidd.

97. Huru kär har jag icke din lag! Hela dagen begrundar jag den.

98. Visare, än mina fiender äro, göra mig dina bud, ty de tillhöra mig för evig tid.

99. Jag är klokare än alla mina lärare, ty jag begrundar dina vittnesbörd.

100. Jag är förståndigare än de gamla, ty jag iakttager dina befallningar.

101. Jag afhåller mina fötter ifrån alla onda vägar, på det att jag må hålla ditt ord.

102. Jag viker icke ifrån dina rätter, ty du undervisar mig.

103. Huru ljuft för min mun är icke ditt tal! Det är ljufvare än honung för min mun. Ps. 19: 11.

104. Af dina befallningar får jag förstånd; därför hatar jag alla lögnens vägar. Ps. 19: 8.

105. Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig. Ps. 19: 9. Ords. 6: 23. 2 Petr. 1: 19.

106. Jag har svurit och hållit det: att iakttaga din rättfärdighets rätter.

107. Jag är storligen plågad; Herre, behåll mig vid lif efter ditt ord.

108. Låt min muns frivilliga offer behaga dig, Herre, och lär mig dina rätter. Ps. 19: 15.

109. Jag bär min själ alltid i min hand, men jag förgäter icke din lag. 1 Sam. 19: 5.

110. De ogudaktiga lägga ut snaror för mig, men jag far icke vilse från dina befallningar.

111. Jag har dina vittnesbörd till min eviga arfvedel, ty de äro mitt hjärtas fröjd.

112. Jag har böjt mitt hjärta till att göra efter dina stadgar, alltid och intill änden.

113. Jag hatar dem som halta på båda sidor, men din lag har jag kär. 1 Kon. 18: 21. Jak. 1: 8.

114. Du är mitt beskärm och min sköld; jag hoppas på ditt ord.

115. Viken bort ifrån mig, I onda; jag vill lakttaga min Guds bud.

116. Uppehåll mig efter ditt tal, att jag må lefva, och låt mig icke komma på skam med mitt hopp.
Ps. 31: 2. Rom. 5: 4 f.

117. Stöd mig, så att jag varder frälst, så vill jag alltid se med lust på dina stadgar.

118. Du aktar för intet alla som fara vilse från dina stadgar, ty förgäfves är deras svek.

119. Du förkastar såsom slagg alla ogudaktiga på jorden; därför har jag dina vittnesbörd kära.

120. Af fruktan för dig ryser mitt kött, och jag rädes för dina domar.
Ps. 2: 11. Fil. 2: 12.

121. Jag öfvar rätt och rättfärdighet; du skall icke öfverlämna mig åt mina förtryckare.

122. Tag dig an din tjänares sak och låt det gå honom väl; låt icke de fräcka förtrycka mig.

123. Mina ögon trängta efter din frälsning och efter din rättfärdighets tal.

124. Gör med din tjänare efter din nåd och lär mig dina stadgar.

125. Jag är din tjänare; gif mig förstånd, att jag må känna dina vittnesbörd. Ps. 116: 16.

126. Det är tid för Herren att handla, ty de hafva gjort din lag om intet.
Matt. 15: 6.

127. Därför har jag dina bud kära mer än guld, ja, mer än fint guld.

128. Därför håller jag alla dina befallningar för rätta i alla stycken, men alla lögnens vägar hatar jag.

129. Underbara äro dina vittnesbörd, därför tager min själ dem i akt.

130. När dina ord upplåtas, gifva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga. Ps. 19: 8 f. 2 Tim. 3: 15.

131. Jag uppspärrar min mun och flämtar, ty jag längtar ifrigt efter dina bud.

132. Vänd dig till mig och var mig nådig, såsom rätt är mot dem som hafva ditt namn kärt.

133. Gör mina steg fasta genom ditt tal och låt ingen orätt varda mig öfvermäktig.

134. Förlossa mig från människors förtryck, så vill jag hålla dina befallningar.

135. Låt ditt ansikte lysa öfver din tjänare och lär mig dina stadgar.
4 Mos. 6: 25. Ps. 80: 4, 8, 20.

136. Vattenbäckar rinna ned från mina ögon, därför att man icke håller din lag.

137. Herre, du är rättfärdig, och dina domar äro rättvisa. 5 Mos. 32: 4.

138. Du har påbjudit dina vittnesbörd i rättfärdighet och i stor trofasthet.

139. Jag förtäres af nitälskan, därför att mina ovänner förgäta dina ord.
Ps. 69: 10. 139: 21.

140. Ditt tal är väl luttradt, och din tjänare har det kärt.
Ps. 12: 7. 18: 31. Ords. 30: 5.

141. Jag är ringa och föraktad, men jag förgäter icke dina befallningar.

142. Din rättfärdighet är en evig rättfärdighet, och din lag är sanning.

143. Nöd och trångmål hafva träffat mig, men dina bud äro min lust.

144. Dina vittnesbörd äro rättfärdiga evinnerligen; gif mig förstånd, att jag må lefva.

145. Jag ropar af allt hjärta, svara mig, Herre; jag vill iakttaga dina stadgar.

146. Jag ropar till dig, fräls mig, så vill jag hålla dina vittnesbörd.

147. Jag kommer tidigt i morgongryningen och ropar; jag hoppas på dina ord. Ps. 88: 14. 130: 6.

148. Mina ögon hasta före nattens vakter, att jag må begrunda ditt tal.
Ps. 5: 4. 63: 7.

149. Hör min röst efter din nåd; Herre, behåll mig vid lif efter dina rätter.

150. Nära äro de som jaga efter skändlighet, de som äro långt ifrån din lag.

151. Nära är ock du, Herre, och alla dina bud äro sanning. Ps: 19: 10.

152. Långesedan vet jag genom dina vittnesbörd, att du har stadgat dem för evig tid.

153. Se till mitt lidande och rädda mig, ty jag förgäter icke din lag.

154. Utför min sak och förlossa mig; behåll mig vid lif efter ditt tal.

155. Frälsning är långt borta från de ogudaktiga, ty de fråga icke efter dina stadgar.

156. Herre, din barmhärtighet är stor; behåll mig vid lif efter dina rätter.

157. Mina förföljare och ovänner äro många, men jag viker icke ifrån dina vittnesbörd.

158. När jag ser de trolösa, känner jag leda vid dem, därför att de icke hålla sig vid ditt tal.

159. Se därtill, att jag har dina befallningar kära; Herre, behåll mig vid lif efter din nåd.

160. Hufvudsumman af ditt ord är sanning, och alla din rättfärdighets rätter vara evinnerligen. Joh. 17: 17.

161 Furstar förfölja mig utan sak, men mitt hjärta fruktar för dina ord.
162. Jag fröjdar mig öfver ditt tal såsom den som vinner stort byte.
163. Jag hatar lögnen, den skall vara mig en styggelse; men din lag har jag kär.
164. Jag lofvar dig sju gånger om dagen för din rättfärdighets rätter.
165. Stor frid äga de som hafva din lag kär, och intet finnes, som bringar dem på fall. Ps. 37: 11, 31.
166. Jag väntar efter din frälsning, Herre, och jag gör efter dina bud.
1 Mos. 49: 18. Luk. 1: 30, 31.
167. Min själ håller dina vittnesbörd, och jag har dem storligen kära.
168 Jag håller dina befallningar och vittnesbörd, ty du känner alla mina vägar.
169 Herre, mitt rop komme inför ditt ansikte; gif mig förstånd efter ditt ord.
170. Min bön komme inför ditt ansikte; rädda mig efter ditt tal.
171 Mina läppar må flöda öfver af lof, ty du lär mig dina stadgar.
172 Min tunga sjunge om ditt ord, ty alla dina bud äro rättfärdiga.
173. Din hand vare mig till hjälp, ty jag har utvalt dina befallningar.
174. Jag längtar efter din frälsning, Herre, och din lag är min lust.
175. Låt min själ lefva, så skall hon lofva dig, och låt dina rätter hjälpa mig.
176. Om jag tar vilse så uppsök din tjänare såsom ett förloradt får, ty jag förgäter icke dina bud.
Jes. 53: 6. Luk. 15: 4.

120 Psalmen.

Bönerop mot flenders falskhet.

1. En uppgångssång.

Jag ropar till Herren i min nöd, och han svarar mig.
2. Herre, rädda min själ från lögnaktiga läppar, från en falsk tunga.
3. Hvarmed lönar den dig, både nu och allt framgent, den falska tungan?
Jak. 3: 5, 6.
4. Jo, med en väldsverkares skarpa pilar och med glödande ginstkol.
Ps. 11: 7. 58: 8, 7. 57: 5. 59: 8.
5. Ve mig, att jag måste lefva såsom främling i Mesechs land och bo ibland Kedars hyddor!
6. Länge nog har min själ måst bo ibland dem som hata friden.
7 Jag själ håller frid, men så snart jag säger ett ord, äro de redo till strid.

121 Psalmen.

Förtröstan på Herrens beskydd.

1. En uppgångssång.

Jag lyfter mina ögon upp till bergen: hvarifrån skall min hjälp komma?
Ps. 3: 5. 123: 1.
2. Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord.
2 Krön. 30: 12. Ps. 124: 8.
3. Icke skall han låta din fot vackla, icke slumrar han som bevarar dig!
Ps. 127: 1.
4. Nej, han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sofver icke.
5. Herren är den som bevarar dig, Herren är ditt skygd på din högra sida.
Ps. 91: 4-7.
6. Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller månen om natten.
7 Herren skall bevara dig för allt ondt, han skall bevara din själ.
8. Herren skall bevara din utgång och din ingång, från nu och till evig tid.
5 Mos. 28: 6.

122 Psalmen.

Välönskningar öfver Jerusalem.

1. En uppgångssång; af David.

Jag gladdes, när man sade till mig: »Vi skola gå till Herrens hus.»
Ps. 42: 5. 84: 2, 5.
2. Våra fötter stingo träda in i dina portar, Jerusalem,
3 Jerusalem, du återuppbyggda stad, du stad, där allt är såsom fogadt i hvartannat,
Ps. 48: 13 f.
4. dit stammarna draga upp, Herrens stammar, efter lagen för Israel, till att prisa Herrens namn.
2 Mos. 23: 17.
5. Ty där stå domarestolar, stolar för Davids hus.
5 Mos. 17: 8 f. 2 Sam. 8: 15 f.
6. Önsken Jerusalem frid; ja, dem gånge väl, som älska dig.
7. Frid vare inom dina murar, välgång i dina palats!
8. För mina bröders och vänners skull vill jag tillsäga dig frid.
9. För Herrens, vår Guds, hus' skull vill jag söka hvad godt är för dig.

123 Psalmen.

Bön om hjälp mot föraktare.

1. En uppgångssång.

Jag lyfter mina ögon upp till dig, du som bor i himmelen.
Ps. 3: 5.
2. Ja, såsom tjänares ögon skåda på deras herres hand, såsom en tjänarinnas ögon på hennes frus hand, så skåda

våra ögon upp till Herren, vår Gud, till dess han varder oss nådig.

3. Var oss nådig, Herre, var oss nådig, ty vi äro rikligen mättade med förakt.

4. Rikligen mättad är vår själ med de säkras bespottelse, med de högmodigas förakt. Job 12: 4 f.

124 Psalmen.

Tacksägelse för räddning ur stor fara.

1. En uppgångssång; af David.

Om Herren icke hade varit med oss — så säge Israel —

2. om Herren icke hade varit med oss, när människorna reste sig upp emot oss, Rom. 8: 31.

3. då hade de uppslukat oss lefvande, när deras vrede upptändes mot oss;

Ps. 94: 17.

4. då hade vattnen fördränkt oss, strömmen gått öfver vår själ;

5. då hade de gått öfver vår själ, de svallande vattnen. Ps. 69: 16.

6. Lofvad vare Herren, att han icke gaf oss till rof åt deras tänder!

7. Vår själ kom undan såsom en fågel ur fågelfängarnas snara; snaran gick sönder och vi kommo undan.

8. Vår hjälp är i Herrens namn, hans som har gjort himmel och jord.

Ps. 121: 2. 140: 5 f.

125 Psalmen.

Herren beskyddar Israel.

1. En uppgångssång.

De som förtrösta på Herren, de äro såsom Sions berg, som icke vacklar, utan förblifver evinnerligen. Ps. 46: 6.

2. Jerusalem omhägnas af berg, och Herren omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid. Ps. 84: 8.

3. Ty ogudaktighetens spira skall icke förblifva öfver de rättfärdigas arfslott, att de rättfärdiga icke må uträcka sina händer till orättfärdighet. Jes. 14: 5.

4. Gör godt, o Herre, mot de goda och mot dem som hafva redliga hjärtan.

5. Men dem som vika af på vrånga vägar, dem rycke Herren bort med ogärningsmännen. Frid vare öfver Israel!

Gal. 6: 16.

126 Psalmen.

Tåreutsäde och glädjeskörd.

1. En uppgångssång.

När Herren återupprättade Sion, då voro vi såsom drömmande. Ps. 14: 7.

2. Då fylldes vår mun med löje och vår tunga med jubel; då sade man bland hedningarna: »Herren har gjort stora ting med dem.» Job 8: 21.

3. Ja, Herren hade gjort stora ting med oss; däröfver voro vi glada.

4. Herre, upprätta oss åter, såsom du återför bäckarna i Sydlandet.

5. De som så med tårar skola skörda med jubel. Matt. 5: 4. Luk. 6: 21.

6. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärfvar. Jes. 35: 10.

127 Psalmen.

All välsignelse kommer från Herren.

1. En uppgångssång; af Salomo.

Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå. Om Herren icke bevarar staden, så vakar väktaren fåfängt.

Ps. 121: 3. 1 Kor. 3: 7.

2. Det är fåfängt, att I bittida stån upp och sent gån till hvila och äten edert bröd med vedermöda; detsamma gifver han åt sina vänner, medan de sofva. Ords. 10: 22.

3. Se, barn äro en Herrens gåfva, lifsfrukt undfås såsom lön. 1 Mos. 48: 9.

4. Likasom pilar i en hjältes hand, så äro söner, som man föder i sina unga år.

5. Säll är den man, som har sitt koger fullt af sådana. De komma icke på skam, när de mot fiender föra sin talan i porten.

128 Psalmen.

Den gudfruktiges husliga lycka.

1. En uppgångssång.

Säll är enhvar som fruktar Herren och som vandrar på hans vägar.

Ps. 112: 1. 119: 1 f.

2. Ja, af dina händers arbete skall du få äta frukten; säll är du, och väl dig!

3. Såsom ett fruktsamt vinträd skall din hustru vara därinne i ditt hus, såsom olivtelningar dina barn omkring ditt bord.

4. Ty se, så varder den man välsignad, som fruktar Herren.

5. Herren välsigne dig från Sion; må du få se Jerusalems välgång i alla dina lifsdagar, Ps. 104: 3.

6. och må du få se barn af dina barn. Frid vare öfver Israel!

Job 42: 16. Gal. 6: 16.

129 Psalmen.

Sions fienders vanmakt.

1. En uppgångssång.

De hafva vållat mig mycken nöd allt ifrån min ungdom — så säge Israel —
2. de hafva vållat mig mycken nöd allt ifrån min ungdom, men de hafva dock icke blifvit mig öfvermäktiga.
3. På min rygg hafva plöjare plöjt och dragit långa fåror.

Ords. 5: 18 f. Jes. 51: 23. Hes. 19: 10.

4. Men Herren är rättfärdig, han har afhuggit de ogudaktigas band.
5. De skola komma på skam och vika tillbaka, så många som hata Sion.
6. De skola blifva såsom gräs på taken, som vissnar, förrän det vuxit upp:

2 Kon. 19: 26. Jes. 37: 27.

7. ingen skördeman fyller därmed sin hand och ingen kärfbindare sin famn,
8. och de som gå förbi kunna icke säga: »Herrens välsignelse vare öfver eder! Vi välsigna eder i Herrens namn.»

Rut 2: 4.

130 Psalmen.

Bön ur djupen om förlåtelse och förlossning.

1. En uppgångssång.

Ur djupen ropar jag till dig, Herre.

Ps. 69: 2 f. 88: 7.

2. Herre, hör min röst, låt dina öron akta på mina böners ljud.
3. Om du, Herre, vill tillräkna missgärningar, Herre, hvem kan då bestå?

Job 9: 2 f. Ps. 143: 2.

4. Dock, hos dig är ju förlåtelse, på det att man må frukta dig. Dan. 9: 9.
5. Jag väntar efter Herren, min själ väntar, och jag hoppas på hans ord.
6. Min själ väntar efter Herren mer än väktarna efter morgonen, ja, mer än väktarna efter morgonen.
7. Hoppas på Herren, Israel; ty hos Herren är nåd, och mycken förlossning är hos honom. 2 Sam. 24: 14.
8. Och han skall förlossa Israel från alla dess missgärningar. Matt. 1: 21.

131 Psalmen.

Stilla undergifvenhet.

1. En uppgångssång; af David.

Herre, mitt hjärta står icke efter det högt är, och mina ögon se icke efter det upphöjdt är, och jag umgås icke med stora ting, med ting, som äro mig för svåra. Ps. 101: 5.

2. Nej, jag har lugnat och stillat min själ; såsom ett afvandt barn i sin moders famn, ja, såsom ett afvandt barn, så är min själ i mig.
3. Hoppas på Herren, Israel, från nu och till evig tid.

132 Psalmen.

Davids löfte till Herren och Herrens löfte till David.

1. En uppgångssång.

Tänk, Herre, David till godo, på allt hvad han lidit, Ps. 56: 9.
2. han som svor Herren en ed och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob:
3. »Jag skall icke gå in i den hydda, där jag bott, jag skall icke bestiga mitt hvilolager,
4. jag skall icke unna mina ögon sömn eller mina ögonlock slummer,

2 Sam. 7: 2 f. 1 Krön. 17: 1 f.

5. förrän jag har funnit ett rum åt Herren, en boning åt den Starke i Jakob.»

Apg. 7: 46.

6. Ja, vi hörde därom i Efrata, vi förnummo det i skogsbygden.
7. Låtom oss gå in i hans boning, låtom oss tillbedja vid hans fotapall.

Ps. 122: 1.

8. Stå upp, Herre, och kom till din hvilostad, du och din makts ark.

4 Mos. 10: 35 f. 2 Krön. 6: 41 f.

9. Dina präster vare klädda i rättfärdighet, och dina fromma juble.
10. För din tjänare Davids skull må du icke visa tillbaka din smorde.

Ps. 18: 51.

11. Herren har svurit David en osviklig ed, den skall han icke rygga: »Af ditt lifs frukt skall jag sätta konungar på din tron.

2 Sam. 7: 11 f. Ps. 89: 3 f. Apg. 2: 30.

12. Om dina barn hålla mitt förbund och mitt vittnesbörd, det som jag skall lära dem, så skola ock deras barn till evig tid få sitta på din tron.
13. Ty Herren har utvalt Sion, han har lust till att där hafva sin boning.
14. Detta är min hvilostad till evig tid; här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust. Ps. 68: 17.
15. Dess förråd skall jag rikligen välsigna, åt dess fattiga skall jag gifva bröd till fyllest.
16. Dess präster skall jag klädа i frälsning, och dess fromma skola jubla högt. Jes. 61: 6, 10.
17. Där skall jag låta ett horn skjuta

upp åt David; där har jag tillredt en lampa åt min smorde.
1 Kon. 11: 36. Ps. 18: 29. Luk. 1: 69. 2: 32.
18. Hans fiender skall jag klåda i skam, men på honom skall hans krona glänsa.»

133 Psalmen.

Välsignelsen af de frommas brödragemenskap.

1. En uppgångssång; af David.

Se, huru godt och ljufligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans.
Syr. 25: 1 f.

2. Det är likt den kostbara oljan, som från hufvudet flyter ned i skägget, ned i Arons skägg, som flyter ned öfver linningen på hans kläder.
2 Mos. 29: 7. 3 Mos. 8: 12.

3. Det är likt Hermons dagg, som faller ned på Sions-bergen. Ty där beskär Herren välsignelse, lif till evig tid.

134 Psalmen.

Välsignelse från Herren öfver dem som välsigna Herren.

1. En uppgångssång.

Upp, välsignen Herren, alla I Herrens tjänare, I som stån om natten i Herrens hus. 2 Mos. 27: 21. 3 Mos. 8: 35.
1 Krön. 9: 33. Ps. 92: 2 f. 135: 1 f.

2. Lyften edra händer upp mot helgedomen och välsignen Herren.
1 Tim. 2: 8.

3. Herren välsigne dig från Sion, han som har gjort himmel och jord.
4 Mos. 6: 24. Ps. 121: 2. 129: 5.

135 Psalmen.

Lof till Herren för hans stora under.

Halleluja! Lofven Herrens namn, lofven det, I Herrens tjänare,
Ps. 113: 1. 134: 1.

2. I som stån i Herrens hus, i gårdarna till vår Guds hus.

3. Lofven Herren, ty Herren är god, lofsjungen hans namn, ty det är ljufligt.
Ps. 147: 1.

4. Ty Herren har utvalt Jakob åt sig, Israel till sin egendom.
2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6.

5. Ty jag vet, att Herren är stor, att vår Herre är förmer än alla gudar.
Ps. 86: 8. 97: 9.

6. Herren kan göra allt hvad han vill, i himmelen och på jorden, i hafven och i alla djup; Ps. 115: 3.

7. han som låter regnskyar stiga upp från jordens ända, han som låter ljungeldar komma med regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum;
Jer. 10: 13. 51: 16.

8. han som slog de förstfödda i Egypten, både människor och boskap;
2 Mos. 12: 29 f. Ps. 78: 51.

9. han som sände tecken och under öfver dig, Egypten, öfver Farao och alla hans tjänare; 2 Mos. kap. 7—10.

10. han som slog stora folk och dräpte mäktiga konungar:
Jos. 12: 1 f. Ps. 136: 17 f.

11. Sihon, amoréernas konung, och Og, konungen i Basan, med alla Kanaans riken, 4 Mos. 21: 21 f.

12. och gaf deras land till arfvedel, till arfvedel åt sitt folk Israel.
Jos. 11: 23.

13. Herre, ditt namn varar evinnerligen, Herre, din åminnelse från släkte till släkte. Ps. 102: 13.

14. Ty Herren skaffar rätt åt sitt folk, och öfver sina tjänare förbarmar han sig. 5 Mos. 32: 36.

15. Hedningarnas afgudar äro silfver och guld, verk af människohänder.
Ps. 115: 4 f.

16. De hafva mun och tala icke, de hafva ögon och se icke,

17. de hafva öron och lyssna icke till, och ingen ande är i deras mun.

18. De som gjort dem skola blifva dem lika, ja, alla som förtrösta på dem.

19. I af Israels hus, lofven Herren; I af Arons hus, lofven Herren;
Ps. 118: 2 f.

20. I af Levis hus, lofven Herren· I som frukten Herren, lofven Herren

21. Lofvad vare Herren från Sion, han som bor i Jerusalem! Halleluja!

136 Psalmen.

Tacksägelse till Herren för hans stora under och hans eviga nåd.

Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.
1 Krön. 16: 34. Ps. 106: 1. 107: 1. 118: 1.

2. Tacken gudarnas Gud, ty hans nåd varar evinnerligen.
5 Mos. 10: 17. 1 Kor. 8: 5 f.

3. Tacken herrarnas Herre, ty hans nåd varar evinnerligen; 1 Tim. 6: 15.

4. honom som allena gör stora under, ty hans nåd varar evinnerligen;
Ps. 77: 15.

5. honom som har gjort himmelen med förstånd, ty hans nåd varar evinnerligen;

6. honom som har utsträckt jorden

öfver vattnen, ty hans nåd varar evinnerligen; 1 Mos. 1: 9. Jer. 10: 12. 51: 15.

7. honom som har gjort de stora ljusen, ty hans nåd varar evinnerligen:
1 Mos. 1: 14 f.

8. solen till att råda öfver dagen, ty hans nåd varar evinnerligen,

9. månen och stjärnorna till att råda öfver natten, ty hans nåd varar evinnerligen;

10. honom som slog egyptierna i deras förstfödda, ty hans nåd varar evinnerligen, 2 Mos. 12: 29 f.

11. och som förde Israel ut därifrån, ty hans nåd varar evinnerligen,
2 Mos. 12: 41.

12. med stark hand och uträckt arm, ty hans nåd varar evinnerligen;
5 Mos. 4: 34.

13. honom som delade Röda hafvet i tu, ty hans nåd varar evinnerligen,
2 Mos. 14: 21 f.

14. och lät Israel gå midt igenom det, ty hans nåd varar evinnerligen,

15. och kringströdde Farao och hans här i Röda hafvet, ty hans nåd varar evinnerligen;

16. honom som förde sitt folk genom öknen, ty hans nåd varar evinnerligen;

17. honom som slog stora konungar, ty hans nåd varar evinnerligen,
Ps. 135: 10 f.

18. och dräpte väldiga konungar, ty hans nåd varar evinnerligen:

19. Sihon, amoréernas konung, ty hans nåd varar evinnerligen;
4 Mos. 21: 21 f. 5 Mos. 2: 32 f.

20. och Og, konungen i Basan, ty hans nåd varar evinnerligen, 5 Mos. 3: 1 f.

21. och som gaf deras land till arfvedel, ty hans nåd varar evinnerligen,
Jos. 12: 7 f. Ps. 135: 12.

22. till arfvedel åt sin tjänare Israel, ty hans nåd varar evinnerligen;

23. honom som tänkte på oss i vår förnedring, ty hans nåd varar evinnerligen, 2 Mos. 2: 24. 3: 7 f.

24. och som ryckte oss ur våra ovänners våld, ty hans nåd varar evinnerligen;

25. honom som gifver mat åt allt kött, ty hans nåd varar evinnerligen.
Ps. 104: 27 f. 145: 15.

26. Tacken himmelens Gud, ty hans nåd varar evinnerligen.

137 Psalmen.

Vid Babels floder.

Vid Babels floder, där sutto vi och gräto, då vi tänkte på Sion.

2. I pilträden, som där voro, hängde vi upp våra harpor.

3. Ty de som höllo oss fångna bådo oss där att sjunga, och våra plågare bådo oss vara glada: »Sjungen för oss en af Sions sånger.» Syr. 22: 6.

4. Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land?

5. Nej, om jag förgäter dig, Jerusalem, så förgäte min högra hand sitt värf.

6. Min tunga låde vid min gom, om jag upphör att tänka på dig, om jag icke låter Jerusalem vara min allra högsta glädje.

7. Tänk, Herre, på Jerusalems dag, så att du straffar Edoms barn, dem som ropade: »Rifven ned, rifven ned det ända till grunden.» Jer. 49: 12. Klag. 4: 21 f. Hes. 25: 12 f. 35: 2 f. Obad. v. 11 f.

8. Dotter Babel, du som är hemfallen till ödeläggelse, säll är den som får vedergälla dig allt hvad du har gjort oss. Jes. 13: 19 f. Jer. 50: 29 f. 51: 24 f.

9. Säll är den som får gripa dina späda barn och krossa dem mot klippan.
Jes. 13: 16.

138 Psalmen.

Tacksägelse till Herren, den store och nådige.

1. Af David.

Jag vill tacka dig af allt mitt hjärta; inför gudarna vill jag lofsjunga dig.

2. Jag vill tillbedja, vänd mot ditt heliga tempel, och prisa ditt namn för din nåd och sanning, ty du har gjort ditt löftesord stort utöfver allt hvad ditt namn hade sagt oss.
2 Sam. 7: 21 f. Ps. 5: 8. 18: 50 f.

3. När jag ropade, svarade du mig; du gaf mig frimodighet, och min själ fick kraft. Ps. 86: 16.

4. Herre, alla jordens konungar skola tacka dig, när de fått höra din muns tal. Ps. 47: 10. 68: 30 f. 102: 16, 23.

5. De skola sjunga om Herrens vägar, ty Herrens ära är stor.

6. Ja, Herren är hög, men han ser till det låga, och han känner den högmodige fjärran ifrån.
Ps. 113: 5 f. Luk. 1: 48, 52. 14: 11.

7. Om ock min väg går genom nöd, så behåller du mig vid lif; du räcker ut din hand till värn mot mina fienders vrede, och din högra hand frälsar mig.
Ps. 91: 2 f.

8. Herren skall fullborda sitt verk för mig. Herre, din nåd varar evinnerligen; öfvergif icke dina händers verk.
Ps. 57: 3.

139 Psalmen.

Herren den allvetande och allestädes närvarande.

1. För sångmästaren; af David; en psalm.

Herre, du utrannsakar mig och känner mig. Ps. 17: 3. 44: 22.

2. Ehvad jag sitter eller uppstår, vet du det; du förstår mina tankar fjärran ifrån.
Jer. 17: 10. 23: 23 f. Visb. 1: 6. Matt. 9: 4.

3. Ehvad jag går eller ligger, utforskar du det, och med alla mina vägar är du förtrogen.
Job 34: 21 f. Job. 21: 17. Hebr. 4: 13.

4. Ty förrän ett ord är på min tunga, se, så känner du, Herre, det till fullo.

5. Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.

6. En sådan kunskap är mig alltför underbar; den är mig för hög, jag kan icke begripa den.

7. Hvart skall jag gå för din ande, och hvart skall jag fly för ditt ansikte?
Visb. 1: 7.

8. Fore jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, se, så är du ock där.
Job 22: 12. 26: 6. Am. 9: 2.

9. Toge jag morgonrodnadens vingar, gjorde jag mig en boning ytterst i hafvet,

10. så skulle också där din hand leda mig och din högra hand fatta mig.

11. Och om jag sade: »Mörker må betäcka mig och ljuset blifva natt omkring mig»,

12. så skulle själfva mörkret icke vara mörkt för dig, natten skulle lysa såsom dagen: ja, mörkret skulle vara såsom ljuset. Jak. 1: 17.

13. Ty du har skapat mina njurar, du sammanväfde mig i min moders lif.
Ps. 119: 73.

14. Jag tackar dig, att jag är danad så öfvermåttan underbart; ja, underbara äro dina verk, min själ vet det väl. Job 10: 8 f.

15. Benen i min kropp voro icke förborgade för dig, då jag bereddes i det fördolda, då jag bildades i jordens djup.

16. Dina ögon sågo mig, då jag allenast var ett foster; alla mina dagar blefvo uppskrifna i din bok, de voro bestämda, förrän någon af dem hade kommit. Job 14: 5. Ps. 87: 18.

17. Huru outgrundliga äro icke för mig dina tankar, o Gud, huru stor är icke deras mångfald! Ps. 40: 6. 92: 6.

18. Skulle jag räkna dem, så vore de flera än sanden; när jag uppvaknade, vore jag ännu hos dig.

19. Gud, o att du ville dräpa de ogudaktiga! Ja, måtte de blodgiriga vika bort ifrån mig,

20. de som tala om dig med ränker i sinnet, de som hafva bragt dina städer i fördärf.

21. Skulle jag icke hata dem som hata dig, Herre? Skulle jag icke känna leda vid dem som stå dig emot?
Ps. 119: 139.

22. Jag hatar dem med starkaste hat; jag räknar dem såsom fiender till mig själf.

23. Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröfva mig och känn mina tankar, Ps. 26: 2.

24. och se till, om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.

140 Psalmen.

Bön om skydd mot våld och onda tungor.

1. För sångmästaren; en psalm af David.

Rädda mig, Herre, från onda människor, bevara mig för våldets män,

3. för dem som uttänka ondt i hjärtat och dagligen sammanrota sig till strid.

4. De hvässa sina tungor såsom ormar, huggormsgift är inom deras läppar. Sela. Ps. 55: 22. 57: 5. 64: 4. Rom: 3: 13.

5. Bevara mig, Herre, för de ogudaktigas händer, beskydda mig för våldets män, som uttänka planer för att bringa mig på fall.

6. I sitt högmod lägga de ut snaror och garn för mig; de breda ut nät invid vägen, giller sätta de för mig. Sela.
Ps. 142: 4. Jer. 18: 22.

7. Jag säger till Herren: »Du är min Gud.» Lyssna, Herre, till mina böners ljud. Ps. 31: 15.

8. Herre, Herre, min starka hjälp, du beskärmar mitt hufvud, när jag drager ut till strid.

9. Tillstäd icke, Herre, hvad de ogudaktiga begära; låt icke deras onda anslag lyckas, de skulle då förhäfva sig. Sela.

10. Öfver de mäns hufvuden som omringa mig må den olycka komma, som deras läppar vilja bereda. Ps. 7: 17.

11. Eldsglöd må regna öfver dem; må de kastas i eld, i djup, ur hvilka de icke kunna komma upp. Ps. 11: 6.

12. Den onda tungans man skall icke hafva bestånd i landet; våldets man skall i sin ondska jagas, till dess att han störtar.

13. Jag vet, att Herren skall utföra den betrycktes sak, att han skall skaffa de fattiga rätt. Ps. 9: 19.

14. Ja, de rättfärdiga skola prisa ditt namn, de redliga skola bo inför ditt ansikte.

141 Psalmen.

Bön om hjälp mot frestelser och fiender.

1. En psalm af David.

Herre, jag ropar till dig, skynda till mig; lyssna till min röst, då jag nu ropar till dig.

2. Min bön gälle inför dig såsom ett rökoffer, mina händers upplyftande såsom ett aftonoffer. 2 Mos. 30: 7 f. 1 Tim. 2: 8. Upp. 5: 8. 8: 3.

3. Sätt, o Herre, en vakt för min mun, bevaka mina läppars dörr. Ps. 39: 2. Jak. 1: 26.

4. Låt icke mitt hjärta vika af till något ondt, till att öfva ogudaktighetens gärningar tillsammans med män, som göra hvad orätt är; af deras läckerheter vill jag icke äta. Ps. 19: 14.

5. Må den rättfärdige slå mig i kärlek och straffa mig; det är såsom olja på hufvudet, och mitt hufvud skall icke försmå det. Ty ännu en tid, så skall min bön uppfyllas, i det att det går dem illa: Ps. 109: 4. Ords. 19: 1. 27: 6.

6. deras ledare skola störtas utför klippan, och man skall då höra, att mina ord äro ljufliga.

7. Såsom när man plöjt och upprifvit jorden, så ligga våra ben kringströdda vid dödsrikets rand.

8. Ja, på dig, Herre, Herre, se mina ögon; till dig tager jag min tillflykt, bortkasta icke min själ. Ps. 25: 15.

9. Bevara mig för de snaror, som de lagt ut på min väg, och för ogärningsmännens giller.

10. De ogudaktiga falle i sina egna garn, medan jag går oskadd förbi. Ps. 7: 16.

142 Psalmen.

Rop om räddning från förföljares våld.

1. En sång af David; en bön, när han var i grottan. 1 Sam. 22: 1. 24: 4. Ps. 57: 1.

Jag höjer min röst och ropar till Herren, jag höjer min röst och beder till Herren.

3. Jag utgjuter inför honom mitt bekymmer, min nöd kungör jag inför honom. Ps. 62: 9.

4. När min ande försmäktar i mig, så är du den som känner min stig.

På den väg, där jag skall gå, hafva de lagt ut snaror för mig. Ps. 140: 6. 141: 9.

5. Skåda på min högra sida och se: där finnes ingen som kännes vid mig. Ingen tillflykt återstår för mig, det finnes ingen som frågar efter min själ. Ps. 88: 19.

6. Jag ropar till dig, o Herre; jag säger: »Du är min tillflykt, min del i de lefvandes land.» Ps. 16: 5. 73: 26. 119: 9.

7. Akta på mitt rop, ty jag är i stort elände; rädda mig från mina förföljare, ty de äro mig öfvermäktiga.

8. För min själ ut ur fängelset, att jag må prisa ditt namn. Omkring mig skola de rättfärdiga församlas, när du gör väl mot mig.

143 Psalmen.

Klagan och åkallan.

1. En psalm af David.

Herre, hör min bön, lyssna till mitt bedjande, svara mig i din rättfärdighet, för din trofasthets skull. Ps. 4: 2.

2. Och gå icke till doms med din tjänare, ty inför dig är ingen lefvande rättfärdig. Job 9: 2 f. 15: 14. Ps. 130: 3. Rom. 3: 20. Gal. 2: 16.

3. Se, fienden förföljer min själ, han har krossat mitt lif och slagit det till jorden; han har lagt mig i mörker såsom de längesedan döda. Ps. 88: 4 f. Klag. 3: 6.

4. Och min ande försmäktar i mig, mitt hjärta är stelnadt i mitt bröst. Ps. 77: 4.

5. Jag tänker på forna dagar, jag begrundar alla dina gärningar, dina händers verk eftersinnar jag. Ps. 77: 6, 13.

6. Jag uträcker mina händer till dig; såsom ett törstigt land längtar min själ efter dig. Sela. Ps. 42: 3. 63: 2.

7. Herre, skynda att svara mig, ty min ande förgås; dölj icke ditt ansikte för mig, så att jag varder lik dem som farit ned i grafven. Ps. 28: 1.

8. Låt mig bittida förnimma din nåd, ty jag förtröstar på dig. Kungör mig den väg, som jag skall vandra, ty till dig upplyfter jag min själ.

Ps. 25: 4 f. 86: 11.

9. Rädda mig från mina fiender, Herre; hos dig söker jag skygd.
10. Lär mig att göra din vilja, ty du är min Gud; din gode ande lede mig på jämn mark. Ps. 27: 11.
11. Herre, behåll mig vid liv för ditt namns skull; tag min själ ut ur nöden för din rättfärdighets skull.
12. Utrota mina fiender för din nåds skull, och förgör alla dem som vålla min själ nöd; ty jag är din tjänare.
Ps. 116: 16.

144 Psalmen.

Tacksägelse och bön om räddning och välgång.

1. Af David.

Lofvad vare Herren, min klippa, han som lärde mina armar att kriga, mina händer att strida;
2 Sam. 22: 35. Ps. 18: 35, 40.
2. han som är så näderik mot mig, han, min borg, mitt värn och min räddare, min sköld och den till hvilken jag tager min tillflykt, han som lägger mitt folk under mig. Ps. 18: 2, 3, 44, 48.
3. Herre, hvad är en människa, att du vill veta af henne, en människoson, att du tänker på honom?
Job 7: 17. Ps. 8: 5. Hebr. 2: 6.
4. En människa är lik en fläkt, hennes dagar äro såsom en försvinnande skugga.
Job 8: 9. 14: 2. Ps. 39: 6, 7, 12. 62: 10. 102: 12.
5. Herre, sänk din himmel och far ned, rör vid bergen, så att de ryka.
Ps. 18: 10 f. 104: 32. Jes. 64: 1 f.
6. Låt ljungeldar ljunga och förskingra dem, skjut dina pilar och förvirra dem. Ps. 18: 15.
7. Räck ut dina händer från höjden, fräls mig och rädda mig ur de stora vattnen, ur främlingarnas hand,
Ps. 18: 17, 18, 45, 46.
8. hvilkas mun talar lögn, och hvilkas högra hand är en falskhetens hand.
9. Gud, jag vill sjunga dig en ny sång, jag vill lofsjunga dig till tiosträngad psaltare, Ps. 18: 50 f.
10. dig som gifver seger åt konungarna, dig som frälste din tjänare David från det onda svärdet.
11. Fräls mig och rädda mig ur främlingarnas hand, hvilkas mun talar lögn, och hvilkas högra hand är en falskhetens hand.
12. När våra söner stå i sin ungdom såsom högväxta plantor, våra döttrar såsom hörnstoder, huggna för palatser;
13. när våra visthus äro fulla och skänka förråd af alla slag; när våra får föröka sig tusenfaldt, ja, tiotusenfaldt på våra utmarker;
14. när våra oxar äro rikt lastade; när ingen rämna finnes i muren och inga flyktingar finnas, när intet klagorop höres på våra gator —
15. saligt är det folk, som det så går; ja, saligt är det folk, hvars Gud Herren är. Ps. 33: 12.

145 Psalmen.*

Herrens storhet och godhet.**

1. En lofsång af David.

Jag vill upphöja dig, min Gud, du konung, och lofva ditt namn alltid och evinnerligen. Ps. 34: 2. 146: 2.
2. Jag vill dagligen lofva dig och prisa ditt namn alltid och evinnerligen.
3. Stor är Herren och högtlofvad, ja, hans storhet är outrannsaklig.
Job 5: 9. Ps. 147: 5.
4. Det ena släktet prisar för det andra dina verk, de förkunna dina väldiga gärningar. 5 Mos. 4: 10.
5. Ditt majestäts härlighet och ära vill jag begrunda och dina underfulla verk. Ps. 148: 5.
6. Man skall tala om dina mäktiga och fruktansvärda gärningar; dina storverk skall jag förtälja.
7. Man skall utbreda tyktet om din stora godhet och jubla öfver din rättfärdighet.
8. Nådig och barmhärtig är Herren, långmodig och stor i mildhet.
2 Mos. 34: 6 f. 4 Mos. 14: 18. Ps. 86: 5, 15. 103: 8. Joel 2: 13. Jon. 4: 2.
9. Herren är god mot alla och förbarmar sig öfver alla sina verk.
10. Alla dina verk, Herre, skola tacka dig, och dina fromma skola lofva dig.
11. De skola tala om ditt rikes ära, och din makt skola de förkunna.
12. Så skola de kungöra för människors barn dina väldiga gärningar och ditt rikes ära och härlighet.
13. Ditt rike är ett rike för alla evigheter, och ditt herradöme varar från släkte till släkte.
Ps. 146: 10. Dan. 3: 33. 4: 34. 6: 26. 7: 14.
14. Herren uppehåller alla dem som äro på väg att falla, och han upprättar alla dem som äro nedböjda.
15. Allas ögon vänta efter dig, och du gifver dem deras mat i rätt tid.
Ps. 36: 7. 104: 27.

* Alfabetisk; jfr noten vid ps. 9. — ** [G. kyrkob.: Lof om Kristi rike och nåd.]

16. Du upplåter din hand och mättar allt lefvande med nåd. Apg. 14: 17.

17. Herren är rättfärdig i alla sina vägar och nådig i alla sina verk.

18. Herren är nära alla dem som åkalla honom, alla dem som åkalla honom i sanning. Ps. 34: 18. 91: 15.

19. Han gör hvad de gudfruktiga begära och hör deras rop och frälsar dem. Ps. 37: 4. Ords. 10: 24.

20. Herren bevarar alla dem som älska honom, men alla ogudaktiga skall han förgöra.

21. Min mun skall uttala Herrens lof, och allt kött skall prisa hans heliga namn alltid och evinnerligen.

146 Psalmen.

Lofsång till Herren, den rätte hjälparen.

Halleluja! Lofva Herren, min själ. Ps. 103: 1. 104: 1.

2. Jag vill lofva Herren, så länge jag lefver, jag vill lofsjunga min Gud, så länge jag är till. Ps. 34: 2. 104: 33. 145: 2.

3. Förliten eder icke på furstar, icke på en människoson, han kan icke hjälpa. Ps. 62: 10. 118: 8 f. Jer. 17: 5.

4. Hans ande måste sin väg, tillbaka till den jord, hvaraf han är kommen; då varda hans anslag om intet.

1 Mos. 3: 19. Ps. 90: 3. 104: 29. Pred. 12: 7.

5. Säll är den hvilkens hjälp är Jakobs Gud, den hvilkens hopp står till Herren, hans Gud, Jer. 17: 7 f.

6. till honom som har gjort himmelen och jorden och hafvet och allt hvad i dem är, till honom som håller tro evinnerligen, Ps 33: 4, 6. Apg. 14: 15. Upp. 14: 7.

7. som skaffar rätt åt de förtryckta, som gifver bröd åt de hungrande. Ps. 9: 19. 68: 6 f. 103: 6.

Herren löser de fångna,

8. Herren öppnar de blindas ögon, Herren upprättar de nedböjda, Herren älskar de rättfärdiga,

Jes. 35: 5. 42: 7. Matt. 11: 5.

9. Herren bevarar främlingar, faderlösa och änkor uppehåller han; men de ogudaktigas väg vänder han i villa.

5 Mos. 10: 18. Ps. 1: 6.

10. Herren är konung evinnerligen, din Gud, Sion, från släkte till släkte. Halleluja! 2 Mos. 15: 18. Ps. 145: 13.

147 Psalmen.

Lofsång till Herren, den allsmäktige och allgode.

Halleluja! Ja, det är godt att lofsjunga vår Gud, ja, det är ljufligt; lofsång höfves oss. Ps. 92: 2. 135: 3.

2. Herren är den som uppbygger Jerusalem, de fördrifna af Israel samlar han. 5 Mos. 30: 4. Jes. 11: 12.

3. Han helar dem som hafva förkrossade hjärtan, och han förbinder deras sår. Ps. 34: 19. 51: 19. 103: 3. Jes. 61: 1.

4. Han bestämmer stjärnornas mängd, han nämner dem alla vid namn.

Jes. 40: 26.

5. Vår Herre är stor och väldig i kraft, och hans förstånd har ingen gräns. Rom. 11: 33.

6. Herren uppehåller de saktmodiga, men han slår de ogudaktiga till jorden. Ps. 146: 8. Luk. 1: 52.

7. Höjen sång till Herren med tacksägelse, lofsjungen vår Gud till harpa,

8. honom som betäcker himmelen med moln, som bereder regn åt jorden, som låter gräs skjuta upp på bergen, Ps. 104: 14. Apg. 14: 17.

9. honom som gifver föda åt djuren, åt korpens ungar som ropa. Job 38: 3. Ps. 104: 27 f. 136: 25. Luk. 12: 24.

10. Han har icke sin lust i hästens styrka, han har icke behag till mannens snabbhet. Ps. 33: 17. Am. 2: 14.

11. Herren har behag till dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd.

12. Jerusalem, prisa Herren; Sion, lofva din Gud.

13. Ty han har gjort bommarna för dina portar fasta; han har välsignat dina barn i dig.

14. Han skaffar dina gränser frid, han mättar dig med bästa hvete. Ps. 81: 17.

15. Han låter sitt tal utgå till jorden, hans ord löper med hast.

16. Han låter snö falla såsom ull, han strör ut rimfrost såsom aska. Job 37: 6.

17. Han kastar sitt hagel såsom korn; hvem kan bestå för hans frost?

18. Åter sänder han sitt ord, då smälter det frusna; han låter sin vind blåsa, då strömmar vatten.

19. Han har förkunnat för Jakob sitt ord, för Israel sina stadgar och rätter. 5 Mos. 33: 4.

20. Så har han icke gjort för något hednafolk; och hans rätter, dem känna de icke. Halleluja! 5 Mos. 4: 6 f.

148 Psalmen.

Himmel och jord uppmanas till Herrens lof.

Halleluja! Lofven Herren från himmelen, lofven honom i höjden. Luk. 2: 14.

2. Lofven honom, alla hans änglar, lofven honom, all hans här.
Ps. 29: 1 f. 103: 20 f.

3. Lofven honom, sol och måne, lofven honom, alla lysande stjärnor.

4. Lofven honom, I himlars himlar och I vatten ofvan himlarna.
1 Mos. 1: 7. Ps. 19: 2.

5. Ja, de må lofva Herrens namn, ty han bjöd, och de blefvo skapade.
Ps. 33: 6, 9.

6. Och han gaf dem deras plats för alltid och för evigt; han gaf dem en lag, och ingen öfverträder den.
Job 28: 24 f. Jer. 33: 25.

7. Lofven Herren från jorden, I hafsdjur och alla djup,

8. eld och hagel, snö och töcken, du stormvind, som uträttar hans befallning,
Job 37: 11 f. Ps. 104: 4. Syr. 39: 33 f.

9. I berg och alla höjder, I fruktträd och alla cedrar,

10. I vilda djur och all boskap, I kräldjur och bevingade fåglar,

11. I jordens konungar och alla folk, I furstar och alla domare på jorden,

12. I ynglingar, så ock I jungfrur, I gamla med de unga.

13. Ja, de må lofva Herrens namn, ty hans namn allena är högt, hans majestät når öfver jorden och himmelen.
Jes. 12: 4.

14. Och han har upphöjt ett horn åt sitt folk, ett ämne till lofsång är det för alla hans fromma, för Israels barn, det folk som är honom nära. Halleluja!
Ps. 132: 17.

149 Psalmen.

Uppfordran till Herrens lof.

Halleluja! Sjungen till Herrens ära en ny sång, hans lof i de frommas församling.
Ps. 96: 1.

2. Israel glädje sig öfver sin skapare, Sions barn fröjde sig öfver sin konung.
Ps. 100: 3.

3. Må de lofva hans namn under dans, till puka och harpa må de lofsjunga honom.
2 Mos. 15: 20. 2 Sam. 6: 14. Ps. 68: 26. 81: 3 f. 87: 7.

4. Ty Herren har behag till sitt folk, han smyckar de saktmodiga med frälsning.

5. De fromma fröjde sig och gifve ära, de juble på sina läger.
Ps. 32: 11.

6. Guds lof skall vara i deras mun och ett tveeggadt svärd i deras hand
Ef. 6: 17. Hebr. 4: 12.

7. för att utkräfva hämnd på hedningarna och hemsöka folken med tuktan,

8. för att binda deras konungar med kedjor och deras ädlingar med järnbojor,
Mik. 4: 13.

9. för att utföra på dem den dom, som är skrifven. En härlighet blifver det för alla hans fromma. Halleluja!
5 Mos. 32: 41 f.

150 Psalmen.

Guds lof.

Halleluja! Lofven Gud i hans helgedom, lofven honom i hans makts fäste.
Ps. 148: 1 f.

2. Lofven honom för hans väldiga gärningar, lofven honom efter hans stora härlighet.

3. Lofven honom med basunklang, lofven honom med psaltare och harpa.

4. Lofven honom med puka och dans, lofven honom med strängaspel och flöjt.
Ps. 149: 3.

5. Lofven honom med ljudande cymbaler, lofven honom med klingande cymbaler.

6. Allt hvad anda har lofve Herren. Halleluja!
Upp. 5: 13.

Ordspråksboken.

1 Kapitlet.

Inledning (kap. 1—9): Varning för de ondas lockelser och förmaning att lyssna till vishetens röst.

Detta är Salomos ordspråk, Davids sons, Israels konungs.
1 Kon. 4: 32.

2. Af dem kan man lära vishet och tukt, så ock att förstå förståndigt tal.

3. Af dem kan man undfå tuktan, som länder till insikt, och lära rättfärdighet, rätt och redlighet.

4. De kunna gifva åt de fåkunniga klokhet, åt den unge kunskap och eftertänksamhet.

5. Genom att höra på dem förökar den vise sin lärdom och förvärfvar den förståndige rådklokhet.

6. Af dem lär man förstå ordspråk

och djupsinnigt tal, de vises ord och deras gåtor.

7. Herrens fruktan är begynnelsen till kunskap; vishet och tuktan föraktas af oförnuftiga.
Job 28: 28. Ps. 111: 10. Ords. 9: 10. Syr. 1: 16 f.

8. Hör, min son, din faders tuktan och förkasta icke din moders undervisning.
Ords. 6: 20. 19: 20.

9. Ty sådant är en skön krans för ditt hufvud och en kedja till prydnad för din hals.
Ords. 4: 9. 25: 12.

10. Min son, om syndare locka dig, så följ icke.
Ords. 16: 29.

11. Om de säga: »Kom med oss; vi vilja lägga oss på lur efter blod, vi vilja sätta försåt för de oskyldiga, utan sak;

12. såsom dödsriket vilja vi uppsluka dem lefvande, ja, sluka dem med hull och hår, såsom fore de ned i grafven;

13. allt hvad dyrbart är skola vi vinna, vi skola fylla våra hus med byte;

14. du skall få kasta lott därom med oss, alla skola vi hafva en och samma pung» —

15. då, min son, må du icke vandra åstad samma väg som de. Nej, håll din fot ifrån deras stig,

16. ty deras fötter hasta till det ondt är och äro snara, när det gäller att utgjuta blod.
Jes. 59: 7. Rom. 3: 15.

17. Ty väl är det fåfängt, när det gäller fåglar, att breda ut nätet midt för hela flockens ögon;

18. men dessa människor ligga på lur efter sitt eget blod, de sätta försåt för sina egna lif.

19. Så går det enhvar som söker orätt vinning: den beröfvar sin egen herre lifvet.
1 Tim. 6: 10.

20. Visheten höjer sitt rop på gatan, på torgen låter hon höra sin röst.

21. I bullrande gathörn predikar hon; på platser, dit portar öppna sig, ja, i hela staden talar hon sina ord:
Ords. 8: 1 f.

22. Huru länge, I fåkunniga, skolen I älska fåkunnighet? Huru länge skola bespottarna hafva sin lust i bespottelse och dårarna hata kunskap?

23. Vänden om och akten på min tillrättavisning; se, då skall jag låta min ande flöda för eder, jag skall låta eder förnimma mina ord.

24. Eftersom I icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade på, när jag räckte ut min hand,
Jes. 65: 2. 66: 4. Jer. 7: 13.

25. eftersom I läten allt mitt råd fara och icke villen mottaga min tillrättavisning,

26. därför skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer som I frukten,
Ps. 2: 4. 37: 13. 59: 9. Ords. 8: 34.

27. ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder, när ofärden nalkas eder såsom en storm och öfver eder kommer nöd och ångest.

28. Då skall man ropa till mig, men jag skall icke svara, man skall söka mig med ifver, men icke finna mig.
Jer. 11: 11. 14: 12. Hos. 8: 18. Mik. 3: 4. Sak. 7: 13.

29. Därför att de hatade kunskap och icke funno behag i Herrens fruktan,

30. ej heller ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning,

31. därför skola de få äta sina gärningars frukt och varda mättade af sina egna anslag.
Jes. 3: 10 f.

32. Ty af sin egen affällighet skola de fåkunniga dräpas, och genom sin egen säkerhet skola dårarna förgås.

33. Men den som hör mig, han skall bo i trygghet och vara säker mot olyckans skräck.

2 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Vishetens frukter.

Min son, om du tager emot mina ord och gömmer mina bud inom dig,

2. så att du låter ditt öra akta på visheten och böjer ditt hjärta till klokheten,

3. ja, om du ropar efter förståndet och höjer din röst till att kalla på klokheten,
Jak. 1: 5.

4. om du söker efter henne såsom efter silfver och letar efter henne såsom efter en skatt,

5. då skall du förstå Herrens fruktan, och Guds kunskap skall du då finna.

6. Ty Herren är den som gifver visshet; från hans mun kommer kunskap och förstånd.
Job 32: 8.

7. Åt de redliga förvarar han sällhet, han är en sköld för dem som vandra i ostrafflighet,

8. ty han beskyddar det rättas stigar, och sina frommas väg bevarar han.
Ps. 1: 6.

9. Då skall du förstå rättfärdighet och rätt och redlighet, ja, det godas alla vägar.

10. Ty visheten skall draga in i ditt hjärta och kunskapen kännas ljuflig för din själ,

11. eftertänksamheten skall vaka öfver dig, klokheten skall beskydda dig.

12. Så skall hon rädda dig från det ondas väg, från män, som tala hvad vrångt är,
13. från dem som öfvergifvit det rättas stigar för att gå på mörkrets vägar,
14. från dem som glädjas att göra ondt och fröjda sig åt ondskans vrånga väsen,
15. från dem som gå på krokiga stigar och vandra på förvända vägar.
16. Så skall hon rädda dig ifrån främmande kvinnor, från din nästas hustru, som talar hala ord, Ords. 6: 24. 7: 5.
17. från henne som öfvergifvit sin ungdoms vän och förgätit sin Guds förbund.
18. Ty en sådan sjunker ned i döden med sitt hus, och till skuggornas boning leda hennes stigar. Ords. 5: 5. 7: 27.
19. Ingen som gått in till henne vänder tillbaka och hinner åter till lifvets vägar.
20. Ja, så skall du vandra på de godas väg och hålla dig på de rättfärdigas stigar.
21. Ty de redliga skola förblifva boende i landet och de ostraffliga blifva kvar däri. Ps. 37: 9 f. Matt. 5: 5.
22. Men de ogudaktiga skola utrotas ur landet och de trolösa ryckas bort därur. Job 18: 17. Ords. 10: 7, 30.

3 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Förmaning till gudsfruktan; vishetens lof; barmhärtighetens och redlighetens välsignelse.

Min son, förgät icke min undervisning, och låt ditt hjärta bevara mina bud. 5 Mos. 8: 1. 30: 16.
2. Ty långt lif och många lefnadsår och därtill frid skola de bereda dig i rikligt mått.
3. Låt godhet och sanning ej vika ifrån dig; bind dem omkring din hals, skrif dem på ditt hjärtas tafla; Ords. 6: 21. 7: 3.
4. så skall du finna nåd och få godt förstånd i Guds och i människors ögon.
5. Förtrösta på Herren af allt ditt hjärta, och förlita dig icke på ditt förstånd. 1 Krön. 28: 9. Ords. 22: 19.
6. På alla dina vägar må du akta på honom, så skall han göra dina stigar jämna.
7. Håll dig icke själf för vis; frukta Herren och fly det onda. Ords. 28: 26. Jes. 5: 21. Rom. 12: 16.
8. Det skall vara ett hälsomedel för din kropp och en vederkvickelse för benen däri. Ords. 16: 24.
9. Ära Herren med dina ägodelar och med förstlingen af all din gröda, 2 Mos. 23: 19. 5 Mos. 26: 2 f.
10. så skola dina lador fyllas med ymnighet, och af vinmust skola dina pressar flöda öfver.
11. Min son, förkasta icke Herrens tuktan, och förargas icke, då du agas af honom. Job 5: 17. Hebr. 12: 5 f. Upp. 3: 19.
12. Ty den Herren älskar, den agar han, likasom en fader sin son, som han har kär. Ords. 13: 24.
13. Säll är den människa, som har funnit visheten, och den människa, som undfår förstånd.
14. Ty bättre är att förvärfva henne än att förvärfva silfver, och den vinning hon gifver är bättre än guld. Job 28: 15 f. Ords. 8: 10 f. 16: 16.
15. Dyrbarare är hon än pärlor; allt hvad kostbart du äger går ej upp emot henne. Matt. 13: 45 f.
16. Långt lif bär hon i sin högra hand, i sin vänstra rikedom och ära. Ords. 8: 18, 35. 9: 11.
17. Hennes vägar äro ljufliga vägar, och alla hennes stigar äro trygga.
18. Ett lifvets träd är hon för dem som få henne fatt, och sälla må de prisas, som hålla henne kvar. Ords. 11: 30.
19. Med vishet har Herren lagt jordens grund, han har beredt himmelen med förstånd. Jer. 10: 12. 51: 15.
20. Genom hans insikt bröto djupens vatten fram, och genom den låta skyarna dagg drypa ned.
21. Min son, låt detta icke vika ifrån dina ögon, tag klokhet och eftertänksamhet i akt.
22. Så skola de lända din själ till lif och blifva ett smycke för din hals.
23. Då skall du vandra din väg fram i trygghet, och du skall då icke stöta din fot.
24. När du lägger dig, skall intet förskräcka dig, och sedan du har lagt dig, skall du sofva sött. Ps. 4: 9. 91: 5 f.
25. Du behöfver då ej frukta för plötslig skräck, ej för ovädret, när det kommer öfver de ogudaktiga. Ps. 112: 7 f.
26. Ty Herren skall då vara ditt hopp, och han skall bevara din fot för snaran.
27. Neka icke den behöfvande din hjälp, när det står i din makt att gifva den.
28. Säg icke till din nästa: »Gå din väg och kom igen; en annan gång vill jag gifva dig», fastän du kunde hjälpa strax. 5 Mos. 24: 14 f.

29. Stämpla intet ondt mot din nästa, när han på god tro satt sig ned hos dig.
30. Tvista icke med någon utan sak, då han icke har gjort dig något ondt.
31. Afundas icke den orättrådige, och finn ej behag i någon af hans vägar.
Ps. 1: 1. Ords. 1: 15. 4: 14 f.
32. Ty en styggelse för Herren är den vrånge, men med de redliga har han sin umgängelse. Ps. 25: 14.
33. Herrens förbannelse hvilar öfver den ogudaktiges hus, men de rättfärdigas boning välsignar han.
3 Mos. 26: 3 f., 14 f.
34. Har han att skaffa med bespottare, så bespottar också han; men de saktmodiga gifver han nåd.
Ps. 37: 13. 59: 9. Ords. 1: 26. Jes. 66: 2.
1 Petr. 5: 5. Jak. 4: 10.
35. De visa få ära till arfvedel, men dårarna få uppbära skam.

4 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: En faders lärdomar.

Hören, I barn, en faders tuktan, och akten därpå, så att I lären förstånd.
Ords. 1: 8. 13: 1.
2. Ty god lärdom gifver jag eder; min undervisning mån I icke låta fara.
3. Ty själf har jag varit barn och haft en fader, varit späd och för min moder ende sonen.
4. Då undervisade han mig och sade till mig:
Låt ditt hjärta hålla fast vid mina ord; bevara mina bud, så får du lefva.
3 Mos. 18: 5. 1 Krön. 28: 9.
5. Sök förvärfva vishet, sök förvärfva förstånd, förgät icke min muns tal och vik icke därifrån.
6. Öfvergif henne icke, så skall hon bevara dig; älska henne, så skall hon beskydda dig.
7. Vishetens begynnelse lyder så: Sök förvärfva vishet; ja, för allt ditt förvärf sök förvärfva förstånd.
8. Akta henne högt, så skall hon upphöja dig; hon skall göra dig ärad, om du sluter henne i din famn.
1 Sam. 2: 30.
9. Hon skall sätta på ditt hufvud en skön krans; en ärekrona skall hon räcka åt dig. Ords. 1: 9.
10. Hör, min son, och tag emot mina ord, så skola dina lefnadsår blifva många.
11. Om vishetens väg undervisar jag dig, jag leder dig på det rättas stigar.
12. När du går, skall sedan intet vara till hinder för dina steg, och när du löper, skall du icke falla;
13. håll blott fast vid min tuktan och släpp henne icke; bevara henne, ty hon är ditt lif.
14. Träd icke in på de ogudaktigas stig och skrid icke fram på de ondas väg. Ps. 1: 1. Ords. 1: 15. 8: 31.
15. Undfly den, gå icke därpå, vänd af ifrån den och gå undan.
16. Ty de kunna icke sofva, om de ej få göra det ondt är, sömnen förtages dem, om de ej få vålla någons fall.
17. Ja, ogudaktighet är det bröd, som de äta, och våld det vin, som de dricka.
18. De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, tills dagen nått sin höjd;
19. men de ogudaktigas väg är såsom tjocka mörkret: de märka icke det som skall vålla deras fall.
20. Min son, akta på mitt tal, böj ditt öra till mina ord.
21. Låt dem icke vika ifrån dina ögon, bevara dem i ditt hjärtas djup. Ords. 3: 21.
22. Ty de äro lif för enhvar som finner dem och en läkedom för hela hans kropp.
23. Framför allt som skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår lifvet.
24. Skaffa bort ifrån dig munnens vrånghet och låt läpparnas falskhet vara fjärran ifrån dig.
25. Låt dina ögon skåda rätt framåt och dina blickar vara riktade rakt ut.
26. Må den stig din fot går vara utan bukter, och må alla dina vägar vara rätta. Ps. 119: 5.
27. Vik icke af, vare sig till höger eller till vänster, vänd din fot bort ifrån det ondt är. 5 Mos. 5: 32. Jos. 1: 7.

5 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Varning för lösaktighet.

Min son, akta på min vishet, böj ditt öra till mitt förstånd,
2. så att du bevarar eftertänksamhet och låter dina läppar taga kunskap i akt.
3. Se, af honung drypa skökans läppar, och halare än olja är hennes mun.
Ps. 55: 22. Ords. 6: 24.
4. Men på sistone blifver hon bitter såsom malört och skarp såsom ett tveeggadt svärd.
5. Hennes fötter styra ned mot döden, till dödsriket draga hennes steg.
Ords. 2: 18. 7: 27.
6. Lifvets väg vill hon ej vandra rätt;

hennes stigar äro villostigar, om du ock ej märker det.

7. Så hören mig nu, I barn, och viken icke ifrån min muns tal.

8. Låt din väg vara fjärran ifrån henne och nalkas icke dörren till hennes hus,

9. att du ej åt andra må offra din ära, ej dina år åt en som hämnas grymt,

10. att icke främmande må mätta sig af ditt gods och dina mödors frukt komma i en annans hus,

11. så att du själf på sistone måste sucka, när ditt hull och ditt kött är förtärdt,

12. och säga: »Huru kunde jag så hata tuktan, huru kunde mitt hjärta så förakta tillrättavisning?

13. Hvarför hörde jag icke mina lärares röst, och böjde icke mitt öra till dem som ville undervisa mig?

14. Föga fattas nu, att jag drabbats af allt hvad ondt är, midt i församling och menighet.» 3 Mos. 20: 10. 5 Mos. 22: 24.

15. Drick vatten ur din egen brunn, det vatten, som rinner ur din egen källa.

16. Icke vill du, att dina flöden skola strömma ut på gatan, dina vattenbäckar på torgen?

17. Nej, dig allena må de tillhöra och ingen främmande jämte dig.

18. Din brunn må vara välsignad, och af din ungdoms hustru må du hämta din glädje; Pred. 9: 9.

19. hon, den älskliga hinden, den täcka gasellen, hennes barm förnöje dig alltid, i hennes kärlek finne du ständigt din lust.

20. Min son, icke skall du hafva din lust i en främmande kvinna? Icke skall du sluta din nästas hustru i din famn? Syr. 9: 11 f.

21. Se, för Herrens ögon ligga hvar människas vägar blottade, och alla hennes stigar bereder han rätt. Job 34: 21. Ords. 15: 3. Jer. 16: 17. 32: 19. Hebr. 4: 13.

22. Den ogudaktige fångas af sina egna missgärningar och fastnar i sin egen synds snaror. Ps. 9: 17.

23. Han måste dö, därför att han icke låt tukta sig, ja, genom sin stora dårskap kommer han på fall.

6 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Varning för borgensförbindelser, lättja, falskhet och lösaktighet.

Min son, om du har gått i borgen för din nästa och gifvit ditt handslag för en främmande,

Ords. 11: 15. 17: 18. 20: 16. 22: 26. 27: 13.

2. om du har blifvit bunden genom din muns tal, ja, fångad genom din muns tal,

3. då, min son, må du göra detta för att rädda dig, eftersom du har kommit i din nästas våld: Gå och kasta dig ned för din nästa och ansätt honom,

4. unna dina ögon ingen sömn och dina ögonlock ingen slummer. Ps. 132: 4.

5. Sök räddning såsom en gasell ur hans våld och såsom en fågel ur fågelfängarens våld.

6. Gå bort till myran, du late; se huru hon gör, och blif vis. Job 12: 7.

7. Hon har ingen furste öfver sig, ingen tillsyningsman eller herre;

8. dock bereder hon om sommaren sin föda och insamlar under skördetiden sin mat. Ords. 30: 25.

9. Huru länge vill du ligga, du late? När vill du stå upp ifrån din sömn?

10. Ja, sof ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors för att hvila, Ords. 24: 33 f. Pred. 4: 5.

11. så skall fattigdomen komma öfver dig såsom en röfvare och armodet såsom en väpnad man. Ords. 20: 13.

12. En fördärflig människa, ja, en ogärningsman är den som går omkring och snörper på munnen, Ords. 16: 30.

13. blinkar med ögonen, skrapar med fötterna, gifver tecken med fingrarna. Ps. 35: 19. Ords. 10: 10. Syr. 27: 25 f.

14. Svek bär en sådan i sitt hjärta, ondt bringar han alltid å bane, trätor kommer han åstad.

15. Därför skall ofärd plötsligt komma öfver honom; oförtänkt varder han krossad utan räddning.

16. Sex ting är det som Herren hatar, ja, sju äro styggelser för hans själ:

17. stolta ögon, en lögnaktig tunga, händer, som utgjuta oskyldigt blod, Ords. 12: 22. 16: 5.

18. ett hjärta, som hopsmider fördärfliga anslag, fötter, som äro snara till att löpa efter det ondt är,

19. en människa, som främjar lögn genom falskt vittnesbörd, och en människa, som åstadkommer trätor mellan bröder.

20. Min son, bevara din faders bud och förkasta icke din moders undervisning. Ords. 1: 8.

21. Haf dem alltid bundna vid ditt hjärta, häng dem omkring din hals. Ords. 3: 3. 7: 3.

22. När du går, må de leda dig, när du ligger, må de vaka öfver dig, och när du uppvaknar, må de tala till dig. 5 Mos. 6: 7. Ps. 1: 2.

23. Ty budet är en lykta och undervisningen ett ljus, och tillrättavisningar till tukt äro en lifvets väg.
Ps. 19: 9. 119: 105. 2 Petr. 1: 19.
24. De kunna bevara dig för onda kvinnor, för din nästas hustrus hala tunga.
Ords. 2. 16. 5: 3. 7: 5.
25. Haf icke lust i ditt hjärta till hennes skönhet, och låt henne icke fånga dig med sina blickar.
26. Ty genom skökan utarmas du intill din sista brödkaka, och den gifta kvinnan går på jakt efter ditt dyra lif.
27. Kan väl någon hämta eld i sitt mantelveck, utan att hans kläder blifva förbrända?
28. Eller kan någon gå på glödande kol, utan att hans fötter varda svedda?
29. Så sker ock med den som går in till sin nästas hustru; ostraffad blifver ingen som kommer vid henne.
30. Väl räknar man icke så strängt med tjufven, som stjäl, om han gör det för att mätta sig, när han hungrar;
31. dock måste han, om han ertappas, betala sjufaldt igen och gifva allt hvad han äger i sitt hus.
2 Mos. 22: 1 f.
32. Så är ock den utan förstånd, som bedrifver hor med en kvinna; ja, en själfspilling är den som sådant gör.
33. Plåga och skam är hvad han vinner, och hans smälek utplånas icke.
34. Ty svartsjuk är mannens vrede, och han skonar icke på hämndens dag;
35. lösepenning aktar han icke på och bryr sig ej om att du bjuder stora skänker.

7 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Ytterligare varning för lösaktighet.

Min son, håll mina ord, och göm mina bud inom dig.
2. Håll mina bud, så får du lefva, och bevara min undervisning såsom din ögonsten.
3. Bind dem vid dina fingrar, skrif dem på ditt hjärtas tafla.
2 Mos. 13: 16. 5 Mos. 6: 8. 11: 18. Ords. 3: 3. 6: 21.
4. Säg till visheten: »Du är min syster», och kalla förståndet din förtrogna,
5. att de må bevara dig för främmande kvinnor, för din nästas hustru, som talar hala ord.
Ords. 2: 16. 5: 3. 6: 24.
6. Ty ut genom fönstret i mitt hus, fram genom gallret blickade jag;
7. då såg jag bland de fåkunniga, jag blef varse bland de unga en yngling utan förstånd.
8. Han gick fram på gatan invid hörnet, där hon bodde, på vägen till hennes hus skred han fram,
9. i skymningen, på aftonen af dagen, i nattens dunkel, då mörker rådde.
Joh. 3: 20.
10. Se, då kom där en kvinna honom till mötes; hennes dräkt var en skökas, och hennes hjärta illfundigt.
11. Yster och lättsinnig var hon, hennes fötter hade ingen ro i hennes hus.
Ords. 9: 13.
12. Än var hon på gatan, än var hon på torgen, vid hvart gathörn stod hon på lur.
13. Hon tog nu honom fatt och kysste honom och sade till honom med fräckhet i sin uppsyn:
14. »Tackoffer har jag haft att frambära; i dag har jag fått infria mina löften.
3 Mos. 3: 1 f.
15. Därför gick jag ut till att möta dig, jag ville söka upp dig, och nu har jag funnit dig.
16. Jag har bäddat min säng med sköna kuddar, med brokiga täcken af egyptiskt tyg.
17. Jag har bestänkt min bädd med myrra, aloe och kanel.
18. Kom, låtom oss förnöja oss med kärlek intill morgonen och förlusta oss med hvarandra i älskog.
19. Ty min man är nu icke hemma, han har rest en lång väg bort.
20. Sin penningpung tog han med sig; först vid fullmånstiden kommer han hem.»
21. Så förleder hon honom med allahanda fagert tal; genom sina läppars halhet förför hon honom.
22. Han följer efter henne med hast, lik oxen, som går för att slaktas, och lik fången, som föres bort till straffet för sin dårskap;
23. ja, han följer, till dess pilen genomborrar hans lefver, lik fågeln, som skyndar till snaran utan att förstå, att det gäller dess lif.
Ords. 5: 4 f.
24. Så hören mig nu, I barn, och gifven akt på min muns tal.
25. Låt icke ditt hjärta vika af till hennes vägar och förvilla dig ej in på hennes stigar.
26. Ty många ligga slagna, som blifvit fällda af henne, och stor är hopen af dem hon har dräpt.
27. Genom hennes hus gå dödsrikets vägar, de som föra ned till dödens kamrar.
Ords. 2: 18. 5: 5. 9: 18.

8 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Vishetens maningsrop.

Se, visheten ropar och förståndet låter höra sin röst.

2. Uppe på höjderna står hon, vid vägen, där stigarna mötas.

3. Invid portarna, vid ingången till staden, där man träder in genom dörrarna, höjer hon sitt rop:

4. Till eder, I män, vill jag ropa, och min röst skall utgå till människors barn.

5. Lären klokhet, I fåkunniga, och I dårar, lären förstånd.

6. Hören, ty om höga ting vill jag tala, och mina läppar skola upplåta sig till att säga hvad rätt är.

7. Ja, sanning skall min mun tala, en styggelse för mina läppar är ogudaktighet.

8. Rättfärdiga äro alla min muns ord; i dem finnes intet falskt eller vrångt.

Ps. 119: 75, 151, 160.

9. De äro alla sanna för den förståndige och rätta för dem som hafva funnit kunskap.

10. Så tagen emot min tuktan hellre än silfver, och kunskap hellre än utvaldt guld.

Job 28: 15 f. Ords. 3: 14 f. 16: 16.

11. Ty visheten är bättre än pärlor; allt hvad kostbart som finnes går ej upp emot henne.

12. Jag, visheten, är hemmastadd i klokhet, och jag råder öfver eftertänksam insikt.

13. Att frukta Herren är att hata det onda; ja, högfärd, högmod, en ond vandel och en ränkfull mun, det hatar jag.

14. Hos mig finnes råd och utväg; jag är förstånd, hos mig är makt.

15. Genom mig regera konungarna och stadga furstarna hvad rätt är.

16. Genom mig härska härskarna och höfdingarna, ja, alla domare på jorden.

17. Jag älskar dem som älska mig, och de som söka mig med ifver, de finna mig.

18. Rikedom och ära vinnas hos mig, varaktiga skatter och rättfärdighet.

Ords. 3: 16.

19. Min frukt är bättre än guld, ja, förmer än finaste guld, och den vinning jag skänker är bättre än utvaldt silfver.

20. På rättfärdighetens väg går jag fram, midt på det rättas stigar,

21. till att gifva dem som älska mig en beståndande arfvedel och till att fylla deras förrådshus.

22. Herren skapade mig såsom sitt förstlingsverk, i urminnes tid, innan han gjorde något annat.

23. Från evighet är jag insatt, från begynnelsen, ända ifrån jordens urtidsdagar.

24. Innan djupen voro till, blef jag född, innan källor ännu funnos, fyllda med vatten.

25. Förrän bergens grund var lagd, förrän höjderna funnos, blef jag född,

26. då han ännu icke skapat land och mark, ej ens det första af jordkretsens stoft.

27. När han beredde himmelen, var jag tillstädes, när han spände ett hvalf öfver djupet,

28. när han fäste skyarna i höjden, när djupets källor bröto fram med makt,

29. när han satte för hafvet dess gräns, så att vattnet icke skulle öfverträda hans befallning, när han fastställde jordens grundvalar —

Job 38: 10 f. Ps. 24: 2. 104: 9. Jer. 5: 22.

30. då fostrades jag såsom ett barn hos honom, då hade jag dag efter dag min lust och öfvade min lek inför hans ansikte beständigt;

31. jag öfvade min lek på hans jordkrets och hade min lust bland människors barn.

32. Så hören mig nu, I barn, ty saliga äro de som hålla mina vägar.

33. Hören tuktan och tagen emot visheten, ja, låten henne icke fara.

34. Säll är den människa, som hör mig, så att hon vakar vid mina dörrar dag efter dag och håller vakt vid dörrposterna i mina portar.

35. Ty den som finner mig, han finner lifvet och undfår nåd från Herren.

Ords. 3: 18. 1 Joh. 5: 11 f.

36. Men den som går miste om mig, han skadar sig själf; alla de som hata mig, de älska döden.

9 Kapitlet.

Fortsättning af inledningen: Vishetens och fåkunnighetens olika inbjudningar.

Visheten har byggt sig ett hus, hon har uthuggit sitt sjutal af pelare.

2. Hon har slaktat sin boskap, blandat sitt vin, hon har jämväl dukat sitt bord.

3. Sina tjänarinnor har hon utsändt och låter ropa ut sin bjudning uppe på stadens öfversta höjder:

4. »Den som är fåkunnig, han komme hit.» Ja, till den oförståndige säger hon så:

5. »Kommen, äten av mitt bröd och dricken av vinet, som jag blandat.

6 Övergiven eder fåkunnighet, att I mån leven, och gån fram på förståndets väg.

7 (Den som tuktar en bespottare, han får skam igen, och den som tillrättavisar en ogudaktig får själt smälek därav.

Matt. 7: 6.

8. Tillrättavisa icke bespottaren, att han icke må hata dig; tillrättavisa den som är vis, så skall han älska dig.

Ords. 23: 9. 28: 23.

9. Gif åt den vise, så blifver han ännu visare; undervisa den rättfärdige, så lär han än mer. Matt. 13: 12.

10. Herrens fruktan är visdoms begynnelse, och att känna den Helige är förstånd.)

Job 28: 28. Ps. 111: 10. Ords. 1: 7. Syr. 1: 16 f.

11 Ty genom mig skola dina dagar bliva många och levnadsår gifvas dig i förökadt mått. Ords. 3: 16. 4: 10. 8: 35.

12. Är du vis, så får du själf skörda frukten af din visdom, och är du en bespottare, så omgäller du det själf allena.»

13. En dåraktig, yster kvinna är fåkunnigheten, och intet förstår hon.

14. Hon har satt sig vid ingången till sitt hus, på sin stol, högt uppe i staden,

15. för att ropa åt sin bjudning till dem som färdas på vägen, dem som där vandra sin stig rätt fram:

16. »Den som är fåkunnig, han komme hit.» Ja, till den oförståndige säger hon så:

17. »Stulet vatten är sött, bröd i lönndom smakar ljuffligt.» Ords. 5: 15. 20: 17.

18. Och han vet icke, att det bär till skuggornas boning, att hennes gäster hamna i dödsrikets djup. Ords. 2: 18. 7: 27.

10 Kapitlet.

Första samlingen af salomoniska ordspråk (kap. 10—22: 16).

Detta är Salomos ordspråk.
En vis son gör sin fader glädje, men en dåraktig son är sin moders bedröfvelse.

Ords. 15: 20. 17: 21, 25. 19: 13. 23: 24. 29: 3.

2. Ogudaktighetens skatter hjälpa intet, men rättfärdighet räddar från döden. Ords. 11: 4. Hos. 7: 10. Syr. 5: 10.

3. Herren lämnar icke den rättfärdiges hunger omättad, men de ogudaktigas lystnad afvisar han.

4. Fattig blifver den som arbetar med lat hand, men de idogas hand skaffar rikedom.

Ords. 12: 24, 27. 13: 4. 19: 15. 20: 13.

5. Den yngling, som samlar in om sommaren, han är förståndig, men den som sofver i skördetiden, han är en vanartig son. Ords. 6: 6.

6. Välsignelser komma öfver den rättfärdiges hufvud, men de ogudaktigas mun gömmer på våld.

Ps. 37: 12. Ords. 10: 11.

7. Den rättfärdiges åminnelse lefver i välsignelse, men de ogudaktigas namn multnar bort. Ps. 37: 9, 22, 28, 38.

8. Den som har ett vist hjärta, han tager emot tillsägelser, men den som har oförnuftiga läppar, han går till sin undergång.

9. Den som vandrar i ostrafflighet, han vandrar trygg, men den som går vranga vägar, han blifver röjd.

10. Den som blinkar med ögonen, han kommer ondt åstad, och den som har oförnuftiga läppar, han går till sin undergång. Ords. 6: 13. 16: 30. Syr. 27: 25.

11. Den rättfärdiges mun är en lifvets källa, men de ogudaktigas mun gömmer på våld. Ps. 37: 30.

12. Hat uppväcker träter, men kärlek skyler allt hvad som brutits.

Ords. 17: 9. Syr. 5: 5. 1 Petr. 4: 8. Jak. 5: 20.

13. På den förståndiges läppar finner man visdom, men till den oförståndiges rygg hör ris. Ords. 19: 29. 26: 3. 26: 3.

14. De vise gömma på sin kunskap, men den oförnuftiges mun är en öfverhängande olycka. Ords. 12: 23.

15. Den rikes skatter äro honom en fast stad, men de armas fattigdom är deras olycka. Ords. 18: 11.

16. Den rättfärdiges förvärf blifver honom till lif; den ogudaktiges vinning blifver honom till synd. Luk. 16: 19 f.

17. Att taga vara på tuktan är vägen till lifvet, men den som ej aktar på tillrättavisning, han far vilse.

Ords. 15: 1, 18.

18. Den som gömmer på hat är en lögnare med sina läppar, och den som utsprider förtal, han är en dåre.

19. Där många ord äro, där blifver öfverträdelse icke borta; men den som dyr sina läppar, han är förståndig.

20. Den rättfärdiges tunga är utvaldt silfver, men de ogudaktigas förstånd är föga värdt.

21. Den rättfärdiges läppar vederkvicka många, men de oförnuftiga dö genom sin brist på förstånd.

22. Det är Herrens välsignelse som

gifver rikedom, och egen möda lägger intet därtill. Ps. 127: 2.

23. Dårens lust är att öfva skändlighet, men den förståndiges är att vara vis. Ords. 15: 21.

24. Hvad den ogudaktige fruktar, det vederfares honom, och hvad de rättfärdiga önska, det varder dem gifvet.
Visb. 3: 10.

25. När stormen kommer, så är det inte med den ogudaktige; men den rättfärdige är en grundval, som evinnerligen består. Ps. 37: 35. 2 Tim. 2: 19.

26. Såsom syra för tänderna och såsom rök för ögonen, så är den late för den som sändt honom åstad.

27. Herrens fruktan förlänger lifvet, men de ogudaktigas år varda förkortade. Ps. 55: 24.

28. De rättfärdigas väntan får en glad fullbordan, men de ogudaktigas hopp varder om intet. Ps. 112: 10. Ords. 11: 23.

29. Herrens väg är den ostraffliges vän, men ogärningsmännens olycka.

30. Den rättfärdige skall aldrig vackla, men de ogudaktiga skola icke förblifva boende i landet.
Ps. 37: 28 f. 112: 6. Ords. 2: 22. 14: 11.

31. Den rättfärdiges mun bär vishets frukt, men en vrång tunga blifver utrotad. Ps. 37: 30. Jes. 57: 19.

32. Den rättfärdiges läppar förstå hvad välbehagligt är, men de ogudaktigas mun är idel vrånghet.

11 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

Falsk våg är en styggelse för Herren, men full vikt behagar honom väl.
3 Mos. 19: 35 f. 5 Mos. 25: 13 f. Ords. 16: 11. 20: 10, 23.

2. När högfärd kommer, så kommer ock oför, men hos de ödmjuka är vishet. Ords. 16: 18. 18: 12.

3. De redligas ostraffliget vägleder dem, men de trolösas förvändhet är dem till fördärf.

4. Gods hjälper intet på vredens dag, men rättfärdighet räddar från döden.
Ords. 10: 2. Hes. 7: 19.

5. Den ostraffliges rättfärdighet gör hans väg jämn, men genom sin ogudaktighet faller den ogudaktige.

6. De redligas rättfärdighet räddar dem, men de trolösa fångas genom sin egen lystnad. Ords. 5: 22. 12: 13. 18: 6.

7. När en ogudaktig dör, varder hans hopp om intet; ja, ondskans väntan blifver om intet. Ords. 10: 28.

8. Den rättfärdige räddas ur nöden, och den ogudaktige får träda i hans ställe. Ords. 21: 18.

9. Genom sin mun fördärfvar den gudlöse sin nästa, men genom sitt förstånd blifva de rättfärdiga räddade.

10. När det går de rättfärdiga väl, fröjdar sig staden, och när de ogudaktiga förgås, råder jubel.
Job 27: 28. Ords. 28: 12, 28. 29: 2.

11. Genom de redligas välsignelse varder en stad upphöjd, men genom de ogudaktigas mun brytes den ned.

12. Den som visar förakt för sin nästa, han är utan vett; en man med förstånd tiger stilla.

13. Den som löper med skvaller, han förråder din hemlighet, men den som har ett trofast hjärta döljer hvad han får veta. Ords. 20: 19. 25: 9.

14. Där ingen rådklokhet finnes, där kommer folket på fall, men där de rådvisa äro många, där går det väl.
Ords. 15: 22. 20: 18.

15. Den som går i borgen för en annan, honom går det illa, men den som skyr att gifva handslag, han är trygg.
Ords. 6: 1 f. 17: 18. 20: 16.

16. En skön kvinna vinner ära, och våldsverkare vinna rikedom.

17. En barmhärtig man gör väl mot sig själf, men den som är grym drager olycka öfver sitt eget kött.

18. Den ogudaktige gör en bedräglig vinst, men den som utsår rättfärdighet, han får en säker lön.
Ords. 22: 8. Hos. 10: 12. Jak. 3: 18.

19. Den som står fast i rättfärdighet, han vinner lif, men den som far efter ondt, han ådrager sig döden.

20. En styggelse för Herren äro de som hafva vränga hjärtan, men de hvilkas väg är ostraffelig behaga honom väl.
Ords. 12: 22.

21. De onda blifva för visso icke ostraffade, men de rättfärdigas säd går fri. Ords. 16: 5. 21: 30.

22. Såsom en gyllene ring i svinets tryne, så är skönhet hos en kvinna, som saknar vett.

23. Hvad de rättfärdiga önska får i allo en god fullbordan, men hvad de ogudaktiga hoppas vändes i vrede.
Job 8: 13 f. Ords. 10: 28.

24. Den ene utströr och får dock mer, den andre spar öfver höfvan, men blifver allenast fattigare. Ps. 112: 9.

25. Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra, han blifver själf vederkvickt.

26. Den som håller inne sin säd, honom förbannar folket, men den som lämnar ut sin säd, över hans hufvud kommer välsignelse.

27. Den som vinnlägger sig om hvad godt är, han sträfvar efter det som väl täckes, men den som söker hvad ondt är, över honom kommer ock ondt.

28. Den som förtröstar på sin rikedom, han kommer på fall, men de rättfärdiga skola grönska såsom löf.
Ps. 1: 3. Ords. 14: 11.

29. Den som drager olycka öfver sitt hus, han får vind till arfvedel, och den oförnuftige blifver träl åt den som har ett vist hjärta.

30. Den rättfärdiges frukt är ett lifvets träd, och den som är vis, han vinner hjärtan. Ords. 3: 18.

31. Se, den rättfärdige får vedergällning på jorden; huru mycket mera då den ogudaktige och syndaren!
1 Petr. 4: 17 f.

12 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

Den som älskar tuktan, han älskar kunskap, men den som hatar tillrättavisning, han är oförnuftig.
Ords. 13: 1, 18. 15: 5.

2. Den gode undfår nåd af Herren, men den ränkfulle varder af honom fördömd.

3. Ingen människa blifver beståndande genom ogudaktighet, men de rättfärdigas rot kan icke rubbas.

4. En dygdesam hustru är sin mans krona, men en vanartig är såsom röta i hans ben. Ords. 31: 10 f.

5. De rättfärdigas tankar gå ut på hvad rätt är, men de ogudaktigas rådklokhet är svek.

6. De ogudaktigas ord ligga på lur efter blod, men de redliga räddas genom sin mun.

7. De ogudaktiga varda omstörtade och äro så icke mer, men de rättfärdigas hus består. Ords. 14: 11.

8. I mån af sitt vett varder en man prisad, men den som har ett förvändt förstånd, han blifver föraktad.

9. Bättre är en ringa man, som likväl har en tjänare, än den som vill vara förnäm och saknar bröd.

10. Den rättfärdige vet, huru hans boskap känner det, men de ogudaktigas hjärtelag är grymt.

11. Den som brukar sin åker, han får bröd till fyllest, men oförståndig är den som far efter fåfängliga ting.
Ords. 28: 19. Syr. 20: 30.

12. Den ogudaktige vill in i det nät, som fångar de onda, men de rättfärdigas rot skjuter skott.

13. Den som är ond blifver snärjd i sina läppars öfverträdelse, men den rättfärdige undkommer ur nöden.
Ps. 7: 15 f. 9: 17. Ords. 5: 22.

14. Sin muns frukt får enhvar njuta sig fullt till godo, och hvad en människas händer gjort, det varder henne vedergälldt.
Ps. 62: 13. Ords. 18: 2. Matt. 16: 27. 2 Kor. 5: 10.

15. Den oförnuftige tycker sin egen väg vara den rätta, men den som är vis lyssnar till råd.

16. Den oförnuftiges förtörnelse blifver kunnig samma dag, men den som är klok fördöljer sin skam.

17. Den som vill främja sanning, han talar hvad rätt är, men ett falskt vittne talar svek. Ords. 6: 19. 14: 5.

18. Mången talar i obetänksamhet ord, som stinga likt svärd, men de visas tunga är en läkedom.

19. Sannfärdiga läppar bestå evinnerligen, men en lögnaktig tunga allenast ett ögonblick.

20. De som vilja bringa ondt å bane hafva falskhet i hjärtat, men de som stifta frid undfå glädje.

21. Intet ondt vederfares den rättfärdige, men öfver de ogudaktiga kommer olycka i fullt mått. Ps. 91: 10.

22. En styggelse för Herren äro lögnaktiga läppar, men de som handla redligt behaga honom väl.
Ords. 6. 16 f. 11: 20.

23. En klok man fördöljer sin kunskap, men dårars hjärtan ropa ut sitt oförnuft. Ords. 10: 14. 13: 16.

24. De idogas hand kommer till välde, men en lat hand måste göra trälltjänst.
Ords. 10: 4. 13: 4. 19: 15.

25. Sorg i en mans hjärta trycker det ned, men ett godt ord skaffar det glädje.

26. Den rättfärdige visar sin vän till rätta, men de ogudaktigas väg för dem själfva vilse.

27. Den late får icke upp något villebråd, men idoghet är för människan en dyrbar skatt.

28. På rättfärdighetens väg är lif, och där dess stig går fram är frihet ifrån död.

13 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

En vis son hör på sin faders tuktan, men en bespottare hör icke på någon näpst. Ords. 10: 17. 12: 1. 15: 5.

2. Sin muns frukt får enhvar njuta sig till godo, men de trolösa hungra efter våld. Ords. 12: 14. 18: 20.

3. Den som bevakar sin mun, han bevarar sitt lif, men den som är lösmunt kommer i olycka.
Ords. 21: 23. Syr. 28: 28.

4. Den late är full af lystnad, och han får dock intet, men de idogas hunger varder rikligen mättad.
Ords. 10: 4. 12: 24, 27. 19: 15. 21: 5.

5. Den rättfärdige skyr lögnaktigt tal, men den ogudaktige är förhatlig och skändlig.

6. Rättfärdighet bevarar den, hvilkens väg är ostrafflig, men ogudaktighet kommer syndarna på fall. Ords. 11: 6.

7. Den ene vill hållas för rik och har dock alls intet, den andre vill hållas för fattig och har dock stora ägodelar.

8. Den rike måste gifva sin rikedom såsom lösepenning för sitt lif, men den fattige hör icke af något hot.

9. De rättfärdigas ljus brinner gladt, men de ogudaktigas lampa slocknar ut.
Job 18: 5. Ps. 97: 11. Ords. 20: 20. 24: 20.

10. Genom öfvermod kommer man allenast splid åstad, men hos dem som taga emot råd är vishet.

11. Lättfånget gods försvinner, men den som samlar efter hand får mycket.
Ords. 20: 21.

12. Förlängd väntan tär på hjärtat, men en uppfylld önskan är ett lifvets träd. Ps. 14: 7.

13. Den som föraktar ordet hemfaller åt dess dom, men den som fruktar budet, han får vedergällning.
1 Sam. 2: 30. Joh. 12: 48.

14. Den vises undervisning är en lifvets källa; genom den undviker man dödens snaror. Ords. 10: 11. 14: 27. 18: 4.

15. Ett godt förstånd bereder ynnest, men de trolösas väg är alltid sig lik.
Ords. 12: 8. Pred. 9: 11.

16. Hvar och en som är klok går till väga med förstånd, men dåren breder ut sitt oförnuft. Ords. 15: 2.

17. En ogudaktig budbärare störtar i olycka, men ett troget sändebud är en läkedom. Ords. 25: 13.

18. Fattigdom och skam får den som ej vill veta af tuktan, men den som tager vara på tillrättavisning, han kommer till ära. Ords. 10: 17.

19. Uppfylld önskan är ljuflig för själen, men att fly det onda är en styggelse för dårar.

20. Haf din umgängelse med de visa, så varder du vis; den som gifver sig i sällskap med dårar, honom går det illa.
Ords. 1: 10.

21. Syndare förföljas af olycka, men de rättfärdiga få såsom vedergällning hvad godt är.

22. Den gode lämnar arf åt barnbarn, men syndarens gods förvaras åt den rättfärdige. Job 27: 16 f.

23. De fattigas nyodling gifver riklig föda, men mången förgås genom sin orättrådighet.

24. Den som spar sitt ris, han hatar sin son, men den som älskar honom agar honom i tid. Ords. 3: 12. 19: 18. 22: 15. 23: 13 f. 29: 15. Syr. 30: 1 f.

25. Den rättfärdige får äta, så att hans hunger blifver mättad, men de ogudaktigas buk måste lida brist. Ords. 10: 3.

14 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

Genom visa kvinnor varder huset uppbyggdt, men oförnuft rifver ned det med egna händer.
Ords. 12: 4. 19: 14. 31: 10 f.

2. Den som fruktar Herren, han vandrar i redlighet, men den som föraktar honom, han går på förvända vägar.

3. I den oförnuftiges mun är ett högmodsgissel, men de visa bevaras genom sina läppar.

4. Där inga dragare finnas, där förblifver krubban tom, men riklig vinning får man genom oxars kraft.

5. Ett sannfärdigt vittne ljuger icke, men ett falskt vittne främjar lögn.
Ords. 6: 19. 12: 17. 14: 25.

6. Bespottaren söker vishet och finner ingen, men för den förståndige är kunskap lätt.

7. Gå bort ifrån den man, som är dåraktig; aldrig fann du på hans läppar något förstånd.

8. Det är den klokes vishet, att han aktar på sin väg, men det är dårars oförnuft, att de öfva svek. Ef. 5: 15, 17.

9. De oförnuftiga bespottas af sitt eget skuldoffer, men bland de redliga råder godt behag. Ords. 21: 27.

10. Hjärtat känner själft bäst sin egen sorg, ej heller kan någon främmande intränga i dess glädje.

11. De ogudaktigas hus förödes, men de rättsinnigas hydda grönskar.
Ords. 10: 30. 11: 28. 12: 7, 21.

12. Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone leder den dock till döden. Ords. 16: 25.

13. Också under löje kan hjärtat sörja, och slutet på glädjen blifver bedröfvelse.
Pred. 7: 4.

14. Af sina gärningars frukt varder den affällige mättad, och den gode blifver upphöjd öfver honom. Ords. 1: 31.

15. Den fåkunnige tror hvart ord, men den kloke aktar på sina steg.

16. Den vise är gudfruktig och flyr det onda, men dåren är öfvermodig och sorglös. Job 1: 1. Ords. 28: 14.

17. Den som är snar till vrede gör hvad oförnuftigt är, och en ränkfull man blifver hatad. Ords. 12: 16. 16: 32. Jak. 1: 20.

18. De fåkunniga hafva fått oförnuft till sin arfvedel, men de kloka blifva krönta med kunskap.

19. De onda måste falla ned inför de goda, och de ogudaktiga vid den rättfärdiges portar. Upp. 3: 9.

20. Äfven af sina närmaste är den fattige hatad, men den rike har många vänner. Ords. 19: 4, 7.

21. Den som visar förakt för sin nästa, han begår synd, men säll är den som förbarmar sig öfver de betryckta.
Ords. 11: 12.

22. De som bringa ondt å bane skola för visso fara vilse, men nåd och sanning följa dem som bringa godt å bane.
Ps. 7: 15 f. 2 Tim. 1: 16 f.

23. Af all möda kommer någon vinning, men fåfängligt tal leder allenast till förlust. Ords. 21: 5.

24. De visas rikedom är för dem en krona, men dårarnas oförnuft förblifver oförnuft.

25. Ett sannfärdigt vittne räddar lif, men den som främjar lögn, han är full af svek.

26. Den som fruktar Herren har ett tryggt fäste, och hans barn skola hafva en tillflykt.

27. Herrens fruktan är en lifvets källa; genom den undviker man dödens snaror.
Ords. 13: 14.

28. Att hafva många undersåtar är en konungs härlighet, men brist på folk är en furstes olycka.

29. Den som är tålmodig, han visar godt förstånd, men den som är snar till vrede, han går långt i oförnuft.

30. Ett saktmodigt hjärta är kroppens lif, men bittert sinne är röta i benen.
Pred. 10: 4.

31. Den som förtrycker den arme, han försmädar hans skapare, men den som förbarmar sig öfver de fattiga, han ärar honom. Ords. 17: 5. 22: 2.

32. Genom sin ondska kommer den ogudaktige på fall, men den rättfärdige är frimodig in i döden.

33. I den förståndiges hjärta bor visheten, och i dårarnas krets gör hon sig kunnig.

34. Rättfärdighet upphöjer ett folk, men synd är folkens vanära.

35. En förståndig tjänare behagar konungen väl, men öfver en vanartig skall hans vrede komma.

15 Kapitlet.

Fortsättning af den 1 kap. 10 påbegynta samlingen.

Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårdt ord kommer harm åstad.
1 Sam. 25: 23 f. Ords. 25: 15.

2. De visas tunga meddelar god kunskap, men dårars mun flödar öfver af oförnuft. Ords. 18: 16.

3. Herrens ögon äro öfverallt; de gifva akt på både onda och goda.
Job 31: 4. 34: 21 f. Ords. 5: 21.

4. En saktmodig tunga är ett lifvets träd, men en förvänd tunga gifver hjärtesår. Syr. 28: 16.

5. Den oförnuftige föraktar sin faders tuktan, men den som tager vara på tillrättavisning, han varder klok.
Ords. 12: 1. 13: 1, 18.

6. Den rättfärdiges hus gömmer stor rikedom, men i de ogudaktigas vinning är olycka. Ords. 3: 33.

7. De visas läppar strö ut kunskap, men dårars hjärtan äro icke som sig bör.

8. De ogudaktigas offer är en styggelse för Herren, men de redligas bön behagar honom väl.
Ords. 21: 27. Jes. 1: 11. Syr. 34: 21 f.

9. En styggelse för Herren är den ogudaktiges väg, men den som far efter rättfärdighet, honom älskar han.
Ords. 11: 20.

10. Svår tuktan drabbar den som öfvergifver vägen; den som hatar tillrättavisning, han måste dö.

11. Dödsriket och afgrunden ligga uppenbara inför Herren; huru mycket mera då människornas hjärtan!
Job 26: 6. Hebr. 4: 13.

12. Bespottaren finner ej behag i att man tillrättavisar honom; till de visa går han icke. Ords. 9: 7 f.

13. Ett gladt hjärta gör ansiktet ljust, men när hjärtat är bedröfvadt, så är modet brutet. Ords. 17: 22. 18: 14.

14. Den förståndiges hjärta söker kunskap, men dårars mun far med oförnuft.

15. Den betrycktes dagar äro allesammans onda, men ett gladt hjärta är ett beständigt gästabud.

16. Bättre är något litet med Herrens fruktan än en stor skatt med oro.
Ps. 37: 16. 39: 7. Ords. 16: 8. 17: 1. Pred. 4: 6. 5: 11.

17. Bättre är ett fat kål med kärlek än en gödd oxe med hat. Ords. 17: 1.

18. En snarsticken man uppväcker träta, men en tålmodig man stillar kif.
Ords. 10: 12. 26: 21. 29: 22.

19. Den lates stig är lik en törnhäck, men de redliga hafva en banad stig.

20. En vis son gör sin fader glädje, och en dåraktig människa är den som föraktar sin moder.
Ords. 10: 1. 17: 21, 25. 19: 13. 29: 3.

21. Oförnuft är den vettlöses glädje, men en förståndig man går sin väg rätt fram. Ords. 10: 23.

22. Där öfverläggning fattas, där varda planerna om intet, men där de rådvisa äro många, där blifver det beständande.
Ords. 11: 14. 24: 6.

23. Mannen gläder sig, när hans mun kan gifva svar; ja, ett ord i sinom tid, det är godt. Ords. 25: 11.

24. Den förståndige vandrar den väg, som bär uppåt till lifvet, att han må undvika dödsriket därnere.

25. Den högmodiges hus skall Herren rycka bort, men ånkans råmärke skall han låta stå fast. Luk. 1: 51 f. 1 Petr. 5: 5.

26. En styggelse för Herren äro ondskans anslag, men milda ord äro rena.

27. Den som söker orätt vinning drager olycka öfver sitt hus, men den som hatar mutor, han får lefva.
Pred. 7: 8. Hab. 2: 9.

28. Den rättfärdiges hjärta betänker hvad svaras bör; men de ogudaktigas mun flödar öfver af onda ord.

29. Herren är fjärran ifrån de ogudaktiga, men de rättfärdigas bön hör han.
Joh. 9: 31.

30. En mild blick gör hjärtat gladt, ett godt budskap gifver märg åt benen.

31. Ett öra, som hör på hälsosam tillrättavisning, skall få dväljas i de visas krets.

32. Den som ej vill veta af tuktan, han frågar icke efter sitt lif, men den som hör på tillrättavisning, han förvärfvar förstånd. Job 9: 21. Ords. 8: 35 f.

33. Herrens fruktan är en tuktan till vishet, och saktmod går före ära.
Ords. 16: 18. 18: 12. 22: 4. 29: 23. Apg. 14: 22. 1 Petr. 1: 6.

16 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

En människa uppgör planer i sitt hjärta, men från Herren kommer hvad tungan svarar. Ords. 19: 21. Jer. 10: 23.

2. Hvar man tycker sina vägar vara goda, men Herren är den som pröfvar andarna. Ords. 21: 2.

3. Befall dina verk åt Herren, så hafva dina planer framgång.
Ps. 37: 5. 55: 23. 1 Petr. 5: 7.

4. Herren har gjort hvar sak för dess särskilda mål, så ock den ogudaktige för olyckans dag.

5. En styggelse för Herren är hvar högmodig man; en sådan blifver för visso icke ostraffad.
Ords. 6: 16 f. 11: 21. 15: 25.

6. Genom barmhärtighet och trofasthet varder en missgärning försonad, och genom Herrens fruktan undflyr man det onda.

7. Om en mans vägar behaga Herren väl, så gör han ock hans fiender till hans vänner.

8. Bättre är något litet med rättfärdighet än stor vinning med orätt.
Ps. 37: 16. Ords. 15: 16 f. 17: 1.

9. Människan uttänker i sitt hjärta en väg, men Herren är den som styr hennes steg. Ords. 19: 21. 20: 24.

10. Gudasvar är på konungens läppar, i domen skall hans mun icke fela.

11. Väg och rätt vägning äro från Herren, alla vikter i pungen äro hans verk. Ords. 11: 1. 20: 10. 23.

12. En styggelse för konungar äro ogudaktiga gärningar, ty genom rättfärdighet blifver tronen befäst.
Ords. 20: 28. 25: 5. 29: 4, 14. Visk. 6: 1 f.

13. Rättfärdiga läppar behaga konungar väl, och den som talar hvad rätt är, han blifver älskad. Ords. 22: 11.

14. Konungens vrede är dödens budskap, men en vis man blidkar den.
Ords. 20: 2.

15. När konungen låter sitt ansikte lysa, är där lif, och hans välbehag är såsom ett moln med vårregn.
Ords. 19: 12.

16. Långt bättre är att förvärfva vishet än guld; förstånd är mer värdt att förvärfvas än silfver.
Job 28: 15 f. Ords. 3: 14 f. 8: 10 f., 19.

17. De redligas väg är att fly det onda; den som aktar på sin väg, han bevarar sitt lif.

18. Stolthet går före undergång, och högmod går före fall.

Ords. 11: 2. 18: 12. Syr. 10: 16 f.

19. Bättre är att vara ödmjuk bland de betryckta än att skifta byte med de högmodiga.

20. Den som aktar på ordet, han finner lycka, och säll är den som förtröstar på Herren. Ords. 13: 13.

21. Den som har ett vist hjärta, honom kallar man förständig, och där sötma är på läpparna hämtar man mer lärdom.

22. En lifvets källa är förståndet för den som äger det, men oförnuftet är de oförnuftigas tuktan. Ords. 13: 14.

23. Den vises hjärta gör hans mun förständig och lägger lärdom på hans läppar, allt mer och mer.

24. Milda ord äro honungskakor; de äro ljufliga för själen och en läkedom för kroppen.

25. Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone leder den dock till döden. Ords. 14: 12.

26. Arbetarens hunger hjälper honom att arbeta, ty hans egen mun drifver på honom.

27. En fördärflig människa är den som gräfver gropar för att skada; det är såsom brunne en eld på hans läppar. Jak. 3: 6.

28. En vrång människa kommer träta åstad, och en örontasslare gör vänner oense. Ords. 18: 6. 20: 3.

29. Den orättrådige förför sin nästa och leder honom in på en väg, som icke är god. Ords. 1: 10, 16.

30. Den som kniper ihop ögonen, han umgås med vrånga tankar; den som biter ihop läpparna, han har ondt tillreds. Ords. 6: 13. 10: 10. Syr. 27: 25 f.

31. En ärekrona äro grå hår; den vinnes på rättfärdighetens väg. Ords. 20: 29.

32. Bättre är en tålmodig man än en stark, och bättre den som styr sitt sinne än den som intager en stad.

Ords. 14: 17. 19: 11.

33. Lotten varder kastad i skötet, men den faller alltid hvart Herren vill.

17 Kapitlet.

Fortsättning af den 1 kap. 10 påbegynta samlingen.

Bättre är ett torrt brödstycke med ro än ett hus fullt af högtidsmat med kif. Ps. 37: 16. Ords. 15: 16 f. 16: 8.

2. En förständig tjänare får råda öfver en vanartig son, och bland bröderna får han skifta arf.

3. Såsom degeln pröfvar silfver och smältugnen guld, så pröfvar Herren hjärtan. Ps. 26: 2. Jer. 17: 10.

4. En ond människa aktar på ondskefulla läppar, falskheten lyssnar till fördärfliga tungor.

5. Den som bespottar den fattige, han försmädar hans skapare; den som gläder sig åt andras ofärd, han blifver icke ostraffad. Ords. 14: 31. 22: 2.

6. De gamlas krona äro barnbarn, och barnens ära äro deras fäder.

7. Stortaliga läppar höfvas icke dåren, mycket mindre lögnaktiga läppar en furste.

8. En gåfva är en ädelsten i dens ögon, som får den; hvart den än kommer, gör den lycka. Ords. 18: 16. 21: 14.

9. Den som vill kärlek, han skyler hvad som brutits, men den som rifver upp gammalt, han gör vänner oense.

Ords. 10: 12. Syr. 6: 5.

10. En förebråelse verkar mera på den förståndige än hundra slag på dåren.

Pred. 7: 6.

11. Upprorsmakaren vill allenast hvad ondt är, men en hämndens budbärare skall sändas mot honom.

12. Bättre är att möta en björninna, från hvilken man har tagit ungarna, än att möta en dåre i hans oförnuft.

13. Den som vedergäller godt med ondt, från hans hus skall olyckan icke vika. Rom. 12: 17. 1 Tess. 5: 15. 1 Petr. 3: 9.

14. Att begynna träta är såsom att släppa ett vattenflöde löst; håll därför inne, förrän vreden brutit ut.

15. Den som gifver den skyldige rätt och den som dömer den oskyldige skyldig, de äro båda en styggelse för Herren. 5 Mos. 25: 1. Jes. 5: 23. Hes. 13: 19, 22 f.

16. Hvartill gagna väl penningar i dårens hand? Till att med dem förvärfva vishet har han icke förstånd.

17. En väns kärlek består alltid, och en broder födes till hjälp i nöden.

Ords. 18: 24.

18. En människa utan förstånd är den som gifver handslag, den som går i borgen hos sin nästa.

Ords. 6: 1. 11: 15. 20: 16. 22: 26. 27: 13.

19. Den som älskar split, han älskar öfverträdelse; den som bygger sin dörr hög, han far efter sitt fall.

Ords. 16: 18. 18: 12.

20. Den som har ett vrångt hjärta, han vinner ingen framgång, och den

som har en förvänd tunga, han faller i olycka.

21. Den som födt en dåraktig son får bedrövelse af honom, en dåres fader har ingen glädje. Ords. 10: 1. 15: 20.

22. Ett gladt hjärta är en god läkedom, men ett brutet mod tager märgen ur benen. Ords. 15: 13. 18: 14.

23. Den ogudaktige tager gärna skänker i lönndom, att han må förvränga rättens vägar.

2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19. Syr. 20: 31.

24. Den förståndige har sin blick på visheten, men dårens ögon äro vid jordens ända. Pred. 2: 14.

25. En dåraktig son är sin faders grämelse och en bitter sorg för henne som födt honom. Ords. 19: 13.

26. Att straffa äfven den rättfärdige är icke godt, ej heller att slå ädla män för det rättas skull.

27. Den som har vett, han spar sina ord; och lugn till sinnes är en man med förstånd. Ords. 10: 19. Jak. 1: 19.

28. Om den oförnuftige tege, så aktades också han för vis; den som tillsluter sina läppar är förståndig.

18 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

Den egensinnige följer sin egen lusta, mot allt hvad vishet heter bryter han ut i vrede.

2. Dåren har intet behag till förstånd, han vill allenast lägga i dagen hvad han själf har i hjärtat. Ords. 13: 16.

3. Där den ogudaktige kommer in, där kommer ock hån och försmädelse jämte skymf. Ords. 11: 2.

4. Orden i en mans mun äro såsom djupa vatten, såsom en flödande bäck, en vishetens källa. Ords. 13: 14. 20: 5.

5. Att hafva anseende till den ogudaktiges person är icke godt, ej heller att förvränga rätten för den rättfärdige.

3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17. 16: 19. Ords. 24: 23. 28: 21.

6. Dårens läppar komma med kif, och hans mun ropar efter slag. Ords. 10: 28.

7. Dårens mun är honom själf till olycka, och hans läppar äro en snara för hans lif.

8. Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar och tränga ned till hjärtats innandömen.

Job 34: 7. Ps. 55: 22. Ords. 26: 22.

9. Den som är försumlig i sitt arbete, han är allaredan en broder till röfvaren.

10. Herrens namn är ett starkt torn; den rättfärdige hastar dit och varder beskyddad. Ps. 31: 4. 61: 4. Ords. 14: 26.

11. Den rikes skatter äro honom en fast stad, höga murar likna de, i hans inbillning. Ords. 10: 15.

12. Före fall går högmod i mannens hjärta, och saktmod går före ära.

Ords. 15: 33. 16: 18. 22: 4. 29: 23. Syr. 10: 16. 1 Petr. 1: 6.

13. Om någon gifver svar, förrän han har hört, så tillräknas det honom såsom oförnuft och länder honom till blygd. Syr. 11: 8.

14. Mod uppehåller mannen i hans svaghet; men ett brutet mod, hvem kan bära det? Ords. 15: 13. 17: 22.

15. Den förståndiges hjärta förvärfvar kunskap, och de visas öron söka kunskap.

16. Gåfvor öppna väg för en människa och föra henne fram inför de store.

Ords. 17: 8. 21: 14.

17. Den som först framlägger sin sak har rätt; men sedan kommer vederparten och uppdagar, huru det är.

18. Lottkastning gör en ände på trätor, den skiljer mellan mäktiga män.

Ords. 16: 33.

19. En förorättad broder är svårare att vinna än en fast stad, och trätor äro såsom bommar för ett slott.

20. Af sin muns frukt får enhvar sin buk mättad, han varder mättad af sina läppars gröda. Ords. 12: 18 f. 13: 2.

21. Död och lif har tungan i sitt våld, de som gärna bruka henne få äta hennes frukt.

22. Den som har funnit en rätt hustru, han har funnit lycka och undfått nåd af Herren. Ords. 19: 14. 31: 10 f.

23. Bönfallande är den fattiges tal, men den rike svarar med hårda ord.

24. Den som åflas att få vänner, han kommer i olycka; men vänner kunna finnas, som äro trognare än någon broder. Ords. 17: 17. Syr. 6: 14.

19 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

Bättre är en fattig man, som vandrar i ostrafflighet, än en man, som har vrånga läppar och därtill är en dåre.

Ords. 28: 6.

2. Den som har ett obetänksamt sinne, honom går det icke väl; den som är för snar med fötterna, han stiger miste.

3. En människas eget oförnuft kom-

mer henne på fall, och dock är det på Herren som hennes hjärta vredgas.

4. Gods skaffar många vänner, men den arme blifver öfvergifven af sin vän.

Ords. 14: 20.

5. Ett falskt vittne blifver icke ostraffadt, och den som främjar lögn, han kommer icke undan.

5 Mos. 19: 18 f. Ords. 21: 28.

6. Många söka en furstes ynnest, och alla äro vänner till den gifmilde.

7. Den fattige är hatad af alla sina fränder, ännu längre draga sig hans vänner bort ifrån honom; han far efter löften, som äro ett intet. Ords. 14: 20.

8. Den som har sitt lif kärt, han förvärfvar förstånd; den som tager vara på insikt, han finner lycka.

9. Ett falskt vittne blifver icke ostraffadt, och den som främjar lögn, han skall förgås.

10. Det höfves icke dåren att hafva goda dagar, mycket mindre en tjänare att råda öfver furstar.

Ords. 17: 16. 26: 1. 30: 22.

11. Förstånd gör en människa tålmodig, och det är hennes ära att tillgifva hvad någon brutit.

Ords. 14: 17, 29. 16: 32.

12. Konungens vrede är såsom ett ungt lejons rytande, men hans nåd är såsom dagg på gräset. Ords. 16: 14 f. 20: 2.

13. En dåraktig son är sin faders fördärf, och en kvinnas trätor äro ett oaflåtligt takdropp. Ords. 15: 20. 17: 25. 27: 15.

14. Hus och ägodelar får man i arf från sina fäder, men en förståndig hustru är en Herrens gåfva.

Ords. 18: 22. 31: 10 f.

15. Lättja försänker i dåsighet, och den håglöse får lida hunger.

Ords. 10: 4 f. 12: 24, 27. 13: 4. 20: 13.

16. Den som håller budet, han får behålla sitt lif; den som icke frågar efter sina vägar, han varder straffad med döden.

17. Den som förbarmar sig öfver den arme, han lånar åt Herren och får vedergällning af honom för hvad godt han gjort. Matt. 10: 42. 25: 40.

18. Tukta din son, medan något hopp ännu är, och åtrå icke att vålla hans död.

Ords. 13: 24. 22: 15. 23: 13. Syr. 30: 1 f.

19. Den som förgår sig i vrede, han må plikta därför, ty om du vill ställa till rätta, så gör du det allenast värre.

Syr. 30: 26.

20. Hör råd och tag emot tuktan, på det att du för framtiden må blifva vis.

Ords. 1: 8.

21. Många planer äro i en mans hjärta, men Herrens råd det blifver beståndande. Ps. 33: 11. Ords. 16: 1, 9. Jes. 46: 10.

22. Efter en människas goda vilja räknas hennes barmhärtighet, och en fattig man är bättre än en som ljuger.

Mark. 12: 43.

23. Herrens fruktan för till lif; så får man hvila mätt och hemsökes icke af något ondt.

24. Den late sticker sin hand i fatet, men gitter icke föra den åter till munnen. Ords. 26: 15.

25. Slår man bespottaren, så blifver den fåkunnige klok; och tillrättavisar man den förståndige, så vinner han kunskap. Ords. 21: 11.

26. Den som öfvar våld mot sin fader eller drifver bort sin moder, han är en vanartig och skändlig son.

Ords. 20: 20.

27. Min son, om du icke vill höra tuktan, så far du vilse från de ord, som gifva kunskap. Ords. 23: 12.

28. Ett ondt vittne bespottar hvad rätt är, och de ogudaktigas mun är glupsk efter orätt.

29. Straffdomar ligga redo för bespottarna och slag för dårarnas rygg.

Ords. 10: 13. 20: 30. 26. 3.

20 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och ovis är enhvar som raglar däraf. Ef. 5: 18.

2. Såsom ett ungt lejons rytande är den skräck en konung ingifver; den som ådrager sig hans vrede har förverkat sitt lif. Ords. 16: 14. 19: 12.

3. Det är en ära för en man att hålla sig ifrån kif, men den oförnuftige låter alltid sin vrede bryta ut. Ords. 16: 28.

4. När hösten kommer, vill den late icke plöja; därför söker han vid skördetiden förgäfves efter frukt.

Ords. 21: 25. 28: 19.

5. Såsom vatten i en djup brunn, så äro planerna i en mans hjärta, men en man med förstånd hämtar ändå upp dem. Ps. 64: 6 f. Ords. 20: 24.

6. Mången får ropa efter någon som vill bevisa honom barmhärtighet; ja, hvem kan finna en man, som är att lita på?

7. Den som vandrar i ostrafflighet såsom en rättfärdig man, hans barn går det väl efter honom.

Ps. 25: 12 f. 112: 1 f.

8. En konung, som sitter på domarstolen, bortrensar med sina ögons kastskofvel allt hvad ondt är.

9. Hvem kan säga: »Jag har bevarat mitt hjärta rent, jag är fri ifrån synd»?
1 Mos. 8: 21. 1 Kon. 8: 46. 2 Krön. 6: 36.
Pred. 7: 21. 1 Joh. 1: 8.

10. Två slags vikt och två slags mått, det ena som det andra är en styggelse för Herren. Ords. 11: 1. 16: 11.

11. Redan barnet röjer i sitt väsen, om dess vandel skall blifva rättskaffens och redlig.

12. Örat, som hör, och ögat, som ser, det ena som det andra har Herren gjort. Ps. 94: 9.

13. Älska icke sömn, att du icke må blifva fattig; håll dina ögon öppna, så får du bröd till fyllest.
Ords. 6: 9 f. 19: 15. 24: 30 f.

14. »Uselt, uselt», säger köparen; men när han går sin väg, rosar han sitt köp.

15. Man må hafva guld och pärlor i myckenhet, den dyrbaraste klenoden äro dock läppar, som tala förstånd.
Ords. 17: 27.

16. Tag kläderna af honom, ty han har gått i borgen för en annan, och panta ut hvad han har, för de främmandes skull. Ords. 17: 18. 27: 13.

17. Orättfånget bröd smakar mannen ljufligt, men efteråt blifver hans mun full af stenar. Job 20: 12 f. Ords. 9: 17.

18. Planer hafva framgång, när de äro väl öfverlagda, och med rådklokhet må man föra krig. Ords. 11: 14. 24: 5 f.

19. Den som löper med skvaller, han förråder hemligheter; och med den som är lösmunt må du ej inlåta dig.
Ords. 11: 13. 25: 9.

20. Den som förbannar sin fader eller sin moder, hans lampa skall slockna ut midt i mörkret.
2 Mos. 21: 17. 3 Mos. 20: 9. 5 Mos. 27: 16.
Ords. 13: 9. 19: 26. Matt. 15: 4. Mark. 7: 10.

21. Det förvärf man i förstone alltför mycket åflas efter, det varder på sistone icke välsignadt.
Ords. 13: 11. 28: 20, 22.

22. Säg icke: »Jag vill vedergälla ondt med ondt»; förbida Herren, han skall hjälpa dig. 5 Mos. 32: 35. Ords. 17: 13. 24: 29.
Rom. 12: 19. 1 Tess. 5: 15.

23. Tvåfaldig vikt är en styggelse för Herren, och falsk våg är icke något godt.

24. Af Herren bero en mans steg; ja, en människa förstår icke själf sin väg. Ps. 37: 23. Ords. 16: 1, 9. 19: 21.

25. Det är farligt för en människa att obetänksamt helga något och att öfverväga sina löften först när de äro gjorda. Pred. 5: 1 f. Matt. 15: 5 f.

26. En vis konung bortrensar de ogudaktiga såsom med en kastskofvel och låter så tröskhjulet gå öfver dem.

27. Anden i människan är en Herrens lykta; den utrannsakar alla hjärtats innandömen.

28. Mildhet och trofasthet äro en konungs vakt; genom mildhet stöder han sin tron. Ords. 16: 12. 29: 4, 14.

29. De ungas ära är deras kraft, och de gamlas prydnad äro deras grå hår.
Ords. 16: 31.

30. Sår, som svida, rena från ondska, ja, tuktan renar hjärtats innandömen.

21 Kapitlet.

Fortsättning af den i kap. 10 påbegynta samlingen.

Konungars hjärtan äro i Herrens hand såsom vattenbäckar, han leder dem hvarthelst han vill. Ps. 33: 15.

2. Hvar man tycker sin väg vara den rätta, men Herren är den som pröfvar hjärtan. Ords. 16: 2.

3. Att öfva rättfärdighet och rätt, det är mera värdt för Herren än offer.
1 Sam. 15: 22. Jes. 1: 11 f. Hos. 6: 6.

4. Stolta ögon och högmodigt hjärta — ja, de ogudaktigas lykta är dem till synd. Ps. 101: 5. Ords. 10: 16. 13: 9.

5. Den idoges omtanke leder allenast till vinning, men all fikenhet allenast till förlust. Ords. 10: 4. 13: 4. 14: 23. 28: 20.

6. De skatter som förvärfvats genom falsk tunga, de äro en försvinnande dunst och hasta till döden.
Ords. 10: 2. Jak. 5: 1 f.

7. De ogudaktigas öfvervåld bortrycker dem själfva, eftersom de icke vilja göra hvad rätt är.

8. En oärlig mans väg är idel vrånghet, men en rättskaffens man handlar redligt.

9. Bättre är att bo i en vrå på taket än att hafva hela huset gemensamt med en trätgirig kvinna. Ords. 25: 24.

10. Den ogudaktiges själ har lust till det onda; hans nästa finner ingen barmhärtighet hos honom.

11. Straffar man bespottaren, så blifver den fåkunnige vis; och undervisar man den vise, så inhämtar han kunskap.
Ords. 19: 25.

12. Den Rättfärdige gifver akt på den ogudaktiges hus, han störtar de ogudaktiga i olycka. Pred. 5: 7.

13. Den som tillsluter sitt öra för den armes rop, han skall själf ropa utan att få svar.

14. En hemlig gåfva stillar vrede och en skänk i lönndom våldsammaste förbittring. Ordn. 17: 8, 23. 18: 16.

15. Det är den rättfärdiges glädje att rätt skipas, men det är ogärningsmännens olycka.

16. Den människa som far vilse ifrån förståndets väg, hon hamnar i skuggornas krets.

17. Den som älskar glada dagar varder fattig; den som älskar vin och olja blifver icke rik.

Ordn. 23: 20 f. Luk. 15: 13 f.

18. Den ogudaktige varder gifven såsom lösepenning för den rättfärdige, och den trolöse kommer i de redligas ställe.

Mal. 3: 9 f. Ordn. 11: 8.

19. Bättre är att bo i ett öde land än med en trätgirig och besvärlig kvinna.

Ordn. 25: 24. Syr. 25: 23.

20. Kostbara skatter och salfvor har den vise i sin boning, men en däraktig människa förslösar sitt gods.

21. Den som far efter rättfärdighet och godhet, han finner lif, rättfärdighet och ära. Matt. 5: 7. 2 Tim. 1: 16, 18.

22. En vis man kan storma en stad full af hjältar och bryta ned det fäste, som varit dess förtröstan.

Ordn. 24: 5. Pred. 7: 20. 9: 16, 18.

23. Den som bevarar sin mun och sin tunga, han bevarar sitt lif för nöd.

Ordn. 13: 3.

24. Bespottare må den kallas, som är fräck och öfvermodig, den som far fram med fräck förmätenhet.

25. Den late begärelse för honom till döden, i det att hans händer icke vilja arbeta. Ordn. 20: 4.

26. Den snikne är alltid full af snikenhet; men den rättfärdige gifver och spar icke.

27. De ogudaktigas offer är en styggelse; mycket mer, när det frambäres i skändligt uppsåt.

Ordn. 15: 8. Jon. 1: 15 f. Syr. 34: 21 f.

28. Ett lögnaktigt vittne skall förgås; men en man, som hör efter, får allt framgent tala.

5 Mos. 19: 18 f. Ordn. 19: 5, 9.

29. En ogudaktig man uppträder fräckt; men den redlige vandrar sina vägar ståndaktigt.

30. Ingen vishet, intet förstånd, intet råd hjälper mot Herren.

Joh 5: 19 f. Ordn. 11: 21. Jes. 8: 10.

31. Man rustar ut sina hästar för stridens dag, men från Herren är det som segern kommer.

Ps. 33: 16 f. 147: 10 f.

22 Kapitlet.

Slutet af den i kap. 10 påbegynta samlingen. »De visas ord» (22: 17—24: 22).

Ett godt namn är mera värdt än stor rikedom, ett godt anseende är bättre än silfver och guld. Pred. 7: 2.

2. Rik och fattig få lefva jämte hvarandra; Herren har gjort dem båda.

5 Mos. 15: 11. Ordn. 14: 31. 17: 5. 29: 13.

3. Den kloke ser faran och söker skydd; men de fåkunniga löpa åstad och få plikta därför. Ordn. 27: 12.

4. Saktmod har sin lön i Herrens fruktan, i rikedom, ära och lif.

Ordn. 15: 33. 18: 12.

5. Törnen och snaror ligga på den vrånges väg; den som vill bevara sitt lif håller sig fjärran ifrån dem.

6. Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han blifver gammal.

7. Den rike råder öfver de fattiga, och låntagaren blifver långifvarens träl.

8. Den som sår hvad orätt är, han får skörda fördärf, och hans öfvermods ris får en ände. Job 4: 8. Ordn. 11: 18.

9. Den som unnar andra godt, han varder välsignad, ty han gifver af sitt bröd åt den arme. Syr. 31: 28.

10. Drif ut bespottaren, så upphör trätan, och tvist och smädelse få en ände. Ordn. 20: 20.

11. Den som älskar hjärtats renhet, den hvars läppar tala ljuflight, hans vän är konungen. Ordn. 16: 13.

12. Herrens ögon bevara den förståndige; därför omstörtar han den trolöses planer.

13. Den late säger: »Ett lejon är på gatan; därute på torget kunde jag blifva dräpt.» Ordn. 26: 13.

14. Skökans mun är en djup grop; den som träffats af Herrens vrede, han faller däri. Ordn. 7: 25 f. 23: 27.

15. Oförnuft låder vid barnets hjärta, men tuktans ris drifver det bort.

Ordn. 13: 24. 19: 18. 29: 15.

16. Den som förtrycker den arme bereder honom vinning, men den som gifver åt den rike vållar honom allenast förlust.

17. Böj ditt öra härtill, och hör de visas ord, och lägg mina lärdomar på hjärtat. Ords. 1: 5 f. 2: 1 f. 3: 1 f. 4: 1 f. 5: 1 f.

18. Ty det blifver dig ljufligt, om du bevarar dem i ditt innersta; må de alltid ligga redo på dina läppar.

19. På det att du må sätta din förtröstan till Herren, undervisar jag i dag just dig.

20. Ja, redan förut har jag ju skrifvit regler för dig och meddelat dig råd och insikt,

21. för att lära dig tillförlitliga sanningsord, så att du rätt kan svara honom som sändt dig åstad.

22. Plundra icke den arme, därför att han är arm, och förtrampa icke den fattige i porten.

23. Ty Herren skall utföra deras sak, och dem som röfva från dem skall han beröfva lifvet. Ords. 23: 11.

24. Gif dig icke i sällskap med den som lätt vredgas, och inlåt dig icke med en snarsticken man, Ords. 29: 22.

25. att du icke må lära hans vägar och bereda en snara för ditt lif.

26. Var icke en af dem som gifva handslag, en af dem som gå i borgen för lån. Ords. 11: 15. 17: 18. 20: 16. 27: 13.

27. Icke vill du, att man skall taga ifrån dig sängen, där du ligger, om du icke har något att betala med?

28. Flytta icke ett gammalt råmärke, ett sådant som dina fäder hafva uppsatt. 5 Mos. 19: 14. 27: 17. Ords. 23: 10.

29. Ser du en man, som är väl förfaren i sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män.

23 Kapitlet.

Fortsättning af »De visas ord».

1. När du sitter till bords med en furste, så besinna väl hvad du har för dig,

2. och sätt en knif på din strupe, om du är alltför hungrig.

3. Haf icke lust till hans smakliga rätter, ty de äro en bedräglig spis.

4. Möda dig icke att blifva rik; afstå från att bruka klokskap.

5. Låt icke dina ögon flyga efter det som ej har bestånd; ty för visso gör det sig vingar och flyger sin väg såsom örnen mot himmelen.

6. Åt icke den missunnsammes bröd, och haf icke lust till hans smakliga rätter.

7. Ty han förfar efter sin själs funder. »Åt och drick» kan han väl säga till dig, men hans hjärta är icke med dig.

8. Den bit du ätit måste du utspy, och dina vänliga ord har du förspillt.

9. Tala icke för en dåres öron, ty han föraktar dina ords klokhet. Ords. 9: 8. Syr. 31: 15 f. Matt. 7: 6.

10. Flytta icke ett gammalt råmärke, och gör icke intrång på de faderlösas åkrar. 2 Mos. 22: 22 f. 5 Mos. 19: 14. 27: 17. Ords. 22: 28.

11. Ty deras hämnare är stark; han skall utföra deras sak mot dig. 2 Mos. 22: 23. Ps. 68: 6. Ords. 22: 23.

12. Vänd ditt hjärta till tuktan och dina öron till de ord, som gifva kunskap. Ords. 19: 27.

13. Låt icke gossen vara utan aga; ty om du slår honom med riset, så bevaras han från döden; Ords. 13: 24. 19: 18. 22: 15. Syr. 30: 1 f.

14. ja, om du slår honom med riset, så räddar du hans själ undan dödsriket.

15. Min son, om ditt hjärta blifver vist, så gläder sig ock mitt hjärta; Ords. 10: 1. 27: 11. 29: 3.

16. ja, mitt innersta fröjdar sig, när dina läppar tala hvad rätt är.

17. Låt icke ditt hjärta afundas syndare, men nitälska för Herrens fruktan beständigt. Ords. 24: 1.

18. För visso har du då en framtid, och ditt hopp varder icke om intet. Ps. 37: 37. Ords. 24: 14, 20.

19. Hör, du min son, och blif vis, och låt ditt hjärta gå rakt fram på vägen.

20. Var icke bland vindrinkare, icke bland dem som äro öfverdådiga med mat.

21. Ty drinkare och slösare blifva fattiga, och sömnaktighet gifver trasiga kläder. Ords. 21: 17.

22. Hör din fader, som har födt dig, och förakta icke din moder, när hon varder gammal. Ords. 1: 8.

23. Sök förvärfva sanning och afhänd dig henne aldrig, sök vishet och tukt och förstånd.

24. Stor fröjd har den rättfärdiges fader; den som har fått en vis son har glädje af honom. Ords. 10: 1. 15: 20.

25. Må då din fader och din moder få glädje, och må hon som har födt dig kunna fröjda sig.

26. Gif mig, min son, ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dina ögon.

27. Ty skökan är en djup grop, och nästans hustru är en trång brunn. Ords. 22: 14.

28. Ja, såsom en röfvare ligger hon på lur, och de trolösas antal förökar hon bland människorna.

29. Hvar är ve, hvar är jämmer? Hvar äro trätor, hvar är klagan? Hvar äro sår utan sak? Hvar äro ögon höljda i dunkel?

30. Jo, där man länge sitter kvar vid vinet, där man samlas för att pröfva tillblandade drycker. Jes. 5: 11 f., 22.

31. Så se då icke på vinet, att det är så rödt, att det gifver sådan glans i bägaren, och att det så lätt rinner ned. Ef. 5: 18.

32. På sistone stinger det ju såsom ormen, och likt basilisken sprutar det gift.

33. Dina ögon få då skåda sällsamma syner, och ditt hjärta talar förvända ting.

34. Det är dig, såsom läge du i hafvets djup, eller såsom sväfvade du uppe i en mast:

35. »De slogo mig, men det gör mig intet ondt, de stötte mig, men jag känner det icke. När skall jag då vakna upp, att jag återigen må skaffa mig sådant?»

24 Kapitlet.

Slutet af »De visas ord» jämte tillägg (v. 23—34).

Afundas icke onda människor, och haf ingen lust till att vara med dem. Ords. 1: 10. 23: 17.

2. Ty på öfvervåld tänka deras hjärtan, och deras läppar tala olycka.

3. Genom vishet varder ett hus uppbyggdt, och genom förstånd blifver det befäst.

4. Genom klokhet blifva kamrarna fulla med allt hvad dyrbart och ljufligt är.

5. En vis man är stark, och en man med förstånd är väldig i kraft. Ords. 21: 22. Pred. 9: 16, 18.

6. Ja, med rådklokhet skall man föra krig, och där de rådvisa äro många, där går det väl. Ords. 11: 14. 15: 22. 20: 18.

7. Sällsynt korall är visheten för den oförnuftige, i porten kan han icke upplåta sin mun.

8. Den som uttänker onda anslag, honom må man kalla en ränksmidare.

9. Ett oförnuftigt påfund är synden, och bespottaren är en styggelse för människor.

10. Låter du modet falla, när trångmål kommer, så är din kraft för trång.

11. Rädda dem som föras till döden, och ryck undan dem som stappla till afrättsplatsen. Ps. 82: 3 f. Ords. 31: 8 f.

12. Om du säger: »Se, vi visste det icke», så betänk, om ej han som pröfvar hjärtan märker det, och om ej han som har akt på din själ vet det. Och han skall vedergälla hvar och en efter hans gärningar. Job 34: 11. Ps. 62: 13. Jer. 32: 19. Rom. 2: 6. Upp. 22: 12.

13. Ät honung, min son, ty det är godt, och själfrunnen honung är söt för din mun. Ords. 25: 16, 27.

14. Lik sådan må du räkna visheten för din själ. Om du finner henne, så har du en framtid, och ditt hopp varder då icke om intet. Ords. 23: 18.

15. Lura icke, du ogudaktige, på den rättfärdiges boning, öfva intet våld mot hans hvilostad.

16. Ty om än den rättfärdige faller sju gånger, så står han dock upp igen, men de ogudaktiga störta öfver ända i olyckan. Ps. 34: 20. 37: 24. Mik. 7: 8.

17. Gläd dig icke, när din fiende faller, och låt ditt hjärta icke fröjda sig, när han störtar öfver ända, Job 31: 29.

18. på det att Herren icke må se det med misshag och vända sin vrede ifrån honom.

19. Harmas icke öfver de onda, afundas icke de ogudaktiga. Ps. 37: 1. Pred. 7: 10.

20. Ty den som är ond har ingen framtid; de ogudaktigas lampa skall slockna ut. Job 18: 5. Ps. 37: 38. Ords. 13: 9.

21. Min son, frukta Herren och konungen; inlåt dig icke med upprorsmän. Syr. 7: 7. 1 Petr. 2: 17.

22. Ty plötsligt skall ofärd komma öfver dem, och hvem vet, när deras år få en olycklig ände?

---

23. Dessa ord äro ock af de visa.

Att hafva anseende till person, när man dömer, är icke godt. 5 Mos. 1: 17. Ords. 18: 5. 28: 21.

24. Den som säger till den skyldige: »Du är oskyldig», honom skola folk förbanna, på honom skola folkslag vredgas.

25. Men dem som skipa rättvisa skall det gå väl, och öfver dem skall komma välsignelse af hvad godt är.

26. En kyss på läpparna är det, när någon gifver ett rätt svar.

27. Fullborda ditt arbete på marken, gör allting redo åt dig på åkern; sedan må du bygga dig bo. Ords. 13: 11.

28. Bär icke vittnesbörd mot din nästa utan sak; icke vill du bedraga med dina läppar? Ords. 14: 5.

29. Säg icke: »Såsom han gjort mot mig vill jag göra mot honom, jag vill

vedergälla mannen efter hans gärningar.»
Ords. 20: 22. Matt. 5: 44.

30. Jag gick förbi en lat mans åker, en oförståndig människas vingård.

31. Och se, den var alldeles full af ogräs, dess mark var öfvertäckt af nässlor, och dess stenmur låg nedrifven.

32. Och jag betraktade det och aktade därpå, jag såg det och tog varning däraf.

33. Ja, sof ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors för att hvila,
Ords. 6: 9 f.

34. så skall fattigdomen komma farande öfver dig och armodet såsom en väpnad man.

25 Kapitlet.

Hiskias mäns samling af salomoniska ordspråk (kap. 25—29).

Dessa ordspråk äro ock af Salomo; och Hiskias, Juda konungs, män hafva gjort detta utdrag.
2 Kon. 18: 1 f.

2. Det är Guds ära att fördölja en sak, men konungars ära att utforska en sak.
Rom. 11: 33.

3. Himmelens höjd och jordens djup och konungars hjärtan kan ingen utrannsaka.

4. Skaffa slagget bort ifrån silfret, så får guldsmeden fram en kienod däraf.

5. Skaffa de ogudaktiga bort ur konungens tjänst, så varder hans tron befäst genom rättfärdighet.
Ords. 16: 12. 20: 8, 28.

6. Förhäf dig icke inför konungen, och träd icke fram på de stores plats.
Syr. 3: 23 f. 7: 4. 13: 13.

7. Ty det är bättre att man säger till dig: »Stig hit upp», än att man flyttar ned dig för någon förnämligare man, någon som dina ögon redan sett.
Luk. 14: 8 f.

8. Var icke för hastig att begynna en tvist; hvad vill du eljest göra i framtiden, om din vederpart har kommit dig på skam?

9. Din egen sak må du utföra mot din vederpart, men en annans hemlighet må du icke uppenbara,
Ords. 11: 13. 20: 19. Syr. 19: 6 f. 41: 29.

10. på det att icke enhvar som hör det må utskämma dig och ditt rykte blifva ondt för beständigt.

11. Gyllene äpplen i silfverskålar äro ord, som talas i rättan tid.
Ords. 15: 23.

12. Såsom en gyllene örring passar till ett bröstspänne af fint guld, så passar en vis bestraffare till ett hörsamt öra.

13. Såsom snöns svalka på en skördedag, så är en pålitlig budbärare för afsändaren; sin herres själ vederkvicker han.
Ords. 13: 17. 26: 6.

14. Såsom regnskyar och blåst, och likväl intet regn, så är en man, som skryter med gifmildhet, men icke håller ord.
Jud. v. 12.

15. Genom tålamod varder en furste bevekt, och en mjuk tunga krossar ben.
Ords. 15: 1. Pred. 10: 4.

16. Om du finner honung, så ät icke mer, än du tål, att du icke må blifva öfvermätt däraf och få utspy den.
Ords. 24: 13.

17. Låt din fot vara sällsynt i din väns hus, att han icke må blifva öfvermätt på dig och få motvilja mot dig.

18. En stridshammare och ett svärd och en skarp pil är den som bär falskt vittnesbörd mot sin nästa.
Ps. 57: 5. 59: 8.

19. Såsom en söndergnagande tand och såsom ett skadedjurs fot är den trolöses tillförsikt på nödens dag.
Jes. 42: 17. Dan. 7: 7.

20. Såsom att taga af sig manteln på en vinterdag och såsom syra på lutsalt, så är det att sjunga visor för ett sorgset hjärta.
Rom. 12: 15.

21. Om din ovän är hungrig, så gif honom att äta, och om han är törstig, så gif honom att dricka;
Matt. 5: 44. Rom. 12: 20.

22. så samlar du glödande kol på hans hufvud, och Herren skall vedergälla dig.

23. Nordanvind föder regn och en tasslande tunga mulna ansikten.

24. Bättre är att bo i en vrå på taket än att hafva hela huset gemensamt med en trätgirig kvinna.
Ords. 21: 9, 19.

25. Såsom friskt vatten för den försmäktande, så är ett godt budskap ifrån fjärran land.

26. Såsom en grumlad källa och en fördärfvad brunn, så är en rättfärdig, som vacklar inför den ogudaktige.

27. Att äta för mycket honung är icke godt, och den ära vinner får sin ära nagelfaren.

28 Såsom en stad, hvars murar äro nedbrutna och borta, så är en man, som icke kan styra sitt sinne.

26 Kapitlet.

Fortsättning af Hiskias mäns samling.

Såsom snö icke hör till sommaren och regn icke till skördetiden, så höfves det icke, att dåren får ära.
Ords. 17: 16. 19: 10.

2. Såsom sparfven far sin kos, och såsom svalan flyger bort, så far en oförtjänt förbannelse förbi.

3. Piskan för hästen, betslet för åsnan och riset för dårarnas rygg!
Ps. 32: 9. Ords. 10: 13.

4. Svara icke dåren efter hans oförnuft, att du icke själf må vara honom lik.

5. Svara dåren efter hans oförnuft, att han icke må tycka sig vara vis.

6. Den som sänder bud med en dåre, han hugger själf af sig fötterna och får olycka till dryck. Ords. 25: 13.

7. Lika den lames ben, som hänga kraftlösa ned, äro ordspråk i dårars mun.

8. Såsom att lägga en pung med ädla stenar på ett stenröse, så är det att gifva ära åt en dåre.

9. Såsom när törne kommer i en drucken mans hand, så är det med ordspråk i dårars mun.

10. En mästare gör själf allt, men dåren lejer, och lejer hvem som kommer.

11. Lik en hund, som går åter till sina spyor, är en dåre, som på nytt begynner sitt oförnuft. 2 Petr. 2: 22.

12. Ser du en man, som tycker sig själf vara vis, det är mera hopp om en dåre än om honom. Ords. 3: 7. 29: 20.

13. Den late säger: »Ett rytande lejon är på vägen, ja, ett lejon är på gatorna.» Ords. 22: 13.

14. Såsom dörren vänder sig på sitt gångjärn, så vänder sig den late i sin säng.

15. Den late sticker sin hand i fatet, men finner det mödosamt att föra den åter till munnen. Ords. 19: 24.

16. Den late tycker sig vara vis mer än sju, som gifva förståndiga svar.

17. Lik en som griper en hund i öronen är den som upptändes till vrede vid andras kif, där han går fram.

18. Lik en rasande, som slungar omkring sig brandpilar och skjuter och dödar,

19. är en man, som bedrager sin nästa och sedan säger: »Jag gjorde det ju på skämt.»

20. När veden tager slut, slocknar elden, och när örontasslaren är borta, stillas trätan. Ords. 22: 10.

21. Såsom glöd kommer af kol och eld af ved, så upptändes kif af en trätgirig man. Ords. 15: 18. Syr. 28: 12 f.

22. Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar och tränga ned till hjärtats innandömen. Job 34: 7. Ps. 55: 22. Ords. 18: 8.

23. Såsom silfverglasering på ett söndrigt lerkärl äro kärleksglödande läppar, där hjärtat är ondskefullt.

24. En fiende förställer sig i sitt tal, men i sitt hjärta bär han på svek.

25. Om han gör sin röst ljuflig, så tro honom dock icke, ty sjufaldig styggelse är i hans hjärta.

26. Hatet brukar list till att fördölja sig, men den hatfulles ondska varder dock uppenbar i församlingen.

27. Den som gräfver en grop, han faller själf däri, och den som välltrar upp en sten, på honom rullar den tillbaka.
Ps. 7: 16. 9: 16. 57: 7. Pred. 10: 8. Syr. 27: 29.

28. En lögnaktig tunga hatar dem hon krossat, och en hal mun kommer åstad fall.

27 Kapitlet.

Fortsättning af Hiskias mäns samling.

Beröm dig icke af morgondagen, ty du vet icke, hvad en dag kan bära i sitt sköte. Syr. 18: 25 f. Jak. 4: 13 f.

2. Må en annan berömma dig och icke din egen mun, en främmande och icke dina egna läppar. Jer. 9: 23.

3. Sten är tung och sand är svår att bära, men grämelse är för den oförnuftige tyngre än båda.
Job 6: 2. 6: 3. Pred. 7: 10.

4. Vrede är en grym sak och harm en störtflod, men hvem kan bestå mot svartsjuka? Ords. 6: 34 f. Jak. 1: 20.

5. Bättre är öppen tillrättavisning än kärlek, som hålles fördold.

6. Vännens slag gifvas i trofasthet, men ovännens kyssar till öfverflöd.

7. Den mätte trampar honung under fötterna, men den hungrige finner allt hvad bittert är sött.

8. Lik en fågel, som blifvit flyktig ifrån sitt bo, är en man, som blifvit flyktig ifrån sitt hem.

9. Salfvor och rökelse göra hjärtat gladt, så ock ömhet hos en vän, som gifver välbetänkta råd.

10. Din vän och din faders vän må du icke låta fara, så att du hellre går till din broders hus, när ofärd drabbat dig. Bättre är en granne, som står dig nära, än en broder, som står dig fjärran.
Ords. 18: 24.

11. Blif vis, min son, så gläder du mitt hjärta; jag kan då gifva den svar, som vill försmäda mig.
Ords. 10: 1. 23: 15. 29: 3.

12. Den kloke ser faran och söker skydd; de fåkunniga löpa åstad och få plikta därför. Ords. 22: 3.

13. Tag kläderna af honom, ty han har gått i borgen för en annan, och panta ut hvad han har, för den främmandes skull. Ords. 20: 16. 22: 26.

14. Den som välsignar sin nästa med hög röst bittida om morgonen, honom kan det tillräknas såsom en förbannelse.

15. Ett oaflåtligt takdropp på en regnig dag och en trätgirig kvinna, det lan aktas lika. Ords. 19: 13.

16. Den som vill lägga band på en sådan, han vill lägga band på vinden, och hala oljan möter hans högra hand.

17. Järn gifver skärpa åt järn; så skärper den ena människan den andra.

18. Den som tager vara på sitt fikonträd, han får äta dess frukt; och den son tager vara på sin herre, han kommer till ära.

19. Såsom vattnet afspeglar ansiktet, så afspeglar den ena människans hjärta den andras.

20. Dödsriket och afgrunden kunna icke mättas; så blifva ej heller människans ögon mätta. Ords. 30: 16. Pred. 1: 8. Hab. 2: 5. Syr. 14: 9.

21. Såsom degeln pröfvar silfret och smältugnen guldet, så kännes en man af den berömmelse han förvärfvat. Ords. 17: 3.

22. Om du stötte den oförnuftige i mortel med en stöt, bland grynen, så skulle hans oförnuft ändå icke gå ur honom.

23. Se väl öfver dina får, och haf akt på dina hjordar.

24. Ty rikedom varar icke evinnerligen. Består ens en krona från släkte till släkte?

25. När ny brodd skjutit upp efter gräset, som försvunnit, och når foder samlats in på bergen,

26. då har du lamm till att bereda dig kläder och bockar till att köpa dig åker;

27. då gifva dig getterna hvad du behöfver af mjölk, till föda åt dig själf och ditt hus, så att ock dina tjänarinnor kunna lefva däraf.

28 Kapitlet.

Fortsättning af Hiskias mäns samling.

De ogudaktiga fly, om ock ingen förföljer dem; men de rättfärdiga äro oförskräckta såsom unga lejon.

3 Mos. 26: 36 f. Ords. 10: 24.

2. För sin öfverträdelses skull får ett land många herrar; men där folket har moget förstånd, blifver ordningen beståndande. Ords. 29: 8. Jes. 24: 4 f., 20.

3. En usel herre, som förtrycker de arma, är ett regn, som förhärjar i stället för att gifva bröd.

4. De som öfvergifvit lagen prisa de ogudaktiga, men de som hålla lagen gå till strids mot dem.

5. Onda människor förstå icke hvad rätt är, men de som söka Herren, de förstå allt.

6. Bättre är en fattig man, som vandrar i ostrafflighet, än en rik, som i vrånghet går dubbelvägar. Ords. 19: 1.

7. Den yngling som iakttager lagen, han är förståndig; men den som gifver sig i sällskap med slösare gör sin fader skam.

8. Den som förökar sitt gods genom ocker och räntor, han samlar åt den som förbarmar sig öfver de arma. Pred. 2: 26.

9. Om någon vänder bort sitt öra och icke vill höra lagen, så är till och med hans bön en styggelse. Job 27: 8 f. Ps. 18: 42. 66: 18. Joh. 9: 31.

10. Den som leder de redliga vilse in på en ond väg, han faller själf i sin grop; men de ostraffliga få till sin arfvedel hvad godt är. Ords. 26: 27. Matt. 15: 14.

11. En rik man tycker sig vara vis, men en fattig man med förstånd uppdagar, hurudan han är.

12. När de rättfärdiga triumfera, står det härligt till; men när de ogudaktiga blifva rådande, får man leta efter människor. Ords. 11: 10. 29: 2.

13. Den som fördöljer sina öfverträdelser, honom går det icke väl; men den som bekänner och öfvergifver dem, han får barmhärtighet. Ps. 32: 3 f. 1 Joh. 1: 9.

14. Säll är den människa, som beständigt är gudfruktig; men den som förhärdar sitt hjärta, han faller i olycka. Ords. 14: 16.

15. Lik ett rytande lejon och en giupande björn är en ogudaktig furste öfver ett fattigt folk.

16. Du furste utan förstånd, du som öfvar mycket våld, betänk, att den som hatar orätt vinning, han skall länge lefva. Ords. 29: 4.

17. En människa, som tryckes af blodskuld, blifver en flykting ända in till grafven, och ingen må hjälpa en sådan. 1 Mos. 9: 6. 2 Mos. 21: 12. 5 Mos. 19: 11 f.

18. Den som vandrar ostraffligt, han blifver frälst; men den som i vrånghet går dubbelvägar, han faller på en af dem. Ords. 12: 13.

19. Den som brukar sin åker, han får bröd till fyllest; men den som far efter fåfängliga ting får fattigdom till fyllest. Ords. 12: 11. 20: 4. Syr. 20: 30.

20. En redlig man får mycken välsignelse; men den som fikar efter att varda rik, han blifver icke ostraffad. Ords. 20: 21. 21: 5. 1 Tim. 6: 6, 9.

21. Att hafva anseende till person är icke godt; men för ett stycke bröds skull gör sig mången till öfverträdare. Ords. 18: 5. 24: 23. Hes. 13: 19.

22. Den missunnsamme äflas efter ägodelar och förstår icke, att brist skall komma öfver honom.

23. Den som tillrättavisar en affälling skall vinna ynnest, mer än den som gör sin tunga hal. Ords. 9: 8 f. 27: 5 f.

24. Den som plundrar sin fader eller sin moder och säger: »Det är ingen synd», han är en stallbroder till röfvaren. Ords. 19: 26. Matt. 15: 5 f.

25. Den som är vinningslysten uppväcker träta; men den som förtröstar på Herren, han varder rikligen mättad.

26. Den som förlitar sig på sitt förstånd är en dåre; men den som vandrar i vishet, han blifver hulpen. Ords. 3: 5, 7. 1 Kor. 8: 19 f.

27. Den som gifver åt den fattige, honom skall intet fattas; men den som tillsluter sina ögon drabbas af mycken förbannelse. 5 Mos. 15: 11. Ords. 19: 17.

28. När de ogudaktiga blifva rådande, gömma sig människorna; men när de förgås, växa de rättfärdiga till. Job 24: 4. Ords. 11: 10. 29: 2.

29 Kapitlet.

Slutet af Hiskias mäns samling.

Den som får mycken tillrättavisning, men ändock förblifver hårdnackad, han varder oförtänkt krossad utan räddning. Jes. 66: 4. Jer. 7: 13 f.

2. När de rättfärdiga växa till, gläder sig folket; men när den ogudaktige varder rådande, suckar folket. Ords. 11: 10. 28: 12, 28.

3. Den som älskar vishet gör sin fader glädje; men den som gifver sig i sällskap med skökor förstör hvad han äger. Ords. 10: 1. 15: 20. 27: 11. Luk. 15: 13, 30.

4. Genom rättvisa håller en konung sitt land vid makt; men den som utpressar gårder, han fördärfvar det. Ords. 28: 16.

5. Den man som smickrar sin nästa, han utbreder ett nät för hans fötter.

6. En ond människa blifver snärjd i sin egen öfverträdelse, men den rättfärdige får jubla och glädjas. Ords. 12: 13.

7. Den rättfärdige vårdar sig om de armas sak, men den ogudaktige förstår intet.

8. Bespottare uppvigla staden, mer visa män stilla vreden. Ords. 28: 2. Pred. 9: 16.

9. När en vis man vill gå till rätta med en oförnuftig man, så möter denne honom med vrede eller löje och kan ej taga det i stillhet. Jes. 57: 2 f.

10. De blodgiriga hata den som är ostrafflig, men de redliga söka skydda hans lif.

11. Dåren släpper all sin vrede lös, men den vise stillar den till slut. Ords. 17: 27.

12. Den furste som aktar på lögnaktigt tal, hans tjänare äro alla ogudaktiga.

13. Den fattige och förtryckaren få lefva jämte hvarandra; af Herren få bådas ögon sitt ljus. Ords. 22: 2.

14. Den konung som dömer de arma rätt, hans tron skall bestå evinnerligen. Ords. 16: 12. 20: 28.

15. Ris och aga gifver vishet, men ett oupptuktadt barn drager skam öfver sin moder. Ords. 13: 24. 22: 15. 23: 13 f.

16. Där de ogudaktiga växa till, där växer öfverträdelsen till; men de rättfärdiga skola se deras fall med lust. Ps. 58: 11. 91: 8.

17. Tukta din son, så skall han blifva dig till hugnad och gifva ljuflig spis åt din själ.

18. Där profetia icke finnes, där blifver folket tygellöst; men säll är den som håller lagen.

19. Med ord allena kan man icke tukta en tjänare, ty om han än förstår, så rättar han sig icke därefter.

20. Ser du en man, som är snar till att tala, det är mera hopp om en dåre än om honom. Ords. 26: 12. Pred. 5: 1. Jak. 1: 19 f. 3: 5 f.

21. Den som är för efterlåten mot sin tjänare i hans ungdom, han får honom på sistone till barn i huset.

22. En snarsticken man uppväcker träta, och den som lätt förtörnas begår ofta öfverträdelse. Ords. 15: 18. 22: 24. 27: 4. Jak. 1: 20.

23. En människas högmod drager förnedring öfver henne, men den ödmjuke vinner ära. Job 22: 29. Ords. 15: 33. 18: 12. Luk. 14: 11. 1 Petr. 5: 5 f.

24. Den som skiftar rof med en tjuf,

han hatar sitt eget lif; när han hör edsförpliktelsen, yppar han intet. 3 Mos. 5: 1.

25. Människofruktan har med sig snaror, men den som förtröstar på Herren, han varder beskyddad. Matt. 10: 28.

26. Många söka en furstes ynnest, men af Herren får hvar och en sin rätt.

27. En orättfärdig man är en styggelse för de rättfärdiga, och den som vandrar i redlighet är en styggelse för den ogudaktige. Ps. 15: 4. 1 Petr. 4: 4.

30 Kapitlet.

Agurs ord.

Detta är Agurs, Jakes sons, ord och utsaga. Så talade den mannen till Itiel — till Itiel och Ukal.

2. Ja, alltför oförnuftig är jag att kunna räknas såsom människa, jag äger ej förstånd som andra;

3. vishet har jag icke fått lära, så att jag skulle kunna hafva kunskap om den Helige.

4. Hvem har stigit upp till himmelen och åter farit ned? Hvem har samlat vinden i sina händer? Hvem har knutit in vattnet i ett kläde? Hvem har fastställt jordens alla gränser? Huru heter han, och huru heter hans son — du vet ju det? Joh 38: 4 f.

5. Allt Guds tal är luttradt; han är en sköld för dem som taga sin tillflykt till honom. Ps. 12: 7. 18: 31. 91: 4.

6. Lägg icke något till hans ord, att han icke må beslå dig, så att du står såsom lögnare. 5 Mos. 4: 2. 12: 32.

7. Om två ting beder jag dig, vägra mig dem icke, intill min död:

8. Låt fåfänglighet och lögn vara fjärran ifrån mig; och gif mig icke fattigdom, ej heller rikedom, men låt mig få mitt nödtorftiga bröd. 1 Tim. 6: 8.

9. Jag kunde eljest, om jag blefve alltför mätt, förneka dig, så att jag sporde: »Hvem är Herren?» Eller om jag blefve alltför fattig, kunde jag blifva en tjuf, ja, förgripa mig på min Guds namn. 5 Mos. 8: 12 f. 32: 15.

10. Förtala icke en tjänare inför hans herre, att du icke må stå med skuld, om han förbannar dig.

11. Ett släkte, där man förbannar sin fader, och där man icke välsignar sin moder;

12. ett släkte, som tycker sig vara rent, fastän det icke är rentvaget från sin träck;

13. ett släkte — huru stolta äro icke dess ögon, och huru fulla af högmod äro icke dess blickar!

14. ett släkte, hvars tänder äro svärd, och hvars kindtänder äro knifvar, att de må äta ut de betryckta ur landet och de fattiga ur människornas krets!

15. Blodigeln har två döttrar, som ropa: »Gif hit, gif hit.» Tre finnas, som icke kunna mättas, ja, fyra, som aldrig säga: »Det är nog»:

16. dödsriket och den ofruktsammas kved, jorden, som icke kan mättas med vatten, och elden, som aldrig säger: »Det är nog.» Ords. 27: 20.

17. Den som bespottar sin fader och försmår att lyda sin moder, hans öga skola korparna vid bäcken hacka ut, och örnens ungar skola uppäta det. 5 Mos. 27: 16.

18. Tre ting äro mig för underbara, ja, fyra finnas, som jag icke kan spåra:

19. örnens väg under himmelen, ormens väg öfver klippan, skeppets väg midt i hafvet och en mans väg hos en ung kvinna.

20. Sådant är äktenskapsbryterskans sätt: hon njuter sig mätt och stryker sig så om munnen och säger: »Jag har intet orätt gjort.»

21. Tre finnas, under hvilka jorden darrar, ja, fyra, under hvilka den ej kan uthärda:

22. under en träl, när han blifver konung, och en dåre, när han får äta sig mätt, Ords. 19: 10. Pred. 10: 5 f.

23. under en försmådd kvinna, när hon får man, och en tjänstekvinna, när hon tränger undan sin fru.

24. Fyra finnas, som äro små på jorden, och likväl är stor vishet dem beskärd:

25. myrorna äro ett svagt folk, men de bereda om sommaren sin föda; Ords. 6: 6 f.

26. klippdassarna äro ett folk med ringa kraft, men i klippan bygga de sig hus;

27. gräshopporna hafva ingen konung, men i härordning draga de alla ut;

28. gecko-ödlan kan gripas med händerna, dock bor hon i konungapalatser.

29. Tre finnas, som skrida stadligt fram, ja, fyra, som hafva en stadlig gång:

30. lejonet, hjälten bland djuren, som ej viker tillbaka för någon,

31. en häst, smärt om lifvet, och en bock och en konung i spetsen för sin här. Joh 39: 22 f.

32. Om du har förhäft dig, ehvad det var dårskap, eller det var medveten synd, så lägg handen på munnen. Joh 39: 37. Mik. 7: 16.

33. Ty såsom ost pressas ut ur mjölk, och såsom blod pressas ut ur näsan, så utpressas kif ur vrede.

31 Kapitlet.

Lemuels ord. En dygdesam hustrus lof *.

Detta är konung Lemuels ord, hvad hans moder sade, då hon förmanade honom:

2. Hör, min son, ja, hör, du mitt lifs son, hör, du mina löftens son.

3. Gif icke din kraft åt kvinnor, vänd icke dina vägar till dem som äro konungars fördärf. 5 Mos. 17: 17.

4. Ej konungar tillkommer det, Lemoel, ej konungar tillkommer det att dricka vin, ej furstar att fråga efter starka drycker; Pred. 10: 16 f.

5. att de icke under drickandet må förgäta lagen och förvända rätten för alla eländets barn. Jes. 5: 22 f. 28: 7.

6. Nej, åt den olycklige gifve man starka drycker och vin åt dem som hafva en bedröfvad själ. Syr. 31: 32 f.

7. Må en sådan dricka och förgäta sitt armod och höra upp att tänka på sin vedermöda.

8. Upplåt din mun till förmån för den stumme och till att skaffa rätt åt alla som äro svaga. Job 29: 12 f. Ords. 24: 11.

9. Ja, upplåt din mun och döm med rättvisa, och skaffa den betryckte och fattige rätt. Ps. 82: 3. Jes. 1: 17.

10. En dygdesam hustru, hvar finner man en sådan? Långt högre än pärlor står hon i pris. Ords. 18: 22. 19: 14. Syr. 26: 1 f.

11. På henne förlitar sig hennes mans hjärta, och bärgning kommer icke att fattas honom. Ords. 12: 4. 14: 1.

12. Hon gör honom hvad ljuft är och icke hvad ledt är, i alla sina lefnadsdagar.

13. Omsorg har hon om ull och lin och låter sina händer arbeta med lust.

14. Hon är såsom en köpmans skepp, sitt förråd hämtar hon fjärran ifrån.

15. Medan det ännu är natt, står hon upp och sätter fram mat åt sitt husfolk, åt tjänarinnorna deras bestämda del.

16. Hon har planer på en åker, och hon skaffar sig den; af sina händers förvärf planterar hon en vingård.

17. Hon omgjordar sina länder med kraft och lägger driftighet i sina armar.

18. Så förmärker hon, att hennes hushållning går väl; hennes lampa släckes icke om natten.

19. Till spinnrocken griper hon med sina händer, och hennes fingrar fatta om sländan.

20. Hon öppnar sin hand för den betryckte och räcker ut sina armar mot den fattige.

21. Af snötiden har hon intet att frukta för sitt hus, ty hela hennes hus har kläder af scharlakan.

22. Sköna kuddar gör hon åt sig, hon har kläder af finaste linne och purpur.

23. Hennes man är känd i stadens portar, där han sitter vid sidan af landets äldste.

24. Hon gör kostbara linneskjortor och säljer dem, och bälten afyttrar hon till kråmaren.

25. Ära och berömmelse är hennes klädnad, och hon ler mot den dag, som kommer.

26. Sin mun upplåter hon med vishet, och mild undervisning har hon på sin tunga.

27. Hon vakar öfver ordningen i sitt hus och äter icke sitt bröd i lättja.

28. Hennes söner stå upp och prisa henne säll, hennes man likaså och förkunnar hennes lof:

29. »Många kvinnor hafva fört en dygdesam vandel, men du, du öfvergår dem allesammans.»

30. Skönhet är förgänglig och fägring en vindfläkt; men prisas må en hustru, som fruktar Herren. Ords. 11: 22.

31. Må hon njuta sina gärningars frukt; hennes verk må prisa henne i portarna.

* Detta sista stycke (v. 10—31) är i grundtexten en alfabetisk sång; jfr noten vid ps. 9.

Predikaren.

1 Kapitlet.

Allting är fåfänglighet och ett evigt enahanda. Också strävandet efter vishet är ett jagande efter vind.

Detta är Predikarens ord, Davids sons, konungens i Jerusalem.

2. Fåfängligheters fåfänglighet! säger Predikaren. Fåfängligheters fåfänglighet! Allt är fåfänglighet!

Job 7: 16. Pred. 2: 11. 11: 8. 12: 8.

3. Hvad förmån har människan af all möda, som hon gör sig under solen?

Ps. 39: 7. Pred. 2: 22 f. 3: 9.

4. Släkte går, och släkte kommer, och jorden står evinnerligen kvar.

Ps. 104: 5. 119: 90.

5. Och solen går upp, och solen går ned och har sedan åter brådt att komma till den ort, där hon går upp. Ps. 19: 7.

6. Vinden far mot söder och vänder sig så mot norr; den vänder sig och vänder sig, allt under det att den far fram, och så begynner den åter sitt kretslopp.

7. Alla floder rinna ut i hafvet, och ändå blifver hafvet aldrig fullt; där floderna förut runnit, dit rinna de ständigt åter. Syr. 40: 11.

8. Allt arbetar utan rast; ingen kan beskrifva det. Ögat mättas icke af att se, och örat blifver icke fullt af att höra.

Ords. 27: 20.

9. Hvad som har varit är hvad som kommer att vara, och hvad som har händt är hvad som kommer att hända: intet nytt sker under solen.

Pred. 3: 15.

10. Inträffar något hvarom man ville säga: »Se, detta är nytt», så har detsamma ändå skett redan förut, i gamla tider, som varit före oss.

11. Man kommer icke ihåg dem som hafva lefvat före oss. Och dem som skola uppstå efter oss skall man icke heller komma ihåg bland dem som lefva ännu senare.

12. Jag, Predikaren, var konung öfver Israel i Jerusalem. 1 Kon. 1: 34.

13. Och jag vände mitt hjärta till att begrunda och utrannsaka genom vishet allt hvad som händer under himmelen; sådant är ett uselt besvär, som Gud har gifvit människors barn till att plåga sig med. 1 Kon. 4: 29 f.

14. När jag nu såg på allt hvad som händer under himmelen, se, då var det allt fåfänglighet och ett jagande efter vind. Pred. 2: 11.

15. Det som är krokigt kan icke blifva rakt, och det som ej finnes kan ej komma med i någon räkning.

Pred. 3: 14. 7: 14.

16. Jag sade i mitt hjärta: »Se, jag har förvärfvat mig stor vishet, och jag har förökat den, så att den öfvergår allas, som före mig hafva regerat öfver Jerusalem; ja, vishet och insikt har mitt hjärta inhämtat i rikt mått.»

1 Kon. 3: 12 f.

17. Men när jag nu vände mitt hjärta till att förstå vishet och till att förstå förnuft och dårskap, då insåg jag, att också detta var ett jagande efter vind.

Pred. 2: 12. 7: 26.

18. Ty där mycken vishet är, där är mycken grämelse; och den som förökar sin insikt, han förökar sin plåga.

2 Kapitlet.

Glädjen och arbetet för att bereda sig glädje är fåfänglighet. Det går den vise såsom dåren.

Jag sade i mitt hjärta: »Välan, jag vill pröfva, huru glädje bekommer dig; gör dig nu goda dagar.» Men se, också detta var fåfänglighet.

Pred. 8: 15. Luk. 12: 19 f.

2. Jag måste säga om löjet: »Det är dårskap», och om glädjen: »Hvad gagnar den till?»

3. I mitt hjärta begrundade jag, huru jag skulle plåga min kropp med vin — allt under det att mitt hjärta ägnade sig åt vishet — och huru jag skulle hålla fast vid dårskap, till dess jag finge se, hvad som vore bäst för människors barn att göra under himmelen, de dagar de lefva. Pred. 7: 17 f.

4. Jag företog mig stora arbeten, jag byggde hus åt mig, jag planterade vingårdar åt mig. 1 Kon. 6: 1 f. 2 Krön. 3: 1 f.

5. Jag anlade åt mig lustgårdar och parker och planterade i dem alla slags fruktträd.

6. Jag anlade vattendammar åt mig för att ur dem vattna en skog af träd, som växte upp.

7. Jag köpte trälar och trälinnor, och hemfödda tjänare fostrades åt mig; jag fick ock boskap, fäkreatur och får i större myckenhet än någon som före mig hade varit i Jerusalem. 2 Krön. 1: 13.

8. Jag samlade mig jämväl silfver och guld och allt hvad konungar och länder kunna äga; jag skaffade mig sångare och sångerskor och hvad som är människors barns lust: en hustru, ja, många.

1 Kon. 10: 11 f., 14 f. 2 Krön. 9: 10 f., 13 f.

9. Så blef jag stor, allt mer och mer, större än någon som före mig hade varit i Jerusalem; och under detta bevarade jag ändå min vishet.

1 Kon. 10: 23 f. 2 Krön. 9: 22.

10. Intet som mina ögon begärde undanhöll jag dem, och ingen glädje nekade jag mitt hjärta. Ty mitt hjärta fann glädje i all min möda, och detta var min behållna del af all min möda.

11. Men när jag så vände mig till att betrakta alla de verk, som mina händer hade gjort, och den möda, som jag hade nedlagt på dem, se, då var det allt fåfänglighet och ett jagande efter vind. Ja, under solen finnes intet som kan räknas för vinning.

Pred. 1: 14.

12. När jag alltså vände mig till att jämföra vishet med oförnuft och dårskap — ty hvad kunna de människor göra, som komma efter konungen, annat än detsamma som man redan förut har gjort? — Pred. 1: 17. 7: 26.

13. då insåg jag, att visheten väl har samma företräde framför dårskapen, som ljuset har framför mörkret:

14. Den vise har ögon i sitt hufvud, men dåren vandrar i mörker. Dock märkte jag, att det går den ene såsom den andre.

Ords. 14: 33. 15: 7. 17: 24. Pred. 8: 1.

15. Då sade jag i mitt hjärta: »Såsom det går dåren, så skall det ock gå mig; hvad gagn har jag då däraf att jag är förmer i vishet?» Och jag sade i mitt hjärta, att också detta var fåfänglighet. Job 21: 7 f. Pred. 6: 8. 8: 14. 9: 2.

16. Ty den vises minne varar icke evinnerligen, lika litet som dårens; i kommande dagar skall ju alltsammans redan vara förgätet. Och måste icke den vise dö såväl som dåren?

Job 18: 17. Ps. 49: 11. Visb. 2: 4.

17. Och jag blef led vid lifvet, ty illa behagade mig hvad som händer under solen, eftersom allt är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

Job 3: 21. 14: 18.

18. Ja, jag blef led vid all den möda, som jag hade gjort mig under solen, eftersom jag åt någon annan, som skall komma efter mig, måste lämna hvad jag gjort. Ps. 49: 18. Syr. 14: 4.

19. Och hvem vet, om denne skall vara en vis man eller en dåre? Men ändå skall han få råda öfver allt det hvarpå jag nedlagt min möda och min vishet under solen. Också detta är fåfänglighet.

20. Så begynte jag då att åter förtvifla i mitt hjärta öfver all den möda, som jag hade gjort mig under solen.

21. Ty om en människa med vishet och insikt och skicklighet har utstått sin möda, så måste hon dock lämna sin del åt en annan, som icke har haft någon möda därmed. Också detta är fåfänglighet och ett stort elände.

Ps. 39: 7. Klag. 5: 2.

22. Ja, hvad gagn har människan af all möda och hjärteoro, som hon gör sig under solen? Pred. 1: 3.

23. Alla hennes dagar äro ju fulla af plåga, och det besvär hon har är fullt af grämelse; icke ens om natten får hennes hjärta någon ro. Också detta är fåfänglighet.

Job 7: 1 f. 14: 1. Pred. 5: 16.

24. Det är icke en lycka, som beror af människan själf, att hon kan äta och dricka och göra sig goda dagar under sin möda. Jag insåg, att också detta kommer från Guds hand, hans som har sagt: Pred. 5: 18.

25. »Hvem kan äta och hvem kan njuta mig förutan?» 1 Kon. 4: 22 f.

26. Ty åt den människa, som täckes honom, gifver han vishet och insikt och glädje; men åt syndaren gifver han besväret att samla in och lägga tillhopa, för att det sedan må tillfalla någon som täckes Gud. Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

Ps. 97: 11. Ords. 13: 21 f. 28: 8.

3 Kapitlet.

Allt går sin gifna gång, och allt är fåfänglighet. Människorna äro såsom fänaden.

Allting har sin tid, och hvart företag under himmelen har sin stund.

Pred. 9: 11.

2. Födas har sin tid, och dö har sin tid. Plantera har sin tid, och rycka upp planteringar har sin tid.

1 Mos. 8: 22. Job 14: 5.

3. Dräpa har sin tid, och läka har sin tid. Bryta ned har sin tid, och bygga upp har sin tid.
4. Gråta har sin tid, och le har sin tid. Klaga har sin tid, och dansa har sin tid.
5. Kasta undan stenar har sin tid, och samla ihop stenar har sin tid. Taga i famn har sin tid, och afhålla sig ifrån famntag har sin tid.
6. Söka upp har sin tid, och tappa bort har sin tid. Förvara har sin tid, och kasta bort har sin tid.
7. Rifva sönder har sin tid, och sy ihop har sin tid. Tiga har sin tid, och tala har sin tid.
8. Älska har sin tid, och hata har sin tid. Krig har sin tid, och fred har sin tid.
9. Hvad förmån af sin möda har då den som arbetar? Pred. 1: 3. 2: 22.
10. Jag såg, hvilket besvär Gud har gifvit människors barn till att plåga sig med.
11. Allt har han gjort skönt för sin tid, ja, han har ock inlagt evigheten i människornas hjärtan, dock så, att de icke förmå att till fullo, ifrån begynnelsen intill änden, fatta det verk, som Gud har gjort.
Job 37: 23. Pred. 11: 5. Visb. 9: 16 f.
12. Jag insåg, att intet är bättre för dem, än att de äro glada och göra sig goda dagar, så länge de lefva.
Pred. 2: 1. 8: 15. Jes. 22: 13.
13. Men om någon kan äta och dricka och njuta hvad godt är under all sin möda, så är också detta en Guds gåfva.
Pred. 5: 18.
14. Jag insåg, att allt hvad Gud gör skall förblifva evinnerligen; man kan icke lägga något därtill, ej heller taga något därifrån. Och Gud har så gjort, att man måste frukta honom.
Ps. 33: 11. Jes. 46: 10.
15. Hvad som är, det var redan förut; och hvad som kommer att ske, det skedde ock redan förut; Gud söker blott fram det förgångna. Pred. 1: 9 f.
16. Ytterligare såg jag under solen, att på domarsätet rådde orättfärdighet och på rättfärdighetens säte orättfärdighet.
17. Då sade jag i mitt hjärta: Både den rättfärdige och den orättfärdige skall Gud döma; ty hvart företag och allt hvad man gör har sin tid hos honom. Ps. 82: 1 f. Jes. 10: 1 f.
18. Jag sade i mitt hjärta: För människors barns skull sker detta, på det att Gud må pröfva dem, och på det att de själfva må inse, att de äro såsom fänad.
19. Ty det går människors barn såsom det går fänaden, dem alla går det lika. Såsom fänaden dör, så dö ock de; enahanda ande hafva de ock alla. Ja, människorna hafva intet framför fänaden, ty allt är fåfänglighet.
Ps. 39: 6, 12. 49: 13, 21. 78: 39. Jak. 4: 14.
20. Alla gå de till samma mål; alla hafva de kommit af stoft, och alla skola de åter varda stoft. 1 Mos. 2: 19. 3: 19. Job 34: 15. Ps. 104: 29. 146: 4. Pred. 6: 6. 12: 7.
21. Hvem kan veta, att människornas ande stiger uppåt, men att fänadens ande far ned under jorden?
22. Och jag såg, att intet är bättre för människan, än att hon är glad under sitt arbete; ty detta är den del hon får. Ty hvem kan föra henne tillbaka, så att hon får se och hafva glädje af hvad som skall ske efter henne?
Pred. 5: 17.

4 Kapitlet.

Orättrådigheten på jorden. Den ensamme och den fattige.

Och ytterligare såg jag på alla de våldsgärningar, som förövas under solen. Jag såg förtryckta fälla tårar, och ingen fanns som tröstade dem; jag såg dem lida öfvervåld af sina förtryckares hand, och ingen fanns som tröstade dem. Job 35: 9. Pred. 3: 16.
2. Då prisade jag de döda, som redan fått dö, lyckliga framför de lefvande, som ännu lefva;
Job 3: 3 f. Pred. 7: 1. Jer. 20: 14 f.
3. men lyckligt framför båda prisade jag den som ännu icke hade kommit till, den som hade sluppit att se hvad ondt som göres under solen.
4. Och jag såg, att all möda och all skicklighet i hvad som göres icke är annat än den enes afund mot den andre. Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.
5. Dåren lägger händerna i kors och tär så sitt eget kött. Ords. 6: 10 f.
6. Bättre är en handfull ro än båda händerna fulla med möda och med jagande efter vind.
7. Och ytterligare såg jag något, som är fåfänglighet under solen:
8. mången finnes, som står ensam och icke har någon jämte sig, hvarken son eller broder; och likväl är det ingen ände på all hans möda, och hans ögon blifva icke mätta på rikedom. Och för hvem mödar jag mig då och nekar mig

själf hvad godt är? Också detta är fåfänglighet och ett uselt besvär.
Ords. 27: 20. Pred. 5: 9.

9. Bättre är att vara två än en, ty de två få en större vinning af sin möda.
1 Mos. 2: 18. Syr. 26: 4.

10. Om någondera faller, så kan ju den andre resa upp sin medbroder. Men ve den ensamme, om han faller och icke en annan finnes, som kan resa upp honom!

11. Likaledes, om två ligga tillsammans, så hafva de det varmt; men huru skall den ensamme blifva varm?

12. Och om än någon kan slå ned den som är ensam, så hålla dock två stånd mot angriparen. Och en tredubbel tråd brister icke så snart.

13. Bättre än en gammal konung, som är dåraktig och ej har förstånd att låta varna sig, är nog en fattig yngling med vishet. Syr. 10: 8.

14. Ty ifrån fängelset gick en gång en sådan till konungavälde, fastän han var född i fattigdom inom den andres rike. Ps. 113: 7 f. Luk. 1: 52.

15. Jag såg, huru alla som lefde och rörde sig under solen följde ynglingen, denne nye, som skulle träda i den förres ställe;

16. det var ingen ände på hela skaran af alla dem som han gick i spetsen för. Men ändå hafva de efterkommande ingen glädje af honom. Ty också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

5 Kapitlet.

Förhastade löften inför Gud. Fåfänglig undran; fåfänglig äflan.

4: 17. Bevara din fot, när du går till Guds hus; att komma dit för att höra är bättre än något slaktoffer, som dårarna frambära; ty de äro oförståndiga och göra så hvad ondt är.
1 Sam. 15: 22 f. Ords. 15: 8. 21: 27. Hos. 6: 6.

1. Var icke obetänksam med din mun, och låt icke ditt hjärta förhasta sig med att uttala något ord inför Gud. Gud är ju i himmelen, och du är på jorden; låt därför dina ord vara få.
Matt. 6: 7. Jak. 1: 19.

2. Ty tanklöshet har med sig mångahanda besvär, och en dåres röst har öfverflöd på ord. Ords. 10: 14.

3. När du har gjort ett löfte åt Gud, så dröj icke att infria det; ty till dårar har han icke behag. Det löfte du gifvit skall du infria.
4 Mos. 30: 3 f. 5 Mos. 23: 21. Ps. 76: 12.

4. Det är bättre, att du intet lofvar, än att du gör ett löfte och icke infriar det.

5. Låt icke din mun draga skuld öfver hela din kropp; och säg icke inför Guds sändebud, att det var ett förhastande. Icke vill du, att Gud skall förtörnas för ditt tals skull, så att han fördärfvar dina händers verk? 4 Mos. 30: 7 f. Mal. 2: 7.

6. Se, där mycken tanklöshet och fåfänglighet är, där är ock en myckenhet af ord.
Ja, Gud må du frukta.

7. Om du ser, att den fattige förtryckes, och att rätt och rättfärdighet våldföres i landet, så förundra dig icke däröfver; ty på den höge vaktar en högre, och andra ännu högre vakta på dem båda.
Ps. 82: 1 f. Ords. 22: 8. Kol. 3: 25. 1 Tess. 4: 6.

8. Och vid allt detta är det en förmån för ett land att hafva en konung, som så styr, att marken blifver brukad.

9. Den som älskar penningar blifver icke mätt på penningar, och den som älskar rikedom har ingen vinning däraf.
Också detta är fåfänglighet.
Job 20: 18. 27: 16 f. Ps. 49: 11. Pred. 4: 8. Hagg. 1: 6.

10. När ägodelarna förökas, blifva ock de som äta af dem många; och till hvad gagn äro de då för ägaren, utom att hans ögon få se dem?

11. Söt är arbetarens sömn, ehvad han har litet eller mycket att åta; men den rikes öfverflöd tillstäder honom icke att sofva.

12. Ett bedröfligt elände, som jag har sett under solen, är det, att hopsparad rikedom kan blifva sin ägare till skada.
Job 20: 20 f.

13. Och om rikedomen har gått förlorad för någon genom en olycka, så får hans son, om han har födt en son, alls intet däraf.

14. Sådan som han kom ur sin moders lif måste han själf åter gå bort, lika naken som han kommit, och för sin möda får han alls intet som han kan taga med sig.
Job 1: 21. 27: 19. Ps. 49: 18. 1 Tim. 6: 7.

15. Också det är ett bedröfligt elände. Om han måste gå bort alldeles sådan som han kommit, hvad har han då för förmån däraf att han så mödar sig — för vind?

16. Tvärtom framlefver han ju alla sina lifsdagar i mörker; och mycken grämelse har han och plåga och förtret.

17 Se, hvad jag har funnit vara bäst

och skönast för människan, det är att hon äter och dricker och gör sig goda dagar vid den möda, som hon har under solen, medan de lifsdagar vara, som Gud gifver henne; ty detta är den del hon får. Pred. 3: 12, 22.

18. Och om Gud åt någon har gifvit rikedom och skatter och därtill förunnat honom makt att njuta däraf och att göra sig till godo sin del och att vara glad under sin möda, så är också detta en Guds gåfva. Pred. 2: 24. 3: 13.

19. Ty man tänker icke så mycket på sina lifsdagars gång, när Gud förlänar glädje i hjärtat.

6 Kapitlet.

Rikedomens fåfänglighet.

Ett elände, som jag har sett under solen, och som kommer tungt öfver människorna, är det,

2. när Gud åt någon har gifvit rikedom och skatter och ära, så att denne för sin räkning intet saknar af allt det han önskar sig, och Gud sedan icke förunnar honom makt att själf njuta däraf, utan låter en främling få njuta däraf; detta är fåfänglighet och en usel plåga. Est. 5: 11 f. Ps. 39: 7.

3. Om en man än finge hundra barn och finge lefva i många år, ja, om hans lifsdagar blefve än så många, men hans själ icke finge njuta sig mätt af hans goda, och om han så blefve utan begrafning, då säger jag: lyckligare än han är ett ofullgånget foster.

4. Ty såsom ett fåfängligt ting har detta kommit till världen, och i mörker går det bort, och i mörker höljes dess namn;

5. det fick ej ens se solen, och det vet af intet. Ett sådant har bättre ro än han.

6. Ja, om han än lefde i två gånger tusen år utan att få njuta något godt — gå icke ändå alla till samma mål? Pred. 3: 20.

7. All människans möda är för hennes mun, och likväl blifver hennes hunger icke mättad.

8. Ty hvad förmån har den vise framför dåren? Hvad förmån är det för den som är fattig, om han förstår att skicka sig inför de lefvande? Pred. 2: 15.

9. Bättre är hvad ögonen redan se än det som begäret far efter.

Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

10. Hvad som är, det var redan förut nämndt vid namn; förutbestämdt var hvad en människa skulle blifva. Och hon kan icke gå till rätta med honom som är mäktigare än hon själf.

Ps. 139: 16.

11. Ty om man ock ordar än så mycket och därmed förökar fåfängligheten, hvad förmån har man däraf?

Job 8: 9. Ps. 39: 6.

7: 1. Ty hvem vet, hvad godt som skall hända en människa i lifvet under de fåfängliga lifsdagar, som hon får framlefva lik en skugga? Och hvem kan säga en människa, hvad som efter henne skall ske under solen?

Job 14: 2 f. Pred. 8: 7, 17. 10: 14.

7 Kapitlet.

Sorg och glädje, rättfärdighet och orättfärdighet, vishet, kvinnors ondska m. m.

Bättre är godt namn än god salfva, och bättre är dödens dag än födelsedagen. Ords. 22: 1. Pred. 4: 2. Syr. 41: 15.

3. Bättre än att gå i gästabudshus är det att gå i sorgehus; ty där är änden för alla människor, och den efterlefvande lägger det på hjärtat.

Ps. 39: 5. Jak. 4: 9.

4. Bättre är grämelse än löje, ty af det som gör ansiktet sorgset får hjärtat glädje. Matt. 5: 4. 2 Kor. 7: 8 f.

5. De visas hjärtan äro i sorgehuset och dårarnas hjärtan i glädjehuset.

6. Bättre är att höra förebråelser af en vis man än att höra sång af dårar.

Ords. 17: 10.

7. Ty såsom sprakandet af törne under grytan, så är dårarnas löje.

Också detta är fåfänglighet.

8. Ty vinningslystnad gör den vise till en dåre, och mutor fördärfva hjärtat. 2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19.

9. Bättre är slutet på en sak än dess begynnelse; bättre är en tålmodig man än en högmodig. Ords. 14: 29.

10. Var icke för hastig i ditt sinne till att gräma dig, ty grämelse bor i dårars bröst.

11. Spörj icke: »Hvaraf kommer det, att forna dagar voro bättre än våra?» Ty icke af vishet kan du fråga så.

12. Jämgod med arfgods är vishet, ja, förmer i värde är hon för dem som se solen. Ords. 3: 13 f. 8: 18 f.

13. Ty i vishetens skugga sitter man såsom i penningens skugga, men den förståndiges förmån är att visheten behåller sin ägare vid lif.

14. Se på Guds verk: hvem kan göra rakt hvad han har gjort krokigt?

Job 12: 14 f. Pred. 1: 15.

15. Var alltså vid godt mod under den goda dagen, och betänk under den onda dagen, att Gud har gjort denna såväl som den andra, på det att alls intet mer skulle finnas för människan att upplefva, sedan hon gått hädan.
Syr. 11: 14, 27. Fil. 4: 12.

16. Det ena som det andra har jag sett under mina fåfängliga dagar: mången rättfärdig, som förgåtts i sin rättfärdighet, och mången orättfärdig, som länge fått lefva i sin ondska.
Job 21: 7. Pred. 8: 14. 9: 2.

17. Var icke alltför rättfärdig, och var icke alltför mycket vis; icke vill du fördärfva dig själf?

18. Var icke alltför orättfärdig, och var icke en dåre; icke vill du dö i förtid?

19. Det är bäst, att du håller fast vid det ena, utan att ändå släppa det andra; ty den som fruktar Gud finner en utväg ur allt detta. Pred. 2: 3. Matt. 23: 23.

20. Visheten gör den vise stark, starkare än tio väldiga i en stad.
Ords. 21: 22. 24: 5. Pred. 9: 16, 18.

21. Ty ingen människa är så rättfärdig på jorden, att hon gör hvad godt är och icke begår någon synd.
1 Kon. 8: 46. 2 Krön. 6: 36. Ords. 20: 9. 1 Joh. 1: 8.

22. Akta icke heller på alla ord, som man talar, att du icke må få höra din egen tjänare uttala förbannelser öfver dig. 2 Sam. 16: 10 f.

23. Ditt hjärta vet ju, att du själf mången gång har uttalat förbannelser öfver andra.

24. Detta allt har jag försökt att utröna genom vishet. Jag sade: »Jag vill blifva vis», men visheten blef fjärran ifrån mig. Job 28: 12 f. Pred. 8: 17.

25. Ja, tingens väsen ligger i fjärran, djupt nere i djupet; hvem kan utgrunda det?

26. När jag vände mig med mitt hjärta till att eftersinna och begrunda och till att söka visheten och det som är hufvudsumman och till att förstå ogudaktigheten i dess dårskap och dåraktigheten i dess oförnuft, Pred. 1: 17. 2: 12.

27. då fann jag något som var bittrare än döden: kvinnan, hon hvars hjärta är nät och garn och hvars armar äro bojor. Den som täckes Gud kan undkomma henne, men syndaren blifver hennes fånge. Ords. 5: 3 f. 22: 14.

28. Se, detta fann jag, säger Predikaren, i det jag lade det ena till det andra för att komma till hufvudsumman.

29. Något gifves, som min själ beständigt har sökt, men som jag icke har funnit: väl har jag funnit en man bland tusen, men en kvinna har jag icke funnit i hela hopen.

30. Dock se, detta har jag funnit, att Gud har gjort människorna sådana de borde vara, men själfva uttänka de mångahanda funder.
1 Mos. 1: 27. Jer. 17: 9.

8 Kapitlet.

Lefnadsregler och tänkespråk. Orättvisor i världen.

Hvem är lik den vise, och hvem förstår att så uttyda en sak? Visheten gör människans ansikte ljust, genom den förvandlas det råa i hennes uppsyn.

2. Jag säger: Akta på konungens bud, ja, gör det för den eds skull, som du har svurit vid Gud.
Matt. 22: 21. 1 Petr. 2: 17.

3. Förhasta dig icke att öfvergifva honom, inlåt dig icke på något som ondt är; han kan ju göra allt hvad han vill. Pred. 10: 4.

4. Ty en konungs ord är mäktigt, och hvem kan säga till honom: »Hvad gör du?» Ords. 16: 15. 19: 12. 20: 2.

5. Den som håller budet skall icke veta af något ondt; och tid och dom skall den vises hjärta lära känna.

6. Ty hvart företag har sin tid och sin dom, och en människas ondska kommer tungt öfver henne. Pred. 3: 1, 17.

7. Ty hon vet icke hvad som kommer att ske; hvem kan säga henne, huru något kommer att ske?
Pred. 7: 1. 10: 14.

8. Ingen människa har makt öfver vinden, till att hejda den, ej heller har någon makt öfver dödens dag, ej heller finnes undflykt i krig; så kan ogudaktigheten icke rädda sin man.
Job 14: 5. Ps. 31: 16. 39: 5.

9. Allt detta såg jag, när jag gaf akt på allt hvad som händer under solen, i en tid, då den ena människan har makt öfver den andra, henne till olycka.

10. Och likaledes såg jag, att de ogudaktiga fingo komma i sin graf och gå till hvila, under det att sådana som hade gjort hvad rätt var måste draga bort ifrån den Heliges boning och blefvo förgätna i staden. Också detta är fåfänglighet.

11. Därför att dom icke strax går öfver hvad ondt som göres, få människors barn dristighet att göra det ondt är,
Job 35: 15. Syr. 5: 4.

12. eftersom syndaren hundra gånger kan göra hvad ondt är och likväl får länge lefva — fastän jag väl vet, att det skall gå de gudfruktiga väl, därför att de frukta Gud, 5 Mos. 6: 24.
Esr. 8: 22. Ps. 33: 18 f. Ords. 14: 11.

13. men att det icke skall gå den ogudaktige väl, och att han icke skall få länge lefva, utan att han skall vara såsom en skugga, därför att han icke fruktar Gud.
Visb. 3: 10. Syr. 10: 28. 40: 13.

14. En fåfänglighet, som händer här på jorden, är det, att rättfärdiga finnas, hvilka det går såsom hade de gjort de ogudaktigas gärningar, och att ogudaktiga finnas, hvilka det går såsom hade de gjort de rättfärdigas gärningar. Jag sade: Också detta är fåfänglighet.
Ps. 37: 35. 44: 18. 73: 3. Pred. 2: 15. 7: 16. 9: 2.

15. Så prisade jag då glädjen och fann, att intet är bättre för människan under solen, än att hon äter och dricker och är glad, så att detta får följa henne vid hennes möda, under de lifsdagar, som Gud gifver henne under solen.
Pred. 3: 12, 22. 5: 17. 9: 7.

16. När jag vände mitt hjärta till att förstå vishet och till att betrakta det besvär, som man gör sig på jorden utan att få sömn i sina ögon, hvarken dag eller natt,

17. då insåg jag, att det är så med alla Guds verk, att människan icke förmår fatta hvad som händer under solen; ty huru mycket en människa än mödar sig för att utforska det, fattar hon det ändå icke. Och om någon vis man tänker, att han skall kunna förstå det, så kommer han ändå icke att kunna fatta det.
Pred. 7: 24 f. 11: 5.

9 Kapitlet.

Människornas öde beror icke af deras gärningar. Visheten föraktas.

Ja, allt detta har jag besinnat, och jag har sökt pröfva allt detta, huru de rättfärdiga och de visa och deras verk äro i Guds våld. Hvarken om kärlek eller hat kan en människa veta något förut; allt kan förestå henne.

2. Ja, allt kan vederfaras alla; det går den rättfärdige såsom den ogudaktige, den gode och rene såsom den orene, den som offrar såsom den hvilken icke offrar; den gode räknas lika med syndaren, den som svär blifver lik den som har försyn för att svärja.
Job 9: 22. 21: 7. Ps. 73: 13 f. Pred. 2: 14 f. 8: 14. Jer. 12: 1.

3. Ett elände vid allt som händer under solen är detta, att det går alla lika. Därför äro ock människornas hjärtan fulla med ondska, och oförnuft är i deras hjärtan, så länge de lefva; och sedan måste de ned bland de döda.

4. För den som utkoras att vara i de lefvandes skara finnes ju ännu något att hoppas; ty bättre är en lefvande hund än ett dödt lejon.

5. Och väl veta de som lefva, att de måste dö, men de döda veta alls intet, och de hafva ingen vinning mer att vänta, utan deras åminnelse är förgäten.

6. Både deras kärlek och deras hat och deras afund hafva redan nått sin ände, och aldrig någonsin få de mer någon del i hvad som händer under solen.

7. Välan, så är ditt bröd med glädje och drick ditt vin med gladt hjärta, ty Gud har redan efter sitt behag bestämt hvad som skall ske med dig.
Pred. 3: 12 f., 22. 5: 17 f. 8: 15. Jes. 22: 13. 56: 12. Visb. 2: 6. Syr. 11: 18 f. Luk. 12: 19. 1 Kor. 15: 32.

8. Låt dina kläder alltid vara hvita, och låt aldrig olja fattas på ditt hufvud.

9. Njut lifvet med någon kvinna, som du älskar, så länge de fåfängliga lifsdagar vara, som förlänas dig under solen, ja, under alla dina fåfängliga dagar; ty detta är den del du får i lifvet vid den möda, som du gör dig under solen.
Ords. 5: 18 f. Pred. 8: 22.

10. Allt hvad du förmår uträtta med din kraft må du söka uträtta; ty i dödsriket, dit du går, finnes ingen verksamhet eller beräkning eller insikt eller vishet.
Job 17: 13. Ps. 6: 6. 115: 17. Jes. 38: 18. Joh. 9: 4.

11. Ytterligare såg jag under solen, att det icke beror af de snabba, huru de lyckas i löpandet, icke af hjältarna, huru striden utfaller, icke af de visa, huru de få sitt bröd, icke af de kloka, hvad rikedom de förvärfva, eller af de förståndiga, hvad ynnest de vinna, utan att allt för dem beror af tid och tillfälle.
Ps. 127: 1. Ords. 16: 9. Pred. 3: 1 f. Syr. 11: 11. 18: 6 f. Rom. 9: 16.

12. Ty människan känner icke sin tid, lika litet som fiskarna, hvilka fångas i olycksnätet, och lika litet som fåglarna, hvilka fastna i snaran. Såsom dessa, så snärjas ock människors barn på olyckans tid, när ofärd plötsligt faller öfver dem.
Job 34: 20. Mark. 13: 33, 35. Luk. 12: 20.

13. Också detta såg jag under solen, ett visdomsverk, som tycktes mig stort:

14. Det fanns en liten stad med få invånare, och mot den kom en stor ko-

nung och belägrade den och byggde stora bålverk mot den.

15. Men därinne fanns en fattig man, som var vis; och denne räddade staden genom sin vishet. Dock, sedan tänkte ingen människa på denne fattige man.
2 Sam. 20: 16.

16. Då sade jag: Väl är vishet bättre än styrka, men den fattiges vishet blifver föraktad, och hans ord varda icke hörda. Ords. 21: 22. Pred. 7: 20.

10 Kapitlet.

Lefnadsregler och tänkespråk.

9: 17. De visas ord, om de ock höras helt stilla, äro förmer än allt ropande af en dårarnas öfverste.

18. Bättre är vishet än krigsredskap; ty en enda som felar kan fördärfva mycket godt.

1. Giftflugor vålla stank och jäsning i salfvoberedarens salfva; så uppväger ett grand af dårskap både vishet och ära.

2. Den vise har sitt hjärta åt höger, men dåren har sitt hjärta åt vänster.

3. Ja, hvarhelst dåren går, kommer hans förstånd till korta, och till alla säger han ifrån, att han är en dåre.

4. Om vrede uppstår mot dig hos en furste, så håll dig dock stilla, ty saktmod gör stora synder ogjorda.
Ords. 19: 11. 25: 15. Pred. 8: 3.

5. Ett elände gifves, som jag har sett under solen, ett fel, som beror af den som har makten:

6. att dårskap sättes på höga platser, medan förnämliga män få sitta i förnedring.

7. Jag har sett trälar färdas till häst och höfdingar få gå till fots såsom trälar.

8. Den som gräfver en grop, han faller själf däri, och den som bryter ned en mur, honom stinger ormen.
Ps. 7: 16 f. Ords. 11: 27. 26: 27. Syr. 27: 29 f.

9. Den som vältrar bort stenar blifver skadad af dem, den som hugger ved kommer i fara därvid.

10. Om man icke slipar eggen, när ett järn har blifvit slött, så måste man anstränga krafterna dess mer; och vishet är att göra allt på bästa sätt.

11. Om ormen får stinga, innan han blifvit tjusad, så har besvärjaren intet gagn af sin konst.

12. Med sin muns ord förvärfvar den vise ynnest, men dårens läppar fördärfva honom själf. Ords. 10: 11, 20. 25: 11. Syr. 21: 19.

13. Begynnelsen på hans muns ord är dårskap, och änden på hans tal är uselt oförnuft.

14. Och dåren är rik på ord; dock vet ingen människa hvad som skall ske; hvem kan säga en människa hvad som efter henne skall ske?
Pred. 7: 1. 8: 7. Syr. 21: 27 f.

15. Dårens möda blifver honom tung, ty icke ens till staden hittar han fram.

16. Ve dig, du land, hvars konung är ett barn, och hvars furstar hålla måltid redan på morgonen!
2 Krön. 13: 7. Jes. 3: 4. 5: 11.

17. Väl dig, du land, hvars konung är en ädling, och hvars furstar hålla måltid i tillbörlig tid, med mättlighet och icke för att öfverlasta sig!

18. Genom lättja förfalla husets bjälkar, och genom försumlighet dryper det in i huset.

19. Till sin förlustelse håller man gästabud, och vinet gör lifvet gladt; men penningen är det som förlänar alltsammans. Ps. 104: 15.

20. Uttala ej ens i din tanke förbannelser öfver en konung och ej ens i din sofkammare förbannelser öfver en rik man; ty himmelens fåglar bära fram ditt tal, och de bevingade förkunna hvad du sagt. 2 Mos. 22: 28. Apg. 23: 5. Rom. 13: 3.

11 Kapitlet.

Lefnadsregler och tänkespråk.

Sänd ditt bröd öfver vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka.

2. Dela hvar lott i sju delar, ja, i åtta, ty du vet icke, hvilken olycka som kan gå öfver landet. 1 Mos. 32: 7 f.

3. Om molnen äro fulla af regn, så tömma de ut det på jorden; och om ett träd faller omkull, det må falla mot söder eller mot norr, så ligger det på den plats, där det fallit.

4. En vindspejare får aldrig så, och en molnskådare får aldrig skörda.

5. Lika litet som du vet, hvart vinden far, eller huru benen bildas i den hafvandes lif, lika litet förstår du Guds verk, hans som verkar alltsammans.
Job 38: 24 f. Ps. 139: 6, 14. Pred. 8: 11. 7: 24. Joh. 3: 8.

6. Så ut om morgonen din säd, och underlåt det ej heller om aftonen, ty du vet icke, hvilketdera som är gagneligast, eller om båda tillhopa är bäst.

7. Och ljuset är ljufligt, och det är godt för ögonen att få se solen. Tob. 5: 12.

8. Ja, om en människa får lefva än så många år, så må hon vara glad under dem alla, men betänka, att eftersom mörkrets dagar blifva så många, så är ändå allt som händer fåfänglighet.

12 Kapitlet.

Ungdom och ålderdom. Slutord.

11: 9. Gläd dig, du yngling, i din ungdom och låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid; ja, vandra de vägar ditt hjärta lyster och så, som det behagar dina ögon. Men vet, att Gud för allt detta skall draga dig till doms.
Pred. 12: 14. Matt. 12: 36. 2 Kor. 5: 10.

10. Ja, låt grämelse vika ur ditt hjärta, och håll plåga borta från din kropp. Ty ungdom och blomstring är fåfänglighet.

1. Så tänk då på din skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om hvilka du skall säga: »Jag finner icke behag i dem»;
Ps. 71: 17 f. 119: 9. Tob. 4: 6.

2. ja, förrän solen blifver förmörkad och dagsljuset och månen och stjärnorna; före den ålder, då molnen komma igen efter regnet,

3. den tid, då väktarna i huset darra och de starka männen kröka sig, då malerskorna sitta fåfänga, så få som de blifvit, och skåderskorna hafva det mörkt i sina fönster;
1 Mos. 27: 1.

4. då dörrarna åt gatan stängas till, medan ljudet från kvarnen försvagas; då man står upp, när fågeln begynner kvittra och alla sångens tärnor sänka rösten;

5. då man fruktar för hvar backe och förskräckelser bo på vägarna; då mandelträdet blommar och gräshoppan släpar sig fram och kapriskноppen blifver utan kraft, nu då människan skall fara till sin eviga boning och gråtarna redan gå och vänta på gatan;

6. ja, förrän silfversnöret ryckes bort och den gyllene skålen slås sönder, och förrän ämbaret vid källan krossas och hjulet slås sönder och faller i brunnen

7. och stoftet vänder åter till jorden, hvarifrån det har kommit, och anden vänder åter till Gud, som har gifvit den.
1 Mos. 2: 7. 3: 19. Ps. 31: 6. Pred. 3: 20. Luk. 23: 46. Apg. 17: 25.

8. Fåfänglighetens fåfänglighet! säger Predikaren. Allt är fåfänglighet!
Pred. 1: 2.

9. För öfrigt är att säga, att Predikaren var en vis man, som också annars lärde folket insikt och öfvervägde och rannsakade; många ordspråk författade han.
1 Kon. 4: 31.

10. Predikaren sökte efter att finna välbehagliga ord, sådant som med rätt kunde skrifvas och sådant som med sanning kunde sägas.

11. De visas ord äro såsom uddar, och lika indrifna spikar äro deras tänkespråk. De äro gåfvor från en och samma Herde.
Ps. 80: 2. Jes. 49: 2. Jer. 23: 29. Hebr. 4: 12.

12. Och för öfrigt är utom detta att säga: Min son, låt varna dig!

Ingen ände är på det myckna bokskrifvandet, men mycket studerande gör kroppen trött.

13. Änden på talet, om vi vilja höra hufvudsumman, är detta: Frukta Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor till.
5 Mos. 6: 1 f., 24.

14. Ty Gud skall draga alla gärningar till doms, när han dömer allt hvad förborgadt är, ehvad det är godt eller ondt.
Pred. 11: 9. 1 Kor. 4: 5. 2 Kor. 5: 10. Upp. 20: 12.

Höga Visan.*

1 Kapitlet.

Bruden och jämte henne Jerusalems döttrar tala v. 2—4. — Bruden talar v. 5—7, brudgummen svarar v. 8. — Brudgummen talar v. 9—11, bruden v. 12—14, brudgummen v. 15, bruden v. 16—17.

1. Sångernas sång af Salomo.

Kyssar gifve han mig, kyssar af sin mun! Ty din kärlek är ljufligare än vin.

3. Ljuflig är doften af dina salfvor, ja, en utgjuten salfva är ditt namn; fördenskull hafva tärnorna dig kär.

4. Drag mig med dig! Med hast vilja vi följa dig. Ja, konungen har fört mig in i sina gemak; vi vilja fröjdas och vara glada öfver dig, vi vilja prisa din kärlek högre än vin; uppriktigt älskad är du.

5. Svart är jag, dock är jag täck, I Jerusalems döttrar, lik Kedars hyddor, lik Salomos tält.
Ps. 120: 5.

* Den hebreiska grundtexten till Höga Visan är icke uppdelad i stycken, som tydligt angifva, när en ny afdelning inträder; icke heller angifver grundtexten, hvilka de talande

6. Sen icke därpå, att jag är så svart, att solen har bränt mig så. Min moders söner blefvo vreda på mig och satte mig till vingårdsvakterska; så kunde jag icke vakta min egen vingård.
Höga V. 4: 12.

7. Säg mig, du som min själ har kär: Hvar för du din hjord i bet? Hvar låter du den hvila om middagen? Må jag slippa att gå lik en vilsekommen kvinna vid dina stallbröders hjordar.

8. Om du icke vet det, du sköuaste bland kvinnor, så gå blott åstad i hjordens spår och för dina killingar i bet vid herdarnas tält.

---

9. Vid ett sto i Faraos spann förliknar jag dig, min älskade. 2 Krön. 9: 28.

10. Dina kinder äro så täcka med sina kedjehängen, din hals med sina pärlerader.

11. Kedjehängen af guld vilja vi skaffa åt dig med silfverpunkter på.

12. Medan konungen var i sin sal, utsände min nardus sin doft.

13. Min vän är för mig ett myrragömme, som jag bär i min barm.

14. Min vän är för mig en klase cyperblommor, hämtad från en vingård i En-Gedi.

15. Hvad du är skön, min älskade! Hvad du är skön! Dina ögon likna dufvor. Höga V. 4: 1.

16. Hvad du är skön, min vän! Ja, ljuflig är du, och grönskande är vårt hvilolager.

17. Bjälkarna i vårt hus äro cedrar, och cypresser bilda vår väggpanel.

2 Kapitlet.

Bruden talar v. 1, brudgummen v. 2, bruden v. 3—6. Slummersång v. 7. — Bruden talar v. 8—9, anför brudgummens ord v. 10—14, sjunger en vingårdssång v. 15, talar åter v. 16—17.

Jag är ett ringa blomster i Saron, en lilja i dalen.

2. Ja, såsom en lilja bland törnen, så är min älskade bland jungfrur.

3. Såsom ett äppelträd bland vildmarkens träd, så är min vän bland ynglingar; ljufligt är mig att sitta i dess skugga, och sot är dess frukt för min mun.

4. I sin vinsal har han fört mig in, och kärleken är hans baner öfver mig.

5. Vederkvicken mig med drufkakor, styrken mig med äpplen; ty jag är sjuk af kärlek. Höga V. 5: 8.

6. Hans vänstra arm hvilar under mitt hufvud, och hans högra arm omfamnar mig. Höga V. 8: 3.

7. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid gaseller och hindar på marken: oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själf så vill. Höga V. 3: 5. 8: 4.

---

8. Hör, där är min vän! Ja, där kommer han, springande öfver bergen, hoppande fram på höjderna.

9. Lik en gasell är min vän eller lik en ung hjort.

Se, nu står han bakom vår vägg, han blickar in genom fönstret, han skådar genom gallret.

10. Min vän begynner tala, han säger till mig:

Stå upp, min älskade, min sköna, och kom hit ut.

11. Ty se, vintern är förbi, regntiden är förliden och har gått sin kos.

12. Blommorna visa sig på marken, tiden har kommit, då vinträden skäras, och turturdufvan låter höra sin röst i vårt land.

13. Fikonträdets frukter begynna att mogna, vinträden stå redan i blom, de utsända sin doft. Stå upp, min älskade, min sköna, och kom hit ut.

14. Du min dufva i bergskryftan, i klippväggens gömsle, låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din röst; ty din röst är så ljuf, och ditt ansikte är så täckt. Höga V. 8: 13.

15. »Fången nu räfvarna, de små räfvarna, vingårdarnas fördärfvare, nu då våra vingårdar stå i blom.»

16. Min vän är min, och jag är hans, där han för sin hjord i bet ibland liljor.
Höga V. 6: 2. 7: 10.

17. Medan dagen svalkas och skuggorna fly, må du ströfva omkring, lik en gasell, min vän, eller lik en ung hjort, på de kassiadoftande bergen.
Höga V. 4: 6. 8: 14.

3 Kapitlet.

Bruden berättar v. 1—4. Slummersång v. 5. Bröllopståget v. 6—11.

Där jag låg på mitt läger om natten, sökte jag efter honom som min själ

---

äro, eller när en ny person begynner tala. Af de hebreiska ordens former kan man visserligen ofta se, om den tilltalade är en man eller en kvinna, men i flera fall råder ovisshet. De i kapitelöfverskrifterna till lättnad af uppfattningen meddelade uppgifterna vilja därför endast antyda, hvad som förefallit uttolkarna mest sannolikt.

har kär; jag sökte efter honom, men jag fann honom icke. Höga V. 5: 2, 6.

2. »Jag vill stå upp och gå omkring i staden, på gatorna och på torgen; jag vill söka efter honom som min själ har kär.»

Jag sökte efter honom, men jag fann honom icke.

3. Väktarna mötte mig, där de gingo omkring i staden. »Haven I sett honom som min själ har kär?» Höga V. 5: 7.

4. Knappt hade jag kommit förbi dem, så fann jag honom som min själ har kär. Jag tog honom fatt, och jag släppte honom icke, förrän jag hade fört honom in i min moders hus, in i fostrarinnas kammare. Höga V. 8: 2.

5. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid gaseller och hindar på marken: oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själf så vill. Höga V. 2: 7. 8: 4.

---

6. Hvem är hon som kommer hit upp från öknen, såsom komne där stoder af rök? Hon är höljd i doft af myrra och rökelse, ja, i doft af alla köpmannens kryddor.

7. Se, där är Salomos bärstol! Sextio hjältar omgifva den, utvalda bland Israels hjältar.

8. Alla bära de svärd och äro väl förfarna i strid. Hvar och en har sitt svärd vid sin länd, till värn mot nattens faror.

9. En praktbädd är det som konung Salomo har låtit göra åt sig af virke från Libanon.

10. Dess stolpar äro gjorda af silfver, ryggstycket däri är af guld, dess botten belagd med purpurrödt tyg. Innantill är den prydd i kärlek med skänker från Jerusalems döttrar.

11. Gån ut och skåden, I Sions döttrar, skåden konung Salomo med lust, skåden kransen, hvarmed hans moder har krönt honom på hans bröllopsdag, på hans hjärtefröjds dag.

4 Kapitlet.

Brudgummen talar v. 1—7. — Brudgummen talar v. 8—15, bruden v. 16, brudgummen kap. 5: 1[1]. Lyckönskan till brud och brudgum 5: 12.

Hvad du är skön, min älskade! Hvad du är skön! Dina ögon likna dufvor, där de skymta genom din slöja. Ditt hår är likt en hjord af getter, som draga sig nedefter Gileads berg.

Höga V. 1: 15. 6: 4 f.

2. Dina tänder likna en hjord af nyklippta tackor, som nyss kommit upp ur badet; allesammans hafva de tvillingar, ofruktsam är ingen ibland dem.

3. Ett rosenrödt snöre likna dina läppar, och täck är din mun. Lik ett kluf vet granatäpple är din kind, där den skymtar genom din slöja.

4. Din hals är lik Davids torn, det härligt prydda; tusen sköldar hänga därpå, hjältarnas alla sköldar.

Höga V. 7: 4. Hes. 27: 11.

5. Din barm är lik ett killingpar, lik tvillingar af en gasell, som gå i bet ibland liljor. Höga V. 7: 3.

6. Medan dagen svalkas och skuggorna fly, vill jag gå bort till myrraberget, bort till rökelsehöjden.

Höga V. 2: 17. 5: 1. 8: 14.

7. Du är skön alltigenom, min älskade, på dig finnes ingen fläck.

---

8. Kom med mig från Libanon, min brud, kom med mig från Libanon. Stig ned från Amanas topp, från toppen af Senir och Hermon, från lejonens hemvist, från pantrarnas berg.

5 Mos. 3: 9. 1 Krön. 5: 23.

9. Du har tagit mitt hjärta, du min syster, min brud; du har tagit mitt hjärta redan med en enda blick, redan med en enda länk af kedjan kring din hals.

10. Huru skön är icke din kärlek, du min syster, min brud! Huru ljuflig är icke din kärlek! Ja, den är ljuf ligare än vin, och doften af dina salfvor öfvergår all vällukt. Höga V. 7: 6.

11. Af sötma drypa dina läppar, min brud; din tunga gömmer honung och mjölk, och doften af dina kläder är såsom Libanons doft. Ords. 16: 24.

12. En tillsluten lustgård är min syster, min brud, en tillsluten brunn, en förseglad källa.

13. Såsom en park af granaträd skjuter du upp med de kostbaraste frukter, med cyperblommor och nardusplantor,

14. med nardus och saffran, kalmus och kanel och rökelseträd af alla slag, med myrra och aloe och de ypperstа kryddor af alla slag.

15. Ja, en källa i lustgården är du, en brunn med friskt vatten och ett rinnande flöde ifrån Libanon.

16. Vakna upp, du nordanvind, och kom, du sunnanvind; gör min lustgård doftande, låt dess vällukt strömma ut. Må min vän komma till sin lustgård och äta dess kostbara frukter.

Höga V. 6: 1.

5: 1. Ja, jag kommer till min lustgård, du min syster, min brud; jag hämtar min myrra och mina välluktande kryddor, jag äter min honungskaka och min honung, jag dricker mitt vin och min mjölk.

Äten, I kära, dricken, ja, dricken till överflöd, I vänner.

5 Kapitlet.

Bruden talar v. 2[1], anför brudgummens ord v. 2[2] och sina egna v. 3, talar vidare v. 4—8. Jerusalems döttrar tala v. 9, bruden svarar v. 10—16, Jerusalems döttrar fråga v. 17, bruden svarar 6: 1—2.

Jag låg och sof, dock vakade mitt hjärta. Hör, då klappar min vän på dörren:

»Öppna för mig, du min syster, min älskade, min dufva, min fromma; ty mitt hufvud är fullt af dagg, mina lockar af nattens droppar.» Höga V. 6: 8.

3. »Jag har lagt af mina kläder; skulle jag nu åter taga dem på mig? Jag har tvagit mina fötter; skulle jag nu orena dem?»

4. Min vän räckte in sin hand genom luckan; då ömkade sig mitt hjärta öfver honom.

5. Jag stod upp för att öppna för min vän, och mina händer dröpo af myrra, mina fingrar af flytande myrra, som fuktade rigelns handtag.

6. Så öppnade jag för min vän, men min vän var borta och försvunnen. Min själ blef utom sig vid tanken på hans tal. Jag sökte efter honom, men jag fann honom icke; jag ropade på honom, men han svarade mig icke. Höga V. 3: 1 f.

7. Väktarna mötte mig, där de gingo omkring i staden, de slogo mig, de sårade mig; de ryckte af mig min mantel, väktarna på murarna. Höga V. 3: 3.

8. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, om I finnen min vän, så sägen — ja, hvad skolen I säga honom? Att jag är sjuk af kärlek! Höga V. 2: 5.

9. »Hvad är då din vän förmer än andra vänner, du skönaste bland kvinnor? Hvad är din vän förmer än andra vänner, eftersom du så besvär oss?»

10. Min vän är blandande hvit och röd, härlig är han framför tio tusen.

11. Hans hufvud är finaste guld, hans lockar äro palmträdskvistar, och svarta äro de såsom korpen.

12. Hans ögon likna dufvor vid vattenbäckar, dufvor, som bada sig i mjölk och sitta invid brädd full rand.

13. Hans kinder likna välluktrika blomstersängar, kullar med doftande kryddor. Hans läppar äro röda liljor; de drypa af flytande myrra.

14. Hans armar äro tenar af guld, besatta med krysoliter. Hans midja är formad af elfenben, öfvertäckt med safirer.

15. Hans ben äro pelare af hvitaste marmor, som hvila på fotstycken af finaste guld. Att se honom är såsom att se Libanon; ståtlig är han såsom en ceder.

16. Hans mun är idel sötma, hela hans väsende är ljuflighet. Sådan är min vän, ja, sådan är min älskade, I Jerusalems döttrar.

17. »Hvart har han då gått, din vän, du skönaste bland kvinnor? Hvart har din vän tagit vägen? Låt oss hjälpa dig att söka efter honom.»

6: 1. Min vän har gått ned till sin lustgård, till sina välluktrika blomstersängar, för att låta sin hjord beta i lustgårdarna och för att plocka liljor. Höga V. 4: 16. 5: 1.

2. Jag är min väns, och min vän är min, där han för sin hjord i bet ibland liljor. Höga V. 2: 16. 7: 10.

6 Kapitlet.

Brudgummen talar v. 3—8. — Brudens framträdande omtalas v. 9. Bruden talar v. 10—11.

Du är skön såsom Tirsa, min älskade, ljuflig såsom Jerusalem, öfverväldigande såsom en härskara under sitt baner. 1 Kon. 14: 17. 15: 21.

4. Vänd bort ifrån mig dina ögon, ty de hafva underkufvat mig. Ditt hår är likt en hjord af getter, som draga sig nedefter Gilead. Höga V. 4: 1 f.

5. Dina tänder likna en hjord af tackor, som nyss kommit upp ur badet; allesammans hafva de tvillingar, ofruktsam är ingen ibland dem.

6. Lik ett klufvet granatäpple är din kind, där den skymtar genom din slöja.

7. Sextio äro drottningarna, och åttio bihustrurna och tärnorna en otalig skara.

8. Men en enda är min dufva, min fromma, hon, sin moders endaste, hon, sin fostrarinnas utkorade. När jungfrur se henne, prisa de henne säll, drottningar och bihustrur höja hennes lof Höga V. 5: 2.

---

9. Hvem är hon som där blickar fram lik en morgonrodnad, skön såsom månen, strålande såsom solen, öfverväldigande såsom en härskara under sitt baner?

10. Till valnötslunden har jag kommit ned för att se på grönskan i dalen, för att se, om vinträden slagit ut, om granatträden hafva fått blommor.
Höga V. 7: 12.

11. Oförtänkt har så min kärlek satt mig på furstefolkets vagnar.

7 Kapitlet.

Jerusalems döttrar tala 6: 12 , bruden svarar 6: 12², Jerusalems döttrar tala 7: 1—6, brudgummen v. 7—9¹, bruden v. 9²—10. — Bruden talar v. 11—13.

6: 12. Vänd om, vänd om, du brud från Sulem, vänd om, vänd om, att vi må se på dig.
Hvad finnen I att se hos bruden från Sulem, där hon rör sig såsom i vapendans?

1. Huru sköna äro icke dina fötter i sina skor, du ädla! Dina länders hvälfningar äro såsom ett bröstspännes kupor, gjorda af en konstnärs händer.

2. Ditt sköte är en rundad skål, som vinet aldrig må fattas i. Din midja är en hvetehög, omhägnad af liljor.

3. Din barm är lik ett killingpar, lik tvillingar af en gasell.
Höga V. 4: 5.

4. Din hals liknar Elfenbenstornet, dina ögon dammarna i Hesbon, dem vid Bat-Rabbimsporten. Din näsa är såsom Libanonstornet, det som skådar ut mot Damaskus.
4 Mos. 21: 25 f. Höga V. 4: 4.

5. Ditt hufvud höjer sig upp såsom Karmel, och lockarna på ditt hufvud hafva purpurglans. En konung är fängslad i de lockarna.
Jes. 35: 2.

6. Huru skön och huru ljuf är du icke, du kärlek, så följd af lust!
Höga V. 4: 10.

7. Ja, din växt är såsom ett palmträds, och din barm liknar fruktklasar.

8. Jag tänker: i det palmträdet vill jag stiga upp, jag vill taga fatt i dess kvistar. Må din barm då vara mig såsom vinträdets klasar och doften af din andedräkt såsom äpplens doft
Höga V. 2: 3.

9. och din mun såsom ljufligaste vin!
Ja, ett vin, som lätt glider ned i min vän och sakta flyter in öfver de slumrandes läppar.

10. Jag är min väns, och till mig står hans åtrå.
Höga V. 2: 16. 6: 2.

---

11. Kom, min vän; låtom oss gå ut på landsbygden och stanna i byarna öfver natten.

12. Bittida må vi stå upp och gå till vingårdarna för att se, om vinträden slagit ut, om knopparna hafva öppnat sig, om granatträden hafva fått blommor. Där vill jag gifva dig min kärlek.
Höga V. 6: 10.

13. Kärleksäpplena utsända redan sin doft, och vid våra dörrar finnas alla slags kostbara frukter, både nya och gamla; åt dig, min vän, har jag förvarat dem.

8 Kapitlet.

Bruden talar v. 1—3. Slummersång v. 4. — Brudens uppträdande omtalas v. 5¹. Bruden talar v. 5²—7. — En af brudens bröder talar v. 8, en annan broder v. 9, bruden själf v. 10. — Brudgummen talar v. 11—12. — Brudgummen talar v. 13, bruden v. 14.

Ack att du vore såsom en min broder, ammad vid min moders bröst! Om jag då mötte dig därute, så finge jag kyssa dig, och ingen skulle tänka illa om mig därför.

2. Jag finge då ledsaga dig, föra dig in i min moders hus, och du skulle undervisa mig; kryddadt vin skulle jag gifva dig att dricka, saft ifrån mitt granatträd.
Höga V. 3: 4.

3. Hans vänstra arm hvilar under mitt hufvud, och hans högra arm omfamnar mig.
Höga V. 2: 6.

4. Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar: oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själf så vill.
Höga V. 2: 7. 3: 5.

---

5. Hvem är hon, som kommer hit upp från öknen, stödjande sig vid sin vän?
Där under äppelträdet väckte jag dig; där var det som din moder födde dig, där födde dig hon som gifvit dig lifvet.

6. Haf mig såsom en signetring vid ditt hjärta, såsom en signetring på din arm.
Ty kärleken är stark såsom döden, dess trängtan obetvinglig såsom dödsriket; dess glöd är såsom eldens glöd, en Herrens låga är den.

7. De största vatten förmå icke utsläcka kärleken, strömmar kunna icke fördränka den. Om någon ville gifva alla ägodelar i sitt hus för kärlek, så skulle han ändå blifva försmådd.

---

8. Vi hafva en syster, en helt ung, som ännu icke har någon barm. Hvad

skola vi göra med vår syster, när tiden kommer, att man vill vinna henne?

9. Är hon en mur, så bygga vi ett krön af silfver därpå; men är hon en dörr, så bomma vi för den med en cederplanka.

10. Jag är en mur, och min barm är såsom tornen därpå; så skedde det, att jag blef i hans ögon en kvinna, som var ynnest värd.

---

11. En vingård ägde Salomo i Baal-Hamon, den vingården lämnade han åt väktare; tusen siklar silfver hvar skulle de betala för dess frukt.

12. Men den vingård, som tillhör mig, har jag själf i min vård. Du, Salomo, må taga dina tusen, och två hundra må de få, som vaktat dess frukt.

---

13. Du lustgårdarnas inbyggerska, vännerna lyssna efter din röst; låt mig höra den. Höga V. 2: 14.

14. Skynda åstad, min vän, lik en gasell eller lik en ung hjort, upp på de välluktrika bergen. Höga V. 2: 17. 4: 6. 5: 1.

Jesaja.

1 Kapitlet.

Botpredikan för det affälliga Juda.

Detta är Jesajas, Amos' sons, syner, de som han skådade angående Juda och Jerusalem, i Ussias, Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid.

2. Hören, I himlar, och lyssna, du jord; ty Herren talar. Barn har jag uppfödt och fostrat, men de hafva affallit från mig.
2 Mos. 19: 4 f. 5 Mos. 4: 26. 31: 28. 32: 1, 5. Ps. 50: 4. Hos. 11: 1. Mik. 1: 2.

3. En oxe känner sin ägare och en åsna sin herres krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår intet.

4. Ve öfver det syndiga släktet, det skuldbelastade folket, ogärningsmännens afföda, de vanartiga barnen! De hafva öfvergifvit Herren, föraktat Israels Helige och vikit bort ifrån honom.

5. Hvar skall man mer slå eder, då I så fortgån i affällighet? Hela hufvudet är krankt, och hela hjärtat är sjukt.

6. Ifrån fotbladet ända upp till hufvudet finnes intet helt, blott sårmärken och blånader och friska sår, som icke blifvit utkramade eller förbundna eller lenade med olja.

7. Edert land är en ödemark, edra städer äro uppbrända i eld, edra åkrar förtäras af främlingar i eder åsyn, och det är en ödeläggelse, såsom där främlingar hafva omstörtat allt. Jes. 5: 5.

8. Och dottern Sion står kvar såsom en hydda i en vingård, såsom ett vaktskjul på ett gurkfält, såsom en inspärrad stad.

9. Om Herren Sebaot icke hade låtit en liten återstod blifva kvar åt oss, så vore vi såsom Sodom, vi vore Gomorra lika. 1 Mos. 19: 24 f. Klag. 3: 22. Rom. 9: 29.

10. Hören Herrens ord, I Sodomsfurstar, lyssna till vår Guds lag, du Gomorra-folk. 5 Mos. 32: 32. Hes. 16: 46 f.

11. Hvad skall jag med edra många slaktoffer? säger Herren. Jag är mätt på brännoffer af vädurar och på gödda kalfvars fett, och till tjurars, lamms och bockars blod har jag intet behag. Ps. 50: 8 f. Ords. 15: 8. Jes. 66: 3. Jer. 6: 20. 14: 12. Am. 5: 21 f. Mik. 6: 6 f.

12. När I kommen för att träda fram inför mitt ansikte — hvem har begärt sådant af eder, att mina förgårdar skola trampas ned?

13. Bären icke vidare fram fåfängliga spisoffer; ångan af dem är mig en styggelse. Nymånader och sabbater och utlysta fester, ondska i förening med högtidsförsamlingar, sådant kan jag icke lida. Mal. 1: 10.

14. Edra nymånader och högtider hatar min själ. De hafva blifvit mig en börda; jag orkar icke bära den.

15. Ja, huru I än uträcken edra händer, så gömmer jag mina ögon för eder, och om I än mycket bedjen, så hör jag icke därpå; ty edra händer äro fulla af blod. Ords. 1: 28 f. Jes. 59: 3.

16. Tvån eder, gören eder rena, skaffen bort edert onda väsende från mina ögon, hören upp att göra hvad ondt är.

17. Lären att göra hvad godt är, faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak.
5 Mos. 24: 17 f. 27: 19. Ps. 34: 15. 68: 6. 82: 3 f. Am. 5: 15. 1 Petr. 3: 11.

18. Kommen och låtom oss gå till rätta med hvarandra, säger Herren.

Om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock blifva snöhvita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de blifva såsom hvit ull.

Ps. 51: 9. Jes. 43: 25. 44: 22. Hes. 18: 21 f.

19. Om I viljen höra, skolen I få äta af landets goda. 3 Mos. 25: 18 f. Ords. 1: 33.

20. Men om I icke viljen, utan ären gensträfviga, skolen I varda förtärda af svärd. Ty så har Herrens mun talat.

3 Mos. 26: 25.

21. Huru har hon icke blifvit en sköka, den trogna staden! Den var full af rätt, rättfärdighet bodde därinne, men nu bo där mördare. Hos. 4: 14.

22. Ditt silfver har blifvit slagg, ditt ädla vin är utspädt med vatten.

Hes. 22: 18 f.

23. Dina styresmän äro upprorsmän och tjufvars stallbröder. Alla älska de mutor och fara efter vinning. Den faderlöse skaffa de icke rätt, och änkans sak kommer icke inför dem.

2 Mos. 22: 22 f. Jer. 5: 28. Hos. 9: 15. Sak. 7: 10.

24. Därför säger Herren, Herren Sebaot, den Starke i Israel: Ve! Jag vill släcka min harm på mina ovänner och hämnas på mina fiender. 5 Mos. 28: 63.

25. Och jag vill vända min hand mot dig och bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt och skaffa bort all din oädla malm.

26. Och jag vill åter gifva dig sådana domare, som du tillförne hade, och sådana rådsherrar, som du förut ägde. Därefter skall du kallas »rättfärdighetens stad», »en trogen stad». Hes. 21: 27.

27. Sion skall genom rätt blifva förlossad och de omvända däri genom rättfärdighet. Jer. 23: 6. 33: 16.

28. Men fördärf skall drabba alla öfverträdare och syndare, och de som öfvergifva Herren skola förgås.

Ps. 1: 6. 92: 10.

29. Ja, de skola komma på skam med de terebinter, som voro eder fröjd; och I skolen få blygas öfver de lustgårdar, som I haden så kära. Hos. 4: 13, 19.

30. Ty I skolen blifva såsom en terebint med vissnade löf och såsom en lustgård utan vatten.

31. Och de väldiga skola varda såsom blår och deras verk såsom en gnista, och de skola tillsammans brinna, och ingen skall kunna släcka.

Jer. 4: 4. Hes. 20: 47. Am. 5: 6.

2 Kapitlet.

Sions framtida storhet. Dess nuvarande syndfullhet. Domen genom en Herrens dag.

Detta är hvad Jesaja, Amos' son, skådade angående Juda och Jerusalem.

2. Och det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundadt såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjdt öfver andra höjder, och alla hednafolk skola strömma dit.

Ps. 68: 17. Jer. 3: 17. Mik. 4: 1 f. Sak. 8: 20 f.

3. Ja, många folk skola gå åstad och skola säga: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.» Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem.

Ps. 110: 2 f. Jes. 51: 4.

4. Och han skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk; då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdskniffvar. Folken skola icke mer lyfta svärd mot hvarandra och icke mer lära sig att strida. Joel 3: 10.

5. I af Jakobs hus, kommen, låtom oss vandra i Herrens ljus.

6. Ty du har förskjutit ditt folk, Jakobs hus, därför att de äro fulla af Österlandets väsende och öfva teckentyderi såsom filistéerna; och med barn af främmande folk förbinda de sig.

7. Deras land är fullt af silfver och guld, och på deras skatter är ingen ände; deras land är fullt af hästar, och på deras vagnar är ingen ände;

8. deras land är ock fullt af afgudar, och de tillbedja sina egna händers verk, det som deras egna fingrar hafva gjort.

Jer. 2: 28.

9. Därför blifva människorna nedböjda och männen förnedrade; du kan icke förlåta dem.

10. Fly in i klippan och göm dig i jorden för Herrens fruktansvärda makt och för hans höga majestät.

Hos. 10: 8. Luk. 23: 30. Upp. 6: 16.

11. Ty människornas högmodiga ögon skola blifva förnedrade, och männens öfvermod skall blifva nedböjdt, och Herren allena skall vara hög på den dagen. Jes. 5: 15.

12. Ty en dag har Herren Sebaot bestämt, som skall komma öfver allt som är stolt och öfvermodigt och öfver allt som är upphöjdt, så att det blifver förnedradt, Jes. 40: 4.

13. öfver alla Libanons höga och stolta cedrar och öfver alla Basans ekar,

14. öfver alla höga berg och alla stolta höjder,

15. öfver alla höga torn och alla fasta murar,

16. öfver alla Tarsis-skepp och öfver allt som är skönt att skåda.

17. Och människornas högmod skall blifva nedböjdt och männens öfvermod förnedradt, och Herren allena skall vara hög på den dagen.

18. Men afgudarna skola alldeles förgås.

19. Och man skall fly in i klippgrottor och in i jordhålor, för Herrens fruktansvärda makt och för hans höga majestät, när han står upp för att förskräcka jorden.

20. På den dagen skola människorna bortkasta åt mullvadar och fladermöss de afgudar af silfver och de afgudar af guld, som de hafva gjort åt sig för att tillbedja. Jes. 30: 22. 31: 7.

21. Och de skola fly in i klipprämnor och in i bergsklyftor, för Herrens fruktansvärda makt och för hans höga majestät, när han står upp för att förskräcka jorden.

22. Så förliten eder nu icke mer på människor, i hvilkas näsa är allenast en fläkt; ty huru ringa äro icke de att akta! Ps. 146: 3 f. Jer. 17: 5.

3 Kapitlet.

Straffdom öfver Juda, öfver dess orättrådiga ledare och dess fåfänga kvinnor.

Ty se, Herren, Herren Sebaot skall borttaga från Jerusalem och Juda allt slags stöd och uppehälle — all mat till uppehälle och all dryck till uppehälle — 5 Mos. 26: 26.

5 Mos. 28: 17. Hos. 4: 16. 5: 10 f. 14: 13.

2. hjältar och krigsmän, domare och profeter, spåmän och äldste,

3. underhöfvitsmän och högtuppsatta män, rådsherrar och slöjdkunnigt folk och män som äro förfarna i besvärjelsekonst.

4. Och jag skall gifva dem ynglingar till furstar, och barnsligt själfsvåld skall få råda öfver dem. Pred. 10: 16.

5. Af folket skall den ene förtrycka den andre, hvar och en sin nästa; den unge skall sätta sig upp mot den gamle, den ringe mot den högt ansedde.

6. När då så sker, att någon fattar tag i en annan i hans faders hus och säger: »Du har ännu en mantel, du skall blifva vår styresman; tag du hand om detta vacklande rike» —

7. då skall denne svara och säga: »Jag kan icke skaffa bot; i mitt hus finnes hvarken bröd eller mantel. Mig skolen i icke sätta till styresman öfver folket.»

8. Ty Jerusalem vacklar och Juda faller, då de nu med sitt tal och sina gärningar stå emot Herren och äro gensträfviga inför hans härlighets blickar.

9. Deras uppsyn vittnar emot dem, och likasom Sodoms folk bedrifva de sina synder uppenbart och dölja dem icke. Ve öfver deras själar, ty själfva hafva de beredt sig olycka!

1 Mos. 13: 13. 18: 20. 19: 5 f. Jer. 2: 17. 25: 7. Hos. 13: 9. Fil. 3: 19.

10. Om den rättfärdige mån I tänka, att det skall gå honom väl, ty sådana skola äta sina gärningars frukt.

Ps. 58: 12. Ords. 10: 5. Mal. 3: 18.

11. Men ve öfver den ogudaktige! Honom skall det gå illa, ty efter hans gärningar skall hans vedergällning blifva. Ords. 1: 31 f. Rom. 2: 6 f.

12. Mitt folks behärskare är ett barn, och kvinnor råda öfver det. Mitt folk, dina ledare föra dig vilse och fördärfva den väg, som du skulle gå.

Jes. 9: 16. Jer. 50: 6.

13. Men Herren står redo att gå till rätta, han träder fram för att döma folken; Ps. 9: 9. 96: 13. 98: 9. Upp. 1: 7.

14. Herren vill gå till doms med sitt folks äldste och med dess furstar. »I hafven sköflat vingården; rof från de fattiga är i edra hus. Jes. 5: 7. Matt. 21: 33 f.

15. Huru kunnen I så krossa mitt folk och söndermala de fattiga?» Så säger Herren, Herren Sebaot.

16. Och Herren säger: Eftersom Sions döttrar äro så högmodiga och gå med rak hals och spela med ögonen och gå där och trippa och pingla med sina fotringar,

17. därför skall Herren låta Sions döttrars hjässor blifva fulla af skorf, och Herren skall blotta deras blygd.

Jes. 47: 3. Hos. 16: 37. 23: 29.

18. På den dagen skall Herren borttaga all deras ståt: fotringar, pannband och halsprydnader,

19. örhängen, armband och slöjor, hufvudprydnader,

20. fotstegskedjor, gördlar, luktflaskor och amuletter,

21. fingerringar och näsringar,

22. högtidsdräkter, kåpor, mantlar och pungar,

23. speglar, kostbara linneskjortor, hufvudbindlar och flor.

24. Och där skall vara stank i stället för vällukt, rep i stället för bälte, skalligt hufvud i stället för krusadt hår, hölje af säcktyg i stället för högtidsmantel, märken af brännjärn i stället för skönhet.

25. Dina män skola falla för svärd och dina hjältar i krig.

26. Och hennes portar skola klaga och sörja, och öfvergifven skall hon sitta på marken. Jer. 14: 2.

4: 1. Och på den tiden skola sju kvinnor fatta i en och samma man och säga: »Vi vilja själfva föda oss och själfva kläda oss; låt oss allenast få bära ditt namn, och tag så bort vår smälek.»

4 Kapitlet.

Det renade Sions härlighet och trygghet.

På den tiden skall det som Herren låter växa* skjuta upp i skönhet och härlighet och landets frukt** i stolthet och prakt, för den räddade skaran i Israel.

3. Och det skall ske, att den som lämnas öfrig i Sion och den som blifver kvar i Jerusalem, han skall då kallas helig, hvar och en som är upptecknad till lif i Jerusalem —

2 Mos. 19: 6. Ps. 69: 29. 1 Petr. 2: 9.

4. när en gång Herren har aftvått Sions döttrars orenlighet och bortsköljt ur Jerusalem dess blodskulder, genom rättens och reningens ande.

Jes. 1: 25. Joh. 16: 8.

5. Och Herren skall öfver hela Sions bergs område och öfver dess högtidsskaror skapa en molnsky och en rök om dagen och skenet af en lågande eld om natten; ty ett beskärmande täckelse skall vara öfver all dess härlighet.

2 Mos. 13: 21. Ps. 91: 4 f. 105: 39.

6. Och ett skygd skall vara däröfver till skugga under dagens hetta och till en tillflykt och ett värn mot störtskurar och regn. Jes. 25: 4.

5 Kapitlet.

Herrens vingård. Domsord öfver ogudaktigheten.

Jag vill sjunga om min vän, min väns sång om hans vingård.

Min vän hade en vingård på en bördig bergskulle. Ps. 80: 9 f. Jes. 27: 2 f. Matt. 21: 33 f. Mark. 12: 1 f. Luk. 20: 9 f.

2. Och han hackade upp den och rensade den från stenar och planterade där ädla vinträd; han byggde ett vaktorn därinne, han högg ock ut ett pressar däri. Så väntade han, att den skulle bära äkta drufvor, men den bar vilddrufvor.

3. Och nu, I Jerusalems invånare och I Juda män, fällen nu eder dom mellan mig och min vingård.

4. Hvad kunde man mera göra för min vingård, än hvad jag har gjort för den? Hvarför bar den då vilddrufvor, när jag väntade, att den skulle bära äkta drufvor? Jer. 2: 21.

5. Så vill jag nu kungöra för eder hvad jag skall göra med min vingård: Jag skall taga bort dess hägnad, och den skall gifvas till sköfling; jag skall bryta ned dess mur, och den skall blifva nedtrampad. Ps. 80: 13.

6. Jag skall i grund förderfva den, ingen skall skära den eller gräfva däri. Den skall fyllas med tistel och törne; och molnen skall jag förbjuda att nedsända regn på den.

7. Ty Herren Sebaots vingård, det är Israels hus; och Juda folk är hans älsklingsplantering. Men när han väntade laglydnad, så fann han lagbrott, och när han väntade rättfärdighet, fann han skriande synd.

8. Ve dem som lägga hus till hus och foga åker till åker, intill dess att rum icke mera finnes och I hafven blifvit de enda, som bo i landet!

Jer. 22: 13. Am. 8: 6. Mik. 2: 2.

9. Från Herren Sebaot ljuder det så i mina öron: Sannerligen, de många husen skola blifva öde; huru stora och sköna de än äro, skola de blifva tomma på invånare.

10. Ty en vingård på tio plogland skall gifva allenast ett batmått, och en homers utsäde skall gifva en efa.

11. Ve dem som stå upp bittida om morgonen för att hasta till starka drycker och som sitta intill sena natten för att upphetta sig med vin!

Ords. 23: 30, 31.

12. Harpor och psaltare, pukor och flöjter och vin hafva de vid sina dryckeslag, men på Herrens gärningar akta de icke, på hans händers verk se de icke. Ps. 28: 5. Am. 6: 5 f.

13. Därför skall mitt folk oförtänkt föras bort i fångenskap; dess härliga skola lida hunger och dess larmande skaror försmäkta af törst.

14. Ja, därför sparrar dödsriket upp sitt gap och öppnar sina käftar utan mått, och stadens ypperste måste fara dit ned jämte dess larmande och sorlande skaror, enhvar som nu fröjdar sig därinne. 4 Mos. 16: 30 f. Hab. 2: 5.

15. Så blifva människorna nedböjda och männen förnedrade, ja, förnedrade varda de högmodigas ögon.

Jes. 2: 9, 11, 17.

* [G. kyrkob.: skall Herrens telning.] — ** [G. kyrkob.: jordens frukt.]

16. Men Herren Sebaot blifver hög genom sin dom, och Gud, den helige, bevisar sig helig genom rättfärdighet.
Upp. 16: 5.

17. Och lamm gå där i bet såsom på sin egen mark, och på de rikas ödetomter söka vandrande herdar sin föda.

18. Ve dem som draga fram missgärning med lögnens tåg och synd såsom med vagnslinor,

19. dem som säga: »Må han hasta, må han skynda med sitt verk, så att vi få se det; må det som Israels Helige beslutit nalkas och komma, så att vi förnimma det!» 2 Petr. 3: 3 f.

20. Ve dem som kalla det onda godt och det goda ondt, dem som göra mörker till ljus och ljus till mörker, dem som göra surt till sött och sött till surt!
Ords. 17: 15.

21. Ve dem som äro visa i sina egna ögon och hålla sig själfva för kloka!
Ords. 3: 7. Rom. 12: 16.

22. Ve dem som äro hjältar i att dricka vin och tappra i att blanda starka drycker,

23. dem som gifva den skyldige rätt för mutors skull, men beröfva den oskyldige hans rätt! Ords. 24: 23 f. Hes. 13: 19.

24. Därför, såsom eldsflamman förtär strå, och såsom halm sjunker tillsammans i lågan, så skall deras rot förruttna och deras löf flyga bort såsom stoft, eftersom de hafva förkastat Herren Sebaots lag och föraktat Israels Heliges ord. 2 Mos. 15: 7.

25. Därför har Herrens vrede blifvit upptänd mot hans folk, och han uträcker sin hand emot det och slår det, så att bergen darra och döda kroppar ligga såsom orenlighet på gatorna. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt.
Jes. 9: 12, 17, 21. 10: 4.

26. Och han uppreser ett baner för hednafolken i fjärran och lockar på dem att komma från jordens ända; och se, snart och med hast komma de.
Jes. 7: 18. 11: 12.

27. Ingen finnes bland dem, som är trött eller stapplande, ingen unnar sig slummer eller sömn, på ingen lossnar bältet omkring hans länder, och för ingen brister en skorem sönder.

28. Deras pilar äro skarpa, och deras bågar äro alla spända; deras hästars hofvar äro såsom af flinta, och deras vagnshjul likna stormvinden.

29. Deras skriande är såsom en lejoninnas; de skria såsom unga lejon; rytande gripa de sitt rof och bära bort det, och ingen finnes som räddar.

30. Ja, ett rytande höres öfver folket på den dagen, likt rytandet af ett haf; och skådar man ned på jorden, se, så är där mörker och nöd, och ljuset är förmörkadt genom töcken.

6 Kapitlet.

Profetens kallelse.

I det år, då konung Ussia dog, såg jag Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet.
Hes. 1: 26 f. Dan. 7: 9 f. Matt. 25: 31. Joh. 12: 41.

2. Serafer stodo omkring honom. Hvar och en af dem hade sex vingar: med två betäckte de sina ansikten, med två betäckte de sina fötter, och med två flögo de. 2 Mos. 3: 6. 1 Kon. 19: 13.

3. Och den ene ropade till den andre och sade: »Helig, helig, helig är Herren Sebaot; hela jorden är full af hans härlighet.» Upp. 4: 8.

4. Och dörrtröskelarnas fästen darrade, när ropet ljöd; och huset blef uppfylldt af rök. 2 Mos. 40: 34.
1 Kon. 8: 10 f. Hes. 10: 4. Upp. 15: 8.

5. Då sade jag: »Ve mig, jag förgås! Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk, som har orena läppar, och mina ögon hafva sett Konungen, Herren Sebaot.»
2 Mos. 33: 20. Dom. 6: 22. 13: 22. Dan. 10: 8 f.

6. Men en af seraferna flög fram till mig, och han hade i sin hand ett glödande kol, som han med en tång hade tagit på altaret.

7. Och han rörde därmed vid min mun. Därefter sade han: »Se, då nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blifvit tagen ifrån dig, och din synd är försonad.»
Jer. 1: 9. Dan. 10: 16.

8. Och jag hörde Herren tala, och han sade: »Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vår budbärare?» Och jag sade: »Se, här är jag, sänd mig.»

9. Då sade han: »Gå åstad och säg till detta folk: 'Hören alltjämt, men förstån intet; sen alltjämt, men förnimmen intet.' Hes. 12: 2. Matt. 13: 14 f.
Mark. 4: 12. Luk. 8: 10. Apg. 28: 25 f.

10. Förstocka detta folks hjärta och tillslut dess öron och förblinda dess ögon, så att det icke kan se med sina ögon eller höra med sina öron eller förstå med sitt hjärta och omvända sig och varda heladt.»
Joh. 12: 40. Rom. 11: 8.

11. Men jag sade: »För huru lång tid, Herre?» Han sade: »Till dess att städerna blifva öde och utan invånare och husen utan folk, till dess att fälten ligga öde och förhärjade,

12. till dess att Herren bortför folket i fjärran land och ödsligheten blifver stor i landet.

13. Och om en tiondedel blifver kvar därinne, så skall ock den gifvas till sköfling och vara såsom en terebint eller en ek, af hvilka allenast en stubbe lämnas kvar, när de fällas. Den stubben skall vara en helig säd.»

7 Kapitlet.

Profetia med anledning af Efraims och Arams tåg mot Juda. Immanuel.

Och det hände sig i Ahas', Jotams sons, Ussias sons, Juda konungs, dagar, att Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung, drogo upp mot Jerusalem för att eröfra det (hvilket de likväl icke kunde göra).
2 Kon. 16: 5 f.

2. Och när det blef berättadt för Davids hus, att araméerna hade lägrat sig i Efraim, då skälfde hans och hans folks hjärtan, såsom skogens träd skälfva för vinden.

3. Men Herren sade till Jesaja: »Gå åstad med din son Sear-Jasub och möt Ahas vid ändan af Öfre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet,
2 Kon. 18: 17.

4. och säg till honom: Tag dig till vara och håll dig stilla; frukta icke och var icke försagd i ditt hjärta för dessa två rykande brandstumpar, för Resin med araméerna och för Remaljas son, i deras förgrymmelse.

5. Eftersom Aram med Efraim och Remaljas son hafva gjort upp onda planer mot dig, sägande:

6. 'Vi vilja draga upp mot Juda och slå det med skräck och intaga det och göra Tabals son till konung där',

7. därför säger Herren, Herren: Det skall icke lyckas, det skall icke ske.

8. Ty Damaskus är Arams hufvud, och Resin är Damaskus' hufvud; och om sextiofem år skall Efraim vara krossadt, så att det icke mer är ett folk.

9. Och Samaria är Efraims hufvud, och Remaljas son är Samarias hufvud. Om I icke hafven tro, skolen I icke hafva ro.»
2 Krön. 20: 20.

10. Och Herren talade ytterligare till Ahas och sade:

11. »Begär ett tecken från Herren, din Gud; du må begära det vare sig nedifrån djupet eller uppifrån höjden.»

12. Men Ahas svarade: »Jag begär intet, jag vill icke fresta Herren.»

13. Då sade han: »Så hören då, I af Davids hus: Är det eder icke nog, att I sätten människors tålamod på prof? Viljen I ock pröfva min Guds tålamod?

14. Så skall då Herren själf gifva eder ett tecken: Se, den unga kvinnan* skall varda hafvande och föda en son, och hon skall gifva honom namnet Immanuel**.
Matt. 1: 23. Luk. 1: 31.

15. Tjockmjölk och honung skall blifva hans mat inemot den tid, då han förstår att förkasta hvad ondt är och utvälja hvad godt är.

16. Ty innan gossen förstår att förkasta hvad ondt är och utvälja hvad godt är, skall det land, för hvars båda konungar du grufvar dig, vara öde.
2 Kon. 15: 29. 16: 9.

17. Och öfver dig och öfver ditt folk och öfver din faders hus skall Herren låta dagar komma, sådana som icke hafva kommit allt ifrån den tid, då Efraim skilde sig från Juda — nämligen konungen i Assyrien. 1 Kon. 12: 16 f.

18. Ty på den tiden skall Herren locka på flugorna längst borta vid Egyptens strömmar och på bisvärmarna i Assyriens land,

19. och de skola komma och slå ned, alla tillhopa, i bergsdälder och stenklyftor, i alla törnsnår och på alla betesmarker.

20. På den tiden skall Herren med en rakknif, som blifvit tingad på andra sidan floden, nämligen med konungen i Assyrien, raka af allt hår både på hufvudet och nedtill; ja, också skägget skall den borttaga.

21. På den tiden skall en kviga och två tackor vara hvad en man uppföder.

22. Men han skall få mjölk i sådan myckenhet, att han kan lefva af tjockmjölk; ja, alla som finnas kvar i landet skola lefva af tjockmjölk och honung.

23. Och det skall ske på den tiden, att där nu tusen vinträd stå, värda tusen siklar silfver, där skall öfveralit vara tistel och törne.

24. Med pilar och båge skall man gå dit, ty hela landet skall vara fullt af tistel och törne.

25. Och alla de berg, där man plägade gräfva med spade, dem skall man ej mer beträda, af fruktan för tistel och

* [G. kyrkob.: en jungfru.] — ** D. ä. Gud med oss.

törne; de skola blifva platser, dit oxar drifvas, och marker, som nedtrampas af får.»

8 Kapitlet.

Ytterligare profetia om domen öfver Israel.

Och Herren sade till mig: »Tag dig en stor tafla och skrif på den med tydlig stil Maher-salal Has-bas*.

2. Och jag vill taga mig pålitliga vittnen: prästen Uria och Sakarja, Jeberekjas son.» 2 Kon. 16: 10 f.

3. Och jag gick in till profetissan, och hon blef hafvande och födde en son. Och Herren sade till mig: »Gif honom namnet Maher-salal Has-bas.

4. Ty förrän gossen kan säga 'fader' och 'moder', skall man bära Damaskus' skatter och bytet från Samaria framför konungen i Assyrien.»

5. Och Herren talade vidare till mig och sade:

6. »Eftersom detta folk föraktar Siloas vatten, som flyter så stilla, och har sin fröjd med Resin och Remaljas son,

7. se, därför skall Herren låta komma öfver dem flodens vatten, de väldiga och stora, nämligen konungen i Assyrien med all hans härlighet. Och den skall stiga öfver alla sina bräddar och gå öfver alla sina stränder.

8. Den skall tränga fram i Juda, svämma öfver och utbreda sig och räcka ända upp till halsen; och med sina utbredda vingar skall den uppfylla ditt land, Immanuel, så vidt det är.» Jes. 7: 14.

9. Rasen, I folk; I skolen dock krossas. Lyssnen, alla I fjärran länder. Rusten eder; I skolen dock krossas. Ja, rusten eder; I skolen dock krossas.

10. Gören upp planer; de varda dock om intet. Talen hvad I viljen; det skall dock icke lyckas. Ty Gud är med oss.** Job 5: 12 f. Rom. 8: 31.

11. Ty så sade Herren till mig, när hans hand kom öfver mig med makt och han varnade mig för att vandra på detta folks väg:

12. I skolen icke kalla för sammansvärjning allt hvad detta folk kallar för sammansvärjning, ej heller skolen I frukta hvad det fruktar, I skolen icke förskräckas därför. 1 Petr. 3: 14 f.

13. Nej, Herren Sebaot skolen I hålla helig; honom skolen I frukta, och för honom skolen I förskräckas. Jes. 29: 23.

14. Så skall han varda eder en helgedom; men för de två Israels hus skall han blifva en stötesten och en klippa till fall, och för Jerusalems invånare en snara och ett giller.

Luk. 2: 34. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7 f.

15. Många af dem skola stupa därpå, de skola falla och krossas, de skola snärjas och varda fångade.

Matt. 21: 44. Luk. 20: 18.

16. Lägg vittnesbördet ombundet och lagen förseglad i mina lärjungars hjärtan.

17. Så vill jag förbida Herren, då han nu döljer sitt ansikte för Jakobs hus; jag vill vänta efter honom.

Ps. 25: 3, 5, 21.

18. Se, jag och barnen, som Herren har gifvit mig, vi äro tecken och förebilder i Israel, från Herren Sebaot, som bor på Sions berg.

Joel 3: 17, 21. Hebr. 2: 13.

19. Och när man säger till eder: »Frågen andebesvärjare och signare, dem som hviska och mumla», så svaren: »Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda för de lefvande?» 5 Mos. 18: 11. 1 Sam. 28: 11.

20. »Till lagen, till vittnesbördet!» så skola för visso de nödgas mana, för hvilka nu ingen morgonrodnad finnes. 2 Petr. 1: 19. Jes. 58: 8. Hos. 6: 3.

21. De skola draga omkring i landet, nedtryckta och hungrande, och i sin hunger skola de förbittras och skola förbanna sin konung och sin gud. Och de skola vända blicken uppåt,

22. de skola ock skåda ned på jorden; men se, där är nöd och mörker och natt af ångest; ja, tjockt mörker är de fördrifnas lif.

9 Kapitlet.

Löfte om den kommande fridsfursten. Herrens ord mot Israel; Israels obotfärdighet.

Ty natt skall icke förblifva där nu ångest råder. I den förgångna tiden har han låtit Sebulons och Naftalis land vara ringa aktadt, men i framtiden skall han låta det komma till ära, trakten utmed hafsvägen, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas område.*** Matt. 4: 14 f.

2. Det folk, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus; öfver dem som bo i dödsskuggans land skall det skina klart. Jes. 60: 1 f. Luk. 1: 79. Joh. 1: 9.

3. Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor; ty inför dig skola de glädja sig, såsom man glädes

* D. ä. rofvet hastar, bytet skyndar. — ** [G. kyrkob.: Ty här är Immanuel.] — *** [G. kyrkob.: hedningarnas Galilea.]

under skördetiden, såsom man fröjdar sig, när man utskiftar byte. Ps. 119: 162.

4. Ty du skall sönderbryta deras börd ors ok och deras skuldrors gissel och deras plågares staf, likasom i Midjans tid. Dom. 7: 22 f. Jes. 10: 26. 14: 5.

5. Och skon, som krigaren bar i stridslarmet, och manteln, som sölades i blod, allt sådant skall uppbrännas och förtäras af eld. Ps. 46: 10.

6. Ty ett barn varder oss född, en son blifver oss gifven, och på hans skuldror skall herradömet hvila; och han skall heta Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste.

Dom. 13: 18. Ps. 45: 4. Jer. 33: 19. Sak. 9: 10. Luk. 1: 31. 2: 7, 11. Joh. 3: 16. Rom. 8: 32. Ef. 2: 14 f. 2 Tess. 3: 16.

7. Så skall herradömet varda stort och friden utan ände öfver Davids tron och öfver hans rike; så skall det befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet, från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.

Jes. 37: 32. Dan. 7: 14. Luk. 1: 32.

8. Ett ord sänder Herren mot Jakob, det drabbar Israel,

9. och allt folket får förnimma det, Efraim och Samarias invånare, de som säga i sitt öfvermod och i sitt hjärtas stolthet:

10. »Tegelmurar hafva fallit, men med huggen sten skola vi bygga upp nya; fikonträd har man huggit ned, men cederträd skola vi sätta i deras ställe.»

11. Och Herren uppreser mot dem Resins ovänner

12. och uppeggar deras fiender, araméerna från den ena sidan och filistéerna från den andra, och de uppäta Israel med full mun. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt. Jes. 5: 25. 10: 4.

13. Men folket vänder icke åter till honom som slår dem, Herren Sebaot söka de icke.

14. Därför afhugger Herren på Israel både hufvud och svans, han hugger af både palmtopp och säfstrå, allt på en dag — 2 Kon. 17: 8 f. Jes. 10: 33. 19: 15.

15. de äldsta och högst uppsatta äro hufvudet, och profeterna, de falska vägvisarna, äro svansen.

16. Ty detta folks ledare föra det vilse, och de som låta leda sig gå i fördärfvet. Jes. 3: 12.

17. Därför kan Herren icke glädja sig öfver dess unga män, ej heller hafva förbarmande med dess faderlösa och änkor; ty de äro allesammans gudlösa och göra det ondt är, och hvar mun talar dårskap. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt.

18. Ty ogudaktigheten förbränner såsom en eld, den förtär tistel och törne; den tänder på den tjocka skogen, så att den går upp i höga hvirflar af rök.

19. Genom Herren Sebaots förgrymmelse har landet råkat i brand, och folket är likasom eldsmat; den ene skonar icke den andre.

20. Man rifver åt sig till höger och förblifver dock hungrig, man tager för sig till vänster och blifver dock icke mätt; hvar och en äter köttet på sin egen arm:

21. Manasse äter Efraim och Efraim Manasse, och båda tillhopa vända sig mot Juda. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt.

10 Kapitlet.

Fortsättning af Herrens ord mot Israels folk. Assurs fall.

Ve eder som stadgen orättfärdiga stadgar och med allt edert skrifvande skrifven allenast våldslagar Mik. 7: 3.

2. för att vränga de ringas sak och beröfva de fattiga i mitt folk deras rätt, för att göra änkor till edert byte och plundra de faderlösa!

2 Mos. 23: 6. 5 Mos. 16: 19. 24: 17. 27: 19.

3. Hvad viljen I göra på hemsökelsens dag, när ovädret kommer fjärran ifrån? Till hvem viljen I fly för att få hjälp, och hvar viljen I lämna edra skatter i förvar? Ords. 1: 26 f.

4. Hvad annat återstår än att böja knä bland de fångna eller att falla bland de dräpta? Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt. Jes. 5: 25. 9: 12, 17, 21.

5. Ve öfver Assur, min vredes ris, öfver honom som bär min ogunst såsom en staf i sin hand! Jes. 36: 1 f.

6. Mot ett gudlöst folk sänder jag honom, och mot min förgrymmelses folk bjuder jag honom gå, för att taga rof och göra byte och för att nedtrampa det såsom orenlighet på gatorna.

Ps. 18: 43. 83: 11. Jes. 5: 25. Mik. 7: 10.

7. Men så menar icke han, och i sitt hjärta tänker han icke så, utan hans hjärta står efter att förgöra och efter att utrota folk i mängd.

8. Han säger: »Äro icke mina höfdingar allesammans konungar?

9. Har det icke gått Kalno såsom

Karkemis och Hamat såsom Arpad och Samaria såsom Damaskus?

2 Kon. 18: 34. Jes. 36: 19. 37: 11.

10. Då min hand har träffat de andra gudarnas konungariken, fastän deras beläten voro förmer än Jerusalems och Samarias,

11. skulle jag då icke kunna göra med Jerusalem och dess gudabilder detsamma som jag har gjort med Samaria och dess gudar?»

12. Men när Herren har fullbordat allt sitt verk på Sions berg och i Jerusalem, då skall jag hemsöka den assyriske konungens hjärtas högmodsfrukt och hans stolta ögons förhäfvelse.

2 Kon. 19: 35. Jes. 37: 36.

13. Ty han säger: »Med min hands kraft har jag utfört detta och genom min vishet, ty jag har förstånd. Jag flyttade folkens gränser, och deras ägodelar plundrade jag, och i min väldighet störte jag härskarna från deras troner.

14. Och min hand grep folkens skatter såsom fågelnästen, och såsom man hopsamlar öfvergifna ägg, så hopsamlade jag jordens alla länder; ingen fanns, som rörde vingen eller öppnade näbben till något ljud.»

15. Skall då yxan berömma sig mot honom som hugger med den? Eller skall sågen förhäfva sig mot honom som sätter den i rörelse? Likasom om käppen satte i rörelse honom som lyfter den! Likasom om stafven lyfte honom som dock är förmer än ett stycke trä!

16. Så skall då Herren, Herren Sebaot sända tärande sjukdom i hans feta kropp, och under hans härlighet skall en brand brinna såsom en brinnande eld.

17. Och Israels ljus skall blifva en eld och hans Helige en låga, och den skall bränna upp och förtära törne och tistel däri, allt på en dag.

18. Och han skall alltigenom göra ände på hans skogars och parkers härlighet; det skall vara likasom då en sjuk täres bort.

19. De träd, som blifva kvar i hans skog, skola vara lätt räknade; ett barn skall kunna uppteckna dem.

20. På den tiden skall kvarlefvan af Israel och den räddade skaran af Jakobs hus icke vidare stödja sig vid honom som slog dem, utan den skall stödja sig vid Herren, Israels Helige, i trohet.

2 Kon. 16: 7.

21. En kvarlefva skall omvända sig,*

22. en kvarlefva af Jakob, till Gud den väldige.

22. Ty om än ditt folk, Israel, vore såsom sanden i hafvet, så skall dock allenast en kvarlefva däraf omvända sig. Förödelse är orygglig beslutad, den kommer med rättfärdighet såsom en flod.

Rom. 9: 27.

23. Ty förstöring och orygglig beslutad straffdom skall Herren, Herren Sebaot låta komma öfver hela jorden.

Jes. 28: 22.

24. Därför säger Herren, Herren Sebaot så: Frukta icke, mitt folk, du som bor i Sion, för Assur, då han slår dig med ris och upplyfter sin staf mot dig, såsom man gjorde i Egypten.

25. Ty ännu allenast en liten tid, och ogunsten skall hafva en ände, och min vrede skall vända sig till deras fördärf.

26. Och Herren Sebaot skall svänga sitt gissel öfver dem, såsom då han slog Midjan vid Orebsklippan; och sin staf, som han räckte ut öfver hafvet, skall han åter upplyfta, såsom han gjorde i Egypten.

2 Mos. 7: 19 f. 14: 26 f. Dom. 7: 25. Jes. 9: 4.

27. På den tiden skall hans börda tagas bort ifrån din skuldra och hans ok ifrån din hals, ty oket skall brista sönder för fetmas skull.

28. Han kommer öfver Ajat, han drager fram genom Migron; i Mikmas lämnar han sin tross.

29. De draga fram öfver passet; i Geba taga de nattkvarter. Rama bäfvar; Sauls Gibea flyr.

30. Ropa högt, du dotter Gallim. Gif akt, du Laisa. Arma Anatot!

31. Madmena flyktar; Gebims invånare bärga sitt gods.

32. Ännu samma dag står han i Nob; han lyfter sin hand mot dottern Sions berg, mot Jerusalems höjd.

33. Men se, då afhugger Herren, Herren Sebaot den lummiga kronan, med förskräckande makt; de resliga stammarna ligga fällda, de höga träden störta ned.

Jes. 9: 14. Am. 2: 9.

34. Den tjocka skogen nedhugges med järnet; Libanons skogar falla för den väldige.

11 Kapitlet.

Telningen från Isais rot och hans fridsrike.

Men ett skott skall skjuta upp ur Isais afhuggna stam, och en telning från dess rötter skall bära frukt.

Jes. 53: 2. Jer. 23: 5. 33: 15. Sak. 3: 8. 6: 12 f. Apg. 13: 23.

* En anspelning på namnet Sear-Jasub (kap. 7: 3), som betyder en kvarlefva skall omvända sig.

2. Och på honom skall Herrens ande hvila, vishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, Herrens kunskaps och fruktans ande.

3. Han skall hafva sitt välbehag i Herrens fruktan; och han skall icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter som öronen höra.

4. Utan med rättfärdighet skall han döma de arma och med rättvisa skipa lag åt de saktmodiga på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns staf och med sina läppars anda döda de ogudaktiga.

Job 4: 9. Hos. 6: 5. 2 Tess. 2: 8. Upp. 2: 16.

5. Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans länder och trofasthet bältet omkring hans höfter.

Jes. 59: 17. Ef. 6: 14.

6. Då skola vargar bo tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans med killingar; och kalfvar och unga lejon och gödboskap skola sämjas tillhopa, och en liten gosse skall valla dem. Jes. 65: 25. Hos. 2: 18.

7. Kor och björnar skola gå och beta, deras ungar skola ligga tillhopa, och lejon skola äta halm såsom oxar.

8. Ett spenabarn skall leka invid en huggorms hål, och ett nyss afvandt barn skall sträcka ut sin hand efter en basilisks öga.

9. Ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra hvad ondt och förderfligt är, ty landet skall vara fullt af Herrens kunskap, likasom hafsdjupet är fylldt af vattnet. Hab. 2: 14.

10. Och det skall ske på den tiden, att hednafolken skola söka telningen från Isais rot, där han står såsom ett baner för folken, och hans boning skall vara äfel härlighet.

Rom. 15: 12. Upp. 5: 5. 22: 16.

11. Och Herren skall på den tiden än en gång uträcka sin hand för att förvärfva kvarlefvan af sitt folk, hvad som blifvit räddadt från Assyrien, Egypten, Patros, Etiopien, Elam, Sinear, Hamat och hafsländerna.

12. Och han skall uppresa ett baner för hednafolken och samla Israels fördrifna män; och Juda förskingrade kvinnor skall han hämta tillhopa från jordens fyra hörn. 5 Mos. 30: 4. Joh. 10: 16.

13. Då skall Efraims afund upphöra och Juda ovänskap blifva utrotad; Efraim skall icke hysa afund mot Juda, och Juda skall icke visa ovänskap mot Efraim.

14. Men såsom roffåglar skola de slå ned på fillstéernas skuldra västerut, tillsammans skola de taga byte af österlänningarna; Edom och Moab skola gripas af deras hand, och Ammons barn skola blifva dem hörsamma.

15. Och Herren skall gifva till spillo Egyptens hafsvik och lyfta sin hand mot floden i vrede; och han skall slå den, så att den klyfves i sju bäckar, och göra så, att man torrskodd kan gå däröfver. Sak. 10: 10 f.

16. Så skall där blifva en banad väg för den kvarlefva af hans folk, som blifvit räddad från Assur, likasom det var för Israel på den dag, då de drogo upp ur Egyptens land.

2 Mos. 14: 29 f. Mik. 7: 15.

12 Kapitlet.

Det frälsta Israels lofsång.

På den tiden skall du säga:
»Jag tackar dig, Herre, ty väl har du varit vred på mig, men din vrede har upphört, och du tröstar mig.

2. Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och fruktar icke; ty Herren, Herren är min starkhet och min lofsång, och han blef mig till frälsning.»

2 Mos. 15: 2. Ps. 118: 14.

3. Och I skolen ösa vatten med fröjd ur frälsningens källor

Jes. 55: 1. Joh. 4: 14. 7: 37 f.

4. och skolen vidare säga på den tiden:
»Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken; förtäljen, att hans namn är högt.

1 Krön. 16: 8. Ps. 105: 1.

5. Lofsjungen Herren, ty han har gjort härliga ting; detta vare kunnigt öfver hela jorden.

6. Ropen af fröjd och jublen, I Sions invånare, ty Israels Helige är stor bland eder.» Sof. 3: 14 f. Sak. 9: 9.

13 Kapitlet.

Domsord öfver Babel.

Detta är en utsaga om Babel, det som uppenbarades för Jesaja, Amos' son.

Jes. 21: 1 f. Jer. 50: 1 f. 51: 1 f.

2. Resen upp ett baner på ett kalt berg, ropen högt till dem; viften med handen, att de må komma och draga in genom de mäktiges portar.

3. Jag själf har uppbådat mina invigda, ja, till att utföra min vrede har jag kallat mina hjältar, min segerstolt jublande skara.

4. Hör, det larmar på bergen såsom af ett stort folk. Hör, det sorlar af

riken med hopade hednafolk. Herren Sebaot mönstrar en krigshär.

5. Ifrån fjärran land komma de, från himmelens ända, Herren och hans vredes redskap, för att fördärfva hela jorden.

6. Jämren eder, ty Herrens dag är nära; såsom ett våld från den Allsvåldige kommer den. Joel 1: 15.

7. Därför sjunka alla händer ned, och alla människohjärtan varda förfärade.

8. Man förskräckes, man gripes af ångest och kval, ja, våndas såsom en barnaföderska; häpen stirrar den ene på den andre; röda såsom eldslågor äro deras ansikten.

9. Se, Herrens dag kommer, gruflig och med förgrymmelse och vredesglöd, för att göra jorden till en ödemark och utrota syndarna, som där bo.

10. Ty himmelens stjärnor och stjärnbilder utsända icke mer sitt ljus, solen går mörk upp, och månens ljus skiner icke. Hes. 32: 7 f. Joel 2: 10, 31. 3: 15. Am. 5: 8. Matt. 24: 29. Mark. 13: 24. Luk. 21: 25.

11. Jag skall hemsöka jordens krets för dess ondska och de ogudaktiga för deras missgärning; och jag skall göra slut på de fräckas öfvermod och förnedra våldsverkarnas högmod.

12. Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa mer sällsynt än guld från Ofir.

1 Kon. 9: 28. Job 28: 16.

13. Därför skall jag komma himmelen att darra, och jorden skall bäfva, så att den viker ifrån sin plats — genom Herren Sebaots förgrymmelse, på hans glödande vredes dag.

14. Och likasom jagade gaseller, likasom en hjord, som ingen samlar tillhopa, skola de då vända hem, hvar och en till sitt folk, och fly, hvar och en till sitt land.

15. Men hvilken som upphinnes, han skall blifva genomborrad, och hvilken som gripes, han skall falla för svärd.

16. Deras späda barn skola krossas inför deras ögon, deras hus skola plundras och deras kvinnor skändas.

Ps. 137: 8 f.

17. Ty se, jag vill uppväcka mot dem mederna, hvilka akta silfver för intet och icke fråga efter guld.

18. Deras bågar skola fälla de unga männen, och de skola icke hafva förbarmande med frukten i moderlifvet och icke skona barnen.

19. Och det skall gå med Babel, rikenas krona, kaldéernas ära och stolthet, likasom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra.

1 Mos. 19: 24 f. Jes. 1: 9. Jer. 49: 18. 50: 40.

20. Aldrig mer skall det blifva bebyggdt, från släkte till släkte skall det vara obebodt; ingen arab skall där slå upp sitt tält, och inga herdar skola där lägra sig med sina hjordar.

21. Nej, öknens djur skola lägra sig där, och dess hus skola uppfyllas af ufvar; strutsar skola bo där, och gastar skola hoppa där.

Jes. 34: 13 f. Jer. 50: 39. Upp. 18: 2.

22. Och schakaler skola tjuta i dess palatser och ökenhundar i de präktiga borgarna. Snart kommer dess tid; dess dagar skola icke fördröjas.

14 Kapitlet.

Fortsättning af föregående profetia. Sången öfver Babels konungs fall. Profetia mot Assyrien. Utsaga angående Filisteen.

Ty Herren skall förbarma sig öfver Jakob och ännu en gång utvälja Israel och låta dem komma till ro i deras land; och främlingar skola sluta sig till dem och hålla sig till Jakobs hus. Jes. 56: 3, 6 f.

2. Och folk skola taga dem och föra dem hem igen; men Israels hus skall lägga dem under sig såsom sin arfvedel i Herrens land och skall göra dem till trälar och trälinnor. Så skola de få sina fångvaktare till fångar och råda öfver sina plågare. Jes. 61: 5

3. Och på den dag, då Herren låter dig få ro från din vedermöda och ångest och från den hårda träldom, som har varit dig pålagd,

4. då skall du uppstämma denna visa öfver konungen i Babel, du skall säga: »Hvilken ände har icke plågaren fått, hvilken ände pinoorten!

5. Herren har sönderbrutit de ogudaktigas staf, tyrannernas ris, Jes. 9: 4.

6. det ris, som i grymhet slog folken med slag på slag och i vrede härskade öfver folkslagen med förföljelse utan förskoning.

7. Hela jorden har nu fått hvila och ro; man brister ut i jubel.

8. Själfva cypresserna glädja sig öfver ditt fall, så ock Libanons cedrar. De säga: 'Sedan du nu ligger där, drager ingen hit upp för att nedhugga oss.'

9. Dödsriket därnere störes i sin ro för din skull, när det måste taga emot dig. Skuggorna där väckas upp för din skull, jordens alla väldige; folkens alla konungar måste stå upp från sina troner.

10. De upphäfva alla sin röst och säga till dig: 'Så har då också du blifvit maktlös såsom vi, ja, blifvit vår like.'

11. Ned till dödsriket har din härlighet måst fara med dina harpors buller; förruttnelse är bädden under dig, och maskar äro ditt täcke. Job 21: 26.

12. Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna! Huru har du icke blifvit fälld till jorden, du som slog ned folken!

13. Det var du som sade i ditt hjärta: 'Jag vill stiga upp till himmelen; högt öfver Guds stjärnor vill jag ställa min tron; jag vill sätta mig på gudaförsamlingens berg längst uppe i norr.

14. Jag vill stiga upp öfver molnens höjder och göra mig lik den Högste.'

15. Nej, ned till dödsriket måste du fara, längst ned i grafven.

16. De som se dig stirra på dig, de betrakta dig och säga: 'Är detta den man, som kom jorden att darra och riken att bäfva,

17. den som förvandlade jordens krets till en öken och förstörde dess städer, den som aldrig frigaf sina fångar, så att de fingo återvända hem?'

18. Folkens alla konungar ligga allesammans med ära hvar och en i sitt hvilorum;

19. men du ligger obegrafven och bortkastad, lik en föraktad gren; du ligger höljd af dräpta, af svärdslagna män, af döda, som farit ned till grafvens kamrar, lik ett förtrampadt as.

20. Du skall icke såsom de få hvila i en graf, ty du fördärfvade ditt land och du dräpte ditt folk.

Om ogärningsmännens affröda skall man aldrig mer tala.

21. Reden till att slakta hans söner för deras fäders missgärning. De skola icke få stå upp och taga jorden i besittning, icke få fylla jordkretsens yta med städer.»

22. Nej, jag skall stå upp emot dem, säger Herren Sebaot; och jag skall utrota ur Babel både namn och kvarlefva, både barn och efterkommande, säger Herren. Job 18: 19. Ps. 21: 11. 37: 28.

23. Och jag skall göra det till ett tillhåll för igelkottar och fylla det med sumpsjöar; ja, jag skall bortsopa det med ödeläggelsens kvast, säger Herren Sebaot. Jes. 34: 11. Sof. 2: 14.

24. Herren Sebaot har svurit och sagt: Sannerligen, såsom jag har tänkt, så skall det ske, och hvad jag har beslutit, det skall fullbordas.

25. Jag skall krossa Assur i mitt land, och på mina berg skall jag förtrampa honom. Så skall hans ok blifva bortaget ifrån dem och hans börda tagas af deras skuldra. Jes. 37: 36.

26. Detta är det beslut, som är fattadt mot hela jorden; detta är den hand, som är uträckt mot alla folk.

27. Ty Herren Sebaot har beslutit det; hvem kan då göra det om intet? Hans hand är det som är uträckt; hvem kan afvända den?

2 Krön. 20: 6. Job 9: 12. Jes. 43: 13. Dan. 4: 32.

28. I det år, då konung Ahas dog, förkunnades följande utsaga:

29. Gläd dig icke så i hela ditt område, du filistéernas land, att det ris, som slog dig, är sönderbrutet; ty från ormens rot skall en basilisk komma fram, och dennes frukt skall blifva en flygande drake. 2 Kon. 18: 8. 2 Krön. 28: 18. Jer. 47: 1 f. Hes. 25: 15 f.

30. De utarmade skola sedan få bete och de fattiga få lägra sig i trygghet; men din rot skall jag döda genom hunger, och hvad som blifver kvar af dig skall dräpas.

31. Jämra dig, du port; ropa, du stad; försmält af ångest, du filistéernas land, så långt ditt område når. Ty norrifrån kommer en rök; i fiendeskarornas tåg blifver ingen ensam efter. —

32. Hvad skall man då svara det främmande folkets sändebud? Jo, att Herren har grundat Sion, och att de betryckta bland hans folk där hafva sin tillflykt. Ps. 87: 1 f.

15 Kapitlet.

Profetia om Moab.

Utsaga om Moab.

Ja, i den natt, då Ar-Moab skulle förstöras, var det ute därmed; ja, i den natt, då Kir-Moab skulle förstöras, var det ute därmed. Jer. 48: 1 f. Hes. 25: 8 f. Am. 2: 1 f. Sof. 2: 8 f.

2. Habbait och Dibon stiga upp på offerhöjderna för att gråta där; uppe i Nebo och Medeba jämrar sig Moab; alla hufvuden där äro skalliga, alla skägg afskurna.

4 Mos. 21: 30. Jer. 48: 37. Hes. 7: 18.

3. På dess gator går man höljd i sorgdräkt; på dess tak och på dess torg jämra sig alla och flyta i tårar.

4. Hesbon och Eleale höja klagorop, så att det höres ända till Jahas. Därför skria ock Moabs krigare; hans själ vändas i honom. 4 Mos. 21: 28, 26. Jer. 48: 34.

5. Mitt hjärta klagar öfver Moab, ty hans flyktingar fly ända till Soar, till Eglat-Selisia; uppför Halluhits höjd stiger man under gråt, och på vägen till Horonaim höjer man klagorop öfver förstörelsen. 1 Mos. 19: 22. Jer. 48: 5, 36.

6. Nimrims vatten blifva torr ökenmark, gräset förtorkas, brodden vissnar bort, intet grönt lämnas kvar.

7. Därför bär man återstoden af sitt förvärf, sitt sparda gods, bort öfver Pilträdsbäcken.

8. Ja, klagoropen gå rundtom Moabs land; till Eglaim når dess jämmer, till Beer-Elim når dess jämmer.

9. Dimons vatten äro fulla af blod. Och ännu något mera skall jag låta komma öfver Dimon: ett lejon skall jag låta komma öfver det som blifver räddadt af Moab, öfver det som blifver kvar af landet.

16 Kapitlet.

Fortsättning af föregående profetia.

»Sänden de lamm, som landets herre skall hafva, från Sela genom öknen till dottern Sions berg.»
2 Sam. 8: 2. 2 Kon. 3: 4.

2. Och såsom flyktande fåglar, lika ungar, som blifvit skrämda ur nästet, så komma Moabs döttrar till Arnons vadställen.

3. De säga: »Gif oss råd, blif medlare för oss. Låt din skugga vara såsom natten, nu midt i middagshettan. Skydda de fördrifna; röj icke de flyktande.

4. Låt mina fördrifna finna härbärge hos dig, var ett beskärm för Moab emot fördärfvaren, till dess att utpressaren icke mer är till och fördärfvet får en ände och förtryckarna försvinna ur landet.

5. Så skall genom eder mildhet eder tron blifva befäst, och på den skall en furste sitta i tryggthet i Davids hydda, en furste, som far efter det rätt är och främjar rättfärdighet.» Jer. 23: 5. 33: 15.

6. Vi hafva hört om Moabs högmod, det öfvermåttan höga, om hans högfärd, högmod och öfvermod och om opålitligheten i hans lösa tal.

7. Därför måste nu Moab jämra sig öfver Moab, hela landet måste jämra sig. Öfver Kir-Haresets drufkakor måsten i sucka i djup bedröfvelse.

8. Ty Hesbons fält äro förvissnade, så ock Sibmas vinträd, hvilkas ädla drufvor slogo folkens herrar till marken, hvilkas rankor sträckte sig ända till Jaeser och förirrade sig i öknen, hvilkas skott bredde ut sig och gingo öfver hafvet. 4 Mos. 21: 32. Jer. 48: 32 f.

9. Därför vill jag gråta öfver Sibmas vinträd, såsom Jaeser gråter; med mina tårar vill jag vattna dig, Hesbon, och dig, Eleale. Ty midt i din sommar och din bärgningstid har ett skördeskri slagit ned.

10. Glädje och fröjd är nu afbärgad ifrån de bördiga fälten, och i vingårdarna höjes intet glädjerop, intet jubel; ingen trampar vin i pressarna, på skördeskrina har jag gjort slut.

11. Därför klagar mitt hjärta såsom en harpa öfver Moab, mitt innersta öfver Kir-Heres. Jes. 15: 5. Jer. 48: 36.

12. Ty huru än Moab äflas att träda upp på offerhöjden, och hurn han än går in i sin helgedom och beder, så uträttar han intet därmed.

13. Detta är det ord, som Herren tillförne talade till Moab. Am. 2: 1 f.

14. Men nu har Herren åter talat och sagt: Inom tre år, såsom dagakarlen räknar åren, skall Moab i sin härlighet, med alla sina stora skaror, varda aktad för intet, och hvad som blifver kvar skall vara litet och ringa, icke mycket värdt.

17 Kapitlet.

Domsord öfver Damaskus och Israel. Folkens larm.

Utsaga om Damaskus.

Se, Damaskus skall upphöra att vara en stad; det skall falla och blifva en stenhop. Jer. 49: 23 f. Am. 1: 3.

2. Aroers städer skola varda öfvergifna; de skola blifva tillhåll för hjordar, som skola lägra sig där, utan att någon bortskrämmer dem.

3. Och det är förbi med Efraims värn och med Damaskus' konungadöme, med kvarlefvan af Aram. Det skall gå därmed såsom med Israels barns härlighet, säger Herren Sebaot. Jes. 7: 8.

4. På den tiden skall Jakobs härlighet vändas i armod och hans feta kropp blifva mager.

5. Det skall gå honom såsom när skördemannen hopsamlar säden och med sin arm skördar axen; det skall gå såsom när man plockar ax i Refaimsdalen. Jes. 24: 13.

6. Och allenast en ringa efterskörd skall där lämnas kvar, likasom vid olivskörden, då två eller tre bär lämnas kvar högst uppe i toppen, fyra eller fem på trädets kvistar, säger Herren Israels Gud.

7. På den tiden skola människorna blicka upp till sin skapare, och deras ögon skola se upp till Israels Helige.

8. Människorna skola icke vända sin blick till de altaren, som deras händer hafva gjort; på sina fingrars verk skola de icke se, hvarken på Aserorna eller på solstoderna.

9. På den tiden skola deras fasta städer blifva lika de öfvergifna fästen i skogarna och på bergstopparna, som öfvergåfvos, när Israels barn drogo in; allt skall blifva ödelagdt.

10. Ty du har förgätit din frälsnings Gud, och du tänker icke på din fasta klippa. Därför planterar du ljufliga planteringar och sätter i dem främmande vinträd.

11. Men fastän du hägnar däromkring samma dag du planterar, och fastän du morgonen därpå får dina plantor att blomma, så försvinner skörden på hemsökelsens dag, när denna kommer med olidlig plåga.

12. Hör, det brusar af många folk, det brusar såsom hafvet brusar. Det dånar af folkslag, det dånar såsom väldiga vatten dåna.

2 Kon. 18: 13 f. Jes. 36: 1 f.

13. Ja, det dånar af folkslag, såsom stora vatten dåna. Men han näpser dem, och de fly bort i fjärran; de bortjagas såsom agnar för vinden, uppe på bergen, och såsom hvirflande stoft för stormen. Ps. 65: 8. 93: 3 f.

14. Om aftonen, se, då kommer förskräckelsen, och förrän morgonen gryr, äro de icke mer till. Detta blifver våra skoflares del, våra plundrares lott.

2 Kon. 19: 35 f. Jes. 14: 25. 37: 36 f.

18 Kapitlet.

Svar till budbärarna från Etiopien.

Hör, du land, där flygfän surra, du land bortom Etiopiens strömmar,

2. du som har sändt budbärare öfver hafvet, i rörskepp hän öfver vattnet! Gån åstad, I snabba sändebud, till det resliga folket med glänsande hy, till folket, som är så fruktadt vida omkring, det starka och segerrika folket, hvars land genomskäres af strömmar.

3. I jordkretsens alla inbyggare, I som bon på jorden: när man reser upp baner på bergen, så sen till, och när man stöter i basun, så lyssnen.

4. Ty så har Herren sagt till mig: I stillhet vill jag skåda ned från min boning, såsom sommarglans glöder i solens sken, såsom molnet utgjuter dagg under skördetidens hetta.

5. Ty förrän skördetiden är inne, just när blomningen är slut och blomman börjar mogna till druva, då skall han afskära rankorna med vingårdsknif och hugga rotskotten bort.

6. Alltsammans skall lämnas till pris åt roffåglarna på bergen och åt djuren på marken; roffåglarna skola där hafva sina nästen öfver sommaren och markens alla djur där ligga om vintern.

7. På den tiden skola skänker bäras fram till Herren Sebaot från det resliga folket med glänsande hy, från folket, som är så fruktadt vida omkring, det starka och segerrika folket, hvars land genomskäres af strömmar — till det rum, där Herren Sebaots namn bor, till Sions berg. Ps. 68: 32.

19 Kapitlet.

Profetia om Egyptens förnedring och upprättelse.

Utsaga om Egypten.

Se, Herren far på ett ilande moln och kommer till Egypten. Då bäfva Egyptens afgudar för honom, och egyptiernas hjärtan förfäras i deras bröst. Jer. 46: 2 f. Hes. 29: 2 f.

2. Och jag skall uppegga egyptier mot egyptier, så att broder skall strida mot broder och vän mot vän, stad mot stad och rike mot rike.

3. Och egyptiernas mod skall försvinna ur deras bröst, och jag skall göra deras råd om intet; och de skola då fråga sina afgudar och spåmän, sina andebesvärjare och signare.

4. Men jag skall gifva egyptierna i en hård herres hand, och en grym konung skall blifva rådande öfver dem, säger Herren, Herren Sebaot.

5. Och vattnet skall försvinna ur sjön, och floden sina bort och uttorka.

Job 14: 11.

6. Strömmarna skola utbreda stank, Egyptens kanaler skola förminskas och sina bort; rör och vass skall förvissna.

7. Ängarna vid Nilfloden, längs flodens strand, och alla sädesfält vid floden, de skola förtorka, fördärfvas och varda till intet.

8. Dess fiskare skola klaga, och sörja skola alla som kasta ut krok i floden; de som lägga ut nät i vattnet skola stå där modlösa.

9. De som arbeta i häckladt lin skola jämväl komma på skam, så ock de som väfva fina tyger.

10. De som äro landets pelare skola blifva krossade, och de som arbeta för lön skola alla gripas af ångest.

11. Såsom idel dårar stå då Soans furstar; Faraos visaste rådgifvare hafva blott oförnuftiga råd. Huru kunnen I då säga till Farao: »Jag är en son af visa män, en son af forntidens konungar»?

12. Ja, hvar äro dina visa? Må de förkunna för dig — ty de veta det ju — hvad Herren Sebaot har beslutit öfver Egypten.

13. Nej, Soans furstar hafva blifvit dårar, Nofs furstar äro bedragna, Egypten föres vilse af dem som voro hörnstenar i dess stammar.

14. Herren har där utgjutit en förvirringens ande, så att de komma Egypten att ragla hit och dit, hvadhelst det företager sig, såsom en drucken raglar i sina spyor.

15. Och Egypten skall icke hafva framgång i något sitt verk, ehvad den som utför det är hufvud eller svans, ehvad han är en palmtopp eller ett säfstrå. Jes. 9: 14 f.

16. På den tiden skola egyptierna vara såsom kvinnor: de skola bäfva och förskräckas för Herren Sebaots upplyfta hand, då han lyfter den mot dem.

17. Och Juda land skall blifva en skräck för egyptierna; så ofta man nämner det för dem, skola de förskräckas, för det besluts skull, som Herren Sebaot har fattat öfver dem.

18. På den tiden skola i Egyptens land finnas fem städer, som tala Kanaans tungomål och svärja vid Herren Sebaot; en af dem skall heta Ir-Haheres. Jes. 45: 23.

19. På den tiden skall ett altare vara upprest åt Herren midt i Egyptens land, så ock en stod åt Herren vid landets gräns.

20. Och de skola vara till tecken och vittnesbörd för Herren Sebaot i egyptiernas land: när de ropa till Herren om hjälp mot förtryckare, skall han sända dem en frälsare och försvarare och skall rädda dem.

21. Och Herren skall göra sig känd för egyptierna, ja, egyptierna skola känna Herren på den tiden; och de skola tjäna honom med slaktoffer och spisoffer och skola göra löften åt Herren och få infria dem. Ps. 68: 32. Jes. 45: 14.

22. Så skall då Herren slå Egypten, slå, men ock hela; när de omvända sig till Herren, skall han bönhöra dem och hela dem.

23. På den tiden skall en banad väg leda från Egypten till Assyrien, och assyrierna skola komma in i Egypten och egyptierna in i Assyrien; och egyptierna skola hålla gudstjänst tillsammans med assyrierna.

24. På den tiden skall Israel, såsom den tredje i förbundet, stå vid sidan af Egypten och Assyrien, till en välsignelse på jorden.

25. Och Herren Sebaot skall välsigna dem och säga: Välsignad vare du Egypten, mitt folk, och du Assyrien, mina händers verk, och du Israel, min arfvedel!

20 Kapitlet.

Profetia om Egypten och Etiopien.

I det år, då Tartan kom till Asdod, utsänd af Sargon, konungen i Assyrien — hvarefter han ock belägrade Asdod och intog det — 2 Kon. 18: 17.

2. på den tiden talade Herren genom Jesaja, Amos' son, och sade: »Upp, lös säcktygskläd naden från dina länder och drag dina skor af dina fötter.» Och denne gjorde så och gick naken och barfota. 2 Kon. 1: 8. Sak. 13: 4. Matt. 3: 4.

3. Sedan sade Herren: »Likasom min tjänare Jesaja har gått naken och barfota och nu i tre år varit till tecken och förebild angående Egypten och Etiopien, Hes. 12: 6, 11.

4. så skall konungen i Assyrien låta fångarna ifrån Egypten och de bortförda från Etiopien, både unga och gamla, vandra åstad nakna och barfota, med blottad bak, Egypten till blygd.

5. Då skola de häpna och blygas öfver Etiopien, som var deras hopp, och öfver Egypten, som var deras stolthet. Jes. 30: 2 f. 36: 6.

6. På den dagen skola inbyggarna här i hafslandet säga: 'Se, så gick det med dem som voro vårt hopp, med dem till hvilka vi flydde för att få hjälp och blifva räddade undan konungen i Assyrien; huru skola vi då själfva kunna undkomma?'»

21 Kapitlet.

Profetior om Babel, Duma och Arabien.

Utsaga om öknen vid hafvet.

Likt en storm, som far fram i södern, kommer det från öknen, från det fruktansvärda landet.

2. En gruflig syn har blifvit mig kungjord: »Härjare härja, röfvare röfva. Drag upp, du Elam! Tränga på, du

Medens folk! På all suckan vill jag göra slut.»

3. Därför darra mina länder, ångest griper mig, liksom barnaföderskas ångest; förvirring kommer över mig, så att jag icke kan höra, förskräckelse fattar mig, så att jag icke kan se.

4. Mitt hjärta är förvirradt, jag kväljes af förfäran; skymningsstunden, som jag längtade efter, vållar mig nu skräck.

5. Man dukar bord, man breder ut täcken, man äter och dricker. Nej, stån upp, I furstar; smörjen edra sköldar!

6. Ty så sade Herren till mig: »Gå och ställ ut en man på vakt; hvad han får se må han förkunna.

7. Och om han ser ett tåg, ryttare par efter par, ett tåg af åsnor, ett tåg af kameler, så må han gifva akt, noga gifva akt.»

8. Och denne ropade, såsom ett lejon ryter: »Herre, här står jag på vakt beständigt dagen om och förblifver på min post nätterna igenom. Hab. 2: 1.

9. Och se, nu kommer här ett tåg af män, ryttare par efter par!» Och åter höf han upp sin röst och sade: »Fallet, fallet är Babel! Alla dess gudabeläten äro sönderslagna och kastade till jorden.» Jer. 51: 8. Upp. 14: 8. 18: 2.

10. O du mitt krossade, mitt sönderströskade folk, hvad jag har hört af Herren Sebaot, Israels Gud, det har jag förkunnat för eder.

11. Utsaga om Duma.

Man ropar till mig från Seir: »Väktare, hvad lider natten? Väktare, hvad lider natten?» 1 Mos. 25: 14. Jer. 49: 7 f.

12. Väktaren svarar: »Morgon har kommit, och likväl är det natt. Om I viljen fråga mer, så frågen; kommen tillbaka igen.»

13. Utsaga öfver Arabien.

Tagen natthärbärge i Arabiens vildmark, I karavaner från Dedan. Jer. 49: 28 f. Hes. 27: 15, 20.

14. Må man komma emot de törstande och gifva dem vatten. Ja, inbyggarna i Temas land gå de flyktande till mötes med bröd åt dem.

15. Ty de fly undan svärd, undan draget svärd och undan spänd båge och undan krigets tunga.

16. Ty så har Herren sagt till mig: Om ett år, såsom dagakarlen räknar året, skall all Kedars härlighet vara förgången, 1 Mos. 25: 13. Ps. 120: 5. Jes. 16: 14.

17. och föga skall då vara kvar af Kedars hjältars bågar, så många de äro. Ty så har Herren, Israels Gud, talat.

22 Kapitlet.

Profetia om Jerusalem. Sebna och Eljakim.

Utsaga om Synernas dal.

Hvad är då på färde, eftersom allt ditt folk stiger upp på taken? Jer. 48: 38.

2. Du larmuppfyllda, bullrande stad, du glada stad! Dina slagna äro icke slagna med svärd, icke döddade i strid.

3. Dina furstar hafva allesammans flytt undan, utan bågskott hafva de tagits till fånga. Ja, så många af ditt folk som påträffats hafva blifvit tagna till fånga allesammans, huru långt bort de än hade flytt. 2 Kon. 25: 4. Jer. 39: 4.

4. Därför säger jag: Vänd ifrån mig din blick, att jag må gråta bitterligen; truga icke på mig tröst för mitt folks, dotterns, förstöring. Jer. 14: 17.

5. Ty en förvirringens, nedtrampningens och bestörtningens dag kommer från Herren, Herren Sebaot i Synernas dal, med nedbrutna murar och med rop, som höjas mot berget.

6. Elam fattade kogret, han drog fram med bemannade vagnar och med ryttare; Kir blottade skölden.

7. Dina skönaste dalar fylldes med vagnar, och ryttare lägrade sig framför porten.

8. Juda blef blottadt och låg utan skydd.

9. Då skådade du bort efter vapnen i Skogshuset. Och I sågen, att Davids stad hade många rämnor, och I samladen upp vattnet i Nedre dammen.

1 Kon. 7: 2 f. 10: 17.

10. Husen i Jerusalem räknaden I, och I bröten ned husen för att befästa muren. Jer. 33: 4.

11. Och mellan de båda murarna gjorden I en behållare för vattnet från Gamla dammen. Men I skådaden icke upp till honom som hade verkat detta; till honom som för länge sedan hade bestämt det sågen I icke.

2 Kon. 10: 25. Jes. 37: 26.

12. Herren, Herren Sebaot kallade eder på den dagen till gråt och klagan, till att raka edra hufvuden och hölja eder i sorgdräkt.

13. Men i stället hängåfven I eder åt fröjd och gläjje; I dödaden oxar och slaktaden får, I åten kött och drucken vin, I saden: »Låtom oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö.» 1 Kor. 15: 32.

14. Därför ljuder från Herren Sebaot denna uppenbarelse i mina öron: Sannerligen, denna eder missgärning skall

icke blifva försonad, så länge I lefven, säger Herren, Herren Sebaot.

15. Så sade Herren, Herren Sebaot: Gå bort till honom där, förvaltaren, öfverhofmästaren Sebna, och säg till honom:

16. Hvad gör du här, och hvem tänker du lägga här, eftersom du här uthugger dig en graf? Du som uthugger din graf så högt uppe, du som i klippan urhoålar en boning åt dig,

17. du må veta, att Herren skall slunga dig långt bort, en sådan man som du är. Han skall rulla dig tillhopa till en klump,

18. han skall hopnysta dig såsom ett nystan och kasta dig såsom en boll bort till ett land, som har utrymme nog för dig; där skall du dö, och dit skola dina härliga vagnar komma, du skamfläck för din herres hus.

19. Ja, jag skall stöta dig bort ifrån din plats, och från din tjänst skall du blifva afsatt.

20. Och på den dagen skall jag kalla på min tjänare Eljakim, Hilkias son;
2 Kon. 18: 18. Jes. 36: 3.

21. honom skall jag ikläda din liklädnad, och med ditt bälte skall jag omgjorda honom och skall lägga ditt välde i hans hand, så att han blifver en fader för Jerusalems invånare och för Juda hus.

22. Och jag skall gifva honom Davids hus' nyckel att bära; när han upplåter, skall ingen tillsluta, och när han tillsluter, skall ingen upplåta. Upp. 3: 7.

23. Och jag skall slå in honom till en stadig spik i en fast vägg, och han skall blifva ett äresäte för sin faders hus.

24. Men om då hans faders hus, så tungt det är, hänger sig på honom med ättlingar och afkomlingar — alla slags småkärl af hvad slag som helst, skålar eller allahanda flaskor —

25. då, på den dagen, säger Herren Sebaot, skall spiken, som var inslagen i den fasta väggen, lossna; den skall gå sönder och falla ned, och bördan, som hängde därpå, skall krossas. Ty så har Herren talat.

23 Kapitlet.

Profetia om Tyrus.

Utsaga om Tyrus.

Jämren eder, I Tarsis-skepp! Ty det är ödelagdt, utan hus och utan gäster; när I kommen från kittéernas land, när eder budskapet härom.
Jer. 47: 4. Hes. 26: 2 f. 27: 2 f. 28: 2 f. Sak. 9: 2 f.

2. Sitten stumma, I östadens invånare! Köpmän från Sidon, sjöfarande män, uppfyllde dig;

3. af Sihors säd och Nilflodens skördar skaffade du dig vinning, i det du för öfver stora vatten och dref handel därmed bland folken.

4. Men stå där nu med skam, du Sidon; ty så säger hafvet, hafvets fäste: »Så är jag då utan afkomma och har ej födt några barn, icke uppfödt ynglingar, icke fostrat jungfrur.»

5. När man får höra detta i Egypten, då bäfvar man vid ryktet om Tyrus.

6. Dragen bort till Tarsis och jämren eder, I östadens invånare.

7. Är detta eder glada stad, hon som räknade sin ålder ifrån forntidens dagar, hon som af sina fötter bars till fjärran land, för att gästa där?

8. Hvem har beslutit detta öfver Tyrus, öfver henne som utdelade kronor, henne hvars köpmän voro furstar, hvars krämare hörde till stormännen på jorden? Upp. 18: 23.

9. Herren Sebaot är den som har beslutit det, för att nedslå all den stolta härligheten och förnedra alla dessa stormän på jorden.

10. Utbred dig nu öfver ditt land, såsom Nilfloden gör, du dotter Tarsis; du bär ingen boja mer.

11. Han räckte ut sin hand öfver hafvet, han kom konungariken att darra; Herren bjöd om Kanaans fästen, att de skulle ödeläggas.

12. Han sade: »Du skall icke vidare få fröjda dig, du kränkta jungfru, dotter Sidon. Stå upp och drag bort till kittéernas land; dock, ej heller där skall du finna ro.

13. Se, kaldéernas land, folket som icke var till, de hvilkas område Assyrien gjorde till boning åt öknens djur, de resa upp sina belägringstorn, de omstörta stadens palatser och göra den till en grushög.

14. Jämren, eder, I Tarsis-skepp, ty edert fäste är förstördt.»

15. På den tiden skall Tyrus ligga förgätet i sjuttio år, såsom rådde där alltjämt en och samma konung; men efter sjuttio år skall det gå med Tyrus såsom det heter i visan om skökan:

16. »Tag din harpa och gå omkring i staden, du förgätna sköka; spela vackert och sjung flitigt, så att man kommer ihåg dig.»

17. Ty efter sjuttio år skall Herren se till Tyrus, och det skall åter få begynna att taga emot skökolön och be-

drifva horeri med jordens alla konungariken i den vida världen.

18. Men hennes handelsförvärf och hvad hon får såsom skökolön skall vara helgadt åt Herren; det skall icke läggas upp och icke gömmas, utan de som bo inför Herrens ansikte skola af hennes handelsförvärf hafva mat till fyllest och präktiga kläder. Ps. 45: 13. 87: 4.

24 Kapitlet.

Den stora hemsökelsen öfver jorden. Kvarlefvans räddning och Guds herradöme på Sion.

Se, Herren ödelägger jorden och föröder den; han omhvälfver hvad därpå är och förstör dess inbyggare. Mik. 7: 13.

2. Och det går prästen såsom folket, husbonden såsom tjänaren, husmodern såsom tjänarinnan, säljaren såsom köparen, låntagaren såsom långifvaren, gäldenären såsom borgenären. Hos. 4: 9.

3. Jorden blifver i grund ödelagd och varder utplundrad; ty Herren har talat detta ord.

4. Jorden sörjer och tvinar bort, jordkretsen försmäktar och tvinar bort, hvad högt är bland jordens folk försmäktar. Joel 1: 10.

5. Ty jorden har blifvit ohelgad under sina inbyggare, i det de hafva öfverträdt lagarna, förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet.

6. Därför uppfräter förbannelse jorden, och de som bo därpå måste lida hvad de förskyllt; därför borttorkas jordens inbyggare, så att icke många människor blifva kvar. Hes. 7: 27. Dan. 9: 11.

7. Vinmusten sörjer, vinträdet försmäktar; de som voro så hjärteglada sucka nu alla.

8. Det är förbi med fröjden vid pukornas ljud, de gladas larm har tystnat; det är förbi med fröjden vid harpans klang.

Jer. 7: 34. 16: 9. 25: 10. Hes. 26: 13. Hos. 2: 11.

9. Vin dricker man icke mer under sång, rusdrycken kännes bitter för dem som dricka den.

10. Nedbruten ligger den öde staden; hvart hus är stängdt, så att ingen kommer därin.

11. Därute höres klagorop öfver vinet; all glädje är såsom en nedgången sol, all jordens fröjd har flyktat.

12. Intet annat än ödeläggelse är kvar i staden, och porten är slagen i spillror.

13. Ty det måste så gå på jorden bland folken, såsom det går vid olivskörden, såsom när man gör en efterskörd, då vinbärgningen är slut. Jes. 17: 5 f.

14. Dessa häfva då upp sin röst och jubla; rop af fröjd öfver Herrens höghet ljuda borta i väster:

15. »Åren därför Herren i österns bygder, åren i hafsländerna Herrens, Israels Guds, namn.»

16. Från jordens ända höra vi lofsånger: »En härlig lott får den rättfärdige!» Men jag säger: Jag arme, jag arme, ve mig! Härjare härja, ja, härjande fara härjare fram.

17. Faror, fallgropar och fällor vänta eder, i jordens inbyggare. Jer. 48: 43 f.

18. Och om någon flyr undan farlighetsropen, så störtar han i fallgropen, och om han kommer upp ur fallgropen, så fångas han i fällan. Ty fönstren i höjden äro öppnade, och jordens grundvalar bäfva. 1 Mos. 7: 11. Am. 5: 19.

19. Jorden brister, ja, den brister; jorden rämnar, ja, den rämnar; jorden vacklar, ja, den vacklar;

20. jorden raglar, ja, den raglar såsom en drucken; den gungar såsom vaktskjulet i trädets topp. Dess öfverträdelse hvilar tung på den, och den faller, så att den icke mer kan stå upp.

21. På den tiden skall Herren hemsöka höjdens här uppe i höjden och jordens konungar nere på jorden.

22. Och de skola hopsamlas, såsom fångar hopsamlas i fånggropen, och skola inneslutas i fängelse; efter lång väntan när dem hemsökelsen.

23. Då skall månen blygas och solen skämmas; ty Herren Sebaot skall då vara konung på Sions berg och i Jerusalem, och hans äldste skola skåda härlighet.

Jes. 13: 10. Hos. 32: 7. Joel 2: 31. 3: 15.

25 Kapitlet.

Herrens segermakt. Gästabudet på Sions berg. Fiendernas tillintetgörelse.

Herre, du är min Gud; jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn, ty du gör under, och dina rådslut ifrån fordom tid äro fasta och beständande. Ps. 63: 2.

2. Ja, du har gjort staden till en stenhop, den befästa staden till en grushög; du har förstört främlingarnas palats, så att det icke mer står där såsom en stad; aldrig skall det byggas upp igen. Jes. 26: 5.

3. Därför måste nu det vilda folket ära dig, den grymma hednastaden frukta dig.

4. Se, du har varit ett värn för den arme, ett värn för den fattige i hans nöd, en tillflykt mot störtskurar, ett skygd under hettan. Ty våldsverkarnas raseri är likasom en störtskur mot en vägg. Jos. 4: 6. Jer. 16: 19.

5. Och såsom hettan kufvas, då det är som torrast, så kufvar du främlingarnas larm; ja, såsom hettan dämpas genom molnens skugga, så dämpas de grymmas segersång.

6. Och Herren Sebaot skall på detta berg för alla folk göra ett gästabud med feta rätter, ett gästabud med starkt vin, ja, med feta, märgfulla rätter, med starkt vin, väl klaradt. Ps. 22: 27 f. Matt. 22: 2. Luk. 14: 16. Upp. 19: 7, 9.

7. Och han skall på detta berg tillintetgöra det dok, som höljer alla folk, och det täckelse, med hvilket alla folkslag äro öfvertäckta.

Jes. 60: 2. 2 Kor. 3: 15 f.

8. Han skall tillintetgöra döden för alltid; och Herren, Herren skall aftorka tårarna från alla ansikten och skall taga bort sitt folks smälek öfverallt på jorden. Ty så har Herren talat.

1 Kor. 15: 26, 54. 2 Tim. 1: 10. Upp. 7: 17. 21: 4.

9. På den tiden skall man säga: Se, där är vår Gud, som vi förbidade och som skulle frälsa oss. Ja, där är Herren, som vi förbidade; låtom oss fröjdas och vara glada öfver hans frälsning.

Ps. 33: 21. 68: 8.

10. Ty Herrens hand skall hvila öfver detta berg, men Moab skall blifva nedtrampad i sitt eget land, likasom strå nedtrampas i gödselpölen.

11. Och huru han ock där utbreder sina händer, lik simmaren, då han simmar, så skall dock hans högmod blifva förnedradt, trots hans händers alla konster.

12. Ja, dina murars höga fäste nedstörtar han, han förnedrar det och slår det till jorden, ned i stoftet. Jes. 26: 5.

26 Kapitlet.

Juda segersång. Dess strider och dess återuppståndelse till nytt lif.

På den tiden skall man sjunga denna sång i Juda land:

»Vår stad gifver oss styrka; murar och värn bereda oss frälsning.

Ps. 46: 6. Jes. 60: 18. Matt. 16: 18.

2. Låten upp portarna, att ett rättfärdigt folk må draga därin, ett som håller tro. Ps. 118: 19 f.

3. Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid; ty på dig förtröstar han. Rom. 5: 1.

4. Förtrösten då på Herren till evig tid; ty Herren, Herren är en evig klippa.

5 Mos. 32: 4. Ps. 18: 2 f.

5. Ty dem som trona i höjden nedstörtar han, så ock den höga staden; han förnedrar den, ja, förnedrar den till jorden, han slår den ned i stoftet. Jes. 21: 9. 25: 2. Jer. 51: 8. Upp. 14: 8. 18: 2.

6. Den varder trampad under fötterna, under de förtrycktas fötter, under de armas steg.

7. Men den rättfärdiges väg är jämn; du bereder åt den rättfärdige en jämnad stig.» Ords. 16: 17.

8. Ja, på dina domars väg, Herre, förbida vi dig; till ditt namn och ditt pris står vår själs trängtan.

Ps. 119: 10, 47.

9. Min själ trängtar efter dig om natten, och anden i mig söker dig bittida; ty när dina domar drabba jorden, lära sig jordkretsens inbyggare rättfärdighet.

Ps. 63: 7. 88: 14. 130: 6.

10. Om nåd bevisas mot den ogudaktige, så lär han sig icke rättfärdighet; i det land, där rätt skulle öfvas, gör han då hvad orätt är och ser icke Herrens höghet.

11. Herre, din hand är upplyft, men de se det icke; må de nu med blygsel få se din nitälskan för folket; ja, må eld förtära dina ovänner.

12. Herre, du skall skaffa oss frid, ty allt hvad vi hafva uträttat har du utfört åt oss.

13. Herre, vår Gud, andra herrar än du hafva varit rådande öfver oss, men allenast dig prisa vi, allenast ditt namn.

14. De döda få icke lif igen, skuggorna stå icke åter upp; därför var det du hemsökte och förgjorde dem och utrotade all deras åminnelse.

5 Mos. 32: 26. Job 14: 14. 18: 17. Ps. 88: 11 f.

15. Du förökade en gång folket, Herre; du förökade folket och bevisade dig härlig; du utvidgade landets alla gränser.

16. Herre, i nöden hafva de nu sökt dig, de hafva utgjutit tysta böner, då din tuktan kommit öfver dem.

Ps. 18: 7. 77: 3. Hos. 5: 15.

17. Såsom en hafvande kvinna, då hon är nära att föda, vändas och ropar i sina kval, så var det med oss inför ditt ansikte, o Herre.

18. Vi voro också hafvande och vändades; men när vi födde, var det vind. Vi kunde icke bereda frälsning åt landet; inga människor födas mer till att bo på jordens krets.

19. Men dina döda må få lif igen; mina dödas kroppar må åter stå upp. Vakнen upp och jubien, I som liggen i grafven; ty din dagg är en ljusets dagg, och jorden skall gifva igen de afsomnade. Hos. 37: 5 f.

20. Nu väl, mitt folk, gå in i dina kamrar och stäng igen dörrarna om dig; göm dig ett litet ögonblick, till dess att vreden gått förbi. Ps. 30: 6.

21. Ty se, Herren träder ut ur sin boning för att hemsöka jordens inbyggare för deras missgärning; och jorden skall låta komma i dagen allt blod, som där blifvit utgjutet, och skall icke längre betäcka dem som där blifvit dräpta.

1 Mos. 4: 10. Pred. 12: 14. Mik. 1: 3. Matt. 16: 27.

27 Kapitlet.

Sång om Herrens vingård. Israels förskingring och inbärgning.

På den tiden skall Herren med sitt svärd, det hårda, stora och starka, hemsöka Leviatan, den snabba ormen, och Leviatan, den ringlande ormen, och skall dräpa draken i hafvet.

Job 26: 13. 40: 20. Hes. 29: 3. 32: 2.

2. På den tiden skall en vingård finnas, rik på vin, och man skall sjunga så om den: Jes. 5: 1 f.

3. »Jag, Herren, är dess vaktare, åter och åter vattnar jag den; på det att ingen må skada den, vaktar jag den natt och dag.

Ps. 121: 4. Matt. 21: 33. Joh. 15: 1.

4. Jag vredgas icke på den; nej, om tistel och törne stode upp för att strida mot den, då skulle jag gå löst på dem och bränna upp alltsammans. Jes. 10: 17.

5. Eller ock måste de söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste de göra med mig.

6. Så skall Jakob i kommande tider skjuta rötter, Israel grönska och blomstra; och jordens krets skola de uppfylla med sin frukt.» Jes. 37: 31.

7. Har han väl plågat dem så, som han plågade deras plågare? Eller hafva de väl blifvit dräpta så, som deras dräpta fiender blefvo dräpta?

8. Nej, väl näpste han folket, i det han förkastade och förskjöt det, väl ryckte han bort det med sin hårda storm på östanvindens dag;

Jer. 16: 17. 30: 11. 46: 28.

9. men därför kan ock Jakobs missgärning då blifva försonad och borttagandet af deras synd då gifva fullmogen frukt, när alla stenar i deras altaren varda sönderkrossade såsom kalkstycken och när Aseror och solstoder icke mera resas upp.

3 Mos. 26: 30. Jes. 2: 20. 17: 7 f. 30: 22. 31: 7.

10. Se, den fasta staden ligger öde, den har blifvit en folktom plats, öfvergifven såsom en öken; kalfvar gå där i bet och lägra sig där och afbita kvistarna där.

11. Och när grenarna blifvit torra, bryter man af dem, och kvinnor komma och göra upp eld med dem. Ty detta är icke ett folk med förstånd; därför visar han som har gjort dem intet förbarmande mot dem, han som har skapat dem ingen miskund mot dem.

12. På den tiden skall Herren anställa en inbärgning, från den strida floden intill Egyptens bäck; och I skolen varda insamlade, hvar och en för sig, I Israels barn.

13. På den tiden skall man stöta i en stor basun, och då skola de komma, de som varit borttappade i Assyriens land och de som varit fördrifna till Egyptens land; och de skola tillbedja Herren på det heliga berget i Jerusalem.

Jes. 11: 11 f.

28 Kapitlet.

Efraims fall. Juda obotfärdighet, straff och räddning. Likuelse hämtad från åkermannens verk.

Ve dig, du Efraims druckna mäns stolta krona, du hans strålande härlighets vissnande blomster på bergshjässan ofvan de vinberusades bördiga dal!

2. Se, från Herren kommer en som är stark och väldig, lik en hagelskur, en förödande storm, lik en störtskur med väldiga, öfversvämmande vatten, som slår allt till jorden med makt.

2 Kon. 17: 3, 6. 18: 10 f.

3. Under fötterna blifver den då trampad, Efraims druckna mäns stolta krona.

Jes. 26: 6.

4. Och det går med hans strålande härlighets vissnande blomma på bergshjässan ofvan den bördiga dalen, såsom det går med ett fikon därnere, om det har mognat före sommarskörden: så snart någon får syn därpå, slukar han det, medan han ännu har det i sin hand.

5. På den tiden skall Herren Sebaot blifva en härlig krona och en strålande krans för kvarlefvan af sitt folk;

Jes. 10: 21.

6. och han skall blifva en rättens ande för den som sitter till doms och blifva en starkhetsmakt för dem som drifva fienden på porten.

7. Men också här raglar man af vin, stapplar man af starka drycker; både präster och profeter ragla af starka drycker, de äro öfverlastade af vin, de stappla af starka drycker; de ragla, när de profetera, de vackla, när de skipa rätt.

8. Ja, alla bord äro fulla af vämjeliga spyor, ingen ren fläck finnes. —

9. »Hvem är det då han vill lära förstånd, och hvem skall han få att gifva akt på sin predikan? Äro vi då nyss afvanda från modersmjölken, nyss tagna från modersbröstet?

10. Det är ju gnat på gnat, gnat på gnat, prat på prat, prat på prat, litet här, litet där.» —

11. Ja väl, genom stammande läppar och på ett främmande tungomål skall han tala till detta folk, 1 Kor. 14: 21.

12. han som en gång sade till dem: »Här är hvilostaden, här må I låta den trötte hvila; här är stället, där vederkvickelse beskäres.» Men sådant ville de icke höra. Jer. 6: 16. Matt. 11: 28 f. 23: 37.

13. Så skall då Herrens ord blifva för dem »gnat på gnat, gnat på gnat, prat på prat, prat på prat, litet här, litet där», så att de, bäst de gå där, falla baklänges och krossas, varda snärjda och fångade.

14. Hören därför Herrens ord, I bespottare, I som råden öfver folket här i Jerusalem.

15. Eftersom I sägen: »Vi hafva slutit förbund med döden och ingått fördrag med dödsriket; om ock gisslet far fram likt en öfversvämmande flod, skall det dock icke nå oss, ty vi hafva gjort lögnen till vår tillflykt och i falskheten funnit vårt beskärm», Visb. 1: 16.

16. därför säger Herren, Herren så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en väl bepröfvad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som tror därpå skall icke behöfva fly. Ps. 118: 22. Matt. 21: 42. Apg. 4: 11. Rom. 9: 33. 10: 11. Ef. 2: 20. 1 Petr. 2: 6.

17. Och jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet. Och hagel skall slå ned eder lögntillflykt, och vatten skall skölja bort edert beskärm.

18. Och edert förbund med döden skall blifva utplånadt, och edert fördrag med dödsriket skall icke bestå; när gisslet far fram likt en öfversvämmande flod, skolen I varda nedtrampade.

19. Så ofta det far fram, skall det träffa eder; ty morgon efter morgon skall det fara fram, ja, både dag och natt. Idel förskräckelse blifver det, när I mästen gifva akt på den predikan.

20. Ty sängen blifver då för kort att sträcka ut sig på och täcket för knappt att svepa in sig i.

21. Ty Herren skall stå upp likasom på Perasims berg, och han skall låta se sin vrede likasom i Gibeons dal. Han skall utföra sitt verk, ett sällsamt verk; han skall förrätta sitt arbete, ett förunderligt arbete. Jos. 10: 10 f. 2 Sam. 5: 20, 25. 1 Krön. 14: 11, 16.

22. Så upphören nu med eder bespottelse, på det att edra band icke må blifva ännu hårdare; ty om förstöring och orygglig beslutad straffdom öfver hela jorden har jag hört från Herren, Herren Sebaot. Jos. 10: 28. Rom. 9: 28.

23. Lyssnen och hören min röst, akten härpå och hören mitt tal.

24. När åkermannen vill så, håller han då beständigt i med att plöja, upphacka och harfva sin mark?

25. Är det icke så: sedan han jämnat fältet, utströr han där svartkummin och kastar dit kryddkummin och sår hvete i rader och korn på dess särskilda plats och spält i kanten?

26. Ty hans Gud har undervisat honom om det rätta sättet och lärt honom det.

27. Man tröskar ju icke heller svartkummin med tröskvagn och låter icke vagnshjul gå öfver kryddkummin, utan man klappar ut svartkummin med staf och kryddkummin med käpp.

28. Och säden, tröskar man sönder den? Nej, man håller icke oaflåtligt på med att tröska den och att drifva fram sina vagnshjul och sina hästar däröfver; man vill ju icke tröska sönder den.

29. Också detta kommer från Herren Sebaot; han är underbar i råd och stor i vishet.

29 Kapitlet.

Ariels (Jerusalems) fall och upprättelse.

Ve dig, Ariel, Ariel, du stad, där David slog upp sitt läger! Läggen år till år och låten högtiderna fullborda sitt kretslopp,

2. så skall jag bringa Ariel i trångmål; och jämmer skall följa på jämmer, och då skall det blifva för mig ett verkligt Ariel.

3. Och jag skall slå läger rundt omkring dig och omsluta dig med vallar och resa upp bålverk emot dig.

4. Då skall du i din förnedring tala såsom ur jorden, och dina ord skola

ödmjukt komma fram ur stoftet; din röst skall höras såsom en andes ur jorden, och ur stoftet skall du framhviska dina ord.

5. Men främlingarnas hop skall blifva såsom fint damm och våldsverkarnas hop såsom bortflygande agnar; plötsligt och med hast skall detta ske.

Joh 21: 18. Ps. 1: 4. Jes. 17: 13. 37: 36.

6. Från Herren Sebaot skall hemsökelsen komma, med tordön och jordbäfning och stort dunder, med storm och oväder och med lågor af förtärande eld. Jes. 30: 30.

7. Och alla de många folk, som dragit i strid mot Ariel, skola vara lika en dröm, en syn om natten, alla de som dragit i strid mot det och dess borg och bragt det i trångmål.

8. Såsom när den hungrige drömmer, att han äter, men vaknar och känner sin buk vara tom, och såsom när den törstige drömmer, att han dricker, men vaknar och känner sig törstig och försmäktande, så skall det gå med alla de många folk, som dragit i strid mot Sions berg.

9. Stån där med häpnad, ja, häpnen; stirren eder blinda, ja, varen blinda, I som ären druckna, men icke af vin, I som raglen, men icke af starka drycker.

10. Ty Herren har utgjutit öfver eder en tung sömns ande och tillslutit edra ögon; han har höljt mörker öfver profeterna och öfver siarna, edra hufvudmän. Rom. 11: 8.

11. Och så har profetsynen om allt detta blifvit för eder lik orden i en förseglad bok: om man räcker en sådan åt någon som kan läsa och säger: »Läs detta», så svarar han: »Jag kan ju icke, ty den är förseglad», Upp. 5: 1 f.

12. och om man räcker den åt någon som icke kan läsa och säger: »Läs detta», så svarar han: »Jag kan ju icke läsa.»

13. Och Herren har sagt: Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, så att deras fruktan för mig består i inlärda människobud, Matt. 15: 8 f. Mark. 7: 6 f.

14. därför skall jag ännu en gång göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de förståndigas förstånd skall blifva förmörkadt.

Jes. 44: 25. Obad. v. 8. 1 Kor. 1: 19 f.

15. Ve eder, I som söken att dölja edra rådslag för Herren i djupet och som bedrifven edra verk i mörkret, I som sägen: »Hvem ser oss, och hvem känner oss?» Job 24: 15.

Ps. 10: 11, 13. 94: 7. Hes. 8: 12. Byr. 23: 25 f.

16. Huru förvända ären I icke! Skall då leret aktas lika med krukmakaren? Skall verket säga till sin mästare: »Han har icke gjort mig»? Eller skall bilden säga till honom som format den: »Han förstår intet»? Jes. 45: 9.

17. Se, ännu allenast en liten tid, och Libanon skall förvandlas till ett bördigt fält och det bördiga fältet räknas såsom vildmark. Jes. 32: 15.

18. På den tiden skola de döfva höra hvad som läses för dem, och de blindas ögon skola se och vara fria ifrån dunkel och mörker. Jes. 35: 5. Matt. 11: 5.

19. Och de saktmodiga skola känna allt större glädje i Herren, ja, ock de fattigaste bland människorna skola fröjda sig i Israels Helige.

20. Ty våldsverkarna äro då icke mer till, bespottarna hafva fått en ände, och de som stodo efter att komma fördärf åstad äro alla utrotade,

21. de som förledde människor till synd i hvad till rätten hör eller lade ut snaror för den som skulle skipa rättvisa i porten eller genom lögn förvrängde rätten för den rättfärdige.

22. Därför säger Herren så till Jakobs hus, han som förlossade Abraham: Nu skall Jakob icke mer behöfva blygas, nu skall hans ansikte ej vidare blekna;

23. ty när han, när hans barn få se mina händers verk ibland sig, då skola de hålla mitt namn heligt, de skola hålla Jakobs Helige helig och förskräckas för Israels Gud. Jes. 8: 13.

24. Ty de förvillade skola då få förstånd, och de knorrande skola mottaga lärdom.

30 Kapitlet.

Egyptens hjälp fåfänglig. Herren sitt folks sanna hjälp. Dom öfver Assur.

Ve eder, I vanartiga barn, säger Herren, I som gören upp rådslag, som icke komma från mig, och hopspinnen planer, utan att min ande är med, och så hopen synd på synd, Jes. 1: 2, 5.

2. I som dragen ned till Egypten, utan att hafva rådfrågat min mun, för att söka eder ett värn hos Farao och en tillflykt under Egyptens skugga!

Jes. 31: 1. Jer. 37: 7 f. Hos. 17: 15.

3. Se, Faraos värn skall blifva eder till skam och tillflykten under Egyptens skugga till blygd. Jes. 20: 5. 36: 6.

4. Ty om ock hans furstar äro i Soan, och om än hans sändebud komma ända till Hanes, Ps. 78: 12. Jes. 19: 11, 13.

5. så skall dock hvar man få blygas öfver detta folk, som icke kan hjälpa dem, icke vara till bistånd och hjälp, utan allenast till skam och smälek.
Jer. 2: 36.

6. Utsaga om Söderlandets odjur.
Genom ett farornas och ångestens land, där lejoninnor och lejon hafva sitt tillhåll jämte huggormar och flygande drakar, där föra de på åsnors ryggar sina rikedomar och på kamelers pucklar sina skatter till ett folk, som icke kan hjälpa dem.

7. Ty Egyptens bistånd är fåfänglighet och tomhet; därför kallar jag det landet »Rahab, som ingenting uträttar»*.

8. Så gå nu in och skrif detta på en tafla, som må förvaras bland dem, och uppteckna det i en bok, att det må bevaras för kommande dagar, alltid och evinnerligen. Jes. 8: 1.

9. Ty det är ett genstrafvigt folk, trolösa barn, barn, som icke vilja höra Herrens lag. 2 Kon. 17: 14. Neh. 9: 16.

10. utan säga till siarna: »Upphören med edra syner» och till profeterna: »Profeteren icke för oss hvad sant är; talen till oss sådant som är oss välbehagligt, profeteren bedrägliga ting;
Mik. 2: 11.

11. viken af ifrån vägen, gån åt sidan från stigen, skaffen bort ur vår åsyn Israels Helige.»

12. Därför säger Israels Helige så: »Eftersom I förakten detta ord och förtrösten på våld och vrånghet och stöden eder på sådant,

13. därför skall denna missgärning blifva för eder såsom ett fallfärdigt stycke på en hög mur, hvilket mer och mer gifver sig ut, till dess att muren med hast och plötsligt störtar ned och krossas;

14. den krossas, såsom när man våldsamt slår en lerkruka i bitar, så våldsamt, att man bland bitarna icke kan finna en skärfva stor nog att därmed taga eld från eldstaden eller ösa upp vatten ur dammen.» Jer. 19: 10 f.

15. Ty så säger Herren, Herren, Israels Helige: »Om I vänden om och ären stilla, skolen I blifva frälsta; genom tålamod och förtröstan varden I starka.» Men I viljen icke. Ps. 37: 7.

16. I sägen: »Nej, på hästar vilja vi jaga fram» — därför skolen I också blifva jagade; »på snabba springare vilja vi rida åstad» — därför skola ock edra förföljare vara snabba. 2 Kon. 25: 4.

17. Tusen af eder skola fly för en enda mans hot eller för fem mäns hot, till dess att hvad som är kvar af eder blifver såsom en ensam stång på bergets topp, såsom ett baner på höjden.
3 Mos. 26: 36 f. 5 Mos. 28: 25. 32: 30.

18. Ja, därför väntar Herren, till dess att han kan vara eder nådig; därför tronar han i höghet, till dess att han kan förbarma sig öfver eder. Ty en domens Gud är Herren; saliga äro alla de som vänta efter honom.
Ps. 2: 12. 84: 9. 40: 5. Ords. 16: 20. Jer. 17: 7.

19. Ja, du folk, som bor på Sion, i Jerusalem, ingalunda må du gråta. Han skall för visso vara dig nådig, när du ropar; så snart han hör din röst, skall han svara dig. Jes. 58: 9. 65: 24.

20. Ty väl skall Herren gifva eder nödens bröd och fångenskapens dryck, men däraf skall ske, att dina lärare icke mera sättas å sido, ty dina ögon skola då se upp till dina lärare.

21. Och om du viker af, vare sig åt höger eller åt vänster, så skola dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: »Här är vägen, vandren på den.»

22. Då skolen I akta för orent silfret, hvarmed edra skurna belåten äro öfverdragna, och guldet, hvarmed edra gjutna belåten äro belagda; du skall kasta ut det såsom orenlighet och säga till det: »Bort härifrån!» Jes. 2: 20. 31: 7.

23. Och han skall gifva regn åt säden, som du har sått på din mark, och han skall af markens gröda gifva dig bröd, som är kraftigt och närande; och din boskap skall på den tiden gå i bet på vida ängar.
3 Mos. 26: 4. 5 Mos. 11: 14. 28: 12.

24. Och oxarna och åsnorna, med hvilka man brukar jorden, skola äta saltad blandsäd, som man har kastat med vanna och kastskofvel.

25. Och på alla höga berg och alla stora höjder skola upprinna bäckar med strömmande vatten — när den stora slaktningens dag kommer, då torn skola falla. Jes. 34: 2 f. 41: 18.
Hes. 39: 4, 17. Upp. 19: 17 f.

26. Och månens ljus skall blifva såsom solens ljus, och solens ljus skall varda sju gånger klarare, såsom ett sjufaldigt dagsljus, när den tid kommer, då Herren förbinder sitt folks skador och helar såren efter slagen, som det har fått.

* Rahab uttydes som stortalighet; jfr ps. 87: 4. 89: 11.

27. Se, Herrens namn kommer fjäran ifrån, med brinnande vrede och med tunga rökmoln; hans läppar äro fulla af förgrymmelse, och hans tunga är såsom förtärande eld; 2 Mos. 24: 17. 5 Mos. 4: 24. 9: 3. 2 Sam. 22: 9. Hebr. 12: 29.

28. hans andedräkt är lik en ström, som svämmar öfver, så att den når ända upp till halsen. Ty han vill sålla folken i förintelsens såll och lägga i folkslagens mun ett betsel till att leda dem vilse. Jes. 8: 8.

29. Då skolen I sjunga såsom i en natt, då man firar helig högtid, och edra hjärtan skola glädja sig, likasom då man vandrar under flöjters ljud upp på Herrens berg till Israels klippa. Ps. 42: 5.

30. Och Herren skall låta höra sin röst i majestät och låta se, huru hans arm drabbar i vredesförgrymmelse och med förtärande eldslåga, med rasande storm, med störtskurar och hagelstenar. 2 Mos. 9: 23. Jos. 10: 11. Jes. 29: 6.

31. Ty för Herrens röst skall Assur blifva förfärad, när han slår honom med sitt ris.

32. Och så ofta stafven far fram och Herren efter sitt rådslut låter den falla på honom, så skola pukor och harpor ljuda. Gång på gång skall han lyfta sin arm till att strida mot honom.

33. Ty en Tofetplats är länge sedan tillredd, ja, ock för konungen är den beredd, och djup och vid är den; dess rund är fylld af eld och ved i myckenhet, och lik en svafvelström skall Herrens ande tända på den. 2 Kon. 23: 10. Jer. 7: 31 f. 19: 6, 13, 14. Upp. 19: 20 20: 14 f. 21: 8.

31 Kapitlet.

Egyptens vanmakt. Herrens omvärdnad om Sion. Assurs stundande fall.

Ve dem som draga ned till Egypten för att få hjälp, i det de förlita sig på hästar, dem som sätta sin förtröstan på vagnar, därför att där finnas så många, och på ryttare, därför att mängden är så stor, men som icke vända sin blick till Israels Helige och icke fråga efter Herren! Ps. 20: 8. Jes. 30: 2. Jer. 17: 5.

2. Också han är ju vis; han låter olyckan komma, och han ryggar icke sina ord; han reser sig upp mot de ondas hus och mot den hjälp, som ogärningsmännen sända. Jes. 45: 7. Am. 3: 6.

3. Ty egyptierna äro människor och äro icke Gud, deras hästar äro kött och icke ande. Och Herren skall räcka ut sin hand, och då skall hjälparen vackla och den hjälpte falla, och båda skola tillhopa förgås. Ps. 33: 17.

4. Ty så har Herren sagt till mig: Såsom ett lejon ryter, ett ungt lejon öfver sitt rof, och icke bortskrämmes af herdarnas rop eller rädes för deras larm, när de i mängd samlas dit, så skall Herren Sebaot fara ned för att strida på Sions berg och på dess höjd.

5. Såsom fågeln breder ut sina vingar, så skall Herren Sebaot beskärma Jerusalem; han skall beskärma och hjälpa, han skall förskona och rädda. 5 Mos. 32: 11. Ps. 91: 4. Matt. 23: 37.

6. Så vänden nu om till honom, från hvilken I hafven affallit genom ett så djupt fall, I Israels barn.

7. Ty på den tiden skall hvar och en af eder kasta bort de afgudar af silfver och de afgudar af guld, som edra händer hafva gjort åt eder till synd. Jes. 2: 20. 30: 22.

8. Och Assur skall falla, men icke för en mans svärd; ett svärd, som icke är en människas, skall förtära honom. Han skall fly för svärd, och hans unga män skola blifva trälar. 2 Kon. 19: 35 f. Jes. 37: 36 f.

9. Och hans klippa skall förgås af skräck, och hans furstar skola i förfäran fly ifrån baneret. Så säger Herren, han som har sin eld på Sion och sin ugn i Jerusalem.

32 Kapitlet.

Rättfärdighetens rike. Landets förödelse; andeutgjutelsen och dess frukter.

En konung skall uppstå, som skall regera med rättfärdighet, och härskare, som skola härska med rättvisa.

2. Hvar och en af dem skall vara såsom en tillflykt i stormen, ett skydd mot störtskuren; de skola vara såsom vattenbäckar i en ödemark, såsom skuggan af en väldig klippa i ett törstigt land. Jes. 25: 4.

3. Då skola de seendes ögon icke vara förblindade, och de hörandes öron skola lyssna till. Jes. 29: 18.

4. Då skola de lättsinnigas hjärtan blifva förståndiga och vinna kunskap, och de stammandes tungor skola tala flytande och tydligt.

5. Dären skall då icke mer heta ädling, ej heller bedragaren kallas herre.

6. Ty en däre talar dårskap, och hans hjärta reder till fördärf; så öfvar han gudlöshet och talar hvad förvändt är

om Herren och låter den hungrige svälta och nekar den törstige en dryck vatten.

7. Och bedragaren brukar onda vapen, han tänker ut skändliga anslag till att fördärfva de betryckta genom lögnaktiga ord, också då, när den fattige har rätt i sin talan.

8. Men en ädling tänker ädla tankar och står fast vid det som ädelt är.

9. I kvinnor, somären så säkra, stån upp och hören min röst; I sorglösa jungfrur, lyssnen till mitt tal.

10. När år och dagar hafva gått, då skolen I darra, I som nuären så sorglösa, ty då skall det blifva slut med all vinbärgning, och ingen fruktskörd skall komma mer.

11. Bäfven, I somären så säkra, darren, I somären så sorglösa; dragen af edra kläder och blotten eder, kläden edra länder med säcktyg;

12. slån eder därvid för bröstet och klagen öfver de sköna fälten, öfver de fruktsamma vinträden,

13. öfver mitt folks åkrar, som fyllas af törne och tistel, ja, öfver alla glädjens boningar i den yra staden.

14. Ty palatsen skola blifva öfvergifna, den folkrika staden skall blifva öde, Ofelhöjden med vakttornet skall förvandlas till grotthålor för evig tid, till en plats, där vildåsnor hafva sin fröjd och där hjordar beta —

2 Krön. 27: 3. Neh. 3: 26 f.

15. detta intill dess att en ande från höjden blifver utgjuten öfver oss. Då skall öknen blifva ett bördigt fält och det bördiga fältet räknas såsom vildmark;

Jes. 29: 17. 35: 1. 44: 3 f. Hos. 39: 29. Joel 2: 28 f.

16. då skall rätten taga sin boning i öknen och rättfärdigheten bo på det bördiga fältet.

17. Och rättfärdighetens frukt skall vara frid, och rättfärdighetens vinning skall vara ro och trygghet till evig tid.

18. Och mitt folk skall bo i fridshyddor, i trygga boningar och på säkra hvilоplatser. — Jes. 33: 20. Jer. 33: 16.

19. Men under hagelskurar skall skogen fällas, och djupt skall staden blifva förnedrad.

20. Sälla ären då I som fån så vid alla vatten, I som kunnen låta edra oxar och åsnor fritt ströfva omkring.

33 Kapitlet.

Sions fienders straff. Det återupprättade Sions rättfärdighet och trygghet.

Ve dig, du fördärfvare, som själf gått fri ifrån fördärfvet; ve dig, du härjare, som själf undgått förhärjning! När du fyllt ditt mått att fördärfva, skall du själf drabbas af fördärfvet; när du fullbordat ditt härjande, skall du själf drabbas af förhärjning.

Jes. 37: 36 f. Jer. 30: 16.

2. Herre, var oss nådig; dig förbida vi. Var dessas arm hvar morgon; ja, var vår frälsning i nödens tid.

Ps. 33: 20. 70: 2, 6.

3. För ditt väldiga dån fly folken bort; när du uppreser dig, förskingras folkslagen.

4. Och man får sköfla och taga byte efter eder, såsom gräsmaskar sköfla; såsom gräshoppor störta fram, så störtar man öfver det.

5. Herren är hög, ty han bor i höjden; han uppfyller Sion med rätt och rättfärdighet. Jes. 57: 15.

6. Ja, trygga tider skola komma för dig; vishet och kunskap skola då bereda Sion frälsning i rikt mått, och Herrens fruktan skall vara dess skatt.

7. Hör, deras hjältar klaga där ute, fredsbudbärarna gråta bitterligen.

8. Vägarna äro öde, ingen går mera på stigarna. Han bryter förbund, han aktar städer ringa, människor räknar han för intet.

Dom. 5: 6. 2 Kon. 18: 14 f., 17 f.

9. Landet ligger sörjande och försmäktar, Libanon blyges och står förvissnadt, Saron har blifvit likt en hedmark, Basans och Karmels skogar fälla sina löf. — Nah. 1: 4.

10. Men nu vill jag stå upp, säger Herren, nu vill jag resa mig upp, nu vill jag upphäfva mig.

11. Med halm gån I hafvande, och strå föden I; edert raseri är en eld, som skall förtära eder själfva. Ps. 7: 15.

12. Folken skola brännas till aska, ja, blifva lika afhugget törne, som förbrinner i elden.

13. Så hören nu, I som fjärran ären, hvad jag har gjort; förnimmen min makt, I som nära ären.

14. Syndarna i Sion blifva förskräckta, bäfvan griper de gudlösa. »Hvem af oss kan härda ut vid en förtärande eld, hvem af oss kan bo vid en evig glöd?»

5 Mos. 4: 24. Jes. 30: 27 f.

15. Den som vandrar i rättfärdighet och talar hvad rätt är, den som föraktar orättfången vinning och afhåller sina händer från att taga mutor, den som tillstoppar sina öron för att icke höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att icke se hvad ondt är,

Ps. 15: 2. 24: 4.

16. han skall bo på höjderna, klippfästen skola vara hans värn, sitt bröd skall han få, och vatten skall han hafva beständigt.

17. Ja, dina ögon skola skåda en konung i sin härlighet, de skola se ut öfver ett vidsträckt land.

18. Då skall ditt hjärta tänka tillbaka på förskräckelsens tid och säga: »Hvar är nu skatteräknaren, hvar är skattevägaren, hvar är den som räknade tornen?»

19. Du slipper då att se det fräcka folket, folket, hvars obegripliga språk man icke kunde förstå, hvars stammande tungomål ingen kunde tyda.

20. Men skåda på Sion, våra högtiders stad: dina ögon få då se Jerusalem vara en säker boning, ett tält, som icke flyttas bort, ett hvars pluggar aldrig ryckas upp, och hvars tåg icke brista sönder.
Ps. 122: 4. 125: 1 f. Jes. 32: 18.

21. Ja, vi hafva där Herren, den väldige; han är oss i stället för floder och breda strömmar; ingen roddflotta kommer där fram, och det väldigaste skepp kan ej gå däröfver.

22. Ty Herren är vår domare, Herren är vår härskare, Herren är vår konung, han frälsar oss.

23. Dina tåg hänga slappa, de förmå icke hålla masten stadig, de hålla icke seglen spända; men då skall röfvadt gods utskiftas i myckenhet, ja, också de lama skola taga byte.

24. Och ingen af stadens invånare skall säga: »Jag är svag», ty folket, som där bor, har fått sin missgärning förlåten.
Joel 3: 10. Sak. 12: 8.

34 Kapitlet.

Edoms undergång och förödelse.

Träden fram, I folk, och hören; I folkslag, akten härpå. Jorden höre och allt hvad på den är, jordens krets och hvad som alstras däraf. Jes. 1: 2.

2. Ty Herren är förtörnad på alla folk och vred på all deras här; han gifver dem till spillo, han öfverlämnar dem till att slaktas.

3. Deras slagna kämpar ligga bortkastade, och stank stiger upp från deras döda kroppar, och bergen flyta af deras blod. Jer. 9: 22. 25: 33.

4. Och himmelens hela härskara förgås, och himmelen själf hoprullas såsom en bokrulle; hela dess härskara faller ned såsom förvissnad, lik vissnade löf ifrån vinrankan, lik vissnade blad ifrån fikonträdet. Upp. 6: 14.

5. Ty mitt svärd har druckit sig rusigt i himmelen; se, det far ned på Edom, på det folk jag gifvit till spillo, och det skall utföra domen.

6. Ja, ett svärd har Herren, och det dryper af blod, och det är dränkt i fett, i lämms och bockars blod, i fett ifrån vädurars njurar; ty Herren anställer ett offer i Bosra, ett stort slaktande i Edoms land. Jes. 63: 1 f.

7. Vildoxar fällas ock därvid, tjurar, både små och stora. Deras land dricker sig rusigt af blod, och deras jord blifver dränkt i fett.

8. Ty detta är en Herrens hämndedag, ett vedergällningens år, då han utför Sions sak. Jer. 51: 6.

9. Då blifva dess bäckar förvandlade till tjära och dess jord till svafvel; ja, dess land blifver brinnande tjära.

10. Hvarken natt eller dag skall den slockna, evinnerligen skall röken däraf stiga upp. Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon gå där fram. Upp. 14: 11. 19: 3.

11. Pelikaner och igelkottar skola taga det i besittning, ufvar och korpar skola bo däri; ty han skall låta förödelsens mätsnöre komma däröfver och förstörelsens murlod.
2 Kon. 21: 13. Jes. 14: 23. Sef. 2: 14 f.

12. Af dess ädlingar skola inga finnas kvar där, som kunna utropa någon till konung; och alla dess furstar få en ände.

13. Dess palats fyllas af törne; nässlor och tistlar växa i dess fästen; och det blifver en boning för ökenhundar och ett hemvist för strutsar.
Jes. 13: 21 f. Jer. 50: 39.

14. Schakaler bo där tillsammans med andra ökendjur, och gastar ropa där till hvarandra; ja, där kan Lilit få ro, där kan hon finna en hvilostad.
Bar. 4: 35. Matt. 12: 43. Upp. 18: 2.

15. Där reder pilormen sitt bo och lägger ägg och utkläcker så ynglet och samlar det i sitt skygd; ja, där komma gamarna tillhopa, den ena möter där den andre.

16. Söken efter i Herrens bok och läsen; icke ett enda af dessa djur skall uteblifva, det ena skall icke fåfängt söka det andra; ty det är hans mun som bjuder det, och hans ande är det som samlar dem tillhopa.

17. Det är han som kastar lott för dem, och hans hand skiftar ut mark åt dem med mätsnöre; till evig tid skola de hafva den till besittning, från släkte till släkte bo därpå.

35 Kapitlet.

Ödemarkens blomstring. Herrens förlossades återkomst till Sion.

Öknen och ödemarken skola glädja sig, och hedmarken skall fröjdas och blomstra såsom en lilja.
Jes. 29: 17. 32: 15.

2. Den skall blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda sig och jubla, ty Libanons härlighet skall blifva den gifven, Karmels och Sarons prakt; ja, de skola få se Herrens härlighet, vår Guds prakt.

3. Stärken maktlösa händer, gifven kraft åt vacklande knän.
Job 4: 3 f. Hebr. 12: 12.

4. Sägen till de försagda: »Varen frimodiga, frukten icke.» Se, eder Gud kommer med hämnd, Gud kommer med vedergällning, ja, han kommer och skall frälsa eder. Ps. 94: 1. Jes. 34: 8. 40: 1, 9 f.

5. Då skola de blindas ögon varda öppnade och de dövas öron blifva upplåtna.
Jes. 29: 18 f. Matt. 11: 5. Mark. 7: 37. Luk. 7: 22.

6. Då skall den lame hoppa såsom en hjort, och den stummes tunga skall jubla. Ty vatten skola bryta fram i öknen och strömmar på hedmarken.

7. Af ökenhägringen skall blifva en sjö och af torr mark vattenkällor; där ökenhundar lägrade sig och hade sin boning, där blifver en jordmån för vass och rör. Ps. 107: 35. Jes. 41: 18.

8. Och en banad väg, en farväg skall gå där fram, och den skall kallas »den heliga vägen»; ingen oren skall färdas därpå, den skall vara allenast för dem själfva. Den som vandrar den vägen skall icke gå vilse, vore han ock den fåkunnigaste man. Joh. 14: 6. Upp. 21: 27.

9. Där skall icke vara något lejon, ej heller skall något annat vilddjur komma dit. Intet sådant skall finnas där, men ett frälsadt folk skall vandra på den.
Jes. 11: 6 f. 65: 25.

10. Ja, Herrens förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras hufvuden, fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och suckan skola fly bort.
Jes. 51: 11. 65: 18. Joh. 16: 22. Upp. 21: 4.

36 Kapitlet.

Sanheribs tåg mot Jerusalem. Rab-Sakes tal.

Och det begaf sig i konung Hiskias fjortonde regeringsår, att Sanherib, konungen i Assyrien, drog upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem. 2 Kon. 18: 13 f. 2 Krön. 32: 1 f.

2. Och konungen i Assyrien sände från Lakis Rab-Sake med en stor här mot Jerusalem till konung Hiskia; och han stannade vid Öfre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet. Jes. 7: 3.

3. Då gingo öfverhofmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till dem. Jes. 22: 20 f.

4. Och Rab-Sake sade till dem: »Sägen till Hiskia: Så säger den store konungen, konungen i Assyrien: Hvad är det för en förtröstan, som du nu har hängifvit dig åt?

5. Jag säger: Det är allenast munväder, att du vet råd och har makt att föra kriget. På hvem förtröstar du då, eftersom du har satt dig upp mot mig?

6. Se, du förtröstar på den bräckta rörstafven Egypten, som, när någon stöder sig därpå, går in i hans hand och genomborrar den. Ty sådan är Farao, konungen i Egypten, för alla som förtrösta på honom. Hes. 29: 6 f.

7. Eller säger du kanhända till mig: 'Vi förtrösta på Herren, vår Gud'? Är då icke han den hvilkens offerhöjder och altaren Hiskia afskaffade, då han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta altare skolen I tillbedja'?

8. Men ingå nu ett vad med min herre, konungen i Assyrien: jag vill gifva dig två tusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem.

9. Huru skulle du då kunna drifva tillbaka en enda ståthållare, en af min herres ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan till Egypten, i hopp om att så få vagnar och ryttare!

10. Menar du då, att jag utan Herrens vilja dragit upp till detta land för att fördärfva det? Nej, det är Herren som har sagt till mig: Drag upp mot detta land och fördärfva det.»

11. Då sade Eljakim och Sebna och Joa till Rab-Sake: »Tala till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå det språket, och tala icke till oss på judiska inför folket, som står på muren.»

12. Men Rab-Sake svarade: »Är det då till din herre och till dig som min herre har sändt mig att tala dessa ord? Är det icke fastmer till de män, som sitta på muren och som jämte eder skola nödgas äta sin egen träck och dricka sitt eget vatten?»

13. Därpå trädde Rab-Sake närmare och ropade med hög röst på judiska och sade: »Hören den store konungens, den assyriske konungens, ord.

14. Så säger konungen: Låten icke Hiskia bedraga eder, ty han förmår icke rädda eder.

15. Och låten icke Hiskia förleda eder att förtrösta på Herren, därmed att han säger: 'Herren skall för visso rädda oss; denna stad skall icke blifva gifven i den assyriske konungens hand.'

Jes. 37: 10 f.

16. Hören icke på Hiskia. Ty så säger konungen i Assyrien: Gören upp i godo med mig och öfverlämnen eder åt mig, så skolen I få äta hvar och en af sitt vinträd och af sitt fikonträd och dricka hvar och en ur sin brunn,

17. till dess jag kommer och hämtar eder till ett land, som är likt edert eget land, ett land med säd och vin, ett land med bröd och vingårdar.

18. Låten icke Hiskia förleda eder, när han säger: 'Herren skall rädda oss.' Har väl någon af de andra folkens gudar räddat sitt land ur den assyriske konungens hand? Jes. 10: 10 f. 37: 12 f.

19. Hvar äro Hamats och Arpads gudar? Hvar äro Sefarvaims gudar? Eller hafva de räddat Samaria ur min hand?

20. Hvilken bland dessa länders alla gudar har väl räddat sitt land ur min hand, eftersom I menen, att Herren skall rädda Jerusalem ur min hand?»

21. Men de tego och svarade honom icke ett ord, ty konungen hade så bjudit och sagt: »Svaren honom icke.»

22. Och öfverhofmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrifna kläder och berättade för honom hvad Rab-Sake hade sagt.

37 Kapitlet.

Jesajas profetia mot assyrierna. Sanheribs fall.

Då nu konung Hiskia hörde detta, ref han sönder sina kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in i Herrens hus. 2 Kon. 19: 1 f.

2. Och han sände öfverhofmästaren Eljakim och sekreteraren Sebna och de äldsta bland prästerna, höljda i sorgdräkt, till profeten Jesaja, Amos' son.

3. Och de sade till denne: »Så säger Hiskia: En nödens, tuktans och smälekens dag är denna dag, ty fostren hafva väl kommit fram till födseln, men kraft att föda finnes icke.

Hos. 13: 13. Joel 2: 2. Sef. 1: 15.

4. Kanhända skall Herren, din Gud, höra Rab-Sakes ord, med hvilka hans herre, konungen i Assyrien, har sändt honom till att försmäda den lefvande Guden, så att han straffar honom för dessa ord, som han, Herren, din Gud, har hört. Så uppsänd nu en bön för den kvarlefva, som ännu finnes.»

Jes. 36: 13 f.

5. När nu konung Hiskias tjänare kommo till Jesaja,

6. sade Jesaja till dem: »Så skolen I säga till eder herre: Så säger Herren: Frukta icke för de ord, som du har hört, dem med hvilka den assyriske konungens tjänare hafva hädat mig.

7. Se, jag skall låta en sådan ande komma in i honom, att han, när han får höra ett rykte, skall vända tillbaka till sitt land; och jag skall låta honom falla för svärd i hans eget land.»

8. Och Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske konungen sysselsatt med att belägra Libna; ty han hade hört, att han hade brutit upp från Lakis.

9. Men när han fick höra sägas om Tirhaka, konungen i Etiopien, att denne hade dragit ut för att strida mot honom, skickade han, så snart han hörde detta, sändebud till Hiskia och sade:

10. »Så skolen I säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke din Gud, som du förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker: 'Jerusalem skall icke blifva gifvet i den assyriske konungens hand.'

Jes. 36: 15 f.

11. Du har ju hört hvad konungarna i Assyrien hafva gjort med alla andra länder, huru de hafva gifvit dem till spillo. Och du skulle nu blifva räddad!

12. Hafva väl de folk, som mina fäder fördärfvat, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar, blifvit räddade af sina gudar?

13. Hvar är Hamats konung och Arpads konung och konungen öfver Sefarvaims stad, öfver Hena och Iva?»

14. Då nu Hiskia hade mottagit brefvet af sändebuden och läst det, gick han upp i Herrens hus, och där utbredde Hiskia det inför Herrens ansikte.

15. Och Hiskia bad till Herren och sade:

16. »Herre Sebaot, Israels Gud, du som tronar på keruberna, du allena är Gud, den som råder öfver alla riken på jorden; du har gjort himmel och jord. 1 Krön. 29: 11. Ps. 80: 2. 115: 15. 146: 6.

17. Herre, böj ditt öra härtill och hör; Herre, öppna dina ögon och se. Ja, hör alla Sanheribs ord, det budskap, hvarmed han försmädat den lefvande Guden.

18. Det är sant, Herre, att konungarna i Assyrien hafva förödt alla länder och äfven sitt eget land.

19. Och de hafva kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan verk af människohänder, trä och sten, därför kunde de förgöra dem.

Ps. 115: 4. 135: 15 f.

20. Men fräls oss nu, Herre, vår Gud, ur hans hand, på det att alla riken på jorden må förnimma, att du, Herre, är den ende.»

21. Då sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och lät säga:

»Så säger Herren, Israels Gud, jag till hvilken du har bedt angående Sanherib, konungen i Assyrien:

22. Detta är det ord, som Herren har talat om honom:

'Jungfrun dottern Sion föraktar dig och bespottar dig; dottern Jerusalem skakar hufvudet efter dig.

23. Hvem har du försmädat och hädat, och mot hvem har du upphäft din röst? Alltför högt har du upplyft dina ögon, nämligen mot Israels Helige.

24. Genom dina tjänare försmädade du Herren, då du sade: 'Med mina många vagnar drager jag upp på bergen, höjder, längst upp på Libanon; jag hugger ned dess höga cedrar och väldiga cypresser, och jag tränger fram till dess öfversta höjder, dess frodigaste skog;

25. jag gräfver brunnar och dricker ut vatten, och med min fot uttorkar jag alla Egyptens strömmar.'

26. Har du icke hört, att jag för länge sedan beredt detta och af ålder så bestämt? Nu har jag låtit det gå i fullbordan, och så fick du makt att ödelägga befästa städer och förvandla dem till grusade stenhopar,

27. medan deras invånare blefvo maktlösa, förfärades och måste stå med skam; det gick med dem såsom det går med gräset på marken och med gröna örter, ja, med sådant som växer på taken och med säd, som förgås, förrän stråret vuxit upp.

Ps. 129: 6 f.

28. Ehvad du sitter eller går ut eller går in, vet jag det, så ock huru du rasar mot mig.

Ps. 139: 2.

29. Därför att du nu så rasar mot mig, att din öfvermodiga säkerhet har nått upp till mina öron, skall jag sätta min krok i din näsa och mitt betsel i din mun och föra dig tillbaka samma väg du har kommit.'

Hes. 29: 4. 38: 4.

30. Och detta skall för dig vara tecknet: man skall detta år äta hvad som uppväxer af spillsäd och nästa år självvuxen säd, men det tredje året skolen I så och skörda och plantera vingårdar och äta deras frukt.

3 Mos. 25: 5.

31. Och den räddade skara af Juda hus, som blifver kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära frukt upptill.

32. Ty från Jerusalem skall utgå en kvarlefva, en räddad skara från Sions berg. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.

Jes. 9: 7.

33. Därför säger Herren så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma in i denna stad och icke ens skjuta någon pil dit in; han skall icke föra någon sköld fram mot den eller kasta upp någon vall mot den.

34. Samma väg han har kommit skall han vända tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma, säger Herren.

35. Ty jag skall beskärma denna stad och frälsa den för min skull och för min tjänare Davids skull.»

Jes. 38: 6.

36. Och Herrens ängel gick ut och slog i assyriernas läger ett hundra åttiofem tusen man, så att man bittida följande morgon fick se döda kroppar ligga där öfverallt.

Syr. 48: 24. 1 Mack. 7: 41. 2 Mack. 8: 10.

37. Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien, upp och tågade tillbaka; och han stannade sedan i Nineve.

38. Men då han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, slogo hans söner Adrammelek och Sareser ihjäl honom med svärd; därpå flydde de undan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blef konung efter honom.

Tob. 1: 21 f.

38 Kapitlet.

Hiskias sjukdom och tillfrisknande. Hans lofsång.

Vid den tiden blef Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja, Amos' son, kom till honom och sade till honom: »Så säger Herren: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall icke tillfriskna.»

2 Kon. 20: 1 f. 2 Krön. 32: 24 f.

2. Då vände Hiskia sitt ansikte mot väggen och bad till Herren.

3. Och han sade: »Ack Herre, tänk dock på huru jag har vandrat inför dig i trohet och med hängifvet hjärta och gjort hvad godt är i dina ögon.» Och Hiskia grät bitterligen.

4. Då kom Herrens ord till Jesaja; han sade:

5. »Gå och säg till Hiskia: Så säger Herren, din fader Davids Gud: Jag har

hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall föröka din lifstid med femton år;

6. jag skall ock rädda dig och denna stad ur den assyriske konungens hand. Ja, jag skall beskärma denna stad.

7. Och detta skall för dig vara tecknet från Herren därpå, att Herren skall göra hvad han har sagt:

8. se, solvisarskuggan, som nu på Ahas' solvisare gått nedåt med solen, skall jag låta vända tio steg tillbaka.» Så gick solen tillbaka på solvisaren tio steg, som den redan hade tillryggalagt.

9. En sång, skrifven af Hiskia, Juda konung, då han hade varit sjuk och tillfrisknat från sin sjukdom:

10. Jag tänkte: I mina bästa dagar går jag hädan, in genom dödsrikets portar; jag varder beröfvad återstoden af mina år. Job 7: 6. Ps. 102: 24 f.

11. Jag tänkte: Jag får icke mer se Herren, Herren, i de lefvandes land. Jag får icke längre skåda människorna, ty jag far ned till dem som bo i förgängelsens rike.

12. Min hydda ryckes upp och flyttas bort ifrån mig såsom en herdes tält. Jag har väft mitt lif till slut, såsom en väfvare sin väf, och jag skäres nu ned från bommen; innan dagen gått öfver till natt, är du färdig med mig.

13. Jag måste ryta såsom ett lejon intill morgonen; så krossas alla ben i min kropp. Ja, innan dagen gått öfver till natt, är du färdig med mig.

14. Jag klagade såsom en svala, såsom en trana, jag suckade såsom en dufva; matta blickade mina ögon mot höjden: »Herre, jag lider nöd; tag dig an min sak.» Jes. 59: 11.

15. Men hvad skall jag nu säga? Han har nu talat till mig, han har ock utfört sitt verk. I ro får jag nu lefva alla mina år till slut efter all min själs bedröfvelse.

16. Herre, sådant länder till lif, min ande har i allo sitt lif däraf. Och så gör du mig helbrägda — ja, gif mig lif!

17. Se, till mitt bästa kom denna bedröfvelse öfver mig. I din kärlek räddade du min själ ifrån förintelsens grop, i det du kastade alla mina synder bakom din rygg.

Ps. 30: 4. 86: 13. 94: 19. 116: 8 f. Mik. 7: 19.

18. Ty dödsriket tackar dig icke, döden prisar dig icke, och de som farit ned i grafven hoppas ej mer på din trofasthet. Ps. 6: 6. 30: 10. 88: 11 f. 115: 17.

19. Allenast de som lefva tacka dig, såsom ock jag nu gör; och fäderna göra din trofasthet kunnig för barnen.

Ps. 78: 4 f. 145: 4.

20. Herren skall frälsa mig, och mina sånger skola vi då spela i alla våra lifsdagar, däruppe i Herrens hus.

Ps. 68: 5. 104: 33. 146: 2.

21. Och Jesaja tillsade, att man skulle taga en fikonkaka och lägga den såsom plåster på bulnaden, så skulle han tillfriskna.

22. Men Hiskia sade: »Hvad för ett tecken gifves mig därpå att jag skall få gå upp i Herrens hus?»

39 Kapitlet.

Sändebuden från Babel.

Vid samma tid sände Merodak-Baladan, Baladans son, konungen i Babel, bud med bref och skänker till Hiskia; och han fick höra, att han hade varit sjuk, men blifvit återställd.

2 Kon. 20: 12 f. 2 Krön. 32: 23, 31.

2. Och Hiskia gladde sig öfver deras ankomst och visade dem sitt förrådshus, sitt silfver och guld, sina välluktande kryddor och sina dyrbara oljor och hela sitt tyghus och allt hvad som fanns i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i hans ägo, som han icke visade dem.

3. Men profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom: »Hvad hafva dessa män sagt, och hvarifrån hafva de kommit till dig?» Hiskia svarade: »De hafva kommit till mig ifrån fjärran land, från Babel.»

4. Han sade: »Hvad hafva de sett i ditt hus?» Hiskia svarade: »Allt som är i mitt hus hafva de sett; intet finnes i mina skattkamrar, som jag icke har visat dem.»

5. Då sade Jesaja till Hiskia: »Hör Herren Sebaots ord:

6. Se, dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus och som dina fäder hafva samlat ända till denna dag skall föras bort till Babel; intet skall blifva kvar, säger Herren. Jes. 2: 12.

7. Och dina söner, de som skola utgå af dig och som du skall föda, dem skall man taga, och de skola blifva hofljänare i den babyloniske konungens palats.» Dan. 1: 3 f.

8. Hiskia sade till Jesaja: »Godt är det Herrens ord, som du har talat.» Och han sade ytterligare: »Frid och trygghet skola ju få råda i min tid.»

40 Kapitlet.

Trösteord till Guds folk. Herrens storhet och makt.

Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud. Jes. 35: 8 f.

2. Talen ljufligt till Jerusalem och prediken för det, att dess vedermöda är slut, att dess missgärning är försonad och att det har fått dubbelt igen af Herrens hand för alla sina synder.

3. Hör, man ropar: »Bereden väg för Herren i öknen, banen på hedmarken en jämn väg för vår Gud. Matt. 3: 3. Mark. 1: 3. Luk. 1: 76. 3: 4. Joh. 1: 23.

4. Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas; hvad ojämnt är skall jämnas, och hvad oländigt är skall blifva slät mark.

5. Ty Herrens härlighet skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den. Ty så har Herrens mun talat.»

6. Hör, någon talar: »Predika», och en annan svarar: »Hvad skall jag predika?» »Allt kött är gräs och all dess härlighet såsom ett blomster på marken. Job 14: 2. Ps. 90: 5 f. 102: 12 f. 103: 15. Syr. 14: 18 f. 1 Petr. 1: 24 f. Jak. 1: 10 f.

7. Gräset torkar bort, blomstret förvissnar, när Herrens andedräkt blåser därpå. Ja, folket är gräs!

8. Gräset torkar bort, blomstret förvissnar, men vår Guds ord förblifver evinnerligen.» Ps. 119: 89. Matt. 5: 18. 24: 35. Luk. 16: 17. 21: 33.

9. Stig upp på ett högt berg, Sion, du glädjebudbärarinna; häf upp din röst med kraft, Jerusalem, du glädjebudbärarinna; häf upp den utan fruktan, säg till Juda städer: »Se, där är eder Gud!»

10. Ja, Herren, Herren kommer med väldighet, och hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom. Jes. 62: 11. Upp. 22: 12.

11. Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte, och sakta för han moderfåren fram. Ps. 23: 1 f. 80: 2. Hes. 34: 11, 23. 37: 24. Mik. 7: 14. Joh. 10: 11, 14.

12. Hvem är det som mäter upp hafven i sin hand och märker ut himmelens vidd med sina utspända fingrar? Hvem mäter upp stoftet på jorden med ett tredingsmått? Hvem väger bergen på en våg och höjderna på en viktskål? — Job 38: 5. Ords. 30: 4. Jes. 48: 13.

13. Hvem kan utrannsaka Herrens ande, och hvem kan gifva honom råd och undervisa honom?

Vish. 9: 13, 17. Rom. 11: 34. 1 Kor. 2: 16.

14. Går han till råds med någon, att denne må gifva honom förstånd och lära honom den rätta stigen, lära honom kunskap och visa honom förståndets väg?

15. Nej, folken äro att akta såsom en droppe ur ämbaret och såsom ett grand på vågskålen; se, hafsländerna lyfter han såsom ett stoftkorn. Ps. 62: 10.

16. Libanons skog vore icke nog till offerved och dess djur icke nog till brännoffer.

17. Folken äro allesammans såsom ett intet inför honom; såsom alls intet och såsom idel tomhet aktas de af honom.

18. Vid hvem viljen I då likna Gud, och hvad finnes honom likt, som I kunnen ställa vid hans sida? Jes. 46: 5 f. Apg. 17: 29.

19. Ett afgudabeläte — det gjutes af någon konstnär, och guldsmeden öfverdrager det sedan med guld, och med silfverkedjor pryder så guldsmeden det. Jes. 44: 12 f. Jer. 10: 3 f.

20. Den som icke har råd att offra så mycket, han väljer ut ett stycke trä, som icke ruttnar, och söker sig en förfaren konstnär, som kan förfärdiga ett beläte, sådant att det icke faller omkull. —

21. Hafven I då intet förstånd? Hören I då intet? Är detta icke förkunnadt för eder från begynnelsen? Hafven I icke förstått hvad jordens grundvalar säga?

22. Han är den som tronar öfver jordens rund, och dess inbyggare äro såsom gräshoppor; han är den som utbreder himmelen såsom ett flor och spänner ut den såsom ett tält att bo inunder.

Job 9: 8. Ps. 104: 2. Jes. 42: 5. 44: 24. 45: 12.

23. Han är den som gör furstarna till intet, domarna på jorden till idel tomhet. Job 12: 21. Ps. 107: 40.

24. Knappt äro de planterade, knappt äro de sådda, knappt har deras stam slagit rot i jorden, så blåser han på dem, och de förtorka, och en stormvind för dem bort såsom strå. —

25. Vid hvem viljen I då likna mig, så att jag skulle vara såsom han? säger den Helige.

26. Lyften upp edra ögon mot höjden och sen: hvem har skapat allt detta? Det har han som för härskaran däruppe fram i räknade hopar. Han nämner dem alla vid namn; så stor är hans

makt, så väldig hans kraft, att icke en enda uteblifver. Ps. 147: 4.

27. Huru kan du då säga sådant, du Jakob, och tala så, du Israel: »Min väg är fördold för Herren, och min rätt är försvunnen för min Gud»?

28. Vet du då icke, har du icke hört det, att Herren är en evig Gud, han som skapat jordens ändar? Han blifver icke trött och uppgifves icke, hans förstånd är outrannsakligt.

29. Han gifver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka.

30. Ynglingar kunna blifva trötta och uppgifvas, och unga män kunna falla;

31. men de som bida efter Herren, de hämta ny kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna. Så hasta de åstad utan att uppgifvas, de färdas framåt utan att blifva trötta. Ps. 25: 3. 103: 5.

41 Kapitlet.

Herren och afgudarna.

Tigen, I hafsländer, och lyssnen till mig, och må folken hämta ny kraft; må de så komma fram och tala, ja, låtom oss med hvarandra träda inför rätta. Jes. 1: 18. 43: 26.

2. Hvem har i öster uppväckt denne som mötes af seger hvar han går fram? Hvem gifver folkslag i hans våld och gör honom till härskare öfver konungar? Hvem gör deras svärd till stoft och deras bågar till strå, som bortföres af vinden? Jes. 45: 1.

3. Han förjagar dem, lyckosam drager han framåt, vanliga vägar går icke hans fot.

4. Hvem har verkat och utfört detta? Det har den som från begynnelsen kallade fram människors släkten: jag, Herren, som är den förste och som intill det sista är densamme. Jes. 43: 10 f. 44: 6, 8. 48: 12. Upp. 1: 8, 17. 22: 13.

5. Hafsländerna se det och frukta, och jordens ändar förskräckas. Man närmar sig till hvarandra, man kommer tillhopa.

6. Man vill hjälpa hvarandra; den ene säger till den andre: »Fatta mod.»

7. Timmermannen sätter mod i guldsmeden, bleckslagaren i smidaren. Han säger om lödningen: »Den är god» och fäster bilden med spikar, så att den icke faller omkull.

8. Men du Israel, min tjänare, du Jakob, som jag har utvalt, du Abrahams, min väns, säd, 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. 10: 15. 14: 2. 2 Krön. 20: 7. Luk. 1: 54. Jak. 2: 23.

9. som jag har hämtat från jordens ändar och kallat från dess yttersta hörn, och till hvilken jag har sagt: »Du är min tjänare, dig har jag utvalt och icke förstått», Jes. 43: 1. 44: 1 f.

10. frukta icke, ty jag är med dig; var icke försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand. Ps. 63: 9. Jes. 43: 5.

11. Se, alla som äro dig hätska skola komma på skam och blygas; dina motståndare skola blifva till intet och förgås. 2 Mos. 23: 22. Job 8: 22.

12. Du skall söka efter dem och icke kunna finna dem, de män som äro dina vedersakare; ja, de som strida mot dig skola blifva till intet och få en ände. Ps. 37: 36.

13. Ty jag är Herren, din Gud, som håller dig vid din högra hand och säger till dig: Frukta icke, jag hjälper dig. 5 Mos. 31: 6. Jos. 1: 9.

14. Så frukta nu icke, du mask Jakob, du Israels lilla hop. Jag hjälper dig, säger Herren; din förlossare är Israels Helige. Job 25: 6. Luk. 12: 32.

15. Se, jag gör dig till en tröskvagn, ny och med skarpa taggar, så att du skall söndertröska berg och krossa dem till stoft och göra höjder lika agnar.

16. Du skall kasta dem med kastskofveln, och vinden skall föra dem bort och stormen förskingra dem; men du själf skall fröjda dig i Herren och berömma dig af Israels Helige.

17. De betryckta och fattiga söka efter vatten, men finna intet, deras tunga försmäktar af törst; men jag, Herren, skall bönhöra dem, jag, Israels Gud, skall icke öfvergifva dem.

18. Jag skall låta strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna; jag skall göra öknen till en vattenrik sjö och torrt land till vattenkällor. Ps. 107: 35. Jes. 35: 7.

19. Och jag skall låta cedrar och akacieträd växa upp i öknen, jämte myrten och olivträd, och skall på hedmarken plantera både cypress och alm och buxbom, Jes. 55: 13.

20. på det att man må både se och veta och akta på och förstå, att Herrens hand har gjort detta, att Israels Helige har skapat det.

21. Så träden nu fram med eder sak, säger Herren; kommen med edra bevis, säger Jakobs konung.

22. Ja, må man komma med dem och förkunna för oss hvad som skall ske. Hvar äro edra äldre profetior? Fram-

läggen dem, på det att vi må akta på och se till, hurn de gått i fullbordan. Eller ock, låten oss höra hvad som nu skall komma. Jes. 48: 9. 44: 7.

23. Förkunnen hvad framdeles skall hända, på det att vi må se, att I ären gudar. Ja, gören någonting, hvad det nu vara må, på det att vi alla må häpna, när vi se det.

24. Men se, I ären ett intet, och edert verk är alls intet; den som utväljer eder är en styggelse.

25. Jag uppväckte i norr en man, och han kom, ja, i öster en som skulle åkalla mitt namn; och han skulle gå fram öfver landsherrarna, såsom vore de lerjord, lik en krukmakare, som trampar lera.

26. Hvem förkunnade detta i förväg, så att vi fingo veta det, eller förrän det skedde, så att vi kunde säga: »Du har talat rätt»? Ingen förkunnade det, ingen lät oss höra det, ingen hörde eder tala därom.

27. Jag är den förste som säger till Sion: »Se, se där äro de», den förste som sände till Jerusalem detta glädjens budskap.

28. Jag ser mig om, men har finnes ingen, nej, ingen bland dessa, som kan gifva besked; ingen finnes bland dem, som jag kan fråga och som kan gifva ett svar.

29. Se, de äro allesammans fåfänglighet, deras verk äro ett intet, deras beläten vind och tomhet.

Jes. 41: 9. Jer. 10: 8 f., 14 f. 51: 17 f.

42 Kapitlet.

Herrens rätte tjänare och dennes värf. Herrens framträdande till strid. Hans blinde tjänares straff.

Se, öfver min tjänare, som jag upphåller, min utkorade, till hvilken min själ har behag, öfver honom har jag lätit min ande komma; han skall utbreda rätten bland folken.

Jes. 61: 1. Matt. 9: 17. 12: 18 f. 17: 5.

2. Han skall icke skria eller ropa och icke låta höra sin röst på gatorna.

3. Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka; han skall utbreda rätten, så att sanning får råda.

4. Hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har grundat rätten på jorden; hafsländerna vänta efter hans lag.

5. Så säger Gud, Herren, han som har skapat himmelen och utspänt den, han som har utsträckt jorden med hvad som alstras därat, han som har gifvit lif åt folket, som är därpå, och ande åt dem som vandra där:

Neh. 9: 6. Job 33: 4. Jes. 40: 22. 45: 12.

6. Jag, Herren, har kallat dig i rättfärdighet, och jag vill fatta dig vid handen och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket och göra dig till ett ljus för folkslagen,

Jes. 9: 2 f. 49: 6, 8. 60: 3. Luk. 2: 32.

7. att du må öppna blinda ögon, att du må föra fångar ut ur fängelset, ja, ur fängenskapen dem som sitta i mörker.

Jes. 35: 5. 61: 1. Matt. 11: 5. 15: 30. Luk. 1: 79. 7: 22.

8. Jag Herren, det är mitt namn; och jag gifver icke min ära åt någon annan eller mitt lof åt belätena.

2 Mos. 6: 3. Ps. 83: 19. Jes. 48: 11.

9. Se, hvad jag förut har proteterat, det har inträffat. Nu förkunnar jag nya ting; förrän de visa sig, låter jag eder höra om dem.

10. Sjungen till Herrens ära en ny sång, hans lof ifrån jordens ända, I som faren på hafvet, så ock allt hvad däri är, I hafsländer med edra inbyggare;

Ps. 33: 3. 40: 4. 96: 1. 98: 1. 149: 1. Upp. 5: 9. 14: 3.

11. stämmen upp, du öken med dina städer, och I byar, där Kedar bor; jubla, I klippornas invånare, ropen från bergens toppar.

12. Gifven Herren ära och förkunnen hans lof i hafsländerna.

13. Herren drager ut såsom en hjälte, han manar till iver såsom en krigare; han uppgifver härskrin, han ropar högt och visar sin makt mot sina fiender.

14. I lång tid har jag tegat, ja, jag höll mig stilla och betvang mig; men nu skall jag höja rop såsom en barnaföderska, jag vill skaffa mig luft och andas ut. Ps. 50: 21. Jes. 57: 11.

15. Jag skall förröda berg och höjder och låta allt gräs på dem förtorka; jag skall göra strömmar till land och låta sjöar torka ut.

16. Och de blinda skall jag leda på en väg, som de icke känna; jag skall föra dem på stigar, som de icke känna. Jag skall göra mörket framför dem till ljus och det som är ojämnt till jämn mark. Detta skall jag göra och icke trygga mitt ord. Jes. 40: 3 f.

17. Men de som förtrösta på skurna beläten och som säga till gjutna beläten: »I ären våra gudar», de skola vika tillbaka och stå där med skam.

Ps. 97: 7. Jes. 1: 29. 44: 11. 45: 16.

18. Hören, I döfva; I blinda, skåden och sen. Jes. 43: 8.

19. Hvem är blind, om icke min tjänare, och hvem är så döf som min budbärare, den jag sänder åstad? Hvem är så blind som min legosven*, så blind som Herrens tjänare?

20. Du har fått se mycket, men du aktar icke därpå; fastän öronen hafva blifvit öppnade, hör man dock icke.

Jes. 6: 9 f. Matt. 13: 13 f. Rom. 2: 21.

21. Det är Herrens behag, för hans rättfärdighets skull, att han vill låta sin lag komma till makt och ära,

22. huru plundradt och skövladt än folket nu är. Ty man låter ju deras ynglingar ligga bundna allesammans, och i fängelser hållas de gömda; de hafva blifvit gifna till plundring, och ingen finnes som räddar, till skövling, och ingen finnes som säger: »Gif tillbaka.»

23. O att någon bland eder ville lyssna härtill, ville för framtiden gifva akt och höra härpå!

24. Hvem är det som har lämnat Jakob till skövling och Israel i plundrares våld? Har icke Herren gjort det, han mot hvilken vi hafva syndat, han på hvars vägar man icke ville vandra och på hvars lag man icke ville höra?

25. Därför utgöt han ock förtörnelse öfver folket, sin vrede och krigets raseri. Och de förbrändes däraf rundt omkring, men märkte det icke; de förtärdes däraf, men aktade icke därpå.

Jer. 7: 20. Hos. 20: 8. Hos. 5: 10.

43 Kapitlet.

Israels förlossning. Herrens rättfärdighet och Israels synd.

Men nu säger Herren så, han som har skapat dig, Jakob, han som har danat dig, Israel: Frukta icke, ty jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min.

1 Mos. 26: 24. Jes. 41: 10.

2. Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig; måste du än gå genom eld, så skall du ej blifva svedd, och lågan skall icke förtära dig. Ps. 23: 4. 66: 12. Mark. 16: 18.

3. Ty jag är Herren, din Gud, Israels Helige, din frälsare; jag gifver Egypten till lösepenning för dig, Etiopien och Seba i ditt ställe. Jes. 45: 14.

4. Eftersom du är så dyrbar i mina ögon, så högt aktad och så älskad af mig, därför gifver jag ut människor för dig och folk för ditt lif.

5. Frukta då icke, ty jag är med dig; jag skall låta din säd komma från öster, och från väster skall jag samla dig tillhopa. Jes. 44: 1 f. Jer. 30: 10 f. 46: 27 f.

6. Jag skall säga till norden: »Gif hit», och till södern: »Förhåll dem icke; för hit mina söner ifrån fjärran och mina döttrar från jordens ända,

Jes. 49: 12. 60: 4.

7. enhvar som är uppkallad efter mitt namn och som jag skapat till min ära, enhvar som jag danat och gjort.»

Jer. 14: 9. 15: 16.

8. För hit ut det blinda folket, som dock har ögon, och de döfva, som dock hafva öron. Jes. 42: 18 f.

9. Må alla folk komma tillhopa, må folkslagen församla sig. Hvem bland dem finnes, som skulle kunna förutsäga sådant? Må de låta oss höra sina äldre profettor. Må de ställa fram sina vittnen och bevisa sin rätt, så att dessa, när de höra det, kunna säga: »I talen sanning.» Jes. 41: 26. 45: 21.

10. Men I ären mina vittnen, säger Herren, I ären min tjänare, den som jag har utvalt, på det att I måen veta och tro mig och förstå, att det är jag; före mig är ingen gud danad, och efter mig skall ingen komma.

Jes. 41: 4. 44: 6 f. 45: 5, 14. 48: 12.

11. Jag, jag är Herren, och förutom mig finnes ingen frälsare.

Jes. 44: 8. Hos. 13: 4. Apg. 4: 12.

12. Jag har förkunnat det och skaffat frälsning och låtit eder höra det, jag och ingen främmande gud bland eder. I ären mina vittnen, säger Herren; jag är Gud.

13. Ja, allt framgent är jag det, och ingen kan rädda från min hand. När jag vill göra något, hvem kan afvända det? Jes. 14: 27. 46: 10.

14. Så säger Herren, eder förlossare, Israels Helige: För eder skull har jag sändt mitt bud mot Babel, och jag skall drifva dem allesammans bort såsom flyktingar, drifva kaldéerna ned på skeppen, som voro deras fröjd.

15. Jag är Herren, eder Helige, Israels skapare, eder konung.

16. Så säger Herren, han som gör en väg i hafvet, en stig i väldiga vatten,

2 Mos. 14: 21 f.

17. han som för vagnar och hästar dit ut, ja, här och stridsmakt, och på en gång ligga de där och kunna icke

* [G. kyrkob.: »den fullkomlige»; eller enligt andra, »min förtrogne».]

stå upp, de äro utsläckta, de hafva slocknat såsom en veke:

18. Tänken icke på hvad förr har varit, akten icke på hvad fordom har skett.

19. Se, jag vill göra något nytt. Redan nu visar det sig; märken I det icke? Ja, jag skall göra en väg i öknen och strömmar i ödemarken,

Upp. 21: 5.

20. så att markens djur skola ära mig, schakaler och strutsar; ty jag skall låta vatten flyta i öknen, strömmar i ödemarken, för att gifva mitt folk, min utkorade, att dricka.

21. Det folk, som jag har danat åt mig, skall förtälja mitt lof.

22. Men icke har du, Jakob, kallat mig hit, i det du gjort dig möda för min skull, du Israel.

23. Icke har du framburit åt mig dina får till brännoffer eller ärat mig med slaktoffer; icke har jag vållat dig arbete med spisoffer eller möda med rökelse.

24. Icke har du köpt kalmus åt mig för dina penningar eller mättat mig med dina slaktoffers fett. Nej, du har vållat mig arbete genom dina synder och möda genom dina missgärningar.

25. Jag, jag är den som utplånar dina öfverträdelser, för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg.

Jes. 44: 22. Jer. 33: 8. Mik. 7: 18 f.

26. Låt mig höra dina skäl och låt oss gå till rätta med hvarandra; tala du, på det att du må finnas rättfärdig.

1 Kon. 8: 46. Ps. 143: 2. Jes. 1: 18.

27. Men se, redan din förste fader syndade, och de som förde din talan begingo öfverträdelser mot mig.

28. Därför har jag måst vanära helgedomens furstar och öfverlämna Jakob åt tillspillogifning, Israel åt försmädelse.

44 Kapitlet.

Herrens välsignelse öfver Israel. Afgudamakarnas dårskap. Syndernas utplånande. Upprättelsen genom Kores.

Så hör nu, du Jakob, min tjänare, du Israel, som jag har utvalt.

2. Så säger Herren, han som har gjort dig, han som har danat dig redan i moderlifvet och som hjälper dig: Frukta icke, du min tjänare Jakob, du Jesurun, som jag har utvalt.

Jes. 41: 9 f. 43: 1, 5. Jer. 30: 10. 46: 27.

3. Ty jag skall utgjuta vatten öfver de törstiga och strömmar öfver det torra; jag skall utgjuta min ande öfver din säd och min välsignelse öfver dina telningar,

Jes. 35: 6 f. Joel 2: 28. Joh. 7: 38 f. Apg. 2: 17 f.

4. så att de växa upp såsom gräs, lika pilträd vid vattenbäckar.

Ps. 1: 3. Jer. 17: 8. Ps. 87: 4 f.

5. Då skall en säga: »Herren tillhör jag», och en annan skall åberopa Jakobs namn, och en tredje skall skrifva på sin hand: »Herrens egen» och bruka Israel såsom ett ärenamn.

6. Så säger Herren, Israels konung, och hans förlossare, Herren Sebaot: Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud.

Jes. 41: 4. 45: 5, 14, 21. 48: 12. Upp. 1: 8, 17. 22: 13.

7. Och hvem profeterar såsom jag har gjort, alltsedan jag lät ett urtidsfolk framträda? Må han förkunna det och lägga det fram för mig. Ja, må de förkunna det tillkommande, hvad som skall ske.

Jes. 41: 22 f. 43: 9.

8. Frukten icke och varen icke förskräckta. Har jag icke för länge sedan låtit dig höra om detta och förkunnat det? Iären ju mina vittnen. Finnes väl någon Gud förutom mig? Nej, ingen annan klippa finnes; jag vet af ingen.

5 Mos. 4: 35. 32: 39. 1 Sam. 2: 2. Ps. 18: 32. Jes. 43: 10, 12. 1 Kor. 8: 4.

9. Afgudamakarna äro allesammans idel tomhet, och deras kära gudar kunna icke hjälpa. Deras bekännare se själfva intet och förstå intet; därför måste de ock komma på skam.

Jes. 41: 24, 29. Jer. 10: 14 f. 51: 17 f.

10. Om någon formar en gud och gjuter ett belåte, så är det honom till intet gagn.

Ps. 115: 4 f. 135: 15 f.

11. Se, hela dess följe skall komma på skam; konstnärerna själfva äro ju allenast människor. Må de församlas, så många de äro, och träda fram; de skola då alla tillhopa med förskräckelse komma på skam.

Ps. 97: 7. Jes. 1: 29. 42: 17. 45: 16.

12. Smeden tager sitt verktyg och bearbetar så sitt smide i glöden, han formar det med hammare, han bearbetar det med kraftig arm; och han får därvid svälta, så att han blifver vanmäktig, och försaka att dricka, så att han blifver matt.

13. Timmermannen spänner ut sitt mätsnöre och gör märken på trästycket med sitt ritstift, han arbetar därpå med sina eggjärn och märker ut det med passaren; och han gör så däraf en mans-

bild, en prydlig människoskogestalt, som får bo i ett hus. Jes. 40: 19 f. 41: 7. Jer. 10: 3 f. Visk. 13: 11 f. Apg. 19: 24.

14. Man fäller åt sig cedrar; man tager plantor af stenek och vanlig ek och uppdrager dem åt sig bland skogens träd; man planterar åt sig lärkträd, och regnet gifver dem växt.

15. Detta hafva människorna till bränsle; och man tager däraf och värmer sig därmed, man tänder på det och bakar bröd därvid. Men därjämte förfärdigar man en gud däraf och tillbeder den, man gör däraf ett beläte och faller ned för det.

16. En del af träet bränner man alltså upp i eld, öfver en annan del däraf tillagar man kött till att äta, steker sin stek och äter sig mätt; när man så värmt sig, säger man: »Godt, nu är jag varm, nu njuter jag af brasan.»

17. Men af det som är kvar gör man en gud, man gör sig ett beläte, och för det faller man ned och tillbeder, man bönfaller inför det och säger: »Rädda mig, ty du är min gud.» —

18. Ja, sådana veta intet och förstå intet, ty igentäppta äro deras ögon, så att de icke se, och deras hjärtan, så att de intet begripa. Jes. 45: 20.

19. Ingen har så mycken eftertanke, så mycket vett eller förstånd, att han säger: »En del däraf har jag bränt upp i eld, och på kolen har jag bakat bröd och stekt kött och så ätit; skulle jag då af återstoden göra en styggelse? Skulle jag falla ned för ett stycke trä?»

20. Den som så håller sig till hvad som blott är aska, han är förledd af ett bedåradt hjärta, så att han icke förstår att rädda sin själ, icke att tänka: »Blott fåfänglighet är hvad jag håller i min högra hand.»

21. Tänk härpå, du Jakob, du Israel, ty du är min tjänare; jag har danat dig, ja, du är min tjänare; Israel, du varder icke förgäten af mig. Jes. 43: 1.

22. Jag utplånar dina öfverträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky. Vänd om till mig, ty jag förlossar dig. Jes. 1: 18. 43: 25.

23. Jubien, I himlar, ty Herren utför sitt verk; höjen gläd jerop, I jordens djup, bristen ut i jubel, I berg, du skog med alla dina träd; ty Herren förlossar Jakob, han bevisar sig härlig i Israel. Ps. 96: 11 f. 98: 7 f. Jes. 49: 13.

24. Så säger Herren, din förlossare, han som har danat dig redan i moderlifvet: »Jag, Herren, är den som gör allt, den som ensam utspänner himmelen och utan någons hjälp utsträcker jorden. Job 9: 8. Ps. 104: 2, 5. 115: 3. 135: 6. Jes. 40: 22. 42: 5. Jer. 32: 17.

25. Jag är den som gör lögnprofeternas tecken om intet och gör spåmännen till dårar, den som låter de vise komma till korta och gör deras klokhet till dårskap, Jes. 29: 14. 1 Kor. 1: 19 f.

26. men som låter sin tjänares ord blifva beståndande och fullbordar sina sändebuds rådslag. Jag är den som säger om Jerusalem: »Det skall blifva bebodt» och om Juda städer: »De skola varda uppbyggda, och jag skall upprätta ruinerna där.»

27. Jag är den som säger till hafsdjupet: »Sina ut; dina strömmar vill jag låta uttorka.» Jes. 43: 16.

28. Jag är den som säger om Kores: »Han är min herde, han skall fullborda all min vilja, och han skall säga om Jerusalem: 'Det skall blifva uppbyggdt', och till templet: 'Din grund skall åter varda lagd.'»

2 Krön. 36: 22 f. Esr. 1: 1. 5: 13. Jes. 45: 1, 13.

45 Kapitlet.

Kores Herrens redskap. Herren den ende guden. Hela världens underkastelse under honom.

Så säger Herren till sin smorde, till Kores, honom som jag har fattat vid hans högra hand, att jag må nedslå folken för honom och lösa svärdet från konungarnas länd, att jag må öppna dörrarna för honom, så att inga portar mer äro stängda: Esr. 1: 1.

2. Jag skall själf gå framför dig och jämna ut backarna; jag skall krossa kopparportarna och bryta sönder järnbommarna.

3. Och jag skall gifva dig dolda skatter och gömda rikedomar, på det att du må förnimma, att jag, Herren, är den som har kallat dig vid ditt namn, jag, Israels Gud.

4. För min tjänare Jakobs skull, för Israels, min utkorades, skull kallade jag dig vid ditt namn och gaf dig ett ärenamn, när du ännu icke kände mig.

5. Jag är Herren och ingen mer, utom mig finnes ingen gud; när du ännu icke kände mig, omgjordade jag dig,

5 Mos. 4: 35. 32: 39. Jes. 37: 16. 43: 10 f. 44: 6, 8. 46: 9. Joel 2: 27.

6. på det att man skulle förnimma både i öster och i väster, att alls ingen finnes förutom mig, att jag är Herren och ingen mer, Jes. 59: 19.

7. jag som danar ljuset och skapar mörkret, jag som gifver lyckan och skapar olyckan. Jag, Herren, är den som gör allt detta. Jes. 31: 2. Am. 3: 6.

8. Drypen, I himlar därofvan, och må skyarna låta rättfärdighet strömma ned. Må jorden öppna sig, och må dess frukt blifva frälsning; rättfärdighet låte den och växa upp. Jag, Herren, skapar detta. Ps. 85: 12. Hos. 10: 12.

9. Ve dig som vill gå till rätta med din skapare, ja, ve dig, du lerskärfva bland andra skärfvor af jord! Skall väl leret säga till krukmakaren: »Hvad kan du göra?» Och skall ditt verk säga om dig: »Han har inga händer»?
Jes. 29: 16. Jer. 18: 6. Rom. 9: 20.

10. Ve dig som säger till din fader: »Icke kan du föda barn» och till hans hustru: »Icke kan du föda barn»!

11. Så säger Herren, Israels Helige, han som ock är hans skapare: Frågen mig om det tillkommande; lämnen åt mig omsorgen om mina söner, mina händers verk.

12. Det är jag som har gjort jorden och skapat människorna därpå; det är mina händer som hafva utspänt himmelen och uppbådat hela dess härskara.
Jes. 40: 22. 42: 5. 44: 24.

13. Det är ock jag som har uppväckt denne i rättfärdighet, och jag skall göra alla hans vägar jämna. Han skall bygga upp min stad och släppa mina fångar lösa, och det icke för betalning eller för gåfvor, säger Herren Sebaot. —
Jes. 44: 28.

14. Så säger Herren: Hvad egyptierna hafva förvärfvat med sitt arbete och etiopiernas och Sebas resliga folk med sin handel, det skall allt öfvergå i din hand och höra dig till. De skola följa efter dig, i kedjor skola de gå. Och de skola nedfalla inför dig och ställa sin bön till dig, sägande: »Allenast i dig är Gud, och ingen mer finnes, alls ingen annan gud.» Jes. 43: 3.

15. Ja, du är sannerligen en outgrundlig Gud, du Israels Gud, du frälsare. Job 11: 7. Rom. 11: 33 f.

16. De komma alla på skam och varda till blygd, de måste allesammans gå där med blygd, afgudamakarna.
Jes. 42: 17. 44: 9 f.

17. Men Israel blifver frälst genom Herren med en evig frälsning; aldrig i evighet skolen I komma på skam och varda till blygd.

18. Ty så säger Herren, som har skapat himmelen, han som är Gud, han som har danat jorden och gjort den, han som har beredt den, och som icke har skapat den till att vara öde, utan danat den, för att man skall bo därpå: Jag är Herren och ingen mer.

19. Jag har icke talat i det fördolda, någonstädes i ett mörkt land; jag har icke sagt till Jakobs säd: Förgäfves skolen I söka mig. Jag är Herren, som talar sanning, som förkunnar hvad rätt är. 5 Mos. 30: 11 f. Jes. 48: 16. Joh. 18: 20.

20. Så församlen eder nu och kommen hit, träden fram allesammans, I räddade, som ären kvar af folken. Ty de hafva intet förstånd, de som föra sina träbelåten omkring i högtidståg och bedja till en gud, som icke kan frälsa. Dom. 10: 14. Jes. 44: 18. 46: 7.

21. Förkunnen något och framläggen det; alla tillhopa må rådslå därom. Hvem har långt förut låtit eder höra detta och för länge sedan förkunnat det? Har icke jag, Herren, gjort det, jag, förutom hvilken ingen gud mera finnes, utom hvilken icke finnes någon gud, som är rättfärdig och som frälsar.
Jes. 41: 22. 43: 9 f.

22. Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar; ty jag är Gud och ingen mer. Ps. 22: 28.

23. Jag har svurit vid mig själf, från min mun har utgått ett sanningsord, ett ord som icke skall ryggas: För mig skola alla knän böja sig, och mig skola alla tungor gifva sin ed.
Jes. 19: 18. Rom. 14: 11. Fil. 2: 9 f.

24. Så har man betygat om mig: Allenast hos Herren finnes rättfärdighet och makt. Till honom skola komma med blygd alla de som hafva varit honom hätska. Jes. 41: 11.

25. Ja, genom Herren får all Israels säd sin rätt*, och af honom skola de berömma sig.

46 Kapitlet.

Babels gudars fall. Varning till öfverträdarna.

Bel sjunker ned, Nebo måste böja sig, deras bilder lämnas åt djur och fänad; de som I förden omkring i högtidståg lastas nu på ök, som bära sig trötta af bördan. Jes. 45: 20.

2. Ja, de måste båda böja sig och sjunka ned; de kunna icke rädda någon börda, själfva vandra de bort i fångenskap.

3. Så hören nu på mig, I af Jakobs hus, I alla som ären kvar af Israels

* [G. kyrkob.: uti Herren varder all Israels säd rättfärdigad]

hus, I som hafven varit lastade på mig allt ifrån moderlifvet och burna af mig allt ifrån modersskötet. 2 Mos. 19: 4. 5 Mos. 1: 31. 32: 11. Ps. 71: 18. Jes. 63: 9.

4. Ända till eder ålderdom är jag densamme, och intill dess I varden gråa skall jag alltjämt bära eder; så har jag hittills gjort, och framgent skall jag hålla eder uppe, jag skall bära och rädda eder.

5. Med hvem viljen I likna och jämföra mig, och med hvem viljen I sammanställa mig, så att jag skulle vara honom lik? Jes. 40: 18, 25.

6. Man skakar ut guld ur pungen och väger upp silfver på vågen, och så lejer man en guldsmed att göra det till en gud, för kvilken man kan falla ned och tillbedja. Dom. 17: 4 f. Jes. 40: 19 f. 41: 7. 44: 9 f., 12 f. Jer. 10: 3 f.

7. Den lyfter man på axeln och bär den bort och sätter ned den på dess plats, att den må stå där och icke vika från stället. Men ropar någon till den, så svarar den icke och frälsar honom icke ur hans nöd. Bar. 6: 15, 25 f.

8. Tänken härpå och varen fasta; besinnen eder, I öfverträdare.

9. Tänken på hvad förr har skett, ända ifrån forna tider; ty jag är Gud och ingen mer, en Gud, hvilkens like ingenstädes finnes, Jes. 45: 5.

10. Jag som i förväg förkunnar hvad komma skall och långt förut hvad ännu icke har skett; jag som säger: »Mitt rådslut skall gå i fullbordan, och allt hvad jag vill, det gör jag»; Jes. 42: 9.

11. jag som kallar på örnen från öster, ifrån fjärran land på mitt rådsluts man. Hvad jag har talat, det låter jag ock inträffa, hvad jag har bestämt, det sätter jag ock i verket.

12. Så hören nu på mig, I stormodiga, I som menen, att hjälpen är långt burta.

13. Se, jag låter min hjälp nalkas, den är icke långt borta, och min frälsning dröjer icke; jag gifver frälsning i Sion och min härlighet åt Israel.

Ps. 98: 2. Jes. 56: 1. 62: 1.

47 Kapitlet.

Det stolta Babels förnedring. Dess trollkarlars vanmakt.

Stig ned och sätt dig i stoftet, du jungfru dotter Babel, sitt på jorden utan tron, du kaldéernas dotter; ty man skall icke mer kalla dig »den bortklemade och yppiga». Jes. 26: 5.

2. Tag till kvarnen och mal mjöl, lägg af din slöja, lyft upp släpet, blotta benen, vada genom strömmarna.

3. Din blygd skall varda blottad, och man skall se din skam. Hämnd skall jag utkräfva och icke skona någon människa. Jes. 3: 17. Nah. 3: 5.

4. Vår förlossares namn är Herren Sebaot, Israels Helige!

5. Sitt tyst och drag dig undan i mörkret, du kaldéernas dotter; ty du skall icke mer kallas »konungarikenas drottning».

6. Jag blef förtörnad på mitt folk, jag ohelgade min arfvedel och gaf dem i din hand. Och du visade dem intet förbarmande; på gamla män lät du ditt ok tynga hårdt.

7. Du tänkte: »Jag skall evinnerligen vara en drottning»; därför ville du icke akta härpå och betänkte icke hvad änden skulle blifva. Upp. 18: 7.

8. Så hör nu detta, du som lefver i vällust, du som sitter så trygg, du som säger i ditt hjärta: »Jag och ingen annan; aldrig skall jag komma att sitta såsom änka och aldrig veta af hvad barnlöshet är.» Sef. 2: 15.

9. Se, båda dessa olyckor skola komma öfver dig, med hast och på en och samma dag, både barnlöshet och änkestånd; ja, i fullt mått skola de komma öfver dig, trots myckenheten af dina trolldomskonster, trots alla dina många besvärjelser, Jes. 51: 19.

10. Du kände dig trygg i din ondska, du tänkte: »Ingen ser mig.» Din vishet och kunskap var det som förförde dig, så att du sade i ditt hjärta: »Jag och ingen annan.»

11. Därför skall en olycka komma öfver dig, som du icke skall förmå bortbesvärja, och ett fördärf skall falla öfver dig, som du genom ingen försoning skall kunna afvända; ja, plötsligt skall ödeläggelse komma öfver dig, när du minst anar det.

12. Träd fram med dina besvärjelser och dina mångahanda trolldomskonster, dem som du har mödat dig med allt ifrån din ungdom; se till, om du så kan skaffa hjälp, om du så kan skrämma bort faran.

13. Du har arbetat dig trött med dina många rådslag; må himmelstydarna nu träda fram och frälsa dig, stjärnkikarna, som hvar nymånad kungöra, hvarifrån ditt öde skall komma öfver dig.

14. Men se, de äro lika strå, som brännes upp i eld, de kunna icke rädda

sitt lif undan lågan. Detta är ju ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta framför.

15. Ja, så går det för dig med dem för hvilkas skull du mödade dig. Och dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, hvar och en åt sitt håll, och ingen finnes som frälsar dig.

48 Kapitlet.

Guds sannfärdighet och barmhärtighet bekräftade genom frälsningen ifrån Babel.

Hören detta, I af Jakobs hus, I som ären uppkallade med Israels namn och flutna ur Juda källa, I som svärjen vid Herrens namn och prisen Israels Gud — dock icke i sanning och rättfärdighet, Ps. 63: 27. Jer. 4: 2.

2. allt medan I kallen eder efter den heliga staden och stödjen eder på Israels Gud, den hvilkens namn är Herren Sebaot. Mik. 3: 11.

3. Hvad förut skedde, det hade jag för länge sedan förkunnat; af min mun var det förutsagdt, och jag hade låtit eder höra därom. Plötsligt satte jag det i verket, och det inträffade.

4. Eftersom jag visste, att du var så styfsint, ja, att din nacksena var af järn och din panna af koppar,

2 Mos. 32: 9. 33: 5. Jer. 6: 28. Hes. 2: 4. 3: 7.

5. därför förkunnade jag det för länge sedan och lät dig höra därom, förrän det skedde, på det att du icke skulle kunna säga: »Min gudastod har gjort det, mitt beläte, det skurna eller det gjutna, har skickat det så.»

6. Du hade hört det; skåda nu, huru alltsammans har fullbordats; viljen I då icke erkänna det?

Nu låter jag dig åter höra om nya ting, om fördolda ting, som du icke har vetat af.

7. Först nu hafva de blifvit skapade, icke tidigare, och förrän i dag fick du icke höra om dem, på det att du icke skulle kunna säga: »Detta visste jag ju förut.»

8. Du fick icke förr höra något därom eller veta något däraf, ej heller blef ditt öra tidigare öppnadt därför, eftersom jag visste, huru trolös du var och att du hette »öfverträdare» allt ifrån moderlifvet.

9. Men för mitt namns skull är jag långmodig, och för min äras skull håller jag tillbaka min vrede, så att du icke blifver utrotad.

10. Se, jag har smält dig, men silfver har jag icke fått; jag har pröfvat dig i lidandets ugn. Ords. 17: 3.

11. För min egen skull, ja, för min egen skull gör jag så, ty huru skulle jag kunna låta mitt namn blifva ohelgadt? Jag gifver icke min ära åt någon annan. Jes. 42: 8.

12. Hör på mig, du Jakob, du Israel, som jag har kallat. Jag är det; jag är den förste, jag är ock den siste.

Jes. 41: 4. 43: 10, 13. 44: 6. 46: 4. Upp. 1: 8, 17. 21: 6. 22: 13.

13. Min hand har grundat jorden, och min högra hand har utspänt himmelen; jag kallar på dem, då stå de där båda.

Ps. 33: 9. Jes. 44: 24. Hebr. 1: 10.

14. Församlen eder, I alla, och hören: Hvem bland dessa andra har förutsagt detta, att den man, som Herren älskar, skall utföra hans vilja mot Babel och vara hans arm mot kaldéerna?

Jes. 41: 22 f. 44: 28.

15. Jag, jag har talat detta, jag har ock kallat honom, jag har fört honom fram, så att hans väg blifvit lyckosam.

16. Träden hit till mig och hören detta: Mina förutsägelser har jag icke talat i det fördolda; när tiden kom, att något skulle ske, då var jag där. Och nu har Herren, Herren sändt mig med sin ande. Jes. 45: 19. Joh. 8: 25 f. 18: 20.

17. Så säger Herren, din förlossare, Israels Helige: Jag är Herren, din Gud, den som lär dig hvad nyttigt är, den som leder dig på den väg du skall vandra. Ps. 25: 12. 32: 8.

18. O att du ville akta på mina bud! Då skulle frid tillflyta dig såsom en ström och din rätt såsom hafvets böljor;

Ps. 81: 14 f.

19. din säd skulle då vara såsom sanden och din lifsfrukt såsom sandkornen, dess namn skulle aldrig blifva utrotadt eller utplånadt ur min åsyn.

1 Mos. 22: 17. 28: 14.

20. Dragen ut från Babel, flyn ifrån kaldéernas land; förkunnen det med fröjderop, och låten det blifva kändt, utbreden ryktet därom till jordens ända; sägen: »Herren har förlossat sin tjänare Jakob.»

Jes. 52: 11. Jer. 50: 8. 51: 6, 45. Upp. 18: 4.

21. De ledo ingen törst, då han förde dem genom ödemarker, ty han lät vatten strömma ut ur klippan åt dem, han klöf sönder klippan och vatten flödade.

2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 11. 5 Mos. 8: 15. Ps. 78: 15 f. 105: 41. 114: 8. 1 Kor. 10: 4.

22. Men de ogudaktiga få* ingen frid, säger Herren. Jes. 57: 21.

49 Kapitlet.

Herrens tjänares kamp och lön. Sions klagan och tröst.

Hören på mig, I hafsländer, och akten härpå, I folk, som fjärran åren. Herren har kallat mig, då jag ännu var i moderlifvet, han har nämnt mitt namn, medan jag ännu låg i min moders sköte. Jer. 1: 5. Matt. 1: 20 f. Luk. 1: 31.

2. Och han har gjort min mun lik ett skarpt svärd och gömt mig under sin hands skugga; han har gjort mig till en hvass pil och fördolt mig i sitt koger. Jes. 51: 16. Hebr. 4: 12. Upp. 1: 16. 2: 12, 16. 19: 15, 21.

3. Och han sade till mig: »Du är min tjänare, Israel, genom hvilken jag vill förhärliga mig.»

4. Men jag tänkte: »Förgäfves har jag mödat mig, fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft; dock, min rätt är hos Herren och min lön hos min Gud.»

5. Och nu säger Herren, han som har danat mig till sin tjänare, då jag ännu var i moderlifvet, på det att jag må återföra Jakob till honom, så att Israel hopsamlas åt honom — ty jag är ärad i Herrens ögon, och min Gud har blifvit min starkhet —

6. han säger: Det är för litet för dig, då du är min tjänare, att allenast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade af Israel; jag vill göra dig till ett ljus för hednafolken, att min frälsning må sträcka sig till jordens ända.** Ps. 22: 28. Jes. 42: 6. 45: 22. 60: 3. Luk. 1: 79. 2: 32. Apg. 13: 47.

7. Så säger Herren, Israels förlossare, hans Helige, till den djupt föraktade, till honom som är en styggelse för människor, en träl under tyranner: Konungar skola se det och stå upp, furstar skola se det och buga sig, för Herrens skull, som har bevisat sig trofast, för Israels Heliges skull, som har utvalt dig. Jes. 52: 14 f. 53: 3.

8. Så säger Herren: Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag; och jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda arfvedelarna och säga till de fångna: Jes. 42: 6. 2 Kor. 6: 2.

9. »Gån ut», till dem som sitta i mörkret: »Kommen fram.» De skola finna bete utmed vägarna, ja, betesplatser på alla kala höjder; Jes. 61: 1.

10. de skola hvarken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och skall föra dem till vattenkällor. Ps. 121: 6. Upp. 7: 16 f.

11. Och jag skall göra alla mina berg till öppna vägar och mina farvägar skola byggas höga.

12. Se, där komma de fjärran ifrån, ja, somliga från norr och andra från väster, somliga ock från sinéernas land. Jes. 43: 6. 60: 4.

13. Jublen, I himlar, och fröjda dig, du jord, och bristen ut i jubel, I berg; ty Herren tröstar sitt folk och förbarmar sig öfver sina betryckta. Jes. 44: 23.

14. Men Sion säger: »Herren har öfvergifvit mig, Herren har förgätit mig.» Ps. 13: 2. 42: 10.

15. Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin lifsfrukt? Och om hon än kunde förgäta honom, så skulle jag dock icke förgäta dig. 1 Kon. 3: 26.

16. Se, på mina händer har jag upptecknat dig; dina murar äro alltid inför mina ögon.

17. Redan hasta dina söner fram, under det dina förstörare och härjare draga bort ifrån dig.

18. Lyft upp dina ögon och se dig omkring: alla komma de församlade till dig. Så sant jag lefver, säger Herren, du skall få iklåda dig dem alla såsom en skrud och lik en brud omgjorda dig med dem. Jes. 60: 4.

19. Ty om du förut låg i ruiner och var ödelagd, ja, om ock ditt land har varit förstördt, så skall du nu i stället blifva för trång för dina inbyggare, och dina fördärfvare skola vara långt borta.

20. Den tid stundar, då du skall få höra sägas af barnen, som föddes under din barnlöshet: »Platsen är mig för trång, gif rum, så att jag kan bo här.» Jes. 54: 1 f.

21. Då skall du säga i ditt hjärta: »Hvem har födt dessa åt mig? Jag var ju barnlös och ofruktsam, landsflyktig och fördrifven; hvem har då fostrat dessa? Se, jag var ensam kvar; hvarifrån komma då dessa?»

22. Så säger Herren, Herren: Se, jag skall upplyfta min hand till tecken åt folken och uppresa mitt baner till tec-

9. »Gån ut», till dem som sitta i

* [G. kyrkob.: hafva.]

** [G. kyrkob.: att du skall vara min sallghet intill världens ända.]

ken åt folkslagen; då skola de föra dina söner fram på sina armar och bära dina döttrar hit på sina axlar. Jes. 18: 2. 62: 10.

23. Och konungar skola vara dina barns vårdare och furstinnor deras ammor, de skola falla ned inför dig med ansiktet mot jorden och slicka dina fötters stoft. Och du skall förnimma, att jag är Herren och att de som förbida mig icke komma på skam.

Ps. 25: 3. 72: 9. Jes. 60: 14, 16.

24. Kan man taga ifrån hjälten hans byte eller rycka fångarna ifrån den som har segerns rätt? Luk. 11: 21 f.

25. Och om än så vore — säger Herren — om man än kunde taga från hjälten hans fångar och rycka bytet ur den väldiges hand, så skulle jag dock själf stå emot dina motståndare, och själf skulle jag frälsa dina barn*.

26. Ja, jag skall tvinga dina förtryckare att äta sitt eget kött, och af sitt eget blod skola de blifva druckna såsom af drufsaft. Och allt kött skall då förnimma, att jag, Herren, är din frälsare och att den Starke i Jakob är din förlossare.

50 Kapitlet.

Sions skuld och Herrens frälsande makt. Herrens tjänares tålamod och tillförsikt under smäleken. Tröst och hotelse.

Så säger Herren: Hvar är eder moders skiljebref, det hvarmed jag skulle hafva förskjutit henne? Eller finnes bland mina borgenärer någon som jag har sålt eder åt? Nej, genom edra missgärningar har det skett, att I blifvit sålda, och för edra öfverträdelsers skull har eder moder blifvit förskjuten.

5 Mos. 24: 1 f. Jer. 2: 19. 3: 1, 8.

2. Hvarför var ingen tillstädes, när jag kom? Hvarför svarade ingen, när jag ropade? Har då min arm blifvit för kort, så att den icke kan förlossa, eller finnes hos mig ingen kraft till att hjälpa? Se, med min näpst uttorkar jag ju hafvet, och strömmarna gör jag till torrt land, så att fiskarna ruttna och utdö af törst, då vattnet är borta;

2 Mos. 14: 21. 4 Mos. 11: 23. Jos. 3: 5, 16. Jes. 59: 1.

3. själfva himmelen kläder jag i mörker och gifver den sorgdräkt att bära.

2 Mos. 10: 22. Jes. 13: 10. Matt. 24: 29. 27: 45. Upp. 6: 12.

4. Herren, Herren har gifvit mig en tunga med lärdom, så att jag förstår att genom mina ord hugsvala den trötte; han väcker hvar morgon mitt öra, han väcker det till att höra på lärjungesätt.

Jes. 52: 7.

5. Ja, Herren, Herren har öppnat mitt öra, och själf har jag icke varit gensträfvig, jag har icke vikit tillbaka.

Ps. 40: 7. Joh. 14: 31. Fil. 2: 8.

6. Jag höll fram min rygg åt dem som slogo mig och mina kinder åt dem som ryckte mig i skägget; jag skylde icke mitt ansikte mot försmädelse och spott. Matt. 26: 67. 27: 30. Mark. 14: 65. 15: 19.

7. Men Herren, Herren hjälper mig, därför kände jag icke försmädelsen, därför gjorde jag min panna hård som sten; jag visste ju, att jag icke skulle komma på skam.

8. Den som rättfärdigar mig är nära; hvem vill då gå till rätta med mig? Må han träda fram jämte mig. Hvem vill anklaga mig? Må han komma hit till mig. Rom. 8: 33 f.

9. Se, Herren, Herren hjälper mig; hvem vill då döma mig skyldig? Se, de skola allesammans falla sönder såsom en klädnad; mal skall förtära dem.

Ps. 102: 27. Jes. 51: 6, 8.

10. Hvem är bland eder som fruktar Herren och hör hans tjänares röst? Om han ock vandrar i mörkret och icke ser någon ljusning, så förtröste han dock på Herrens namn och stödje sig vid sin Gud.

11. Men se, I alla som upptänden en brand och väpnen eder med glödande pilar, I skolen själfva hemfalla åt lågorna från eder brand och åt pilarna, som I hafven antändt. Af min hand skall detta vederfaras eder; I kval skolen I komma att ligga.

51 Kapitlet.

Ytterligare tröst för det betryckta Sion.

Hören på mig, I som faren efter rättfärdighet, I som söken Herren. Skåden på klippan, ur hvilken I blifvit uthuggna, och på grufvan, ur hvilken I ären framhämtade;

2. ja, skåden på Abraham, eder fader, och på Sara, som födde eder. Ty då han ännu var ensam, kallade jag honom och välsignade honom och förökade honom.

1 Mos. 12: 1 f. 17: 5 f. Jos. 24: 3. Hes. 33: 24.

3. Ja, Herren skall trösta Sion, han skall trösta alla dess ruiner; han gör dess öken lik ett Eden och dess hed-

* [G. kyrkob.: Ty så säger Herren: Nu skola de fångar från kämpen borttagne varda, och den starkes rof löst varda; och jag skall träta med dina trätare och hjälpa dina barn.]

mark lik en Herrens lustgård. Fröjd och glädje skall höras därinne, tacksägelse och lofsångs ljud. Jes. 51: 2 f.

4. Akta på mig, du mitt folk; lyssna till mig, du min menighet. Ty från mig skall lag utgå, och min rätt skall jag sätta till ett ljus för folken.

Jes. 2: 3.

5. Min rättfärdighet är nära, min frälsning går fram, och mina armar skola skaffa rätt bland folken; hafsländerna bida efter mig och hoppas på min arm.

Jes. 42: 4.

6. Lyften upp edra ögon till himmelen, och skåden på jorden härnere: se, himmelen skall upplösa sig såsom rök och jorden falla sönder såsom en klädnad, och dess inbyggare skola dö såsom mygg; men min frälsning förblifver evinnerligen, och min rättfärdighet varder icke om intet. Ps. 102: 27. Luk. 21: 33.

7. Hören på mig, I som kännen rättfärdigheten, du folk, som bär min lag i ditt hjärta: Frukten icke för människors smädelser och varen icke förfärade för deras hån.

Ps. 37: 31. 40: 9. Matt. 5: 11 f.

8. Ty mal skall förtära dem såsom en klädnad, och mott skall förtära dem såsom ull; men min rättfärdighet förblifver evinnerligen och min frälsning ifrån släkte till släkte. Jes. 50: 9.

9. Vakna upp, vakna upp, klädd dig i makt, du Herrens arm; vakna upp såsom i forna dagar, i förgångna tider. Var det icke du som slog Rahab och genomborrade draken?

2 Mos. 14: 27 f. 15: 7, 10. Ps. 74: 13 f. 89: 11. Jes. 27: 1. 30: 6 f. Hes. 29: 3 f.

10. Var det icke du som uttorkade hafvet, det stora djupets vatten, och gjorde hafsbottnen till en väg, så att ett frälsadt folk kunde gå där fram?

2 Mos. 14: 22, 29. Ps. 66: 6. Jes. 43: 16 f.

11. Ja, Herrens förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras hufvuden, fröjd och glädje skola de undfå, sorg och suckan skola fly bort.

Jes. 35: 10. Joh. 16: 20, 22. Upp. 21: 4.

12. Jag, jag är den som tröstar eder. Hvem är då du, att du fruktar för människor, som måste dö, för människobarn, med hvilka det går såsom med gräset?

Ps. 56: 5. Jes. 40: 6. Matt. 10: 28. 1 Petr. 1: 24.

13. Och därvid förgäter du Herren, som har gjort dig, honom som har utspänt himmelen och grundat jorden. Ja, beständigt, dagen igenom, förskräckes du för förtryckarens vrede, såsom stode han just redo till att fördärfva. Men hvad blifver väl af förtryckarens vrede?

Job 9: 8. Ps. 104: 2. Jes. 40: 23.

14. Snart skall fången lösas ur sitt tvång; han skall icke dö och hemfalla åt grafven, ej heller skall han lida brist på bröd.

15. Ty jag är Herren, din Gud, den som upprör hafvet, så att dess böljor brusa, den hvilkens namn är Herren Sebaot; Job 26: 12. Jer. 31: 35.

16. och jag har lagt mina ord i din mun och öfvertäckt dig med min hands skugga, för att plantera en himmel och grunda en jord och för att säga till Sion: Du är mitt folk.

5 Mos. 18: 18. Jes. 49: 2. Jer. 1: 9.

17. Vakna upp, vakna upp, stå upp, Jerusalem, du som af Herrens hand har fått hans vredes bägare att dricka, ja, du som har tömt berusningens kalk till sista droppen. Ps. 60: 5. 75: 9.

Jes. 52: 1. Jer. 25: 15. Upp. 14: 10. 16: 19.

18. Bland alla de söner hon födt fanns ingen som ledde henne, bland alla de söner hon fostrat ingen som fattade henne vid handen.

19. Dubbel är den olycka, som har drabbat dig — och hvem visar dig något medlidande? Här är förödelse och förstöring, hunger och svärd. Ja, huru skall jag kunna trösta dig? Jes. 47: 9.

20. Dina söner försmäktade, de lågo i alla gathörn, såsom antiloper i jägarens garn, drabbade i fullt mått af Herrens vrede, af din Guds näpst.

Klag. 2: 11, 19.

21. Därför må du höra detta, du arma, du som är drucken, fastän icke af vin:

22. Så säger Herren, som är din herre, och din Gud, som utför sitt folks sak: Se, jag tager ur din hand berusningens bägare; af min vredes kalk skall du icke vidare dricka.

23. Och jag sätter den i dina plågares hand, deras som sade till dig: »Fall ned, att vi må gå fram öfver dig», och så nödgades du göra din rygg likasom till en mark och till en gata för dem som gingo där fram.

Jes. 49: 26. Sak. 12: 2 f.

52 Kapitlet.

Glädjebudskapet om Sions förlossning.

Vakna upp, vakna upp, klädd dig i din makt, Sion; kläd dig i din högtidsskrud, Jerusalem, du heliga stad; ty ingen oomskuren eller oren skall vidare komma in i dig. Jes. 51: 17. Upp. 21: 27.

2. Skaka stoftet af dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem; lös banden från din hals, du fångna dotter Sion.

3. Ty så säger Herren: I hafven blifvit sålda för intet; så skolen I ock utan penningar blifva lösköpta. 1 Petr. 1: 18.

4. Ja, så säger Herren, Herren: Mitt folk drog i forna dagar ned till Egypten och bodde där såsom främlingar; sedan förtryckte Assur dem utan all rätt.
1 Mos. 46: 6. 2 Kon. 17: 5 f. 18: 9 f., 13 f.

5. Och hvad har jag då nu att göra här, säger Herren, nu då man har bortfört mitt folk utan sak, nu då dess tyranner så skräna, säger Herren, och mitt namn beständigt, dagen igenom, varder försmädadt?
4 Mos. 14: 15 f. Hes. 36: 20 f. Rom. 2: 24.

6. Jo, just därför skall mitt folk få lära känna mitt namn, just därför skall det förnimma på den dagen, att jag är den som talar; ja, se, här är jag.

7. Huru ljufliga äro icke glädjebudbärarens fötter, när han kommer öfver bergen för att förkunna frid och frambära godt budskap och förkunna frälsning, i det han säger till Sion: »Din Gud är nu konung!»
Ps. 96: 10. Nah. 1: 15. Rom. 10: 15.

8. Hör huru dina väktare upphäfva sin röst och jubla allesammans, ty de se för sina ögon, huru Herren vänder tillbaka till Sion. Jes. 62: 6.

9. Ja, bristen ut i jubel allesammans, I Jerusalems ruiner; ty Herren tröstar sitt folk, han förlossar Jerusalem.
Jes. 40: 1.

10. Herren blottar sin heliga arm inför alla hedningars ögon, och alla jordens ändar få se vår Guds frälsning.
Ps. 98: 3. Jes. 53: 1. Luk. 3: 6.

11. Bort, bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid det orent är; dragen ut ifrån henne, renen eder, I som bären Herrens kärl.
Jes. 48: 20. 2 Kor. 6: 17. Upp. 18: 4.

12. Se, I behöfven icke draga ut med hast, icke vandra bort såsom flyktingar, ty Herren går framför eder, och Israels Gud slutar edert tåg.
2 Mos. 12: 33. 13: 21. 5 Mos. 16: 3.

53 Kapitlet.

Herrens tjänares lidande och förhärligande.

52: 13. Se, min tjänare skall hafva framgång; han skall blifva upphöjd och stor och högt uppsatt.
Apg. 2: 33. Fil. 2: 9 f.

14. Såsom många häpnade öfver honom, därför att hans utseende var så vanställdt och ringare än andra människors och därför att hans gestalt var oansenligare än andra människobarns,
Ps. 22: 7. Jes. 53: 2 f.

15. så skall han ock komma att väcka förundran hos* många folk; ja, konungar skola tillsluta sin mun i förundran öfver honom. Ty hvad som aldrig har varit förtäljdt för dem, det skola de få se, och hvad de aldrig hafva hört, det skola de förnimma.
Jes. 65: 1. Rom. 15: 21.

1. Men hvem trodde hvad som predikades för oss, och för hvem var Herrens arm uppenbar?
Jes. 52: 10. Joh. 12: 38. Rom. 10: 16.

2. Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur torr jord. Han hade ingen gestalt eller fägring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende icke behaga oss.
Jes. 11: 1. 52: 14.

3. Föraktad var han och öfvergifven af människor, en smärtornas man och förtrogen med krankhet; han var såsom en för hvilken man skyler sitt ansikte, så föraktad, att vi höllo honom för intet.
Ps. 22: 7 f. Jes. 49: 7. 50: 6. Mark. 9: 12. Joh. 7: 48.

4. Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktad af Gud och pinad.
Matt. 8: 17.

5. Ja, han var sargad för våra öfvertrådelsers skull och slagen för våra missgärningars skull, näpsten var lagd på honom, att vi måtte få frid, och genom hans sår blifva** vi helade.
Rom. 4: 25. 1 Kor. 15: 3. 1 Petr. 2: 24 f.

6. Vi gingo alla vilse såsom får, hvar och en af oss ville vandra sin egen väg, men Herren lät allas vår missgärning drabba honom. Hes. 34: 6. Sak. 10: 2.

7. Han blef plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det — ja, han öppnade icke sin mun. Matt. 26: 63. 27: 14. Mark. 14: 61. Joh. 1: 29. Apg. 8: 32 f.

8. Undan våld och dom blef han borttagen, men hvem i hans släkte betänker detta? Ja, han rycktes bort ifrån de lefvandes land, och för mitt folks öfverträdelses skull kom plåga öfver honom.

* [G. kyrkob.: bestänka.] — ** [G. kyrkob.: äro vi helade.]

9. Och bland de ogudaktiga fick han sin graf — bland de rika kom han först när han var död — fastän han ingen orätt hade gjort och fastän svek icke fanns i hans mun.
Joh. 8: 46. 2 Kor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22. 1 Joh. 3: 5.

10. Det behagade Herren att slå honom med krankhet: om hans lif så blefve ett skuldoffer, då skulle han få se afkomlingar och länge lefva, och Herrens vilja skulle genom honom hafva framgång*.
Rom. 6: 9 f.

11. Ja, af den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så blifva mättad; genom sin kunskap skall han, den rättfärdige, min tjänare, göra många rättfärdiga, i det han bär deras missgärningar.
Rom. 5: 19.

12. Därför skall jag tillskifta honom hans lott bland de många, och med talrika skaror skall han få utskifta byte**, eftersom han utgaf sitt lif i döden och blef räknad bland öfverträdare, han som bar många synder och bad för öfverträdarna.
Mark. 15: 28. Luk. 22: 37. 23: 33 f. Joh. 17: 2, 6.

54 Kapitlet.

Det öfvergifna Sions återupprättelse och tillkommande härlighet.

Jubla, du ofruktsamma, du som icke har födt barn; brist ut i jubel och ropa af fröjd, du som icke har gifvit lif åt någon afkomma; ty den ensamma skall få flera barn än den som har man, säger Herren.
Jes. 49: 20. Gal. 4: 27.

2. Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet, under hvilket du bor, och spar icke; förläng dina tältstreck, och gör dina tältpluggar fastare.

3. Ty du skall utbreda dig både åt höger och åt vänster, och din säd skall taga hedningaländer i besittning och åter befolka ödelagda städer.

4. Frukta icke, ty du skall icke komma på skam; blygs icke, ty du skall icke varda utskämd. Nej, du skall få förgäta din ungdoms skam, och ditt änkestånds smälek skall du icke mer komma ihåg.

5. Ty den som har skapat dig är din man, han hvilkens namn är Herren Sebaot; och Israels Helige är din förlossare, han som kallas jordens Gud.
Luk. 1: 32. Rom. 8: 29.

6. Ty såsom en öfvergifven kvinna, en djupt bedröfvad, kallades du af Herren. Sin ungdomsbrud, vill man väl förskjuta henne? säger din Gud.

7. Ett litet ögonblick öfvergaf jag dig, men i stor barmhärtighet vill jag åter församla dig.
Ps. 30: 6. Jes. 60: 10.

8. I min förtörnelses öfversvall dolde jag ett ögonblick mitt ansikte för dig, men med evig nåd vill jag nu förbarma mig öfver dig, säger Herren, din förlossare.

9. Ty såsom jag gjorde vid Noas flod, så gör jag ock nu: såsom jag då svor, att Noas flod icke mer skulle komma öfver jorden, så svär jag ock nu, att jag icke mer skall förtörnas på dig eller näpsa dig.
I Mos. 9: 11, 15.

10. Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund icke vackla, säger Herren, din förbarmare.
Ps. 146: 6. Matt. 24: 35.

11. Du arma, som blifvit så hemsökt af stormar, utan att få någon tröst, se, med spetsglans vill jag nu mura dina stenar, och grundvalar vill jag gifva dig af safirer;
Upp. 21: 19 f.

12. jag vill göra dina tinnar af rubiner och dina portar af kristall och hela din ringmur af kostbara stenar.

13. Och dina barn skola alla blifva Herrens lärjungar, och stor frid skola dina barn då hafva.
Jer. 31: 34. Joh. 6: 45. Rom. 5: 1.

14. Genom rättfärdighet skall du blifva befäst. All tanke på förtryck vare fjärran ifrån dig, ty du skall intet hafva att frukta, och all tanke på fördärf, ty sådant skall icke nalkas dig.

15. Om man då sammanrotar sig till anfall, så kommer det ingalunda från mig; och hvilka de än äro som sammanrota sig mot dig, så skola de falla i striden mot dig.
Rom. 8: 31.

16. Se, jag är den som skapar smeden, honom som blåser upp kolelden och så frambringar ett vapen, sådant han vill göra det; men jag är ock den som skapar fördärfvaren, som förstör det.

17. Och nu skall intet vapen, som smides mot dig, hafva någon lycka; hvar tunga, som upphäfver sig för att gå till rätta med dig, skall du få domfälld. Detta är Herrens tjänares arfvedel, den rätt de skola undfå af mig, säger Herren.

* [G. kyrkob.: När han gifvit sitt lif till skuldoffer, så skall han få säd och länge lefva, och Herrens uppsåt skall uti hans hand hafva framgång.]

** [G. kyrkob.: Därför vill jag gifva honom ganska mycket till byte, och han skall hafva de starka till rof.]

55 Kapitlet.

Inbjudning till Guds nådeförbund. Maning till omvändelse. Guds löftens underbara fullbordan.

Upp, alla I som åren törstiga, kommen hit och fån vatten; och I som inga penningar hafven, kommen hit och hämten säd och åten. Ja, kommen hit och hämten säd utan penningar, och för intet både vin och mjölk.

Jes. 12: 3. 44: 3. Matt. 11: 28. Joh. 7: 37. Upp. 22: 17.

2. Hvarföre gifven I ut penningar för det som icke är bröd och edert förvärf för det som icke kan mätta eder? Hören på mig, så skolen I få åta det godt är och förnöja eder med feta rätter.

Jes. 29: 27 f. Jes. 25: 6. Matt. 5: 6.

3. Böjen edra öron hit och kommen till mig; hören, så får eder själ lefva. Jag vill sluta med eder ett evigt förbund: att I skolen undfå all den trofasta nåd jag har lofvat David.

2 Sam. 7: 16. 1 Kon. 8: 25. Ps. 89: 29. 105. 8, 10. 111: 9. Jes. 54: 10. 61: 8. Apg. 13: 34.

4. Se, honom har jag satt till ett vittne för folken, till en furste och laggifvare för folken.

Ps. 2: 8. 72: 8 f. Upp. 1: 5.

5. Ja, du skall kalla på folkslag, som du icke känner, och folkslag, som icke känna dig, skola hasta till dig, för Herrens, din Guds, skull, för Israels Heliges skull, när han förhärligar dig.

6. Söken Herren, medan han låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära. 1 Krön. 28: 9. 2 Krön. 15: 2.

7. Den ogudaktige öfvergifve sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig öfver honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse. Ps. 130: 4, 7. Hos. 58: 11. Luk. 15: 20 f.

8. Ty mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren.

9. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar.

10. Ty liksom regnet och snön faller från himmelen och icke vänder tillbaka dit igen, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktbar och bärande, så att den gifver säd till att så och bröd till att åta,

11. så skall det ock vara med ordet, som går ut ur min mun: det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan att hafva verkat hvad jag vill och utfört det hvartill jag har sändt ut det.

Joh. 6: 68. Apg. 13: 26.

12. Ty med glädje skolen I draga ut, och I frid skolen I föras åstad; bergen och höjderna skola bräcka ut i jubel, där I gån fram, och alla träd på marken skola klappa i händerna.

1 Krön. 16: 33. Ps. 96: 12. 98: 8.

13. Där törnsnår nu finnas, skola cypresser växa upp, och där nässlor stå, skall myrten uppväxa. Och detta skall blifva Herren till ära och vara ett evigt tecken, som icke skall blifva utplånadt.

56 Kapitlet.

Sabbatsbudet. Blinda och egennyttiga herdar.

Så säger Herren: Akten på hvad rätt är och öfven rättfärdighet, ty min frälsning kommer snart, och snart blifver min rättfärdighet uppenbarad.

Ps. 106. 3. Jes. 46: 13. 51: 5. 62: 10. Vish. 1: 1. Rom. 13: 11 f.

2. Säll är den människa, som gör detta, den människoson, som står fast därvid, den som håller sabbaten, så att han icke ohelgar den, och den som afhåller sin hand från att göra något ondt.

2 Mos. 31: 13 f. 3 Mos. 19: 3, 30. 26: 2. Jes. 58: 13 f. Jer. 17: 22, 24 f.

3. Främlingen, som har slutit sig till Herren, må icke säga så: »Säkert skall Herren afskilja mig från sitt folk.» Ej heller må den snöpte säga: »Se, jag är ett förtorkadt träd.» Jes. 14: 1. Apg. 10: 34 f.

4. Ty så säger Herren: De snöpta, som hålla mina sabbater och utvälja det mig behagar och stå fast vid mitt förbund,

5 Mos. 23: 1.

5. åt dem skall jag i mitt hus och inom mina murar gifva en åminnelse och ett namn, en välsignelse, som är förmer än söner och döttrar; jag skall gifva dem ett evigt namn, som icke skall varda utrotadt. 2 Sam. 18: 18. Upp. 2: 17.

6. Och främlingarna, som hafva slutit sig till Herren för att tjäna honom och för att älska Herrens namn och så vara hans tjänare, alla som hålla sabbaten, så att de icke ohelga den, och som stå fast vid mitt förbund,

7. dem skall jag låta komma till mitt heliga berg och gifva dem glädje i mitt bönehus, och deras brännoffer och slaktoffer skola vara mig välbehagliga på mitt altare; ty mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.

1 Kon. 8: 41 f. Ps. 15: 1 f. Hos. 20: 40. Matt. 21: 13. Mark. 11: 17. Luk. 19: 46.

8. Så säger Herren, Herren, han som församlar de fördrifna af Israel: Jag skall församla ännu flera till honom, utöfver dem som redan äro församlade till honom.

9. I alla djur på marken, kommen och äten, ja, I alla skogens djur.

10. Väktarna här äro allesammans blinda, ingen af dem har något förstånd; de äro allesammans stumma hundar, som icke kunna skälla; de ligga och drömma och vilja gärna slumra.

11. Men de hundarna äro ock glupska och kunna icke blifva mätta. Ja, sådana människor äro herdar, människor, som intet kunna förstå! De vilja allesammans vandra sin egen väg; hvar och en söker sin egen vinning, alla, så många de äro. Jer. 6: 13. 8: 10.

12. »Kommen, jag skall hämta vin, och så skola vi dricka oss druckna af starka drycker. Och morgondagen skall blifva denna dagen lik, en öfvermåttan härlig dag!»

Jes. 22: 13 f. Visd. 2: 6. 1 Kor. 15: 32.

57 Kapitlet.

De rättfärdigas död. Strafftal mot det afgudiska släktet. Herrens nådelöften till de betryckta.

Den rättfärdige förgås, och ingen finnes, som tänker därpå; fromma människor blifva bortryckta, utan att någon lägger märke därtill. Ja, genom ondskans makt blifver den rättfärdige bortryckt, Visd. 4: 14 f.

2. och han går då in i friden; de som vandrat sin väg rätt fram, de hafva ro i sina hvilorum. Upp. 14: 13.

3. Men träden fram hit, I söner af teckentyderskor, I barn af äktenskapsbrytare och skökor. Matt. 12: 39. 16: 4.

4. Öfver hvem gören I eder lustiga? Mot hvem uppspärren I munnen och räcken I ut tungan? Sannerligen, I ären öfverträdelsens barn, en lögnens afföda,

5. I som upptändens af bränad vid terebinterna, ja, under alla gröna träd, I som slakten edra barn i dalarna, i bergsklyftornas djup. 3 Mos. 18: 21. 1 Kon. 14: 23. 2 Kon. 16: 4. Jer. 2: 20.

6. Bäckens hala stenar har du till din del, de, just de äro din lott; också åt dem utgjuter du dryckoffer och frambär du spisoffer. Skulle jag gifva mig till freds vid sådant?

7. På höga och stora berg redde du dig läger; också upp på sådana begaf du dig för att offra slaktoffer.

Jes. 65: 7. Hos. 4: 13.

8. Och bakom dörren och dörrposten satte du ditt åminnelsemärke; ja, du gick bort ifrån mig och drog undan ditt täcke och besteg ditt läger; du gjorde det rymligt och blef ense med dem, du var villig att plåga älskog med dem vid första vink du såg.

9. Du begaf dig till Melek med olja och tog med dig dina många saltvor; du sände dina budbärare till fjärran land, ja, ända ned till dödsriket.

10. Om du än blef trött af din långa färd, sade du dock icke: »Det är förgäfves!» Så länge du kunde röra din hand, mattades du icke.

11. För hvem räddes och fruktade du då, eftersom du var så trolös och icke tänkte på mig och icke ville akta på? Är det icke så: eftersom jag har tegat, och det sedan lång tid tillbaka, därför fruktar du mig icke?

Ps. 50: 21. Jes. 42: 14.

12. Men jag skall visa, hurudan din rättfärdighet är, och dina verk, de skola icke kunna hjälpa dig.

13. När du ropar, så må ditt afgudafölje rädda dig. Men nej, en vind skall taga dem med sig allesammans, och en fläkt skall föra dem bort. Den åter som tager sin tillflykt till mig, han skall få landet till arfvedel och få besitta mitt heliga berg. Ps. 34: 9. 84: 13.

14. Ja, det skall heta: »Banen väg, banen och bereden väg; skaffen bort stötestenarna från mitt folks väg.»

Jes. 62: 10.

15. Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid, han hvilkens namn är »den Helige»: Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande, att jag må gifva lif åt de ödmjukas ande och lif åt de förkrossades hjärtan. Ps. 34: 19. 51: 19. 113: 5 f. 138: 6. Jes. 66: 2. Luk. 1: 48 f.

16. Ty jag vill icke evinnerligen gå till rätta och icke ständigt förtörnas; eljest skulle deras ande försmäkta inför mig, de själar, som jag själf har skapat. Ps. 103: 9. Jer. 3: 12. Mik. 7: 18.

17. För hans girighetssynd förtörnades jag och slog honom, ja, i min förtörnelse höll jag mig dold. Men i sin affällighet fortfor han att vandra på sitt hjärtas väg. Jes. 59: 2. Mik. 3: 4.

18. Hans vägar har jag sett, men jag vill hela honom och leda honom och gifva honom och hans sörjande tröst.

19. Jag skall skapa frukt ifrån hans läppar. Frid, frid öfver honom, vare

sig han är fjärran eller nära! säger Herren; jag skall hela honom.
Ef. 2: 17. Hebr. 13: 15.

20. Men de ogudaktiga äro såsom ett upprört haf, som icke kan vara stilla, ett haf, hvars vågor röra upp dy och orenlighet. Jud. v. 13.

21. De ogudaktiga få* ingen frid, säger min Gud. Jes. 48: 22.

58 Kapitlet.

Rätt fasta. Sabbatsfirandets välsignelse.

Ropa med full hals, utan återhåll; häf upp din röst såsom en basun och förkunna för mitt folk deras öfverträdelse, för Jakobs hus deras synder.
Mik. 3: 8.

2. Väl söka de mig dag ut och dag in och vilja hafva kunskap om mina vägar. Såsom vore de ett folk, som öfvade rättfärdighet och icke öfvergåfve sin Guds rätt, så fråga de mig om rättfärdighetens rätter och vilja, att Gud skall komma till dem:

3. »Hvartill gagnar det, att vi fasta, när du icke ser det, hvartill att vi späka oss, när du icke märker det?» Men se, på edra fastedagar sköten I hvad eder behagar, och alla edra arbetare drifven I blott på. Jer. 14: 12.

4. Och se, I hållen eder fasta med kif och split, med hugg och slag af gudlösa näfvar. I hållen icke mer fasta på sådant sätt, att I kunnen göra eder röst hörd i höjden.

5. Skulle detta vara en fasta, sådan som jag vill hafva? Skulle detta vara rätta sättet att hålla späkningsdag? Att man hänger med hufvudet såsom ett säfstrå och sätter sig i säck och aska, vill du kalla sådant att hålla fasta, att fira en dag till Herrens behag?
Sak. 7: 5 f. Matt. 6: 16.

6. Nej, detta är den fasta, som jag vill hafva: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I gifven de förtryckta fria och sönderkrossen alla ok,

7. ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, hvar du ser honom, och icke drager dig undan för ditt kött och blod.
Hes. 18: 7 f., 16 f. Matt. 25: 35 f.

8. Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina spår. Ps. 97: 6.

9. Då skall Herren svara, när du åkallar honom; när du ropar, skall han säga: »Se, här är jag.» Om du låter det vara fjärran ifrån dig att pålägga ok, att peka finger och att tala hvad fördärfligt är,

10. om du delar med dig af din nödtorft åt den hungrige och mättar den som är förtryckt, då skall ljus gå upp för dig i mörkret, och din natt skall blifva lik middagens sken.
Ps. 97: 11. 112: 4.

11. Och Herren skall leda dig beständigt; han skall mätta dig midt i ödemarken och gifva styrka åt benen i din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och lik en källa, hvars vatten aldrig tryter.

12. Och dina afkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du skall upprätta grundvalar, som legat blottade från släkte till släkte; och du skall kallas »han som igenmurar refvor», »han som återställer stigar, så att man kan bo i landet». Jes. 61: 4. Am. 9: 14.

13. Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke gör på min heliga dag hvad dig behagar; om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgedag en äredag, ja, om du ärar den, så att du icke går dina egna vägar eller sköter hvad dig behagar eller talar tomma ord, Pred. 4: 17.

14. då skall du finna din lust i Herren, och jag skall föra dig fram öfver landets höjder och gifva dig till näring din fader Jakobs arfvedel. Ja, så har Herrens mun talat.
5 Mos. 32: 13. Job 22: 26.

59 Kapitlet.

Israels skuld. Frälsningens fördröjande. Den slutliga förlossningen.

Se, Herrens arm är icke för kort, så att han icke kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han icke kan höra. 4 Mos. 11: 23. Jes. 50: 2.

2. Nej, det är edra missgärningar som hafva skilt eder och eder Gud från hvarandra, och edra synder är det som fördölja hans ansikte för eder, så att han icke hör eder. Jes. 57: 17. Mik. 3: 4.

3. Ty edra händer äro befläckade af blod och edra fingrar af missgärning, edra läppar tala lögn, och eder tunga frambär orättfärdighet.
Ords. 6: 16 f. Jes. 1: 15.

4. Ingen finnes, som höjer sin röst i rättfärdighetens namn, och ingen visar

* [G. kyrkob.: hafva.]

redlighet i hvad till rätten hör. De förtrösta på idel tomhet, de tala falskhet, de gå hafvande med olycka och föda fördärf. Job 15: 35. Ps. 7: 15.

5. De utkläcka basliskägg och väfva spindelnät. Om någon äter af deras ägg, så dör han, och trampas ett sådant sönder, så kommer en huggorm ut.

6. Deras spindelnät duga icke till kläder, och de kunna icke skyla sig med sin tillverkning; deras verk äro fördärfliga, och våldsgärningar öfva deras händer. Job 8: 14 f.

7. Deras fötter hasta till det ondt är och äro snara, när det gäller att utgjuta oskyldigt blod; deras tankar äro fördärfliga tankar, förödelse och förstöring är på deras vägar.
Ords. 1: 16. Rom. 3: 15 f.

8. Fridens väg känna de icke, och rätten följer icke i deras spår; de gå krokiga stigar, och ingen som vandrar på de stigarna vet hvad frid är.

9. Därför är rätten fjärran ifrån oss, och rättfärdighet tillfaller oss icke; vi bida efter ljus, men se, mörker råder, efter solsken, men vi vandra i djupaste natt.

10. Vi måste famla utefter väggen såsom blinda, vi måste famla, såsom hade vi inga ögon; vi stappla midt på dagen, såsom vore det skymning; midt i vår fulla kraft äro vi såsom döda.
5 Mos. 28: 29.

11. Vi brumma allesammans såsom björnar och sucka alltjämt såsom dufvor; vi bida efter rätten, men den kommer icke, efter frälsningen, men den är fjärran ifrån oss. Jes. 38: 14.

12. Ty många äro våra öfverträdelser inför dig, och våra synder vittna emot oss; ja, våra öfverträdelser hafva vi för våra ögon, och våra missgärningar känna vi. Ps. 51: 5.

13. Genom öfverträdelse och förnekelse hafva vi felat mot Herren, vi hafva vikit bort ifrån vår Gud; vi hafva talat förtryck och affällighet, lögnläror hafva vi förkunnat och framhämtat ur våra hjärtan.

14. Rätten tränges undan, och rättfärdigheten står långt borta, ja, sanningen vacklar på torget, och hvad rätt är kan icke komma fram.

15. Så blef sanningen borta, och den som vände sig ifrån det onda gaf sig till pris åt plundring.

Detta såg Herren, och det misshagade honom, att ingen rätt fanns.
Ps. 12: 2. Hos. 4: 1.

16. Och han såg, att ingen trädde fram; han förundrade sig öfver att ingen tog sig saken an. Då hjälpte honom hans egen arm, och hans rättfärdighet understödde honom. Ps. 98: 1. Jes. 63: 5.

17. Och han klädde sig i rättfärdighet såsom i ett pansar och satte frälsningens hjälm på sitt hufvud; han klädde sig i hämndens dräkt såsom i en liflådnad och höljde sig i nitälskan såsom i en mantel. Ef. 6: 14, 17. 1 Tess. 5: 8.

18. Efter deras gärningar skall han nu vedergälla dem; han skall låta vrede komma öfver sina ovänner, och öfver sina fiender lönen för hvad de hafva gjort; ja, hafsländerna skall han vedergälla hvad de hafva gjort.

19. Så skall Herrens namn blifva fruktadt i väster och hans härlighet i öster. När fienden bryter fram lik en ström, skall Herrens andedräkt förjaga honom. Jes. 45: 6. Mal. 1: 11.

20. Men såsom en förlossare kommer Herren för Sion och för dem i Jakob, som omvända sig från sin öfverträdelse, säger Herren.
Jes. 1: 27. 10: 21 f. Rom. 11: 26.

21. Och detta är det förbund, som jag å min sida gör med dem, säger Herren: min ande, som är öfver dig, och orden, som jag har lagt i din mun, de skola icke vika ur din mun eller ur dina barns eller barnbarns mun, från nu och till evig tid, säger Herren.
Jes. 51: 16. Jer. 1: 9.

60 Kapitlet.

Sions kommande härlighet.

Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp öfver dig.

2. Se, mörker öfvertäcker jorden och töcken folken, men öfver dig uppgår Herren, och hans härlighet uppenbaras öfver dig. Jes. 9: 2. Joh. 1: 5, 9, 14.

3. Och folken skola vandra i ditt ljus och konungarna i glansen, som går upp öfver dig.
Jes. 2: 3. 42: 6. 49: 6. Luk. 2: 32. Upp. 21: 24.

4. Lyft upp dina ögon och se dig omkring: alla komma de församlade till dig; dina söner skola komma fjärran ifrån och dina döttrar bäras fram på armen. Jes. 43: 6. 49: 12, 18, 22. 66: 20.

5. Då, vid den synen, skall du stråla af fröjd, och ditt hjärta skall bäfva och vidga sig; ty hafvets rikedomar skola föras till dig, och folkens skatter skola falla dig till. Hagg. 2: 8.

6. Skaror af kameler skola öfvertäcka dig, kamelfålar från Midjan och Efa;

från Saba skola de alla komma, guld och rökelse skola de bära och skola förkunna Herrens lof. Ps. 72: 10.

7. Alla Kedars hjordar skola församlas till dig, Nebajots vädurar skola vara dig till tjänst. Mig till välbehag skola de offras på mitt altare, och min härlighets hus skall jag så förhärliga.

8. Hvilka äro dessa som komma farande lika moln, lika dufvor, som flyga till sitt dufslag?

9. Se, hafsländerna bida efter mig, och främst komma Tarsis' skepp; de vilja föra dina söner hem ifrån fjärran land, och de hafva med sig silfver och guld, åt Herrens, din Guds, namn, åt Israels Helige, ty han förhärligar dig.

10. Och främlingar skola bygga upp dina murar, och deras konungar skola betjäna dig. Ty väl har jag slagit dig i min förtörnelse, men i min nåd förbarmar jag mig nu öfver dig. Jes. 54: 7 f.

11. Och dina portar skola hållas öppna beständigt, både dag och natt, utan att stängas, så att folkens skatter kunna föras in i dig, med deras konungar i hyllningståget. Upp. 21: 24 f.

12. Ty det folk eller rike, som icke vill tjäna dig, skall förgås; ja, sådana folk skola i grund förgöras.

13. Libanons härlighet skall komma till dig, både cypress och alm och buxbom, för att pryda platsen, där min helgedom är; ty den plats, där mina fötter stå, vill jag göra ärad. Jes. 35: 2. 41: 19.

14. Och bugande skola dina förtryckares söner komma till dig, och dina föraktare skola allesammans falla ned för dina fötter och skola kalla dig »Herrens stad», »Israels Heliges Sion».

15. I stället för att du var öfvergifven och hatad, så att ingen ville taga vägen genom dig, skall jag göra dig till en härlighetens boning evinnerligen och till en fröjdeort ifrån släkte till släkte. Jes. 60: 4.

16. Och du skall dia folkens mjölk, ja, konungabröst skall du dia; och du skall förnimma, att jag, Herren, är din frälsare och att den Starke i Jakob är din förlossare. Jes. 49: 23.

17. Jag skall låta guld komma i stället för koppar och låta silfver komma i stället för järn, och koppar i stället för trä och järn i stället för sten. Och jag vill sätta frid till din öfverhet och rättfärdighet till din behärskare. Jes. 1: 26.

18. Man skall icke mer höra talas om våld i ditt land, om förödelse och förstöring inom dina gränser, utan du skall kalla dina murar för »frälsning» och dina portar för »lofsång». Jes. 26: 1.

19. Solen skall icke mer vara ditt ljus om dagen, och månen skall icke mer lysa dig med sitt sken, utan Herren skall vara ditt eviga ljus, och din Gud skall vara din härlighet. 2 Sam. 22: 29. Ps. 27: 1. Mik. 7: 8. 1 Joh. 1: 5 f. Jak. 1: 17. Upp. 21: 23. 22: 5.

20. Din sol skall då icke mer gå ned och din måne icke mer taga af; ty Herren skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola hafva en ände.

21. Och i ditt folk skola alla vara rättfärdiga, evinnerligen skola de besitta landet; de äro ju en telning, som jag har planterat, ett verk af mina händer, hvarmed jag vill förhärliga mig. Jes. 31: 8. Matt. 15: 13.

22. Af den minste skola komma tusen, och af den ringaste skall blifva ett talrikt folk. Jag är Herren; när tiden är inne, skall jag med hast fullborda detta.

61 Kapitlet.

Förkunnelse om de fångnas frälsning. Glädje i Herren.

Herrens, Herrens ande är öfver mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de saktmodiga; han har sändt mig till att läka dem som hafva ett förkrossadt hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna, Ps. 45: 8. Jes. 11: 2. 42: 1, 7. 49: 9. Matt. 11: 5. Luk. 4: 18 f.

2. till att predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, en dag då han skall trösta alla sörjande, Jes. 60: 4. Matt. 5: 4. Luk. 6: 21.

3. då han skall så skicka för de sörjande i Sion, att hufvudprydnad gifves dem i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg, högtidskläder i stället för en bedröfvad ande; och de skola kallas »rättfärdighetens terebinter», »Herrens plantering, genom hvilken han förhärligar sig». Ps. 92: 13 f. Jes. 60: 21.

4. Och de skola uppbygga de gamla ruinerna och upprätta förfädernas ödeplatser; de skola återställa de ödelagda städerna, de platser, som legat öde slägte efter slägte. Jes. 58: 12.

5. Främlingar skola stå redo att föra edra hjordar i bet, och utlänningar skola bruka åt eder åkrar och vingårdar. Jes. 14: 2.

6. Men I skolen heta Herrens präster, och man skall kalla eder vår Guds tjänare; I skolen få äta folkens skatter, och deras härlighet skall öfvergå till eder.
Jes. 60: 16. 66: 21.

7. För eder skam skolen I få dubbelt igen, och de som ledo smälek skola nu jubla öfver sin del. Så skola de få dubbelt att besitta i sitt land; evig glädje skola de undfå.
Jes. 35: 10. 40: 2. 51: 11.

8. Ty jag, Herren, älskar hvad rätt är och hatar orättfärdigt rof; och jag skall gifva dem deras lön i trofasthet och sluta ett evigt förbund med dem.
Jes. 54: 10. 55: 3.

9. Och deras säd skall blifva känd bland folken och deras afkomma bland folkslagen; alla som se dem skola förmärka på dem, att de äro en säd, som Herren har välsignat.

10. Jag gläder mig storligen i Herren, och min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har ikläddt mig frälsningens kläder och höljt mig i rättfärdighetens mantel, likasom när en brudgum sätter högtidsbindeln på sitt hufvud eller likasom när en brud pryder sig med sina smycken.
Hab. 3: 18. Sak. 3: 4 f. Luk. 1: 47. Upp. 3: 5. 6: 11.

11. Ty likasom jorden låter sina växter framspira och en trädgård sin sådd växa upp, så skall Herren, Herren låta rättfärdighet och lof växa upp inför alla folk.

62 Kapitlet.

Dottern Sions frälsning ur fångenskapen.

För Sions skull vill jag icke tiga, och för Jerusalems skull vill jag icke unna mig ro, förrän dess rätt går upp såsom solens sken och dess frälsning brinner såsom ett bloss.
Jes. 46: 13.

2. Och folken skola se din rätt och alla konungar din härlighet; och du skall få ett nytt namn, som Herrens mun skall bestämma.
Jes. 65: 15. Upp. 2: 17.

3. Så skall du vara en härlig krona i Herrens hand, en konungslig hufvudbindel i din Guds hand.

4. Du skall icke mer kallas »den öfvergifna», ej heller skall ditt land mer kallas »ödemark», utan du skall heta »hon i hvilken jag har min lust», och ditt land skall heta »äkta hustrun»; ty Herren har sin lust i dig, och ditt land har fått sin äkta man.
Jes. 54: 6 f. 60: 15. Hos. 1: 10.

5. Ty såsom när en ung man blifver en jungfrus äkta herre, så skola dina barn blifva dina äkta herrar, och såsom en brudgum fröjdar sig öfver sin brud, så skall din Gud fröjda sig öfver dig.
Sef. 3: 17. Upp. 21: 2, 9 f.

6. På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare, som aldrig må tystna, hvarken dag eller natt. I som skolen ropa till Herren, gifven eder ingen ro.

7. Och gifven honom ingen ro, förrän han åter uppbygger Jerusalem och låter det blifva ett ämne till lofsång på jorden.
Jes. 61: 11. Luk. 18: 1 f.

8. Herren har svurit vid sin högra hand och vid sin starka arm: Jag skall icke mer gifva din säd till mat åt dina fiender, och främlingar skola icke dricka ditt vin, frukten af din möda.
Jes. 65: 21 f.

9. Nej, de som insamla säden skola också äta den och skola lofva Herren, och de som inbärga vinet skola dricka det i min helgedoms gårdar.

10. Dragen ut, dragen ut genom portarna, bereden väg för folket; banen, banen en farväg, rensen den från stenar, resen upp ett baner för folken.
Jes. 57: 14.

11. Hör, Herren låter utgå ett rop till jordens ända: Sägen till dottern Sion: Se, din frälsning kommer. Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom.
Jes. 40: 10. Sak. 9: 9. Matt. 21: 5. Joh. 12: 15.

12. Och man skall kalla dem »det heliga folket», »Herrens förlossade»; och dig själf skall man kalla »den besökta staden», »staden, som icke varder öfvergifven».
Jes. 35: 10. 51: 11.

63 Kapitlet.

Vintramparen. Guds folks klagan och bön.

Hvem är han som kommer från Edom, från Bosra i högröda kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i sin stora kraft? »Det är jag, som talar i rättfärdighet, jag, som är en mästare till att frälsa.»
Jes. 34: 6.

2. Hvarför är din dräkt så röd? Hvarför lika dina kläder en vintrampares?
Upp. 19: 13 f.

3. »Jo, en vinpress har jag trampat, jag själf allena, utan att någon i folken har bistått mig. Jag trampade dem i min vrede, söndertrampade dem i min förtörnelse. Då stänkte deras blod på mina kläder, och så fick jag hela min dräkt nedfläckad.

4. Ty en hämndens dag hade jag beslutit, och mitt förlossningsår hade kommit. Jes. 34: 8. 61: 2. Jer. 51: 6.

5. Och jag skådade omkring mig, men ingen hjälpare fanns; jag stod där i förundran, men ingen fans, som understödde mig. Då hjälpte mig min egen arm, och min förtörnelse understödde mig. Jes. 59: 16.

6. Och jag trampade ned folken i min vrede och gjorde dem druckna i min förtörnelse, och jag lät deras blod rinna ned på jorden.»

Jes. 19: 14. 24: 20. Jer. 48: 26.

7. Herrens nådegärningar will jag förkunna, Herrens lof efter allt hvad Herren har gjort oss, ja, det myckna goda, som han har bevisat Israels hus, hvad han har gjort mot dem efter sin barmhärtighet och sin stora nåd.

Ps. 103: 1 f. 105: 5 f.

8. Ty han sade: »De äro ju mitt folk, barn, som icke skola svika»; och så blef han deras frälsare.

9. I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem och ville skona dem, därför förlossade han dem. Han lyfte dem upp och bar dem alltjämt, i forna tider.

2 Mos. 13: 21. 14: 19. 23: 20, 23. 32: 34. Jes. 46: 4.

10. Men de voro gensträfviga och bedröfvade hans helige ande; därför förvandlades han till deras fiende, han själf stridde mot dem. Ef. 4: 30.

11. Då tänkte hans folk på forna tider, på Mose: Hvar är nu han som förde dem upp ur hafvet, dem jämte herdarna för hans hjord? Hvar är han som lade sin helige ande i deras bröst,

2 Mos. 14: 29. 4 Mos. 11: 25. Ps. 77: 21.

12. han som lät sin härliga arm gå fram vid Moses högra sida, han som kluf vattnet framför dem och så gjorde sig ett evigt namn,

13. han som lät dem färdas genom djupen, såsom hästar färdas genom öknen, utan att stappla?

14. Likasom när boskapen går ned i dalen, så fördes de af Herrens ande till ro. Ja, så ledde du ditt folk och gjorde dig ett härligt namn.

15. Skåda ned från himmelen och se härtill från din heliga och härliga boning. Hvar äro nu din nitälskan och dina väldiga gärningar, hvar är ditt hjärtas varkunnsamhet och din barmhärtighet? De hålla sig tillbaka från mig. 5 Mos. 26: 15. Ps. 80: 15. Bar. 2: 16.

16. Du är ju dock vår fader, ty Abraham vet icke af oss, och Israel känner oss icke. Men du, Herre, är vår fader; »vår förlossare af evighet», det är ditt namn.

Pred. 9: 5. Jes. 43: 3, 11. 64: 8. Mal. 2: 10.

17. Hvarför, o Herre, låter du oss då gå vilse från dina vägar och förhärdar våra hjärtan, så att vi icke fruktа dig? Vänd tillbaka för dina tjänares skull, för din arfvedels stammars skull.

2 Mos. 32: 13.

18. Allenast en liten tid fick ditt heliga folk behålla sin besittning; våra ovänner nedtrampade din helgedom.

Ps. 74: 7. 79: 1.

19. Det är nu med oss så, som om du aldrig varit rådande öfver oss, som om vi icke blifvit uppkallade efter ditt namn.

64 Kapitlet.

Israels klagan.

O att du läte himmelen rämna och fore hit ned, så att bergen skälfde inför dig, Dom. 5: 4 f. Ps. 68: 8 f.

2. såsom när ris antändes af eld och vatten genom eld blifver sjudande! Så skulle du göra ditt namn kunnigt bland dina ovänner, och folken skulle då darra för dig.

3. Ja, med underbara gärningar, som vi icke kunnat vänta, må du fara hit ned, så att bergen skälfva inför dig!

4. Aldrig någonsin har man ju hört, aldrig har något öra förnummit, aldrig har något öga sett en annan gud handla såsom du mot dem som vänta efter honom.

5. Du kom dem till mötes som gjorde rättfärdigheten med fröjd, dem som på dina vägar tänkte på dig.

Men se, du blef förtörnad, och vi stodo såsom syndare. Så hafva vi länge stått; skola vi väl blifva frälsta?

6. Vi blefvo allesammans lika orena människor, och all vår rättfärdighet var såsom en befläckad klädnad. Vi vissnade allesammans bort såsom löf, och våra missgärningar förde oss bort såsom vinden. Ps. 90: 5. Hes. 33: 17.

7. Ingen fanns som åkallade ditt namn, ingen som vaknade upp för att hålla sig till dig, ty du fördolde ditt ansikte för oss och lät oss försmäkta genom vår missgärning.

8. Men Herre, du är ju vår fader; vi äro leret, och du är den som har danat oss, vi äro allesammans din hands verk.

Jes. 63: 16. Jer. 3: 19. Mal. 2: 10. Rom. 9: 20 f.

9. Var då icke så högliген förtörnad, Herre, och tänk icke evinnerligen på

vår missgärning; nej, se därtill, att vi allesammans äro ditt folk.
Ps. 25: 7. 79: 8.

10. Dina heliga städer hafva blifvit en öken, Sion har blifvit en öken, Jerusalem en ödemark.

11. Vårt heliga och härliga tempel, där våra fäder lofvade dig, det har blifvit uppbrändt i eld, och allt hvad kostbart vi ägde har lämnats åt förödelsen.
2 Kon. 25: 9. 2 Krön. 36: 19. Ps. 74: 7. 79: 1 f.

12. Kan du då, Herre, vid allt detta hålla dig tillbaka? Kan du tiga ställa och så svårt plåga oss?

65 Kapitlet.

Herrens långmodighets mått. Tröst för Herrens tjänare. Straff för de otrogna. Nya himlar och en ny jord.

Jag har låtit mig blifva uppenbar för dem som icke frågade efter mig, jag har låtit mig finnas af dem som icke sökte mig; till ett folk, som icke var uppkalladt efter mitt namn, har jag sagt: Se, här är jag, här är jag.
Jes. 55: 5. Rom. 10: 20 f.

2. Hela dagen har jag uträckt mina händer till ett gensträfvigt folk, som vandrar på den väg, som icke är god, i det de följa sina egna tankar —
Jer. 7: 24. 11: 8.

3. ett folk, som beständigt förtörnar mig utan att hafva försyn, som offrar i lustgårdar och tänder rökelse på tegelaltaren,

4. som har sitt tillhåll bland grafvar och tillbringar natten i undangömda nästen, som äter svinens kött och har vederstygglig spis i sina kärl,

5. som säger: »Bort med dig, kom icke vid mig, ty jag är dig för helig.» Genom sådana kommer rök i min näsa, en eld, som brinner beständigt.
5 Mos. 32: 22. Jer. 17: 4.

6. Se, detta står upptecknadt inför mina ögon; jag skall icke tiga, förrän jag har gifvit vedergällning, ja, gifvit vedergällning i deras sköte
Ps. 79: 12.

7. både för deras egna missgärningar och för deras fäders missgärningar, säger Herren, vedergällning därför att de tände rökelse på bergen och försmädade mig på höjderna; ja, först skall jag mäta upp lönen åt dem i deras sköte.
2 Mos. 20: 5. Hos. 4: 13.

8. Så säger Herren: Likasom man säger om en druvklase, när däri finnes saft: »Fördärfva den icke, ty välsignelse är däri», så skall ock jag göra för mina tjänares skull: jag skall icke fördärfva alltsammans.

9. Jag skall låta en säd komma af Jakob, af Juda en som skall besitta mina berg; ty mina utkorade skola besitta landet, och mina tjänare skola bo däri.
Ps. 69: 36 f.

10. Och Saron skall blifva en betesmark för får och Akors dal en lägerplats för fäkreatur, och de skola gifvas åt mitt folk, åt dem som söka mig.
Jos. 7: 26. 1 Krön. 27: 29. Hos. 2: 15.

11. Men I som öfvergifven Herren och förgäten mitt heliga berg, I som duken bord åt Gad och iskänken vindryck åt Meni,

12. eder har jag bestämt åt svärdet, och I skolen allesammans nödgas böja eder ned till att slaktas, därför att I icke svaraden, då jag kallade, och icke hörden, då jag talade, utan gjorden hvad ondt var i mina ögon och utvalden det som var mig misshagligt.
Ords. 1: 24 f. Jes. 66: 4. Jer. 7: 13. 35: 17.

13. Därför säger Herren, Herren så: Se, mina tjänare skola äta, men I skolen hungra; se, mina tjänare skola dricka, men I skolen törsta; se, mina tjänare skola glädjas, men I skolen blygas.
Ps. 22: 27.

14. Ja, mina tjänare skola jubla i sitt hjärtas fröjd, men I skolen ropa i edert hjärtas plåga och jämra eder i förtviflan.

15. Och I skolen lämna edert namn till ett förbannelsens ord, så att mina utkorade skola säga: »Sådan död gifve dig Herren, Herren.» Men åt sina tjänare skall han gifva ett annat namn,
Jes. 62: 2. Jer. 29: 22. Upp. 2: 17.

16. så att när någon vill välsigna sig i landet, skall han välsigna sig i den sannfärdige Guden, och när någon svär i landet, skall han svärja vid den sannfärdige Guden, då nu de förra bedröfvelserna äro förgätna och dolda för mina ögon.
Jer. 4: 2. 12: 16.

17. Ty se, jag vill skapa nya himlar och en ny jord; och man skall icke mer komma ihåg hvad förr har varit eller ens tänka därpå.
Jes. 66: 22. 2 Petr. 3: 13. Upp. 21: 1.

18. Nej, I skolen fröjdas och jubla till evig tid öfver det som jag skapar; ty se, jag vill skapa Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd.
Jes. 62: 5.

19. Och jag skall jubla öfver Jerusalem och fröjda mig öfver mitt folk, och där skall icke mer höras gråt eller klagorop.
Jes. 60: 20.

20. Där skola icke mer finnas barn, som lefva allenast några dagar, ej heller

gamla män, som icke fylla sina dagars mått; nej, den som dör ung skall dö först vid hundra års ålder, och först vid hundra års ålder skall syndaren drabbas af förbannelsen. Ps. 55: 24.

21. När de bygga hus, skola de ock få bo i dem; när de plantera vingårdar, skola de ock få äta deras frukt. Jes. 62: 8 f. Am. 9: 14.

22. När de bygga hus, skall det icke blifva andra som få bo i dem; när de plantera något, skall det icke blifva andra som få äta däraf. Ty samma ålder som ett träd uppnår skall man uppnå i mitt folk, och mina utkorade skola själfva njuta af sina händers verk. Ps. 1: 3. 52: 10. 92: 13.

23. De skola icke möda sig förgäfves, och barnen, som de föda, skola icke drabbas af plötslig död; ty de äro en säd, som Herren välsignar, och deras afkomlingar skola lefva kvar hos dem. Jes. 61: 9. 1 Kor. 15: 58.

24. Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara, och medan de ännu tala, skall jag höra. 1 Mos. 24: 15. Ps. 91: 15. 145: 18. Jes. 30: 19. 58: 9. Dan. 9: 23. Matt. 7: 7.

25. Då skola vargar gå i bet tillsammans med lamm, och lejon skola äta halm såsom oxar, och stoft skall vara ormens föda; ingenstädes på mitt heliga berg skall man då göra hvad ondt och fördärfligt är, säger Herren. Jes. 11: 6 f.

66 Kapitlet.

Slutdomen öfver det falska och det sanna Israel. Frälsningsförkunnelse för hedningarna. De förskingrade israeliternas återförande.

Så säger Herren: Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; hvad är det då för ett hus som I skullen kunna bygga åt mig, och hvad är det för en plats som skulle tjäna mig till hvilostad? 1 Kon. 8: 27. 2 Krön. 6: 18. Matt. 5: 34 f. Apg. 7: 48 f.

2. Min hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blifvit till, säger Herren. Men till den som är betryckt och har en förkrossad ande skådar jag ned, och till den som fruktar för mitt ord. Ps. 34: 19. 51: 19. Jes. 57: 15.

3. Den däremot som slaktar sin offertjur, men ock är en mandråpare, den som offrar sitt lamm, men tillika krossar nacken på en hund, den som frambär ett spisoffer, men därvid frambär svinblod, den som offrar rökelse, men därunder lofvar en fåfänglig afgud — likasom det lyster dessa att gå sina egna vägar, och likasom deras själ har behag till deras styggelser,

4. så lyster det ock mig att fara illa fram med dem och att låta förskräckelse komma öfver dem, eftersom ingen svarade, då jag kallade, och eftersom de icke hörde, då jag talade, utan gjorde hvad ondt var i mina ögon och hade sin lust i att göra hvad mig misshagligt var. Ords. 1: 24 f. Jes. 65: 12. Jer. 7: 13.

5. Hören Herrens ord, I som frukten för hans ord. Edra bröder, som hata eder och bortstöta eder för mitt namns skull, de säga: »Må Herren förhärliga sig, så att vi få se eder glädje.» Men de skola komma på skam.

6. Hör huru det larmar i staden, hör dånet i templet! Hör dånet, när Herren vedergäller sina fiender hvad de hafva gjort!

7. Innan hon känt någon födslovånda, föder hon barnet; innan kval kommit öfver henne, blifver hon förlöst med gossebarn. Upp. 12: 5.

8. Hvem har hört något sådant, hvem har sett något dylikt? Kan då ett land komma till lif på en enda dag, eller kan ett folk födas i ett ögonblick, eftersom Sion födde fram sina barn med detsamma födelsestunden kom?

9. Ja, ty skulle jag väl låta fostret blifva fullgånget, men icke gifva kraft att föda fram det? säger Herren. Eller skulle jag vara sådan, att jag väl gåfve kraft att föda, men sedan hölle fostret tillbaka? säger din Gud.

10. Glädjens med Jerusalem och fröjden eder öfver henne, alla I som hafven henne kär; jubien högt med henne, alla I som hafven sörjt öfver henne.

11. Så skolen I få dia eder mätta vid hennes hugsvalelses bröst; så skolen I få suga med lust af hennes rika barm.

12. Ty så säger Herren: Se, jag vill låta frid komma öfver henne såsom en ström och folkens rikedomar såsom en öfversvämmande flod, och I skolen så få dia, I skolen blifva burna på armen och få sitta i knäet och blifva smekta. Jes. 48: 18. 49: 22. 60: 16.

13. Såsom en moder tröstar sin son, så skall jag trösta eder; ja, i Jerusalem skolen I få tröst. Jes. 49: 13.

14. Och edra hjärtan skola glädja sig, när I fån se detta, och benen i edra kroppar skola få ny lifskraft, såsom spirande gräs; och man skall förnimma, att Herrens hand är med hans tjänare, och att ogunst drabbar hans fiender.

15. Ty se, Herren skall komma i eld, och hans vagnar skola vara såsom en stormvind; och han skall låta sin vrede drabba med glödande hetta och sin näpst med eldslågor.
2 Tess. 1: 8. 2 Petr. 3: 7.

16. Ty Herren skall hålla dom med eld, och med sitt svärd skall han slå allt kött, och många skola de vara, som blifva slagna af Herren. Upp. 19: 20 f.

17. De som låta inviga sig och rena sig till gudstjänst i »lustgårdar», anförda af en som står där i midten, de som äta svinkött och annan styggelse, ja, också möss, de skola allesammans förgås, säger Herren. Jes. 65: 3.

18. Jag är den som känner deras gärningar och tankar. Den tid kommer, då jag skall församla alla folk och tungomål; och de skola komma och se min härlighet. Mik. 4: 11 f.

19. Och jag skall göra ett tecken bland dem; och af dem som blifvit räddade skall jag sända budbärare till hednafolken, till Tarsis, till Pul och Lud, bågskyttfolken, till Tubal och Javan, till hafsländerna i fjärran, som icke hafva hört något om mig eller sett min härlighet; och de skola förkunna min härlighet bland folken.

20. Och på hästar och i vagnar och i bärstolar och på mulåsnor och på dromedarer skola de från alla folk föra alla edra bröder fram till mitt heliga berg i Jerusalem, såsom ett spisoffer åt Herren, säger Herren, likasom Israels barn i rena kärl föra fram spisoffer till Herrens hus.
3 Mos. 2: 1 f. Jes. 43: 5 f. 49: 12, 22.

21. Och äfven sådana skall jag taga till mina präster, mina leviter, säger Herren. 1 Petr. 2: 5.

22. Ty likasom de nya himlar och den nya jord, som jag vill göra, blifva beståndande inför mig, säger Herren, så skall det ock vara med eder säd och edert namn.
Jes. 65: 17. Jer. 31: 35 f. 2 Petr. 3: 13. Upp. 21: 1.

23. Och det skall ske hvar nymånadsdag och hvar sabbatsdag, att allt kött skall komma och tillbedja inför mig, säger Herren. Sak. 14: 16.

24. Och man skall gå ut och se med lust, huru de människor, som afföllo från mig, nu ligga där döda; ty deras mask skall icke dö och deras eld skall icke utsläckas, och de skola vara till vämjelse för allt kött.
Dan. 12: 2. Mark. 9: 44, 46, 48.

Jeremia.

1 Kapitlet.

Profetens kallelse.

Detta är det som talades af Jeremia, Hilkias son, en af prästerna i Anatot i Benjamins land.
Jos. 21: 18. 1 Kon. 2: 26.

2. Till honom kom Herrens ord i Josias, Amons sons, Juda konungs, tid, i hans trettonde regeringsår,
2 Kon. 21: 24.

3. och sedan i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid, intill slutet af Sidkias, Josias sons, Juda konungs, elfte regeringsår, då Jerusalems invånare i femte månaden fördes bort i fångenskap.
2 Kon. 23: 34. 24: 17. 25: 8, 11. 2 Krön. 36: 10.

4. Herrens ord kom till mig; han sade:

5. »Förrän jag danade dig i moderlifvet, lät jag mig vårda om dig, och förrän du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken.» Jes. 49: 1. Gal. 1: 15.

6. Men jag svarade: »Ack Herre, Herre! Se, jag förstår icke att tala, ty jag är för ung.» 2 Mos. 4: 10. 6: 12.

7. Då sade Herren till mig: »Säg icke: 'Jag är för ung', utan gå åstad hvart jag än sänder dig, och tala hvad jag än bjuder dig.

8. Frukta icke för dem; ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger Herren.» 5 Mos. 31: 6. Jos. 1: 5 f.

9. Och Herren räckte ut sin hand och rörde vid min mun; och Herren sade till mig: »Se, jag lägger mina ord i din mun. Jes. 6: 7.

10. Ja, jag sätter dig i dag öfver folk och riken, att du må upprycka och nedbryta, förgöra och fördärfva, uppbygga och plantera.»
Jer. 5: 14. 18: 7, 9. 31: 28. 2 Kor. 10: 4 f.

11. Och Herrens ord kom till mig; han sade: »Hvad ser du, Jeremia?» Jag svarade: »Jag ser en staf af mandelträ*.»

* Hebr. schakéd.

12. Och Herren sade till mig: »Du har sett rätt, ty jag skall vaka* över mitt ord och låta det gå i fullbordan.»

13. Och Herrens ord kom till mig för andra gången; han sade: »Hvad ser du?» Jag svarade: »Jag ser en sjudande gryta; den synes åt norr till.»

Hes. 11: 7, 11.

14. Och Herren sade till mig: »Ja, från norr skall olyckan bryta in över alla landets inbyggare.

Jer. 4: 6. 5: 15. 6: 1, 22.

15. Ty se, jag skall kalla på alla folkstammar i rikena norrut, säger Herren; och de skola komma och uppresa hvar och en sitt säte vid ingången till Jerusalems portar och mot alla dess murar rundt omkring och mot alla Juda städer.

Jer. 25: 9. 52: 4.

16. Och jag skall gå till rätta med dem för all deras ondska, därför att de hafva öfvergifvit mig och tändt rökelse åt andra gudar och tillbedt sina händers verk.

17. Så omgjorda nu du dina länder och stå upp och tala till dem allt hvad jag bjuder dig. Var icke förfärad för dem, att jag icke må låta hvad förfärligt är komma öfver dig inför dem.

Luk. 12: 35. 1 Petr. 1: 13.

18. Ty se, jag gör dig i dag till en fast stad och till en järnpelare och en koppармur mot hela landet, mot Juda konungar, mot dess furstar, mot dess präster och mot det meniga folket,

Jer. 15: 20. Hes. 3: 8 f.

19. så att, om de än strida mot dig, skola de likväl icke blifva dig öfvermäktiga; ty jag är med dig, säger Herren, och jag vill hjälpa dig.»

2 Kapitlet.

Israels otacksamhet och trolöshet mot sin Gud.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Gå åstad och predika för Jerusalem och säg: Så säger Herren: Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdoms kärlek, huru du älskade mig under din brudtid, huru du följde mig i öknen, i landet där man intet sår.

Hes. 16: 8.

3. Ja, en Herrens heliga egendom är Israel, förstlingen af hans skörd; alla som vilja äta däraf ådraga sig skuld, olycka kommer öfver dem, säger Herren.

Jak. 1: 18.

* Hebr. schoked.

4. Hören Herrens ord, I af Jakobs hus, och I alla släkter af Israels hus.

5. Så säger Herren: Hvad orätt funno edra fäder hos mig, eftersom de gingo bort ifrån mig och följde efter fåfängliga afgudar och bedrefvo fåfänglighet?

2 Kon. 17: 15. Mik. 6: 3 f. Rom. 1: 21.

6. De frågade icke: »Hvar är Herren, han som förde oss upp ur Egyptens land, han som ledde oss i öknen, det öde och oländiga landet, torrhetens och dödsskuggans land, det land, där ingen vägfarande färdades och där ingen människa bodde?»

5 Mos. 8: 15.

7. Och jag förde eder in i det bördiga landet, och I fingen äta af dess frukt och dess goda. Men när I haden kommit dit in, orenaden I mitt land och gjorden min arfvedel till en styggelse.

Jer. 16: 18.

8. Prästerna frågade icke: »Hvar är Herren?» De som hade lagen om händer ville icke veta af mig, och herdarna afföllo från mig; profeterna profeterade i Baals namn och följde efter sådana som icke kunde hjälpa.

1 Sam. 2: 12. 12: 21.

9. Därför skall jag än vidare gå till rätta med eder, säger Herren, ja, ännu med edra barnbarn skall jag gå till rätta.

10. Dragen bort till kittéernas öländer och sen efter, sänden bud till Kedar och forsken noga efter; sen till, om något sådant där har skett.

11. Har väl något hednafolk bytt bort sina gudar? Och dock äro dessa inga gudar. Men mitt folk har bytt bort sin ära mot en afgud, som icke kan hjälpa.

Ps. 106: 20.

12. Häpnen häröfver, I himlar; förskräckens och bäfven storligen, säger Herren.

5 Mos. 32: 1. Jes. 1: 2.

13. Ty mitt folk har gjort en dubbel synd: mig hafva de öfvergifvit, mig som är en källa med friskt vatten, och de hafva gräft sig brunnar, usla brunnar, som icke hålla vatten.

Ps. 36: 10. Jer. 17: 13. Joh. 4: 13 f.

14. Är väl Israel en träl, är han en hemfödd slaf, eftersom han så har lämnats till plundring?

15. Lejon ryta mot honom, de låta höra sitt skrl. De göra hans land till en ödemark; hans städer brännas upp, så att ingen kan bo i dem.

Jes. 5: 29. Jer. 4: 7.

16. Till och med Nofs och Tapanhes' barn afbeta dina berg.

Jes. 19: 13.

17. Men är det icke du själf som vållar dig detta, därmed att du öfvergifver

Herren, din Gud, när han vill leda dig på den rätta vägen? Jer. 4: 18.

18. Hvarför vill du då gå till Egypten och dricka af Sihors vatten? Och hvarför vill du gå till Assyrien och dricka af flodens vatten? Jes. 31: 1.

19. Det är din ondska som bereder dig tuktan, det är din affällighet som ådrager dig straff. Märk nu därför och besinna, hvilken olycka och sorg det har med sig, att du öfvergifver Herren, din Gud, och icke vill frukta mig, säger Herren, Herren Sebaot.
Jes. 3: 9. Hos. 5: 5.

20. Ty för länge sedan sönderbröt du ditt ok och slet sönder dina band och sade: »Jag vill icke tjäna.» Och på alla höga kullar och under alla gröna träd lade du dig ned och bedref ditt horeri. Jes. 57: 5 f. Jer. 3: 6.

21. Jag hade ju planterat dig såsom ett ädelt vinträd af alltigenom äkta art; huru har du då kunnat förvandlas för mig till vilda rankor af ett främmande vinträd? 2 Mos. 15: 17. Ps. 44: 3. 80: 9. Jes. 5: 1 f. Matt. 21: 33. Mark. 12: 1. Luk. 20: 9.

22. Ja, om du ock tvår dig med lutsalt och tager dig än så mycken såpa, så förblifver dock din missgärning oren inför mig, säger Herren, Herren.

23. Huru kan du säga: »Jag har icke orenat mig, jag har icke följt efter Baalerna»? Besinna hvad du har bedrifvit i dalen, betänk hvad du har gjort. Du är lik ett ystert kamelsto, som löper hit och dit.

24. Du är lik en vildåsna, fostrad i öknen, en som flåsar i sin brunst och hvars brånad ingen kan stäfja; om någon vill till henne, behöfver han icke löpa sig trött; när hennes månad kommer, träffar man henne.

25. Akta din fot, att den icke tappar skon, och din strupe, att den icke blifver torr af törst. — Men du svarar: »Du mödar dig förgäfves. Nej, jag älskar de främmande, och efter dem vill jag följa.» Jer. 18: 11 f.

26. Likasom en tjuf måste stå med skam, när han ertappas, så skall Israels hus komma på skam, med sina konungar och furstar, med sina präster och profeter,

27. dessa som säga till trästycket: »Du är min fader» och till stenen: »Du har födt mig.» Ty de vända ryggen till mig och icke ansiktet; men när olycka är på färde, ropa de: »Upp och fräls oss!» Jer. 32: 33.

28. Hvar äro då dina gudar, de som du gjorde åt dig? Må de stå upp, låt se, om de kunna frälsa dig i din olyckas tid; ty så många städer du har, så många gudar har du, Juda.
5 Mos. 32: 37 f. Dom. 10: 14. Jer. 11: 13.

29. Huru kunnen I gå till rätta med mig? I hafven ju alla affallit ifrån mig, säger Herren.

30. Förgäfves har jag slagit edra barn; de hafva icke velat taga emot tuktan. Edert svärd har förtärt edra profeter, såsom vore det ett förhärjande lejon. 1 Kon. 19: 10.
Jes. 1: 5. Jer. 5: 3. 17: 23. Matt. 23: 34.

31. Du onda släkte, gif akt på Herrens ord. Har jag då för Israel varit en öken eller ett mörkrets land, eftersom mitt folk säger: »Vi hafva gjort oss fria, vi vilja icke mer komma till dig»?

32. Icke förgäter en jungfru sina smycken eller en brud sin gördel? Men mitt folk har förgätit mig sedan urminnes tid. Jer. 3: 21.

33. Huru skickligt går du icke till väga, när det gäller att söka älskog! Därför har du ock blifvit förfaren på det ondas vägar.

34. Ja, på flikarna af din mantel finner man blod af arma, oskyldiga människor, som du har dödat, icke därför att de ertappats vid inbrott, utan därför att din håg står till allt sådant.

35. Och likväl säger du: »Jag kommer att gå fri ifrån straff; hans vrede mot mig har för visso upphört.» Nej, jag vill gå till rätta med dig, huru mycket du än säger: »Jag har icke syndat.»

36. Hvarför har du nu så brådt att vandra åstad på en annan väg? Också med Egypten skall du komma på skam, likasom du kom på skam med Assyrien.
2 Krön. 28: 20. Jes. 30: 3 f.

37. Också därifrån skall du få gå din väg, med händerna på hufvudet. Ty Herren förkastar dem som du förlitar dig på, och du skall icke blifva lyckosam med dem. 2 Sam. 13: 19.

3 Kapitlet.

Judas och Israels obotfärdighet. Maning till omvändelse.

Det är sagdt: Om en man skiljer sig vid sin hustru och hon så går bort ifrån honom och blifver en annan mans hustru, icke får han då åter komma tillbaka till henne? Blefve icke då det landet ohelgadt? Och du som har bedrifvit horeri med så många älskare, du vill ändock få komma tillbaka till mig! säger Herren. 5 Mos. 24: 4 f.

2. Lyft upp dina ögon till höjderna och se: hvar lät du icke skända dig? Vid vägarna satt du och spejade efter dem, såsom en arab i öknen, och ohelgade landet genom ditt horeri och din ondska. 1 Mos. 38: 14 f.

3. Väl blefvo regnskurarna förhållna, och intet vårregn föll; men du hade en äktenskapsbryterskas panna, du ville icke blygas. 5 Mos. 11: 16 f. Hes. 3: 7.

4. Se, först nu har du begynt ropa till mig: »Min fader!» »Min ungdoms vän är du!»

5. »Skulle han kunna behålla vrede evinnerligen, skulle han framhärda så för alltid?» Ja, så talar du och företager dig likväl hvad ondt är och fullbordar det ock. Ps. 103: 9.

6. Och Herren sade till mig i konung Josias tid: Har du sett hvad Israel, den affälliga kvinnan, har gjort? Hon gick upp på alla höga berg och bort under alla gröna träd och bedref där horeri. 2 Kon. 17: 10. Jer. 2: 20.

7. Och jag tänkte, att hon, efter att hafva gjort allt detta, dock skulle vända tillbaka till mig. Men hon vände icke tillbaka. Och hennes syster Juda, den trolösa kvinnan, såg det. Hes. 16: 46. 23: 2 f.

8. Och jag såg, att fastän jag hade skilt mig vid Israel, den affälliga, och gifvit henne skiljebref just för hennes äktenskapsbrotts skull, så skrämdes dock hennes syster Juda, den trolösa, icke däraf, utan gick likaledes åstad och bedref horeri 5 Mos. 24: 1. 2 Kon. 17: 18 f.

9. och ohelgade så landet genom sitt lättfärdiga horeri, i det hon begick äktenskapsbrott med sten och trä.

10. Ja, oaktadt allt detta vände hennes syster Juda, den trolösa, icke tillbaka till mig af fullt hjärta, utan allenast med skrymteri, säger Herren.

11. Och Herren sade till mig: Israel, den affälliga, har bevisat sig rättfärdigare än Juda, den trolösa. Hes. 16: 51 f. 23: 11 f.

12. Gå bort och predika så norrut och säg: Vänd om, Israel, du affälliga, säger Herren, så vill jag icke längre med ogunst se på eder; ty jag är nådig, säger Herren, jag behåller icke vrede evinnerligen. Ps. 86: 15. 145: 8.

13. Allenast må du besinna din missgärning, att du har varit affällig från Herren, din Gud, och lupit hit och dit till främmande gudar under alla gröna träd; ja, I hafven icke velat höra min röst, säger Herren. Ps. 32: 5. Ords. 28: 13.

14. Vänden om, I affälliga barn, säger Herren, ty jag är eder rätte herre; så vill jag hämta eder, en från hvar stad och två från hvar släkt, och föra eder till Sion.

15. Och jag vill gifva eder herdar efter mitt hjärta, och de skola föra eder i bet med förstånd och insikt. Jer. 23: 4. Hes. 34: 23.

16. Och det skall ske, att när I på den tiden föröken eder och blifven fruktsamma i landet, säger Herren, då skall man icke mer tala om Herrens förbundsark eller tänka på den; man skall icke komma ihåg den eller sakna den, och man skall icke göra någon ny sådan. Jer. 31: 33.

17. Utan på den tiden skall man kalla Jerusalem »Herrens tron»; och dit skola församla sig alla hednafolk, till Herrens namn i Jerusalem. Och de skola icke mer vandra efter sina onda hjärtans hårdhet. Jes. 2: 2 f. Mik. 4: 1 f.

18. På den tiden skall Juda hus gå till Israels hus, och tillsammans skola de komma från nordlandet in i det land, som jag gaf edra fäder till arfvedel.

19. Jag tänkte: »Hvilken plats skall jag icke förläna dig bland barnen, och hvilket ljufligt land skall jag icke gifva dig, den allra härligaste arfvedel bland folken!» Och jag tänkte: »Då skolen I kalla mig fader och icke mer vika bort ifrån mig.»

20. Men såsom när en hustru är trolös mot sin make, så hafven I af Israels hus varit trolösa mot mig, säger Herren.

21. Därför höras rop på höjderna, gråt och böner af Israels barn; det kommer däraf att de hafva gått på förvända vägar och förgätit Herren, sin Gud. Jer. 2: 32.

22. Så vänden nu om, I affälliga barn, så vill jag hela eder från edert affall. 23. Ja se, vi komma till dig, ty du är Herren, vår Gud. Sannerligen, bedrägligt var vårt hopp till höjderna, blott larm gäfvo oss bergen. Sannerligen, hos Herren, vår Gud, är det som frälsning finnes för Israel. Ps. 3: 9. 68: 20 f. 121: 1 f.

24. Men skändlighetsguden har förtärt frukten af våra fäders arbete allt ifrån vår ungdom, deras får och fäkreatur, deras söner och döttrar.

25. Så vilja vi nu ligga här i vår skam, och blygd må hölja oss. Ty mot Herren, vår Gud, hafva vi syndat, vi och våra fäder, ifrån vår ungdom ända till denna dag, och hafva icke velat höra Herrens, vår Guds, röst. Dan. 9: 7 f.

4 Kapitlet.

Förnyad maning till omvändelse. Den kommande domen. Profetens klagan.

Om du omvänder dig, Israel, säger Herren, så skall du få vända tillbaka till mig; och om du skaffar bort dina styggelser från min åsyn, så skall du icke behöfva vandra flyktig omkring.

2. Då skall du svärja i sanning, rätt och rättfärdighet: »Så sant Herren lefver», och hednafolken skola välsigna sig i honom och berömma sig af honom. 1 Mos. 22: 18. 5 Mos. 6: 13.

Jes. 45: 25. 48: 1. 65: 16. 2 Kor. 10: 17.

3. Ja, så säger Herren till Juda män och till Jerusalem: Bryten eder ny mark och sån icke bland törnen.

Hos. 10: 12. Matt. 13: 7, 22.

4. Omskären eder åt Herren och skaffen bort edert hjärtas förhud, I Juda män och I Jerusalems invånare, på det att icke min vrede må bryta fram såsom en eld och brinna så, att ingen kan utsläcka den, för edert onda väsendes skull. 5 Mos. 10: 16. 30: 6.

Jes. 65: 5. Jer. 21: 12. Rom. 2: 28 f. Kol. 2: 11.

5. Förkunnen i Juda, kungören i Jerusalem och påbjuden, ja, stöten i basun i landet, ropen ut med hög röst och sägen: »Församlen eder och låtom oss fly in i de befästa städerna.» Jer. 8: 14.

6. Resen upp ett baner, som visar åt Sion, bärgen edert gods och dröjen icke; ty jag skall låta olycka komma norrifrån, med stor förstörelse.

Jer. 1: 14 f. 6: 1.

7. Ett lejon drager fram ur sitt snår, och en folkförderfvare bryter upp och går ut ur sin boning för att göra ditt land till en ödemark; då blifva dina städer förstörda, så att ingen kan bo i dem. Jes. 5: 29. Jer. 2: 15. 5: 6.

8. Så höljen eder nu i sorgdräkt, klagen och jämren eder, ty Herrens vredes glöd upphör icke öfver oss.

Jer. 6: 26.

9. På den tiden, säger Herren, skall det vara förbi med konungens och furstarnas mod, och prästerna skola blifva förfärade och profeterna stå häpna.

10. Men jag sade: Ack Herre, Herre, svårt bedrog du sannerligen detta folk och Jerusalem, då du sade: »Eder skall väl gå.» Svärdet är ju nära att taga vårt lif. 2 Kon. 22: 18 f. Jer. 6: 14. 14: 13 f.

11. På den tiden skall det sägas om detta folk och om Jerusalem i Öknen kommer emot dottern mitt folk, icke en sådan vind som passar, när man kastar säd eller rensar korn;

12. nej, en våldsammare vind än som så låter jag komma. Ja, nu vill jag gå till rätta med dem!

13. Se, såsom ett moln stiger han upp, och såsom en stormvind äro hans vagnar; hans hästar äro snabbare än örnar — ve oss, vi äro förlorade!

Jes. 5: 28. Hab. 1: 8.

14. Så två nu ditt hjärta rent från ondska, Jerusalem, på det att du må blifva frälst. Huru länge skola fördärfvets tankar bo i ditt bröst?

Jes. 1: 16.

15. Från Dan höres ju en budbärares rop, och en som bådar fördärf kommer från Efraims bergsbygd. Jer. 8: 16.

16. Förkunnen för folken, ja, kungören öfver Jerusalem, att en belägringshär kommer ifrån fjärran land och häfver upp sitt rop mot Juda städer.

17. Såsom väktare kring ett åkerfält samla de sig rundt omkring henne, därför att hon har varit genströfvig mot mig, säger Herren. Luk. 19: 43.

18. Ja, ditt eget lefverne och dina egna gärningar vålla dig detta; detta är din ondskas frukt, att det blifver dig så bittert och att plågan träffar dig ända in i hjärtat.

Ps. 107: 17. Jes. 50: 1. Jer. 2: 17, 19. Hos. 13: 9.

19. I mitt innersta våndas jag, i mitt hjärtas djup. Mitt hjärta klagar i mig, jag kan icke tiga, ty basunljud hör du, min själ, och krigiskt härskri.

Jes. 22: 4. Jer. 9: 1.

20. Den ena olyckan efter den andra ropas ut, ja, hela landet blifver förödt; plötsligt blifva mina hyddor förödda, i ett ögonblick mina tält.

21. Huru länge skall jag se stridsbaneret och höra basunljud?

22. Ja, mitt folk är oförnuftigt, de vilja icke veta af mig. De äro dåraktiga barn och hafva intet förstånd. Visa nog äro de till att göra hvad ondt är, men att göra hvad godt är, det förstå de icke. Rom. 16: 19.

23. Jag såg på jorden, och se, den var öde och tom, och upp mot himmelen, och där lyste intet ljus.

Jes. 5: 30. 50: 3.

24. Jag såg på bergen, och se, de bäfvade, och alla höjder vacklade.

25. Jag såg mig om, och då fanns där ingen människa, och alla himmelens fåglar hade flytt bort.

Jer. 9: 10. Sef. 1: 2 f.

26. Jag såg mig om, och då var det bördiga landet en öken, och alla dess

städer hade blifvit nedbrutna, för Herrens ansikte, för hans vredes glöd.

27. Ty så säger Herren: Hela landet skall blifva en ödemark, om jag än icke alldeles skall göra ände därpå.

Jer. 5: 18. 30: 11. 46: 28.

28. Därför sörjer jorden, och himmelen därofvan kläder sig i sorgdräkt, därför att jag så har talat och beslutit och icke kan ångra det eller taga det tillbaka.

29. För larmet af ryttare och bågskyttar tager hela staden till flykten. Man gifver sig in i skogssnåren och upp bland klipporna. Alla städer äro öfvergifna, och ingen människa bor mer i dem.

30. Hvad vill du göra i din förödelse? Om du än kläder dig i scharlakan, om du än pryder dig med gyllene smycken, om du än söker förstöra dina ögon genom smink, så är det dock fåfängt, att du gör dig så skön. Dina älskare förakta dig, ja, de stå efter ditt lif.

31. Ty jag hör rop såsom af en barnaföderska, nödrop såsom af en förstföderska: det är dottern Sion som ropar. Hon flämtar, hon räcker ut sina händer: »Ack, ve mig! Min själ försmäktar i mördares våld.»

5 Kapitlet.

Domens orsaker: folkets otrohet, förblindelse och orättfärdighet.

Gån omkring på gatorna i Jerusalem, och sen till och gifven akt och söken på dess torg, om I finnen någon, om där är någon som gör rätt och eftlitar sig om sanning; då vill jag förlåta staden. 1 Mos. 18: 23 f.

2. Men om de än säga: »Så sant Herren lefver», så svärja de dock falskt.

3. Herre, är det då icke sanning som dina ögon söka? Du slog dem, men de kände ingen sveda därvid. Du förgjorde dem, men de ville icke taga emot tuktan. De gjorde sina pannor hårdare än sten, de ville icke omvända sig. Jes. 1: 5. 9: 13. Jer. 2: 30. 17: 23.

4. Då tänkte jag: »Detta är allenast de ringa i folket; de äro dåraktiga, ty de känna icke Herrens väg, sin Guds rätt.

5. Jag vill nu gå till de stora och tala med dem; de måste ju känna Herrens väg, sin Guds rätt.» Men också dessa hade allesammans sönderbrutit oket och slitit sönder banden. Ps. 2: 3.

6. Därför blifva de slagna af lejonet från skogen och fördärfvade af vargen från hedmarken; pantern lurar vid deras städer, och om någon vågar sig ut ur dessa, så blifver han ihjälrifven. Ty många äro deras öfverträdelser och talrika deras affällighetssynder.

Jer. 4: 7. Hos. 13: 7.

7. Huru skall jag då kunna förlåta dig? Dina barn hafva öfvergifvit mig och svurit vid gudar, som icke äro gudar. Jag gaf dem allt till fyllest, men de blefvo mig otrogna och samlade sig i skaror till skökohuset.

8. De likna välfödda, ystra hästar; de vrenskas hvar och en efter sin nästas hustru. Hes. 22: 10 f.

9. Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger Herren. Och skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är? Jer. 9: 9.

10. Stormen då hennes murar och förstören dem, dock utan att alldeles göra ände på henne. Rifven bort hennes vinrankor, ty de äro icke Herrens.

11. Ty både Israels hus och Juda hus hafva varit mycket trolösa mot mig, säger Herren.

12. De hafva förnekat Herren och sagt: »Det är icke han. Olycka skall icke komma öfver oss, svärd och hunger skola vi icke se. 5 Mos. 29: 19. Jes. 28: 15.

13. Men profeterna skola försvinna såsom en vind, och han som säges tala är icke i dem; dem själfva skall det så gå.»

14. Därför säger Herren, härskarornas Gud: Eftersom I fören ett sådant tal, se, därför skall jag göra mina ord i din mun till en eld och detta folk till ved, och elden skall förtära dem.

15. Se, jag skall låta komma öfver eder, I af Israels hus, ett folk ifrån fjärran land, säger Herren, ett starkt folk, ett urgammalt folk, ett folk, hvars tungomål du icke känner och hvars tal du icke förstår.

5 Mos. 28: 49 f. Jes. 5: 26 f. Jer. 1: 15. 6: 1, 22.

16. Deras koger är en öppen graf; de äro allesammans hjältar.

17. De skola förtära din skörd och ditt bröd, de skola förtära dina söner och döttrar, de skola förtära dina får och fäkreatur, de skola förtära dina vinträd och fikonträd. Dina befästa städer, som du förlitar dig på, dem skola de förstöra med svärd.

3 Mos. 26: 16. 5 Mos. 28: 31 f.

18. Dock skall jag på den tiden, säger Herren, icke alldeles göra ände på eder. Jer. 4: 27.

19. Och om I då frågen: »Hvarför har Herren, vår Gud, gjort oss allt detta?» så skall du svara dem: »Såsom I hafven öfvergifvit mig och tjänat främmande gudar i edert eget land, så skolen I nu tjäna främlingar i ett land, som icke är edert.»

5 Mos. 29: 24 f. Jer. 16: 10 f.

20. Förkunnen detta i Jakobs hus, kungören det i Juda och sägen:

21. Hör detta, du dåraktiga och oförståndiga folk, I som hafven ögon, men icke sen, I som hafven öron, men icke hören. Jer. 6: 9 f. 42: 18 f.

22. Skullen I icke frukta mig, säger Herren, skullen I icke bäfva för mig, för mig som har satt stranden till en damm för hafvet, till en evärdlig gräns, som det icke kan öfverskrida, så att dess böljor, huru de än svalla, ändock intet förmå, och huru de än brusa, likväl icke kunna öfverskrida den?

Job 26: 10. 38: 8. Ps. 104: 9.

23. Men detta folk har ett gensträfvigt och upproriskt hjärta; de hafva affallit och gått sin väg.

24. De sade icke i sina hjärtan: »Låtom oss frukta Herren, vår Gud, honom som gifver regn i rätt tid, både höst och vår, och som bevarar åt oss de bestämda skördeveckorna.»

5 Mos. 11: 14. Apg. 14: 17.

25. Edra missgärningar hafva nu fört dessa i olag, och edra synder hafva förhållit för eder detta goda.

26. Ty bland mitt folk finnas ogudaktiga människor: de ligga i försåt, likasom fågelfängaren ligger på lur, de sätta ut giller till att fånga människor.

27. Såsom när en bur är full af fåglar, så äro deras hus fulla af svek; därigenom hafva de blifvit så stora och rika.

28. De hafva blifvit feta och skinande, för sina ogärningar veta de icke af någon gräns, de hålla icke rätten vid makt, icke den faderlöses rätt, till att främja den; och i den fattiges sak fälla de icke rätt dom. Jes. 1: 23. Sak. 7: 10.

29. Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger Herren. Skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är?

30. Förfärliga och grufliga ting ske i landet.

31. Profeterna profetera lögn, och prästerna styra efter deras råd; och mitt folk vill så hafva det. Men hvad skolen I göra, när änden på detta kommer?

Jes. 10: 3. Jer. 23: 25 f. Hes. 13: 6. Matt. 23: 1 f. 1 Petr. 5: 3.

6 Kapitlet.

Fienden inför Jerusalem. Folkets obotfärdighet. Fruktlösheten af profetens verksamhet.

Bärgen edert gods ut ur Jerusalem, I Benjamins barn, stöten i basun i Tekoa och resen upp ett högt baner ofvanför Bet-Hackerem; ty en olycka hotar norrifrån, med stor förstöring.

Jer. 1: 14. 4: 6.

2. Hon som är så fager och förklemad, dottern Sion, henne skall jag förgöra.

3. Herdar skola komma öfver henne med sina hjordar; de skola slå upp sina tält rundt omkring henne, de skola afbeta hvar och en sitt stycke. Jer. 4: 17.

4. Ja, invigen eder till strid mot henne. »Upp, låtom oss draga åstad, medan ännu middagsljuset varar! Ack att dagen redan lider till ända; ack att aftonens skuggor förlängas!

5. Välan, så låtom oss draga dit upp om natten och förstöra hennes palatser.»

6. Ty så säger Herren Sebaot: Fällen träd och kasten upp vallar mot Jerusalem. Hon är staden som skall hemsökas, hon som i sig intet annat har än förtryck.

7. Likasom en brunn låter vatten framvälla, så låter hon ondska framvälla. Våld och förödelse hör man där, sår och slag utdelas där beständigt och komma inför mitt ansikte.

8. Låt tukta dig, Jerusalem, på det att min själ icke må vända sig ifrån dig, och på det att jag icke må göra dig till en ödemark, ett obebodt land.

9. Så säger Herren Sebaot: En efterskörd, likasom på ett vinträd, skall man hålla på kvarlefvan af Israel. Räck ut din hand åter och åter, såsom när man afplockar drufvor från rankorna.

10. Men inför hvem skall jag tala och betyga för att blifva hörd? Se, deras öron äro oomskurna, så att de icke kunna höra. Ja, Herrens ord har blifvit till smälek bland dem; de hafva intet behag därtill. Apg. 7: 51.

11. Därför är jag uppfylld af Herrens vrede, jag förmår icke hålla den inne. Utgjut den öfver barnen på gatan och öfver alla de unga männens samkväm; ja, både man och kvinna skola drabbas däraf, jämväl den gamle och den som fyllt sina dagars mått.

12. Och deras hus skola gå öfver i främmandes ägo, så ock deras åkrar och deras hustrur, ty jag vill uträcka min

hand mot landets inbyggare, säger Herren. 5 Mos. 28: 30. Jer. 6: 10 f. Klag. 5: 2.

13. Ty från den minste till den störste söka de alla orätt vinning, och både profeter och präster fara allesammans med lögn Jes. 56: 11.

14. och taga det lätt med helandet af mitt folks skada, i det att de säga: »Allt står väl till, allt står väl till», och dock står icke allt väl till.

Hes. 13: 10. Mik. 3: 5. 1 Tess. 5: 3.

15. De skola komma på skam, eftersom de hafva bedrifvit hvad styggeligt är. Likväl känna de alls icke någon skam och veta icke af någon blygsel. Därför skola de falla bland de andra; när min hemsökelse träffar dem, skola de komma på fall, säger Herren.

16. Så sade Herren: »Ställen eder vid vägarna och sen till, och frågen efter forntidens stigar, frågen hvilken som är det godas väg och vandren på den, så skolen I finna ro för edra själar.» Men de svarade: »Vi vilja icke vandra på den.»

Jes. 28: 12. Matt. 11: 29. 23: 37.

17. Och när jag då satte väktare öfver eder och sade: »Akten på basunens ljud», så svarade de: »Vi vilja icke akta därpå.» Jes. 21: 6, 11. Hes. 3: 17. 33: 7.

18. Hören därför, I hednafolk, och märk, du menighet, hvad som sker bland dem.

19. Ja hör, du jord: Se, jag skall låta olycka komma öfver detta folk, såsom en frukt af deras anslag, eftersom de icke akta på mina ord, utan förkasta min lag.

20. Hvad frågar jag efter rökelse, komme den ock från Saba, eller efter bästa kalmus ifrån fjärran land? Edra brännoffer täckas mig icke, och edra slaktoffer behaga mig icke. Jes. 1: 11. Jer. 7: 22. 14: 12. Am. 5: 21 f. Mik. 6: 6 f.

21. Därför säger Herren så: Se, jag skall lägga stötestenar för detta folk; och genom dem skola både fäder och söner komma på fall, den ene borgaren skall förgås med den andre.

22. Så säger Herren: Se, ett folk kommer från nordlandet, ett stort folk reser sig och kommer från jordens yttersta ända. 5 Mos. 28: 49 f.

Jes. 5: 26. Jer. 5: 15. 10: 22. 50: 41 f.

23. De föra båge och lans, de äro grymma och utan förbarmande. Dånet af dem är såsom hafvets brus, och på sina hästar rida de fram, rustade såsom kämpar till strid mot dig, du dotter Sion.

24. När vi höra ryktet om dem, sjunka våra händer ned, ängslan griper oss, ångest lik en barnaföderskas.

Jer. 4: 31. 49: 24.

25. Gå icke ut på marken och vandra icke på vägen. Ty fienden bär svärd; skräck från alla sidor!

26. Du dotter mitt folk, hölj dig i sorgdräkt, vältra dig i aska, höj sorgelåt likasom efter ende sonen och håll bitter dödsklagan; ty plötsligt kommer förhärjaren öfver oss. Jer. 4: 8.

27. Jag har satt dig till en proberare i mitt folk — så väl som till ett fäste — på det att du må lära känna och pröfva deras väg. Jer. 1: 18. 15: 20.

28. De äro allesammans affälliga och gensträfviga, de gå med förtal, de äro koppar och järn, de äro allesammans fördärfliga människor. Hes. 22: 18.

29. Blåsbälgen pustar, men ur elden kommer allenast bly ifrån; allt luttrande är förgäfves, slagget blifver ändå icke frånskildt.

30. »Ett silfver, som må kastas bort», så kan man kalla dem, ty Herren har förkastat dem.

7 Kapitlet.

Dom öfver skrymtaktig gudstjänst.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren; han sade:

2. Ställ dig i porten till Herrens hus och predika där detta ord och säg: Hören Herrens ord, I alla af Juda, som gån in genom dessa portar för att tillbedja Herren. Jer. 26: 2.

3. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Bättren edert lefverne och edert väsende, så vill jag låta eder bo kvar på denna plats. Jer. 18: 11. 26: 13

4. Förliten eder icke på lögnaktigt tal, när man säger: »Här är ju Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel.» Mik. 3: 11

5. Ty om I bättren edert lefverne och edert väsende, om I dömen rätt mellan man och man,

6. om I upphören att förtrycka främlingen, den faderlöse och änkan, att utgjuta oskyldigt blod på denna plats och att följa efter andra gudar, eder själfva till olycka, 2 Mos. 22: 21 f. Jer. 22: 3

7. så vill jag för evärdliga tider låta eder bo på denna plats, i det land, som jag har gifvit åt edra fäder.

8. Men se, I förliten eder på lögnaktigt tal, som icke kan hjälpa.

9. Huru är det? I stjälen, mörder och gören hor, I svärjen falskt, I tän-

den rökelse åt Baal och följen efter andra gudar, som I icke kännen;
Hos. 4: 2.

10. sedan kommen I hit och träden fram inför mitt ansikte i detta hus, som är uppkalladt efter mitt namn, och sägen: »Med oss är ingen nöd» — för att därpå fortfara med alla dessa styggelser.

11. Hållen I det då för en röfvarkula, detta hus, som är uppkalladt efter mitt namn? Ja, sannerligen, också jag anser det så, säger Herren. Jes. 56: 7. Matt. 21: 13. Mark. 11: 17. Luk. 19: 46.

12. Gån bort till den plats i Silo, där jag förut lät mitt namn bo, och sen, huru jag har gjort med den, för mitt folk Israels ondskas skull.
Jos. 18: 1. 1 Sam. 4: 3 f., 11. Ps. 78: 60.

13. Och eftersom I hafven gjort alla dessa gärningar, säger Herren, och icke hafven velat höra, fastän jag tidt och ofta har talat till eder, och icke hafven velat svara, fastän jag har ropat på eder,
2 Kon. 17: 13 f. Ords. 1: 24 f. Jes. 65: 12. 66: 4. Jer. 25: 4 f.

14. därför vill jag nu med detta hus, som är uppkalladt efter mitt namn och som I förliten eder på, och med denna plats, som jag har gifvit åt eder och edra fäder, göra såsom jag gjorde med Silo. 2 Krön. 7: 16. Ps. 132: 13. Jer. 26: 6, 9.

15. Och jag skall bortkasta eder från mitt ansikte, såsom jag har bortkastat alla edra bröder, all Efraims säd.
2 Kon. 17: 23. 21: 13 f. 24: 20.

16. Så må du nu icke bedja för detta folk eller frambära någon klagan och förbön för dem eller lägga dig ut för dem hos mig, ty jag vill icke höra dig.
Jer. 11: 14. 14: 11.

17. Ser du icke hvad de göra i Juda städer och på Jerusalems gator?

18. Barnen samla tillhopa ved, fäderna tända upp eld och kvinnorna knåda deg, allt för att baka offerkakor åt himmelens drottning, och drickoffer utgjuta de åt andra gudar, mig till sorg.
Jer. 44: 17 f.

19. Men är det då mig som de bereda sorg därmed, säger Herren, och icke fastmer sig själfva, så att de komma på skam?

20. Därför säger Herren, Herren så: Se, min vrede och förtörnelse skall utgjutas sig öfver denna plats, öfver både människor och djur, öfver både träden på marken och frukten på jorden; och den skall brinna och icke blifva utsläckt.

21. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Läggen edra brännoffer tillhopa med edra slaktoffer och äten så kött.

22. Ty på den tid, då jag förde edra fäder ut ur Egyptens land, gaf jag dem icke någon befallning eller något bud angående brännoffer och slaktoffer;
1 Sam. 15: 22 f. Jes. 1: 11. Jer. 6: 20. Am. 5: 21 f. Mik. 6: 7 f.

23. utan allenast detta bjöd jag dem och sade: »Hören min röst, så vill jag vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk; och vandren i allt på den väg, som jag bjuder eder, på det att eder må väl gå.» 2 Mos. 19: 5. 3 Mos. 26: 12. 5 Mos. 6: 3. 10: 12 f.

24. Men de ville icke höra eller böja sitt öra till mig, utan vandrade efter sina egna rådslag, i sina onda hjärtans hårdhet, och veko tillbaka i stället för att komma fram. Jer. 11: 8. 16: 12. 17: 23.

25. Allt ifrån den dag, då edra fäder drogo ut ur Egyptens land, ända till denna dag har jag dag efter dag, tidt och ofta, sändt till eder alla mina tjänare profeterna. 2 Krön. 36: 15 f.

26. Men man ville icke höra mig eller böja sitt öra till mig; de voro hårdnackade och gjorde ännu mera ondt än deras fäder.

27. Och om du än säger dem allt detta, så skola de dock icke höra dig; och om du än ropar till dem, så skola de dock icke svara dig.

28. Säg därför till dem: »Detta är det folk, som icke vill höra Herrens, sin Guds, röst eller taga emot tuktan. Sanningen är försvunnen och utrotad ur deras mun.»

29. Skär af dig ditt hufvudhår och kasta det bort, och stäm upp en klagosång på höjderna. Ty Herren har förkastat och förskjutit detta släkte, som uppväckt hans vrede.

30. Ty Juda barn hafva gjort hvad ondt är i mina ögon, säger Herren; de hafva uppsatt sina styggelser i det hus, som är uppkalladt efter mitt namn, och hafva så orenat det.

31. Och Tofethöjderna i Hinnoms sons dal hafva de uppbyggt för att där uppbränna sina söner och döttrar i eld, fastän jag aldrig har bjudit eller ens tänkt mig något sådant.
3 Mos. 18: 21. 5 Mos. 18: 10. 2 Kon. 23: 10. 2 Krön. 33: 6. Jer. 19: 5 f.

32. Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då man icke mer skall säga »Tofet» eller »Hinnoms sons dal», utan »Dråpdalen», och då man skall begrafva i Tofet, därför att ingen annan plats finnes. Jer. 19: 11.

33. Ja, detta folks döda kroppar skola blifva mat åt himmelens fåglar och mar-

kens djur, och ingen skall bortskrämma dem. Jer. 34: 20.

34. Och i Juda städer och på Jerusalems gator skall göras slut på fröjderop och glädjerop, på rop för brudgum och rop för brud, ty landet skall bliva ödelagdt. Jes. 24: 7 f. Jer. 16: 9. 25: 10. 33: 11. Hes. 26: 13. Hos. 2: 11.

8 Kapitlet.

Dom öfver obotfärdigheten.

På den tiden, säger Herren, skall man kasta Juda konungars och furstars ben och prästernas och profeternas ben och Jerusalems invånares ben ut ur deras grafvar

2. och kringströ dem inför solen och månen och himmelens hela härskara, som de hafva älskat, tjänat och efterföljt, sökt och tillbedt; man skall icke sedan samla dem tillhopa eller begrafva dem, utan de skola blifva gödsel på marken. 5 Mos. 4: 19. 17: 3. 2 Kon. 21: 3.

3. Och alla kvarblifna, som lämnas kvar af detta onda släkte, skola hellre vilja dö än lefva, hvilka än de orter må vara, dit dessa kvarlämnade blifva fördrifna af mig, säger Herren Sebaot.

4. Du skall ock säga till dem: Så säger Herren: Om någon faller, så står han ju upp igen; om någon går bort, så vänder han ju tillbaka.

5. Hvarför går då detta folk i Jerusalem alltjämt bort i beständig affällighet? Hvarför hålla de fast vid sitt svek och vilja icke vända tillbaka?

6. Jag har gifvit akt och hört, huru de tala hvad orätt är; ingen finnes, som ångrar sin ondska och säger: »Hvad har jag icke gjort!» Alla löpa de bort, lika hästar, som rusa åstad i striden.

7. Till och med hägern under himmelen känner ju sin bestämda tid, och turturdufvan, svalan och tranan taga i akt den tid, då de skola komma tillbaka; men mitt folk känner icke Herrens rätter. Jes. 1: 3.

8. Huru kunnen I då säga: »Vi äro visa och hafva Herrens lag ibland oss»? Nej; ty se, de skriftlärdes lögnpenna har förvandlat den i lögn.

9. Sådana visa måste komma på skam, de skola komma till korta och blifva snärjda. Se, de hafva förkastat Herrens ord; hvari äro de då visa?

5 Mos. 4: 6. Job 5: 13. 1 Kor. 3: 19.

10. Så skall jag nu gifva deras hustrur åt andra och deras åkrar åt eröfrare. Ty från den minste till den störste söka de alla orätt vinning; både profeter och präster fara allesammans med lögn

Jes. 56: 11. Jer. 6: 12 f.

11. och taga det lätt med helandet af mitt folks, dotterns, skada, i det att de säga: »Allt står väl till, allt står väl till», och dock står icke allt väl till.

Hes. 13: 10.

12. De skola komma på skam, eftersom de hafva bedrifvit hvad styggeligt är. Likväl känna de alls icke någon skam och veta icke af att blygas. Därför skola de falla bland de andra; när hemsökelsen träffar dem, skola de komma på fall, säger Herren.

13. Jag skall bortrycka och förgöra dem, säger Herren. Inga drufvor växa på vinträden, och inga fikon på fikonträden, utan till och med löfven äro vissnade. Och de bud jag gaf dem öfverträdde de.

Jes. 5: 5 f. Matt. 21: 19. Luk. 13: 6 f.

14. Hvarför sitta vi här stilla? Församlen eder och låtom oss fly in i de befästa städerna och förgås där; ty Herren, vår Gud, vill förgöra oss, och han gifver oss gift att dricka, därför att vi hafva syndat mot Herren.

Jer. 4: 5. 9: 15. 23: 15.

15. Vi bida efter frid, men intet godt kommer, efter en tid, då vi skulle blifva helade, men se, förskräckelse kommer.

Jer. 14: 19.

16. Från Dan höres frustandet af hans hästar; för hans hingstars gnäggande bäfvar hela landet. De komma och förtära landet med allt hvad däri är, staden med dem som bo däri. Jer. 4: 15.

17. Ty se, jag sänder emot eder ormar, basilisker, mot hvilka ingen besvärjelse hjälper, och de skola stinga eder, säger Herren.

18. Hvar skall jag finna vederkvickelse i min sorg? Mitt hjärta är sjukt i mig.

19. Hör, dottern mitt folk ropar i fjärran land: »Finnes då icke Herren i Sion? Är hennes konung icke mera där?» Ja, hvarför hafva de förtörnat mig med sina beläten, med sina främmande afgudar? Mik. 4: 9.

20. Skördetiden är förbi, sommaren är till ända, och ingen frälsning har kommit oss till del.

21. Jag är förkrossad, därför att dottern mitt folk så sönderkrossas; jag går sörjande, hänpad har gripit mig.

22. Finnes då ingen balsam i Gilead, finnes ingen läkare där? Eller hvarför blifver dottern mitt folk icke helad från sina sår? Jer. 46: 11.

9 Kapitlet.

Dom öfver folkets allmänna trolöshet. Rätt berömmelse. Hemsökelsen öfver de oomskurna.

O att mitt hufvud vore en vattenbrunn och mina ögon en tårekälla, så att jag kunde gråta dag och natt öfver de slagna, som dottern mitt folk har förlorat! Jes. 22:4. Jer. 4:19. 14:17. Klag. 1:16. 2:18.

2. O att jag hade ett härbärge i öknen, så att jag kunde öfvergifva mitt folk och draga bort ifrån dem! Ty de äro allesammans äktenskapsbrytare, en församling af trolösa. Ps. 55:7 f.

3. Sin tungas båge spänna de till att afskjuta lögner, och till sanning bruka de icke sin makt i landet, utan gå åstad från den ena onda gärningen till den andra och vilja icke veta af mig, säger Herren.

4. Hvar och en tage sig till vara för sin vän, och ingen förlite sig på någon sin broder; ty den ene brodern gör allt för att bedraga den andre, och den ene vännen går omkring och förtalar den andre. Jer. 12:6. Mik. 7:5 f. Matt. 10:35 f.

5. Hvar och en handlar svikligt mot sin vän, och ingen talar sanning; de öfva sina tungor i att tala lögn, de arbeta sig trötta med att göra illa. Ps. 52:4 f.

6. Du bor midt ibland falskhet; i sin falskhet vilja de icke veta af mig, säger Herren.

7. Därför säger Herren Sebaot så: Se, jag måste luttra och pröfva dem; ty hvad annat kan jag göra, när dottern mitt folk är sådan? Jes. 48:10.

8. Deras tunga är en mördande pil; den talar svek. Med munnen tala de vänligt till sin nästa, men i hjärtat lägga de försåt för honom. Ps. 12:2 f. 28:3.

9. Skulle jag icke för sådant hemsöka dem, säger Herren, och skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är? Jer. 5:9, 29.

10. Öfver bergen vill jag gråta och uppstämma sorgesång; jag vill höja klagosång öfver betesmarkerna i öknen. Ty de äro förbrända, så att ingen människa går där fram och inga låten af boskap där höras; både himmelens fåglar och fyrfotadjuren hafva flytt undan och äro borta. Jer. 4:25, 29. 12:4.

11. Och jag skall göra Jerusalem till en stenhop, till en boning för schakaler; och Juda städer skall jag göra till en ödemark, där ingen bor. Ps. 79:1. Jes. 34:18 f. Jer. 10:22. 26:18. Mik. 3:12.

12. Hvem är en vis man, så att han förstår detta? Och till hvem har Herrens mun talat, så att han kan förklara detta: hvarför landet har blifvit så fördärfvadt, förbrändt såsom en öken, där ingen går fram? Ps. 107:43.

13. Och Herren svarade: Jo, därför att de hafva öfvergifvit min lag, den som jag förelade dem, och icke hafva hört min röst och vandrat efter den,

14. utan vandrat efter sina egna hjärtans hårdhet och efterföljt Baalerna, såsom deras fäder lärde dem.

15. Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall gifva detta folk malört att äta och gift att dricka. Jer. 8:14. 23:15. 35:15.

16. Och jag skall förströ dem bland folk, som hvarken de eller deras fäder hafva känt, och sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort ände på dem. 3 Mos. 26:33. 5 Mos. 28:64.

17. Så säger Herren Sebaot: Gifven akt; tillkallen gråterskor, att de må komma, och sänden efter förfarna kvinnor och låten dem komma.

2 Krön. 35:25. Am. 5:16.

18. Och låten dem med hast uppstämma sorgesång öfver oss, så att våra ögon flyta i tårar och våra ögonlock strömma af vatten.

19. Ty sorgesång höres ljuda från Sion: Huru har icke förstörelse drabbat oss! Huru illa hafva vi icke kommit på skam! Vi måste ju öfvergifva landet, ty våra boningar hafva de slagit ned. —

20. Ja, hören, I kvinnor, Herrens ord, och edert öra fatte hans muns tal. Låren edra döttrar sorgesång; den ena kvinnan lære den andra klagosång.

21. Ty döden stiger in genom våra fönster, han kommer in i våra palats; han vill utrota barnen från gatan och ynglingarna från torgen.

22. Ja, tala: Så säger Herren: Och människornas döda kroppar skola ligga såsom gödsel på marken och såsom kärfvar efter skördemannen, hvilka ingen uppsamlar. Jer. 8:2. 16:4. 25:33.

23. Så säger Herren: Den vise berömme sig icke af sin vishet, den starke berömme sig icke af sin styrka, den rike berömme sig icke af sin rikedom.

24. Utan den som vill berömma sig, han berömme sig däraf att han har förstånd till att känna mig: att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren.

1 Kor. 1:31. 2 Kor. 10:17

25. Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall hemsöka alla omskurna, som dock äro oomskurna:

26. Egypten, Juda, Edom, Ammons barn, Moab och alla ökenbor med kantklippt hår. Ty hednafolken äro alla oomskurna, och hela Israels hus har ett oomskuret hjärta. 3 Mos. 19: 27. Jer. 4: 4. 25: 23. 49: 32. Apg. 7: 51. Rom. 2: 28 f.

10 Kapitlet.

Afgudavärsendets fåfänglighet. Herrens storhet. Judalandets förödelse. Bön om lindring af straffet.

Hören det ord, som Herren talar till eder, I af Israels hus.

2. Så säger Herren: I skolen icke vänja eder vid hedningarnas sätt och icke förfäras för himmelens tecken, därför att hedningarna förfäras för dem. 3 Mos. 18: 3. Jes. 47: 13.

3. Ty hvad folken predika om är fåfängliga afgudar. Se, af ett stycke trä från skogen hugger man ut dem, och konstnärens händer tillyxa dem;

Jer. 40: 19 f. 41: 20. 44: 9 f.

4. med silfver och guld pryder man dem och fäster dem med spikar och hammare, att de icke må falla omkull.

5. Lika fågelskrämmor på ett gurkfält stå de sedan där och kunna icke tala; man måste bära dem, ty de kunna icke gå. Frukten då icke för dem, ty de kunna icke göra något ondt; och att göra något godt, det förmå de icke heller. Ps. 115: 5 f. Jes. 46: 1, 7.

6. Men dig, Herre, är ingen lik; du är stor, och ditt namn är stort i makt. Ps. 86: 8. Jer. 32: 19.

7. Hvem skulle icke frukta dig, du folkens konung? Sådant tillkommer ju dig, ty bland folkens alla visa och i alla deras riken finnes ingen som är dig lik. Upp. 15: 3 f.

8. Nej, de äro allesammans oförnuftiga och dårar. Hvad afgudarna vilja att man skall dyrka är trä,

Hab. 2: 18. Mak. 10: 2.

9. silfverplåt, hämtad från Tarsis, guld från Ufas, arbetadt af en konstnär, af en guldsmeds händer. I blått och rödt purpurtyg stå de klädda; allesammans äro de blott verk af konstförfarna män.

1 Kon. 10: 22.

10. Men Herren är en sann Gud, han är en lefvande Gud och en evig konung; för hans förtörnelse bäfvar jorden, och folken kunna icke uthärda hans vrede Nah. 1: 6.

11. Så skolen I säga till dem: De gudar, som icke hafva gjort himmel och jord, de skola utrotas från jorden och icke mera finnas under himmelen.

12. Han har gjort jorden genom sin kraft, han har beredt jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han utspänt himmelen.

1 Mos. 1: 1, 6 f. Jes. 40: 12. Jer. 51: 15 f.

13. När han vill låta höra sin röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum. Ps. 135: 7.

14. Såsom dårar stå då alla människor där och kunna intet begripa; guldsmederna komma då alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten äro lögn, och ingen ande är i dem.

Jes. 42: 17 f. 45: 16.

15. De äro fåfänglighet, en tillverkning, som man må le åt; när hemsökelsen kommer öfver dem, då måste de förgås.

16. Men sådan är icke han som är Jakobs del; nej, det är han som har skapat allt, och Israel är hans arfvedelsstam, Herren Sebaot är hans namn.

5 Mos. 4: 19 f. 32: 9.

17. Samlen tillhopa edert gods och fören det bort ur landet, I som sitten under belägring.

18. Ty så säger Herren: Se, denna gång skall jag slunga bort landets inbyggare; jag skall bereda dem ångest, så att de skola förnimma det.

19. Ve mig, jag är sönderkrossad! Oläkligt är mitt sår. Och det var jag som menade, att om min plåga stannade vid sådant, då kunde jag väl bära den! Jer. 14: 17. Mik. 7: 9.

20. Mitt tält är förstördt, och mina tältstreck äro alla afslitna. Mina barn äro borta, de finnas icke mer; ingen är kvar, som kan slå upp mitt tält och sätta upp mina täldukar.

21. Ty herdarna voro oförnuftiga och frågade icke efter Herren; därför hade de ingen framgång, och hela deras hjord blef förskingrad. Jer. 23: 1.

22. Lyssna, något hörest! Se, det nalkas! Ett stort dån kommer från nordlandet för att göra Juda städer till en ödemark, till en boning för schakaler.

Jer. 1: 14. 9: 11.

23. Jag vet, Herre, att människans väg icke beror af henne, att det icke står i vandrarens makt att rätt styra sina steg. Ords. 16: 9.

24. Så tukta mig, Herre, dock med måtta; icke i din vrede, på det att du icke må göra mig till intet.
Ps. 6: 2. 38: 2. Jer. 30: 11.

25. Utgjut din förtörnelse över hedningarna, som icke känna dig, och över de släkter, som icke åkalla ditt namn. Ty de hafva uppätit Jakob, ja, de hafva uppätit honom och gjort ände på honom, och hans boning hafva de förödt.
Ps. 79: 6 f. Jes. 64: 10.

11 Kapitlet.

Juda förbundsbrott och straffdomens förkunnande. Mordanslag mot profeten af Anatots män.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren; han sade:

2. »Hören detta förbunds ord, och talen till Juda män och till Jerusalems invånare;

3. säg till dem: Så säger Herren, Israels Gud: Förbannad vare den man, som icke hör detta förbunds ord,
5 Mos. 27: 26. Gal. 3: 10.

4. det som jag bjöd edra fäder på den tid, då jag förde dem ut ur Egyptens land, den järnugnen, i det jag sade: Hören min röst och gören detta, alldeles såsom jag bjuder eder, så skolen I vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud,
2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 4: 20. 29: 13. 1 Kon. 8: 51. Jer. 7: 23.

5. på det att jag må hålla den ed, som jag har svurit edra fäder: att gifva dem ett land, som flyter af mjölk och honung, såsom ock nu har skett.» Och jag svarade och sade: »Ja, amen, Herre.»
1 Mos. 12: 7. 15: 7 f. 26: 3. 28: 4. 2 Mos. 3: 8.

6. Och Herren sade till mig: Predika allt detta i Juda städer och på gatorna i Jerusalem och säg: Hören detta förbunds ord och gören efter dem.

7. Ty både på den dag, då jag förde edra fäder ut ur Egyptens land, och sedan ända till denna dag har jag varnat dem, ja, tidt och ofta har jag varnat dem och sagt: »Hören min röst»;
2 Kon. 17: 13 f. Jer. 7: 13.

8. men de ville icke höra eller böja sitt öra därtill, utan vandrade hvar och en i sitt onda hjärtas hårdhet. Därför lät jag ock komma öfver dem allt hvad jag hade sagt i det förbund, som jag bjöd dem hålla, men som de dock icke höllo.
Jer. 7: 24, 26.

9. Och Herren sade till mig: Jag vet, huru Juda män och Jerusalems invånare hafva sammansvurit sig.

10. De hafva vändt tillbaka till sina förfäders missgärningar, deras som icke ville höra mina ord. Själfva hafva de så följt efter andra gudar och tjänat dem. Ja, Israels hus och Juda hus hafva brutit det förbund, som jag slöt med deras fäder.
Jer. 9: 13.

11. Därför säger Herren så: Se, jag skall låta en olycka komma öfver dem, som de icke skola kunna undkomma; och när de då ropa till mig, skall jag icke höra dem.
Ps. 18: 42. Ords. 1: 28. Jes. 1: 15. Jer. 14: 12. Hes. 8: 18. Mik. 3: 4.

12. Och om så Juda städer och Jerusalems invånare gå bort och ropa till de gudar, åt hvilka de plåga tända rökelse, så skola dessa allis icke kunna frälsa dem i deras olyckas tid.
5 Mos. 32: 38.

13. Ty så många som dina städer äro, så många hafva dina gudar blifvit, du Juda; och så många som gatorna äro i Jerusalem, så många altaren hafven I uppsatt åt skändlighetsguden: altaren till att tända rökelse åt Baal.
2 Krön. 28: 24. Jer. 2. 28.

14. Så må du nu icke bedja för detta folk eller frambära någon klagan och förbön för dem, ty jag vill icke höra, när de ropa till mig för sin olyckas skull.
Jer. 7: 16. 14: 11.

15. Hvad har min älskade att göra i mitt hus, då hon, ja, hela hopen, öfvar sådan skändlighet? Kan heligt kött komma såsom offer från dig? När du får bedrifva din ondska, då fröjdar du dig ju.

16. »Ett grönskande olivträd, prydt med sköna frukter», så kallade Herren dig; men nu har han med stort och väldigt dån upptändt en eld omkring det trädet, så att dess grenar fördärfvas.

17. Ja, Herren Sebaot, han som planterade dig, har beslutit olycka öfver dig, för den ondskas skull, som Israels och Juda hus hafva bedrifvit till att förtörna mig, i det att de hafva tändt rökelse åt Baal.

18. Herren kungjorde det för mig, så att jag fick veta det; ja, du lät mig se hvad de förehade.

19. Själf var jag såsom ett menlöst lamm, som föres bort till att slaktas; jag visste icke, att de förehade anslag mot mig: »Låtom oss fördärfva trädet med dess frukt, låtom oss utrota honom ur de lefvandes land, så att man icke mer kommer ihåg hans namn.»

20. Men Herren Sebaot är en rättfärdig domare, som pröfvar njurar och hjärta. Så lät mig då få se din hämnd

på dem, ty för dig har jag framlagt min sak. 1 Sam. 16: 7.
Ps. 7: 10. 17: 3. Jer. 17: 10. 20: 12. Upp. 2: 23.

21. Därför säger Herren så om Anatots män, dem som stå efter ditt lif och säga: »Profetera icke i Herrens namn, om du icke vill dö för vår hand» —

22. ja, därför säger Herren Sebaot så: Se, jag skall hemsöka dem; deras unga män skola dö genom svärd, deras söner och döttrar skola dö genom hunger.

23. Och intet skall blifva kvar af dem; ty jag skall låta olycka drabba Anatots män, när deras hemsökelses år kommer.

12 Kapitlet.

Profetens undran öfver Herrens vägar. Herrens arfvedels hemsökelse. Israels grannar.

Herre, om jag vill gå till rätta med dig, så behåller du dock rätten. Likväl måste jag tala med dig om hvad rätt är. Hvarför går det de ogudaktiga så väl? Hvarför hafva alla trolösa människor så god lycka?
Job 21: 7. Ps. 73: 3. Hab. 1: 13. Mal. 3: 15.

2. Du planterar dem, och de slå rot; de växa och bära frukt. Du är nära för handen i deras mun, men fjärran är du från deras innersta. Jes. 29: 13.

3. Men du, Herre, känner mig; du ser mig och pröfvar, huru mitt hjärta är mot dig. Ryck dem bort såsom får till att slaktas och invig dem till en dödens dag. Ps. 139: 1 f.

4. Huru länge skall landet ligga sörjande och gräset på marken allestädes förtorkas, så att både fyrfotadjur och fåglar förgås för inbyggarnas ondskas skull, under det att dessa säga: »Han skall icke se vår undergång»?
Jes. 24: 6. Jer. 4: 25. 9: 10.

5. Om du icke orkar löpa i kapp med fotgängare, huru vill du då täfla med hästar? Och om du nu känner dig trygg i ett fredligt land, huru skall det gå dig bland Jordanbygdens snår?

6. Se, till och med dina bröder och din faders hus äro ju trolösa mot dig; till och med de ropa med full hals bakom din rygg. Du må icke tro på dem, om de ock tala vänligt till dig.
Jer. 9: 4.

7. Jag har öfvergifvit mitt hus, jag har förskjutit min arfvedel, det som var kärast för min själ har jag lämnat i fiendehand.

8. Hon som är min arfvedel har blifvit mot mig såsom ett lejon i skogen; hon har höjt sin röst mot mig, därför har jag fattat hat till henne.

9. Skall min arfvedel vara mot mig såsom något slags roffågel — ja, då må ock roffåglar komma emot henne från alla sidor. Upp, samlen tillhopa alla markens djur och låten dem komma för att äta! Jes. 56: 9.

10. Herdar i mängd fördärfva min vingård och förtrampa min åker; de göra min sköna åker till en öde öken.

11. Man gör den till en ödemark; sörjande och öde ligger den framför mig. Hela landet ödelägges, ty ingen finnes, som vill akta på.

12. Öfver alla höjder i öknen rycka förhärjare fram, ja, Herrens svärd förtär allt, från den ena ändan af landet till den andra; intet kött kan finna räddning.

13. De hafva sått hvete, men skördat tistel; de hafva gjort sig mycken möda utan nytta. Ja, I skolen komma på skam med eder gröda för Herrens glödande vredes skull. 3 Mos. 26: 16.
5 Mos. 28: 38. Mik. 6: 15. Hagg. 1: 6.

14. Så säger Herren om alla de onda grannar, som komma vid den arfvedel jag har gifvit åt mitt folk Israel: Se, jag skall rycka det bort ur deras land, och Juda hus skall jag rycka undan ifrån dem.

15. Men därefter, sedan jag har ryckt dem bort, skall jag åter förbarma mig öfver dem och låta dem komma tillbaka, hvar och en till sin arfvedel och hvar och en till sitt land.

16. Om de då rätt lära sig mitt folks vägar, så att de svärja vid mitt namn: »Så sant Herren lefver», likasom man förut lärde mitt folk att svärja vid Baal, då skola de blifva upprättade midt ibland mitt folk.
5 Mos. 6: 13. 10: 20. Jer. 4: 2. Ez. 2: 19 f.

17. Men om de icke vilja höra, så skall jag alldeles bortrycka och förgöra det folket, säger Herren.

13 Kapitlet.

Profetens gördel. Juda under bilden af ett vinkärl. Fångenskapen såsom ett straff för folkets ondska och otrohet.

Så sade Herren till mig: »Gå bort och köp dig en linnegördel och sätt den omkring dina länder, men låt den icke komma i vatten.»

2. Och jag köpte en gördel efter Herrens ord och satte den omkring mina länder.

3. Då kom Herrens ord till mig för andra gången; han sade:

4. »Tag gördeln, som du har köpt och som du bär omkring dina länder, och stå upp och gå bort till Frat och göm den där i en stenklyfta.»

5. Och jag gick bort och gömde den vid Frat, såsom Herren hade bjudit mig.

6. Sedan, en lång tid därefter, sade Herren till mig: »Stå upp och gå bort till Frat och hämta därifrån den gördel, som jag bjöd dig gömma där.»

7. Och jag gick bort till Frat och gräfde upp gördeln och hämtade fram den från det ställe, där jag hade gömt den. Och se, gördeln var fördärvad, så att den icke mer dugde till något.

8. Då kom Herrens ord till mig; han sade: Så säger Herren:

9. På samma sätt skall jag sända fördärf över Judas och Jerusalems stora högmod.

10. Detta onda folk, som icke vill höra mitt ord, utan vandrar i sitt hjärtas hårdhet och följer efter andra gudar och tjänar och tillbeder dem, det skall blifva såsom denna gördel, som icke duger till något.

11. Ty likasom en mans gördel sluter sig tätt omkring hans länder, så lät jag hela Israels hus och hela Juda hus sluta sig till mig, säger Herren, på det att de skulle vara mitt folk och blifva mig till berömmelse, lof och ära; men de ville icke höra. 5 Mos. 26: 19.

12. Säg därför till dem detta ord: Så säger Herren, Israels Gud: Alla vinkärl äro till för att fyllas med vin. Och när de då säga till dig: »Skulle vi icke veta, att alla vinkärl äro till för att fyllas med vin?»

13. så svara dem: Så säger Herren: Se, jag skall fylla alla detta lands inbyggare, konungarna, som sitta på Davids tron, och prästerna och profeterna, ja, alla Jerusalems invånare, så att de blifva druckna. Jer. 25: 15 f. Hes. 23: 33.

14. Och jag skall krossa dem, den ene mot den andre, både fäder och barn, säger Herren. Jag skall icke hafva någon miskund, icke skona och icke förbarma mig, så att jag afstår från att förderfva dem. Jer. 6: 21.

15. Hören och lyssnen härtill, varen icke öfvermodiga; ty Herren har talat.

16. Gifven Herren, eder Gud, ära, förrän han låter mörkret komma och förrän edra fötter snubbla på bergen, när det skymmer; ty det ljus, som I bidden efter, skall af honom förbytas i dödsskugga och göras till töcken. Ps. 44: 20. Jes. 8: 22. 59: 9.

17. Men om I icke hören härpå, så måste min själ i lönndom sörja öfver sådant öfvermod, och mitt öga måste bitterligen gråta och flyta i tårar, därför att Herrens hjord då blifver bortförd i fångenskap. Jer. 9: 1. 14: 17. Klag. 1: 2, 16. 2: 18.

18. Säg till konungen och konungamodern: Sätten eder lågt ned, ty den härlighetens krona, som prydde edert hufvud, har fallit af eder. Jer. 36: 30. Klag. 5: 16. Hes. 21: 26.

19. Städerna i Sydlandet äro tillslutna, och ingen finnes, som öppnar dem; hela Juda är bortförd i fångenskap, ja, bortförd helt och hållet.

20. Upplyften edra ögon och sen, huru de komma norrifrån. Hvar är nu hjorden, som var dig gifven, den hjord, som var din ära?

21. Hvad vill du säga, när han sätter till herrar öfver dig män, som du själf har lärt att komma till dig såsom älskare? Skulle du då icke gripas af vånda såsom en kvinna i barnsnöd? Jer. 6: 24.

22. Men om du säger i ditt hjärta: »Hvarför vederfares mig detta?» så vet: för din stora missgärnings skull är det som ditt mantelsläp blifvit upplyft och dina fötter nesligt blottade. Jes. 47: 2 f. Jer. 5: 19. 26: 10 f. Nah. 3: 5.

23. Kan väl en etiopier förvandla sin hud eller en panter sina fläckar? Då skullen också I kunna göra något godt, I som ären så öfvade i ondska.

24. Nu väl, jag vill förskingra dem likasom flyende strå för öknens vind. Job 21: 18. Ps. 1: 4.

25. Detta skall vara din lott och den del, som jag skall tillmäta dig, säger Herren, därför att du har förgätit mig och förlitat dig på lögn.

26. Därför skall jag ock draga upp ditt mantelsläp öfver ditt ansikte, att man må se din skam.

27. Ditt horeri, ditt vrenskande, ditt skändliga otuktsväsen — ja, på höjderna i marken har jag sett dina styggelser. Ve dig, Jerusalem! Du kommer icke att blifva ren — på huru lång tid ännu? Jer. 5: 8. Hes. 22: 9 f.

14 Kapitlet.

Den stora torkan och profetens förbön.

Detta är det Herrens ord, som kom till Jeremia angående torkan.

2. Juda ligger sörjande, dess portar luta sig mot jorden, jämmerligt nedslagna, och ett klagorop stiger upp från Jerusalem. Jes. 3: 6. Jer. 12: 4. Klag. 1: 4. 2: 8.

3. De stora sända de små efter vatten, men när de komma till dammarna, så finna de intet vatten, utan måste vända tillbaka med tomma kärl; de stå där med skam och blygd och måste överhölja sina hufvuden.

4. För markens skull, som ligger vanmäktig, därför att intet regn kommer på jorden, stå åkermännen med skam och måste överhölja sina hufvuden.
Joel 1: 11.

5. Ja, också hinden på fältet öfvergifver sin nyfödda kalf, därför att intet grönt finnes. Joel 1: 18.

6. Och vildåsnorna stå på höjderna och flämta såsom schakaler; deras ögon försmäkta, därför att gräset är borta.

7. Om än våra missgärningar vittna emot oss, så hjälp dock, Herre, för ditt namns skull. Ty vår affällighet är stor; mot dig hafva vi syndat.

8. Du Israels hopp, du hans frälsare i nödens tid, hvarför är du såsom en främling i landet och lik en vägfarande, som slår upp sitt tält allenast för en natt?

9. Hvarför är du lik en rådlös man, lik en hjälte, som icke kan hjälpa? Du bor ju dock midt ibland oss, Herre, och vi äro uppkallade efter ditt namn; öfvergif oss icke.

10. Så säger Herren till detta folk: På detta sätt drifva de gärna omkring, de hålla icke sina fötter i styr. Därför har Herren intet behag till dem; nej, han kommer nu ihåg deras missgärning och hemsöker deras synder.
Jer. 2: 23, 31. Hos. 8: 13. 9: 9.

11. Och Herren sade till mig: Du må icke bedja om något godt för detta folk.
Jer. 7: 16. 11: 14.

12. Ty om de än fasta, så vill jag dock icke höra deras rop, och om de än offra brännoffer och spisoffer, så har jag intet behag till dem, utan vill förgöra dem med svärd, hungersnöd och pest. Ords. 1: 28. Jes. 1: 15. Jer. 6: 20. 11: 11. Hos. 8: 13. Am. 5: 22. Mik. 3: 4.

13. Då sade jag: »Ack Herre, Herre! Profeterna säga ju till dem: I skolen icke se något svärd, och ingen hungersnöd skall träffa eder, nej, en varaktig frid skall jag gifva eder på denna plats.»
Jer. 5: 12.

14. Men Herren sade till mig: Profeterna profetera lögn i mitt namn; jag har icke sändt dem eller gifvit dem någon befallning eller talat till dem. Lögnsyner och tomma spådomar och fåfängligt tal och sina egna hjärtans svek är det de profetera för eder.
Jer. 23: 21. 27: 14 f. 29: 8 f.

15. Därför säger Herren så om de profeter, som profetera i mitt namn, fastän jag icke har sändt dem, och som säga, att svärd och hungersnöd icke skola komma i detta land: Jo, genom svärd och hunger skola dessa profeter förgås.

16. Och folket, som de profetera för, både män och hustrur, både söner och döttrar, skola komma att ligga på Jerusalems gator, slagna af hunger och svärd, och ingen skall begrafva dem; och jag skall utgjuta deras ondska öfver dem.

17. Men du skall säga till dem detta ord: Mina ögon flyta i tårar natt och dag och få ingen ro, ty jungfrun, dottern mitt folk har drabbats af stor förstöring, af ett svårt och oläkligt sår.
Jer. 9: 1. 10: 19. 13: 17. 30: 12. Klag. 1: 2, 16. 2: 18. 3: 48.

18. Om jag går ut på marken, se, då ligga där svärdslagna män; och kommer jag in i staden, så mötes jag där af hungerns plågor. Ja, både profeter och präster skola nödgas draga från ort till ort, bort till ett land, som de icke känna.

19. Har du då alldeles förkastat Juda? Har din själ begynt försmå Sion? Eller hvarför har du slagit oss så, att ingen kan hela oss? Vi bida efter frid, men intet godt kommer, efter en tid, då vi skulle blifva helade, men se, förskräckelse kommer. Jer. 8: 15.

20. Herre, vi känna vår ogudaktighet, våra fäders missgärning, ty vi hafva syndat mot dig. Ps. 106: 6. Jer. 3: 25. Dan. 9: 8.

21. För ditt namns skull, förkasta oss icke, låt icke din härlighets tron blifva föraktad; kom ihåg ditt förbund med oss och bryt det icke. Jer. 3: 17. Matt. 5: 34 f.

22. Finnas väl bland hedningarnas fåfängliga afgudar sådana som kunna gifva regn? Eller kan himmelen af sig själf låta regnskurar falla? Är det icke dig, Herre, vår Gud, som vi måste förbida? Det är ju du som har gjort allt detta. Job 5: 10. Ps. 135: 7. 147: 8. Apg. 14: 15 f.

15 Kapitlet.

Herrens samtal med profeten.

Men Herren sade till mig: Om än Mose och Samuel trädde inför mig, så skulle min själ dock icke vända sig till detta folk. Drif dem bort ifrån mitt ansikte och låt dem gå.
2 Mos. 32: 11 f. 4 Mos. 14: 13 f. 1 Sam. 7: 9 f. Ps. 99: 6. Hes. 14: 14, 16.

2. Och om de fråga dig: »Hvart skola.

vi gå?» så skall du svara dem: Så säger Herren: I pestens våld den som hör pesten till, i svärdets våld den som hör svärdet till, i hungerns våld den som hör hungern till, i fångenskapens våld den som hör fångenskapen till.
Jer. 43: 11. Sak. 11: 9.

3. Fyra slags hemsökelser skall jag låta komma över dem, säger Herren: svärdet, som skall dräpa dem, hundarna, som skola släpa bort dem, himmelens fåglar och vilddjuren på marken, som skola uppäta och fördärfva dem.
3 Mos. 26: 16. 5 Mos. 28: 26.

4. Och jag skall göra dem till en förskräckande varnagel för alla riken på jorden, till straff för det som Manasse, Hiskias son, Juda konung, har gjort i Jerusalem. 5 Mos. 28: 25. 2 Kon. 21: 11. 23: 26. 24: 3. 2 Krön. 29: 8. 33: 19. Jer. 24: 9.

5. Ty hvem kan hafva miskund med dig, Jerusalem, och hvem kan ömka dig, och hvem kan vilja komma för att fråga, om det står väl till med dig?

6. Du själf förskött mig, säger Herren; du gick din väg bort ifrån mig. Därför uträckte jag mot dig min hand och fördärfvade dig; jag hade tröttnat att förbarma mig.

7. Ja, jag kastade dem med kastskofvel vid landets portar, jag gjorde föräldrarna barnlösa, jag förgjorde mitt folk, då de icke ville vända om från sina vägar.

8. Deras änkor blefvo genom mig talrikare än sanden i hafvet; midt på dagen lät jag förhärjare komma öfver mödrarna till deras unga män; plötsligt lät jag ångest och förskräckelse falla öfver dem.

9. Om en moder än hade sju söner, så måste hon dock uppgifva sin anda i sorg; hennes sol gick ned, medan det ännu var dag, hon måste blifva till skam och blygd. Och hvad som är kvar af dem, det skall jag gifva till pris åt deras fienders svärd, säger Herren.

10. »Ve mig, min moder, att du har födt mig, mig som är till kif och träta för hela landet! Jag har icke drifvit ocker, ej heller har någon behöft ockra på mig; likväl förbanna de mig alla.»
Job 3: 1 f. 10: 18. Jer. 20: 1 f., 14. 26: 7 f. 38: 6.

11. Men Herren svarade: »Sannerligen, jag skall styrka dig och låta det gå dig väl. Sannerligen, jag skall så göra, att dina fiender komma och bönfalla inför dig i olyckans och nödens tid. Jer. 21: 1 f. 37: 3. 42: 1 f.

12. Kan man bryta sönder järn, järn från norden, eller koppar?»

13. Ditt gods och dina skatter skall jag lämna till plundring, och det utan betalning, till straff för allt hvad du har syndat i hela ditt land.
Ps. 44: 13. Jes. 52: 3. Jer. 17: 3 f.

14. Och jag skall låta dina fiender föra dig in i ett land, som du icke känner. Ty min vrede eld är upptänd; mot eder skall den brinna.
5 Mos. 32: 22 f.

15. Herre, du vet det. Tänk på mig och låt dig vårda om mig och skaffa mig hämnd på mina förföljare; tag mig icke bort, du som är långmodig. Betänk, huru jag bär smälek för din skull.

16. När jag fick dina ord, blefvo de min spis, ja, dina ord blefvo mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt namn, Herre, härskarornas Gud.

17. Jag har icke suttit i skämtares samkväm och förlustat mig; för din hands skull har jag suttit ensam, ty du har uppfyllt mig med förgrymmelse.

18. Hvarför skall jag då plågas så oaflåtligt, och hvarför är mitt sår så ohelbart? Det vill ju icke läkas. Ja, du blifver för mig såsom en försinande bäck, såsom ett vatten, på hvilket ingen kan lita.

19. Därför säger Herren så: Om du vänder åter, så vill jag låta dig komma åter och blifva min tjänare. Och om du frambär ädel metall utan slagg, så skall du få tjäna mig såsom mun. Dessa skola då vända åter till dig, men du skall icke vända åter till dem.

20. Och jag skall göra dig inför detta folk till en fast kopparmur, så att de icke skola blifva dig öfvermäktiga, om de vilja strida mot dig; ty jag är med dig och vill frälsa och hjälpa dig, säger Herren. Jer. 1: 18. 6: 27. 20: 11.

21. Jag skall hjälpa dig ut ur de ondas våld och skall förlossa dig ur våldsverkarnas hand.

16 Kapitlet.

Straffdomar och nådelöften.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du skall icke taga dig någon hustru eller skaffa dig några söner och döttrar på denna plats.

3. Ty så säger Herren om de söner och döttrar, som blifva födda på denna plats, och om mödrarna, som hafva fött dem, och om fäderna, som hafva aflat dem i detta land:

4. Af svåra sjukdomar skola de dö; man skall icke hålla dödsklagan efter dem eller begrafva dem, utan de skola blifva gödsel på marken. Och genom svärd och hunger skola de förgås, och deras döda kroppar skola blifva mat åt himmelens fåglar och markens djur.
Jer. 7: 33. 8: 2. 9: 22. 14: 16. 15: 2. 25: 33. 34: 20.

5. Ty så säger Herren: Du skall icke begifva dig in i något sorgehus och icke gå åstad för att hålla dödsklagan, ej heller ömka dem; ty jag har tagit bort min frid ifrån detta folk, säger Herren, ja, min nåd och barmhärtighet.

6. Och både stora och små skola dö i detta land, utan att blifva begrafna; och man skall icke hålla dödsklagan efter dem, och ingen skall för deras skull rista märken på sig eller raka sitt hufvud.
3 Mos. 19: 28. 5 Mos. 14: 1. Jer. 41: 5. Mik. 1: 16.

7. Man skall icke bryta bröd åt någon för att trösta honom i sorgen efter en död och icke gifva någon tröstebägaren att dricka, när han har förlorat fader eller moder.
Hes. 24: 17, 22 f.

8. Och i gästabudshus skall du icke heller gå in för att sitta med dem och äta och dricka.

9. Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, inför edra ögon och medan I ännu lefven skall jag på denna plats göra slut på fröjderop och glädjerop, på rop för brudgum och rop för brud.
Jer. 7: 34. 25: 10. 33: 11. Hes. 26: 13.

10. När du nu förkunnar alla dessa ord för detta folk och de då fråga dig: »Hvarför har Herren uttalat öfver oss all denna stora olycka? Och hvari består den missgärning och synd, som vi hafva begått mot Herren, vår Gud?»
Jer. 5: 19. 13: 22.

11. så skall du svara dem: »Jo, edra fäder öfvergåfvo mig, säger Herren, och följde efter andra gudar och tjänade och tillbådo dem; ja, mig öfvergåfvo de och höllo icke min lag.

12. Och I själfva hafven gjort ännu mera ondt, än edra fäder gjorde, ty se, I vandren hvar och en efter sitt onda hjärtas hårdhet, och I viljen icke höra mig.

13. Därför skall jag ock slunga eder bort ur detta land till ett land, som hvarken I eller edra fäder hafven känt, och där skolen I få tjäna andra gudar både dag och natt; ty jag skall icke hafva någon miskund med eder.»
5 Mos. 4: 27 f. 28: 36, 64. Jer. 5: 19.

14. Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då man icke mer skall säga: »Så sant Herren lefver, han som har fört Israels barn upp ur Egyptens land»,
Jer. 23: 7 f.

15. utan: »Så sant Herren lefver, han som har fört Israels barn upp ur nordlandet och ur alla andra länder, till hvilka han hade bortdrifvit dem.» Ty jag skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gaf åt deras fäder.

16. Se, jag skall sända bud efter många fiskare, säger Herren, och de skola uppfiska dem; och sedan skall jag sända bud efter många jägare, och de skola jaga dem ned från alla berg och alla höjder och ut ur stenklyftorna.
Hab. 1: 14 f.

17. Ty mina ögon äro riktade på alla deras vägar; de kunna icke gömma sig för mitt ansikte, och deras missgärning är icke fördold för mina ögon.
Job 34: 21 f. Ps. 90: 8. Ords. 5: 21. Jer. 23: 24. 32: 19. Hebr. 4: 13.

18. Och först skall jag i dubbelt mått vedergälla dem för deras missgärning och synd, att de hafva oskärat mitt land, i det att de hafva uppfyllt min arfvedel med sina styggeliga och skändliga afgudars döda kroppar.
3 Mos. 26: 30. Jes. 65: 7. Jer. 2: 7.

19. Herre, du min starkhet, mitt värn och min tillflykt på nödens dag, till dig skola hedningarna komma från jordens ändar och säga: »Allenast lögn hafva våra fäder fått i arf, fåfängliga afgudar, sådana att ingen af dem kan hjälpa.
Ps. 8: 2 f. 46: 2. Jes. 2: 2 f. Jer. 3: 17. Mik. 4: 1 f. Sak. 8: 20 f.

20. Kan väl en människa göra sig gudar? Nej, de gudarna äro inga gudar.»
Jes. 40: 19 f. 44: 9 f. Jer. 2: 11. 10: 8.

21. Se, därför vill jag denna gång låta dem förnimma det, jag vill låta dem känna min hand och min makt, på det att de må veta, att mitt namn är Herren.

17 Kapitlet.

Juda synd. Sabbatsbudet.

Juda synd är uppskrifven med järnstift, med diamantgriffel; den är inristad på deras hjärtas tafla och på edra altarens horn,

2. så visst som deras barn vid gröna träd och på höga kullar komma ihåg sina altaren och Aseror.

3. Du mitt berg på fältet, ditt gods, ja, alla dina skatter skall jag lämna till plundring, så ock dina offerhöjder, till straff för hvad du syndat i hela ditt land.
Jer. 15: 13 f. 21: 13.

4. Och du skall nödgas avstå — och detta genom din egen förskyllan — från den arfvedel, som jag har gifvit dig; och jag skall låta dig tjäna dina fiender i ett land, som du icke känner. Ty I hafven upptändt min vrede eld, och den skall brinna till evig tid.

5. Så säger Herren: Förbannad är den man, som förtröstar på människor och sätter kött sig till arm och med sitt hjärta viker af ifrån Herren.

2 Krön. 32: 8.

6. Han skall blifva såsom en torr buske på hedmarken och skall icke få se något godt komma, utan skall bo på förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar, där eljest ingen bor.

Jer. 48: 6.

7. Men välsignad är den man, som förtröstar på Herren, den som har Herren till sin förtröstan.

Ps. 2: 12. 34: 9. 40: 5. 84: 13. Ords. 16: 20.

8. Han är lik ett träd, som är planteradt vid vatten och som utsträcker sina rötter till bäcken; ty om än hetta kommer, så förskräckes det icke, utan bevarar sina löf grönskande; och om ett torrt år kommer, så sörjer det icke och upphör ej heller att bära frukt.

Ps. 1: 3.

9. Ett illfundigt och fördärfvadt ting är hjärtat framför allt annat; hvem kan förstå det?

10. Dock, jag, Herren, utrannsakar hjärtat och pröfvar njurarna och gifver så åt hvar och en efter hans vägar, efter hans gärningars frukt.

1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 20: 12. Rom. 2: 6. Upp. 2: 23.

11. Lik en rapphöna, som rufvar på ägg, hvilka hon icke själf har lagt, är den som samlar rikedom med orätt; i sina halfva dagar måste han lämna den, och vid sitt slut skall han stå såsom en dåre.

12. En härlighetens tron, en urgammal höjd är vår helgedoms plats;

13. Herren är Israels hopp. Alla de som öfvergifva dig måste komma på skam. Ja, de som vika af ifrån mig likna en skrift i sanden; ty de hafva öfvergifvit Herren, källan med det friska vattnet.

Ps. 36: 10. Jer. 2: 13. Joh. 4: 14.

14. Hela du mig, Herre, så varder jag helad; fräls mig du, så varder jag frälst. Ty du är mitt lof.

5 Mos. 10: 21.

15. Se, dessa säga till mig: »Hvad blifver af Herrens ord? Må det fullbordas!»

Jes. 5: 19. Hes. 12: 22. 2 Petr. 3: 4.

16. Det är ju för att följa dig som jag icke har undandragit mig herdekallet, och fördärfvets dag har jag icke åstundat; du vet det själf. Hvad mina läppar hafva uttalat, det har talats inför ditt ansikte.

17. Så blif mig då icke till skräck, du som är min tillflykt på olyckans dag.

18. Låt dem som förföljа mig komma på skam, men låt icke mig komma på skam; låt dem blifva förfärade, men låt icke mig blifva förfärad. Låt en olycksdag komma öfver dem, och krossa dem i dubbelt mått.

Ps. 35: 4. 40: 15.

19. Så sade Herren till mig: Gå åstad och ställ dig i Menighetsporten, där Juda konungar gå in och gå ut, och sedan i Jerusalems alla andra portar;

20. och säg till dem: Hören Herrens ord, I Juda konungar med hela Juda och I alla Jerusalems invånare, som gån in genom dessa portar.

Jer. 22: 2.

21. Så säger Herren: Tagen eder till vara, att I icke på sabbatsdagen bären någon börda eller fören in någon sådan genom Jerusalems portar.

Neh. 13: 19.

22. Och fören icke på sabbatsdagen någon börda ut ur edra hus, och gören ej heller något annat arbete, utan helgen sabbatsdagen, såsom jag bjöd edra fäder,

2 Mos. 20: 8 f. 23: 12. 31: 13. 5 Mos. 5: 12 f.

23. fastän de icke ville höra eller böja sitt öra därtill, utan voro hårdnackade, så att de icke hörde eller togo emot tuktan.

Jer. 2: 30. 5: 3.

24. Men om I viljen höra mig, säger Herren, så att I på sabbatsdagen icke fören någon börda in genom denna stads portar, utan helgen sabbatsdagen, så att I på den icke gören något arbete,

Jes. 56: 2. 58: 13 f.

25. då skola konungar och furstar, som komma att sitta på Davids tron, få draga in genom denna stads portar på vagnar och hästar, följda af sina furstar, af Juda män och Jerusalems invånare; och denna stad skall då förblifva bebodd evinnerligen.

Jer. 22: 4.

26. Och från Juda städer, från trakterna omkring Jerusalem och från Benjamins land, från Låglandet, Bergsbygden och Sydlandet skall man komma och frambära brännoffer, slaktoffer, spisoffer och rökelse och frambära loföffer till Herrens hus.

Jer. 32: 44. 33: 18.

27. Men om I icke hören mitt bud att helga sabbaten och att icke bära någon börda in genom Jerusalems portar på sabbatsdagen, så skall jag tända eld på dess portar, och elden skall förtära Jerusalems palatser och skall icke kunna utsläckas.

Hes. 20: 47. Hos. 8: 14.

18 Kapitlet.

Lärdom hämtad från krukmakarens arbete. Straffdal. Anslag mot profeten. Profetens bön om motståndarnas bestraffning.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren; han sade:

2. »Stå upp och gå ned till krukmakarens hus; där vill jag låta dig höra mina ord.»

3. Då gick jag ned till krukmakarens hus och fann honom sysselsatt med arbete på krukmakarskifvan.

4. Och när kärlet, som krukmakaren höll på att göra af leret, misslyckades i hans hand, så begynte han om igen och gjorde däraf ett annat kärl så, som han ville hafva det gjordt.

5. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

6. Skulle jag icke kunna göra med eder, I af Israels hus, såsom denne krukmakare gör? säger Herren. Jo, såsom leret är i krukmakarens hand, så ären ock I i min hand, I af Israels hus.

Jes. 45: 9. Visb. 15: 7. Rom. 9: 21.

7. Den ena gången hotar jag ett folk och ett rike, att jag vill upprycka, nedbryta och förgöra det; Jer. 1: 10. 31: 28.

8. men om då det folket omvänder sig från det onda väsende, mot hvilket jag vände mitt hot, så ångrar jag det onda, som jag hade tänkt att göra dem.

Hes. 18: 21. 33: 11. Jon. 3: 10.

9. En annan gång lofvar jag ett folk och ett rike, att jag vill uppbygga och plantera det;

10. men om det då gör hvad ondt är i mina ögon och icke hör min röst, så ångrar jag det goda, som jag hade sagt att jag ville göra dem.

11. Så säg nu du till Juda män och Jerusalems invånare: Så säger Herren: Se, jag bereder åt eder en olycka och jag har i sinnet ett anslag mot eder. Vänden därför om, hvar och en från sin onda väg, och bättren edert lefverne och edert väsende.

2 Kon. 17: 13. Jer. 7: 3. 25: 5. 35: 15.

12. Men de säga: »Du mödar dig förgäfves. Vi vilja följa våra egna tankar och göra hvar och en efter sitt onda hjärtas hårdhet.»

Jes. 65: 2. Jer. 2: 25. 44: 16 f.

13. Därför säger Herren så: Frågen efter bland hednafolken, om någon har hört något sådant. Alltför grufliga ting har jungfrun Israel bedrifvit.

Jer. 2: 10. Hos. 8: 10.

14. Öfvergifver då Libanons snö sin upphöjda klippa, eller utsina de friska vatten, som strömma ifrån fjärran,

15. eftersom mitt folk förgäter mig och tänder rökelse åt afgudar? Se, af dem skola de bringas på fall, då de gå sin gamla stråt och vandra på villostigar, på obanade vägar. Jer. 2: 23. 3: 21.

16. Så göra de sitt land till ett föremål för hånpad, för begabberi evinnerligen; alla som gå där fram skola häpna och skaka hufvudet. Jer. 19: 8.

17. Såsom med en östanvind skall jag förskingra dem, när fienden kommer; jag skall visa dem ryggen och icke ansiktet, på deras ofärds dag. Jes. 27: 8.

18. Men de sade: »Kommen, låtom oss uttänka något anslag mot Jeremia. Ty våra präster skola icke komma till korta med undervisning, ej heller våra visa med råd, ej heller våra profeter med förkunnelse. Ja, kommen, låtom oss fälla honom med våra tungor; vi behöfva alls icke akta på hvad han säger.» Hes. 7: 26. Mal. 2: 7.

19. Herre, akta du på mig och hör hvad mina motståndare tala.

20. Skall man få vedergälla godt med ondt, eftersom dessa hafva gräft en grop för mitt lif? Tänk på huru jag har stått inför ditt ansikte för att mana godt för dem, till att afvända från dem din vrede.

Ps. 35: 12. Ordt. 17: 13. Rom. 12: 17.

21. Därför må du öfverlämna deras barn åt hungersnöden och gifva dem själfva till pris åt svärdet, så att deras hustrur blifva barnlösa och änkor, deras män dräpta af pesten och derasynglingar slagna med svärd i striden.

Ps. 109: 10 f.

22. Må klagorop höras från deras hus, i det att du plötsligt låter röfvarskaror komma öfver dem. Ty de hafva gräft en grop för att fånga mig, och snaror hafva de lagt ut för mina fötter.

23. Men du, Herre, känner alla deras mordiska anslag mot mig; så må du då icke förlåta dem deras missgärning eller utplåna deras synd ur din åsyn. Må de bringas på fall inför dig; ja, utför ditt verk mot dem på din vredes tid.

19 Kapitlet.

Juda skall krossas såsom en lerkruka.

Så sade Herren: Gå åstad och köp dig en lerkruka af krukmakaren; och tag med dig några af de äldste i folket och af de äldste bland prästerna,

2. och gå ut till Hinnoms sons dal, som ligger framför Lerskärfsporten, och

predika där de ord, som jag skall tala till dig.

3. Du skall säga: »Hören Herrens ord, I Juda konungar och I Jerusalems invånare: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall låta en sådan olycka komma över denna plats, att det skall genljuda i öronen på hvar och en som får höra det.

1 Sam. 3: 11. 2 Kon. 21: 12.

4. Eftersom de hafva öfvergifvit mig och icke aktat denna plats, utan där tändt rökelse åt andra gudar, som hvarken de själfva eller deras fäder eller Juda konungar hafva känt, och eftersom de hafva uppfyllt denna plats med oskyldigas blod

5. och byggt sina Baalshöjder för att där uppbränna sina barn i eld, till brännoffer åt Baal, fastän jag aldrig har bjudit eller talat om eller ens tänkt mig något sådant,

Jer. 7: 31 f. 32: 35. Hes. 16: 20. 23: 37.

6. se, därför skola dagar komma, säger Herren, då man icke mer skall kalla denna plats »Tofet» eller »Hinnoms sons dal», utan »Dråpdalen».

7. Och då skall jag på denna plats göra om intet Judas och Jerusalems råd, och jag skall då låta dem falla för deras fienders svärd och för de mäns hand, som stå efter deras lif; och jag skall gifva deras döda kroppar till mat åt himmelens fåglar och markens djur.

Jer. 16: 4.

8. Och jag skall göra denna stad till ett föremål för hånpad och begabberi; alla som gå där fram skola häpna och hvissla vid tanken på alla dess plågor.

Jer. 18: 16.

9. Och jag skall låta dem äta sina egna söners och döttrars kött, ja, den ene skall nödgas äta den andres kött. I sådan nöd och sådant trångmål skola de komma genom sina fiender och genom dem som stå efter deras lif.»

3 Mos. 26: 29. 5 Mos. 28: 53 f. Klag. 2: 20. 4: 10. Luk. 19: 43 f.

10. Och du skall slå sönder krukan inför de mäns ögon, som hafva gått med dig,

11. och skall säga till dem: »Så säger Herren Sebaot: Jag skall sönderslå detta folk och denna stad, på samma sätt som man slår sönder ett krukmakarkärl, så att det icke kan blifva helt igen; och man skall begrafva i Tofet, därför att ingen annan plats finnes att begrafva på. Jer. 7: 32.

12. Så skall jag göra med denna plats, säger Herren, och med dess invånare; jag skall göra denna stad lik Tofet.

13. Och de hus i Jerusalem och de Juda konungars hus, som äro orena, skola blifva såsom Tofetplatsen, ja, alla de hus, på hvilkas tak man har tändt rökelse åt himmelens hela härskara och utgjutit drickoffer åt andra gudar.»

Jer. 32: 29. 44: 17 f. Sef. 1: 5.

14. När sedan Jeremia kom igen från Tofet, dit Herren hade sändt honom för att profetera, ställde han sig i förgården till Herrens hus och sade till allt folket:

15. »Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, öfver denna stad med alla dess lydstäder skall jag låta all den olycka komma, som jag har beslutit öfver den — detta därför att de hafva varit hårdnackade och icke velat höra mina ord.» Jer. 7: 26. 17: 23.

20 Kapitlet.

Jeremia och Pashur. Profetämbetets vedervärdigheter. Profeten förbannar sin födelsedag.

Då nu Pashur, Immers son, prästen, som var överuppsyningsman i Herrens hus, hörde Jeremia profetera detta,

Jer. 38: 1.

2. lät han hudflänga profeten Jeremia och satte honom i stocken i Öfre Benjaminsporten till Herrens hus.

Jer. 29: 26. 37: 15. Apg. 23: 2.

3. Men när Pashur dagen därefter släppte Jeremia lös ur stocken, sade Jeremia till honom: »Pashur är icke det namn, hvarmed Herren benämner dig, utan Magor-Missabib*;

4. ty så säger Herren: Se, jag skall göra dig till skräck såväl för dig själf som för alla dina vänner, och de skola falla för sina fienders svärd, i din egen åsyn; och hela Juda skall jag gifva i den babyloniske konungens hand, och han skall bortföra dem till Babel och slå ihjäl dem med svärd.

5. Och jag skall gifva alla denna stads rikedomar, allt dess gods och alla dyrbarheter däri, ja, alla Juda konungars skatter skall jag gifva i deras fienders hand; och de skola göra det till sitt byte och taga det och föra det till Babel.

2 Kon. 20: 17. Jes. 39: 6. Jer. 15: 13. 17: 3.

6. Och du själf, Pashur, skall gå i fångenskap med alla som bo i ditt hus.

* D. i. skräck från alla sidor; jfr 6: 25.

Du skall komma till Babel; där skall du dö och där skall du begrafvas, jämte alla dina vänner, för hvilka du har profeterat lögn.»

7. Du, Herre, lockade mig, och jag lät mig lockas; du grep mig och blef mig öfvermäktig. Så har jag blifvit ett ständigt åtlöje; hvar man bespottar mig.
Jer. 1: 8 f.

8. Ty så ofta jag talar, måste jag klaga; jag måste ropa öfver våld och förtryck, ty Herrens ord har blifvit mig till smälek och hån beständigt.

9. Men när jag sade: »Jag vill icke tänka på honom eller vidare tala i hans namn», då blef det i mitt hjärta såsom brunne där en eld, instängd i mitt innersta; jag mödade mig med att uthärda den, men jag kunde det icke.

10. Ty jag hör mig förtalas af många; skräck från alla sidor! »Anklagen honom!» »Ja, vi vilja anklaga honom!» Alla som hafva varit mina vänner vakta på att jag skall falla: »Kanhända skall han låta locka sig, så att vi blifva honom öfvermäktiga och få taga hämnd på honom.»
Ps. 31: 14.

11. Men Herren är med mig såsom en väldig hjälte; därför skola mina förföljare komma på fall och intet förmå. Ja, de skola storligen komma på skam, därför att de icke hade förstånd; de skola drabbas af en evig blygd, som icke skall varda förgäten.
Jer. 15: 20. 17: 18. 23: 40.

12. Ty Herren Sebaot pröfvar med rättfärdighet, han ser njurar och hjärta. Så skall jag då få se din hämnd på dem, ty för dig har jag framlagt min sak.
1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. 17: 10.

13. Sjungen till Herrens ära, lofven Herren; ty han räddar den fattiges själ ur de ondas hand.

14. Förbannad vare den dag, på hvilken jag föddes; utan välsignelse blifve den dag, då min moder födde mig.
Job 3: 1 f. 10: 18. Jer. 15: 10.

15. Förbannad vare den man, som förkunnade för min fader: »Ett gossebarn är dig född» och så gjorde honom stor glädje.

16. Gänge det den mannen såsom det gick de städer, som Herren omstörtade utan förbarmande. Må han få höra klagorop om morgonen och härskri om middagen,
1 Mos. 19: 24 f. Jes. 13: 19. Jer. 50: 40. Hes. 16: 49 f. Hos. 11: 8. Am. 4: 11. Luk. 17: 29 f. Jud. v. 7.

17. därför att han icke dräpte mig strax i moderlifvet, så att min moder fick blifva min graf och hennes lif vara hafvande för evigt.

18. Hvarför kom jag ut ur moderlifvet och fick se olycka och bedröfvelse, så att mina dagar måste försvinna i skam?

21 Kapitlet.

Konung Sidkias bud till Jeremia. Jeremias svar.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren, då konung Sidkia sände till honom Pashur, Malkias son, och prästen Sefanja, Maasejas son, och lät säga:

2. »Fråga Herren för oss, då nu Nebukadressar, konungen i Babel, har angripit oss; kanhända vill Herren göra med oss efter alla sina under, så att denne lämnar oss i fred.»

3. Jeremia svarade dem:

Så skolen I säga till Sidkia:

4. Så säger Herren, Israels Gud: Se, de vapen I eder hand, med hvilka I utanför muren striden mot konungen i Babel och kaldéerna, som belägra eder, dem skall jag vända om och skall samla dem inne i denna stad.

5. Och jag skall själf strida mot eder med uträckt hand och stark arm, i vrede och harm och stor förtörnelse.
5 Mos. 29: 28.

6. Och jag skall slå dem som bo i denna stad, både människor och djur; i svår pest skola de dö.

7. Och därefter, säger Herren, skall jag låta Sidkia, Juda konung, och hans tjänare och folket, dem som i denna stad äro kvar efter pesten, svärdet och hungersnöden, falla i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand och i deras fienders hand, i de mäns hand, som stå efter deras lif. Och han skall slå dem med svärdsegg; han skall icke skona dem och icke hafva någon miskund eller något förbarmande.
Jer. 32: 3 f.

8. Och till detta folk skall du säga: Så säger Herren: Se, jag förelägger eder vägen till lifvet och vägen till döden.
5 Mos. 11: 26. 30: 15, 19.

9. Den som stannar kvar i denna stad, han skall dö genom svärd eller hunger eller pest, men den som går ut och öfverlämnar sig åt kaldéerna, som belägra eder, han skall få lefva och vinna sitt lif såsom ett byte.
Jer. 38: 2. 39: 18. 45: 5.

10. Ty jag har vändt mitt ansikte mot denna stad till dess olycka och icke till

dess lycka, säger Herren. Den skall blifva gifven i den babyloniske konungens hand, och han skall uppbränna den i eld.

11. Och till Juda konungs hus skall du säga: Hören Herrens ord:

12. I af Davids hus, så säger Herren: »Fällen hvar morgon rätt dom och rädden den plundrade ur förtryckarens hand, på det att icke min vrede må bryta fram såsom en eld och brinna så, att ingen kan utsläcka den» — detta för deras onda väsendes skull.

Jer. 4: 4. 22: 3.

13. Se, jag skall vända mig mot dig, du som bor i dalen, i bergfästet på slätten, säger Herren, ja, mot eder som sägen: »Hvem kan falla öfver oss och hvem kan komma in i våra boningar?»

Jer. 17: 3.

14. Jag skall hemsöka eder efter edra gärningars frukt, säger Herren. Ja, jag skall upptända en eld i deras skog, och den skall förtära allt där rundt omkring.

Ords. 1: 31.

22 Kapitlet.

Profetior mot judakonungarna Sallum, Jojakim och Konja.

Så sade Herren: Gå ned till Juda konungs hus och tala där följande ord;

2. säg: Hör Herrens ord, du Juda konung, som sitter på Davids tron, hör det du med dina tjänare och ditt folk, I som gån in genom dessa portar.

Jer. 17: 20.

3. Så säger Herren: Öfven rätt och rättfärdighet och rädden den plundrade ur förtryckarens hand; förorätten icke främlingen, den faderlöse och änkan, gören icke öfvervåld mot dem och utgjuten icke oskyldigt blod på denna plats. Jer. 21: 12.

4. Ty om I gören efter detta ord, så skola andra konungar, som komma att sitta på Davids tron, få draga in genom portarna till detta hus på vagnar och hästar, följda af sina tjänare och sitt folk. Jer. 17: 25.

5. Men om I icke hören dessa ord, så har jag svurit vid mig själf, säger Herren, att detta hus skall blifva ödelagdt.

6. Ty så säger Herren om Juda konungs hus: Väl är du för mig såsom ett Gilead, såsom Libanons topp; men jag skall sannerligen göra dig till en öken, med obebodda städer.

7. Och jag skall inviga fördärfvare till att komma öfver dig, hvar och en med sina vapen, och de skola hugga ned dina väldiga cedrar och kasta dem i elden.

8. Och många folk skola gå framom denna stad, och man skall fråga hvarandra: »Hvarför har Herren gjort så mot denna stora stad?»

5 Mos. 29: 24. 1 Kon. 9: 8 f.

9. Och man skall då svara: »Därför att de öfvergåfvo Herrens, sin Guds, förbund och tillbådo andra gudar och tjänade dem.»

10. Gråten icke öfver en död man och ömken honom icke; men gråten bitterligen öfver honom som har måst vandra bort, ty han skall icke mer komma tillbaka och återse sitt fädernesland.

11. Ty så säger Herren om Sallum, Josias son, Juda konung, som blef konung efter sin fader Josia och som har dragit bort ifrån denna plats: Han skall icke mer komma hit tillbaka,

2 Kon. 23: 30.

12. utan på den ort, dit han har blifvit bortförd i fångenskap, där skall han dö; detta land skall han icke mer få återse.

13. Ve dig, du som bygger ditt hus med orättfärdighet och dina salar med orätt, du som låter din nästa arbeta för intet och icke gifver honom hans lön,

3 Mos. 19: 13. 5 Mos. 24: 14 f. Hab. 2: 9. Jak. 5: 4.

14. du som säger: »Jag vill bygga mig ett stort hus och rymliga salar» och så gör åt dig vida fönster och belägger huset med cederträ och målar det rödt med dyrbar färg!

15. Är du väl konung, därför att du kan täfla i cederbyggnader? Månne icke din fader, om han än åt och drack, dock öfvade rätt och rättfärdighet? Och då gick det honom väl. 2 Kon. 22: 2.

16. Han skaffade den betryckte och fattige rätt; och då gick det väl. Är icke detta att känna mig? säger Herren.

17. Men dina ögon och ditt hjärta stå icke efter något annat än efter att bereda dig vinning och efter att utgjuta den oskyldiges blod och öfva förtryck och våld.

18. Därför säger Herren så om Jojakim, Josias son, Juda konung: Man skall icke hålla dödsklagan efter honom och ropa: »Ack ve, min broder! Ack ve, syster!» Man skall icke hålla dödsklagan efter honom och ropa: »Ack ve, herre! Ack ve, hur härlig han var!»

19. Såsom man begrafver en åsna, så skall han begrafvas; man skall släpa

ut honom och kasta honom bort, långt utanför Jerusalems portar. Jer. 36: 30.

20. Stig upp på Libanon och ropa, häf upp din röst i Basan, och ropa från Abarim, ty alla dina älskare äro krossade.

21. Jag talade till dig, då dig väl gick, men du sade: »Jag vill icke höra.» Sådan har din väg varit allt ifrån din ungdom, att du icke har velat höra min röst.

22. Alla dina herdar skola nu få en stormvind till sin herde, och dina älskare skola gå i fångenskap; ja, då skall du komma på skam och få blygas för all din ondskas skull.

23. Du som bor på Libanon, du som har ditt näste i cedrarna, huru skall du icke jämra dig, när vånda kommer öfver dig, ångest lik en barnaföderskas!

24. Så sant jag lefver, säger Herren, om du, Konja, Jojakims son, Juda konung, än vore en signetring på min högra hand, så skulle jag dock rycka dig därifrån. Högs V. 8: 6. Hagg. 2: 24.

25. Och jag skall gifva dig i de mäns hand, som stå efter ditt lif, och i de mäns hand, som du fruktar för, nämligen i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand och i kaldéernas hand. Jer. 21: 7.

26. Och dig och din moder, den som har födt dig, skall jag slunga bort till ett annat land, där I icke ären födda; och där skolen I dö. 2 Kon. 24: 15.

27. Till det land, dit deras själ längtar att återvända, dit skola de icke få vända åter.

28. Är då han, denne Konja, ett föraktligt krossadt beläte eller ett värdelöst kärl? Eller hvarför hafva de blifvit bortslungade, han och hans säd, och kastade bort till ett land, som de icke hafva känt?

29. Du land, du land, du land, hör Herrens ord!

30. Så säger Herren: Upptecknen denne man såsom barnlös, såsom en man, som ingen lycka har haft i sina lifsdagar. Ty ingen af hans säd skall vara så lyckosam, att han får sitta på Davids tron och i framtiden råda öfver Juda.

23 Kapitlet.

Ve öfver otrogna herdar. Löfte om goda herdar och om »en rättfärdig telning» af Davids ätt. Falska profeters dom.

Ve öfver de herdar, som fördärfva och förskingra fåren i min hjord! säger Herren. Jer. 10: 21. Hes. 34: 2 f.

2. Därför säger Herren, Israels Gud, så om de herdar, som föra mitt folk i bet: Det är I som hafven förskingrat mina får och bortdrifvit dem och icke sökt deras bästa. Men se, nu skall jag hemsöka eder för edert onda väsendes skull, säger Herren.

3. Och jag skall själf församla kvarlefvan af mina får ur alla de länder, till hvilka jag har bortdrifvit dem, och skall föra dem tillbaka till deras betesmarker, och de skola blifva fruktsamma och föröka sig. Hes. 11: 17.

4. Och jag skall åt dem uppväcka herdar, som skola föra dem i bet; och de skola icke mer behöfva frukta eller förskräckas och skola icke mer drabbas af hemsökelse, säger Herren. Jes. 40: 11. Jer. 3: 15. Hes. 34: 11 f., 23.

5. Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall uppväcka åt David en rättfärdig telning, och han skall regera såsom konung och hafva framgång och skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden. Jes. 11: 1. 45: 8. Jer. 33: 15 f. Sak. 3: 8. 6: 12.

6. I hans dagar skall Juda varda frälst och Israel bo i trygghet; och detta skall vara det namn man skall gifva honom: **Herren är vår rättfärdighet.** Sak. 14: 11.

7. Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då man icke mer skall säga: »Så sant Herren lefver, han som har fört Israels barn upp ur Egyptens land», utan: Jer. 16: 14 f.

8. »Så sant Herren lefver, han som har fört Israels hus' säd upp och hämtat dem ut ur nordlandet och ur alla andra länder, till hvilka jag hade bortdrifvit dem.» Och så skola de få bo i sitt land.

9. Om profeterna.

Mitt hjärta vill brista i mitt bröst, alla ben i min kropp äro vanmäktiga. Jag är såsom en drucken man, en man som är öfverväldigad af vin, inför Herren och inför hans heliga ord.

10. Ty landet är fullt af äktenskapsbrytare, under förbannelse ligger landet sörjande, och betesmarkerna i öknen äro förtorkade; man hastar till det som är ondt och har sin styrka i orättrådighet. Jes. 24: 6. Jer. 12: 4.

11. Ty både profeter och präster äro gudlösa; till och med i mitt hus har jag mött deras ondska, säger Herren.

12. Därför skall deras väg blifva för dem såsom en slipprig stig i mörkret, de skola stöta emot och falla på den.

Ty jag vill låta olycka drabba dem, när deras hemsökelses år kommer, säger Herren. Ps. 35: 6.

13. Väl såg jag ock hos Samarias profeter hvad förvändt var; de profeterade i Baals namn och förde mitt folk Israel vilse.

14. Men hos Jerusalems profeter har jag sett de grufligaste ting: de lefva i äktenskapsbrott och fara med lögn, och de styrka modet hos dem som göra ondt, så att ingen vill omvända sig från sin ondska. De äro alla för mig såsom Sodom, och stadens invånare såsom Gomorra.

1 Mos. 13: 13. 5 Mos. 32: 32. Jes. 1: 10. 3: 9. Hes. 13: 22. 16: 48.

15. Därför säger Herren Sebaot så om profeterna: Se, jag skall gifva dem malört att äta och gift att dricka, ty från profeterna i Jerusalem har gudlöshet gått ut öfver hela landet.

Jer. 8: 14. 9: 15.

16. Så säger Herren Sebaot: Hören icke på de profeters ord, som profetera för eder, ty de bedraga eder; sina egna hjärtans syner tala de, icke hvad som kommer från Herrens mun.

Jer. 14: 14. Hes. 13: 2 f. Matt. 7: 15.

17. De säga alltjämt till dem som förakta mig: »Herren har så talat: Eder skall väl gå.» Och till hvar och en som vandrar där i sitt hjärtas hårdhet säga de: »Ingen olycka skall komma öfver eder.» Jer. 6: 14. 8: 11. Hes. 13: 10.

18. Hvilken af dem har då fått tillträde till Herrens råd, så att han kan förnimma och höra hans ord? Och hvilken har aktat på hans ord och lyssnat därtill?

Job 15: 8. Jes. 40: 13. Rom. 11: 34. 1 Kor. 2: 16.

19. Se, en stormvind från Herren är här, hans förtörnelse bryter fram, en hvirflande storm! Öfver de ogudaktigas hufvuden hvirflar den ned.

Ps. 11: 6. Jer. 30: 23 f.

20. Och Herrens vrede skall icke upphöra, förrän han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande dagar skolen I förnimma det.

21. Jag sände icke dessa profeter, utan själfva lupo de åstad; jag talade icke till dem, utan själfva profeterade de.

Jer. 14: 14 f. 27: 15. 29: 9.

22. Om de verkligen hade tillträde till mitt råd, så borde de förkunna mina ord för mitt folk och förmå dem att vända om från sin onda väg och sitt onda väsende.

23. Är jag väl en Gud allenast på nära håll och icke en Gud också i fjärran?

Apg. 17: 27 f.

24. Eller skulle någon kunna gömma sig på ett så lönnligt ställe, att jag icke skulle se honom? säger Herren. Är jag icke den som uppfyller himmel och jord? säger Herren.

1 Kon. 8: 27. Ps. 139: 8. Jer. 16: 17. Am. 9: 2 f.

25. Jag har hört hvad profeterna säga, de som profetera lögn i mitt namn; de säga: »Jag har haft en dröm, jag har haft en dröm.»

26. Huru länge skall detta vara? Hafva de något i sinnet, dessa profeter, som profetera lögn och som äro profeter genom sina egna hjärtans svek,

27. dessa som tänka, att de genom sina drömmar, dem som de förtälja för hvarandra, skola komma mitt folk att förgäta mitt namn, likasom deras fäder glömde mitt namn för Baal?

Dom. 3: 7. 8: 33.

28. Den profet, som har haft en dröm, han må förtälja sin dröm; men den som har undfått mitt ord, han må tala mitt ord i sanning. Hvad har halmen att skaffa med säden? säger Herren.

29. Är icke mitt ord såsom en eld, säger Herren, och likt en hammare, som sönderkrossar klippor? Hebr. 4: 12.

30. Se, därför skall jag komma öfver profeterna, säger Herren, dessa som stjäla mitt ord, den ene från den andre;

5 Mos. 18: 20.

31. ja, jag skall komma öfver profeterna, säger Herren, dessa som frambära sin egen tungas ord, men säga: »Så säger Herren.»

32. Ja, jag skall komma öfver de profeter, som profetera löngdrömmar, säger Herren, och som, då de förtälja dem, föra mitt folk vilse med sina lögner och sin stortalighet, fastän jag icke har sändt dem eller gifvit dem något uppdrag och fastän de alls icke kunna hjälpa detta folk, säger Herren. Saf. 3: 4.

33. Om nu detta folk eller en profet eller en präst frågar dig så: »Hvad förkunnar Herrens tunga?» så skall du säga till dem hvad som är den verkliga »tungan»*, och att jag därför skall bortkasta eder, säger Herren.

34. Och den profet eller den präst eller den af folket, som säger »Herrens tunga», den mannen och hans hus skall jag hemsöka.

35. Nej, så skolen I fråga hvarandra och säga eder emellan: »Hvad har Her-

* Hebr. massá, hvilket ord har den dubbla betydelsen »profetisk utsaga» och »tung börda».

ren svarat?» eller: »Hvad har Herren talat?»

36. Men om Herrens »tunga» mån I icke mer orda; ty en tunga skall då hvars och ens eget ord blifva för honom, eftersom I förvänden den lefvande Gudens, Herren Sebaots, vår Guds, ord.

37. Så skall du säga till profeten: »Hvad har Herren svarat dig?» eller: »Hvad har Herren talat?»

38. Men om I sägen »Herrens tunga», då säger Herren så: »Eftersom I sägen detta ord 'Herrens tunga', fastän jag har sändt bud till eder och låtit säga: »I skolen icke säga 'Herrens tunga'»,

39. därför skall jag nu alldeles förgäta eder och kasta eder bort ifrån mitt ansikte med den stad, som jag har gifvit åt eder och edra fäder.

40. Och jag skall låta komma öfver eder en evig smälek och en evig blygd, som icke skall varda förgäten.»

Jer. 20: 11.

24 Kapitlet.

De två fikonkorgarna.

Herren lät mig se följande syn: Jag fick se två korgar med fikon uppställda framför Herrens tempel; och det var efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, hade bortfört från Jerusalem Jekonja, Jojakims son, konungen i Juda, så ock Juda furstar jämte timmermän och smeder, och låtit dem komma till Babel.

2 Kon. 24: 15 f. 2 Krön. 36: 9 f.

2. I den ena korgen voro mycket goda fikon, sådana som fikon ifrån förstlingsskörden äro; och i den andra korgen voro mycket usla fikon, så usla, att de icke kunde ätas.

3. Och Herren sade till mig: »Hvad ser du, Jeremia?» Jag svarade: »Fikon; och de goda fikonen äro mycket goda, men de usla fikonen äro mycket usla, så usla, att de icke kunna ätas.»

4. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

5. Så säger Herren, Israels Gud: Såsom man med välbehag ser på de goda fikonen, så vill jag med välbehag se till de bortförda af Juda, dem som jag ifrån denna plats har sändt bort till kaldéernas land.

6. Jag skall med välbehag vända mitt öga till dem och låta dem komma tillbaka till detta land. Jag skall uppbygga dem och icke slå ned dem; jag skall plantera dem och icke upprycka dem. Jer. 31: 28.

7. Och jag skall gifva dem hjärtan till att känna, att jag är Herren; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Ty de skola omvända sig till mig af allt sitt hjärta.

5 Mos. 30: 6. Jer. 30: 22. 31: 33 f. 32: 38 f. Hes. 11: 19 f. 36: 26 f. Hebr. 8: 10.

8. Men såsom man gör med usla fikon, som äro så usla, att de icke kunna ätas, likaså, säger Herren, skall jag göra med Sidkia, Juda konung, och med hans furstar och med kvarlefvan i Jerusalem, ja, både med dem som hafva blifvit kvar här i landet och med dem som hafva bosatt sig i Egyptens land.

2 Kon. 25: 2 f. Jer. 29: 17. 43: 5 f.

9. På alla orter, dit jag fördrifver dem, skall jag göra dem till en hotande varnagel och en skräckbild för alla riken på jorden, till en smälek, till ett ordspråk och en visa och till ett exempel, som man nämner, när man förbannar.

5 Mos. 28: 25, 37. 1 Kon. 9: 7. 2 Krön. 7: 20. Jer. 25: 9, 18. 42: 17 f. 44: 12. Hes. 5: 15.

10. Och jag skall sända bland dem svärd, hungersnöd och pest, till dess att de blifva utrotade ur det land, som jag har gifvit åt dem och deras fäder.

Jer. 29: 18. Hes. 6: 12. 14: 21.

25 Kapitlet.

Profetia om en sjuttioårig fångenskap i Babel. Herrens vredes kalk.

Detta är det ord, som kom till Jeremia angående hela Juda folk, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår, hvilket var Nebukadressars, den babyloniske konungens, första regeringsår. Jer. 1: 2.

2. Och detta ord talade profeten Jeremia till hela Juda folk och till alla Jerusalems invånare; han sade:

3. Allt ifrån Josias, Amons sons, Juda konungs, trettonde regeringsår ända till denna dag, eller nu under tjugutre år, har Herrens ord kommit till mig; men fastän jag tidt och ofta har talat till eder, hafven I icke velat höra.

4. Och fastän Herren tidt och ofta har sändt till eder alla sina tjänare profeterna, hafven I icke velat höra, I böjden icke edra öron till att höra,

2 Kon. 17: 13 f. Jer. 7: 13, 25 f. 26: 5. 35: 15. 44: 4 f.

5. då de sade: »Vänden om, hvar och en från sin onda väg och sitt onda väsende, så skolen I för evärdliga tider få bo kvar i det land, som Herren har gifvit åt eder och edra fäder.

Jer. 18: 11. Sak. 1: 4.

6. Och följen icke efter andra gudar, så att I tjänen och tillbedjen dem; och förtörnen mig icke genom edra händers verk, att jag icke må låta olycka komma över eder.» Jes. 3: 9.

7. I villen icke höra på mig, säger Herren, och så förtörnaden I mig genom edra händers verk, eder själfva till olycka.

8. Därför säger Herren Sebaot så: Eftersom I icke villen höra mina ord,

9. därför skall jag sända åstad och hämta alla nordens folkstammar, säger Herren, och skall sända bud till min tjänare Nebukadressar, konungen i Babel; och jag skall låta dem komma öfver detta land och dess inbyggare, så ock öfver alla folken här rundt omkring. Och dem skall jag gifva till spillo och skall göra dem till ett föremål för hånpad och begabberi och låta dem blifva ödemarker för evärdlig tid.
Jer. 1: 15. 27: 6.

10. Och jag skall i dem göra slut på fröjderop och glädjerop, på rop för brudgum och rop för brud, på buller af kvarn och ljus från lampa.
Jer. 7: 34. 16: 9. 33: 11. Upp. 18: 22 f.

11. Ja, hela detta land skall blifva ödelagdt och förödt, och dessa folk skola tjäna Babels konung i sjuttio år.

12. Men när sjuttio år äro till ända, skall jag hemsöka konungen i Babel och folket där för deras missgärning, säger Herren, och hemsöka kaldéernas land och göra det till en ödemark för evärdlig tid. 2 Krön. 36: 21 f.
Esr. 1: 1. Jer. 29: 10. Dan. 9: 2. Sak. 1: 12.

13. Och jag skall på det landet låta alla de ord fullbordas, som jag har talat mot det, allt hvad som är skrifvet i denna bok och hvad Jeremia har profeterat mot alla dessa folk.

14. Ty också dem skola mäktiga folk och stora konungar göra till sina tjänare, och jag skall vedergälla dem efter deras gärningar och deras händers verk.

15. Ty så sade Herren, Israels Gud, till mig: »Tag denna kalk med vredesvin ur min hand och gif alla de folk, till hvilka jag sänder dig, att dricka därur. Jer. 51: 7. Upp. 14: 10. 16: 19.

16. Må de dricka, så att de ragla och mista sansen, när det svärd kommer, som jag skall sända ibland dem.»

17. Och jag tog kalken ur Herrens hand och gaf alla de folk att dricka, till hvilka Herren sände mig,

18. nämligen Jerusalem med Juda städer och med dess konungar och furstar, för att så göra detta till en ödemark och till ett föremål för hånpad och begabberi och till ett exempel, som man nämner, när man förbannar, såsom ock nu har skett;

19. vidare Farao, konungen i Egypten, med hans tjänare, hans furstar och allt hans folk, Jer. 46: 2 f.

20. så ock allt Erebs folk med alla konungar i Us' land och alla konungar i filistéernas land, både Askelon och Gasa och Ekron och kvarlefvan i Asdod; Jer. 47: 1 f.

21. vidare Edom, Moab och Ammons barn; Jer. 48: 1 f. 49: 1 f., 7 f.

22. vidare alla konungar i Tyrus, alla konungar i Sidon och konungarna i hafsländerna på andra sidan hafvet;
Jes. 23: 1 f. Jer. 9: 26.

23. vidare Dedan, Tema, Bus och alla dem som hafva kantklippt hår;

24. vidare alla konungar i Arabien och alla konungar öfver Erebs folk, som bo i öknen,

25. så ock alla konungar i Simri, alla konungar i Elam och alla konungar i Medien,

26. slutligen alla konungar i nordlandet, de må bo närmare hvarandra eller mera i fjärran, och alla andra riken i världen, utöfver jordens yta. Och konung Sesak skall dricka efter dem.

27. Och du skall säga till dem: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Dricken, så att I blifven druckna, och spyn och fallen omkull utan att kunna stå upp; ja, fallen, när det svärd kommer, som jag skall sända bland eder. —

28. Men om de icke vilja mottaga kalken ur din hand och dricka, så säg till dem: Så säger Herren Sebaot: I måsten dricka.

29. Ty se, med den stad, som är uppkallad efter mitt namn, skall jag begynna hemsökelsen. Skullen då I blifva ostraffade? Nej, I skolen icke blifva ostraffade, utan jag skall kalla fram ett svärd och sända det öfver alla jordens inbyggare, säger Herren Sebaot.
Jer. 49: 12. Hes. 9: 6. 1 Petr. 4: 17.

30. Och du skall profetera för dem allt detta och säga till dem: Herren upphäfver ett rytande från höjden, och från sin heliga boning låter han höra sin röst; ja, han upphäfver ett högt rytande öfver sin ängd och höjer skördeskri, såsom en vintrampare, öfver alla jordens inbyggare.
Jer. 51: 14. Joel 3: 16. Am. 1: 2.

31. Dånet höres intill jordens ända, ty Herren har sak med folken, han går till rätta med allt kött; de ogudaktiga

gifver han till pris åt svärdet, säger Herren.

32. Så säger Herren Sebaot: Se, en olycka går fram från det ena folket till det andra, och ett stort oväder uppstiger från jordens yttersta ända.

33. Och de som blifva slagna af Herren på den tiden skola ligga strödda från jordens ena ända till den andra; man skall icke hålla dödsklagan efter dem eller samla dem tillhopa och begrafva dem, utan de skola blifva gödsel på marken. Jes. 66: 16. Jer. 8: 2. 9: 22. 16: 4.

34. Jämren eder, I herdar, och klagen; vältren eder på marken, I väldige i hjorden; ty tiden är inne, att I skolen slaktas. I skolen blifva förskingrade, I skolen komma på fall, såsom det händer jämväl ett kostbart kärl.

35. Då finnes icke mer någon undflykt för herdarna, icke mer någon räddning för de väldiga i hjorden.

36. Hör huru herdarna ropa, huru de väldiga i hjorden jämra sig! Ty Herren ödelägger deras betesmark,

37. och de fredliga ängderna förgöras genom Herrens vredes glöd.

38. Han drager ut såsom ett lejon ur sitt snår. Ja, deras land blifver en ödemark under förhärjelsens glöd, under hans vredes glöd.

26 Kapitlet.

Domsprofetia öfver Juda. Anslag mot Jeremias lif. Profeten Uria.

I begynnelsen af Jojakims, Josias sons, Juda konungs, regering kom detta ord från Herren; han sade:

2. Så säger Herren: Ställ dig i förgården till Herrens hus och tala mot alla Juda städer, från hvilka man kommer för att tillbedja i Herrens hus, tala alla de ord, som jag har bjudit dig tala till dem; tag intet därifrån. 5 Mos. 4: 2. Jer. 7: 2.

3. Kanhända skola de då höra och vända om, hvar och en från sin onda väg; då vill jag ångra det onda, som jag har i sinnet att göra med dem för deras onda väsendes skull. Jer. 18: 8, 11. 36: 3, 7. Jon. 3: 10.

4. Du skall säga till dem: Så säger Herren: Om I icke viljen höra mig och vandra i den lag, som jag har förelagt eder,

5. och höra hvad mina tjänare profeterna tala — de som jag tidt och ofta sänder till eder, fastän I icke viljen höra —

2 Kon. 17: 13 f. Jer. 7: 13 f. 25: 4. 35: 15.

6. då skall jag göra med detta hus såsom jag gjorde med Silo och skall låta denna stad för alla jordens folk blifva ett exempel, som man nämner, när man förbannar.

1 Sam. 4: 3, 11. Ps. 78: 60. Jer. 7: 12, 14. 24: 9.

7. Och prästerna och profeterna och allt folket hörde Jeremia tala dessa ord i Herrens hus.

8. Och när Jeremia hade slutat att tala allt hvad Herren hade bjudit honom tala till allt folket, grepo honom prästerna och profeterna och allt folket och sade: »Du måste döden dö.

9. Huru djärfves du profetera i Herrens namn och säga: 'Det skall gå detta hus likasom det gick Silo, och denna stad skall ödeläggas, så att ingen mer bor däri'?» Och allt folket församlade sig mot Jeremia i Herrens hus.

10. Då nu Juda furstar hörde detta, gingo de från konungshuset upp till Herrens hus och satte sig vid ingången till Herrens nya port.

11. Då sade prästerna och profeterna till furstarna och till allt folket sålunda: »Denne man förtjänar döden, ty han har profeterat mot denna stad, såsom I hafven hört med egna öron.»

Apg. 6: 13.

12. Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och sade: »Det är Herren som har sändt mig att profetera mot detta hus och denna stad allt det som I hafven hört.

13. Så bättren nu edert lefverne och edert väsende och hören Herrens, eder Guds, röst; då vill Herren ångra det onda, som han har talat mot eder.

Jer. 7: 3. 18: 8.

14. Och hvad mig angår, så är jag i eder hand; gören med mig hvad eder godt och rätt synes.

15. Men det skolen I veta, att om I döden mig, så dragen I oskyldigt blod öfver eder och öfver denna stad och dess invånare; ty det är i sanning Herren som har sändt mig till eder att tala allt detta inför eder.» Matt. 23: 35.

16. Då sade furstarna och allt folket till prästerna och profeterna: »Denne man förtjänar icke döden, ty i Herrens, vår Guds, namn har han talat till oss.»

17. Och några af de äldste i landet stodo upp och sade till folkets hela församling sålunda:

18. »Morastiten Mika profeterade i Hiskias, Juda konungs, tid och sade till hela Juda folk: 'Så säger Herren Sebaot: Sion skall varda upplöjdt till en åker, och Jerusalem skall blifva en sten-

hop och tempelberget en skogbevuxen höjd.' Jer. 9: 11. Mik. 1: 1. 3: 12.

19. Men lät väl Hiskia, Juda konung, med hela Juda döda honom? Fruktade han icke i stället Herren och bönföll inför honom, så att Herren ångrade det onda, som han hade beslutit öfver dem, medan tvärtom vi nu stå färdiga att draga öfver oss själfva så mycket ondt?»

20. Där var ock en annan man, Uria, Semajas son, från Kirjat-Hajearim, som profeterade i Herrens namn; och han profeterade mot denna stad och detta land alldeles såsom Jeremia hade gjort.

21. När då konung Jojakim med alla sina hjältar och alla furstar hörde hans ord, ville han döda honom. Men när Uria fick höra härom, blef han förskräckt och flydde och kom till Egypten.

22. Då sände konung Jojakim några män till Egypten, nämligen Elnatan, Akbors son, och några andra med honom, in i Egypten. Jer. 36: 12, 25.

23. Och dessa hämtade Uria ut ur Egypten och förde honom till konung Jojakim; och denne lät dräpa honom med svärd och lät så kasta hans döda kropp på den allmänna begrafningsplatsen.

24. Men Ahikams, Safans sons, hand beskyddade Jeremia, så att man icke lämnade honom i folkets hand till att dödas. 2 Kon. 22: 12, 14. 25: 22. Jer. 39: 14.

27 Kapitlet.

Profetia om Babels ok öfver Juda och öfver andra folk.

I begynnelsen af Jojakims, Josias sons, Juda konungs, regering kom detta ord till Jeremia från Herren; han sade:

Jer. 28: 1.

2. Så har Herren sagt till mig: Gör dig band och ok och sätt detta på din hals.

3. Sänd det sedan till konungen i Edom, konungen i Moab, konungen öfver Ammons barn, konungen i Tyrus och konungen i Sidon genom de sändebud, som hafva kommit till Sidkia, Juda konung, i Jerusalem.

4. Och bjud dessa säga till sina herrar: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Så skolen I säga till edra herrar:

5. Jag är den som genom min stora kraft och min uträckta arm har gjort jorden med de människor och djur, som äro på jorden; och jag gifver den åt hvem jag vill. Jer. 32: 17. Dan. 4: 29.

6. Så gifver jag nu alla dessa länder i min tjänare Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; ja ock markens djur gifver jag honom, att de må tjäna honom. Jer. 25: 9. 28: 14. Dan. 2: 37 f.

7. Och alla folk skola tjäna honom och hans son och hans sonson, till dess att också för hans land tiden är inne, att mäktiga folk och stora konungar skola göra honom till sin tjänare.

Jer. 25: 12, 14.

8. Och det folk och det rike, som icke vill tjäna honom, Nebukadnessar, konungen i Babel, och som icke vill gifva sin hals under den babyloniske konungens ok, det folket skall jag hemsöka med svärd, hungersnöd och pest, säger Herren, till dess att jag har förgjort dem genom hans hand.

9. Därför mån I icke höra på edra profeter och spåmän, på edra drömmar, på edra teckentydare och trolikarlar, när dessa säga till eder: »I skolen icke komma att tjäna konungen i Babel»;

Jer. 29: 8 f.

10. ty de profetera lögn för eder och komma så åstad, att I blifven förda långt undan från edert land, i det jag måste drifva eder bort, så att I förgåns.

11. Men det folk, som böjer sin hals under den babyloniske konungens ok och tjänar honom, det skall jag låta få ro i sitt land, säger Herren, att de må bruka det och bo däri.

12. Till Sidkia, Juda konung, talade jag på alldeles samma sätt; jag sade: Böjen eder hals under den babyloniske konungens ok och tjänen honom och hans folk, så skolen I få lefva.

13. Icke viljen I dö, du och ditt folk, genom svärd, hunger och pest, såsom Herren har sagt att det skall ske med det folk, som icke vill tjäna konungen i Babel?

14. Hören alltså icke på de profeters ord, som säga till eder: »I skolen icke komma att tjäna konungen i Babel»; ty de profetera lögn för eder.

15. Jag har icke sändt dem, säger Herren; det är de själfva som profetera lögn i mitt namn, och de komma så åstad, att jag måste drifva eder bort, så att I förgåns jämte de profeter, som profetera för eder.

Jer. 14: 14. 23: 21, 25. 29: 9.

16. Och till prästerna och till hela detta folk talade jag och sade: Så säger Herren: Hören icke på edra profeters ord, då de profetera för eder och säga: »Se, de kärl, som höra till Herrens hus, skola nu snart föras tillbaka från Babel»; ty de profetera lögn för eder. Jer. 28: 3.

17. Hören icke på dem, utan tjänen konungen i Babel, så skolen I få lefva. Icke viljen I, att denna stad skall blifva ödelagd?

18. Om de verkligen äro profeter och hafva Herrens ord, så må de lägga sig ut hos Herren Sebaot, att de kärl, som ännu äro kvar i Herrens hus och i Juda konungs hus och i Jerusalem, icke också må föras bort till Babel.

19. Ty så säger Herren Sebaot om pelarna och hafvet och bäckenställen och det öfriga, som ännu är kvar här i staden, 1 Kon. 7: 15, 23, 27. 2 Kon. 25: 13 f.

20. därför att Nebukadnessar, konungen i Babel, icke tog det med sig, då han bortförde Jekonja, Jojakims son, Juda konung, från Jerusalem till Babel jämte alla ädlingar i Juda och Jerusalem — 2 Kon. 24: 12 f.

21. ja, så säger Herren Sebaot, Israels Gud, om det som ännu är kvar i Herrens hus och i Juda konungs hus och i Jerusalem:

22. Till Babel skall det föras, och där skall det förblifva ända till den dag, då jag ser därtill, säger Herren, och för det upp till denna plats igen.

2 Krön. 36: 22. Esr. 1: 1, 7. Jer. 29: 10.

28 Kapitlet.

Jeremia och den falske profeten Hananja.

Men samma år, i begynnelsen af Sidkias, Juda konungs, regering, i femte månaden af hans fjärde regeringsår, talade profeten Hananja, Assurs son, från Gibeon, så till mig i Herrens hus, i prästernas och allt folkets närvaro; han sade:

2. »Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Jag skall sönderbryta den babyloniske konungens ok.

3. Inom två års tid skall jag föra tillbaka till denna plats alla de kärl i Herrens hus, som Nebukadnessar, konungen i Babel, har tagit bort ifrån denna plats och fört till Babel. Jer. 27: 16.

4. Och Jekonja, Jojakims son, Juda konung, och alla fångar ifrån Juda, som hafva kommit till Babel, skall jag föra tillbaka till denna plats, säger Herren; ty jag skall sönderbryta den babyloniske konungens ok.» 2 Kon. 24: 12 f.

5. Men profeten Jeremia svarade profeten Hananja i närvaro af prästerna och allt det folk, som stod i Herrens hus;

6. profeten Jeremia sade: »Amen. Så göre Herren. Det som du har profeterat må Herren uppfylla, i det att han för tillbaka från Babel till denna plats de kärl, som funnos i Herrens hus, så ock alla fångarna.

7. Men hör dock detta ord, som jag vill tala inför dig och allt folket.

8. Forna tiders profeter, de som varit före mig och dig, hafva mot mäktiga länder och stora riken profeterat om krig, olycka och pest.

9. Därför, om nu en profet profeterar om lycka, så kan man först då, när den profetens ord går i fullbordan, veta, att han är en profet, som Herren i sanning har sändt.» 5 Mos. 18: 21 f.

10. Då tog profeten Hananja oket från profeten Jeremias hals och bröt sönder det. Jer. 27: 2.

11. Och Hananja sade i allt folkets närvaro: »Så säger Herren: Just så skall jag inom två års tid sönderbryta den babyloniske konungen Nebukadnessars ok och taga det från alla folkens hals.» Men profeten Jeremia gick sin väg.

12. Sedan, efter det att profeten Hananja hade sönderbrutit oket och tagit det från profeten Jeremias hals, kom Herrens ord till Jeremia; han sade:

13. »Gå åstad och säg till Hananja: Så säger Herren: Ett ok af trä har du sönderbrutit, men i dess ställe har du skaffat ett ok af järn.

14. Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ett ok af järn skall jag sätta på alla dessa folks hals, att de må tjäna Nebukadnessar, konungen i Babel; ty honom skola de tjäna. Ja ock markens djur har jag gifvit honom.» Jer. 27: 6.

15. Och profeten Jeremia sade ytterligare till profeten Hananja: »Hör, du Hananja: Herren har icke sändt dig; du har förledt detta folk att sätta sin lit till lögn.

16. Därför säger Herren så: Se, jag skall taga dig bort ifrån jorden. I detta år skall du dö, eftersom du har predikat affall ifrån Herren.» Jer. 29: 32.

17. Och samma år i sjunde månaden dog profeten Hananja.

29 Kapitlet.

Bref från Jeremia till de fångna judarna i Babel. Två falska profeter. Straffdom öfver Semaja.

Detta är hvad som stod i det bref, som profeten Jeremia sände från Jerusalem till de äldste, som ännu lefde kvar i fångenskapen, och till prästerna och profeterna och allt folket, dem som Ne-

bukadnessar hade fört bort ifrån Jerusalem till Babel,

2. sedan konung Jekonja hade gifvit sig fången i Jerusalem jämte konungamodern och hofmännen, Judas och Jerusalems furstar samt timmermännen och smederna. 2 Kon. 24: 12 f. Jer. 24: 1.

3. Han sände brefvet genom Eleasa, Safans son, och Gemarja, Hilkias son, när Sidkia, Juda konung, sände dessa till Babel, till Nebukadnessar, konungen i Babel; det lydde så:

4. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud, till alla de fångar, som jag har låtit bortföra från Jerusalem till Babel:

5. Byggen hus och bon i dem; planteren trädgårdar och äten deras frukt.

6. Tagen hustrur och föden söner och döttrar; och tagen hustrur åt edra söner och gifven edra döttrar åt män, och må dessa föda söner och döttrar; och föröken eder där och förminskens icke.

7. Och söken den stads bästa, dit jag har bortfört eder i fångenskap, och bedjen för den till Herren; ty då det går den väl, så går det ock eder väl.

8. Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Låten icke bedraga eder af de profeter, som äro bland eder, ej heller af edra spåmän, och akten icke på de drömmar, som I drömmen. Jer. 27: 9 f., 14 f.

9. Ty man profeterar lögn för eder i mitt namn; jag har icke sändt dem, säger Herren. Jer. 14: 14. 23: 21.

10. Ty så säger Herren: Först när sjuttio år hafva gått till ända i Babel, skall jag se till eder och uppfylla på eder mitt löftesord att föra eder tillbaka till denna plats. 2 Krön. 36: 21 f. Esr. 1: 1. Jer. 25: 12. 27: 22. Dan. 9: 2. Sak. 1: 12.

11. Ty jag vet väl, hvilka tankar jag har angående eder, säger Herren, nämligen fridens tankar och icke ofärdens, att jag må gifva eder en framtid och uppfylla edert hopp. Ordₛ. 23: 18. 24: 20.

12. Och I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder. Matt. 7: 7.

13. I skolen söka mig, och I skolen ock finna mig, om I frågen efter mig af allt edert hjärta. 5 Mos. 4: 29.

14. Ty jag vill låta mig finnas af eder, säger Herren; och jag skall återupprätta eder och församla eder från alla de folk och alla de orter, till hvilka jag har bortdrifvit eder, säger Herren; och jag skall låta eder komma tillbaka till denna plats, hvarifrån jag har låtit bortföra eder i fångenskap.

5 Mos. 30: 1 f. Ps. 106: 45. Jer. 30: 3, 18. 33: 7, 26. 2 Mack. 2: 18.

15. Detta skrifver jag, därför att I sägen: »Herren har uppväckt profeter åt oss i Babel.»

16. Ty så säger Herren om den konung, som sitter på Davids tron, och om allt det folk, som bor i denna stad, edra bröder, som icke hafva med eder gått bort i fångenskap,

17. ja, så säger Herren Sebaot: Se, jag skall sända mot dem svärd, hungersnöd och pest och låta dem räknas lika med odugliga fikon, som äro så usla, att man icke kan äta dem. Jer. 24: 8 f.

18. Ja, jag skall förfölja dem med svärd, hungersnöd och pest och göra dem till en förskräckande varnagel för alla riken på jorden, till ett exempel, som man nämner, när man förbannar, till ett föremål för häpnad, begabberi och smälek bland alla de folk, till hvilka jag skall bortdrifva dem —

19. detta därför att de icke ville höra mina ord, säger Herren, då jag tidt och ofta sände till dem mina tjänare profeterna. Ty I villen ju icke höra, säger Herren. Jer. 7: 25 f. 25: 4 f.

20. Men hören nu I Herrens ord, alla I fångna, som jag från Jerusalem har sändt bort till Babel:

21. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud, om Ahab, Kolajas son, och om Sidkia, Maasejas son, som i mitt namn profetera för eder lögn: Se, jag skall gifva dem i Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand, och han skall låta dräpa dem inför edra ögon.

22. Och alla fångar ifrån Juda, som äro i Babel, skola från dem hämta ett förbannelsens ord; de skola säga: »Herren göre med dig såsom med Sidkia och Ahab, hvilka Babels konung lät steka i eld.»

23. De hafva ju gjort hvad som är en galenskap i Israel, de hafva begått äktenskapsbrott med hvarandras hustrur och talat lögnaktigt tal i mitt namn, sådant som jag icke hade bjudit dem. Jag är den som vet det och betygar det, säger Herren. Jer. 23: 14.

24. Och till nehelamiten Semaja skall du säga sålunda:

25. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Du har i ditt namn sändt bref till allt folket i Jerusalem och till prästen Sefanja, Maasejas son, och alla de andra prästerna, så lydande:

26. »Herren har satt dig till präst i prästen Jojadas ställe, på det att i Herrens hus må finnas tillsyningsmän öfver alla vanvettingar, som profetera, så att du kan sätta sådana i stock och halsjärn.

27. Hvarför har du då icke näpst Jeremia från Anatot, som profeterar för eder?

28. Därigenom att du har underlåtit detta, har han kunnat sända bud till oss i Babel och låta säga: 'Ännu är lång tid kvar; byggen eder hus och bon i dem och planteren trädgårdar och äten deras frukt.'»

29. Och prästen Sefanja har uppläst detta bref för profeten Jeremia.

30. Och nu har Herrens ord kommit till Jeremia, han har sagt:

31. Sänd bud till alla de fångna och låt säga dem: Så säger Herren om nehelamiten Semaja: Eftersom Semaja utan att vara sänd af mig har profeterat för eder och förledt eder att sätta eder lit till lögn,

32. därför säger Herren så: Se, jag skall hemsöka nehelamiten Semaja och hans säd. Ingen af dem skall få bo ibland detta folk, och han skall icke få se det goda, som jag vill göra med mitt folk, säger Herren. Ty han har predikat affall ifrån Herren. Jer. 28: 16.

30 Kapitlet.

Förlossningen ifrån Babel.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren; han sade:

2. Så säger Herren, Israels Gud: Upptecknа åt dig i en bok alla de ord, som jag har talat till dig.

3. Ty se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall återupprätta mitt folk, Israel och Juda, säger Herren, och låta dem komma tillbaka till det land, som jag har gifvit åt deras fäder; och de skola taga det i besittning.

Jer. 29: 14.

4. Och detta är hvad Herren har talat om Israel och Juda.

5. Så säger Herren: Ett förfärans rop fingo vi höra; förskräckelse utan någon räddning!

6. Frågen efter och sen till: plägа då män föda barn? Eller hvarför ser jag alla män hålla sina händer på länderna såsom kvinnor i barnsnöd, och hvarför hafva alla ansikten blifvit så dödsbleka? Jes. 13: 8. Jer. 4: 31.

7. Ve! Detta är en stor dag, en sådan att ingen är den lik. Ja, en tid af nöd är inne för Jakob; dock skall han blifva frälst därur.

Joel 2: 11. Am. 5: 18. Sef. 1: 15.

8. Och det skall ske på den tiden, säger Herren Sebaot, att jag skall sönderbryta oket och taga det från din hals och slita sönder dina band. Ja, inga främmande skola längre tvinga honom att tjäna sig,

9. utan han skall få tjäna Herren, sin Gud, och David, sin konung, ty honom skall jag uppväcka åt dem.

Hes. 34: 23. 37: 24. Hos. 3: 5.

10. Så frukta nu icke, du min tjänare Jakob, säger Herren, och var icke förfärad, du Israel; ty se, jag skall frälsa dig ur det aflägsna landet och din säd ur dess fångenskaps land. Och Jakob skall få komma tillbaka och lefva i ro och säkerhet, och ingen skall förskräcka honom. Jes. 41: 13 f. 43: 5. 44: 2. Jer. 46: 27 f.

11. Ty jag är med dig, säger Herren, till att frälsa dig. Ja, jag skall göra ände på alla de folk, bland hvilka jag har förstrött dig; men på dig vill jag icke alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig med måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju icke låta dig blifva.

Jer. 4: 27. 5: 18. 10: 24.

12. Ty så säger Herren: Ohelbar är din skada, oläkligt det sår du har fått.

Jer. 14: 17. 15: 18. Klag. 2: 13.

13. Ingen tager sig af din sak, så att han sköter ditt sår; ingen helande läkedom finnes för dig. Jer. 46: 11.

14. Alla dina älskare hafva förgätit dig; de fråga icke efter dig. Ty såsom man slår en fiende, så har jag slagit dig, med grym tuktan, därför att din missgärning varit så stor och dina synder så många.

15. Huru kan du klaga öfver din skada, öfver att ingen bot finnes för din plåga? Därför att din missgärning varit så stor och dina synder så många, har jag gjort dig detta.

16. Så skola då alla dina uppätare nu blifva uppätna, och alla dina ovänner skola allesammans gå i fångenskap; dina sköflare skola varda sköflade, och alla dina plundrare skall jag lämna till plundring. Jes. 33: 1.

17. Ty jag vill hela dina sår och läka dig från de slag du har fått, säger Herren, då man nu kallar dig »den fördrifna», »det Sion, som ingen frågar efter». Jer. 33: 6.

18. Så säger Herren: Se, jag skall återupprätta Jakobs hyddor och förbarma mig öfver hans boningar, och staden skall åter blifva uppbyggd på

sin höjd, och palatset skall stå på sin rätta plats.

19. Och ifrån folket skall ljuda tacksägelse och rop af glada människor. Jag skall föröka dem, och de skola icke förminskas; jag skall ära dem, och de skola icke aktas ringa. Jes. 51: 3.

20. Och hans söner skola varda såsom fordom, och hans menighet skall bestå inför mig, och jag skall hemsöka alla hans förtryckare.

21. Och hans väldiga skall stamma från honom själf, och hans herre skall utgå från honom själf, och honom skall jag låta komma mig nära, och han skall få nalkas mig; ty hvilken annan vill våga sitt lif med att nalkas mig? säger Herren.

22. Och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud.

Jer. 24: 7. 31: 1, 33.

23. Se, en stormvind från Herren är här, hans förtörnelse bryter fram, en härjande storm! Öfver de ogudaktigas hufvuden hvirflar den ned. Jer. 23: 19 f.

24. Herrens vredes glöd skall icke upphöra, förrän han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande dagar skolen I förnimma det.

31: 1. På den tiden, säger Herren, skall jag vara alla Israels släkters Gud, och de skola vara mitt folk.

31 Kapitlet.

Israels frälsning i kommande dagar.

Så säger Herren: Det folk, som undslipper svärdet, finner nåd i öknen; Israel får draga åstad dit där det får ro.

3. Fjärran ifrån uppenbarade sig Herren och sade till mig: Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förblifva öfver dig.

Jes. 54: 8.

4. Ännu en gång skall jag upprätta dig, så att du varder upprättad, du jungfru Israel; ännu en gång skall du få pryda dig med pukor och draga ut i dans bland dem som göra sig glada.

2 Mos. 15: 20. Dom. 11: 34. Ps. 68: 26.

5. Ännu en gång skall du få plantera vingårdar på Samariens berg, och planteringsmännen skola själfva få skörda frukten.

6. Ty en dag kommer, då vaktare skola ropa på Efraims berg: »Upp, låtom oss draga till Sion, upp till Herren, vår Gud.» Jes. 2: 3. Mik. 4: 2.

7. Ty så säger Herren: Jubien I glädje öfver Jakob, höjen fröjderop öfver honom som är hufvudet bland folken. Låten lofsång ljuda och sägen: »Herre, gif frälsning åt ditt folk, åt kvarlefvan af Israel.»

8. Ja, jag skall föra dem från nordlandet och församla dem från jordens yttersta ända — bland dem både blinda och halta, både hafvande kvinnor och barnaföderskor; i en stor skara skola de komma hit tillbaka.

9. Under gråt skola de komma, men jag skall leda dem, där de gå fram under bön; jag skall föra dem till vattenbäckar, på en jämn väg, där de icke skola stappla. Ty jag har blifvit en fader för Israel, och Efraim är min förstfödde son.

2 Mos. 4: 22. Jes. 63: 16. Jer. 50: 4.

10. Hören Herrens ord, I hednafolk, och förkunnen det i hafsländerna i fjärran; sägen: Han som har förskingrat Israel skall ock församla det och skall bevara det, såom en herde sin hjord.

Ps. 23: 1. Jes. 40: 11. Jer. 23: 4. Hes. 34: 23. 37: 24. Joh. 10: 11.

11. Ty Herren skall förlossa Jakob och lösköpa honom ur dens hand, som var honom för stark.

12. Och de skola komma och jubla på Sions höjd och skola strömma dit där Herrens goda är, dit där man får säd, vin och olja och unga hjordar af får och få; och deras själ skall vara lik en vattenrik trädgård, och de skola icke vidare försmäkta. Jes. 35: 10. 58: 11.

13. Då skola jungfrurna förlusta sig med dans, unga och gamla skola glädja sig tillsammans; och jag skall förvandla deras sorg i fröjd och trösta dem och glädja dem efter deras bedröfvelse.

Ps. 30: 12. 148: 12 f. Joh. 16: 20.

14. Och hungrande präster skall jag vederkvicka med feta rätter; och mitt folk skall blifva mättadt af mitt goda, säger Herren.

15. Så säger Herren: Ett rop höres i Rama, klagan och bitter gråt; det är Rakel som begråter sina barn, hon vill icke låta trösta sig i sorgen öfver att hennes barn icke mer äro till.

Matt. 2: 18.

16. Men så säger Herren: Hör upp med din högljudda gråt, och låt dina ögon icke mer fälla tårar; ty ditt verk skall få sin lön, säger Herren, och de skola vända tillbaka från sina fienders land.

17. Ja, det finnes ett hopp för din framtid, säger Herren; dina barn skola vända tillbaka till sitt land. Jer. 29: 11.

18. Jag har nogsamt hört, huru Efraim klagar: »Du har tuktat mig, ja, jag

har blifvit tuktad såsom en otämd kalf; tag mig nu åter, att jag må vända åter; ty du är Herren, min Gud. Klag. 5: 21.

19. Sedan jag har vändt mitt sinne, ångrar jag mig ju, och sedan jag har kommit till besinning, slår jag mig på länden; jag både blyges och skämmes, då jag nu bär min ungdoms smälek.»

20. Är då Efraim för mig en så dyrbar son, är han mitt älsklingsbarn, eftersom jag alltjämt tänker på honom, huru ofta jag än har måst hota honom? Ja, så mycket ömkar sig mitt hjärta öfver honom; jag måste förbarma mig öfver honom, säger Herren.

21. Sätt upp vägmärken för dig, res åt dig vägvisare; gif akt på vägen, på stigen där du vandrade åstad. Och vänd så tillbaka, du jungfru Israel, vänd tillbaka till dessa dina städer.

22. Huru länge skall du bukta hit och dit, du affälliga dotter? Se, Herren vill skapa något nytt i landet: det blifver nu kvinnan som tager mannen i sitt beskärm.

23. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: I Juda land med dess städer skall man ännu en gång, när jag har återupprättat det, få säga det ordet: »Herren välsigne dig, du rättfärdighetens boning, du heliga berg.»

Jes. 1: 26. 11: 9. Sak. 8: 3.

24. Och Juda folk med alla sina städer skall samladt bo däri, åkermän jämte vandrande herdar.

25. Ty jag skall vederkvicka trötta själar, och alla försmäktande själar skall jag mätta. Ps. 107: 9. Matt. 11: 28.

26. (Härvid uppvaknade jag och såg mig om, och min sömn hade varit ljuflig.)

27. Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall beså Israels land och Juda land med säd af människor och med säd af djur.

28. Och likasom jag har vakat öfver dem till att upprycka, nedbryta, fördärfva, förgöra och plåga, så vill jag nu vaka öfver dem till att uppbygga och plantera, säger Herren.

Jer. 1: 10. 18: 7, 9. 24: 6.

29. På den tiden skall man icke mer säga: »Fäderna hafva ätit sura drufvor, och barnens tänder hafva blifvit ömma däraf.» Klag. 5: 7. Hes. 18: 2.

30. Nej, hvar och en skall dö genom sin egen missgärning; hvar man, som äter sura drufvor, hans tänder skola blifva ömma däraf.

31. Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; Jer. 32: 40. Hebr. 8: 8 f.

32. icke ett sådant förbund som det jag slöt med deras fäder på den tid, då jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land, hvilket förbund med mig de bröto, fastän jag var deras rätte herre, säger Herren.

33. Nej, detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skrifva den, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.

Jer. 24: 7. Hes. 11: 19. 36: 26. 2 Kor. 6: 16.

34. Då skola de icke mer behöfva undervisa hvarandra inbördes och säga: »Lär känna Herren»; ty de skola alla känna mig, från den minste till den störste, säger Herren. Ty jag skall förlåta deras missgärning, och deras synd skall jag icke mer komma ihåg.

Jes. 54: 13. Mik. 7: 18 f. Joh. 6: 45. Apg. 10: 43. Rom. 11: 27.

35. Så säger Herren, han som har satt solen till att lysa om dagen och månen och stjärnorna till att lysa om natten i ordnad gång, han som upprör hafvet, så att dess böljor brusa, han hvilkens namn är Herren Sebaot:

1 Mos. 1: 14 f. Ps. 136: 7 f. Jes. 51: 15.

36. Först när denna ordning icke mer består inför mig, säger Herren, först då skall Israels säd upphöra att vara ett folk inför mig för alla tider.

Jer. 33: 20 f., 25 f.

37. Ja, så säger Herren: Först när himmelen varder uppmätt därofvan och jordens grundvalar utrannsakats därnere, först då skall jag förkasta all Israels säd, till straff för allt hvad de hafva gjort, säger Herren.

38. Se, dagar skola komma, säger Herren, då staden skall varda återuppbyggd till Herrens ära, från Hananeltornet intill Hörnporten.

Neh. 3: 1. Sak. 14: 10.

39. Och mätsnöret skall vidare dragas fram mot Garebshöjden och skall sedan vändas mot Goa.

40. Och hela Lik- och askedalen och alla fälten intill bäcken Kidron och intill hörnet vid Hästporten österut skola vara helgade åt Herren. Aldrig mer skall där tima någon omstörtning eller någon förstöring.

32 Kapitlet.

Jeremias åkerköp under stadens belägring. Profetia om Judafolkets återupprättelse.

Detta är det ord, som från Herren kom till Jeremia i Sidkias, Juda konungs, tionde regeringsår, hvilket var Nebukadressars adertonde regeringsår.

2. Vid den tiden belägrade den babyloniske konungens här Jerusalem, och profeten Jeremia låg då fången i fängelsegården i Juda konungs hus.

2 Kon. 25: 1 f.

3. Ty Sidkia, Juda konung, hade låtit inspärra honom, sägande: »Huru djärfves du profetera och säga: 'Så säger Herren: Se, jag skall gifva denna stad i den babyloniske konungens hand, och han skall intaga den.

Jer. 21: 7. 27: 6. 34: 2 f. 38: 3.

4. Och Sidkia, Juda konung, skall icke undkomma kaldéernas hand, utan skall för visso blifva gifven i den babyloniske konungens hand, så att han nödgas muntligen tala med honom och se honom öga mot öga.

Jer. 38: 23. 39: 7.

5. Och Sidkia skall af honom föras till Babel och skall förblifva där, till dess jag ser till honom, säger Herren. När I striden mot kaldéerna, skolen I icke hafva någon framgång.'»

6. Och Jeremia sade: »Herrens ord kom till mig; han sade:

7. Se, Hanamel, din farbroder Sallums son, skall komma till dig och säga: 'Köp du min åker i Anatot, ty du har såsom bördeman rätt att köpa den.'»

3 Mos. 25: 24 f. Rut 4: 3 f.

8. Och Hanamel, min farbroders son, kom till mig i fängelsegården, såsom Herren hade sagt, och sade till mig: »Köp min åker i Anatot, i Benjamins land, ty du har arfsrätt därtill och är bördeman; så köp den då åt dig.» Då förstod jag, att det var Herrens ord,

9. och köpte åkern af Hanamel, min farbroders son, i Anatot, och vägde upp penningarna åt honom, sjutton siklar silfver.

10. Jag skref ett köpebref och förseglade det och tillkallade vittnen och vägde upp penningarna på en våg.

11. Och jag tog köpebrefvet, såväl det förseglade, som innehöll aftalet och de särskilda bestämmelserna, som ock det öppna brefvet,

12. och gaf köpebrefvet åt Baruk, son till Neria, son till Mahaseja, i närvaro af min frände Hanamel och de vittnen, som hade underskrifvit köpebrefvet, och alla andra judar, som voro tillstädes i fängelsegården.

13. Och jag bjöd Baruk i deras närvaro och sade:

14. »Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Tag du dessa bref, både detta förseglade köpebref och detta öppna bref, och lägg dem i ett lerkärl, på det att de må vara i behåll för lång tid.

15. Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ännu en gång skall man komma att i detta land köpa hus och åkrar och vingårdar.»

16. Och sedan jag hade gifvit köpebrefvet åt Baruk, Nerias son, bad jag till Herren och sade:

17. »Ack, Herre, Herre, du är ju den som har gjort himmel och jord genom din stora kraft och din uträckta arm; intet är så underbart, att du icke förmår det,

1 Mos. 18: 14. Jer. 27: 5. Luk. 1: 37.

18. du som gör nåd intill tusenden och vedergäller fädernas missgärning i deras barns sköte efter dem; du store och väldige Gud, hvilkens namn är Herren Sebaot;

2 Mos. 20: 5 f. 34: 7. 5 Mos. 5: 9.

19. du som är stor i råd och mäktig i gärningar; du hvilkens ögon äro öppna öfver människobarnens alla vägar, så att du gifver åt hvar och en efter hans vägar och efter hans gärningars frukt;

2 Krön. 6: 30. Job 34: 21. Ps. 62: 13. Ords. 5: 21. Jer. 10: 6. 16: 17. 17: 10.

20. du som gjorde tecken och under i Egyptens land och som gör sådana intill denna dag, både i Israel och bland andra människor, och som har gjort dig ett namn, som är detsamma än i dag.

21. Du förde ditt folk Israel ut ur Egyptens land med tecken och under, med stark hand och uträckt arm och genom stor förskräckelse.

2 Mos. 6: 6. 13: 3, 14. 32: 11. 5 Mos. 4: 34. 2 Sam. 7: 23. 1 Krön. 17: 21.

22. Och du gaf dem detta land, som du med ed hade lofvat deras fäder att gifva dem, ett land, som flyter af mjölk och honung.

Jer. 11: 5.

23. Och de kommo och togo det i besittning, men de ville icke höra din röst och vandrade icke efter din lag; de gjorde intet af det du hade bjudit dem att göra. Därför lät du all denna olycka vederfaras dem.

24. Se, belägringsvallarna gå redan så långt fram mot staden, att man kan intaga den, och genom svärd, hungersnöd och pest är staden gifven i de kaldeiska belägrarnas hand. Hvad du ho-

tade med, det har skett, och du har det nu inför dina ögon.

25. Och likväl, fastän staden är given i kaldéernas hand, sade du, Herre, Herre, till mig: 'Köp du åkern för penningar och tag vittnen därpå'!»

26. Och Herrens ord kom till Jeremia; han sade:

27. Se, jag är Herren, allt kötts Gud; skulle något vara så underbart, att jag icke förmådde det? 4 Mos. 16: 22.

28. Därför säger Herren så: Se, jag vill gifva denna stad i kaldéernas och Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, och han skall intaga den.

29. Och kaldéerna, som belägra denna stad, skola komma och tända eld på staden och uppbränna den tillika med de hus, på hvilkas tak man har tändt rökelse åt Baal och utgjutit drickoffer åt andra gudar, till att förtörna mig.
Jer. 19: 13.

30. Ty allt ifrån sin ungdom hafva Israels barn och Juda barn allenast gjort hvad ondt är i mina ögon; ja, Israels barn hafva med sina händers verk beredt mig allenast förtörnelse, säger Herren.

31. Ty allt ifrån den dag, då staden byggdes, ända till denna dag har den uppväckt min vrede och förtörnelse, så att jag måste förkasta den från mitt ansikte

32. för all den ondskas skull, som Israels barn och Juda barn med sina konungar, furstar, präster och profeter, både Juda män och Jerusalems invånare, hafva bedrifvit, till att förtörna mig. Neh. 9: 34. Jer. 2: 26 f. Dan. 9: 8.

33. De vände ryggen till mig och icke ansiktet; och fastän de tidt och ofta blefvo varnade, ville de icke höra och taga emot tuktan.

34. De uppsatte sina styggelser i det hus, som är uppkalladt efter mitt namn, och orenade det så;
2 Kon. 21: 4 f. Jer. 7: 30 f. 23: 11.

35. och Baals-höjderna i Hinnoms sons dal uppbyggde de för att där offra sina söner och döttrar åt Molok, fastän jag aldrig hade bjudit dem eller ens tänkt, att de skulle göra sådan styggelse; och så förledde de Juda till synd.
3 Mos. 18: 21. Jer. 19: 5.

36. Men så säger nu Herren, Israels Gud, om denna stad, hvilken I menen vara genom svärd, hungersnöd och pest gifven i den babyloniske konungens hand:

37. Se, jag skall församla dem ur alla de länder, till hvilka jag i min vrede och harm och stora förtörnelse har fördrifvit dem, och jag skall föra dem tillbaka till denna plats och låta dem bo här i trygghet. 5 Mos. 30: 3. Jer. 30: 10 f., 16 f.

38. Och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.
Jer. 24: 7. 30: 22. 31: 33.

39. Och jag skall gifva dem alla ett och samma hjärta och lära dem en och samma väg, så att de frukta mig beständigt; på det att dem må väl gå och deras barn efter dem. Hes. 11: 19 f. 36: 26.

40. Och jag skall sluta med dem ett evigt förbund, så att jag icke upphör att följa dem och göra dem godt; och min fruktan skall jag ingifva i deras hjärtan, så att de icke vika af ifrån mig.
Jer. 31: 31 f.

41. Och jag skall hafva min fröjd i att göra dem godt och skall plantera dem i detta land med trofasthet, af allt mitt hjärta och all min själ. 5 Mos. 30: 9.

42. Ty så säger Herren: Likasom jag har låtit all denna stora olycka komma öfver detta folk, så skall jag ock låta komma öfver dem allt det goda, som jag lofvade dem. Jer. 18: 7 f. 31: 28.

43. Och man skall komma att köpa åkrar i detta land, om hvilket I sägen, att det är en ödemark, där hvarken människor eller djur kunna bo, och att det är gifvet i kaldéernas hand.

44. Ja, åkrar skall man köpa för penningar, och man skall skrifva och försegla köpebref och tillkalla vittnen i Benjamins land, i Jerusalems omnejd och i Juda städer, både i Bergsbygdens och i Låglandets och i Sydlandets städer; ty jag skall återupprätta dem, säger Herren.

33 Kapitlet.

Löften om Judas och Israels återupprättelse och om »en rättfärdig telning» af Davids ätt.

Och Herrens ord kom till Jeremia för andra gången, medan han ännu var inspärrad i fängelsegården; han sade:
Jer. 32: 2.

2. Så säger Herren, han som ock utför sitt verk, Herren, som bereder det för att låta det komma till stånd, han hvilkens namn är Herren: 2 Mos. 15: 3.

3. Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner.

4. Ty så säger Herren, Israels Gud, om husen i denna stad och om Juda konungars hus, som nu brytas ned för belägringsvallarna och svärden:
Jes. 22: 10.

5. Man har kommit hit in för att strida med kaldéerna, och man skall så fylla husen med döda kroppar af människor, som jag har slagit i min vrede och förtörnelse, människor, som genom all sin ondska hafva vållat, att jag måst dölja mitt ansikte för denna stad.

6. Dock, jag skall hela dess sår och skaffa läkedom och läka dem, och jag skall låta dem skåda frid och trygghet i öfverflöd. Jer. 30: 17.

7. Och jag skall återupprätta Juda och Israel och uppbygga dem, så att de blifva såsom förut. Jer. 29: 14.

8. Och jag skall rena dem från all missgärning, hvarmed de hafva syndat mot mig, och förlåta alla missgärningar, genom hvilka de hafva syndat mot mig och affallit från mig.

Jer. 31: 34. Hes. 36: 25. Sak. 13: 1. Apg. 10: 43.

9. Och staden skall blifva mig till fröjd och berömmelse och till lof och ära inför alla jordens folk, då de få höra allt det goda, som jag gör med dem; och de skola förskräckas och darra vid åsynen af all den lycka och all den framgång, som jag bereder henne.

10. Så säger Herren: På denna plats, om hvilken I sägen, att den är så öde, att hvarken människor eller djur kunna bo där, ja, här i Juda städer och på Jerusalems gator, som äro så ödelagda, att inga människor, inga invånare, inga djur där finnas, Jer. 32: 43.

11. här skall man ännu en gång höra fröjderop och glädjerop, rop för brudgum och rop för brud, rop af människor, som säga: »Tacken Herren Sebaot, ty Herren är god, ty hans nåd varar evinnerligen», och af människor, som frambära lofoffer i Herrens hus. Ty jag vill återupprätta landet, så att det blifver såsom förut, säger Herren. Jer. 7: 34. 16: 9. 25: 10. Ps. 118: 1. 136: 1 f.

12. Så säger Herren Sebaot: På denna plats, som nu är så öde, att hvarken människor eller ens djur kunna bo här, ja ock i alla hithörande städer, här skola åter en gång finnas betesmarker, där herdar kunna låta sina hjordar lägra sig.

13. I Bergsbygdens, Låglandets och Sydlandets städer, i Benjamins land, i Jerusalems omnejd och i andra Juda städer skola ännu en gång hjordar draga fram, förbi herdar, som räkna dem, säger Herren. Jer. 17: 26.

14. Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall uppfylla det löftesord, som jag har talat om Israels hus och angående Juda hus. Jer. 29: 10.

15. I de dagarna och på den tiden skall jag låta en rättfärdig telning växa upp åt David, och han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden.

Jes. 11: 1. Jer. 23: 5 f. Sak. 3: 8. 6: 12.

16. I de dagarna skall Juda varda frälst och Jerusalem bo i trygghet; och man skall kalla det så: Herren är vår rättfärdighet.

17. Ty så säger Herren: Aldrig skall den tid komma, då icke en afkomling af David sitter på Israels hus' tron,

2 Sam. 7: 16. 1 Kon. 2: 4. 8: 25. 9: 5.

18. aldrig den tid, då icke en afkomling af de levitiska prästerna gör tjänst inför mig och alla dagar frambär brännoffer och förbränner spisoffer och anställer slaktoffer.

19. Och Herrens ord kom till Jeremia; han sade:

20. Så säger Herren: Först när I gören om intet mitt förbund med dagen och mitt förbund med natten, så att det icke blifver dag och natt i rätt tid,

21. först då skall mitt förbund med min tjänare David blifva om intet, så att icke längre en afkomling af honom sitter såsom konung på hans tron, och först då mitt förbund med de levitiska prästerna, som göra tjänst åt mig.

22. Lika oräknelig som himmelens härskara är och lika otalig som sanden är i hafvet, lika talrik skall jag låta min tjänare Davids säd blifva och lika många leviterna, som göra tjänst åt mig.

1 Mos. 15: 5. 22: 17.

23. Och Herrens ord kom till Jeremia; han sade:

24. Har du icke märkt, huru detta folk talar och säger: »De båda släkter, som Herren utvalde, dem har han förkastat»? Och så säga de föraktligt om mitt folk, att det icke mer synes dem vara ett folk.

25. Men så säger Herren: Om mitt förbund med dag och natt icke är beståndande och om jag icke har stadgat en fast ordning för himmel och jord,

26. allenast då skall jag förkasta Jakobs och Davids, min tjänares, säd, så att jag icke mer af hans säd tager dem som skola råda öfver Abrahams, Isaks och Jakobs säd. Ty jag skall återupprätta dem och förbarma mig öfver dem.

34 Kapitlet.

Sidkias blifvande öde. Friärsbrott.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren, då Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin här och

med alla de riken på jorden, som lydde under hans välde, och med alla folk angrep Jerusalem och alla dess lydstäder; han sade: 2 Kon. 25: 1 f.

2. Så säger Herren, Israels Gud: Gå åstad och säg till Sidkia, Juda konung, ja, säg till honom: Så säger Herren: Se, jag skall gifva denna stad i den babyloniske konungens hand, och han skall uppbränna den i eld.

Jer. 32: 3 f. 38: 3.

3. Och du skall icke kunna undkomma hans hand, utan skall för visso blifva gripen och gifven i hans hand, så att du nödgas se konungen i Babel öga mot öga; och han skall muntligen tala med dig, och du skall komma till Babel.

4. Men hör Herrens ord, du Sidkia, Juda konung: Så säger Herren om dig: Du skall icke dö genom svärd.

5. Nej, i frid skall du dö; och likasom man har anställt förbränning till dina fäders, de förra konungarnas, ära, deras som hafva varit före dig, så skall man ock anställa förbränning till din ära och hålla dödsklagan efter dig: »Ack ve, herre!» Ty detta har jag talat, säger Herren. 2 Krön. 16: 14. Jer. 22: 18.

6. Och profeten Jeremia talade till Sidkia, Juda konung, allt detta i Jerusalem,

7. under det att den babyloniske konungens här belägrade Jerusalem och allt som ännu återstod af städer i Juda, nämligen Lakis och Aseka; ty dessa voro de enda af Juda städer, som ännu voro kvar och voro befästa.

Jos. 15: 35, 39. 2 Krön. 11: 5, 9.

8. Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren, sedan konung Sidkia hade slutit ett förbund med allt folket i Jerusalem därom att de bland sig skulle utropa frihet,

9. så att hvar och en skulle släppa sin träl och sin trälinna fria, om det var en hebreisk man eller kvinna, på det att icke den ene juden skulle hafva den andre till träl.

10. Och detta hörsammades af alla furstarna och allt folket, af dem som hade varit med om förbundet och lofvat, att hvar och en skulle släppa sin träl och sin trälinna fria, så att han icke mer skulle hafva dem till trälar; de hörsammade det och släppte dem.

11. Men sedermera ändrade de sig och togo tillbaka de trälar och trälinnor, som de hade släppt fria, och gjorde dem med våld till trälar och trälinnor.

12. Då kom Herrens ord till Jeremia från Herren; han sade:

13. Så säger Herren, Israels Gud: Jag själf slöt ett förbund med edra fäder på den dag, då jag förde dem ut ur Egyptens land, ur träldomshuset, och jag sade:

14. »Då sju år äro förlidna, skall hvar och en af eder släppa sin broder, om denne är en hebré, som har sålt sig åt dig och tjänat dig i sex år; du skall då släppa honom fri ur din tjänst.» Dock ville edra fäder icke höra på mig eller böja sina öron därtill.

2 Mos. 21: 2. 3 Mos. 25: 39 f. 5 Mos. 15: 12.

15. Men I hafven nyss vändt om och gjort hvad rätt är i mina ögon, i det att I hafven utropat frihet hvar och en för sin broder. Och I hafven härom slutit ett förbund inför mitt ansikte i det hus, som är uppkalladt efter mitt namn.

16. Men nu hafven I åter ändrat eder och ohelgat mitt namn och tagit tillbaka hvar och en sin träl och sin trälinna, dem som I haden släppt fria till att gå hvart de ville; I hafven nu åter med våld gjort dem till edra trälar och trälinnor.

17. Därför säger Herren så: I hafven icke hört på mig och utropat frihet hvar och en för sin broder och sin nästa. Så utropar då jag, säger Herren, för eder frihet att hemfalla åt svärd, pest och hungersnöd; ja, jag skall göra eder till en förskräckande varnagel för alla riken på jorden.

18. Och de män, som hafva öfverträdt mitt förbund och icke hållit förpliktelserna vid det förbund, de slöto inför mitt ansikte, dem skall jag låta det gå såsom det gick kalfven, som af dem blef huggen i två stycken, mellan hvilka de gingo. 1 Mos. 15: 10.

19. Ja, Judas och Jerusalems furstar, hofmännen och prästerna och allt folket i landet, som gingo mellan styckena af kalfven,

20. dem skall jag gifva i deras fienders hand, i de mäns hand, som stå efter deras lif; och deras döda kroppar skola blifva mat åt himmelens fåglar och markens djur.

5 Mos. 28: 26. Jer. 7: 33. 16: 4.

21. Och Sidkia, Juda konung, med hans furstar skall jag gifva i deras fienders hand, i de mäns hand, som stå efter deras lif, och i händerna på den babyloniske konungens här, som nu har dragit bort ifrån eder.

22. Se, jag skall gifva dem befallning, säger Herren, att de åter skola draga mot denna stad och belägra den;

och de skola då intaga den och uppbränna den i eld. Och Juda städer skall jag göra till en ödemark, där ingen bor. 2 Kon. 25: 9. Jer. 37: 8.

35 Kapitlet.

Rekabiternas trofasthet och Judafolkets trolöshet.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid; han sade:

2. Gå bort till rekabiternas släkt och tala med dem och för dem till Herrens hus, in i en af kamrarna, och gif dem vin att dricka. 1 Krön. 2: 55.

3. Då tog jag Jaasanja, son till Jeremia, son till Habassinja, jämte hans bröder och alla hans söner och rekabiternas hela öfriga släkt

4. och förde dem till Herrens hus, in i gudsmannen Hanans, Jigdaljas sons, söners kammare, som ligger bredvid furstarnas kammare, ofvanom dörrvaktaren Maasejas, Sallums sons, kammare.

5. Och jag satte fram för rekabiternas släkt kannor, fulla med vin, så ock bägare, och sade till dem: »Dricken vin.»

6. Men de svarade: »Vi dricka icke vin. Ty vår fader Jonadab, Rekabs son, har bjudit oss och sagt: 'I och edra barn skolen aldrig dricka vin;

2 Kon. 10: 15.

7. och hus skolen I icke bygga, och säd skolen I icke så, och vingårdar skolen I icke plantera, ej heller äga sådana, utan I skolen bo i tält i all eder tid, på det att I mån länge lefva i det land, där I bon såsom främlingar.'

8. Och vi hafva hörsammat vår fader Jonadabs, Rekabs sons, befallning i allt hvad han har bjudit oss, så att vi med våra hustrur och våra söner och döttrar aldrig dricka vin,

9. ej heller bygga hus till att bo i, ej heller hafva vingårdar eller åkrar eller säd.

10. Vi hafva alltså bott i tält och hafva hörsammat och gjort allt hvad vår fader Jonadab har bjudit oss.

11. Men då Nebukadressar, konungen i Babel, drog upp och föll in i landet, sade vi: 'Vålan, vi vilja begifva oss till Jerusalem, undan kaldéernas och araméernas här.' Och så bosatte vi oss i Jerusalem.»

12. Och Herrens ord kom till Jeremia; han sade:

13. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Gå åstad och säg till Juda män och till Jerusalems invånare: Skolen I då icke taga emot tuktan, så att I hören mina ord, säger Herren?

14. Det bud, som Jonadab, Rekabs son, gaf sina barn, att de icke skulle dricka vin, det har blifvit iakttaget, och ännu i dag dricka de icke vin, af hörsamhet mot sin faders bud. Men själf har jag tidt och ofta talat till eder, och I hafven dock icke hörsammat mig.

15. Och tidt och ofta har jag sändt till eder alla mina tjänare profeterna och låtit säga: »Vänden om, hvar och en från sin onda väg, och bättren edert väsende och följen icke efter andra gudar, så att I tjänen dem; då skolen I få bo i det land, som jag har gifvit åt eder och edra fäder.» Men I böjden icke edert öra därtill och hörden icke på mig. 2 Kon. 17: 13. Jer. 18: 11. 25: 5.

16. Eftersom nu detta folk icke har hörsammat mig, såsom Jonadabs, Rekabs sons, barn hafva iakttagit det bud, som deras fader gaf dem,

17. därför säger Herren, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Se, öfver Juda och öfver alla Jerusalems invånare skall jag låta all den olycka komma, som jag har förkunnat öfver dem, därför att de icke hörde, då jag talade till dem, och icke svarade, då jag kallade på dem.

Jes. 65: 12. 66: 4. Jer. 7: 13.

18. Och till rekabiternas släkt sade Jeremia: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Därför att I hafven hörsammat eder fader Jonadabs bud och hållit alla hans bud och i alla stycken gjort såsom han har bjudit eder,

19. därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Aldrig skall den tid komma, då icke en afkomling af Jonadab står inför mitt ansikte.

36 Kapitlet.

Jeremia låter uppteckna sina profetior. De uppbrännas af Jojakim, men upptecknas på nytt. Profetia mot Jojakim.

I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår kom detta ord till Jeremia från Herren; han sade:

Jer. 25: 1 f.

2. Tag dig en bokrulle och uppteckna däri allt hvad jag har talat till dig angående Israel och Juda och alla hednafolk från den dag, då jag först talade till dig i Josias tid, ända till denna dag.

Jer. 30: 2.

3. Kanhända skall Juda hus, när de höra all den olycka, som jag har i sinnet att göra dem, vända om, hvar och

en från sin onda väg, och så skall jag förlåta dem deras missgärning och synd.
Jer. 26: 3.

4. Då kallade Jeremia till sig Baruk, Nerias son; och efter Jeremias mun upptecknade Baruk i en bokrulle alla de ord, som Herren hade talat till honom.
Jer. 32: 12.

5. Och Jeremia bjöd Baruk och sade: »Jag är själf under tvång, så att jag icke kan begifva mig till Herrens hus.

6. Men gå du dit; och ur den rulle, som du har skrifvit efter min mun, må du där på fastedagen läsa upp Herrens ord inför folket i Herrens hus. Inför hela Juda, så många som komma in från sina städer, må du ock upplåsa dem.

7. Kanhända skola de då nedlägga sin bön inför Herren och vända om, hvar och en från sin onda väg. Ty stor är den vrede och förtörnelse, som Herren har uttalat öfver detta folk.»

8. Och Baruk, Nerias son, gjorde alldeles såsom profeten Jeremia hade bjudit honom och uppläste ur boken Herrens ord i Herrens hus.

9. I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, femte regeringsår, i nionde månaden, utlystes nämligen en fasta inför Herren, hvilken hölls af allt folket i Jerusalem och af allt det folk, som från Juda städer hade kommit till Jerusalem.

10. Då uppläste Baruk ur boken Jeremias ord; han uppläste dem i Herrens hus, i sekreteraren Gemarjas, Safans sons, kammare på den öfre förgården, vid ingången till nya porten på Herrens hus, inför allt folket.
Jer. 26: 10.

11. När nu Mika, son till Gemarja, son till Safan, hade hört alla Herrens ord upplåsas ur boken,

12. gick han ned till konungens hus och in i sekreterarens kammare; där sutto då alla furstarna: sekreteraren Elisama, Delaja, Semajas son, Elnatan, Akbors son, Gemarja, Safans son, Sidkia, Hananjas son, och alla de andra furstarna.

13. Och Mika omtalade för dem allt hvad han hade hört Baruk upplåsa ur boken inför folket.

14. Då sände alla furstarna Jehudi, son till Netanja, son till Selemja, Kusis son, åstad till Baruk och läto säga honom: »Tag med dig den rulle, hvarur du har läst inför folket, och kom hit.» Och Baruk, Nerias son, tog rullen med sig och kom till dem.

15. Då sade de till honom: »Sätt dig ned och läs den inför oss.» Och Baruk läste inför dem.

16. När de då hörde allt som stod där, sågo de med förskräckelse på hvarandra och sade till Baruk: »Vi måste omtala för konungen allt som står här.»

17. Och de frågade Baruk och sade: »Omtala för oss, huru det skedde, att du efter hans mun upptecknade allt detta.»

18. Baruk svarade dem: »Han dikterade för mig allt detta, och jag tecknade upp det i boken med bläck.»

19. Då sade furstarna till Baruk: »Gå du och göm dig jämte Jeremia, och låten ingen veta, hvar I ären.»

20. Därefter, sedan de hade lämnat rullen i förvar i sekreteraren Elisamas kammare, gingo de in till konungen på förgården och omtalade så allt för konungen.

21. Då sände konungen Jehudi att hämta rullen; och denne hämtade den från sekreteraren Elisamas kammare. Sedan uppläste Jehudi den inför konungen och inför alla furstarna, som stodo omkring konungen.

22. Konungen bodde då i vinterhuset, ty det var den nionde månaden. Och kolpannan stod påtänd framför honom;

23. och så ofta Jehudi hade läst tre eller fyra spalter, skar han af rullen med pennknifven och kastade stycket på elden i kolpannan, ända till dess att hela rullen var förtärd af elden i kolpannan.

24. Och hvarken konungen själf eller någon af hans tjänare blef förskräckt eller ref sönder sina kläder, när de hörde allt detta som upplästes.
2 Kon. 22: 11.

25. Och fastän Elnatan, Delaja och Gemarja bådo konungen, att han icke skulle bränna upp rullen, hörde han icke på dem.

26. I stället bjöd konungen Jerameel, konungasonen, och Seraja, Asriels son, och Selemja, Abdeels son, att de skulle gripa skrifvaren Baruk och profeten Jeremia. Men Herren gömde dem undan.

27. Men sedan konungen hade bränt upp rullen med det som Baruk efter Jeremias mun hade skrifvit däri, kom Herrens ord till Jeremia; han sade:

28. Tag dig nu åter en annan rulle och upptecknа däri allt hvad som förut stod i den förra rullen, den som Jojakim, Juda konung, brände upp.

29. Men angående Jojakim, Juda konung, skall du säga: Så säger Herren: Du har bränt upp denna rulle och sagt:

»Huru kunde du skrifva däri, att konungen i Babel för visso skall komma och fördärfva detta land och göra slut på både människor och djur däri?»

30. Därför säger Herren så om Jojakim, Juda konung: Ingen afkomling af honom skall sitta på Davids tron; och hans egen döda kropp skall komma att ligga utkastad, prisgifven åt hettan om dagen och åt kölden om natten.
Jer. 22: 19.

31. Och jag skall hemsöka honom och hans säd och hans tjänare för deras missgärnings skull, och öfver dem och öfver Jerusalems invånare och öfver Juda män skall jag låta all den olycka komma, som jag har förkunnat öfver dem, fastän de icke hafva velat höra.
Jer. 35: 17.

32. Då tog Jeremia en annan bokrulle och gaf den åt skrifvaren Baruk, Nerias son; och efter Jeremias mun upptecknade denne däri allt hvad som hade stått i den bok, som Jojakim, Juda konung, hade upprbränt i eld. Och till detta lades ytterligare mycket annat af samma slag.

37 Kapitlet.

På konung Sidkias tillfrågan profeterar Jeremia om stadens förstöring. Profeten fängslas.

Och Sidkia, Josias son, blef konung i stället för Konja, Jojakims son; ty Nebukadressar, konungen i Babel, gjorde honom till konung i Juda land.
2 Kon. 24: 17 f. Jer. 52: 1 f.

2. Men hvarken han eller hans tjänare eller folket i landet hörde på Herrens ord, dem som han talade genom profeten Jeremia.

3. Dock sände konung Sidkia Jehukal, Selemjas son, och prästen Sefanja, Maasejas son, till profeten Jeremia och lät säga: »Bed för oss till Herren, vår Gud.» Jes. 37: 2 f. Jer. 42: 2 f.

4. Jeremia gick då ännu ut och in bland folket, ty man hade ännu icke satt honom i fängelse.

5. Och Faraos här hade då dragit ut från Egypten; och när kaldéerna, som belägrade Jerusalem, hade fått höra ryktet därom, hade de dragit sig tillbaka från Jerusalem.

6. Då kom Herrens ord till profeten Jeremia; han sade:

7. Så säger Herren, Israels Gud: Så skolen I svara Juda konung, som har sändt eder till mig för att fråga mig: Se, Faraos här, som har dragit ut till eder hjälp, skall vända tillbaka till sitt land Egypten.

8. Sedan skola kaldéerna komma tillbaka och belägra denna stad, och de skola då intaga den och uppbränna den i eld. Jer. 34: 22.

9. Därför säger Herren så: Bedragen icke eder själfva med att tänka: 'Kaldéerna skola nu en gång för alla draga bort ifrån oss'; ty de skola icke draga bort.

10. Nej, om I än så slogen kaldéernas hela här, då de strida mot eder, att allenast några svårt sårade män blefve kvar af dem, så skulle dessa resa sig upp, hvar och en i sitt tält, och skulle uppbränna denna stad i eld.

11. Men när kaldéernas här hade dragit sig tillbaka från Jerusalem för Faraos här,

12. ville Jeremia lämna Jerusalem och begifva sig till Benjamins land för att där taga i besittning en jordlott bland folket.

13. När han då kom till Benjaminsporten, stod där en tillsyningsman, vid namn Jiria, son till Selemja, son till Hananja; denne grep profeten Jeremia, sägande: »Du vill gå öfver till kaldéerna.» Jer. 20: 2.

14. Jeremia svarade: »Det är icke sant; jag vill icke gå öfver till kaldéerna» och hörde icke på honom. Alltså grep Jiria Jeremia och förde honom till furstarna.

15. Och furstarna förtörnades på Jeremia och läto hudflänga honom och satte honom i häkte i sekreteraren Jonatans hus, ty detta hade de gjort till ett fängelse.

16. Men när Jeremia hade kommit i fängelsehålan, ned i fånghvalfven, och suttit där en lång tid, Jer. 38: 6.

17. sände konung Sidkia och lät hämta honom; och hemma hos sig frågade honom konungen hemligen och sade: »Har något ord kommit från Herren?» Jeremia svarade: »Ja»; och han tillade: »Du skall blifva gifven i den babyloniske konungens hand.» Jer. 34: 21.

18. Därpå frågade Jeremia konung Sidkia: »Hvarmed har jag försyndat mig mot dig och dina tjänare och detta folk, eftersom I hafven satt mig i fängelse?

19. Och hvar äro nu edra profeter, som profeterade för eder och sade: 'Konungen i Babel skall icke komma öfver eder och öfver detta land'?

20. Så hör mig nu, herre konung; låt min bön komma inför dig, och sänd

mig icke tillbaka till sekreteraren Jonatans hus, att jag icke må dö där.»

21. På konung Sidkias befallning satte man då Jeremia i förvar i fängelsegården och gaf honom en kaka bröd om dagen från Bagargatan, till dess att det var slut på allt brödet i staden. Så stannade Jeremia i fängelsegården.

Jer. 32: 2. 38: 9. 52: 6.

38 Kapitlet.

Profeten sättes fången i en brunn. Konungen låter upphämta honom därur och frågar honom till råds.

Men Sefatja, Mattans son, och Gedalja, Pashurs son, och Jukal, Selemjas son, och Pashur, Malkias son, hörde huru Jeremia talade till allt folket och sade: Jer. 20: 1.

2. »Så säger Herren: Den som stannar kvar i denna stad, han skall dö genom svärd eller hunger eller pest, men den som öfverlämnar sig åt kaldéerna, han skall få lefva, han skall vinna sitt lif såsom ett byte och få lefva.

Jer. 21: 9.

3. Ty så säger Herren: Denna stad skall för visso blifva gifven i händerna på den babyloniske konungens här, och han skall intaga den.» Jer. 32: 3.

4. Då sade furstarna till konungen: »Denne man bör dödas, eftersom han gör folket modlöst, både det krigsfolk, som ännu är kvar här i staden, och jämväl allt det öfriga folket, i det att han talar sådana ord till dem. Ty denne man söker icke efter folkets välfärd, utan efter dess olycka.» Am. 7: 10 f.

5. Konung Sidkia svarade: »Se, han är i eder hand; ty konungen förmår intet mot eder.»

6. Då togo de Jeremia och kastade honom i konungasonen Malkias brunn på fängelsegården; de släppte Jeremia ditned med tåg. I brunnen var intet vatten, men dy, och Jeremia sjönk ned i dyn. Jer. 37: 16.

7. När nu etiopiern Ebed-Melek, en hofman, som befann sig i konungens hus, under det att konungen uppehöll sig i Benjaminsporten, fick höra, att de hade sänkt Jeremia ned i brunnen,

8. begaf han sig åstad från konungens hus och talade till konungen och sade:

9. »Min herre konung, dessa män hafva handlat illa i allt hvad de hafva gjort mot profeten Jeremia; ty de hafva kastat honom i brunnen, där han strax måste dö af hunger, då nu intet bröd finnes i staden.» Jer. 37: 21.

10. Då bjöd konungen etiopiern Ebed-Melek och sade: »Tag med dig härifrån trettio män och drag profeten Jeremia upp ur brunnen, innan han dör.»

11. Så tog då Ebed-Melek männen med sig och begaf sig till konungens hus, till rummet under skattkammaren, och hämtade därifrån trasor af sönderrifna och utslitna kläder och lät hissa ned dem med tåg till Jeremia i brunnen.

12. Och etiopiern Ebed-Melek sade till Jeremia: »Lägg trasorna af de sönderrifna och utslitna kläderna under dina armar, mellan dem och tågen.»

13. Och Jeremia gjorde så. Därpå drogo de med tågen Jeremia upp ur brunnen. Men Jeremia måste stanna i fängelsegården.

14. Därefter sände konung Sidkia åstad och lät hämta profeten Jeremia till sig vid tredje ingången till Herrens hus. Och konungen sade till Jeremia: »Jag vill fråga dig något; dölj intet för mig.»

15. Jeremia sade till Sidkia: »Om jag säger dig något, så kommer du för visso att döda mig; och om jag gifver dig ett råd, så hör du icke på mig.»

16. Då gaf konung Sidkia Jeremia sin ed, hemligen, och sade: »Så sant Herren lefver, han som har gifvit oss detta vårt lif, jag skall icke låta döda dig och icke lämna dig i händerna på dessa män, som stå efter ditt lif.»

17. Då sade Jeremia till Sidkia: »Så säger Herren, härskarornas Gud, Israels Gud: Om du öfverlämnar dig åt den babyloniske konungens furstar, så skall du få lefva, och denna stad skall då icke blifva uppbränd i eld, utan du och ditt hus skolen få lefva.

18. Men om du icke öfverlämnar dig åt den babyloniske konungens furstar, så skall denna stad blifva gifven i kaldéernas hand, och de skola uppbränna den i eld, och du själf skall icke undkomma deras hand.»

19. Konung Sidkia svarade Jeremia: »Jag rädes för de judar, som hafva gått öfver till kaldéerna; kanhända skall man lämna mig i deras händer, och de skola då handtera mig skändligt.»

20. Jeremia sade: »Man skall icke göra det. Hör blott Herrens röst i hvad jag säger dig, så skall det gå dig väl och du skall få lefva.

21. Men om du vägrar att öfverlämna dig, så är detta hvad Herren har uppenbarat för mig:

22. Se, alla de kvinnor, som äro kvar i Juda konungs hus, skola då föras ut

till den babyloniske konungens furstar; och kvinnorna skola klaga:
'Dina vänner sökte förleda dig, och de fingo makt med dig. Dina fötter fastnade i dyn; då drogo de sig undan.'
Obad. v. 7.

23. Och alla dina hustrur och dina barn skall man föra ut till kaldéerna, och du själf skall icke undkomma deras hand, utan skall varda gripen af den babyloniske konungens hand och blifva en orsak till att denna stad uppbrännes i eld.»
Jer. 32: 4. 34: 2 f.

24. Då sade Sidkia till Jeremia: »Låt ingen få veta hvad här har blifvit taladt, så skall du slippa att dö.

25. Och om furstarna få höra, att jag har talat med dig, och de komma till dig och säga till dig: 'Låt oss veta hvad du har sagt till konungen; dölj intet för oss, så skola vi icke döda dig; säg oss ock hvad konungen har sagt till dig' —

26. då skall du svara dem: 'Jag nedlade inför konungen min bön, att han icke skulle sända mig tillbaka till Jonatans hus för att dö där'.»
Jer. 37: 20.

27. Och alla furstarna kommo till Jeremia och frågade honom; men han svarade dem alldeles såsom konungen hade bjudit honom. Då tego de och gingo bort ifrån honom, eftersom ingen hade hört huru det verkligen var.

28. Men Jeremia fick stanna i fängelsegården ända till den dag, då Jerusalem blef intaget.

39 Kapitlet.

Uppfyllelse af profetian om Jerusalems förstöring och Sidkias fångenskap. Nebukadressars omvårdnad om Jeremia. Profetia om etiopiern Ebed-Meleks räddning.

Sedan nu Jerusalem hade blifvit intaget — efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin här hade kommit till Jerusalem och begynt belägra det i Sidkias, Juda konungs, nionde regeringsår, i tionde månaden,
2 Kon. 25: 1 f. Jer. 52: 4 f.

2. och efter det att staden hade blifvit stormad i Sidkias elfte regeringsår, i fjärde månaden, på nionde dagen i månaden —

3. drogo alla den babyloniske konungens furstar därin och stannade i Mellersta porten: nämligen Nergal-Sareser, Samgar-Nebo, Sarsekim, öfverste hofmannen, Nergal-Sareser, öfverste magern, och alla den babyloniske konungens öfriga furstar.

4. Och när Sidkia, Juda konung, med allt sitt krigsfolk fick se dem, flydde de och drogo om natten ut ur staden på den väg, som ledde till den kungliga trädgården, genom porten mellan de båda murarna; och han tog vägen åt Hedmarken till.

5. Men kaldéernas här förföljde dem, och de hunno upp Sidkia på Jerikos hedmarker. Och de togo fatt honom och förde honom till Nebukadressar, den babyloniske konungen, i Ribla i Hamats land; där höll man rannsakning och dom med honom.

6. Och den babyloniske konungen lät i Ribla slakta Sidkias barn inför hans ögon; också alla andra Juda ädlingar lät konungen i Babel slakta.

7. Och på Sidkia själf lät han sticka ut ögonen och lät binda honom med kopparfjättrar för att föra honom till Babel.

8. Och kaldéerna uppbrände i eld både konungens hus och folkets hus och bröto ned Jerusalems murar.

9. Och Nebusaradan, öfversten för drabanterna, bortförde till Babel återstoden af folket, dem som voro kvar i staden, och de öfverlöpare, som hade gått öfver till honom, och hvad som för öfrigt var kvar af folket.

10. Men af de ringaste bland folket, af dem som ingenting hade, lämnade Nebusaradan, öfversten för drabanterna, några kvar i Juda land och gaf dem samtidigt vingårdar och åkerfält.

11. Och Nebukadressar, konungen i Babel, gaf genom Nebusaradan, öfversten för drabanterna, befallning angående Jeremia och sade:

12. »Tag honom och se honom till godo och gör honom icke något ondt, utan gör med honom efter som han själf begär af dig.»

13. Då sände Nebusaradan, öfversten för drabanterna, och Nebusasban, öfverste hofmannen, och Nergal-Sareser, öfverste magern, och alla den babyloniske konungens öfriga väldiga —

14. dessa sände bort och läto hämta Jeremia ifrån fängelsegården och lämnade honom åt Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, på det att denne skulle föra honom hem; så fick han stanna där bland folket.
Jer. 38: 13, 28.

15. Men Herrens ord hade kommit till Jeremia, medan han var inspärrad i fängelsegården; han hade sagt:

16. Gå och säg till etiopiern Ebed-Melek: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, hvad jag har förkunnat, det skall jag låta komma öfver denna stad, till dess olycka och icke till dess lycka, och det skall uppfyllas i din åsyn på den dagen. Jer. 88: 7.

17. Men dig skall jag rädda på den dagen, säger Herren, och du skall icke blifva gifven i de mäns hand, som du fruktar för.

18. Ty jag skall för visso låta dig komma undan, och du skall icke falla för svärd, utan vinna ditt lif såsom ett byte, därför att du har förtröstat på mig, säger Herren.

40 Kapitlet.

Nebusaradan och Jeremia. Gedalja.

Detta är det ord, som kom till Jeremia från Herren, sedan Nebusaradan, öfversten för drabanterna, hade släppt honom lös från Rama; denne lät nämligen hämta honom, där han låg bunden med kedjor bland alla andra fångar ifrån Jerusalem och Juda, som skulle föras bort till Babel.

2. Öfversten för drabanterna lät alltså hämta Jeremia och sade till honom: »Herren, din Gud, hade förkunnat denna olycka öfver denna plats;

3. och Herren har låtit den komma och har gjort såsom han hade sagt. I haden ju syndat mot Herren och icke hört hans röst, och därför har detta vederfarits eder.

4. Och se, nu löser jag dig i dag ur kedjorna, som dina händer hafva varit bundna med. Om du är sinnad att komma med mig till Babel, så kom, och jag skall då se dig till godo; men om du icke är sinnad att komma med mig till Babel, så gör det icke. Se, hela landet ligger öppet för dig; dit dig synes godt och rätt att gå, dit må du gå.»

5. Och då han ännu dröjde att vända tillbaka, tillade han: »Ja, vänd tillbaka till Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, som konungen i Babel har satt öfver Juda städer, och stanna hos honom bland folket. Eller gå åt hvilket annat håll som helst, dit det behagar dig att gå.» Och öfversten för drabanterna gaf honom vägkost och skänker och lät honom gå.

6. Så begaf sig då Jeremia till Gedalja, Ahikams son, i Mispa och stannade hos honom bland folket, som var kvar i landet.

7. När nu alla krigshöfvitsmännen på landsbygden jämte sina män fingo höra, att konungen i Babel hade satt Gedalja, Ahikams son, öfver landet, och att han hade anbefallt honom män, kvinnor och barn och dem af de ringaste i landet, som man icke hade fört bort till Babel,

8. så kommo de till Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son, Johanan och Jonatan, Kareas söner, Seraja, Tanhumets son, netofatiten Efais söner och Jesanja, maakatitens son, med sina män.

2 Kon. 25: 23 f.

9. Och Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, gaf dem och deras män sin ed och sade: »Frukten icke för att tjäna kaldéerna. Stannen kvar i landet och tjänen konungen i Babel, så skall det gå eder väl.

10. Se, själf stannar jag kvar i Mispa för att vara till tjänst åt de kaldéer, som komma till oss; men I mån insamla vin och frukt och olja och lägga det i edra kärl och stanna kvar i de städer, som I hafven tagit i besittning.»

11. Då nu också alla de judar, som voro i Moabs och Ammons barns och Edoms land, och de som voro i andra länder hörde, att konungen i Babel hade låtit några af judarna blifva kvar och att han hade satt öfver dem Gedalja, son till Ahikam, son till Safan,

12. så vände alla dessa judar tillbaka från alla de orter, dit de hade blifvit fördrifna, och kommo till Juda land, till Gedalja i Mispa. Och de inbärgade vin och frukt i stor myckenhet.

13. Men Johanan, Kareas son, och alla krigshöfvitsmännen på landsbygden kommo till Gedalja i Mispa

14. och sade till honom: »Du vet väl, att Baalis, Ammons barns konung, har sändt hit Ismael, Netanjas son, för att slå ihjäl dig?» Men Gedalja, Ahikams son, trodde dem icke.

15. Och Johanan, Kareas son, sade i hemlighet till Gedalja i Mispa: »Låt mig gå åstad och slå ihjäl Ismael, Netanjas son; ingen skall få veta det. Hvarför skulle han få slå ihjäl dig och så blifva en orsak till att vi judar, som hafva församlats till dig, allesammans förskingras och hvad som är kvar af Juda förgås?»

16. Men Gedalja, Ahikams son, sade till Johanan, Kareas son: »Du får icke göra detta; ty hvad du säger om Ismael är icke sant.»

41 Kapitlet.

Gedalja dödas af Ismael.

Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son till Elisama, af konungslig börd och en af konungens väldige, med tio män till Gedalja, Ahikams son, i Mispa, och de höllo måltid tillsammans i Mispa. 2 Kon. 25: 25.

2. Och Ismael, Netanjas son, jämte de tio män, som voro med honom, öfverföll då Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, och slog honom till döds med svärd, honom som konungen i Babel hade satt öfver landet.

3. Därjämte slog Ismael ihjäl alla de judar, som voro hos Gedalja i Mispa, så ock alla de kaldéer, som funnos i Mispa och som tillhörde krigsfolket.

4. Dagen efter den då han hade dödat Gedalja, och innan ännu någon visste af detta,

5. kom en skara af åttio män från Sikem, Silo och Samaria; de hade rakat af sig skägget och rifvit sönder sina kläder och ristat märken på sig och hade med sig spisoffer och rökelse till att frambära i Herrens hus.

3 Mos. 19: 27 f. 5 Mos. 14: 1.

6. Och Ismael, Netanjas son, gick ut emot dem från Mispa, gråtande utan uppehåll. Och när han mötte dem, sade han till dem: »Kommen in till Gedalja, Ahikams son.»

7. Men när de hade kommit in i staden, blefvo de slaktade af Ismael, Netanjas son, och de män, som voro med honom, och kastade i brunnen.

8. Men bland dem funnos tio män, som sade till Ismael: »Döda oss icke; ty vi hafva förråd af hvete, korn, olja och honung gömda på landsbygden.» Då lät han dem vara och dödade dem icke med de andra.

9. Och brunnen, i hvilken Ismael kastade kropparna af alla de män, som han hade slagit ihjäl, när han slog ihjäl Gedalja, var densamma som konung Asa hade låtit göra, då Baesa, Israels konung, anföll honom; denna fylldes nu af Ismael, Netanjas son, med ihjälslagna män. 1 Kon. 15: 22.

10. Därefter bortförde Ismael såsom fångar allt det folk, som var kvar i Mispa, konungadöttrarna och allt annat folk, som hade lämnats kvar i Mispa och som Nebusaradan, öfversten för drabanterna, hade anförtrott åt Gedalja, Ahikams son; dem bortförde Ismael, Netanjas son, såsom fångar och drog åstad bort till Ammons barn.

11. Men när Johanan, Kareas son, och alla de krigshöfvitsmän, som voro med honom, hörde allt det onda, som Ismael, Netanjas son, hade gjort,

12. togo de alla sina män och gingo åstad för att strida mot Ismael, Netanjas son; och de träffade på honom vid det stora vattnet i Gibeon. 2 Sam. 2: 13.

13. Då nu hela skaran af dem som Ismael förde med sig fick se Johanan, Kareas son, och alla de krigshöfvitsmän, som voro med honom, blefvo de glada;

14. och de vände om, hela skaran af dem som Ismael hade bortfört såsom fångar ifrån Mispa, och begåfvo sig tillbaka till Johanan, Kareas son.

15. Men Ismael, Netanjas son, räddade sig med åtta män undan Johanan och begaf sig till Ammons barn.

16. Och Johanan, Kareas son, och alla de krigshöfvitsmän, som voro med honom, togo med sig allt som var kvar af folket, dem af Mispas invånare, som han hade vunnit tillbaka från Ismael, Netanjas son, sedan denne hade slagit ihjäl Gedalja, Ahikams son: både krigsmän och kvinnor och barn och hofmän, som han hade hämtat tillbaka från Gibeon.

17. Och de gingo åstad; men i Kimhams härbärge invid Bet-Lehem stannade de för att sedan draga vidare och komma till Egypten, undan kaldéerna; 2 Sam. 19: 38.

18. ty de fruktade för dessa, eftersom Ismael, Netanjas son, hade slagit ihjäl Gedalja, Ahikams son, hvilken konungen i Babel hade satt öfver landet.

42 Kapitlet.

Jeremia afråder från utvandringen till Egypten.

Då framträdde alla krigshöfvitsmännen jämte Johanan, Kareas son, och Jesanja, Hosajas son, så ock allt folket, både små och stora,

2. och sade till profeten Jeremia: »Låt oss få nedlägga inför dig vår bön, att du må bedja för oss till Herren, din Gud, för hela denna kvarlefva — ty vi äro blott några få, som hafva blifvit kvar af många; du ser med egna ögon, att så är med oss.

Jes. 37: 4. Jer. 37: 3.

3. Må så Herren, din Gud, kungöra för oss hvilken väg vi böra gå och hvad vi hafva att göra.»

4. Profeten Jeremia svarade dem: »Jag vill höra eder. Ja, jag vill bedja

till Herren, eder Gud, såsom I hafven begärt. Och hvadhelst Herren svarar eder skall jag förkunna för eder; intet skall jag undanhålla för eder.»

5. Då sade de till Jeremia: »Herren vare ett sannfärdigt och osvikligt vittne mot oss, om vi icke i alla stycken göra efter det ord, hvarmed Herren, din Gud, sänder dig till oss. 2 Mos. 19: 8. 24: 3, 7.

6. Det må vara godt eller ondt, så vilja vi höra Herrens, vår Guds, röst, hans som vi sända dig till; på det att oss må väl gå, när vi höra Herrens, vår Guds, röst.»

7. Och tio dagar därefter kom Herrens ord till Jeremia.

8. Då kallade han till sig Johanan, Kareas son, och alla de krigshöfvitsmän, som voro med honom, och allt folket, både små och stora, och sade till dem:

9. Så säger Herren, Israels Gud, han som I hafven sändt mig till, på det att jag bönfallande må inför honom nedlägga eder bön:

10. Om I stannen kvar i detta land, så skall jag uppbygga eder och ej mer slå eder ned; jag skall plantera eder och ej mer upprycka eder. Ty jag ångrar det onda, som jag har gjort eder. Ps. 28: 5. Jer. 18: 7 f. 24: 6. 31: 4. 33: 7.

11. Frukten icke mer för konungen i Babel, som I nu frukten för; frukten icke för honom, säger Herren. Ty jag är med eder och vill frälsa eder och rädda eder ur hans hand.

12. Jag vill låta eder finna barmhärtighet, så att han blifver barmhärtig mot eder och låter eder vända tillbaka till edert land.

13. Men om I sägen: »Vi vilja icke stanna i detta land», om I alltså icke hören Herrens, eder Guds, röst,

14. utan tänken: »Nej, vi vilja komma till Egyptens land, där vi slippa att se krig och höra basunljud och hungra efter bröd, och där vilja vi bo» —

15. välan, hören då nu Herrens ord, I kvarblifna af Juda: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Om I verkligen ställen eder färd till Egypten och kommen dit för att bo där såsom främlingar,

16. så skall svärdet, som I frukten för, upphinna eder där i Egyptens land, och hungersnöden, som I rädens för, skall följa efter eder dit till Egypten, och där skolen I dö.

17. Ja, de människor, som ställa sin färd till Egypten för att bo där, skola alla dö genom svärd, hunger och pest, och ingen af dem skall slippa undan och rädda sig från det onda, som jag skall låta komma öfver dem.

18. Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Likasom min vrede och förtörnelse har utgjutit sig öfver Jerusalems invånare, så skall ock min förtörnelse utgjuta sig öfver eder, om I kommen till Egypten, och I skolen blifva ett exempel, som man nämner, när man förbannar, och ett föremål för häpnad, bannande och smälek och skolen aldrig mer få se denna ort. Jer. 7: 20. 18: 16. 24: 9. 25: 9, 18. 29: 18. 44: 8, 12.

19. Ja, Herren säger till eder, I kvarblifna af Juda: Begifven eder icke till Egypten. Märken väl, att jag i dag har varnat eder.

20. Ty I bedrogen eder själfva, när I sänden mig till Herren, eder Gud, och saden: »Bed för oss till Herren, vår Gud; och hvadhelst Herren, vår Gud, säger, det må du förkunna för oss, så vilja vi göra det.»

21. Jag har nu i dag förkunnat det för eder. Men I hörden icke Herrens, eder Guds, röst, i allt det hvarmed han har sändt mig till eder.

22. Så veten nu, att I skolen dö genom svärd, hunger och pest på den ort, dit I åstunden att komma för att bo där såsom främlingar.

43 Kapitlet.

Judarnas utvandring till Egypten. Profetia om Egyptens eröfring af Nebukadressar.

Men när Jeremia hade talat till allt folket alla Herrens, deras Guds, ord, dem med hvilka Herren, deras Gud, hade sändt honom till dem, allt som sagdt är,

2. då svarade Asarja, Hosajas son, och Johanan, Kareas son, och alla de öfriga fräcka männen — dessa svarade Jeremia: »Du talar lögn; Herren, vår Gud, har icke sändt dig och låtit säga: 'I skolen icke begifva eder till Egypten för att bo där såsom främlingar.'

3. Nej, det är Baruk, Nerias son, som uppeggar dig mot oss, på det att vi må blifva gifna i kaldéernas hand, för att dessa skola döda oss eller föra oss bort till Babel.»

4. Och hvarken Johanan, Kareas son, eller någon af krigshöfvitsmännen eller någon af folket ville höra Herrens röst och stanna kvar i Juda land.

5. I stället togo Johanan, Kareas son, och alla krigshöfvitsmännen med sig alla de kvarblifna af Juda, dem som från alla de folk, till hvilka de hade

varit fördrifna, både kommit tillbaka för att bo i Juda land, Jer. 40: 11 f.

6. både män, kvinnor och barn, därtill konungadöttrarna och alla andra som Nebusaradan, översten för drabanterna, hade lämnat kvar hos Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, jämväl profeten Jeremia och Baruk, Nerias son,

Jer. 41: 10.

7. och begåvo sig till Egyptens land, ty de ville icke höra Herrens röst. Och de kommo så fram till Tapanhes.

8. Och Herrens ord kom till Jeremia i Tapanhes; han sade:

9. Tag dig några stora stenar och mura in dem i murbruket, där tegelgolvet lägges, vid ingången till Faraos hus i Tapanhes; gör detta inför Juda mäns ögon

10. och säg till dem: Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall sända åstad och hämta min tjänare Nebukadressar, konungen i Babel, och hans tron skall jag uppsätta ovanpå de stenar, som jag har låtit mura in här, och han skall på dem breda ut sin tronmatta.

11. Ty han skall komma och slå Egyptens land och gifva i pestens våld den som hör pesten till, i fångenskapens våld den som hör fångenskapen till, i svärdets våld den som hör svärdet till.

Jer. 15: 2. Sak. 11: 9.

12. Och jag skall tända eld på Egyptens gudahus, och han skall uppbränna dem och föra gudarna bort. Och han skall svepa omkring sig Egyptens land, likasom en herde sveper sin mantel omkring sig; sedan skall han draga därifrån i god ro. Jer. 46: 25.

13. Och han skall slå sönder stoderna i Bet-Semes i Egyptens land, och Egyptens gudahus skall han uppbränna i eld.

44 Kapitlet.

Straffdal till judarna i Egypten.

Detta är det ord, som kom till Jeremia angående alla de judar, som bodde i Egyptens land, dem som bodde i Migdol, Tapanhes, Nof och Patros' land; han sade:

2. »Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: I haven sett all den olycka, som jag har låtit komma över Jerusalem och över alla Juda städer — se, de äro nu ödelagda, och ingen bor i dem;

3. detta för den ondskas skull, som de bedrefvo till att förtörna mig, i det att de gingo bort och tände rökelse och tjänade andra gudar, som hvarken I själfva eller edra fäder känt.

4. Och tidt och ofta sände jag till eder alla mina tjänare profeterna och lät säga: 'Bedriven icke denna styggelse, som jag hatar.' Jer. 25: 4. 35: 15.

5. Men de ville icke höra eller böja sitt öra därtill, så att de omvände sig från sin ondska och upphörde att tända rökelse åt andra gudar.

6. Därför blef min förtörnelse och vrede utgjuten, och den brann i Juda städer och på Jerusalems gator, så att de blefvo ödelagda och förödda, såsom de äro ännu i dag.

7. Och nu säger Herren, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Hvarför bereden I nu eder själfva stor olycka? I utroten ju ur Juda både man och kvinna, både barn och spenabarn bland eder, så att ingen kvarlefva af eder kommer att återstå;

8. I förtörnen ju mig genom edra händers verk, i det att I tänden rökelse åt andra gudar i Egyptens land, dit I hafven kommit för att bo där såsom främlingar. Häraf måste ske, att I varden utrotade och blifven ett exempel, som man nämner, när man förbannar, och ett föremål för smälek bland alla jordens folk.

9. Hafven I förgätit edra fäders onda gärningar och Juda konungars onda gärningar och deras hustrurs onda gärningar och edra egna onda gärningar och edra hustrurs onda gärningar, hvad de gjorde i Juda land och på Jerusalems gator?

10. Ännu i dag äro de icke ödmjukade; de frukta intet och vandra icke i min lag och mina stadgar, dem som jag förelade eder och edra fäder.

11. Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall vända mitt ansikte mot eder till eder olycka, till att utrota hela Juda.

3 Mos. 17: 10. Am. 9: 4.

12. Och jag skall gripa de kvarblifna af Juda, som hafva ställt sin färd till Egyptens land för att bo där såsom främlingar. Och de skola allesammans förgås, i Egyptens land skola de falla; genom svärd och hunger skola de förgås, både små och stora, ja, genom svärd och hunger skola de dö. Och de skola blifva ett exempel, som man nämner, när man förbannar, och ett föremål för häpnad, bannande och smälek. Jer. 42: 17 f.

13. Och jag skall hemsöka dem som bo i Egyptens land, likasom jag hemsökte Jerusalem, med svärd, hunger och pest.

14. Och bland de kvarblifna af Juda, som hafva kommit för att bo såsom främlingar där i Egyptens land, skall ingen kunna rädda sig och slippa undan, så att han kan vända tillbaka till Juda land, dit de dock åstunda att få vända tillbaka för att bo där. Nej, de skola icke få vända tillbaka dit, förutom några få, som blifva räddade.»

15. Då svarade alla männen, som väl visste, att deras hustrur tände rökelse åt andra gudar, och alla kvinnorna, som stodo där i en stor hop, så ock allt folket, som bodde i Egyptens land, i Patros, de svarade Jeremia och sade:

16. »I det, som du har talat till oss i Herrens namn, vilja vi icke hörsamma dig, Jes. 42: 20. 59: 1. Jer. 6: 16 f. 18: 12.

17. utan vi vilja göra allt hvad vår mun har lofvat, nämligen tända rökelse åt himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne, såsom vi och våra fäder, våra konungar och furstar gjorde i Juda städer och på Jerusalems gator. Då hade vi bröd nog, och det gick oss väl, och vi sågo icke till någon olycka. Jer. 7: 18.

18. Men från den stund, då vi upphörde att tända rökelse åt himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne, hafva vi lidit brist på allt och förgåtts genom svärd och hunger.

19. Och när vi nu tända rökelse åt himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne, är det då utan våra mäns samtycke som vi åt henne göra offerkakor, hvilka afbilda henne, och som vi utgjuta drickoffer åt henne?» 4 Mos. 30: 7 f.

20. Men Jeremia sade till allt folket, till männen och kvinnorna och allt folket, som hade gifvit honom detta svar, han sade:

21. »För visso har Herren kommit ihåg och tänkt på allt det rökande, som I bedrefven i Juda städer och på Jerusalems gator, både I själfva och edra fäder, både edra konungar och furstar och folket i landet.

22. Och Herren kunde icke längre hafva fördrag för edert onda väsendes skull och för de styggelsers skull, som I bedrefven, utan edert land blef ödelagdt och ett föremål för hånpad och förbannelse, så att ingen kunde bo där, såsom vi se ännu i dag.

23. Därför att I tänden rökelse och syndaden mot Herren och icke villen höra Herrens röst eller vandra i hans lag, i hans stadgar och vittnesbörd, därför har denna olycka träffat eder, såsom vi se ännu i dag.»

24. Och Jeremia sade ytterligare till allt folket och till alla kvinnorna: »Hören Herrens ord, I alla af Juda, som ären i Egyptens land.

25. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: I och edra hustrur hafven med edra händer fullgjort hvad I med edet mun taladen, då I saden: 'För visso vilja vi fullgöra de löften, som vi gjorde, att tända rökelse åt himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne.' Vålan, I mån hålla edra löften och fullgöra edra löften;

26. men hören då också Herrens ord, I alla af Juda, som bon i Egyptens land: Se, jag svär vid mitt stora namn, säger Herren, att i hela Egyptens land mitt namn icke mer skall varda nämndt af någon judisk mans mun, så att han säger: 'Så sant Herren, Herren lefver.'

27. Ty se, jag skall vaka öfver dem till deras olycka och icke till deras lycka, och alla män af Juda, som äro i Egyptens land, skola förgås genom svärd och hunger, till dess de hafva fått en ände. Jer. 31: 28.

28. Och allenast några som undkomma svärdet skola få vända tillbaka från Egyptens land till Juda land, en ringa hop. Och så skola alla kvarblifna af Juda, som hafva kommit till Egyptens land för att bo där såsom främlingar, få förnimma, hvilkens ord det är som blifver beståndande, mitt eller deras.

29. Och detta skall vara för eder tecknet, säger Herren, att jag skall hemsöka eder på denna ort, och I skolen få förnimma, att mina ord om eder för visso skola blifva beståndande, eder till olycka:

30. Så säger Herren: Se, jag skall gifva Farao Hofra, konungen i Egypten, i hans fienders hand och i de mäns hand, som stå efter hans lif, likasom jag har gifvit Sidkia, Juda konung, i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, hans som var hans fiende och som stod efter hans lif.» Jer. 46: 24 f.

45 Kapitlet.

Trösteord till Baruk.

Detta är det ord, som profeten Jeremia talade till Baruk, Nerias son, då denne efter Jeremias mun uppteckade dessa ord i en bok, under Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår; han sade: Jer. 36: 1 f., 32.

2. Så säger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk:
3. Du säger: »Ve mig, ty Herren har lagt ny sorg till min förra plåga! Jag är så trött af suckande och finner ingen ro.» Ps. 6: 7.
4. Men så skall du svara honom: Så säger Herren: Se, hvad jag har uppbyggt, det skall jag nedrifva, och hvad jag har planterat, det skall jag upprycka; och detta gäller hela jorden.
5. Och du begär stora ting för dig! Begär ingenting; ty se, om jag ock låter olycka komma öfver allt kött, säger Herren, så skall jag dock låta dig vinna ditt lif såsom ett byte, till hvilken ort du än må gå.
Jer. 21: 9. 38: 2. 39: 18.

46 Kapitlet.

Profetia om Egypten.

Detta är hvad som kom till profeten Jeremia såsom Herrens ord om hednafolken.
2. Om Egypten, angående den egyptiske konungen Farao Nekos här, som stod invid floden Frat, vid Karkemis, och som blef slagen af Nebukadressar, konungen i Babel, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår.
2 Kon. 24: 7. Jes. 19: 1 f. Hes. 29: 2 f. 30: 4 f.
3. Reden till sköld och skärm och rycken fram till strid.
4. Spännen för hästarna och bestigen springarna, och ställen upp eder, med hjälmarna på. Gören spjuten blanka, ikläden eder pansaren.
5. Men huru kommer det till, detta som jag nu ser? Med förfäran vika de tillbaka; deras hjältar blifva slagna och taga till flykten utan att vända sig om. Skräck från alla sidor! säger Herren.
6. Ej ens den snabbaste kan fly undan, ej ens hjälten kan rädda sig. Norrut, invid floden Frat, där stappla de och falla. Am. 2: 14.
7. Hvem är denne som stiger upp såsom Nilfloden, denne hvars vatten svalla såsom strömmar?
8. Det är Egypten som stiger upp såsom Nilfloden, och såsom strömmar svalla hans vatten. Han säger: »Jag vill stiga upp och öfvertäcka landet; jag vill fördärfva städerna och dem som bo i dem.» Jes. 8: 7 f. Jer. 47: 2.
9. Ja, dragen dit upp, I hästar; stormen fram, I vagnar. Må hjältarna tåga fram, etiopier och putéer, rustade med sköldar, och ludéer, rustade med bågar, som de spänna.
10. Ty detta är Herrens, Herren Sebaots, dag, en hämndedag, då han skall hämnas på sina motståndare; nu skall svärdet frossa sig mätt och dricka sig rusigt af deras blod. Ty ett slaktoffer vill Herren, Herren Sebaot, anställa i nordlandet vid floden Frat. Jes. 34: 5 f.
11. Drag upp till Gilead och hämta balsam, du jungfru dotter Egypten Men skaffar du dig än så många läkemedel, så är det dock förgäfves; du kan icke blifva helad. Jer. 30: 13 f.
12. Folken få höra om din skam, och af dina klagorop blifver jorden full; ty den ene hjälten stapplar på den andre, och de falla båda tillsammans.
13. Detta är det ord, som Herren talade till profeten Jeremia om att Nebukadressar, konungen i Babel, skulle komma och slå Egyptens land:
14. Förkunnen i Egypten och kungören i Migdol, ja, kungören i Nof och Tapanhes; sägen: »Träd fram och gör dig redo, ty svärdet frossar rundt omkring dig.»
15. Hvarför äro dina väldige slagna till marken? De kunde icke hålla stånd, ty Herren stötte dem bort.
16. Han kom många att stappla, och så föllo de, den ene öfver den andre; de ropade: »Upp, låtom oss vända tillbaka till vårt folk och till vårt fädernesland, undan det härjande svärdet.»
Jer. 50: 16.
17. Ja, man ropar där: »Farao är förlorad, Egyptens konung! Han har förfelat sin tid.»
18. Så sant jag lefver, säger den konung, hvilkens namn är Herren Sebaot, en skall komma, som är väldig såsom Tabor bland bergen, såsom Karmel vid hafvet. Ps. 24: 10. Jer. 48: 15.
19. Så reden nu till åt eder, I dottern Egyptens inbyggare, hvad man behöfver, då man skall gå i landsflykt. Ty Nof skall blifva en ödemark och varda uppbrändt, så att ingen kan bo där. Hes. 12: 3 f.
20. En skön kviga är Egypten; men en broms kommer farande norrifrån.
Jes. 7: 18.
21. Också de legoknektar hon har i sitt land, lika gödda kalfvar, ja, också de vända då om och fly allesammans, de kunna icke hålla stånd. Ty deras ofärds dag har kommit öfver dem, deras hemsökelses tid.
22. Ja, hennes röst blifver matt såsom en krälande orms. Ty med härsmakt draga de fram, och med yxor

komma de öfver henne, såsom gällde det att hugga ved.

23. De fälla hennes skog, säger Herren, ty oöfverskådlig är skaran; talrikare äro de än gräshoppor, ja, de kunna icke räknas.

24. På skam kommer dottern Egypten; hon blifver gifven i nordlandsfolkets hand. Jer. 44: 30.

25. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall hemsöka Amon från No, så ock Farao och Egypten med dess gudar och dess konungar, ja, både Farao och dem som förlita sig på honom.

2 Mos. 12: 12. Jer. 43: 12. Nah. 3: 8.

26. Och jag skall gifva dem i de mäns hand, som stå efter deras lif, i Nebukadressars, den babyloniske konungens, och i hans tjänares hand. Men därefter skall landet blifva bebodt såsom i forna dagar, säger Herren.

Jer. 48: 47. 49: 6, 39. Hes. 29: 13 f.

27. Så frukta då icke, du min tjänare Jakob, och var icke förfärad, du Israel; ty se, jag skall frälsa dig ur det aflägsna landet och din säd ur dess fångenskaps land. Och Jakob skall få komma tillbaka och lefva i ro och säkerhet, och ingen skall förskräcka honom.

Jes. 41: 13 f. 43: 5. 44: 2. Jer. 30: 10 f.

28. Ja, frukta icke, du min tjänare Jakob, säger Herren, ty jag är med dig. Och jag skall göra ände på alla de folk, till hvilka jag har bortdrifvit dig; men på dig vill jag icke alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig med mätta, ty alldeles ostraffad kan jag ju icke låta dig blifva. Jer. 10: 24.

47 Kapitlet.

Profetia om filistéerna.

Detta är hvad som kom till profeten Jeremia såsom Herrens ord om filistéerna, förrän Farao hade intagit Gasa.

Jes. 14: 29 f. Hes. 25: 15 f. Am. 1: 6 f. Sef. 2: 5 f. Sak. 9: 5 f.

2. Så säger Herren: Se, vatten stiga upp norrifrån och växa till en öfversvämmande ström; de öfversvämma landet och allt hvad däri är, städerna med dem som bo i dem. Och människorna ropa, och alla landets inbyggare jämra sig. Jes. 8: 7. 28: 2. Jer. 46: 8.

3. När bullret höres af hans hingstars hofslag, när hans vagnar dåna, när hans hjuldon rassla, då se fäderna sig icke mer om efter barnen, så maktlösa stå de

4. inför den dag, som kommer med fördärf öfver alla filistéer, med undergång för alla dem som ännu äro kvar till att försvara Tyrus och Sidon. Ty Herren skall fördärfva filistéernas, kvarlefvan från Kaftors ö.

5 Mos. 2: 23. Am. 9: 7.

5. Skallighet stundar för Gasa, det är förbi med Askelon, med kvarlefvan i deras dalbygd. Huru länge skall du rista märken på dig? Jer. 16: 6.

6. Ack ve! Du Herrens svärd, huru länge skall det dröja, innan du får ro? Drag dig tillbaka i din skida, hvila dig och var stilla.

7. Dock, huru skulle det kunna få ro, då det är Herrens bud det utför? Mot Askelon, mot Kustlandet vid hafvet, mot dem har han bestält det.

48 Kapitlet.

Profetia om Moab.

Om Moab.

Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Ve öfver Nebo, ty det är förstördt! Kirjataim har kommit på skam och är intaget, fästet har kommit på skam och ligger krossadt.

Hes. 25: 9 f. Am. 2: 1 f.

2. Moabs berömmelse är icke mer. I Hesbon förehar man onda anslag mot det: »Kommen, låtom oss utrota det, så att det icke mer är ett folk.» Också du, Madmen, skall förgöras, svärdet skall följa dig i spåren.

3. Klagorop höras från Horonaim, rop om förödelse och stor förstöring.

4. Ja, Moab ligger förstördt; högljudt klaga dess barn.

5. Gråtande stiger man uppför Hallhits höjd, och på vägen ned till Horonaim hör man ångestfulla klagorop öfver förstörelsen. Jes. 15: 5.

6. Flyn, rädden edra lif, och blifven såsom torra buskar i öknen. Jer. 17: 6.

7. Ty därför att du förlitar dig på dina verk och dina skatter, skall ock du blifva intagen; och Kemos skall gå bort i fångenskap och hans präster och furstar med honom.

4 Mos. 21: 29. 1 Kon. 11: 7. Jer. 49: 3.

8. Och en förhärjare skall komma öfver hvar stad, så att ingen stad skall kunna rädda sig; dalen skall blifva förderfvad och slätten ödelagd, såsom Herren har sagt.

9. Gifven vingar åt Moab, ty flygande måste han fly bort. Hans städer skola blifva en ödemark, och ingen skall bo i dem.

10. Förbannad vare den som utför Herrens verk försumligt, förbannad

vare den som dröjer att bloda sitt svärd.

11. I säkerhet har Moab lefvat från sin ungdom och har legat i ro på sin drägg; han har icke varit tömd ur ett kärl i ett annat, icke vandrat bort i fångenskap; därför har hans smak behållit sig, och hans lukt har icke förvandlats. Sef. 1: 12.

12. Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då jag skall sända till honom vintappare, som skola tappa honom och tömma hans kärl och krossa hans krukor.

13. Då skall Moab komma på skam med Kemos, likasom Israels hus har kommit på skam med Betel, som det förlitade sig på. 1 Kon. 12: 28 f.

14. Huru kunnen I säga: »Vi äro hjältar och tappra män i striden»?

15. Moab skall ändå blifva förstördt, dess städer skola gå upp i rök, och dess utvalda unga manskap måste ned till att slaktas; så säger den konung, hvilkens namn är Herren Sebaot.

16. Snart kommer Moabs ofärd, och hans olycka hastar fram med fart.

17. Ömken honom, I alla som bon omkring honom, I alla som kännen hans namn. Sägen: »Huru sönderbruten är icke den starka spiran, den präktiga stafven!»

18. Stig ned från din härlighet och sätt dig på torra marken, du dottern Dibons folk; ty Moabs förhärjare drager upp mot dig och förstör dina fästen.

19. Ställ dig vid vägen och speja omkring dig, du Aroers folk; fråga männen som fly och kvinnorna som söka rädda sig, säg: »Hvad har händt?»

20. Moab har kommit på skam, ja, det är krossadt; jämren eder och ropen. Förkunnen vid Arnon, att Moab är förstördt.

21. Domen har kommit öfver slättlandet, öfver Holon, Jahas och Mefaat,

22. öfver Dibon, Nebo och Bet-Diblataim,

23. öfver Kirjataim, Bet-Gamul och Bet-Meon,

24. öfver Keriot och Bosra och öfver alla andra städer i Moabs land, ehvad de ligga fjärran eller nära.

25. Afhugget är Moabs horn, och hans arm är sönderbruten, säger Herren. Ps. 75: 11.

26. Gören honom drucken, ty han har förhäft sig mot Herren; ja, må Moab ragla omkull i sina egna spyor och blifva till åtlöje, också han.

Jes. 63: 6. Jer. 25: 15 f., 27.

27. Eller var icke Israel till ett åtlöje för dig? Blef han då ertappad bland tjufvar, eftersom du skakar hufvudet, så ofta du talar om honom?

28. Öfvergifven edra städer och byggen bo på klipporna, I Moabs inbyggare, och blifven lika dufvor, som bygga sina nästen bortom klyftans gap.

29. Vi hafva hört om Moabs högmod, det öfvermåttan höga, om hans stolthet, högmod och högfärd och om hans hjärtas förhäfvelse.

Jes. 16: 6 f. Sef. 2: 8 f.

30. Jag känner, säger Herren, hans öfvermod och opålitlighet, hans lösa tal och opålitliga handlingssätt.

31. Därför måste jag jämra mig öfver Moab; öfver hela Moab måste jag klaga. Öfver Kir-Heres' män må man sucka.

32. Mer än Jaeser gråter, måste jag gråta öfver dig, du Sibmas vinträd, du hvars rankor gingo öfver hafvet och sträckte sig ända till Jaesers haf; midt i din sommar och din vinbärgning har ju en förhärjare slagit ned.

33. Glädje och fröjd är nu afbärgad från de bördiga fälten och från Moabs land. På vinet i pressarna har jag gjort slut; man trampar icke mer vin under skördeskri, skördeskriet är intet skördeskri mer.

34. Från Hesbon, jämmerstaden, ända till Eleale, ända till Jahas upphäfver man rop, och från Soar ända till Horonaim, till Eglat-Selisia; ty också Nimrims vatten blifva torr ökenmark.

Jes. 15: 4 f.

35. Och jag skall i Moab så göra, säger Herren, att ingen mer offrar på offerhöjden och ingen mer tänder rökelse åt sin gud.

36. Därför klagar mitt hjärta såsom en flöjt öfver Moab, ja, mitt hjärta klagar såsom en flöjt öfver Kir-Heres' män: hvad de hafva kvar af sitt förvärf går ju förloradt.

37. Ty alla hufvuden äro skalliga och alla skägg afskurna; på alla händer äro sårmärken och omkring länderna säcktyg. Jer 47: 5. Hos. 7: 14.

38. På alla Moabs tak och på dess torg höres allenast dödsklagan, ty jag har krossat Moab såsom ett värdelöst kärl, säger Herren.

Jer. 22: 28. Hos. 8: 8.

39. Huru förfärad är han icke! I mån jämra eder. Huru vänder icke Moab ryggen till med blygd! Ja, Moab blifver ett åtlöje och en skräck för alla dem som bo där omkring.

40. Ty så säger Herren: Se, en som liknar en örn svafvar fram och breder ut sina vingar öfver Moab. Jer. 49: 22.

41. Kerlot blifver intaget, bergfästena blifva eröfrade. Och Moabs hjältars hjärtan blifva på den dagen såsom en kvinnas hjärta, då hon är i barnsnöd.

42. Ja, Moab skall förgöras, så att det icke mer är ett folk, ty det har förhäft sig mot Herren.

43. Faror, fallgropar och fällor vänta eder, I Moabs inbyggare, säger Herren.
Jes. 24: 17 f.

44. Om någon flyr undan faran, så störtar han i fallgropen, och om han kommer upp ur fallgropen, så fångas han i fällan. Ty jag skall låta ett hemsökelsens år komma öfver dem, öfver Moab, säger Herren. Am. 5: 19.

45. I Hesbons skugga stanna de, det är ute med flyktingarnas kraft.

Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från Sihons land; och den förtärde Moabs tinning, hjässan på stridslarmets söner. 4 Mos. 21: 28 f. 24: 17.

46. Ve dig, Moab! Förloradt är Kemos' folk. Ty dina söner äro tagna till fånga, och dina döttrar föras i fångenskap.

47. Men i kommande dagar skall jag återupprätta Moab, säger Herren.
Jer. 46: 26. 49: 6, 39.

Så långt om domen öfver Moab.

49 Kapitlet.

Profetior om Ammons barn, Edom, Damaskus, Kedar, Hasors riken och Elam.

Om Ammons barn.

Så säger Herren: Har Israel nu inga barn, eller har han ingen arfvinge mer? Eller hvarför har Malkam tagit arf efter Gad, och hvarför bor hans folk i dess städer?
1 Kon. 11: 5. Hes. 21: 28 f. 25: 2 f. Am. 1: 13 f.

2. Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då jag skall låta höra ett härskri mot Rabba i Ammons barns land; och då skall det blifva en öde grushög, och de städer, som lyda därunder, skola uppbrännas i eld; och Israel skall då taga arf efter dem som hafva tagit hans arf, säger Herren.

3. Jämra dig, du Hesbon, ty Ai är förstördt; ropen, I Rabbas döttrar. Höljen eder i sorgdräkt, klagen och gån omkring i gårdarna; ty Malkam måste vandra bort i fångenskap, och hans präster och furstar med honom.
Jer. 48: 7.

4. Hvarför berömmer du dig af dina dalar, at att din dal flodar öfver, du affälliga dotter? Du som förlitar dig på dina skatter och säger: »Hvem skall väl komma åt mig?»

5. se, jag skall låta förskräckelse komma öfver dig från alla dem som bo omkring dig, säger Herren, Herren Sebaot. Och I skolen varda bortdrifna, hvar och en åt sitt hall, och ingen skall församla de flyktande.

6. Men därefter skall jag återupprätta Ammons barn, säger Herren.
Jer. 46: 26. 48: 47.

7. Om Edom.

Så säger Herren Sebaot: Finnes då ingen vishet mer i Teman? Har all rådighet försvunnit ifrån de förståndiga? Är deras vishet uttömd?
Jes. 21: 11 f. Hes. 25: 12 f. Am. 1: 11 f.
Obad. v. 1 f.

8. Flyn, vänden om, gömmen eder djupt nere, I Dedans inbyggare. Ty öfver Esau skall jag låta ofärd komma på hans hemsökelses tid.

9. När vinbärgare komma öfver dig, skola de icke lämna kvar någon efterskörd. När tjufvar komma om natten, skola de fördärfva så mycket dem lyster.

10. Ty jag skall blotta Esau, jag skall uppenbara hans gömslen, och om han vill dölja sig, skall han icke kunna det; fördärf skall drabba hans säd och hans bröder och hans grannar, och han skall icke mer vara till.

11. Lämna dina faderlösa, att jag må behålla dem vid lif; och må dina änkor förtrösta på mig.

12. Ty så säger Herren: Se, de som icke hade förskyllt att dricka kalken, de nödgas att dricka den; skulle då du blifva ostraffad? Nej, du skall icke blifva ostraffad, utan skall nödgas att dricka. Jer. 25: 29. Klag. 4: 21. 1 Petr. 4: 17.

13. Ty vid mig själf har jag svurit, säger Herren, att Bosra skall blifva ett föremål för häpnad och smälek; det skall förödas och blifva ett exempel, som man nämner, när man förbannar; och alla dess lydstäder skola blifva ödemarker för evärdlig tid.

14. Ett budskap har jag hört från Herren, och en budbärare är utsänd bland folken: »Församlen eder och kommen emot det och stån upp till strid.»

15. Ty se, jag skall göra dig ringa bland folken, föraktad bland människorna.

16. Den förfäran du väckte har bedragit dig, ja, ditt hjärtas öfvermod,

där du sitter ibland bergsklyftorna och håller dig fast högst uppe på höjden. Om du än byggde ditt näste så högt uppe som örnen, så skulle jag dock störta dig ned därifrån, säger Herren.
Jer. 51: 53.

17. Och Edom skall blifva ett föremål för häpnad; alla som gå där fram skola häpna och hvissla vid tanken på alla dess plågor. Jer. 19: 8. 50: 13.

18. Likasom när Sodom och Gomorra med sina grannstäder omstörtades, säger Herren, så skall ingen mera få bo där och intet människobarn där vistas.
1 Mos. 19: 24 f. Jer. 50: 40.

19. Se, lik ett lejon, som drager upp från Jordanbygdens snår och bryter in på frodiga betesmarker, så skall jag i ett ögonblick jaga dem bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till herde öfver dem. Ty hvem är min like, och hvem kan ställa mig till ansvar? Och hvilken är den herde, som kan bestå inför mig?
Job 41: 2. Jer. 50: 44.

20. Hören därför det råd, som Herren har lagt mot Edom, och de tankar, som han har mot Temans inbyggare: Sannerligen, man skall släpa bort dem såsom svaga lamm; ja, sannerligen, deras betesmark skall häpna öfver dem.

21. Vid dånet af deras fall bäfvar jorden; man skriar så, att ljudet höres ända borta vid Röda hafvet.

22. Se, en som liknar en örn lyfter sig och sväfvar fram och breder ut sina vingar öfver Bosra. Och Edoms hjältars hjärtan blifva på den dagen såsom en kvinnas hjärta, då hon är i barnsnöd. Jer. 48: 40 f.

23. Om Damaskus.

Hamat och Arpad komma på skam; ty ett ondt budskap få de höra, och de betagas af ångest. I hafvet råder oro; det kan icke vara stilla.
Jes. 17: 1 f. 57: 20. Am. 1: 3 f.

24. Damaskus förlorar modet, det vänder sig om till flykt, ty skräck har fattat det; ångest och vånda, lik en barnaföderskas, har gripit det.

25. Hvarför låt man den icke vara, den berömda staden, min glädjes stad?

26. Så måste nu dess unga män falla på dess gator, och alla dess stridsmän förgöras på den dagen, säger Herren Sebaot. Jer. 50: 30 f.

27. Och jag skall tända eld på Damaskus' murar, och elden skall förtära Benhadads palatser.

28. Om Kedar och Hasors riken, som blefvo slagna af Nebukadressar, konungen i Babel.

Så säger Herren: Upp, ja, dragen åstad upp mot Kedar, och fördärfven Österlandets söner. Jes. 21: 13 f.

29. Deras hyddor och deras hjordar må man taga, deras tält och allt deras bohag och deras kameler må man föra bort ifrån dem, och man må ropa öfver dem: »Skräck från alla sidor!»
Jer. 6: 25. 46: 5.

30. Flyn, ja, flykten med hast, gömmen eder djupt nere, I Hasors inbyggare, säger Herren, ty Nebukadressar, konungen i Babel, har lagt råd mot eder och uttänkt mot eder ett anslag.

31. Upp, säger Herren, ja, dragen åstad dit upp mot ett fredligt folk, som bor där i trygghet, utan både portar och bommar, i sin afskilda boning.
4 Mos. 23: 9. Dom. 18: 7.

32. Deras kameler skola blifva edert byte, och deras myckna boskap skall blifva edert rof; och jag skall förströ dem åt alla väderstreck, männen med det kantklippta håret; och från alla sidor skall jag låta ofärd komma öfver dem, säger Herren. Jer. 9: 25 f.

33. Och Hasor skall blifva en boning för schakaler, en ödemark till evärdlig tid; ingen skall mera bo där och intet människobarn där vistas.

34. Detta är hvad som kom till profeten Jeremia såsom Herrens ord om Elam, i begynnelsen af Sidkias, Juda konungs, regering; han sade:
Jes. 21: 2. Jer. 25: 25.

35. Så säger Herren Sebaot: Se, jag skall sönderbryta Elams båge, deras yppersta makt.

36. Och från himmelens fyra ändar skall jag låta fyra vindar komma mot Elam och skall förströ dess folk åt alla dessa väderstreck, och intet folk skall finnas, dit icke de fördrifna ifrån Elam skola komma.

37. Och jag skall göra elamiterna förfärade för sina fiender och för dem som stå efter deras lif, och jag skall låta olycka komma öfver dem, min vredes glöd, säger Herren. Jag skall sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort ände på dem.

38. Och jag skall uppsätta min tron i Elam och förgöra där både konung och furstar, säger Herren.

39. Men i kommande dagar skall jag återupprätta Elam, säger Herren.
Jer. 48: 47.

50 Kapitlet.

Profetia om Babel.

Detta är det ord, som Herren talade om Babel, om kaldéernas land, genom profeten Jeremia. Jes. 13: 1 f.

2. Förkunnen detta bland folken och kungören det och resen upp ett baner; kungören det, döljen det icke. Sägen: Babel är intaget, Bel har kommit på skam, Merodak är krossad; ja, dess afgudar hafva kommit på skam, dess smutsgudar äro krossade.

3. Ty ett folk drager upp mot det norrifrån, som skall göra dess land till en ödemark, så att ingen kan bo däri; både människor och djur skola fly bort. Jer. 9: 10.

4. I de dagarna och på den tiden, säger Herren, skola Israels barn komma vandrande tillsammans med Juda barn; under gråt skola de gå åstad och söka Herren, sin Gud. Jer. 3: 18, 21. 31: 9.

5. De skola fråga efter Sion; hitåt skola deras ansikten vara vända: »Kommen! Må man nu hålla fast vid Herren i ett evigt förbund, som aldrig varder förgätet.»

6. En vilsekommen hjord var mitt folk. Deras herdar hade fört dem vilse och läto dem irra omkring på bergen. Så strövade de från berg till höjd och glömde sin rätta lägerplats.

7. Alla som träffade på dem uppåto dem, och deras ovänner sade: »Vi göra intet orätt därmed.» Så skedde, därför att de hade syndat mot Herren, rättfärdighetens boning, mot Herren, deras fäders hopp. Jer. 2: 3. 40: 3.

8. Flyn ut ur Babel, dragen bort ifrån kaldéernas land och blifven lika bockar, som hasta framför hjorden. Jes. 48: 20. Jer. 51: 6, 45. Upp. 18: 4.

9 Ty se, jag skall uppväcka från nordlandet en hop af stora folk och föra dem upp mot Babel, och de skola rusta sig till strid mot det; från det hållet skall det blifva intaget. Deras pilar skola vara såsom en lyckosam hjältes, som icke vänder tillbaka utan seger.

10. Och Kaldeen skall lämnas till plundring; dess plundrare skola alla få nog, säger Herren.

11. Ja, om I än glädjens och fröjden eder, I som sköflen min arfvedel, om I än hoppen såsom kvigor på tröskplatsen och gnäggen såsom hingstar,

12. eder moder skall dock komma storligen på skam; hon som har födt eder skall få blygas. Se, bland folken skall hon blifva den yttersta — en öken, ett torrt land och en hedmark!

13. För Herrens förtörnelses skull måste det ligga obebodt och alltigenom vara en ödemark. Alla som gå fram vid Babel skola häpna och hvissla vid tanken på alla dess plågor. Jer. 25: 12. 49: 17.

14. Rusten eder till strid mot Babel från alla sidor, I som spännen båge; skjuten på henne, sparen icke på pilarna; ty mot Herren har hon syndat.

15. Höjen segerrop öfver henne på alla sidor: »Hon har måst gifva sig; fallna äro hennes stödjepelare, nedrifna hennes murar!» Detta är ju Herrens hämnd, så hämnens då på henne. Såsom hon har gjort, så mån I göra mot henne. Ps. 137: 8. Upp. 18: 2, 6.

16. Utroten ur Babel både dem som så och dem som i skördens tid föra lien. Undan det härjande svärdet må enhvar nu vända om till sitt folk och enhvar fly hem till sitt land.

17. Israel var ett vilsekommet får, som jagades af lejon. Först uppåts det af konungen i Assyrien, och sist har Nebukadressar, konungen i Babel, gnagt dess ben. 2 Kon. 17: 5 f. 25: 1 f.

18. Därför säger Herren Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall hemsöka konungen i Babel och hans land, likasom jag har hemsökt konungen i Assyrien.

19. Och jag skall föra Israel tillbaka till hans betesmarker, och han skall få gå i bet på Karmel och i Basan; och på Efraims berg och i Gilead skall han få äta sig mätt. Jer. 29: 10. Dan. 9: 2. Mik. 7: 14.

20. I de dagarna och på den tiden, säger Herren, skall man söka efter Israels missgärning, och den skall icke mer vara till, och efter Juda synder, och de skola icke mer blifva funna; ty jag skall förlåta dem som jag låter lefva kvar. Dan. 9: 24.

21. Drag ut mot de tvefaldt gensträfvigas land och mot inbyggarna i Pekod. Förföljdem och döda dem och gif dem till spillo, säger Herren, och gör i alla stycken såsom jag har befallt dig.

22. Krigsrop höras i landet, rop om stor förstörelse.

23. Huru sönderbruten och krossad är den icke, den hammare, som slog hela jorden! Huru har icke Babel blifvit till håpnad bland folken! Jer. 51: 20.

24. Jag lade ut en snara för dig, och så blef du fångad, Babel, förrän du visste däraf; du blef ertappad och gri-

pen, ty det var med Herren som du hade gifvit dig i strid.

25. Herren öppnade sin rustkammare och tog fram sin vredes vapen. Ty ett verk hade Herren, Herren Sebaot, att utföra i kaldéernas land.

26. Ja, kommen öfver det från alla sidor, öppnen dess förrådskammare, kasten i en hög hvad där finnes, såsom man gör med säd, och gifven det till spillo; låten intet däraf blifva kvar.

27. Nedgören alla dess tjurar, fören dem ned till att slaktas. Ve dem, ty deras dag har kommit, deras hemsökelses tid!

28. Hör huru de fly och söka rädda sig ur Babels land för att i Sion förkunna Herrens, vår Guds, hämnd, hämnden för hans tempel. Jer. 51: 11.

29. Uppbåden mot Babel folk i mängd, allt hvad bågskyttar heter; lägren eder rundt omkring det, låten ingen undkomma. Vedergällen det efter dess gärningar; gören mot det alldeles såsom det själft har gjort. Ty mot Herren har det handlat öfvermodigt, mot Israels Helige.

30. Därför skola dess unga män falla på dess gator, och alla dess stridsmän skola förgöras på den dagen, säger Herren. Jer. 49: 26.

31. Se, jag skall vända mig mot dig, du öfvermodige, säger Herren, Herren Sebaot; ty din dag har kommit, den tid, då jag vill hemsöka dig.

32. Då skall den öfvermodige stappla och falla, och ingen skall kunna upprätta honom. Och jag skall tända eld på hans städer, och elden skall förtära allt omkring honom.

33. Så säger Herren Sebaot: Förtryckta äro Israels barn och Juda barn jämte dem. Alla de som hafva fört dem i fångenskap hålla dem fast och vilja icke släppa dem.

34. Men deras förlossare är stark; Herren Sebaot är hans namn. Han skall för visso utföra deras sak, så att han skaffar ro åt jorden, men skaffar oro åt Babels invånare. Jes. 14: 7.

35. Svärd komme öfver kaldéerna, säger Herren, öfver Babels invånare, öfver dess furstar och dess visa män!

36. Svärd komme öfver lögnprofeterna, så att de stå där såsom dårar! Svärd komme öfver dess hjältar, så att de blifva förfärade!

37. Svärd komme öfver dess hästar och vagnar och öfver allt främmande folk därinne, så att de blifva såsom kvinnor! Svärd komme öfver dess skatter, så att de blifva tagna såsom byte!

38. Torka komme öfver dess vatten, så att de blifva uttorkade! Ty det är ett belätenas land, och skräckgudar dyrka de såsom vanvettiga människor.

39. Därför skola nu schakaler bo där tillsammans med andra ökendjur, och strutsar skola där få sin boning. Aldrig mer skall det blifva bebyggdt, från släkte till släkte skall det vara obebodt. Jes. 13: 19 f. 34: 14 f.

40. Likasom när Sodom och Gomorra med sina grannstäder omstörtades af Gud, säger Herren, så skall ingen mera få bo där och intet människobarn där vistas. Jer. 49: 18.

41. Se, ett folk kommer norrifrån; ett stort folk och många konungar resa sig och komma från jordens yttersta ända. Jes. 13: 17 f. Jer. 6: 22 f.

42. De föra båge och lans, de äro grymma och utan förbarmande. Dånet af dem är såsom hafvets brus, och på sina hästar rida de fram, rustade såsom kämpar, till strid mot dig, du dotter Babel.

43. När konungen i Babel hör ryktet om dem, sjunka hans händer ned; ängslan griper honom, ångest lik en barnaföderskas.

44. Se, lik ett lejon, som drager upp från Jordanbygdens snår och bryter in på frodiga betesmarker, så skall jag i ett ögonblick jaga dem bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till herde öfver dem. Ty hvem är min like, och hvem kan ställa mig till ansvar? Och hvilken är den herde, som kan bestå inför mig? Jer. 49: 19 f.

45. Hören därför det råd, som Herren har lagt mot Babel, och de tankar, som han har mot kaldéernas land: Sannerligen, man skall släpa bort dem såsom svaga lamm; ja, sannerligen, deras betesmark skall håpna öfver dem.

46. När man ropar: »Babel är intaget», då bäfvar jorden, och ett skriande höres bland folken.

51 Kapitlet.

Fortsättning på profetian om Babel.

Så säger Herren: Se, jag skall uppväcka mot Babel och mot Leb-Kamais inbyggare en fördärfvares ande.

2. Och jag skall sända främlingar mot Babel, och de skola kasta det med kastskoflar och ödelägga dess land. Ja, från alla sidor skola de komma emot det på olyckans dag.

3. Skyttar skola spänna sina bågar mot dem som där spänna båge och dem som där yfvas i pansar. Skonen icke dess unga män, gifven hela dess här till spillo.

4. Dödsslagna män skola då falla i kaldéernas land och genomborrade män på dess gator.

5. Ty Israel och Juda äro icke änkor, som hafva blifvit öfvergifna af sin Gud, af Herren Sebaot, därför att deras land var fullt af skuld mot Israels Helige.

6. Flyn ut ur Babel; må hvar och en söka rädda sitt lif, så att I icke förgåns genom dess missgärning. Ty detta är för Herren en hämndens tid, då han vill vedergälla det hvad det har gjort. Jes. 34: 8. 63: 4. Jer. 50: 8. Upp. 18: 4, 6.

7. Babel var i Herrens hand en gyllene kalk, som gjorde hela jorden drucken. Af dess vin drucko folken, och så blefvo folken såsom vanvettiga. Ps. 75: 9. Jer. 25: 15 f. Hab. 2: 15 f.

8. Men plötsligt är nu Babel fallet och krossadt. Jämren eder öfver henne, hämten balsam för hennes plåga, om hon till äfventyrs kan helas. Jes. 21: 9. Jer. 46: 11. Upp. 14: 8. 18: 2.

9. »Ja, vi hafva sökt hela Babel, men hon har icke kunnat helas; låtom oss lämna henne och gå hvar och en till sitt land. Ty hennes straffdom räcker upp till himmelen och når allt upp till skyarna.

10. Herren har låtit vår rätt gå fram; kommen, låtom oss förtälja i Sion Herrens, vår Guds, verk.»

11. Hvässen pilarna, fatten sköldarna. Herren har uppväckt de mediska konungarnas ande; ty hans tankar äro vända mot Babel till att fördärfva det. Ja, Herrens hämnd är här, hämnden för hans tempel. Jer. 50: 28.

12. Resen upp ett baner mot Babels murar, hållen sträng vakt, ställen ut väktare, läggen bakhåll; ty Herren har fattat sitt beslut, och han gör hvad han har talat mot Babels invånare.

13. Du som bor vid stora vatten och är så rik på skatter, din ände har nu kommit, din vinningslystnads mått är fylldt. Upp. 17: 1.

14. Herren Sebaot har svurit vid sig själf: Sannerligen, om jag än har uppfyllt dig med människor så talrika som gräshoppor, så skall man dock få upphäfva skördeskrl öfver dig.

15. Han har gjort jorden genom sin kraft, han har beredt jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han utspänt himmelen. Jer. 10: 12 f.

16. När han vill låta höra sin röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga upp från jordens ändа; han låter ljungeldar komma med regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum.

17. Såsom dårar stå då alla människor där och kunna intet begripa; guldsmederna komma då alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten äro lögn, och ingen ande är i dem.

18. De äro fåfänglighet, en tillverkning, som man må le åt; när hemsökelsen kommer öfver dem, måste de förgås.

19. Men sådan är icke han som är Jakobs del; nej, det är han som har skapat allt, och särskildt sin arfvedels stam. Herren Sebaot är hans namn.

20. Du var min hammare, mitt stridsvapen, så att jag med dig krossade folk, med dig fördärfvade riken. Jer. 50: 23.

21. Med dig krossade jag häst och ryttare; med dig krossade jag vagn och körsven.

22. Med dig krossade jag man och kvinna; med dig krossade jag gammal och ung; med dig krossade jag yngling och jungfru.

23. Med dig krossade jag herden och hans hjord; med dig krossade jag åkermannen och hans oxpar; med dig krossade jag ståthållare och landshöfding.

24. Men nu skall jag vedergälla Babel och alla Kaldeens inbyggare all den ondska, som de hafva föröfvat mot Sion inför edra ögon, säger Herren.

25. Se, jag skall vända mig mot dig, du fördärfvets berg, säger Herren, du som fördärfvade hela jorden; och jag skall räcka ut min hand mot dig och vältra dig ned från klipporna och göra dig till ett afbrändt berg,

26. så att man icke af dig skall kunna taga vare sig hörnsten eller grundsten, utan du skall blifva en ödemark för evärdlig tid, säger Herren.

27. Resen upp ett baner på jorden, stöten i basun ibland folken, invigen folken till strid mot det, uppbåden mot det riken, både Ararats, Minnis och Askenas', tillsätten höfdingar mot det, dragen dit upp med hästar, som likna borstiga gräshoppor.

28. Invigen folk till strid mot det: Mediens konungar, dess ståthållare och alla dess landshöfdingar och hela det land, som lyder under deras välde.

29. Då darrar jorden och bäfvar, ty nu fullbordas hvad Herren tänkte mot

Babel: att han ville göra Babels land till en ödemark, där ingen skulle bo.

30. Babels hjältar upphöra att strida, de sitta stilla i sina fästen; deras styrka har försvunnit, de hafva blifvit såsom kvinnor. Man har tändt eld på dess boningar; dess bommar äro sönderbrutna. Jer. 50: 37.

31. Löparna löpa mot hvarandra, den ene budbäraren korsar den andre med bud till konungen i Babel, att hela hans stad är intagen,

32. att bryggorna äro besatta och dammarna förbrända i eld och krigsmännen gripna af skräck.

33. Ty så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Dottern Babel är såsom en loge, när man just har trampat till den; ännu en liten tid, och skördetiden kommer för henne.

34. Uppätit mig och förtärt mig har han, Nebukadressar, konungen i Babel. Han har gjort mig till ett tomt kärl; lik en drake har han uppslukat mig, han har fyllt sin buk med mina läckerheter och drifvit mig bort.

35. »Den orätt mig skett och det som har vederfarits mitt kött, det komme öfver Babel», så må Sions invånare säga; och »Mitt blod komme öfver Kaldeens inbyggare», så må Jerusalem säga.

36. Därför säger Herren så: Se, jag skall utföra din sak och utkräfva din hämnd. Jag skall låta dess haf sina bort och dess brunn uttorka,

37. och Babel skall blifva en stenhop, en boning för schakaler, ett föremål för häpnad och begabberi, så att ingen kan bo där.

38. Alla ryta de nu såsom lejon; de skria såsom lejonungar.

39. Men när de äro som mest upptända, skall jag tillreda åt dem ett gästabud och göra dem druckna, så att de jubla; och så skola de insomna i en evig sömn, ur hvilken de aldrig skola uppvakna, säger Herren.

40. Jag skall föra dem ned till att slaktas, likasom lamm, likasom vädurar och bockar.

41. Huru har icke Sesak blifvit intaget och hon som var hela jordens berömmelse eröfrad! Huru har icke Babel blifvit ett föremål för häpnad bland folken! Jer. 25: 26.

42. Hafvet steg upp öfver Babel; af dess brusande böljor blef det öfvertäckt.

43. Så blef af dess städer en ödemark, ett torrt land och en hedmark, ett land, där ingen bor och där intet människobarn går fram.

44. Ja, jag skall hemsöka Bel i Babel och taga ut ur hans gap hvad han har slukat; och folken skola icke mer strömma till honom. Babels murar skola ock falla. Jer. 50: 2.

45. Dragen ut därifrån, mitt folk; må hvar och en söka rädda sitt lif undan Herrens vredes glöd.

46. Varen icke försagda i edra hjärtan och frukten icke för de olycksbud, som höras i landet, om än ett olycksbud kommer det ena året och sedan nästa år ett nytt olycksbud, och om än våld råder på jorden och härskare står mot härskare.

47. Se, därför skola dagar komma, då jag skall hemsöka Babels beläten och då hela dess land skall stå med skam och alla skola falla slagna därinne.

48. Då skola himmel och jord jubla öfver Babel, de och allt hvad i dem är, då nu förhärjarna komma öfver det norrifrån, säger Herren. Upp. 18: 20.

49. Ja, i slagna af Israel, också Babel måste falla, likasom för Babel människor föllo slagna öfver hela jorden.

50. I som hafven räddat eder undan svärdet, gån åstad, stannen icke. Kommen ihåg Herren i fjärran land och tänken på Jerusalem. Ps. 137: 5 f.

51. Vi stå här med skam, ja, vi måste höra försmädelse; blygsel höljer vårt ansikte, ty främlingar hafva fallit öfver Herrens hus' helgedomar.

52. Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då jag skall hemsöka dess beläten och då slagna män skola klaga i hela dess land.

53. Om Babel än stege upp till himmelen och om det gjorde sin befästning än så hög och stark, så skulle dock förhärjare ifrån mig komma öfver det, säger Herren. Jes. 14: 13 f.

54. Klagorop höras från Babel, rop om stor förstörelse ifrån kaldéernas land.

55. Ty Herren förhärjar Babel och gör slut på det stora larmet därinne. Och deras böljor brusa såsom stora vatten; dånet af dem ljuder högt.

56. Ty öfver det, öfver Babel, kommer en förhärjare, och dess hjältar tagas till fånga, deras bågar brytas sönder. Ty Herren är en vedergällningens Gud; han lönar till fullo. Ps. 94: 1.

57. Ja, jag skall göra dess furstar druckna, så ock dess visa män, dess ståthållare, dess landshöfdingar och dess hjältar, och de skola insomna i en evig sömn, ur hvilken de aldrig skola upp-

vakna, säger den konung, hvilkens namn är Herren Sebaot.

58. Så säger Herren Sebaot: Det vida Babels murar skola i grund omstörtas, och dess höga portar skola uppbrännas i eld. Så möda sig folken för det som skall blifva till intet, och folkslagen arbeta sig trötta för det som skall förbrännas af elden. Hab. 2: 13.

59. Detta är det som profeten Jeremia bjöd Seraja, son till Neria, son till Mahaseja, när denne begaf sig till Babel med Sidkia, Juda konung, i hans fjärde regeringsår. Seraja var nämligen den som hade bestyret med lägerplatserna.

60. Och Jeremia upptecknade i en och samma bok alla de olyckor, som skulle komma öfver Babel, allt detta som nu är skrifvet om Babel.

61. Och Jeremia sade till Seraja: »När du kommer till Babel, så se till, att du uppläser allt detta.

62. Och du skall säga: 'Herre, du har själf talat om denna ort, att du vill förderfva den, så att ingen mer skall bo där, hvarken någon människa eller något djur; ty den skall vara en ödemark för evärdlig tid.'

63. Och när du har uppläst boken till slut, så bind en sten vid den och kasta den ned i Frat, och säg: Upp. 18: 21.

64. 'På detta sätt skall Babel sjunka ned och icke mer komma upp, för den olyckas skull, som jag skall låta komma öfver det, midt under deras äflan.'»

Så långt Jeremias ord.

52 Kapitlet.

Sidkia konung i Juda. Jerusalems förstöring genom Nebukadressar och Juda rikes undergång. Jojakins benådning.

Sidkia var tjuguett år gammal, då han blef konung, och han regerade elfva år i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremias dotter, från Libna.

2 Kon. 24: 18 f. 2 Krön. 36: 11 f. Jer. 37: 1 f.

2. Han gjorde hvad ondt var i Herrens ögon, alldeles såsom Jojakim hade gjort.

3. Ty på grund af Herrens vrede skedde hvad som skedde med Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort ifrån sitt ansikte. Och Sidkia satte sig upp mot konungen i Babel.

4. I hans nionde regeringsår, i tionde månaden, på tionde dagen i månaden, kom då Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin här till Jerusalem, och de belägrade det; och de byggde en belägringsmur rundt omkring det.

2 Kon. 25: 1 f. Jer. 39: 1 f.

5. Så blef staden belägrad och var det ända till konung Sidkias elfte regeringsår.

6. Men i fjärde månaden, på nionde dagen i månaden, var hungersnöden så stor i staden, att mängden af folket icke hade något att äta.

7. Och staden stormades, och allt krigsfolket flydde och drog ut ur staden om natten genom porten mellan de båda murarna, hvilken ledde till den kungliga trädgården, medan kaldéerna lågo rundt omkring staden; och de togo vägen åt hedmarken till.

8. Men kaldéernas här förföljde konungen, och de hunno upp Sidkia på Jerikos hedmarker, sedan hela hans hade öfvergifvit honom och skingrat sig.

9. Och de grepo konungen och förde honom till den babyloniske konungen i Ribla i Hamats land; där höll denne rannsakning och dom med honom.

10. Och konungen i Babel lät slakta Sidkias barn inför hans ögon; därjämte lät han ock slakta alla Juda furstar i Ribla.

11. Och på Sidkia själf lät han sticka ut ögonen och lät binda honom med kopparfjättrar. Och konungen i Babel förde honom därpå till Babel och lät honom sitta i fängelsehuset ända till hans dödsdag.

12. I femte månaden, på tionde dagen i månaden, nämligen i Nebukadressars, den babyloniske konungens, nittonde regeringsår, kom Nebusaradan, öfversten för drabanterna; denne var den babyloniske konungens förtroendeman vid Jerusalem.

13. Han brände upp Herrens hus och konungshuset; ja, alla hus i Jerusalem, i synnerhet alla de förnämas hus, upp-brände han i eld.

14. Och hela den här af kaldéer, som öfversten för drabanterna hade med sig, bröt ned alla murar rundt omkring Jerusalem.

15. Och Nebusaradan, öfversten för drabanterna, bortförde i fångenskap en del af de ringaste bland folket och den öfriga återstoden af folket, dem som voro kvar i staden, och de öfverlöpare, som hade gått öfver till konungen i Babel, så ock det handtverksfolk, som fanns kvar.

16. Men af de ringaste i landet lämnade Nebusaradan, öfversten för dra-

banterna, några kvar till vingårdsmän och åkermän.

17. Kopparpelarna i Herrens hus, bäckenställen och kopparhafvet i Herrens hus slogo kaldéerna sönder och förde all kopparen till Babel. Jer. 27: 19 f.

18. Och askkärlen, skoflarna, knifvarna, de båda slagen af skålar och alla kopparkärl, som hade begagnats vid gudstjänsten, togo de bort.

19. Likaledes tog öfversten för drabanterna bort faten, fyrfaten, offerskålarna, askkärlen, ljusstakarna, de andra skålarna och bägarna, allt hvad som var af rent guld eller af rent silfver.

20. Hvad angår de två pelarna, hafvet, som var allenast ett, och de tolf kopparoxarna under bäckenställen, som konung Salomo hade låtit göra till Herrens hus, så kunde kopparen i allt detta icke vägas.

1 Kon. 7: 15 f., 23 f. 2 Krön. 3: 15.

21. Och hvad pelarna angår, så var den ena pelaren aderton alnar hög, och en tolf alnar lång tråd mätte dess omfång, och den var fyra finger tjock och ihålig.

22. Och ofvanpå den var ett pelarhufvud af koppar; och det ena pelarhufvudet var fem alnar högt, och ett nätverk och granatäpplen funnos på pelarhufvudet rundt omkring, alltsammans af koppar. Och likadant var det på den andra pelaren med sina granatäpplen.

23. Och granatäpplena voro nittiosex utåt; men tillsammans voro granatäpplena på nätverket rundt omkring ett hundra.

24. Och öfversten för drabanterna tog öfversteprästen Seraja jämte Sefanja, prästen näst under honom, så ock de tre, som höllo vakt vid tröskeln,

25. och från staden tog han en hofman, den som var anförare för krigsfolket, och sju af konungens närmaste män, som påträffades i staden, så ock härhöfvitsmannens sekreterare, som plägade utskrifva folket i landet till krigstjänst, och sextio andra män af landets folk, som påträffades i staden —

26. dessa tog Nebusaradan, öfversten för drabanterna, och förde dem till den babyloniske konungen i Ribla.

27. Och konungen i Babel lät aflifva dem där i Ribla i Hamats land. Så blef Juda bortfördt från sitt land.

28. Detta är antalet af dem som Nebukadressar bortförde: i det sjunde året tre tusen tjugutre judar

29. och i Nebukadressars adertonde regeringsår åtta hundra trettiotvå personer från Jerusalem.

30. Men i Nebukadressars tjugutredje regeringsår bortförde Nebusaradan, öfversten för drabanterna, af judarna sju hundra fyrtiofem personer. Hela antalet utgjorde fyra tusen sex hundra personer.

31. Men i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade blifvit bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugufemte dagen i månaden, upphöjde Evil-Merodak, konungen i Babel — samma år han blef konung — Jojakins, Juda konungs, hufvud och förde honom ut ur fängelset.

32. Och han talade vänligt med honom och gaf honom öfversta platsen bland de konungar, som voro hos honom i Babel.

33. Han fick lägga af sin fångdräkt och beständigt spisa vid hans bord, så länge han lefde.

34. Och ett ständigt underhåll gafs honom från konungen i Babel, visst för hvar dag, ända till hans dödsdag, så länge han lefde.

Klagovisorna.

1 Kapitlet.*

Huru öfvergifven sitter hon icke, den folkrika staden! Hon har blifvit lik en änka. Hon som var så mäktig bland folken, en furstinna bland länderna, hon måste nu göra trältjänst.

2. Bittert gråter hon i natten, och tårar rinna utför hennes kind. Ingen finnes, som tröstar henne, bland alla hennes vänner. Alla hennes närmaste hafva varit trolösa mot henne; de hafva blifvit hennes fiender.

Ps. 88: 12. Jer. 13: 17.

3. Juda har mått gå i landsflykt efter att hafva utstått elände och svåra mödor; hon bor nu bland hedningarna och finner ingen ro. Alla hennes förföljare hafva fallit öfver henne, midt i hennes trångmål.

* Alfabetisk sång; jfr noten vid ps. 9.

4. Vägarna till Sion ligga sörjande, då nu ingen kommer till högtiderna. Alla hennes portar äro öde, hennes präster sucka. Hennes jungfrur äro bedrövade, och själf sörjer hon bitterligen.

5. Hennes ovänner hafva fått öfvermakten, för hennes fiender går allt väl. Ty Herren har sändt henne bedröfvelse för hennes många öfverträdelsers skull. Hennes barn hafva måst gå i fångenskap, bortdrifna af ovännen.

6. Så har all dottern Sions härlighet försvunnit ifrån henne. Hennes furstar likna hjortar, som icke finna något bete; vanmäktiga söka de fly bort, undan sin förföljare.

7. I denna sitt eländes och sin husvillhets tid kommer Jerusalem ihåg allt hvad kostbart hon ägde i forna dagar. Nu då hennes folk har fallit för ovännens hand och hon icke har någon hjälpare, nu se hennes ovänner med hån på hennes undergång. Jes. 64: 11.

8. Svårt har Jerusalem försyndat sig; därför har hon blifvit en styggelse. Alla som ärade henne förakta henne nu, då de se hennes blygd. Därför suckar hon ock själf och drager sig undan.
Jes. 47: 3. Jer. 13: 22, 26. Nah. 3: 5.

9. Orenhet fläckar hennes klädesfållar; hon tänkte icke på hvad änden skulle blifva. Därför vardt hennes fall så gruflig; ingen finnes, som kan trösta henne. Se, Herre, till mitt elände, ty fienden förhäfver sig. Jes. 47: 7.

10. Ovännen uträckte sin hand efter allt hvad kostbart hon ägde; ja, hon fick se huru hedningar kommo in i hennes helgedom, just sådana som du nade förbjudit att komma in i din församling.
5 Mos. 23: 3 f. Neh. 13: 1 f. Ps. 79: 1 f. Hes. 44: 9.

11. Allt hennes folk måste med suckan tigga sitt bröd; för hvad kostbart de ägde måste de köpa sig mat till att stilla sin hunger. Se, Herre, och akta på huru föraktad jag har blifvit.

12. Går detta eder icke till sinnes, I alla som dragen vägen fram? Akten härpå och sen till: kan någon plåga vara lik den hvarmed jag har blifvit hemsökt, den hvarmed Herren har bedröfvat mig på sin glödande vredes dag? Jes. 13: 13.

13. Från höjden sände han en eld i mina ben och fördärfvade dem. Han bredde ut ett nät för mina fötter, han stötte mig tillbaka. Förödelse lät han gå öfver mig, han gjorde mig maktlös för alltid.

* Alfabetisk sång; jfr noten vid ps. 9.

14. Mina öfverträdelser knötos samman af hans hand till ett ok, hopbundna lades de på min hals; så bröt han ned min kraft. Herren gaf mig i händerna på människor, som jag icke kan stå emot. Ps. 31: 11.

15. Alla de tappra kämpar jag hyste aktade Herren för intet. Han lyste ut högtid, mig till fördärf, för att krossa mina unga män. Ja, vinpressen trampade Herren till ofärd för jungfrun dottern Juda. Jes. 63: 3. Klag. 2: 22.

16. Fördenskull gråter jag; mitt öga, det flyter i tårar; ty fjärran ifrån mig äro de som skulle trösta mig, de som skulle vederkvicka min själ. Förödelse har gått öfver mina barn, ty fienden har blifvit mig öfvermäktig. Jer. 14: 17.

17. Sion räcker ut sina händer, men ingen finnes, som tröstar henne; mot Jakob har Herren uppbådat ovänner från alla sidor; Jerusalem har blifvit en styggelse ibland dem.

18. Ja, Herren är rättfärdig, ty jag har varit gensträfvig mot hans bud. Hören då, alla folk, och sen min plåga, huru mina jungfrur och mina unga män hafva måst gå i fångenskap. Dan. 9: 7.

19. Jag kallade på mina vänner, men de bedrogo mig. Mina präster och mina äldste förgingos i staden, medan de tiggde sig mat för att stilla sin hunger.

20. Se, Herre, huru jag är i nöd, huru mitt innersta är upprördt. Mitt hjärta vänder sig i mitt bröst, därför att jag har varit så gensträfvig. Ute har svärdet förgjort mina barn, så ock inomhus pesten.
5 Mos. 32: 25. Jes. 16: 11. Klag. 2: 11. Hes. 7: 15.

21. Väl hör man huru jag suckar, men ingen finnes, som tröstar mig; alla mina fiender höra om min olycka, de fröjda sig, att du har gjort detta. Den dag du förkunnat har du låtit komma. Dock, dem skall det gå såsom mig.
Jer. 50: 10, 29. 51: 24.

22. Låt all deras ondska komma inför ditt ansikte och hemsök dem, likasom du har hemsökt mig för alla mina öfverträdelsers skull; ty många äro mina suckar och mitt hjärta är sjukt.
Jer. 8: 18.

2 Kapitlet.*

Huru höljer icke Herren genom sin vrede dottern Sion i mörker! Han kastade Israels härlighet från himmelen

ned till jorden. Han vårdade sig icke om sin fotapall på sin vredes dag.
1 Krön. 28: 2. Ps. 132: 7.

2. Utan skonsamhet fördärfvade Herren alla Jakobs boningar; i sin förgrymmelse bröt han ned dottern Judas fästen, ja, han slog dem till jorden; han oskärade riket och dess furstar.

3. I sin vredes glöd afhögg han alla Israels horn; han höll sin högra hand tillbaka, när fienden kom; Jakob förbrände han lik en lågande eld, som förtär allt rundt omkring.

4. Han spände sin båge såsom en fiende, med sin högra hand stod han fram såsom en ovän och dräpte alla som varit våra ögons lust. Öfver dottern Sions hydda utgöt han sin vrede såsom en eld. Ps. 7: 13.

5. Herren kom såsom en fiende och fördärfvade Israel, han fördärfvade alla dess palats, han förstörde dess fästen; så hopade han öfver dottern Juda jämmer på jämmer.

6. Och han bröt ned sin hydda såsom en trädgård, han förstörde sin högtidsplats. Både högtid och sabbat lät Herren blifva förgätna i Sion, och han förskötte i sin vredes förgrymmelse både konung och präst.

7. Herren förkastade sitt altare, han gaf sin helgedom till spillo. Murarna omkring hennes palatser gaf han i fiendernas hand. De hofvo upp rop i Herrens hus, såsom man gör på en högtidsdag.

8. Herren hade beslutit att förstöra dottern Sions murar; han spände mätsnöret och fördärfvade utan återhåll. Han lät sorg komma öfver vallar och murar; nedslagna ligga de nu alla.
2 Kon. 21: 13. Jes. 34: 11. Sak. 1: 16.

9. Hennes portar sjönko ned i jorden, han bräckte och krossade hennes bommar. Hennes konung och hennes furstar måste lefva bland hedningar, ingen lag finnes mer; hennes profeter undfå ej heller någon syn från Herren.
Ps. 74: 9.

10. Dottern Sions äldste sitta stumma på jorden, de hafva strött stoft på sina hufvuden, de hafva höljt sig i sorgdräkt; Jerusalems döttrar sänka sina hufvuden mot jorden.

11. Mina ögon äro förtärda af gråt, mitt innersta är upprördt, min lefver är såsom utgjuten på jorden för mitt folks dotters skada; ty barn och spenabarn försmäkta på gatorna i staden.
Klag. 1: 20.

12. De ropa till sina mödrar: »Hvar få vi bröd och vin?» Ty försmäktande ligga de såsom slagna på gatorna i staden; de uppgifva sin ande i sina mödrars famn.

13. Hvad skall jag framlägga för dig, hvad skall jag nämna för dig, jämförligt med detta, du dotter Jerusalem? Hvilket liknande fall kan jag draga fram till din tröst, du jungfru dotter Sion? Din skada är ju stor såsom ett haf; hvem kan hela dig?

14. Dina profeters syner voro falskhet och flärd, de blottade icke för dig din missgärning, så att du kunde blifva upprättad; hvad deras syner förkunnade dig var falskhet och förförelse.
Jer. 2: 8. 5: 31. 14: 14. 23: 16. 27: 14. 20: 9. Hes. 13: 2 f.

15. Alla de som gå vägen fram slå ihop händerna, dig till hån; de hvissla och skaka hufvudet åt dottern Jerusalem: »Är detta den stad, som man kallade 'skönhetens fullhet', 'hela jordens fröjd'?»
Job 27: 23. Ps. 48: 3. 50: 2.

16. Alla dina fiender uppspärra mot dig sin mun, de hvissla och bita samman tänderna, de säga: »Vi hafva fördärfvat henne. Ja, detta är den dag, som vi bidade efter; nu hafva vi upplefvat och sett den.» Ps. 22: 14. Klag. 3: 46.

17. Herren har gjort hvad han hade beslutit, han har fullbordat sitt ord, hvad han för länge sedan förordnat; han har brutit ned utan förskoning. Och han har lättt fienden glädjas öfver dig, han har upphöjt dina ovänners horn.
3 Mos. 26: 14 f. 5 Mos. 28: 15 f.

18. Deras hjärtan ropa till Herren. Ja, du dottern Sions mur, låt dina tårar rinna såsom en bäck, både dag och natt; låt dig icke förtröttas, unna ditt öga ingen ro.

19. Stå upp, ropa högt i natten, när dess väkter begynna, utgjut ditt hjärta såsom vatten inför Herrens ansikte; lyft upp till honom dina händer för dina barns lif, ty de försmäkta af hunger i alla gators hörn.
Ps. 62: 9.

20. Se, Herre, och akta på hvem du så har hemsökt. Skola då kvinnor nödgas äta sin lifsfrukt, barnen, som de burit i sin famn? Skall man i Herrens helgedom dräpa präster och profeter?
3 Mos. 26: 29. 5 Mos. 28: 53 f. Jer. 19: 9. Klag. 4: 10.

21. På jorden, ute på gatorna, ligga de, både unga och gamla; mina jungfrur och mina unga män hafva fallit för svärd. Du dräpte på din vredes dag, du slaktade utan förskoning.

22. Såsom till en högtidsdag sammankallade du mot mig förskräckelser ifrån alla sidor; och på Herrens vredes dag fanns ingen som blef räddad och slapp undan. Dem som jag burit i min famn och fostrat, dem förgjorde min fiende.
Klag. 1: 15.

3 Kapitlet.*

Jag är en man, som har prövat elände under hans vredes ris.
2. Mig har han fört och låtit vandra genom mörker och icke genom ljus.
3. Ja, mot mig vänder han sin hand beständigt, åter och åter.
4. Han har uppfrätt mitt kött och min hud, han har krossat benen i mig.
Ps. 51: 10.
5. Han har kringskansat och omhvärft mig med gift och med vedermöda.
6. I mörker har han lagt mig såsom de längesedan döda. Ps. 143: 3.
7. Han har kringmurat mig, så att jag icke kommer ut, han har lagt på mig tunga fjättrar.
8. Huru jag än klagar och ropar, stoppar han dock öronen till för min bön. Job 19: 7. Ps. 22: 3.
9. Med huggen sten har han murat för mina vägar, mina stigar har han omhvälft. Job 19: 8.
10. En lurande björn är han mot mig, ett lejon, som ligger i försåt.
Hos. 5: 14. 13: 7 f.
11. Han förde mig på villoväg och ref mig i stycken, förödelse lät han gå öfver mig.
12. Han spände sin båge och satte mig upp till ett mål för sin pil.
Job 16: 12. Ps. 7: 13. Klag. 2: 4.
13. Ja, pilar från sitt koger sände han in i mina njurar.
14. Jag blef ett åtlöje för hela mitt folk, en daglig visa för dem.
Job 30: 9. Ps. 69: 12 f. Jer. 20: 7.
15. Han mättade mig med bittra örter, han gaf mig malört att dricka.
16. Han lät mina tänder bita sönder sig på stenar, han höljde mig med aska.
17. Ja, du förkastade min själ och tog bort min frid; jag visste ej mer hvad lycka var.
18. Jag sade: »Det är ute med min lifskraft och med mitt hopp till Herren.»
19. Tänk på mitt elände och min husvillhet, på huru jag plågas med malört och gift.

* Alfabetisk sång; jfr noten vid ps. 9. verserna i hvarje strof med samma bokstaf.

20. Stadigt tänker min själ därpå och är bedröfvad i mig.
21. Men detta vill jag besinna, och därför skall jag hoppas:
22. Herrens nåd är det, att det icke är ute med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet.
23. Den är hvar morgon ny, ja, din trofasthet är stor.
24. Herren är min del, det säger mig min själ; därför vill jag hoppas på honom. Ps. 16: 5. 73: 26. 119: 57.
25. Herren är god mot dem som förbida honom, mot den själ, som söker honom.
26. Det är godt att hoppas i stillhet på hjälp ifrån Herren.
27. Det är godt för en man, att han får bära ett ok i sin ungdom.
Ps. 119: 71. Matt. 11: 29.
28. Må han sitta ensam och tyst, när ett sådant har blifvit honom pålagdt.
29. Må han sänka sin mun i stoftet; kanhända finnes ännu hopp.
30. Må han vända kinden till åt den som slår honom, må han låta mätta sig med smälek. Matt. 5: 39.
31. Ty Herren förkastar icke för evig tid; Ps. 103: 9.
32. utan om han har bedröfvat, så förbarmar han sig igen, efter sin stora nåd.
33. Ty icke af villigt hjärta plågar han människors barn och vållar dem bedröfvelse.
34. Att man krossar under sina fötter alla fångar i landet,
35. att man förvränger en mans rätt inför den Högstes ansikte,
36. att man gör orätt mot en människa i någon hennes sak, skulle Herren icke se sådant?
37. Hvem sade, och det vardt, om det icke var Herren som bjöd? Ps. 33: 9.
38. Kommer icke från den Högstes mun både ondt och godt?
Jes. 45: 7. Am. 3: 6.
39. Hvarför knorrar då en människa här i lifvet, hvarför knorrar en man, att han drabbas af sin synd? Luk. 23: 41.
40. Låtom oss rannsaka våra vägar och pröfva dem och omvända oss till Herren.
41. Låtom oss upplyfta våra hjärtan, såväl som våra händer, till Gud i himmelen.
42. Vi hafva varit affälliga och genstäfviga, och du har icke förlåtit det.
Ps. 106: 6.

I föreliggande sång börja dessutom alla tre

43. Du har höljt dig i vrede och förföljt oss, du har dräpt utan förskoning.
44. Du har höljt dig i moln, så att ingen bön har nått fram.
45. Ja, orena och föraktade låter du oss stå midt ibland folken.
46. Alla våra fiender uppspärra mot oss sin mun. Klag. 2: 16.
47. Faror och fallgropar möta oss, fördärf och skada. Jes. 24: 17. Jer. 48: 43.
48. Vattenbäckar rinna ned från mitt öga för mitt folks dotters skada.
Jer. 9: 1. Klag. 1: 16.
49. Mitt öga flödar utan uppehåll och förtröttas icke,
50. till dess att Herren blickar ned och ser härtill från himmelen.
51. Mitt öga vållar mig plåga för alla min stads döttrars skull.
52. Jag blifver ifrigt jagad såsom en fågel af dem som utan sak äro mina fiender.
53. De vilja förgöra mitt lif här i djupet, de kasta stenar på mig.
Jer. 38: 6.
54. Vatten strömma öfver mitt hufvud; jag säger: »Det är ute med mig.»
55. Jag åkallar ditt namn, o Herre, här underst i djupet. Ps. 88: 7.
56. Du hör min röst; tillslut icke ditt öra, att jag må få lindring, då jag ropar.
57. Ja, du nalkas mig, när jag åkallar dig; du säger: »Frukta icke.»
Ps. 145: 18.
58. Du utför, Herre, min själs sak, du förlossar mitt lif.
59. Du ser, Herre, den orätt mig vederfares; skaffa mig rätt.
60. Du ser all deras hämndgirighet, alla deras anslag mot mig.
61. Du hör deras försmädelser, Herre, alla deras anslag mot mig.
62. Hvad mina motståndare tala och uttänka är beständigt riktadt mot mig.
63. Akta på huru de hafva mig till sin visa, ehvad de sitta eller stå upp.
64. Du skall gifva dem vedergällning, Herre, efter deras händers verk.
Ps. 28: 4.
65. Du skall lägga ett täckelse öfver deras hjärtan; din förbannelse skall komma öfver dem. Ps. 69: 24. 2 Kor. 3: 14 f.
66. Du skall förfölja dem i vrede och förgöra dem, så att de ej bestå under Herrens himmel.

4 Kapitlet.*

Huru har icke guldet beröfvats sin glans, det kostbara guldet förvandlats! Helgedomsstenar ligga kringkastade i alla gators hörn.

2. Sions ädlaste söner, som aktades lika med fint guld, huru räknas de icke nu såsom lerkärl, krukmakarhänders verk! Jer. 19: 11.
3. Själfva schakalerna räcka spenarna för att gifva sina ungar di; men mitt folks dotter har blifvit grym, lik strutsen i öknen. Job 39: 16 f.
4. Spenabarnets tunga låder vid dess gom af törst; de späda barnen bedja om bröd, men ingen bryter sådant åt dem. Ps. 137: 6. Klag. 2: 11 f.
5. De som förr åto läckerheter försmäkta nu på gatorna; de som uppföddes i scharlakan måste nu ligga i dyn.
6. Så var mitt folks dotters missgärning större än Sodoms synd, Sodoms, som omstörtades i ett ögonblick, utan att människohänder kommo därvid.
1 Mos. 18: 20. 19: 24 f. Hes. 16: 46 f.
7. Hennes furstar voro mera glänsande än snö, de voro hvitare än mjölk, deras hy var rödare än korall, deras utseende var likt safirens.
8. Nu hafva deras ansikten blifvit mörkare än svart färg, man känner icke igen dem på gatorna; deras hud sitter fastklibbad vid benen, den har förtorkats och blifvit såsom trä.
9. Lyckligare voro de som dräptes med svärd, än de äro, som dräpas af hunger, de som täras bort under kval, utan näring från marken. Jer. 8: 3.
10. Med egna händer måste ömsinta kvinnor koka sina barn för att hafva dem till föda vid mitt folks, dotterns, skada. 3 Mos. 26: 29. 5 Mos. 28: 53. 2 Kon. 6: 29. Jer. 19: 9. Klag. 2: 10.
11. Herren har uttömt sin förtörnelse, utgjutit sin vredes glöd; i Sion har han upptändt en eld, som förtärt dess grundvalar. Jer. 17: 27. Hes. 7: 8.
12. Ingen konung på jorden hade trott det, ingen som bor på jordens krets, att någon ovän eller fiende skulle komma in genom Jerusalems portar.
13. För dess profeters synder har så skett, för dess prästers missgärningar, därför att de därinne utgöto de rättfärdigas blod.
Jer. 5: 31. 23: 21. 26: 8 f. Matt. 23: 35.
14. Såsom blinda irra de omkring på gatorna, fläckade af blod, så att ingen finnes, som vågar komma vid deras kläder.
15. »Viken undan!» »Oren!» så ropar man framför dem; »Viken undan, viken undan, kommen icke vid dem!»

* Alfabetisk sång; jfr noten vid ps. 9.

Ja, flyktiga och ostadiga måste de vara; bland hedningarna säger man om dem: »De skola icke mer finna någon boning.»

3 Mos. 13: 45.

16. Herrens åsyn förskingrar dem, han vill icke mer akta på dem; mot prästerna visas intet undseende, mot de äldste ingen miskund.

17. Ännu försmäkta våra ögon i fåfäng väntan efter hjälp; från vårt vårdtorn speja vi efter ett folk, som ändå ej kan frälsa oss.

18. Man lurar på våra steg, så att vi icke våga gå på våra gator. Vår ände är nära, våra dagar äro ute; ja, vår ände har kommit.

19. Våra förföljare voro snabbare än himmelens örnar; på bergen jagade de oss, i öknen lade de försåt för oss.

20. Herrens smorde, han som var vår lifsfläkt, blef fångad i deras gropar, han under hvilkens skugga vi hoppades att få lefva bland folken.

2 Kon. 25: 5 f. Jer. 52: 8 f.

21. Ja, fröjda dig och var glad, du dotter Edom, du som bor i Us' land! Också till dig skall kalken komma; du skall varda drucken och få ligga blottad.

Ps. 137: 7. Jer. 25: 15, 21. 49: 12.

22. Din missgärning är ej mer, du dotter Sion; han skall ej åter föra dig bort i fångenskap. Men din missgärning, du dotter Edom, skall han hemsöka; han skall uppenbara dina synder.

Jes. 40: 2.

5 Kapitlet.

Tänk, Herre, på hvad som har vederfarits oss; skåda ned och se på vår smälek.

2. Vår arfvedel har kommit i främlingars ägo, våra hus i utlänningars.

5 Mos. 28: 30 f.

3. Vi hafva blifvit värnlösa, vi hafva ingen fader; våra mödrar äro såsom änkor.

4. Vattnet, som tillhör oss, få vi dricka allenast för penningar; vår egen ved måste vi betala.

5. Våra förföljare äro oss på halsen; huru trötta vi än äro, unnas oss dock ingen hvila.

6. Vi hafva måst gifva oss under Egypten, under Assyrien, för att få bröd till att mätta oss med.

7. Våra fäder hafva syndat, de äro icke mer; vi måste bära deras missgärningar. 2 Mos. 20: 5. Jer. 31: 29. Hes. 18: 2.

8. Trälar äro rådande öfver oss; ingen finnes, som rycker oss ur deras hand.

9. Med fara för vårt lif är det vi hämta vårt bröd, bärga det undan öknens svärd.

10. Vår hud är glödande såsom en ugn, för brännande hungers skull.

11. Kvinnorna har man kränkt i Sion, jungfrurna i Juda städer.

12. Furstarna blefvo upphängda af deras händer, för de äldste visa de ingen försyn. 5 Mos. 28: 50.

13. Ynglingarna måste bära på kvarnstenar, och gossarna digna under vedbördor.

14. De gamla sitta icke mer i porten, de unga hafva upphört med sitt strängaspel.

15. Våra hjärtan hafva icke mer någon fröjd; i sorgelåt är vår dans förvandlad. Job 30: 31.

16. Kronan har fallit ifrån vårt hufvud; ve oss, att vi syndade så! Job 19: 9. Jer. 13: 18. Hes. 21: 26.

17. Därför hafva ock våra hjärtan blifvit sjuka, därför äro våra ögon förmörkade,

18. för Sions bergs skull, som nu ligger öde, så att räfvarna ströfva omkring därpå.

19. Du, Herre, tronar evinnerligen; din tron förblifver ifrån släkte till släkte. Ps. 9: 8. 29: 10. 102: 13. 145: 13.

20. Hvarför skulle du för alltid förgäta oss, förkasta oss för beständigt?

21. Tag oss åter till dig, Herre, att vi må komma åter; förnya våra dagar, så att de blifva såsom fordom. Jer. 31: 18.

22. Eller har du alldeles förkastat oss? Förtörnas du på oss så öfvermåttan?

Hesekiel.

1 Kapitlet.

Profeten skådar i en syn Herren på hans härlighets tron.

I det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden, då jag var bland de fångna vid strömmen Kebar, öppnades himmelen, och jag såg en syn från Gud.

2. På femte dagen i månaden, då femte året gick, efter att konung Jojakin hade blifvit bortförd i fångenskap,

2 Kon. 24: 12.

3. kom Herrens ord till prästen Hesekiel, Busis son, i kaldéernas land vid strömmen Kebar, och Herrens hand kom där öfver honom.

4. Och jag fick se en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med eld, som oaflåtligt for fram, och ett sken omgaf det; och midt däri, midt i elden, syntes något som var såsom blandadt af silfver och guld. Ps. 18: 8 f. Hab. 3: 3 f.

5. Och midt däri syntes något som liknade fyra djur, och dessa sågo ut på följande sätt: de liknade människor, 1 Mos. 3: 24. Upp. 4: 7 f.

6. men hvart djur hade fyra ansikten, och hvart och ett af dem hade fyra vingar,

7. och deras ben voro raka och deras fötter såsom fötterna på en kalf, och de glimmade såsom glänsande koppar.

8. Och de hade människohänder under sina vingar på alla fyra sidorna. Och med de fyras ansikten och vingar förhöll det sig så:

9. Deras vingar slöto sig intill hvarandra; och när de gingo, behöfde de icke vända sig, utan gingo alltid rakt fram.

10. Och deras ansikten liknade människoansikten, och alla fyra hade lejonansikten på högra sidan, och alla fyra hade tjuransikten på vänstra sidan, och alla fyra hade ock örnansikten.

11. Så var det med deras ansikten. Och deras vingar voro utbredda uppåt till; hvart djur hade två vingar, med hvilka de slöto sig intill hvarandra, och två, som betäckte deras kroppar.

12. Och de gingo alltid rakt fram; hvart anden ville gå, dit gingo de, och när de gingo, behöfde de icke vända sig.

13. Och djuren voro till sitt utseende lika eldsglöd, som brunno likasom bloss, under det att elden for omkring mellan djuren; och den gaf ett sken ifrån sig, och ljungeldar foro ut ur elden.

14. Och djuren hastade fram och tillbaka likasom blixtar.

15. Då jag nu såg på djuren, fick jag se ett hjul stå på jorden, invid djuren, vid hvar och en af deras fyra framsidor.

16. Och det såg ut, som om hjulen voro af något som liknade krysolit, och alla fyra voro likadana; och det såg vidare ut, som om de voro så gjorda, att ett hjul var insatt i ett annat.

17. När de skulle gå, kunde de gå åt alla fyra sidor; de behöfde icke vända sig, när de gingo.

18. Och deras lötar voro höga och förskräckliga, och på alla fyra voro lötarna fullsatta med ögon rundt omkring.

19. Och när djuren gingo, gingo ock hjulen invid dem; och när djuren lyfte sig upp öfver jorden, lyfte sig ock hjulen.

20. Hvart anden ville gå, dit gingo de, ja, hvarthelst anden ville gå; och hjulen lyfte sig jämte dem, ty djurens ande var i hjulen.

21. När djuren gingo, gingo ock dessa; när de stodo, stodo ock dessa; när de lyfte sig öfver jorden lyfte sig ock hjulen jämte dem, ty djurens ande var i hjulen.

22. Och öfver djurens hufvuden syntes något som liknade ett himlafäste, till utseendet såsom härlig kristall, utspändt ofvanpå deras hufvuden.

23. Och under fästet voro deras vingar utbredda rätt emot hvarandra. Hvart särskildt djur hade två vingar, med hvilka det kunde betäcka sin kropp.

24. Och när de gingo, lät dånet af deras vingar i mina öron såsom dånet af stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst; ja, det var ett väldigt dån, likt dånet från en härskara. Men när de stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. Ps. 29: 3 f.

25. Och ofvan fästet, som hvilade på deras hufvuden, dånade det; när de då stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta.

26. Och ofvanpå fästet, som hvilade på deras hufvuden, syntes något som såg ut att vara af safirsten och som liknade en tron; och ofvanpå det som liknade en tron satt en som till utseendet liknade en människa. 2 Mos. 24: 10. Jes. 6: 1. Hes. 10: 1 f. Dan. 7: 9 f. Upp. 4: 2 f.

27. Och jag såg något som var såsom blandadt af silfver och guld och omgifvet rundt omkring af något som såg ut såsom eld, ända ifrån det som såg ut att vara hans länder och sedan allt uppåt. Men nedåt från det som såg ut att vara hans länder såg jag något som såg ut såsom eld; och ett sken omgaf det.

28. Såsom bågen, som synes i skyn, när det regnar, så såg skenet ut där rundt omkring. 1 Mos. 9: 12 f.

Så såg det ut, som tycktes mig vara Herrens härlighet; och när jag såg det, föll jag ned på mitt ansikte, och jag hörde rösten af en som talade. Dan. 10: 9. Upp. 1: 17.

2 Kapitlet.

Profetens sändning till det genströfviga Israel. Bokrullen.

Och han sade till mig: »Du människobarn, stå upp på dina fötter, så vill jag tala med dig.»

2. När han så talade till mig, kom anden i mig och reste upp mig på mina fötter; och jag hörde på honom som talade till mig. Hes. 3: 24. Dan. 10: 10.

3. Och han sade till mig: »Du människobarn, jag sänder dig till Israels barn, de affälliga hedningarna, som hafva affallit från mig; de och deras fäder hafva begått öfverträdelser mot mig allt intill den dag, som i dag är.

4. Till barnen med hårda pannor och förstockade hjärtan sänder jag dig, och du skall säga till dem: 'Så säger Herren, Herren.' Jer. 3: 3. 5: 3. Hes. 3: 7.

5. Och ehvad de höra därpå eller icke — ty de äro ett genströfvigt släkte — så skola de förnimma, att en profet har varit ibland dem.

Jes. 28: 9. Hes. 33: 33.

6. Och du, människobarn, frukta icke för dem, och frukta icke för deras ord, fastän du omgifves af tistlar och törnen och bor ibland skorpioner. Nej, frukta icke för deras ord och var icke förfärad för dem själfva; ty de äro ett genströfvigt släkte. Jer. 1: 8, 17. 9: 2 f. Hes. 3: 9. Mik. 7: 4. Luk. 12: 4. 1 Petr. 3: 14.

7. Utan tala mina ord till dem, ehvad de höra på dem eller icke; ty genströfviga äro de.

8. Men du, människobarn, hör nu hvad jag talar till dig; var icke genströfvig såsom detta genströfviga släkte. Öppna din mun och ät hvad jag gifver dig.» Upp. 10: 9.

9. Och jag fick se en hand uträckas mot mig, och i den såg jag en bokrulle.

10. Och denna utbreddes framför mig, och den var fullskrifven innan och utan; och där voro uppskrifna klagosånger, suckan och verop.

3 Kapitlet.

Profeten äter upp bokrullen och sändes åstad att tala till det genströfviga Israel. En lärares ansvar för sina åhörare. Ny uppenbarelse.

Och han sade till mig: »Du människobarn, ät hvad du här finner, ät upp denna rulle och gå sedan åstad och tala till Israels hus.»

2. Då öppnade jag min mun, och han gaf mig rullen att äta.

3. Och han sade till mig: »Du människobarn, du måste mätta din buk och fylla dina inälfvor med den rulle, som jag nu gifver dig.» Och jag åt, och den var i min mun söt såsom honung.

Ps. 19: 11. Jer. 15: 16.

4. Och han sade till mig: »Du människobarn, gå bort till Israels hus och tala till dem med mina ord.

5. Ty du blifver ju icke sänd till ett folk med obegripligt språk och trög tunga, utan till Israels hus,

6. icke till mångahanda folk med obegripligt språk och trög tunga, hvilkas tal du icke förstår; sannerligen, sände jag dig till sådana, så skulle de höra på dig.

7. Men Israels hus vill icke höra på dig, ty de vilja icke höra på mig; hela Israels hus har hårda pannor och förhärdade hjärtan. Hes. 2: 4.

8. Men se, jag har gjort ditt ansikte hårdt såsom deras ansikten och din panna hård såsom deras pannor.

Jer. 1: 18. Mik. 3: 8.

9. Ja, jag har gjort din panna hård såsom diamant, hårdare än flinta. Du skall icke frukta för dem och icke förfäras för dem; ty de äro ett genströfvigt släkte.» Hes. 2: 6.

10. Och han sade till mig: »Du människobarn, allt hvad jag talar till dig skall du upptaga i ditt hjärta och höra med dina öron.

11. Och gå bort till dina fångna landsmän, och tala till dem och säg till dem: 'Så säger Herren, Herren' — ehvad de nu höra därpå eller icke.»

12. Och anden lyfte upp mig, och jag hörde bakom mig ljudet af ett väldigt dån: »Lofvad vare Herrens härlighet, där hvarest den är!»

13. så ock ljudet af djurens vingar, som rörde vid hvarandra, och ljudet af hjulen jämte dem och ljudet af ett väldigt dån.

14. När nu anden lyfte upp mig och förde mig bort, färdades jag åstad, bedröfvad och upprörd i min ande, men Herrens hand var stark öfver mig.

Jer. 15: 17.

15. Och jag kom till de fångna i Tel-Abib, till dem som bodde vid strömmen Kebar, till den plats, där de bodde; och jag satt där ibland dem i sju dagar, försänkt i djup sorg.

16. Men efter sju dagar kom Herrens ord till mig; han sade:

17. »Du människobarn, jag har satt dig till en väktare för Israels hus, på det att du, när du hör ett ord från min mun, må varna dem å mina vägnar.
Jer. 6: 17. Hes. 33: 7 f.

18. Om jag säger till den ogudaktige: 'Du måste dö' och du då icke har varnat honom, ja, om du icke har sagt något till att varna den ogudaktige för hans ogudaktiga väg, att du så må rädda hans liv, då skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräfva af din hand.

19. Men om du har varnat den ogudaktige och han likväl icke har vändt om från sin ogudaktighet och sin ogudaktiga väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själf har räddat din själ.

20. Och om en rättfärdig man vänder om från sin rättfärdighet och gör hvad orätt är, så skall jag lägga en stötesten i hans väg, och han skall dö. Om du då icke har varnat honom, så skall han väl dö genom sin synd, och den rättfärdighet, som han förr har gjort, skall icke varda ihågkommen, men hans blod skall jag utkräfva af din hand.
Hes. 18: 24. 33: 12 f.

21. Men om du har varnat den rättfärdige, på det att han, den rättfärdige, icke må synda, och han så afhåller sig från synd, då skall han för visso få lefva, därför att han lät varna sig, och du själf har då räddat din själ.»

22. Och Herrens hand kom där öfver mig, och han sade till mig: »Stå upp och gå ut på slätten; där skall jag tala med dig.»

23. Då stod jag upp och gick ut på slätten; och se, där stod Herrens härlighet, alldeles sådan som jag hade sett den vid strömmen Kebar; och jag föll ned på mitt ansikte.
Hes. 1: 3.

24. Men anden kom i mig och reste upp mig på mina fötter. Och han talade med mig och sade till mig: »Gå och stäng dig inne i ditt hus.
Hes. 2: 2.

25. Och se, du människobarn, bojor skola läggas på dig, och du skall blifva bunden med sådana, så att du icke kan gå ut bland de andra.
Hes. 4: 8.

26. Och jag skall låta din tunga låda vid din gom, så att du blifver stum och icke kan bestraffa dem; ty de äro ett genstridigt släkte.
Hes. 2: 5.

27. Men när jag åter talar med dig, skall jag upplåta din mun, så att du kan säga till dem: 'Så säger Herren, Herren.' Den som då vill höra, han höre, och den som icke vill, han höre icke; ty de äro ett genstridigt släkte.»
Hes. 2: 7.

4 Kapitlet.

Jerusalems belägring förebildad.

Och du, människobarn, tag dig en tegeltafla och lägg den framför dig och inrista på den en stad, nämligen Jerusalem.

2. Och res upp bålverk mot den och bygg en belägringsmur mot den och kasta upp en vall mot den och slå upp läger mot den och sätt upp murbräckor mot den rundt omkring.

3. Och tag dig en järnplåt och sätt upp den såsom en järnvägg mellan dig och staden; och vänd så ditt ansikte emot den och håll den belägrad och ansätt den. Detta skall vara ett tecken för Israels hus.

4. Och lägg du dig på din vänstra sida och lägg Israels hus' missgärning ofvanpå; lika många dagar, som du ligger så, skall du bära på deras missgärning.

5. Jag skall låta deras missgärningsår för dig motsvaras af ett lika antal dagar, nämligen af tre hundra nittio dagar; så länge skall du bära på Israels hus' missgärning.

6. Och sedan, när du har fullgjort detta, skall du lägga dig på din högra sida och bära på Juda hus' missgärning; i fyrtio dagar, hvar dag svarande mot ett år, skall jag låta detta vara för dig.
4 Mos. 14: 34.

7. Och du skall blotta din arm och vända ditt ansikte mot det belägrade Jerusalem och profetera mot det.

8. Och se, jag skall lägga bojor på dig, så att du icke kan vända dig från den ena sidan på den andra, förrän dina belägringsdagar äro slut.

9. Och tag dig hvete, korn, bönor, linsärter, hirs och spält och lägg detta i ett och samma kärl och baka dig bröd däraf; lika många dagar, som du ligger på ena sidan, alltså tre hundra nittio dagar, skall detta vara hvad du har att äta.

10. Den mat, som du får att äta, skall du äta efter vikt, tjugu siklar om dagen; detta skall du hafva att äta från en viss timme ena dagen till samma timme nästa dag.

11. Du skall ock dricka vatten efter mått, nämligen en sjättedels hin; så mycket skall du hafva att dricka från

en viss timme ena dagen till samma timme nästa dag.

12. Tillredd såsom kornkakor skall maten ätas af dig, och du skall tillreda den inför deras ögon på bränsle af människoträck. —

13. Och Herren tillade: »Likaså skola Israels barn äta sitt bröd orent bland hedningarna, till hvilka jag skall fördrifva dem.»

14. Men jag svarade: »Ack, Herre, Herre! Se, jag har ännu aldrig blifvit orenad. Jag har aldrig, från min ungdom och intill nu, ätit något självdödt eller ihjälrifvet djur; och sådant kött, som räknas för vederstyggligt, har aldrig kommit i min mun.»

3 Mos. 7: 18, 24 f. 11: 2 f. 19: 7. Jes. 65: 4. Apg. 10: 14.

15. Då sade han till mig: »Välan, jag vill låta dig taga kospillning i stället för människoträck; vid sådan må du baka ditt bröd.»

16. Och han sade åter till mig: »Du människobarn, se, jag vill fördärfva lifsuppehället för Jerusalem, så att de skola äta bröd efter vikt, och det med oro, och dricka vatten efter mått, och det med förfäran;

3 Mos. 26: 26. Hes. 14: 13.

17. ja, så att de lida brist på bröd och vatten och gripas af förfäran, den ene med den andre, och försmäkta genom sin missgärning.»

5 Kapitlet.

Föreblidlig framställning af den undergång, som skall drabba profetens folk.

Och du, människobarn, tag dig ett skarpt svärd och bruka det såsom rakknif och för det öfver ditt hufvud och din haka; tag dig så en vågskål och dela det afrakade håret. Jes. 7: 20.

2. En tredjedel skall du uppbränna i eld midt i staden, när belägringsdagarna hafva gått till ända; en tredjedel skall du taga ut och slå den med svärdet där rundt omkring; och en tredjedel skall du strö ut för vinden, och mitt svärd skall jag draga ut efter dem.

3. Men några få strån skall du taga undan därifrån och knyta in dem i din mantels flikar. Hes. 14: 22.

4. Och af dessa åter skall du taga några och kasta dem i elden och uppbrinna dem i eld. Härifrån skall en eld gå ut öfver hela Israels hus.

5. Så säger Herren, Herren: Detta är Jerusalem, som jag har satt midt ibland hednafolken, med länder rundt däromkring.

6. Men det var gensträfvigt mot mina rätter på ett ännu ogudaktigare sätt än hednafolken och var ännu mer gensträfvigt mot mina stadgar än länderna rundt däromkring; ty de förkastade mina rätter och vandrade icke i mina stadgar. Jer. 6: 18. 44: 16 f.

7. Därför säger Herren, Herren så: Eftersom I haven rasat värre än hednafolken rundt omkring eder och icke haven vandrat i mina stadgar och icke gjort efter mina rätter, ja, icke ens gjort efter de hednafolks rätter, som bo rundt omkring eder,

Hes. 16: 47 f. Rom. 2: 14 f.

8. därför säger Herren, Herren så: Se, därför skall jag också komma öfver dig och skipa rätt midt ibland dig inför hednafolkens ögon;

9. jag skall göra med dig hvad jag aldrig förr har gjort och sådant som jag aldrig mer vill göra, för alla dina styggelsers skull. Matt. 24: 21.

10. Därför skola i dig föräldrar äta sina barn och barn sina föräldrar; och jag skall skipa rätt i dig och strö ut för alla vindar allt som blifver kvar af dig. 3 Mos. 26: 29.

5 Mos. 28: 53. Jer. 19: 9. Klag. 2: 20. 4: 10.

11. Ja, så sant jag lefver, säger Herren, Herren, sannerligen, därför att du har orenat min helgedom med alla dina skändligheter och alla dina styggelser, skall jag också utan skonsamhet vända bort mitt öga och icke hafva någon miskund. Jer. 21: 7. Hes. 7: 4, 9. 8: 18.

12. En tredjedel af dig skall dö af pest och förgås af hunger i dig; en tredjedel skall falla för svärd rundt omkring dig; och en tredjedel skall jag strö ut för alla vindar, och mitt svärd skall jag draga ut efter dem. Jer. 15: 2.

13. Ja, min vrede skall få uttömma sig, och jag skall släcka min förtörnelse på dem och hämnas på dem; och när jag så uttömmer min förtörnelse på dem, skola de förnimma, att jag, Herren, har talat i min nitälskan.

Jes. 1: 24. Hes. 16: 42. 24: 13.

14. Och jag skall låta dig blifva en ödemark och en smälek bland folken rundt omkring dig, inför hvar mans ögon, som går där fram. Jer. 18: 16.

15. Ja, det skall blifva till smälek och hån, till varnagel och skräck för folken rundt omkring dig, när jag så skipar rätt i dig med vrede och förtörnelse och förtörnelses tuktan. Jag, Herren, har talat.

16. När jag sänder bland dem hungerns onda pilar, som blifva till fördärf, ja, när jag sänder dessa till att fördärfva eder och så låter eder hunger blifva allt värre, då skall jag förstöra för eder edert lifsuppehälle.
Mos. 4: 10. 14: 18.

17. Jag skall sända öfver eder hungersnöd och vilddjur, som skola döda edra barn; och pest och blodsutgjutelse skall gå öfver dig, och svärd skall jag låta komma öfver dig. Jag, Herren, har talat. 3 Mos. 26: 22. 5 Mos. 32: 24. Hes. 28: 23.

6 Kapitlet.

Domsord öfver Israels berg för den afgudadyrkan, som där bedrifves.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Israels berg och profetera mot dem
Hes. 36: 1.

3. och säg: I Israels berg, hören Herrens, Herrens ord: Så säger Herren, Herren till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna: Se, jag skall låta svärd komma öfver eder och förstöra edra offerhöjder.

4. Och edra altaren skola varda förödda och edra solstoder sönderkrossade, och dem af eder som blifva slagna skall jag låta blifva kastade inför edra smutsgudar. 3 Mos. 26: 30 f. 2 Kon. 23: 11 f.

5. Och jag skall låta Israels barns döda kroppar ligga där inför deras smutsgudar; och jag skall förströ edra ben rundt omkring edra altaren.

6. Hvar I än ären bosatta, skola städerna blifva öde och offerhöjderna ödelagda, så att edra altaren stå öde och förödda och edra smutsgudar blifva sönderslagna och få en ände och edra solstoder blifva nedhuggna och edra verk utplånade.

7. Dödsslagna män skola då falla bland eder; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

8. Och om jag låter några lefva kvar, så att somliga af eder, när I blifven förströdda i länderna, räddas undan svärdet ute bland folken,

9. så skola dessa edra räddade ute bland folken, där de äro i fångenskap, tänka på mig, när jag har krossat deras horiska hjärtan, som veko af ifrån mig, och deras ögon, som i horeri skådade efter deras smutsgudar; och de skola känna leda vid sig själiva för det onda, som de hafva gjort med alla sina styggelser. 3 Mos. 26: 40 f. 4 Mos. 15: 39.

10. Och de skola förnimma, att jag är Herren. Det är icke ett tomt ord, att jag skall låta denna olycka komma öfver dem

11. Så säger Herren, Herren: Slå med din hand och stampa med din fot och ropa ack och ve öfver alla de onda styggelserna i Israels hus, ty genom svärd, hunger och pest måste de falla.

12. Den som är långt borta skall dö af pest, och den som är nära skall falla för svärd, och den som blifver kvar och varder bevarad skall dö af hunger; så skall jag uttömma min vrede på dem.

13. Och I skolen förnimma, att jag är Herren, när deras slagna män ligga där midt ibland sina smutsgudar, rundt omkring sina altaren, på alla höga kullar, på alla bergstoppar, under alla gröna träd och under alla lummiga terebinter, hvarhelst de hafva låtit en välbehaglig lukt uppstiga till alla sina smutsgudar.
2 Kon. 17: 10. Jer. 2: 20.

14. Och jag skall räcka ut min hand mot dem och göra landet mera öde och tomt än öknen vid Dibla, hvar de än äro bosatta; och de skola förnimma, att jag är Herren. Jer. 48: 22.

7 Kapitlet.

Änden kommer.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, så säger Herren, Herren till Israels land: Änden! Ja, änden kommer öfver landets fyra hörn.

3. Nu kommer änden öfver dig, ty jag skall sända min vrede mot dig och döma dig efter dina gärningar och låta alla dina styggelser komma öfver dig.

4. Jag skall icke visa dig någon skonsamhet och icke hafva någon miskund; nej, jag skall låta dina gärningar komma öfver dig, och dina styggelser skola hvila på dig. Och I skolen förnimma, att jag är Herren.

5. Så säger Herren, Herren: Se, en olycka kommer, en olycka ensam i sitt slag!

6. En ände kommer, ja, änden kommer, den vaknar upp och kommer öfver dig. Ja se, det kommer!

7. Nu kommer ordningen till dig, du folk som bor här i landet; din stund kommer, förvirringens dag är nära, då intet skördeskri mer skall höras på bergen.

8. Nu skall jag snart utgjuta min förtörnelse öfver dig och uttömma min

vrede på dig och döma dig efter dina gärningar och låta alla dina styggelser komma öfver dig.

9. Jag skall icke visa någon skonsamhet och icke hafva någon miskund; jag skall gifva dig efter dina gärningar, och dina styggelser skola hvila på dig. Och I skolen förnimma, att jag, Herren, är den som slår.

10. Se, dagen är inne; se, det kommer! Ordningen går sin gång, riset blomstrar upp, öfvermodet grönskar;
Jes. 10: 5.

11. våldet reser sig till ett ris för ogudaktigheten. Då blifver intet kvar af dem, intet af hela deras hop, intet af deras gods; och till intet blifver deras härlighet.

12. Stunden kommer, dagen nalkas; köparen må icke glädja sig, och säljaren må icke sörja, ty vredesglöd kommer öfver hela hopen därinne.

13. Säljaren skall icke få tillbaka hvad han har sålt, om han ens får förblifva vid lif. Ty profetian om hela hopen därinne skall icke ryggas, och ingen som lefver i missgärning skall kunna hålla stånd.

14. Man stöter i basun och rustar allt i ordning, men ingen drager ut till strid; ty min vredesglöd går fram öfver hela hopen därinne.

15. Ute härjar svärdet och därinne pest och hungersnöd; den som är ute på marken dör genom svärdet, och den som är i staden, honom förtär hungersnöd och pest.

16. Och om några af dem blifva räddade, så skola de söka sin tillflykt i bergen och vara lika klyftornas dufvor, som allesammans klaga. Så skall det gå hvar och en genom hans missgärning.
Jes. 38: 14.

17. Alla händer skola sjunka ned, och alla knän skola blifva såsom vatten.
Jes. 13: 7. Jer. 6: 24.

18. Människorna skola kläda sig i sorgdräkt, och förfäran skall öfvertäcka dem; alla ansikten skola höljas af skam, och alla hufvuden skola blifva skalliga.
Jes. 3: 24.

19. Man skall kasta sitt silfver ut på gatorna och akta sitt guld såsom orenlighet. Deras silfver och guld skall icke kunna rädda dem på Herrens vredes dag, de skola icke kunna mätta sig därmed eller därmed fylla sin buk; ty det har varit för dem en stötesten till missgärning.
Ords. 11: 4. Sef. 1: 18.

20. Dess sköna glans brukade man till högfärd, ja, de gjorde däraf sina styggeliga bilder, sina skändliga afgudar. Därför skall jag göra det till orenlighet för dem.
Hos. 2: 8. 8: 4.

21. Jag skall gifva det såsom byte i främlingars hand och såsom rof åt de ogudaktigaste på jorden, att de må ohelga det.

22. Och jag skall vända bort mitt ansikte från dem, så att man får ohelga min klenod; våldsmän skola få draga därin och ohelga den.

23. Gör kedjorna redo; ty landet är fullt af blodsdomar, och staden är full af orätt.

24. Och jag skall låta de värsta hednafolk komma och taga deras hus i besittning. Så skall jag göra slut på de fräckas öfvermod, och deras helgedomar skola varda oskärade.

25. Förskräckelse skall komma, och när de söka räddning, skall ingen vara att finna.

26. Den ena olyckan skall komma efter den andra, det ena sorgebudet skall följa det andra. Man skall få tigga profeterna om syner, prästerna skola komma till korta med sin undervisning och de gamle med sina råd.
Jer. 4: 20. 18: 18.

27. Konungen skall sörja, höfdingarna skola kläda sig i förskräckelse, och folket i landet skall stå där med darrande händer. Jag skall göra med dem efter deras gärningar och skipa rätt åt dem, såsom rätt är åt dem; och de skola förnimma, att jag är Herren.

8 Kapitlet.

Afgudastyggelserna i Jerusalem.

Och i sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i månaden, då jag satt i mitt hus och de äldste i Juda sutto hos mig, kom Herrens, Herrens hand där öfver mig.
Hes. 1: 3 f.

2. Och jag fick se något som till utseendet liknade eld; allt, ända ifrån det som såg ut att vara hans länder och sedan allt nedåt, var eld. Men från hans länder och sedan allt uppåt syntes något som liknade strålande ljus och som var såsom blandadt af silfver och guld.
Hes. 1: 27.

3. Och han räckte ut något som var bildadt såsom en hand och fattade mig vid en lock af mitt hufvudhår; och anden lyfte mig upp mellan himmel och jord och förde mig i en syn från Gud till Jerusalem, dit där man går in till den inre förgården genom den port, som vetter åt norr, där hvarest afgudabelä-

tet, det som hade uppväckt Guds nitälskan, hade sin plats.
2 Krön. 33: 7, 15. Hes. 8: 12.

4. Och se, där syntes Israels Guds härlighet, alldeles sådan som jag hade sett den på slätten. Hes. 8: 23.

5. Och han sade till mig: »Du människobarn, lyft upp dina ögon mot norr.» Då jag nu lyfte upp mina ögon mot norr, fick jag se afgudabelätet, det som hade uppväckt Guds nitälskan, stå där norr om altarporten, vid själfva ingången. 2 Mos. 20: 5. 5 Mos. 32: 16.

6. Och han sade till mig: »Du människobarn, ser du hvad de göra här? Stora äro de styggelser, som Israels hus här bedrifver, så att jag måste draga längt bort ifrån min helgedom; men du skall få se ännu flera, större styggelser.»
Hes. 11: 23.

7. Sedan förde han mig till förgårdens ingång, och jag fick där se ett hål i väggen.

8. Och han sade till mig: »Du människobarn, bryt igenom väggen.» Då bröt jag igenom väggen och fick då se en dörr.

9. Och han sade till mig: »Gå in och se hvilka onda styggelser de här bedrifva.»

10. Då jag nu kom in, fick jag se allahanda bilder af vederstyggliga kräldjur och fyrfotadjur, så ock Israels hus' alla smutsgudar, inristade rundt omkring på väggarna.

11. Och framför dem stodo sjuttio af de äldste i Israels hus, och Jaasanja, Safans son, stod midt ibland dem, och hvar och en af dem hade sitt rökelsekar i handen; och vällukt steg upp från rökelsemolnet. 2 Kon. 22: 8.

12. Och han sade till mig: »Du människobarn, ser du hvad de äldste i Israels hus bedrifva i mörkret, hvar och en i sin afgudakammare? Ty de säga: 'Herren ser oss icke, Herren har öfvergifvit landet.'» Hes. 9: 9.

13. Därefter sade han till mig: »Du skall få se ännu flera, större styggelser, som dessa bedrifva.»

14. Och han förde mig fram mot ingången till norra porten på Herrens hus, och se, där sutto kvinnor, som begräto Tammus.

15. Och han sade till mig: »Du människobarn, ser du detta? Men du skall få se ännu flera styggelser, större än dessa.»

16. Och han förde mig till den inre förgården till Herrens hus, och se, vid ingången till Herrens tempel, mellan förhuset och altaret, stodo vid pass tjugufem män, som vände ryggarna åt Herrens tempel och ansiktena åt öster och tillbådo solen i öster. 2 Kon. 23: 5, 11.

17. Och han sade till mig: »Du människobarn, ser du detta? Är det icke nog för Juda hus att bedrifva de styggelser, som de här hafva bedrifvit? Skola de nu ock uppfylla landet med orätt och förtörna mig åter och åter? Och se nu huru de sätta vinträdskvisten för näsan!

18. Därför skall också jag utföra mitt verk i vrede; jag skall icke visa någon skonsamhet och icke hafva någon miskund. Och om de än ropa med hög röst inför mig, skall jag dock icke höra dem.» Ords. 1: 28. Jer. 11: 11. Hes. 5: 11.

9 Kapitlet.

Syn, i hvilken profeten ser Jerusalems invånare, de som icke äro tecknade, drabbas af hemsökelse.

Och jag hörde honom ropa med hög röst och säga: »Kommen hit med hemsökelser öfver staden, och hvar och en hafve sitt mordvapen i handen.»

2. Och se, då kommo sex män från Öfre porten, den som vetter åt norr, och hvar och en hade sin stridshammare i handen; och bland dem fanns en man, som var klädd i linnekläder och hade ett skriftyg vid sin länd. Och de kommo och ställde sig vid sidan af kopparaltaret. Hes. 8: 3. Upp. 15: 1, 6.

3. Och Israels Guds härlighet hade lyft sig från keruben, som den hvilade på, och hade flyttat sig till husets tröskel och ropade nu till mannen, som var klädd i linnekläderna och hade skriftyget vid sin länd; Hes. 1: 5 f.

4. Herren sade till honom: »Gå igenom Jerusalems stad, och teckna med ett tecken på pannan de män, som sucka och klaga öfver alla styggelser, som bedrifvas därinne.»
2 Mos. 12: 23. Jer. 5: 1. Upp. 7: 3.

5. Och till de andra hörde jag honom säga: »Dragen fram i staden efter honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och hafven ingen miskund.

6. Både åldringar och ynglingar och jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra, men I män icke komma vid någon som har tecknet på sig; och I skolen begynna vid min helgedom.» Och de begynte med de äldste, med de män, som stodo framför tempelhuset.
Jer. 25: 29. Hes. 9: 16. 1 Petr. 4: 17.

7. Han sade nämligen till dem: »Oren tempelhuset och uppfyllen förgårdarna med slagna; dragen sedan ut.» Och de drogo ut och slogo ned folket i staden.

8. Då nu jag blef lämnad kvar, när de så slogo folket, föll jag ned på mitt ansikte och ropade och sade: »Ack, Herre, Herre, vill du då förgöra hela kvarlefvan af Israel, eftersom du så utgjuter din vrede öfver Jerusalem?»

9. Han sade till mig: »Israels och Juda hus' missgärning är alltför stor; landet är uppfyldt med orätt, och staden är full af lagvrängning. Ty de säga: 'Herren har öfvergifvit landet, Herren ser det icke.'

Hes. 7: 23. 8: 12. 11: 6.

10. Därför skall icke heller jag visa någon skonsamhet och icke hafva någon miskund, utan skall låta deras gärningar komma öfver deras hufvuden.»

Hes. 8: 18.

11. Och mannen, som var klädd i linnekläderna och hade skriftyget vid sin länd, kom nu tillbaka och gaf besked och sade: »Jag har gjort såsom du bjöd mig.»

10 Kapitlet.

Herrens härlighet med keruberna och hjulen visar sig för profeten i en syn, genom hvilken Jerusalems uppbränning påbjudes.

Och jag fick se, att på fästet, som hvilade på kerubernas hufvuden, fanns något som tycktes vara af safirsten, något som till utseendet liknade en tron; detta syntes ofvanpå dem. Hes. 1: 22 f.

2. Och han sade till mannen, som var klädd i linnekläderna, han sade: »Gå in mellan rundlarna, in under keruben, och tag dina händer fulla med eldsglöd från platsen mellan keruberna, och strö ut dem öfver staden.» Och jag såg honom gå. Hes. 1: 13.

3. Och keruberna stodo till höger om huset, när mannen gick dit in; och molnet uppfyllde den inre förgården.

1 Kon. 8: 10. Jes. 6: 4.

4. Men Herrens härlighet höjde sig upp från keruben och flyttade sig till husets tröskel; och huset uppfylldes då af molnet, och förgården blef full af glansen från Herrens härlighet.

Hes. 9: 3.

5. Och dånet af kerubernas vingar hördes ända till den yttre förgården, likt Guds den Allsmäktiges röst, då han talar. Hes. 1: 24.

6. Och när han nu bjöd mannen, som var klädd i linnekläderna, och sade: »Tag eld från platsen mellan rundlarna, inne mellan keruberna», så gick denne dit in och ställde sig bredvid ett af hjulen.

7. Då räckte keruben där ut sin hand, mellan de andra keruberna, till elden, som brann mellan keruberna, och tog däraf och lade i händerna på honom som var klädd i linnekläderna; och denne tog det och gick så ut.

8. Och under vingarna på keruberna syntes något som var bildadt såsom en människohand. Hes. 1: 8.

9. Och jag fick se fyra hjul stå invid keruberna, ett hjul invid hvar kerub; och det såg ut, som om hjulen voro af något som liknade krysolitsten.

Hes. 1: 15 f.

10. De sågo alla fyra likadana ut, och ett hjul tycktes vara insatt i ett annat.

11. När de skulle gå, kunde de gå åt alla fyra sidorna; de behöfde icke vända sig, när de gingo. Ty åt det håll, dit den främste begaf sig, gingo de andra efter, utan att de behöfde vända sig, när de gingo.

12. Och hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras vingar, så ock hjulen, voro fulla med ögon rundt omkring; de fyra hade nämligen hvar sitt hjul.

13. Och jag hörde, att hjulen kallades »rundlar».

14. Och hvar och en hade fyra ansikten; det första ansiktet var en kerubs, det andra en människas, det tredje ett lejons, det fjärde en örns. Hes. 1: 5 f.

15. Och keruberna höjde sig upp; det var samma djur som jag hade sett vid strömmen Kebar. Hes. 1: 3.

16. Och när keruberna gingo, gingo ock hjulen invid dem; och när keruberna lyfte sina vingar för att höja sig öfver jorden, skilde sig hjulen icke ifrån dem. Hes. 1: 19 f.

17. När de stodo, stodo ock dessa, och när de höjde sig, höjde sig ock dessa med dem, ty djurens ande var i dem.

18. Och Herrens härlighet flyttade sig bort ifrån husets tröskel och stannade öfver keruberna.

19. Då såg jag, huru keruberna lyfte sina vingar och höjde sig från jorden, när de begåfvo sig bort, och hjulen jämte dem; och de stannade vid ingången till östra porten på Herrens hus, och Herrens härlighet hvilade ofvanpå dem.

20. Det var samma djur som jag hade sett under Israels Gud vid strömmen Kebar, och jag märkte, att det var keruber.

21. Hvar och en hade fyra ansikten och fyra vingar, och under deras vingar var något som liknade människohänder.

22. Och deras ansikten voro likadana som de ansikten jag hade sett vid strömmen Kebar; så sågo de ut, och sådana voro de. Och de gingo alla rakt fram.
Hes. 1: 9, 12.

11 Kapitlet.

Ytterligare domsord, åtföljda af löften om en kommande återupprättelse för Israels folk. Herrens härlighet viker bort ur staden.

Och anden lyfte upp mig och förde mig till östra porten på Herrens hus, den som vetter åt öster. Där fick jag se tjugufem män stå vid ingången till porten; och jag såg bland dem Jaasanja, Assurs son, och Pelatja, Benajas son, som voro furstar i folket. Hes. 8: 3.

2. Och han sade till mig: »Du människobarn, det är dessa män som tänka ut hvad fördärfligt är och råda till hvad ondt är här i staden;

3. det är de som säga: 'Hus byggas icke upp så snart. Här är grytan och vi äro köttet.' Hes. 12: 22, 27. 24: 3 f.

4. Profetera därför mot dem, ja, profetera, du människobarn.»

5. Då föll Herrens ande öfver mig; han sade till mig: »Säg: Så säger Herren: Sådant sägen I, I af Israels hus, och edra hjärtans tankar känner jag väl.

6. Många ligga genom eder slagna här i staden; I hafven uppfyllt dess gator med slagna. Hes. 7: 23.

7. Därför säger Herren, Herren så: De slagna, hvilkas fall I hafven vållat i staden, de äro köttet, och den är grytan; men eder själfva skall man föra bort ur den.

8. I frukten för svärd, och svärd skall jag ock låta komma öfver eder, säger Herren, Herren.

9. Jag skall föra eder bort härifrån och gifva eder i främlingars hand; och jag skall hålla dom öfver eder.

10. För svärd skolen I falla; vid Israels gräns skall jag döma eder. Och I skolen förnimma, att jag är Herren.

11. Staden skall icke vara en gryta för eder, och I skolen icke vara köttet i den; nej, vid Israels gräns skall jag döma eder.

12. Då skolen I förnimma, att jag är Herren, I som icke hafven vandrat i mina stadgar och icke hafven lefvat efter mina rätter, utan lefvat efter edra grannfolks rätter.»

13. Medan jag så profeterade, hade Pelatja, Benajas son, uppgifvit andan. Då föll jag ned på mitt ansikte och ropade med hög röst och sade: »Ack, Herre, Herre, vill du då alldeles göra ände på kvarlefvan af Israel?»
Jos. 10: 20. Hes. 9: 8.

14. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

15. »Du människobarn, dina bröder, ja, dina bröder, dina nära fränder och hela Israels hus, alla de till hvilka Jerusalems invånare säga: 'Hållen eder borta från Herren; det är åt oss som landet har blifvit gifvet till besittning' —

16. om dem skall du alltså säga: Så säger Herren, Herren: Ja, väl har jag fört dem långt bort ibland folken och förstrött dem i länderna, och med nöd har jag varit för dem en helgedom i de länder, dit de hafva kommit;
Jer. 24: 5 f.

17. men därför skall du nu säga: Så säger Herren, Herren: Jag skall församla eder ifrån folkslagen och hämta eder tillhopa från de länder, dit I hafven blifvit förströdda, och skall gifva eder Israels land. Jer. 23: 3.

18. Och när de hafva kommit dit, skola de skaffa bort därifrån alla de skändliga och styggeliga afgudar, som nu finnas där.

19. Och jag skall gifva dem alla ett och samma hjärta, och en ny ande skall jag ingifva dem; jag skall taga bort stenhjärtat ur deras kropp och gifva dem ett hjärta af kött, Ps. 51: 12. Jer. 32: 39. Hes. 36: 26 f. Sef. 3: 9. Apg. 4: 32.

20. så att de vandra i mina stadgar och hålla mina rätter och göra efter dem; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.
2 Mos. 6: 7. 5 Mos. 30: 9 f. Jer. 7: 23. 24: 7. 30: 22. 31: 1, 33. 32: 38.

21. Men de hvilkas hjärtan efterfölja de skändliga och styggeliga afgudarnas hjärtan, deras gärningar skall jag låta komma öfver deras hufvuden, säger Herren, Herren.» Hes. 9: 10.

22. Och keruberna, följda af hjulen, lyfte sina vingar, och Israels Guds härlighet hvilade ofvanpå dem.

23. Och Herrens härlighet höjde sig och lämnade staden och stannade på berget öster om staden.
Hes. 10: 19. Sak. 14: 4.

24. Men mig hade anden upplyft och bortfört till de fångna i Kaldeen; så

hade skett i synen, genom Guds ande. Sedan försvann för mig den syn jag hade fått se.

25. Och jag talade till de fångna alla de ord, som Herren hade uppenbarat för mig.

12 Kapitlet.

Förebildlig framställning af folkets landsflykt. Profetians uppfyllelse viss och nära förestående.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. »Du människobarn, du bor midt i det genstörfviga släktet, bland människor, som hafva ögon att se med, men dock icke se, och öron att höra med, men dock icke höra, eftersom de äro ett så genstörfvigt släkte.

5 Mos. 29: 4. Jes. 6: 9 f. 42: 18 f. Jer. 5: 21. Hes. 2: 3 f. Matt. 13: 14 f.

3. Så red nu till åt dig, du människobarn, hvad man behöfver, då man skall gå i landsflykt. Och vandra i deras åsyn åstad på ljusa dagen, ja, vandra i deras åsyn åstad från det ställe, där du nu bor, bort till en annan ort — om de till äfventyrs ville akta därpå, då de nu äro ett så genstörfvigt släkte.

Jer. 26: 3. 36: 3.

4. För ut ditt bohag, på ljusa dagen och i deras åsyn, såsom skulle du gå i landsflykt, och vandra så i deras åsyn själf åstad på aftonen, såsom landsflyktiga pläga.

5. Gör dig i deras åsyn en öppning i väggen och för bohaget ut genom den.

6. Lyft det sedan i deras åsyn upp på axeln och för bort det, när det har blifvit alldeles mörkt; och betäck ditt ansikte, så att du icke ser landet. Ty jag har gjort dig till ett tecken för Israels hus.»

Jes. 8: 18. 20: 3. Hes. 24: 24. Sak. 3: 8.

7. Och jag gjorde såsom han bjöd mig; på ljusa dagen förde jag ut mitt bohag, såsom skulle jag gå i landsflykt. Sedan om aftonen gjorde jag mig med handkraft en öppning i väggen, och när det hade blifvit alldeles mörkt, förde jag det ut genom den och bar det så på axeln i deras åsyn.

8. Och Herrens ord kom till mig den följande morgonen; han sade:

9. Du människobarn, säkert har Israels hus, det genstörfviga släktet, frågat dig: »Hvad är det du gör?»

10. Så svara dem nu: Så säger Herren, Herren: Denna utsaga gäller furstен i Jerusalem och alla dem af Israels hus, som äro därinne.

11. Säg: Jag är ett tecken för eder; såsom jag har gjort, så skall det gå dem, de skola vandra bort i landsflykt och fångenskap.

12. Och fursten, som de hafva ibland sig, skall lyfta upp sin börda på axeln, när det har blifvit alldeles mörkt, och skall så draga ut; man skall göra en öppning i väggen, så att han genom den kan bära ut den; och han skall betäcka sitt ansikte, så att han icke ser landet med sitt öga.

13. Och jag skall breda ut mitt nät öfver honom, och han skall blifva fångad i min snara; och jag skall föra honom till Babel i kaldéernas land, som han dock icke skall se; och där skall han dö. 2 Kon. 25: 4 f. Jer. 52: 7 f. Hes. 17: 20. 32: 3.

14. Och alla som äro omkring honom, till hans hjälp, och alla hans härskaror skall jag förströ åt alla väderstreck, och mitt svärd skall jag draga ut efter dem. Hes. 5: 12.

15. Och de skola förnimma, att jag är Herren, när jag förskingrar dem bland folken och förströr dem i länderna.

16. Men några få af dem skall jag låta blifva kvar efter svärd, hungersnöd och pest, på det att de bland de folk, till hvilka de komma, må kunna förtälja om alla sina styggelser; och de skola förnimma, att jag är Herren.

17. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

18. Du människobarn, ät nu ditt bröd bäfvande och drick ditt vatten darrande och med oro.

19. Och säg till folket i landet: Så säger Herren, Herren om Jerusalems invånare i Israels land: De skola äta sitt bröd med oro och dricka sitt vatten med förfäran; så skall landet blifva ödelagdt och plundradt på allt hvad däri är, för den orättts skull, som alla dess inbyggare hafva öfvat. Hes. 4: 16.

20. Och de städer, som nu äro bebodda, skola komma att ligga öde, och landet skall blifva en ödemark; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

21. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

22. Du människobarn, hvad är det för ett ordspråk I hafven i Israels land, då I sägen: »Tiden går, och af alla profetsynerna blifver intet»?

2 Petr. 3: 4 f.

23. Säg nu till dem: Så säger Herren, Herren: Jag skall göra slut på det

ordspråket, så att man icke mer skall bruka det i Israel. Tala i stället så till dem: »Tiden kommer snart, med alla profetsynernas fullbordan.» Hab. 2: 3.

24. Ty inga falska profetsyner och inga lögnaktiga spådomar skola mer finnas i Israels hus;

25. nej, jag, Herren, skall tala det ord, som jag vill tala, och det skall fullbordas, utan att länge fördröjas. Ja, du genstråfviga släkte, i edra dagar skall jag tala ett ord och skall ock fullborda det, säger Herren, Herren.
Jer. 1: 12.

26. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

27. Du människobarn, se, Israels hus säger: »Den syn, som han skådar, gäller dagar, som icke komma så snart; han profeterar om tider, som ännu äro långt borta.»

28. Säg därför till dem: Så säger Herren, Herren: Intet af hvad jag har talat skall längre fördröjas; hvad jag talar det skall ske, säger Herren, Herren.

13 Kapitlet.

Mot falska profeter och profetissor.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, profetera mot Israels profeterande profeter; säg till dem som profetera efter sina egna hjärtans ingifvelser: Hören Herrens ord.
Jer. 23: 1 f. Hes. 14: 9. 34: 2.

3. Så säger Herren, Herren: Ve eder, I dåraktiga profeter, som följen eder egen ande och syner, som I icke hafven sett! —
Jer. 14: 14. 23: 16, 21.

4. Lika räfvar på öde platser äro dina profeter, Israel.

5. I hafven icke trädt fram i gapet eller uppfört någon mur omkring Israels hus, så att det kunnat bestå i striden på Herrens dag.
Ps. 106: 23. Hes. 22: 30.

6. Nej, deras syner voro falskhet och deras spådomar lögn, fastän de sade: »Så har Herren sagt.» Herren hade ju icke sändt dem, men de hoppades, att deras tal ändå skulle gå i fullbordan.

7. Ja, för visso var det falska syner som I skådaden och lögnaktiga spådomar som I uttaladen, fastän I saden: »Så har Herren sagt.» Jag hade ju icke talat något sådant.

8. Därför säger Herren, Herren så: Eftersom edert tal är falskhet och edra syner äro lögn, se, därför skall jag komma öfver eder, säger Herren, Herren.

9. Och min hand skall drabba profeterna, som skåda falska syner och spå lögnaktiga spådomar. De skola icke få en plats i mitt folks församling och skola icke blifva upptagna i förteckningen på Israels hus, ej heller få komma till Israels land; och I skolen förnimma, att jag är Herren, Herren.
Jes. 4: 3.

10. Eftersom, ja, eftersom de förde mitt folk vilse, i det att de sade: »Allt står väl till», och dock stod icke allt väl till, och eftersom de, när folket bygger upp en mur, hvitmena den,
Jer. 6: 14. 8: 11. 28: 17. Mik. 3: 5.

11. därför må du säga till dessa hvitmenare, att den måste falla. Ett slagregn skall komma — ja, I skolen fara ned, I hagelstenar, och du skall bryta ned den, du stormvind!

12. Och när så väggen faller, då skall man för visso säga till eder: »Hvar är nu hvitmeningen, som I strömen på?»

13. Därför säger Herren, Herren så: Jag skall låta en stormvind bryta lös i min förtörnelse, ett slagregn skall komma genom min vrede och hagelstenar genom min förtörnelse, så att det blifver en ände därpå.

14. Och jag skall förstöra väggen, som I beströmen med hvitmening; jag skall slå den till jorden, så att dess grundval blifver blottad. Och när den faller, skolen I förgås därinne; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

15. Och jag skall uttömma min förtörnelse på väggen och på dem som hafva bestrukit den med hvitmening; och så skall jag säga till eder: Det är ute med väggen, det är ute med dess hvitmenare,

16. med Israels profeter, som profeterade om Jerusalem och skådade syner, det till behag, om att allt stod väl till, och dock stod icke allt väl till, säger Herren, Herren.

17. Och du, människobarn, vänd ditt ansikte mot dina landsmaninnor, som profetera efter sina egna hjärtans ingifvelser; profetera mot dem

18. och säg: Så säger Herren, Herren: Ve eder, som syn bindlar för alla handleder och gören slöjor för alla hufvuden, både ungas och gamlas, att I mån fånga själar! Skullen I få fånga själar bland mitt folk och döma somliga själar till lif, eder till vinning,

19. I som för några näfvar korn och några bitar bröd ohelgen mig hos mitt folk, därmed att I dömen till döden själar, som icke skola dö, och dömen

till lif själar, som icke skola lefva, i det I ljugen för mitt folk, som gärna hör lögn? Ords. 17: 15.

20. Nej; och därför säger Herren, Herren: Se, jag skall väl nå edra bindlar, i hvilka I fången själarna såsom fåglar, och skall slita dem från edra armar; och jag skall gifva själarna fria, de själar, som I hafven fångat såsom fåglar.

21. Och jag skall sönderslita eda slöjor och rädda mitt folk ur eder hand, och de skola icke mera vara ett byte i eder hand; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

22. Eftersom I genom lögnaktigt tal hafven gjort den rättfärdige försagd i hjärtat, honom som jag ingalunda ville plåga, men däremot hafven styrkt den ogudaktiges mod, så att han icke vänder om från sin onda väg och räddar sitt lif,

23. därför skolen I icke få fortsätta att skåda falska syner och att öfva spådom; utan jag skall rädda mitt folk ur eder hand, och I skolen förnimma, att jag är Herren.

14 Kapitlet.

Herrens svar på afgudatjänarnas frågor. Straffdomens allmänneliget.

Och några af de äldste i Israel kommo till mig och satte sig ned hos mig. Hes. 20: 1 f.

2. Då kom Herrens ord till mig; han sade:

3. Du människobarn, dessa män hafva låtit sina smutsgudar få insteg i sina hjärtan och hafva uppställt framför sig hvad som är dem en stötesten till missgärning. Skulle jag väl låta fråga mig af sådana? Jes. 58: 2. Hes. 11: 5.

4. Nej; tala därför med dem och säg till dem: Så säger Herren, Herren: Hvar och en af Israels hus, som låter sina smutsgudar få insteg i sitt hjärta och uppställer framför sig hvad som är honom en stötesten till missgärning och så kommer till profeten, honom skall jag, Herren, gifva svar såsom han har förtjänat genom sina många smutsgudar.

5. Så skall jag gripa Israels barn i hjärtat, därför att de allesammans hafva vikit bort ifrån mig genom sina smutsgudar.

6. Säg därför till Israels hus: Så säger Herren, Herren: Vänden om, ja, vänden eder bort ifrån edra smutsgudar, vänden edra ansikten bort ifrån alla edra styggelser.

7. Ty om någon af Israels hus eller af främlingarna, som bo i Israel, viker bort ifrån mig och låter sina smutsgudar få insteg i sitt hjärta och uppställer framför sig hvad som är honom en stötesten till missgärning och så kommer till profeten, på det att denne må fråga mig för honom, så skall jag, Herren, själf gifva honom svar:

3 Mos. 17: 8 f.

8. jag skall vända mitt ansikte mot den mannen och göra honom till ett tecken och till ett ordspråk och utrota honom ur mitt folk; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

5 Mos. 28: 37. Hes. 5: 15.

9. Men om profeten låter förföra sig och talar något ord, så har jag, Herren, låtit den profeten blifva förförd; och jag skall räcka ut min hand mot honom och förgöra honom ur mitt folk Israel.

1 Kon. 22: 20 f. Hes. 13: 2 f. 2 Tess. 2: 11.

10. Och de skola båda bära på sin missgärning: profetens missgärning skall räknas lika med den frågandes missgärning —

11. på det att Israels barn icke mer må gå bort ifrån mig och fara vilse, ej heller mer orena sig med alla sina öfverträdelser, utan vara mitt folk, såsom jag skall vara deras Gud, säger Herren, Herren.

12. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

13. Du människobarn, om ett land syndade mot mig och beginge otrohet, så att jag måste räcka ut min hand mot det och fördärfva dess lifsuppehälle och sända hungersnöd öfver det och utrota därur både människor och djur, Jes. 3: 1. Hes. 4: 16. 5: 16.

14. och om då därinne funnes dessa tre män: Noa, Daniel och Job, så skulle de genom sin rättfärdighet rädda allenast sina egna lif, säger Herren, Herren. 1 Mos. 6: 8 f. Dan. 2: 18 f. Job 42: 8 f.

15. Om jag läte vilddjur draga fram genom landet och göra det folktomt, så att det blefve så öde, att ingen vågade draga där fram för djurens skull,

3 Mos. 26: 22. 2 Kon. 17: 25. Hes. 5: 17.

16. då skulle, så sant jag lefver, säger Herren, Herren, dessa tre män, om de vore därinne, icke kunna rädda vare sig söner eller döttrar; allenast de själfva skulle räddas, men landet måste blifva öde.

17. Eller om jag läte svärd komma öfver det landet, i det att jag sade: »Svärdet fare fram genom landet!» och

jag så utrotade därur både människor och djur,

18. och om då dessa tre män vore därinne, så skulle de, så sant jag lefver, säger Herren, Herren, icke kunna rädda söner eller döttrar; allenast de själfva skulle räddas.

19. Eller om jag sände pest i detta land och utgöte min vrede däröfver i blod, för att utrota därur både människor och djur, 1 Krön. 21: 14.

20. och om då Noa, Daniel och Job vore därinne, så skulle de, så sant jag lefver, säger Herren, icke kunna rädda vare sig son eller dotter; de skulle genom sin rättfärdighet rädda allenast sina egna lif.

21. Och så säger Herren, Herren: Men huru mycket värre blifver det icke, när jag på en gång sänder mina fyra svåra straffdomar: svärd, hungersnöd, vilddjur och pest, öfver Jerusalem för att utrota därur både människor och djur! 2 Sam. 24: 13. Jer. 15: 3. Upp. 6: 8.

22. Likväl skola några räddade blifva kvar där, några söner och döttrar, som skola föras bort. Och se, dessa skola draga bort till eder; och när I fån se deras vandel och deras gärningar, då skolen I trösta eder för den olycka, som jag har låtit komma öfver Jerusalem, ja, för allt som jag har låtit komma öfver det. Hes. 12: 16.

23. De skola vara eder till tröst, när I sen deras vandel och deras gärningar; I skolen då förstå, att jag icke utan sak har gjort allt hvad jag har gjort mot det, säger Herren, Herren.

15 Kapitlet.

Det torra vinträdet Israel är icke förmer än andra träd.

Och Herrens ord kom till mig; han sade: Ps. 80: 9 f. Hes. 17: 6 f. 19: 10 f.

2. Du människobarn, hvarutinnan är vinstockens trä förmer än annat trä, vinstockens, hvars rankor växa upp bland skogens andra träd?

3. Tager man väl virke däraf till att förfärdiga något nyttigt? Gör man ens däraf en plugg för att på den hänga upp någonting?

4. Och om det nu därtill har varit gifvet till mat åt elden, så att dess båda ändar hafva blifvit förtärda af eld och hvad däremellan finnes är svedt, duger det då till något nyttigt?

5. Icke ens medan det ännu var oskadadt, kunde man förfärdiga något nyttigt däraf; huru mycket mindre kan man förfärdiga något nyttigt däraf, sedan det endels har blifvit förtärdt af elden och endels är svedt!

6. Därför säger Herren, Herren så: Såsom det händer med vinstockens trä bland annat trä från skogen, att jag lämnar det till mat åt elden, så skall jag ock göra med Jerusalems invånare.

7. Jag skall vända mitt ansikte mot dem; ur elden hafva de kommit undan, men eld skall dock förtära dem. Och I skolen förnimma, att jag är Herren, när jag vänder mitt ansikte mot dem. Hes. 14: 8.

8. Och jag skall göra landet till en ödemark, därför att de hafva varit otrogna, säger Herren, Herren.

16 Kapitlet.

Jerusalems horiska otrohet, dess straff och dess benådning.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, förehåll Jerusalem dess styggelser

3. och säg: Så säger Herren, Herren till Jerusalem: Från Kanaans land stammar du, och där är du född; din fader var en amoré och din moder en heteisk kvinna. Jes. 1: 10.

4. Och vid din födelse gick så till: när du föddes, skar ingen af din naflsträng, och du blef icke rentvagen med vatten, ej heller ingniden med salt och lindad.

5. Ingen såg på dig med så mycken ömkan, att han ville göra något sådant med dig eller visa dig någon miskund, utan man kastade ut dig på öppna fältet den dag du föddes; så ringa aktade man ditt lif.

6. Då gick jag förbi där du låg och fick se dig sprattla i ditt blod, och jag sade till dig: »Du skall få blifva vid lif, du som ligger där i ditt blod.» Ja, jag sade till dig: »Du skall få blifva vid lif, du som ligger där i ditt blod;

7. ja, jag skall föröka dig till många tusen, såsom växterna äro på marken.» Och du sköt upp och blef stor och mycket fager; dina bröst hade höjt sig, och ditt hår hade växt, men du var ännu naken och blottad.

8. Då gick jag åter förbi där du var och fick se, att din tid var inne, din älskogstid; och jag bredde min mantel öfver dig och betäckte din blygd. Och så gaf jag dig min ed och ingick förbund med dig, säger Herren, Herren, och du blef min. 1 Mos. 22: 16. 24: 7. Rut 3: 9. Jer. 2: 2 f. Hos. 2: 2 f. 9: 10.

9. Och jag tvådde dig med vatten och sköljde blodet af dig och smorde dig med olja 2 Mos. 19: 5 f. Jos. 5: 2 f.
10. och klädde på dig brokigt väfda kläder och satte på dig skor af tahasskinn och en hufvudbindel af fint linne och en slöja af silke.
11. Och jag prydde dig med smycken, jag satte armband på dina armar och en kedja om din hals,
12. jag satte en ring i din näsa och örhängen i dina öron och en härlig krona på ditt hufvud.
13. Så blef du prydd med guld och silfver, och dina kläder voro af fint linne, af siden och af tyg i brokig väfnad. Fint mjöl, honung och olja fick du att äta. Du blef öfvermåttan skön, och så vardt du omsider en drottning.
14. Och ryktet om dig gick ut bland folken för din skönhets skull, ty den var fullkomlig genom de härliga prydnader, som jag hade satt på dig, säger Herren, Herren.

15. Men du förlitade dig på din skönhet och bedref horeri, sedan du nu hade fått sådant rykte; du slösade ditt horeri på hvar och en som gick där fram: »det vore ju något för honom». Jer. 2: 20.
16. Och du tog dina kläder och gjorde dig med dem brokiga offerhöjder och bedref på dessa horeri, sådana gärningar som eljest aldrig någonsin hafva förekommit, ej heller mer skola göras.
17. Och du tog dina härliga smycken, det guld och silfver, som jag hade gifvit dig, och gjorde dig så mansbilder, med hvilka du bedref horeri. Hos. 7: 20. Hos. 2: 8.
18. Och du tog dina brokigt väfda kläder och höljde dem i dessa; och min olja och min rökelse satte du fram för dem.
19. Och mitt bröd, det som jag gifvit dig — ty fint mjöl, olja och honung hade jag ju låtit dig få att äta — detta satte du fram för dem till en välbehaglig lukt; ja, därhän kom det, säger Herren, Herren. Hes. 6: 13.
20. Och du tog dina söner och döttrar, dem som du hade födt åt mig, och offrade dessa åt dem till spis. Var det då icke nog, att du bedref horeri? 2 Kon. 16: 3. Jer. 7: 31. 32: 35.
21. Skulle du också slakta mina söner och gifva dem till pris såsom offer åt dessa? Jes. 57: 5.
22. Och vid alla dina styggelser och ditt horeri tänkte du icke på din ungdoms dagar, då du var naken och blottad och låg där sprattlande i ditt blod.
23. Och sedan du hade bedrifvit all denna ondska — ve, ve dig! säger Herren, Herren —
24. byggde du dig kummel och gjorde dig höjdaltaren på alla öppna platser.
25. I alla gathörn byggde du dig höjdaltaren och lät din skönhet skändas och spärrade ut benen åt alla som gingo där fram, ja, du bedref mycket horeri.
26. Du bedref horeri med egyptierna, dina grannar med det stora köttet, ja, mycket horeri till att förtörna mig. 2 Mos. 32: 1 f. Hes. 20: 7 f. 23: 3 f.
27. Men se, då uträckte jag min hand mot dig och minskade ditt underhåll och gaf dig till pris åt dina fiender, filistéernas döttrar, som blygdes öfver ditt skändliga väsende. Dom. 13: 1 f. 1 Sam. 4: 1 f.
28. Men sedan bedref du horeri med assyrierna, ty du hade ännu icke blifvit mätt; ja, du bedref horeri med dem och blef ändå icke mätt. 2 Krön. 28: 16. Hes. 23: 5 f.
29. Du gick med ditt horeri ända bort till kramarlandet, kaldéernas land; men icke ens så blef du mätt. Jes. 39: 1 f. Hes. 17: 4. 23: 14 f.
30. Huru älskogskrankt var icke ditt hjärta, säger Herren, Herren, eftersom du gjorde allt detta, sådana gärningar, som allenast den fräckaste sköka kan göra.
31. Med dina döttrar uppförde du åt dig kummel i alla gathörn och höjdaltaren på alla öppna platser. Men däri var du olik andra skökor, att du försmådde skökolön,
32. du äktenskapsbryterska, som i stället för den man du hade tog emot andra män.
33. Åt alla andra skökor måste man gifva skänker, men här var det du som gaf skänker åt alla dina älskare och mutade dem, för att de skulle komma till dig från alla håll och bedrifva horeri med dig.
34. Så gjorde du vid ditt horeri tvärtemot hvad andra kvinnor göra; efter dig lopp ingen för att bedrifva horeri, men du gaf skökolön, utan att själf få någon skökolön; du gjorde tvärtemot andra.
35. Hör därför Herrens ord, du sköka.
36. Så säger Herren, Herren: Eftersom du har varit så frikostig med din skam och blottat din blygd i horeri med dina älskare, därför och för alla dina vederstyggliga smutsgudars skull

och för dina söners blods skull, dina söners, som du gaf åt dessa,

37. se, därför skall jag församla alla dina älskare, dem som du har varit till behag, ja, alla dem som du har älskat mer eller mindre; dem skall jag församla mot dig från alla håll och blotta din blygd inför dem, och de skola se all din blygd. Jer. 13: 22, 26.

Klag. 1: 8. Hes. 23: 9 f. Hos. 2: 5, 10.

38. Och jag skall döma dig efter den lag, som gäller för äktenskapsbryterskor och blodsutgjuterskor, och skall låta dig blifva ett blodigt offer för min vrede och nitälskan. 1 Mos. 9: 6.

3 Mos. 20: 10. 4 Mos. 35: 31 f. Joh. 8: 5.

39. Och jag skall gifva dig i deras hand, och de skola slå ned dina kummel och bryta ned dina höjdaltaren och slita af dig kläderna och taga ifrån dig dina härliga smycken och låta dig ligga naken och blottad.

40. Och de skola sammankalla en församling mot dig, och man skall stena dig och hugga sönder dig med svärd; Hes. 23: 46 f.

41. och dina hus skall man uppbränna i eld. Så skall man hålla dom öfver dig inför många kvinnors ögon. Och så skall jag göra slut på ditt horeri, och du skall icke mer kunna gifva någon skökolön.

2 Kon. 25: 9. 2 Krön. 36: 19. Jer. 39: 8. 52: 13.

42. Och jag skall släcka min vrede på dig, så att min nitälskan kan vika ifrån dig och så att jag får ro och slipper att mer förtörnas. Hes. 5: 13. 24: 13.

43. Eftersom du icke tänkte på din ungdoms dagar, utan var afvog mot mig i allt detta, se, därför skall också jag låta dina gärningar komma öfver ditt hufvud, säger Herren, Herren, på det att du icke mer må lägga sådan skändlighet till alla dina andra styggelser. Hes. 9: 10.

44. Se, alla som bruka ordspråk skola på dig föra det ordspråket: »Sådan moder, sådan dotter.»

45. Ja, du är din moders dotter, hennes som öfvergaf sin man och sina barn; du är dina systrars syster, deras som öfvergåfvo sina män och sina barn; eder moder var en heteisk kvinna och eder fader en amoré.

46. Din större syster var Samaria med sina döttrar, hon som bodde norrut från dig; och din mindre syster, som bodde söderut från dig, var Sodom med sina döttrar.

47. Men du nöjde dig icke med att vandra på deras vägar och att göra efter deras styggelser; inom kort bedref du värre ting än de, på alla dina vägar. Hes. 5: 7.

48. Så sant jag lefver, säger Herren, Herren: din syster Sodom och hennes döttrar hafva icke gjort hvad du och dina döttrar hafven gjort. Matt. 11: 23.

49. Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, öfverflöd och tryggad ro hade blifvit henne och hennes döttrar beskärd, så understödde hon likväl icke den arme och fattige. 1 Mos. 13: 13.

50. Tvärtom blefvo de högfärdiga och bedrefvo hvad styggeligt var inför mig; därför förskötjag dem, när jag såg detta. 1 Mos. 18: 20 f. 19: 13, 24.

51. Ej heller Samaria har syndat hälften så mycket som du. Du har gjort så många flera styggelser än dessa, att du genom alla de styggelser du bedrifvit har kommit dina systrar att synas rättfärdiga. Jer. 3: 11.

52. Så må också du nu bära din skam, du som nu kan lända dina systrar till ursäkt; ty därigenom att du har bedrifvit ännu vederstyggligare synder än de, stå de nu såsom rättfärdiga i jämförelse med dig. Ja, blygs och bär din skam, att du så har kommit dina systrar att synas rättfärdiga.

53. Därför skall jag ock återupprätta dem, Sodom med hennes döttrar och Samaria med hennes döttrar. Dig skall jag ock återupprätta midt ibland dem, 1 Petr. 3: 19 f.

54. på det att du må bära din skam och skämmas för allt hvad du har gjort och därmed blifva dem till tröst.

55. Och med dina systrar skall så ske: Sodom och hennes döttrar skola åter blifva hvad de fordom voro, och Samaria och hennes döttrar skola åter blifva hvad de fordom voro. Också du själf och dina döttrar skolen åter blifva hvad I fordom voren.

56. Men om du förr icke ens hördes nämna din syster Sodom, under din höghetstid,

57. innan ännu din egen ondska hade blifvit uppenbarad — såsom den blef på den tid, då du vardt till smälek för Arams döttrar och för alla de kringboende filistéernas döttrar, som håna dig på alla sidor —

2 Kon. 15: 37. 2 Krön. 28: 18.

58. så måste du nu själf bära på din skändlighet och dina styggelser, säger Herren.

59. Ty så säger Herren, Herren: Jag handlade med dig efter dina gärningar,

ty du hade ju föraktat eden och brutit förbundet. Jer. 2: 20.

60. Men jag vill nu tänka på det förbund, som jag slöt med dig i din ungdoms dagar, och upprätta med dig ett evigt förbund.

Jer. 2: 2. 31: 31 f. Rom. 11: 25 f.

61. Då skall du tänka tillbaka på dina vägar och skämmas, när du får taga till dig dina systrar, de större jämte de mindre; ty jag skall gifva dem åt dig till döttrar, dock icke för din trohet i förbundet.

62. Men jag skall upprätta mitt förbund med dig, och du skall förnimma, att jag är Herren;

63. och så skall du tänka därpå och blygas, så att du af skam icke mer kan upplåta din mun, då när jag förlåter dig allt hvad du har gjort, säger Herren, Herren.

17 Kapitlet.

Konung Sidkias förbundsbrott framställdt i en liknelse. Den nya telningen på Israels berg.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, förelägg Israels hus en gåta och tala till det en liknelse;

3. säg: Så säger Herren, Herren: Den stora örnen med de stora vingarna och de långa pennorna, han som är så full med brokiga fjädrar, han kom till Libanon och tog bort toppen på cedern.

Jer. 48: 40. 49: 22.

4. Han bröt af dess öfversta kvist och förde den till kramarlandet och satte den i en köpmannastad.

5. Sedan tog han en telning där i landet och planterade den i fruktbar jordmån; han tog den och satte den bland pilträd, på ett ställe, där mycket vatten fanns.

6. Och den fick växa upp och blifva ett utgrenadt vinträd, dock med låg stam, på det att dess rankor skulle vända sig till honom och dess rötter vara under honom. Den blef alltså ett vinträd, som bar grenar och sköt skott.

7. Men där var och en annan stor örn med stora vingar och fjädrar i mängd; och se, till denne böjde nu vinträdet längtansfullt sina grenar, och från platsen, där det var planteradt, sträckte det sina rankor mot honom, för att han skulle vattna det.

8. Och dock var det planteradt i god jordmån, på ett ställe, där mycket vatten fanns, så att det kunde få grenar och bära frukt och blifva ett härligt vinträd.

9. Säg vidare: Så säger Herren, Herren: Kan det nu gå det väl? Skall man icke rycka upp dess rötter och rifva af dess frukt, så att den förtorkar och så att alla blad, som vuxit ut därpå, förtorka? Och sedan skall hvarken stor kraft eller mycket folk behöfvas för att flytta det bort ifrån dess rötter.

10. Visst står det fast planteradt, men kan det gå det väl? Skall det icke alldeles förtorka, när östanvinden når det, ja, förtorka på den plats, där det har vuxit upp?

11. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

12. Säg till det gensträfviga släktet: Förstån I icke hvad detta betyder? Så säg då: Se, konungen i Babel kom till Jerusalem och tog dess konung och dess furstar och hämtade dem till sig i Babel. 2 Kon. 24: 10 f.

13. Och han tog en ättling af konungahuset och slöt förbund med honom och lät honom aflägga ed. Men de mäktiga i landet hade han bortfört med sig, 2 Kon. 24: 17 f. 2 Krön. 36: 10 f.

14. på det att landet skulle blifva ett lydrike, som icke kunde uppresa sig och som skulle nödgas hålla förbundet med honom, om det ville bestå.

15. Men han afföll från honom och skickade sina sändebud till Egypten, för att man där skulle gifva honom hästar och mycket folk. Kan det gå den väl, som så gör? Kan han undkomma? Kan den som bryter förbund undkomma? Jer. 37: 5.

16. Så sant jag lefver, säger Herren, Herren, där den konung bor, som gjorde honom till konung, den hvilkens ed han icke förty föraktade och hvilkens förbund han bröt, där, hos honom i Babel, skall han sannerligen dö.

17. Och Farao skall icke med stor här och mycket folk bistå honom i kriget, när en vall uppkastas och en belägringsmur bygges, till undergång för många människor.

2 Kon. 25: 1. Hes. 4: 2.

18. Eftersom han föraktade eden och bröt förbundet och gjorde allt detta, fastän han hade gifvit sitt löfte, därför skall han icke undkomma.

19. Ja, därför säger Herren, Herren så: Så sant jag lefver, jag skall för visso låta min ed, som han har föraktat, och mitt förbund, som han har brutit, komma öfver hans hufvud.

20. Och jag skall breda ut mitt nät öfver honom, och han skall blifva fångad i min snara; och jag skall föra honom till Babel och där hålla dom öfver honom för den otrohets skull, som han har begått mot mig. Hes. 12: 13. 32: 3.

21. Och alla flyktingar ur alla hans härskaror skola falla för svärd, och om några blifva räddade, så skola de varda förströdda åt alla väderstreck. Och I skolen förnimma, att jag, Herren, har talat.

22. Så säger Herren, Herren: Jag vill ock själf taga en kvist af toppen på den höga cedern och sätta den; af dess öfversta skott skall jag afbryta en späd kvist och själf plantera den på ett högt och brant berg.

Jes. 11: 1. Jer. 23: 5. 33: 15 f.

23. På Israels stolta berg skall jag plantera den, och den skall bära grenar och få frukt och blifva en härlig ceder. Och allt hvad fåglar heter af alla slag skall bo under den; de skola bo i skuggan af dess grenar.

Jes. 2: 2. Matt. 13: 31 f.

24. Och alla träd på marken skola förnimma, att det är jag, Herren, som förnedrar höga träd och upphöjer låga träd, som låter friska träd förtorka och gör torra träd grönskande. Jag, Herren, har talat det, och jag gör det också.

18 Kapitlet.

Den gudomliga vedergällningens ordning.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Hvad orsak hafven I till att bruka detta ordspråk i Israels land: »Fäderna hafva ätit sura drufvor, och barnens tänder hafva blifvit ömma däraf»?

Jer. 31: 29 f.

3. Så sant jag lefver, säger Herren, Herren, I skolen ingen orsak mer hafva att bruka detta ordspråk i Israel.

4. Se, alla själar äro mina, faderns själ såväl som sonens är min; den som syndar, han skall dö. 1 Mos. 18: 25.

5. Om nu en man är rättfärdig och öfvar rätt och rättfärdighet,

6. om han icke håller offermåltid på bergen, ej heller upplyfter sina ögon till Israels hus' smutsgudar, om han icke skändar sin nästas hustru, ej heller kommer vid en kvinna under hennes orenhets tid, 3 Mos. 18: 19. 20: 10.

7. om han icke förtrycker någon, utan gifver tillbaka den pant han fått för skuld, om han icke tager rof, utan gifver sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne,

2 Mos. 22: 26 f. 5 Mos. 24: 10 f. Jes. 58: 6 f. Matt. 25: 35.

8. om han icke ockrar eller tager ränta, om han håller sin hand tillbaka från hvad orätt är och fäller rätta domar människor emellan,

2 Mos. 22: 25. 5 Mos. 23: 19. Ps. 15: 5.

9. ja, om han så vandrar i mina stadgar och håller mina rätter, i det att han gör hvad redligt är, då är han rättfärdig och skall för visso få lefva, säger Herren, Herren.

10. Men om han så föder en son, som blifver en våldsverkare, hvilken utgjuter blod eller gör allenast något af allt detta

11. som han själf icke gjorde, en som håller offermåltid på bergen, skändar sin nästas hustru,

12. förtrycker den arme och fattige, tager rof, icke gifver pant tillbaka, upplyfter sina ögon till smutsgudarna, bedrifver hvad styggeligt är, Am. 2: 8.

13. ockrar och tager ränta — skulle då denne få lefva? Nej, han skall icke få lefva, utan eftersom han bedrifver sådana styggelser, skall han straffas med döden; hans blod skall komma öfver honom. 3 Mos. 20: 9 f.

14. Och om sedan denne föder en son, hvilken ser alla de synder, som hans fader begår, och vid åsynen af dem själf tager sig till vara att göra sådant,

15. en som icke håller offermåltid på bergen, icke upplyfter sina ögon till Israels hus' smutsgudar, icke skändar sin nästas hustru,

16. en som icke förtrycker någon, icke fordrar pant eller tager rof, utan gifver sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne,

17. en som icke förgriper sig på den arme, ej heller ockrar eller tager ränta, utan gör efter mina rätter och vandrar i mina stadgar, då skall denne icke dö genom sin faders missgärning, utan skall för visso få lefva.

18. Hans fader däremot, som begick våldsgärningar och röfvade från sin broder och gjorde bland sitt folk det som icke var godt, se, han måste dö genom sin missgärning.

19. Huru kunnen I nu fråga: »Hvarför skulle icke sonen bära på sin faders missgärning?» Jo, sonen öfvade ju rätt och rättfärdighet och höll alla mina stadgar och gjorde efter dem; därför skall han för visso få lefva.

20. Den som syndar, han skall dö; en son skall icke bära på sin faders

missgärning, och en fader skall icke bära på sin sons missgärning. Öfver den rättfärdige skall hans rättfärdighet komma, och öfver den ogudaktige skall hans ogudaktighet komma.
5 Mos. 24: 16. 2 Kon. 14: 6. 2 Krön. 25: 4.

21. Men om den ogudaktige omvänder sig från alla de synder, som han har begått, och håller alla mina stadgar och öfvar rätt och rättfärdighet, då skall han för visso lefva och icke dö.

22. Ingen af de öfverträdelser han har begått skall då tillräknas honom; genom den rättfärdighet han har öfvat skall han få lefva.

23. Menar du, att jag har lust till den ogudaktiges död, säger Herren, Herren, och icke fastmer därtill, att han vänder om från sin väg och får lefva? Hes. 33: 11. 2 Petr. 3: 9.

24. Men om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör hvad orätt är, alla sådana styggelser, som den ogudaktige gör, skulle han då få lefva, om han gör så? Nej, intet af all den rättfärdighet han har öfvat skall då ihågkommas, utan genom den otrohet han har begått och den synd han har öfvat skall han dö.
Hes. 3: 20. 33: 12 f.

25. Men nu sägen I: »Herrens väg är icke alltid densamma.» Hören då, I af Israels hus: Skulle verkligen min väg icke alltid vara densamma? Är det icke fastmer eder väg som icke alltid är densamma? Hes. 33: 17 f.

26. Om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör hvad orätt är, så måste han dö till straff därför; genom det orätta, som han gör, måste han dö.

27. Men om den ogudaktige vänder om från den ogudaktighet, som han har öfvat, och i stället öfvar rätt och rättfärdighet, så får han behålla sin själ vid lif.

28. Ja, eftersom han kom till insikt och vände om från alla de öfverträdelser han hade begått, skall han för visso lefva och icke dö.

29. Och ändå säga de af Israels hus: »Herrens väg är icke alltid densamma»! Skulle verkligen mina vägar icke alltid vara desamma, I af Israels hus? Är det icke fastmer eder väg som icke alltid är densamma?

30. Alltså skall jag döma hvar och en af eder efter hans vägar, I af Israels hus, säger Herren, Herren. Vänden om, ja, vänden eder bort ifrån alla edra öfverträdelser, på det att eder missgärning icke må blifva eder till en stötesten.

31. Kasten bort ifrån eder alla de öfverträdelser, som I hafven begått, och gören eder ett nytt hjärta och en ny ande; ty icke viljen I väl dö, I af Israels hus? Ps. 51: 12. Hes. 11: 19.

32. Jag har ju ingen lust till någons död, säger Herren, Herren. Omvänden eder därför, så fån I lefva.

19 Kapitlet.

Klagosång öfver Juda konungahus.

Men du, stäm upp en klagosång öfver Israels furstar;

2. säg:

Huru var icke din moder en lejoninna! Bland lejon låg hon, hon födde upp sina ungar bland kraftiga lejon.
1 Mos. 49: 9 f.

3. Så födde hon upp en af sina ungar, så att han blef ett kraftigt lejon; han lärde sig att taga rof, människor åt han upp. 2 Kon. 23: 31 f. Jer. 22: 10 f.

4. Men folken fingo höra om honom, och han blef fångad i deras grop; och man förde honom med krok i nosen till Egyptens land.

5. När hon nu såg, att hon fick vänta förgäfves och att hennes hopp blef om intet, då tog hon en annan af sina ungar och gjorde denne till ett kraftigt lejon. 2 Kon. 24: 18 f.

6. Stolt gick han omkring bland lejonen, ja, han blef ett kraftigt lejon; han lärde sig att taga rof, människor åt han upp.

7. Han våldförde deras änkor, deras städer förödde han. Och landet med hvad däri var blef förfäradt vid dånet af hans rytande.

8. Då bådade man upp folk mot honom rundt omkring från länderna; och de bredde ut sitt nät för honom, och han blef fångad i deras grop.

9. Sedan satte de honom i en bur, med krok i nosen, och förde honom till konungen i Babel. Där satte man honom in i fasta borgar, att hans röst ej mer skulle höras bort till Israels berg.
2 Kon. 25: 6.

10. Medan du lefde i ro, var din moder såsom ett vinträd, planteradt vid vatten. Och det blef ett fruktsamt träd, rikt på skott, genom det mycknа vattnet.

11. Det fick starka grenar, tjänliga till härskarspiror, och dess stam växte hög, omgifven af löfverk, så att det

syntes vida genom sin höjd och sin rikedom på rankor.

12. Då ryckte man upp det i vrede, och det blef kastadt på jorden, och stormen från öster förtorkade dess frukt. Dess starka grenar brötos af och torkade bort, elden fick förtära dem.

Hes. 17: 10. Hos. 13: 15.

13. Nu är det utplanteradt i öknen, i ett torrt och törstande land.

14. Och eld har gått ut från dess yppersta gren och har förtärt dess frukt. Så finnes där nu ingen stark gren kvar, ingen härskarspira!

En klagosång är detta, och såsom klagosång har det fått tjäna.

2 Krön. 36: 11, 19 f.

20 Kapitlet.

Israels gensträfvighet, förkastelse och slutliga återupptagande. Elden i skogen söderut.

Och i sjunde året, på tionde dagen i femte månaden, kommo några af de äldste i Israel för att fråga Herren; och de satte sig ned hos mig.

Hes. 14: 1.

2. Då kom Herrens ord till mig; han sade:

3. Du människobarn, tala med de äldste i Israel och säg till dem: Så säger Herren, Herren: Hafven I kommit för att fråga mig? Så sant jag lefver, jag låter icke fråga mig af eder, säger Herren, Herren.

4. Men vill du döma dem, ja, vill du döma, du människobarn, så förehåll dem deras fäders styggelser och säg till dem:

5. Så säger Herren, Herren: På den dag, då jag utvalde Israel, då upplyfte jag min hand till ed inför Jakobs hus' säd och gjorde mig känd för dem i Egyptens land; jag upplyfte min hand till ed inför dem och sade: »Jag är Herren, eder Gud.»

2 Mos. 6: 8. 5 Mos. 7: 6.

6. På den dagen lofvade jag dem med upplyft hand att föra dem ut ur Egyptens land till det land, som jag hade utsett åt dem, ett land, som skulle flyta af mjölk och honung, och som vore härligast bland alla länder.

2 Mos. 3: 8. Jer. 3: 19.

7. Och jag sade till dem: »Hvar och en af eder kaste bort sina ögons styggelser, och ingen orene sig på Egyptens smutsgudar; jag är Herren, eder Gud.» 3 Mos. 18: 3. Jos. 24: 14. Hes. 23: 3.

8. Men de voro gensträfviga mot mig och ville icke höra på mig; de kastade icke bort hvar och en sina ögons styggelser, och de öfvergåfvo icke Egyptens smutsgudar. Då tänkte jag på att utgjuta min förtörnelse öfver dem och att uttömma min vrede på dem midt i Egyptens land. 5 Mos. 9: 7, 24.

9. Men hvad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta icke skulle blifva vanäradt i de folks ögon, bland hvilka de lefde och i hvilkas åsyn jag gjort mig känd för dem, i det jag förde dem ut ur Egyptens land.

10. Så förde jag dem då ut ur Egyptens land och lät dem komma in i öknen.

11. Och jag gaf dem mina stadgar och kungjorde för dem mina rätter; den människa, som gör efter dem, får lefva genom dem. 2 Mos. 15: 26. 20: 1 f. 3 Mos. 18: 5. 5 Mos. 5: 1 f. 30: 6. Rom. 10: 5. Gal. 3: 12.

12. Jag gaf dem ock mina sabbater, att de skulle vara ett tecken mellan mig och dem, på det att man skulle veta, att jag är Herren, som helgar dem.

2 Mos. 16: 23 f. 20: 8. 31: 13, 17. Jes. 58: 13.

13. Men Israels hus var gensträfvigt mot mig i öknen; de vandrade icke i mina stadgar, utan föraktade mina rätter, fastän den människa, som gör efter dem, får lefva genom dem; de ohelgade ock svårt mina sabbater. Då tänkte jag på att utgjuta min förtörnelse öfver dem i öknen och så förgöra dem.

4 Mos. 14: 2. 15: 32.

14. Men hvad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta icke skulle blifva vanäradt i de folks ögon, i hvilkas åsyn jag hade fört dem ut. 4 Mos. 14: 13 f. 5 Mos. 9: 28.

15. Likväl upplyfte jag min hand inför dem i öknen och svor, att jag icke skulle låta dem komma in i det land, som jag hade gifvit dem, ett land, som flyter af mjölk och honung och som är härligast bland alla länder —

4 Mos. 14: 21 f. 5 Mos. 1: 34 f.

16. detta därför att de föraktade mina rätter och icke vandrade i mina stadgar, utan ohelgade mina sabbater, i det att deras hjärtan följde efter deras smutsgudar.

17. Men jag visade dem skonsamhet och fördärfvade dem icke; jag gjorde icke alldeles ände på dem i öknen.

18. Och jag sade till deras barn i öknen: »I skolen icke vandra i edra fäders stadgar och icke hålla deras rät-

ter, ej heller orena eder på deras smutsgudar.

19. Jag är Herren, eder Gud; vandren i mina stadgar och hållen mina rätter och gören efter dem. 5 Mos. 4: 1.

20. Och helgen mina sabbater, och må de vara ett tecken mellan mig och eder, på det att man må veta, att jag är Herren, eder Gud.»

21. Men deras barn voro gensträfviga mot mig; de vandrade icke i mina stadgar och höllo icke mina rätter, så att de gjorde efter dem, fastän den människa, som gör efter dem, får lefva genom dem; de ohelgade ock mina sabbater. Då tänkte jag på att utgjuta min förtörnelse öfver dem och att uttömma min vrede på dem i öknen.

22. Men jag drog min hand tillbaka, och hvad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta icke skulle blifva vanäradt i de folks ögon, i hvilkas åsyn jag hade fört dem ut.

23. Likväl upplyfte jag min hand inför dem i öknen och svor att förskingra dem bland folken och förströ dem i länderna, 3 Mos. 26: 33 f. 5 Mos. 28: 64 f.

24. eftersom de icke gjorde efter mina rätter, utan föraktade mina stadgar och ohelgade mina sabbater, och eftersom deras ögon sågo efter deras fäders smutsgudar.

25. Därför gaf jag dem ock stadgar, som icke voro till godo, och rätter, genom hvilka de icke kunde blifva vid lif. Jer. 8: 8. 14: 9. Apg. 7: 42 f. Rom. 1: 24 f. 2 Tess. 2: 10 f.

26. Och jag lät dem orena sig med sina offerskänker, med att låta allt som öppnade moderlifvet gå genom eld, ty jag ville slå dem med förfäran, på det att de skulle förstå, att jag är Herren. 2 Krön. 33: 6. Hes. 16: 20 f.

27. Tala därför till Israels hus, du människobarn, och säg till dem: Så säger Herren, Herren: Också därmed hafva edra fäder hädat mig, att de hafva begått otrohet mot mig.

28. När jag hade låtit dem komma in i det land, som jag med upplyft hand hade lofvat att gifva dem, och när de så där hade fått se någon hög kulle eller något lummigt träd, så offrade de där sina slaktoffer och framburo där sina offergåfvor, mig till förtörnelse, och läto där sina offers välbehagliga lukt uppstiga och utgöto där sina dricksoffer. Jes. 57: 5 f.

29. Då sade jag till dem: »Hvad är detta för en offerhöjd,* denna som I kommen** till?» Däraf fick en sådan plats namnet »offerhöjd», såsom man säger ännu i dag.

30. Säg därför till Israels hus: Så säger Herren, Herren: Skolen då I orena eder på samma sätt, som edra fäder gjorde, och i horeri löpa efter deras styggelser?

31. I orenen eder ännu i dag på alla edra smutsgudar, i det att I frambären åt dem edra offerskänker och låten edra barn gå genom eld. Skulle jag då låta fråga mig af eder, I af Israels hus? Nej, så sant jag lefver, säger Herren, Herren, jag låter icke fråga mig af eder.

32. Och för visso skall icke det få ske, som har kommit eder i sinnet, då I tänken: »Vi vilja blifva såsom hedningarna, såsom folken i andra länder: vi vilja tjäna trä och sten.» 5 Mos. 4: 28.

33. Så sant jag lefver, säger Herren, Herren, med stark hand och uträckt arm och utgjuten förtörnelse skall jag sannerligen regera öfver eder.

34. Och med stark hand och uträckt arm och utgjuten förtörnelse skall jag föra eder ut ifrån folken och församla eder från de länder, i hvilka I ären förströdda. Hes. 11: 17.

35. Och jag skall föra eder in i Folkens öken, och där skall jag gå till rätta med eder, ansikte mot ansikte. Hes. 2: 14.

36. Likasom jag gick till rätta med edra fäder i öknen vid Egyptens land, så skall jag ock gå till rätta med eder, säger Herren, Herren.

37. Och jag skall låta eder draga fram under stafven och tvinga eder in i förbundets band.

38. Och jag skall bortrensa från eder dem som sätta sig upp emot mig och affalla ifrån mig; jag skall skaffa bort dem ur det land, där de nu bo, men in i Israels land skola de icke få komma; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

39. Men hören nu, I af Israels hus: Så säger Herren, Herren: Välan, gån åstad och tjänen edra smutsgudar, hvar och en dem han har. Sedan skolen I för visso komma att höra på mig, och I skolen då icke mera ohelga mitt heliga namn med edra offerskänker och edra smutsgudar.

40. Ty på mitt heliga berg, på Israels höga berg, säger Herren, Herren, där skall hela Israels hus tjäna mig, så

* Hebr. habbamá. — ** Hebr. habbaím.

många däraf som finnas i landet; där skall jag finna behag i dem, där skall jag hafva lust till edra offergärder och till förstlingen af edra gåfvor, hvadhelst I viljen helga.

41. Vid den välbehagliga lukten skall jag finna behag i eder, när tiden kommer att jag för eder ut ifrån folken och församlar eder från de länder, i hvilka I ären förströdda. Och jag skall bevisa mig helig på eder inför folkens ögon.

42. Ja, I skolen förnimma, att jag är Herren, när jag låter eder komma in i Israels land, det land, som jag med upplyft hand har lofvat att gifva åt edra fäder.

43. Och där skolen I tänka tillbaka på edra vägar och på alla de gärningar, med hvilka I orenaden eder; och I skolen känna leda vid eder själfva för allt det onda, som I hafven gjort.

Hes. 6: 9. 16: 61 f. 36: 31.

44. Och I skolen förnimma, att jag är Herren, när jag så handlar med eder, för mitt namns skull och icke efter edra onda vägar och edra skändliga gärningar, I af Israels hus, säger Herren, Herren.

45. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

46. Du människobarn, vänd ditt ansikte söderut och predika mot söder; ja, profetera mot skogslandet söderut;

47. säg till skogen söderut: Hör Herrens ord: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall upptända en eld i dig, och den skall förtära alla träd i dig, både de friska och de torra; den flammande lågan skall icke kunna släckas, och af den skola allas ansikten förbrännas, allas mellan söder och norr. Jes. 10: 17 f.

48. Och allt kött skall se, att jag, Herren, har upptändt den; den skall icke kunna släckas.

49. Och jag sade: »Ack, Herre, Herre! Dessa säga om mig: 'Denne talar ju gåtor.'»

21 Kapitlet.

Herrens svärd. Straffet öfver Juda med dess konung och öfver Ammons barn.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Jerusalem och predika mot helgedomarna, ja, profetera mot Israels land.

3. Och säg till Israels land: Så säger Herren: Se, jag skall vända mig mot dig och draga ut mitt svärd ur skidan och utrota ur dig både rättfärdiga och ogudaktiga.

4. Ja, eftersom jag skall utrota ur dig både rättfärdiga och ogudaktiga, därför skall mitt svärd fara ut ur skidan och vända sig mot allt kött mellan söder och norr;

5. och allt kött skall förnimma, att jag, Herren, har dragit ut mitt svärd ur skidan; det skall icke mer stickas in igen.

6. Men du, människobarn, må sucka, ja, du må sucka inför deras ögon, såsom om dina länder skulle brista sönder i din bittra smärta.

7. Och när de fråga dig: »Hvarför suckar du?» så skall du svara: »För ett olycksbud, som, när det kommer, skall göra, att alla hjärtan förfäras och alla händer sjunka ned och alla sinnen omtöcknas och alla knän blifva såsom vatten. Se, det kommer, ja, det fullbordas! säger Herren, Herren.» Hes. 7: 17.

8. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

9. Du människobarn, profetera och säg: Så säger Herren: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd har blifvit hvässt och har blifvit fejadt.

10. Det har blifvit hvässt, att det må anställa ett slaktande; det har blifvit fejadt, att det må blixtra. Eller skola vi få fröjd däraf? Fröjd af det som blifver ett tuktoris för min son, ett för hvilket intet trä kan bestå!

11. Nej, han har lämnat det till att fejas, för att det må fattas i handen; svärdet har blifvit hvässt och fejadt för att sättas i en dråpares hand.

12. Ropa och jämra dig, du människobarn, ty det drabbar mitt folk, det drabbar alla Israels höfdingar. De äro med mitt folk hemfallna åt svärdet; därför må du slå dig på länden.

Jer. 31: 19.

13. Ty rannsakning har redan skett; huru skulle det då vara möjligt, att riset icke drabbade, det ris, för hvilket intet kan bestå? säger Herren, Herren.

14. Men du, människobarn, profetera och slå händerna tillsammans; må svärdet fördubblas, ja, blifva såsom tre, må det blifva ett mordsvärd, ett mordsvärd jämväl för den störste, svärdet, som drabbar från alla håll. Hes. 6: 11.

15. Ja, på det att deras hjärtan må försmälta af ångest och på det att många må falla, skall jag sända det blänkande svärdet mot alla deras portar. Ack, det är gjordt likt en blixt, det är draget för att slakta!

16. Hugg med all makt åt höger, mätta åt vänster, hvarthelst din egg kan blifva riktad.

17. Också jag skall slå mina händer tillsammans och släcka min vrede. Jag, Herren, har talat. Hes. 5: 13.

18. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

19. Du människobarn, märk ut åt dig två vägar, på hvilka den babyloniske konungens svärd kan gå fram; låt båda gå ut från ett och samma land. Skär så ut en vägvisare, skär ut den för den plats, där stadsvägarna skilja sig.

20. Märk ut såsom det håll, dit svärdet kan gå, dels Rabba i Ammons barns land, dels Juda med det befästa Jerusalem.

21. Ty konungen i Babel står redan vid vägskälet, där de båda vägarna begynna; han vill låta spå åt sig, han skakar pilarna, han rådfrågar sina husgudar, han ser på lefvern.

22. I sin högra hand får han då ut lotten »Jerusalem», att han där skall sätta upp murbräckor, öppna sin mun till krigsrop, upphäfva sin röst till härskri, att han där skall sätta upp murbräckor mot portarna, uppkasta en vall och bygga en belägringsmur. —

23. Detta synes dem vara en falsk spådom: de hafva ju heliga eder. Men han uppväcker minnet af deras missgärning, och så ryckas de bort.

24. Därför säger Herren, Herren så: Eftersom I hafven uppväckt minnet af eder missgärning, i det att edra öfverträdelser hafva blifvit uppenbara, så att eder syndfullhet visar sig i allt hvad I gören, ja, eftersom minnet af eder har blifvit uppväckt, därför skolen I komma att med makt ryckas bort.

25. Och du, dödsdömde, ogudaktige furste öfver Israel, du hvilkens dag kommer, när din missgärning har nått sin gräns, så säger Herren, Herren:

26. Tag af dig hufvudbindeln, lyft af dig kronan. Det som nu är skall icke förblifva hvad det är; hvad lågt är skall upphöjas och hvad högt är skall förnedras.

27. Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall detta af mig; också detta skall vara utan bestånd, till dess han kommer, som har rätt därtill, den som jag har gifvit det åt. Hes. 17: 22 f.

28. Och du, människobarn, profetera och säg: Så säger Herren, Herren om Ammons barn och om deras smädelser: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd är draget, det är fejadt för att slakta, för att varda mättadt och för att blixtra, Hes. 25: 1 f.

29. midt under det att man skådar åt dig falska profetsyner och spår åt dig lögnaktiga spådomar, om att du skall sättas på de dödsdömda ogudaktigas hals, hvilkas dag kommer, när missgärningen har nått sin gräns.

30. Må det stickas i skidan igen. I den trakt, där du är skapad, i det land, hvarifrån du stammar, där skall jag döma dig.

31. Jag skall utgjuta min vrede öfver dig, jag skall mot dig blåsa upp min förgrymmelses eld; och jag skall gifva dig till pris åt vilda människor, åt män, som äro mästare i att fördärfva.

32. Du skall blifva till mat åt elden, ditt blod skall flyta i landet; ingen skall mer tänka på dig. Ty jag, Herren, har talat.

22 Kapitlet.

Jerusalems syndalista. Dess straff.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, vill du döma, ja, vill du döma blodstaden? Förehåll henne då alla hennes styggelser och säg: Hes. 9: 9. 20: 4. 23: 36. 24: 6, 9.

3. Så säger Herren, Herren: Du stad, som utgjuter dina invånares blod, så att din stund måste komma, du som gör smutsgudar åt dig och så blifver orenad! 2 Kon. 21: 16.

4. Genom det blod, som du utgjutit, har du ådragit dig skuld, och genom de smutsgudar, som du gjort, har du orenat dig; så har du påskyndat dina dagars slut och nu hunnit gränsen för dina år. Därför skall jag låta dig blifva till smälek för folken och till spott för alla länder. 5 Mos. 28: 37.

5. Ja, både här nära och i fjärran land skall man bespotta dig, du hvars namn är skändadt, du förvirringens stad.

6. Se, Israels höfdingar trotsa hos dig hvar och en på sin arm, om det gäller att utgjuta blod.

7. Fader och moder förbannar man hos dig; mot främlingen öfvar man våld hos dig; den faderlöse och änkan förtrycker man hos dig. Jer. 7: 6.

8. Mina heliga ting föraktar du, och mina sabbater ohelgar du. Hes. 20: 12 f.

9. Förtalare finnas hos dig, om det gäller att utgjuta blod. Man håller hos dig offermåltider på bergen; man bedrifver hos dig hvad skändligt är.

Jer. 6: 28. Hes. 18: 6.

10. Man blottar sin faders blygd hos dig; man kränker hos dig kvinnan, när hon har sin orenhets tid.
3 Mos. 18: 19. 20: 14, 18.

11. Man bedrifver styggelse, hvar och en med sin nästas hustru; ja, man orenar i skändlighet sin sons hustru; man kränker hos dig sin syster, sin faders dotter. Jer. 5: 8.

12. Man tager hos dig mutor för att utgjuta blod; ja, du ockrar och tager ränta och skinnar din nästa med våld, och mig förgäter du, säger Herren, Herren.

13. Men se, jag slår mina händer tillsammans i harm öfver det skinneri du öfvar, och i harm öfver det blod, som du utgjuter hos dig. Hes. 21: 14.

14. Menar du, att ditt mod skall bestå, eller att dina händer skola vara starka nog, när tiden kommer att jag utför mitt verk på dig? Jag, Herren, har talat, och jag gör det också.

15. Jag skall förskingra dig bland folken och förströ dig i länderna; så skall jag taga bort ifrån dig all din orenhet.

16. Du skall blifva vanärad inför folkens ögon, genom din egen skuld; och du skall förnimma, att jag är Herren.

17. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

18. Du människobarn, Israels hus har för mig blifvit slagg; de äro allesammans blott koppar, tenn, järn och bly i ugnen; de äro ett silfver, som kan räknas för slagg. Jes. 1: 22. Jer. 6: 28.

19. Därför säger Herren, Herren så: Eftersom I allesammans hafven blifvit slagg, se, därför skall jag hopsamla eder i Jerusalem.

20. Likasom man hopsamlar silfver, koppar, järn, bly och tenn i ugnen och där blåser upp eld under det och smälter det, så skall jag i min vrede och förtörnelse hopsamla eder och kasta eder i och smälta eder.

21. Ja, jag skall samla eder tillhopa och blåsa upp min förgrymmelses eld under eder, att I mån smältas däri.

22. Likasom silfver smältes i ugnen, så skolen I smältas däri; och I skolen förnimma, att det är jag, Herren, som utgjuter min förtörnelse öfver eder.

23. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

24. Du människobarn, säg till dem: Du är ett land som icke blifver renadt, icke varder sköljdt af regn på vredens dag.

25. De profeter, som där finnas, hafva sammansvurit sig och blifvit såsom rytande, rofgiriga lejon; de uppäta själar, de rifva till sig gods och dyrbarheter och göra många till änkor därinne.
Mik. 3: 11. Matt. 23: 14.

26. Prästerna där våldföra min lag och ohelga mina heliga ting; de göra ingen åtskillnad mellan heligt och oheligt och undervisa icke om skillnaden mellan rent och orent. De tillsluta sina ögon för mina sabbater, och så blifver jag ohelgad midt ibland dem.
3 Mos. 10: 10 f. Jer. 2: 8. Hes. 44: 23. Sef. 3: 4.

27. Furstarna därinne äro såsom rofgiriga vargar; de utgjuta blod och förgöra själar till att skaffa sig vinning.

28. De profeter de hafva tjäna dem såsom hvitmenare; de skåda åt dem falska profetsyner och spå åt dem lögnaktiga spådomar; de säga: »Så säger Herren, Herren», också när Herren icke har talat. Hes. 13: 10.

29. Folket i landet begår våldsgärningar och tager rof; den arme och fattige förtrycka de, och mot främlingen öfva de våld, utan lag och rätt.

30. Jag söker bland dem efter någon som skulle kunna uppföra en mur och träda fram i gapet inför mig till försvar för landet, att jag icke må fördärfva det; men jag finner ingen.
Ps. 106. 23. Jer. 5: 1. Hes. 13: 5.

31. Därför utgjuter jag min vrede öfver dem och gör ände på dem med min förgrymmelses eld. Deras gärningar skall jag låta komma öfver deras hufvuden, säger Herren, Herren.

23 Kapitlet.

De båda systrarna Ohola (Samaria) och Oholiba (Jerusalem).

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, det var en gång två kvinnor, döttrar till en och samma moder.

3. Dessa bedrefvo horeri i Egypten; de gjorde det redan i sin ungdom. Där kramades deras bröst, och där smekte man deras jungfruliga barm. Hes. 16: 26.

4. Den äldre hette Ohola och hennes syster Oholiba. Därefter blefvo de mina och födde söner och döttrar. Och om deras namn är att veta, att Ohola är Samaria och Oholiba Jerusalem.
Hes. 16: 8.

5. Men Ohola bedref horeri i stället för att hålla sig till mig; hon upptän-

des af lusta till sina älskare, hennes grannar assyrierna,
2 Kon. 15: 19. 17: 3 f. Hes. 16: 28.
6. där de kommo klädda i mörkblå purpur och voro ståthållare och landshöfdingar, vackra unga män allesammans, ryttare som redo på hästar.
7. Hon gaf åt dem sin horiska älskog, åt Assurs alla yppersta söner; och hvarhelst hon upptändes af lusta, där orenade hon sig på alla deras smutsgudar.
8. Men ändå uppgaf hon icke sitt horeri med egyptierna, som hade fått ligga hos henne i hennes ungdom och som hade smekt hennes jungfruliga barm och slösat på henne sitt horeri.
9. Därför gaf jag henne till pris åt hennes älskare, åt Assurs söner, till hvilka hon var upptänd af lusta.
Hes. 16: 36 f.
10. Och sedan dessa hade blottat hennes blygd, förde de bort hennes söner och döttrar och dräpte henne själf med svärd; så blef hon en varnagel för andra kvinnor, då nu dom blef hållen öfver henne.
11. Men fastän hennes syster Oholiba såg detta, upptändes hon af lusta ännu värre och dref sitt horeri ännu längre än systern. Jer. 3: 7 f. Hes. 16: 47 f.
12. Hon upptändes af lusta till Assurs söner; de voro ju ståthållare och landshöfdingar och voro hennes grannar, de kommo klädda i präktig dräkt, ryttare som redo på hästar, vackra unga män allesammans. 2 Kon. 16: 7 f.
13. Och jag såg, att också hon orenade sig; båda gingo de samma väg.
14. Men denna dref sitt horeri ännu längre. Ty när hon fick se mansbilder inristade i väggen, belåten af kaldéer, som man hade inristat och målat röda med dyrbar färg, Hes. 8: 10.
15. framställda med gördlar kring sina länder och med ståtliga hufvudbonader, allesammans lika kämpar, ja, när hon fick se dessa bilder af Babels söner, af de män som hade sitt fädernesland i Kaldeen,
16. då upptändes hon af lusta till dem, strax då hon såg dem för sina ögon. Och hon sände bud till dem i Kaldeen;
17. och Babels söner kommo till henne och lågo hos henne i älskog och orenade henne genom sitt horeri. Först sedan hon hade blifvit orenad af dem, vände sig hennes själ ifrån dem.
18. Men när hon så öppet bedref sitt horeri och blottade sin blygd, då vände sig min själ ifrån henne, likasom den hade vändt sig ifrån hennes syster.
19. Dock dref hon sitt horeri ännu längre: hon mindes sin ungdoms dagar, då hon bedref horeri i Egyptens land;
2 Kon. 18: 21.
20. och så upptändes hon åter af lusta till bolarna där, som hade kött såsom åsnor och flöde såsom hästar.
Jer. 5: 8.
21. Ja, din håg stod åter till din ungdoms skändlighet, då egyptierna smekte din barm, därför att du hade så ungdomliga bröst. Hes. 17: 15.
22. Därför, du Oholiba, säger Herren, Herren så: Se, jag skall uppväcka mot dig dina älskare, dem som din själ har vändt sig ifrån, och skall låta dem komma öfver dig från alla sidor,
23. Babels söner och alla kaldéer, pekodéer, soéer och koéer och alla Assurs söner med dem, vackra unga män, ståthållare och landshöfdingar allesammans, kämpar och berömliga män, som rida på hästar allesammans.
24. De skola komma öfver dig med vagnar och hjuldon i mängd och med skaror af folk; rustade med skärmar och sköldar och klädda i hjälmar skola de anfalla dig från alla sidor. Och jag skall öfverlämna domen åt dem, och de skola döma dig efter sina rätter.
25. Jag skall låta min nitälskan gå öfver dig, så att de fara grymt fram mot dig; de skola skära af din näsa och öron, och de som blifva kvar af dig skola falla för svärd. Man skall föra bort dina söner och döttrar, och hvad som blifver kvar af dig skall förtäras af eld.
26. Man skall slita af dig dina kläder och taga ifrån dig dina härliga smycken.
27. Så skall jag göra slut på din skändlighet och på det horeri, som du begynte i Egyptens land; och du skall icke mer lyfta upp dina ögon till dem och icke mer tänka på Egypten.
28. Ty så säger Herren, Herren: Se, jag vill gifva dig till pris åt dem som du nu hatar, åt dem som din själ har vändt sig bort ifrån.
29. Och de skola fara fram mot dig såsom fiender och skola taga ifrån dig allt hvad du har förvärfvat och lämna dig naken och blottad; ja, din horiska blygd skall varda blottad, med din skändlighet och ditt horeri.
30. Detta skall man göra dig, därför att du i horeri lopp efter hedningarna och orenade dig på deras afgudar.

31. Du vandrade på din systers väg; därför skall jag sätta i din hand samma kalk, som gafs åt henne.
Ps. 75: 9. Jes. 51: 17. Jer. 25: 15.

32. Ja, så säger Herren, Herren: Du skall nödgas dricka din systers kalk, så djup och så vid som den är, och den skall bringa dig åtlöje och smälek i fullt mått.

33. Du skall blifva drucken och blifva full af bedröfvelse, ty en ödeläggelsens och förödelsens kalk är din syster Samarias kalk.

34. Du skall nödgas dricka ut den till sista droppen, ja ock slicka dess skärfvor, och du skall sarga ditt bröst. Ty jag har talat, säger Herren, Herren.

35. Därför säger Herren, Herren så: Eftersom du har förgätit mig och kastat mig bakom din rygg, därför måste du ock bära på din skändlighet och ditt horeri.
1 Kon. 14: 9. Jer. 2: 32. 3: 21. 13: 25. 18: 15.

36. Och Herren sade till mig: Du människobarn, will du döma Ohola och Oholiba? Förehåll dem då deras styggelser. Hes. 22: 2.

37. Ty de hafva begått äktenskapsbrott, och blod låder vid deras händer. Ja, med sina smutsgudar hafva de begått äktenskapsbrott; och till mat åt dem hafva de offrat sina barn, dem som de hade födt åt mig.

38. Därtill gjorde de mig detta: samma dag som de orenade min helgedom ohelgade de ock mina sabbater.

39. Ty samma dag som de slaktade sina barn åt smutsgudarna, gingo de in i min helgedom och ohelgade den. Se, sådant hafva de gjort i mitt hus.
Jer. 7: 9 f.

40. Än mer, de sände bud efter män, som skulle komma fjärran ifrån; budbärare skickades till dem, och se, de kommo, de män, för hvilka du hade tvått dig och sminkat dina ögon och prydt dig med smycken.

41. Och du satt på en härlig hvilobädd, med ett dukadt bord där framför, och du hade där ställt fram min rökelse och min olja.

42. Sorglöst larm hördes därinne, och till de män ur hopen, som voro där, hämtade man ytterligare in dryckesbröder från öknen. Och dessa satte armband på kvinnornas armar och härliga kronor på deras hufvuden.

43. Då sade jag: »Skall hon, den utlefvade, få hålla i med sitt äktenskapsbrytande? Skall man alltjämt få bedrifva horeri med henne, då hon är en sådan?»

44. Ty man gick in till henne, såsom man går in till en sköka; ja, så gick man in till Ohola och till Oholiba, de skändliga kvinnorna.

45. Men rättfärdiga män skola döma dem efter den lag, som gäller för äktenskapsbrytarskor och blodsutgjuterskor; ty äktenskapsbrytarskor äro de, och blod låder vid deras händer. 1 Mos. 9: 6. 3 Mos. 20: 10. 4 Mos. 35: 31 f. Hes. 16: 38.

46. Ja, så säger Herren, Herren: Må man sammankalla en församling mot dem och prisgifva dem åt misshandling och plundring. Hes. 16: 40 f.

47. Och församlingen skall stena dem och hugga sönder dem med svärd och dräpa deras söner och döttrar och uppbränna deras hus i eld.

48. Så skall jag göra slut på skändligheten i landet, och alla kvinnor må låta varna sig, så att de icke bedrifva sådan skändlighet som I.

49. Och man skall låta eder skändlighet komma öfver eder, och I skolen få bära på de synder I hafven begått med edra smutsgudar; och I skolen förnimma, att jag är Herren, Herren.

24 Kapitlet.

Jerusalem under bilden af en rostig gryta. Profetens förebildliga uppträdande efter hans hustrus död.

Och Herrens ord kom till mig i nionde året, på tionde dagen i tionde månaden; han sade:

2. Du människobarn, skrif upp åt dig namnet på denna dag, just denna dag; ty konungen i Babel har på just denna dag ryckt fram mot Jerusalem.
2 Kon. 25: 1. Jer. 52: 4.

3. Och tala till det genstörfviga släktet i en liknelse; säg till dem: Så säger Herren, Herren: Sätt på grytan, och när du har satt på den, så gjut vatten däri. Jer. 1: 13. Hes. 11: 3 f.

4. Lägg sedan köttstyckena tillhopa däri, allahanda goda stycken, af låret och bogen, och fyll den så med de bästa märgbenen.

5. Tag härtill det bästa af hjorden; och lägg bränsle under den för att koka benen. Låt den koka starkt, så att ock benen blifva kokta i den.

6. Så säger nu Herren, Herren så: Ve öfver blodstaden, den rostiga grytan, hvarifrån rosten icke har kunnat tagas bort! Det ena stycket efter det andra

har man redan tagit ut därifrån, utan att kasta lott om ordningen. Hes. 22: 2.

7. Ty det blod hon har utgjutit är ännu kvar därinne; på kala klippan lät hon det rinna ned; hon utgöt det icke i sådan jordmån, att mullen har kunnat skyla det. Job 16: 18.

8. För att vreden skulle hafva sin gång och för att jag skulle utkräfva hämnd, lät jag det blod hon utgöt komma på kala klippan, där det icke kunde skylas. 3 Mos. 17: 13. 5 Mos. 12: 16, 24.

9. Därför säger Herren, Herren så: Ve öfver blodstaden! Jag skall nu ytterligare öka på bränslet därunder. Hes. 21: 32. Nah. 3: 1. Hab. 2: 12.

10. Ja, lägg på mera ved, tänd upp eld, låt köttet blifva förstördt och spadet koka in och benen blifva förbrända.

11. Och låt den sedan stå tom på eldsglöden, till dess att den blifver så upphettad, att dess koppar glödgas och orenligheten smältes bort därur och rosten försvinner.

12. Tung möda har den kostat, och ändå har dess myckna rost icke gått bort. Så må nu dess rost komma i elden!

13. Därför att din orenhet är så skändlig och därför att du icke blef ren, huru jag än sökte rena dig, därför skall du nu icke mer blifva fri ifrån din orenhet, förrän jag har släckt min vrede på dig. Hes. 5: 13. 16: 42.

14. Jag, Herren, har talat. Det kommer, jag skall göra det! Jag skall icke släppa efter och icke skona och icke ångra mig. Efter dina vägar och dina gärningar skall man döma dig, säger Herren, Herren.

15. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

16. Du människobarn, se, genom en plötslig död skall jag taga ifrån dig den som är dina ögons lust; men du må icke hålla dödsklagan eller gråta eller fälla tårar.

17. Tyst må du klaga; men du må icke hålla sorgefest såsom efter en död. Nej, sätt på dig din hufvudbindel och tag skor på dina fötter; skyl icke ditt skägg och ät icke det särskilda bröd, som eljest är öfligt. 3 Mos. 10: 6. 13: 45. 2 Sam. 15: 30. Jer. 16: 7. Mik. 3: 7.

18. Sedan talade jag nästa morgon till folket, men på aftonen dog min hustru; och följande morgon gjorde jag såsom mig var befalldt.

19. Då sade folket till mig: »Vill du icke omtala för oss hvad det betyder, att du så gör?»

20. Jag svarade dem: Herrens ord kom till mig; han sade:

21. Säg till Israels hus: Så säger Herren, Herren: Se, jag vill ohelga min helgedom, eder stolta härlighet, edra ögons lust och eder själs längtan. Och edra söner och döttrar, som I hafven måst öfvergifva, skola falla för svärd. Jer. 7: 4.

22. Då skolen I komma att göra såsom jag har gjort: I skolen icke skyla skägget och icke äta det öfliga brödet.

23. Och I skolen behålla hufvudbindlarna på edra hufvuden och skorna på edra fötter; I skolen icke hålla dödsklagan eller gråta, utan skolen sitta där försmäktande genom edra missgärningar och sucka med hvarandra. Jer. 16: 6. Hes. 4: 17.

24. Hesekiel skall vara ett tecken för eder; alldeles såsom han gör skolen I komma att göra. När detta händer, skolen I förnimma, att jag är Herren, Herren. Hes. 12: 6.

25. Men du, människobarn, må veta, att på den tiden, då jag tager ifrån dem deras värn, deras härliga fröjd, deras ögons lust och deras själs begär, deras söner och döttrar,

26. på den tiden skall en räddad flykting komma till dig och förkunna detta. Hes. 33: 21 f.

27. Och då, när flyktingen är där, skall din mun upplåtas, och du skall tala och icke mer vara stum; och du skall vara ett tecken för dem, och de skola förnimma, att jag är Herren. Hes. 3: 26.

25 Kapitlet.

Profetia mot Ammons barn, Moab, Edom och filistéerna.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Ammons barn och profetera mot dem. Jer. 49: 1 f. Hes. 21: 28 f. Am. 1: 13 f.

3. Och säg till Ammons barn: Hören Herrens, Herrens ord: Så säger Herren, Herren: Eftersom du ropar: »Rätt så!» öfver min helgedom, som har blifvit oskärad, och öfver Israels land, som har blifvit ödelagdt, och öfver Juda folk, som har måst vandra bort i fångenskap,

4. se, därför vill jag gifva dig till besittning åt österlänningarna, att de må slå upp sina tältläger i dig och uppsätta sina boningar i dig; de skola få

äta din frukt, och de skola dricka din mjölk.

5. Och jag skall göra Rabba till en betesmark för kameler och Ammons barns land till en lägerplats för får; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

6. Ty så säger Herren, Herren: Eftersom du slår med händerna och stampar med fötterna och i ditt sinnes hela öfvermod gläder dig vid Israels lands öfärd,

7. se, därför skall jag räcka ut min hand mot dig och gifva dig till byte åt hedningarna och utrota dig ifrån folken och utplåna dig ur länderna; jag skall förgöra dig, och du skall förnimma, att jag är Herren.

8. Så säger Herren, Herren: Eftersom Moab och Seir säga: »Ja, det är med Juda hus likasom med alla andra folk»,

Jes. 15: 1 f. 16: 1 f. Jer. 48: 1 f. Am. 2: 1 f.

9. se, därför skall jag lägga Moabs bergsluttning öppen och förstöra dess städer, ja, dess städer så många de äro, hvad härligast är i landet, Bet-Hajesimot, Baal-Meon och Kirjataim.

10. Åt österlänningarna skall jag gifva det till besittning, likasom jag skall göra med Ammons barns land, så att man icke mer tänker på Ammons barn ibland folken.

11. Ja, öfver Moab skall jag hålla dom, och de skola förnimma, att jag är Herren.

12. Så säger Herren, Herren: Eftersom Edom har handlat så hämndgirigt mot Juda hus och ådragit sig svår skuld genom sin hämnd på dem, Jer. 49: 7 f. Hes. 35: 1 f. 36: 5. Am. 1: 11 f. Ob. v. 1 f.

13. därför säger Herren, Herren så: Jag skall räcka ut min hand mot Edom och utrota därur både människor och djur. Och jag skall göra det till en ödemark ända från Teman, och ända borta i Dedan skola de falla för svärd.

14. Och jag skall utföra min hämnd på Edom genom mitt folk Israel, och dessa skola göra med Edom efter min vrede och förtörnelse, och det skall så få känna min hämnd, säger Herren, Herren.

1 Mack. 5: 3. 16: 84 f. 11: 61 f. 2 Mack. 10: 16 f.

15. Så säger Herren, Herren: Eftersom filistéerna hafva handlat så hämndgirigt, ja, eftersom de i sitt sinnes öfvermod hafva velat utkräfva hämnd och i sin eviga fiendskap hafva velat bereda fördärf, 2 Krön. 28: 18.

Jes. 14: 29 f. Jer. 47: 1 f. Am. 1: 6 f. Sak. 9: 5 f.

16. därför säger Herren, Herren så: Se, jag vill räcka ut min hand mot filistéerna och utrota keretéerna och förgöra hvad som är kvar af Kustlandet vid hafvet.

17. Och jag skall taga stor hämnd på dem och tukta dem i förtörnelse. Och när jag låter min hämnd drabba dem, då skola de förnimma, att jag är Herren.

26 Kapitlet.

Profetia mot Tyrus.

Och i elfte året, på första dagen i månaden, kom Herrens ord till mig; han sade:

2. Du människobarn, eftersom Tyrus säger om Jerusalem: »Rätt så, uppbruten är nu folkens port, den står öppen för mig; jag skall blifva så mycket rikare, nu då hon är förödd»,

3. därför säger Herren, Herren så: Se, jag skall komma öfver dig, Tyrus, och upphäfva många folk mot dig, såsom hafvet upphäfver sina böljor.

Jes. 23: 1 f. Jer. 47: 4. Am. 1: 9 f.

4. De skola förstöra Tyrus' murar och rifva ned dess torn. Så skall jag sopa bort själfva dess grus och göra staden till en kal klippa.

5. En plats, där man breder ut fisknät, skall den vara därute i hafvet; ty jag har talat, säger Herren, Herren. Ja, den skall blifva ett byte för folken;

6. och dess döttrar på fastlandet skola dräpas med svärd; och de skola förnimma, att jag är Herren.

7. Ty så säger Herren, Herren: Se, jag vill låta Nebukadressar, konungen i Babel, konungarnas konung, komma norrifrån öfver Tyrus med hästar och vagnar och ryttare och med en stor hop folk. Dan. 2: 37.

8. Han skall dräpa dina döttrar på fastlandet med svärd; han skall bygga en belägringsmur mot dig och kasta upp en vall mot dig och resa ett sköldtak mot dig.

9. Sin murbräckas stötar skall han rikta mot dina murar och skall med sina krigsredskap bryta ned dina torn.

10. Hans hästar äro så många, att dammet af dem skall öfverhölja dig. Vid dånet af hans ryttare och af hans hjuldon och vagnar skola dina murar darra, när han drager in genom dina portar, såsom man drager in i en eröfrad stad.

11. Med sina hästars hofvar skall han trampa sönder alla dina gator; ditt folk

skall han dräpa med svärd, och dina stolta stoder skola störta till jorden.
Jes. 5: 28. Jer. 47: 3.

12. Man skall röfva dina skatter och taga dina handelsvaror såsom byte; man skall rifva dina murar och bryta ned dina sköna hus; och stenarna, trävirket och gruset af dina byggnadsverk skall man kasta i hafvet.

13. Jag skall göra slut på dina sångers buller, och man skall icke mer höra klangen af dina harpor.
Jes. 24: 8. Jer. 7: 34. 16: 9. Am. 5: 25.

14. Ja, jag skall göra dig till en kal klippa, du skall blifva en plats, där man breder ut fisknät; aldrig mer skall du varda uppbyggd. Ty jag, Herren, har talat, säger Herren, Herren.

15. Så säger Herren, Herren, till Tyrus: Sannerligen, vid dånet af ditt fall, när de slagna höja sin klagan, vid det att man dräper och mördar i dig, då skola hafsländerna bäfva.

16. Och alla höfdingar vid hafvet skola stiga ned från sina troner, de skola lägga bort sina mantlar och taga af sig sina brokigt väfda kläder; förskräckelse skall nu vara deras klädnad, och nere på jorden skola de sitta; deras förskräckelse skall ständigt vara ny, och de skola häpna öfver sitt öde.
Upp. 18: 9.

17. Och de skola stämma upp en klagosång öfver dig och säga om dig:
Huru har du icke blifvit förstörd, du hafsfolkens tillhåll, du högtprisade stad, du som var så mäktig på hafvet, där du låg med dina invånare, hvilka fyllde människorna med skräck för alla som bodde i dig!

18. Nu förskräckas hafsländerna på ditt falls dag, och öarna i hafvet förfäras vid din undergång.

19. Ty så säger Herren, Herren: När jag gör dig till en ödelagd stad, lik någon stad, som ingen bebor, ja, när jag låter djupet upphäfva sig mot dig och de stora vattnen betäcka dig,

20. då skall jag störta dig ned till dem som farit ned i grafven, till folk som lefde för länge sedan; och lik en länge sedan ödelagd plats skall du få ligga där i jordens djup, hos dem som hafva farit ned i grafven; och så skall du förblifva obebodd, allt medan jag gör härliga ting i de lefvandes land.

21. Jag skall låta dig taga en ände med förskräckelse, så att man aldrig i evighet skall finna dig, huru man än söker efter dig, säger Herren, Herren.
Hes. 27: 36. 28: 19.

27 Kapitlet.

Tyrus såsom ett förlist skepp.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, stäm upp en klagosång öfver Tyrus;
Jes. 23: 1 f. Am. 1: 9 f.

3. säg till Tyrus, där det ligger vid hafvets portar och drifver köpenskap med folken i många hafsländer: Så säger Herren, Herren:
O Tyrus, du säger: »Jag är skönhetens fullhet.»
Ps. 50: 2. Klag. 2: 15.

4. Ja, dig som har ditt rike ute i hafvet, dig gjorde dina byggningsmän fullkomlig i skönhet.

5. Af cypress från Senir timrade de allt plankverk på dig; de hämtade en ceder från Libanon för att göra din mast.
5 Mos. 3: 9.

6. Af ekar från Basan tillverkade de dina åror. Ditt däck prydde de med elfenbensinläggningar i buxbom från kittéernas öländer.

7. Ditt segel var af fint linne med brokig väfnad från Egypten, och det stod såsom ditt baner. Mörkblått och purpurrödt tyg från Elisas öländer hade du till soltält.

8. Sidons och Arvads invånare voro roddare åt dig; de förfarna män du själf hade, o Tyrus, dem tog du till skeppare.
1 Mos. 10: 18.

9. Gebals äldste och dess förfarnaste män hade du ombord till att bota dina läckor.
1 Kon. 5: 18. Ps. 83: 8.

Alla skepp från hafvet höllo med sina sjömän till hos dig för att tillbyta sig dina varor.

10. Perser, ludéer och putéer tjänade i din här och voro ditt krigsfolk. Sköldar och hjälmar upphängde de i dig; dessa gåfvo dig glans.
Jes. 66: 19. Jer. 46: 9. Nah. 3: 9.

11. Arvads söner stodo rundt omkring på dina murar jämte din öfriga här, och gamadéer hade sin plats i dina torn. Sina stora sköldar upphängde de rundt omkring på dina murar; dessa gjorde din skönhet fullkomlig.

12. Tarsis var din handelsvän, ty du var rik på allt slags gods; silfver, järn, tenn och bly gaf man dig där såsom betalning.

13. Javan, Tubal och Mesek drefvo köpenskap med dig; trälar och kopparkärl gåfvo de dig i utbyte.
1 Mos. 10: 2 f.

14. Vagnshästar, ridhästar och mulåsnor gåfvos åt dig såsom betalning från Togarmas land.

15. Dedans söner drefvo köpenskap med dig, ja, många hafsländer drefvo handel i din tjänst; elfenben och ebenholts förde de till dig såsom hyllningsgåfvor.

16. Aram var din handelsvän, ty du var rik på konstarbeten; karbunkelstenar, purpurrödt tyg, brokiga väfnader och fint linne, koraller och rubiner gåfvo de dig såsom betalning.

17. Juda och Israels land drefvo köpenskap med dig; hvete från Minnit, bakverk, honung, olja och balsam gåfvo de dig i utbyte. Dom. 11: 33.

18. Damaskus var din handelsvän, ty du var rik på konstarbeten, ja, på allt slags gods; de kommo med vin från Helbon och med ull från Sahar.

19. Vedan och Javan gåfvo åt dig spånad såsom betalning; konstsmidt järn och kassia och kalmus fick du i utbyte.

20. Dedan dref köpenskap hos dig med sadeltäcken att hafva vid ridt.

21. Araberna och Kedars alla furstar, de drefvo handel i din tjänst; med lamm och vädurar och bockar drefvo de handel hos dig. 1 Mos. 25: 13. Ps. 120: 5.

22. Sabas och Raemas köpmän drefvo köpenskap med dig; kryddor af allra yppersta slag och alla slags dyrbara stenar och guld gåfvo de dig såsom betalning.

23. Haran, Kanne och Eden, Sabas köpmän, Assur och Kilmad drefvo köpenskap med dig.

24. De drefvo köpenskap hos dig med sköna kläder, med mörkblåa, brokigt väfda mantlar, med mångfärgade täcken, med välspunna, starka snören, på din marknad.

25. Tarsisskepp foro åstad med dina bytesvaror.

Så fylldes du med gods och blef mycket tungt lastad, där du låg i hafvet.

26. Och dina roddare förde dig åstad, ut på de vida vattnen. Då kom östanvinden och krossade dig, ute i hafvet. Hes. 17: 10.

27. Ditt gods, dina handels- och bytesvaror, dina sjömän och skeppare, dina läckors botare och dina bytesmäklare, allt krigsfolk som du hade ombord, allt manskap som fanns i dig, de störta nu ned i hafvet, på ditt falls dag.

28. Vid dina skeppares klagorop bäfva markerna,

29. och alla som ro med åror öfvergifva sina skepp; sjömän och alla skeppare på hafvet begifva sig i land.

30. De ropa högt öfver ditt öde och klaga bittert; de strö stoft på sina hufvuden och vältra sig i aska.

31. De raka sig skalliga för din skull och hölja sig i sorgdräkt; de gråta öfver dig i bitter sorg, under bitter klagan. Jer. 48: 37.

32. Med jämmer uppstämma de en klagosång om dig, en klagosång öfver ditt öde: »Hvem var såsom Tyrus, hon som nu ligger i det tysta ute i hafvet?»

33. Där dina handelsvaror sattes i land från hafvet, mättade du många folk; med myckenheten af ditt gods och dina bytesvaror riktade du jordens konungar.

34. Men nu, då du lidit skeppsbrott och försvunnit ifrån hafvet ned i vattnens djup, nu hafva ock dina bytesvaror och allt ditt manskap sjunkit med dig.

35. Hafsländernas alla inbyggare häpna öfver ditt öde, deras konungar stå rysande, med förfäran i sina ansikten.

36. Köpmännen ute bland folken hvissla åt dig; du har tagit en ände med förskräckelse till evig tid. Hes. 26: 21. 23: 19.

28 Kapitlet.

Tyrus och Sidon.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, säg till fursten i Tyrus: Så säger Herren, Herren: Eftersom ditt hjärta är högmodigt och du säger: »Jag är en gud, ja, på ett gudasåte tronar jag midt i hafvet», du som dock är en människa och icke en gud, fastän du i ditt hjärta tycker dig vara en gud —

Jes. 31: 3. Hes. 27: 4. Dan. 5: 20. Apg. 12: 22.

3. och sant är, att du är visare än Daniel; ingen hemlighet är förborgad för dig; Dan. 1: 17, 20.

4. genom din vishet och ditt förstånd har du skaffat dig rikedom och skaffat guld och silfver i dina förrådshus;

5. genom den stora vishet, hvarmed du drifvit din köpenskap, har du alltjämt ökat din rikedom, och så har ditt hjärta blifvit högmodigt för din rikedoms skull —

6. därför säger Herren, Herren så: Eftersom du i ditt hjärta tycker dig vara en gud,

7. se, därför skall jag låta främlingar komma öfver dig, de grymmaste folk,

och de skola draga ut sina svärd mot den skönhet, som du har vunnit genom din vishet, och skola oskära din glans.
Hes. 26: 7. 30: 11.

8. De skola störta dig ned i grafven, och du skall dö såsom en dödsslagen man, midt i hafvet. Jes. 14: 15.

9. Månne du också då skall säga midt i ansiktet på den som dräper dig: »Jag är en gud», du som dock icke är någon gud, utan allenast en människa i dens våld, som slår dig ihjäl?

10. Såsom de oomskurna dö, skall du dö för främlingars hand. Ty jag har talat, säger Herren, Herren. Hes. 32: 24.

11. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

12. Du människobarn, stäm upp en klagosång öfver konungen i Tyrus och säg till honom: Så säger Herren, Herren:

Du var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet. Hes. 27: 2, 4.

13. I Eden, Guds lustgård, bodde du, höljd i alla slags dyrbara stenar: karneol, topas och kalcedon, krysolit, onyx och jaspis, safir, karbunkel och smaragd, så ock guld; du var prydd med välarbetade smycken, snidade konstverk, beredda den dag, då du skapades.

14. Du var en kerub, som skuggade vida, och jag hade satt dig att vara på det heliga gudaberget, du fick där gå omkring bland gnistrande stenar.
2 Mos. 25: 20. Jes. 14: 13.

15. Lyckosam var du på dina vägar från den dag, då du blef skapad, till dess att orättfärdighet blef funnen hos dig.

16. Men när du bedref din myckna köpenskap, då fylldes ditt inre med orätt, och du föll i synd. Då förskötjag dig från gudaberget och förgjorde dig, du vidtskuggande kerub, så att du ej fick stanna bland de gnistrande stenarna.

17. Eftersom ditt hjärta högmodades öfver din skönhet och du förspillde din vishet för ditt präls skull, därför slog jag dig ned till jorden och gaf dig till pris åt konungarna, så att de fingo se sin lust på dig.

18. Genom dina många missgärningar och din orättfärdiga köpenskap ohelgade du hvad du skulle hafva hållit heligt; därför lät jag eld gå ut ifrån dig, och af den blef du förtärd. Sedan lät jag dig ligga såsom aska på jorden inför alla som ville se dig.
Dom. 9: 20. Hes. 19: 14.

19. Alla som kände dig bland folken häpnade öfver ditt öde. Du tog en ände med förskräckelse för evig tid.
Hes. 26: 16. 27: 36.

20. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

21. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Sidon och profetera mot det
Jes. 23: 2, 4.

22. och säg: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma öfver dig, Sidon, och förhärliga mig i dig. Ja, att jag är Herren, det skall man förnimma, när jag håller dom öfver henne och bevisar mig helig på henne.

23. Och jag skall sända öfver henne pest och blod på hennes gator, och dödslagna män skola falla därinne för ett svärd, som skall drabba henne från alla sidor; och man skall förnimma, att jag är Herren.

24. Sedan skall för Israels hus icke mer finnas någon stingande tagg eller något sårande törne bland alla de grannfolk, som nu håna dem; och man skall förnimma, att jag är Herren, Herren.

25. Ja, så säger Herren, Herren: När jag församlar Israels barn från de folk, bland hvilka de äro förströdda, då skall jag bevisa mig helig på dem inför folkens ögon, och de skola sedan få bo i sitt land, det som jag har gifvit åt min tjänare Jakob.

26. De skola bo där i trygghet och bygga hus och plantera vingårdar, ja, de skola bo i trygghet, när jag håller dom öfver alla som håna dem på alla sidor; och de skola förnimma, att jag är Herren, deras Gud.

29 Kapitlet.

Profetia mot Egypten.

I tionde året, på tolfte dagen i tionde månaden kom Herrens ord till mig; han sade:

2. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Farao, konungen i Egypten, och profetera mot honom och mot hela Egypten.
Jes. 19: 1 f. Jer. 43: 8 f. 44: 30. 46: 2 f.

3. Tala och säg: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma öfver dig, Farao, du Egyptens konung, du stora drake, som ligger i dina strömmar och säger: »Min Nilflod är min, själf har jag gjort den åt mig.»
Jes. 51: 9. Hes. 32: 2.

4. Jag skall sätta krokar i dina käftar och låta fiskarna i dina strömmar fastna vid dina fjäll, och så skall jag draga

dig upp ur dina strömmar med alla de fiskar i dina strömmar, som hänga fast vid dina fjäll.

5. Och jag skall kasta dig ut i öknen med alla fiskarna ifrån dina strömmar; du skall falla på marken och icke blifva tagen bort därifrån eller upphämtad, ty åt markens djur och himmelens fåglar vill jag gifva dig till mat;

6. och alla Egyptens inbyggare skola förnimma, att jag är Herren. Ty de äro en rörstaf för Israels barn;

2 Kon. 18: 21. Jes. 36: 6.

7. ja, när dessa fatta i dig med handen, går du sönder och sårar enhvar af dem i sidan; och när de stödja sig på dig, då brytes du af och lämnar dem alla med vacklande länder.

8. Därför säger Herren, Herren så: Se, jag vill låta svärd komma öfver dig, och jag skall utrota ur dig både människor och djur.

9. Och Egyptens land skall blifva förödt och ödelagdt, och man skall förnimma, att jag är Herren. Detta därför att han sade: »Nilfloden är min, själf har jag gjort den.» Joel 3: 19.

10. Ja, därför skall jag komma öfver dig och dina strömmar och göra Egyptens land till en ödemark af öde öknar, från Migdol till Sevene, fram till Etiopiens gräns. Hes. 30: 6.

11. Ingen människofot skall gå där fram, och ingen fot af något boskapsdjur skall gå där fram; och det skall ligga obebodt i fyrtio år.

12. Och jag skall göra Egyptens land till en ödemark bland ödelagda länder, och dess städer skola ligga öde bland förhärjade städer i fyrtio år; och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i länderna.

13. Ty så säger Herren, Herren: När fyrtio år äro förlidna, skall jag församla egyptierna från de folk, bland hvilka de äro förskingrade.

14. Och jag skall återupprätta Egypten och låta egyptierna komma tillbaka till Patros' land, hvarifrån de stamma. Där skola de blifva ett oansenligt rike,

Jes. 11: 11.

15. ja, ett rike oansenligare än andra riken, så att det icke mer skall kunna upphäfva sig öfver folken; jag skall låta dem blifva så få, att de icke kunna råda öfver folken.

16. Och Israels barn skola icke mer se sitt hopp i den som allenast uppväcker minnet af deras missgärning, när de vända sig till honom; och de skola förnimma, att jag är Herren, Herren.

17. I tjugusjunde året, på första dagen i första månaden, kom Herrens ord till mig; han sade:

18. Du människobarn, Nebukadressar, konungen i Babel, har låtit sin här förrätta ett svårt arbete mot Tyrus; alla hufvuden hafva blifvit skalliga och alla skuldror sönderskafna. Men han och hans här hafva icke fått någon lön från Tyrus för det arbete, som han har förrättat mot det.

19. Därför säger Herren, Herren så: Se, jag vill gifva Egyptens land åt Nebukadressar, konungen i Babel; och han skall föra bort dess rikedomar och taga rof därifrån och göra byte där, och detta skall hans här få till lön.

20. Såsom en vedergällning för hans arbete gifver jag honom Egyptens land; ty för min räkning hafva de utfört sitt verk, säger Herren, Herren.

21. På den tiden skall jag låta ett horn växa upp åt Israels hus, och du skall få upplåta din mun midt ibland dem; och de skola förnimma, att jag är Herren. Hes. 33: 22.

30 Kapitlet.

Profetia mot Egypten.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, profetera och säg: Så säger Herren, Herren: Jämren eder: »Ack ve, hvilken dag!»

3. Ty dagen är nära, Herrens dag är nära; en molnhöljd dag är det, hednafolkens stund är inne.

Joel 2: 1 f. Sef. 1: 14.

4. Ett svärd kommer öfver Egypten, och Etiopien fattas af ångest, när de slagna falla i Egypten och dess rikedomar bortföras och dess grundvalar upprifvas. Jes. 20: 3 f.

5. Etiopier, putéer och ludéer och hela hopen af främmande folk och kubéer och förbundslandets söner skola med dem falla för svärd.

6. Så säger Herren: Ja, Egyptens försvarare skola falla, och dess stolta makt skall störtas ned; från Migdol till Sevene skola de som bo där falla för svärd, säger Herren, Herren. Hes. 29: 10 f.

7. Och deras land skall ligga öde bland ödelagda länder, och städerna där skola vara bland förhärjade städer.

Hes. 29: 12.

8. Och man skall förnimma, att jag är Herren, när jag upptänder en eld i Egypten och låter alla dess hjälpare varda krossade.

9. På den dagen skola sändebud draga ut från mig på skepp för att injaga skräck hos Etiopien midt i dess trygghet; och man skall där fattas af ångest på Egyptens dag; ty se, det kommer!

10. Så säger Herren, Herren: Ja, jag skall göra slut på Egyptens rikedomar genom Nebukadressar, konungen i Babel.

11. Han och hans folk med honom, de grymmaste hedningar, skola hämtas dit till att förderfva landet; de skola draga sina svärd mot Egypten och uppfylla landet med slagna. Hes. 28: 7.

12. Och jag skall göra strömmarna till torr mark och sälja landet i onda mäns hand. Jag skall ödelägga landet med allt hvad däri är, genom främmande män. Jag, Herren, har talat.

Jes. 19: 5 f.

13. Så säger Herren, Herren: Jag skall ock förstöra smutsgudarna och göra slut på afgudarna i Nof, och ur Egyptens land skall ingen furste mer uppstå; och jag skall låta fruktan komma öfver Egyptens land. Jes. 19: 16 f.

14. Jag skall ödelägga Patros och upptända en eld i Soan och hålla dom öfver No.

15. Och jag skall utgjuta min vrede öfver Sin, Egyptens värn, och utrota den larmande hopen i No.

16. Ja, jag skall upptända en eld i Egypten, Sin skall gripas af ångest, No skall blifva intaget och Nof öfverfallas på ljusa dagen.

17. Avens och Pi-Besets unga män skola falla för svärd; och själfva skola de vandra bort i fångenskap.

18. I Tehafneches blifver dagen mörk, när jag där bryter sönder Egyptens ok och när dess stolta makt där får en ände; ja, ett moln skall öfverlägga det, och dess döttrar skola vandra bort i fångenskap.

19. Jag skall hålla dom öfver Egypten, och man skall förnimma, att jag är Herren.

20. I elfte året, på sjunde dagen i första månaden, kom Herrens ord till mig; han sade:

21. Du människobarn, jag har brutit sönder Faraos, den egyptiske konungens, arm; och se, den har icke blifvit förbunden, man har icke brukat läkemedel, icke lindat den, icke lagt på den förband för att åter göra den stark nog till att föra svärdet.

22. Därför säger Herren, Herren så: Se, jag skall komma öfver Farao, konungen i Egypten, och bryta sönder hans armar, både den som ännu är stark och den som redan är sönderbruten, och skall låta svärdet falla ur hans hand.

23. Och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i länderna.

24. Den babyloniske konungens armar skall jag stärka, och jag skall sätta mitt svärd i hans hand; men Faraos armar skall jag bryta sönder, så att han upphäfver jämmerrop inför honom, såsom en dödssjuken kämpe gör.

25. Ja, jag skall stärka den babyloniske konungens armar, men Faraos armar skola sjunka ned; och man skall förnimma, att jag är Herren, när jag sätter mitt svärd i den babyloniske konungens hand, att han må svänga det mot Egyptens land.

26. Och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i länderna; och de skola förnimma, att jag är Herren.

31 Kapitlet.

Egypten lik en härlig ceder, som dock skall fällas.

I elfte året, på första dagen i tredje månaden, kom Herrens ord till mig; han sade:

2. Du människobarn, säg till Farao, konungen i Egypten, och till hans larmande hop: Hvem kan förlikna med dig i din storhet?

3. Se, du är ett ädelt träd, en ceder på Libanon med sköna grenar, med skuggrik krona och hög stam, en som med sin topp räcker upp bland molnen.

4. Den fick vatten, så att den växte upp, djupets källor lät den blifva hög. Ty med sina strömmar omflöto de platsen, där den var planterad; först sedan sände de sina flöden till alla andra träd på marken.

5. Så fick den högre stam än alla andra träd på marken, den fick talrika grenar och långa kvistar, genom det mycket vatten den hade, när den sköt skott.

6. Bland dess grenar byggde alla himmelens fåglar sina nästen, under dess kvistar födde alla markens djur sina ungar, och i dess skugga bodde allahanda stora folk. Dan. 4: 9.

7. Och den blef skön genom sin storhet och genom sina grenars längd, där den stod med sin rot invid stora vatten.

8. Ingen ceder i Guds lustgård var den lik, ingen cypress hade sådana

grenar, och ingen lönn hade sådana kvistar; nej, intet träd i Guds lustgård liknade den i skönhet.

9. Så skön hade jag låtit den blifva, i dess rikedom på grenar, att alla Edens träd, de träd som växte i Guds lustgård, buro afund till den.

10. Därför säger Herren, Herren så: Eftersom du växte så hög, ja, eftersom ditt träd sträckte sin topp upp bland molnen och förhäfde sig i sitt hjärta öfver att det var så högt,

11. därför skall jag prisgifva det åt en som är väldig bland folken. Han skall för visso utföra sitt verk därpå, ty för dess ogudaktighets skull har jag förkastat det.

12. Ja, främlingar hafva fått hugga ned det, de grymmaste folk, och hafva låtit det ligga. Dess grenar hafva nu fallit på berg och i alla dalar; dess kvistar hafva blifvit afbrutna och kastade i alla landets bäckar, och alla folk på jorden hafva mäst draga bort därifrån och försaka dess skugga och låta det ligga. Hes. 28: 7. 30: 11.

13. På dess kullfallna stam bo alla himmelens fåglar, och på dess kvistar lägra sig alla markens djur.

14. Så sker, på det att ett träd, som växer vid vatten, aldrig må yfvas öfver sin höjd och sträcka sin topp upp bland molnen; ja, på det att icke ens de väldigaste af dem må stå och yfvas, intet träd, som har haft vatten att dricka. Ty de äro allesammans hemfallna åt döden och måste ned i jordens djup, till att vara där bland människors barn, hos dem som farit ned i grafven.

15. Så säger Herren, Herren: På den dag, då det for ned till dödsriket, lät jag djupet för dess skull hölja sig i sorgdräkt; jag hämmade strömmarna där, och de stora vattnen höllos tillbaka. Jag lät Libanon för dess skull klåda sig i svart, och alla träd på marken förtvinade i sorg öfver det.

16. Genom dånet af dess fall kom jag folken att bäfva, när jag störtade det ned i dödsriket, till dem som farit ned i grafven. Men då tröstade sig i jordens djup alla Edens träd, de yppersta och bästa på Libanon, alla de som hade haft vatten att dricka.
Jes. 14: 9 f. Hes. 32: 18, 31.

17. Också de hade, såsom det trädet, mäst fara ned till dödsriket, till dem som voro slagna med svärd; dit foro ock de som hade varit dess stöd och bott i dess skugga bland folken.

18. Kan nu något bland Edens träd förliknas med dig i härlighet och storhet? Och dock skall du, såsom andra Edens träd, nedstörtas i jordens djup och ligga där bland oomskurna, hos dem som äro slagna med svärd. Så skall det gå Farao och hela hans larmande hop, säger Herren, Herren.
Hes. 28: 10. 32: 19.

32 Kapitlet.

Klagosånger öfver Farao och Egypten.

I tolfte året, på första dagen i tolfte månaden, kom Herrens ord till mig, han sade:

2. Du människobarn, stäm upp en klagosång öfver Farao, konungen i Egypten, och säg till honom:

Det är förbi med dig, du lejon bland folken! Och du var dock lik draken i hafvet, du for fram i dina strömmar, du rörde upp vattnet med dina fötter och grumlade dess strömmar.
Hes. 29: 3 f.

3. Så säger nu Herren, Herren: Jag skall breda ut mitt nät öfver dig genom skaror af många folk, och de skola draga upp dig i mitt garn.
Hes. 12: 13. 17: 20.

4. Jag skall kasta dig upp på jorden, jag skall slunga dig bort på marken och låta alla himmelens fåglar slå ned på dig och låta de vilda djuren på hela jorden mätta sig med dig.
Hes. 29: 5. 31: 13.

5. Jag skall kasta ditt kött på bergen och fylla dalarna med ditt stora skrof.

6. Och landet, som du har nedsölat, skall jag vattna med ditt blod, ända upp till bergen, och bäckarna skola blifva fulla af dig.

7. Och när jag utsläcker dig, skall jag öfvertäcka himmelen och förmörka dess stjärnor; jag skall öfvertäcka solen med moln, och månens ljus skall icke lysa mer. Jes. 13: 10. 14: 12. Hes. 31: 15 f. Joel 2: 10, 31. 3: 15. Matt. 24: 29. Luk. 21: 25.

8. Alla ljus på himmelen skall jag förmörka för din skull och låta mörker komma öfver ditt land, säger Herren, Herren.

9. Och många folks hjärtan skall jag slå med skräck, när jag gör din undergång bekant bland folkslagen, ja, i länder, som du icke känner. Hes. 26: 15 f.

10. Jag skall komma många folk att häpna för din skull, och deras konungar skola rysa för din skull, när jag i deras åsyn svänger mitt svärd; hvart ögon-

blick skola de frukta, enhvar för sitt lif, på ditt falls dag.

11. Ty så säger Herren, Herren: Den babyloniske konungens svärd skall komma öfver dig.

12. Jag skall låta din larmande hop falla för hjältars svärd, för alla de grymmaste hedningars svärd. De skola förröda Egyptens härlighet, och hela dess larmande hop skall förgöras;

Hes. 28: 7.

13. och jag skall utrota all dess boskap, den som betar vid det mycknа vattnet. Af människofot skall det icke mer röras upp, ej heller af boskapsklöfvar.

Hes. 29: 11.

14. Sedan skall jag låta deras vatten sjunka undan och deras strömmar flyta bort såsom olja, säger Herren, Herren,

15. i det jag gör Egyptens land till en ödslig ödemark och beröfvar landet allt hvad däri är, då jag nu slår alla dess inbyggare, så att man förnimmer, att jag är Herren.

16. Detta är en klagosång, som man skall sjunga, ja, folkens döttrar skola sjunga den; de skola sjunga den öfver Egypten med hela dess larmande hop, säger Herren, Herren.

17. I tolfte året, på femtonde dagen i månaden, kom Herrens ord till mig; han sade:

18. Du människobarn, sjung sorgesång öfver Egyptens larmande hop. Säg, att hon, såväl som döttrarna af de väldigaste folk, skall fara ned i jordens djup, till dem som redan hafva farit ned i grafven.

Jes. 14: 3 f.

19. Finnes någon så ringa, att du är förmer än hon? Nej, far du ned och låt dig bäddas bland de oomskurna.

Hes. 28: 10.

20. Bland män, som äro slagna med svärd, skola ock dina falla. Svärdet är redo; släpen bort henne med hela hennes larmande hop.

21. Mäktiga hjältar skola tala till henne ur dödsriket, till henne och till hennes hjälpare: »Ja, de hafva måst fara hit ned, och nu ligga de där, de oomskurna, slagna med svärd.» —

Jes. 14: 9 f.

22. Där ligger redan Assur med hela sin skara; rundt omkring honom har denna sin grafplats. Allesammans ligga de där slagna, fallna för svärd.

23. Sin graf har han fått längst ned i underjorden, och rundt omkring honom ligger hans skara begrafven. Allesammans ligga de slagna, fallna för svärd, de män, som en gång utbredde skräck i de lefvandes land. —

24. Där ligger Elam med hela sin larmande hop, hvilande rundt omkring hans graf. Allesammans ligga de slagna, männen som föllo för svärd och som oomskurna måste fara ned i jordens djup, desamma som en gång utbredde skräck omkring sig i de lefvandes land; nu måste de bära sin skam bland de andra som farit ned i grafven.

25. Bland slagna har han fått sitt läger med hela sin larmande hop; rundt omkring honom har denna sin grafplats. Allesammans ligga de där oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde sig ju skräck omkring dem i de lefvandes land, men de måste nu bära sin skam bland dem som hafva farit ned i grafven. Ja, bland slagna har han fått sin plats. —

26. Där ligger Mesek-Tubal med hela sin larmande hop; rundt omkring honom har denna sin grafplats. Allesammans ligga de där oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde de ju skräck omkring sig i de lefvandes land.

Hes. 27: 13.

27. Men dessa fallna män ur de oomskurnas hop, de få icke hvila bland hjältarna, bland dem som hafva farit ned till dödsriket i sin krigiska rustning och fått sina svärd lagda under sina hufvuden. Nej, deras missgärningar hafva kommit öfver deras ben. De utbredde ju skräck i de lefvandes land, såsom hjältar göra.

28. Ja, också du skall blifva krossad bland de oomskurna och få ligga bland dem som äro slagna med svärd. —

29. Där ligger Edom med sina konungar och sina höfdingar, allesammans; huru mäktiga de än voro, hafva de nu fått sin plats bland dem som äro slagna med svärd; de måste ligga bland de oomskurna, bland dem som hafva farit ned i grafven. —

30. Där ligga Nordlandets furstar allesammans, med alla sidonier, ty de hafva måst fara ned till de slagna, de hafva kommit på skam, trots den skräck de utbredde genom sina väldiga gärningar. Och de ligga där oomskurna bland dem som hafva blifvit slagna med svärd; de måste bära sin skam bland dem som hafva farit ned i grafven.

31. Dem skall nu Farao få se, och han skall så trösta sig öfver hela sin larmande hop. Ja, Farao och hela hans här äro slagna med svärd, säger Herren, Herren.

Hes. 31: 16.

32. Ty väl utbredde jag skräck för honom i de lefvandes land, men nu måste han, Farao, med hela sin hop, låta sig bäddas bland de oomskurna, hos dem som äro slagna med svärd, säger Herren, Herren.

33 Kapitlet.

En lärares ansvar för sina åhörare. Den gudomliga vedergällningens ordning. Profetia vid underrättelsen om Jerusalems fall.

Folkets lättfärdighet.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, tala till dina landsmän och säg till dem: Om jag vill låta svärdet komma öfver ett land och folket i landet har utsett bland sig en man, som det har gjort till sin väktare, Hes. 3: 17 f.

3. och denne ser svärdet komma öfver landet och stöter i basunen och varnar folket,

4. men den som får höra basunljudet ändå icke låter varna sig, och svärdet sedan kommer och tager honom bort, då kommer hans blod öfver hans eget hufvud.

5. Ty han hörde ju basunljudet, men lät icke varna sig; därför kommer hans blod öfver honom själf. Om han hade låtit varna sig, så hade han räddat sitt lif. —

6. Men om väktaren ser svärdet komma och icke stöter i basunen och folket så icke blifver varnadt och svärdet sedan kommer och tager bort någon bland dem, så blifver visserligen denne borttagen genom sin egen missgärning, men hans blod skall jag utkräfva af väktarens hand.

7. Dig, du människobarn, har jag nu satt till en väktare för Israels hus, på det att du, när du hör ett ord från min mun, må varna dem å mina vägnar.

8. Om jag säger till den ogudaktige: »Du ogudaktige, du måste dö» och du då icke har sagt något till att varna den ogudaktige för hans väg, då skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräfva af din hand.

9. Men om du har varnat den ogudtige för hans väg, att han måtte vända om ifrån den, och han likväl icke har vändt om ifrån sin väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själf har räddat din själ.

10. Och du, människobarn, säg till Israels hus: I sägen så: »Våra öfverträdelser och synder tynga på oss, och vi försmäkta genom dem. Huru kunna vi då blifva vid lif?»

3 Mos. 26: 39. Hes. 24: 23.

11. Men svara dem: Så sant jag lefver, säger Herren, Herren, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från sin väg och får lefva. Så vänden då om, ja, vänden om från edra onda vägar; ty icke viljen I väl dö, I af Israels hus? Hes. 18: 23 f.

12. Men du, människobarn, säg till dina landsmän: Den rättfärdiges rättfärdighet skall icke rädda honom, när han begår öfverträdelser; och den ogudaktige skall icke komma på fall genom sin ogudaktighet, när han vänder om från sin ogudaktighet, lika litet som den rättfärdige skall kunna lefva genom sin rättfärdighet, när han syndar.

Hes. 3: 20.

13. Om jag säger till den rättfärdige, att han skall få lefva, och han sedan i förlitande på sin rättfärdighet gör hvad orätt är, så skall intet ihågkommas af all hans rättfärdighet, utan genom det orätta, som han gör, skall han dö.

14. Och om jag säger till den ogudaktige: »Du måste dö» och han sedan vänder om från sin synd och öfvar rätt och rättfärdighet, Hes. 18: 21 f.

15. så att han, den ogudaktige, gifver tillbaka den pant han har fått och ersätter hvad han har röfvat och vandrar efter lifvets stadgar, så att han icke gör hvad orätt är, då skall han för visso lefva och icke dö.

2 Mos. 22: 26. 5 Mos. 24: 13. Hes. 18: 7 f.

16. Ingen af de synder han har begått skall då tillräknas honom; han har öfvat rätt och rättfärdighet, därför skall han för visso få lefva. —

17. Men nu säga dina landsmän: »Herrens väg är icke alltid densamma», då det fastmer är deras egen väg som icke alltid är densamma. Hes. 18: 25 f.

18. Om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör hvad orätt är, så måste han just därför dö.

19. Men om den ogudaktige vänder om från sin ogudaktighet och öfvar rätt och rättfärdighet, så skall han just därför få lefva.

20. Och ändå sägen I: »Herrens väg är icke alltid densamma.» Jo, jag skall döma hvar och en af eder efter hans vägar, I af Israels hus.

21. I det tolfte året sedan vi hade blifvit bortförda i fångenskap, på femte dagen i tionde månaden, kom en flyk-

ting från Jerusalem till mig med budskapet: »Staden är intagen.»

22. Nu hade på aftonen före flyktingens ankomst Herrens hand kommit över mig; men på morgonen öppnade han åter min mun, just före mannens ankomst, så att jag, då nu min mun blef öppnad, upphörde att vara stum.
Hes. 24: 26 f.

23. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

24. Du människobarn, de som bo ibland ruinerna där borta i Israels land säga så: »Abraham var en ensam man, och han fick dock landet till besittning. Vi äro många, oss måste väl landet då vara gifvet till besittning!»

25. Säg därför till dem: Så säger Herren, Herren: I äten kött med blodet i, I upplyften edra ögon till smutsgudarna och I utgjuten blod; och likväl skullen I få hafva landet till besittning!
1 Mos. 9: 4. 3 Mos. 19: 26. Hes. 18: 6.

26. I trotsen på edra svärd, I bedrifven hvad styggeligt är, I skänden hvarandras hustrur; och likväl skullen I få hafva landet till besittning!

27. Nej; så skall du säga till dem: Så säger Herren, Herren: Så sant jag lefver, de som bo bland ruinerna skola falla för svärd; och dem som bo på landsbygden skall jag gifva till mat åt de vilda djuren, och de som bo i bergfästen eller i grottor skola dö genom pest.

28. Jag skall göra landet öde och tomt, och dess stolta makt skall få en ände; och Israels berg skola ödeläggas, så att ingen går där fram.

29. Och de skola förnimma, att jag är Herren, när jag gör landet öde och tomt, för alla de styggelsers skull, som de hafva bedrifvit.

30. Men du, människobarn, dina landsmän, som samtala om dig invid väggarna och i ingångarna till husen, de tala sinsemellan, den ene med den andre, och säga: »Kommen, låtom oss höra hvad det är för ett ord som nu går ut från Herren.»

31. Och de komma till dig, såsom gällde det en folkförsamling, och sätta sig hos dig såsom mitt folk; och de höra dina ord, men göra dem icke. Ty väl hopgöra de med munnen söta ord, men deras hjärtan stå blott efter egen vinning.
Jes. 42: 20. 53: 1.

32. Och se, du är för dem såsom när någon som har vacker röst och spelar väl sjunger en kärleksvisa; de höra väl dina ord, men göra dem icke.

33. Men när det kommer — ty se, det kommer! — då skola de förnimma, att en profet har varit ibland dem.

34 Kapitlet.

Profetia mot Israels herdar och löfte om en rätt herde.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, profetera mot Israels herdar, profetera och säg till dem, till herdarna: Så säger Herren, Herren: Ve eder, I Israels herdar, som hafven sörjt allenast för eder själfva! Var det då icke för hjorden som herdarna borde sörja?
Jer. 23: 1 f.

3. I stället uppåten I det feta, med ullen klädden I eder, det gödda slaktaden I; men om hjorden vårdaden I eder icke.
Sak. 11: 16.

4. De svaga stärkten I icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrifna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsökten I icke, utan med förtryck och hårdhet foren I fram mot dem.

5. Så blefvo de förskingrade, därför att de icke hade någon herde, de blefvo till mat åt alla markens djur, ja, de blefvo förskingrade.
Jes. 53: 6. Jer. 10: 21. Matt. 9: 36.

6. Mina får gå nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden äro mina får förskingrade, utan att någon frågar efter dem eller uppsöker dem.

7. Hören därför Herrens ord, I herdar:

8. Så sant jag lefver, säger Herren, Herren, sannerligen, eftersom mina får hafva lämnats till rof, ja, eftersom mina får hafva blifvit till mat åt alla markens djur, då de nu icke hafva någon herde, och eftersom mina herdar icke fråga efter mina får, ja, eftersom herdarna sörja för sig själfva och icke sörja för mina får,

9. därför, mån I höra Herrens ord, I herdar:

10. Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma över herdarna och utkräfva mina får ur deras hand och göra slut på deras herdetjänst; och herdarna skola då icke mer kunna sörja för sig själfva, ty jag skall rädda mina får ur deras gap, så att de icke blifva till mat åt dem.

11. Ty så säger Herren, Herren: Se, jag skall själf taga mig an mina får och leta dem tillsammans.

12. Likasom en herde letar tillsammans sin hjord, när hans får äro förströdda omkring honom, så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter, till hvilka de förskingrades på en dag af moln och töcken. Jer. 31: 10. Joel 2: 2. Luk. 15: 4 f.

13. Och jag skall föra dem ut ifrån folken och församla dem ur länderna och låta dem komma till sitt eget land och föra dem i bet på Israels berg, vid bäckarna och hvar man eljest kan bo i landet.

14. På goda betesplatser skall jag föra dem i bet, på Israels höga berg skola de få sina betesmarker; där skola de lägra sig på goda betesmarker, och fett bete skola de hafva på Israels berg. Ps. 23: 1 f.

15. Jag skall själf föra mina får i bet och själf utse lägerplatser åt dem, säger Herren, Herren.

16. Det förlorade skall jag uppsöka, det förd rifna skall jag föra tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall jag stärka. Men det feta och det starka skall jag förgöra; ja, jag skall sköta det såsom rätt är. Sef. 3: 19.

17. Men I, mina får, så säger Herren, Herren: Se, jag vill döma mellan får och får, mellan vädurar och bockar. Matt. 25: 32 f.

18. Är det eder icke nog, att I fån afbeta den bästa betesplatsen? Viljen I ock med edra fötter nedtrampa hvad som är kvar på edra betesplatser? Och är det eder icke nog, att I fån dricka det klaraste vattnet? Viljen I ock med edra fötter grumla hvad som har lämnats kvar?

19. Skola mina får beta af det som edra fötter hafva nedtrampat och dricka hvad edra fötter hafva grumlat?

20. Nej; därför säger Herren, Herren så till dem: Se, jag skall själf döma mellan de feta fåren och de magra fåren.

21. Eftersom I med sida och bog stöten undan alla de svaga och med edra horn stången dem, till dess att I haven drifvit dem ut och förskingrat dem,

22. därför skall jag frälsa mina får, så att de icke mer blifva till rof, och skall döma mellan får och får.

23. Och jag skall uppväcka och sätta öfver dem en gemensam herde, som skall föra dem i bet, nämligen min tjänare David; han skall föra dem i bet, han skall vara deras herde.
Jes. 11: 1 f. 40: 11. Jer. 23: 5. 30: 9. Hes. 37: 24 f. Hos. 3: 5. Joh. 10: 11. Hebr. 13: 20. 1 Petr. 2: 25.

24. Jag, Herren, skall vara deras Gud, men min tjänare David skall vara höfding bland dem. Jag, Herren, har talat.

25. Och jag skall för dem sluta ett fridsförbund; jag skall göra ände på vilddjuren i landet, så att man i trygghet kan bo midt i öknen och sofva i skogarna. Jes. 11: 6 f. Hes. 37: 26. Hos. 2: 20 f.

26. Och jag skall välsigna dem själfva och landet rundt omkring min höjd. Jag skall låta regn falla i rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det blifva. Ps. 68: 10. Jes. 44: 3.

27. Träden på marken skola bära sin frukt, och jorden skall gifva sin gröda, och själfva skola de bo i sitt land i trygghet; och de skola förnimma, att jag är Herren, när jag bryter sönder deras ok och räddar dem från de människors hand, som hafva hållit dem i träldom.

28. De skola sedan icke mer blifva ett byte för folken, och markens djur skola ej uppäta dem, utan de skola bo i trygghet, och ingen skall förskräcka dem. Jer. 30: 10. 46: 27.

29. Och jag skall åt dem låta en plantering uppväxa, som skall blifva dem till berömmelse, och de som bo i landet skola icke mer bortryckas af hunger, ej heller skola de mer lida smälek af folken.

30. Och de skola förnimma, att jag, Herren, deras Gud, är med dem och att de, Israels hus, äro mitt folk, säger Herren, Herren.

31. Ja, I ären mina får, I ären får i min hjord, människor som I ären, och jag är eder Gud, säger Herren, Herren.

35 Kapitlet.

Profetia om Edom.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Seirs berg och profetera mot det; Jer. 49: 7 f.
Hes. 25: 8 f., 12 f. Am. 1: 11 f. Obad. v. 1 f.

3. Säg till det: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma öfver dig, du Seirs berg, och räcka ut min hand mot dig och göra dig öde och tomt.

4. Jag skall göra dina städer till ruiner, och själft skall du blifva öde; och du skall förnimma, att jag är Herren.

5. Eftersom du har hyst en evig fiendskap mot Israels barn och gifvit dem till pris åt svärdet under deras ofärds

tid, den tid, då missgärningen hade nått sin gräns, Ps. 137: 7.

6. därför skall det ske, så sant jag lefver, säger Herren, Herren, att jag skall förvandla dig till blod, och blod skall förfölja dig; då du icke har hatat blod, så skall ock blod förfölja dig.

7. Ja, jag skall göra Seirs berg tomt och öde och utrota därifrån enhvar som färdas där, vare sig fram eller tillbaka.

8. Och jag skall uppfylla dess berg med dess slagna män; ja, på dina höjder, i dina dalar och vid alla dina bäckar skola svärdslagna män komma att falla.

9. Jag skall göra dig till en ödemark för evärdlig tid, och dina städer skola icke mer blifva bebodda; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

10. Eftersom du sade: »De båda folken och de båda länderna skola blifva mina, vi skola taga dem i besittning», detta fastän Herren bodde där, Ps. 83: 13.

11. därför skall det ske, så sant jag lefver, säger Herren, Herren, att jag skall utföra mitt verk med samma vrede och nitälskan, hvarmed du i din hätskhet har utfört ditt verk mot dem; och jag skall göra mig känd bland dem, när jag dömer dig.

12. Och du skall förnimma, att jag är Herren. Jag har hört alla dina smädelser, dem som du har talat mot Israels berg, sägande: »Det är en ödemark; de äro gifna åt oss till mat.»

13. Ja, I uppsperraden munnen mot mig och togen den full af ord mot mig; jag har nog hört det.

14. Så säger Herren, Herren: Till hela jordens glädje skall jag göra dig själf till en ödemark.

15. Därför att du gladde dig åt att Israels hus' arfvedel blef ödelagd, därför skall jag göra likaså med dig. Du skall blifva en ödemark, du Seirs berg, du hela Edom, så långt du sträcker dig; och man skall förnimma, att jag är Herren.

36 Kapitlet.

Israels återupprättelse.

Och du, människobarn, profetera om Israels berg och säg: I Israels berg, hören Herrens ord. Hes. 6: 3.

2. Så säger Herren, Herren: Eftersom fienden säger till eder: »Rätt så, de eviga offerhöjderna hafva nu blifvit vår besittning», Hes. 25: 3. 26: 2.

3. därför må du profetera och säga: Så säger Herren, Herren: Eftersom, ja, eftersom man gapar och flämtar efter eder från alla sidor, för att I mån tillfalla de öfriga folken såsom deras besittning, och eftersom I åren så utsatta för onda tungors hån och folks förtal,

4. därför, I Israels berg, mån I nu höra Herrens, Herrens ord: Så säger Herren, Herren till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna, till de förödda ruinerna och de öfvergifna städerna, som hafva lämnats till rof och spott åt de öfriga folken rundt omkring,

5. ja, därför säger Herren, Herren så: För visso är det i brinnande nit älskan som jag talar mot de öfriga folken och mot Edom, så långt det sträcker sig, ja, mot dessa som med hela sitt hjärtas glädje och i sitt sinnes öfvermod hafva tillägnat sig mitt land såsom besittning för att drifva ut dess inbyggare och göra det till sitt byte.

6. Profetera alltså om Israels land och säg till bergen och höjderna, till bäckarna och dalarna: Så säger Herren, Herren: Se, i nitälskan och vrede är det som jag talar, eftersom I liden sådan smälek af folken.

7. Därför säger Herren, Herren så: Jag upplyfter min hand och betygar: För visso skola folken rundt omkring eder själfva få lida smälek.

8. Men I, Israels berg, I skolen åter grönska och bära frukt åt mitt folk Israel, ty snart skola de komma åter.

9. Ty se, jag skall komma till eder, jag skall vända mig till eder, och I skolen blifva brukade och besådda.

10. Och jag skall församla på eder människor i myckenhet, alla Israels barn, så många de äro; och städerna skola ånyo blifva bebodda och ruinerna återuppbyggda.

11. Ja, jag skall församla på eder människor och boskap i myckenhet, och de skola föröka sig och blifva fruktsamma. Jag skall låta eder blifva bebodda, alldeles såsom I fordom voren; ja, jag skall göra eder ännu mera godt, än I förut hafven rönt; och I skolen förnimma, att jag är Herren.

12. Jag skall låta människor åter vandra omkring på eder, nämligen mitt folk Israel; de skola hafva dig till besittning, och du skall vara deras arfvedel; och du skall icke vidare döda deras barn.

13. Så säger Herren, Herren: Eftersom man säger till dig: »Du är en människoäterska och en som dödar ditt eget folks barn»,

14. därför skall du nu icke mer få uppäta människor och icke mer få döda ditt folks barn, säger Herren, Herren.

15. Jag skall icke mer låta dig höra smälek af folken, och du skall icke mer nödgas bära folkslagens förakt; ej heller skall du mer bringa ditt folk på fall, säger Herren, Herren.

16. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

17. Du människobarn, när Israels barn ännu bodde i sitt land, då orenade de det genom sitt väsende och sina gärningar; såsom en kvinnas orenhet var deras väsende för mig. Jes. 64: 6.

18. Då utgöt jag min vrede öfver dem för det blods skull, som de hade utgjutit öfver landet, och därför att de hade vanärat det med sina smutsgudar.

19. Jag förskingrade dem bland folken, och de blefvo förströdda i länderna; efter deras väsende och deras gärningar dömde jag dem.

20. Men till hvilka folk de än kommo, vanärade de mitt heliga namn, i det att man sade om dem: »Detta är Herrens folk, och de hafva måst draga ut ur sitt land.» Jes. 52: 5. Rom. 2: 24.

21. Då ville jag skona mitt heliga namn, som Israels barn vanärade bland de folk, till hvilka de kommo.

22. Säg därför till Israels barn: Så säger Herren, Herren: Icke för eder skull gör jag detta, I Israels barn, utan för mitt heliga namns skull, som I hafven vanärat bland de folk, till hvilka I hafven kommit. Jes. 43: 22 f. Hes. 28: 25.

23. Jag vill nu helga mitt stora namn, som har blifvit vanäradt bland folken, i det att I hafven vanärat det bland dem; och folken skola förnimma, att jag är Herren, säger Herren, Herren, när jag bevisar mig helig på eder inför edra ögon.

24. Ty jag skall hämta eder ifrån folken och församla eder från alla länder och föra eder till edert land.

25. Och jag skall stänka rent vatten på eder, så att I blifven rena; jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra smutsgudar.

Ps. 51: 4, 9. Jes. 44: 3. Sak. 13: 1.

26. Och jag skall gifva eder ett nytt hjärta och gifva en ny ande i edert bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur eder kropp och gifva eder ett hjärta af kött. Jer. 31: 33 f. 32: 39 f. Hes. 11: 19 f. 18: 31. Hebr. 10: 16.

27. Jag skall gifva min ande i edert bröst och så göra, att I vandren i mina stadgar och hållen mina rätter och gören efter dem.

28. Så skolen I få bo i det land, som jag gaf åt edra fäder, och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud.

29. Och jag skall frälsa eder från all eder orenhet. Och jag skall kalla fram säden och låta den blifva ymnig och icke låta någon hungersnöd komma öfver eder. Hos. 2: 21 f. Joel 2: 21 f.

30. Ja, ymnig skall jag låta trädens frukt och markens gröda blifva, på det att I icke mer mån lida hungersnödens smälek bland folken. Hes. 34: 29.

31. Då skolen I tänka på edra onda vägar och på edra gärningar, som icke voro goda; och I skolen känna leda vid eder själfva för edra missgärningars och styggelsers skull. Hes. 6: 9. 16: 61. 20: 43.

32. Men icke för eder skull gör jag detta, säger Herren, Herren; det vare eder kunnigt. I skolen skämmas och blygas för edra vägar, I Israels barn.

33. Så säger Herren, Herren: När jag har renat eder från alla edra missgärningar, då skall jag låta städerna ånyo blifva bebodda, och då skola ruinerna blifva återuppbyggda,

34. och det förödda landet skall åter blifva brukadt, i stället för att det har legat såsom en ödemark inför hvar man, som har gått där fram.

35. Och då skall man säga: »Det landet, som var så förödt, har nu blifvit såsom Edens lustgård, och städerna, som voro så ödelagda, förödda och förstörda, äro nu bebodda och befästa.»

36. Då skola de öfriga folken rundt omkring eder förnimma, att jag, Herren, har återuppbyggt det som var förstördt och ånyo planterat det som var förödt. Jag, Herren, har talat det, och jag gör det också. Hes. 17: 24.

37. Så säger Herren, Herren: Också härutinnan vill jag låta mig finnas af Israels barn, så att jag fullbordar det på dem: jag skall där föröka människorna, så att de blifva såsom fårhjordar. Hes. 34: 31.

38. Såsom hjordarna af helgade får äro i Jerusalem vid dess högtider, så skola de hjordar af människor vara, som skola uppfylla de ödelagda städerna. Och man skall förnimma, att jag är Herren.

37 Kapitlet.

De förtorkade benen, som få lif. De två stafvarna, som hopfogas.

Herrens hand kom öfver mig, och genom Herrens ande fördes jag åstad

och sattes ned midt på slätten, som nu låg full med ben. Hes. 3: 12, 23. 11: 24.

2. Och han förde mig fram rundt omkring dem, och jag såg, att de lågo där i stor myckenhet utöfver dalen, och jag såg, att de voro alldeles förtorkade.

3. Och han sade till mig: »Du människobarn, kunna väl dessa ben åter blifva lefvande?» Jag svarade: »Herre, Herre, du vet det.»

4. Då sade han till mig: »Profetera öfver dessa ben och säg till dem: I förtorkade ben, hören Herrens ord:

5. Så säger Herren, Herren till dessa ben: Se, jag skall låta ande komma in i eder, så att I åter blifven lefvande.

1 Mos. 2: 7. Ps. 104: 30.

6. Jag skall gifva eder senor och låta kött växa på eder och öfvertäcka eder med hud och gifva eder ande, så att I åter blifven lefvande; och I skolen förnimma, att jag är Herren.»

7. Och jag profeterade, såsom det blifvit mig bjudet. Och när jag nu profeterade, hördes ett rasslande, och där blef ett gny, och benen kommo åter tillhopa, så att det ena benet fogades till det andra.

8. Och jag såg huru senor och kött växte på dem och huru de öfvertäcktes med hud därofvanpå; men ingen ande var ännu i dem.

9. Då sade han till mig: »Profetera och tala till anden, ja, profetera, du människobarn, och säg till anden: Så säger Herren, Herren: Kom, du ande, från de fyra väderstrecken och blås på dessa dräpta, så att de åter blifva lefvande.»

10. Och jag profeterade, såsom han hade bjudit mig. Då kom anden in i dem, och de blefvo åter lefvande och stodo upp på sina fötter, en öfvermåttan stor skara.

11. Och han sade till mig: »Du människobarn, dessa ben, de äro alla Israels barn. Se, de säga: 'Våra ben äro förtorkade, vårt hopp har blifvit om intet, det är ute med oss.' Hes. 33: 10.

12. Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren, Herren: Se, jag vill öppna edra grafvar och hämta eder, mitt folk, upp ur edra grafvar och låta eder komma till Israels land. Jes. 26: 19.

13. Och I skolen förnimma, att jag är Herren, när jag öppnar edra grafvar och hämtar eder, mitt folk, upp ur edra grafvar.

14. Och jag skall låta min ande komma in i eder, så att I åter blifven lefvande, och skall låta eder få bo i edert land; och I skolen förnimma, att jag, Herren, har talat det, och att jag också gör det, säger Herren.» Hes. 36: 26, 36.

15. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

16. Du människobarn, tag dig en trästaf och skrif på den: »Judas staf, så ock hans medbröders af Israels barn.» Tag sedan en annan trästaf och skrif på den: »Josefs, Efraims, staf, så ock hans medbröders af hela Israels hus.»

17. Foga dem sedan tillhopa med hvarandra till en enda staf, så att de blifva förenade till ett i din hand.

18. När då dina landsmän säga till dig: »Förklara för oss hvad du menar härmed», så svara dem: Hes. 24: 19.

19. »Så säger Herren, Herren: Se, jag vill taga Josefs staf, den som är i Efraims hand, hvilken staf jämväl afser de Israels stammar, som äro hans medbröder, och intill denna vill jag lägga Judas staf, båda tillhopa, och så göra dem till en enda staf, så att de blifva ett i min hand.»

20. Och stafvarna, som du har skrifvit på, skall du hålla i din hand inför deras ögon.

21. Och du skall tala till dem: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall hämta Israels barn ut ifrån de folk, till hvilka de hafva måst vandra bort, och skall samla dem tillhopa från alla håll och föra dem in i deras land.

Hes. 36: 24 f.

22. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg; en och samma konung skola de alla hafva; de skola icke mer vara två folk och icke mer vara delade i två riken.

Hos. 1: 11. Joh. 10: 16.

23. Sedan skola de icke mer orena sig med sina smutsgudar och styggelser och med alla slags öfverträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem från alla orter, där de hafva syndat, och skall rena dem, så att de blifva mitt folk, och jag skall vara deras Gud.

24. Och min tjänare David skall vara konung öfver dem, och de skola alla hafva en och samma herde; och de skola vandra i mina rätter och hålla mina stadgar och göra efter dem. Jes. 40: 11. Jer. 23: 5 f. 30: 9. Hes. 34: 23 f. Joh. 10: 11.

25. Så skola de få bo i det land, som jag gaf åt min tjänare Jakob, det hvari deras fäder bodde. De skola själfva få bo där, så ock deras barn och deras barnbarn till evig tid; och min tjänare David skall vara deras höfding evinnerligen. Joh. 12: 34.

26. Och jag skall för dem sluta ett fridsförbund; ett evigt förbund med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och föröka dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen.
2 Krön. 6: 16. Ps. 89: 4. Jer. 31: 31 f. Hes. 34: 25.

27. Min boning skall vara hos dem, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. 3 Mos. 26: 11 f.
Hes. 11: 20. 2 Kor. 6: 16. Upp. 21: 3.

28. Så skola folken förnimma, att jag är Herren, som helgar Israel, då nu min helgedom förblifver ibland dem evinnerligen.

38 Kapitlet.

Gog och Magog.

Och Herrens ord kom till mig; han sade:

2. Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Magogs land, mot höfdingen öfver Ros, Mesek och Tubal, och profetera mot honom
1 Mos. 10: 2 f. Hes. 27: 13 f. Upp. 20: 8 f.

3. och säg: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma öfver dig, Gog, du höfding öfver Ros, Mesek och Tubal. Hes. 39: 1 f.

4. Jag skall locka dig åstad, jag skall sätta krokar i dina käftar och föra dig ut med hela din här, hästar och ryttare, allesammans i präktig rustning, en stor skara, väpnad med skärmar och sköldar och allesammans förande svärd.
2 Kon. 19: 28. Hes. 29: 4.

5. Perser, etiopier och putéer äro med dem, allesammans med sköld och hjälm.

6. Gomer och alla dess härskaror, Togarmas folk, den yttersta nordens folk och alla dess härskaror; ja, mycket folk har du med dig.

7. Rusta dig och gör dig redo med alla de skaror, som hafva församlat sig till dig; och blif du deras höfvitsman.

8. När lång tid har gått, skall du blifva uppbådad; i kommande år skall du få tåga in i ett land, som då har fått ro efter svärdet och hvars folk då har blifvit hopsamladt från många andra folk, ja, upp till Israels berg, som så länge lågo öde, men hvars folk då har blifvit hämtadt fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i trygghet.

9. Dit skall du draga upp, du skall komma såsom ett oväder och vara såsom ett moln, som öfvertäcker landet, du med alla dina härskaror och med många folk, som följa dig.

10. Så säger Herren, Herren: På den tiden skola planer uppstå i ditt hjärta, och du skall uttänka onda anslag.

11. Du skall säga: »Jag vill draga upp mot det obefästa landet, jag vill komma öfver dessa säkra, som bo där i trygghet, ja, som allesammans bo där utan murar och hvarken hafva bommar eller portar.»

12. Ty du vill taga rof och göra byte och vända din hand mot ödemarkerna, som nu åter äro bebyggda, och mot ett folk, som har blifvit hopsamladt från hedningarna och som nu förvärfvar sig boskap och gods, där det bor på jordens midtelhöjd.

13. Saba och Dedan och Tarsis' köpmän och alla dess unga lejon skola då utfråga dig: »Har du kommit för att taga rof, har du församlat dina skaror till att göra byte, till att föra bort silfver och guld, till att taga boskap och gods, ja, till att taga stort rof?»

14. Profetera därför, du människobarn, och säg till Gog: Så säger Herren, Herren: Se, på den tiden, när mitt folk Israel åter bor i trygghet, då skall du förnimma det.

15. Du skall då komma från ditt land längst uppe i norr, du själf och många folk med dig, allesammans ridande på hästar, en stor skara, en talrik här.

16. Du skall draga upp mot mitt folk Israel och komma såsom ett moln för att öfvertäcka landet. I kommande dagar skall detta ske; jag skall då låta dig komma öfver mitt land, på det att folken må lära känna mig, när jag inför deras ögon bevisar mig helig på dig, du Gog.

17. Så säger Herren, Herren: Du är ju den om hvilken jag talade i forna tider genom mina tjänare, Israels profeter, som i de tiderna är efter är profeterade om att jag skulle låta dig komma öfver dem. Joel 3: 1 f.
Mik. 4: 11 f. Sef. 3: 8. Sak. 12: 2 f. 14: 1 f.

18. Men på den dagen, den dag, då Gog kommer öfver Israels land, säger Herren, Herren, då skall jag gifva luft åt min vrede.

19. Ja, i min nitälskan och min vrede säger jag det: på den dagen skall för visso en stor jordbäfning tima i Israels land.
Hes. 39: 5 f. Matt. 24: 7. Luk. 21: 11.

20. Då skola de bäfva för mig, både fiskarna i hafvet och fåglarna under himmelen och djuren på marken och alla kräldjur, som röra sig på jorden, och alla människor på jordens yta. Och bergen skola slås ned och klipporna störta omkull och alla murar falla till jorden.

21. Och jag skall uppbåda svärd mot honom på alla mina berg, säger Herren, Herren; den enes svärd skall vara vändt mot den andres.

22. Och jag skall gå till rätta med honom medelst pest och blod; och slagregn och hagelstenar, eld och svavel skall jag låta regna ned över honom och hans härskaror och över de många folk, som följa honom. Ps. 11: 6.

23. Så skall jag bevisa mig stor och helig och göra mig känd inför många folks ögon; och de skola förnimma, att jag är Herren.

39 Kapitlet.

Gogs nederlag.

Och du, människobarn, profetera mot Gog och säg: Så säger Herren, Herren: Se, jag skall komma över dig, Gog, du höfding över Ros, Mesek och Tubal. Hes. 38: 2 f. Upp. 20: 8.

2. Jag skall locka dig åstad och leda dig fram och föra dig från landet längst uppe i norr och låta dig komma till Israels berg.

3. Där skall jag slå bågen ur din vänstra hand och låta pilarna falla ur din högra hand.

4. På Israels berg skall du falla med alla dina härskaror och med de folk, som följa dig; jag skall gifva dig till mat åt roffåglar af alla slag och åt markens djur. Hes. 33: 27.

5. Ute på marken skall du falla. Ty jag har talat, säger Herren, Herren.

6. Och jag skall sända eld öfver Magog och öfver dem som bo trygga i hafsländerna; och de skola förnimma, att jag är Herren.

7. Och jag skall göra mitt heliga namn kunnigt bland mitt folk Israel, jag skall icke mer låta mitt heliga namn blifva ohelgadt; och folken skola förnimma, att jag är Herren, Israels Helige. Jes. 64: 2. Hes. 36: 20 f.

8. Se, det kommer, ja, det fullbordas! säger Herren, Herren. Detta är den dag, om hvilken jag har talat. Hes. 38: 17.

9. Sedan skola invånarna i Israels städer gå dit ut och taga rustningar, sköldar och skärmar, bågar och pilar, handpåkar och spjut såsom bränsle till att elda med och skola elda därmed i sju år. Jes. 9: 4 f. Ps. 46: 10.

10. De skola icke behöfva hämta trä från marken eller hugga ved i skogarna, ty de skola elda med rustningarna. Så skola de taga rof af sina röfvare och plundra sina plundrare, säger Herren, Herren.

11. På den tiden skall jag där i Israel gifva åt Gog en plats till graf, nämligen »De framtågandes dal» framför hafvet, och den skall stänga vägen för andra som vilja tåga där fram. Där skall man begrafva Gog och hela hans larmande hop, och man skall kalla den »Gogs larmande hops dal».

12. Och i sju månader skola Israels barn hålla på med att begrafva dem, för att rena landet. 5 Mos. 21: 23.

13. Allt folket i landet skall hålla på med begrafvandet, och detta skall ländа dem till berömmelse. Så skall ske på den dag, då jag förhärligar mig, säger Herren, Herren.

14. Och man skall afskilja män, som beständigt skola genomvandra landet och begrafva dem som tågade där fram och som ännu ligga kvar ofvan jord, och de skola så rena landet; efter sju månaders förlopp skola dessa begynna sitt letande.

15. När så någon af dessa män, som genomvandra landet, på sin färd får se människoben, då skall han uppsätta en vård därbredvid, till dess att dödgräfvarna hinna begrafva dem i »Gogs larmande hops dal».

16. Där skall ock finnas en stad med namnet Hamona. På detta sätt skola de rena landet.

17. Du människobarn, så säger Herren, Herren: Säg till alla slags fåglar och till alla markens djur: Församlen eder och kommen hit; träden tillhopa från alla håll till mitt slaktoffer, till ett stort slaktoffer, som jag vill anställa åt eder på Israels berg; Jes. 34: 6. Upp. 19: 17 f.

18. I skolen få äta kött och dricka blod. I skolen få äta kött af hjältar och dricka blod af höfdingar i landet: af vädurar och lamm och bockar och tjurar, allesammans gödda i Basan.

19. I skolen få äta eder mätta af fett och dricka eder druckna af blod från det slaktoffer, som jag vill anställa åt eder.

20. Ja, mätten eder vid mitt bord af ridhästar och vagnshästar, af hjältar och allt slags krigsfolk, säger Herren, Herren.

21. Och jag skall uppenbara min härlighet bland folken, så att alla folk skola se den dom, som jag har utfört, och huru jag har låtit min hand drabba dem.

22. Och Israels barn skola förnimma, att jag, Herren, är deras Gud, från den dagen och allt framgent.

23. Och folken skola förnimma, att Israels barn blefvo bortförda i fångenskap för sin missgärnings skull, eftersom de voro trolösa mot mig, så att jag måste fördölja mitt ansikte för dem; och jag gaf dem då i deras ovänners hand, så att de allesammans föllo för svärd. Hes. 36: 17 f.

24. Efter deras orenhet och deras öfverträdelser handlade jag med dem och fördolde mitt ansikte för dem.

25. Därför säger Herren, Herren så: Nu skall jag återupprätta Jakob och förbarma mig öfver hela Israels hus och nitälska för mitt heliga namn.

26. Dock skola de bära sin skam och all den otrohet, som de hafva begått mot mig, om de ock få bo i trygghet i sitt land, utan att någon förskräcker dem.

27. Ja, när jag låter dem vända tillbaka ifrån folkslagen och församlar dem från deras fienders länder, då skall jag bevisa mig helig på dem inför många folks ögon.

28. Och de skola förnimma, att jag är Herren, deras Gud, däraf att om jag än dref dem bort i fångenskap bland folken, så hopsamlade jag dem sedan till deras land och lät ingen enda af dem blifva kvar därute.

29. Och jag skall därefter icke mer fördölja mitt ansikte för dem, ty jag har utgjutit min ande öfver Israels hus, säger Herren, Herren.

Hes. 36: 27. Joel 2: 28. Apg. 2: 17.

40 Kapitlet.

Det nya templet. Dess yttre portar och förgårdar.

I det tjugufemte året sedan vi hade blifvit bortförda i fångenskap, vid årets begynnelse, på tionde dagen i månaden, i det fjortonde året sedan staden hade blifvit intagen, på just den dagen kom Herrens hand öfver mig, och han förde mig dit bort.

2 Kon. 25: 4. Hes. 33: 21.

2. I en syn från Gud förde han mig till Israels land och satte mig ned på ett mycket högt berg, och på detta var likasom en stad byggd söderut. Jes. 2: 2.

3. Och dit förde han mig, och se, där stod en man, hvars utseende var såsom koppar; han hade ett linnesnöre i sin hand, så ock en mätstång; och han stod vid porten. Sak. 2: 1. Upp. 21: 15.

4. Och mannen talade till mig: »Du människobarn, se med dina ögon och hör med dina öron och akta på allt som jag kommer att visa dig, ty du har blifvit förd hit, för att jag må visa dig det; förkunna för Israels hus allt hvad du får se.»

5. Och jag såg, att en mur gick utomkring huset, rundt omkring det. Och mätstången, som mannen hade i sin hand, var sex alnar lång, hvar aln en handsbredd längre än en vanlig aln. Och han mätte murbyggnadens bredd: den var en stång, och dess höjd: den var en stång. Hes. 43: 13. 2 Krön. 3: 3.

6. Därpå gick han till en port, som låg mot öster, och steg uppför dess trappsteg; och han mätte portens ena tröskel: den var en stång bred, och sedan den andra tröskeln: den var en stång bred.

7. Och hvar vaktkammare var en stång lång och en stång bred, och afståndet mellan vaktkamrarna var fem alnar; och porttröskeln invid portens förhus på inre sidan mätte en stång. Hes. 44: 11.

8. Och han uppmätte portens förhus på inre sidan: det mätte en stång.

9. Han uppmätte portens förhus: det höll åtta alnar, och dess murpelare: de höllo två alnar. Och portens förhus låg på inre sidan.

10. Och vaktkamrarna i porten mot öster voro tre på hvar sida, alla tre lika stora; och murpelarna på båda sidorna voro lika stora.

11. Och han mätte portöppningens bredd: den var tio alnar, och portens längd: den var tretton alnar.

12. Och framför vaktkamrarna var en afskrankning, som höll en aln; en aln höll ock afskrankningen på motsatta sidan; och hvar vaktkammare, på hvardera sidan, höll sex alnar.

13. Och han mätte porten från den ena vaktkammarens tak till den andras: den var tjugufem alnar bred; och dörr låg mot dörr.

14. Och han upptog murpelarna till sextio alnar; och intill förgårdens murpelare sträckte sig porten rundt omkring.

15. Och afståndet mellan ingångsportens framsida och förhusets framsida vid den inre portöppningen var femtio alnar.

16. Och slutna fönster funnos till vaktkamrarna och till deras murpelare inwändigt i porten rundt omkring, och likaledes i förhusen; fönstren sutto rundt

omkring invändigt, och murpelarna voro prydda med palmer.

17. Och han förde mig till den yttre förgården, och jag såg, att där voro tempelkamrar och ett stengolf, anlagdt rundt omkring förgården; trettio tempelkamrar voro uppbyggda på stengolfvet.

18. Och stengolfvet gick utefter portarnas sidoväggar, så att det motsvarade portarnas längd; detta var det nedre stengolfvet.

19. Och han mätte afståndet från den nedre portens framsida till den inre förgårdens yttre framsida: det var hundra alnar, både på östra sidan och på norra.

20. Sedan mätte han ock längden och bredden på den port, som låg mot norr på den yttre förgården.

21. Också den hade tre vaktkamrar på hvar sida och desslikes murpelare och förhus, lika stora som den förra portens; den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred.

22. Och fönstren, förhuset och palmerna däri voro lika stora som i den port, som låg mot öster; och man steg upp till den på sju trappsteg, och dess förhus låg framför dessa.

23. Och en port till den inre förgården fanns midt emot denna port, det var i norr såsom i öster; och han mätte afståndet från den ena porten till den andra: det var hundra alnar.

24. Därefter lät han mig gå till södra sidan, och jag såg, att också på södra sidan fanns en port. Och han mätte dess murpelare och förhus; de voro lika stora som de andra.

25. Och fönster funnos på den och på dess förhus rundt omkring, likadana som de andra fönstren. Den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred.

26. Och trappan dit upp utgjordes af sju trappsteg, och dess förhus låg framför dessa; och den var prydd med palmer på sina murpelare, på båda sidor.

27. Och en port till den inre förgården fanns ock på södra sidan; och han mätte afståndet från den ena porten till den andra på södra sidan: det var hundra alnar.

28. Därpå förde han mig till den inre förgården genom södra porten. Och han mätte den södra porten; den var lika stor som de andra.

29. Och dess vaktkamrar, murpelare och förhus voro lika stora som de andra, och fönster funnos på den och på dess förhus rundt omkring. Den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred.

30. Och förhus funnos rundt omkring, tjugufem alnar långa och fem alnar breda.

31. Och dess förhus låg utåt den yttre förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer; och uppgången därtill utgjordes af åtta trappsteg.

32. Sedan förde han mig till den inre förgårdens östra sida och mätte porten där; den var lika stor som de andra.

33. Och dess vaktkamrar, murpelare och förhus voro lika stora som de andra, och fönster funnos på den och på dess förhus rundt omkring. Den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred.

34. Och dess förhus låg mot den yttre förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer på båda sidor; och uppgången därtill utgjordes af åtta trappsteg.

35. Därefter förde han mig till den norra porten och mätte den; den var lika stor som de andra.

36. Så ock dess vaktkamrar, murpelare och förhus; och fönster funnos på den rundt omkring. Den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred.

37. Och dess murpelare stodo vid den yttre förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer på båda sidor; och uppgången därtill utgjordes af åtta trappsteg.

38. Och en tempelkammare med sin ingång fanns vid murpelarna, i portarna; där skulle man skölja brännoffren.

39. Och i portens förhus stodo två bord på hvar sida, och på dem skulle man slakta brännoffers-, syndoffers- och skuldoffersdjuren.

40. Och vid den yttre sidovägg, som låg norrut, när man steg upp till portens ingång, stodo två bord; och vid den andra sidoväggen på portens förhus stodo ock två bord.

41. Alltså stodo vid portens sidoväggar fyra bord på hvar sida, eller tillsammans åtta bord, på hvilka man skulle slakta.

42. Och för brännoffret stodo där fyra bord af huggna stenar, en och en half aln långa, en och en half aln breda och en aln höga; på dessa skulle man lägga de redskap, med hvilka man slaktade brännoffers- och slaktoffersdjuren.

43. Och dubbelkrokar, en handsbredd långa, voro fästa innantill rundt omkring; och på borden skulle offerköttet läggas.

44. Och utanför den inre porten funnos för sångarna på den inre gården

tempelkamrar, som lågo vid den norra portens sidovägg, med sin framsida åt söder; och en annan låg vid den östra portens sidovägg, med sin framsida åt norr.

45. Och han talade till mig: »Denna tempelkammare, hvars framsida ligger mot söder, är för de präster, som förrätta tjänsten inne i huset.

46. Och den tempelkammare, hvars framsida ligger mot norr, är för de präster, som förrätta tjänsten vid altaret, alltså för Sadoks söner, hvilka äro de af Levi barn, som få träda fram till Herren för att göra tjänst inför honom.»

1 Sam. 2: 35. 1 Kon. 2: 35. Hes. 43: 11.

47. Och han mätte förgården; den var hundra alnar lång och hundra alnar bred, en liksidig fyrkant; och altaret stod framför huset.

41 Kapitlet.

Tempelhuset.

40: 48. Därefter förde han mig till husets förhus. Och han mätte förhusets murpelare: de höllo fem alnar, hvar på sin sida, så ock portens bredd: den var på hvar sida tre alnar.

49. Förhuset var tjugu alnar långt och elfva alnar bredt, nämligen vid trappstegen, på hvilka man steg dit upp. Och vid murpelarna stodo pelare, en på hvar sida.

1. Därefter förde han mig till tempelsalen. Och han mätte murpelarna: de voro sex alnar breda, hvar på sin sida — tabernaklets bredd.

2. Och ingången var tio alnar bred, och sidoväggarna vid ingången voro på hvar sida fem alnar. Därpå mätte han salens längd: den var fyrtio alnar, och dess bredd: den var tjugu alnar.

1 Kon. 6: 2, 17.

3. Därefter gick han in i det innersta rummet. Och han mätte murpelarna vid ingången: de höllo två alnar, och ingången: den höll sex alnar, och ingångens bredd: den var sju alnar.

4. Och han mätte dess längd: den var tjugu alnar, och dess bredd: den var tjugu alnar, framför tempelsalen. Och han sade till mig: »Detta är det allraheligaste.» 1 Kon. 6: 20.

5. Därefter mätte han husets mur: den höll sex alnar; och sidokamrarnas bredd: den var fyra alnar, rundt omkring hela huset. 1 Kon. 6: 5 f.

6. Och sidokamrarna lågo den ena ofvanför den andra i trettiotre omgångar; och på den mur, som sträckte sig innanför sidokamrarna rundt omkring, funnos afsatser, på hvilka de skulle hafva sitt fäste; ty i själfva husväggen skulle de icke vara infästa.

7. Härigenom blefvo sidokamrarna, där de lågo kring huset, bredare allt eftersom de lågo högre upp. Ty husets kringbyggnad sträckte sig med öfvervåning ofvanpå öfvervåning rundt omkring huset. Därför växte bredden inåt, alltefter som våningen låg högre upp. Och från den nedersta våningen steg man så upp i den öfversta genom den mellersta.

8. Och jag såg, att huset låg på en upphöjd fot, som sträckte sig rundt däromkring; sidokamrarnas grundvalar voro nämligen en hel stång höga, sex alnar till kanten.

9. Sidokamrarnas yttermur var fem alnar tjock; och den plats, som blef fri, tillhörde husets sidokamrar.

10. Och mellanrummet bort till tempelkamrarna var tjugu alnar bredt, rundt omkring hela huset.

11. Och ingångarna till sidokamrarna lågo utåt den fria platsen, en ingång mot norr och en ingång åt söder; den fria platsen var fem alnar bred, rundt omkring.

12. Och den byggnad, som låg invid den afsöndrade platsen på västra sidan, var sjuttio alnar bred, och byggnadens mur var fem alnar tjock rundt omkring och nittio alnar lång.

13. Och han mätte huset; det var hundra alnar långt. Och den afsöndrade platsen jämte byggnaden med dess murar utgjorde en längd af hundra alnar.

14. Och bredden på husets framsida jämte den afsöndrade platsen åt öster utgjorde en längd af hundra alnar.

15. Och han mätte längden på den byggnad, som låg invid den afsöndrade platsen, på dennas baksida, och mätte afsatserna på dess framvägg åt båda sidor — de höllo hundra alnar — vidare det inre tempelrummet och förgårdsförhusen,

16. tröskларna och de slutna fönstren, afsatserna på framväggen rundt omkring, i deras tre våningar, platsen invid tröskeln — som var af poleradt trä — rundt omkring, så ock afståndet från marken upp till fönstren. Och fönstren voro täckta.

17. Men ofvanför dörren, både in emot det inre rummet och utåt, och eljest utefter hela väggen rundt omkring, innantill och utantill, funnos afmätta fält,

18. på hvilka framställdes keruber och palmer, hvar palm mellan två keruber. Och hvar kerub hade två ansikten:

19. ett människoansikte åt palmen på ena sidan och ett lejonansikte åt palmen på andra sidan; så var gjordt på hela huset rundt omkring.

20. Från marken ända upp öfver ingången funnos keruber och palmer framställda, så ock på tempelsalens väggar.

21. Tempelsalens dörröppning var fyrkantig, och framsidan af det heligaste hade sitt gifna utseende. 1 Kon. 6: 31.

22. Altaret var af trä, tre alnar högt och två alnar långt, och det hade hörn; och dess långsidor och väggar voro af trä. Och han talade till mig: »Detta är det bord, som skall stå inför Herrens ansikte.»

23. Och både tempelsalen och det heligaste hade dubbeldörrar.

24. Och hvar dörr hade två dörrskifvor, två vridbara dörrskifvor: den ena dörren hade två dörrskifvor och likaledes den andra två.

25. Och på dem, på dörrarna till tempelsalen, funnos framställda keruber och palmer, likasom på väggarna; och på förhusets framsida, utantill, var ett trapphus af trä. 1 Kon. 7: 6. Hes. 40: 26.

26. Och slutna fönster och palmer funnos på förhusets sidoväggar, på båda sidor, så ock i husets sidokamrar och i trapphusen. Hes. 40: 16.

42 Kapitlet.

Templets omgifningar.

Och han lät mig gå ut på den yttre förgården den väg, som gick åt norr, och förde mig därefter till den byggnad med tempelkamrar, som låg invid den afsöndrade platsen och tillika invid murbyggnaden norrut,

2. till långsidan, som mätte hundra alnar, med sin ingång i norr; men bredden var femtio alnar.

3. Ut emot den tjugu alnar breda platsen på den inre förgården och ut emot stengolfvet på den yttre förgården lågo afsatserna på det ena husets framvägg midt emot afsatserna på det andra husets framvägg, i tre våningar.

4. Och framför tempelkamrarna gick en tio alnar bred gång till den inre förgården, en alnsbred väg; och ingångarna lågo mot norr.

5. Men de öfversta tempelkamrarna voro mindre än de andra, ty afsatserna på framväggen togo bort mera rum från dem än från de nedersta och mellersta kamrarna i byggnaden.

6. Ty kamrarna lågo i tre våningar och hade inga pelare, såsom förgårdarna hade; därför blefvo den öfversta våningens kamrar mera indragna än den nedersta och den mellersta våningens.

7. Och en yttre skiljemur gick utmed tempelkamrarna åt den yttre förgården till, framför tempelkamrarna, och den var femtio alnar lång.

8. Ty längden på tempelkammarbyggnaden utåt den yttre förgården var femtio alnar, men åt templet till hundra alnar.

9. Och nedanför dessa tempelkamrar var ingången från öster, när man ville komma till dem från den yttre förgården.

10. Där förgårdens skiljemur var som tjockast, lågo ock på östra sidan tempelkamrar invid den afsöndrade platsen och tillika invid murbyggnaden.

11. Och en väg gick framför dem, likadan som vägen framför tempelkamrarna på norra sidan; och de hade samma längd och bredd. Och alla utgångar här voro såsom där, både i fråga om öfriga anordningar och i fråga om själfva dörröppningarna.

12. Och såsom det var med dörröppningarna på tempelkamrarna vid södra sidan, så fanns också här en dörröppning, vid hvilken en väg begynte, en väg, som gick utefter den behöriga skiljemuren och som låg österut, när man gick in i tempelkamrarna.

13. Och han sade till mig: »De norra och södra tempelkamrarna invid den afsöndrade platsen skola vara de heliga tempelkamrar, i hvilka prästerna, som få träda fram inför Herren, skola äta det högheliga; där skola de förvara det högheliga, såväl spisoffer som syndoffer och skuldoffer, ty det är en helig plats. 3 Mos. 2: 3, 10.

14. När prästerna — som från helgedomen icke få strax begifva sig till den yttre förgården — hafva kommit dit in, skola de där lämna kvar de kläder, i hvilka de hafva gjort tjänst, ty dessa äro heliga; först när de hafva iklädt sig andra kläder, få de träda ut på den plats, som är för folket.»

15. När han nu hade slutat uppmätningen af det inre huset, lät han mig gå ut till den port, som låg mot öster. Och han mätte platsen rundt omkring.

16. Han mätte med sin mätstång åt östra sidan: den höll efter mätstången fem hundra stänger rundt omkring.

17. Han mätte åt norra sidan: den höll efter mätstången fem hundra stänger rundt omkring.

18. Han mätte ock åt södra sidan: den höll efter mätstången fem hundra stänger.

19. Han vände sig mot västra sidan och mätte med mätstången fem hundra stänger.

20. Åt alla fyra sidorna mätte han platsen. Den var omgifven af en mur, som utefter platsens längd höll fem hundra stänger och utefter dess bredd fem hundra stänger. Och den skulle skilja det heliga från det som icke var heligt.

43 Kapitlet.

Herrens härlighet drager in i det nya templet. Altaret och dess invigning.

Och han lät mig gå åstad till porten, den port, som vette åt öster.

2. Då såg jag Israels Guds härlighet komma österifrån, och dånet därvid var såsom dånet af stora vatten, och jorden lyste af hans härlighet.

3. Och den syn, som jag då såg, var likadan som den jag såg, när jag kom för att fördärfva staden; det var en syn, likadan som den jag såg vid strömmen Kebar. Och jag föll ned på mitt ansikte. Hes. 1: 4 f. 10: 18 f. 11: 22 f.

4. Och Herrens härlighet kom in i huset genom den port, som låg mot öster.

5. Och anden lyfte upp mig och förde mig in på den inre förgården, och jag såg, att Herrens härlighet uppfyllde huset. 2 Mos. 40: 34. 1 Kon. 8: 10.

6. Då hörde jag en röst tala till mig från huset, under det att en man stod bredvid mig.

7. Den sade till mig: Du människobarn, detta är den plats, där min tron är, den plats, där mina fötter skola stå, där jag vill bo ibland Israels barn evinnerligen. Och Israels hus skall icke mer ohelga mitt heliga namn, hvarken de själfva eller deras konungar, med sitt horeri, med sina konungars döda kroppar och med sina offerhöjder:

2 Kon. 21: 18, 26.

8. de som satte sin tröskel invid min tröskel och sin dörrpost vid sidan af min dörrpost, så att allenast muren var mellan mig och dem, och som så orenade mitt heliga namn med de styggelser de bedrefvo, hvarför jag ock förgjorde dem i min vrede.

9. Men nu skola de skaffa sitt horeri och sina konungars döda kroppar långt bort ifrån mig, att jag må kunna bo ibland dem evinnerligen.

10. Men du, människobarn, förkunna nu för Israels hus om detta hus, på det att de må blygas för sina missgärningar. Må de mäta det härliga verket.

Hes. 16: 61 f.

11. Om de då blygas för allt hvad de hafva gjort, så kungör för dem och uppteckna för deras ögon husets form och inredning, dess utgångar och ingångar, alla dess former och alla stadgar därom, alla dess former och alla lagar därom, att de må akta på hela dess form och alla stadgar därom och göra efter dem.

12. Detta är lagen om huset: på toppen af berget skall hela dess område rundt omkring vara högheligt. Ja, detta är lagen om huset.

13. Men dessa voro måtten på altaret i alnar, hvar aln en handsbredd längre än en vanlig aln: Dess bottenram var en aln hög och en aln bred, och kanten på ramen, rundt omkring utmed randen, var ett kvarter hög; detta var altarets underlag. Hes. 40: 5.

14. Afståndet från bottenramen vid marken upp till den nedre afsatsen var två alnar, och bredden var en aln. Afståndet från den mindre afsatsen upp till den större var fyra alnar, och bredden var en aln.

15. Altarhärden höll fyra alnar; och från altarhärden stodo de fyra hornen uppåt.

16. Och altarhärden var tolf alnar lång och tolf alnar bred, så att dess fyra sidor bildade en liksidig fyrkant.

17. Och afsatsen var fjorton alnar lång och fjorton alnar bred, utefter sina fyra sidor. Kanten rundt omkring den höll en half aln, och dess bottenram sträckte sig en aln rundt omkring. Och altarets trappsteg vette åt öster.

18. Och han sade till mig: »Du människobarn, så säger Herren, Herren: Dessa äro stadgarna om altaret för den dag, då det blifver färdigt, så att man därpå kan offra brännoffer och hålla blod.

19. Då skall du åt de levitiska prästerna gifva en ungtjur till syndoffer, åt dem som äro af Sadoks säd och som få träda fram till mig, säger Herren, Herren, för att göra tjänst inför mig.

20. Och du skall taga något af dess blod och stryka på altarets fyra horn och på afsatsens fyra hörn och på kan-

ten rundt omkring; så skall du rena det och bringa försoning för det.
2 Mos. 29: 16, 36.

21. Sedan skall du taga syndoffersţjuren; och du skall utanför helgedomen uppbränna den på en därtill bestämd plats, som hör till huset.
3 Mos. 4: 12. 16: 27.

22. Och nästa dag skall du föra fram en felfri bock till syndoffer; och man skall rena altaret på samma sätt som man renade det med tjuren.

23. När du så har fullbordat reningen, skall du föra fram en felfri ungtjur och en felfri vädur av småboskapen.

24. Dem skall du föra fram inför Herren, och prästerna skola strö salt på dem och offra dem såsom brännoffer åt Herren. 3 Mos. 2: 13.

25. Under sju dagar skall du dagligen offra en syndoffersbock; och en ungtjur och en vädur av småboskapen, båda felfria, skall man likaledes offra.
2 Mos. 29: 35.

26. Under sju dagar skall man sålunda bringa försoning för altaret och rena det och inviga det.

27. Men sedan dessa dagar hafva gått till ända, skola prästerna på åttonde dagen och allt framgent offra på altaret edra brännoffer och tackoffer; och jag skall då hafva behag till eder, säger Herren, Herren.» 3 Mos. 9: 33.

44 Kapitlet.

Det nya templets tjänare. Deras skyldigheter och rättigheter.

Därefter förde han mig tillbaka mot helgedomens yttre port, den som vette åt öster; den var nu stängd.

2. Och Herren sade till mig: »Denna port skall förblifva stängd och icke mer öppnas, och ingen skall gå in genom den, ty Herren, Israels Gud, har gått in genom den; därför skall den vara stängd. Hes. 43: 4.

3. Dock skall fursten, eftersom han är furste, få sitta där och hålla måltid inför Herrens ansikte; han skall då gå in genom portens förhus, och samma väg skall han gå ut igen.»

4. Därefter förde han mig genom norra porten till platsen framför huset; och jag fick se huru Herrens härlighet uppfyllde Herrens hus. Och jag föll ned på mitt ansikte.

5. Och Herren sade till mig: Du människobarn, akta på och se med dina ögon och hör med dina öron allt hvad jag nu talar med dig om alla stadgar angående Herrens hus och om alla lagar, som röra det; och gif akt på huru man går in i huset genom alla helgedomens utgångar.

6. Och säg till Israels hus, det gensträfviga: Så säger Herren, Herren: Nu må det vara nog med alla de styggelser I hafven begått, I af Israels hus,
4 Mos. 16: 3, 7.

7. I som hafven låtit främlingar med oomskuret hjärta och oomskuret kött komma in i min helgedom och vara där, till ohelgande af mitt hus, under det att I framburen min spis, fett och blod. Så har mitt förbund blifvit brutet, för att icke räkna alla edra andra styggelser.
4 Mos. 18: 4. Jos. 9: 27. Esr. 8: 20.

8. I hafven icke själfva förrättat tjänsten vid mina helgedomar, utan hafven satt andra till att åt eder förrätta tjänsten i min helgedom.

9. Så säger Herren, Herren: Ingen främling med oomskuret hjärta och oomskuret kött får komma in i min helgedom, ingen af de främlingar, som finnas bland Israels barn.

10. Utan de leviter, som gingo bort ifrån mig, när Israel for vilse, de som då själfva foro vilse och gingo bort ifrån mig och följde sina smutsgudar, de skola bära på sin missgärning

11. och skola i min helgedom bestrida vakttjänstgöringen vid husets portar och annan tjänstgöring i huset; de skola slakta brännoffer och slaktoffer åt folket och skola stå inför dem till att betjäna dem.

12. Eftersom de betjänade dem inför deras smutsgudar och så blefvo för Israels hus en stötesten till missgärning, därför betygar jag om dem med upplyft hand, säger Herren, Herren, att de skola få bära på sin missgärning.

13. De skola icke få nalkas mig, till att förrätta prästerlig tjänst inför mig, eller till att nalkas något af mina heliga föremål, nämligen de högheliga, utan de skola bära på sin skam och på de styggelser, som de hafva bedrifvit.
4 Mos. 4: 19. Hes. 4: 6.

14. Och jag skall sätta dem till att förrätta tjänsten i huset vid allt tjänararbete där, allt som där skall utföras.

15. Men de levitiska präster, nämligen Sadoks söner, som förrättade tjänsten vid min helgedom, när andra Israels barn foro vilse och gingo bort ifrån mig, de skola få träda fram till mig för att göra tjänst inför mig; de skola stå inför mitt ansikte för att offra

åt mig fett och blod, säger Herren, Herren. Hes. 40: 46.

16. De skola gå in i min helgedom, och de skola träda fram till mitt bord för att göra tjänst inför mig och förrätta hvad som är att förrätta åt mig. Hes. 41: 22.

17. Och när de komma in i den inre förgårdens portar, skola de ikläda sig linnekläder; de få icke hafva på sig något af ylle, när de göra tjänst i den inre förgårdens portar och inne i huset. 2 Mos. 28: 39 f.

18. De skola hafva hufvudbonader af linne på sina hufvuden och benkläder af linne omkring sina länder; de skola icke omgjorda sig med något som framkallar svett.

19. Och när de sedan gå ut på den yttre förgården, till folket på den yttre förgården, skola de taga af sig de kläder, i hvilka de hafva gjort tjänst, och skola lämna dem kvar i helgedomens tempelkamrar och ikläda sig andra kläder, på det att de icke må göra folket heligt med sina kläder. Hes. 42: 14.

20. De skola icke raka hufvudet, men skola icke heller låta håret växa fritt, utan skola klippa sitt hufvudhår kort. 3 Mos. 21: 5. 4 Mos. 6: 5.

21. Och vin får ingen präst dricka, när han har kommit in på den inre förgården. 3 Mos. 10: 9.

22. En änka eller en fråskild kvinna får han icke taga till hustru åt sig, utan allenast en jungfru af Israels barns säd; dock får han taga en änka, om hon är änka efter en präst. 3 Mos. 21: 7, 13 f.

23. Och de skola lära mitt folk att skilja mellan heligt och oheligt och undervisa dem om skillnaden mellan orent och rent. 3 Mos. 10: 10. Hes. 22: 26.

24. Och i rättssaker skola de uppträda såsom domare och skola afdöma dem efter mina rätter. Och mina lagar och stadgar skola de iakttaga vid alla mina högtider, och mina sabbater skola de hålla heliga.

5 Mos. 17: 8 f. 2 Krön. 19: 10. Mal. 2: 7.

25. Ingen af dem får orena sig genom att gå in till någon död människa; allenast genom fader eller moder eller son eller dotter eller broder eller genom en syster, som icke har tillhört någon man, må han ådraga sig orenhet. 3 Mos. 21: 1 f.

26. Men när han därefter har blifvit ren, skall man räkna för honom ytterligare sju dagar; 4 Mos. 19: 11 f.

27. och på den dag, då han går in i helgedomen, på den inre förgården, för att göra tjänst i helgedomen, då skall han bära fram ett syndoffer för sig, säger Herren, Herren.

28. Och deras arfvedel skall bestå däri att jag själf skall vara deras arfvedel. Och i skolen icke gifva dem någon besittning i Israel, ty jag är deras besittning.

4 Mos. 18: 20. 5 Mos. 10: 9. 18: 2. Jos. 13: 14.

29. Spisoffret, syndoffret och skuldoffret få de äta och allt tillspillogifvet i Israel skall höra dem till. 3 Mos. 27: 21.

30. Och det första af alla förstlingsfrukter af alla slag och alla offergåder af alla slag, hvadhelst I frambären såsom offergård, detta skall höra prästerna till; och förstlingen af edert mjöl skolen I gifva åt prästen, på det att du må bringa välsignelse öfver ditt hus. 2 Mos. 23: 19. 4 Mos. 15: 20 f. 18: 12 f., 19. Neh. 10: 37.

31. Intet själfdödt eller ihjälrifvet djur, vare sig fågel eller boskapsdjur, få prästerna äta. 2 Mos. 22: 31. 3 Mos. 22: 8. Hes. 4: 14.

45 Kapitlet.

Afskiljande af land för helgedomen, staden och fursten. Furstens förpliktelser. Offergårder. Högtidsoffer.

Och när I genom lottkastning fördelen landet till arfvedel, så skolen I åt Herren gifva en offergård, en helig del af landet, i längd tjugufem tusen och i bredd tio tusen; detta stycke skall vara heligt till hela sitt omfång rundt omkring. Jos. 14: 1 f. Hes. 47: 13 f., 21. 48: 8 f.

2. Häraf skall tagas till helgedomen en liksidig fyrkant, fem hundra i längd och fem hundra i bredd, rundt omkring, och till utmark där rundt omkring femtio alnar. Hes. 42: 20.

3. Af det tillmätta stycket skall du alltså afmäta ett område, tjugufem tusen i längd och tio tusen i bredd; där skall helgedomen, det högheliga, ligga.

4. Detta skall vara en helig del af landet och skall tillhöra prästerna, som göra tjänst i helgedomen, dem som få träda fram till att göra tjänst inför Herren; detta skall vara en plats åt dem för deras hus, så ock en helig plats för helgedomen.

5. Och ett stycke, tjugufem tusen i längd och tio tusen i bredd, skall tillhöra leviterna, som göra tjänst i huset, såsom deras besittning, med tjugu tempelkamrar.

6. Och åt staden skolen I gifva till besittning ett område, fem tusen i bredd och tjugufem tusen i längd, motsvarande det heliga offergårdsområdet; det skall höra hela Israels hus till.
Hes. 48: 15 f.

7. Och fursten skall på båda sidor om det heliga offergårdsområdet och stadens besittning få ett område, beläget invid det heliga offergårdsområdet och stadens besittning, dels på västra sidan, västerut, dels ock på östra sidan, österut, och i längd motsvarande en stamlotts utsträckning från västra gränsen till östra. Hes. 48: 21.

8. Detta skall han hafva till sitt land, till besittning i Israel; och mina furstar skola då icke mer förtrycka mitt folk, utan skola låta Israels hus få behålla sitt land efter sina stammar.

9. Så säger Herren, Herren: Nu må det vara nog, I Israels furstar. Skaffen bort våld och förtryck och öfven rätt och rättfärdighet; hören upp att drifva mitt folk ifrån hus och hem, säger Herren, Herren. 3 Mos. 19: 35 f. Hes. 44: 6.

10. Riktig våg, riktig efa, riktigt batmått skolen I hafva.

11. Efan och batmåttet skola hålla samma mått, så att batmåttet rymmer tiondedelen af en homer och likaledes efan tiondedelen af en homer; ty efter homern skall man bestämma måtten.

12. Sikeln skall innehålla tjugu gera; tjugu siklar, tjugufem siklar, femton siklar skall minan innehålla hos eder.
2 Mos. 30: 13. 3 Mos. 27: 25. 4 Mos. 3: 47.

13. Detta är den offergård I skolen gifva: en sjättedels efa af hvar homer hvete och en sjättedels efa af hvar homer korn;

14. vidare den stadgade gården af olja, räknadt efter bat af olja: en tiondedels bat af hvar kor (som är ett mått på tio bat och lika med en homer, ty tio bat utgöra en homer);

15. vidare af småboskapen från Israels betesmarker ett djur på hvart tvåhundratal, till spisoffer, brännoffer och tackoffer, för att bringa försoning för folket, säger Herren, Herren.

16. Allt folket i landet skall vara förpliktadt till denna offergård åt fursten i Israel.

17. Men fursten skall det åligga att frambära brännoffer, spisoffer och dryckoffer på festerna, nymånaderna och sabbaterna, vid alla Israels hus' högtider. Han skall anskaffa syndoffer, spisoffer, brännoffer och tackoffer till att bringa försoning för Israels hus.

18. Så säger Herren, Herren: På första dagen i första månaden skall du taga en felfri ungtjur och rena helgedomen.
3 Mos. 16: 16, 29 f.

19. Och prästen skall taga något af syndoffrets blod och stryka på husets dörrpost och på altarafsatsens fyra hörn och på dörrposten till den inre förgårdens port.

20. Så skall du ock göra på sjunde dagen i månaden, om så är, att någon har syndat ouppsåtligen och af fåkunnighet; på detta sätt skolen I bringa försoning för huset. 3 Mos. 4: 2 f.

21. På fjortonde dagen i första månaden skolen I hafva påskhögtid; i sju dagar skall högtiden räcka, och man skall då äta osyradt bröd.
2 Mos. 12: 18 f. 4 Mos. 28: 16 f.

22. På den dagen skall fursten för sig själf och för allt folket i landet offra en tjur till syndoffer. Hes. 43: 12.

23. Men sedan, under högtidens sju dagar, skall han dagligen under de sju dagarna offra såsom brännoffer åt Herren sju tjurar och sju vädurar, alla felfria, och såsom syndoffer en bock dagligen.

24. Och såsom spisoffer skall han offra en efa till hvar tjur och en efa till hvar vädur jämte en hin olja till hvar efa.

25. På femtonde dagen i sjunde månaden skall han vid högtiden frambära likadana offer under de sju dagarna, likadana syndoffer, brännoffer och spisoffer och lika mycket olja. 4 Mos. 29: 12 f.

46 Kapitlet.

Furstens offer. Det dagliga brännoffret. Furstens arfsbesittning. Offerköken.

Så säger Herren, Herren: Den inre förgårdens port, den som vetter åt öster, skall vara stängd under de sex arbetsdagarna, men på sabbatsdagen skall den öppnas; likaledes skall den öppnas på nymånadsdagen.

2. Och då skall fursten utifrån gå in genom portens förhus och ställa sig vid portens dörrpost; och när prästerna offra hans brännoffer och hans tackoffer, skall han tillbedja på portens tröskel och därefter gå ut. Men porten skall icke stängas förrän om aftonen.
Hes. 45: 17, 22.

3. Och folket i landet skall på sabbater och nymånader tillbedja inför Herren vid ingången till samma port.

4. Och brännoffret, som fursten skall frambära åt Herren, skall på sabbats-

dagen utgöras af sex felfria lamm och en felfri vädur.

5. Och såsom spisoffer skall han frambära en efa till väduren, men till lammen såsom spisoffer så mycket han vill gifva, jämte en hin olja till hvar efa.

6. Men på nymånadsdagen skall han frambära en felfri ungtjur, sex lamm och en vädur, allesammans felfria.

4 Mos. 28: 11 f.

7. Och såsom spisoffer skall han offra en efa till tjuren och en efa till väduren, och till lammen så mycket han vill anskaffa, jämte en hin olja till hvar efa.

8. Och när fursten vill gå in, skall han gå in genom portens förhus, och samma väg skall han gå ut igen.

Hes. 44: 3.

9. Men när folket i landet kommer inför Herrens ansikte vid högtiderna, då skall den som har gått in genom norra porten för att tillbedja gå ut genom södra porten, och den som har gått in genom södra porten skall gå ut genom norra porten; ingen skall gå tillbaka genom samma port, där han har kommit in, utan man skall gå ut genom den motsatta.

10. Och fursten skall gå in tillsammans med de andra, när de gå in; och när de gå ut, skola de gå ut tillsammans.

11. Men vid fester och högtider skall spisoffret utgöras af en efa till hvar tjur och en efa till hvar vädur och till lammen af så mycket han vill gifva, jämte en hin olja till hvar efa. Hes. 45: 24.

12. Och när fursten vill offra ett frivilligt offer, vare sig ett brännoffer eller ett tackoffer såsom frivilligt offer åt Herren, så skall man öppna åt honom den port, som vetter åt öster, och han skall offra sitt brännoffer och sitt tackoffer alldeles så, som han plägar offra på sabbatsdagen; och därpå skall han gå ut, och sedan han gått ut, skall man stänga porten.

13. Du skall dagligen offra såsom brännoffer åt Herren ett felfritt årsgammalt lamm; hvar morgon skall du offra ett sådant. 2 Mos. 29: 38 f. 4 Mos. 28: 3 f.

14. Och såsom spisoffer skall du därtill offra hvar morgon en sjättedels efa och en tredjedels hin olja för att fukta mjölet — detta såsom spisoffer åt Herren, såsom hans evärdliga rätt för beständigt.

15. I skolen offra lammet och spisoffret och oljan hvar morgon såsom dagligt brännoffer.

16. Så säger Herren, Herren: Om fursten gifver någon af sina söner en gåfva, så blifver det dennes arfvedel, det skall höra hans söner till; de skola besitta det såsom arf.

17. Men om han af sin arfvedel gifver något såsom gåfva åt någon af sina tjänare, så skall detta tillhöra denne intill friåret; då skall det återgå till fursten. Hans arfvedel är det ju, och hans söner skall det tillfalla.

3 Mos. 25: 10. 27: 24.

18. Fursten må icke taga något af folkets arfvedel och så kränka dem i deras besittningsrätt; allenast af sin egen besittning må han gifva arfvedelar åt sina söner, på det att ingen af mitt folk må blifva undanträngd från sin särskilda besittning. Hes. 45: 8.

19. Och han förde mig genom den ingång, som låg vid sidan af porten, till de heliga tempelkamrar, som voro bestämda för prästerna och vette åt norr; och jag såg, att där var en plats längst uppe i väster.

20. Och han sade till mig: »Detta är den plats, där prästerna skola koka skuldoffret och syndoffret och där de skola baka spisoffret, för att icke behöfva bära ut det på den yttre förgården och så göra folket heligt.»

21. Därefter lät han mig gå ut på den yttre förgården och förde mig omkring till förgårdens fyra hörn; och jag såg då, att i hvart och ett af förgårdens hörn fanns en gård.

22. I förgårdens fyra hörn funnos kringstängda gårdar, fyrtio alnar långa och trettio alnar breda; dessa fyra hörngårdar voro lika stora.

23. Och rundt omkring inuti dem gick en mur, rundt omkring i alla fyra; och nedtill vid muren rundt omkring hade man inrättat eldstäder till kokning. Och han sade till mig:

24. »Detta är de kök, i hvilka husets tjänare skola koka folkets slaktoffer.»

47 Kapitlet.

Tempelkällan. Det heliga landets gränser.

Därefter förde han mig tillbaka till husets ingång, och där fick jag se vatten rinna fram under husets tröskel på östra sidan, ty husets framsida låg mot öster; och vattnet flöt ned under husets södra sidovägg, söder om altaret.

Joel 3: 18. Sak. 13: 1. 14: 8. Upp. 22: 1 f.

2. Sedan lät han mig gå ut genom norra porten och förde mig omkring på en yttre väg till den yttre porten, den som vette åt öster. Där fick jag se vatten kvälla fram på södra sidan.

3. Sedan, då mannen, med ett mätsnöre i handen, hade gått ett stycke mot öster, mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och vattnet räckte mig där till fotknölarna.

4. Åter mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och vattnet räckte mig där till knäna. Åter mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, som där räckte mig upp till länderna.

5. Ännu en gång mätte han upp tusen alnar, och nu var det en ström, som jag icke kunde gå över. Ty vattnet gick så högt, att man måste simma; det var en ström, som man icke kunde gå över.

6. Och han sade till mig: »Nu har du ju sett det, du människobarn?» Sedan förde han mig tillbaka upp på strömmens strand.

7. Och när han hade fört mig dit tillbaka, fick jag se träd i stor myckenhet stå på strömmens strand, på båda sidor.

8. Och han sade till mig: »Detta vatten rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken och faller därpå ut i havet. Vattnet, som fick bryta fram, går alltså till havet, och så blifver vattnet där sundt.

9. Och öfverallt dit den dubbla strömmen kommer, där upplifvas alla lefvande varelser, som röra sig i stim, och fiskarna blifva där mycket talrika; ty när detta vatten kommer dit, blifver hafsvattnet sundt, och allt får lif, där strömmen kommer.

10. Och fiskare skola stå utmed den från En-Gedi ända till En-Eglaim, och såsom en enda fiskeplats skall den sträckan vara. Där skola finnas fiskar af olika slag i stor myckenhet, alldeles såsom i Stora hafvet.

11. Men gölar och dammar där skola icke blifva sunda, utan skola tjäna till saltberedning.

12. Och vid strömmen, på dess båda stränder, skola allahanda fruktträd växa upp, hvilkas löf icke skola vissna och hvilkas frukt ej skall taga slut, utan hvar månad skola de bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter skola tjäna till föda och deras löf till läkedom.» Upp. 22: 2.

13. Så säger Herren, Herren: Dessa äro de gränser, efter hvilka I skolen utskifta landet såsom arfvedel åt Israels tolf stammar (hvarvid Josef får mer än en lott).

1 Mos. 48: 5. 4 Mos. 34: 2 f. Jos. 17: 17 f.

14. I skolen få det till arfvedel, den ene såväl som den andre, därför att jag med upplyft hand har lofvat att gifva det åt edra fäder; så skall nu detta land tillfalla eder såsom arfsegendom.

1 Mos. 12: 7. 17: 8. 26: 3. 28: 13.

15. Detta skall vara landets gräns på norra sidan från Stora hafvet längs Hetlonsvägen, dit fram där vägen går till Sedad: Hos. 48: 1.

16. Hamat, Berota, Sibraim, som ligger mellan Damaskus' och Hamats områden, det mellersta Haser, som ligger invid Haurans område.

17. Så skall gränsen gå från hafvet till Hasar-Enon vid Damaskus' område och vidare allt längre norrut och upp mot Hamats område. Detta är norra sidan.

18. Och på östra sidan skall gränsen begynna mellan Hauran och Damaskus och gå mellan Gilead och Israels land samt utgöras af Jordan; från nordgränsen nedåt, utmed Östra hafvet, skolen I mäta ut den. Detta är östra sidan.

19. Och på sydsidan, söderut, skall gränsen gå från Tamar till Meribots vatten vid Kades, till bäcken, fram till Stora hafvet. Detta är sydsidan, söderut.

4 Mos. 20: 13. 27: 14. Hos. 48: 28.

20. Och på västra sidan skall gränsen utgöras af Stora hafvet och gå från sydgränsen till en punkt midt emot det ställe, där vägen går till Hamat. Detta är västra sidan.

21. Och I skolen utskifta detta land åt eder efter Israels stammar.

22. I skolen utdela det genom lottkastning till arfvedel åt eder själfva och åt främlingarna, som bo ibland eder och hafva födt barn ibland eder. Ty de skola af eder hållas lika med infödda israeliter; de skola tillfalla eder såsom en arfvedel bland Israels stammar. 3 Mos. 19: 34.

23. I den stam, där främlingen bor, där skolen I gifva honom hans arfvedel, säger Herren, Herren.

48 Kapitlet.

De tolf stammarnas områden samt offergårdsområdet med stadens och furstens besittningar. Stadens omfång och dess portars namn.

Och dessa äro namnen på stammarna. Vid norra gränsen längs efter Hetlonsvägen, dit fram där vägen går till Hamat, vidare bort mot Hasar-Enan — med Damaskus' område jämte Hamat i norr — där skall Dan hafva en lott, så

att hela sträckan från östra sidan till västra tillhör honom. Hes. 47: 15 f.

2. Och närmast Dans område skall Aser hafva en lott, från östra sidan till västra.

3. Och närmast Asers område skall Naftali hafva en lott, från östra sidan till västra.

4. Och närmast Naftalis område skall Manasse hafva en lott, från östra sidan till västra.

5. Och närmast Manasses område skall Efraim hafva en lott, från östra sidan till västra.

6. Och närmast Efraims område skall Ruben hafva en lott, från östra sidan till västra.

7. Och närmast Rubens område skall Juda hafva en lott, från östra sidan till västra.

8. Och närmast Juda område skall från östra sidan till västra sträcka sig det offergärdsområde, som I skolen gifva, tjugufem tusen i bredd, och i längd lika med en stamlotts längd från östra sidan till västra; och helgedomen skall ligga där i midten. Hes. 45: 1 f.

9. Det offergärdsområde, som I skolen gifva åt Herren, skall vara i längd tjugufem tusen och i bredd tio tusen.

10. Och af detta heliga offergärdsområde skall ett stycke tillhöra prästerna, i norr tjugufem tusen, i väster tio tusen i bredd, i öster likaledes tio tusen i bredd och i söder tjugufem tusen i längd; och Herrens helgedom skall ligga där i midten.

11. Det skall tillhöra prästerna, de som hafva blifvit helgade bland Sadoks söner, de som hafva förrättat tjänsten åt mig, de som icke, såsom leviterna gjorde, foro vilse, när eljest Israels barn foro vilse. Hes. 44: 15 f.

12. Därför skall en särskild offergärdsdel af den från landet aflagna offergärden tillhöra dem såsom ett högheligt område invid leviternas.

13. Men leviterna skola få ett område motsvarande prästernas, i längd tjugufem tusen och i bredd tio tusen — längden öfveralit tjugufem tusen och bredden tio tusen.

14. Och de få icke sälja något däraf; det bästa landet må man icke byta bort eller eljest öfverlåta åt någon annan, ty det är helgadt åt Herren.

15. Men de fem tusen, som blifva öfver på bredden invid de tjugufem tusen, skola utgöra ett icke heligt område för staden, dels till att bo på, dels såsom utmark; och staden skall ligga där i midten. Jer. 31: 38 f.

16. Och detta är måttet på den: norra sidan fyra tusen fem hundra, södra sidan fyra tusen fem hundra, på östra sidan fyra tusen fem hundra, och västra sidan fyra tusen fem hundra.

17. Och staden skall hafva en utmark, som norrut är två hundra femtio, söderut två hundra femtio, österut två hundra femtio och västerut två hundra femtio.

18. Och hvad som blifver öfver på långsidan utmed det heliga offergärdsområdet, nämligen tio tusen österut och tio tusen västerut — ty det skall sträcka sig utmed det heliga offergärdsområdet — af detta skall afkastningen tjäna till föda åt stadens bebyggare.

19. Alla stadens bebyggare från alla Israels stammar skola bruka det.

20. Hela offergärdsområdet skall alltså vara tjugufem tusen i längd och tjugufem tusen i bredd; det heliga offergärdsområde, som I gifven, skall bilda en fyrkant, stadens besittning inberäknad.

21. Och furstен skall få hvad som blifver öfver på båda sidor om det heliga offergärdsområdet och stadens besittning, nämligen landet invid det tjugufem tusen alnar breda offergärdsområdet, ända till östra gränsen, och likaledes västerut landet utefter det tjugufem tusen alnar breda området, ända till västra gränsen. Dessa områden, motsvarande stamlotterna, skola tillhöra furstен. Och det heliga offergärdsområdet med det heliga huset skall ligga midt emellan dem.

22. Gränsande å ena sidan till leviternas besittning, å andra sidan till stadens, skall detta område ligga midt emellan furstens besittningar. Och furstens besittningar skola ligga mellan Juda område och Benjamins område.

23. Därefter skola de återstående stammarna komma. Först skall Benjamin hafva en lott, från östra sidan till västra.

24. Och närmast Benjamins område skall Simeon hafva en lott, från östra sidan till västra.

25. Och närmast Simeons område skall Isaskar hafva en lott, från östra sidan till västra.

26. Och närmast Isaskars område skall Sebulon hafva en lott, från östra sidan till västra.

27. Och närmast Sebulons område skall Gad hafva en lott, från östra sidan till västra.

28. Och närmast Gads område, på dess sydsida, söderut, skall gränsen gå från Tamar över Meribas vatten vid Kades till bäcken, fram emot Stora havet. Hes. 47: 19.

29. Detta är det land, som I genom lottkastning skolen utdela åt Israels stammar till arfvedel; och detta skall vara deras stamlotter, säger Herren, Herren.

30. Och följande utgångar skall staden hafva: På norra sidan skall den hålla ett mått af fyra tusen fem hundra,

31. och af stadens portar, uppkallade efter Israels stammars namn, skola tre ligga i norr: den första Rubens port, den andra Juda port, den tredje Levi port. Upp. 21: 12 f.

32. Och på östra sidan skall den ock hålla fyra tusen fem hundra och hafva tre portar: den första Josefs port, den andra Benjamins port, den tredje Dans port.

33. Sammalunda skall ock södra sidan hålla ett mått af fyra tusen fem hundra och hafva tre portar: den första Simeons port, den andra Isaskars port, den tredje Sebulons port.

34. Västra sidan skall hålla fyra tusen fem hundra och hafva tre portar: den första Gads port, den andra Asers port, den tredje Naftali port.

35. Rundt omkring skall den hålla aderton tusen. Och stadens namn skall allt framgent vara: Här är Herren. Ps. 68: 17. Jes. 60: 14.

Daniel.

1 Kapitlet.

Daniels och hans medbröders fångenskap och uppfostran i Babel.

I Jojakims, Juda konungs, tredje regeringsår kom Nebukadnessar, konungen i Babel, mot Jerusalem och belägrade det. 2 Krön. 36: 6 f.

2. Och Herren gaf Jojakim, Juda konung, i hans hand, så ock en del af kärlen i Guds hus; och han förde dem in i Sinears land till sin guds hus. Och kärlen förde han in i sin guds skattkammare. 1 Mos. 10: 10.

3. Och konungen befallde Aspenas, sin öfverste hofman, att han skulle af Israels barn taga till sig ynglingar af konungslig släkt eller af förnäm börd, 2 Kon. 20: 18. Jes. 39: 7.

4. sådana som icke hade något lyte, utan voro fagra att skåda och utrustade med förstånd till att inhämta allt slags vishet, kloka och läraktiga ynglingar, som kunde blifva dugliga att tjäna i konungens palats; dem skulle han låta undervisa i kaldéernas skrift och tungomål.

5. Och konungen bestämde åt dem ett visst underhåll för hvar dag, af konungens egen mat och af det vin han själf drack, och befallde, att man skulle uppfostra dem i tre år; när den tiden vore förliden, skulle de få göra tjänst hos konungen.

6. Bland dessa voro nu Daniel, Hananja, Misael och Asarja, af Juda barn.

7. Men öfverste hofmannen gaf dem andra namn: Daniel kallade han Beltesassar, Hananja Sadrak, Misael Mesak och Asarja Abed-Nego. Dan. 4: 5.

8. Men Daniel lät sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat eller med vinet, hvaraf denne drack; och han bad öfverste hofmannen, att han icke skulle nödgas orena sig.

9. Och Gud lät Daniel finna nåd och barmhärtighet inför öfverste hofmannen. 1 Mos. 39: 21.

10. Men öfverste hofmannen sade till Daniel: »Jag fruktar, att min herre, konungen, som har bestämt om eder mat och dryck, då skall finna edra ansikten magrare än de ynglingars, som äro jämnåriga med eder, och att I så skolen draga skuld öfver mitt hufvud inför konungen.»

11. Då sade Daniel till hofmästaren, som af öfverste hofmannen hade blifvit satt till att hafva uppsikt öfver Daniel, Hananja, Misael och Asarja:

12. »Gör ett försök med dina tjänare i tio dagar, och låt gifva oss grönsaker att äta och vatten att dricka.

13. Sedan må du jämföra vårt utseende med de ynglingars, som hafva ätit af konungens mat; och efter hvad du då anser må du göra med dina tjänare.»

14. Och han hörde dem därutinnan och gjorde ett försök med dem i tio dagar.

15. Och efter de tio dagarnas förlopp befunnos de vara fagrare att skåda och stadda vid bättre hull än alla de ynglingar, som hade ätit af konungens mat.

16. Då lät hofmästaren dem allt fortfarande slippa den mat, som hade varit bestämd för dem, och det vin, som de skulle hafva druckit, och gaf dem grönsaker.

17. Åt dessa fyra ynglingar gaf nu Gud kunskap och insikt i allt slags skrift och vishet; och Daniel fick förstånd på alla slags syner och drömmar.

18. Och när den tid var förliden, efter hvilken de enligt konungens befallning skulle föras fram för honom, blefvo de af öfverste hofmannen förda inför Nebukadnessar.

19. När då konungen talade med dem, fanns bland dem alla ingen som kunde förliknas med Daniel, Hananja, Misael och Asarja; och de fingo så göra tjänst hos konungen.

20. Och närhelst konungen tillfrågade dem i någon sak, som fordrade vishet i förståndet, fann han dem vara tio gånger klokare än alla spåmän och besvärjare, som funnos i hela hans rike.

21. Och Daniel fortfor så intill konung Kores' första regeringsår.

Dan. 6: 28. 10: 1.

2 Kapitlet.

Nebukadnessars dröm om de fyra världsrikena.

I sitt andra regeringsår hade Nebukadnessar drömmar, af hvilka han blef orolig till sinnes, och sömnen vek bort ifrån honom. 1 Mos. 41: 1, 8.

2. Då lät konungen tillkalla sina spåmän, besvärjare, trollkarlar och kaldéer, på det att de skulle gifva konungen till känna hvad han hade drömt; och de kommo och trädde fram för konungen.

Jes. 47: 12 f.

3. Och konungen sade till dem: »Jag har haft en dröm, och jag är orolig till sinnes att få veta hvad jag har drömt.»

4. Då talade kaldéerna till konungen på arameiska: »Må du lefva evinnerligen, o konung! Förtälj drömmen för dina tjänare, så skola vi meddela uttydningen.» Dan. 3: 9. 5: 10. 6: 6, 21.

5. Konungen svarade och sade till kaldéerna: »Nej, mitt orygguliga beslut är, att om I icke sägen mig drömmen och dess uttydning, skolen I huggas i stycken, och edra hus skola göras till platser för orenlighet.

2 Kon. 10: 27. Esr. 6: 11. Dan. 3: 29.

6. Men om I meddelen drömmen och dess uttydning, så skolen I få gåfvor och skänker och stor ära af mig. Meddelen mig alltså nu drömmen och dess uttydning.»

7. De svarade för andra gången och sade: »Konungen må förtälja drömmen för sina tjänare, så skola vi meddela uttydningen.»

8. Konungen svarade och sade: »Jag märker nogsamt, att I viljen vinna tid, eftersom I sen, att mitt beslut är orygglig,

9. så att, om I icke sägen mig drömmen, domen öfver eder icke kan blifva annat än en. Ja, I hafven kommit öfverens om att inför mig föra lögnaktigt och bedrägligt tal, i hopp att tiderna skola förändra sig. Sägen mig alltså nu hvad jag har drömt, så märker jag, att I ock kunnen meddela mig uttydningen därpå.»

10. Då svarade kaldéerna konungen och sade: »Det finnes ingen människa på jorden, som förmår meddela konungen det som han vill veta; aldrig har ju heller någon konung, huru stor och mäktig han än varit, begärt sådant som detta af någon spåman eller besvärjare eller kaldé.

11. Ty det som konungen begär är alltför svårt, och ingen finnes, som kan meddela konungen det, förutom gudarna; och de hafva icke sin boning ibland de dödliga.»

12. Då vredgades konungen och blef mycket förtörnad och befallde, att man skulle förgöra alla de vise i Babel.

13. När alltså påbudet härom hade blifvit utfärdadt och man skulle döda de vise, sökte man ock efter Daniel och hans medbröder för att döda dem.

14. Då vände sig Daniel med kloka och höfviska gensagor till Arjok, öfversten för konungens drabanter, hvilken hade dragit ut för att döda de vise i Babel.

15. Han tog till orda och frågade Arjok, konungens höfvitsman: »Hvarför har detta stränga påbud blifvit utfärdadt af konungen?» Då omtalade Arjok för Daniel hvad som var på färde.

16. Och Daniel gick in och bad konungen, att tid måtte beviljas honom, så skulle han meddela konungen uttydningen.

17. Därefter gick Daniel hem och omtalade för Hananja, Misael och Asarja, sina medbröder, hvad som var på färde,

18. och han ålade dem att bedja himmelens Gud om förbarmande, så att denna hemlighet blefve uppenbarad, på det att icke Daniel och hans medbröder måtte förgöras tillika med de öfriga vise i Babel.

19. Då blef hemligheten uppenbarad för Daniel i en syn om natten. Och Daniel lofvade himmelens Gud därför;

20. Daniel hof upp sin röst och sade: »Lofvadt vare Guds namn från evighet till evighet! Ty vishet och makt höra honom till. Ps. 113: 2.

21. Han låter tider och stunder omskifta, han afsätter konungar och tillsätter konungar, han gifver åt de visa deras vishet och åt de förståndiga deras förstånd. Job 32: 8.

22. Han uppenbarar det som är djupt och förborgadt, han vet hvad i mörkret är, och hos honom bor ljuset.
Ps. 104: 2. 1 Kor. 2: 10.

23. Dig, mina fäders Gud, tackar och prisar jag, att du har gifvit mig vishet och förmåga, och att du nu har uppenbarat för mig det vi bådo dig om; ty det som konungen ville veta har du uppenbarat för oss.»

24. I följd häraf gick Daniel in till Arjok, som af konungen hade fått befallning att förgöra de vise i Babel; han gick åstad och sade till honom så: »De vise i Babel må du icke förgöra. För mig in till konungen, så skall jag meddela konungen uttydningen.»

25. Då förde Arjok med hast Daniel inför konungen och sade till honom så: »Jag har bland de judiska fångarna funnit en man, som kan säga konungen uttydningen.»

26. Konungen svarade och sade till Daniel, som hade fått namnet Beltesassar: »Kan du säga mig den dröm, som jag har haft, och dess uttydning?»
Dan. 1: 7.

27. Daniel svarade konungen och sade: »Den hemlighet, som konungen begär att få veta, kunna inga vise, besvärjare, spåmän eller stjärnskådare meddela konungen.

28. Men det finnes en Gud i himmelen, som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar veta hvad som skall ske i kommande dagar. Detta var din dröm och den syn du hade på ditt läger:

29. När du, o konung, låg på ditt läger, uppstego hos dig tankar på hvad som skall ske i framtiden; och han som uppenbarar hemligheter lät dig veta hvad som skall ske.

30. Och för mig har denna hemlighet blifvit uppenbarad icke i kraft af någon vishet, som jag äger framför alla andra lefvande varelser, utan på det att uttydningen må blifva kungjord för konungen, så att du förstår ditt hjärtas tankar. 1 Mos. 41: 16.

31. Du, o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess glans öfvermåttan stor, och den var förskräcklig att skåda.

32. Bildstodens hufvud var af bästa guld, dess bröst och armar voro af silfver, dess buk och länder af koppar;

33. dess ben voro af järn, dess fötter delvis af järn och delvis af lera.

34. Medan du nu betraktade den, blef en sten lösrifven, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som voro af järn och lera, och krossade dem.

35. Då blef på en gång alltsammans krossadt, järnet, leran, kopparen, silfret och guldet, och det blef såsom agnar på en tröskloge om sommaren, och vinden förde bort det, så att man icke mer kunde finna dess plats. Men af stenen, som hade träffat bildstoden, blef ett stort berg, som uppfyllde hela jorden.

36. Detta var drömmen; och vi vilja nu säga konungen uttydningen:

37. Du, o konung, konungarnas konung, åt hvilken himmelens Gud har gifvit rike, väldighet, makt och ära,
Hos. 26: 7 f. Dan. 4: 19. 5: 18.

38. och i hvilkens hand han har gifvit människors barn och djuren på marken och fåglarna under himmelen, hvarhelst varelser bo, och som han har satt till herre öfver allesammans, du är det gyllene hufvudet. Jer. 27: 6. 28: 14.

39. Men efter dig skall uppstå ett annat rike, ringare än ditt, och därefter ännu ett tredje rike, ett som är af koppar, och det skall råda öfver hela jorden.

40. Ett fjärde rike skall ock uppstå och vara starkt såsom järn, ty järnet krossar och söndersslår ju allt; och såsom järnet förstör allt annat, så skall ock detta krossa och förstöra.

41. Men att du såg fötterna och tårna vara delvis af krukmakarlera och delvis af järn, det betyder, att det skall vara ett söndradt rike, dock så, att det har något af järnets fasthet; ty du såg ju järn vara där, blandadt med lerjord.

42. Och att tårna på fötterna voro delvis af järn och delvis af lera, det

betyder, att riket skall vara delvis starkt och delvis svagt.

43. Och att du såg järnet vara blandadt med lerjord, det betyder, att väl en beblandning där skall äga rum, genom människosäd, men att delarna likväl icke skola hålla ihop med hvarandra, lika litet som järn kan förbinda sig med lera.

44. Men i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras, och hvars makt icke skall blifva öfverlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla dessa andra riken, men själft skall det bestå evinnerligen; Ps. 2: 8 f. 110: 1 f., 6. Dan. 7: 14, 27. Mk. 4: 7. Luk. 1: 33. 1 Kor. 15: 24.

45. ty du såg ju, att en sten blef lösrifven från berget, dock icke genom människohänder, och att den krossade järnet, kopparen, leran, silfret och guldet.

Så har en stor Gud uppenbarat för konungen hvad som skall ske i framtiden; och drömmen är viss, och dess uttydning är tillförlitlig.»

46. Då föll konung Nebukadnessar på sitt ansikte och tillbad inför Daniel och befallde, att man skulle offra åt honom spisoffer och rökoffer.

Apg. 14: 11 f.

47. Och konungen svarade Daniel och sade: »I sanning, eder Gud är en Gud öfver andra gudar och en herre öfver konungar och en uppenbarare af hemligheter, eftersom du har kunnat uppenbara denna hemlighet.»

2 Mos. 15: 11. Ps. 86: 8. 1 Tim. 6: 15.

48. Därefter upphöjde konungen Daniel och gaf honom många stora skänker och satte honom till herre öfver hela Babels höfdingdöme och till högste föreståndare för alla de vise i Babel.

1 Mos. 41: 41.

49. Och på Daniels bön förordnade konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego att förvalta Babels höfdingdöme; men Daniel själf stannade vid konungens hof. Dan. 1: 7. 3: 12, 30.

3 Kapitlet.

De tre männen i den brinnande ugnen.

Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod, sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han upprätta på Duraslätten i Babels höfdingdöme.

2. Och konung Nebukadnessar sände åstad och lät församla satraper, landshöfdingar och ståthållare, fogdar, skattmästare, domare, lagtolkare och alla andra makthafvande i höfdingdömena, att de skulle komma till invigningen af den bildstod, som konung Nebukadnessar hade låtit uppställa.

3. Då församlade sig satraperna, landshöfdingarna och ståthållarna, fogdarna, skattmästarna, domarna, lagtolkarna och alla andra makthafvande i höfdingdömena till invigningen af den bildstod, som konung Nebukadnessar hade låtit uppställa; och när de så stodo framför den bildstod, som Nebukadnessar hade låtit uppställa,

4. utropade en härold med hög röst: »Detta vare eder befalldt, I folk och stammar och tungomål:

5. När I hören ljudet af horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skolen I falla ned och tillbedja den gyllene bildstod, som konung Nebukadnessar har låtit uppställa. Visb. 14: 18.

6. Men den som icke faller ned och tillbeder, han skall i samma stund kastas i den brinnande ugnen.»

Jer. 29: 22. Upp. 13: 15.

7. Så snart nu allt folket hörde ljudet af horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare och allahanda andra instrumenter, föllo de alltså ned, alla folk och stammar och tungomål, och tillbådo den gyllene bildstod, som konung Nebukadnessar hade låtit uppställa.

8. Men strax därefter kommo några kaldeiska män fram och anklagade judarna.

9. De togo till orda och sade till konung Nebukadnessar: »Må du lefva evinnerligen, o konung!

Dan. 2: 4. 5: 10. 6: 6, 21.

10. Du, o konung, har gifvit befallning, att alla människor, när de hörde ljudet af horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skulle falla ned och tillbedja den gyllene bildstoden,

11. och att hvar och en som icke föllo ned och tillbådo skulle kastas i den brinnande ugnen.

12. Men nu äro här några judiska män, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, hvilka du har förordnat att förvalta Babels höfdingdöme. Dessa män hafva icke aktat på dig, o konung. De dyrka icke dina gudar; och den gyllene bildstod, som du har låtit uppställa, tillbedja de icke.» Dan. 2: 49.

13. Då befallde Nebukadnessar i vrede och förbittring, att man skulle föra

fram Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Och när man hade fört fram männen inför konungen,

14. talade Nebukadnessar till dem och sade: »Är det af förakt som I, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, icke dyrken mina gudar och icke tillbedjen den gyllene bildstod, som jag har låtit uppställa?

15. Nu väl, allt må vara godt, om I åren redo att, när I hören ljudet af horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, falla ned och tillbedja den bildstod, som jag har låtit göra. Men om I icke tillbedjen, så skolen I i samma stund blifva kastade i den brinnande ugnen; och hvilken är den gud, som då kan rädda eder ur min hand?»

16. Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till konungen: »O Nebukadnessar, vi behöfva icke gifva dig något svar på detta. Ps. 90: 12. 68: 21.

17. Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o konung.

18. Men om han icke vill det, så må du veta, o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar, och att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstod, som du har låtit uppställa.» 2 Mos. 20: 4 f. 23: 24.

19. Då uppfylldes Nebukadnessar af vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hof upp sin röst och befallde, att man skulle göra ugnen sju gånger hetare, än man någonsin hade sett den vara.

20. Och några handfasta män i hans här fingo befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.

21. Så blefvo dessa med sina underkläder, lifrockar, mantlar och andra kläder bundna och kastade i den brinnande ugnen.

22. Men eftersom konungens befallning hade varit så sträng och ugnen därför hade blifvit så öfvermåttan starkt upphettad, blefvo de män, som förde Sadrak, Mesak och Abed-Nego dit upp, själfva dödade af eldslågorna,

23. under det att de tre männen Sadrak, Mesak och Abed-Nego bundna kastades ned i den brinnande ugnen.

24. Då förskräcktes konung Nebukadnessar och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: »Var det icke tre män som vi läto kasta bundna i elden?» De svarade och sade till konungen: »Jo för visso, o konung.»

25. Han fortfor och sade: »Och ändå ser jag nu fyra män, som gå lösa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem; och den fjärde ser så ut, som vore han en gudason.»

26. Därpå trädde Nebukadnessar fram till öppningen på den brinnande ugnen, hof upp sin röst och sade: »Sadrak, Mesak och Abed-Nego, I den högste Gudens tjänare, kommen hit ut.» Då gingo Sadrak, Mesak och Abed-Nego ut ur elden.

27. Och satraperna, landshöfdingarna och ståthållarna och konungens rådsherrar församlade sig dit och fingo se, att elden icke hade haft någon makt öfver männens kroppar, och att håret på deras hufvuden icke var svedt, och att deras kläder icke hade blifvit skadade; ja, man kunde icke ens känna lukten af något brändt på dem. Jes. 43: 2. Hebr. 11: 34.

28. Då hof Nebukadnessar upp sin röst och sade: »Lofvad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, hvilka så förtröstade på honom, att de öfverträdde konungens ord och vågade sina lif för att ej nödgas dyrka eller tillbedja någon annan gud än sin egen Gud! Apg. 5: 29.

29. Och härmed gifver jag nu befallning, att hvilken som helst af alla folk och stammar och tungomål som säger något otillbörligt om Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, han skall huggas i stycken, och hans hus skall göras till en plats för orenlighet; ty ingen gud finnes, som så kan hjälpa som denne.» Esr. 6: 11. Dan. 2: 5.

30. Därefter lät konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego komma till stor ära och makt i Babels höfdingdöme. Dan. 2: 49.

4 Kapitlet.

Skrifvelse från konung Nebukadnessar rörande hans dröm om det afhuggna trädet.

3: 31. Konung Nebukadnessar till alla folk och stammar och tungomål, som finnas på hela jorden. Mycken frid vare med eder! Dan. 6: 25.

32. Jag har funnit för godt att härmed kungöra de tecken och under, som den högste Guden har gjort med mig.

33. Ty stora äro för visso hans tecken, och mäktiga äro hans under. Hans

rike är ett evigt rike, och hans välde varar från släkte till släkte.

Ps. 93: 1 f. Dan. 3: 27. 7: 14.

1. Jag, Nebukadnessar, satt i god ro i mitt hus och lefde lyckligt i mitt palats.

2. Då hade jag en dröm, som förskräckte mig; jag ängslades genom drömbilder på mitt läger och genom en syn, som jag såg.

3. Därför gaf jag befallning, att man skulle hämta alla de vise i Babel till mig, på det att de måtte säga mig drömmens uttydning.

4. Så kommo nu spåmännen, besvärjarna, kaldéerna och stjärntydarna, och jag förtäljde drömmen för dem, men de kunde icke säga mig dess uttydning.

5. Slutligen kom ock Daniel inför mig, han som hade fått namnet Beltesassar efter min guds namn och i hvilken heliga gudars ande är; och jag förtäljde drömmen för honom sålunda:

Dan. 1: 7. 5: 11, 14.

6. »Beltesassar, du som är den öfverste bland spåmännen, du om hvilken jag vet, att heliga gudars ande är i dig, och att ingen hemlighet är dig för svår, säg mig hvad jag såg i min dröm och hvad den betyder. Hes. 28: 3.

7. Detta var den syn jag hade på mitt läger: Jag såg i min syn ett träd stå midt på jorden, och det var mycket högt. Hes. 31: 3 f.

8. Ja, stort och väldigt var trädet, och så högt, att det räckte upp till himmelen och syntes allt intill jordens ända.

9. Dess löfverk var skönt, och det bar mycken frukt, så att det hade föda åt alla. Markens djur funno skugga därunder, och himmelens fåglar bodde på dess grenar, och allt kött hade sin föda däraf. Hes. 17: 23. 31: 6.

10. Vidare såg jag i den syn jag hade på mitt läger, huru en helig ängel steg ned från himmelen.

11. Han ropade med hög röst och sade: 'Huggen ned trädet och skären af dess grenar, rifven bort dess löfverk och förström dess frukt, så att djuren, som ligga därunder, fara sin väg och fåglarna flyga bort ifrån dess grenar.

12. Dock må stubben med rötterna lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor af järn och koppar, bland markens gräs; af himmelens dagg skall han vätas och hafva sin lott med djuren bland markens örter.

13. Hans hjärta skall förvandlas, så att det icke mer är en människas, och ett djurs hjärta skall gifvas åt honom, och sju tider skola så gå fram öfver honom.

14. Så är det förordnadt genom änglarnas rådslut, och så är det befalldt om denna sak af de heliga, på det att de lefvande må besinna, att den Högste råder öfver människors rike och gifver det åt hvem han vill, ja, upphöjer därtill den lägste bland människor.'

1 Sam. 16: 1, 12. 1 Kon. 22: 19. Job 1: 6. Dan. 2: 21. 5: 21. Luk. 1: 52.

15. Sådan var den dröm, som jag, konung Nebukadnessar, hade. Och du, Beltesassar, må nu säga uttydningen; ty ingen af de vise i mitt rike kan säga mig uttydningen, men du kan det väl, ty heliga gudars ande är i dig.»

16. Då stod Daniel, som också hade namnet Beltesassar, en stund häpen, uppfylld af oroliga tankar. Men konungen tog åter till orda och sade: »Beltesassar, låt icke drömmen och hvad den betyder förskräcka dig.» Beltesassar svarade och sade:

»Min herre, o att drömmen gällde dem som hata dig och dess betydelse dina fiender!

17. Trädet, som du såg, hvilket var så stort och väldigt och så högt, att det räckte upp till himmelen och syntes öfver hela jorden,

18. och som hade ett så skönt löfverk och bar mycken frukt, så att det hade föda åt alla, trädet, under hvilket markens djur bodde, och på hvars grenar himmelens fåglar hade sina nästen,

19. det är du själf, o konung, du som har blifvit så stor och väldig, du hvilkens storhet har vuxit, tills den har nått upp till himmelen, och hvilkens välde sträcker sig till jordens ända.

Dan. 2: 37.

20. Men att konungen såg en helig ängel stiga ned från himmelen, hvilken sade: 'Huggen ned trädet och förstören det; dock må stubben med rötterna lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor af järn och koppar, bland markens gräs; af himmelens dagg skall han vätas och hafva sin lott med markens djur, till dess att sju tider hafva gått fram öfver honom',

21. detta betyder följande, o konung, och detta är den Högstes rådslut, som har drabbat min herre konungen:

22. Du skall blifva utstött från människorna och nödgas bo ibland markens djur och äta gräs såsom en oxe och vätas af himmelens dagg; och sju tider skola så gå fram öfver dig, till dess du besinnar, att den Högste råder öfver

människors rike och gifver det åt hvem han vill. Jes. 37: 16. Dan. 5: 21.

23. Men att det befalldes, att trädets stubbe med rötterna skulle lämnas kvar, det betyder, att du skall få behålla ditt rike, när du har besinnat, att det är himmelen som har makten.

24. Därför, o konung, må du låta mitt råd täckas dig och göra dig fri ifrån dina synder genom att göra godt och ifrån dina missgärningar genom att öfva barmhärtighet mot de fattiga, om till äfventyrs din lycka så kunde blifva beståndande.»

Ords. 16: 6. Tob. 4: 11. Syr. 3: 33. 29: 15.

25. Allt detta drabbade också konung Nebukadnessar.

26. Tolf månader därefter, när konungen en gång gick omkring på taket af det kungliga palatset i Babel,

27. hof han upp sin röst och sade: »Se, detta är det stora Babel, som jag har uppbyggt till ett konungasäte genom min väldiga makt, min härlighet till ära!»

28. Medan ordet ännu var i konungens mun, kom en röst från himmelen: »Dig, konung Nebukadnessar, vare det sagdt: Ditt rike har blifvit taget ifrån dig;

29. du skall blifva utstött från människorna och nödgas bo ibland markens djur och äta gräs såsom en oxe; och sju tider skola så gå fram öfver dig, till dess du besinnar, att den Högste råder öfver människors rike och gifver det åt hvem han vill.»

30. I samma stund gick det ordet i fullbordan på Nebukadnessar; han blef utstött från människorna och måste äta gräs såsom en oxe, och af himmelens dagg vättes hans kropp, till dess att hans hår växte och blef såsom örnfjädrar och till dess att hans naglar blefvo såsom fågelklor.

31. Men när tiden var förliden, upplyfte jag, Nebukadnessar, mina ögon till himmelen och fick åter mitt förstånd. Då lofvade jag den Högste, jag prisade och ärade honom som lefver evinnerligen, hvilkens välde är ett evigt välde, och hvilkens rike varar från släkte till släkte, Dan. 7: 14.

32. honom mot hvilken alla som bo på jorden äro att akta såsom intet, ty han gör hvad han vill både med himmelens här och med dem som bo på jorden, och ingen kan stå emot hans hand eller säga till honom: »Hvad gör du?» Job 9: 12. Jes. 24: 21. 40: 17. 43: 13.

33. Så fick jag då på den tiden åter mitt förstånd, och jag fick åter min härlighet och glans, mitt rike till ära; och mina rådsherrar och stormän sökte upp mig. Och jag blef åter insatt i mitt rike, och ännu större makt blef mig gifven.

34. Därför prisar nu jag, Nebukadnessar, och upphöjer och ärar himmelens konung, ty alla hans gärningar äro sanning, och hans vägar äro rätta, och dem som vandra i högmod kan han förnedra.

Dan. 5: 20. 1 Petr. 5: 5 f.

5 Kapitlet.

Belsassars gästabud.

Konung Belsassar gjorde ett stort gästabud för sina tusen stormän och höll dryckeslag med de tusen.

2. Medan nu Belsassar var under vinets makt, befalde han, att man skulle bära fram de kärl af guld och silfver, som hans fader Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem; ur dem skulle så konungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur dricka.

2 Kon. 25: 15. 2 Krön. 36: 18. Dan. 1: 2.

3. Då bar man fram de gyllene kärl, som hade blifvit tagna ur tempelsalen i Guds hus i Jerusalem; och konungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur drucko ur dem.

4. Medan de så drucko vin, prisade de sina gudar af guld och silfver, af koppar, järn, trä och sten.

5. Då visade sig i samma stund fingrar såsom af en människohand, hvilka midt emot den stora ljusstaken skrefvo på den hvitmenade väggen i konungens palats; och konungen såg handen, som skref.

6. Då vek färgen bort ifrån konungens ansikte, och han uppfylldes af oroliga tankar, så att hans länder skälfde och hans knän slogo emot hvarandra.

7. Och konungen ropade med hög röst och befallde, att man skulle hämta besvärjarna, kaldéerna och stjärntydarna. Och konungen lät säga så till de vise i Babel: »Hvemhelst som kan läsa denna skrift och meddela mig dess uttydning, han skall blifva klädd i purpur, och en gyllene kedja skall hängas om hans hals, och han skall blifva den tredje herren i riket.»

8. Då kommo alla konungens vise tillstädes, men de kunde icke läsa skriften eller säga konungen dess uttydning.

9. Då blef konung Belsassar ännu mera förskräckt, och färgen vek bort ifrån hans ansikte, och hans stormän stodo bestörta.

10. Men när konungens och hans stormäns tal kom för drottningen, begaf hon sig till gästabudssalen; där tog drottningen till orda och sade: »Må du lefva evinnerligen, o konung! Låt icke oroliga tankar uppfylla dig, och må färgen icke vika bort ifrån ditt ansikte.
Dan. 2: 4. 3: 9. 6: 6, 21.

11. I ditt rike finnes en man, i hvilken heliga gudars ande är. I din faders dagar befanns han hafva insikt och förstånd och vishet, lik gudars vishet; och din fader, konung Nebukadnessar, satte honom till den öfverste bland spåmännen, besvärjarna, kaldéerna och stjärntydarna; ja, detta gjorde din fader konungen,
Dan. 1: 17. 2: 48. 4: 5.

12. eftersom en öfvermåttan hög ande och klokhet och förstånd och skicklighet att uttyda drömmar och lösa gåtor och reda invecklade ting fanns hos denne Daniel, åt hvilken konungen hade gifvit namnet Beltesassar. Låt därför nu tillkalla Daniel; han skall meddela uttydningen.»
Dan. 1: 17.

13. När så Daniel hade blifvit hämtad till konungen, talade denne till Daniel och sade: »Du är ju Daniel, en af de judiska fångar, som min fader konungen förde hit från Juda?
Dan. 1: 6.

14. Jag har hört sägas om dig, att gudars ande är i dig, och att du har befunnits hafva insikt och förstånd och öfvermåttan stor vishet.

15. Nu är det så, att de vise och besvärjarna hafva blifvit hämtade hit till mig för att läsa denna skrift och säga mig dess uttydning; men de kunna icke meddela mig någon uttydning därpå.

16. Men om dig har jag hört, att du kan gifva uttydningar och reda invecklade ting. Om du alltså nu kan läsa skriften och säga mig dess uttydning, så skall du blifva klädd i purpur, och en gyllene kedja skall hängas om din hals, och du skall blifva den tredje herren i riket.»

17. Då svarade Daniel och sade till konungen:

»Dina gåfvor må du själf behålla, och dina skänker må du gifva åt en annan; dem förutan skall jag läsa skriften för konungen och säga honom uttydningen:

18. Åt din fader Nebukadnessar, o konung, gaf den högste Guden rike, storhet, ära och härlighet;
Dan. 2: 37. 4: 19.

19. och för den storhets skull, som han hade gifvit honom, darrade alla folk och stammar och tungomål, i förskräckelse för honom. Hvem han ville dödade han, och hvem han ville lät han lefva; hvem han ville upphöjde han, och hvem han ville förnedrade han.

20. Men då hans hjärta förhäfde sig och hans ande blef stolt och öfvermodig, störtades han från sin konungatron, och hans ära togs ifrån honom.
Dan. 4: 27, 34.

21. Han blef utstött från människors barn, och hans hjärta blef likt ett djurs, och han måste bo ibland vildåsnor och äta gräs såsom en oxe, och af himmelens dagg vättes hans kropp; till dess han besinnade, att den högste Guden råder öfver människors rike och upphöjer hvem han vill till att härska däröfver.
Dan. 4: 22, 30.

22. Men du Belsassar, hans son, som har vetat allt detta, har ändå icke ödmjukat ditt hjärta,

23. utan förhäft dig mot himmelens Herre och låtit bära fram inför dig kärlen från hans hus; och du och dina stormän, dina gemåler och bihustrur hafven druckit vin ur dem, och du har därunder prisat dina gudar af silfver och guld, af koppar, järn, trä och sten, som hvarken se eller höra eller veta något. Men den Gud, som har i sitt våld din ande och alla dina vägar, honom har du icke ärat.
5 Mos. 4: 28. Ps. 115: 4 f. 135: 15 f. Upp. 9: 20.

24. Därför har nu af honom denna hand blifvit sänd och denna skrift tecknad.

25. Och så lyder den skrift, som här är tecknad: Mene mene tekel ufarsin.

26. Och detta är uttydningen därpå: Mene, det betyder: Gud har räknat* ditt rikes dagar och gjort ände på det.

27. Tekel, det betyder: du är vägd** på en våg och befunnen för lätt.

28. Peres, det betyder: ditt rike har blifvit styckadt*** och gifvet åt meder och perser†.»

29. Då befallde Belsassar, att man skulle klädа Daniel i purpur, och att en gyllene kedja skulle hängas om hans hals, och att man skulle utropa om honom, att han skulle vara den tredje herren i riket.
1 Mos. 41: 42.

30. Samma natt blef Belsassar, kaldéernas konung, dödad.

* På arameiska mená. — ** På arameiska tekiltá. — *** På arameiska perisát. — † På arameiska u-farás.

6 Kapitlet.

Daniel i lejongropen.

5:31. Och Darejaves af Medien mottog riket, då han var sextiotvå år gammal.

1. Darejaves fann för godt att sätta öfver riket ett hundra tjugu satraper, på det att sådana skulle finnas öfverallt i riket.

2. Och öfver dem satte han tre furstar, af hvilka Daniel var en; inför dessa skulle satraperna göra räkenskap, så att konungen icke lede något men.

3. Men Daniel gjorde sig bemärkt framför de andra furstarna och satraperna, ty en öfvermåttan hög ande var i honom, och konungen var betänkt på att sätta honom öfver hela riket.

4. Då sökte de andra furstarna och satraperna att finna någon sak mot Daniel i det som anginge riket. Men de kunde icke finna någon sådan sak eller något som var orätt, eftersom han var trogen i sin tjänst; ingen försummelse och intet orätt var att finna hos honom.

5. Då sade männen: »Vi lära icke finna någon sak mot denne Daniel, om vi icke till äfventyrs kunna finna en sådan i hans gudsdyrkan.»

6. Därefter skyndade furstarna och satraperna in till konungen och sade till honom så: »Må du lefva evinnerligen, konung Darejaves!

Dan. 2: 4. 3: 9. 5: 10.

7. Alla rikets furstar, landshöfdingarna och satraperna, rådsherrarna och ståthållarna hafva rådslagit om att en kunglig förordning borde utfärdas och ett förbud stadgas af det innehåll, att hvilken som helst som under trettio dagar vänder sin bön till någon annan, vare sig gud eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen.

8. Så låt nu, o konung, härom utfärda ett förbud och uppsätta en skrifvelse, som efter Mediens och Persiens orygglige lag icke kan återkallas.»

Est. 1: 19. 8: 8.

9. I öfverensstämmelse härmed lät då konung Darejaves uppsätta en skrifvelse och utfärda ett förbud.

10. Men så snart Daniel hade fått veta, att skrifvelsen var uppsatt, gick han in i sitt hus, hvarest han i sin öfre sal hade fönster, som voro öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han tre gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade sin Gud, såsom han förut hade plägat göra.

1 Kon. 8: 44, 48. Ps. 55: 18.

11. Då nu männen skyndade till, funno de Daniel bedjande och åkallande sin Gud.

12. Därefter gingo de till konungen och frågade honom angående det kungliga förbudet: »Har du icke låtit uppsätta ett förbud af det innehåll, att hvilken som helst som under trettio dagar vänder sin bön till någon annan, vare sig gud eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen?» Konungen svarade och sade: »Jo, och det påbudet står fast efter Mediens och Persiens orygglige lag.» Dan. 3: 10 f.

13. Då svarade de och sade till konungen: »Daniel, en af de judiska fångarna, aktar hvarken på dig eller på det förbud, som du har låtit uppsätta, utan förrättar sin bön tre gånger om dagen.»

14. När konungen hörde detta, blef han mycket bedröfvad och gjorde sig bekymmer öfver huru han skulle kunna rädda Daniel; ända till solnedgången mödade han sig med att söka en utväg att hjälpa honom.

15. Då skyndade männen till konungen och sade till honom: »Vet, o konung, att det är en Mediens och Persiens lag, att intet förbud och ingen förordning, som konungen utfärdar, kan återkallas.»

16. Då lät konungen hämta Daniel och kasta honom i lejongropen; och konungen talade till Daniel och sade: »Din Gud, den som du så oaflåtligen dyrkar, han må rädda dig.»

17. Och man förde fram en sten och lade den öfver gropens öppning, och konungen förseglade den med sitt eget och med sina stormäns signet, på det att ingen förändring skulle kunna göras i det som nu hade skett med Daniel.

Matt. 27: 60, 66.

18. Därefter gick konungen hem till sitt palats och var hela natten fastande och lät inga kvinnor komma inför sig; och sömnen flydde honom.

19. Sedan om morgonen, när det dagades, stod konungen upp och gick med hast till lejongropen.

20. Och när han hade kommit nära intill gropen, ropade han på Daniel med ängslig röst; konungen talade till Daniel och sade: »Daniel, du den lefvande Gudens tjänare, många din Gud, den som du så oaflåtligen dyrkar, har kunnat rädda dig från lejonen?»

1 Mack. 2: 60.

21. Då svarade Daniel konungen: »Må du lefva evinnerligen, o konung!

22. Min Gud har sändt sin ängel och tillslutit lejonens gap, så att de icke hafva gjort mig någon skada. Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej heller har jag förbrutit mig mot dig, o konung.»

Ps. 34: 8. 91: 10 f. Dan. 3: 28.

23. Då blef konungen mycket glad och befallde, att man skulle taga Daniel upp ur gropen. Och när Daniel hade blifvit upptagen ur gropen, kunde man icke upptäcka någon skada på honom; ty han hade trott på sin Gud.

24. Sedan lät konungen hämta de män, som hade anklagat Daniel, och lät kasta dem i lejongropen, med deras barn och hustrur; och innan de ännu hade hunnit till bottnen i gropen, föllo lejonen öfver dem och krossade alla deras ben.

25. Därefter lät konung Darejaves skrifva till alla folk och stammar och tungomål, som funnos på hela jorden: »Mycken frid vare med eder!

Dan. 3: 31 f.

26. Härmed gifver jag befallning, att man inom mitt rikes hela område skall bäfva och frukta för Daniels Gud. Ty han är den lefvande Guden, som förblifver evinnerligen; och hans rike är sådant, att det icke kan förstöras, och hans välde består intill änden.

Dan. 2: 44. 4: 31. 7: 14.

27. Han är en räddare och hjälpare, och han gör tecken och under i himmelen och på jorden, han som har räddat Daniel ur lejonens våld.»

28. Och denne Daniel steg i ära och makt under Darejaves' och persern Kores' regeringar. Dan. 1: 21.

7 Kapitlet.

De fyra djuren och människosonen.

I den babyloniske konungen Belsassars första regeringsår hade Daniel en dröm och såg en syn på sitt läger. Sedan upptecknade han drömmen och meddelade hufvudsumman af dess innehåll.

2. Detta är Daniels berättelse:

Jag hade en syn om natten och såg i den, huru himmelens fyra vindar stormade fram mot det stora hafvet.

3. Och fyra stora djur stego upp ur hafvet, det ena icke likt det andra.

4. Det första liknade ett lejon, men det hade vingar såsom en örn. Medan jag ännu såg härpå, rycktes vingarna af djuret, och det restes upp från jorden, så att det blef ställdt på två fötter såsom en människa, och ett mänskligt hjärta blef gifvet åt det. Jer. 48: 40. 49: 19, 22. 50: 17. Hes. 17: 3, 7. Hab. 1: 8.

5. Därpå fick jag se ännu ett djur, det andra i ordningen; det var likt en björn, och det reste upp sin ena sida, och det hade tre refben i sitt gap mellan tänderna. Och till det djuret blef så sagdt: »Stå upp och sluka mycket kött.»

6. Därefter fick jag se ett annat djur, som liknade en panter, men på sina sidor hade det fyra fågelvingar; och djuret hade fyra hufvuden, och välde blef gifvet åt det.

7. Därefter fick jag i min syn om natten se ett fjärde djur, öfvermåttan förskräckligt, fruktansvärdt och starkt; det hade stora tänder af järn, det uppslukade och krossade, och hvad som blef kvar trampade det under fötterna; det var olikt alla de förra djuren och hade tio horn.

8. Men vid det att jag betraktade hornen, fick jag se, huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett litet, genom hvilket tre af de förra hornen blefvo bortstötta; och se, det hornet hade ögon lika människoögon och en mun, som talade stora ord. Upp. 13: 5.

9. Medan jag ännu såg härpå, blefvo stolar framsatta, och en som gammal var satte sig ned. Hans klädnad var snöhvit och håret på hans hufvud såsom ren ull; hans stol var af eldslågor, och hjulen därpå voro af flammande eld. Upp. 1: 14. 4: 2 f.

10. En flod af eld strömmade ut från honom; tusen gånger tusen voro hans tjänare, och tio tusen gånger tio tusen stodo där till hans tjänst. Så satte man sig ned till doms, och böcker upplätos. Ps. 68: 18. 97: 3. 103: 20 f. Upp. 5: 11. 20: 12.

11. Medan jag nu såg härpå, skedde det, för de stora ords skull, som hornet talade, att, medan jag ännu såg härpå, djuret dödades och dess kropp förstördes och kastades i elden för att uppbrännas.

12. Från de öfriga djuren togs ock deras välde, ty deras lifslängd var bestämd till tid och stund.

13. Sedan fick jag i min syn om natten se, huru en som liknade en människoson kom med himmelens skyar; och han nalkades den gamle och fördes fram inför honom. Matt. 16: 27. 24: 30. 25: 31. 26: 64. Mark. 14: 62. Upp. 1: 7.

14. Åt denne gafs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom. Hans

välde är ett evigt välde, som icke skall tagas ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras. Ps. 45: 7 f. Dan. 2: 44. 8: 33. 4: 31. 6: 26. Mik. 4: 7. Luk. 1: 33. Hebr. 1: 8.

15. Då kände jag, Daniel, min ande oroas i sin boning, och den syn, som jag hade haft, förskräckte mig.

16. Jag gick fram till en af dem som stodo där och bad honom om en tillförlitlig förklaring på allt detta. Och han svarade mig och sade mig uttydningen därpå:

17. »De fyra stora djuren betyda, att fyra konungar skola uppstå på jorden.

18. Men sedan skola den Högstes heliga undfå riket och taga det i besittning för evig tid, ja, för evigheters evighet.»

19. Därefter ville jag hafva tillförlitlig förklaring angående det fjärde djuret, som var olikt alla de andra, det som var så öfvermåttan förskräckligt och hade tänder af järn och klor af koppar, det som uppslukade och krossade och sedan trampade under fötterna hvad som blef kvar;

20. så ock angående de tio hornen på dess hufvud och angående det nya hornet, det som sedan sköt upp, och för hvilket tre andra föllo af, det hornet, som hade ögon och en mun, som talade stora ord, det som var större att skåda än de öfriga,

21. det hornet, som jag ock hade sett föra krig mot de heliga och vara dem öfvermäktigt, Upp. 13: 7.

22. till dess att den gamle kom och rätt blef skipad åt den Högstes heliga och tiden var inne, då de heliga fingo taga riket i besittning.

23. Då svarade han så: »Det fjärde djuret betyder, att ett fjärde rike skall uppstå på jorden, som är olikt alla de andra rikena. Det skall uppsluka hela jorden och förtrampa och krossa den.

24. Och de tio hornen betyda, att tio konungar skola uppstå i det riket; och efter dem skall uppstå en annan, som skall vara olik de förra, och som skall nedslå tre konungar. Upp. 17: 12.

25. Och denne skall upphäfva sitt tal mot den Högste och förödа den Högstes heliga; han skall sätta sig i sinnet att förändra tider och lagar; och de skola gifvas i hans hand under en tid och tider och en half tid.

Dan. 11: 36. 12: 7. 1 Mack. 1: 46 f. Upp. 12: 14.

26. Men dom skall blifva hållen, och hans välde skall tagas ifrån honom och fördärfvas och förgöras i grund.

27. Men rike och välde och storhet utöfver alla riken under himmelen skall gifvas åt den Högstes heligas folk. Dess rike skall vara ett evigt rike, och alla välden skola tjäna och lyda det.»

28. Här slutar berättelsen. Men jag, Daniel, uppfylldes af många oroliga tankar, och färgen vek bort ifrån mitt ansikte; men jag bevarade i mitt hjärta hvad som händt. Dan. 5: 6. 10: 8.

8 Kapitlet.

Väduren och bocken.

I konung Belsassars tredje regeringsår såg jag, Daniel, en syn, en som kom efter den jag förut hade sett. Dan. 7: 1 f.

2. Då jag nu i denna syn såg till, tyckte jag mig vara i Susans borg i höfdingdömet Elam; och då jag vidare såg till i synen, fann jag mig vara vid floden Ulai.

3. Och när jag lyfte upp mina ögon, fick jag se en väder stå framför floden, och han hade två horn; och båda hornen voro höga, men det ena var högre än det andra, och detta som var högre sköt sist upp.

4. Jag såg väduren stöta med hornen västerut och norrut och söderut, och intet djur kunde stå honom emot, och ingen kunde rädda ur hans våld; han for fram som han ville och företog sig stora ting.

5. Och när jag vidare gaf akt, fick jag se en bock komma västerifrån och gå fram öfver hela jorden, dock utan att röra vid jorden; och bocken hade ett ansenligt horn i pannan.

6. Och han nalkades väduren med de båda hornen, den som jag hade sett stå framför floden, och sprang emot honom i väldig vrede.

7. Jag såg honom komma ända in på väduren och störta öfver honom i förbittring, och han stötte till väduren och krossade hans båda horn, så att väduren icke hade någon kraft att stå emot honom. Sedan slog han honom till jorden och trampade på honom; och ingen fanns, som kunde rädda väduren ur hans våld.

8. Och bocken företog sig mycket stora ting. Men när han hade blifvit som starkast, brast det stora hornet sönder, och fyra andra ansenliga horn sköto upp i dess ställe, efter himmelens fyra väderstreck.

9. Och från ett af dem gick ut ett nytt horn, i begynnelsen litet, och det

växte öfvermåttan söderut och österut och åt det härliga landet till.
Jer. 3: 19. Hes. 20: 6, 15. Dan. 11: 16, 41.

10. Och det växte ända upp till himmelens härskara och kastade några af denna härskara, af stjärnorna, ned till jorden och trampade på dem.
Job 20: 6. Jes. 14: 13. 2 Mack. 9: 10.

11. Ja, till och med mot härskarornas furste företog han sig stora ting: han tog bort ifrån honom det dagliga offret, och hans helgedoms boning slogs ned.
4 Mos. 28: 3 f. 1 Mack. 1: 23.

12. Jämte det dagliga offret blifver ock en härskara prisgifven, för öfverträdelsers skull. Och det slår sanningen ned till jorden och lyckas väl i hvad det företager sig.

13. Sedan hörde jag en af de heliga tala, och en annan helig frågade denne som talade: »Huru lång tid afser synen om det dagliga offret och om öfverträdelsen, som kommer åstad förödelse, och om förtrampandet af både helgedom och härskara?»

14. Då svarade han mig: »Två tusen tre hundra aftnar och morgnar; därefter skall helgedomen komma till sin rätt igen.»

15. När nu jag, Daniel, hade sett denna syn och sökte att förstå den, fick jag se en som såg ut såsom en man stå framför mig.

16. Och midt öfver Ulai hörde jag rösten af en människa, som ropade och sade: »Gabriel, uttyd synen för denne.»

17. Då kom han intill platsen, där jag stod; men jag blef förskräckt, när han kom, och föll ned på mitt ansikte. Och han sade till mig: »Gif akt härpå, du människobarn; ty synen syftar på ändens tid.»

18. Medan han så talade med mig, låg jag i vanmakt, med mitt ansikte mot jorden; men han rörde vid mig och reste upp mig igen.
Dan. 10: 9 f., 16 f.

19. Därefter sade han: »Se, jag vill kungöra för dig hvad som skall ske, när vreden lider mot slutet; ty på ändens tid syftar detta.

20. Väduren, som du såg, han med de två hornen, betyder Mediens och Persiens konungar.

21. Men bocken är Javans konung, och det stora hornet i hans panna är den förste konungen.

22. Men att det brast sönder, och att fyra andra uppstodo i dess ställe, det betyder, att fyra riken skola uppstå af hans folk, dock icke jämlika med honom i kraft.

23. Och vid slutet af deras välde, när öfverträdarna hafva fyllt sitt mått, skall en fräck och arglistig konung uppstå;

24. han skall blifva stor i kraft, dock icke jämlik med den förre i kraft; och han skall komma åstad så stort fördärf, att man måste förundra sig; och han skall lyckas väl och få fullborda sitt uppsåt. Ja, han skall fördärfva många och jämväl de heligas folk.

25. Därigenom att han är så klok, skall han lyckas så väl med sitt svek; han skall försätta sig stora ting, oförtänkt skall han fördärfva många. Ja, mot furstarnas furste skall han sätta sig upp; men utan människohand skall han då varda krossad. 2 Mack. 9: 5 f.

26. Och synen angående aftnarna och morgnarna, hvarom nu är taladt, är sanning. Men göm du den synen, ty den syftar på en aflägsen framtid.»

27. Men jag, Daniel, blef maktlös och låg sjuk en tid. Sedan stod jag upp och förrättade min tjänst hos konungen; och jag var häpen öfver synen, men ingen förstod den.

9 Kapitlet.

Daniels bön. De sjuttio årsveckorna.

I Darejaves', Ahasveros' sons, första regeringsår — hans som var af medisk släkt, men som hade blifvit upphöjd till konung öfver kaldéernas rike —

2. i dennes första regeringsår kom jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år, som Herren hade angifvit för profeten Jeremia, då han sade, att han ville låta sjuttio år gå till ända, medan Jerusalem låge öde.
Jer. 25: 11 f. 29: 10.

3. Då vände jag mitt ansikte till Herren Gud med ifrig bön och åkallan och fastade därvid i säck och aska. Matt. 11: 21.

4. Jag bad till Herren, min Gud, och bekände och sade:
»Ack Herre, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina bud! 5 Mos. 7: 8 f. Neh. 1: 5.

5. Vi hafva syndat och gjort illa och varit ogudaktiga och affälliga; vi hafva vikit af ifrån dina bud och rätter.
Ps. 106: 6.

6. Vi hafva icke hörsammat dina tjänare profeterna, som talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fäder och till allt folket i landet.

7. Du, Herre, är rättfärdig, men vi

måste blygas, såsom vi ock nu göra, vi Juda män och Jerusalems invånare, ja, hela Israel, både de som bo här nära och de som bo fjärran i alla andra länder, dit du har fördrivit dem, därför att de hafva varit otrogna mot dig.
Kor. 9: 6 f. Bar. 1: 15 f. 2: 6.

8. Ja, Herre, vi med våra konungar, furstar och fäder måste blygas, därför att vi hafva syndat mot dig.
Neh. 9: 34. Jer. 2: 26. 44: 17.

9. Men hos Herren, vår Gud, är barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi voro affälliga från honom
Ps. 130: 4, 7. Klag. 3: 22 f.

10. och hörde icke Herrens, vår Guds, röst, till att vandra i hans lagar, dem som han förelade oss genom sina tjänare profeterna. 2 Krön. 36: 15 f.

11. Nej, hela Israel öfverträdde din lag och vek af, utan att höra din röst. Därför utgöt sig ock öfver oss den förbannelse, som han hade svurit att sända, och som står skrifven i Moses, Guds tjänares, lag; ty vi hade ju syndat mot honom. 3 Mos. 26: 14 f.
5 Mos. 27: 15 f. 28: 15 f. 29: 20. 30: 17 f.

12. Han höll sina ord, hvad han hade talat mot oss och mot domarna, som dömde oss; och han lät en så stor olycka komma öfver oss, att ingenstädes under himmelen något sådant har skett, som det som nu har skett i Jerusalem.
Klag. 2: 17. Bar. 2: 1 f.

13. I enlighet med hvad som står skrifvet i Moses lag kom all denna olycka öfver oss; men ändå sökte vi icke blidka Herren, vår Gud, genom att omvända oss från våra missgärningar och akta på din sanning.

14. Därför vakade ock Herren öfver att olyckan drabbade oss; ty Herren, vår Gud, är rättfärdig i alla de gärningar, som han gör, men vi hörde icke hans röst. Neh. 9: 33. Ps. 119: 137.
Jer. 1: 12. 44: 27. Bar. 2: 9 f. Upp. 16: 5.

15. Och nu, Herre, vår Gud, du som förde ditt folk ut ur Egyptens land med stark hand och så gjorde dig ett namn, som är detsamma än i dag! Vi hafva syndat, vi hafva varit ogudaktiga.
2 Mos. 12: 41. 13: 9. Neh. 9: 10. Jer. 32: 20.
Bar. 2: 11 f.

16. Men Herre, låt, för all din rättfärdighets skull, din vrede och förtörnelse vända sig ifrån din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom våra synder och genom våra fäders missgärningar hafva Jerusalem och ditt folk blifvit till smälek för alla som bo omkring oss.

17. Och hör nu, du vår Gud, din tjänares bön och åkallan, och låt ditt ansikte lysa öfver din ödelagda helgedom, för Herrens skull.

18. Böj, min Gud, ditt öra härtill och hör; öppna dina ögon och se hvilken förödelse som har öfvergått oss, och se till staden, som är uppkallad efter ditt namn. Ty icke i förlitande på hvad rättfärdigt vi gjort nedlägga vi våra böner inför dig, utan i förlitande på din stora barmhärtighet.
Jes. 37: 17. Tit. 3: 5.

19. O Herre, hör, o Herre, förlåt; o Herre, akta härpå och utför ditt verk utan att dröja — för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn.»

20. Medan jag ännu så talade och bad och bekände min egen och mitt folk Israels synd och inför Herren, min Gud, nedlade min förbön för min Guds heliga berg,

21. medan jag alltså ännu så talade i min bön, kom Gabriel till mig, den man, som jag förut hade sett i min syn, då när jag föll i vanmakt; och det var vid tiden för aftonoffret.
4 Mos. 28: 4, 8. Dan. 8: 16 f.

22. Han undervisade mig och talade till mig och sade:

23. »Daniel, jag har nu begifvit mig hit för att lära dig förstånd.

23. Redan när du begynte din bön, utgick befallning, och jag har kommit för att gifva dig besked, ty du är högt benådad. Så gif nu akt på ordet och akta på synen. Jes. 65: 24. Dan. 10: 12.

24. Sjuttio veckor äro bestämda öfver ditt folk och öfver din heliga stad, innan en gräns sättes för öfverträdelsen och synderna få en ände och missgärningen varder försonad och en evig rättfärdighet framhafd, och innan syn och profetia beseglas och en höghelig helgedom[a] blifver smord.

25. Så vet nu och förstå: Från den tid, då ordet om Jerusalems återuppbyggande utgick, till dess en smord, en furste, kommer, skola sju veckor förgå; och under sextiotvå veckor[aa] skall det återuppbyggas med sina gator och sina vallgrafvar, om ock i tider af trångmål.

[a] [Äldre öfvers.: det (ett) allra helgaste.] — [aa] [G. kyrkob.: intill den fursten Kristus äro sju veckor; och två och sextio veckor, så skola gatorna och murarna åter varda uppbyggda, etc.]

26. Men efter de sextiotvå veckorna skall en smord* förgöras, utan att någon efterföljer honom. Och staden och helgedomen skall en anryckande furstes folk förstöra; men själf skall denne få sin ände i störtfloden.** Och intill änden skall strid vara; förödelse är ovyggligt beslutad.

27. Och han skall med många sluta ett starkt förbund för en vecka,*** och för en half vecka† skola genom honom slaktoffer och spisoffer vara afskaffade; och på styggelsens vinge skall förödaren komma. Detta skall fortgå, till dess att förstöring och ovyggligt beslutad straffdom utgjuter sig öfver förödaren.»

Jes. 28: 22. Dan. 11: 31. Matt. 24: 15. Mark. 13: 14.

10 Kapitlet.

Uppenbarelsen vid floden Hiddekel.

I den persiske konungen Kores' tredje regeringsår fick Daniel, som ock kallades Beltesassar, en uppenbarelse; den uppenbarelsen är sanning och bådar stor vedermöda. Och han aktade på uppenbarelsen och lade märke till synen.

Dan. 1: 7.

2. Jag, Daniel, hade då gått sörjande tre veckors tid.

3. Jag åt ingen smaklig mat, kött och vin kommo icke i min mun, ej heller smorde jag min kropp med olja, förrän de tre veckorna hade gått till ända.

4. På tjugufjärde dagen i första månaden, då jag var vid stranden af den stora floden, nämligen Hiddekel,

1 Mos. 2: 14.

5. fick jag, när jag lyfte upp mina ögon, se en man stå där, klädd i linneklåder och omgjordad kring sina länder med ett bälte af guld från Ufas.

Jer. 10: 9. Dan. 12: 6. Upp. 1: 13 f.

6. Hans kropp var såsom af krysolit, hans ansikte liknade en ljungeld, hans ögon voro såsom eldbloss, hans armar och fötter såsom glänsande koppar; och ljudet af hans tal var såsom ett väldigt dån.

7. Och jag, Daniel, var den ende som såg synen; de män, som voro med mig, sågo den icke, men en stor förskräckelse föll öfver dem, så att de flydde bort och gömde sig. Apg. 9: 7.

8. Så blef jag allena kvar, och när jag såg den stora synen, förgick all min kraft; färgen vek bort ifrån mitt ansikte, så att det blef dödsblekt, och jag hade ingen kraft mer kvar. Dan. 7: 28.

9. Då hörde jag ljudet af hans tal; och på samma gång jag hörde ljudet af hans tal, där jag låg i vanmakt på mitt ansikte, med ansiktet mot jorden,

Dan. 8: 18. Matt. 17: 6.

10. rörde en hand vid mig, så att jag skälfvande kunde resa mig på mina knän och händer.

11. Sedan sade han till mig: »Daniel, du högt benådade man, gif akt på de ord, som jag vill tala till dig, och res dig upp på dina fötter; ty jag har nu blifvit sänd till dig.» Då han så talade till mig, reste jag mig upp bäfvande. Dan. 9: 22 f.

12. Och han sade till mig: »Frukta icke, Daniel, ty redan ifrån första dagen, då du vände ditt hjärta till att söka förstånd och till att ödmjuka dig inför din Gud, hafva dina ord varit hörda; och jag har nu kommit för dina ords skull. Luk. 1: 13.

13. Fursten för Persiens rike stod mig emot under tjuguen dagar; men då kom Mikael, en af de förnämsta furstarna, mig till hjälp, under det att jag förut hade stått där allena mot Persiens konungar. Dan. 12: 1. Jud. v. 9. Upp. 12: 7.

14. Och nu har jag kommit för att undervisa dig om hvad som skall hända ditt folk i kommande dagar; ty också detta är en syn, som syftar på framtiden.» Dan. 8: 26.

15. Under det han så talade till mig, böjde jag mitt ansikte mot jorden och var stum.

16. Men se, han som var lik en människa rörde vid mina läppar. Då upplät jag min mun och talade och sade till honom som stod framför mig: »Min herre, vid den syn jag sett har jag känt mig gripen af vånda, och jag har ingen kraft mer kvar.

17. Huru skulle också min herres tjänare, en sådan som jag, kunna tala med en sådan som min herre är? Jag har nu ingen kraft mer i mig och förmår icke mer att andas.»

18. Då rörde han som såg ut såsom en människa åter vid mig och styrkte mig.

19. Han sade: »Frukta icke, du högt benådade man; frid vare med dig, var stark, ja, var stark.» Då han så talade

* [G. kyrkob.: Kristus.] — ** [G. kyrkob.: så att det skall blifva ändadt såsom igenom en flod.] — *** [G. kyrkob.: han skall med många stadfästa förbundet i en vecka långt.] — † [G. kyrkob.: »midt i veckan» eller enligt andra »under halfva veckan».]

med mig, kände jag mig styrkt och sade: »Tala, min herre, ty du har nu styrkt mig.»

20. Då sade han: »Kan du nu förstå, hvarför jag har kommit till dig? Men jag måste strax vända tillbaka för att strida mot fursten för Persien, och när jag är fri ifrån honom, kommer fursten för Javan.

21. Dock vill jag förkunna för dig hvad som är upptecknadt i sanningens bok. Och ingen enda står mig bi mot dessa förutom Mikael, eder furste.

11: 1. Och jag stod vid hans sida såsom hans stöd och värn i medern Darejaves' första regeringsår.»

11 Kapitlet.

Fortsättning af föregående uppenbarelse: Persiens, Javans (Greklands), Söderlandets (Egyptens) och Nordlandets (Syriens) konungavälden. Hemsökelser öfver »det härliga landet» (Palestina).

»Och nu skall jag förkunna för dig hvad visst är. Se, ännu tre konungar skola uppstå i Persien, och den fjärde skall förvärfva sig större rikedomar än någon af de andra, och när han har blifvit som starkast genom sina rikedomar, skall han uppbjuda all sin makt mot Javans rike.

3. Sedan skall en väldig konung uppstå, och han skall vara rådande med stor makt och göra hvad han vill.

4. Men knappt har han uppstått, så skall hans rike brista sönder och blifva deladt efter himmelens fyra väderstreck; och det skall icke tillfalla hans afkomlingar eller förblifva lika mäktigt, som det var, medan han var rådande; ty hans rike skall omstörtas och tillfalla andra än dem. Dan. 8: 8, 22.

5. Och konungen i Söderlandet skall blifva mäktig, så ock en af hans furstar, ja, denne skall blifva en ännu mäktigare härskare än han själf, och hans herradöme skall blifva stort.

6. Och efter några år skola de förbinda sig med hvarandra, och Söderlandskonungens dotter skall draga till konungen i Nordlandet för att komma åstad förlikning. Men hon skall icke kunna behålla den makt hon vinner, ej heller skall han och hans makt blifva beståndande; utan hon skall blifva gifven till pris, hon jämte dem som läto henne draga dit, både hennes fader och den man, som i sin tid tog henne till sig.

7. Men af telningarna från hennes rot skall en stiga upp på hans plats; denne skall draga mot Nordlandskonungens här och tränga in i hans fäste och göra med folket hvad han vill och behålla öfvermakten.

8. Deras gudar och beläten och deras kostbara häfvor, både silfver och guld, skall han och föra såsom byte till Egypten. Sedan skall han i några år lämna Nordlandskonungen i ro.

9. Däremot skall denne tränga in i Söderlandskonungens rike, men han skall få vända tillbaka till sitt land igen.

10. Och hans söner skola rusta sig till strid och samla en väldig krigshär; och den skall rycka fram och svämma öfver och utbreda sig; och den skall komma igen, och striden skall föras ända fram till hans fäste.

11. Då skall konungen i Söderlandet resa sig i förbittring och draga ut och strida mot konungen i Nordlandet; och denne skall uppställa en stor härskara, men den härskaran skall varda gifven i hans hand.

12. När då härskaran är sin kos, växer hans öfvermod; men om han ock har slagit ned tiotusenden, får han dock icke makten.

13. Konungen i Nordlandet skall uppställa en ny härskara, större än den förra; och efter en tid af några år skall han komma med en stor krigshär och stora förråd.

14. Vid samma tid skola många andra resa sig mot konungen i Söderlandet; våldsmän af ditt eget folk skola ock upphäfva sig, på det att synen må fullbordas; men dessa skola falla.

15. Och konungen i Nordlandet skall rycka an och uppkasta vallar och intaga en välbefäst stad, och Söderlandets makt skall icke kunna hålla stånd, dess utvalda krigsfolk skall icke hafva någon kraft till motstånd.

16. Och han som rycker emot honom skall göra hvad han vill, och ingen skall kunna stå emot honom; han skall sätta sig fast i det härliga landet, och förstöring skall komma genom hans hand.

17. Och han skall rycka an med hela sitt rikes makt; dock är han hågad för förlikning, och en sådan skall han komma åstad. En af sina döttrar skall han gifva åt honom till hustru, henne till fördärf. Men detta skall icke hafva något bestånd och icke vara honom till gagn.

18. Därefter skall han vända sig mot öländerna och intaga många; men en härförare skall göra slut på hans smädelser, ja, låta hans smädelser vända tillbaka över honom själf.

19. Då skall han vända sig till sitt eget lands fästen; men han skall vackla och falla och sedan icke mer finnas till.

20. Och på hans plats skall uppstå en annan, som skall låta en fogde draga igenom det land, som är hans rikes prydnad; men efter några dagar skall han störtas, dock icke genom vrede, ej heller i krig. Hes. 20: 6. 2 Mack. 3: 7 f.

21. Och på hans plats skall uppstå en föraktlig man, åt hvilken konungavärdighet icke var ämnad; oförtänkt skall han komma och bemäktiga sig riket genom ränker. 2 Mack. 4: 34.

22. Och öfversvämmande härar skola svämmas bort för honom och krossas, så ock förbundets furste.

23. Från den stund, då man förbinder sig med honom, skall han bedrifva svek. Han skall draga åstad och få öfvermakten, med allenast litet folk.

24. Oförtänkt skall han komma in i landets bördigaste trakter och göra ting, som hans fäder och hans fäders fäder icke hade gjort; byte och rof och gods skall han strö ut åt sitt folk; och mot fästena skall han förehafva anslag, intill en viss tid. 1 Mack. 3: 30.

25. Och han skall uppbjuda sin kraft och sitt mod emot konungen i Söderlandet och komma med en stor här, men konungen i Söderlandet skall ock rusta sig till strid, med en mycket stor och talrik här; dock skall han icke kunna hålla stånd, för de anslags skull, som göras mot honom.

26. De som äta hans bröd skola störta honom. Och hans här skall svämma öfver, och många skola blifva slagna och falla.

27. Båda konungarna skola hafva ondt i sinnet; där de sitta tillhopa vid samma bord, skola de tala lögn, men det skall icke hafva någon framgång; ty ännu dröjer änden, intill den bestämda tiden.

28. Han skall vända tillbaka till sitt land med stora förråd, och hans hjärta skall lägga planer mot det heliga förbundet; och när han har fullbordat dem, skall han vända tillbaka till sitt land. 1 Mack. 1: 21 f.

29. På bestämd tid skall han sedan åter draga åstad mot Söderlandet, men denna senare gång skall det ej gå såsom den förra.

30. Ty skepp från Kittim skola komma emot honom, och han skall förlora modet. Då skall han vända om och rikta sin vrede mot det heliga förbundet och gifva den fritt lopp. Och när han har kommit hem, skall han lyssna till dem som hafva öfvergifvit det heliga förbundet.

31. Och härar, utsända af honom, skola komma och oskära helgedomens fäste och afskaffa det dagliga offret och uppställa förödelsens styggelse. 4 Mos. 28: 4. Dan. 8: 11. 9: 27. 1 Mack. 1: 30 f., 46 f., 57 f. Matt. 24: 15.

32. Och dem som hafva kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt affall; men de af folket, som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla ut.

33. Och de förståndiga bland folket skola lära många insikt; men de skola blifva hemsökta med svärd och eld, med fångenskap och plundring, till en tid; Dan. 12: 3.

34. dock skall under hemsökelsen en liten seger beskäras dem, och många skola då af skrymteri sluta sig till dem.

35. Hemsökelsen skall träffa somliga af de förståndiga, på det att en luttring må ske bland dem, så att de varda renade och tvagna till ändens tid; ty ännu dröjer denna, intill den bestämda tiden. Dan. 12: 10. 1 Petr. 1: 7.

36. Och konungen skall göra hvad han vill och skall förhäfva sig och vara stormodig mot allt hvad Gud är; ja, mot gudars Gud skall han tala sådant, att man måste förundra sig. Och allt skall lyckas honom väl, till dess att vredens tid är ute, då när det har skett, som är orygglig beslutadt. Dan. 7: 8. 2 Tess. 2: 4. Upp. 13: 5.

37. På sina fäders gudar skall han icke akta, ej heller skall han akta på den som är kvinnors lust, ej heller på någon annan gud, utan han skall vara stormodig mot dem alla. Hes. 8: 14.

38. Men fästenas gud skall han i stället ära; en gud, som hans fäder icke hafva känt, skall han ära med guld och silfver och dyrbara stenar och andra kostbara ting.

39. Och mot starka fästen skall han med en främmande guds hjälp göra hvad honom lyster; dem som erkänna denne skall han bevisa stor ära; han skall sätta dem att råda öfver många, och han skall utskifta jord åt dem till belöning.

40. Men på ändens tid skall konungen i Söderlandet drabba samman med honom; och konungen i Nordlandet skall

storma fram mot denne med vagnar och ryttare och många skepp och falla in i främmande länder och svämma öfver och utbreda sig.

41. Han skall ock falla in i det härliga landet, och många andra länder skola blifva hemsökta; men dessa skola komma undan hans hand: Edom och Moab och hufvuddelen af Ammons barn.

Dan. 8: 9. 11: 16.

42. Ja, han skall uträcka sin hand mot främmande länder, och Egyptens land skall icke slippa undan;

43. han skall bemäktiga sig skatter af guld och silfver och allahanda kostbara ting i Egypten; och libyer och ethiopier skola följa i hans spår.

44. Då skall han från öster och norr få höra rykten, som förskräcka honom; och han skall draga ut i stor vrede för att förgöra och tillspillogifva många.

45. Och sina palatstält skall han slå upp mellan hafvet och helgedomens härliga berg. Men han går till sin undergång, och ingen skall finnas, som hjälper honom.»

12 Kapitlet.

Fortsättning af föregående uppenbarelse: Mikaels strid för Israel; uppståndelsen och ändens tid.

»På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står såsom försvarare för ditt folks barn; och då kommer en tid af nöd, hvars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blefvo till, ända till den tiden. Men på den tiden skola af ditt folk alla de varda frälsta, som finnas skrifna i boken.

Jes. 4: 3. Obad. v. 17. Dan. 10: 13, 20. Matt. 24: 21. Mark. 13: 19.

2. Och många af dem som sofva i mullen skola uppvakna, somliga till evigt lif och somliga till smälek och evig blygd.

Jes. 66: 24. Matt. 25: 46. Joh. 5: 28 f.

3. De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de, som hafva fört de många till rättfärdighet, såsom stjärnor alltid och evinnerligen.

Hos. 3: 18 f. Dan. 11: 33. Vish. 3: 7. Matt. 13: 43. 1 Kor. 15: 41 f.

4. Men du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid; många komma att rannsaka den, och insikten skall så växa till.»

Dan. 8: 26.

5. När nu jag, Daniel, såg till, fick jag se två andra stå där, en på flodens ena strand och en på dess andra strand.

6. Och en af dem sade till mannen, som var klädd i linnekläder och som stod ofvanför flodens vatten: »Huru länge dröjer det, innan änden kommer med dessa förunderliga ting?» Dan. 10: 5.

7. Och jag hörde på mannen, som var klädd i linnekläder och som stod ofvanför flodens vatten; och han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand upp mot himmelen och svor vid honom som lefver evinnerligen, att efter en tid och tider och en half tid, och när det heliga folkets makt hade blifvit krossad i grund, då skulle allt detta varda fullkomnadt.

5 Mos. 32: 40. Dan. 7: 25 f. Upp. 10: 5 f. 12: 14.

8. Och jag hörde detta, men förstod det icke; och jag frågade: »Min herre, hvad blifver slutet på allt detta?»

9. Då sade han: »Gå, Daniel, ty dessa ord skola förblifva gömda och försegla intill ändens tid.

10. Många skola varda renade och tvagna och luttrade, men de ogudaktiga skola öfva sin ogudaktighet, och ingen ogudaktig skall förstå detta; men de förståndiga skola förstå det. Dan. 11: 35.

11. Och från den tid, då det dagliga offret har blifvit afskaffadt och förödelsens styggelse uppsälld, skola ett tusen två hundra nittio dagar förgå.

Dan. 8: 14. 11: 31.

12. Säll är den som förbidar och hinner fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar.

13. Men gå du åstad mot ändens tid; sedan du har hvilat, skall du uppstå till din del vid dagarnas ände.»

Hosea.

1 Kapitlet.

Förebildlig framställning af Israels affall, straff och benådning.

Detta är Herrens ord, som kom till Hosea, Beeris son, i Ussias, Jotams, Ahas' och Hisklas, Juda konungars, dagar, och i Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, dagar.

2. När Herren först begynte tala genom Hosea, sade Herren till honom: »Gå åstad och skaffa dig en hustru med

horiskt sinnelag och barn af horisk börd; ty i horeri löper landet bort ifrån Herren.» Dom. 8: 33. Ps. 73: 27. Hes. 16: 15 f.

3. Då gick han åstad och tog Gomer, Diblaims dotter; och hon blef hafvande och födde honom en son.

4. Och Herren sade till honom: »Gif denne namnet Jisreel; ty när ännu en liten tid förgått, skall jag hemsöka Jisreels blodskulder på Jehus hus och göra slut på konungadömet i Israels hus.

1 Kon. 21: 1 f. 2 Kon. 9: 8 f.

5. Och det skall ske på den dagen, att jag skall sönderbryta Israels båge i Jisreels dal.»

6. Och hon blef åter hafvande och födde en dotter. Då sade han till honom: »Gif denna namnet Lo-Ruhama*; ty jag skall icke vidare förbarma mig öfver Israels hus, så att jag förlåter dem.

7. Men öfver Juda hus skall jag förbarma mig, och jag skall gifva dem frälsning genom Herren, deras Gud; icke genom båge och svärd och hvad till kriget hör skall jag frälsa dem, icke genom hästar och ryttare.»

Ps. 20: 8. 33: 16 f. 76: 4. Jes. 30: 15 f.

8. Och när hon hade afvant Lo-Ruhama, blef hon åter hafvande och födde en son.

9. Då sade han: »Gif denne namnet Lo-Ammi**; ty I ären icke mitt folk, ej heller skall jag höra eder till.»

10. Men antalet af Israels barn skall blifva såsom hafvets sand, som man hvarken kan mäta eller räkna; och det skall ske, att i stället för att det har varit sagdt till dem: »I ären icke mitt folk», skola de kallas »den lefvande Gudens barn». 1 Mos. 32: 12.

Hos. 2: 23. Rom. 9: 25 f. 1 Petr. 2: 10.

11. Och Juda barn och Israels barn skola samla sig tillhopa och sätta öfver sig ett gemensamt hufvud och draga upp ur landet; ty stor skall Jisreels dag vara. Jer. 3: 18.

Hes. 34: 23 f. 37: 22. Joh. 10: 16. Ef. 1: 22.

2: 1. Kallen då edra bröder Ammi† och edra systrar Ruhama††.

2 Kapitlet.

Israels trolöshet, Herrens trofasthet.

Gån till rätta med eder moder, gån till rätta; ty hon är icke min hustru, och jag är icke hennes man. Må hon skaffa bort det horiska väsendet från sitt ansikte och otuktsväsendet från sin barm. Jer. 13: 27.

3. Hvarom icke, skall jag kläda af henne, så att hon ligger naken, jag skall ställa henne fram sådan hon var den dag, då hon föddes. Jag skall göra henne lik en öken och lik ett torrt land och låta henne dö af törst. Hes. 16: 39.

4. Och mot hennes barn skall jag icke visa något förbarmande, eftersom de äro af horisk börd;

5. ty deras moder var en horisk kvinna, hon som födt dem bedref skamliga ting. Hon sade ju: »Jag vill följa efter mina älskare, som gifva mig min mat och min dryck, min ull och mitt lin, min olja och mitt vin.»

Hes. 16: 15 f.

6. Se, därför skall jag stänga din väg med törnen. Ja, en mur skall jag resa framför henne, så att hon icke skall finna någon stig.

7. När hon då löper efter sina älskare, skall hon icke få dem fatt; när hon söker dem, skall hon icke finna dem. Då skall hon säga: »Jag vill gå tillbaka till min förste man, ty bättre var mig då än nu.»

8. Hon har icke förstått, att det är jag som har gifvit henne säden och vinet och oljan och som har skänkt henne silfver i myckenhet och guld, hvaraf de hafva gjort sin Baalsbild.

9. Därför skall jag taga tillbaka min säd, när tiden är inne, och mitt vin, när stunden kommer, och taga bort min ull och mitt lin, det hvarmed hon skulle skyla sin blygd.

10. Ja, nu skall jag blotta hennes skam inför hennes älskares ögon, och ingen skall rädda henne ur min hand.

11. Och jag skall göra slut på all hennes fröjd, på hennes fester, nymånader och sabbater och på alla hennes högtider.

12. Och jag skall föröda hennes vinträd och fikonträd, dem om hvilka hon sade: »De äro en lön, som mina älskare hafva gifvit mig.» Och jag skall göra däraf en vildmark, och markens djur skola äta däraf.

Ps. 80: 13 f. Jes. 5: 5 f.

13. Så skall jag hemsöka henne för hennes Baalsdagar, då hon tände rökelse åt Baalerna och plymde sig med örring och bröstspänne och följde efter sina älskare, men glömde mig, säger Herren. Jer. 44: 18.

* D. ä. hon som icke finner förbarmande. — ** D. ä. icke mitt folk.
† D. ä. mitt folk. — †† D. ä. hon som finner förbarmande.

14. Se, därför skall jag locka henne bort och föra henne ut i öknen, att jag må tala ljufligt till henne. Jes. 40: 1 f.

15. Och därefter skall jag gifva henne tillbaka hennes vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port. Där skall hon sjunga såsom i sin ungdoms dagar och såsom hon gjorde på den dag, då hon drog upp ur Egyptens land.
2 Mos. 15: 1 f. Jos. 7: 24 f. Jes. 65: 10.

16. Och det skall ske på den dagen, säger Herren, att du skall ropa: »Min man», och du skall icke mer ropa till mig: »Min Baal».

17. Ja, Baalernas namn skall jag bortskaffa ur hennes mun, så att de icke mer skola nämnas.
2 Mos. 23: 13. Ps. 16: 4. Sak. 13: 2.

18. På den dagen skall jag för dem sluta ett förbund med djuren på marken och med fåglarna under himmelen och med kräldjuren på jorden. Och båge och svärd och hvad till kriget hör skall jag sönderbryta, jag skall skaffa det bort ur landet och låta dem bo i trygghet. Job 5: 22 f.
Jes. 11: 6. 65: 25. Hes. 34: 25, 28. Joh. 16: 33.

19. Och jag skall trolofva mig med dig för evig tid; jag skall trolofva mig med dig i rättfärdighet och rätt, i nåd och barmhärtighet.

20. Ja, i trofasthet skall jag trolofva mig med dig, och du skall så lära känna Herren. Jer. 31: 34.

21. Och det skall ske på den dagen, att jag skall bönhöra, säger Herren; jag skall bönhöra himmelen, och den skall bönhöra jorden,

22. och jorden skall bönhöra säden och vinet och oljan, och de skola bönhöra Jisreel.

23. Och jag skall plantera* henne åt mig i landet och förbarma mig öfver Lo-Ruhama och säga till Lo-Ammi: »Du är mitt folk.» Och det skall svara: »Du är min Gud.»
Hos. 1: 10. Sak. 13: 9. Rom. 9: 25. 1 Petr. 2: 10.

3 Kapitlet.

Förebildlig framställning af Israels straff- och väntetid.

Och Herren sade till mig: »Gå ännu en gång åstad och gif din kärlek åt en kvinna, som har en älskare och är en äktenskapsbryterska; likasom Herren älskar Israels barn, fastän de vända sig till andra gudar och älska drufkakor.»

2. Och jag köpte mig en sådan kvinna och gaf för henne femton siklar silfver och en homer korn och därutöfver en letek korn.

3. Sedan sade jag till henne: »I lång tid skall du blifva sittande för min räkning, utan att få bedrifva något horeri och utan att hafva att skaffa med någon man; och jag skall bete mig likaså mot dig.»

4. Ja, i lång tid skola Israels barn få sitta utan konung och furste, utan offer och stoder och utan efod och husgudar.

5. Sedan skola Israels barn omvända sig och söka Herren, sin Gud, och David, sin konung; med fruktan skola de söka Herren och hans goda, i kommande dagar. Jes. 2: 2 f. Jer. 30: 9. 31: 12. Hes. 34: 23. Mik. 4: 1 f. Sak. 8: 20 f.

4 Kapitlet.

Straffpredikan mot folk och präster.

Hören Herrens ord, I Israels barn. Ty Herren har sak med landets inbyggare, eftersom ingen sanning och ingen kärlek och ingen Guds kunskap finnes i landet.

2. Man svär och ljuger, man mördar och stjäl och gör hor; man far fram på våldsverkares vis, och blodsdåd följer på blodsdåd. Jer. 7: 9.

3. Därför ligger landet sörjande, och alla som bo däri försmäkta, både djuren på marken och fåglarna under himmelen; själfva fiskarna i hafvet förgås.
Jer. 12: 4. Sef. 1: 3.

4. Dock bör man icke så mycket gå till rätta med någon annan eller förebrå honom eller förebrå ditt folk, som man bör gå till rätta med prästen.

5. Ja, du skall komma på fall om dagen, på fall skall ock profeten komma jämte dig om natten, och din moder skall jag förgöra.

6. Det är förbi med mitt folk, därför att det icke får någon kunskap; men eftersom du har förkastat kunskap, så skall ock jag förkasta dig, så att du upphör att vara min präst; och såsom du har förgäfit din Guds lag, så skall ock jag förgäta dina barn. 2 Mos. 20: 5.

7. Ju mer de hafva fått tillväxa, dess mer hafva de syndat mot mig; men deras ära skall jag förbyta i skam.

8. Af mitt folks synd föda de sig, och till dess missgärning stå deras begär.

* Namnet Jisreel kan öfversättas med Guds plantering.

9. Men nu skall det gå prästen och folket lika: jag skall hemsöka dem för deras vägar, och för deras gärningar skall jag vedergälla dem. Jes. 24: 2.

10. När de äta, skola de icke blifva mätta, och genom sitt horeri skola de icke föröka sig, eftersom de hafva upphört att hålla sig till Herren.
3 Mos. 26: 26. Mik. 6: 14. Hagg. 1: 6.

11. Horeri och vin och must taga bort förståndet. Ords. 20: 1.

12. Mitt folk frågar sin stock till råds och vill hämta besked af sin staf; ty en horisk ande har fört dem vilse, så att de i horeri hafva lupit bort ifrån sin Gud. Hos. 5: 4.

13. På bergens toppar offra de, och på höjderna tända de rökelse, under ekar, popplar och terebinter, eftersom skuggan där är så god. Så blifva edra döttrar skökor och edra söners hustrur äktenskapsbryterskor.
Jes. 57: 5 f. Hes. 6: 13.

14. Dock kan jag icke straffa edra döttrar för att de äro skökor, eller edra söners hustrur för att de äro äktenskapsbryterskor, ty männen själfva gå ju afsides med skökor och offra med tempeltärnor. Så löper folket, som intet förstår, till sin undergång.
5 Mos. 23: 17.

15. Om nu du Israel vill bedrifva ditt horeri, så må åtminstone Juda icke ådraga sig skuld. Kommen då icke till Gilgal, dragen icke upp till Bet-Aven och svärjen icke: »Så sant Herren lefver.» 5 Mos. 6: 13.
1 Kon. 12: 29. Hos. 9: 15. 10: 5. 12: 11. Am. 5: 5.

16. Om Israel spjärnar emot såsom en obändig ko, skall ändå Herren föra dem i bet såsom lamm i den vida öknen?

17. Nej, Efraim har gifvit sig i förbund med afgudar; så må han då fara!

18. Deras dryckenskap är omåttlig, hejdlöst bedrifva de sitt horeri; hvad skamligt är älska de som skulle vara landets sköldar.

19. Men ett stormväder skall fatta dem med sina vingar, och de skola komma på skam med sina offer.

5 Kapitlet.

Israel och Juda hotas med undergång.

Hören detta, I präster, akten härpå, I af Israels hus, och I af konungens hus, lyssnen härtill; ty eder gäller domen. Ty I hafven varit en snara för Mispa och ett nät, utbredt på Tabor.
1 Kon. 12: 32.

2. Midt under sitt offerslaktande har man sjunkit allt djupare i orättfärdighet. Men jag skall blifva ett tuktoris för allesammans.

3. Jag känner Efraim, och Israel är icke fördold för mig. Du Efraim har ju nu blifvit en sköka, Israel har orenat sig.

4. De lägga sig icke vinn om att vända tillbaka till sin Gud, ty en horisk ande bor i deras bröst, och Herren känna de icke.

5. Men Israels stolthet vittnar mot honom, och Israel och Efraim skola komma på fall genom sin missgärning; Juda skall ock komma på fall jämte dem. Hos. 7: 10.

6. Om de gå åstad med sina får och fäkreatur för att söka Herren, skola de icke finna honom; han har dragit sig undan från dem.

7. Mot Herren hafva de handlat trolöst, ja, de hafva födt barn, som icke äro hans. Därför skall nu en nymånad förtära dem, jämte det som de fått på sin del. Hos. 2: 4.

8. Stöten i basun i Gibea, i trumpet i Rama, blåsen larmsignal i Bet-Aven. Fienden är efter dig, Benjamin!

9. Efraim skall varda ödelagd på straffets dag; mot Israels stammar kungör jag hvad visst är.

10. Juda furstar hafva blifvit råmärkflyttares likar; öfver dem skall jag utgjuta min vrede såsom vatten.
5 Mos. 19: 14. 27: 17.

11. Efraim lider förtryck och hans rätt våldföres, ty han har tagit sig till att vandra efter tomma stadgar.

12. Därför är jag nu för Efraim såsom mal och för Juda hus såsom röta i benen.

13. Och Efraim har märkt sin sjukdom och Juda sitt sår; därför har Efraim gått till Assur och sändt bud till konung Jareb. Men denne skall icke kunna hela eder; edert sår skall icke blifva läkt. 2 Kon. 15: 19. 16: 7. Hos. 10: 6. 12: 1.

14. Ty jag skall vara såsom ett lejon mot Efraim och såsom ett ungt lejon mot Juda hus. Själf skall jag gripa mitt rof och gå min väg därmed; jag skall släpa det bort utan räddning.
Hos. 13: 7.

15. Jag vill gå min väg, tillbaka till min boning, till dess att de hafva lidit hvad de förskyllt och begynt söka mitt ansikte.

6 Kapitlet.

Herrens lust till barmhärtighet. Israels trolöshet.

Ja, i sin nöd skola de söka mig med ifver: »Kommen, låtom oss vända om till Herren. Ty det är han som har sargat oss, han skall ock hela oss. Han har slagit oss, han skall ock förbinda oss.

5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6. Job 5: 18. Jes. 26: 16.

2. Han skall om två dagar åter göra oss helbrägda; ja, på tredje dagen skall han låta oss stå upp, så att vi få leva inför honom.

3. Så låtom oss lära känna, ja, låtom oss fara efter att lära känna Herren. Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens, och han skall komma öfver oss lik ett regn, lik ett vårregn, som vattnar jorden.»

4. Hvad skall jag taga mig till med dig, Efraim? Hvad skall jag taga mig till med dig, Juda? Eder kärlek är ju lik morgonskyn, lik daggen, som tidigt försvinner. Hos. 13: 3.

5. Därför hafva mina hugg fallit bland profeterna, därför har jag dräpt dem genom min muns tal, på det att domen öfver dig må stå fram i ljuset.

6. Ty jag har behag till kärlek och icke till offer, och till Guds kunskap mer än till brännoffer.

1 Sam. 15: 22. Ps. 50: 13 f. Matt. 9: 13. 12: 7.

7. Men dessa hafva på människoski öfverträdt förbundet; däri hafva de handlat trolöst mot mig.

8. Gilead är en stad af ogärningsmän, den är full med blodiga spår.

Hos. 12: 11.

9. Och lik en röfvarskara, som ligger i försåt för människor, är prästernas hop, där de mörda på vägen till Sikem. Ja, hvad skändligt är göra de.

10. I Israels hus har jag sett grufliga ting; där bedrifver Efraim sitt horeri, där orenar sig Israel.

1 Kon. 12: 28 f. 2 Kon. 17: 7 f.

11. Också för dig, Juda, är en skördetid bestämd, när jag återupprättar mitt folk.

7 Kapitlet.

Efraims och Samariens ondska.

När jag vill hela Israel, då uppenbarar sig Efraims missgärning och Samariens ondska. Ty de öfva falskhet, tjufvar göra inbrott, röfvarskaror plundra på vägarna.

2. Och de betänka icke i sina hjärtan, att jag lägger all deras ondska på minnet. De äro nu kringrända af sina egna gärningar, ty dessa hafva kommit inför mitt ansikte.

3. Med sin ondska bereda de konungen glädje och med sina lögner furstarna.

4. Allesammans äro de äktenskapsbrytare. De likna en ugn, upphettad af bagaren, som underlåter att elda från den stund han har knådat degen, till dess att den har blifvit syrad.

5. På vår konungs dag drucko furstarna sig febersjuka af vin; själf räckte han bespottarna handen. Jes. 5: 11.

6. När de med sina anslag hafva eldat upp sitt hjärta såsom en ugn, sofver deras bagare hela natten; men om morgonen brinner elden i ljus låga.

7. Allesammans äro de heta såsom en ugn och förbränna så sina domare; ja, alla deras konungar falla, ty bland dem finnes ingen som åkallar mig.

8. Efraim beblandar sig med andra folk; Efraim har blifvit lik en oväld kaka. Ps. 106: 35.

9. Främlingar hafva förtärt hans kraft, men han förstår intet; fastän han har fått grå hår, förstår han ändå intet.

10. Men Israels stolthet vittnar mot honom; de vända icke om till Herren, sin Gud, och de söka honom icke, allt detta oaktadt. Hos. 5: 5.

11. Efraim har blifvit lik en enfaldig dufva utan något förstånd. Egypten påkalla de, till Assur gå de;

2 Kon. 15: 19. 16: 7. 17: 4 f. Hos. 5: 13. 12: 1.

12. men bäst de gå, utbreder jag mitt nät öfver dem och drager dem ned däri, såsom man gör med himmelens fåglar. Ja, jag skall tukta dem, såsom deras församling redan har fått höra.

13. Ve dem, att de hafva flytt bort ifrån mig! Fördärf öfver dem, därför att de hafva affallit ifrån mig! Jag ville väl förlossa dem, men de föra lögnaktigt tal mot mig. 5 Mos. 28: 15 f.

14. De ropa icke till mig af hjärtat, de allenast jämra sig på sina läger; de hafva ångest för sin säd och sitt vin, allt under det de äro gensträfviga mot mig.

15. Det var jag, som undervisade dem och som stärkte deras armar, och likväl hafva de ondt i sinnet mot mig.

16. De vände om, men icke till den som är där ofvan; de äro lika en båge som sviker. Deras furstar skola falla genom svärd, för sina tungors hätskhets skull. Då skall man bespotta dem i Egyptens land. Ps. 78: 57. Kol. 3: 1.

8 Kapitlet.

Fienden skall komma öfver Israel.

Sätt basunen för din mun! Såsom en örn kommer fienden öfver Herrens hus, eftersom de hafva öfverträdt mitt förbund och affallit från min lag. De ropa till mig: 5 Mos. 28: 49 f. Jes. 58: 1. Jer. 4: 13. 48: 40. 49: 22.

2. »Min Gud! Vi känna dig, vi af Israel.»

3. Men eftersom Israel har förkastat hvad godt är, skall fienden jaga honom.

4. Själfva valde de sig konungar, sådana som icke kommo från mig; de tillsatte furstar, utan att jag fick veta något därom; af sitt silfver och guld gjorde de sig afgudar, till att så förstöra det. Hos. 2: 8.

5. En styggelse är din kalf, Samarien! Min vrede är upptänd mot dessa människor; huru länge skola de finna renhet olidlig? 1 Kon. 12: 28 f.

6. Ty från Israel har kalfven kommit; en konstarbetare har gjort honom, och en gud är han icke. Nej, till smulor skall Samariens kalf blifva krossad. 2 Mos. 32: 20.

7. Ty vind så de, och storm skola de skörda. Säd skola de icke få; deras gröda skall icke gifva någon föda, och gifver den någon, så skola främlingar uppsluka den. Hagg. 1: 6. Gal. 6: 7.

8. Uppslukad varder Israel! Redan aktas de bland hedningarna såsom ett värdelöst ting.

9. Ty väl hafva de dragit åstad upp till Assur, lika vildåsnor, som gå sin egen väg, ja, väl vill Efraim köpslå om älskog; Job 39: 5 f.

10. men huru de än köpslå bland hedningarna, skall jag dock nu tränga dem tillhopa och låta dem begynna en tid af ringhet under öfverkonungens förtryck.

11. Eftersom Efraim har gjort sig så många altaren till synd, skola ock hans altaren blifva honom till synd. Hos. 10: 1.

12. Om jag än skrifver mina lagar för honom i tiotusental, så räknas de ju dock för en främlings lagar.

13. Såsom slaktoffergåfvor åt mig offrar man kött, som man sedan äter upp; Herren har intet behag till sådana. Nu kommer han ihåg deras missgärning och hemsöker deras synder; till Egypten skola de få vända tillbaka. Ords. 15: 8. 21: 27. Jes. 1: 11. 66: 3 f. Jer. 14: 10. Hos. 9: 9. Am. 5: 22.

14. Och eftersom Israel har förgätit sin skapare och byggt sig palatser, och eftersom Juda har uppfört så många befästa städer, skall jag sända en eld mot hans städer, och den skall förtära palatsen i dem.

9 Kapitlet.

Stora synder. Svåra straff.

Gläd dig icke, Israel, och jubla icke såsom andra folk, du som i horeri har lupit bort ifrån din Gud, du som har haft ditt behag i skökolön på alla sädeslogar.

2. Logen och vinpressen skola icke föda dem, och vinet skall slå fel för dem. Am. 5: 11. Sef. 1: 13.

3. De skola icke få bo i Herrens land; Efraim skall vända tillbaka till Egypten, och i Assyrien skola de nödgas äta hvad orent är.

5 Mos. 28: 68. 2 Kon. 25: 26. Dan. 1: 8.

4. De skola icke få offra vin till dryckoffer åt Herren och skola icke vinna hans välbehag. Deras slaktoffer skola vara för dem såsom sorgebröd; alla som äta däraf skola blifva orena. Ty det bröd de få till mättnad för sin hunger skall icke inkomma i Herrens hus. Jer. 16: 7.

5. Hvad skolen I då göra, när en högtidsdag kommer, en Herrens festdag?

6. Ty se, om de undgå förödelsen, blifver det Egypten som får församla dem, Mof som får begrafva dem. Deras silfver, som är dem så kärt, skall nässlor taga i besittning; törne skall växa i deras hyddor.

Jes. 32: 13. 34: 13 f. Jer. 42: 16 f.

7. De komma, hemsökelsens dagar! De komma, vedergällningens dagar! Israel skall förnimma det. Såsom en dåre står då profeten, såsom en vanvetting andans man, för din stora missgärnings skull; ty stor har din hätskhet varit. Mik. 3: 7.

8. Ja, en lurande fiende är Efraim mot min Gud; profeten är en fågelfängares snara på alla hans vägar, ett hätskhetens redskap i hans Guds hus. Hos. 5: 1.

9. I djupt fördärf äro de nedsjunkna, nu såsom i Gibeas dagar. Men han ihågkommer deras missgärning, han hemsöker deras synder.

Dom. 19: 22 f. 20: 1 f. Hos. 8: 13. 10: 9.

10. Såsom drufvor i öknen fann jag Israel; jag såg edra fäder såsom förstlingsfrukter på ett fikonträd, när det

begynner bära frukt. Men när de kommit till Baal-Peor, invigde de sig åt skändlighetsguden och blefvo en styggelse, lika honom som de älskade.
4 Mos. 25: 3. Ps. 106: 28. Jer. 3: 24.

11. Efraims härlighet skall flyga sin kos såsom en fågel; ingen skall mer föda barn, ingen gå hafvande, ingen blifva fruktsam.

12. Och om de skulle få uppföda barn åt sig, skall jag taga dessa ifrån dem, så att intet blifver kvar. Ja, ve dem själfva, när jag viker ifrån dem!

13. Väl är Efraim nu hvad jag har sett Tyrus vara, en plantering på ängen; men Efraim skall en gång få föra ut sina söner till bödeln.

14. Gif dem, Herre, hvad du bör gifva dem. Gif dem ofruktsamma mödersköten och försinade bröst.

15. All deras ondska är samlad i Gilgal; ja, där har jag kommit att hata dem. För deras onda väsendes skull vill jag drifva dem ut ur mitt hus. Jag skall icke fortfara att bevisa dem kärlek; alla deras styresmän äro ju upprorsmän. Jes. 1: 23. Hos. 4: 15. 12: 11.

16. Efraim skall blifva slagen; deras rot skall förtorkas, de skola icke bära någon frukt. Om de föda barn, skall jag döda deras lifsfrukt, huru kär den än må vara dem.

17. Ja, min Gud skall förkasta dem, eftersom de icke hafva velat höra honom; och de skola blifva flyktingar bland hedningarna.

10 Kapitlet.

Dom öfver Israels forna och nuvarande synder.

Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt. Men ju mera frukt han fick, dess fiera altaren gjorde han åt sig; ju bättre det gick hans land, dess präktigare stoder reste han. Hos. 8: 11.

2 Deras hjärtan voro hala; nu skola de lida hvad de förskylla. Han skall själf bryta ned deras altaren, förstöra deras stoder.

3. Ja, nu skola de få säga: »Vi hafva blifvit utan konung, därför att vi icke fruktade Herren. Dock, en konung, hvad skulle nu han kunna göra för oss?»

4. De tala tomma ord, de svärja falska eder, de sluta förbund; men såsom en bitter planta skall domen skjuta upp ur markens fåror.

5. För kalfvarna i Bet-Aven skola Samariens inbyggare få bekymmer; ja, för en sådan skall hans folk hafva sorg, och hans präster skola skrika för hans skull, när hans skatter föras bort ifrån honom. Hos. 8: 5.

6. Också han själf skall blifva släpad till Assyrien såsom en skänk åt konung Jareb.

Skam skall Efraim uppbära, Israel skall komma på skam med sina rådslag.
Hos. 5: 13.

7. Det är förbi med Samariens konung; såsom en spån på vattnet far han hän.

8. Ödelagda blifva Avens offerhöjder, som Israel så har försyndat sig med; törne och tistel skall skjuta upp på deras altaren. Då skall man säga till bergen: »Skylen oss» och till höjderna: »Fallen öfver oss.»
Jes. 2: 19. Luk. 23: 30. Upp. 6: 16.

9. Israels synd når tillbaka ända till Gibeas dagar. Där hafva de förblifvit stående; icke skulle hämndekriget mot de orättfärdiga kunna nå dem i deras Gibea? Dom. 19: 22 f.

1 Sam. 8: 6 f. 15: 34 f. Hos. 9: 9. 13: 10 f.

10. Jo, när mig så lyster, tuktar jag dem; då skola folken församlas mot dem och oka dem ihop med deras båda missgärningsverk*.

11. Efraim har varit en hemtam kalf, som har funnit behag i att gå på tröskplogen; och jag har skonat hans frodiga hals. Nu skall jag spänna Efraim i oket, Juda skall gå för plogen, Jakob för harfven. 5 Mos. 25: 4. 1 Kor. 9: 9.

12. Sån ut åt eder i rättfärdighet, skörden efter kärlekens bud, bryten eder ny mark; ty det är tid att söka Herren, på det att han må komma och låta rättfärdighet regna öfver eder. Jer. 4: 3.

13. I hafven plöjt ogudaktighet, orättfärdighet hafven I skördat, I hafven ätit lögnaktighets frukt, i förlitande på eder väg, på edra många hjältar.

14. Men ett stridslarm skall uppstå bland edra stammar, och alla edra fästen skola ödeläggas, såsom Bet-Arbel ödelades af Salman på stridens dag, då man krossade både mödrar och barn.

15. Sådant skall Betel tillskynda eder, för eder stora ondskas skull. När morgonrodnaden uppgår, är det förbi, förbi med Israels konung!

11 Kapitlet.

Guds hjärtelag mot det affälliga Israel.

Då Israel var ung, fick jag honom kär, och ut ur Egypten kallade jag min son. 2 Mos. 3: 8. 4: 22 f. Matt. 2: 15.

* De två afgudakalfvarna; jfr 1 Kon. 12: 28 f.

2. Men ju mer de hafva blifvit kallade, dess mer hafva de dragit sig undan; de offra åt Baalerna, och åt belätena tända de rökelse.

3. Och likväl var det jag som lärde Efraim att gå och som tog dem upp i mina armar. Men de förstodo icke, att jag ville hela dem.

2 Mos. 13: 21. 5 Mos. 1: 31.

4. Med lena band drog jag dem, med kärlekens tåg; jag lättade oket öfver deras kinder, jag sänkte mig ned till dem och gaf dem föda.

5. Borde de då icke få vända tillbaka till Egyptens land eller få Assur till sin konung, eftersom de icke vilja omvända sig?

6. Ja, svärdet skall rasa i deras städer och förstöra deras bommar och frossa omkring sig, för deras anslags skull.

7. Ty mitt folks håg står till affall ifrån mig; och huru mycket man än kallar dem till den som är där ofvan, så höjer sig ändå ingen.

8. Men huru skall jag kunna gifva dig till pris, Efraim? Huru skall jag kunna låta dig fara, Israel? Icke kan jag gifva dig till pris såsom Adma och låta det gå dig såsom Seboim? Mitt hjärta vänder sig i mig, all min barmhärtighet vaknar. 5 Mos. 29: 23.

9. Jag vill icke låta dig känna min vredes glöd, jag skall icke vidare förderfva Efraim. Ty jag är Gud och icke en människa; helig är jag bland eder, och med vrede vill jag icke komma.

4 Mos. 23: 19. 1 Sam. 15: 29. Hos. 13: 23. 33: 11.

10. Efter Herren skola de så draga åstad, och han skall ryta såsom ett lejon; ja, han skall upphäfva ett rytande, och med bäfvan skola hans barn då samlas västerifrån; Joel 3: 16. Am. 1: 2.

11. såsom fåglar skola de med bäfvan komma från Egypten och såsom dufvor från Assurs land. Och sedan skall jag låta dem bo kvar i sina hus, säger Herren.

12 Kapitlet.

Efraims trolöshet. Drag ur hans stamfaders historia.

11: 12. Efraim har omhvärft mig med lögn och Israels hus med svek; Juda är alltjämt trolös mot Gud, mot den Helige, den Trofaste.

1. Efraim jagar efter vind och far efter östanväder; beständigt går han framåt i lögn och våld. Med Assur sluter man förbund, och olja för man till Egypten. Jes. 57: 9. Hos. 5: 13. 7: 11.

2. Men Herren skall gå till rätta med Juda och hemsöka Jakob, såsom hans vägar förtjäna; efter hans gärningar skall han vedergälla honom.

3. I moderlifvet grep han sin broder i hälen, och i sin mandomskraft kämpade han med Gud. 1 Mos. 25: 26. 32: 24 f.

4. Ja, han kämpade med ängeln och vann seger, han gret och bad honom om nåd. I Betel fann han honom, och där talade han med oss.

1 Mos. 28: 19. 35: 7.

5. Och Herren, härskarornas Gud, »Herren» är hans namn.

2 Mos. 3: 14. Ps. 83: 19. Jes. 42: 8.

6. Så vänd nu om till din Gud; håll fast vid kärlek och rätt, och förbida din Gud beständigt.

7. Kanaans folk går med falsk våg i sin hand, det älskar orättrådig vinning;

8. så säger ock Efraim: »Jag har ju blifvit rik, jag har förvärfvat mig gods; hvad jag än gör, skall det icke draga öfver mig någon skuld, som kan räknas för synd.» Upp. 3: 17.

9. Men jag som är Herren, din Gud, alltsedan du var i Egyptens land, jag skall återigen låta dig bo i tält, likasom vid eder högtid. Hos. 13: 4.

10. Jag har talat till profeterna, jag har låtit dem skåda mångahanda syner, och genom profeterna har jag talat i liknelser. Hebr. 1: 1.

11. Är nu Gilead ett ogärningsnäste, där allenast falskhet råder, och offrar man tjurar i Gilgal, så skola ock deras altaren blifva lika stenrösen vid markens fåror. Hos. 4: 15. 6: 8.

12. Och Jakob flydde till Arams mark; och Israel tjänade för en kvinna, för en kvinnas skull vaktade han hjorden.

1 Mos. 27: 43. 28: 5. 29: 20 f.

13. Men genom en profet förde Herren Israel upp ur Egypten, och genom en profet blef folket bevaradt.

2 Mos. 12: 37 f. 14: 26 f. Ps. 77: 21.

14. Efraim har uppväckt bitter förtörnelse; hans herre skall låta hans blodskulder drabba honom och låta hans smädelser falla tillbaka på honom själf.

13 Kapitlet.

Israels afguderi och otacksamhet. Dess dom.

Så ofta Efraim tog till orda, uppstod skräck; högt tronade han i Israel. Men han ådrog sig skuld genom Baal och måste så dö.

2. Och ännu fortgå de i sin synd; af sitt silfver göra de sig gjutna beläten, afgudar efter sitt eget förstånd, alltsammans konstarbetares verk. Till sådana ställa de sina böner; under det att de slakta människor, gifva de sin hyllningskyss åt kalfvar. Hos. 2: 8. 8: 4.

3. Därför skola de blifva lika morgonskyn, lika daggen, som tidigt försvinner, lika agnar, som blåsa bort ifrån logen, och lika rök, som flyr hän ur ett rökfång. Ps. 1: 4. Dan. 2: 35. Hos. 6: 4.

4. Men jag är Herren, din Gud, alltsedan du var i Egyptens land; utom mig känner du ingen gud, och ingen annan frälsare finnes än jag.

2 Sam. 22: 32. Ps. 18: 32. Jes. 43: 11. 45: 18. Hos. 12: 9.

5. Det var jag som lät mig vårda om dig i öknen, i den brännande torkans land. 5 Mos. 8: 15. 32: 10 f.

6. Men ju bättre bete de fingo, dess mättare blefvo de, och när de voro mätta till fyllest, blefvo deras hjärtan högmodiga; och så glömde de mig.

5 Mos. 8: 12 f. 32: 15.

7. Då blef jag mot dem såsom ett lejon; lik en panter lurar jag nu vid vägen. Klag. 3: 10 f. Hos. 5: 14.

8. Jag kommer öfver dem såsom en björninna, från hvilken man har tagit ungarna, jag rifver sönder deras hjärtans hölje; jag uppslukar dem på stället, lik en lejoninna, ett vilddjur, som söndersliter dem.

2 Sam. 17: 8. Ords. 17: 12. Jer. 5: 6.

9. Det har blifvit ditt fördärf, Israel, att du har satt dig upp mot mig som varit din hjälp.

10. Hvar är nu din konung, att han må bereda dig frälsning i alla dina städer? Och hvar har du dina domare, du som sade: »Låt mig få konung och furstar»? 1 Sam. 8: 5 f.

11. Ja, en konung skall jag gifva dig i min vrede, och i min förgrymmelse skall jag åter taga honom bort.

1 Sam. 8: 7.

12. Efraims missgärning är samlad såsom i en pung, och hans synd är i förvar. 5 Mos. 32: 34.

13. En barnaföderskas vånda skall komma öfver honom. Han är ett oförnuftigt foster, som icke kommer fram i födseln, när tid är.

2 Kon. 19: 3. Jes. 37: 3.

14. Skulle jag förlossa sådana ur dödsrikets våld, friköpa dem från döden?* — Hvar har du dina hemsökelser, du död? Hvar har du din pest, du dödsrike? Ånger må vara fördold för mina ögon. 1 Kor. 15: 55.

15. Bäst han står där bland sina bröder lik ett fruktbärande träd, skall en östanvind komma, ett Herrens väder, uppstigande från öknen; då skall hans brunn komma på skam och hans källa sina ut. Den skatt han samlat af alla slags kostbara häfvor skall den vinden rycka bort. Hos. 19: 12.

14: 1. Samarien skall lida hvad det förskyllt, då det har varit så genstridigt mot sin Gud. Inbyggarna skola falla för svärd, deras späda barn skola blifva krossade, och deras hafvande kvinnor skall man upprista.

14 Kapitlet.

Förmaning till omvändelse. Löfte om nåd.

Vänd om, o Israel, till Herren, din Gud; ty genom din missgärning har du kommit på fall.

Joel 2: 12. Sak. 1: 3 f. Mal. 3: 7.

3. Tagen med eder böneord och vänden så åter till Herren; sägen till honom: »Skaffa bort all missgärning och tag fram hvad godt är, så vilja vi hembära dig våra läppars offer, såsom man offrar tjurar. Hebr. 13: 15.

4. Hos Assur skola vi ej mer söka vår frälsning, vi skola icke längre stiga till häst; vi skola icke vidare kalla våra händers verk för vår Gud. Ty hos dig är det som den faderlöse får barmhärtighet.»

5. Ja, deras affällighet vill jag hela, jag vill bevisa dem kärlek af hjärtat, ty min vrede har vändt sig ifrån dem.

6. Jag skall blifva för Israel såsom dagg, han skall blomstra såsom en lilja, och såsom Libanons skog skall han skjuta rötter.

7. Telningar skola utgå från honom, han skall blifva lik ett olivträd i fägring, och doft skall han sprida såsom Libanon. Ps. 52: 10. Höga V. 4: 11.

8. De som bo i hans skugga skola åter få odla säd och skola grönska såsom vinträd; hans namn skall vara såsom Libanons vin.

Ps. 91: 1. Höga V. 1: 8. Jes. 4: 6.

9. Men du Efraim, må jag blott slippa att hafva något att skaffa med afgudarna! Jag själf vill ju gifva bönhörelse och se till honom. Ja, lik en grönskande cypress vill jag blifva; hos mig skall finnas frukt att hämta för dig

* [Äldre öfvers.: Jag vill förlossa dem utur dödsriket och hjälpa dem ifrån döden.]

10. Den som är vis, han akte härpå; den som är förståndig, han besinne detta. Ty Herrens vägar äro rätta, och på dem vandra de rättfärdiga, men överträdarna falla på dem.
5 Mos. 10: 12. Ps. 25: 9 f. 107: 43. Jes. 8: 14.

Joel.

1 Kapitlet.

Gräshoppor hafva förödt landet. Bot påbjudes.

Detta är Herrens ord, som kom till Joel, Petuels son.

2. Hören detta, I gamla, och lyssnen härtill, I landets alla inbyggare. Har något sådant skett förut i edra dagar eller i edra fäders dagar?

3. Nej, om detta mån I förtälja för edra barn, och edra barn må förtälja därom för sina barn och deras barn för ett kommande släkte.

4. Hvad som blef kvar efter gräsgnagarna, det åto gräshopporna upp; och hvad som blef kvar efter gräshopporna, det åto gräsbitarna upp; och hvad som blef kvar efter gräsbitarna, det åto gräsfrätarna upp.

5. Vaknen upp, I druckna, och gråten; ja, jämren eder, alla I som dricken vin, att drufsaften är bortryckt undan eder mun.

6. Ty ett folk har dragit upp öfver mitt land, ett mäktigt, ett som ingen kan räkna; det har tänder likasom lejon, och dess kindtänder likna lejoninnors.

7. Mina vinträd har det förödt, och mina fikonträd har det brutit ned; det har skalat dem nakna och kastat dem undan; hvitnade äro deras rankor.

8. Klaga likasom en jungfru, som bär sorgdräkt efter sin ungdoms brudgum.

9. Spisoffer och drickoffer äro försvunna ifrån Herrens hus; prästerna sörja, Herrens tjänare. 2 Mos. 29: 41.

10. Fälten äro förödda, marken ligger sörjande, ty säden är förödd, vinet torttorkadt, oljan utsinad.

11. Stån med skam, I åkermän, jämren eder, I vingårdsmän, öfver hvetet och öfver kornet; ty skörden på marken är förstörd. Jes. 16: 10. Jer. 48: 33.

12. Vinträden äro förtorkade och fikonträden försmäkta; granatträden och palmerna och äppelträden och alla andra träd på marken hafva torkat bort. Ja, all fröjd har vissnat och flytt ifrån människors barn.

13. Kläden eder i sorgdräkt och klagen, I präster; jämren eder, I som tjänen vid altaret; gån in och sitten i sorgdräkt natten igenom, I min Guds tjänare, eftersom eder Guds hus måste sakna spisoffer och drickoffer.

14. Pålysen en helig fasta, utlysen en högtidsförsamling; församlen de gamla, ja, alla landets inbyggare, till Herrens, eder Guds, hus; och ropen så till Herren. Joel 2: 15.

15. Ve oss, hvilken dag! Ty Herrens dag är nära, och såsom ett våld från den Allsvåldige kommer den.
Jes. 13: 6, 9. Joel 2: 1.

16. Har icke vår bärgning blifvit förstörd midt för våra ögon? Har icke glädje och fröjd försvunnit ifrån vår Guds hus?

17. Utsädet ligger förtorkadt under mullen, förrådshusen stå öde, ladorna få förfalla, ty säden är borttorkad.

18. Huru stönar icke boskapen, huru ängslas icke fäkreaturens hjordar! De finna ju intet bete. Ja, också fårhjordarna få lida under skulden.

19. Till dig, Herre, ropar jag, nu då en eld har förtärt betesmarkerna i öknen och en eldslåga förbränt alla träd på marken.

20. Ja, också markens djur ropa med trängtan till dig, eftersom vattenbäckarna äro uttorkade och betesmarkerna i öknen förtärda af eld.
Job 39: 8. Ps. 104: 27. 147: 9. Jon. 3: 8.

2 Kapitlet.

Herrens dag är förskräcklig, men omsider sänder Herren ny välsignelse och utgjuter sin ande öfver alla folk.

Stöten i basun på Sion, och blåsen larmsignal på mitt heliga berg; må alla landets inbyggare darra! Ty Herrens dag kommer, ja, den är nära:
Jes. 13: 9 f. Joel 1: 15.

2. en dag af mörker och tjocka, en dag af moln och töcken, lik en gryning, som breder ut sig öfver bergen. Ett stort och mäktigt folk kommer, ett hvars like aldrig någonsin har funnits och ej heller hädanefter skall uppstå, intill senaste släktens år. Am. 5: 18. Sef. 1: 14 f.

3. Framför dem går en förtärande eld, och bakom dem kommer en för-

brännande låga. Likt Edens lustgård var landet framför dem, men bakom dem är det en öde öken; ja, undan dem finnes ingen räddning.

4. De te sig likasom hästar, och såsom stridshästar hasta de åstad.

5. Med ett rassel likasom af vagnar spränga de fram öfver bergens toppar, med ett brus såsom af en eldslåga, när den förtär strå; de äro såsom ett mäktigt folk, ordnadt till strid.

6. Vid deras åsyn gripas folken af ångest, alla ansikten skifta färg.

Nah. 2: 10.

7. Såsom hjältar hasta de åstad, lika stridsmän bestiga de murarna; hvar och en går framåt på sin väg, och ingen tager miste om sin stråt.

8. Den ene tränger icke den andre, hvar och en går sin gifna bana; midt igenom vapnen störta de fram utan hejd.

9. I staden rusa de in, på murarna hasta de fram, i husen tränga de upp, genom fönstren bryta de sig väg såsom tjufvar.

10. Vid deras åsyn darrar jorden, bäfvar himmelen; solen och månen förmörkas, och stjärnorna mista sitt sken.

Joel 3: 15.

11. Och Herren låter höra sin röst framför sin här; ty hans skara är mycket stor, mäktig är den skara, som uträttar hans ord. Ja, Herrens dag är stor och mycket fruktansvärd; hvem kan uthärda den?

12. Dock, nu mån I vända om till mig, säger Herren, af all edert hjärta, med fasta och gråt och klagan.

Ords. 28: 13. Jes. 45: 22.

13. Ja, sönderrifven edra hjärtan, icke edra kläder, och vänden om till Herren, eder Gud; ty nådig och barmhärtig är han, långmodig och stor i mildhet, och sådan att han ångrar det onda.

2 Mos. 34: 6. 4 Mos. 14: 18. 1 Sam. 15: 29. Neh. 9: 17. Ps. 51: 19. 86: 5, 15. 103: 8. 145: 8. Jon. 4: 2.

14. Hvem vet, kanhända vänder han om och ångrar sig och lämnar kvar efter sig någon välsignelse, till spisoffer och drickoffer åt Herren, eder Gud. Jer. 18: 8. Jon. 3: 9.

15. Stöten i basun på Sion, pålysen en helig fasta, utlysen en högtidsförsamling; 4 Mos. 10: 2. Joel 1: 14. Jon. 3: 5.

16. Församlen folket, pålysen en helig sammankomst, kallen tillhopa de gamla, församlen de små barnen, jämväl dem som ännu dia vid bröstet; brudgummen må komma ur sin kammare och bruden ur sitt gemak. Ps. 8: 3.

17. Mellan förhuset och altaret må prästerna, Herrens tjänare, hålla klagogråt och säga: »Herre, skona ditt folk, och låt icke din arfvedel blifva till smälek, till ett ordspråk bland hedningarna. Hvarför skulle man få säga bland folken: 'Hvar är nu deras Gud?'»

2 Mos. 32: 12. Ps. 79: 9 f. 115: 2.

18. Så upptändes då Herren till nitälskan för sitt land, och han ömkade sig öfver sitt folk;

19. Herren svarade och sade till sitt folk:

Se, jag vill sända eder säd och vin och olja, så att I fån mätta eder däraf; och jag skall icke mer låta eder blifva till smälek bland hedningarna.

5 Mos. 28: 11 f.

20. Och nordlandsskaran skall jag förjaga långt bort ifrån eder, jag skall drifva den undan till ett torrt och öde land, dess förtrupp till Östra hafvet och dess eftertrupp till Västra hafvet. Och stank skall stiga upp däraf, ja, vämjelig lukt skall stiga upp däraf, eftersom den har tagit sig för så stora ting.

21. Frukta icke, du land, utan fröjda dig, och var gladt; ty stora ting har Herren tagit sig för.

22. Frukten icke, I markens djur, ty betesmarkerna i öknen grönska, och träden bära sin frukt, fikonträden och vinträden gifva sin kraft.

23. Och fröjden eder, I Sions barn, varen glada i Herren, eder Gud; ty han gifver eder höstregn, såsom sig bör, han som också förut har sändt ned öfver eder regn, både höst och vår.

5 Mos. 11: 14. Jer. 5: 24.

24. Så skola logarna fyllas med säd och pressarna flöda öfver af vin och olja. Ords. 3: 10.

25. Och jag skall gifva eder godtgörelse för de årsgrödor, som åtos upp af gräshopporna, gräsbitarna, gräsatarna och gräsgnagarna, den stora här, som jag sände ut mot eder.

26. Och I skolen få äta tillfyllest och blifva mätta; och då skolen I lofva Herrens, eder Guds, namn, hans som har handlat så underbart med eder; och mitt folk skall icke komma på skam evinnerligen.

27. Och I skolen förnimma, att jag bor midt i Israel, och att jag är Herren, eder Gud, och ingen mer. Ja, mitt folk skall icke komma på skam evinnerligen. Jes. 45: 5. 46: 9.

28. Och det skall ske därefter, att jag skall utgjuta min ande öfver allt kött, och edra söner och edra döttrar

skola profetera, edra gamla män skola hafva drömmar, edra ynglingar skola se syner; Jes. 44: 3. Apg. 2: 17 f.

29. också öfver dem som äro tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min ande. Gal. 4: 6 f.

30. Och jag skall låta tecken synas på himmelen och på jorden: blod och eld och rökstoder.

31. Solen skall vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

32. Men det skall ske, att hvar och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst. Ty på Sions berg och i Jerusalem skall finnas en räddad skara, såsom Herren har sagt; och till de undsluppna skola höra de som Herren kallar. Jes. 2: 3. Obad. v. 17. Rom. 10: 13.

3 Kapitlet.

Dom öfver folken. Sions återupprättelse.

Ty se, i de dagarna och på den tiden, då jag återupprättar Juda och Jerusalem,

2. då skall jag samla tillhopa alla hednafolk och föra dem ned till Josafats* dal; och där skall jag hålla dom öfver dem för mitt folks och min arfvedels, Israels, skull, därför att de hafva förskingrat dem bland hedningarna och utskiftat mitt land.

3. Ja, de hafva kastat lott om mitt folk; gossarna hafva de gifvit såsom skökolön, och flickorna hafva de sålt för vin, som de druckit upp.

4. Och du, Tyrus, och du, Sidon, och I, Filisteens alla kretsar, hvad förehafven också I mot mig? Hafven I något att vedergälla mig för, eller är det I som viljen begynna något mot mig? Snart och med hast skall jag låta det I hafven gjort komma tillbaka öfver edra egna hufvuden, Jes. 23: 1 f. Am. 1: 9.

5. eftersom I hafven tagit mitt silfver och mitt guld och fört mina skönaste klenoder in i edra palats

6. och eftersom I hafven sålt Judas och Jerusalems barn åt Javans barn, till att föras långt bort ifrån sitt land.

7. Se, jag skall kalla dem åter från den ort, dit I hafven sålt dem; och det som I hafven gjort skall jag låta komma tillbaka öfver edra egna hufvuden.

8. Jag skall sälja edra söner och döttrar i Juda barns hand, och de skola sälja dem till sabéerna, folket i fjärran land. Ty så har Herren talat.

9. Ropen ut detta bland hednafolken, båden upp dem till helig strid. Manen på hjältarna, må alla stridsmännen komma och draga fram.

10. Smiden edra plogbillar till svärd och edra vingårdsknifvar till spjut; den svagaste må känna sig såsom en hjälte. Jes. 2: 4. Mik. 4: 3.

11. Skynden att komma, alla I hednafolk här rundt omkring, och samlen eder tillhopa. Sänd dit ned, o Herre, dina hjältar. Ps. 2: 1 f.

12. Ja, må hednafolken resa sig och draga åstad till Josafats dal; ty där skall jag sitta till doms öfver alla hednafolk här rundt omkring.

13. Låten lien gå, ty skörden är mogen. Kommen och trampen, ty pressen är full; presskaren flöda öfver, så stor är ondskan. Jes. 63: 3. Upp. 14: 15, 18.

14. Skaror hopa sig i Domens dal; ty Herrens dag är nära i Domens dal.

15. Solen och månen förmörkas, och stjärnorna mista sitt sken. Joel 2: 10.

16. Och Herren upphäfver ett rytande från Sion, och från Jerusalem låter han höra sin röst, så att himmelen och jorden bäfva. Men för sitt folk är Herren en tillflykt och för Israels barn ett värn.

Jes. 2: 3. Hos. 11: 10. Am. 1: 2. Mik. 4: 2.

17. Och I skolen förnimma, att jag är Herren, eder Gud, jag som bor på Sion, mitt heliga berg. Och Jerusalem skall vara en helgad plats, och främlingar skola icke mer draga dit in.

Upp. 21: 27.

18. På den tiden skola bergen drypa af drufsaft och höjderna flöda af mjölk; och alla bäckar i Juda skola flöda af vatten. Och en källa skall rinna upp i Herrens hus och vattna Akaciedalen. Hes. 47: 1, 8. Am. 9: 13. Sak. 14: 8. Upp. 22: 1.

19. Men Egypten skall blifva en ödemark och Edom en öde öken, därför att de hafva öfvat våld mot Juda barn och utgjutit oskyldigt blod i sitt land. Obad. v. 10.

20. Sedan skall Juda trona evinnerligen och Jerusalem från släkte till släkte.

21. Och jag skall utplåna deras blodskulder, dem som jag icke allaredan har utplånat. Och Herren skall blifva boende på Sion. Obad. v. 21.

* Namnet kan öfversättas: Herren håller dom.

Amos.

1 Kapitlet.

Profetior om Damaskus, Filisteen, Tyrus, Edom och Ammons barn.

Detta är det som talades af Amos, en bland herdarna från Tekoa, hvad han skådade angående Israel i Ussias, Juda konungs, och Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid, två år före jordbäfningen. Han sade:
Am. 7: 14. Suk. 14: 5.

2. Herren upphäfver ett rytande från Sion, och från Jerusalem låter han höra sin röst. Då försänkas herdarnas betesmarker i sorg, och Karmels topp förtorkas. Jer. 25: 30. Hos. 11: 10. Joel 3: 16.

3. Så säger Herren: Eftersom Damaskus har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom de nämligen hafva tröskat Gilead med sina tröskvagnar af järn.
Jes. 17: 1. Jer. 49: 23 f.

4. Därför skall jag sända en eld mot Hasaels hus, och den skall förtära Ben-Hadads palatser. 2 Kon. 13: 3. Jer. 49: 27.

5. Och jag skall bryta sönder Damaskus' bommar och utrota invånarna i Bikeat-Aven och spirans bärare i Bet-Eden; och Arams folk skall blifva bortfördt till Kir, säger Herren.
2 Kon. 16: 9. Am. 9: 7.

6. Så säger Herren: Eftersom Gasa har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom de nämligen hafva fört bort allt folket såsom fångar och öfverlämnat dem åt Edom. 2 Krön. 21: 16 f. Jer. 47: 5.

7. Därför skall jag sända en eld mot Gasas murar, och den skall förtära dess palatser.

8. Och jag skall utrota invånarna i Asdod och spirans bärare i Askelon; och jag skall vända min hand mot Ekron, så att filistéernas sista kvarlefva skall förgås, säger Herren, Herren.
Jer. 25: 20.

9. Så säger Herren: Eftersom Tyrus har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom de nämligen hafva öfverlämnat allt folket såsom fångar åt Edom, utan att tänka på sitt brödraförbund.
Jes. 23. 1 f. Hes. 28: 1 f. Joel 3: 4 f.

10. Därför skall jag sända en eld mot Tyrus' murar, och den skall förtära dess palatser.
Jer. 47: 4. Hes. 26: 3 f. 27: 2 f.

11. Så säger Herren: Eftersom Edom har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom han nämligen har förföljt sin broder med svärd och förkväft all barmhärtighet, och eftersom han oupphörligt har låtit sin vrede rasa och ständigt behållit sin förgrymmelse.
1 Mos. 27: 40. 4 Mos. 20: 20. Jes. 34: 5. Jer. 49: 7 f. Hes. 25: 12 f. Obad. v. 10 f.

12. Därför skall jag sända en eld mot Teman, och den skall förtära Bosras palatser.

13. Så säger Herren: Eftersom Ammons barn hafva trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom de nämligen hafva uppristat hafvande kvinnor i Gilead, då de ville utvidga sitt område.
Jer. 49: 1 f. Hos. 25: 2 f.

14. Därför skall jag upptända en eld mot Rabbas murar, och den skall förtära dess palatser, under härskri på stridens dag, under storm på ovädrets dag.

15. Och deras konung skall vandra bort i fångenskap, han själf och hans höfdingar med honom, säger Herren.

2 Kapitlet.

Profetior om Moab, Juda och Israel.

Så säger Herren: Eftersom Moab har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom han nämligen har bränt Edoms konungs ben till aska. Hes. 25: 8 f.

2. Därför skall jag sända en eld mot Moab, och den skall förtära Keriots palatser; och Moab skall omkomma under stridslarm, under härskri vid basuners ljud. Jes. 15: 1 f. Jer. 48: 1 f.

3. Och jag skall utrota ur landet den som är domare där, och alla dess furstar skall jag dräpa jämte honom, säger Herren.

4. Så säger Herren: Eftersom Juda har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom de nämligen hafva förkastat Her-

rens lag och icke hållit hans stadgar, utan låtit förleda sig af sina lögngudar, desamma som deras fäder vandrade efter. Dom. 2: 11 f.

5. Därför skall jag sända en eld mot Juda, och den skall förtära Jerusalems palatser.

6. Så säger Herren: Eftersom Israel har trefaldt förbrutit sig, ja, fyrfaldt, skall jag icke rygga mitt beslut, eftersom de nämligen sälja den oskyldige för penningar och den fattige för ett par skor. Am. 8: 6.

7. Ty de längta att se stoft på de armas hufvuden, och de vränga de saktmodigas sak. Son och fader gå tillsammans till tärnan och ohelga så mitt heliga namn. Am. 8: 4.

8. På pantade kläder sträcker man sig vid hvart altare, och bötfälldas vin dricker man i sin Guds hus.

2 Mos. 22: 26 f. 5 Mos. 24: 12 f.

9. Och dock var det jag som förgjorde för dem amoréerna, ett folk, som var högrest såsom cedrar och väldigt såsom ekar; jag förgjorde deras frukt ofvantill och deras rötter nedantill.

4 Mos. 21: 24 f. 5 Mos. 2: 33 f. Jos. 24: 8. Dom. 11: 23.

10. Det var jag som förde eder upp ur Egyptens land och ledde eder i öknen i fyrtio år, så att I intogen amoréernas land. 2 Mos. 12: 51. 14: 21 f.

11. Och jag uppväckte somliga bland edra söner till profeter och somliga bland edra unga män till nasirer. Är det icke så, I Israels barn? säger Herren.

12. Men I gåfven nasirerna vin att dricka, och profeterna bjöden I: »Profeteren icke.» 4 Mos. 6: 2 f. Dom. 13: 5, 14. Jes. 30: 10. Jer. 11: 21. Am. 7: 13.

13. Se, därför skall jag låta ett gnissel uppstå i edert land, likt gnisslet af en vagn, som är fullastad med kärfvar.

14. Då skall ej ens den snabbaste finna någon undflykt, den starkaste har då intet gagn af sin kraft, och hjälten kan icke rädda sitt lif.

Ps. 33: 17. 147: 10. Jer. 46: 6.

15. Bågskytten håller då icke stånd, den snabbfotade kan icke rädda sitt lif, ej heller kan ryttaren rädda sitt.

16. Ja, den som har varit modigast bland hjältarna skall på den dagen fly undan naken, säger Herren.

3 Kapitlet.

Israel utvald och förkastad.

Hören följande ord, som Herren har talat mot eder, I Israels barn, ja, mot hela det släkte, som jag har fört upp ur Egyptens land. Så har han sagt:

2. Eder allena bland alla släkter på jorden har jag särskildt låtit mig vårda om; därför skall jag ock hemsöka på eder alla edra missgärningar.

2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 4: 20. Ps. 147: 19 f.

3. Färdas väl två tillsammans, utan att de hafva blifvit ense därom?

4. Ryter ett lejon i skogen, om det icke har funnit något rof? Upphäfver ett ungt lejon sin röst i kulan, utan att det har tagit ett byte?

5. Faller en fågel i snaran på marken, om intet garn har blifvit utlagdt för den? Springer snaran upp från marken, utom när den gör någon fångst?

6. Eller stöter man i basun i en stad, utan att folket förskräckes? Eller drabbas en stad af något ondt, utan att Herren har skickat det?

Jes. 45: 7. Jer. 11: 11. Klag. 3: 38. Mik. 1: 12.

7. Sannerligen, Herren, Herren gör intet, utan att hafva uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna. 1 Mos. 18: 17.

8. När lejonet ryter, hvem skulle då icke frukta? När Herren, Herren talar, hvem skulle då icke profetera?

9. Ropen ut öfver Asdods palatser och öfver palatsen i Egyptens land; sägen: Församlen eder till Samarias berg, och sen huru stor förvirring där råder och huru man öfvar förtryck därinne.

10. Man förstår icke där att göra hvad rätt är, säger Herren; man hopar våld och fördärf i sina palats.

11. Därför säger Herren, Herren så: Trängmål skall komma och omhvärfva landet, ditt starka fäste skall störtas ned från platsen, där du bor, och dina palats skola varda utplundrade.

12. Så säger Herren: Likasom när en herde ur lejonets gap räddar allenast ett par benpipor eller snibben af ett öra, så skola Israels barn blifva räddade, desamma som nu i Samaria sitta i sina soffors hörn och på sina bäddars sidendamast.

13. Hören och betygen inför Jakobs hus, säger Herren, Herren, härskarornas Gud:

14. Den dag, då jag på Israel hemsöker hans öfverträdelser, då skall jag ock hemsöka Betels altaren, så att altarhornen blifva afhuggna och falla till jorden. 1 Kon. 12: 33. 2 Kon. 23: 15.

15. Och jag skall slå ned både vinterhus och sommarhus, och elfenbenshusen skola blifva förstörda, ja, en

myckenhet af hus skall då få en ände, säger Herren. 1 Kon. 22: 39. Jer. 36: 22.

4 Kapitlet.

Domsord öfver Samarias kvinnor (här liknade vid Basans-kor). Israels obotfärdighet.

Hören detta ord, I Basans-kor på Samarias berg, I som förtrycken de arma och öfven våld mot de fattiga, I som sägen till edra män: »Skaffen hit, att vi må dricka.»

2. Herren, Herren har svurit vid sin helighet: Se, dagar skola komma öfver eder, då man skall hämta upp eder med metkrokar och eder sista kvarlefva med fiskkrokar. Jer. 16: 16.

3. Då skolen I söka eder ut hvar och en genom närmaste rämna i muren, och eder Harmonsbild skolen I då kasta bort, säger Herren. Jes. 2: 20.

4. Kommen till Betel och bedrifven eder synd, till Gilgal och bedrifven än värre synd; frambären där på morgonen edra slaktoffer, på tredje dagen eder tionde. Hos. 4: 15. 12: 11. Am. 5: 5.

5. Förbrännen syradt bröd till lofoffer, lysen ut och kungören frivilliga offer. Ty sådant älsken I ju, I Israels barn, säger Herren, Herren.

3 Mos. 2: 11. 7: 12.

6. Jag lät eder gå med tomma munnar i alla edra städer, jag lät eder sakna bröd på alla edra orter. Och likväl hafven I icke omvändt eder till mig, säger Herren. 2 Kon. 6: 25 f. 8: 1.

7. Jag förhöll regnet för eder, då ännu tre månader återstodo till skördetiden; jag lät det regna öfver en stad, men icke öfver en annan; en åker fick regn, men en annan förtorkades, i det att regn icke kom därpå.

8. Ja, två, tre städer måste stappla bort till en och samma stad för att få vatten att dricka, utan att de ändå kunde släcka sin törst. Och likväl hafven I icke omvändt eder till mig, säger Herren.

9. Jag slog eder säd med sot och rost; edra många trädgårdar och vingårdar, edra fikonträd och olivträd åto gräsgnagarna upp. Och likväl hafven I icke omvändt eder till mig, säger Herren. Joel 1: 4. Hagg. 2: 18.

10. Jag sände ibland eder pest, liksom i Egypten; jag dräpte edra unga män med svärd och lät edra hästar blifva tagna såsom byte; och stanken af edra fallna skaror lät jag uppstiga och komma eder i näsan. Och likväl hafven I icke omvändt eder till mig, säger Herren.

2 Mos. 9: 3. 12: 29. 2 Kon. 18: 3, 7.

11. Jag lät en omstörtning drabba eder, liksom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra; och I voren såsom en brand, ryckt ur elden. Och likväl hafven I icke omvändt eder till mig, säger Herren. 1 Mos. 19: 24 f. Jes. 13: 19. Jer. 49: 18. Am. 1: 1. 8: 8. Sak. 3: 2.

12. Därför skall jag göra så med dig, Israel — och eftersom jag nu skall göra så med dig, så bered dig, Israel, att möta din Gud.

13. Ty se, han som har danat bergen och skapat vinden, han som kan yppa för människan hennes hemligaste tankar, han som kan göra morgonrodnaden till mörker och som går fram öfver jordens höjder — Herren, härskarornas Gud, är hans namn.

Ps. 65: 7. 104: 20. 135: 7. Am. 5: 8. 9: 5 f. Mik. 1: 3.

5 Kapitlet.

Klagosång öfver Israels fall. Domsord öfver dem som öfvergifva Herren eller dyrka honom med fåfänglig gudstjänst.

Hören följande ord, som jag vill uppstämma såsom klagosång öfver eder, I af Israels hus:

2. »Fallen är hon och kan icke mer stå upp, jungfrun Israel! Hon ligger slagen till marken i sitt land; ingen reser henne upp.»

3. Ty så säger Herren, Herren: Den stad, hvarifrån tusen plägade draga ut, skall få behålla hundra kvar, och den stad, hvarifrån hundra plägade draga ut, skall få behålla tio kvar, i Israels hus.

4. Ty så säger Herren till Israels hus: Söken mig, så fån I lefva.

Ords. 4: 4.

5. Men söken icke Betel, kommen icke till Gilgal och dragen icke bort till Beer-Seba; ty Gilgal skall blifva bortförd i fångenskap*, och Betel skall hemfalla åt fördärfvet.

Hos. 4: 15. Am. 4: 4.

6. Söken Herren, så fån I lefva; hvarom icke, så skall han komma öfver Josefs hus lik en eld; och elden skall bränna, och ingen skall finnas, som släcker den, till att rädda Betel.

7. I som förvandlen rätten till malört och slån rättfärdigheten ned till jorden, veten: Am. 6: 12.

* Hebr. galå jiglé.

8. han som har gjort Sjustjärnorna och Orion, han som kan förvandla svarta mörkret till morgon och göra dagen mörk såsom natten, han som kallar på havets vatten och gjuter det ut över jorden — Herren är hans namn.
Job 9: 9. 38: 31. Jes. 13: 10. Am. 4: 13. 9: 6.

9. Och han låter fördärf ljunga ned över starka fästen; ja, över fasta borgar kommer fördärf.

10. Dessa hata i porten den som försvarar hvad rätt är och räkna såsom en styggelse den som talar sanning.

11. Därför, eftersom I trampen på den arme och tagen ifrån honom hans säd såsom skatt, så skall ske, att om I än byggen hus af huggen sten, skolen I icke få bo i dem, och om I än planteren sköna vingårdar, skolen I icke få dricka vin från dem.
5 Mos. 28: 30, 38 f. Am. 9: 14. Sef. 1: 13.

12. Ty jag vet, att edra öfverträdelser äro många och edra synder talrika, I den rättfärdiges förtryckare, som tagen mutor och förvrängen rätten för de fattiga i porten.

13. Därför måste den som är förståndig tiga stilla i denna tid; ty det är en ond tid. Ords. 10: 19.

14. Söken hvad godt är och icke hvad ondt är, på det att I mån lefva. Så skall Herren, härskarornas Gud, vara med eder, såsom I menen honom vara.

15. Haten hvad ondt är och älsken hvad godt är, och hållen rätten vid makt i porten; kanhända skall då Herren, härskarornas Gud, vara nådig mot Josefs kvarlefva.
Ps. 34: 15. 97: 10. Rom. 12: 9.

16. Därför, så säger Herren, härskarornas Gud, Herren: På alla torg skall dödsklagan ljuda, och på alla gator skall man ropa: »Ack ve, ack ve!» Åkermännen skall man mana att brista ut i jämmer, och dödsklagan skall höjas af dem som äro förfarna i sorgesång;
Jer. 9: 17 f.

17. ja, i alla vingårdar skall dödsklagan ljuda, ty jag skall gå fram midt ibland eder, säger Herren.

18. Ve eder, som åstunden Herrens dag! Hvad viljen I med Herrens dag? Den är mörker och icke ljus. Jes. 5: 19.
Jer. 17: 15 f. 30: 7. Joel 2: 2, 11. Sef. 1: 14 f.

19. Då går det, såsom när någon flyr för ett lejon, men därvid mötes af en björn, och när han då söker tillflykt i sitt hus, blifver han stungen af en orm, vid det han sätter handen mot väggen.

20. Ja, Herrens dag är mörker och icke ljus, den är töcken utan något solsken.

21. Jag hatar edra fester, jag är led vid dem, och jag finner intet behag i edra högtidsförsamlingar.
3 Mos. 26: 31. Jes. 1: 11 f. Jer. 6: 20. 7: 22.

22. Ty om I än offren åt mig brännoffer, och edra spisoffer därtill, så har jag dock ingen lust till dem, ej heller gitter jag se edra tackoffer af gödda kalfvar. Ords. 15: 8. 21: 27.

23. Haf bort ifrån mig dina sångers buller; jag gitter icke höra ditt psaltarspel.

24. Men må rätten flöda fram såsom vatten och rättfärdigheten lik en bäck, som aldrig sinar.

25. Framburen I väl åt mig slaktoffer och spisoffer under de fyrtio åren i öknen, I af Israels hus? Apg. 7: 42 f.

26. Så skolen I nu nödgas taga Sickut, eder konung, och eder afgudastod, stjärnguden, som I hafven gjort åt eder;
3 Mos. 32: 17.

27. och jag skall låta eder föras åstad i fångenskap ända bortom Damaskus, säger han hvilkens namn är Herren, härskarornas Gud.

6 Kapitlet.

Folkets sorglöshet och ogudaktighet.

Ve eder, I säkra på Sion, I sorglösa på Samarias berg, I ädlingar bland förstlingsfolket, I som Israels hus plägar vända sig till!

2. Gån åstad till Kalne och sen efter, dragen därifrån till Stora Hamat, och faren så ned till filistéernas Gat: äro de bättre än rikena här, eller är deras område större än edert område?

3. Ve eder, I som menen, att olycksdagen skall vara fjärran, men likväl bjuden våldet trona hos eder;
Hes. 12: 22. Am. 9: 10.

4. I som liggen på soffor af elfenben och hafven det makligt på edra bäddar; I som äten lamm, utvalda ur hjorden, och kalfvar, hämtade från gödstallet;

5. I som skrålen visor till harpans ljud och tänken ut åt eder musikinstrumenter såsom David; Jes. 5: 11 f.

6. I som dricken vin ur stora bålar och bruken salfvor af yppersta olja — men icke bekymren eder om Josefs skada!

7. Fördenskull skola nu dessa främst bland alla föras bort i fångenskap; då

skall skränet från dem, som nu hafva det så makligt, få en ände.

8. Herren, Herren har svurit vid sig själf, säger Herren, härskarornas Gud: Jakobs stolthet är mig en styggelse, och hans palatser hatar jag; jag skall gifva staden till pris med allt hvad däri är. Jer. 51: 14.

9. Och det skall ske, att om än tio män finnas kvar i ett och samma hus, så skola de likväl alla dö.

10. När sedan en frände till någon af de döda med likförbrännarens hjälp vill skaffa benen ut ur huset och därvid ropar till en som är i det inre af huset: »Finnes här någon mer än du?» så skall denne få svara: »Ingen»; och den förre skall då säga: »Rätt så, stillhet må råda; ty Herrens namn får icke blifva nämndt.» Am. 8: 3.

11. Ty se, på Herrens bud skola de stora husen blifva slagna i spillror och de små husen i splittror.

12. Kunna väl hästar springa uppför en klippbrant, eller plöjer man där med oxar? — eftersom I viljen förvandla rätten till en giftplanta och rättfärdighetens frukt till malört, Am. 5: 7.

13 I som gläden eder öfver det som är intet värdt och sägen: »Genom vår egen styrka hafva vi ju beredt oss horn.» 1 Kon. 22: 11. Mik. 4: 13.

14. Ty se, jag skall uppväcka ett folk mot eder, I af Israels hus, säger Herren, härskarornas Gud; och de skola förtrycka edert land, från det ställe, där vägen går till Hamat, ända till Hedmarksbäcken. 2 Kon. 14: 25.

7 Kapitlet.

Gräshopporna. Elden. Sänklodet. Amos och prästen i Betel.

Följande syn lät Herren, Herren mig se: jag såg gräshoppor skapas, när vårgräset begynte växa upp; och det var vårgräset efter kungaslåttern.

2. När så dessa hade ätit upp alla markens örter, sade jag: »Herre, Herre, förlåt. Huru skall Jakob kunna bestå, han som är så ringa?»

3. Då ångrade Herren detta. »Det skall icke ske», sade Herren.

4. Följande syn lät Herren, Herren mig se: jag såg Herren, Herren nalkas för att utföra sin sak genom eld; och elden förtärde det stora djupet och höll på att förtära arfvedelslandet.

5. Då sade jag: »Herre, Herre, håll upp. Huru skall Jakob kunna bestå, han som är så ringa?»

6. Då ångrade Herren detta. »Icke heller detta skall ske», sade Herren, Herren.

7. Följande syn lät han mig se: Jag såg Herren stå på en mur, uppförd efter sänklod, och i sin hand höll han ett sänklod. 2 Kon. 21: 13. Jes. 34: 11.

8. Och Herren sade till mig: »Hvad ser du, Amos?» Jag svarade: »Ett sänklod.» Då sade Herren: »Se, jag skall upphänga ett sänklod midt ibland mitt folk Israel; jag kan icke vidare tillgifva dem. Am. 8: 2.

9. Isaks offerhöjder skola blifva ödelagda och Israels helgedomar förstörda, och mot Jeroboams hus skall jag uppresa mig med svärdet.» 2 Kon. 17: 20 f.

10. Men Amasja, prästen i Betel, sände till Jerobeam, Israels konung, och lät säga: »Amos förehar en sammansvärjning mot dig, midt i Israels hus. Landet kan icke härda ut med allt hans ordande.

11. Ty så har Amos sagt: 'Jerobeam skall dö för svärd, och Israel skall föras bort i fångenskap ur sitt land.'»

12. Och Amasja sade till Amos: »Du siare, gå din väg och sök din tillflykt i Juda land; där må du äta ditt bröd och där må du profetera.

1 Sam. 9: 9. Am. 3: 12.

13. Men i Betel får du icke vidare profetera, ty det är en konungslig helgedom och ett rikets tempel.»

14. Då svarade Amos och sade till Amasja: »Jag är hvarken en profet eller en profetlärjunge, jag är en boskapsherde, som lefver af mullbärsfikon.

Am. 1: 1.

15. Men Herren tog mig från hjorden; Herren sade till mig: 'Gå åstad och profetera för mitt folk Israel.'

16. Så hör nu Herrens ord. Du säger: 'Profetera icke mot Israel och predika icke mot Isaks hus.'

17. Därför säger Herren så: Din hustru skall blifva en sköka i staden, dina söner och döttrar skola falla för svärd, ditt land skall blifva utskiftadt med mätsnöre, själf skall du dö i ett orent land, och Israel skall föras bort i fångenskap ur sitt land.»

2 Kon. 17: 6, 18, 24.

8 Kapitlet.

Fruktkorgen. Ytterligare domsord.

Följande syn lät Herren, Herren mig se: Jag såg en korg med mogen frukt.

2. Och han sade: »Hvad ser du, Amos?» Jag svarade: »En korg med mogen frukt.» Då sade Herren till mig: »Mitt folk Israel är moget till undergång; jag kan icke vidare tillgifva dem.
Am. 7: 8.

3. Och sångerna i palatset skola på den dagen förbytas i jämmer, säger Herren, Herren; man skall få se lik i mängd, öfverallt skola de ligga kastade; ja, stillhet må råda!»
Am. 6: 10.

4. Hören detta, I som viljen uppsluka den fattige och göra slut på de saktmodiga i landet,
Am. 2: 7.

5. I som sägen: »När är då nymånadsdagen förbi, så att vi få sälja säd, och sabbaten, så att vi få öppna vårt sädesförråd? Då vilja vi göra efamåttet mindre och priset högre och förfalska vågen, så att vi kunna bedrifva vårt svek.
5 Mos. 25: 13 f.

6. Då vilja vi köpa de arma för våra penningar och den fattige för ett par skor; och affall af säden vilja vi då sälja såsom säd.»
Am. 2: 6.

7. Herren har svurit vid Jakobs stolthet: Aldrig skall jag förgäta detta allt som de hafva gjort.
Skulle landet icke darra, när sådant sker, och skulle icke alla dess inbyggare sörja?

8. Skulle icke hela landet svälla upp såsom Nilen och upproras och åter sjunka såsom Egyptens flod?
Am. 9: 5.

9. Och det skall ske på den dagen, säger Herren, Herren, att jag skall låta solen gå ned i dess middagsglans och låta landet sjunka i mörker midt på ljusa dagen.
Mik. 3: 6.

10. Jag skall förvandla edra högtider till sorgetider och alla edra sånger till klagovisor. Jag skall hölja säckstyg kring allas länder och göra alla hufvuden skalliga. Jag skall låta eder känna det, såsom när man sörjer ende sonen, och låta det sluta med en bedröfvelsens dag.
Jer. 6: 26. 48: 37. Suk. 2: 10. Tob. 2: 6.
1 Mack. 1: 41.

11. Se, dagar skola komma, säger Herren, Herren, då jag skall sända hunger i landet: icke en hunger efter bröd eller en törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord.

12. Då skall man drifva omkring från haf till haf och från norr till öster och färdas hit och dit för att söka efter Herrens ord, men man skall icke finna det.

13. På den dagen skola edra sköna jungfrur och edra unga män försmäkta af törst,

14. desamma som nu svärja vid Sa-
* D. 8. afgudakalfven.
mariens synd skuld * och säga: »Så sant din gud lefver, o Dan», och »Så sant den lefver, som man dyrkar i Beer-Seba.» De skola falla och icke mer stå upp.
1 Kon. 12: 28 f.

9 Kapitlet.

Helgedomens fall. Upprättelsen af Davids hus.

Jag såg Herren stå invid altaret, och han sade: Slå till pelarhufvudena, så att tröskarna bäfva, och låt spillrorna falla öfver hufvudet på alla som finnas där. Deras sista kvarlefva skall jag sedan dräpa med svärd. Ingen af dem skall kunna undfly, ingen skall kunna rädda sig.
Hos. 9: 5 f. Am. 2: 14.

2. Om de än bröte sig in i dödsriket, så skulle min hand hämta dem fram därifrån; och fore de än upp till himmelen, så skulle jag störta dem ned därifrån.
Ps. 139: 7 f. Obad. v. 4.

3. Gömde de sig än på toppen af Karmel, så skulle jag där leta fram dem och hämta dem ned; och fördolde de sig än undan min åsyn på hafvets botten, så skulle jag där mana ormen fram att stinga dem.
Jes. 27: 1.

4. Om de läte föra sig bort i fången kap af sina fiender, skulle jag bjuda svärdet att där komma och dräpa dem. Ja, jag skall låta mitt öga hvila på dem till deras olycka och icke till deras lycka.
Ps. 34: 17. Jer. 44: 11.

5. Ty Herren, Herren Sebaot, han som allenast behöfver röra vid landet, så försmälter det af ångest och alla dess inbyggare sörja, ja, hela landet sväller upp såsom Nilen och sjunker åter såsom Egyptens flod;
Dom. 5: 4. Am. 8: 8. Mik. 1: 4. Nah. 1: 5.

6. han som bygger sin sal i himmelen och befäster sitt hvalf öfver jorden, han som kallar på hafvets vatten och gjuter det ut öfver jorden — Herren är hans namn.
Ps. 104: 3. Am. 4: 13. 5: 8.

7. Åren icke I, Israels barn, för mig lika med etiopiernas barn? säger Herren. Förde jag icke Israel upp ur Egyptens land och filistéerna ifrån Kaftor och araméerna från Kir?
1 Mos. 10: 14. 5 Mos. 2: 23. Am. 1: 5.

8. Se, Herrens, Herrens ögon äro vända mot detta syndiga rike, och jag skall förgöra det från jorden. Dock skall jag icke alldeles förgöra Jakobs hus, säger Herren.
Jer. 30: 11.

9. Ty se, jag skall låta ett bud utgå, att Israels hus må blifva siktadt bland

alla hednafolken, såsom siktades det i ett såll; icke det minsta korn skall falla på jorden.

10. Alla syndare i mitt folk skola dö för svärdet, desamma som nu säga: »Oss skall olyckan icke nalkas, öfver oss skall den icke komma.» Am. 6: 3.

11. På den dagen skall jag upprätta Davids förfallna hydda; jag skall mura igen dess refvor och upprätta hvad däraf har varit nedrifvet och uppbygga den, sådan den var i forna dagar;
Apg. 15: 16 f.

12. så att de få taga i besittning hvad som är kvar af Edom och af alla hedningar, som hafva blifvit uppkallade efter mitt namn, säger Herren, han som skall göra detta. Jes. 44: 5.

13. Se, dagar skola komma, säger Herren, då plöjaren skall följa skördemannen i spåren, och druftramparen såningsmannen, då bergen skola drypa af drufsaft och alla höjder skola försmälta. 3 Mos. 26: 5. Joel 3: 18.

14. Då skall jag återupprätta mitt folk Israel; när de bygga upp sina ödelagda städer, skola de ock få bo i dem; när de plantera vingårdar, skola de ock få dricka vin från dem; när de anlägga trädgårdar, skola de ock få äta deras frukt. 5 Mos. 28: 30, 39. Am. 5: 11.

15. Jag skall då plantera dem i deras eget land, och de skola icke mer uppryckas ur det land, som jag har gifvit dem, säger Herren, din Gud.
2 Mos. 15: 17. Jer. 32: 41.

Obadja.

Domsord öfver Edom. Räddningen på Sion.

Detta är Obadjas syn. Så säger Herren, Herren om Edom:

Ett budskap hafva vi hört från Herren, och en budbärare är utsänd bland folken: »Upp, ja, låtom oss stå upp och strida mot det!»
Jer. 49: 14 f. Am. 1: 11 f.

2. Se, jag skall göra dig ringa bland folken, djupt föraktad skall du blifva.

3. Ditt hjärtas öfvermod har bedragit dig, där du sitter ibland bergsklyftorna i din höga boning och säger i ditt hjärta: »Hvem kan störta mig ned till jorden?»

4. Om du än byggde ditt näste så högt uppe som örnen, ja, om det än blefve förlagdt midt ibland stjärnorna, så skulle jag dock störta dig ned därifrån, säger Herren. Ps. 139: 7 f. Am. 9: 2.

5. När tjufvar komma öfver dig och röfvare om natten, ja, då är det förbi med dig. Sannerligen, de skola stjäla så mycket dem lyster. När vinbärgare komma öfver dig, sannerligen, en ringa efterskörd skola de då lämna kvar.
Jer. 49: 9 f.

6. Huru genomsökt skall icke Esau blifva, huru skola icke hans dolda skatter framletas!

7. Ut till gränsen skola alla dina bundsförvanter drifva dig; dina vänner skola svika dig och taga väldet öfver dig. I stället för att gifva dig bröd skola de lägga en snara på din väg, där du icke kan märka den.

8. Sannerligen, på den dagen, säger Herren, skall jag förgöra de vise i Edom och allt förstånd på Esaus berg.
Jes. 29: 14.

9. Dina hjältar, o Teman, skola då vara slagna af förfäran; och så skall hvar man på Esaus berg blifva utrotad och dräpt.

10. Ja, för det våld du har öfvat mot din broder Jakob skall du höljas med skam och blifva utrotad till evig tid.
1 Mos. 27: 41. Hes. 25: 12 f. 35: 3 f. Joel 3: 19. Am. 1: 11 f.

11. På den dag, då du lämnade honom i sticket, på den dag, då främlingar förde bort hans gods och utlänningar drogo in genom hans port och kastade lott om Jerusalem, då var ju ock du såsom en af dem. Joel 3: 3.

12. Men se icke så med lust på din broders dag, på hans motgångs dag; gläd dig icke så öfver Juda barn på deras undergångs dag; spärra icke upp munnen så stort på nödens dag.
Ps. 22: 8. Jes. 57: 4. Mik. 4: 11.

13. Drag icke in genom mitt folks port på deras ofärds dag; se icke så med lust, också du, hans olycka på hans ofärds dag; och räck icke ut din hand efter hans gods på hans ofärds dag.
Ps. 137: 7.

14. Ställ dig icke vid vägskälet för att nedgöra hans flyktingar, och gif icke hans undsluppna till pris på nödens dag.

15. Ty Herrens dag är nära för alla hednafolk. Såsom du har gjort, så skall man ock göra mot dig; dina gärningar skola komma tillbaka öfver ditt eget hufvud. Hes. 35: 15. Joel 3: 4. Luk. 6: 37 f.

16. Ja, såsom I hafven druckit på mitt heliga berg, så skola ock alla hednafolk få dricka beständigt, de skola få dricka kalken i botten och skola blifva såsom hade de aldrig varit till.
Jer. 25: 15 f. 49: 12.

17. Men på Sions berg skall finnas en räddad skara, och det skall vara en helig plats; och Jakobs hus skall åter få råda öfver sina besittningar.
Jer. 49: 2. Joel 2: 32.

18. Då skall Jakobs hus blifva en eld och Josefs hus en låga, och Esaus hus skall varda såsom strå, och de skola antända det och förtära det, och ingen skall slippa undan af Esaus hus; ty så har Herren talat. Jes. 10: 17. Sak. 12: 6.

19. Och Sydlandets folk skall taga Esaus berg i besittning, och Låglandets folk skall taga filistéernas land; ja, också Efraims mark skall man taga i besittning, så ock Samariens mark. Och Benjamin skall taga Gilead.

20. Och de bortförda af denna Israels barns här, de som bo i Kanaan allt intill Sarefat, så ock de bortförda från Jerusalem, de som lefva i Sefarad, dessa skola taga Sydlandets städer i besittning. Jos. 15: 21 f.

21. Och frälsare skola draga upp på Sions berg till att döma Esaus berg. Och så skall riket vara Herrens.
Joel 3: 21. Mik. 4: 7. Luk. 1: 33, 71.

Jona.

1 Kapitlet.

Jonas kallelse och flykt.

Och Herrens ord kom till Jona, Amittais son; han sade: 2 Kon. 14: 25.

2. »Stå upp och begif dig till Nineve, den stora staden, och predika för den; ty deras ondska har kommit upp inför mitt ansikte.»
1 Mos. 10: 11 f. 18: 20. 19: 13. Jona 3: 2.

3. Men Jona stod upp och ville fly till Tarsis undan Herrens ansikte. Och han for ned till Jafo och fann där ett skepp, som skulle gå till Tarsis. Och sedan han hade erlagt betalning för resan, steg han ombord därpå för att fara med till Tarsis, undan Herrens ansikte.

4. Men Herren sände en stark vind ut öfver hafvet, så att en stark storm uppstod på hafvet; och skeppet var nära att krossas.

5. Då betogos sjömännen af fruktan och ropade hvar och en till sin gud; och hvad löst som fanns i skeppet kastade de i hafvet för att bereda sig lättnad. Men Jona hade gått ned i det inre af fartyget och låg där i djup sömn.
Apg. 27: 18 f.

6. Då gick skepparen till honom och sade till honom: »Huru kan du sofva så? Stå upp och åkalla din Gud. Kanhända skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås.»

7. Och folket sade till hvarandra: »Välan, låtom oss kasta lott, så att vi få veta, för hvilkens skull denna olycka har kommit öfver oss.» När de så kastade lott, föll lotten på Jona.
Ords. 16: 33.

8. Då sade de till honom: »Säg oss, för hvilkens skull detta onda har kommit öfver oss. Hvad är ditt ärende, och hvarifrån kommer du? Från hvilket land och af hvad folk är du?»

9. Han svarade dem: »Jag är en hebré, och jag dyrkar Herren, himmelens Gud, som har gjort hafvet och det torra.»

10. Då betogos männen af stor fruktan och sade till honom: »Hvad är det du har gjort!» Ty männen fingo genom det han berättade dem veta, att han flydde undan Herrens ansikte.

11. Och de sade till honom: »Hvad skola vi göra med dig, på det att hafvet må stilla sig för oss?» Ty hafvet stormade mer och mer.

12. Då svarade han dem: »Tagen mig och kasten mig i hafvet, så skall hafvet stillas för eder; ty jag vet, att det är för min skull som denna starka storm har kommit öfver eder.»

13. Och männen sträfvade med all makt att komma tillbaka till land, men de kunde icke; ty hafvet stormade mer och mer emot dem.

14. Då ropade de till Herren och sade: »Ack Herre, låt oss icke förgås för denne mans själs skull, och låt icke

oskyldigt blod komma öfver oss! Ty du, Herre, har gjort såsom dig täcktes.»

15. Därefter togo de Jona och kastade honom i hafvet. Då lade sig hafvets raseri.

16. Och männen betogos af stor fruktan för Herren, och de offrade slaktoffer åt Herren och gjorde löften.

2 Kapitlet.

Jonas bön i fiskens buk.

Men Herren sände en stor fisk, som uppslukade Jona. Och Jona var i fiskens buk tre dagar och tre nätter.

Matt. 12: 40. 16: 4. Luk. 11: 29 f.

2. Och Jona bad till Herren, sin Gud, i fiskens buk.

3. Han sade:

»Jag åkallade Herren i min nöd, och han svarade mig; från dödsrikets buk ropade jag, och du hörde min röst.

Ps. 77: 3 f. 120: 1. 130: 1.

4. Du kastade mig i djupet, midt i hafvet, och strömmen omslöt mig, alla dina svallande böljor gingo öfver mig.

Ps. 42: 8.

5. Jag tänkte då, att jag var bortdrifven från dina ögon. Men jag skall åter få skåda upp mot ditt heliga tempel.

Ps. 31: 23.

6. Vatten omhvärfde mig och trängde mig på lifvet, djupet omslöt mig; sjögräs omsnärjde mitt hufvud.

Ps. 18: 5. 69: 2 f.

7. Till bergens grund sjönk jag ned, jordens bommar slöto sig bakom mig för evigt.

Men du förde min själ upp ur grafven, Herre, min Gud. Ps. 30: 4.

8. När min själ försmäktade i mig, då tänkte jag på Herren, och min bön kom till dig, i ditt heliga tempel.

9. De som hålla sig till fåfängliga afgudar, de låta sin nåds Gud fara.

5 Mos. 32: 21. Ps. 31: 7. 144: 2.

10. Men jag vill offra åt dig, med högljudd tacksägelse; hvad jag har lofvat må jag infria; frälsningen är hos Herren!» Ps. 3: 9. 50: 14. 116: 7.

11. Och på Herrens befallning uppkastade fisken Jona på land.

3 Kapitlet.

Jona i Nineve.

Och Herrens ord kom för andra gången till Jona; han sade:

2. »Stå upp och begif dig till Nineve, den stora staden, och predika för den hvad jag skall tala till dig.» Jon. 1: 2.

3. Då stod Jona upp och begaf sig till Nineve, såsom Herren hade sagt. Men Nineve var en stor stad inför Gud, tre dagsresor lång.

4. Och Jona begaf sig på väg in i staden en dagsresa och predikade och sade: »Ännu fyrtio dagar, så skall Nineve blifva omstörtadt.»

5. Då trodde folket i Nineve på Gud och utlyste en fasta och klädde sig i sorgdräkt, både stora och små.

Matt. 12: 41. Luk. 11: 32. Joel 2: 15.

6. Och när saken kom för konungen i Nineve, stod han upp från sin tron och lade af sin mantel och höljde sig i sorgdräkt och satte sig i aska.

7. Sedan utropade och förkunnade man i Nineve, enligt konungens och hans stores påbud, och sade: »Ingen människa må smaka något, icke heller något djur, vare sig fäkreatur eller får; de må icke föras i bet, ej heller vattnas.

8. Och både människor och djur skola hölja sig i sorgdräkt och ropa till Gud med all makt. Och hvar och en må vända om från sin onda väg och från den orätt, som han har haft för händer.

Job 39: 3. Ps. 104: 27. 147: 9. Joel 1: 20.

9. Hvem vet, kanhända vänder Gud då om och ångrar sig och vänder sig ifrån sin vredes glöd, så att vi icke förgås.» Jer. 18: 8. Joel 2: 14.

10. Då nu Gud såg hvad de gjorde, att de vände om från sin onda väg, ångrade han det onda, som han hade hotat att göra mot dem, och han gjorde icke så.

1 Mos. 6: 6. 2 Mos. 32: 14. Am. 7: 3, 6.

4 Kapitlet.

Jonas otålighet. Guds hjärtelag.

Men detta förtrött Jona högligen, och hans vrede upptändes.

2. Och han bad till Herren och sade: »Ack Herre, var det icke detta jag sade, då jag ännu var i mitt land! Därför ville jag ock i förväg fly undan till Tarsis. Jag visste ju, att du är en nådig och barmhärtig Gud, långmodig och stor i mildhet och sådan att du ångrar det onda. 2 Mos. 34: 6.

4 Mos. 14: 18. 1 Sam. 15: 29. Neh. 9: 17.

Ps. 86: 5, 15. 103: 8. 145: 8. Joel 2: 13.

3. Så tag nu, Herre, mitt lif ifrån mig; ty jag vill hellre vara död än lefva.» 1 Kon. 19: 4.

4. Men Herren sade: »Menar du, att du vredgas med rätta?»

5. Och Jona gick ut ur staden och stannade öster om staden; där gjorde han sig en hydda och satt i skuggan därunder för att se huru det skulle gå med staden.

6. Och Herren Gud lät en ricinbuske skjuta upp över Jona, för att den skulle gifva skugga åt hans hufvud och hjälpa honom ur hans förtrytelse; och Jona gladde sig högligen öfver ricinbusken.

7. Men dagen därefter, när morgonrodnaden gick upp, sände Gud maskar, som frätte ricinbusken, så att den vissnade.

8. När sedan solen hade gått upp, sände Gud en brännande östanvind, och solen stack Jona på hufvudet, så att han försmäktade. Då önskade han sig döden och sade: »Jag vill hellre vara död än lefva.»

9. Men Gud sade till Jona: »Menar du, att du med rätta vredgas för ricinbuskens skull?» Han svarade: »Med rätta må jag väl vredgas till döds.»

10. Då sade Herren: »Du ömkar dig öfver ricinbusken, som du icke har haft någon möda med och icke har uppdragit, som kom till på en natt och förgicks efter en natt.

11. Och jag skulle icke ömka mig öfver Nineve, den stora staden, där mer än ett hundra tjugu tusen människor finnas, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster, och därtill djur i myckenhet!»

Mika.

1 Kapitlet.

Domsord öfver Juda och Israel.

Detta är Herrens ord, som kom till morastiten Mika i Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid, hvad han skådade angående Samaria och Jerusalem. Jer. 26: 18.

2. Hören, I folk, allesammans; akta härpå, du jord med allt hvad på dig är. Och vare Herren, Herren ett vittne mot eder, Herren i sitt heliga tempel. 5 Mos. 32: 1. Ps. 11: 4. 50: 4. Jes. 1: 2.

3. Ty se, Herren träder ut ur sin boning, han far ned och går fram öfver jordens höjder. 1 Mos. 11: 7. Jes. 26: 21. Am. 4: 13.

4. Och bergen smälta under hans fötter, och dalar bryta fram — såsom vaxet gör för elden, såsom vattnet, när det störtar utför branten. 2 Mos. 19: 18. Ps. 68: 3. 97: 5. Am. 9: 5. Nah. 1: 5.

5. Genom Jakobs öfverträdelse sker allt detta och genom Israels hus' synder. Hvem är då upphofvet till Jakobs öfverträdelse? Är det icke Samaria? Och hvem till Juda offerhöjder? Är det icke Jerusalem?

6. Så skall jag då göra Samaria till en stenhop på marken, till en plats för vingårdsplanteringar; jag skall vräka hennes stenar ned i dalen, och hennes grundvalar skall jag blotta.

7. Alla hennes beläten skola blifva krossade, alla hennes skökoskänker upp-

*) Utsagorna i v. 10—15 innehålla i den hebreiska grundtexten åtskilliga anspelningar på de omtalade orternas namn.

brända i eld, alla hennes afgudar skall jag förstöra; ty af skökolön har hon hopsamlat dem, och skökolön skola de åter blifva. 5 Mos. 23: 18. Hos. 2: 5.

8. Fördenskull måste jag klaga och jämra mig, jag måste gå blottad och naken; jag måste upphäfva klagoskri såsom en schakal och sorgelåt såsom en struts. Job 30: 29 f. Jes. 20: 3.

9. Ty ohelbara äro hennes sår; slaget har nått ända till Juda, det har drabbat ända till mitt folks port, ända till Jerusalem. 2 Kon. 18: 13. Jer. 15: 18.

10. Förkunnen det icke i Gat*; gråten icke så bittert. I Bet-Leafra vältrar jag mig i stoftet. 2 Sam. 1: 20.

11. Dragen åstad, I Safirs invånare, i nakenhet och skam. Saanans invånare våga sig icke ut. Klagolåten i Bet-Haesel tillstädjer eder icke att dröja där.

12. Ty Marots invånare vändas efter tröst; en olycka har ju kommit ned från Herren, och den når intill Jerusalems port. Am. 3: 6.

13. Spännen trafvare för vagnen, I Lakis' invånare, I som voren upphofvet till dottern Sions synd; ty hos eder var det som Israels öfverträdelser först funnos. Jos. 15: 39. 2 Kon. 19: 8.

14. Därför måste du gifva skiljebref åt Moreset-Gat. Husen i Aksib hafva blifvit för Israels konungar såsom en försinande bäck. Jos. 15: 44. 19: 29.

15. Ännu en gång skall jag låta eröfraren komma öfver eder, I Maresas

invånare. Ända till Adullam skall Israels härlighet komma.
Jos. 15: 44. 1 Sam. 22: 1.

16. Raka ditt hufvud skalligt och skär af ditt hår, i sorg öfver barnen, som voro din lust; gör ditt hufvud så kalt som gamens, ty de skola föras bort ifrån dig.

2 Kapitlet.

Domsord öfver förtryckare och profetians föraktare. Löfte om en vägbrytare för Israels hjord.

Ve dessa som uttänka hvad fördärfligt är och bereda hvad ondt är på sina läger, och som sätta det i verket, så snart morgonen gryr, allenast det står i deras makt; Ps. 4: 5. 36: 5.

2. dessa som hafva lust till sin nästas åkrar och röfva dem till sig, eller till hans hus och tillägna sig dem; dessa som öfva våld mot både människor och hus, mot både ägare och egendom!
2 Mos. 20: 17. 1 Kon. 21: 1 f. Jes. 5: 8.

3. Därför säger Herren så: Se, jag uttänker mot detta släkte hvad ondt är; och I skolen icke kunna draga eder hals därur, ej heller skolen I sedan gå så stolta, ty det blifver en ond tid.

4. På den dagen skall man uppstämma en visa öfver eder och sjunga en sorgesång; man skall säga:
»Det är ute med oss, vi äro förstörda i grund! Mitt folks arfslott blifver nu gifven åt en annan. Ja i sanning, den tyckes ifrån mig, och åt affällingar utskiftas våra åkrar.» 2 Kon. 17: 24.

5. Så sker det, att hos dig icke mer finnes någon som får spänna mätsnöre öfver en lott i Herrens församling.

6. »Hören då upp att predika», så är deras predikan; »om sådant får man icke predika; det är ju ingen ände på smädelser!» Jes. 30: 10. Am. 7: 16.

7. Är detta ett tillbörligt tal, du Jakobs hus? Har då Herren varit snar till vrede? Hafva hans gärningar visat något sådant? Äro icke fastmer mina ord milda mot den som vandrar redligt?

8. Men nu sedan en tid uppreser sig mitt folk såsom en fiende. I sliten manteln bort ifrån kläderna på människor, som trygga gå sin väg fram och icke vilja veta af strid.

9. Mitt folks kvinnor drifven I ut från deras hem, där de haft sin lust; deras barn beröfven I för alltid den berömmelse de haft af mig.

10. Stån upp och gån eder väg! Här skolen I icke hafva någon hvilostad, för eder orenhets skull, som drager i fördärf, ja, i grufligt fördärf.
5 Mos. 12: 25, 28.

11. Om någon som fore med munväder och falskhet sade i sin lögnaktighet: »Jag vill predika för dig om vin och starka drycker» — det vore en predikare för detta folk!
Jes. 30: 10. Mik. 3: 5.

12. Jag vill församla dig, Jakob, ja, hela ditt folk. Jag vill hämta tillhopa Israels kvarlefvor, jag vill föra dem tillsammans såsom fåren till fållan, såsom en hjord till dess betesmark, så att där uppstår ett gny af människor.
Jer. 31: 8 f. Joh. 10: 16.

13. En vägbrytare* drager ut framför dem; de bryta sig igenom och tåga fram, genom porten vandra de ut. Deras konung tågar framför dem, Herren går i spetsen för dem. Jes. 52: 12.

3 Kapitlet.

Fördärfvet bland Israels höfdingar och profeter. Domen öfver Sion.

Och jag sade: Hören, I Jakobs höfdingar och I furstar af Israels hus. Tillkommer det icke eder att veta hvad rätt är, Jer. 5: 4 f.

2. I som fastmer haten hvad godt är och älsken hvad ondt är, I som sliten huden af kroppen på människorna och köttet från deras ben? Am. 5: 14 f.

3. Men eftersom dessa äta mitt folks kött och rifva huden af deras kropp och bryta sönder deras ben för att stycka dem likasom det man kastar i grytan, ja, likasom kött, som lägges i kitteln,
Ps. 14: 4.

4. därför skall Herren icke svara dem, när de ropa till honom; han skall förbölja sitt ansikte för dem på den tiden, för deras onda väsendes skull.
5 Mos. 31: 18. Ords. 1: 28. Jes. 1: 15. Jer. 11: 11. 14: 12. Hos. 5: 15.

5. Så talar Herren mot de profeter, som föra mitt folk vilse, mot dem som ropa: »Allt står väl till!» så länge de hafva något att tugga med sina tänder, men båda upp folket till helig strid mot den som icke gifver dem något i gapet.
Hes. 13: 18 f. Mik. 2: 11.

6. Därför skall natt komma öfver eder, så att det blifver slut på edra syner, och mörker, så att det blifver slut på edra spådomar.

* [G. kyrkob.: Hjälten (vägbrytaren).]

Ja, solen skall gå ned öfver profeterna och dagen varda mörk öfver dem.
Am. 8: 9.

7. Och siarna skola stå med skam, och spåmännen skola få blygas, de skola alla nödgas skyla sitt skägg, då nu intet svar mer kommer från Gud.
3 Mos. 13: 45.

8. Men jag, jag är uppfylld med kraft, ja, med Herrens ande, med rättsinne och frimodighet, så att jag kan förkunna för Jakob hans öfverträdelse och för Israel hans synd.

9. Hören då detta, I höfdingar af Jakobs hus och I furstar af Israels hus, I som hållen för styggelse hvad rätt är och gören krokigt allt hvad rakt är,

10. I som byggen upp Sion med blodsdåd och Jerusalem med orättfärdighet —
Jer. 22: 13. Hab. 2: 12.

11. den stad, hvars höfdingar döma för mutor, hvars präster undervisa för betalning, och hvars profeter spå för penningar, allt under det de stödja sig på Herren och säga: »Är icke Herren midt ibland oss? Olycka skall icke komma öfver oss.» Jer. 5: 12. 7: 4 f. Sef. 3: 3 f.

12. Därför skall för eder skull Sion varda upplöjdt till en åker och Jerusalem blifva en stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd. Jer. 26: 18.

4 Kapitlet.

Sions framtida storhet, dess vända och dess förlossning.

Men det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundadt såsom det yppersta ibland bergen och vara upphöjdt öfver andra höjder, och folk skola strömma dit upp.
Ps. 68: 17. Jes. 2: 2 f. Jer. 3: 17. Sak. 8: 20 f.

2. Ja, många hednafolk skola gå åstad och skola säga: »Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.» Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem. Ps. 110: 2. Jes. 51: 4.

3. Och han skall döma mellan många folk och skipa rätt åt mäktiga hednafolk, ända bort i fjärran land; då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknifvar. Folken skola icke mer lyfta svärd mot hvarandra och icke mer lära sig att strida.
Joel 3: 10.

4. Och hvar och en skall sitta under sitt vinträd och sitt fikonträd, och ingen skall förskräcka honom; ty så har Herren Sebaots mun talat.
3 Mos. 26: 6. 1 Kon. 4: 25. Jer. 30: 10. Sak. 3: 10.

5. Ja, alla andra folk vandra hvart och ett i sin guds namn, men vi skola vandra i Herrens, vår Guds, namn alltid och evinnerligen.

6. På den dagen, säger Herren, skall jag församla de haltande och hämta tillhopa de fördrifna och dem som jag har hemsökt med olyckor.
5 Mos. 30: 3 f. Hes. 34: 16. Sef. 3: 19.

7. Och jag skall låta de haltande blifva en kvarlefva och de långt bort förjagade ett mäktigt folk; och Herren skall vara konung öfver dem på Sions berg från nu och till evig tid.
Jes. 24: 23. 60: 22. Dan. 7: 14. Obad. v. 21. Luk. 1: 33.

8. Och du Herdetorn, du dottern Sions kulle, till dig skall det komma, ja, till dig skall det återvända, det forna herradömet, dottern Jerusalems konungavälde. 1 Mos. 35: 21.

9. Men hvarför skriar du nu så högt? Finnes då ingen konung i dig, har du icke mer någon rådklok man, eftersom ångest, lik en barnaföderskas, har gripit dig? Jer. 8: 19.

10. Ja, väl må du vrida dig i födslosmärtor såsom en barnaföderska, du dotter Sion; ty nu måste du ut ur staden, du måste bo på öppna fältet; men när du har kommit ända till Babel, skall du finna räddning; där skall Herren förlossa dig ur dina fienders hand.
Ps. 54: 9.

11. Nu hafva många hednafolk församlat sig mot dig, och de säga: »Må hon varda skändad, så att våra ögon få skåda med lust på Sion.»

12. Men dessa känna icke Herrens tankar och förstå icke hans rådslut, att han har samlat dem tillhopa såsom kärfvar till logen. Jer. 51: 33.

13. Stå upp då och tröska, du dotter Sion. Ty jag skall jag gifva dig horn af järn och klöfvar af koppar, att du må sönderkrossa många folk. Och deras byte skall du gifva till spillo åt Herren och deras skatter åt hela jordens herre.
5 Mos. 33: 17.

5 Kapitlet.

Fursten af Davids stad och hans segrar. Israels rensning från krig och afgudadyrkan.

Nu må du samla dina skaror, du skarornas stad. Bålverk har man upprest mot oss; med ris slår man Israels domare på kinden.

2. Men du Bet-Lehem Efrata, som är så ringa för att vara bland Juda släkter, af dig skall åt mig utgå en som skall blifva en furste i Israel, en hvilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar.* Matt. 2: 6. Joh. 7: 42.

3. Därför skola de prisgifvas intill den tid, då hon som skall föda har fött; då skola de som utgöra återstoden af hans bröder få vända tillbaka till Israels barn. Jes. 7: 14.

4. Och han skall träda fram och vakta sin hjord i Herrens kraft, i Herrens, sin Guds, namns höghet; och den skall hafva ro, ty han skall då vara stor intill jordens ändar. Ps. 72: 8.

5. Och trygghеten skall vara sådan, att om Assur vill falla in i vårt land och tränga in i våra palats, så kunna vi uppställa mot honom sju herdar, ja, åtta furstliga herrar;

6. och dessa skola afbeta Assurs land med svärd och Nimrods land ändа in i dess portar. Så skall han rädda oss från Assur, om denne vill falla in i vårt land och tränga fram öfver våra gränser. 1 Mos. 10: 8 f.

7. Då skall Jakobs kvarlefva vara bland många folk såsom dagg från Herren, såsom en regnskur på gräs, hvilken icke dröjer för någon mans skull eller väntar för människobarns skull. Ps. 110: 3.

8. Och Jakobs kvarlefva skall då vara bland hedningarna, midt ibland många folk, såsom ett lejon bland boskap i skogen, såsom ett ungt lejon bland fårhjordar, hvilket förtrampar, hvar det går fram, och griper sitt rof utan räddning.

9. Ja, må din hand vara upplyft öfver dina ovänner, och må alla dina fiender blifva utrotade!

10. Och det skall ske på den dagen, säger Herren, att jag skall utrota dina hästar ur ditt land och förstöra dina vagnar;

5 Mos. 17: 16. Jes. 9: 5. 31: 1. Sak. 9: 10.

11. och jag skall utrota städerna i ditt land och rifva ned alla dina fästen.

12. Jag skall utrota all trolldom hos dig, och inga teckentydare skola mer träffas hos dig.

13. Jag skall utrota dina belåten och stoder ur ditt land, så att du icke mer skall tillbedja dina händers verk.

14. Och jag skall omstörta dina Aseror och skaffa dem bort ur ditt land, och dina städer skall jag ödelägga.

15. Och i vrede och förtörnelse skall jag utkräfva hämnd af hednafolken, dem som icke hafva varit hörsamma.

6 Kapitlet.

Herrens sak mot Israel. Rätt offer. Orättrådighetens straff.

Hören hvad Herren säger: Stå upp och utför din sak inför bergen, och låt höjderna höra din röst.

2. Ja, hören Herrens sak, I berg och I fasta klippor, jordens grundvalar! Ty Herren har sak mot sitt folk, och med Israel vill han gå till rätta. Hos. 4: 1.

3. Mitt folk, hvad har jag gjort mot dig, och hvarmed har jag betungat dig? Svara mig! Jer. 2: 5.

4. Jag förde dig ju upp ur Egyptens land, och ur träldomshuset förlossade jag dig; och Mose, Aron och Mirjam lät jag gå framför dig. 2 Mos. 15: 20 f.

5. Mitt folk, kom ihåg hvad Balak, konungen i Moab, hade i sinnet, och hvad Bileam, Beors son, svarade honom; kom ihåg, huru det var mellan Sittim och Gilgal, och lär dig däraf att förstå Herrens rättfärdighets gärningar.

4 Mos. 22: 1 f. 23: 1 f. 24: 1 f. Jos. 2: 1. 5: 9.

6. Hvarmed skall jag träda fram inför Herren, och hvarmed böja mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalfvar?

7. Har Herren behag till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag gifva min förstfödde till offer för min öfverträdelse, min lifsfrukt till syndoffer för min själ?

Ps. 50: 9 f. 51: 18. Jes. 1: 11.

8. Nej, hvad godt är har han kungjort för dig, o människa; ty hvad annat begär väl Herren af dig, än att du gör hvad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud? 5 Mos. 10: 12.

9. Hör, huru Herren ropar till staden! Ja, säll är den som aktar på ditt namn. Hören om straffet, och hvem han är som har bestämt det.

10. Kunna ogudaktighetens skatter framgent få stanna i den ogudaktiges hus? Kan där få finnas ett undermåligt efamått, värdt att förbannas?

5 Mos. 25: 14 f. Am. 8: 5.

11. Vore jag rättfärdig, om jag förde orätt väg och falska vikter i pungen, 3 Mos. 19: 36.

12. om de rika i staden finge vara fulla af orättrådighet, om dess invånare

* [G. kyrkob.: hvilkens utgång har varit af begynnelsen och af evighet.]

finge tala lögn och hafva falsk tunga i sin mun?

13. Nej, och därför måste jag slå dig med oläkliga sår, hemsöka dig med förödelse för dina synders skull.

14. När du äter, skall du icke blifva mätt, och tomhet skall råda i din buk. Hvad du skaffar undan skall du ändå icke kunna rädda, och hvad du räddar skall jag gifva åt svärdet.

3 Mos. 26: 26. Hos. 4: 10.

15. Du skall så, men icke få skörda; du skall pressa oliver, men icke få smörja din kropp med oljan, du skall pressa ut drufmust, men icke få dricka vinet. 5 Mos. 28: 30, 38 f.

Am. 5: 11. Sef. 1: 13. Hagg. 1: 6.

16. Vid Omris stadgar håller man fast, man efterföljer alla Ahabs hus' gärningar; ty efter dessas rådslag är det I vandren. Därför skall jag göra dig till ett föremål för hånpad, och invånarna i staden till ett mål för begabberi; ja, mitt folks smälek skolen I få bära.

7 Kapitlet.

Fördärfvet i Israel. Hopp om bättre tider.

Ve mig! Det är mig såsom när frukten är insamlad om sommaren, eller såsom när efterskörden efter vinbärgningen är slut och ingen drufklase mer finnes att äta, intet förstlingsfikon af dem jag hade haft lust till. Matt. 21: 19.

2. De fromma äro försvunna ur landet, och ingen redlig man finnes bland människorna. Alla ligga de på lur efter blod; enhvar vill fånga den andre i sitt nät. ... Ps. 12: 2. Hos. 4: 1.

3. Till att främja det onda äro deras händer redo: fursten begär gåfvor, och domaren står efter vinning; den mäktige kräfver öppet hvad honom lyster; så bedrifva de vrånghet. Mik. 3: 1. 3: 11.

4. Den bäste ibland dem är såsom ett törnsnår, den redligaste värre än en taggig häck. Men när dina siares dag är inne, ja, när hemsökelsen når dig, då skall bestörtning komma ibland dem.

5. Man får icke tro på någon vän, icke lita på någon förtrogen; för henne som hvilar i din famn måste du vakta din muns dörrar.

6. Ty sonen föraktar sin fader, dottern sätter sig upp mot sin moder, sonhustrun mot sin svärmoder, och enhvar har sitt eget husfolk till fiender.

Hes. 22: 7. Matt. 10: 35 f. Luk. 12: 53.

7. Men jag vill skåda efter Herren, jag vill hoppas på min frälsnings Gud; min Gud skall höra mig!

8. Glädjen icke öfver mig, I mina fiender. Om jag än har fallit, så skall jag dock stå upp igen; om jag än sitter i mörkret, så är dock Herren mitt ljus.

9. Eftersom jag har syndat mot Herren, vill jag bära hans vrede, till dess att han utför min sak och skaffar mig rätt, till dess att han för mig ut i ljuset, så att jag med lust får se på hans rättfärdighet.

10. När mina fiender se det, skola de höljas med skam, desamma som säga till mig: »Hvar är nu Herren, din Gud?» Mina ögon skola se med lust på dem; ty då skola de blifva nedtrampade såsom orenlighet på gatan. Ps. 42: 4, 11. 79: 10. 115: 2. Jes. 10: 6. Joel 2: 17.

11. En dag skall komma, då dina murar skola uppbyggas; på den dagen skola dina gränser sträcka sig vida.

Jes. 49: 19. 54: 2 f.

12. På den dagen skall man komma till dig från Assur och från Egyptens städer, ja, från Egypten och ända ifrån floden, och från haf till haf och från berg till berg.

Ps. 72: 8. Jes. 19: 23. Sak. 9: 10. 10: 10.

13. Men eljest skall jorden blifva en ödemark för sina inbyggares skull; det skall vara deras gärningars frukt.

14. Vakta med din staf ditt folk, din arfvedels hjord, så att den får hafva sin afskilda boning i skogen på Karmel; låt den gå i bet i Basan och i Gilead, likasom under forna dagar.

4 Mos. 23: 9. 5 Mos. 33: 28.

15. Ja, likasom i de dagar, då du drog ut ur Egyptens land, skall jag låta dem se underbara ting. Joel 2: 26.

16. Hedningarna skola se det och komma på skam med all sin makt. De skola nödgas lägga handen på munnen, deras öron skola vara bedöfvade.

Job 39: 37.

17. De skola slicka stoftet såsom ormar; lika maskar, som kräla på jorden, skola de med bäfvan öfvergifva sina borgar. Med förskräckelse skola de söka Herren, vår Gud; ja, för dig skola de frukta. Ps. 72: 9. Jes. 49: 23.

18. Hvem är en sådan Gud som du? — du som förlåter kvarlefvan af din arfvedel dess missgärning och tillgifver den dess öfverträdelse, du som icke behåller vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd,

2 Mos. 15: 11. 34: 6. Ps. 103: 8 f. Jer. 10: 6.

19. och du skall åter förbarma dig öfver oss och trampa våra missgärningar under fötterna. Ja, du skall kasta alla deras synder i hafvets djup.
Apg. 10: 43.

20. Du skall bevisa trofasthet mot Jakob och nåd mot Abraham, såsom du med ed har lofvat våra fäder i forntidens dagar.

Nahum.

1 Kapitlet.

Sång om Herrens nitälskan och Herrens nåd, Nineves straff och Juda frälsning.

Detta är en utsaga om Nineve, den bok, som innehåller elkositen Nahums syn.

2. Herren är en nitälskande Gud och en hämnare, ja, en hämnare är Herren, en som kan vredgas.

En hämnare är Herren mot sina ovänner, vrede behåller han mot sina fiender. 2 Mos. 20: 5. 34: 14. 5 Mos. 4: 24. 5: 9. Jos. 24: 19. Ps. 103: 9.

3. Herren är långmodig, men han är stor i kraft, och ingalunda låter han någon blifva ostraffad.

Herren går fram med storm och oväder, och molnen äro dammet efter hans fötter. 2 Mos. 34: 6 f. 4 Mos. 14: 18. Neh. 9: 17. Ps. 18: 14. 103: 8. 145: 8. Joel 2: 13.

4. Han näpser hafvet och låter det uttorka, och alla strömmar låter han sina bort.

Då försmäkta Basan och Karmel, Libanons grönska försmäktar. 2 Mos. 14: 21. Jos. 3: 16. Ps. 106: 9. 114: 3 f. Jes. 50: 2.

5. Bergen bäfva för honom, och höjderna försmälta af ångest.

Jorden uppröres för hans ansikte, jordens krets med alla som bo därpå. 2 Mos. 19: 18. Ps. 18: 8. 24: 1. Joel 3: 16. Am. 9: 5. Mik. 1: 4.

6. Hvem kan bestå för hans ogunst, och hvem kan uthärda hans vredes glöd?

Hans förtörnelse utgjuter sig såsom eld, och klipporna rämna inför honom.

7. Herren är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom. Ps. 9: 10.

8. Men genom en störtflod gör han ände på platsen, där den staden står, och hans fiender förföljas af mörker. Ords. 13: 21.

9. Ja, på edert anslag mot Herren gör han ände, icke två gånger behöfver hemsökelsen drabba.

10. Ty om de ock äro hopslingrade såsom törnsnår och så fulla af lifssaft, som deras dryck är af must, skola de likväl alla blifva förbrända såsom torrt strå.

11. Ty från dig drog ut en man, som hade onda anslag mot Herren, en hvars rådslag voro fördärf.

12. Så säger Herren: »Huru starka och huru många de ock må vara, skola de ändå afmejas och försvinna; och om jag förr har plågat dig, så skall jag nu icke göra det mer. Nah. 2: 2.

13. Ty nu skall jag sönderbryta det ok han lagt på dig, och hans band skall jag slita sönder.»

14. Men om dig bjuder Herren så: »Ingen såd af ditt namn skall mera få finnas. Ur dina gudars tempel skall jag utrota alla beläten, både skurna och gjutna. En graf bereder jag åt dig, ty på skam har du kommit.»

15. Se, öfver bergen nalkas glädjebudbärarens fötter, hans som förkunnar frid: Jes. 52: 7. Rom. 10: 15.

»Fira dina högtider, Juda, infria dina löften. Ty icke mer skall fördärfvaren draga fram mot dig; han varder utrotad i grund.»

2 Kapitlet.

Nineves fall.

En folkförskingrare drager upp mot dig; bevaka dina fästen. Speja utåt vägen, omgjorda dina länder, bruka din kraft, så mycket du förmår. Jes. 8: 9 f. 10: 12.

2. Ty Herren vill återställa Jakobs höghet såsom Israels höghet, då nu plundrare så hafva ödelagt dem och så fördärfvat deras vinträd. Nah. 1: 12.

3. Hans hjältars sköldar äro färgade röda, stridsmännen gå klädda i scharlakan; vagnarna gnistra af eld, när han gör dem redo till strid; och man skakar lansar af cypresträ.

4. På vägarna storma vagnarna fram, de köra om hvarandra på fälten; såsom bloss äro de att skåda, lika ljungeldar fara de åstad.

5. Han vet nogsamt, hvilka väldiga kämpar han äger; de störta öfverända, där de rusa framåt. De hasta mot stadens murar, och stormtaken göras redo.

6. Strömportarna måste öppna sig, och palatset försmälter af ångest.

7. Ja, domen står fast: hon blifver blottad, bortslåpad; hennes tärnor måste sucka såsom dufvor och slå sig för sitt bröst.

8. I all sin tid var Nineve lik en vattenrik damm, men nu flyr vattnet bort. »Stannen, stannen!» — Nej, ingen vänder sig om.

9. Röfven nu silfver, röfven guld. Här finnas skatter utan ände, öfverflöd på alla slags kostbara håfvor.

10. Ödeläggelse och förödelse och förstörelse! Förfärade hjärtan och skälfvande knän och darrande länder allestädes! Allas ansikten hafva skiftat färg.

Jes. 13: 7. Joel 2: 6.

11. Hvar är nu lejonens kula, den plats, där de unga lejonen förtärde sitt rof, där lejonet och lejoninnan hade sin gång, där lejonungen gick omkring, utan att någon bortskrämde honom?

Hos. 19: 1 f.

12. Hvar är lejonet, som tog rof, så mycket dess ungar ville hafva, och dödade åt sina lejoninnor, ja, uppfyllde sina håler med rof och sina kulor med röfvadt gods?

13. Se, jag skall vända mig mot dig, säger Herren Sebaot; dina vagnar skall jag låta gå upp i rök, och dina unga lejon skall svärdet förtära. Jag skall utrota ditt röfvade gods från jorden, och man skall icke mer höra dina sändebuds röst.

3 Kapitlet.

Nineves öfvermod och dess straff.

Ve dig, du blodstad, du som alltigenom är så full af lögn och våld, du som aldrig upphör att röfva!

Hes. 24: 6, 9.

2. Hör, piskor smälla! Hör, vagnshjul dåna! Hästar jaga fram och vagnar rulla åstad.

3. Ryttare komma i fyrsprång; svärden ljunga och spjuten blixtra. Slagna ser man i mängd och lik i stora hopar; ingen ände är på döda, man stupar öfver döda.

4. Allt detta för det myckna horeri, som hon bedrifvit, hon, den fagra och trollkunniga skökan, som prisgaf folkslag genom sitt horeri och folkstammar genom sina trolldomskonster.

5. Se, jag skall vända mig mot dig, säger Herren Sebaot; jag skall lyfta upp ditt mantelsläp öfver ditt ansikte och låta folkslag se din blygd och konungariken din skam.

Jes. 47: 2 f. Jer. 13: 22, 26. Hes. 16: 37. Hab. 2: 16.

6. Och jag skall kasta på dig hvad styggeligt är och låta dig blifva föraktad; ja, till ett skådespel skall jag göra dig.

7. Och hvar och en som ser dig skall sky dig och säga: »Nineve är ödelagdt, men hvem kan ömka det?» Ja, hvar finner man någon som vill trösta dig?

8. Är du då bättre än No-Amon, hon som tronade vid Nilens strömmar, omsluten af vatten — ett hafsfäste, som hade ett haf till mur?

Jer. 46: 25.

9. Etiopier i mängd och egyptier utan ände, därtill putéer och libyer voro dig till hjälp;

2 Krön. 12: 3. 14: 9. Jer. 46: 9.

10. så måste också hon gå i landsflykt och fångenskap, också hennes barn blefvo krossade i alla gathörn; om hennes ädlingar kastade man lott, och alla hennes storman blefvo fängslade med kedjor.

11. Så skall ock du blifva drucken och sjunka i vanmakt; också du skall få leta efter något värn mot fienden.

12. Alla dina fästen likna fikonträd med brådmogen frukt: vid minsta skakning falla de i munnen på den som vill äta dem.

13. Se, ditt manskap är såsom kvinnor; ditt lands portar stå vidöppna för dina fiender; eld förtär dina bommar.

Jer. 50: 37. 51: 30.

14. Hämta dig vatten till förråd under din belägring, förstärk dina fästen. Stig ned i leran och trampa i murbruket; grip till tegelformen.

15. Bäst du står där, skall elden förtära dig och svärdet utrota dig. Ja, såsom af gräsmaskar skall du blifva uppfrätt, om du ock själf samlar skaror så talrika som gräsmaskar, skaror så talrika som gräshoppor.

16. Om du ock har krämare flera än himmelens stjärnor, så vet: gräsmaskarna fälla sina vingars höljen och flyga bort.

17. Ja, dina furstar äro såsom gräshoppor och dina höfdingar såsom gräshoppssvärmar: de stanna inom murarna, så länge det är svalt, men när solen kommer fram, fly de bort, och sedan vet ingen, hvar de finnas.

18. Dina herdar hafva slumrat in, du Assurs konung; dina väldige ligga i ro. Ditt folk är förströdt på bergen, och ingen församlar det. 4 Mos. 27: 17. 1 Kon. 22: 17. Ps. 76: 6. Jer. 23: 2. 25: 34.

19. Det finnes ingen bot för din skada, oläkligt är ditt sår. Alla som höra hvad som händt dig klappa i händerna öfver dig. Ty öfver hvem gick ej din ondska beständigt? Jer. 30: 12.

Habackuk.

1 Kapitlet.

Klagan öfver folkets ondska. Hemsökelse genom kaldéerna.

Detta är den utsaga, som uppenbarades för profeten Habackuk.

2. Huru länge, Herre, skall jag ropa, utan att du hör, klaga inför dig öfver våld, utan att du frälsar?

3. Hvarför låter du mig se sådan ondska? Huru kan du själf skåda på sådan orättrådighet, på det fördärf och det våld jag har inför mina ögon? Så uppstår ju kif, och så upphäfva sig trätor.

4. Därigenom blifver lagen vanmäktig, och rätten kommer aldrig fram. Ty den ogudaktige snärjer den rättfärdige; så framstår rätten förvrängd.

5. Sen efter bland hedningarna och skåden; häpnen, ja, stån där med häpnad. Ty en gärning utför han i edra dagar, som I icke skolen tro, när den förtäljes. Apg. 13: 41.

6. Ty se, jag skall uppväcka kaldéerna, det bistra och oförvägna folket, som drager ut så vidt som jorden når och inkräktar boningar, som icke äro deras.

7. Det folket är förskräckligt och fruktansvärdt; rätt och myndighet tager det sig själft.

8. Dess hästar äro snabbare än pantrar och vildare än vargar om aftonen; dess ryttare göra väldiga språng. Ja, fjärran ifrån komma dess ryttare, de flyga åstad såsom örnen, när han störtar sig öfver sitt rof.

Jer. 4: 13. 5: 6. Sef. 3: 3. Matt. 24: 28.

9. Alla hasta de till våld, af sin stridslust drifvas de framåt; och fångar hopa de såsom sand.

10. Konungar äro dem ett åtlöje, och furstar räkna de för ett lekverk; åt alla slags fästen le de, de uppkasta jordvallar och intaga dem.

11. Så fara de åstad såsom vinden, alltjämt framåt till att åsamka sig skuld; ty deras egen kraft är deras gud.

12. Är du då icke till af ålder? Jo, Herre, min Gud, min Helge, vi skola icke dö! Herre, till en dom är det du har satt dem, och till en tuktan har du beredt dem, du vår klippa.

5 Mos. 32: 4.

13. Du hvars ögon äro för rena att se på det onda, du som icke lider att skåda på orättrådighet, huru kan du ändock skåda på dessa trolösa människor och tiga stilla, när den ogudaktige uppslukar den som har rätt mot honom? Job 21: 7. Ps. 5: 5 f. Jer. 12: 1 f.

14. Så vållar du, att människorna blifva lika fiskar i hafvet, lika kräldjur, som icke hafva någon herre.

15. Ja, denne drager dem allesammans upp med sin krok, han fångar dem i sitt nät och församlar dem i sitt garn; däröfver är han glad och fröjdar sig.

16. Fördenskull offrar han åt sitt nät och tänder rökelse åt sitt garn; genom dem är det ju som hans andel blifver så fet och hans mat så kräslig.

17. Men skall han därför framgent få tömma sitt nät och beständigt dräpa folken utan förskoning?

2 Kapitlet.

Den kaldeiske förtryckarens undergång.

Jag vill stiga upp på min vaktpost och ställa mig på muren; jag vill speja för att se hvad han skall tala genom mig och hvilket svar på mitt klagomål jag skall få att frambära.

Jes. 21: 8. Hes. 3: 17. 33: 7.

2. Och Herren svarade mig och sade: Skrif upp din syn och uppteckna den på skriftaflor, med tydlig skrift, så att den lätt kan läsas. Jes. 8: 1. 30: 8.

3. Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer, så förbida den, ty den kommer för visso, den skall icke uteblifva.

4. Se, uppblåst och orättrådig är dennes själ i honom; men den rättfärdige skall få lefva genom sin tro.

Ords. 11: 4 f. Jes. 18: 1 f. Rom. 1: 17. Gal. 3: 11. Hebr. 10: 38.

5. Ty såsom vinet icke är att lita på, så skall denne öfvermodige icke bestå, om han ock spärrar upp sitt gap såsom dödsriket och är omättlig såsom döden, om han ock har församlat till sig alla folk och hämtat tillhopa till sig alla folkslag. Ordš. 27: 20. Jes. 5: 14.

6. Sannerligen, de skola alla uppstämma en visa öfver honom, ja, en smädesång om honom med eftertänkliga ord. Man skall säga:

Ve dig som hopar hvad som icke är ditt och belastar dig med utpantadt gods — för huru lång tid!

7. Sannerligen, oförtänkt skola borgenärer resa sig mot dig och anfäktare vakna upp mot dig, och du skall blifva ett byte för dem.

8. Såsom du själf har plundrat många folk, så skola ock alla andra folk få plundra dig, till straff för dina blodsdåd mot människor och för ditt våld mot länder, mot städer och alla som bo i dem. Jes. 33: 1. Jer. 51: 24 f.

9. Ve dig som söker orätt vinning åt ditt hus, att du må bygga ditt näste högt uppe för att skydda dig undan olyckans våld! Ordš. 15: 27. Dan. 4: 27.

10. Med dina rådslag drager du skam öfver ditt hus, i det du gör ände på många folk och så syndar mot dig själf.

11. Ty stenarna i muren skola ropa, och bjälkarna i trävirket skola svara dem. 1 Mos. 4: 10.

12. Ve dig som bygger upp städer med blodsdåd och befäster orter med orättfärdighet! Jer. 22: 13. Mik. 3: 10.

13. Se, af Herren Sebaot är det ju sagdt: »Så möda sig folken för det som skall förbrännas af elden, och folkslagen arbeta sig trötta för det som skall blifva till intet.» Jer. 51: 58.

14. Ty landet skall varda fullt af Herrens härlighets kunskap, likasom hafsdjupet är fylldt af vattnet. Jes. 11: 9.

15. Ve dig som iskänker vin åt din nästa och blandar ditt gift däri och berusar honom, på det att du må skåda hans blygd!

16. Med skam skall du få mätta dig i stället för med ära. Ja, du skall också själf få dricka, till dess du ligger där med blottad förhud. Kalken skall i sin ordning räckas dig af Herrens hand, och smälek skall hölja din ära. Jer. 25: 15, 27. Nah. 3: 5, 11.

17. Ty öfver dig skall komma en hemsökelse, lik Libanons, och en förhärjelse, lik den som skrämmer bort dess djur, till straff för dina blodsdåd mot människor och ditt våld mot länder, mot städer och alla som bo i dem. Jes. 14: 8.

18. Hvad kan ett skuret beläte hjälpa, eftersom en snidare vill slöjda sådant? Och hvad ett gjutet beläte, en falsk vägvisare, eftersom dess formare så förtröstar därpå, att han gör sig stumma afgudar? Jes. 44: 9 f. Jer. 10: 8 f., 14 f.

19. Ve dig som säger till stocken: »Vakna» och till döda stenen: »Vakna upp»! Kan en sådan gifva någon vägvisning? Visst är den öfverdragen med guld och silfver, men alls ingen ande är däri.

20. Men Herren är i sitt heliga tempel. Hela jorden vare stilla inför honom. Ps. 11: 4. 46: 11. Sef. 1: 7. Sak. 2: 13.

3 Kapitlet.

Bön och lofsång.

En bön af profeten Habackuk; till Sigjonót.

2. Herre, jag har hört om dig och hänat. Herre, förnya i dessa år dina gärningar, låt oss förnimma dem i dessa år. Midt i din vrede må du tänka på förbarmande.

3. Gud kommer från Teman, den Helige från berget Paran. Sela. Hans majestät öfvertäcker himmelen, och af hans lof är jorden full.

2 Mos. 19: 16 f. 5 Mos. 33: 2. Dom. 5: 4.

4. Då uppstår en glans såsom af solljus, strålar gå ut ifrån honom, och han höljer i dem sin makt.

2 Mos. 24: 17.

5. Framför honom går pest, och feberglöd följer i hans spår.

2 Mos. 9: 3. 12: 29.

6. Han träder fram, därmed kommer han jorden att darra; han ser, därmed kommer han folken att bäfva. De uråldriga bergen splittras, de eviga höjderna sjunka ned. Han vandrar de vägar han fordom gick. Ps. 68: 8 f.

7. Jag ser Kusans hyddor hemsökta af fördärf, tälten darra i Midjans land.

8. Harmas då Herren på strömmar? Ja, är din vrede upptänd mot strömmarna eller din förgrymmelse mot hafvet, eftersom du så färdas fram med dina hästar, med dina segerrika vagnar?

2 Mos. 14: 26 f. 15: 8 f.

9. Framtagen och blottad är din båge, ditt besvurna ords pilar. Sela.

5 Mos. 32: 41 f.

Till strömfåror klyfver du jorden.

10. Bergen se dig och bäfva; som en störtskur far vattnet ned. Djupet låter

höra sin röst, mot höjden lyfter det sina händer. Ps. 77: 19.

11. Sol och måne stanna i sin boning för skenet af dina farande pilar, för glansen af ditt blixtrande spjut.
Jos. 10: 12 f.

12. I förgrymmelse går du fram öfver jorden, i vrede söndertröskar du folken.

13. Du drager ut för att frälsa ditt folk, till att bereda frälsning åt din smorde. Du krossar taket på de ogudaktigas hus, du bryter ned huset från grunden till tinnarna. Sela.

14. Du genomborrar deras styresmans hufvud med hans egna pilar, när de storma fram till att förskingra oss, under fröjd, såsom gällde det att i lönndom uppäta en betryckt.

15. Du far med dina hästar fram öfver hafvet, öfver de stora vattnens svall.
Ps. 77: 20.

16. Jag hör det och darrar i mitt innersta, vid dånet skälfva mina läppar; maktlöshet griper benen i min kropp, jag darrar på platsen, där jag står. Ty jag måste ju stilla uthärda nödens tid, medan det kommer, som skall tränga folket.

17. Ja, fikonträdet blomstrar icke mer, och vinträden gifva ingen skörd, olivträdets frukt slår fel, och fälten alstra ingen äring, fåren ryckas bort ur fållorna, och inga oxar finnas mer i stallen.

18. Likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud.
Ps. 46: 2 f.

19. Herren, Herren är min starkhet; han gör mina fötter såsom hindens och låter mig gå fram öfver mina höjder.
2 Sam. 22: 34. Ps. 18: 34.

För sångmästaren, med mitt strängaspel.

Sefanja.

1 Kapitlet.

Herrens stora vredesdag.

Detta är Herrens ord, som kom till Sefanja, son till Kusi, son till Gedalja, son till Amarja, son till Hiskia, i Josias, Amons sons, Juda konungs, dagar.

2. Jag skall bortrycka och förgöra allt hvad på jorden är, säger Herren;
Jer. 8: 13.

3. jag skall förgöra människor och djur, jag skall förgöra fåglarna under himmelen och fiskarna i hafvet, det vacklande riket jämte de ogudaktiga människorna; ja, människorna skall jag utrota från jorden, säger Herren.
Hos. 4: 3.

4. Och jag skall uträcka min hand mot Juda och mot Jerusalems alla invånare och utrota från denna plats Baals sista kvarlefva, afgudaprofeternas namn jämte prästerna; 2 Kon. 23: 4 f.

5. dem som på taken tillbedja himmelens härskara och dem som tillbedja Herren och svärja vid honom och dem som svärja vid Malkam;
Jer. 19: 13. 49: 1, 3.

6. dem som hafva vikit bort ifrån Herren och dem som aldrig hafva sökt Herren eller frågat efter honom.

7. Varen stilla inför Herren, Herren! Ty Herrens dag är nära; Herren har tillredt ett slaktoffer, han har invigt sina gäster. 1 Sam. 16: 5. Jes. 13: 3. 34: 6. Jer. 46: 10. Hab. 2: 20. Sak. 2: 13.

8. Och det skall ske på Herrens slaktoffers dag, att jag skall hemsöka furstarna och konungasönerna och alla som klåda sig i utländska kläder;
2 Kon. 25: 6 f. Jer. 39: 5 f.

9. och jag skall på den dagen hemsöka alla som hoppa öfver tröskeln, dem som fylla sin herres hus med våld och svek. 1 Sam. 5: 5.

10. På den dagen, säger Herren, skall klagorop höras ifrån Fiskporten och jämmer från Nya staden och stort brak från höjderna. 2 Kon. 23: 14. Neh. 3: 3.

11. Jämren eder, I som bon i Mortelkvarteret, ty det är förbi med hela krämarskaran; utrotade äro alla de penninglastade.

12. Och det skall ske på den tiden, att jag skall genomleta Jerusalem med lyktor och hemsöka de människor, som nu ligga där i ro på sin drägg och säga i sina hjärtan: »Herren gör hvarken godt eller ondt.» Jer. 48: 11 f.

13. Deras ägodelar skola då lämnas till plundring och deras hus till ödeläggelse. Om de bygga sig hus, skola de icke få bo i dem, och om de plantera vingårdar, skola de icke få dricka vin från dem.
5 Mos. 28: 30, 38 f. Am. 5: 11. 9: 14. Mik. 6: 15

14. Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast. Hör, det är Herrens dag! I ångest ropa nu hjältarna. Joel 2: 1 f.

15. En vredens dag är den dagen, en dag af ångest och trångmål, en dag af ödeläggelse och förödelse, en dag af mörker och tjocka, en dag af moln och töcken, Jer. 30: 7. Am. 5: 18.

16. en dag, då basunljud och härskri höjes mot de fastaste städer och de högsta murtorn.

17. Då skall jag bereda människorna sådan ångest, att de gå där såsom blinda, därför att de hafva syndat mot Herren. Deras blod skall kastas omkring såsom stoft och deras kroppar såsom orenlighet.

18. Hvarken deras silfver eller deras guld skall kunna rädda dem på Herrens vredes dag; af hans nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty en ände, ja, en ände med förskräckelse skall han göra på alla jordens inbyggare.

Ords. 11: 4. Jes. 13: 17. Hes. 7: 19. Sef. 3: 8. Syr. 5: 10.

2 Kapitlet.

Varning till Herrens folk. Domsord öfver dess fiender.

Besinna dig och kom till sans, du folk utan blygsel, Jer. 3: 3.

2. innan ännu rådslutet är fullgånget — den dagen hastar fram, såsom agnar fara! — och innan Herrens vredes glöd kommer öfver eder, ja, innan Herrens vredes dag kommer öfver eder.

3. Söken Herren, alla I saktmodiga i landet, som hållen hans lag. Söken rättfärdighet, söken saktmod; kanhända skolen I så blifva beskärmade på Herrens vredes dag. Am. 5: 15.

4. Ty Gasa skall blifva öfvergifvet och Askelon varda en ödemark; midt på ljusa dagen skall Asdods folk drifvas ut, och Ekron skall uppryckas med roten.*

5. Ve eder som bebon landsträckan utmed hafvet, I af keretéernas folk! Ett Herrens ord skall nå dig, Kanaan, du filistéernas land; ja, jag skall fördärfva dig, så att ingen mer bor i dig. 1 Sam. 30: 14. Hes. 25: 16.

6. Och landsträckan utmed hafvet skall ligga såsom betesmarker, där herdarna hafva sina brunnar och fåren sina fållor.

7. Och den skall tillfalla de kvarblifna af Juda hus såsom deras lott; där skola de föra sin boskap i bet. I Askelons hus skola de få lägra sig, när aftonen kommer. Ty Herren, deras Gud, skall se till dem, och han skall återupprätta dem.

8. Jag har hört Moabs smädelser och Ammons barns hån, huru de hafva försmädat mitt folk och förhäft sig mot dess land. Am. 1: 13 f.

9. Därför, så sant jag lefver, säger Herren Sebaot, Israels Gud, skall det gå Moab såsom Sodom och Ammons barn såsom Gomorra. Ett tillhåll för nässlor och en saltgrop och en ödemark skola de blifva till evig tid. Kvarlefvan af mitt folk skall plundra dem, och återstoden af min menighet skall få dem till sin arfvedel.

1 Mos. 19: 24 f. Jer. 48: 1 f.

10. Så skall det gå dem till vedergällning för deras högmod, därför att de hafva försmädat och förhäft sig mot Herren Sebaots folk.

11. Fruktansvärd skall Herren bevisa sig mot dem; ty han skall göra alla jordens gudar maktlösa, och alla hedningarnas Hafsländer skola tillbedja honom, hvart folk på sin ort —

12. också I, etiopier, I som af mig blifven slagna med svärd.

13. Och han skall uträcka sin hand mot norr och fördärfva Assur och göra Nineve till en ödemark, förtorkadt såsom en öken. Nah. 1: 14 f. 2: 10. 3: 15.

14. Och därinne skola hjordar lägra sig, allahanda vilda djur i skaror; pelikaner och igelkottar skola taga natthärbärge på pelarhufvudena därinne; fåglalåt skall ljuda i fönstren och förödelse bo på trösklarna, nu då cederpanelningarna äro bortrifna.

Jes. 13: 21. 34: 11, 14. Jer. 50: 39.

15. Så skall det gå den glada staden, som satt så trygg och sade i sitt hjärta: »Jag och ingen annan!» Huru har den icke blifvit en ödemark, en lägerstad för vilda djur! Alla som gå där fram skola hvissla åt den och slå med händerna. 1 Kon. 9: 8. Jes. 47: 8. Jer. 19: 8.

3 Kapitlet.

Det närvarande och det framtida Jerusalem.

Ve henne, den gensträfviga och befläckade staden, förtryckets stad!

2. Hon hör icke på någons röst, hon mottager icke tuktan; på Herren för-

* Utsagorna om Gasa och Ekron innehålla i den hebreiska grundtexten anspelningar på dessa orters namn.

tröstar hon icke, till sin Gud vill hon icke komma. Jer. 7: 28.

3. Furstarna därinne äro rytande lejon; hennes domare äro såsom vargar om aftonen, de spara intet till morgondagen. Ords. 28: 15. Hes. 22: 6, 27. Hab. 1: 8.

4. Hennes profeter äro stortaliga, trolösa män; hennes präster ohelga hvad heligt är, de våldföra lagen.
Jer. 23: 11, 32. Hes. 22: 26. Mik. 3: 11.

5. Herren är rättfärdig därinne, han gör intet orätt. Hvar morgon låter han sin rätt gå fram i ljuset, den uteblifver aldrig; men de orättfärdiga veta icke af någon skam. 5 Mos. 32: 4. Jer. 8: 12.

6. Jag utrotade folkslag, deras murtorn blefvo förstörda, deras gator gjorde jag öde, så att ingen mer gick fram på dem; deras städer blefvo förhärjade, så att de lågo tomma på människor och voro utan invånare.

7. Jag tillsade henne att allenast frukta mig och mottaga tuktan; då skulle hennes boning undgå förstörelse, med allt hvad jag hade gifvit i hennes vård. Men i stället åflades de att göra allt hvad fördärfligt var.

8. Därför mån I vänta på mig, säger Herren, och på den dag, då jag står upp för att taga mitt rof. Ty mitt beslut är fattadt, att jag skall församla folk och hämta tillhopa konungariken för att utgjuta öfver dem min ogunst, all min vredes glöd; ty af min nitälskans eld skall hela jorden förtäras.
Sef. 1: 18.

9. Ty då skall jag gifva åt folken nya, renade läppar, så att de allesammans åkalla Herrens namn och endräktigt tjäna honom. Jes. 6: 5.

10. Ända ifrån länderna bortom Etiopiens strömmar skola mina tillbedjare, mitt förskingrade folk, frambära offer åt mig.

11. På den tiden skall du slippa att längre blygas för alla de öfverträdelser, som du har begått mot mig. Ty då skall jag afskilja från dig dem som nu jubla så segerstolt i dig; och du skall då icke vidare förhäfva dig på mitt heliga berg.

12. Men jag skall lämna kvar i dig ett folk, betryckt och armt; och de skola förtrösta på Herrens namn.
Matt. 5: 3.

13. Kvarlefvan af Israel skall då icke mer göra något orätt, ej heller tala lögn, och i deras mun skall icke finnas en falsk tunga. Ja, de skola få beta och ligga i ro, utan att någon förskräcker dem. Job 11: 19. 1 Joh. 5: 18.

14. Jubla, du dotter Sion, höj glädjerop, du Israel; var glad och fröjda dig af allt hjärta, du dotter Jerusalem.
Jes. 12: 6. Sak. 9: 9.

15. Herren har afvändt straffdomarna från dig, han har röjt din fiende ur vägen. Herren, som bor i dig, är Israels konung; du behöfver icke mer frukta något ondt. Ps. 23: 4.

16. På den tiden skall det sägas till Jerusalem: »Frukta icke, Sion, låt icke modet falla.

17. Herren, din Gud, bor i dig, en hjälte, som kan frälsa. Han gläder sig öfver dig med lust, han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas öfver dig med jubel.»
Jes. 62: 5. 65: 19.

18. Dem som med bedröfvelse hafva varit utestängda från högtiderna skall jag då församla, dem som hafva lefvat skilda från dig, du som själf har burit smälekens börda.

19. Ty se, jag skall på den tiden utföra mitt verk på alla dina förtryckare; och jag skall frälsa de haltande och hämta tillhopa de fördrifna och låta dem blifva ett ämne till lofsång och berömmelse på hela jorden, där de hafva varit så försmädade. Mik. 4: 6.

20. På den tiden skall jag låta eder komma tillbaka, ja, på den tiden skall jag hämta eder tillhopa. Ty jag vill låta eder blifva ett ämne till berömmelse och lofsång bland alla jordens folk, i det jag återupprättar eder, så att I fån se det med egna ögon, säger Herren. 5 Mos. 30: 3 f.

Haggai.

1 Kapitlet.

Folket bestraffas för sin försumlighet vid templets återuppbyggande.

I konung Darejaves' andra regeringsår, i sjätte månaden, på första dagen i månaden, kom Herrens ord genom profeten Haggai till Serubbabel, Sealtiels son, Juda ståthållare, och till öfversteprästen Josua, Josadaks son; han sade:
Esr. 5: 1. Luk. 3: 27.

2. Så säger Herren Sebaot: Detta folk

säger: »Ännu är icke tiden kommen att gå till verket, tiden att Herrens hus bygges upp.»

3. Men Herrens ord kom genom profeten Haggai; han sade:

4. Är då tiden kommen för eder att själfva bo i panelade hus, medan detta hus ligger öde? 2 Sam. 7: 2.

5. Därför säger nu Herren Sebaot så: Given akt på huru det går eder.

6. I sån mycket, men inbärgen litet; I äten, men fån icke nog för att blifva mätta; I dricken, men fån icke nog för att blifva glada; I tagen på eder kläder, men hafven icke nog för att blifva varma. Och den som får någon inkomst, han får den allenast för att lägga den i en söndrig pung. 5 Mos. 28: 38. 5 Mos. 28: 38. Mik. 6: 14 f. Hagg. 2: 17.

7. Ja, så säger Herren Sebaot: Given akt på huru det går eder.

8. Dragen upp till bergen, hämten trävirke och byggen upp huset, så vill jag hafva behag därtill och bevisa mig härlig, säger Herren.

9. I väntaden på mycket, men se, det blef litet; och när I förden det hem, så blåste jag på det. Hvarför gick det så? säger Herren Sebaot. Jo, därför att mitt hus får ligga öde, under det att enhvar af eder hastar med sitt eget hus.

10. Fördenskull har himmelen ofvan eder förhållit sin dagg och jorden förhållit sin gröda.

3 Mos. 26: 19 f. 5 Mos. 28: 23. Sak. 8: 12.

11. Och jag har bjudit torka komma öfver land och berg och öfver säd, vin och olja och alla andra jordens alster och öfver människor och djur och öfver all frukt af edra händers arbete.

1 Kon. 17: 1. 2 Kon. 8: 1. Hagg. 2: 18 f.

12. Och Serubbabel, Sealtiels son, och öfversteprästen Josua, Josadaks son, med hela kvarlefvan af folket hörde Herrens, sin Guds, röst och profeten Haggais ord, eftersom Herren, deras Gud, hade sändt honom; och folket fruktade för Herren.

13. Då sade Haggai, Herrens sändebud, efter Herrens uppdrag, till folket sålunda: »Jag är med eder, säger Herren.» Hagg. 2: 5.

14. Och Herren uppväckte Serubbabels, Sealtiels sons, Juda ståthållares, ande och öfversteprästen Josuas, Josadaks sons, ande och allt det kvarblifna folkets ande, så att de gingo till verket och arbetade på Herren Sebaots, sin Guds, hus.

2: 1. Detta skedde på tjugufjärde dagen i sjätte månaden af konung Darejaves' andra regeringsår.

2 Kapitlet.

Det nya templets tillkommande härlighet. En bättre tid. Serubbabels utkorelse.

I sjunde månaden, på tjugoförsta dagen i månaden, kom Herrens ord genom profeten Haggai; han sade:

3. Säg till Serubbabel, Sealtiels son, Juda ståthållare, och till öfversteprästen Josua, Josadaks son, och till kvarlefvan af folket:

4. Lefva icke ännu bland eder män kvar, som hafva sett detta hus i dess forna härlighet? Och hurudant sen I det nu vara? Är det icke såsom intet i edra ögon? Esr. 3: 12.

5. Men var likväl nu frimodig, du Serubbabel, säger Herren; och var frimodig, du öfverstepräst Josua, Josadaks son; och varen frimodiga, I alla som hören till folket i landet, säger Herren, och arbeten; ty jag är med eder, säger Herren Sebaot. Hagg. 1: 13.

6. Det förbund, som jag slöt med eder, när I drogen ut ur Egypten, vill jag låta stå fast, och min ande skall förblifva ibland eder; frukten icke.

2 Mos. 19: 5. Sak. 4: 6.

7. Ty så säger Herren Sebaot: Ännu en gång, inom en liten tid, skall jag komma himmelen och jorden, hafvet och det torra att bäfva;

Ps. 60: 4. Jes. 14: 16. Hebr. 12: 26 f.

8. och alla hednafolk skall jag komma att bäfva, så att kostbara håfvor från alla hednafolk skola föras hit;* och jag skall fylla detta hus med härlighet, säger Herren Sebaot. Jes. 60: 5, 11.

9. Ty mitt är silfret, och mitt är guldet, säger Herren Sebaot.

10. Detta hus' tillkommande härlighet skall blifva större än dess forna var, säger Herren Sebaot; och på denna plats skall jag låta friden råda,** säger Herren Sebaot. Hagg. 1: 8.

11. På tjugufjärde dagen i nionde månaden af Darejaves' andra regeringsår kom Herrens ord till profeten Haggai; han sade:

12. Så säger Herren Sebaot: Fråga prästerna om lag och säg:

13. »Om någon bär heligt kött i fliken af sin mantel och så med fliken

* [G. kyrkob.: så skall då komma alla hedningars tröst.] — ** [G. kyrkob.: i detta rummet skall jag gifva frid.]

kommer vid något bakadt eller kokt, eller vid vin eller olja, eller vid något annat som man förtär, månne detta därigenom blifver heligt?» Prästerna svarade och sade: »Nej.»

14. Åter frågade Haggai: »Om den som har blifvit orenad genom en död kommer vid något af allt detta, månne det då blifver orenadt?» Prästerna svarade och sade: »Ja.» 4 Mos. 19: 11, 16, 22.

15. Då tog Haggai till orda och sade: »Så är det med detta folk, och så är det med detta släkte inför mig, säger Herren, och så är det med allt deras händers verk: hvad de där offra, det är orent.

16. Och gifven nu akt på huru det hittills har varit, före denna dag och under tiden innan man ännu hade begynt lägga sten på sten till Herrens tempel;

17. huru härförinnan, om någon kom till en sädesskyl, som skulle gifva tjugu mått, den gaf allenast tio, och huru, om någon kom till vinpressen för att ösa upp femtio kärl, den gaf allenast tjugu.

18. Vid allt edra händers arbete slog jag eder säd med sot och rost och hagel, och likväl vänden I eder icke till mig, säger Herren.

5 Mos. 28: 22. Am. 4: 9. Hagg. 1: 11.

19. Gifven alltså akt på huru det hittills har varit, före denna dag; ja, gifven akt på huru det har varit före tjugufjärde dagen i nionde månaden, denna dag, då grunden har blifvit lagd till Herrens tempel. Esr. 3: 10 f.

20. Finnes någon säd ännu i kornboden? Nej; och hvarken vinträdet eller fikonträdet eller granatträdet eller olivträdet har ännu burit någon frukt. Men från denna dag skall jag gifva välsignelse.»

21. Och Herrens ord kom för andra gången till Haggai, på tjugufjärde dagen i samma månad; han sade:

22. Säg till Serubbabel, Juda ståthållare: Jag skall komma himmelen och jorden att bäfva;

23. jag skall omstörta konungatroner och göra hednarikenas makt till intet; jag skall omstörta vagnarna med sina kämpar, och hästarna skola stupa med sina ryttare: den ene skall falla för den andres svärd.

24. På den tiden, säger Herren Sebaot, skall jag taga dig, min tjänare Serubbabel, Sealtiels son, säger Herren, och akta dig såsom min signetring; ty dig har jag utvalt, säger Herren Sebaot.

Jer. 22: 24. Syr. 49: 13.

Sakarja.

1 Kapitlet.

Uppmaning till omvändelse. Ryttarna. Hornen. Smederna.

I åttonde månaden af Darejaves' andra regeringsår kom Herrens ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo, profeten; han sade: Esr. 5: 1. Neh. 12: 16.

2. Svårt förtörnad var Herren på edra fäder.

3. Säg därför nu till folket: Så säger Herren Sebaot: Vänden om till mig, säger Herren Sebaot, så vill jag vända om till eder, säger Herren Sebaot.

Mal. 3: 7.

4. Varen icke såsom edra fäder, för hvilka forna tiders profeter predikade, sägande: »Så säger Herren Sebaot: Vänden om från edra onda vägar och edra onda gärningar»; men de hörde icke och aktade icke på mig, säger Herren.

Jes. 31: 6. Jer. 3: 12. Hes. 18: 30 f. Hos. 14: 2. Joel 2: 12 f.

5. Edra fäder, hvar äro de? Och profeterna, lefva de kvar evinnerligen?

6. Nej, men mina ord och mina rådslut, dem som jag betrodde åt mina tjänare profeterna, de träffade ju edra fäder, så att de måste vända om och säga: »Såsom Herren Sebaot hade beslutit att göra med oss, och såsom våra vägar och våra gärningar förtjänade, så har han ock gjort med oss.»

7. På tjugufjärde dagen i elfte månaden, det är månaden Sebat, i Darejaves' andra regeringsår, kom Herrens ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo, profeten; han sade:

8. Jag hade en syn om natten: Jag fick se en man, som red på en röd häst; och han höll stilla bland myrtenträden i dalsänkningen. Och bakom honom stodo andra hästar, röda, bruna och hvita.

9. Då frågade jag: »Hvad betyda dessa, min herre?» Ängeln, som talade

med mig, svarade: »Jag vill låta dig inse, hvad dessa betyda.»

10. Och mannen, som stod bland myrtenträden, tog till orda och sade: »Det är dessa som Herren har utsändt till att fara omkring på jorden.» Sak. 6: 7.

11. Och själfva talade de och sade till Herrens ängel, som stod bland myrtenträden: »Vi hafva farit omkring på jorden och hafva funnit hela jorden lugn och stilla.»

12. Då tog Herrens ängel åter till orda och sade: »Herre Sebaot, huru länge skall det dröja, innan du förbarmar dig öfver Jerusalem och Juda städer? Du har ju nu varit vred på dem i sjuttio år.» Jer. 25: 11. 29: 10.

13. Och Herren svarade ängeln, som talade med mig, goda och trösteliga ord;

14. och ängeln, som talade med mig, sade sedan till mig:

»Predika och säg: Så säger Herren Sebaot: Jag har stor nitälskan för Jerusalem och Sion; Sak. 8: 2.

15. och jag är storligen förtörnad på hednafolken, som sitta så säkra; ty då jag var allenast litet förtörnad, hjälpte de ytterligare till att fördärfva.

Jes. 47: 6 f.

16. Därför säger Herren så: Jag vill åter vända mig till Jerusalem i barmhärtighet; mitt hus skall där blifva uppbyggdt, säger Herren Sebaot, och mätsnöret skall spännas öfver Jerusalem.

Sak. 2: 1 f. 4: 10.

17. Ytterligare må du predika och säga: Så säger Herren Sebaot: Ännu en gång skola mina städer få njuta öfverflöd af hvad godt är; ja, Herren skall ännu en gång trösta Sion, och ännu en gång skall han utvälja Jerusalem.» Jes. 14: 1. 52: 9. Sak. 2: 12.

18. Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se fyra horn.

19. Då frågade jag ängeln, som talade med mig: »Hvad betyda dessa?» Han svarade mig: »Detta är de horn, som hafva förstrött Juda, Israel och Jerusalem.»

20. Sedan lät Herren mig se fyra smeder.

21. Då frågade jag: »För hvad ärende hafva dessa kommit?» Han svarade: »De förra voro de horn, som förströdde Juda, så att ingen kunde upplyfta sitt hufvud; men nu hafva dessa kommit för att injaga skräck hos dem och för att slå af hornen på de hednafolk, som hafva lyft sitt horn mot Juda land till att förströ dess inbyggare.»

2 Kapitlet.

Mannen med mätsnöret.

Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se en man, som hade ett mätsnöre i sin hand.

2. Då frågade jag: »Hvart går du?» Han svarade mig: »Till att mäta Jerusalem, för att se, huru bredt och huru långt det skall blifva.»

3. Då fick jag se ängeln, som talade med mig, komma fram, och en annan ängel kom emot honom.

4. Och han sade till denne: »Skynda åstad och tala till den unge mannen där och säg: 'Jerusalem skall ligga såsom en obefäst plats; så stor myckenhet af människor och djur skall finnas därinne. Jes. 49: 19 f.

5. Men jag själf, säger Herren, skall vara en eldsmur däromkring, och jag skall bevisa mig härlig därinne.'»

Ps. 46: 6. Jes. 60: 19.

6. Upp, upp! Flyn bort ur nordlandet, säger Herren, I som af mig hafven blifvit förströdda åt himmelens fyra väderstreck, säger Herren.

7. Upp, Sion! Rädda dig, du som nu bor hos dottern Babel! Jes. 48: 20.

8. Ty så säger Herren Sebaot, han som till sitt förhärligande har sändt mig till hednafolken, hvilka plundrade eder (ty den som rör vid eder, han rör vid hans ögonsten): 5 Mos. 32: 10. Ps. 17: 8.

9. »Se, jag lyfter min hand mot dem, och de skola blifva ett byte för sina forna trälar; och I skolen så förnimma, att Herren Sebaot har sändt mig.»

Sak. 6: 15.

10. Jubla och gläd dig, du dotter Sion; ty se, jag kommer för att taga min boning i dig, säger Herren.

Jes. 12: 6. Sak. 9: 9. Joh. 1: 14. 14: 23. 2 Kor. 6: 16.

11. Och då skola många hednafolk sluta sig till Herren och blifva mitt folk. Ja, jag skall taga min boning i dig; och du skall förnimma, att Herren Sebaot har sändt mig till dig.

3 Mos. 26: 12. Jes. 14: 1 f. Hes. 36: 27 f.

12. Och Herren skall hafva Juda till sin arfvedel i det heliga landet, och ännu en gång skall han utvälja Jerusalem. Sak. 1: 17.

13. Allt kött vare stilla inför Herren; ty han har vaknat upp och gått fram ur sin heliga boning. Hab. 2: 20. Sef. 1: 7.

3 Kapitlet.

Öfversteprästen inför Herrens ängel.

Sedan lät han mig se öfversteprästen Josua stående inför Herrens ängel;

och Åklagaren* stod vid hans högra sida för att anklaga honom.

2. Men Herren sade till Åklagaren: »Herren skall näpsa dig, du Åklagare; ja, Herren skall näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då icke denne en brand, ryckt ur elden?»

Am. 4: 11. Sak. 1: 17. 2: 12.

3. Och Josua var klädd i orena kläder, där han stod inför ängeln.

4. Och denne tog till orda och sade till dem som stodo där såsom hans tjänare: »Tagen af honom de orena kläderna.» Och till honom själf sade han: »Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder.»

Jes. 4: 4. 61: 10. Mik. 7: 18. Luk. 15: 22.

5. Då sade jag: »Må man ock sätta en ren bindel på hans hufvud.» Och de satte en ren bindel på hans hufvud och klädde på honom andra kläder, medan Herrens ängel stod där bredvid.

2 Mos. 28: 4, 36 f.

6. Och Herrens ängel betygade för Josua och sade:

7. »Så säger Herren Sebaot: Om du vandrar på mina vägar och håller hvad jag bjudit dig hålla, så skall du ock få döma mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta dig hafva din gång mellan dessa som här göra tjänst.

8. Hör härpå, du öfverstepräst Josua med dina medbröder, som sitta här inför dig (ty dessa män skola vara ett tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma; Jes. 8: 18. 11: 1 f. Jer. 23: 5. 33: 15. Sak. 6: 12 f.

9. ty se, i den sten, som jag har lagt inför Josua — öfver hvilken ena sten sju ögon vaka — i den skall jag inrista den inskrift, som hör därtill, säger Herren Sebaot; och jag skall utplåna detta lands missgärning på en enda dag.

Sak. 4: 10.

10. På den tiden, säger Herren Sebaot, skall hvar och en af eder kunna inbjuda den andre till gäst under sitt vinträd och fikonträd.»

1 Kon. 4: 25. Mik. 4: 4.

4 Kapitlet.

Den gyllene ljusstaken och de två olivträden.

Sedan blef jag af ängeln, som talade med mig, åter uppväckt, likasom när någon väckes ur sömnen.

2. Och han sade till mig: »Hvad ser du?» Jag svarade: »Jag ser en ljusstake, alltigenom af guld, med en oljeskål ofvantill och med sina sju lampor; och sju rör gå till de särskilda lamporna därofvantill.

3. Och två olivträd sträcka sig öfver den, ett på högra sidan om skålen och ett på vänstra.»

4. Sedan frågade jag och sade till ängeln, som talade med mig: »Hvad betyda dessa ting, min herre?»

5. Men ängeln, som talade med mig, svarade och sade till mig: »Förstår du då icke hvad de betyda?» Jag svarade: »Nej, min herre.»

6. Då talade han och sade till mig: »Detta är Herrens ord till Serubbabel: Icke genom någons styrka eller kraft skall det ske, utan genom min ande, säger Herren Sebaot. Hagg. 2: 6.

7. Hvilket du än må vara, du stora berg, som reser dig mot Serubbabel, så skall du ändå förvandlas till jämn mark. Ty han skall få föra fram slutstenen under jubelrop: 'Nåd, nåd må hvila öfver den!'»

8. Vidare kom Herrens ord till mig; han sade:

9. »Serubbabels händer hafva lagt grunden till detta hus; hans händer skola ock få fullborda det. Och du skall förnimma, att Herren Sebaot har sändt mig till eder.

10. Ty hvem är den som vill förakta den ringa begynnelsens dag, när dessa sju glädjas öfver att se murarlodet i Serubbabels hand, dessa Herrens ögon, som öfverfara hela jorden?»

Sak. 3: 9.

11. Och jag frågade och sade till honom: »Hvad betyda dessa två olivträd, det på högra och det på vänstra sidan om ljusstaken?»

12. Och ytterligare frågade jag och sade till honom: »Hvad betyda de två kvistar, som sträcka sig från olivträden intill de två gyllene rännor, genom hvilka den gyllene oljan ledes dit ned?»

13. Då sade han till mig: »Förstår du då icke hvad de betyda?» Jag svarade: »Nej, min herre.»

14. Då sade han: »Dessa äro de två med olja smorda, som stå såsom tjänare inför hela jordens herre.» Upp. 11: 4.

5 Kapitlet.

Den flygande bokrullen. Kvinnan i skäppan.

När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se en bokrulle flyga fram.

* Hebr. satan. Jfr Job 1: 6. Ps. 109: 6. Upp. 12: 10.

2. Och han sade till mig: »Hvad ser du?» Jag svarade: »Jag ser en bokrulle flyga fram; den är tjugu alnar lång och tio alnar bred.»

3. Då sade han till mig: »Detta är Förbannelsen, som går ut öfver hela landet; ty i kraft af den skall hvar och en som stjäl varda bortrensad härifrån, och i kraft af den skall hvar och en som svär varda bortrensad härifrån.

Ps. 109: 17 f.

4. Jag har låtit den gå ut, säger Herren Sebaot, att den må komma in i tjufvens hus och in i dens hus, som svär falskt vid mitt namn; och den skall stanna där i huset och uppfräta det med både trävirke och stenar.»

5. Sedan kom ängeln, som talade med mig, fram och sade till mig: »Lyft upp dina ögon och se hvad det är som där kommer fram.»

6. Och jag frågade: »Hvad är det?» Han svarade: »Det är en sädesskäppa som kommer fram.» Ytterligare sade han: »Så är det beställdt med dem i hela landet.»

7. Jag fick då se, huru en rund skifva af bly lyfte sig; och nu syntes där en kvinna, som satt i skäppan.

8. Därefter sade han: »Detta är Ogudaktigheten.» Och så stötte han henne åter ned i skäppan och slog igen blylocket öfver dess öppning.

9. När jag sedan lyfte upp mina ögon, fick jag se två kvinnor komma fram; och vinden fyllde deras vingar, ty de hade vingar lika hägerns. Och de lyfte upp skäppan mellan jord och himmel.

10. Då frågade jag ängeln, som talade med mig: »Hvart föra de skäppan?»

11. Han svarade mig: »De hafva i sinnet att bygga ett hus åt henne i Sinears land; och när det är redo, skall hon där blifva nedsatt på sin plats.»

6 Kapitlet.

De fyra vagnarna. Öfversteprästens kröning.

När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se fyra vagnar komma fram mellan två berg, och bergen voro af koppar.

2. För den första vagnen voro röda hästar, för den andra vagnen svarta hästar,

Upp. 6: 2 f.

3. för den tredje vagnen hvita hästar och för den fjärde vagnen fläckiga hästar, starkare än de andra.

4. Då tog jag till orda och frågade ängeln, som talade med mig: »Hvad betyda dessa, min herre?»

5. Ängeln svarade och sade till mig: »Det är himmelens fyra vindar, hvilka nu draga ut, sedan de haft företräde inför hela jordens herre.

Ps. 103: 20 f. 104: 4. Jer. 49: 36. Dan. 7: 9. Hebr. 1: 14.

6. Vagnen med de svarta hästarna drager mot nordlandet, de hvita följa efter dem, och de fläckiga draga mot sydlandet.»

7. Men när de som voro starkast skulle draga ut, voro de ifriga att få fara omkring på jorden. Då sade han: »Ja, I mån fara omkring på jorden.» Och de foro åstad omkring på jorden.

Sak. 1: 10.

8. Därefter ropade han på mig och talade till mig och sade: »Se, genom dem som draga ut mot nordlandet skall jag släcka min vrede på nordlandet.»

9. Och Herrens ord kom till mig; han sade:

10. Tag emot af Heldai gåfvorna från de landsflyktiga, från Tobia och Jedaja; du själf må redan samma dag gå åstad bort till Josias, Sefanjas sons, hus, dit dessa hafva kommit från Babel.

11. När du så har fått silfver och guld, skall du däraf göra kronor, som du skall sätta på öfversteprästen Josuas, Josadaks sons, hufvud.

12. Och du skall säga till honom: »Så säger Herren Sebaot: Se, där är en man, som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och han skall bygga upp Herrens tempel.

Jes. 11: 1 f. Jer. 23: 5. 33: 15. Sak. 3: 8.

13. Ja, han skall bygga upp Herrens tempel och förvärfva majestät och sitta på sin tron och regera; och en präst skall han vara på sin tron; och fridens rådslag skola vara mellan båda.

14. Men kronorna skola förvaras i Herrens tempel, till en åminnelse af Helem, Tobia och Jedaja och Hen, Sefanjas son.

15. Och fjärran ifrån skall man komma och bygga på Herrens tempel; och I skolen så förnimma, att Herren Sebaot har sändt mig till eder. Och så skall ske, om I troget hören Herrens, eder Guds, röst.»

Sak. 2: 9.

7 Kapitlet.

Rätt fasta.

Och det begaf sig i konung Darcjaves' fjärde regeringsår, att Herrens ord kom till Sakarja, på fjärde dagen i nionde månaden, det är Kislev.

2. Ty från Betel hade då Sareser och Regem-Melek med sina män blifvit sända för att bönfalla inför Herren;
3. de skulle nämligen fråga prästerna i Herren Sebaots hus och profeterna sålunda: »Skall jag framgent hålla gråtodag och späka mig i femte månaden, såsom jag har gjort nu i så många år?»
Jer. 52: 12 f.

4. Så kom då Herren Sebaots ord till mig; han sade:
5. Säg till allt folket i landet och till prästerna: När I nu under sjuttio år hafven hållit faste- och klagodagar i femte och i sjunde månaden, har det då varit åt mig som I hafven hållit fasta?
2 Kon. 25: 25. Jes. 58: 3 f. Jer. 41: 1 f.
6. Och när I äten och dricken, är det icke då för eder egen räkning som I äten och dricken?
7. Hafven I icke förnummit de ord, som Herren lät predika genom forna tiders profeter, medan Jerusalem ännu tronade med sina städer omkring sig, och medan Sydlandet och Låglandet ännu voro bebodda?
Jos. 15: 20 f. Jer. 17: 26.

8. Vidare kom Herrens ord till Sakarja; han sade:
9. Så sade ju Herren Sebaot: »Dömen rätta domar, och bevisen hvarandra kärlek och barmhärtighet. Jes. 1: 17. Jer. 7: 5 f. 21: 12. Hos. 6: 6. Sak. 8: 16 f.
10. Förtrycken icke änkan och den faderlöse, främlingen och den fattige, och uttänken icke i edra hjärtan ondt mot hvarandra.» 2 Mos. 22: 21 f.
11. Men de ville icke akta därpå, utan spjärnade emot i genstrafvighet och tillslöto sina öron för att slippa att höra; Hos. 4: 16.
12. ja, de gjorde sina hjärtan diamanthårda för att slippa att höra den lag och de ord, som Herren Sebaot genom sin ande hade sändt förmedelst forna tiders profeter. Därför utgick stor vrede från Herren Sebaot.
Jes. 48: 4. Hes. 11: 19.
13. Och det skedde, att likasom de icke hade velat höra, när han ropade, så sade nu Herren Sebaot: »Jag vill icke höra, när de ropa; Jer. 11: 11. 14: 12.
14. utan jag skall förströ dem såsom genom en stormvind bland allahanda hednafolk, som de icke känna.» Så har nu landet blifvit öde efter dem, så att ingen färdas där, vare sig fram eller tillbaka; ty de hafva så gjort det ljuflliga landet till en ödemark.
Ps. 79: 1 f. Hes. 33: 28.

8 Kapitlet.

Sion återupprättas. Också hedningarna söka gemenskap med Guds folk.

Vidare kom Herren Sebaots ord; han sade:
2. Så säger Herren Sebaot: Jag har stor nitälskan för Sion, ja, med stor vrede nitälskar jag för henne. Sak. 1: 14.
3. Så säger Herren: Jag vill vända åter till Sion och taga min boning i Jerusalem; och Jerusalem skall kallas »Den trogna staden» och Herren Sebaots berg »Det heliga berget».
Jes. 1: 21, 26.
4. Så säger Herren Sebaot: Ännu en gång skola gamla män och gamla kvinnor vara att finna på gatorna i Jerusalem, hvar och en med sin staf i handen, för hög ålders skull.
5. Och stadens gator skola vara fulla af gossar och flickor, som leka där på gatorna.
6. Så säger Herren Sebaot: Om än sådant på den tiden kan komma att synas alltför underbart för kvarlefvan af detta folk, måste det därför också synas alltför underbart för mig? säger Herren Sebaot.
7. Så säger Herren Sebaot: Se, jag skall frälsa mitt folk ut ur både österland och västerland Jes. 43: 6. Jer. 30: 10.
8. och låta dem komma och bosätta sig i Jerusalem; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud, i sanning och rättfärdighet. Jer. 30: 22.
9. Så säger Herren Sebaot: Fatten mod, I som i denna tid hören dessa ord af samma profeters mun, som talade på den tid, då grunden lades till Herren Sebaots hus, templet, som skulle byggas upp.
10. Ty före den tiden var människornas arbete lönlöst och djurens arbete fåfängt; ingen hade någon ro för sina ovänner, vare sig han gick ut eller in, ty jag eggade alla människor mot hvarandra. Hagg. 1: 6. 9 f. Sak. 11: 6.
11. Men nu är jag icke mer så sinnad mot kvarlefvan af detta folk, som jag var i forna dagar, säger Herren Sebaot.
12. Ty nu skall friden skaffa utsäde, vinträdet skall gifva sin frukt, jorden skall gifva sin gröda, och himmelen skall gifva sin dagg; och jag skall låta kvarlefvan af detta folk få allt detta till sin arfvedel.
13. Och det skall ske, att likasom I, både Juda hus och Israels hus, hafven

varit ett exempel, som man nämnt, när man förbannat bland hedningarna, så skolen I nu, då jag frälsat eder, tvärtom blifva nämnda, när man välsignar. Frukten icke, utan fatten mod.

14. Ty så säger Herren Sebaot: Liksom jag, när edra fäder förtörnade mig, beslöt att göra eder ondt, säger Herren Sebaot, och icke sedan ångrade det,

15. så har jag tvärtom i denna tid beslutit att göra godt mot Jerusalem och Juda hus; frukten icke.

16. Men detta är hvad I skolen göra: Talen sanning med hvarandra; dömen rätta och fridsamma domar i edra portar. Jes. 1: 17. Sak. 7: 9 f. Ef. 4: 25.

17. Uttänken icke i eder hjärtan ondt mot hvarandra, och älsken icke falska eder; ty allt sådant hatar jag, säger Herren.

18. Och Herren Sebaots ord kom till mig; han sade:

19. Så säger Herren Sebaot: Fastedagarna i fjärde, femte, sjunde och tionde månaden skola för Juda hus blifva till fröjd och glädje och till sköna högtider. Men älsken sanning och frid.

2 Kon. 25: 1, 25. Jer. 39: 2. 41: 1 f. 52: 12 f. Sak. 7: 3 f.

20. Så säger Herren Sebaot: Ännu en gång skall det ske, att folk skola komma hit och många städers invånare;

Ps. 102: 23. Jes. 2: 2 f. Mik. 4: 1 f. Sak. 6: 15.

21. och invånarna i den ena staden skola gå till den andra och säga: »Upp, låtom oss gå åstad och bönfalla inför Herren och söka Herren Sebaot; jag själf vill ock gå åstad.»

22. Ja, många folk och mäktiga hednafolk skola komma och söka Herren Sebaot i Jerusalem och bönfalla inför Herren.

23. Så säger Herren Sebaot: På den tiden skall det ske, att tio män af allahanda tungomål, som talas bland hednafolken, skola fatta en judisk man i mantelfliken och säga: »Låt oss gå med eder, ty vi hafva hört, att Gud är med eder.»

9 Kapitlet.

Domsord öfver Israels fiender. Sions konung. Israels tillkommande härlighet.

Detta är en utsaga, som innehåller Herrens ord öfver Hadraks land; också i Damaskus skall den slå ned — ty Herren har sitt öga på andra människor såväl som på Israels alla stammar.

Jes. 17: 1. Jer. 32: 19.

2. Den drabbar ock Hamat, som gränsar därintill, så ock Tyrus och Sidon, där man är så vis. Hes. 26: 2. 28: 3 f.

3. Tyrus byggde sig ett fäste; hon hopade slifver såsom stoft och guld såsom orenlighet på gatan.

4. Men se, Herren skall åter göra henne fattig och bryta hennes murar ned i hafvet, och hon själf skall förtäras af eld.

5. Askelon må se det med fruktan, Gasa med stor bäfvan, så ock Ekron, ty dess hopp skall komma på skam. Gasa mister sin konung, Askelon blifver en obebodd plats.

Jes. 14: 29 f. Jer. 47: 1 f. Hes. 25: 15 f.

6. Asdod skall bebos af en vanbördig hop; så skall jag utrota filistéernas stolthet.

7. Men när jag har ryckt blodmaten ur deras mun och styggelserna från deras tänder, då skall också af dem blifva en kvarlefva åt vår Gud; de skola då blifva såsom stamfurstar i Juda, och Ekrons folk skall blifva såsom jebuséerna.

1 Sam. 14: 32 f. Hes. 33: 25. Sak. 6: 15. 8: 22 f.

8. Och jag skall slå upp mitt läger till ett värn för mitt hus mot härar, som komma eller gå, och icke mer skall någon plågare komma öfver dem; ty jag vaktar nu med öppna ögon.

Sak. 2: 5.

9. Fröjda dig storligen, du dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han. Han kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle. Jes. 12: 6. 62: 11. Sef. 3: 14. Sak. 2: 10. Matt. 21: 5. Joh. 12: 15.

10. Så skall jag utrota vagnar ur Efraim och hästar ur Jerusalem; ja, stridens bågar skola utrotas, och han skall tala frid till folken. Och hans herradöme skall nå från haf till haf och ifrån floden intill jordens ändar. Ps. 72: 8. Jes. 2: 4. 9: 5. 81: 1. Mik. 4: 3. 5: 10. 7: 12.

11. För det blods skull, genom hvilket förbundet med dig är slutet, vill jag släppa också dina fångar fria ur gropen, där intet vatten finnes.

2 Mos. 24: 8. Jer. 31: 32. Hebr. 9: 19 f.

12. Ja, vänden åter till edert fäste, I fångar, som nu hafven ett hopp. Än mer, det vare eder förkunnadt i dag, att jag vill gifva eder dubbelt igen.

Jes. 40: 2. 61: 7.

13. Ty jag skall spänna Juda såsom min båge och lägga Efraim såsom pil på den, och dina söner, du Sion, skall jag svänga såsom spjut mot dina söner,

du Javan, och göra dig lik en hjältes svärd.

14. Ja, Herren skall uppenbara sig ofvan dem, och såsom en ljungeld skall hans pil fara ut; Herren, Herren skall stöta i basunen, och med sunnanstormar skall han draga fram.

15. Herren Sebaot, han skall beskärma dem; de skola uppsluka sina fiender och trampa deras slungstenar under fötterna; under stridslarm skola de svälja sina fiender såsom vin, till dess de sjálfva äro så fulla af blod som offerskålar och altarhörn. 2 Mos. 24: 6.

16. Och Herren, deras Gud, skall på den tiden gifva dem seger, ty de äro ju det folk, som han har till sin hjord. Ja, ädelstenar äro de i en krona, strålande öfver hans land. Ps. 100: 3. Joh. 10: 11.

17. Huru stor blifver icke deras lycka, huru stor deras härlighet! Af den säd de få skola ynglingar blomstra upp, och jungfrur af det vin de skola få. 5 Mos. 33: 28 f.

10 Kapitlet.

Herren den rätte hjälparen.

Herren mån I bedja om regn, när vårregnets tid är inne; Herren är det som sänder ljungeldarna. Regn skall han då gifva åt människorna i ymnigt mått, gröda på marken åt hvar och en. 5 Mos. 11: 14 f.

2. Men husgudarnas tal är fåfänglighet, spåmännens syner äro lögn, tomma drömmar är hvad de tala, och den tröst de gifva är ett intet. Därför måste folket draga hädan såsom en fårhjord och fara illa, där det går utan herde. Jes. 8: 19. 53: 6. Klag. 2: 14. Matt. 9: 36.

3. Mot herdarna är min vrede upptänd, och bockarna skall jag hemsöka. Ja, Herren Sebaot skall se till sin hjord, Juda hus, och göra den till sin prakthäst i striden. Jer. 23: 1 f. Hes. 34: 17.

4. Därifrån skall så komma en hörnsten för folket, därifrån ett fäste för dess tält, därifrån en båge till striden, därifrån allt hvad styresman heter. Jer. 30: 21.

5. Och de skola vara lika hjältar, som gå fram i striden, likasom om de trampade i orenlighet på gatan. Ja, strida skola de, ty Herren är med dem, och ryttarna på sina hästar skola då komma på skam. Mik. 7: 10.

6. Och jag skall gifva styrka åt Juda hus, och åt Josefs hus skall jag gifva seger. Jag skall låta dem komma tillbaka hem, ty jag vill förbarma mig öfver dem; och det skall blifva såsom hade jag aldrig förkastat dem. Ty jag är Herren, deras Gud, och jag skall bönhöra dem. Sak. 13: 9.

7. Och Efraims män skola blifva lika hjältar, och deras hjärtan skola glädja sig såsom af vin. Deras barn skola ock se det och blifva glada; deras hjärtan skola fröjda sig i Herren.

8. Jag skall locka på dem och samla dem tillhopa, ty jag vill förlossa dem; och de skola blifva lika talrika som de fordom voro.

9. Och när jag planterar ut dem bland folken, skola de tänka på mig i fjärran land; och med sina barn skola de få lefva och komma tillbaka. Hos. 2: 23.

10. Ja, från Egyptens land skall jag låta dem komma tillbaka, och från Assur skall jag församla dem. Sedan skall jag föra dem till Gileads land och till Libanon; och där skall icke finnas rum nog för dem. Jes. 27: 12 f. Mik. 7: 12, 14.

11. Han skall draga fram genom hafvet på en trång väg, böljorna i hafvet skall han slå ned, och alla Nilflodens djup skola torka ut. Så skall Assurs stolthet blifva nedslagen och spiran tagen från Egypten. 2 Mos. 14: 16. Ps. 114: 3.

12. Men dem skall jag göra starka i Herren, och i hans namn skola de vandra, säger Herren. Mik. 4: 5.

11 Kapitlet.

De härliga trädens fall. Israels herdar.

Öppna dina dörrar, Libanon, ty eld skall nu förtära dina cedrar.

2. Jämra dig, du cypress, ty cedern måste falla, de härliga träden skola blifva förödda. Jämren eder, i Basans ekar, ty skogen, den ogenomträngliga, varder fälld.

3. Hör huru herdarna jämra sig, när deras härlighet blifver förödd! Hör huru de unga lejonen ryta, när Jordanbygdens snår blifva förödda! Jer. 25: 36 f.

4. Så sade Herren, min Gud: »Blif en herde för slaktfåren,

5. ty deras köpare slakta dem utan försyn, och deras säljare säga: 'Lofvad vare Herren, att jag blifver allt rikare.' Ej heller skonas de af sina egna herdar.» Ps. 44: 23. Rom. 8: 36.

6. »Se, jag vill nu icke mer skona landets inbyggare», säger Herren, »utan låta människorna falla i hvarandras hand och i sina konungars hand, och dessa

skola fördärfva landet, utan att jag räddar någon ur deras hand.» Sak. 8: 10.

7. Så blef jag en herde för slaktfåren, de arma fåren. Och jag tog mig två stafvar, den ena kallade jag Ljuflig ro, den andra kallade jag Endräkt; och jag vaktade så fåren.

8. Men sedan jag inom en månad hade förgjort de tre herdarna, blef jag led vid dem, såsom ock deras sinne var afvogt mot mig.

9. Då sade jag: »Jag vill icke mer vara eder herde. Hvad som vill dö, det må dö, och hvad som vill förgås, det må förgås; och de som sedan blifva kvar må äta hvarandras kött.»

10. Så tog jag min staf Ljuflig ro och bröt sönder den, till att upplösa det förbund, som jag hade slutit med alla folk. Hos. 2: 18.

11. Och när detta nu på den dagen blef upplöst, förnummo de arma fåren, som aktade på mig, att det var Herrens ord.

12. Därefter sade jag till dem: »Om I så finnen för godt, så gifven mig min lön; hvarom icke, så låten det vara.» Och de vägde upp trettio siklar silfver såsom lön åt mig.

2 Mos. 21: 32. Matt. 26: 15.

13. Då sade Herren till mig: »Kasta det åt krukmakaren» — det härliga pris, hvartill jag hade blifvit värderad af dem! Och jag tog de trettio silfversiklarna och kastade dem i Herrens hus åt krukmakaren. Matt. 27: 3 f.

14. Därefter bröt jag sönder min andra staf Endräkt, till att upplösa broderskapet mellan Juda och Israel.

15. Och Herren sade till mig: »Tag dig nu redskap såsom en oförnuftig herde;

16. ty se, jag vill låta en herde uppstå i landet, som icke vårdar sig om de får, som hålla på att förgås, icke uppsöker det förskingrade, icke helar det sargade, icke sörjer för det som är helbrägda, utan allenast äter köttet af de feta och sönderrifver klöfvarna på dem.» Jer. 23: 1 f. Hes. 34: 3 f.

17. Ve öfver den ovärdige herden, som öfvergifver sin hjord! Må ett svärd träffa hans arm och hans högra öga! Må hans arm alldeles förtvina och hans högra öga förmörkas i grund! Joh. 10: 12.

12 Kapitlet.

Jerusalems räddning och ånger.

Detta är en utsaga, som innehåller Herrens ord öfver Israel.

Så säger Herren, han som har utspänt himmelen och grundat jorden och danat människans ande i henne:

Ps. 104: 2 f. Jes. 42: 5.

2. Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk rundt omkring; jämväl öfver Juda skall det komma, när Jerusalem blifver belägradt. Jes. 51: 17, 22. Mik. 4: 11 f. Hab. 2: 16.

3. Och det skall ske på den tiden, att jag skall göra Jerusalem till en lyftesten för alla folk; hvar och en som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla jordens folk skola församla sig mot det.

4. På den tiden, säger Herren, skall jag slå alla hästar med förvirring och deras ryttare med vanvett. Men öfver Juda hus skall jag upplåta mina ögon, när jag bland hednafolken slår alla hästar med blindhet. Ps. 34: 16.

5. Då skola Juda stamfurstar säga i sina hjärtan: »Jerusalems invånare äro vår styrka, genom Herren Sebaot, sin Gud.»

6. På den tiden skall jag låta Juda stamfurstar blifva såsom brinnande fyrfat bland ved och såsom eldbloss bland halmkärfvar, så att de förbränna alla folk rundt omkring, både åt höger och åt vänster; men Jerusalem skall framgent trona på sin plats, där Jerusalem nu är. Obad. v. 18. Sak. 14: 10.

7. Och först skall Herren gifva seger åt Juda hyddor, på det att icke Davids hus och Jerusalems invånare må tillräkna sig större ära än Juda.

8. På den tiden skall Herren beskärma Jerusalems invånare; den skröpligaste bland dem skall på den tiden vara såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel framför dem. 1 Sam. 17: 50. 18: 7. 2 Sam. 17: 8. 18: 3. Joel 3: 10.

9. Och jag skall på den tiden sätta mig i sinnet att förgöra alla folk, som komma mot Jerusalem.

10. Men öfver Davids hus och Jerusalems invånare skall jag utgjuta nådens och bönens ande, så att de se upp till mig och se hvem de hafva genomborrat. Och de skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller dödsklagan efter ende sonen, och bittert sörja honom, såsom man sörjer sin förstfödde. Jer. 6: 26. Hes. 39: 29. Joel 2: 28. Am. 8: 10. Joh. 19: 37. Upp. 1: 7.

11. Ja, på den tiden skall i Jerusalem hållas stor dödsklagan, sådan den var, som hölls i Hadadrimmon på Megiddons slätt. 2 Kon. 23: 29. 2 Krön. 35: 22, 25.

12. Och släkterna i landet skola hålla dödsklagan hvar för sig: Davids hus' släkt för sig och dess kvinnor för sig, Natans hus' släkt för sig och dess kvinnor för sig,

13. Levi hus' släkt för sig och dess kvinnor för sig, Simeis släkt för sig och dess kvinnor för sig; 2 Mos. 6: 17.

14. så ock alla öfriga släkter hvar för sig och deras kvinnor för sig.

13 Kapitlet.

Jerusalems rening från afguderi och profetväsende. Herden slagen, hans hjord förskingrad och luttrad.

På den tiden skola Davids hus och Jerusalems invånare få en öppen brunn till att aftvå sin synd och orenhet.
Jes. 55: 1. Hes. 36: 25.

2. Och det skall ske på den tiden, säger Herren Sebaot, att jag skall utrota afgudarnas namn ur landet, så att de icke mer skola nämnas; profeterna och orenhetens ande skall jag ock skaffa bort ur landet.
Hes. 30: 13. Hos. 2: 17. 1 Joh. 4: 1 f.

3. Och det skall ske, att om någon därefter profeterar, så skola hans egna föräldrar, hans fader och moder, säga till honom: »Du kan icke få lefva, du som talar lögn i Herrens namn.» Och hans egna föräldrar, hans fader och moder, skola genomborra honom, när han vill profetera.
5 Mos. 13: 1 f. 18: 20. Jer. 14: 15.

4. Och det skall ske på den tiden, att alla profeter skola blygas för sina syner, när de vilja profetera, och för att icke blifva röjda skola de ej mer klädа sig i mantel af hår.
2 Kon. 1: 8. Matt. 3: 4.

5. Och hvar och en af dem skall säga: »Jag är ingen profet, en åkerman är jag; redan i min ungdom blef jag köpt till träl.» Am. 7: 14.

6. Och om man då frågar honom: »Hvad är det för sår du har på din kropp?» så skall han svara: »Dem har jag fått där hemma, hos mina närmaste.»

7. Svärd, upp mot min herde, mot den man, som fått stå mig så nära! säger Herren Sebaot. Må herden blifva slagen, så att fåren förskingras; ty jag will nu vända min hand mot de svaga.
Matt. 26: 31. Mark. 14: 27.

8. Och det skall ske i hela landet, säger Herren, att två tredjedelar af dem som äro där skola utrotas och förgås; allenast en tredjedel skall där lämnas kvar.

9. Och den tredjedelen skall jag låta gå genom eld; jag skall luttra dem, såsom man luttrar silfver, och pröfva dem, såsom man pröfvar guld. Så skola de åkalla mitt namn, och jag skall bönhöra dem. Jag skall säga: »Detta är mitt folk.» Och det skall svara: »Herren är min Gud.» Ps. 50: 15. 91: 15. 144: 15. Jes. 1: 25. 6: 13. 48: 10. Hos. 2: 21 f. Mal. 3: 3. Joh. 20: 28. 1 Petr. 1: 6 f.

14 Kapitlet.

Herrens dag. Jerusalems tillkommande härlighet och helighet.

Se, en dag skall komma, en Herrens dag, då man i dig skall utskifta byte.

2. Ty jag skall församla alla folk till strid mot Jerusalem; och staden skall intagas, och husen skola plundras och kvinnorna skändas. Och hälften af folket i staden skall föras bort i fångenskap. Men återstoden däraf skall icke blifva utrotad ur staden; Jes. 13: 16.

3. ty Herren skall draga ut och strida mot de folken, såsom han stridde förr på drabbningens dag. Jes. 42: 13.

4. Och han skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gent emot Jerusalem, österut; och Oljeberget skall rämna midt i tu, mot öster och väster, till en mycket stor dal, i det att ena hälften af berget viker undan mot norr och andra hälften däraf mot söder.

5. Och I skolen fly ned i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan bergen skall räcka ända till Asel; I skolen fly, såsom I flydden för jordbäfningen i Ussias, Juda konungs, dagar. Då skall Herren min Gud komma, ja, du själf och alla heliga med dig. Am. 1: 1.

6. Och det skall ske på den dagen, att ljuset skall blifva borta, ty himlaljusen skola förmörkas.

7. Och det blifver en dag, som är ensam i sitt slag och som är känd af Herren, en dag, då det hvarken är dag eller natt och då det blifver ljust, när aftonen kommer. Upp. 21: 25.

8. Och det skall ske på den tiden, att rinnande vatten skola utgå från Jerusalem, ena hälften mot Östra hafvet och andra hälften mot Västra hafvet; både sommar och vinter skall det vara så.
5 Mos. 11: 24. Hes. 47: 1 f. Joel 3: 18. Joh. 4: 14. Upp. 22: 1.

9. Och Herren skall då vara konung öfver hela jorden; ja, på den tiden skall Herren vara en och hans namn ett.
Mal. 1: 11. Joh. 10: 16.

10. Hela landet från Geba till Rimmon söder om Jerusalem skall då förvandlas till en slättmark; men själfva staden skall trona på sin höjd och sträcka sig från Benjaminsporten ända till Förra portens plats, till Hörnporten och Hananeltornet och till de kungliga vinpressarna;
Jos. 15: 32. 19: 7. 2 Kon. 14: 13. Neh. 3: 1, 6. Jes. 2: 2. Jer. 31: 38. Mik. 4: 1. Sak. 12: 6.

11. och folket skall bo där i ro och icke mer gifvas till spillo, ty Jerusalem skall trona i trygghet.
Mal. 4: 6.

12. Men följande hemsökelse skall Herren låta drabba alla de folk, som drogo ut för att strida mot Jerusalem: han skall låta deras kött ruttna, medan de ännu stå på sina fötter; deras ögon skola ruttna i sina hålor, och deras tunga skall ruttna i deras mun.

13. Och det skall ske på den tiden, att Herren skall sända en stor förvirring bland dem; de skola bära händer på hvarandra, och den enes hand skall lyftas mot den andres.

14. Också Juda skall strida mot Jerusalem. Och skatter skola hopsamlas från alla folk rundt omkring: guld, silfver och kläder i stor myckenhet.

15. En likadan hemsökelse skall ock drabba hästar, mulåsnor, kameler, åsnor och alla andra djur, som finnas där i lägren.

16. Och det skall ske, att alla öfverblifna ur alla de folk, som kommo mot Jerusalem, skola år efter år draga dit upp för att tillbedja konungen Herren Sebaot och för att fira löfhyddohögtiden.
Jes. 66: 23.

17. Och om någon af jordens folkstammar icke drager upp till Jerusalem för att tillbedja konungen Herren Sebaot, så skall öfver den icke komma något regn.
Jes. 5: 6.

18. Om Egyptens folkstam icke drager åstad och kommer dit upp, så skall ej heller öfver den sådant komma. Detta skall vara den hemsökelse, som Herren skall låta drabba de folk, som icke draga upp för att fira löfhyddohögtiden.

19. Ja, så skall Egypten drabbas af sin synd, så skola ock alla andra folk drabbas af sin, om de icke draga upp för att fira löfhyddohögtiden.

20. På den tiden skall på hästarnas bjällror stå att läsa: »Helgad åt Herren», och grytorna i Herrens hus skola vara såsom offerskålarna framför altaret.
2 Mos. 28: 36.

21. Och hvar gryta i Jerusalem och Juda skall vara helgad åt Herren Sebaot, så att hvar och en som vill offra kan komma och taga en sådan och koka i den. Och ingen kanané skall mer finnas i Herren Sebaots hus, på den tiden.
Hes. 44: 7. Joel 3: 17. Upp. 21: 27.

Malaki.

1 Kapitlet.

Israels otacksamhet mot Herren och dess förakt för hans altare.

Detta är en utsaga, som innehåller Herrens ord till Israel genom Malaki.

2. Jag har bevisat eder kärlek, säger Herren. Nu frågen I: »Hvarmed har du då bevisat oss kärlek?» Esau var ju en broder till Jakob, säger Herren, och jag älskade Jakob;
1 Mos. 25: 25 f. Jes. 43: 4.

3. men Esau hatade jag, och därför gjorde jag hans berg till en ödemark och hans arfvedel till ett hemvist för öknens schakaler.
Jer. 49: 17. Obad. v. 18. Rom. 9: 13.

4. Om nu Edom säger: »Ja, vi äro förstörda, men vi skola åter bygga upp det ödelagda», så svarar Herren Sebaot: »Väl må de bygga upp, men jag skall åter rifva det ned, så att man skall få kalla det 'ogudaktighetens land' och 'det folk, som Herren vredgas på evinneriigen'.

5. I skolen få se det med egna ögon, och då skolen I säga: 'Herren är stor utöfver Israels gränser.'»

6. En son skall hedra sin fader och en tjänare sin herre. Om jag nu är fader, hvar är då den heder, som skulle visas mig? Och om jag är en herre, hvar är då den fruktan, som man skulle hafva för mig? — så säger Herren Sebaot till eder, I präster, som förakten mitt namn. Nu frågen I: »Hvarmed hafva vi då visat förakt för ditt namn?»
2 Mos. 20: 12.

7. Jo, därmed att I frambären ovärdig spis på mitt altare. Åter frågen I: »På hvad sätt hafva vi varit försumliga mot dig?» Jo, i det I tänken: »Herrens bord behöfver man icke mycket akta.»

8. När I fören fram ett offerdjur, som är blindt, så räknen I sådant icke för ondt; när I fören fram ett som är lytt eller svagt, så räknen I ej heller sådant för ondt. Kom med något sådant till din ståthållare, så får du se, om han tager gunstigt emot dig och blifver dig bevågen, säger Herren Sebaot. 3 Mos. 22: 20 f. 5 Mos. 15: 21.

9. Bönfallen alltså nu inför Gud, att han må blifva oss nådig. Kan han väl vara eder bevågen, då I hafven begått sådant? säger Herren Sebaot.

10. Ack att bland eder funnes någon som ville stänga tempeldörrarna, så att I icke längre förgäfves upptänden eder eld på mitt altare! Jag har icke behag till eder, säger Herren Sebaot, och till offergåfvor af eder hand har jag icke lust. Jes. 1: 11. Jer. 6: 20. Am. 5: 21.

11. Från solens uppgång ända till dess nedgång är ju mitt namn stort bland folken, och öfverallt frambäras rökoffer och rena offergåfvor åt mitt namn; ja, mitt namn är stort bland folken, säger Herren Sebaot.

Ps. 113: 3. Sak. 14: 9.

12. Men I ohelgen det, i det att I sägen: »Herrens bord kan man försumma, och den spis, som gifves därtill, behöfver man icke mycket akta.»

13. Ja, I sägen: »Icke är det mödan värdt!» och så handhafven I det vanvördigt, säger Herren Sebaot.

När I alltså frambären eder offergåfva, så fören I fram hvad som är röfvadt och lytt och svagt. Skulle jag hafva behag till sådana gåfvor af eder hand? säger Herren.

14. Nej, förbannad vare den bedragare, som i sin hjord har ett djur af hankön, men ändå, när han har gjort ett löfte, offrar åt Herren ett djur, som icke duger. Ty jag är en stor konung, säger Herren Sebaot, och mitt namn är fruktansvärdt bland folken.

2 Kapitlet.

Prästernas synd. Äktenskap med hedniska kvinnor. Äktenskapsskillnad.

Därför kommer nu följande bud till eder, I präster.

2. Om I icke hören det och akten därpå, så att I gifven mitt namn ära, säger Herren Sebaot, så skall jag sända förbannelse öfver eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå.

5 Mos. 28: 15 f.

3. Se, jag skall låta min näpst drabba eder säd, och jag skall kasta orenlighet i ansiket på eder, orenligheten efter edra högtidsoffer; ja, I skolen själfva blifva kastade däri. Jer. 16: 4. 22: 19.

4. Då skolen I förstå, att jag har sändt till eder detta bud, på det att mitt förbund med Levi må bestå, säger Herren Sebaot. 4 Mos. 25: 12.

5. Jag hade mitt förbund med honom, och däri var lif och frid. Sådant gaf jag åt honom, på det att han skulle frukta mig; och han fruktade mig och bäfvade för mitt namn.

6. Rätt undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse och omvände många från missgärning.

7. Ty prästens läppar skola förvara kunskap, och undervisning skall man hämta ur hans mun; han är ju Herren Sebaots sändebud.

Hagg. 1: 13. 2 Kor. 5: 20.

8. Men I hafven vikit af ifrån vägen; genom eder undervisning hafven I kommit många på fall. I hafven fördärfvat förbundet med Levi, säger Herren Sebaot.

9. Därför har ock jag gjort eder föraktade och låga i allt folkets ögon, eftersom I icke hållen mina vägar, utan hafven anseende till person, när I handhafven lagen. 1 Sam. 2: 30.

10. Hafva vi icke alla en och samma fader? Har icke en och samma Gud skapat oss? Hvarför handla vi då trolöst mot hvarandra och bryta våra fäders förbund?

2 Mos. 19: 5. Matt. 23: 9. Ef. 3: 15. 4: 5 f.

11. Juda har handlat trolöst, och styggelse är bedrifven i Israel och i Jerusalem; ty Juda har oskärat Herrens helgedom, den som han älskar, och har tagit till äkta en främmande guds dotter.

Esr. 9: 12. 10: 2. Neh. 13: 23 f.

12. Hos den man, som så gör, må Herren utrota hvar lefvande ur Jakobs hyddor, jämväl den som frambär offergåfvor till Herren Sebaot.

13. Och ännu något annat gören I: I vållen, att Herrens altare höljes med tårar, med gråt och klagan, så att han icke mer vill se till offergåfvorna, ej heller med välbehag kan mottaga något ur eder hand.

14. Nu frågen I: »Huru så?» Jo, Herren var ju vittne mellan dig och din ungdoms hustru, henne som du nu har varit trolös emot, fastän hon är din maka, din äkta hustru. 1 Mos. 31: 49 f.

15. Hafva vi då icke en och samma skapare, den i hvilkens hand det står, att vår ande bevaras? Och hvad vill nu denne ene? Han vill ju hafva en gudaktig säd. Tagen eder därför till vara, så att ingen blifver trolös mot sin ungdoms hustru.

16. Ty jag hatar äktenskapsskillnad, säger Herren, Israels Gud, och att man höljer sig i våld såsom i en öfverkläd-nad, säger Herren Sebaot. Tagen eder därför till vara, så att I icke blifven trolösa. Matt. 19: 3 f.

3 Kapitlet.

Herrens dag skall snart komma, med straff och med luttring.

2: 17. I trötten ut Herren med edert tal. Nu frågen I: »Hvarmed trötta vi då ut honom?» Jo, därmed att I sägen: »Den som gör ondt är ändå god i Herrens ögon, och till sådana har han behag. Ty hvarför kommer icke eljest domens Gud?»

1. Se, jag skall utsända min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall sedan den Herre, som I åstunden, komma till sitt tempel; ja se, han kommer, förbundets ängel, som I begären, säger Herren Sebaot.
Jes. 40: 3. Matt. 11: 10. Mark. 1: 2. Luk. 1: 76. 7: 27.

2. Men hvem kan uthärda hans tillkommelses dag, och hvem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom en valkares såpa.

3. Och han skall sätta sig ned och smälta silfret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silfver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåfvor i rättfärdighet. Ps. 51: 21. Sak. 13: 9.

4. Och Juda offergåfvor och Jerusalems skola då behaga Herren väl, likasom i forna dagar och i förgångna år.

5. Ja, jag skall komma till eder för att hålla dom, och jag skall vara ett snarfärdigt vittne mot trollkarlar, äktenskapsbrytare och menedare, så ock mot dem som förhålla dagakarlen hans lön eller förtrycka änkan och den faderlöse eller förvränga rätten för främlingen, men icke frukta mig, säger Herren Sebaot. 2 Mos. 22: 21 f. 3 Mos. 19: 12. 20: 10 f. 5 Mos. 24: 17 f. Am. 2: 6 f. 5: 12.

6. Ty jag, Herren, har icke förändrats, och I, Jakobs barn, hafven icke heller hört upp: 1 Sam. 15: 29. Ps. 33: 11. Ords. 19: 21. Jes. 14: 24 f. 25: 1. 46: 10.

7. allt ifrån edra fäders dagar hafven I vikit af ifrån mina stadgar och icke hållit dem.

Vänden om till mig, så vill jag vända om till eder, säger Herren Sebaot. Nu frågen I: »Hvarutinnan skola vi vända om?» Sak. 1: 3 f.

8. Menen I då, att en människa får röfva från Gud? Ty I röfven ju från mig. Åter frågen I: »På hvad sätt hafva vi röfvat från dig?» Jo, i fråga om tionden och offergården.
4 Mos. 18: 24. Neh. 10: 37 f. 12: 44. Hes. 45: 13 f.

9. Förbannelse har drabbat eder, men ändå röfven I från mig, så många I ären.

10. Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröfven så, hurudan jag blifver, säger Herren Sebaot. För visso skall jag då öppna himmelens fönster öfver eder och utgjuta öfver eder riklig välsignelse.

11. Och jag skall näpsa gräshopporna för eder, så att de icke mer fördärfva eder frukt på marken; ej heller skola edra vinträd mer slå fel på fältet, säger Herren Sebaot.

12. Och alla folk skola prisa eder sälla, ty edert land skall då vara ljufligt, säger Herren Sebaot.

13. I hafven talat hårda ord om mig, säger Herren. Nu frågen I: »Hvad hafva vi då med hvarandra talat om dig?»

14. I hafven sagt: »Det är fåfängt att tjäna Gud. Eller hvad vinning hafva vi däraf, att vi hålla hvad han bjudit oss hålla, och däraf, att vi gå i sorgdräkt för Herren Sebaots skull?
Job 21: 15.

15. Nej, de fräcka vilja vi nu prisa sälla; ty de som göra hvad ogudaktigt är blifva upprättade, de gå fria, huru de än fresta Gud.»

16. Men då hafva också de som frukta Herren talat med hvarandra; och Herren har aktat på dem och hört dem, och en minnesbok har blifvit skrifven inför hans ansikte till åminnelse af dessa som frukta Herren och tänka på hans namn. Ps. 1: 9: 16.

17. Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag hafva såsom min egendom på den dag, då jag utför mitt verk; och jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son, som tjänar honom.
2 Mos. 19: 5. Tit. 2: 14. 1 Petr. 2: 9.

18. Och I skolen då åter få se, hvilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom.

4 Kapitlet.

Herrens dag. Profeten Elias tillkommelse.

Ty se, dagen kommer, och den skall brinna såsom en ugn. Då skola alla fräcka människor och alla som göra hvad ogudaktigt är blifva lika strå, och dagen, den som kommer, skall förbränna dem, säger Herren Sebaot, så att hvarken rot eller krona lämnas kvar af dem. Am. 2: 9. Obad. v. 18.

2. Men för eder, I som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol gå upp, med läkedom under sina vingar. Då skolen I slippa ut och hoppa såsom kalfvar, som varit instängda i stallet.
Jer. 33: 6. Luk. 1: 78.

3. Och de ogudaktiga skolen I nedtrampa, ty de skola blifva såsom aska under edra fötter, på den dag, då jag utför mitt verk, säger Herren Sebaot.

4. Tänken på Moses lag, min tjänares, åt hvilken jag på Horeb gaf stadgar och rätter för hela Israel.
2 Mos. 20: 1 f. 5 Mos. 6: 1 f. Hebr. 9: 5.

5. Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.
Matt. 11: 14. 17: 11. Mark. 9: 11 f. Luk. 1: 17.

6. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, på det att jag icke, när jag kommer, må slå landet med tillspillogifning.
Mik. 7: 6.

II.

NYA TESTAMENTET

I ÖFVERENSSTÄMMELSE MED

BIBELKOMMISSIONENS NORMALUPPLAGA

ENLIGT KUNGL. CIRKULÄRET DEN 19 OKT. 1883

INNEHÅLL.

	Sid.
Mattei Evangelium	5
Marci Evangelium	40
Lukas' Evangelium	62
Johannes' Evangelium	99
Apostlagärningarna	126
Pauli bref till romarna	161
Pauli första bref till korintierna	176
Pauli andra bref till korintierna	190
Pauli bref till galaterna	200
Pauli bref till efesierna	205
Pauli bref till filipperna	210
Pauli bref till kolosserna	213
Pauli första bref till tessalonikerna	216
Pauli andra bref till tessalonikerna	220
Pauli första bref till Timoteus	221
Pauli andra bref till Timoteus	225
Pauli bref till Titus	228
Pauli bref till Filemon	230
Brefvet till hebréerna	231
Petri första bref	241
Petri andra bref	245
Johannes' första bref	248
Johannes' andra bref	252
Johannes' tredje bref	252
Jakobs bref	253
Judas' bref	256
Johannes' uppenbarelse	258

Mattei Evangelium.

1 Kapitlet.

Jesu stamtafla, aflelse, namn, födelse.

Boken om Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons börd: Luk. 3: 23 f.

2. Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde Judas och hans bröder. 1 Mos. 21: 3. 25: 24. 29: 35.

3. Judas födde Fares och Sara af Tamar, Fares födde Hesrom, Hesrom födde Aram. 1 Mos. 38: 27 f. 1 Krön. 2: 5 f.

4. Aram födde Aminadab, Aminadab födde Naasson, Naasson födde Salmon. Rut 4: 19 f.

5. Salmon födde Boes af Rakab, Boes födde Jobed af Rut, Jobed födde Jesse.

6. Jesse födde David, konungen, David födde Salomo af Urias' hustru. 1 Sam. 17: 12. 2 Sam. 12: 24.

7. Salomo födde Roboam, Roboam födde Abia, Abia födde Asa. 1 Kon. 11: 43. 14: 31. 15: 8.

8. Asa födde Josafat, Josafat födde Joram, Joram födde Osias. 1 Kon. 15: 24. 2 Kon. 8: 16, 24.

9. Osias födde Joatam, Joatam födde Akas, Akas födde Hiskias. 2 Krön. 26: 23. 27: 9. 2 Kon. 16: 20.

10. Hiskias födde Manasses, Manasses födde Amon, Amon födde Josias. 2 Kon. 20: 21. 1 Krön. 3: 14. 2 Krön. 33: 25.

11. Josias födde Jekonias och hans bröder, vid förflyttningen till Babylon. 1 Krön. 3: 15, 16.

12. Men efter förflyttningen till Babylon födde Jekonias Salatiel, Salatiel födde Sorobabel. 1 Krön. 3: 17, 19. Esr. 3: 2.

13. Sorobabel födde Abiud, Abiud födde Eljakim, Eljakim födde Asor.

14. Asor födde Sadok, Sadok födde Akim, Akim födde Eliud.

15. Eliud födde Eleasar, Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob.

16. Jakob födde Josef, Marias man, och af henne föddes Jesus, som kallas Kristus.

17. Så äro alla lederna från Abraham intill David fjorton leder, och från David intill förflyttningen till Babylon fjorton leder, och från förflyttningen till Babylon intill Kristus fjorton leder.

18. Jesu Kristi födelse gick så till: Sedan Maria, hans moder, hade blifvit trolofvad med Josef, befanns hon, förrän de kommo tillsammans, vara hafvande af den Helige Ande. Luk. 1: 27 f.

19. Men Josef, hennes man, som var rättsinnig och icke ville blottställa henne, tänkte hemligen skilja henne från sig.

20. Men när han hade detta i sinnet, se, då uppenbarades för honom i en dröm en Herrens ängel, som sade: Josef, Davids son, räds icke att taga Maria, din hustru, till dig; ty det som är afladt i henne är af den Helige Ande.

21. Och hon skall föda en son, och du skall gifva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder. Luk. 1: 31. 2: 21. Apg. 4: 12. 10: 43.

22. Men allt detta har skett, på det att det skulle fullbordas, som var sagdt af Herren genom profeten, som sade:

23. »Se, jungfrun skall varda hafvande och föda en son, och de skola gifva honom namnet Immanuel», hvilket betyder: Gud med oss. Jes. 7: 14.

24. När Josef hade vaknat upp ur sömnen, gjorde han såsom Herrens ängel hade befallt honom och tog sin hustru till sig;

25. och han kände henne icke, till dess hon hade födt sin förstfödde son, och han gaf honom namnet Jesus. Luk. 2: 21.

2 Kapitlet.

De visa männen från Österlandet. Herodes' barnamord. Jesu flykt till Egypten och återkomst därifrån.

När Jesus var född i Betlehem i Judeen, i konung Herodes' dagar, se, då kommo visa män från Österlanden till Jerusalem Luk. 2: 1 f.

2. och sade: Hvar är den nyfödde judarnes konung? Ty vi hafva sett hans stjärna i östern och hafva kommit för att tillbedja honom. 4 Mos. 24: 17.

3. När konung Herodes hörde detta, vardt han bestört och hela Jerusalem med honom,

4. och han församlade alla öfversteprästerna och de skriftlärda bland folket och frågade dem, hvar Kristus skulle födas.

5. Och de sade till honom: I Betlehem i Judeen; ty så är skrifvet genom profeten:

6. »Och du Betlehem, land i Juda, är ingalunda den minste bland Judas furstar; ty af dig skall utgå en furste, som skall vara en herde öfver mitt folk Israel.» Mik. 5: 2. Joh. 7: 42.

7. Då kallade Herodes hemligen de visa männen till sig och sporde dem noga om tiden, då stjärnan syntes,

8. och sände dem till Betlehem och sade: Faren åstad och forsken noga efter barnet, och när I hafven funnit det, så underrätten mig därom, att äfven jag må komma och tillbedja det.

9. När de hade hört konungen, foro de åstad, och se, stjärnan, som de hade sett i östern, gick framför dem, till dess hon kom och blef stående öfver det ställe, där barnet var.

10. Och när de sågo stjärnan, blefvo de mycket glada

11. och gingo in i huset och sågo barnet med Maria, dess moder, och föllo ned och tillbådo det och öppnade sina förråd och framburo åt det skänker, guld, rökelse och myrra.

Ps. 72: 10. Jes. 60: 6.

12. Och sedan de hade fått uppenbarelse i en dröm att icke återvända till Herodes, foro de en annan väg till sitt land igen.

13. Men när de hade farit bort, se, då uppenbarades en Herrens ängel för Josef i en dröm, sägande: Stå upp och tag barnet och dess moder med dig och fly till Egypten, och var där, till dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det.

14. Och han stod upp och tog med sig barnet och dess moder om natten och for bort till Egypten

15. och var där intill Herodes' död, på det att det skulle fullbordas, som var sagdt af Herren genom profeten, som sade: »Utur Egypten har jag kallat min son.» 2 Mos. 4: 22. Hos. 11: 1.

16. När då Herodes såg, att han hade blifvit gäckad af de visa männen, blef han mycket vred och sände ut och lät döda alla gossebarn i Betlehem och i hela dess nejd, från två års ålder och därunder, efter den tid han hade noga utforskat af de visa männen.

17. Då fullbordades det, som var sagdt genom profeten Jeremias, som sade:

18. »En röst hördes i Rama, mycken gråt och jämmer, Rakel begrät sina barn och ville icke låta trösta sig, ty de voro icke mer.» Jer. 31: 15. 1 Mos. 35: 19.

19. Men när Herodes var död, se, då uppenbarades i en dröm en Herrens ängel för Josef i Egypten

20. och sade: Stå upp och tag barnet och dess moder med dig och far in i Israels land; ty de äro döda, som traktade efter barnets lif.

21. Och han stod upp och tog barnet och dess moder med sig och kom in i Israels land.

22. Men när han hörde, att Arkelaus var rådande öfver Judeen i sin faders, Herodes', ställe, räddes han att fara dit, och sedan han hade fått uppenbarelse i en dröm, for han bort till Galileens trakter.

23. Och han kom och bosatte sig i en stad, som heter Nasaret, på det att det skulle fullbordas, som var sagdt genom profeterna: »Nasaré skall han kallas.» Jes. 4: 2. 11: 1. Sak. 3: 8.

3 Kapitlet.

Johannes predikar och döper. Jesus döpes.

I de dagarna kom Johannes döparen och predikade i Judeens öken

Mark. 1: 2 f. Luk. 3: 3 f. Joh. 1: 6 f.

2. och sade: Gören bättring; ty himmelriket är nära. Matt. 4: 17. Mark. 1: 15.

3. Ty denne är den, om hvilken profeten Esaias talade, då han sade: »En ropandes röst i öknen: bereden Herrens väg, gören hans stigar räta.» Jes. 40: 3.

4. Och Johannes hade kläder af kamelhår och en lädergördel om sina länder, och hans mat var gräshoppor och vildhonung.

2 Kon. 1: 8. Matt. 11: 8, 18. Mark. 1: 6. Joh. 1: 23.

5. Då gick Jerusalem och hela Judeen och hela landet omkring Jordan ut till honom,

6. och de läto döpa sig af honom i floden Jordan, bekännande sina synder.

7. Men då han såg många af fariséerna och sadducéerna komma till dopet, sade han till dem: I huggormars afföda, hvem har ingifvit eder, att I skolen undfly den tillkommande vreden?

Matt. 12: 34. 23: 33. Luk. 3: 7 f. Rom. 5: 9. 1 Tess. 1: 10.

8. Bären fördenskull sådan frukt, som tillhör bättringen,

9. och menen icke, att I kunnen säga inom eder själfva: vi hafva Abraham till fader; ty jag säger eder, att Gud är mäktig att af dessa stenar uppväcka barn åt Abraham. Joh. 8: 39.

10. Och redan är yxan satt till roten på träden; därför varder hvart och ett

träd, som icke bär god frukt, afhugget och kastadt i elden.
Matt. 7: 19. Luk. 13: 7. Joh. 15: 2, 6.

11. Jag döper eder med vatten till bättring, men den som kommer efter mig är starkare än jag, hvilkens skor jag icke är värdig att bära. Han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld, Mark. 1: 7 f. Luk. 3: 16 f. Joh. 1: 26. Apg. 1: 5. 2: 4. 11: 15 f. 13: 25. 19: 4.

12. och han har sin kastskofvel i sin hand, och han skall göra sin loge ren och samla sitt hvete i ladan, men agnarna skall han uppbränna i osläcklig eld. Matt. 13: 30. Luk. 3: 17.

13. Då kom Jesus från Galileen till Jordan till Johannes för att döpas af honom; Mark. 1: 9 f. Luk. 3: 21 f.

14. men han vägrade honom det, sägande: Jag behöfver döpas af dig, och du kommer till mig!

15. Då svarade Jesus och sade till honom: Låt nu så ske; ty så höfves det oss att uppfylla all rättfärdighet. Då tillstadde han honom det.

16. Och när Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet, och se, då vardt himmelen öppnad, och han såg Guds Ande nedfara såsom en dufva och komma öfver honom. Joh. 1: 32 f.

17. Och se, en röst från himmelen sade: Denne är min älskade Son, i hvilken jag har ett godt behag.
Ps. 2: 7. Jes. 42: 1. Matt. 12: 18. 17: 5. Luk. 9: 35. Kol. 1: 13, 19. 2 Petr. 1: 17.

4 Kapitlet.

Jesus frestas af djäfvulen, begynner predika, kallar lärjungar och botar sjukdomar.

Då vardt Jesus förd af Anden upp till öknen, på det att han skulle frestas af djäfvulen. Mark. 1: 12. Luk. 4: 1 f.

2. Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blef han hungrig. 2 Mos. 34: 28. 1 Kon. 19: 8.

3. Och frestaren gick fram och sade till honom: Är du Guds Son, så säg, att dessa stenar skola varda bröd.

4. Men han svarade och sade: Det är skrifvet: »Icke af bröd allenast lefver människan utan af hvart och ett ord, som utgår af Guds mun.» 5 Mos. 6: 8.

5. Då tog djäfvulen honom med sig till den heliga staden och ställde honom på templets utspräng

6. och sade till honom: Är du Guds Son, så kasta dig utföre; ty det är skrifvet: »Han skall gifva sina änglar befallning om dig, och de skola bära dig på händerna, att du icke skall stöta din fot emot någon sten.» Ps. 91: 11 f.

7. Jesus sade till honom: Det är ock skrifvet: »Du skall icke fresta Herren, din Gud.» 5 Mos. 6: 16.

8. Åter tog djäfvulen honom med sig upp på ett ganska högt berg och visade honom alla riken i världen och deras härlighet

9. och sade till honom: Allt detta skall jag gifva dig, om du faller ned och tillbeder mig.

10. Då sade Jesus till honom: Gå bort, Satan; ty det är skrifvet: »Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du dyrka.»
5 Mos. 6; 13. 10: 20.

11. Då öfvergaf djäfvulen honom, och se, änglar gingo fram och tjänade honom. Joh. 1: 51.

12. Men när han hörde, att Johannes hade blifvit satt i fängelse, gick han tillbaka till Galileen
Mark. 1: 14. Luk. 3: 20. 4: 14.

13. och lämnade Nasaret och kom och bosatte sig i Kapernaum, som ligger vid hafvet på Sabulons och Neftalims gränser;

14. på det att det skulle fullbordas, som var sagdt genom profeten Esaias, som sade:

15. »Sabulons land och Neftalims land, landet åt hafvet till, på den andra sidan Jordan, hedningarnes Galileen,
Jes. 9: 1 f.

16. det folk, som satt i mörkret, har sett ett stort ljus, och för dem som sutto i dödens ängd och skugga har ett ljus uppgått.»

17. Från den tiden begynte Jesus predika och säga: Gören bättring; ty himmelriket är nära.
Matt. 3: 2. 10: 7. Mark. 1: 15.

18. Och när han vandrade omkring utmed det Galileiska hafvet, såg han två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta ut nät i hafvet, ty de voro fiskare.
Mark. 1: 16. Luk. 5: 1 f. Joh. 1: 42.

19. Och han sade till dem: Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare.

20. Strax öfvergåfvo de näten och följde honom.

21. Och när han hade gått vidare därifrån, såg han två andra bröder, Jakob, Sebedei son, och Johannes, hans broder, som jämte sin fader, Sebedeus, i båten lagade sina nät, och han kallade dem till sig.

22. Strax öfvergåfvo de båten och sin fader och följde honom.

23. Och Jesus gick omkring i hela Galileen och lärde i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet ibland folket.
Matt. 9: 35. Mark. 1: 39. Luk. 4: 16, 33, 44.

24. Och hans rykte gick ut öfver hela Syrien, och de förde till honom alla som ledo, behäftade med mångahanda sjukdomar och plågor, och besatta och månadsrasande och lama, och han botade dem. Mark. 1: 28.

25. Och honom följde mycket folk ifrån Galileen och Dekapolis och Jerusalem och Judeen och från andra sidan Jordan. Mark. 3: 7. Luk. 6: 17.

5 Kapitlet.

Jesu bergspredikan.

Och när han såg folket, steg han upp på berget; och när han hade satt sig, gingo hans lärjungar fram till honom.

2. Och han öppnade sin mun, lärde dem och sade:

3. Saliga äro de i anden fattiga, ty dem hörer himmelriket till. Luk. 6: 20 f.

4. Saliga äro de bedröfvade, ty de skola blifva hugsvalade. Jes. 61: 2.

5. Saliga äro de saktmodiga, ty de skola ärfva jorden. Ps. 37: 11.

6. Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdigheten, ty de skola blifva mättade. Jes. 55: 1 f. Joh. 6: 35.

7. Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall ske barmhärtighet. Jak. 2: 13.

8. Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.
Ps. 24: 4. 1 Kor. 13: 12. Ebr. 12: 14. 1 Joh. 3: 2.

9. Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn.

10. Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighetens skull, ty dem hörer himmelriket till. 2 Tim. 3: 12. 1 Petr. 3: 14.

11. Saligaären I, när de försmäda och förfölja eder och, ljugande, säga allt ondt mot eder för min skull.
1 Petr. 3: 14. 4: 14.

12. Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen; ty sammalunda hafva de förföljt profeterna, som voro före eder. Matt. 23: 34. Apg. 5: 41. 7: 52.

13. I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, hvarmed skall man salta det? Till intet duger det mer, om icke till att utkastas och nedtrampas af människorna. Mark. 9: 50. Luk. 14: 34.

14. I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger på ett berg;
2 Kor. 4: 6. Fil. 2: 15.

15. icke heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset.
Mark. 4: 21. Luk. 8: 16. 11: 33.

16. Så lyse edert ljus inför människorna, att de må se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen. 1 Petr. 2: 12.

17. I skolen icke mena, att jag har kommit för att upplösa lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upplösa, utan för att fullborda;

18. ty sannerligen säger jag eder: Förrän himmelen och jorden förgås, skall icke den minsta bokstaf eller en enda prick af lagen förgås, förrän allt har skett. Luk. 16: 17. 21: 33.

19. Därför, hvilken som upplöser ett af dessa minsta bud och lärer människorna så, han skall kallas minst i himmelriket; men hvilken som håller och lärer, han skall kallas stor i himmelriket;
Jak. 2: 10.

20. ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke öfvergår de skriftlärdas och fariséernas, skolen I icke inkomma i himmelriket.
Matt. 23 kap. Luk. 11: 39 f.

21. I hafven hört, att det är sagdt till de gamla: »Du skall icke dräpa; men hvilken som dräper, han skall vara skyldig under domen»*.
2 Mos. 20: 13. 5 Mos. 5: 17.

22. Men jag säger eder: Hvar och en som förtörnas på sin broder, han skall vara skyldig under domen, och hvilken som säger: »raka»** till sin broder, han skall vara skyldig under stora rådet, och hvilken som säger: »dåre», han skall vara skyldig till eldens helvete. Ps. 4: 5. 1 Joh. 3: 11, 23.

23. Därför, om du offrar din gåfva på altaret och där kommer ihåg, att din broder har något emot dig,
Matt. 6: 14. Mark. 11: 25.

24. så lägg där din gåfva ned framför altaret och gå först bort och förlik dig med din broder och kom sedan och offra din gåfva.

25. Var mot din vederdeloman benägen till vänskap snart, medan du ännu är med honom på vägen, att icke din vederdeloman må antvarda dig åt

* Här syftas på den lägre domstol, hvilken var anordnad i alla landets städer och hade att döma dem, som begått dråp. — ** ett syriskt skymford.

domaren och domaren antvarda dig åt tjänaren; och så skall du kastas i fängelse. Luk. 12: 58. Bf. 4: 26.

26. Sannerligen säger jag dig: Du skall icke utkomma därifrån, förrän du har betalt den yttersta skärfven.

27. I hafven hört, att det är sagdt till de gamla: »Du skall icke göra hor.» 2 Mos. 20: 14. 5 Mos. 5: 18.

28. Men jag säger eder: Hvar och en som ser på en kvinna till att begära henne, han har redan gjort hor med henne i sitt hjärta. Job 31: 1.

29. Och om ditt högra öga är dig till förförelse, så rif det ut och kasta det från dig; ty det är dig bättre, att en af dina lemmar förloras än att hela din kropp kastas till helvetet. Matt. 18: 8 f. Mark. 9: 43 f.

30. Och om din högra hand är dig till förförelse, så hugg henne af och kasta henne från dig; ty det är dig bättre, att en af dina lemmar förloras än att hela din kropp kastas till helvetet.

31. Det är sagdt: »Hvilken som skiljer sin hustru från sig, han gifve henne skiljebref.» 5 Mos. 24: 1. Matt. 19: 7 f. Mark. 10: 4 f.

32. Men jag säger eder: Hvilken som skiljer sin hustru från sig utom för hors skull, han kommer henne till att göra hor, och hvilken som tager en frånskild till hustru, han gör hor. Luk. 16: 18. 1 Kor. 7: 10.

33. Åter hafven I hört, att det är sagdt till de gamla: »Du skall icke svärja falskt, utan du skall gälda Herren dina eder.» 2 Mos. 20: 7. 3 Mos. 19: 12. 4 Mos. 30: 3. 5 Mos. 5: 11. Jes. 65: 16. Jak. 5: 12. Jes. 66: 1.

34. Men jag säger eder, att I skolen alls icke svärja, hvarken vid himmelen, ty han är Guds tron,

35. eller vid jorden, ty hon är hans fotapall, eller vid Jerusalem, ty det är den store konungens stad. Ps. 48: 3.

36. Ej heller må du svärja vid ditt hufvud, ty du förmår icke göra ett enda hår hvitt eller svart;

37. utan edert tal skall vara: »ja ja», »nej nej»; hvad därutöfver är, det är af ondo.

38. I hafven hört, att det är sagdt: »Öga för öga och tand för tand.» 2 Mos. 21: 24. 3 Mos. 24: 20. 5 Mos. 19: 21.

39. Men jag säger eder, att I icke skolen motstå den som är ond; utan om någon slår dig på det högra kindbenet, så vänd honom ock det andra till; Luk. 6: 29 f. Ords. 20: 22. 24: 29. Rom. 12: 17. 1 Tess. 5: 15. 1 Petr. 3: 9.

40. och om någon vill gå till rätta med dig och taga din lifklädnad från dig, så låt honom få manteln med; 1 Kor. 6: 7.

41. och om någon tvingar dig en mil, så gå två med honom.

42. Gif den som beder dig, och vänd dig icke bort ifrån den som vill låna af dig. 5 Mos. 15: 7. 1 Joh. 3: 17.

43. I hafven hört, att det är sagdt: »Du skall älska din nästa och hata din ovän.» 3 Mos. 19: 18.

44. Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, välsignen dem som förbanna eder, gören väl mot dem som hata eder, och bedjen för dem som försmäda och förfölja eder, Luk. 6: 27 f. 2 Mos. 23: 4 f. Ords. 25: 21. Luk. 23: 34. Apg. 7: 60. Rom. 12: 14, 20. 1 Kor. 4: 12.

45. på det att I skolen vara eder Faders barn, som är i himmelen, ty han låter sin sol gå upp öfver onda och goda och låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga.

46. Ty om I älsken dem som älska eder, hvad fån I för lön? Göra icke äfven publikanerna* detsamma?

47. Och om I visen vänlighet endast mot edra bröder, hvad synnerligt gören I? Göra icke äfven publikanerna sammalunda?

48. Varen fördenskull I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig. 3 Mos. 11: 44. 19: 2. 20: 7, 26.

6 Kapitlet.

Fortsättning af Jesu bergspredikan.

Akten eder, att I icke öfven eder rättfärdighet inför människorna för att blifva sedda af dem; annars hafven I ingen lön hos eder Fader, som är i himmelen. Rom. 12: 8.

2. Därför, då du gifver allmosa, må du icke stöta i basun för dig, såsom skrymtarne göra i synagogorna och på gatorna, att de skola varda prisade af människorna. Sannerligen säger jag eder: De hafva fått ut sin lön.

3. Men du, när du gifver allmosa, låt din vänstra hand icke veta hvad den högra gör,

4. på det att din allmosa må vara i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall vedergälla dig uppenbarligen. Luk. 14: 14.

* Så kallades de uppbördsmän, som voro anställda i de romerska tullförpaktarnes tjänst, och hvilka voro allmänt hatade för sina prejerier.

5. Och när du beder, skall du icke vara såsom skrymtarne; ty de stå gärna och bedja i synagogorna och i gathörnen, på det att de må varda sedda af människorna. Sannerligen säger jag eder: De hafva fått ut sin lön.

6. Men du, när du beder, gå in i din kammare och stäng din dörr och bed din Fader, som är i det fördolda, och din Fader, som ser i det fördolda, skall vedergälla dig uppenbarligen.
2 Kon. 4: 33.

7. Och när I bedjen, skolen I icke vara mångordiga såsom hedningarne; ty de mena, att de skola blifva hörda för sina många ords skull.

8. Varen fördenskull icke lika dem; ty eder Fader vet hvad I behöfven, förrän I bedjen honom.

9. Därför skolen I bedja sålunda: Fader vår, som är i himmelen! Helgadt varde ditt namn; Luk. 11: 2 f.

10. tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden;

11. vårt dagliga bröd gif oss i dag;

12. och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro;

13. och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

14. Ty om I förlåten människorna deras öfverträdelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder;
Matt. 5: 23. Mark. 11: 25. Kol. 3: 13.

15. men om I icke förlåten människorna deras öfverträdelser, så skall eder Fader icke heller förlåta edra öfverträdelser. Matt. 18: 35. Jak. 2: 13.

16. Och när I fasten, så sen icke bedröfvade ut, såsom skrymtarne; ty de vanställa sina ansikten, att de må synas för människorna med sin fasta. Sannerligen säger jag eder: De hafva fått ut sin lön.

17. Men du, när du fastar, smörj ditt hufvud och två ditt ansikte,

18. på det att du icke må synas för människorna med din fasta, utan för din Fader, som är i det fördolda; och din Fader, som ser i det fördolda, skall vedergälla dig.

19. Samlen eder icke skatter på jorden, där mal och rost förstöra, och där tjufvar bryta sig in och stjäla,
Ords. 23: 4.

20. utan samlen eder skatter i himmelen, där hvarken mal eller rost förstöra, och där tjufvar icke bryta sig in ej heller stjäla; Matt. 19: 21. Luk. 12: 33 f. Apg. 2: 45. 1 Tim. 6: 9, 17 f.

21. ty där eder skatt är, där är ock edert hjärta.

22. Kroppens ljus är ögat. Om därför ditt öga är ofördärfvadt, så varder hela din kropp ljus. Luk. 11: 34 f.

23. Men om ditt öga är ondt, så varder hela din kropp mörk. Om nu ljuset, som är i dig, är mörker, huru stort varder då icke mörkret!

24. Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen skall han hata den ene och älska den andre, eller skall han hålla sig till den ene och förakta den andre. I kunnen icke tjäna Gud och Mammon*. Luk. 16: 13.

25. Därför säger jag eder: Sörjen icke för edert lif, hvad I skolen äta och hvad I skolen dricka, eller för eder kropp, hvad I skolen kläda eder med. Är icke lifvet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?
Luk. 12: 22 f. Fil. 4: 6. Hbr. 13: 5. 1 Petr. 5: 7.

26. Sen på fåglarna under himmelen! De så icke och skörda icke heller och insamla icke i lador, och eder himmelske Fader föder dem.Ären I icke mycket mer än de? Job 39: 3. Ps. 147: 9.

27. Och hvilken af eder kan med sin omsorg sätta en aln till sin lifslängd?

28. Och hvarför sörjen I för kläder? Skåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de.

29. Men jag säger eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en af dem.

30. Kläder nu Gud så gräset på marken, hvilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skall han icke mycket mer kläda eder, I klentrogna?

31. Hafven därför icke bekymmer, sägande: Hvad skola vi äta, eller hvad skola vi dricka, eller hvad skola vi kläda oss med?

32. Ty allt detta söka hedningarne. Ty eder himmelske Fader vet, att I behöfven allt detta. Ps. 55: 23.

33. Men söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder.
1 Kon. 3: 13. Ps. 37: 25.

34. Varen därför icke bekymrade för morgondagen; ty morgondagen skall hafva sina egna bekymmer. Hvar dag har nog af sin egen plåga.

* Med ordet Mammon betecknas den jordiska rikedomen, hvilken under detta namn af somliga hednafolk dyrkades såsom en gud.

7 Kapitlet.

Slutet af Jesu bergspredikan.

Dömen icke, på det att I icke måns varda dömda;
Luk. 6: 37 f. Rom. 2: 1. 1 Kor. 4: 5.

2. ty med den dom, hvarmed I dömen, skolen I varda dömda, och med det mått, hvarmed I måten, skall det mätas åt eder. Ords. 19: 17. Gal. 6: 7.

3. Hvarför ser du grandet, som är i din broders öga, men blifver icke varse bjälken i ditt öga? Luk. 6: 41.

4. Eller huru kan du säga till din broder: Låt mig taga ut grandet ur ditt öga, och se, bjälken är i ditt öga?

5. Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt öga; sedan skall du se klart nog för att uttaga grandet ur din broders öga.

6. Gifven icke det heliga åt hundarna, och kasten icke edra pärlor för svinen, att de icke nedtrampa dem med sina fötter och vända sig om och rifva eder.

7. Bedjen, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet;
Matt. 21: 22. Mark. 11: 24. Luk. 11: 9 f. Joh. 14: 13. 15: 7. 16: 23 f. 1 Joh. 3: 22. Jak. 1: 5 f.

8. ty hvar och en som beder, han får, och den som söker, han finner, och för den som klappar varder upplåtet.

9. Eller hvilken är den man ibland eder, som, då hans son beder honom om ett bröd, gifver honom en sten?

10. Och om han beder om en fisk, icke gifver han väl honom en orm?

11. Om nu I, som ären onda, förstån att gifva edra barn goda gåfvor, huru mycket mer skall icke eder Fader, som är i himmelen, gifva dem godt, som bedja honom!

12. Därför, allt hvad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem; ty detta är lagen och profeterna. Luk. 6: 31. Matt. 22: 39 f.
Rom. 13: 8. Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5.

13. Gån in genom den trånga porten; ty den porten är vid, och den vägen är bred, som drager till förtappelsen, och många äro de som gå in genom honom; Luk. 13: 24.

14. och den porten är trång, och den vägen är smal, som drager till lifvet, och få äro de som finna honom.

15. Vakten eder för de falska profeterna, som komma till eder i fåraklåder men invärtes äro glupande ulfvar.
Mik. 3: 5. 2 Tim. 3: 5.

16. Af deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl vindrufvor af törnen eller fikon af tistlar?

17. Så bär hvart och ett godt träd god frukt, men det dåliga trädet bär ond frukt. Matt. 12: 33 f. Luk. 6: 43 f.

18. Ett godt träd kan icke bära ond frukt, icke heller kan ett dåligt träd bära god frukt.

19. Hvart och ett träd, som icke bär god frukt, afhugges och kastas i elden.
Matt. 3: 10. Joh. 15: 2, 6.

20. Alltså skolen I känna dem af deras frukt.

21. Icke skall hvar och en inkomma i himmelriket, som säger till mig: Herre, Herre, utan den som gör min Faders vilja, som är i himmelen.
Hos. 8: 2. Luk. 11: 28. Rom. 2: 13. Jak. 1: 22.

22. Många skola säga till mig på den dagen: Herre, Herre, hafva vi icke i ditt namn profeterat och i ditt namn utdrifvit onda andar och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar?

23. Och då skall jag bekänna för dem: Jag kände eder aldrig; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.
Ps. 6: 9. Matt. 25: 12, 41. Luk. 13: 25 f.

24. Därför, hvar och en som hör dessa mina ord och gör dem, honom skall jag likna vid en klok man, som byggde sitt hus på hälleberget.
Luk. 6: 47 f.

25. Och slagregnet föll, och floderna kommo, och vädren blåste och stötte mot det huset, och det föll icke, ty det var grundadt på hälleberget.

26. Och hvar och en som hör dessa mina ord och icke gör dem, han skall liknas vid en fåvitsk man, som byggde sitt hus på sanden.

27. Och slagregnet föll, och floderna kommo, och vädren blåste och slogo mot det huset, och det föll, och dess fall var stort.

28. Och det begaf sig, att när Jesus hade lyktat detta tal, häpnade folket öfver hans lära,

29. ty han lärde dem såsom en som har makt och icke såsom deras skriftlärda. Mark. 1: 22. Luk. 4: 32. Joh. 7: 46.

8 Kapitlet.

Jesus renar en spetälsk, botar höfvitsmannens tjänare, Petri svärmoder och andra, stillar stormen på hafvet och utdrifver onda andar.

Men när han gick ned från berget, följde honom mycket folk.

2. Och se, en spetälsk man kom och tillbad honom och sade: Herre, vill du, så kan du göra mig ren.
Mark. 1: 40 f. Luk. 5: 12 f.
3. Då räckte Jesus ut handen och rörde vid honom, sägande: Jag vill; blif ren. Och strax vardt han ren från sin spetälska.
4. Och Jesus sade till honom: Se till, att du säger det för ingen; utan gå bort och visa dig för prästen och offra den gåfva, som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem. 3 Mos. 14: 2.
5. Men när Jesus hade gått in i Kapernaum, kom en höfvitsman* till honom och bad honom, Luk. 7: 1 f.
6. sägande: Herre, min tjänare ligger hemma förlamad och plågas svårligen.
7. Och Jesus sade till honom: Jag skall komma och bota honom.
8. Då svarade höfvitsmannen och sade: Herre, jag är icke värdig, att du går in under mitt tak, utan säg allenast ett ord, så varder min tjänare helbrägda.
9. Ty äfven jag är en människa, som står under befäl och har krigsmän under mig, och jag säger till en: gå, och han går, och till en annan: kom, och han kommer, och till min tjänare: gör det, och han gör så.
10. När Jesus hörde detta, förundrade han sig och sade till dem som följde honom: Sannerligen säger jag eder: Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro.
11. Men jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och sitta till bords med Abraham, Isak och Jakob i himmelriket, Mal. 1: 11. Luk. 13: 28.
12. men rikets barn skola varda utkastade i mörkret utanför; där skall gråten och tandagnisslan vara.
Matt. 21: 43. 13: 42. 22: 13. 24: 51. 25: 30.
13. Och Jesus sade till höfvitsmannen: Gå; såsom du trodde, så ske dig! Och i samma stund vardt hans tjänare helbrägda.
14. Och när Jesus kom i Petri hus, såg han hans svärmoder ligga i feber,
Mark. 1: 30 f. Luk. 4: 38 f.
15. och han rörde vid hennes hand, och febern öfvergaf henne; och hon stod upp och tjänade dem.
16. Men när det hade blifvit afton, förde de till honom många besatta; och han dref ut andarne med ord, och alla sjuka botade han,
Mark. 1: 32 f. Luk. 4: 40 f.
17. på det att det skulle fullbordas, som var sagdt genom profeten Esaias, som sade: »Han tog på sig våra skröpligheter, och våra sjukdomar bar han.»
Jes. 53: 4.
18. Men när Jesus såg mycket folk omkring sig, bjöd han, att man skulle fara öfver till andra stranden.
19. Och en skriftlärd kom fram och sade till honom: Mästare, jag vill följa dig hvarthelst du går. Luk. 9: 57 f.
20. Och Jesus sade till honom: Räfvarna hafva kulor, och himmelens fåglar hafva nästen; men Människosonen har icke någon plats, där han kan nedluta sitt hufvud.
21. Och en annan af hans lärjungar sade till honom: Herre, tillåt mig först gå bort och begrafva min fader.
22. Men Jesus sade till honom: Följ mig, och låt de döda begrafva sina döda.
23. Och då han steg i båten, följde hans lärjungar honom.
Mark. 4: 35 f. Luk. 8: 22 f.
24. Och se, en stor storm uppkom på hafvet, så att båten öfverhöljdes af vågorna; men han sof.
25. Och hans lärjungar gingo fram och väckte honom, sägande: Herre, hjälp; vi förgås.
26. Och han sade till dem: I klentrogna, hvarför ären I rädda? Då stod han upp och näpste vädren och hafvet, och det vardt alldeles lugnt. Job 38: 12.
27. Men människorna förundrade sig och sade: Hvad är denne för en, att både vädren och hafvet äro honom lydiga?
28. Och när han kom till andra stranden, till gadarenernas land, mötte honom två besatta, som kommo ut ur grifterna och voro ganska våldsamma, så att ingen kunde komma fram på den vägen. Mark. 5: 1 f. Luk. 8: 26 f.
29. Och se, de ropade och sade: Hvad hafva vi att göra med dig, Jesus, Guds Son? Har du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är?
30. Och långt ifrån dem gick en talrik svinhjord i bet.
31. Och de onda andarne bådo honom och sade: Om du utdrifver oss, så låt oss fara in i svinhjorden.
32. Och han sade till dem: Faren åstad. Och de foro ut och foro in i svinen. Och se, hela hjorden störtade sig utför branten i hafvet, och de omkommo i vattnet;
33. men herdarne flydde och gingo bort till staden och berättade alltsammans och det som hade händt de besatta.

* Romersk centurion eller kapten.

34. Och se, hela staden gick ut att möta Jesus; och när de fingo se honom, bådo de, att han ville gå bort ifrån deras gränser.

9 Kapitlet.

Jesus botar en lam, kallar Matteus, undervisar om fastan, stillar en kvinnas blodgång och uppväcker Jairi dotter, gör två blinda seende och botar en döfstum.

Och han steg i en båt och for öfver och kom till sin egen stad.

2. Och se, de förde till honom en lam, som låg på en säng. Och när Jesus såg deras tro, sade han till den lame: Var vid godt mod, min son; dina synder förlåtas.

Mark. 2: 3 f. Luk. 5: 18 f.

3. Och se, några af de skriftlärda sade för sig själfva: Denne hädar.

4. Och när Jesus såg deras tankar, sade han: Hvarför tänken I ondt i edra hjärtan?

5. Ty hvilket är lättare, att säga: dina synder förlåtas, eller att säga: stå upp och gå?

6. Men på det att I mån veta, att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder — då sade han till den lame: Stå upp, tag din säng och gå hem.

7. Och han stod upp och gick hem.

8. Och när folket såg det, förskräcktes de och prisade Gud, som hade gifvit en sådan makt åt människorna.

9. Och när Jesus därifrån gick förbi, såg han en man, som hette Matteus, sitta vid tullen, och han sade till honom: Följ mig. Då stod han upp och följde honom. Mark. 2: 14 f. Luk. 5: 27 f.

10. Och det begaf sig, att när han satt till bords i huset, se, då kommo många publikaner och syndare och sutto tillsammans med Jesus och hans lärjungar.

11. Och när fariséerna sågo det, sade de till hans lärjungar: Hvarför äter eder mästare med publikanerna och syndarne?

12. Men när Jesus hörde det, sade han till dem: De helbrägda behöfva icke läkare, utan de kranka.

13. Men gån och lären eder hvad det är: »Jag har lust till barmhärtighet och icke till offer»; ty jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.

Hos. 6: 6. Matt. 12: 7. 18: 11. 1 Tim. 1: 15.

14. Då kommo Johannes' lärjungar till honom och sade: Hvarför fasta vi och fariséerna mycket, men dina lärjungar fasta icke? Mark. 2: 18 f. Luk. 5: 33 f.

15. Då sade Jesus till dem: Icke kunna väl bröllopssvennerna sörja, så länge brudgummen är med dem? Men dagar skola komma, då brudgummen skall tagas ifrån dem, och då skola de fasta.

16. Och ingen sätter en lapp af ovalkadt tyg på en gammal klädnad, ty det tillsatta rifver bort af klädnaden, och hålet varder värre.

17. Icke heller slår man nytt vin i gamla läglar; annars sprängas läglarna, och vinet spilles ut, och läglarna fördärfvas; utan man slår nytt vin i nya läglar, och så blifva båda bevarade.

18. Under det han talade detta till dem, se, då kom en synagogföreståndare och tillbad honom, sägande: Min dotter har just nu dött, men kom och lägg din hand på henne, så får hon lif igen. Mark. 5: 22 f. Luk. 8: 41 f.

19. Och Jesus stod upp och följde honom med sina lärjungar.

20. Och se, en kvinna, som hade lidit blodgång i tolf år, nalkades bakifrån och rörde vid det yttersta af hans klädnad,

21. ty hon sade inom sig själf: Om jag blott får röra vid hans klädnad, så blifver jag hulpen.

22. Och då Jesus vände sig om och såg henne, sade han: Var vid godt mod, min dotter; din tro har hulpit dig. Och kvinnan vardt hulpen från den stunden.

23. Och när Jesus kom i föreståndarens hus och såg flöjtblåsarne och folket, som sorlade,

Mark. 5: 38 f. Luk. 8: 49 f.

24. sade han: Gån härifrån; ty flickan är icke död, utan hon sofver. Och de gjorde spe af honom.

25. Men när folket var utdrifvet, gick han in och tog henne vid handen, och flickan stod upp.

26. Och ryktet därom gick ut öfver hela det landet.

27. Och när Jesus gick därifrån, följde honom två blinda, som ropade och sade: O Davids son, förbarma dig öfver oss!

28. Och när han kom in i huset, gingo de blinda fram till honom, och Jesus sade till dem: Tron I, att jag kan göra detta? De sade till honom: Ja, Herre.

29. Då rörde han vid deras ögon och sade: Ske eder efter eder tro!

30. Och deras ögon öppnades, och Jesus tillsade dem strängeligen: Sen till, att ingen får veta det.

31. Men de gingo ut och utspridde ryktet om honom öfver hela det landet.

32. Men när dessa gingo ut, se, då förde de fram till honom en döfstum människa, som var besatt. Luk. 11: 14 f.

33. Och när den onde anden hade blifvit utdrifven, talade den döfstumme. Och folket förundrade sig och sade: Sådant har aldrig varit sedt i Israel.

34. Men fariséerna sade: Med de onda andarnes furste utdrifver han de onda andarne. Matt. 12: 24. Mark. 3: 22.

35. Och Jesus gick omkring i alla städerna och byarna, lärde i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet bland folket.

Mark. 6: 6.

36. Men när han såg folkskarorna, värkunnade han sig öfver dem, emedan de voro misshandlade och öfvergifna, såsom får, som icke hafva någon herde.

Mark. 6: 34. 4 Mos. 27: 17. Sak. 10: 2. 1 Petr. 2: 25.

37. Då sade han till sina lärjungar: Skörden är mycken, men arbetarne äro få.

Luk. 10: 2. Joh. 4: 35.

38. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.

10 Kapitlet.

Jesus utsänder sina tolf lärjungar.

Och han kallade till sig sina tolf lärjungar och gaf dem makt öfver orena andar till att utdrifva dem och till att bota allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet.

Mark. 3: 13 f. Luk. 6: 13 f. Joh. 1: 40 f.

2. Och dessa äro de tolf apostlarnes namn. Den förste Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; och Jakob, Sebedei son, och Johannes, hans broder;

3. Filippus och Bartolomeus; Tomas och Matteus, publikanen; Jakob, Alfei son, och Lebbeus med tillnamnet Taddeus;

4. Simon kananiten och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom.

5. Dessa tolf utsände Jesus och bjöd dem och sade: Gån icke bort på hedningarnes väg och gån icke in i en samaritisk stad,

6. utan gån hellre till de förlorade fåren af Israels hus.

Matt. 9: 36. 15: 24. Apg. 13: 46.

7. Och gån och prediken och sägen: Himmelriket är nära.

Matt. 3: 2. 4: 17. Luk. 9: 2 f. 10: 9.

8. Boten sjuka, gören spetälska rena, uppväcken döda, utdrifven onda andar. I hafven fått för intet; gifven för intet.

9. Skaffen eder icke guld, ej heller silfver, ej heller koppar i edra bälten,

Mark. 6: 8. Luk. 10: 4. 22: 35.

10. icke ränsel, ej heller två lifklädnader, ej heller skor, ej heller staf; ty arbetaren är värd sin mat.

1 Kor. 9: 7 f. 1 Tim. 5: 18.

11. Men i hvilken stad eller by I ingån, utforsken, hvilken som därinne är värdig, och stannen där, till dess I gån därifrån. Luk. 10: 8 f.

12. Och när I kommen in i ett hus, så hälsen det.

13. Och om huset är värdigt, så komme eder frid öfver det; men om det icke är värdigt, så vände eder frid tillbaka till eder.

14. Och om man icke mottager eder eller icke hör edra ord, så gån ut ur det huset eller den staden och skudden stoftet af edra fötter.

Mark. 6: 11. Luk. 9: 5. Apg. 13: 51.

15. Sannerligen säger jag eder: För Sodoms och Gomorras land skall det vara drägligare på domedag än för den staden. Matt. 11: 24.

16. Se, jag sänder eder såsom får midt ibland ulfvar. Varen därför kloka såsom ormarna och menlösa såsom duforna. Luk. 10: 3. Rom. 16: 19.

17. Men vakten eder för människorna; ty de skola antvarda eder till domstolar, och i sina synagogor skola de gissla eder, Matt. 24: 9. Luk. 21: 12 f. Joh. 16: 2.

18. och äfven inför höfdingar och konungar skolen I framdragas för min skull, till vittnesbörd för dem och för hedningarne. Apg. 12 kap. 25: 23 f.

19. Men när de antvarda eder, så varen icke bekymrade, huru eller hvad I skolen tala; ty det skall gifvas eder i den stunden hvad I skolen tala.

Mark. 13: 11 f. Luk. 12: 11 f. 2 Tim. 4: 17.

20. Ty det är icke I, som talen, utan det är eder Faders Ande, som talar i eder.

21. Och den ene brodern skall antvarda den andre till döden, och fadern sitt barn, och barn skola sätta sig upp mot föräldrar och tillskynda dem döden.

22. Och I skolen blifva hatade af alla för mitt namns skull; men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst. Matt. 24: 9, 13.

23. Och när de förfölja eder i en stad, så flyn till en annan; ty sannerligen säger jag eder: I skolen icke hafva genomgått Israels städer, förrän Människosonen kommer.

24. Lärjungen är icke öfver mästaren och icke heller tjänaren öfver sin herre.

Luk. 6: 40. Joh. 13: 16. 15: 20.

25. Det är nog för lärjungen, att han blifver såsom hans mästare, och för tjänaren, att han blifver såsom hans herre. Om de hafva kallat husbonden Beelsebul, huru mycket mer skola de icke så kalla hans husfolk!

Matt. 12: 24. Mark. 3: 22. Luk. 11: 15.

26. Rädens därför icke för dem; ty intet är fördoldt, som icke skall varda uppenbart, och intet är hemligt, som icke skall varda kändt.

Mark. 4: 22. Luk. 8: 17. 12: 4 f. 1 Petr. 3: 14.

27. Hvad jag säger eder i mörkret, det sägen i ljuset, och hvad som säges eder i örat, det prediken på taken.

28. Och rädens icke för dem, som dräpa kroppen men icke hafva makt att dräpa själen, utan rädens mer för den, som har makt att fördärfva både själ och kropp i helvetet.

29. Säljas icke två sparfvar för en skärf? Och icke en af dem faller till jorden eder Fader förutan,

30. men på eder äro till och med alla hufvudhåren räknade.

2 Sam. 14: 11. Luk. 21: 18. Apg. 27: 34.

31. Rädens därför icke; I ären mer värda än många sparfvar. Luk. 12: 24.

32. Därför, hvar och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag bekänna inför min Fader, som är i himmelen.

Mark. 8: 38. Luk. 12: 8 f. Upp. 3: 5.

33. Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. Luk. 9: 26. 2 Tim. 2: 12.

34. I skolen icke mena, att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid utan svärd. Luk. 12: 49 f.

35. Ty jag har kommit för att söndra en människa från hennes fader, och dottern från hennes moder, och sonhustrun från hennes svärmoder,

Mik. 7: 6.

36. och människans husfolk varda hennes fiender.

Ps. 41: 10. 55: 14. Joh. 13: 18.

37. Den som älskar fader eller moder mer än mig, han är mig icke värd, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke värd,

Luk. 14: 26.

38. och den som icke tager sitt kors och följer efter mig, han är mig icke värd. Matt. 16: 24. Mark. 8: 34. Luk. 9: 23. 17: 33. Joh. 12: 25.

39. Den som finner sitt lif, han skall mista det, och den som mister sitt lif för min skull, han skall finna det.

40. Den som mottager eder, han mottager mig, och den som mottager mig, han mottager den som har sändt mig.

Matt. 18: 5. Luk. 10: 16. Joh. 13: 20.

41. Den som mottager en profet för hans namn af profet, han skall få en profets lön, och den som mottager en rättfärdig för hans namn af rättfärdig, han skall få en rättfärdigs lön;

1 Kon. 17: 10 f. Hbr. 6: 10.

42. och hvilken som gifver en enda af dessa små allenast en bägare kallt vatten att dricka för hans namn af lärjunge, sannerligen säger jag eder: Han skall icke mista sin lön.

Matt. 25: 40. Mark. 9: 41.

11 Kapitlet.

Johannes' sändebud till Jesus. Jesus vittnar om Johannes och om folkets otro, prisar sin Fader och tröstar de betungade.

Och det begaf sig, att när Jesus hade slutat att gifva sina tolf lärjungar dessa bud, gick han vidare därifrån för att lära och predika i deras städer.

2. Men när Johannes i fängelset försporde Kristi gärningar, sände han bud med sina lärjungar Luk. 7: 18 f.

3. och sade till honom: Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan?

4. Och Jesus svarade och sade till dem: Gån och berätten för Johannes hvad I hören och sen:

5. blinda få sin syn och halta gå, spetälska blifva rena och döfva höra och döda stå upp och för fattiga förkunnas evangelium. Jes. 35: 5. 61: 1.

6. Och salig är den, som icke tager anstöt af mig.

7. Men när dessa gingo, begynte Jesus tala till folket om Johannes: Hvad gingen I ut i öknen till att se? Månne ett rör, som drifves hit och dit af vinden? Luk. 7: 24 f.

8. Eller hvad gingen I ut till att se? Månne en människa, klädd i fina kläder? Se, de som bära fina kläder äro i konungahusen.

9. Eller hvad gingen I ut till att se? Månne en profet? Ja, säger jag eder, och mer än en profet.

10. Denne är det, om hvilken det är skrifvet: »Se, jag sänder min ängel före ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig.» Mal. 3: 1.

11. Sannerligen säger jag eder: Bland dem, som äro födda af kvinnor, har ingen större uppstått än Johannes dö-

paren, men den mindre i himmelriket är större än han.

12. Och från Johannes döparens dagar intill denna stund lider himmelriket våld, och våldsamma rycka det till sig.

13. Ty alla profeterna och lagen hafva profeterat intill Johannes. Luk. 16: 16.

14. Och, om I viljen tro det, han är den Elias, som skulle komma.
Mal. 4: 5. Matt. 17: 12. Mark. 9: 13. Luk. 1: 17.

15. Den som har öron till att höra, han höre. Matt. 13: 9, 43. Upp. 2: 7.

16. Men vid hvad skall jag likna detta släkte? Det är likt barn, som sitta på torgen och ropa till sina kamrater
Luk. 7: 31 f.

17. och säga: Vi hafva spelat för eder, och I hafven icke dansat, vi hafva sjungit sorgesång för eder, och I hafven icke jämrat eder.

18. Ty Johannes kom, och han hvarken äter eller dricker, och de säga: Han har en ond ande.

19. Människosonen kom, och han äter och dricker, och de säga: Se, hvilken frossare och vindrinkare, publikaners och syndares vän! Men visheten har blifvit rättfärdigad af sina barn.

20. Sedan begynte han förevita de städer, i hvilka hans flesta krafter hade blifvit gjorda, att de icke hade gjort bättring:

21. Ve dig, Korasin, ve dig, Betsaida! Ty om i Tyrus och Sidon de krafter blifvit gjorda, som hafva blifvit gjorda i eder, skulle de länge sedan hafva gjort bättring i säck och aska. Luk. 10: 13 f.

22. Men jag säger eder: För Tyrus och Sidon skall det vara drägligare på domedag än för eder.

23. Och du, Kapernaum, som har varit upphöjd ända till himmelen, du skall varda nedstörtad ända till afgrunden; ty om i Sodom de krafter blifvit gjorda, som hafva blifvit gjorda i dig, hade det stått intill denna dag.

24. Dock säger jag eder, att för Sodoms land skall det vara drägligare på domedag än för dig. Matt. 10: 15.

25. I den tiden svarade Jesus och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har dolt detta för visa och kloka och uppenbarat det för enfaldiga. Luk. 10: 21 f. 1 Kor. 1: 19, 26.

26. Ja, Fader; ty så har varit behagligt för dig.

27. Allt har blifvit mig öfverlåtet af min Fader; och ingen känner Sonen utom Fadern, icke heller känner någon Fadern utom Sonen och den, för hvilken Sonen vill uppenbara det.
Ps. 8: 7. Matt. 28: 18. Joh. 3: 35. 17: 2. Ef. 1: 21 f. Joh. 1: 18. 6: 46. 10: 15.

28. Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder.

29. Tagen på eder mitt ok och lären af mig; ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat, och I skolen finna ro till edra själar, Jer. 6: 16.

30. ty mitt ok är ljufligt och min börda är lätt.

12 Kapitlet.

Lärjungarne plocka ax på sabbaten. Jesus botar en förtvinad hand. Judarnes bitterhet mot Jesus. Varning för synd mot den Helige Ande. Jesu moder och bröder.

I den tiden gick Jesus på sabbaten genom sädesfält, och hans lärjungar blefvo hungriga och begynte afrycka ax och äta. Mark. 2: 23 f. Luk. 6: 1 f.

2. Och när fariséerna sågo det, sade de till honom: Se, dina lärjungar göra det, som icke är lofligt att göra på sabbaten. 2 Mos. 20: 10. 5 Mos. 23: 25.

3. Men han sade till dem: Hafven I icke läst hvad David gjorde, när han och de som voro med honom blefvo hungriga, 1 Sam. 21: 6.

4. huru han gick in i Guds hus, och de åto skådebröden, hvilka det icke var lofligt för honom att äta, ej heller för dem som voro med honom, utan allenast för prästerna? 2 Mos. 29: 32 f.

5. Eller hafven I icke läst i lagen, att på sabbaten bryta prästerna sabbaten i templet och äro likväl utan skuld?
4 Mos. 28: 9 f.

6. Men jag säger eder: Här är det, som är mer än templet.

7. Men vissten I hvad det är: »Jag har lust till barmhärtighet och icke till offer», så haden I icke fördömt dem, som äro utan skuld, Matt. 9: 13. Hos. 6: 6.

8. ty Människosonen är herre öfver sabbaten.

9. Och han gick vidare därifrån och kom till deras synagoga.
Mark. 3: 1 f. Luk. 6: 6 f.

10. Och se, där var en man, som hade en förtvinad hand. Och de tillsporde honom, sägande: Är det lofligt att hela på sabbaten? på det att de måtte anklaga honom.

11. Och han sade till dem: Hvilken är den människa bland eder, som har ett får och, om detta på sabbaten faller

i en grop, icke fattar uti det och drager det upp? Luk. 14: 5.

12. Huru mycket mer är nu icke en människa än ett får! Alltså är det lofligt att göra godt på sabbaten.

13. Därefter sade han till mannen: Räck ut din hand; och han räckte ut henne, och hon vardt helbrägda igen såsom den andra.

14. Och fariséerna gingo ut och höllo råd mot honom, huru de måtte förgöra honom.

15. Men när Jesus förnam det, gick han bort därifrån, och många följde honom, och han gjorde dem alla helbrägda.

16. Och han tillsade dem strängeligen, att de icke skulle uppenbara honom,

17. på det att det skulle fullbordas, som var sagdt genom profeten Esaias, som sade:

18. »Se, min tjänare, hvilken jag har utvalt, min älskade, i hvilken min själ har ett godt behag! Jag skall låta min Ande hvila öfver honom, och han skall förkunna hedningarne dom.

Jes. 42: 1 f. Matt. 3: 17. 17: 5.

19. Han skall icke kifva eller ropa, ej heller skall någon höra hans röst på gatorna.

20. Ett krossadt rör skall han icke sönderbryta, och en rykande veke skall han icke utsläcka, till dess han har fört domen till seger;

21. och på hans namn skola hedningarne hoppas.»

22. Därefter framfördes till honom en besatt, som var blind och döfstum, och han gjorde honom helbrägda, så att den blinde och döfstumme talade och såg. Matt. 9: 33 f. Luk. 11: 14 f.

23. Och allt folket häpnade och sade: Icke är väl denne Davids son?

24. Men när fariséerna hörde det, sade de: Denne utdrifver icke de onda andarne utan med Beelsebul, de onda andarnes furste. Mark. 3: 22 f.

25. Men då han visste deras tankar, sade han till dem: Hvart och ett rike, som är söndradt mot sig själf, varder förödt, och hvarje stad eller hus, som är söndradt mot sig själf, skall icke hafva bestånd.

26. Om nu satan utdrifver satan, så är han söndrad mot sig själf. Huru skall då hans rike hafva bestånd?

27. Och om jag utdrifver de onda andarne med Beelsebul, med hvem drifva då edra barn dem ut? Därför skola de vara edra domare.

28. Men om jag utdrifver de onda andarne med Guds Ande, så har ju Guds rike kommit till eder.

29. Eller huru kan någon gå in i den starkes hus och plundra hans bohag, utan att han först binder den starke? Och sedan utplundrar han hans hus.

30. Den som icke är med mig, han är mot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar.

31. Fördenskull säger jag eder: All synd och hädelse skall förlåtas människorna, men hädelsen mot Anden skall icke förlåtas människorna.

Luk. 12: 10. Ebr. 6: 4. 10: 26. 1 Joh. 5: 16.

32. Och hvilken som säger något mot Människosonen, honom skall det varda förlåtet, men hvilken som säger något mot den Helige Ande, honom skall det icke varda förlåtet, hvarken i denna världen eller i den tillkommande.

33. Gören antingen trädet godt och dess frukt god, eller gören trädet dåligt och dess frukt dålig; ty af frukten känner man trädet.

Matt. 7: 17. Luk. 6: 44 f.

34. I huggormars afföda, huru kunnen I tala något godt, då I ären onda? Ty hvaraf hjärtat är fullt, däraf talar munnen. Matt. 3: 7. 23: 33.

35. Den goda människan frambär godt ur hjärtats goda förråd, och den onda människan frambär ondt ur sitt onda förråd;

36. men jag säger eder, att för hvart och ett fåfängt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domedag;

37. ty af dina ord skall du varda rättfärdigad, och af dina ord skall du varda fördömd.

38. Då svarade honom några af de skriftlärda och af fariséerna och sade: Mästare, vi vilja se tecken af dig.

Matt. 16: 1 f. 1 Kor. 1: 22.

39. Men han svarade och sade till dem: Ett ondt och horiskt släkte söker efter tecken, och intet annat tecken skall gifvas det än profeten Jonas tecken;

Luk. 11: 29 f.

40. ty likasom Jona var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte. Jon. 2: 1.

41. Nineves män skola uppstå i domen med detta släkte och fördöma det; ty de bättrade sig efter Jonas predikan, och se, här är mer än Jona. Jon. 3: 5.

42. Söderlandets drottning skall uppstå i domen med detta släkte och fördöma det; ty hon kom från jordens

ändar för att höra Salomos vishet, och se, här är mer än Salomo.
1 Kon. 10: 1. 2 Krön. 9: 1.

43. Men när den orena anden har farit ut från människan, vandrar han genom torra platser och söker efter hvila och finner ingen. Luk. 11: 24 f.

44. Då säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, hvarifrån jag utgick. Och när han kommer, finner han det ledigt, sopadt och prydt.

45. Då går han och tager med sig sju andra andar, som äro värre än han själf, och de gå in och bo där, och den människans sista varder värre än det första. Så skall det ock gå med detta onda släkte. Ebr. 6: 4 f. 10: 26. 2 Petr. 2: 20.

46. Medan han ännu talade till folket, se, då stodo hans moder och hans bröder utanför och ville tala med honom.
Matt. 12: 55. Mark. 3: 31 f. Luk. 8: 19 f.

47. Då sade någon till honom: Se, din moder och dina bröder stå utanför och vilja tala med dig.

48. Då svarade han och sade till den som talade till honom: Hvilken är min moder, och hvilka äro mina bröder?

49. Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: Se, min moder och mina bröder!

50. Ty hvar och en som gör min Faders vilja, som är i himmelen, han är min broder och syster och moder.
Joh. 15: 14.

13 Kapitlet.

Liknelser om himmelriket.

På den dagen gick Jesus ut från huset och satte sig vid hafvet.
Mark. 4: 1 f. Luk. 8: 4 f.

2. Och till honom samlades mycket folk, så att han steg i en båt och satte sig, och allt folket stod på stranden.

3. Och han talade till dem mycket i liknelser, sägande: Se, en såningsman gick ut till att så.

4. Och när han sådde, föll somt vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det.

5. Men somt föll på stengrunden, där det icke hade mycken jord, och det gick snart upp, emedan det icke hade djup jord;

6. men när solen hade gått upp, förbrändes det, och emedan det icke hade rot, förtorkades det.

7. Och somt föll bland törnena, och törnena växte upp och förkväfde det.

8. Och somt föll i den goda jorden och bar frukt, dels hundrafaldt, dels sextiofaldt och dels trettiofaldt.

9. Den som har öron till att höra, han höre. Matt. 11: 15.

10. Och lärjungarne gingo fram och sade till honom: Hvarför talar du till dem i liknelser? Mark. 4: 10 f.

11. Men han svarade och sade: Eder är gifvet att förstå himmelrikets hemligheter, men dem är det icke gifvet;
Luk. 8: 10. 1 Kor. 2: 10. 1 Joh. 2: 27.

12. ty hvilken som har, honom skall varda gifvet, och han skall hafva öfver nog, men hvilken som icke har, från honom skall tagas äfven det han har.
Matt. 25: 29. Mark. 4: 25. Luk. 8: 18. 19: 26.

13. Fördenskull talar jag till dem i liknelser, emedan de, seende, icke se och hörande icke höra och icke förstå.

14. Och på dem fullbordas Esaias' profetia, som säger: »Med öronen skolen I höra och icke förstå, och seende skolen I se och icke förnimma;

15. ty detta folks hjärta är förstockadt, och med öronen höra de illa, och sina ögon hafva de igenlyckt, att de icke må se med ögonen och höra med öronen och förstå med hjärtat och omvända sig och jag hela dem.»
Jes. 6: 9. 29: 10. Joh. 12: 40. Apg. 28: 26.

16. Men saliga äro edra ögon, att de se, och edra öron, att de höra.
Matt. 16: 17. Luk. 10: 23 f.

17. Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och rättfärdiga åstundade se det I sen och fingo icke se det, och höra det I hören och fingo icke höra det. 1 Petr. 1: 10 f.

18. Hören därför I liknelsen om såningsmannen.
Mark. 4: 14 f. Luk. 8: 11 f. 1 Tim. 6: 9.

19. Hvar någon hör ordet om riket och icke förstår det, kommer den onde och rifver bort det som blifvit sådt i hans hjärta. Det är den, som såddes vid vägen.

20. Men den som såddes på stengrunden, det är den som hör ordet och mottager det strax med glädje;

21. men han har icke rot i sig utan står till en tid, och när bedröfvelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, strax tager han anstöt.

22. Och den, som såddes bland törnena, det är den som hör ordet, och denna världens bekymmer och rikedomens svek förkväfva ordet, och han blifver utan frukt.

23. Och den, som såddes i den goda jorden, det är den som hör ordet och förstår det, hvilken nu bär frukt och gifver dels hundrafaldt, dels sextiofaldt, dels trettiofaldt.

24. En annan liknelse framställde han för dem, sägande: Himmelriket är likt en man, som hade sått god säd i sin åker.

25. Men när folket sof, kom hans ovän och sådde ogräs midt ibland hvetet och gick sin väg.

26. När nu säden växte upp och bar frukt, då syntes ock ogräset.

27. Och husbondens tjänare gingo fram och sade till honom: Herre, sådde du icke god säd i din åker? Hvarifrån har han då ogräs?

28. Och han sade till dem: En ovän har gjort detta. Och tjänarne sade till honom: Vill du då, att vi gå och hämta det tillhopa?

29. Men han sade: Nej; på det att, när I hämten ogräset tillhopa, I icke mån tillika med detta upprycka hvetet.

30. Låten båda växa tillsammans intill skörden, och i skördetiden skall jag säga till skördemännen: Hämten först ogräset tillhopa och binden det i knippor för att uppbränna det, men samlen hvetet i min lada. Matt. 3: 12.

31. En annan liknelse framställde han för dem, sägande: Himmelriket är likt ett senapskorn, som en man tog och sådde i sin åker, Mark. 4: 31. Luk. 13: 19.

32. hvilket väl är mindre än alla andra frön men, när det har växt upp, är större än andra kryddväxter och blifver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess kvistar.

33. En annan liknelse sade han till dem: Himmelriket är likt en surdeg, hvilken en kvinna tog och blandade i tre mått mjöl, till dess alltsammans blef syradt. Luk. 13: 21.

34. Allt detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan liknelse talade han intet till dem, Mark. 4: 33 f.

35. på det att det skulle fullbordas, som var sagdt genom profeten, som sade: »Jag skall öppna min mun i liknelser, jag skall uttala det som har varit doldt från världens grundläggning.» Ps. 78: 2.

36. Därefter skilde Jesus folket ifrån sig och gick hem. Och hans lärjungar gingo fram till honom och sade: Uttyd för oss liknelsen om ogräset i åkern.

37. Och han svarade och sade till dem: Den, som sår den goda säden, är Människosonen.

38. Åkern är världen, och den goda säden, det är rikets barn, men ogräset är den ondes barn.

Joh. 8: 44. Apg. 13: 10. 1 Joh. 3: 8.

39. Ovännen, som sådde det, är djäfvulen; skördetiden är världens ände, och skördemännen äro änglar.

Joel 3: 13. Upp. 14: 15.

40. Såsom nu ogräset hämtas tillhopa och uppbrännes i eld, så skall det ske vid denna världens ände.

41. Människosonen skall sända sina änglar, och de skola hämta tillhopa ur hans rike alla förargelser och dem som göra orätt,

42. och de skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall gråten och tandagnisslan vara. Matt. 8: 12.

43. Då skola de rättfärdiga skina såsom solen i sin Faders rike. Den som har öron till att höra, han höre.

Dan. 12: 3. 1 Kor. 15: 41.

44. Åter är himmelriket likt en skatt, som var dold i en åker, hvilken en man fann och dolde; och i sin glädje går han bort och säljer allt det han har och köper den åkern. Fil. 3: 7.

45. Åter är himmelriket likt en köpman, som sökte efter goda pärlor;

46. och när han hade funnit en kostbar pärla, gick han bort och sålde allt det han hade och köpte henne.

47. Åter är himmelriket likt en not, som kastades i hafvet och församlade fiskar af alla slag.

48. Och när hon vardt full, drogo de henne upp på stranden och satte sig ned och samlade det goda i käril, men det odugliga kastade de ut.

49. Så skall det ske vid världens ände: änglarne skola gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga Matt. 25: 32.

50. och kasta dem i den brinnande ugnen; där skall gråten och tandagnisslan vara.

51. Då sade Jesus till dem: Hafven I förstått allt detta? De svarade honom: Ja, Herre.

52. Och han sade till dem: Därför, hvar och en skriftlärd, som blifvit gjord till himmelrikets lärjunge, han är lik en husbonde, som ur sitt förråd bär fram nytt och gammalt.

53. Och det begaf sig, att när Jesus hade lyktat dessa liknelser, gick han därifrån.

54. Och sedan han hade kommit till sin fädernestad, lärde han dem i deras synagoga, så att de häpnade och sade: Hvarifrån har denne sådan vishet och sådana krafter? Mark. 6: 1 f. Luk. 4: 16.

55. Är denne icke timmermannens son? Heter icke hans moder Maria och hans bröder Jakob och Joses och Simon och Judas? Joh. 6: 42.

56. Och hans systrar, äro de icke alla hos oss? Hvarifrån har han då allt detta?

57. Och de togo anstöt af honom. Och Jesus sade till dem: En profet är icke föraktad utan i sin fädernestad och i sitt hus. Mark. 6: 4 f. Luk. 4: 24. Joh. 4: 44.

58. Och han gjorde icke där många krafter för deras otros skull.

14 Kapitlet.

Johannes döparens halshuggning. Fem tusen män bespisas. Jesus går på vattnet.

I den tiden fick tetrarken* Herodes höra ryktet om Jesus

2. och sade till sina tjänare: Denne är Johannes döparen. Han har uppstått från de döda, och därför verka dessa krafter i honom. Luk. 9: 7. Mark. 6: 14.

3. Ty Herodes hade gripit Johannes och bundit honom och satt honom i fängelse för Herodias', sin broder Filippi hustrus, skull,

Matt. 4: 12. Mark. 6: 17 f. Luk. 3: 19 f.

4. ty Johannes hade sagt till honom: Dig är icke lofligt att hafva henne.

5. Och han ville döda honom, men han räddes för folket, emedan de höllo honom för en profet.

Matt. 21: 26. Luk. 20: 6.

6 Men när Herodes' födelsedag firades, dansade Herodias' dotter inför dem, och hon behagade Herodes.

7. Därför lofvade han med ed att gifva henne hvadhelst hon begärde.

8. Då sade hon, såsom hennes moder förut hade intalat henne: Gif mig här på ett fat Johannes döparens hufvud.

9. Och konungen blef bedröfvad, men för edernas och bordsgästernas skull befallde han, att det skulle gifvas henne.

10. Och han sände och lät afhugga Johannes' hufvud i fängelset.

11. Och hans hufvud vardt framburet på ett fat och gifvet åt flickan; och hon bar det till sin moder.

12. Och hans lärjungar kommo och togo hans lik och begrofvo honom och gingo och berättade det för Jesus.

13. Och när Jesus hade hört detta, for han afsides därifrån i en båt till en öde trakt. Och när folket fick höra det, kommo de efter honom till fots ifrån städerna.

Mark. 6: 30 f. Luk. 9: 10 f. Joh. 6: 1 f.
Matt. 15: 32 f.

14. Och när han hade stigit i land, fick han se mycket folk, och han varkunnade sig öfver dem och gjorde deras kranka helbrägda.

* Lydfurste öfver en del af landet.

15. Men när det hade blifvit afton, gingo hans lärjungar till honom och sade: Trakten är öde, och tiden är redan framskriden. Skilj folket ifrån dig, att de må gå bort i byarna och köpa sig mat.

16. Och Jesus sade till dem: De behöfva icke gå bort; gifven I dem att äta.

17. Men de sade till honom: Vi hafva här icke mer än fem bröd och två fiskar.

18. Då sade han: Bären dem hit till mig.

19. Och han bjöd folket sätta sig ned på gräset och tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp till himmelen och välsignade och bröt och gaf lärjungarne bröden, och lärjungarne gåfvo åt folket. 1 Tim. 4: 3. 6: 17.

20. Och de åto alla och blefvo mätta. Och de upptogo det öfverblifna af styckena, tolf korgar fulla.

21. Men de som åto voro omkring fem tusen män utom kvinnor och barn.

22. Och strax nödgade han sina lärjungar att stiga i båten och fara före honom till andra stranden, till dess han hade skilt folket ifrån sig.

Mark. 6: 45 f. Joh. 6: 16 f.

23. Och när han hade skilt folket ifrån sig, gick han upp på berget afsides för att bedja. Och när det hade blifvit afton, var han där allena.

24. Men båten var redan midt på hafvet, hårdt ansatt af vågorna, ty vinden låg emot.

25. Och i den fjärde nattväkten kom Jesus till dem, gående på hafvet.

26. Och när lärjungarne sågo honom gå på hafvet, blefvo de bestörta och sade: Det är en vålnad; och de ropade af räddhåga.

27 Men strax talade Jesus till dem och sade: Varen vid godt mod; det är jag, rädens icke.

28. Och Petrus svarade honom och sade: Herre, är det du, så bjud mig komma till dig på vattnet.

29. Och han sade: Kom. Och Petrus steg ned ur båten och gick på vattnet och kom till Jesus.

30. Men när han såg vädret, blef han förskräckt, och då han begynte sjunka, ropade han och sade: Herre, hjälp mig!

31. Och strax räckte Jesus ut handen och fattade i honom och sade till honom: Klentrogne, hvarför tviflade du?

32. Och när de hade kommit upp i båten, stillade vädret sig.

33. Men de, som voro i båten, gingo fram och tillbådo honom, sägande: Visserligen är du Guds Son.

34. Och de foro öfver och gingo i land vid Gennesaret. Mark. 6: 53 f.

35. Och när folket därstädes igenkände honom, utsände de bud i hela trakten däromkring och förde till honom alla sjuka.

36. Och de bådo honom, att de allenast måtte få röra vid det yttersta af hans klädnad; och alla, som rörde därvid, blefvo helbrägda. Luk. 6: 19.

15 Kapitlet.

Jesus bestraffar de skriftlärdas och fariséernas skrymteri, bönhör den kananeiska kvinnan, bespisar fyra tusen män.

Då kommo skriftlärda och fariséer ifrån Jerusalem till Jesus och sade:

2. Hvarför bryta dina lärjungar de äldstas stadgar? Ty de två icke sina händer, när de äta bröd. Mark. 7: 1 f.

3. Men han svarade och sade till dem: Hvarför bryten ock I Guds bud för edra stadgars skull?

4. Ty Gud har bjudit och sagt: »Hedra din fader och din moder», och »Den som bannar fader eller moder, han skall döden dö».

2 Mos. 20: 12. 5 Mos. 5: 16. Ef. 6: 2. 2 Mos. 21: 17. 3 Mos. 20: 9. Ords. 20: 20.

5. Men I sägen: Hvilken som säger till sin fader eller moder: En offergåfva är det, hvarmed du af mig kunde hjälpas — då sker, att han icke hedrar sin fader eller moder.

6. I hafven så gjort Guds lag om intet för edra stadgars skull.

7. I skrymtare, rätt profeterade Esaias om eder, då han sade:

8. »Detta folk hedrar mig med sina läppar, men deras hjärta är långt ifrån mig; Jes. 29: 13.

9. men fåfängt dyrka de mig, då de lära läror, som äro människors bud.»

10. Och han kallade till sig folket och sade till dem: Hören och förstån.

11. Icke det som går in i munnen orenar människan, men det som går ut från munnen, det orenar människan.

12. Då gingo hans lärjungar fram och sade till honom: Vet du, att fariséerna togo anstöt, när de hörde det ordet?

13. Men han svarade och sade: Hvarje planta, som min himmelske Fader icke har planterat, skall uppryckas med roten. Joh. 15: 2.

14. Låten dem fara. De äro blindas blinda ledare; men om en blind leder en blind, så falla de båda i gropen. Matt. 23: 16. Luk. 6: 39.

15. Då svarade Petrus och sade till honom: Uttyd för oss denna liknelse.

16. Men han sade: Åren ock I ännu oförståndiga?

17. Förstån I icke, att allt det som går in i munnen, det går ned i buken och har sin naturliga utgång?

18. Men det som går ut från munnen, det kommer från hjärtat, och det är detta, som orenar människan.

19. Ty från hjärtat utgå onda tankar, mord, hor, skörlefnad, stölder, falska vittnesbörd, hädelser.

1 Mos. 6: 5. 8: 21. Jer. 17: 9.

20. Detta är det som orenar människan, men att äta med otvagna händer, det orenar icke människan.

21. Och Jesus gick därifrån och drog sig undan till Tyrus' och Sidons trakter. Mark. 7: 24 f.

22. Och se, en kananeisk kvinna kom från dessa gränstrakter och ropade och sade: Herre, Davids son, förbarma dig öfver mig; min dotter är svårt besatt af en ond ande.

23. Men han svarade henne icke ett ord. Då gingo hans lärjungar fram och bådo honom och sade: Skilj henne från dig; ty hon följer oss efter med rop.

24. Och han svarade och sade: Jag är icke utsänd utan till de förlorade fåren af Israels hus. Matt. 10: 5. Apg. 13: 46.

25. Men hon kom och tillbad honom, sägande: Herre, hjälp mig.

26. Men han svarade och sade: Det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna.

27. Men hon sade: Ja, Herre, ty äfven hundarna äta ju af de smulor, som falla ifrån deras herrars bord.

28. Då svarade Jesus och sade till henne: O kvinna, din tro är stor. Ske dig såsom du vill. Och hennes dotter blef helbrägda från den stunden.

29. Och Jesus gick vidare därifrån och kom till det Galileiska hafvet och gick upp på berget och satte sig där. Mark. 7: 31 f.

30. Och till honom kom mycket folk, som hade med sig halta, blinda, döfstumma, lytta och många andra och kastade dem för Jesu fötter, och han botade dem, Jes. 35: 5.

31. så att folket förundrade sig, när de sågo döfstumma talande, lytta fär-

diga, halta gående och blinda seende, och de prisade Israels Gud.

32. Och Jesus kallade sina lärjungar till sig och sade: Jag ömkar mig öfver folket, ty de hafva nu i tre dagar dröjt hos mig och hafva intet att äta, och jag vill icke låta dem gå från mig fastande, att de icke må uppgifvas på vägen. Mark. 8: 1 f. Matt. 14: 19.

33. Och hans lärjungar sade till honom: Hvarifrån skola vi i öknen få så många bröd, att vi kunna mätta så mycket folk?

34. Och Jesus sade till dem: Huru många bröd hafven I? Och de sade: Sju, och några små fiskar.

35. Och han tillsade folket att sätta sig ned på marken.

36. Och han tog de sju bröden och fiskarna, tackade och bröt och gaf åt sina lärjungar, och lärjungarne gåfvo åt folket.

37. Och de åto alla och blefvo mätta; och de upptogo det öfverblifna af styckena, sju korgar fulla.

38. Och de som åto voro fyra tusen män utom kvinnor och barn.

39. Och när han hade skilt folket ifrån sig, steg han i båten och for till Magadans gränser.

16 Kapitlet.

Jesus bestraffar fariséerna och sadducéerna, som begära tecken. Petri bekännelse. Jesus talar om sitt och sina bekännares lidande.

Och fariséerna och sadducéerna gingo fram och frestade honom och begärde, att han ville låta dem se ett tecken från himmelen.

Matt. 12: 38 f. Mark. 8: 11 f.

2. Men han svarade och sade till dem: Om aftonen sägen I: Det blifver klart väder, ty himmelen är eldröd,

Luk. 12: 54 f.

3. och om morgonen: Det blifver oväder i dag, ty himmelen är eldröd och dyster. I skrymtare, förstån I att döma om himmelens utseende, men kunnen icke döma om tidernas tecken?

4. Ett ondt och horiskt släkte söker efter tecken, och intet annat tecken skall gifvas det än Jonas tecken. Och han öfvergaf dem och gick sin väg. Jon. 2: 1.

5. Och när lärjungarne hade kommit till andra stranden, hade de förgätit att taga bröd med sig. Mark. 8: 14 f.

6. Och Jesus sade till dem: Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg. Luk. 12: 1.

7. Då öfverlade de för sig själfva och sade: Vi togo inga bröd med oss.

8. Men då Jesus märkte det, sade han till dem: Hvarför öfverläggen I för eder själfva, I klentrogna, därom, att I icke togen bröd med eder?

9. Förstån I icke ännu, eller minnens I icke de fem bröden för de fem tusen, och huru många korgar I upptogen,

Matt. 14: 17 f. Mark. 6: 41 f. Luk. 9: 13 f. Joh. 6: 9.

10. icke heller de sju bröden för de fyra tusen, och huru många korgar I upptogen? Matt. 15: 34.

11. Huru kommer det till, att I icke förstån, att det icke var om bröd som jag sade eder, att I skullen taga eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg?

12. Då förstodo de, att han icke hade sagt, att de skulle taga sig till vara för bröds surdeg utan för fariséernas och sadducéernas lära.

13. Men när Jesus kom till trakten omkring Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: Hvem säga människorna mig, Människosonen, vara?

Mark. 8: 27 f. Luk. 9: 18 f.

14. Då sade de: Somliga Johannes döparen men andra Elias och andra Jeremias eller en af profeterna.

Matt. 14: 2.

15. Han sade till dem: Men hvem sägen I mig vara?

16. Och Simon Petrus svarade och sade: Du är Kristus, den lefvande Gudens Son. Joh. 6: 69. 11: 27. Apg. 8: 37. 9: 20. 1 Joh. 4: 15. 5: 5.

17. Och Jesus svarade och sade till honom: Salig är du Simon, Jonas' son, ty kött och blod har icke uppenbarat det för dig utan min Fader, som är i himmelen. 1 Kor. 2: 10.

18. Jag säger ock dig, att du är Petrus*; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke varda henne öfvermäktiga. Joh. 1: 42. Ef. 2: 20.

19. Och jag skall gifva dig himmelrikets nycklar, och allt hvad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen, och allt hvad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen.

Matt. 18: 18. Joh. 20: 23.

20. Därefter bjöd han lärjungarne, att de icke för någon skulle säga, att han var Kristus. Matt. 17: 9.

21. Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar, att han måste gå till Jerusalem och lida mycket af de

* Detta namn är bildadt af ett grekiskt ord, som betyder klippa.

äldsta och af öfversteprästerna och af de skriftlärda och dödas och på den tredje dagen uppstå igen.

Matt. 20: 17 f. Mark. 8: 31 f. Luk. 9: 21.

22. Och Petrus tog honom till sig och begynte tillrättavisa honom och sade: Bevare dig Gud, Herre. Icke skall detta vederfaras dig.

23. Men han vände sig om och sade till Petrus: Gå bort ur min åsyn, satan; du är för mig en stötesten, ty du besinnar icke det Gud tillhörer utan det människor tillhörer.

24. Då sade Jesus till sina lärjungar: Om någon vill efterfölja mig, han förneke sig själf och tage sitt kors på sig och följe mig.

Matt. 10: 38 f. Mark. 8: 34 f. Luk. 9: 23 f.

25. Ty hvilken som vill bevara sitt lif, han skall mista det, men hvilken som mister sitt lif för min skull, han skall finna det. Joh. 12: 25.

26. Ty hvad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Eller hvad kan en människa gifva till lösen för sin själ?

27. Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna hvar och en efter hans gärningar. Sak. 14: 5. Matt. 25: 31. 26: 64. Rom. 2: 6. Jud. v. 14. Upp. 2: 23.

28. Sannerligen säger jag eder: Några äro bland dem som här stå, hvilka icke skola smaka döden, förrän de hafva fått se Människosonen komma i sitt rike.

17 Kapitlet.

Jesus förklaras, botar en månadsrasande, förkunnar sitt lidande, betalar tempelskatten.

Och sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes, hans broder, och förde dem afsides upp på ett högt berg. Mark. 9: 2 f. Luk. 9: 28 f.

2. Och han vardt förvandlad inför dem, och hans ansikte sken såsom solen, och hans kläder vordo hvita såsom ljuset.

3. Och se, dem syntes Moses och Elias, samtalande med honom.

4. Men Petrus svarade och sade till Jesus: Herre, här är oss godt att vara. Vill du, så låtom oss här göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en.

5. Medan han ännu talade, se, en ljus sky öfverskyggde dem, och se, en röst ur skyn sade: Denne är min älskade Son, i hvilken jag har ett godt behag; honom hören! Matt. 3: 17. 2 Petr. 1: 17.

6. Och när lärjungarne hörde det, föllo de på sina ansikten och blefvo storligen förfärade.

7. Och Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: Stån upp och rädens icke.

8. Men då de upplyfte sina ögon, sågo de ingen utan Jesus allena.

9. Och när de stego ned från berget, bjöd Jesus dem och sade: Omtalen icke synen för någon, förrän Människosonen har uppstått från de döda.

Matt. 16: 20. Mark. 9: 9. Luk. 9: 36.

10. Och hans lärjungar frågade honom och sade: Hvarför säga då de skriftlärda, att Elias måste komma först?

11. Men han svarade och sade till dem: Elias kommer visserligen först och skall återupprätta allt.

Mal. 4: 5. Matt. 11: 14. Mark. 9: 11 f.

12. Men jag säger eder, att Elias har redan kommit, och de erkände honom icke utan gjorde med honom allt hvad de ville. Sammalunda skall ock Människosonen lida af dem. Luk. 1: 17.

13. Då förstodo lärjungarne, att han hade talat till dem om Johannes döparen.

14. Och när de kommo till folket, gick en man fram till honom, föll på knä för honom Mark. 9: 17 f. Luk. 9: 37 f.

15. och sade: Herre, förbarma dig öfver min son; ty han är månadsrasande och lider svårligen, ty han faller ofta i elden och ofta i vattnet.

16. Och jag förde honom till dina lärjungar, och de kunde icke bota honom.

17. Men Jesus svarade och sade: O du otrogna och vrånga släkte! Huru länge skall jag då vara med eder? Huru länge skall jag då fördraga eder? Fören honom hit till mig.

18. Och Jesus näpste honom, och den onde anden gick ut från honom, och pilten vardt botad från den stunden.

19. Då gingo lärjungarne fram till Jesus afsides och sade: Hvarför kunde icke vi utdrifva honom?

20. Men Jesus sade till dem: För eder otros skull. Ty sannerligen säger jag eder: Om I hafven tro såsom ett senapskorn, så skolen I kunna säga till detta berg: flytta dig härifrån dit bort, och det skall flytta sig, och intet skall vara omöjligt för eder.

Matt. 21: 21. Mark. 11: 23. Luk. 17: 6.

21. Men detta slag utgår icke utan genom bön och fasta.

22. Och medan de vistades i Galileen, sade Jesus till dem: Människosonen

skall nu antvardas i människors händer;

Matt. 16: 21. 20: 18. Mark. 9: 31. Luk. 9: 44.

23. och de skola döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå igen. Och de blefvo storligen bedröfvade.

24. Och när de hade kommit till Kapernaum, gingo de, som uppburo skattepenningen*, fram till Petrus och sade: Betalar icke eder mästare skattepenningen?

25. Han svarade: Jo. Och när han hade kommit in i huset, förekom honom Jesus, sägande: Hvad synes dig, Simon? Af hvilka taga jordens konungar tull eller skatt, af sina söner eller af de främmande?

Matt. 22: 21. Rom. 13: 7.

26. Petrus sade: Af de främmande. Då sade Jesus till honom: Så äro ju sönerna fria.

27. Men på det att vi icke må gifva dem anstöt, så gå till hafvet och kasta ut en krok och tag den fisk, som först kommer upp, och när du har öppnat hans mun, skall du finna ett mynt**; tag det och gif åt dem för mig och dig.

18 Kapitlet.

Jesus lärer om ödmjukhet och om det rätta förhållandet mot felande bröder.

I den stunden gingo lärjungarne till Jesus och sade: Hvilken är väl störst i himmelriket?

Mark. 9: 33 f. Luk. 9: 46 f.

2. Och han kallade till sig ett barn och ställde det midt ibland dem

3. och sade: Sannerligen säger jag eder: Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket.

Matt. 19: 14. 1 Kor. 14: 20.

4. Hvilken som nu så ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket.

5. Och hvilken som mottager ett enda sådant barn i mitt namn, han mottager mig.

Matt. 10: 42.

6. Men hvilken som förför en enda af dessa små, som tro på mig, honom är det bättre, att en kvarnsten hänges vid hans hals och han sänkes ned i hafvets djup.

Mark. 9: 42. Luk. 17: 1 f.

7. Ve världen för förförelsernas skull! Ty förförelserna måste komma; dock ve den människa, genom hvilken förförelsen kommer!

1 Kor. 11: 19.

8. Men om din hand eller din fot är dig till förförelse, så hugg honom af och kasta honom från dig. Det är dig bättre att ingå i lifvet lytt eller halt än att hafva två händer eller två fötter och kastas i den eviga elden.

Matt. 5: 30. Mark. 9: 43 f. Kol. 3: 5.

9. Och om ditt öga är dig till förförelse, så rif det ut och kasta det från dig. Det är dig bättre att ingå i lifvet enögd än att hafva två ögon och kastas till eldens helvete.

10. Sen till, att I icke förakten någon enda af dessa små; ty jag säger eder, att deras änglar i himmelen se alltid min Faders ansikte, som är i himmelen.

Ps. 34: 8.

11. Ty Människosonen har kommit för att frälsa det förtappade. Luk. 19: 10.

12. Hvad synes eder? Om en man har hundra får och ett af dem farit vilse, öfvergifver han icke de nio och nittio på bergen och går bort och söker efter det som far vilse?

Luk. 15: 4 f.

13. Och händer det så, att han finner det, sannerligen säger jag eder: Han glädes mer öfver detta än öfver de nio och nittio, som icke foro vilse.

14. Så är ock icke eder himmelske Faders vilja, att en enda af dessa små skall förtappas.

15. Men om din broder syndar mot dig, så gå och tillrättavisa honom mellan dig och honom allena. Om han hör dig, så har du vunnit din broder.

3 Mos. 19: 17. Luk. 17: 3. Gal. 6: 1. Jak. 5: 19 f.

16. Men om han icke hör dig, så tag med dig ännu en eller två, på det att hvar sak må bestämmas efter två eller tre vittnens utsago.

5 Mos. 19: 15. Joh. 8: 17. 2 Kor. 13: 1. Ebr. 10: 28.

17. Men hör han dem icke, så säg det till församlingen. Hör han icke heller församlingen, så vare han för dig såsom hedningen och publikanen.

Rom. 16: 17. 1 Kor. 5: 9. 2 Tess. 3: 14. 2 Joh. v. 10.

18. Sannerligen säger jag eder: Allt hvad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen, och allt hvad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen.

Matt. 16: 19. Joh. 20: 23.

19. Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmelen.

Matt. 21: 22. 1 Joh. 3: 22. 5: 14. Jak. 4: 3.

20. Ty hvarest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag midt ibland dem.

* Enligt urskriften: dubbeldrakm, ett mynt, som motsvarade en och en tredjedels krona och erlades i skatt till templet af hvar mansperson öfver 20 år. — ** Det i urskriften förekommande ordet statär betecknar ett värde af två och två tredjedels kronor.

21. Då gick Petrus fram och sade till honom: Herre, huru ofta skall min broder synda mot mig och jag förlåta honom det? Månne ända till sju gånger?

Luk. 17: 4.

22. Då sade Jesus till honom: Jag säger dig: Icke ända till sju gånger utan ända till sjuttio gånger sju.

23. Fördenskull är himmelriket likt en konung, som ville hålla räkenskap med sina tjänare.

24. Och när han begynte räkna, fördes fram till honom en, som var skyldig honom tio tusen pund*.

25. Men då han icke kunde betala, befallde husbonden, att han och hans hustru och barn och allt hvad han ägde skulle säljas och skulden betalas.

26. Då föll tjänaren ned och bad honom och sade: Herre, haf tålamod med mig, så skall jag betala dig allt.

27. Och husbonden förbarmade sig öfver tjänaren och lät honom gå och efterskänkte honom hvad han var skyldig.

28. Men när denne tjänaren gick ut, fann han en af sina medtjänare, som var skyldig honom hundra penningar**, och han tog fast honom och fattade honom i strupen och sade: Betala mig hvad du är skyldig.

29. Då föll hans medtjänare till hans fötter och bad honom och sade: Haf tålamod med mig, så skall jag betala dig allt.

30. Men han ville icke, utan gick bort och kastade honom i fängelse, till dess han betalade skulden.

31. Då nu hans medtjänare sågo det som skedde, blefvo de storligen bedröfvade och gingo och berättade för sin husbonde allt det som hade händt.

32. Då kallade husbonden honom till sig och sade till honom: Du onde tjänare! Allt det du var skyldig efterskänkte jag dig, emedan du bad mig.

33. Skulle icke äfven du hafva förbarmat dig öfver din medtjänare, såsom jag förbarmade mig öfver dig?

34. Och hans husbonde blef vred och antvardade honom åt bödlarne, till dess han betalade allt det han var honom skyldig.

35. Så skall ock min himmelske Fader göra eder, om I icke af hjärtat förlåten, hvar och en sin broder, det de bryta.

Matt. 6: 14. Mark. 11: 26.

19 Kapitlet.

Jesus lärer om äktenskapet, välsignar barnen, undervisar den rike ynglingen om lifvets väg och lärjungarna om den sanna försakelsens lön.

Och det begaf sig, att när Jesus hade lyktat detta tal, bröt han upp från Galileen och gick på andra sidan Jordan till Judeens gränser.

Mark. 10: 1 f.

2. Och mycket folk följde honom, och han botade dem där.

3. Och fariséerna gingo fram till honom, frestande honom, och sade: Är det lofligt för en man att skilja sin hustru från sig för hvilken orsak som helst?

4. Men han svarade och sade till dem: Hafven I icke läst, att den, som skapade från begynnelsen, skapade dem man och kvinna

1 Mos. 1: 27. 5: 2.

5. och sade: »Fördenskull skall en man öfvergifva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött»?

1 Mos. 2: 24. 1 Kor. 6: 16. 7: 10 f. Ef. 5: 31.

6. Så äro de icke mer tu utan ett kött. Hvad således Gud har sammanfogat må människan icke åtskilja.

7. Då sade de till honom: Hvarför bjöd då Moses, att man skulle gifva skiljebref och skilja henne från sig?

5 Mos. 24: 1. Matt. 5: 31 f.

8. Han sade till dem: För edert hjärtas hårdhets skull tillstadde Moses eder att skilja edra hustrur från eder, men från begynnelsen var det icke så.

9. Men jag säger eder: Hvilken som skiljer sin hustru från sig utom för hors skull och gifter sig med en annan, han gör hor, och den som tager en frånskild till hustru, han gör hor.

Luk. 16: 18. 1 Kor. 7: 10 f.

10. Lärjungarna sade till honom: Förhåller sig mannens sak med hustrun så, då är det icke godt att gifta sig.

11. Men han sade till dem: Icke alla fatta detta ord, utan de, åt hvilka det blifvit gifvet.

1 Kor. 7: 7 f.

12. Ty det finnes snöpingar, som äro så födda från moderlifvet, och det finnes snöpingar, som af människor blifvit snöpta, och det finnes snöpingar, som hafva snöpt sig själfva för himmelrikets skull. Den som kan fatta det, han fatte det.

13. Då framburos barn till honom, att han skulle lägga händerna på dem

* Det i urskriften begagnade ordet talent betecknar sannolikt ett värde af omkring 4,000 kronor. — ** I urskriften: denarer. En denar motsvarar 67 öre.

och bedja, men lärjungarna näpste dem. Mark. 10: 13 f. Luk. 18: 15 f.

14. Men Jesus sade: Låten barnen vara och förmenen dem icke att komma till mig; ty sådana hörer himmelriket till. Matt. 18: 3.

15. Och när han hade lagt händerna på dem, gick han därifrån.

16. Och se, en gick fram och sade till honom: Gode Mästare, hvad godt skall jag göra, att jag må få evigt lif?
Mark. 10: 17 f. Luk. 18: 18 f.

17. Då sade han till honom: Hvarför kallar du mig god? Ingen är god utan Gud allena. Men vill du ingå i lifvet, så håll budorden.

18. Hvilka? sade han. Och Jesus sade: »Du skall icke dräpa, du skall icke göra hor, du skall icke stjäla, du skall icke bära falskt vittnesbörd;
2 Mos. 20: 12 f. 5 Mos. 5: 16 f.

19. hedra din fader och din moder» och »Du skall älska din nästa såsom dig själf». Matt. 15: 4. Ef. 6: 2. 3 Mos. 19: 18. Matt. 22: 39. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. Jak. 2: 8.

20. Då sade den unge mannen till honom: Allt detta har jag hållit från min ungdom. Hvad fattas mig ännu?

21. Jesus sade till honom: Om du vill vara fullkomlig, så gå bort och sälj det du har och gif åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen, och kom och följ mig.
Matt. 6: 19 f. Luk. 12: 33.

22. Men när den unge mannen hörde detta, gick han bedröfvad bort, ty han hade många ägodelar.

23. Och Jesus sade till sina lärjungar: Sannerligen säger jag eder: För en rik är svårt att ingå i himmelriket.
1 Tim. 6: 9 f.

24. Och åter säger jag eder: Det är lättare, att en kamel går genom ett nålsöga, än att en rik kommer in i Guds rike.

25. När lärjungarna hörde detta, blefvo de mycket häpna och sade: Hvem kan då varda frälst?

26. Men Jesus såg på dem och sade till dem: För människor är detta omöjligt, men för Gud är allt möjligt.
Jer. 32: 17. Sak. 8: 6. Luk. 1: 37.

27. Då svarade Petrus och sade till honom: Se, vi hafva öfvergifvit allt och följt dig; hvad skola vi då få?
Mark. 10: 28 f. Luk. 18: 28 f.

28. Men Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag eder, att I, som hafven efterföljt mig, skolen i den nya födelsen, när Människosonen skall sitta på sin härlighets tron, sitta äfven I på tolf troner och döma Israels tolf släkter.
Luk. 22: 29 f.

29. Och hvar och en som har öfvergifvit hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn eller åkrar för mitt namns skull, han skall få hundrafaldt och ärfva evigt lif. 5 Mos. 33: 9. Job 42: 12.

30. Men många de första skola vara de sista och de sista de första.
Matt. 20: 16. Mark. 10: 31.

20 Kapitlet.

Liknelsen om arbetarna i vingården. Jesus förkunnar sitt lidande, tillrättavisar Sebedei söner och gifver två blinda deras syn.

Ty himmelriket är likt en husbonde, som gick ut bittida om morgonen för att leja sig arbetare för sin vingård.

2. Och när han hade kommit öfverens med arbetarna om en penning* för dagen, sände han dem till sin vingård.

3. Och när han gick ut vid tredje timmen**, såg han andra stående fåfänga på torget

4. och sade till dem: Gån ock I uti vingården, och hvad skäligt är skall jag gifva eder.

5. Och de gingo. Och när han åter gick ut vid sjätte och vid nionde timmen, gjorde han sammalunda.

6. Och när han gick ut vid elfte timmen, fann han några andra stående fåfänga, och han sade till dem: Hvarför stån I här hela dagen fåfänga?

7. De sade till honom: Emedan ingen har lejt oss. Då sade han till dem: Gån ock I uti vingården, och hvad skäligt är skolen I få.

8. Och när det hade blifvit afton, sade vingårdsherren till sin förvaltare: Kalla fram arbetarna och gif dem deras lön, begynnande med de sista intill de första.

9. Och de, som hade kommit vid elfte timmen, gingo fram och fingo hvar och en sin penning.

10. Men när de första kommo, menade de, att de skulle få mer, och fingo äfven de hvar sin penning.

11. Men när de hade fått den, knorrade de mot husbonden

12. och sade: Dessa sista hafva arbetat en enda timme, och du har gjort dem lika med oss, som hafva burit dagens tunga och hetta.

* I urskriften: denar. Se sid. 25. — ** D. ä. kl. 9 på morgonen. Dagen börjar efter judarnas beräkning kl. 6 på morgonen.

13. Då svarade han en af dem och sade: Min vän, jag gör dig ingen oratt; kom du icke öfverens med mig om en penning?

14. Tag det som är ditt och gå. Men jag vill gifva åt denne siste lika mycket som åt dig.

15. Eller må jag icke göra hvad jag vill i det som är mitt, eller ser du med ondt öga, att jag är god?

16. Alltså skola de sista vara de förste, och de förste de sista; ty många äro kallade, men få utvalda. Matt. 19: 30. Mark. 10: 31. Luk. 13: 30. Matt. 22: 14.

17. Och när Jesus gick upp till Jerusalem, tog han de tolf lärjungarna afsides till sig på vägen och sade till dem: Matt. 16: 21. Mark. 10: 32 f. Luk. 18: 31 f.

18. Se, vi gå upp till Jerusalem, och Människosonen skall antvardas åt öfversteprästerna och de skriftlärda, och de skola döma honom till döden

19. och antvarda honom åt hedningarna till att begabbas och gisslas och korsfästas, och på tredje dagen skall han uppstå igen. Joh. 18: 30 f.

20. Då trädde Sebedei söners moder fram till honom med sina söner, tillbad honom och begärde något af honom. Matt. 4: 21. Mark. 10: 35 f.

21. Och han sade till henne: Hvad vill du? Hon sade till honom: Säg, att dessa två mina söner skola sitta, den ene på din högra och den andre på din vänstra sida i ditt rike.

22. Men Jesus svarade och sade: I veten icke hvad I begären. Kunnen I dricka den kalk, som jag skall dricka, eller döpas med det dop, hvarmed jag döpes? De sade till honom: Det kunna vi. Matt. 26: 39, 42. Joh. 18: 11. Luk. 12: 50.

23. Han sade till dem: Min kalk skolen I dricka, och med det dop, hvarmed jag döpes, skolen I döpas, men att sitta på min högra och på min vänstra sida, det tillkommer icke mig att gifva, utan det skall gifvas dem, åt hvilka det är beredt af min Fader.

24. Och när de tio hörde detta, vordo de misslynta på de två bröderna.

25. Då kallade Jesus dem till sig och sade: I veten, att folkens furstar härska öfver dem, och att de stora hafva makt öfver dem. Luk. 22: 25 f.

26. Men så skall det icke vara bland eder, utan hvilken som vill blifva stor bland eder, han skall vara eder tjänare,

27. och hvilken som vill blifva främst ibland eder, han vare eder dräng;

28. likasom Människosonen icke har kommit för att låta tjäna sig utan för att tjäna och gifva sitt lif till lösen för många. Joh. 13: 14. Fil. 2: 7. Ef. 1: 7. 1 Tim. 2: 6. Tit. 2: 14. 1 Petr. 1: 19, 21.

29. Och när de gingo ut från Jeriko, följde honom mycket folk.

30. Och se, två blinda sutto vid vägen, och när de hörde, att Jesus gick förbi, ropade de och sade: Herre, Davids son, förbarma dig öfver oss! Mark. 10: 46 f. Luk. 18: 35 f.

31. Och folket näpste dem, att de skulle tiga. Då ropade de ännu högre och sade: Herre, Davids son, förbarma dig öfver oss!

32. Och Jesus stannade och kallade dem till sig och sade: Hvad viljen I, att jag skall göra eder?

33. De sade till honom: Herre, att våra ögon må öppnas.

34. Då varkunnade sig Jesus öfver dem och rörde vid deras ögon, och strax återfingo deras ögon sin syn, och de följde honom.

21 Kapitlet.

Jesus rider in i Jerusalem, renar templet, förbannar fikonträdet, tillspörjes om sin makt och bestraffar i liknelser öfversteprästerna och fariséerna.

Och när de nalkades Jerusalem och kommo till Betfage vid Oljeberget, då sände Jesus två lärjungar, Mark. 11: 1 f. Luk. 19: 29 f. Joh. 12: 12 f.

2. sägande till dem: Gån in i byn, som ligger midt framför eder, och strax skolen I finna en åsninna bunden och en fåle med henne. Lösen dem och fören dem till mig.

3. Och om någon säger något åt eder, så skolen I säga: Herren behöfver dem; och strax skall han släppa dem.

4. Men allt detta skedde, på det att det skulle fullbordas, som var sagdt genom profeten, som sade:

5. »Sägen till dottern Sion: Se, din konung kommer till dig, saktmodig och ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle!» Jes. 62: 11. Sak. 9: 9.

6. Och lärjungarna gingo bort och gjorde såsom Jesus hade befallt dem;

7. och de förde åsninnan och fålen till honom och lade sina kläder på dem, och han satte sig däruppå.

8. Men de flesta bland folket bredde sina kläder på vägen, och andra skuro kvistar af träden och strödde på vägen.

9. Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter, ropade

och sade: Hosianna Davids son!* Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn! Hosianna i höjden.
Ps. 118: 25 f. Matt. 23: 39. Luk. 19: 38.

10. Och när han kom in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse och sade: Hvem är denne?

11. Men folket sade: Denne är Jesus, profeten från Nasaret i Galileen.
Matt. 2: 23.

12. Och Jesus gick in i Guds tempel och utdref alla dem som sålde och köpte i templet och stötte omkull växlarnas bord och dufvomånglarnas säten
5 Mos. 14: 25. Mark. 11: 15 f. Luk. 19: 45 f.
Joh. 2: 14 f.

13. och sade till dem: Det är skrifvet: »Mitt hus skall kallas ett bönehus»; men I gören det till en röfvarkula.
Jes. 56: 7. Jer. 7: 11.

14. Och till honom kommo blinda och halta i templet, och han botade dem.

15. Men när öfversteprästerna och de skriftlärda sågo de under, som han gjorde, och barnen, som ropade i templet, sägande: Hosianna Davids son, blefvo de missnöjda

16. och sade till honom: Hör du hvad dessa säga? Men Jesus sade till dem: Ja, hafven I aldrig läst: »Af barns och spenabarns mun har du beredt dig lof»?
Ps. 8: 3.

17. Och han öfvergaf dem och gick ut ur staden till Betania och tog härbärge där.

18. Och när han på morgonen återvände till staden, blef han hungrig.
Mark. 11: 12 f., 20 f.

19. Och han fick se ett fikonträd vid vägen och gick till det och fann intet annat än löf därpå och sade till det: Aldrig mer varde frukt af dig. Och strax förtorkades fikonträdet.

20. Och när lärjungarna sågo det, förundrade de sig och sade: Huru har fikonträdet så i hast blifvit förtorkadt?

21. Men Jesus svarade och sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Om I hafven tro och icke tviflen, så skolen I icke allenast göra sådant som skedde med fikonträdet, utan till och med om I sägen till detta berg: Häf dig upp och kasta dig i hafvet, så skall det ske.
Matt. 17: 20. Luk. 17: 6.

22. Och allt det I bedjen i bönen, troende, det skolen I få.
Matt. 7: 7 f. 18: 19. Luk. 11: 9. Joh. 15: 7.
1 Joh. 3: 22. Jak. 1: 5 f.

23. Och när han hade kommit in i templet, gingo öfversteprästerna och folkets äldsta till honom, där han lärde, och sade: Af hvilken makt gör du detta, och hvem har gifvit dig denna makt?
Mark. 11: 27 f. Luk. 20: 1 f. Apg. 4: 7. 7: 27.

24. Men Jesus svarade och sade till dem: Äfven jag skall spörja eder ett ord, och om I sägen mig det, så skall jag ock säga eder, af hvilken makt jag gör detta.

25. Hvarifrån var Johannes' döpelse? Från himmelen eller från människor? Då öfverlade de för sig själfva och sade: Om vi säga från himmelen, så skall han säga till oss: Hvarför trodden I honom då icke?

26. Men om vi säga från människor, så rädas vi för folket, ty alla hålla Johannes för en profet.
Matt. 14: 5. Mark. 6: 20.

27. Och de svarade Jesus och sade: Vi veta det icke. Då sade ock han till dem: Icke heller säger jag eder, af hvilken makt jag gör detta.

28. Men hvad synes eder? En man hade två söner, och han gick till den förste och sade: Min son, gå i dag och arbeta i min vingård.

29. Men han svarade och sade: Jag vill icke. Sedan ångrade han sig och gick.

30. Och han gick till den andre och sade sammalunda. Då svarade han och sade: Ja, herre! och gick icke.

31. Hvilken af de två gjorde det fadern ville? De sade till honom: Den förste. Jesus sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Publikanerna och skökorna ingå i Guds rike förrän I.
Luk. 7: 29 f.

32. Ty Johannes kom till eder på rättfärdighetens väg, och I trodden honom icke; men publikanerna och skökorna trodde honom, och ehuru I sågen det, ångraden I eder icke efteråt, så att I trodden honom.
Luk. 3: 11 f.

33. Hören en annan liknelse. Det var en husbonde, som planterade en vingård och satte stängsel omkring honom och gräfde en press där inne och byggde ett torn och öfverlämnade honom åt vingårdsmän och for utrikes.
Ps. 80: 9. Höga v. 8: 11. Jes. 5: 1. Jer. 2: 21.
Mark. 12: 1 f. Luk. 20: 9 f.

34. Men när fruktticden nalkades, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att uppbära hans frukt.

35. Och vingårdsmännen grepo hans tjänare; en hudflängde de, den andre dräpte de, den tredje stenade de.

* D. ä. Hjälp eller gif seger åt Davids son! Se Ps. 118: 25, 26.

36. Åter sände han andra tjänare, flera än de första, och de gjorde med dem sammalunda.

37. Men sist sände han till dem sin son, sägande: De skola hafva försyn för min son.

38. Men när vingårdsmännen sågo sonen, sade de sinsemellan: Denne är arfvingen; kommen, låtom oss dräpa honom och behålla hans arf.

Matt. 26: 3 f. 27: 1. Joh. 11: 53.

39. Och de togo honom och drefvo honom ut ur vingården och dräpte honom.

40. När nu vingårdens herre kommer, hvad skall han göra dessa vingårdsmän?

41. De sade till honom: Såsom illgärningsmän skall han illa förgöra dem, och vingården skall han öfverlämna åt andra vingårdsmän, som skola gifva honom frukten i dess rätta tid.

42. Jesus sade till dem: Hafven I aldrig läst i skrifterna: »Den sten, som byggningsmännen förkastade, han har blifvit en hörnsten. Af Herren har han blifvit detta och är underbar i våra ögon»? Ps. 118: 22 f. Jes. 8: 14 f. 28: 16. Apg. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

43. Fördenskull säger jag eder, att Guds rike skall tagas ifrån eder och gifvas åt ett folk, som gör dess frukt.

44. Och den som faller på den stenen, han skall krossas, men den på hvilken stenen faller, honom skall han slå i stycken. Dan. 2: 34. Sak. 12: 3.

45. Och när öfversteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser, förstodo de, att han talade om dem.

46. Och de sökte att gripa honom, men de räddes för folket, ty de höllo honom för en profet.

22 Kapitlet.

Jesus framställer liknelsen om bröllopskläderna, lärer om skattepenningen, om uppståndelsen, om det stora budet i lagen och om sin härkomst såsom den utlofvade Messias.

Och Jesus svarade och talade åter till dem i liknelser, sägande:

2. Himmelriket är likt en konung, som gjorde bröllop åt sin son

Jes. 25: 6. Luk. 14: 16 f. Upp. 19: 7, 9.

3. och sände ut sina tjänare för att kalla dem, som voro bjudna till bröllopet; och de ville icke komma.

4. Åter sände han ut andra tjänare och sade: Sägen dem som äro bjudna: Se, jag har tillredt min måltid, mina oxar och min gödboskap äro slaktade, och allt är redo; kommen till bröllopet. Ords. 9: 2 f.

5. Men de aktade det icke utan gingo bort, den ene till sitt jordagods, den andre till sin köpenskap.

6. Och de öfriga togo fatt på hans tjänare, misshandlade och dödade dem.

7. Men när konungen hörde det, vardt han vred och sände sina härar och förgjorde dessa dråpare och brände upp deras stad.

8. Sedan sade han till sina tjänare: Bröllopet är tillredt, men de bjudna voro icke värdiga.

9. Gån därför ut på vägskälen och kallen till bröllopet alla, som I finnen.

10. Och dessa tjänare gingo ut på vägarna och församlade alla, så många de funno, både onda och goda, och bröllopssalen blef fullsatt af bordsgäster.

11. Men då konungen gick in för att bese gästerna, såg han där en man, som icke var klädd i bröllopskläder,

2 Kor. 5: 3. Ef. 4: 24. Kol. 3: 10, 12. Upp. 3: 4 f. 16: 15. 19: 8.

12. och sade till honom: Min vän, huru kom du härin, då du icke har bröllopskläder? Och han förstummades.

13. Då sade konungen till tjänarna: Binden hans händer och fötter och kasten honom i mörkret utanför. Där skall gråten och tandagnisslan vara.

Matt. 8: 12. 13: 41 f. 25: 30.

14. Ty många äro kallade, men få utvalda. Matt. 20: 16.

15. Då gingo fariséerna bort och rådslogo, huru de skulle snärja honom med ord. Mark. 12: 13 f. Luk. 20: 20 f.

16. Och de sände till honom sina lärjungar med herodianerna, och de sade: Mästare, vi veta, att du är sannfärdig och lärer Guds väg rätt och sköter om ingen, ty du ser icke till människors person.

17. Säg oss därför: hvad synes dig? Är det lofligt att gifva kejsaren skatt eller icke?

18. Men Jesus, som märkte deras ondska, sade: Hvarför fresten I mig, I skrymtare?

19. Låten mig se skattepenningen. Och de räckte honom en penning*.

20. Och han sade till dem: Hvilkens bild och öfverskrift är detta?

21. De sade till honom: Kejsarens. Då sade han till dem: Gifven då kejsaren det kejsaren tillhörer och Gud det Gud tillhörer. Rom. 13: 7.

22. Och när de hörde det, förundrade de sig och öfvergåfvo honom och gingo sin väg.

* I urskriften: denar. Se sid. 25.

23. På den dagen kommo till honom sadducéer, som säga, att det icke gifves någon uppståndelse, och frågade honom,
Mark. 12: 18 f. Luk. 20: 27 f.
24. sägande: Mästare! Moses har sagt: »Om någon dör barnlös, skall hans broder såsom svåger taga hans hustru till äkta och uppväcka säd åt sin broder.» 5 Mos. 25: 5.
25. Nu voro hos oss sju bröder, och den förste gifte sig och dog, och emedan han icke hade någon avkomma, efterlämnade han sin hustru åt sin broder.
26. Sammalunda ock den andre och den tredje, allt intill den sjunde.
27. Men sist af alla dog ock kvinnan.
28. När nu uppståndelsen sker, hvilken af de sju skall få henne till hustru? Ty de hafva alla haft henne.
29. Då svarade Jesus och sade till dem: I fären vilse, emedan I icke förstån skrifterna, ej heller Guds kraft.
30. Ty i uppståndelsen hvarken gifta de sig eller bortgiftas, utan de äro såsom Guds änglar i himmelen.
31. Men angående de dödas uppståndelse, hafven I icke läst hvad eder är sagdt af Gud, som sade:
32. »Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud»? Gud är icke dödas utan lefvandes Gud.
2 Mos. 3: 6, 16. Apg. 7: 32. Hebr. 11: 16.
33. Och när folket hörde det, häpnade de öfver hans lära. Matt. 7: 28.
34. Men när fariséerna hörde, att han hade stoppat munnen till på sadducéerna, församlade de sig,
35. och en af dem, som var en lagklok, frågade honom, frestande, och sade:
36. Mästare, hvilket är det yppersta budet i lagen? Mark. 12: 28 f.
37. Då sade han till honom: »Du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjärta och af all din själ och af allt ditt förstånd.» 5 Mos. 6: 5.
38. Detta är det yppersta och främsta budet.
39. Det andra är detta likt: »Du skall älska din nästa såsom dig själf.»
3 Mos. 19: 18. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5. Jak. 2: 8.
40. På dessa två buden hänger hela lagen och profeterna. Matt. 7: 12.
41. Och när fariséerna voro församlade, frågade Jesus dem
42. och sade: Hvad synes eder om Kristus? Hvilkens son är han? De sade till honom: Davids.
Mark. 12: 35 f. Luk. 20: 41 f.
43. Han sade till dem: Huru kan då David i Anden kalla honom herre, sägande:
44. »Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter»?
Ps. 110: 1. Apg. 2: 34. 1 Kor. 15: 25. Hebr. 1: 13. 10: 12 f.
45. Om nu David kallar honom herre, huru kan han då vara hans son?
46. Och ingen kunde svara honom ett ord. Och från den dagen dristade sig ej heller någon att fråga honom något mer.

23 Kapitlet.

Jesu verop öfver de skriftlärda och Jerusalem.

Då talade Jesus till folket och till sina lärjungar
2. och sade: På Moses' stol sitta de skriftlärda och fariséerna. Neh. 8: 4.
3. Därför allt hvad de säga eder, det hållen och gören, men efter deras gärningar gören icke. Ty de säga, men göra icke;
4. och de binda tunga och odrägliga bördor tillsammans och lägga dem på människornas skuldror, men de vilja icke själfva röra dem med sitt finger.
Luk. 11: 46. Apg. 15: 10. Gal. 6: 13.
5. Och alla sina gärningar göra de för att blifva sedda af människorna. Ty sina tänkeskrifter* göra de breda och tofsarna på sina kläder stora.
Matt. 6: 1 f. 5: 16. 5 Mos. 6: 8. 4 Mos. 15: 38. 5 Mos. 22: 12.
6. De älska högsätet vid gästabuden och främsta platserna i synagogorna
Mark. 12: 38 f. Luk. 20: 46.
7. och hälsningarna på torgen och att af människorna kallas Rabbi, Rabbi.
8. Men I skolen icke låta kalla eder Rabbi, ty en är eder mästare, men I ären alla bröder. Jak. 3: 1.
9. Och I skolen icke kalla någon på jorden eder fader, ty en är eder Fader, han som är i himmelen.
10. Och I skolen icke låta kalla eder mästare, ty en är eder mästare, Kristus.
11. Och den som är ypperst ibland eder, han skall vara eder tjänare.
Matt. 20: 26 f.
12. Och den som upphöjer sig, han skall varda förnedrad, och den som förnedrar sig, han skall varda upphöjd.
Job 22: 29. Ords. 29: 23. Luk. 14: 11. 18: 14. 1 Petr. 5: 5.

* Remsor, som lindades om pannan och vänstra handlofven och voro fullskrifna med vissa språk ur Moses' böcker, t. ex. 2 Mos. 13: 6. 5 Mos. 6: 8.

13. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I tillsluten himmelriket för människorna! Ty I gån icke in, och dem som äro på vägen dit in tillstädjen I icke att ingå. Luk. 11: 52.

14. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I uppäten änkornas hus, medan I såsom en förevändning hållen långa böner! Fördenskull skolen I få hårdare dom. Mark. 12: 40. Luk. 20: 47.

15. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I fären omkring öfver vatten och land för att göra en proselyt, och när han har blifvit det, gören I honom till ett helvetets barn, dubbelt mer än Iären!

16. Ve eder, blinda ledare, I som sägen: Hvilken som svär vid templet, det är intet, men hvilken som svär vid guldet i templet, han är bunden däraf! Matt. 15: 14. 5: 33.

17. I dåraktiga och blinda, hvilket är då förmer, guldet eller templet, som har helgat guldet?

18. Och: Hvilken som svär vid altaret, det är intet, men hvilken som svär vid offret, som ligger däruppå, han är bunden däraf!

19. I dåraktiga och blinda, hvilket är då förmer, offret eller altaret, som helgar offret? 2 Mos. 29: 37.

20. Därför, den som svär vid altaret, han svär vid detta och vid allt som ligger däruppå.

21. Och den som svär vid templet, han svär vid detta och vid den som bor däruti. 1 Kon. 8: 13. 2 Krön. 6: 2.

22. Och den som svär vid himmelen, han svär vid Guds tron och vid den som sitter däruppå.

23. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I given tionde af mynta och dill och kummin, men haven låtit fara det som är viktigare i lagen, nämligen domen och barmhärtigheten och tron! Detta borde man göra och det andra icke låta.

4 Mos. 18: 21. Mik. 6: 8. Luk. 11: 42.

24. I blinda ledare, som silen myggan och sväljen kamelen!

25. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I gören bägaren och fatet rena utantill, under det att de innantill äro fulla af rof och omättlighet! Matt. 15: 20. Mark. 7: 4. Luk. 11: 39. Tit. 1: 15.

26. Du blinde farisé, gör först rent det inre af bägaren och fatet, att ock det yttre af dem må varda rent.

27. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att Iären lika hvitmenade grafvar, som utantill synas sköna, men innantill äro fulla af dödas ben och all orenlighet! Luk. 11: 44.

28. Så synens ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes ären I fulla af skrymteri och orättfärdighet.

29. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I uppbyggen profeternas grafvar och pryden de rättfärdigas grifter Luk. 11: 47.

30. och sägen: Om vi hade lefvat i våra fäders dagar, skulle vi icke hafva varit delaktiga med dem i profeternas blod!

31. Så vittnen I då om eder själfva, att I ären söner af dem, som dräpte profeterna.

32. Uppfyllen ock I edra fäders mått.

33. I ormar, I huggormars afföda, huru skolen I undfly helvetets dom?

Matt. 3: 7. 12: 34.

34. Se, fördenskull sänder jag till eder profeter och visa och skriftlärda. Somliga af dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga af dem skolen I gissla i edra synagogor och förfölja från den ena staden till den andra,

Luk. 11: 49 f. Apg. 5: 40. 22: 19. 2 Kor. 11: 24. Hebr. 11: 36.

35. på det att öfver eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden, från den rättfärdige Abels blod intill Sakarias', Barakias' sons, blod, hvilken I dräpten mellan templet och altaret. 1 Mos. 4: 8. 2 Krön. 24: 21 f.

36. Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma öfver detta släkte.

37. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig, huru ofta har jag ej velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar, och I hafven icke velat!

Jes. 31: 5. 65: 2. Jer. 7: 13. Luk. 13: 34 f.

38. Se, edert hus skall lämnas eder öde. Jes. 1: 7. Mik. 3: 12.

39. Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke se mig, förrän I skolen säga: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn! Ps. 118: 26. Matt. 21: 9.

24 Kapitlet.

Jesus lärer om Jerusalems förstöring och om sin tillkommelse.

Och Jesus kom ut och gick från templet, och hans lärjungar gingo till honom för att visa honom templets byggnader. Mark. 13: 1 f. Luk. 21: 5 f.

2. Och han svarade och sade till dem: Sen I icke allt detta? Sannerligen säger

jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten, som icke skall nedbrytas.
1 Kon. 9: 7 f. Mik. 3: 12.

3. Och när han satt på Oljeberget, gingo hans lärjungar afsides till honom och sade: Säg oss, när skall detta ske, och hvad skall vara tecknet för din tillkommelse och världens ände?

4. Och Jesus svarade och sade till dem: Sen till, att ingen vilseleder eder;
Ef. 5: 6. Kol. 2: 8. 2 Tess. 2: 3.

5. ty många skola komma i mitt namn och säga: Jag är Kristus, och de skola vilseleda många.

6. Och I skolen få höra krig och rykten om krig; sen till, att I icke blifven förfärade; ty allt måste ske, men ännu är icke änden.

7. Ty folk skola resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall vara hungersnöd och farsoter och jordbäfningar på den ena orten efter den andra.

8. Men allt detta är begynnelsen till födslosmärtor.

9. Då skola de antvarda eder till lidande och dräpa eder, och I skolen vara hatade af alla folk för mitt namns skull. Matt. 10: 17. Joh. 15: 19 f. 16: 2 f.

10. Och då skola många taga anstöt och förråda hvarandra och hata hvarandra,

11. och många falska profeter skola uppkomma och vilseleda många.

12. Och emedan laglösheten får öfverhand, skall kärleken kallna hos de flesta.

13. Men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst.

14. Och detta evangelium om riket skall varda predikadt i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma.

15. När I nu fån se förödelsens styggelse, om hvilken är taladt af profeten Daniel, stå på heligt rum — den som läser det, han gifve akt därpå! —
Dan. 9: 27. 12: 11. Luk. 17: 31.

16. då flykte de som äro i Judeen upp till bergen,

17. och den som är på taket stige icke ned för att hämta något ur sitt hus,

18. och den som är ute på marken vände icke tillbaka för att hämta sin mantel.

19. Men ve dem som äro hafvande och dem som gifva di i de dagarna!

20. Men bedjen, att eder flykt icke sker om vintern eller på sabbaten;

21. ty då skall varda en stor vedermöda, sådan som icke har varit från världens begynnelse intill nu, icke heller någonsin skall varda.

22. Och om de dagarna icke hade blifvit förkortade, så skulle intet kött hafva blifvit frälst, men för de utvaldas skull skola de dagarna blifva förkortade.

23. Om någon då säger till eder: Se, här är Kristus, eller där, så tron det icke. Luk. 17: 23. 21: 8.

24. Ty falska Krister och falska profeter skola uppstå och göra stora tecken och under, så att de, om möjligt, skola vilseleda äfven de utvalda. 2 Tess. 2: 11.

25. Se, jag har förutsagt eder det.

26. Därför, om de säga till eder: se, han är i öknen, så gån icke ut; se, han är i kamrarna, så tron det icke.

27. Ty såsom ljungelden går ut från öster och synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara.
Luk. 17: 24.

28. Hvarhelst åteln är, dit skola örnarna församla sig. Job 39: 33. Luk. 17: 37.

29. Men strax efter de dagarnas nöd skall solen förmörkas och månen icke gifva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himlarnas krafter skola bäfva. Jes. 13: 10. Hes. 32: 7. Joel 2: 10, 31. 3: 15 f. Mark. 13: 24 f. Luk. 21: 25 f. Apg. 2: 20. Upp. 6: 12.

30. Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och då skola alla jordens folk jämra sig, och de skola se Människosonen komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet.
Dan. 7: 10, 13. Matt. 25: 31. Apg. 1: 11. 1 Tess. 4: 16. Upp. 1: 7.

31. Och han skall utsända sina änglar med starkt ljudande basun, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ände till den andra.
Matt. 13: 41. 1 Kor. 15: 52. 1 Tess. 4: 16.

32. Men af fikonträdet lären en liknelse. När dess kvist redan har blifvit mjuk och löfven hafva spruckit ut, då veten I, att sommaren är nära.
Mark. 13: 28 f. Luk. 21: 29 f.

33. Likaså äfven I, när I sen allt detta, så veten, att det är nära för dörren.

34. Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta har skett.

35. Himmelen och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås.
Ps. 102: 27. Jes. 40: 8. Hebr. 1: 11.

36. Men om den dagen och stunden vet ingen, icke ens änglarna i himmelen, utan Fadern allena. Apg. 1: 7.

37. Och såsom Noas dagar voro, så skall Människosonens tillkommelse vara.
Luk. 17: 26 f. 1 Petr. 3: 20.

38. Ty likasom i dagarna före floden de åto och drucko, gifte sig och bortgifte intill den dagen, då Noa gick in i arken, 1 Mos. 6: 2. 7: 7.

39. och de visste intet af, förrän floden kom och tog bort dem alla; så skall ock Människosonens tillkommelse vara.

40. Då skola två vara ute på marken; en upptages och en lämnas kvar.

Luk. 17: 34 f.

41. Två kvinnor mala på kvarnen; en upptages och en lämnas kvar.

42. Vaken fördenskull; ty I veten icke, hvilken stund eder Herre kommer.

Matt. 25: 13. Mark. 13: 33, 35.

43. Men det skolen I veta, att om husbonden hade vetat, hvilken nattväkt tjufven skulle komma, skulle han för visso hafva vakat och icke tillåtit, att man bröt sig in i hans hus.

Luk. 12: 39. 1 Tess. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3.

44. Fördenskull varen ock I redo; ty den stund I icke menen kommer Människosonen.

45. Hvilken är nu den trogne och kloke tjänaren, hvilken hans herre har satt öfver sitt husfolk för att gifva dem deras mat i rätt tid?

Luk. 12: 42 f. 1 Kor. 4: 2.

46. Salig den tjänaren, hvilken hans herre finner så görande, när han kommer!

47. Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom öfver alla sina ägodelar. Matt. 25: 21, 23. Luk. 22: 29 f.

48. Men om den onde tjänaren säger i sitt hjärta: min herre dröjer,

49. och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med de druckna,

50. så skall den tjänarens herre komma den dag han icke väntar och den stund han icke vet

51. och hugga honom i stycken och gifva honom hans lott ibland skrymtarne. Där skall gråten och tandagnisslan vara. Matt. 8: 12. 13: 42. 25: 30.

25 Kapitlet.

Jesus framställer likneiser om de tio jungfrurna och om de betrodda punden och lärer om den yttersta domen.

Då skall himmelriket varda likt tio jungfrur, som togo sina lampor och gingo ut att möta brudgummen.

2. Men fem af dem voro visa och fem fåvitska.

3. De fåvitska togo sina lampor och togo ingen olja med sig;

4. men de visa togo olja i sina kärl tillika med sina lampor.

5. Då nu brudgummen dröjde, blefvo de alla sömniga och somnade.

6. Men vid midnattstid vardt ett anskri: Se, brudgummen! Gån ut att möta honom.

7. Då stodo alla dessa jungfrur upp och tillredde sina lampor.

8. Och de fåvitska sade till de visa: Gifven oss af eder olja; ty våra lampor slockna.

9. Men de visa svarade och sade: Nej, det torde då icke räcka till för oss och eder. Gån hellre till dem som sälja, och köpen åt eder själfva.

10. Men under det de gingo bort för att köpa, kom brudgummen, och de som voro redo gingo in med honom till bröllopet, och dörren tillstängdes.

11. Sedan kommo ock de andra jungfrurna och sade: Herre, Herre, låt upp för oss! Luk. 13: 25 f.

12. Men han svarade och sade: Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder icke. Matt. 7: 23.

13. Vaken fördenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden.

Matt. 24: 42, 44. Mark. 13: 33, 35. Luk. 21: 36. 1 Kor. 16: 13. 1 Petr. 5: 8. Upp. 16: 15.

14. Ty det skall ske, likasom när en man, som för utrikes, kallade sina tjänare och öfverlämnade åt dem sina ägodelar Luk. 19: 12 f.

15. och gaf åt en fem pund*, åt en annan två och åt den tredje ett, åt hvar och en efter hans förmåga, och reste strax utrikes.

16. Den som hade fått de fem punden för och handlade med dem och förvärfvade andra fem pund.

17. Äfven den som hade fått de två vann likaledes ock andra två;

18. men den som hade fått det ena gick bort och gjorde en grop i jorden och gömde sin herres penningar.

19. Men en lång tid därefter kom dessa tjänares herre och höll räkenskap med dem.

20. Då kom den fram, som hade fått de fem punden, och bar fram fem andra pund och sade: Herre, du öfverlämnade åt mig fem pund; se, fem andra pund har jag vunnit med dem.

21. Då sade hans herre till honom: Väl, du gode och trogne tjänare; i ringa ting har du varit trogen; jag skall sätta dig öfver mycket: gå in i din herres glädje. Matt. 24: 47. Luk. 22: 29 f.

* Se 18: 24.

22. Då kom ock den fram, som hade fått de två punden, och sade: Herre, du öfverlämnade åt mig två pund; se, två andra pund har jag vunnit med dem.

23. Då sade hans herre till honom: Väl, du gode och trogne tjänare; i ringa ting har du varit trogen; jag skall sätta dig öfver mycket: gå in i din herres glädje.

24. Och äfven den som hade fått det ena pundet kom fram och sade: Herre, jag visste om dig, att du är en sträng man, som skördar där du icke sått, och upphämtar där du icke utstrött;

25. och jag var rädd och gick bort och gömde ditt pund i jorden. Se, här har du det dig tillhörer.

26. Och hans herre svarade och sade till honom: Du onde och late tjänare, visste du, att jag skördar där jag icke sått, och upphämtar där jag icke utstrött?

27. Du borde då hafva satt in mina penningar hos växlarna, så att, när jag kommit hem, jag hade fått mitt igen med ränta.

28. Tagen därför från honom pundet och gifven det åt den som har de tio punden.

29. Ty åt hvar och en som har skall varda gifvet, och han skall hafva öfvernog, men den som icke har, från honom skall tagas äfven det han har.

Matt. 13: 12. Mark. 4: 25. Luk. 8: 18.

30. Och kasten den onyttige tjänaren ut i mörkret utanför. Där skall gråten och tandagnisslan vara.

Matt. 8: 12. 22: 13. 24: 51.

31. Men när Människosonen kommer i sin härlighet och alla heliga änglar med honom, då skall han sitta på sin härlighets tron,

Sak. 14: 5. Matt. 16: 27.
1 Tess. 4: 16. 2 Tess. 1: 7. Jud. v. 14.

32. och inför honom skola församlas alla folk, och han skall skilja dem från hvarandra, såsom herden skiljer fåren ifrån getterna.

Rom. 14: 10. 2 Kor. 5: 10. Hes. 34: 17, 20.

33. Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra.

34. Då skall Konungen säga till dem, som äro på hans högra sida: Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillredt från världens grundläggning.

35. Ty jag var hungrig, och I gåfven mig att äta; jag var törstig, och I gåfven mig att dricka; jag var främling, och I härbärgeraden mig;

Jes. 58: 7. Hes. 18: 7.

36. naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.

Jak. 1: 27.

37. Då skola de rättfärdiga svara honom och säga: Herre, när sågo vi dig hungrig och gåfvo dig mat, eller törstig och gåfvo dig att dricka?

38. Och när sågo vi dig såsom främling och härbärgerade dig, eller naken och klädde dig?

39. Och när sågo vi dig sjuk eller i fängelse och kommo till dig?

40. Och Konungen skall svara och säga till dem: Sannerligen säger jag eder: Så vidt I hafven gjort det mot en enda af dessa mina minsta bröder, hafven I gjort det mot mig.

Ords. 19: 17. Hebr. 6: 10.

41. Då skall han ock säga till dem på vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djäfvulen och hans änglar.

Ps. 6: 9. Matt. 7: 23. Luk. 13: 27.

42. Ty jag var hungrig, och I gåfven mig icke att äta; jag var törstig, och I gåfven mig icke att dricka;

43. jag var främling, och I härbärgeraden mig icke; naken, och I klädden mig icke; sjuk och i fängelse, och I besökten mig icke.

44. Då skola ock de svara och säga: Herre, när sågo vi dig hungrig eller törstig eller såsom främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig icke?

45. Då skall han svara dem och säga: Sannerligen säger jag eder: Så vidt I icke hafven gjort det mot en enda af dessa minsta, hafven I icke heller gjort det mot mig.

46. Och dessa skola gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt lif.

Dan. 12: 2. Joh. 5: 29.

26 Kapitlet.

Jesus begjutes med smörjelse, förrådes, håller påsk, instiftar nattvarden, ängslas, beder, gripes, förhöres inför rådet, förnekas af Petrus.

Och det begaf sig, att när Jesus hade lyktat alla dessa ord, sade han till sina lärjungar:

2. I veten, att två dagar härefter varder påsk, och Människosonen skall antvardas till att korsfästas.

Matt. 20: 18 f. Mark. 14: 1 f. Luk. 22: 1 f.

3. Då församlade sig öfverstepräster na och de skriftlärda och folkets äldsta i

översteprästens palats, hvilken hette Kaifas,

4. och rådslogo, att de måtte gripa Jesus med list och döda honom.

5. Men de sade: Icke under högtiden, att ett upplopp icke må varda bland folket.

6. Och då Jesus var i Betania, i Simon den spetälskes hus,

Mark. 14: 3 f. Joh. 12: 3 f.

7. framträdde till honom en kvinna, som hade en alabasterflaska med dyrbar smörjelse, och utgöt den öfver hans hufvud, då han satt till bords.

8. Och då hans lärjungar sågo det, blefvo de misslynta och sade: Hvartill denna förspillning?

9. Ty detta hade kunnat säljas dyrt och gifvas åt de fattiga.

10. När Jesus förnam detta, sade han till dem: Hvarför gören I kvinnan bekymmer? Ty en god gärning har hon gjort mot mig.

11. Ty de fattiga hafven I alltid bland eder, men mig hafven I icke alltid.

12. Ty då hon utgöt denna smörjelse på min kropp, gjorde hon det för att tillreda mig till begrafning.

13. Sannerligen säger jag eder: Hvarhelst detta evangelium varder predikadt i hela världen, skall ock hvad hon har gjort varda sagdt henne till åminnelse.

14. Då gick en af de tolf, som hette Judas Iskariot, till öfversteprästerna

Matt. 10: 4. Mark. 14: 10 f. Luk. 22: 3 f.

15. och sade: Hvad viljen I gifva mig, för att jag skall förråda honom åt eder? Och de uppvägde åt honom trettio silfverpenningar*. Sak. 11: 12.

16. Och från den tiden sökte han lägligt tillfälle att förråda honom.

17. Men på första sötebrödsdagen gingo lärjungarna till Jesus och sade till honom: Hvar vill du att vi skola tillreda för dig att äta påskalammet?

2 Mos. 12: 17 f. Mark. 14: 12 f. Luk. 22: 7 f.

18. Och han sade: Gån in i staden till den och den och sägen till honom: Mästaren säger: Min tid är nära; hos dig vill jag hålla påsk med mina lärjungar.

19. Och lärjungarna gjorde såsom Jesus hade befallt dem och tillredde påskalammet.

20. Och när det hade blifvit afton, satte han sig till bords med de tolf.

21. Och under det de åto, sade han: Sannerligen säger jag eder: En af eder skall förråda mig.

Mark. 14: 18 f. Luk. 22: 14, 21 f. Joh. 13: 21 f.

* Omkring 80 kronor.

22. Och de vordo svårligen bedröfvade, och hvar och en af dem begynte säga till honom: Icke är det väl jag, Herre?

23. Men han svarade och sade: Den som med mig har doppat handen i fatet, han skall förråda mig.

24. Människosonen går bort, såsom det är skrifvet om honom; men ve den människan, genom hvilken Människosonen varder förrådd! Det vore godt för den människan, att hon icke vore född. Ps. 41: 10.

25. Och Judas, som förrådde honom, svarade och sade: Rabbi, icke är det väl jag? Då sade han till honom: Du sade det.

26. Och medan de åto, tog Jesus brödet, välsignade och bröt det och gaf lärjungarna och sade: Tagen, äten. Detta är min lekamen.

Mark. 14: 22 f. Luk. 22: 19 f. 1 Kor. 11: 23 f.

27. Och han tog kalken, tackade och gaf dem och sade: Dricken häraf alla.

28. Ty detta är mitt blod, det nya förbundets, hvilket varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse.

Matt. 20: 28. Rom. 5: 15.

29. Men jag säger eder: Härefter skall jag icke dricka af denna vinträdets frukt intill den dagen, då jag dricker det nytt med eder i min Faders rike. Luk. 22: 18.

30. Och när de hade sjungit lofsången, gingo de ut till Oljeberget.

Mark. 14: 26 f.

31. Då sade Jesus till dem: I denna natt skolen I alla taga anstöt af mig, ty det är skrifvet: »Jag skall slå herden, och fåren i hjorden skola varda förskingrade.» Sak. 13: 7. Joh. 16: 32.

32. Men sedan jag har uppstått, skall jag gå före eder till Galileen.

Matt. 28: 6 f.

33. Och Petrus svarade och sade till honom: Om än alla taga anstöt af dig, skall jag dock aldrig taga anstöt.

34. Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I denna natt, förrän hanen gal, skall du tre gånger förneka mig. Luk. 22: 34 f. Joh. 13: 38.

35. Petrus sade till honom: Om jag än måste dö med dig, skall jag dock icke förneka dig. Sammaledes sade ock alla lärjungarna.

36. Då kom Jesus med dem till en landtgård, som kallas Getsemane, och sade till lärjungarna: Sitten här, medan jag går dit bort och beder.

Mark. 14: 32 f. Luk. 22: 39 f. Joh. 18: 1.

37. Och han tog Petrus och Sebedei två söner med sig och begynte bedröfvas och ängslas. Matt. 4: 21.

38. Då sade han till dem: Min själ är djupt bedröfvad intill döden; blifven här och vaken med mig. Joh. 12: 27.

39. Och han gick litet längre fram, föll ned på sitt ansikte, bad och sade: Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du!

Joh. 6: 38. Hebr. 5: 7.

40. Och han gick till lärjungarna och fann dem sofvande och sade till Petrus: Förmådden I så icke vaka en enda timme med mig?

41. Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt. 1 Petr. 4: 7. Gal. 5: 17.

42. Åter gick han bort för andra gången och bad, sägande: Min Fader, om denna kalk icke kan gå från mig, med mindre jag dricker honom, så ske din vilja.

43. Så kom han och fann dem åter sofvande, ty deras ögon voro tunga.

44. Och han lät dem vara och gick åter bort och bad för tredje gången, sägande samma ord.

45. Därefter kom han till lärjungarna och sade till dem: Sofven nu och hvilen eder. Se, stunden är nära, att Människosonen skall antvardas i syndares händer.

46. Stån upp, låtom oss gå; se, den är nära som förråder mig.

47. Och medan han ännu talade, se, då kom Judas, en af de tolf, och med honom en stor folkskara, med svärd och stafvar, från öfversteprästerna och folkets äldsta.

Mark. 14: 43 f. Luk. 22: 47 f. Joh. 18: 3 f.

48. Men den som förrådde honom hade gifvit dem ett tecken, sägande: Den som jag kysser, han är det; gripen honom.

49. Och strax gick han fram till Jesus och sade: Hell dig, Rabbi, och kysste honom ifrigt.

50. Och Jesus sade till honom: Min vän, för hvad är du här? Då gingo de fram och buro händer på Jesus och grepo honom.

51. Och se, en af dem som voro med Jesus räckte ut handen, drog ut sitt svärd och slog öfversteprästens tjänare och högg af hans öra.

52. Då sade Jesus till honom: Stick ditt svärd tillbaka i dess rum; ty alla de som taga till svärd skola förgås med svärd. 1 Mos. 9: 6. Upp. 13: 10.

53. Eller menar du, att jag nu icke kunde bedja min Fader, och han skulle sända till min hjälp mer än tolf legioner änglar?

54. Huru blefve då skrifterna fullbordade, att så måste ske? Jes. 53: 10.

55. I samma stund sade Jesus till folket: Såsom mot en röfvare hafven I gått ut med svärd och stafvar för att fasttaga mig. Hvar dag har jag suttit bland eder, lärande i templet, och I hafven icke gripit mig.

56. Men allt detta har skett, på det att profeternas skrifter skulle fullbordas. Då öfvergåfvo alla lärjungarna honom och flydde. Ps. 88: 9.

57. Men de som hade gripit Jesus förde honom bort till öfversteprästen Kaifas, hos hvilken de skriftlärda och äldsta voro församlade.

Mark. 14: 53 f. Luk. 22: 54 f. Joh. 18: 13, 24.

58. Och Petrus följde honom på afstånd ända till öfversteprästens palats och gick in och satte sig bland tjänarna för att se utgången.

59. Och öfversteprästerna och de äldsta och hela rådet sökte falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna låta döda honom; men de funno intet; Mark. 14: 55 f.

60. och ehuru många falska vittnen framträdde, funno de intet. Men slutligen framträdde två falska vittnen

61. och sade: Denne har sagt: Jag kan bryta ned Guds tempel och på tre dagar bygga upp det. Joh. 2: 19.

62. Och öfversteprästen stod upp och sade till honom: Svarar du intet till det som dessa vittna mot dig?

63. Men Jesus teg. Och öfversteprästen svarade och sade till honom: Jag besvär dig vid den lefvande Guden, att du säger oss, om du är Kristus, Guds Son. Luk. 22: 66 f.

64. Jesus sade till honom: Du sade det. Dock säger jag eder: Härefter skolen I få se Människosonen sitta på kraftens högra sida och komma på himmelens skyar. Ps. 110: 1. Matt. 16: 27. 24: 30. 25: 31. Rom. 14: 10. 1 Tess. 4: 16. Upp. 1: 7.

65. Dåref öfversteprästen sönder sina kläder och sade: Han har hädat. Hvad behöfva vi mera några vittnen? Se, I hafven nu hört hans hädelse.

66. Hvad synes eder? Men de svarade och sade: Han är skyldig till döden.

67. Då spottade de honom i ansiktet och slogo honom med knytnäfvarna, och somliga kindpustade honom

Jes. 50: 6. Matt. 27: 30. Luk. 22: 63 f.

68. och sade: Profetera för oss, Kristus, hvem det var som slog dig.

69. Och Petrus satt utanför på gården, och en tjänstekvinna kom till honom och sade: Du var ock med Jesus, galiléen.

Mark. 14: 66 f. Luk. 22: 55 f. Joh. 18: 17, 25 f.

70. Men han nekade inför alla och sade: Jag vet icke hvad du säger.

71. Och när han hade kommit ut i porten, såg honom en annan kvinna och sade till dem som voro där: Denne var ock med Jesus, nasaréen.

72. Och åter nekade han och svor: Jag känner icke människan.

73. Och litet därefter gingo de fram som där stodo och sade till Petrus: För visso är du ock en af dem, ty äfven ditt uttal röjer dig.

74. Då begynte han förbanna sig och svärja: Jag känner icke människan. Och strax gol hanen.

75. Då kom Petrus ihåg Jesu ord, hvilka han hade sagt honom: Förrän hanen har galit, skall du tre gånger förneka mig. Och han gick ut och grät bitterligen. Matt. 26: 34.

27 Kapitlet.

Judas Iskariot dödar sig själf. Jesus förhöres af Pilatus, dömes, misshandlas, korsfästes, dör och begrafves.

När det hade blifvit morgon, höllo alla öfversteprästerna och folkets äldsta råd mot Jesus, att de måtte döda honom. Mark. 15: 1 f. Luk. 22: 66.

2. Och de bundo honom och förde honom bort och antvardade honom åt landshöfdingen Pontius Pilatus.

Luk. 23: 1. Joh. 18: 28.

3. När då Judas, som förrådde honom, såg, att han var dömd, ångrade han sig och bar igen de trettio silfverpenningarna till öfversteprästerna och de äldsta

4. och sade: Jag har syndat, då jag förrådde oskyldigt blod. Då sade de: Hvad kommer det oss vid? Du må se dig om.

5. Och han kastade silfverpenningarna i templet och begaf sig därifrån och gick bort och hängde sig.

Apg. 1: 18 f.

6. Men öfversteprästerna togo silfverpenningarna och sade: Det är icke lofligt att kasta dem i offerkistan, ty det är blods värde.

7. Och när de hade hållit råd, köpte de för dem krukomakarens åker till begrafningsplats för främlingarna.

8. Därför har den åkern blifvit kallad blodsåker intill denna dag.

9. Då vardt fullbordadt det som var sagdt genom profeten Jeremias, som sade: »Och de togo de trettio silfverpenningarna, värdet för den värderade, hvilken de hade värderat å Israels barns vägnar; Sak. 11: 12 f. Jer. 32: 6—15.

10. och de gåfvo dem för krukomakarens åker, såsom Herren hade befallt mig.»

11. Och Jesus stod inför landshöfdingen, och landshöfdingen frågade honom, sägande: Är du judarnas konung? Och Jesus sade till honom: Du säger det. Mark. 15: 2 f. Luk. 23: 3. Joh. 18: 33, 37. 1 Tim. 6: 13.

12. Och när han blef anklagad af öfversteprästerna och de äldsta, svarade han intet.

13. Då sade Pilatus till honom: Hör du icke, huru mycket de vittna emot dig?

14. Och han svarade honom icke på ett enda ord, så att landshöfdingen förundrade sig storligen.

15. Men vid högtiden plägade landshöfdingen gifva åt folket en fånge lös, hvilken de ville.

Mark. 15: 6 f. Luk. 23: 17 f. Joh. 18: 39 f.

16. Och de hade då en beryktad fånge, som hette Barabbas.

17. Då de nu voro församlade, sade Pilatus till dem: Hvilken viljen I, att jag skall gifva eder lös, Barabbas eller Jesus, som kallas Kristus?

18. Ty han visste, att de af afund hade utlämnat honom.

19. Men medan han satt på domarsätet, sände hans hustru till honom och sade: Befatta dig icke med denne rättfärdige man; ty jag har i dag i drömmen lidit mycket för hans skull.

20. Men öfversteprästerna och de äldsta öfvertalade folket, att de skulle begära Barabbas och förgöra Jesus.

21. Och landshöfdingen svarade och sade till dem: Hvilken af de två viljen I, att jag skall gifva eder lös? Och de sade: Barabbas. Apg. 3: 14.

22. Pilatus sade till dem: Hvad skall jag då göra med Jesus, som kallas Kristus? De sade alla: Låt honom korsfästas.

23. Då sade landshöfdingen: Hvad ondt har han då gjort? Då skriade de öfverljudt och sade: Låt honom korsfästas!

24. När nu Pilatus såg, att han icke kunde uträtta något, utan att sorlet ökades, tog han vatten och tvådde sina

känder i folkets åsyn och sade: Oskyldig är jag i denne rättfärdige mans blod. I mån se eder om.

25. Och allt folket svarade och sade: Hans blod komme över oss och över våra barn.

26. Då gaf han dem Barabbas lös, men Jesus lät han gissla och utlämnade honom till att korsfästas. Joh. 19: 16.

27. Då togo landshöfdingens krigsmän Jesus till sig in i palatset och samlade hela skaran omkring honom Mark. 15: 16 f. Joh. 19: 2 f.

28. och afklädde honom och klädde på honom en röd mantel

29. och flätade en krona af törnen, hvilken de satte på hans hufvud, och gåfvo honom ett rör i hans högra hand och föllo på knä framför honom och begabbade honom och sade: Hell dig, judarnas konung!

30. Och de spottade på honom och togo röret och slogo hans hufvud. Jes. 50: 6. Matt. 26: 67.

31. Och sedan de hade begabbat honom, afklädde de honom manteln och klädde på honom hans kläder och förde honom bort till att korsfästas.

32. Men när de gingo ut, funno de en man från Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade de att bära hans kors. Mark: 15: 21 f. Luk. 23: 26.

33. Och när de kommo till ett ställe, som kallas Golgata, det betyder hufvudskalleplats,

Luk. 23: 33 f. Joh. 19: 17 f.

34. gåfvo de honom att dricka ättika, blandad med galla, och när han hade smakat därpå, ville han icke dricka. Ps. 69: 22.

35. Och sedan de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig, kastande lott om dem. Ps. 22: 19.

36. Och de satte sig där och höllo vakt om honom.

37. Och öfver hans hufvud satte de hans sak, så skrifven: »Denne är Jesus, judarnas konung.»

38. Då korsfästes jämte honom två röfvare, den ene på den högra sidan och den andre på den vänstra. Jes. 53: 12. Mark. 15: 27 f. Luk. 23: 33 f. Joh. 19: 18 f.

39. Och de som gingo förbi hädade honom och riste sina hufvud Ps. 22: 8.

40. och sade: Du som bryter ned templet och bygger upp det på tre dagar, hjälp dig själf. Är du Guds Son, så stig ned från korset. Matt. 26: 61. Joh. 2: 19.

* D. ä. kl. 12 på dagen. Se sid. 26.

41. Sammaledes begabbade honom ock öfversteprästerna med de skriftlärda och de äldsta och sade:

42. Andra har han hulpit; sig själf kan han icke hjälpa. Är han Israels konung, så stige han nu ned från korset, och vi skola tro honom.

43. Han har förtröstat på Gud; han frälse honom nu, om han har lust till honom; ty han har sagt: Jag är Guds Son. Ps. 22: 9.

44. Och på samma sätt skymfade honom ock de röfvare, som voro korsfästa med honom. Luk. 23: 39 f.

45. Men från sjätte timmen* vardt mörker öfver hela landet ända till nionde timmen. Mark. 15: 33 f. Luk. 23: 44 f.

46. Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eli, Eli, lama sabaktani? det är: Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig? Ps. 22: 2.

47. Men några af dem som stodo där och hörde det sade: Han åkallar Elias.

48. Och strax lopp en af dem och tog en svamp och fyllde den med ättika och satte den på ett rör och gaf honom att dricka. Joh. 19: 29 f.

49. Men de andra sade: Håll, låtom oss se, om Elias kommer för att hjälpa honom.

50. Åter ropade Jesus med hög röst och gaf upp andan.

51. Och se, förlåten i templet rämnade i två stycken, från ofvan och ända ned, och jorden skalf och hällebergen rämnade; 2 Mos. 26: 31.

52. och grafvarna öppnades och många de afsomnade heligas kroppar stodo upp,

53. och de gingo ut ur sina grafvar efter hans uppståndelse och ingingo i den heliga staden och uppenbarades för många.

54. Men när höfvitsmannen och de som med honom höllo vakt om Jesus sågo jordbäfningen och de ting, som skedde, blefvo de högeligen förskräckta och sade: För visso var denne Guds Son.

55. Och där voro många kvinnor, som på afstånd sågo därpå, hvilka hade följt Jesus från Galileen och tjänat honom. Luk. 8: 2.

56. Bland dessa var Maria Magdalena och Maria, Jakobs och Joses' moder, och Sebedei söners moder.

57. Men när det hade blifvit afton, kom en rik man från Arimatea, vid

namn Josef, hvilken ock hade blifvit en Jesu lärjunge. Mark. 15: 43 f. Luk. 23: 50 f. Joh. 19: 38 f.

58. Denne gick till Pilatus och begärde Jesu kropp. Då bjöd Pilatus, att kroppen skulle gifvas honom.

59. Och Josef tog hans kropp och svepte honom i en ren linneduk

60. och lade honom i sin nya graf, hvilken han hade uthuggit i hälleberget, och vältrade en stor sten för dörren till grafven och gick därifrån. Jes. 53: 9.

61. Och där voro Maria Magdalena och den andra Maria, sittande midt emot grafven.

62. Och följande dagen, som var dagen efter tillredelsedagen, kommo öfversteprästerna och fariséerna tillsammans till Pilatus

63. och sade: Herre, vi hafva erinrat oss, att denne förförare sade, när han ännu lefde: Efter tre dagar skall jag uppstå.

64. Bjud fördenskull, att grafven bevakas intill den tredje dagen, att icke till äfventyrs lärjungarna komma och stjäla honom bort och säga till folket: han är uppstånden från de döda; och så blifver den sista villan värre än den första. Matt. 28: 13.

65. Då sade Pilatus till dem: Där hafven I vakt; gån och bevaken bäst I kunnen.

66. Och de gingo bort och bevakade grafven med vakten, sedan de hade förseglat stenen.

28 Kapitlet.

Jesus uppstår från de döda, gifver lärjungarna det sista uppdraget, instiftar läroämbetet och döpelsen.

Men vid sabbatens slut, i gryningen till första dagen i veckan, gingo Maria Magdalena och den andra Maria för att bese grafven.

Mark. 16: 2 f. Luk. 24: 1 f. Joh. 20: 1 f.

2. Och se, det vardt en stor jordbäfning, ty en Herrens ängel steg ned från himmelen och gick och bortvältrade stenen från dörren och satte sig på honom.

3. Och hans utseende var såsom en ljungeld och hans klädnad hvit såsom snö.

4. Och väktarna skälfde af fruktan för honom och vordo såsom döda.

5. Men ängeln svarade och sade till kvinnorna: Rädens icke I; ty jag vet, att I söken Jesus, den korsfäste.

6. Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade sagt. Kommen och sen rummet, där Herren har legat; Matt. 12: 40. 16: 21. 17: 23.

7. och gån strax och sägen hans lärjungar, att han är uppstånden från de döda. Och se, han går före eder till Galileen; där skolen I få se honom. Se, jag har sagt eder det. Matt. 26: 32.

8. Och de gingo hastigt ut från grafven med räddhåga och stor glädje och lupo att kungöra det för hans lärjungar.

9. Men när de gingo att kungöra det för hans lärjungar, se, då mötte Jesus dem och sade: Hell eder! Och de gingo fram och fattade om hans fötter och tillbådo honom. Mark. 16: 9 f.

10. Då sade Jesus till dem: Rädens icke; gån och kungören det för mina bröder, att de må gå till Galileen; och där skola de få se mig.

Joh. 20: 17. Apg. 1: 3. 13: 31. 1 Kor. 15: 5.

11. Och under det de gingo, se, då kommo några af vakten till staden och kungjorde för öfversteprästerna allt det som hade händt.

12. Och de församlade sig med de äldsta, och de höllo råd och gåfvo en stor summa penningar åt krigsmännen Matt. 27: 64.

13. och sade: Sägen, att hans lärjungar kommo om natten och stulo honom bort, medan vi sofvo.

14. Och om detta kommer för landshöfdingens öron, vilja vi ställa honom till freds och så laga, att I kunnen vara obekymrade.

15. Och de togo penningarna och gjorde såsom de hade blifvit lärda. Och detta tal har blifvit allmänt gängse bland judarna intill denna dag.

16. Och de elfva lärjungarna gingo till Galileen, till det berg, där Jesus hade stämt möte med dem.

17. Och när de fingo se honom, tillbådo de honom; men somliga tviflade.

18. Och Jesus gick fram och talade till dem och sade: Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden.

Ps. 8: 7. Matt. 11: 27. Joh. 3: 35. 13: 3. 17: 2. Ef. 1: 22. Hebr. 1: 2. 2: 8.

19. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Faderns och Sonens och den Heliges Andes namn, Mark. 16: 15. Luk. 24: 47.

20. lärande dem att hålla allt det jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill världens ände.

Marci Evangelium.

1 Kapitlet.

Johannes predikar och döper. Jesus döpes, frestas, predikar, kallar lärjungar och botar sjukdomar.

Begynnelsen af Jesu Kristi, Guds Sons, evangelium,

2. såsom det är skrifvet hos profeterna: »Se, jag sänder min ängel före ditt ansikte, hvilken skall bereda din väg framför dig;
Jes. 40: 3. Mal. 3: 1. Matt. 3: 1 f. Luk. 3: 3 f.

3. en ropandes röst i öknen: bereden Herrens väg, gören hans stigar räta!»

4. Johannes uppträdde döpande i öknen och predikande bättringens dop till syndernas förlåtelse.

5. Och till honom utgingo hela Judiska landet och Jerusalems invånare, och de läto alla döpa sig af honom i floden Jordan, bekännande sina synder.
Matt. 3: 5 f.

6. Och Johannes var klädd i kamelhår och hade en lädergördel om sina länder, och han åt gräshoppor och vildhonung.

7. Och han predikade och sade: Efter mig kommer den, som är starkare än jag, hvilkens skorem jag icke är värdig att luta mig ned och upplösa.
Luk. 3: 16 f. Joh. 1: 26 f. Apg. 13: 25.

8. Jag har döpt eder med vatten, men han skall döpa eder med den Helige Ande.
Apg. 1: 5. 2: 4. 11: 15 f. 19: 4.

9. Och det begaf sig i de dagarna, att Jesus kom från Nasaret i Galileen och vardt döpt af Johannes i Jordan.
Matt. 3: 13 f. Luk. 3: 21 f.

10. Och strax då han steg upp ur vattnet, såg han himmelen dela sig och Anden såsom en dufva nedfara öfver honom.
Joh. 1: 32.

11. Och en röst kom från himmelen: »Du är min älskade son, i hvilken jag har ett godt behag.»
Ps. 2: 7. Jes. 42: 1. Mark. 9: 7. 2 Petr. 1: 17.

12. Och strax dref Anden honom ut i öknen.
Matt. 4: 1 f. Luk. 4: 1 f.

13. Och han var där i öknen i fyrtio dagar och frestades af Satan, och han var med vilddjuren, och änglarna tjänade honom.

14. Men sedan Johannes hade blifvit satt i fängelse, kom Jesus till Galileen och predikade evangelium om Guds rike,
Matt. 4: 12 f.
Luk. 4: 14. Joh. 4: 43. Apg. 10: 37.

15. sägande: Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära. Gören bättring och tron evangelium.
Matt. 3: 2.

16. Och när han vandrade omkring utmed det Galileiska hafvet, såg han Simon och Andreas, hans broder, kasta ut nät i hafvet, ty de voro fiskare.
Matt. 4: 18 f. Luk. 5: 2 f.

17. Och Jesus sade till dem: Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare.

18. Och strax öfvergåfvo de sina nät och följde honom.

19. Och när han hade gått litet längre fram därifrån, såg han Jakob, Sebedei son, och Johannes, hans broder, hvilka ock i båten lagade sina nät.

20. Och strax kallade han dem till sig, och de lämnade sin fader Sebedeus med legodrängarna kvar i båten och följde honom.

21. Och de gingo in i Kapernaum, och strax, på sabbaten, gick han in i synagogan och lärde.
Matt. 4: 18, 23. Luk. 4: 31 f.

22. Och de häpnade öfver hans lära; ty han lärde dem såsom en, som har makt, och icke såsom de skriftlärda.
Matt. 7: 28 f.

23. Och i deras synagoga var en man, besatt af en oren ande, och han ropade
Luk. 4: 33 f.

24. och sade: Ack, hvad hafva vi att göra med dig, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att fördärfva oss? Jag vet hvem du är, Guds helige.
Matt. 8: 29.

25. Och Jesus näpste honom, sägande: Tig och gå ut från honom.

26. Och den orena anden slet honom och ropade med hög röst och gick ut från honom.

27. Och alla förvånades, så att de tillsporde hvarandra och sade: Hvad är detta? Hvilken ny lära är detta? Ty med makt bjuder han äfven de orena andarna, och de lyda honom.

28. Och strax gick hans rykte ut i hela den kringliggande trakten af Galileen.

29. Och de gingo strax ut från synagogan och kommo till Simons och Andreas' hus med Jakob och Johannes.

Matt. 8: 14 f. Luk. 4: 38 f.

30. Och Simons svärmoder låg i feber, och strax talade de med honom om henne.

31. Och han gick fram och tog henne vid handen och reste henne upp; och strax öfvergaf febern henne, och hon tjänade dem.

32. Men när det hade blifvit afton och solen gått ned, förde de till honom alla, som voro sjuka och besatta.

Matt. 8: 16 f. Luk. 4: 40 f.

33. Och hela staden var församlad utanför dörren.

34. Och han botade många, som ledo af mångahanda sjukdomar, och utdref många onda andar och tillstadde icke andarna att tala, ty de kände honom.

Apg. 16: 17 f.

35. Och om morgonen, medan det ännu var mycket mörkt, stod han upp och gick bort till en öde trakt, och där bad han. Luk. 4: 42 f.

36. Och Simon och de som voro med honom skyndade efter honom.

37. Och när de funno honom, sade de till honom: Alla söka dig.

38. Och han sade till dem: Låtom oss gå till de närmaste småstäderna, att jag ock där må predika; ty därtill har jag gått ut.

39. Och han predikade i deras synagogor öfver hela Galileen och utdref de onda andarna.

40. Och till honom kom en spetälsk man och bad honom, föll på knä för honom och sade till honom: Om du vill, kan du göra mig ren.

Matt. 8: 2 f. Luk. 5: 12 f.

41. Då varkunnade sig Jesus och räckte ut handen, rörde vid honom och sade till honom: Jag vill; blif ren.

42. Och när han hade sagt detta, gick spetälskan strax bort ifrån honom, och han vardt ren.

43. Och han talade till honom strängeligen och visade honom strax ifrån sig

44. och sade till honom: Se till, att du icke säger något för någon, utan gå bort, visa dig för prästen och offra för din rening hvad Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.

3 Mos. 14: 2 f.

45. Men då han hade gått ut, begynte han mycket förkunna och utsprida saken, så att han icke mer kunde uppenbarligen gå in i någon stad, utan höll sig utanför i öde trakter, och de kommo till honom från alla håll.

2 Kapitlet.

Jesus botar en lam, kallar Matteus, undervisar om fastan. Lärjungarna plocka ax på sabbaten.

Och efter några dagar gick han åter in i Kapernaum; och det spordes, att han hade kommit hem.

2. Och strax församlades många, så att icke ens platsen utanför dörren mer kunde rymma dem, och han talade ordet för dem.

3. Och de kommo och förde till honom en lam, som bars af fyra.

Matt. 9: 2 f. Luk. 5: 18 f. Jes. 43: 25.

4. Och då de icke kunde komma fram till honom för folkets skull, aftäckte de taket på huset, där han var, och gjorde en öppning och nedhissade sängen, på hvilken den lame låg.

5. Och när Jesus såg deras tro, sade han till den lame: Min son, dina synder äro dig förlåtna.

6. Men där sutto några af de skriftlärda och tänkte i sina hjärtan:

7. Hvarför talar denne sådana hädelser? Hvem kan förlåta synder utan Gud allena?

8. Och Jesus, som strax förnam i sin ande, att de så tänkte inom sig själfva, sade till dem: Hvarför tänken I sådant i edra hjärtan?

9. Hvilket är lättare, att säga till den lame: dina synder äro dig förlåtna, eller att säga: stå upp och tag din säng och gå?

10. Men på det att I måն veta, att Människosonen har makt att på jorden förlåta synder — sade han till den lame:

11. Jag säger dig: Stå upp, tag din säng och gå hem.

12. Och han stod strax upp och tog sin säng och gick ut i allas åsyn, så att alla blefvo bestörta och prisade Gud, sägande: Sådant sågo vi aldrig.

13. Och han gick åter ut vid hafvet, och allt folket kom till honom, och han lärde dem.

14. Och under det han gick förbi, såg han Levi, Alfei son, som satt vid tullen, och han sade till honom: Följ mig. Och han stod upp och följde honom. Matt. 9: 9 f. Luk. 5: 27 f.

15. Och det begaf sig, att då han satt till bords i hans hus, sutto ock

många publikaner och syndare till bords med Jesus och hans lärjungar, ty de voro många och hade följt honom.

16. Och när de skriftlärda och fariséerna sågo, att han åt med publikanerna och syndarna, sade de till hans lärjungar: Hvarför äter och dricker han med publikanerna och syndarna?

17. Och när Jesus hörde det, sade han till dem: De helbrägda behöfva icke läkare, utan de kranka. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare. 1 Tim. 1: 15.

18. Och Johannes' lärjungar och fariséerna höllo fasta. Och de kommo och sade till honom: Hvarför fasta Johannes' lärjungar och fariséernas lärjungar, men dina lärjungar fasta icke?

Matt. 9: 14 f. Luk. 5: 33 f.

19. Och Jesus sade till dem: Icke kunna väl bröllopssvennerna fasta, så länge brudgummen är med dem? Så länge de hafva brudgummen med sig, kunna de icke fasta.

20. Men dagar skola komma, då brudgummen skall tagas ifrån dem, och då skola de fasta på den dagen.

21. Ingen syr en lapp af ovalkadt tyg på en gammal klädnad; annars rifver det tillsatta nya bort af det gamla, och hålet varder värre.

22. Och ingen slår nytt vin i gamla läglar; annars spränger det nya vinet sönder läglarna, och vinet spilles ut, och läglarna fördärfvas; utan nytt vin bör slås i nya läglar.

23. Och det begaf sig, att han på en sabbat gick genom sädesfält, och hans lärjungar begynte att, under det de gingo, afrycka axen.

Matt. 12: 1 f. Luk. 6: 1 f.

24. Och fariséerna sade till honom: Se, hvarför göra de på sabbaten det som icke är lofligt?

2 Mos. 20: 10. 5 Mos. 23: 25.

25. Och han sade till dem: Hafven I aldrig läst hvad David gjorde, när han och de som voro med honom ledo brist och blefvo hungriga,

1 Sam. 21: 6.

26. huru han gick in i Guds hus, då Abjatar var öfverstepräst, och åt skådebröden, hvilka det icke är lofligt för andra än prästerna att äta, och gaf äfven åt dem som voro med honom?

2 Mos. 29: 32 f.

27. Och han sade till dem: Sabbaten är gjord för människans skull, icke människan för sabbatens skull.

28. Så är nu Människosonen herre äfven öfver sabbaten.

3 Kapitlet.

Jesus botar en förtvinad hand och förordnar tolf apostlar. Synd mot den Helige Ande. Jesu moder och bröder.

Och han gick åter in i synagogan, och där var en man, som hade en förtvinad hand. Matt. 12: 9 f. Luk. 6: 6 f.

2. Och de vaktade på honom, om han skulle bota honom på sabbaten, på det att de måtte anklaga honom.

3. Och han sade till mannen, som hade den förtvinade handen: Stå upp och kom fram.

4. Och han sade till dem: Är det lofligt att på sabbaten göra godt eller att göra ondt, att rädda lif eller att döda? Men de tego.

5. Och han såg omkring på dem med vrede, bedröfvad öfver deras hjärtas förhärdelse, och sade till mannen: Räck ut din hand; och han räckte ut henne, och hans hand vardt helbrägda igen.

6. Och strax gingo fariséerna ut och höllo råd med herodianerna mot honom, huru de måtte förgöra honom.

Matt. 22: 16.

7. Och Jesus drog sig med sina lärjungar undan till hafvet, och med honom följde en stor mängd från Galileen och Judeen. Luk. 6: 17 f.

8. Äfven från Jerusalem och Idumeen och från andra sidan Jordan och från trakterna omkring Tyrus och Sidon kom till honom en stor mängd, när de hade hört de stora ting, som han gjorde.

Matt. 4: 25.

9. Och han sade till sina lärjungar, att en båt skulle vara i beredskap åt honom för folkets skull, att de icke skulle tränga honom;

10. ty han botade många, så att alla som hade plågor föllo öfver honom, att de måtte få röra vid honom.

11. Och när de orena andarna sågo honom, föllo de ned för honom och ropade, sägande: Du är Guds Son.

12. Och han tillsade dem strängeligen, att de icke skulle röja honom.

Mark. 1: 25.

13. Och han steg upp på berget och kallade till sig dem han själf ville; och de kommo till honom.

Matt. 10: 1 f. Mark. 6: 7. Luk. 6: 12 f.

14. Och han förordnade tolf, att de skulle vara med honom, och att han skulle utsända dem till att predika

15. och hafva makt att bota sjukdomar och utdrifva onda andar:

16. Simon, hvilken han gaf tillnamnet Petrus, Joh. 1: 42.

17. och Jakob, Sebedei son, och Johannes, Jakobs broder, hvilka han gaf tillnamnet Boanerges, det är »tordöns söner»,

18. och Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och Jakob, Alfei son, och Taddeus och Simon kananiten,

19. och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom.

20. Och de kommo hem; och det församlade sig åter folk, så att de icke ens kunde hålla sin måltid.

21. Och när hans anhöriga fingo höra detta, gingo de ut för att taga fast honom, ty de sade: Han är från sina sinnen.

22. Och de skriftlärda, som hade kommit ned från Jerusalem, sade: Han har Beelsebul, och med de onda andarnas furste utdrifver han de onda andarna. Matt. 12: 24 f. Luk. 11: 15 f.

23. Då kallade han dem till sig och sade till dem i liknelser: Huru kan Satan utdrifva Satan?

24. Och om ett rike varder söndradt mot sig självt, så kan det riket icke hafva bestånd,

25. och om ett hus varder söndradt mot sig självt, så kan det huset icke hafva bestånd,

26. och om Satan sätter sig upp mot sig själf och är söndrad, så kan han icke hafva bestånd, utan det är ute med honom.

27. Ingen kan gå in i den starkes hus och utplundra hans bohag, utan att han först binder den starke, och sedan utplundrar han hans hus.

28. Sannerligen säger jag eder: Alla synder skola förlåtas människors barn, äfven de hädelser, med hvilka de än må häda, Luk. 12: 10. Hebr. 6: 4. 1 Joh. 5: 16.

29. men hvilken som hädar den Helige Ande, han har icke förlåtelse till evig tid, utan han är skyldig till evig dom.

30. Ty de sade: Han har en oren ande.

31. Så kommo då hans bröder och hans moder och stodo utanför och sände till honom och kallade honom ut.
Matt. 12: 46 f. Luk. 8: 19 f.

32. Och en hop folk satt omkring honom, och de sade till honom: Se, din moder och dina bröder äro utanför och söka dig.

33. Och han svarade dem och sade: Hvilken är min moder eller mina bröder?

34. Och han såg rundt omkring på dem, som sutto omkring honom, och sade: Se, min moder och mina bröder!

35. Ty hvilken som gör Guds vilja, han är min broder och min syster och min moder. Joh. 15: 14.

4 Kapitlet.

Liknelser om himmelriket. Jesus stillar en storm på hafvet.

Och han begynte åter lära vid hafvet, och till honom församlades mycket folk, så att han steg i en båt och satte sig där på hafvet, och allt folket stod på land vid hafvet. Matt. 13: 1 f.

2. Och han lärde dem mycket i liknelser och sade till dem, då han lärde:
Luk. 8: 4 f.

3. Hören! Se, en såningsman gick ut till att så.

4. Och det begaf sig, att när han sådde, föll somt vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det.

5. Men somt föll på stengrunden, där det icke hade mycken jord, och det gick strax upp, därför att det icke hade djup jord;

6. och när solen hade gått upp, förbrändes det, och emedan det icke hade rot, förtorkades det.

7. Och somt föll bland törnena, och törnena växte upp och förkväfde det, och det gaf ingen frukt.

8. Och somt föll i den goda jorden, och det gaf frukt, som kom upp och växte, och bar dels trettiofaldt, dels sextiofaldt, dels hundrafaldt.

9. Och han sade: Den som har öron till att höra, han höre.

10. Då han nu vardt allena, sporde honom de som voro med honom, jämte de tolf, om liknelsen.
Matt. 13: 10 f. Luk. 8: 9 f.

11. Och han sade till dem: Eder är Guds rikes hemlighet gifven, men för de andra som äro utanför kommer allt i liknelser,

12. på det att de, seende, skola se och icke förnimma och hörande höra och icke förstå, att de icke må omvända sig och synderna varda dem förlåtna.
Jes. 6: 9. 29: 10. Joh. 12: 40. Apg. 28: 26.

13. Och han sade till dem: Förstån I icke denna liknelse? Huru skolen I då fatta alla liknelser?

14. Såningsmannen sår ordet.

15. Men dessa äro de vid vägen: där ordet varder sådt, och när de hafva hört det, strax kommer Satan och tager

bort ordet, som blifvit sådt i deras hjärtan. Matt. 13: 19 f.

16. Och sammaledes äro dessa de som såddes på stengrunden: de som, då de hafva hört ordet, strax med glädje mottaga det,

17. och de hafva icke rot i sig, utan stå till en tid; när sedan bedröfvelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, strax taga de anstöt.

18. Och dessa äro de som såddes bland törnena: de som höra ordet,

19. och denna världens bekymmer och rikedomens svek och de andra begärelserna gå därin och förkväfva ordet, och det varder utan frukt.

1 Tim. 6: 9.

20. Och dessa äro de som blefvo sådda i den goda jorden: de som höra ordet och mottaga det och bära frukt dels trettiofaldt, dels sextiofaldt, dels hundrafaldt.

21. Och han sade till dem: Icke kommer väl ljuset in för att sättas under skäppan eller under bänken? Månne icke för att sättas på ljusstaken?

Matt. 5: 15. Luk. 8: 16 f. 11: 33.

22. Ty intet är fördoldt, utan för att det skall varda uppenbart; icke heller vardt något förborgadt, utan för att det skulle komma i dagen. Matt. 10: 26.

23. Om någon har öron till att höra, han höre.

24. Och han sade till dem: Sen till, hvad I hören. Med det mått, hvarmed I måten, skall det mätas åt eder, och åt eder som hören skall mera varda tillagdt. Matt. 7: 2. Luk. 6: 38.

25. Ty den som har, honom skall varda gifvet, men den som icke har, från honom skall tagas äfven det han har. Matt. 13: 12. Luk. 8: 18.

26. Och han sade: Så är Guds rike, såsom om en man kastar säden i jorden

27. och sofver och står upp, natt och dag, och säden går upp och växer, han vet själf icke huru.

28. Af sig själf bär jorden frukt, först brodd, sedan ax, sedan fullbildadt hvete i axet.

29. Men när frukten erbjuder sig, strax låter han lien gå, ty skördetiden är för handen.

30. Och han sade: Hvarvid skola vi likna Guds rike, eller med hvilken liknelse skola vi beteckna det?

31. Det är såsom ett senapskorn, hvilket, när det varder sådt i jorden, är mindre än alla andra frön på jorden,

Matt. 13: 31 f. Luk. 13: 18 f.

32. men hvilket, när det är sådt, kommer upp och varder större än alla andra kryddväxter och skjuter stora grenar, så att himmelens fåglar kunna bygga sina nästen under dess skugga.

33. Och i många sådana liknelser talade han ordet till dem, allteftersom de förmådde höra;

34. och utan liknelse talade han icke till dem, men afsides uttydde han allt för sina lärjungar.

35. Och samma dag på aftonen sade han till dem: Låtom oss fara öfver till andra stranden.

Matt. 8: 18, 23 f. Luk. 8: 22 f.

36. Och de läto folket gå och togo honom med sig, såsom han var i båten, och äfven andra båtar voro med honom.

37. Och en häftig stormvind uppkom, och vågorna slogo in i båten, så att han redan begynte fyllas.

38. Och han var själf i bakdelen af båten, sofvande på hufvudgärden, och de väckte honom och sade till honom: Mästare, sköter du icke om, att vi förgås?

39. Och då han hade blifvit uppväckt, näpste han vädret och sade till hafvet: Tyst, var stilla. Och vädret saktade sig, och det vardt alldeles lugnt.

40. Och han sade till dem: Hvarför ären I så rädda? Huru kommer det till, att I icke hafven tro?

41. Och de vordo ganska förskräckta och sade till hvarandra: Hvem är då denne, att både vädret och hafvet äro honom lydiga?

5 Kapitlet.

Jesus utdrifver onda andar, stillar en kvinnas blodgång och uppväcker Jairi dotter.

Och de kommo öfver till andra sidan hafvet, till gadarenernas land.

Matt. 8: 28 f. Luk. 8: 26 f.

2. Och då han hade stigit ur båten, strax mötte honom en man från grifterna, som var besatt af en oren ande

3. och hade sitt tillhåll i grifterna, och icke ens med kedjor kunde någon binda honom.

4. Ty många gånger hade han varit bunden med fotbojor och kedjor, men kedjorna hade af honom blifvit afslitna och fotbojorna sönderbrutna, och ingen förmådde kufva honom.

5. Och han var alltid, dag och natt, i grifterna och på bergen och ropade och slog sig själf med stenar.

6. Och när han såg Jesus fjärran ifrån, lopp han till och föll ned för honom

7. och ropade med hög röst och sade: Hvad har jag att göra med dig Jesus, Guds, den Högstes, Son? Jag besvär dig vid Gud, att du icke plågar mig.
8. Ty han hade sagt till honom: Far ut från människan, du orena ande.
9. Och han sporde honom: Hvad är ditt namn? Och han sade till honom: Legio är mitt namn; ty vi äro många.
10. Och han bad honom mycket, att han icke skulle sända dem bort ifrån den trakten.
11. Och där gick vid berget en stor svinhjord i bet.
12. Och alla de onda andarna bådo honom och sade: Sänd oss in i svinen, att vi må fara in i dem.
13. Och Jesus tillstadde dem det strax. Och de orena andarna foro ut och foro in i svinen, och hjorden störtade sig utför branten i hafvet, och de voro omkring två tusen och drunknade i hafvet.
14. Och de som vaktade svinen flydde och berättade det i staden och på landet; och de gingo ut för att se hvad som hade skett.
15. Och de kommo till Jesus och sågo den, som hade varit besatt och haft legionen, sittande både klädd och vid sina sinnen, och de vordo förfärade.
16. Och de som hade sett det förtäljde för dem, huru det hade tillgått med den besatte och om svinen.
17. Och de begynte bedja honom gå bort ifrån deras gränser.
18. Och då han steg i båten, bad honom den som hade varit besatt att få vara med honom.
19. Och han tillstadde det icke, utan sade till honom: Gå hem till de dina och berätta för dem, huru stora ting Herren har gjort med dig, och huru han har miskundat sig öfver dig.
20. Och han gick bort och begynte förkunna i Dekapolis, huru stora ting Jesus hade gjort med honom; och alla förundrade sig.
21. Och då Jesus hade farit öfver med båten igen till andra stranden, församlades mycket folk till honom; och han var vid hafvet. Matt. 9: 1. Luk. 8: 40.
22. Och se, en af synagogföreståndarna, vid namn Jairus, kom, och när han fick se honom, föll han ned för hans fötter Matt. 9: 18 f. Luk. 8: 41 f.
23. och bad honom mycket och sade: Min dotter ligger på sitt yttersta; kom och lägg händerna på henne, att hon må blifva hulpen och lefva.
24. Och han gick med honom, och mycket folk följde honom, och de trängde honom.
25. Och där var en kvinna, som hade haft blodgång i tolf år Matt. 9: 20 f. Luk. 8: 43 f.
26. och lidit mycket af många läkare och utgifvit allt hvad hon ägde och hade dock ingen hjälp förnummit, utan det hade fastmer blifvit värre med henne.
27. Då hon hade hört om Jesus, kom hon i folkhopen bakifrån och rörde vid hans klädnad,
28. ty hon sade: Om jag får röra allenast vid hans kläder, så blifver jag hulpen.
29. Och strax uttorkades hennes blods källa, och hon kände i sin kropp, att hon var botad från sin plåga.
30. Och Jesus, som strax kände inom sig, att kraft hade utgått från honom, vände sig om i folkhopen och sade: Hvem rörde vid mina kläder? Matt. 14: 36. Luk. 6: 19.
31. Och hans lärjungar sade till honom: Du ser, att folket tränger dig, och du säger: hvem rörde vid mig?
32. Och han såg sig omkring för att se henne, som hade gjort detta.
33. Men kvinnan fruktade och bäfvade, ty hon visste hvad som hade händt henne, och hon kom och föll ned för honom och sade honom hela sanningen.
34. Och han sade till henne: Dotter, din tro har hulpit dig. Gå i frid och var helbrägda från din plåga. Mark. 10: 52.
35. Medan han ännu talade, kommo några från synagogföreståndarens hus och sade: Din dotter är död, hvarför gör du numera Mästaren omak? Luk. 8: 49 f.
36. Men strax då Jesus hörde hvad som sades, sade han till synagogföreståndaren: Frukta icke, allenast tro.
37. Och han tillstadde icke, att någon följde med honom utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder.
38. Och de kommo in i synagogföreståndarens hus, och han såg en sorlande mängd och människor, som gräto och jämrade sig mycket. Matt. 9: 23 f.
39. Och han gick in och sade till dem: Hvarför sorlen I och gråten? Barnet är icke dödt, utan det sofver. Joh. 11: 11.
40. Och de gjorde spe af honom; men han dref ut dem alla och tog med sig barnets fader och moder och dem

som voro med honom, och gick in där barnet låg

41. och tog barnet vid handen och sade till henne: Talita kumi, hvilket betyder: Flicka, jag säger dig, stå upp.

42. Och strax stod flickan upp och gick; ty hon var tolf år gammal. Och de vordo öfvermåttan bestörta.

43. Och han föreskref dem strängeligen, att ingen skulle få veta detta, och sade, att man skulle gifva henne att äta.

6 Kapitlet.

Jesus föraktas i sin fädernestad, utsänder sina tolf apostlar. Johannes döparens halshuggning. Jesus spisar fem tusen män och går på vattnet.

Och han gick ut därifrån och kom till sin fädernestad, och hans lärjungar följde honom. Matt. 13: 54.

2. Och när sabbaten kom, begynte han lära i synagogan; och många, som hörde honom, häpnade och sade: Hvarifrån har denne detta, och hvilken är den vishet, som är honom gifven, och hvilka äro dessa krafter, som ske genom hans händer? Luk. 4: 16.

3. Är denne icke timmermannen, Marias son, och broder till Jakob och Joses och Judas och Simon, och äro icke hans systrar här hos oss? Och de togo anstöt af honom. Joh. 6: 42.

4. Men Jesus sade till dem: En profet är icke föraktad utan i sin fädernestad och bland sina fränder och i sitt hus. Matt. 13: 57 f. Luk. 4: 24. Joh. 4: 44.

5. Och han kunde icke där göra någon annan kraft, än att han lade händerna på några få sjuka och botade dem.

6. Och han förundrade sig öfver deras otro. Och han gick omkring i de kringliggande byarna och lärde. Matt. 9: 35 f.

7. Och han kallade till sig de tolf och begynte utsända dem, två och två, och gaf dem makt öfver de orena andarna. Matt. 10: 1. Mark. 3: 13 f. Luk. 9: 1 f.

8. Och han bjöd dem, att de icke skulle taga något med sig på vägen utan en staf allena, icke ränsel, icke bröd, icke penningar i bältet; Matt. 10: 9 f. Luk. 9: 3 f.

9. dock skulle de hafva skor* på fötterna; men icke bära två lifklädningar. Apg. 12: 8.

10. Och han sade till dem: Hvarhelst I gån in i ett hus, stannen där, till dess I gån ut därifrån. Matt. 10: 11.

11. Och hvarhelst de icke mottaga eder eller höra eder, gån ut därifrån och skudden af stoftet, som är under edra fötter, till ett vittnesbörd öfver dem. Sannerligen säger jag eder: Det skall vara drägligare för Sodom eller Gomorra på domedag än för den staden. Apg. 13: 51.

12. Och de gingo ut och predikade, att man skulle bättra sig.

13. Och de utdrefvo många onda andar och smorde många sjuka med olja och botade dem. Jak. 5: 14.

14. Och när konung Herodes fick höra detta, ty hans namn hade blifvit kändt, sade han: Den Johannes, som döpte, är uppstånden från de döda, och därför verka dessa krafter i honom. Matt. 14: 1 f. Luk. 9: 7 f.

15. Och somliga sade: Det är Elias. Men andra sade: Det är en profet, såsom en af profeterna.

16. Då Herodes hörde detta, sade han: Denne är Johannes, som jag halshögg; han har uppstått från de döda.

17. Ty Herodes hade sändt och låtit gripa Johannes och satt honom i fängelse för Herodias', sin broder Filippi hustrus, skull; ty han hade tagit henne till hustru. Matt. 14: 3 f. Luk. 3: 19. 9: 9.

18. Ty Johannes hade sagt till Herodes: Dig är icke lofligt att hafva din broders hustru. 3 Mos. 18: 16.

19. Men Herodias hade ondt i sinnet mot honom och ville döda honom, men kunde icke;

20. ty Herodes fruktade Johannes, vetande, att han var en rättfärdig och helig man; och han beskyddade honom, och då han hade hört honom, rättade han sig i mycket efter honom och hörde honom gärna. Matt. 21: 26.

21. Då nu en läglig dag kom, när Herodes på sin födelsedag gjorde ett gästabud åt sina stormän och åt krigshöfdingarna och de förnämsta i Galileen,

22. gick Herodias' egen dotter in och dansade, och hon behagade Herodes och hans bordsgäster, och konungen sade till flickan: Begär af mig hvadhelst du vill, så skall jag gifva dig det.

23. Och han svor henne en ed: Hvadhelst du begär skall jag gifva dig, ända till hälften af mitt rike.

24. Och hon gick ut och sade till sin moder: Hvad skall jag begära? Och hon svarade: Johannes döparens hufvud.

* Egentligen **sandaler**, som voro en lättare fotbeklädnad. Jfr Matt. 10: 10.

25. Och hon gick strax med hast in till konungen och begärde och sade: Jag vill, att du gifver mig genast på ett fat Johannes döparens hufvud.

26. Då vardt konungen mycket bedröfvad, men för edernas och bordsgästernas skull ville han icke afvisa henne.

27. Och strax sände konungen en drabant med befallning att hämta hans hufvud. Och han gick åstad och halshögg honom i fängelset

28. och frambar hans hufvud på ett fat och gaf det åt flickan, och flickan gaf det åt sin moder.

29. Och när hans lärjungar försporde det, kommo de och togo hans lik och lade det i en graf.

30. Och apostlarna församlades till Jesus och berättade för honom allt, både hvad de hade gjort och hvad de hade lärt.

Matt. 14: 13 f. Luk. 9: 10 f. Joh. 6: 1 f.

31. Och han sade till dem: Kommen allena afsides med mig till en öde trakt och hvilen eder något litet. Ty de kommande och gående voro många, så att de icke ens hade tid till att äta.

Mark. 3: 20.

32. Och de foro bort i en båt afsides till en öde trakt.

33. Och de sågo dem fara sin väg, och många kände igen dem, och till fots lupo de tillsammans dit från alla städerna och kommo fram före dem och församlades till honom.

34. Och Jesus gick ut och fick se mycket folk och varkunnade sig öfver dem, emedan de voro såsom får, som icke hafva någon herde, och han begynte lära dem mycket. Matt. 9: 36.

35. Och då tiden redan var långt framskriden, gingo hans lärjungar till honom och sade: Trakten är öde, och tiden är redan långt framskriden.

36. Skilj dem från dig, att de må gå bort i gårdarna och byarna här omkring och köpa sig bröd; ty de hafva intet att äta.

37. Och han svarade och sade till dem: Gifven I dem att äta. Och de sade till honom: Skola vi gå bort och köpa bröd för två hundra penningar* och gifva dem att äta?

38. Men han sade till dem: Huru många bröd hafven I? Gån och sen efter. Och sedan de hade fått veta det, sade de: Fem, och två fiskar.

39. Och han bjöd dem att låta alla lägra sig i matlag på det gröna gräset.

* I urskriften: en denar, se sid. 25.

40. Och de satte sig ned i hopar, hundra och hundra, femtio och femtio.

41. Och han tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp mot himmelen, välsignade och bröt bröden och gaf åt sina lärjungar, att de skulle lägga fram för dem, och de två fiskarna skiftade han åt alla.

42. Och de åto alla och blefvo mätta.

43. Och de upphämtade tolf korgar, fulla med stycken, äfven af fiskarna.

44. Och de som hade ätit bröden voro omkring fem tusen män.

45. Och strax nödgade han sina lärjungar att stiga i båten och fara förut till andra stranden, till Betsaida, till dess han själf hade skilt folket ifrån sig.

Matt. 14: 22 f. Joh. 6: 15 f.

46. Och när han hade tagit afsked af dem, gick han bort på berget för att bedja.

47. Och när det hade blifvit afton, var båten midt på hafvet, och han var allena på land.

48. Och han såg dem vara i nöd på färden, ty vädret låg emot dem. Och han kom vid fjärde nattväkten till dem, gående på hafvet, och han ville gå förbi dem.

49. Men när de sågo honom gå på hafvet, trodde de, att det var en vålnad, och uppgåfvo ett rop;

50. ty de sågo honom alla och blefvo förskräckta. Och strax talade han med dem och sade till dem: Varen vid godt mod; det är jag, rädens icke.

51. Och han steg upp i båten till dem, och vädret stillade sig och de blefvo inom sig öfvermåttan häpna och förundrade sig;

52. ty de hade icke fått förstånd genom det som hade skett med bröden, ty deras hjärta var förstockadt.

53. Och då de hade farit öfver, kommo de till landet Gennesaret och lade där i hamn.

54. Och när de gingo ut ur båten, igenkände folket honom strax;

55. och de lupo omkring i hela den trakten och begynte bära omkring de sjuka på sängar dit, där de hörde att han var.

56. Och hvarhelst han ingick i byar eller städer eller gårdar, lade man de sjuka på torgen och bad honom, att de åtminstone måtte få röra vid det yttersta af hans klädnad; och så många som rörde därvid blefvo helbrägda.

7 Kapitlet.

Jesus bestraffar fariséerna och de skriftlärdas skrymteri, bönhör den kananeiska kvinnan och botar en döfstum.

Och till honom församlades fariséerna och några af de skriftlärda, som hade kommit från Jerusalem. Matt. 15: 1 f.

2. Och när de sågo några af hans lärjungar äta bröd med orena, det är otvagna händer, klandrade de det.

3. Ty fariséerna och alla judar äta icke, förrän de, hållande de äldstas stadgar, hafva noga tvagit sina händer.

4. Och när de komma från torget, äta de icke utan att hafva tvagit sig; och mycket annat är, som de hafva vedertagit att hålla, såsom att två bägare och krukor och kopparkärl och bänkar.

5. Sedan frågade honom fariséerna och de skriftlärda: Hvarför vandra icke dina lärjungar efter de äldstas stadgar utan äta bröd med otvagna händer?

6. Och han svarade och sade till dem: Rätt profeterade Esaias om eder, I skrymtare, såsom det är skrifvet: »Detta folk hedrar mig med läpparna, men deras hjärta är långt ifrån mig; Jes. 29: 13.

7. men fåfängt dyrka de mig, då de lära läror, som äro människors bud»; Kol. 2: 18. Tit. 1: 14.

8. ty I öfvergifven Guds bud och hållen människors stadgar, såsom att två krukor och bägare, och mycket annat sådant gören I.

9. Och han sade till dem: Just vackert, att I upphäfven Guds bud för att hålla edra stadgar!

10. Ty Moses har sagt: »Hedra din fader och din moder» och »Den som bannar fader eller moder, han skall döden dö.» 2 Mos. 20: 12. 21: 17. 5 Mos. 5: 16. Hf. 6: 2. 3 Mos. 20: 9. Ords. 20: 20.

11. Men I sägen: Om en människa säger till sin fader eller moder: en korban, det är en offergåfva, är det, hvarmed du af mig kunde hjälpas —

12. och I låten honom så icke mer göra något för sin fader eller moder

13. och gören Guds ord om intet med edra stadgar, hvilka I hafven stadgat; och mycket annat sådant gören I.

14. Och han kallade till sig allt folket och sade till dem: Hören mig alla och förstån.

15. Intet går utifrån in i människan, som kan orena henne, men det som går ut från henne, detta är det som orenar människan. Tit. 1: 15.

16. Om någon har öron till att höra, han höre.

17. Och när han hade gått ifrån folket in i ett hus, frågade hans lärjungar honom om liknelsen.

18. Och han sade till dem: Så ären ock I oförståndiga? Förstån I icke ännu, att allt det som utifrån går in i människan, det kan icke orena henne?

19. Ty det går icke in i hennes hjärta utan ned i buken och har sin naturliga utgång, hvarigenom all mat rensas.

20. Och han sade: Det som går ut från människan, detta är det som orenar människan;

21. ty inifrån, från människornas hjärta, utgå de onda tankarna, hor, skörlefnad, mord,

1 Mos. 6: 5. 8: 21. Jer. 17: 9.

22. stöld, girighet, ondska, svek, liderlighet, afund, hädelse, högfärd, dåraktighet.

23. Allt detta onda går inifrån ut och orenar människan.

24. Och han stod upp därifrån och gick bort till Tyri och Sidons gränstrakter, och när han gick in i ett hus, ville han icke, att någon skulle veta det; men han kunde icke förblifva dold, Matt. 15: 21 f.

25. ty en kvinna, hvilkens dotter hade en oren ande, kom, när hon fick höra om honom, och föll ned för hans fötter.

26. Och hon var en grekisk kvinna af syrofenicisk härkomst, och hon bad honom, att han skulle utdrifva den onde anden från hennes dotter.

27. Och Jesus sade till henne: Låt barnen först varda mättade; ty det är orätt att taga barnens bröd och kasta det åt hundarna.

28. Då svarade hon och sade till honom: Ja, Herre; ty äfven hundarna äta ju under bordet af barnens smulor.

29. Då sade han till henne: För det ordets skull, gå. Den onde anden har gått ut från din dotter.

30. Och när hon kom hem, fann hon den onde anden vara utgången och dottern liggande på sängen.

31. Och sedan han åter hade gått ut från Tyri och Sidons gränstrakter, gick han till det Galileiska hafvet, midt igenom Dekapolis' gränsland. Matt. 15: 29 f.

32. Och de förde till honom en döfstum och bådo honom lägga handen på honom.

33. Och han tog honom afsides ifrån folket och satte sina fingrar i hans

öron och spottade och rörde vid hans tunga
Mark. 8: 23. Joh. 9: 6.

34. och såg upp till himmelen, suckade och sade till honom: Effata, det är: Upplåt dig!

35. Och strax öppnades hans öron, och hans tungas band lossades, och han talade riktigt.

36. Och han bjöd dem, att de icke skulle för någon omtala det; men ju mer han förbjöd dem, desto mer förkunnade de det.

37. Och de häpnade öfvermåttan, sägande: Allt har han väl beställt; han låter både de döfva höra och de stumma tala.

8 Kapitlet.

Jesus bespisar fyra tusen män, varnar för fariséernas surdeg och gifver en blind synen. Petri bekännelse. Jesus förkunnar sitt lidande.

I de dagarna, då ganska mycket folk hade samlats och de icke hade något att äta, kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem:

2. Jag ömkar mig öfver folket, ty de hafva nu i tre dagar dröjt hos mig och hafva intet att äta.
Matt. 15: 32 f. Mark. 6: 34 f.

3. Och om jag låter dem gå fastande hem, skola de uppgifvas på vägen, ty somliga af dem hafva kommit långväga ifrån.

4. Och hans lärjungar svarade honom: Hvarifrån skall man här i öknen kunna taga bröd att mätta dessa med?

5. Och han sporde dem: Huru många bröd hafven I? Och de sade: Sju.

6. Och han tillsade folket att sätta sig ned på marken; och han tog de sju bröden, tackade och bröt och gaf åt sina lärjungar, att de skulle lägga fram dem, och de lade fram för folket.

7. Och de hade några små fiskar, och då han hade välsignat, bjöd han, att äfven de skulle framläggas.

8. Och de åto och blefvo mätta, och de upptogo lämningar af stycken, sju korgar.

9. Och de som hade ätit voro omkring fyra tusen; och så skilde han dem ifrån sig.

10. Och strax därefter steg han i båten med sina lärjungar och for till Dalmanutas trakter.

11. Och fariséerna gingo ut och begynte tvista med honom och begärde af honom tecken från himmelen, frestande honom.
Matt. 16: 1 f. Luk. 11: 29 f. Joh. 6: 30.

12. Då suckade han i sin ande och sade: Hvarför söker detta släkte efter tecken? Sannerligen säger jag eder: Åt detta släkte skall intet tecken gifvas.

13. Och han lämnade dem och steg åter i en båt och for öfver till andra stranden.

14. Och de hade förgätit att taga bröd med sig och hade icke mer än ett enda bröd med sig i båten.
Matt. 16: 5 f. Luk. 12: 1.

15. Och han bjöd dem och sade: Sen till, tagen eder till vara för fariséernas surdeg och för Herodes' surdeg.

16. Och de öfverlade med hvarandra, sägande: Vi hafva inga bröd.

17. Och då Jesus förnam det, sade han till dem: Hvarför öfverläggen I därom, att I icke hafven bröd? Fatten I icke ännu, eller förstån I icke? Hafven I ännu edert hjärta förstockadt?
Mark. 6: 52.

18. Sen I icke, ehuru I hafven ögon, och hören I icke, ehuru I hafven öron,

19. och minnens I icke? När jag bröt de fem bröden åt de fem tusen, huru många korgar upptogen I fulla af stycken? De sade till honom: Tolf.
Matt. 14: 17 f. Mark. 6: 41 f. Luk. 9: 13 f. Joh. 6: 9 f.

20. Och när jag bröt de sju bröden åt de fyra tusen, huru många korgar upptogen I fulla af stycken? Och de sade: Sju.
Matt. 15: 34 f.

21. Och han sade till dem: Huru kommer det till, att I icke förstån?

22. Och han kom till Betsaida. Och de förde till honom en blind och bådo honom, att han ville röra vid honom.

23. Och han tog den blinde vid handen och ledde honom utanför byn och spottade på hans ögon och lade händerna på honom och frågade honom, om han såg något.

24. Och han såg upp och sade: Jag ser människorna, ty såsom träd ser jag dem vandra omkring.

25. Sedan lade han åter händerna på hans ögon, och lät honom se upp, och han vardt botad och såg alla på långt håll klarligen.

26. Och han lät honom gå hem och sade: Gå icke ens in i byn och säg det icke heller för någon i byn.

27. Och Jesus och hans lärjungar gingo till byarna vid Cesarea Filippi, och på vägen frågade han sina lärjungar och sade till dem: Hvem säga människorna mig vara?
Matt. 16: 13 f. Luk. 9: 18 f.

28. Och de svarade: Johannes döparen, och andra Elias, men andra en af profeterna.

29. Och han sade till dem: Men hvem sägen I mig vara? Och Petrus svarade och sade till honom: Du är Kristus.

30. Då tillsade han dem strängeligen, att de icke för någon skulle tala om honom.

31. Och han begynte lära dem, att Människosonen måste mycket lida och förkastas af de äldsta och öfversteprästerna och de skriftlärda och dödas och efter tre dagar uppstå igen.

Matt. 16: 21 f. Mark. 9: 31. 10: 33 f. Luk. 9: 22 f.

32. Och han talade det ordet oförtäckt, och Petrus tog honom till sig och begynte tillrättavisa honom.

33. Men han vände sig om och såg på sina lärjungar och tillrättavisade Petrus och sade: Gå bort ur min åsyn, Satan; ty du besinnar icke det Gud tillhörer utan det människor tillhörer.

Matt. 4: 10.

34. Och han kallade till sig folket jämte sina lärjungar och sade till dem: Hvilken som vill efterfölja mig, han förneke sig själf och tage sitt kors på sig och följe mig.

Matt. 16: 24 f. Luk. 9: 23 f. Joh. 12: 25.

35. Ty hvilken som vill bevara sitt lif, han skall mista det, och hvilken som mister sitt lif för min och evangelii skull, han skall bevara det.

36. Ty hvad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ?

37. Eller hvad kan en människa gifva till lösen för sin själ?

38. Ty hvilken som blyges vid mig och vid mina ord i detta horiska och syndiga släkte, vid honom skall ock Människosonen blygas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.

Sak. 14: 5.

Matt. 25: 31. 26: 64. Rom. 1: 16. 2 Tim. 2: 12.

9 Kapitlet.

Jesus förklaras, botar en månadsrasande, förkunnar sitt lidande, lärer hvilken är den främste, varnar för förargelse.

Och han sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Några äro bland dem som här stå, hvilka icke skola smaka döden, förrän de hafva fått se Guds rike komma med kraft.

Matt. 16: 28. Luk. 9: 27.

2. Och sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem allena afsides upp på ett högt berg, och han vardt förvandlad inför dem.

Matt. 17: 1 f. Luk. 9: 28 f.

3. Och hans kläder vordo glänsande, mycket hvita, såsom snö, så att ingen valkare på jorden kan göra dem så hvita.

4. Och för dem syntes Elias med Moses, och de samtalade med Jesus.

5. Och Petrus svarade och sade till Jesus: Rabbi, här är oss godt att vara; låtom oss göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en.

6. Ty han visste icke, hvad han skulle säga; ty de voro förskräckta.

7. Och en sky kom, som öfverskyggde dem, och en röst kom ur skyn och sade: Denne är min älskade Son; honom hören.

Mark. 1: 11. 2 Petr. 1: 17.

8. Och när de i detsamma sågo sig omkring, sågo de nu ingen utom Jesus, som var allena med dem.

9. Och när de stego ned från berget, bjöd han dem, att de icke för någon skulle omtala hvad de hade sett, förrän Människosonen hade uppstått från de döda.

Matt. 17: 9 f. Luk. 9: 36.

10. Och de fäste sig vid det ordet, spörjande sinsemellan, hvad det var att uppstå från de döda.

11. Och de frågade honom, sägande: De skriftlärda säga ju, att Elias måste komma först?

Mal. 4: 5.

12. Men han svarade och sade till dem: Elias kommer visserligen först och återupprättar allt. Och huru är det skrifvet om Människosonen? Jo, att han skall lida mycket och för intet aktas.

Jes. 53: 3. Dan. 9: 26. Ps. 22: 7.

13. Men jag säger eder: Äfven Elias har kommit, och de gjorde med honom allt hvad de ville, såsom det är skrifvet om honom.

Matt. 11: 14. Luk. 1: 17.

14. Och när han kom till sina lärjungar, såg han mycket folk omkring dem och skriftlärda, som tvistade med dem.

15. Och så snart allt folket fick se honom, vordo de häpna och lupo till och hälsade honom.

16. Och han frågade de skriftlärda: Hvarom tviste I med dem?

17. Och en ur folkhopen svarade och sade: Mästare, jag har fört till dig min son, som har en stum ande.

Matt. 17: 14 f. Luk. 9: 37 f.

18. Och så ofta han griper honom, rycker han honom, och han tuggar fradga och gnisslar med tänderna och förtvinar; och jag sade till dina lärjungar, att de skulle utdrifva honom, och de förmådde icke.

19. Då svarade han dem och sade: O du otrogna släkte! Huru länge skall jag då vara hos eder? Huru länge skall jag då fördraga eder? Fören honom till mig.

20. Och de förde honom till honom; och då han fick se honom, strax slet anden honom, och han föll ned på jorden och vältrade sig och tuggade fradga.

Mark. 1: 26.

21. Och han frågade hans fader: Huru länge är det som det har varit så med honom? Då sade han: Från barndomen;

22. och han har ofta kastat honom både i eld och i vatten för att förgöra honom; men om du kan göra något, så varkunna dig öfver oss och hjälp oss.

23. Då sade Jesus till honom: »Om du kan» — allt kan ske för den som tror. Luk. 17: 6.

24. Och strax ropade piltens fader under tårar och sade: Jag tror; hjälp min otro.

25. Och när Jesus såg, att folk lopp till, näpste han den orene anden och sade till honom: Du stumme och döfve ande, jag bjuder dig: Gå ut från honom och gå icke mer in i honom.

26. Då ropade han och slet honom häftigt och gick ut, och han vardt såsom en död, så att mängden sade, att han var död.

27. Men Jesus tog honom vid handen och uppreste honom, och han stod upp.

28. Och när han hade kommit in i ett hus, frågade hans lärjungar honom afsides: Hvarför kunde icke vi utdrifva honom? Matt. 17: 19.

29. Och han sade till dem: Detta slag kan icke utgå utan genom bön och fasta.

30. Och de gingo därifrån och vandrade genom Galileen, och han ville icke, att någon skulle veta det.

31. Ty han lärde sina lärjungar och sade till dem: Människosonen skall antvardas i människors händer, och de skola döda honom, och sedan han har blifvit dödad, skall han på tredje dagen uppstå.

Matt. 17: 22. Mark. 8: 31. Luk. 9: 44.

32. Men de förstodo icke hvad han sade, och de räddes att fråga honom.

33. Och han kom till Kapernaum; och när han hade kommit hem, sporde han dem: Hvarom samtaladen I eder emellan på vägen?

34. Men de tego, ty de hade talat med hvarandra på vägen om hvilken som vore den störste.

Matt. 18: 1 f. Luk. 9: 46 f.

35. Och sedan han hade satt sig, kallade han till sig de tolf och sade till dem: Om någon vill vara den förste, skall han vara den siste af alla och allas tjänare. Matt. 20: 26. Mark. 10: 43.

36. Och han tog ett barn och ställde det midt ibland dem, och han tog det upp i famnen och sade till dem:

Mark. 10: 16.

37. Hvilken som mottager ett enda sådant barn i mitt namn, han mottager mig, och hvilken som mottager mig, han mottager icke mig, utan den som har sändt mig. Matt. 10: 40. Joh. 13: 20.

38. Men Johannes svarade honom, sägande: Mästare, vi sågo en, som i ditt namn utdref onda andar, och han följer oss icke, och vi förbjödo honom det, emedan han icke följer oss.

Luk. 9: 49 f.

39. Då sade Jesus: Förbjuden honom icke; ty ingen är, som gör någon kraft i mitt namn, som snart därefter skulle kunna tala ondt om mig. 1 Kor. 12: 3.

40. Ty den som icke är mot oss, han är för oss.

41. Ty hvilken som gifver eder att dricka en bägare vatten för det namnet, att I hören Kristus till, sannerligen säger jag eder: Han skall icke mista sin lön. Matt. 10: 42.

42. Och hvilken som förför en enda af dessa små, som tro på mig, honom är det bättre, att en kvarnsten lägges om hans hals och han kastas i hafvet.

Matt. 18: 6. Luk. 17: 1 f.

43. Och om din hand är dig till förförelse, så hugg henne af. Det är dig bättre att ingå i lifvet lytt än att hafva båda händerna och fara till helvetet, till den outsläckliga elden, Matt. 18: 8 f.

44. där deras mask icke dör och elden icke utsläckes.

Jes. 66: 24. Luk. 16: 24.

45. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg honom af. Det är dig bättre att ingå i lifvet halt än att hafva båda fötterna och kastas till helvetet,

46. där deras mask icke dör och elden icke utsläckes.

47. Och om ditt öga är dig till förförelse, så rif det ut. Det är dig bättre att ingå i Guds rike enögd än att hafva två ögon och kastas till eldens helvete,

48. där deras mask icke dör och elden icke utsläckes.

49. Ty hvar och en skall med eld saltas, och allt offer skall med salt saltas. 3 Mos. 2: 13.

50. Godt är saltet, men om saltet mister sin sälta, hvarmed skolen I återställa det? Hafven salt i eder och hållen frid inbördes.

Matt. 5: 13. Luk. 14: 34.

10 Kapitlet.

Jesus lärer om äktenskapet, välsignar barnen, undervisar en rik yngling om lifvets väg, förkunnar sitt lidande, tillrättavisar Sebedei söner och gifver en blind hans syn.

Och han stod upp därifrån och gick till Judeens gränser genom landet på andra sidan Jordan, och mycket folk kom åter tillsammans till honom, och åter lärde han dem, såsom hans sed var. Matt. 19: 1 f.

2. Och fariséerna gingo fram och frågade honom, frestande, om det är lofligt för en man att skilja sin hustru från sig.

3. Men han svarade och sade till dem: Hvad har Moses bjudit eder?

4. Och de sade: Moses tillstadde att skrifva skiljebref och att skilja henne från sig. 5 Mos. 24: 1. Matt. 5: 31 f.

5. Då svarade Jesus och sade till dem: För edert hjärtas hårdhets skull skref han eder detta bud.

6. Men från skapelsens början har Gud gjort dem man och kvinna.

1 Mos. 1: 27. 5: 2.

7. »Fördenskull skall en man öfvergifva sin fader och moder och hålla sig till sin hustru, 1 Mos. 2: 24.

8. och de tu skola varda ett kött.» Så äro de icke mer tu, utan ett kött.

9. Hvad således Gud har sammanfogat må människan icke åtskilja.

10. Och i huset frågade hans lärjungar honom åter om detsamma.

11. Och han sade till dem: Hvilken som skiljer sin hustru från sig och gifter sig med en annan, han gör hor mot henne; Luk. 16: 18. 1 Kor. 7: 10 f.

12. och om en kvinna skiljer sin man från sig och gifter sig med en annan, gör hon hor.

13. Och de buro fram barn till honom, att han skulle taga på dem, men lärjungarna näpste dem som framburo dem. Matt. 19: 18 f. Luk. 18: 15 f.

14. Och när Jesus såg det, vardt han misslynt och sade till dem: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.

Matt. 18: 3. 1 Kor. 14: 20.

15. Sannerligen säger jag eder: Hvilken som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig därin.

16. Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem. Mark. 9: 36.

17. Och då han kom ut på vägen, lopp en fram och föll på kné för honom och frågade honom: Gode Mästare, hvad skall jag göra, att jag må ärfva evigt lif? Matt. 19: 16 f. Luk. 18: 18 f.

18. Och Jesus sade till honom: Hvarför kallar du mig god? Ingen är god, utan Gud allena.

19. Budorden vet du: »Du skall icke göra hor, du skall icke dräpa, du skall icke stjäla, du skall icke bära falskt vittnesbörd, du skall icke afhända någon sitt; hedra din fader och din moder.» 2 Mos. 20: 12 f. 5 Mos. 5: 16 f.

20. Då svarade han och sade till honom: Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom.

21. Och Jesus såg på honom och fattade kärlek till honom och sade till honom: Ett fattas dig. Gå bort och sälj allt det du har och gif åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen, och kom och tag korset på dig och följ mig. Matt. 6: 19. Luk. 12: 33.

22. Men han blef dyster vid det talet och gick bedröfvad bort, ty han hade många ägodelar.

23. Och Jesus såg sig omkring och sade till sina lärjungar: Huru svårt är det icke för dem som hafva ägodelar att komma in i Guds rike!

24. Men lärjungarna förvånades öfver hans ord. Då svarade åter Jesus och sade till dem: Barn, huru svårt är det icke för dem som förtrösta på ägodelar att komma in i Guds rike!

Ps. 62: 11. Ords. 11: 28. 1 Tim. 6: 17.

25. Det är lättare, att en kamel går genom ett nålsöga, än att en rik kommer in i Guds rike.

26. Och de häpnade öfvermåttan och sade till hvarandra: Hvem kan då varda frälst?

27. Jesus såg på dem och sade: För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allt möjligt.

Jer. 32: 17. Sak. 8: 6. Luk. 1: 37.

28. Då började Petrus säga till honom: Se, vi hafva öfvergifvit allt och följt dig. Matt. 19: 27 f. Luk. 18: 28 f.

29. Jesus svarade och sade: Sannerligen säger jag eder: Ingen är, som har öfvergifvit hus eller bröder eller systrar eller fader eller moder eller

hustru eller barn eller åkrar för min och evangelii skull,

30. som icke skall få hundrafaldt igen nu i denna tiden, hus och bröder och systrar och moder och barn och åkrar, under förföljelser, och i den tillkommande världen evigt lif.

31. Men många de första skola blifva de sista, och de sista de första.

32. Och de voro på vägen, gående upp till Jerusalem; och Jesus gick före dem, och de förvånades och följde efter bäfvande. Och han tog åter till sig de tolf och begynte säga dem, hvad som skulle öfvergå honom: Matt. 20: 17 f. Mark. 8: 31. Luk. 18: 31 f. Joh. 18: 28.

33. Se, vi gå upp till Jerusalem, och Människosonen skall antvardas åt öfversteprästerna och de skriftlärda, och de skola döma honom till döden och antvarda honom åt hedningarna,

34. och de skola begabba honom och gissla honom och bespotta honom och döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå igen.

35. Då gingo Jakob och Johannes, Sebedei söner, fram till honom och sade: Mästare, vi vilja, att du gör oss hvadhelst vi begära af dig. Matt. 20: 20 f.

36. Och han sade till dem: Hvad viljen I, att jag skall göra eder?

37. Och de sade till honom: Gif oss att sitta, den ene på din högra sida och den andre på din vänstra i din härlighet.

38. Men Jesus sade till dem: I veten icke hvad I begären. Kunnen I dricka den kalk, som jag dricker, och döpas med det dop, hvarmed jag döpes?
Matt. 26: 39, 42. Joh. 18: 11. Luk. 12: 50.

39. Och de sade till honom: Det kunna vi. Men Jesus sade till dem: Den kalk, som jag dricker, skolen I dricka, och med det dop, hvarmed jag döpes, skolen I döpas,

40. men att sitta på min högra sida och på min vänstra, det tillkommer icke mig att gifva, utan det skall gifvas dem, åt hvilka det är beredt.

41. Och när de tio hörde detta, begynte de blifva misslynta på Jakob och Johannes.

42. Och Jesus kallade dem till sig och sade till dem: I veten, att de som anses vara folkens furstar härska öfver dem, och deras stora hafva makt öfver dem. Luk. 22: 25 f.

43. Men så skall det icke vara bland eder, utan hvilken som vill blifva stor bland eder, han skall vara eder tjänare,
Mark. 9: 35.

44. och hvilken som vill blifva främst ibland eder, han skall vara allas dräng.

45. Ty äfven Människosonen har icke kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och gifva sitt lif till lösen för många. Joh. 13: 14. Fil. 2: 7. Hf. 1: 7. Kol. 1: 14. 1 Tim. 2: 6. Tit. 2: 14. 1 Petr. 1: 18 f.

46. Och de kommo till Jeriko; och när han gick ut från Jeriko med sina lärjungar och en stor hop folk, satt Timei son, den blinde Bartimeus, vid vägen och tiggde.
Matt. 20: 29 f. Luk. 18: 35 f.

47. Och när han hörde, att det var Jesus från Nasaret, begynte han ropa och säga: Jesus, Davids son, förbarma dig öfver mig!

48. Och många näpste honom, att han skulle tiga, men han ropade mycket mer: Davids son, förbarma dig öfver mig!

49. Då stannade Jesus och lät tillkalla honom. Och de tillkallade den blinde och sade till honom: Var vid godt mod, stå upp; han kallar dig till sig.

50. Och han kastade af sig sin mantel, stod upp och kom till Jesus.

51. Då svarade Jesus och sade till honom: Hvad vill du att jag skall göra dig? Och den blinde sade till honom: Rabbuni, att jag må få min syn.

52. Och Jesus sade till honom: Gå; din tro har hulpit dig. Och strax fick han sin syn och följde honom på vägen.
Mark. 5: 34.

11 Kapitlet.

Jesus inrider i Jerusalem, förbannar fikonträdet, renar templet, tillfrågas om sin rättighet att lära folket.

Och när de nalkades Jerusalem, Betfage och Betania vid Oljeberget, sände han två af sina lärjungar
Matt. 21: 1 f. Luk. 19: 29 f. Joh. 12: 12 f.

2. och sade till dem: Gån in i byn, som ligger midt framför eder; och strax då I kommen därin, skolen I finna en åsne bunden, på hvilken ännu ingen människa har suttit. Lösen honom och fören honom hit.

3. Och om någon säger till eder: hvarför gören I detta? så sägen: Herren behöfver honom; och strax sänder han honom hit.

4. Och de gingo åstad och funno fålen, bunden vid porten ute på gatan, och de löste honom.

5. Och några bland dem som stodo där sade till dem: Hvad gören I, som lösen fålen?

6. Och de sade till dem såsom Jesus hade bjudit, och de läto dem vara.

7. Och de förde fålen till Jesus och lade sina kläder på honom, och han satte sig på honom.

8. Och många bredde sina kläder på vägen, och andra skuro kvistar af träden och strödde på vägen.

9. Och de som gingo före och de som följde efter ropade och sade: Hosianna! Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn! Ps. 118: 25 f.

10. Välsignadt vare vår fader Davids rike, som kommer i Herrens namn! Hosianna i höjden!

11. Och Jesus gick in i Jerusalem och i templet; och när han hade besett allt och det redan var sent, gick han ut till Betania med de tolf.

12. Och dagen därefter, då de gingo ut från Betania, blef han hungrig.

Matt. 21: 18 f.

13. Och då han långt ifrån fick se ett fikonträd, som hade löf, gick han dit, om han till äfventyrs skulle finna något därpå, och när han kom fram till det, fann han intet annat än löf, ty det var icke fikonens tid.

14. Och han svarade och sade till det: Aldrig mer äte någon frukt af dig. Och hans lärjungar hörde det.

15. Och de kommo till Jerusalem. Och Jesus gick in i templet och begynte utdrifva dem, som sålde och köpte i templet, och stötte omkull växlarnas bord och dufvomånglarnas säten

Matt. 21: 12 f. Luk. 19: 45 f. Joh. 2: 14 f.

16. och tillstadde icke, att någon bar något kärl genom templet.

17. Och han lärde och sade till dem: Är det icke skrifvet: »Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk»? Men I hafven gjort det till en röfvarkula.

Jes. 56: 7. Jer. 7: 11.

18. Och öfversteprästerna och de skriftlärda fingo höra detta och sökte, huru de skulle kunna förgöra honom, ty de fruktade honom, emedan allt folket häpnade öfver hans lära.

Luk. 19: 47 f.

19. Och då aftonen kom, gick han ut ur staden.

20. Och när de om morgonen gingo förbi fikonträdet, sågo de det förtorkadt ifrån rötterna.

21. Då kom Petrus ihåg det och sade till honom: Mästare, se, det fikonträd, som du förbannade, är förtorkadt.

Matt. 21: 20 f.

22. Och Jesus svarade och sade till dem: Hafven tro på Gud.

23. Ty sannerligen säger jag eder: Hvilken som säger till detta berg: häf dig upp och kasta dig i hafvet, och som icke tviflar i sitt hjärta, utan tror att det han säger skall ske, honom skall ske allt det han säger. Luk. 17: 6.

24. Fördenskull säger jag eder: Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder.

Matt. 21: 22. Luk. 11: 9. Joh. 15: 7. 1 Joh. 3: 22. Jak. 1: 5 f.

25. Och när I stån och bedjen, så förlåten, om I hafven något emot någon, på det att ock eder Fader, som är i himmelen, må förlåta eder edra öfverträdelser. Matt. 6: 14. Ef. 4: 32. Kol. 3: 13.

26. Men om I icke förlåten, så skall icke heller eder Fader, som är i himmelen, förlåta edra öfverträdelser.

27. Och de kommo åter till Jerusalem. Och medan han gick omkring i templet, kommo öfversteprästerna och de skriftlärda och de äldsta till honom

Matt. 21: 23 f. Luk. 20: 1 f.

28. och sade till honom: Af hvilken makt gör du detta, och hvem har gifvit dig denna makt, att du kan göra detta?

Apg. 4: 7. 7: 27.

29. Men Jesus svarade och sade till dem: Äfven jag skall spörja eder ett ord; svaren mig, så skall ock jag säga eder, af hvilken makt jag gör detta.

30. Var Johannes' döpelse från himmelen eller från människor? Svaren mig.

31. Och de öfverlade för sig själfva och sade: Om vi säga: från himmelen, så skall han säga: Hvarför trodden I honom då icke? Luk. 7: 30.

32. Men skola vi säga: från människor? De fruktade för folket, ty alla höllo Johannes för att verkligen vara en profet. Mark. 6: 20.

33. Och de svarade och sade till Jesus: Vi veta det icke. Och Jesus svarade och sade till dem: Icke heller säger jag eder, af hvilken makt jag gör detta.

12 Kapitlet.

Jesus framställer liknelsen om vingårdsmännen, lärer om skattepenningen, uppståndelsen, det förnämsta budet i lagen samt om sin härkomst såsom den utlofvade Messias. Ånkans skärf.

Och han begynte tala till dem i liknelser: En man planterade en vingård och satte stängsel omkring honom och gräfde en press och byggde ett

torn och öfverlämnade honom åt vingårdsmän och for utrikes. Matt. 21: 33 f. Luk. 20: 9 f. Ps. 80: 9. Höga V. 8: 11. Jes. 5: 1. Jer. 2: 21.

2. Och när tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, att han skulle af vingårdsmännen uppbära af vingårdens frukt.

3. Men de grepo och hudflängde honom och skickade honom tomhändt bort.

4. Och åter sände han till dem en annan tjänare. Och honom slogo de med stenar i hufvudet och bortskickade honom skymfad.

5. Och åter sände han en annan, och honom dräpte de; och många andra, somliga hudflängde de och somliga dräpte de.

6. Ännu hade han en enda son, som var honom kär. Äfven honom sände han sist till dem, sägande: De skola hafva försyn för min son.

7. Men dessa vingårdsmän sade sinsemellan: Denne är arfvingen; kommen, låtom oss dräpa honom, så varder arfvet vårt.

8. Och de togo honom och dräpte honom och kastade honom ut ur vingården.

9. Hvad skall nu vingårdens herre göra? Han skall komma och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården åt andra.

10. Hafven I icke heller läst denna skrift: »Den sten, som byggningsmännen förkastade, han har blifvit en hörnsten. Ps. 118: 22 f. Jes. 8: 14. 28: 16. Apg. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

11. Af Herren har han blifvit detta och är underbar i våra ögon»?

12. Och de sökte att gripa honom, men de räddes för folket, ty de förstodo, att han sade liknelsen om dem; och de öfvergåfvo honom och gingo sin väg.

13. Och de sände till honom några af fariséerna och herodianerna, att de skulle fånga honom med ord. Matt. 22: 15 f. Luk. 20: 20 f.

14. Och då de kommo, sade de till honom: Mästare, vi veta, att du är sannfärdig och sköter om ingen, ty du ser icke till människors person, utan lärer Guds väg rätt. Är det lofligt att gifva kejsaren skatt eller icke? Skola vi gifva eller icke gifva?

15. Men han förstod deras skrymteri och sade till dem: Hvarför fresten I mig? Tagen hit en penning, att jag må se honom.

16. Och de togo fram en sådan, och han sade till dem: Hvilkens bild och öfverskrift är detta? Och de sade till honom: Kejsarens.

17. Då svarade Jesus och sade till dem: Gifven kejsaren det kejsaren tillhörer och Gud det Gud tillhörer. Och de förundrade sig öfver honom. Rom. 13: 7.

18. Och till honom kommo sadducéer, de som säga, att det icke gifves någon uppståndelse, och frågade honom sägande: Matt. 22: 23 f. Luk. 20: 27 f.

19. Mästare! Moses har skrifvit åt oss: »Om någons broder dör och efterlämnar hustru, men icke lämnar barn efter sig, då skall hans broder taga hans hustru och uppväcka säd åt sin broder.» 5 Mos. 25: 5.

20. Det var sju bröder; och den förste tog sig hustru och lämnade vid sin död ingen säd efter sig.

21. Och den andre tog henne och dog, och icke heller han lämnade säd efter sig, och den tredje sammaledes.

22. Och de sju togo henne och lämnade ingen säd efter sig. Sist af alla dog ock kvinnan.

23. När de nu i uppståndelsen hafva uppstått, hvilken af dem skall få henne till hustru, ty alla sju hafva haft henne till hustru?

24. Och Jesus svarade och sade till dem: Faren I icke därför vilse, att I icke förstån skrifterna ej heller Guds kraft?

25. Ty när de hafva uppstått från de döda, hvarken gifta de sig eller bortgiftas, utan de äro såsom änglarna i himmelen.

26. Men om de döda, att de uppstå, hafven I icke läst i Moses' bok, på stället om törnbusken, huru Gud talade till honom och sade: »Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud»? 2 Mos. 3: 6, 16. Apg. 7: 30 f. Hebr. 11: 16.

27. Gud är icke dödas utan lefvandes Gud. I faren alltså mycket vilse.

28. Då gick en af de skriftlärda, som hade hört dem tvista och som hade insett, att han hade svarat dem väl, fram och sporde honom: Hvilket är det främsta af alla buden? Matt. 22: 34 f.

29. Jesus svarade: Det främsta af alla buden är detta: »Hör, Israel! Herren vår Gud är allena Herre. 5 Mos. 6: 4 f.

30. Och du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjärta och af all din själ och af allt ditt förstånd och af all din kraft.» Detta är det främsta budet.

31. Och det andra är detta likt: »Du skall älska din nästa såsom dig själf.» Intet annat bud är större än dessa.
3 Mos. 19: 18. Rom. 13: 9. Gal. 5: 14. 1 Tim. 1: 5. Jak. 2: 8.

32. Och den skriftlärde sade till honom: Mästare, du sade i sanning rätt, att han är en och att ingen annan är utom honom,

33. och att älska honom af allt sitt hjärta och af allt sitt förstånd och af all sin själ och af all sin kraft och att älska sin nästa såsom sig själf, det är mer än alla brännoffren och de andra offren. 1 Sam. 15: 22. Hos. 6: 6.

34. Och Jesus, som såg, att han hade svarat förståndigt, sade till honom: Du är icke långt ifrån Guds rike. Och ingen dristade fråga honom något mer.

35. Och Jesus svarade och sade, lärande i templet: Huru kunna de skriftlärda säga, att Kristus är Davids son?
Matt. 22: 41 f. Luk. 20: 41 f.

36. Ty David själf har sagt i den Helige Ande: »Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.» Ps. 110: 1. Apg. 2: 34. 1 Kor. 15: 25. Hebr. 1: 13. 10: 12 f.

37. Så kallar nu David själf honom herre; huru kan han då vara hans son? Och det myckna folket hörde honom gärna.

38. Och han lärde dem och sade till dem: Tagen eder till vara för de skriftlärda, som vilja gå omkring i fotsida kläder och blifva hälsade på torgen
Matt. 23: 6 f. Luk. 20: 46.

39. och sitta främst i synagogorna och hafva högsätena vid gästabuden,

40. och som uppäta änkornas hus och såsom en förevändning hålla långa böner. Dessa skola få hårdare dom.

41. Och Jesus satte sig midt emot offerkistan och såg på, huru folket lade penningar i offerkistan. Och många rika lade mycket in. Luk. 21: 1 f.

42. Och en fattig änka kom och lade in två skärfvar, eller ett öre.

43. Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra, som lade in i offerkistan. 2 Kor. 8: 12.

44. Ty de inlade alla af sitt öfverflöd, men denna inlade af sin fattigdom allt hvad hon ägde, hela sitt lifsuppehälle.

13 Kapitlet.

Om Jerusalems förstöring och Jesu tillkommelse.

Och då han gick ut från templet, sade en af hans lärjungar till honom: Mästare, se, hurudana stenar och hurudana byggnader! Matt. 24: 1 f. Luk. 21: 5 f.

2. Och Jesus svarade och sade till honom: Ser du dessa stora byggnader? Sten skall icke lämnas på sten, som icke varder nedbruten.
1 Kon. 9: 7 f. Mik. 3: 12.

3. Och när han satt på Oljeberget, midt emot templet, frågade Petrus och Jakob och Johannes och Andreas honom afsides:

4. Säg oss, när skall detta ske, och hvad skall vara tecknet, när allt detta skall fullbordas?

5. Och Jesus svarade dem och begynte säga: Sen till, att ingen vilseleder eder. Ef. 5: 6. Kol. 2: 8. 2 Tess. 2: 3.

6. Ty många skola komma i mitt namn och säga: jag är det, och de skola vilseleda många.

7. Men när I fån höra krig och rykten om krig, blifven icke förfärade. Ty så måste ske, men ännu är icke änden.

8. Ty folk skall resa sig mot folk och rike mot rike; och det skall vara jordbäfningar på den ena orten efter den andra, och det skall vara hungersnöd och oroligheter. Detta är begynnelsen till födslosmärtor.

9. Men tagen I eder till vara. Ty de skola antvarda eder till domstolar, och I skolen hudflängas i synagogor och varda framdragna inför furstar och konungar för min skull, till ett vittnesbörd för dem.
Matt. 10: 17 f. Joh. 15: 19 f. 16: 2 f. Upp. 2: 10.

10. Och evangelium måste först varda predikadt ibland alla folk.

11. Men när de bortföra och antvarda eder, så varen icke förut bekymrade för hvad I skolen tala, ej heller öfvertänken det, utan hvadhelst som blifver eder gifvet i den stunden, talen det; ty det är icke I som talen, utan den Helige Ande. Matt. 10: 19 f. Luk. 12: 11 f.

12. Och den ene brodern skall antvarda den andre till döden och fadern sitt barn, och barn skola sätta sig upp mot föräldrar och tillskynda dem döden.

13. Och I skolen vara hatade af alla för mitt namns skull; men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst. Upp. 2: 7.

14. Men när I fån se fördödelsens styggelse, om hvilken är taladt af pro-

feten Daniel, stå där hon icke bör — den som läser det, han gifve akt därpå — då flykte de som äro i Judeen till bergen, Dan. 9: 27. 12: 11.

15. och den som är på taket stige icke ned i huset och gånge icke in för att hämta något ur sitt hus, Luk. 17: 31.

16. och den som är ute på marken vände icke tillbaka för att hämta sin mantel.

17. Men ve dem, som äro hafvande, och dem, som gifva di i de dagarna!

18. Men bedjen, att eder flykt icke sker om vintern;

19. ty dessa dagar skola blifva dagar af vedermöda, sådan som icke har varit från början af den skapelse Gud har skapat intill nu, och icke någonsin skall varda.

20. Och om Herren icke hade förkortat de dagarna, så skulle intet kött hafva blifvit frälst, men för de utvaldas skull, hvilka han har utvalt, har han förkortat de dagarna.

21. Och om någon då säger till eder: se, här är Kristus, eller se där, så tron det icke. Luk. 17: 23. 21: 8. 2 Tess. 2: 11.

22. Ty falska Krister och falska profeter skola uppstå och göra tecken och under för att, om möjligt, vilseleda äfven de utvalda.

23. Men tagen I eder till vara. Se, jag har förutsagt eder allt.

24. Men i de dagarna, efter den vedermödan, skall solen förmörkas och månen icke gifva sitt sken, Jes. 13: 10. Hes. 32: 7. Joel 2: 10, 31. 3: 15 f. Matt. 24: 29 f. Luk. 21: 25 f. Upp. 6: 12. Apg. 2: 20.

25. och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himlarnas krafter skola bäfva.

26. Och då skola de se Människosonen komma i skyar med stor makt och härlighet. Dan. 7: 10, 13. Mark. 14: 62. Apg. 1: 11. 1 Tess. 4: 16. Upp. 1: 7.

27. Och då skall han utsända sina änglar och församla sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens ände till himmelens ände.

28. Men af fikonträdet lären en liknelse. När dess kvist redan har blifvit mjuk och löfven hafva spruckit ut, då veten I, att sommaren är nära. Matt. 24: 32 f. Luk. 21: 29 f.

29. Likaså äfven I, när I sen detta ske, så veten, att det är nära för dörren.

30. Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta har skett.

31. Himmelen och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås. Ps. 102: 27. Jes. 40: 8. Hebr. 1: 11.

32. Men om den dagen och den stunden vet ingen, icke ens änglarna i himmelen, ej heller Sonen, utan Fadern allena. Apg. 1: 7.

33. Sen till, vaken och bedjen; ty I veten icke, när tiden är. Matt. 24: 42 f. Luk. 12: 40. 21: 36. 1 Tess. 5: 6.

34. Likasom en man, som farit utrikes, då han lämnade sitt hus och gaf sina tjänare makten och åt hvar och en hans syssla, äfven bjöd portvaktaren att vaka.

35. Vaken fördenskull; ty I veten icke, när husets herre kommer, antingen på aftonen eller vid midnattstiden eller i hanegället eller på morgonen;

36. att, då han kommer plötsligen, han icke må finna eder sofvande.

37. Men hvad jag säger till eder, det säger jag till alla: vaken!

14 Kapitlet.

Jesus begjutes med smörjelse, förrådes, håller påsk, instiftar nattvarden, ängslas, beder, gripes, förhöres inför rådet, förnekas af Petrus.

Och två dagar därefter var påsk och sötebrödshögtiden, och öfversteprästerna och de skriftlärda sökte, huru de skulle kunna gripa honom med list och döda honom. 2 Mos. 12: 15. Matt. 26: 1 f. Luk. 22: 1 f.

2. Men de sade: Icke under högtiden, att icke till äfventyrs ett upplopp varder bland folket.

3. Och då han var i Betania, i Simon den spetälskes hus, och satt till bords, kom en kvinna, som hade en alabasterflaska med kostbar smörjelse af oförfalskad nardus, och hon bröt sönder alabasterflaskan och utgöt den på hans hufvud. Matt. 26: 6 f. Joh. 12: 3 f.

4. Men några knotade sinsemellan och sade: Hvarför skedde denna förspillning af smörjelsen?

5. Ty denna smörjelse hade kunnat säljas för mer än tre hundra penningar* och gifvas åt de fattiga. Och de gjorde henne förebråelser.

6. Men Jesus sade: Låten henne vara. Hvarför gören I henne bekymmer? En god gärning har hon gjort mot mig.

7. Ty de fattiga hafven I alltid bland eder, och I kunnen, när I viljen, göra dem godt, men mig hafven I icke alltid.

* I urskriften: denarer. Se sid. 25.

8. Hvad hon kunde, det gjorde hon; hon har i förväg smort min kropp till begrafningen.

9. Sannerligen säger jag eder: Hvarhelst detta evangelium varder predikadt i hela världen, skall ock hvad hon har gjort varda sagdt henne till åminnelse.

10. Och Judas Iskariot, en af de tolf, gick bort till öfversteprästerna för att förråda honom åt dem.
Matt. 26: 14 f. Luk. 22: 3 f.

11. Och när de hörde det, blefvo de glada och lofvade att gifva honom penningar. Och han sökte, huru han lägligast kunde förråda honom.

12. Och på första sötebrödsdagen, när de slaktade påskalammet, sade hans lärjungar till honom: Hvart vill du, att vi skola gå och reda till, att du må äta påskalammet?
2 Mos. 12: 17. Matt. 26: 17 f. Luk. 22: 7 f.

13. Och han sände två af sina lärjungar och sade till dem: Gån in i staden, och där skall en man möta eder, som bär en kruka vatten; följen honom.

14. Och där han går in, sägen till husbonden: Mästaren säger dig: Hvar är härbärget, där jag kan äta påskalammet med mina lärjungar?

15. Och han skall visa eder en stor sal i öfra våningen, ställd i ordning och tillredd; reden till där för oss.

16. Och hans lärjungar gingo ut och kommo in i staden och funno såsom han hade sagt dem och tillredde påskalammet.

17. Och när det hade blifvit afton, kom han med de tolf.
Matt. 26: 20 f. Luk. 22: 14, 21 f.

18. Och under det de sutto till bords och åto, sade Jesus: Sannerligen säger jag eder: En af eder, den som äter med mig, skall förråda mig.
Joh. 13: 21. Ps. 41: 10.

19. Och de begynte bedröfvas och säga till honom, den ene efter den andre: Icke är det väl jag? Och en annan: Icke är det väl jag?

20. Men han svarade och sade till dem: En af de tolf, den som doppar med mig i fatet. Luk. 22: 21.

21. Människosonen går bort, såsom det är skrifvet om honom; men ve den människan, genom hvilken Människosonen varder förrådd! Det vore godt för den människan, att hon icke vore född.

22. Och medan de åto, tog Jesus ett bröd, välsignade och bröt det och gaf dem och sade: Tagen; detta är min lekamen.
Matt. 26: 26 f. Luk. 22: 19 f. 1 Kor. 11: 23 f.

23. Och han tog kalken, tackade och gaf dem, och de drucko däraf alla.

24. Och han sade till dem: Detta är mitt blod, det nya förbundets, hvilket varder utgjutet för många.

25. Sannerligen säger jag eder: Jag skall icke mer dricka af vinträdets frukt intill den dagen, då jag dricker det nytt i Guds rike.

26. Och när de hade sjungit lofsången, gingo de ut till Oljeberget. Matt. 26: 30 f.

27. Och Jesus sade till dem: I denna natt skolen I alla taga anstöt af mig, ty det är skrifvet: »Jag skall slå herden, och fåren skola varda förskingrade.» Sak. 13: 7. Joh. 16: 32.

28. Men sedan jag har uppstått, skall jag gå före eder till Galileen.
Mark. 16: 7.

29. Och Petrus sade till honom: Om än alla taga anstöt, skall jag det icke.

30. Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag, i denna natt, förrän hanen har två gånger galit, skall du tre gånger förneka mig.
Luk. 22: 34. Joh. 13: 38 f.

31. Då sade han ännu kraftigare: Om jag än måste dö med dig, skall jag dock icke förneka dig. Sammalunda sade de ock alla. Luk. 22: 33.

32. Och de kommo till en landtgård, hvilkens namn är Getsemane, och han sade till sina lärjungar: Sitten här, medan jag beder.
Matt. 26: 36 f. Luk. 22: 39 f. Joh. 18: 1.

33. Och han tog Petrus och Jakob och Johannes med sig och begynte förfäras och ängslas.

34. Och han sade till dem: Min själ är djupt bedröfvad intill döden. Blifven här och vaken. Joh. 12: 27.

35. Och han gick litet längre fram, föll ned på jorden och bad, att, om möjligt vore, denna stund måtte gå från honom.

36. Och han sade: Abba, Fader! Allt är möjligt för dig. Tag denna kalk bort ifrån mig. Dock icke hvad jag vill, utan hvad du!
Joh. 6: 38. Hebr. 5: 7.

37. Och han kom och fann dem sofvande och sade till Petrus: Simon, sofver du? Förmådde du icke vaka en enda timme?

38. Vaken och bedjen, att I icke måtte komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.
1 Petr. 5: 7 f. Gal. 5: 17.

39. Och han gick åter bort och bad, sägande samma ord.

40. Och då han kom igen, fann han dem åter sofvande, ty deras ögon voro tunga, och de visste icke, hvad de skulle svara honom.

41. Och han kom tredje gången och sade till dem: Sofven nu och hvilen eder. Det är nog. Stunden har kommit. Se, Människosonen antvardas i syndarnas händer.

42. Stån upp, låtom oss gå; se, den som förråder mig är nära.

43. Och strax, medan han ännu talade, kom Judas, en af de tolf, och med honom en stor folkskara, med svärd och stafvar, från öfversteprästerna och de skriftlärda och de äldsta.

Matt. 26: 47 f. Luk. 22: 47 f. Joh. 18: 3 f.

44. Men den som förrådde honom hade gifvit dem ett öfverenskommet tecken, sägande: Den som jag kysser, han är det; gripen honom och bortfören honom säkert.

45. Och då han kom, gick han strax fram till honom och sade: Rabbi, Rabbi, och kysste honom ifrigt.

46. Och de buro händer på honom och grepo honom.

47. Men en af dem, som stodo bredvid, drog sitt svärd och slog öfversteprästens tjänare och högg af honom örat.

48. Och Jesus svarade och sade till dem: Såsom mot en röfvare hafven I gått ut med svärd och stafvar för att fasttaga mig.

49. Hvar dag har jag varit bland eder i templet lärande, och I hafven icke gripit mig. Men på det att skrifterna skola fullbordas! Jes. 53 kap.

50. Och alla öfvergåfvo honom och flydde. Ps. 88: 9.

51. Och med honom följde en ung man, som hade ett linneklädе kastadt öfver sin nakna kropp, och honom grepo de unga männen.

52. Men han lämnade linneklädet kvar och flydde naken från dem.

53. Och de förde Jesus bort till öfversteprästen, och med honom kommo alla öfversteprästerna och de äldsta och de skriftlärda.

Matt. 26: 57 f. Luk. 22: 54 f. Joh. 18: 13, 24.

54. Och Petrus hade följt långt efter honom ända in i öfversteprästens palats och satt bland tjänarna och värmde sig vid elden.

55. Men öfversteprästerna och hela rådet sökte vittnesbörd mot Jesus för att låta döda honom, men de funno intet. Matt. 26: 59 f.

56. Ty många vittnade falskt mot honom, men vittnesbörden voro icke samstämmiga.

57. Då stodo några upp och vittnade falskt mot honom och sade:

58. Vi hafva hört honom säga: Jag skall bryta ned detta tempel, som är gjordt med händer, och på tre dagar bygga upp ett annat, som icke är gjordt med händer. Mark. 15: 29. Joh. 2: 19.

59. Men icke ens så blef deras vittnesbörd samstämmigt.

60. Då stod öfversteprästen upp ibland dem och frågade Jesus, sägande: Svarar du intet till det som dessa vittna mot dig?

61. Men han teg och svarade intet. Åter frågade öfversteprästen honom och sade till honom: Är du Kristus, den välsignades Son?

62. Och Jesus sade: Jag är det, och I skolen få se Människosonen sitta på kraftens högra sida och komma med himmelens skyar. Ps. 110: 1. Mark. 13: 26. Rom. 14: 10. 1 Tess. 4: 16. Upp. 1: 7.

63. Då ref öfversteprästen sönder sina kläder och sade: Hvad behöfva vi mera några vittnen?

64. I hafven hört hädelsen. Hvad synes eder? Och alla dömde honom skyldig till döden.

65. Och några begynte spotta på honom och öfvertäcka hans ansikte och slå honom med knytnäfvarna och säga till honom: Profetera! Och tjänarna kindpustade honom.

Jes. 50: 6. Luk. 22: 63 f.

66. Och då Petrus var nere på gården, kom en af öfversteprästens tjänstekvinnor.

Matt. 26: 58, 69 f. Luk. 22: 55 f. Joh. 18: 17, 25 f.

67. Och då hon fick se Petrus värma sig, såg hon på honom och sade: Du var ock med Jesus från Nasaret.

68. Men han nekade och sade: Jag vet icke, ej heller förstår jag, hvad du säger. Och han gick ut på den yttre gården. Och hanen gol.

69. Och när tjänstekvinnan fick se honom, begynte hon åter säga till dem som stodo där bredvid: Denne är en af dem.

70. Då nekade han åter. Och litet därefter sade åter de som där stodo till Petrus: För visso är du en af dem, ty du är ock en galilé, och ditt uttal ljuder så.

71. Men han begynte förbanna sig och svärja: Jag känner icke denna människa, om hvilken I talen.

72. Och för andra gången gol hanen. Då kom Petrus ihåg det ord, som Jesus hade sagt till honom: Förrän hanen har två gånger galit, skall du tre gånger förneka mig. Och han brast ut i gråt.

15 Kapitlet.

Jesus förhöres af Pilatus, dömes, misshandlas, korsfästes, dör och begrafves.

Och strax på morgonen höllo öfversteprästerna med de äldsta och skriftlärda, hela det Stora rådet, en rådplägning; och de bundo Jesus och förde honom bort och antvardade honom åt Pilatus. Matt. 27: 1 f.

Luk. 23: 66. 23: 1 f. Joh. 18: 28 f. Apg. 3: 13.

2. Och Pilatus frågade honom: Är du judarnas konung? Och han svarade och sade till honom: Du säger det.

Matt. 27: 11 f.

3. Och öfversteprästerna framställde många anklagelser mot honom.

4. Då frågade åter Pilatus honom och sade: Svarar du intet? Se, huru mycket de vittna mot dig!

5. Men Jesus svarade intet vidare, så att Pilatus förundrade sig.

6. Men vid högtiden plägade han gifva dem en fånge lös, hvilken de begärde.

Matt. 27: 15 f. Luk. 23: 17 f. Joh. 18: 39 f.

7. Och där var en, benämnd Barabbas, som var fångslad tillika med sina medbrottsliga i ett upplopp, hvilka under upploppet hade begått dråp.

8. Då ropade folket och begynte begära, att han ville göra såsom han alltid plägade göra åt dem.

9. Och Pilatus svarade dem och sade: Viljen I, att jag skall gifva eder judarnas konung lös?

10. Ty han visste, att öfversteprästerna af afund hade utlämnat honom.

11. Men öfversteprästerna uppviglade folket, att han hellre skulle gifva dem Barabbas lös. Apg. 3: 14.

12. Men Pilatus svarade åter och sade till dem: Hvad viljen I då att jag skall göra med den, som I kallen judarnas konung?

13. Då ropade de åter: Korsfäst honom!

14. Och Pilatus sade till dem: Hvad ondt har han då gjort? Men de skriade öfverljudt: Korsfäst honom!

15. Och Pilatus, som ville göra folket till viljes, gaf dem Barabbas lös och lät gissla Jesus och utlämnade honom till att korsfästas. Joh. 19: 1.

16. Då förde krigsmännen honom in på gården, i palatset, och kallade tillhopa hela skaran Matt. 27: 27 f.

17. och klädde på honom en purpurmantel och flätade en krona af törnen, hvilken de satte på honom. Joh. 19: 2 f.

18. Och de begynte hälsa honom: Hell dig, judarnas konung!

19. Och de slogo hans hufvud med ett rör och spottade på honom och föllo på knä och tillbådo honom. Jes. 50: 6.

20. Och sedan de hade begabbat honom, afklädde de honom purpurmanteln och klädde honom i hans egna kläder. Och de förde honom ut för att korsfästa honom.

21. Och de tvingade en man, som gick förbi, Simon från Cyrene, som kom från landet, Alexanders och Rufi fader, att bära hans kors.

Matt. 27: 32 f. Luk. 23: 26.

22. Och de förde honom till platsen Golgata, hvilket betyder hufvudskalleplats. Luk. 23: 33 f. Joh. 19: 17 f.

23. Och de gåfvo honom myrrablandadt vin att dricka, men han mottog det icke.

24. Och sedan de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig, kastande lott om dem, hvad hvar och en skulle få. Ps. 22: 19.

25. Och det var den tredje timmen, då de korsfäste honom.

26. Och öfverskriften om hans sak var så skrifven: »Judarnas konung.»

27. Och de korsfäste med honom två röfvare, en på hans högra och en på hans vänstra sida.

Matt. 27: 38 f. Luk. 23: 33 f.

28. Och så blef skriften fullbordad, som säger: »Och bland ogärningsmän vardt han räknad.» Jes. 53: 12.

29. Och de som gingo förbi hädade honom, riste sina hufvud och sade: Tvi dig, som bryter ned templet och bygger upp det på tre dagar!

Mark. 14: 58. Joh. 2: 19.

30. Hjälp dig själf och stig ned från korset.

31. Sammalunda begabbade honom ock öfversteprästerna sinsemellan med de skriftlärda och sade: Andra har han hulpit; sig själf kan han icke hjälpa.

32. Kristus, Israels konung, stige nu ned af korset, att vi må se och tro. Äfven de som voro korsfästa med honom skymfade honom.

33. Och vid sjätte timmen vardt mörker öfver hela landet ända till nionde timmen. Matt. 27: 45 f. Luk. 23: 44 f.

34. Och i nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eli, Eli, lama sabaktani? hvilket betyder: Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig? Ps. 22: 2.

35. Och några af dem, som stodo där bredvid och hörde detta, sade: Se, han åkallar Elias.

36. Och en lopp och fyllde en svamp med ättika och satte den på ett rör och gaf honom att dricka, sägande: Håll, låtom oss se, om Elias kommer för att taga honom ned. Joh. 19: 29 f.

37. Då ropade Jesus med hög röst och gaf upp andan.

38. Och förlåten i templet rämnade i två stycken från ofvan och ända ned. 2 Mos. 26: 31.

39. Men när höfvitsmannen, som stod där midt emot honom, såg, att han med ett sådant rop gaf upp andan, sade han: För visso var denne mannen Guds Son.

40. Och där voro äfven kvinnor, som på afstånd sågo därpå, bland hvilka voro äfven Maria Magdalena och Maria, Jakob den lilles och Joses' moder, och Salome,

41. hvilka, medan han var i Galileen, hade följt och tjänat honom, och många andra kvinnor, som med honom hade gått upp till Jerusalem. Luk. 8: 2.

42. Och redan om aftonen, emedan det var tillredelsedag, det är dagen före sabbaten,

Matt. 27: 57 f. Luk. 23: 50 f. Joh. 19: 38 f.

43. gick Josef, som var från Arimatea, en ansedd rådsherre, hvilken, äfven han, väntade efter Guds rike, dristeligen in till Pilatus och begärde Jesu kropp.

44. Men Pilatus undrade, om han redan var död, och kallade till sig höfvitsmannen och frågade honom, om han längesedan dött.

45. Och då han hade fått veta det af höfvitsmannen, skänkte han hans kropp åt Josef.

46. Och denne köpte en linneduk, tog honom ned och svepte honom i linneduken och lade honom ned i en graf, som var uthuggen i ett hälleberg, och vältrade en sten för dörren till grafven.

47. Men Maria Magdalena och Maria, Joses' moder, sågo efter hvar han lades.

16 Kapitlet.

Jesus uppstår från de döda, visar sig för lärjungarna, gifver dem det sista uppdraget, uppfar till himmelen.

Och då sabbaten var förliden, köpte Maria Magdalena och Maria, Jakobs moder, och Salome välluktande kryddor för att gå och smörja honom.

Matt. 28: 1 f. Luk. 24: 1 f. Joh. 20: 1 f.

2. Och på första dagen i veckan kommo de till grafven mycket bittida, då solen gick upp.

3. Och de sade till hvarandra: Hvem skall åt oss vältra bort stenen från grafvens dörr?

4. Och när de sågo upp, sågo de stenen vara bortvältrad; ty han var ganska stor.

5. Och när de hade kommit in i grafven, sågo de en ung man sitta på högra sidan, klädd i hvit fotsid klädnad; och de vordo förfärade.

6. Men han sade till dem: Varen icke förfärade! I söken Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här. Se rummet, där de hade lagt honom.

7. Men gån bort och sägen till hans lärjungar och till Petrus, att han går före eder till Galileen. Där skolen I få se honom, såsom han har sagt eder. Mark. 14: 28. Apg. 1: 3. 13: 31. 1 Kor. 15: 5.

8. Och de gingo ut och flydde ifrån grafven, ty bäfvan och häpenhet hade kommit öfver dem, och de sade icke något för någon, ty de voro förskräckta.

9. Men när han hade uppstått om morgonen på första dagen i veckan, syntes han först för Maria Magdalena, från hvilken han hade utdrifvit sju onda andar. Joh. 20: 14 f.

10. Hon gick och berättade det för dem som hade varit med honom, och som sörjde och gräto.

11. Och när de fingo höra, att han lefde och hade blifvit sedd af henne, trodde de det icke.

12. Men därefter uppenbarade han sig i en annan skepelse för två af dem, under det de voro på vandring, gående utåt landet. Luk. 24: 13 f.

13. Äfven dessa gingo bort och berättade det för de andra, men de trodde icke heller dem.

14. Och sedan uppenbarade han sig äfven för de elfva, när de sutto till bords, och förebrådde dem deras otro och deras hjärtas hårdhet, att de icke hade trott dem, som hade sett honom vara uppstånden. Luk. 24: 36 f. Joh. 20: 19 f. 1 Kor. 15: 7.

15. Och han sade till dem: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. Matt. 28: 19.

16. Den som tror och blifver döpt, han skall varda frälst, men den som icke tror, han skall varda fördömd. Joh. 3: 18.

17. Men dem som tro skola dessa tecken åtföljа: I mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungor; Luk. 10: 17 f. Apg. 5: 16. 8: 7. 16: 18. 9: 4. 10: 46. 19: 6. 1 Kor. 12: 10.

18. ormar skola de bära, och om de dricka något som är dödande skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbrägda. Apg. 28: 3, 8.

19. Då nu Herren hade talat med dem, vardt han upptagen i himmelen och sitter på Guds högra sida.
Luk. 24: 50 f. Apg. 1: 2 f., 9.

20. Men de gingo ut och predikade allestädes, och Herren verkade med dem och stadfäste ordet med åtföljande tecken. Apg. 14: 3. Hebr. 2: 4.

Lukas' Evangelium.

1 Kapitlet.

Ängelns budskap till Sakarias. Marias bebådelse. Hennes lofsång. Johannes' födelse. Sakarias' lofsång.

Emedan många hafva tagit sig före att beskrifva de ting, som bland oss äro fullkomligt vissa,

2. efter hvad de hafva meddelat oss, som af begynnelsen varit ögonvittnen och ordets tjänare,

3. så har ock jag, som från början har sorgfälligt följt med allt, funnit för godt att i ordning skrifva därom till dig, ädle Teofilus, Apg. 1: 1.

4. att du må lära väl känna vissheten af de läror, i hvilka du har blifvit undervisad.

5. I Herodes', judakonungens, dagar var en präst, vid namn Sakarias, af Abias skifte, och hans hustru var en af Arons döttrar, och hennes namn var Elisabet. 1 Krön. 24: 10, 19.

6. Och de voro båda rättfärdiga inför Gud och vandrade ostraffliga i alla Herrens bud och stadgar,

7. och de hade inga barn, ty Elisabet var ofruktsam, och båda voro de vid framskriden ålder.

8. Och det begaf sig, att när han i sitt skiftes ordning gjorde prästtjänst inför Gud,

9. fick han, efter sedvänjan vid prästtjänsten, lotten att gå in i Herrens tempel och tända rökelsen.
2 Mos. 30: 7. Hebr. 9: 6.

10. Och allt folket stod utanför och bad den stund rökelsen skedde.
3 Mos. 16: 17.

11. Och honom syntes en Herrens ängel, stående på högra sidan om rökelsealtaret.

12. Och Sakarias vardt förskräckt, då han såg honom, och fruktan föll öfver honom.

13. Men ängeln sade till honom: Frukta icke, Sakarias; ty din bön är hörd, och din hustru Elisabet skall föda dig en son, och du skall gifva honom namnet Johannes,

14. och du skall hafva glädje och fröjd, och många skola glädja sig öfver hans födelse,

15. ty han skall vara stor inför Herren, och vin och starka drycker skall han icke dricka, och han skall ända från moderlifvet varda uppfylld med den Helige Ande,
4 Mos. 6: 3. Dom. 13: 4. Jer. 1: 5.

16. och han skall omvända många af Israels barn till Herren, deras Gud;

17. och han skall gå före honom, med Elias' ande och kraft, för att omvända fädernas hjärtan till barnen och de ohörsamma till de rättfärdigas förstånd och skaffa åt Herren ett beredt folk. Mal. 4: 5 f. Mark. 9: 12 f.

18. Och Sakarias sade till ängeln: Hvaraf skall jag veta detta, ty jag är gammal, och min hustru är vid framskriden ålder? 1 Mos. 17: 17.

19. Då svarade ängeln och sade till honom: Jag är Gabriel, som står inför Gud, och jag är utsänd att tala till dig och bringa dig detta goda budskap.
Dan. 9: 21.

20. Och se, du skall blifva tyst och icke kunna tala intill den dagen, då detta sker, därför att du icke trodde mina ord, hvilka skola fullbordas i sin tid.

21. Och folket stod och väntade på Sakarias och förundrade sig, att han dröjde i templet.

22. Men då han kom ut, kunde han icke tala till dem, och de förmärkte, att han hade sett en syn i templet, och han tecknade åt dem och förblef stum.

23. Och det begaf sig, att då dagarna för hans tjänst voro fullbordade, gick han hem till sitt hus.

24. Och efter dessa dagar blef hans hustru Elisabet hafvande och fördolde sig i fem månader och sade:
25. Så har Herren gjort med mig i de dagar, då han såg till mig för att borttaga min smälek bland människor.
1 Mos. 30: 23. Jes. 4: 1.
26. Och i sjätte månaden vardt ängeln Gabriel utsänd af Gud till en stad i Galileen, benämnd Nasaret,
27. till en jungfru, som var trolofvad med en man, hvilkens namn var Josef, af Davids hus, och jungfruns namn var Maria. Matt. 1: 18.
28. Och ängeln kom in till henne och sade: Hell dig, du benådade! Herren är med dig; välsignad är du ibland kvinnor.
29. Men då hon såg honom, vardt hon förfärad af hans tal och tänkte på, hurudan hälsning detta var.
30. Då sade ängeln till henne: Frukta icke, Maria; ty du har funnit nåd för Gud,
31. och se, du skall afla i ditt lif och föda en son, och du skall gifva honom namnet Jesus.
Jes. 7: 14. Matt. 1: 21. Luk. 2: 21.
32. Han skall vara stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall gifva honom hans fader Davids tron.
2 Sam. 7: 12 f. Jes. 9: 6 f. 16: 5.
33. Och han skall vara en konung öfver Jakobs hus till evig tid, och på hans rike skall ingen ände vara.
1 Krön. 17: 14. Ps. 45: 7. 89: 37. Jer. 23: 5. Dan. 2: 44. 7: 14, 27. Mik. 4: 7.
34. Då sade Maria till ängeln: Huru skall detta ske, då jag icke vet af någon man?
35. Och ängeln svarade och sade till henne: Den Helige Ande skall komma öfver dig, och den Högstes kraft skall öfverskygga dig, hvarför ock det heliga, som varder födt, skall kallas Guds Son.
36. Och se, Elisabet, din fränka, äfven hon har aflat en son på sin ålderdom, och detta är sjätte månaden för henne, som säges vara ofruktsam;
37. ty för Gud är ingenting omöjligt.
Jer. 32: 17. Matt. 19: 26.
38. Och Maria sade: Se, Herrens tjänarinna; varde mig efter ditt tal. Och ängeln gick bort ifrån henne.
39. I de dagarna stod Maria upp och for till bergsbygden med hast till en stad i Juda
40. och gick in i Sakarias' hus och hälsade Elisabet.
41. Och det begaf sig, att när Elisabet hörde Marias hälsning, spratt barnet till i hennes lif, och Elisabet vardt uppfylld med den Helige Ande
42. och ropade med hög röst och sade: Välsignad du ibland kvinnor, och välsignad din lifsfrukt!
43. Och hvarför sker mig detta, att min Herres moder kommer till mig?
44. Ty se, då rösten af din hälsning kom till mina öron, spratt barnet af glädje till i mitt lif.
45. Och salig är hon som trodde, ty det skall fullbordas, som blifvit sagdt till henne från Herren. Luk. 11: 28.
46. Och Maria sade: Min själ prisar Herren,
47. och min ande fröjdar sig öfver Gud, min Frälsare;
48. ty han har sett till sin tjänarinnas ringhet. Ty se, härefter skola alla släkten prisa mig salig,
1 Sam. 1: 11. 1 Mos. 30: 13.
49. ty den Mäktige har gjort stora ting med mig, och hans namn är heligt.
50. Och hans barmhärtighet varar från släkte till släkte öfver dem som frukta honom. 2 Mos. 20: 6. Ps. 103: 17.
51. Han har öfvat makt med sin arm; han har förskingrat dem som voro högmodiga i sitt hjärtas sinne,
Ps. 33: 10. Jes. 51: 9. 52: 10. 1 Petr. 5: 5.
52. han har störtat de mäktiga från troner och upphöjt de ringa,
1 Sam. 2: 7 f. Job 5: 11. Ps. 113: 6 f.
53. de hungriga har han mättat med goda ting, och de rika har han lätit gå tomma bort. 1 Sam. 2: 5. Ps. 34: 11.
54. Han har antagit sig sin tjänare Israel för att ihågkomma sin barmhärtighet Jes. 41: 8. Jer. 31: 3, 20.
55. — såsom han har talat till våra fäder — mot Abraham och hans säd till evig tid. 1 Mos. 17: 19.
56. Och Maria stannade hos henne omkring tre månader och gick så hem igen.
57. Men för Elisabet blef tiden fullbordad, att hon skulle föda, och hon födde en son.
58. Och hennes grannar och fränder fingo höra, att Herren hade gjort sin barmhärtighet stor mot henne, och de fröjdade sig med henne.
59. Och det begaf sig, att på den åttonde dagen kommo de för att omskära barnet, och de kallade honom, efter hans faders namn, Sakarias.
1 Mos. 17: 12.
60. Då svarade hans moder och sade: Ingalunda; utan han skall heta Johannes.

61. Och de sade till henne: I din släkt är ingen, som har det namnet;
62. och de tecknade åt hans fader, hvad han ville att han skulle heta.
63. Och han äskade en liten tafla och skref dessa ord: Johannes är hans namn. Och alla förundrade sig.
64. Och strax öppnades hans mun och hans tunga, och han talade, lofvande Gud.
65. Och fruktan kom öfver alla deras grannar, och ryktet om allt detta gick ut öfver hela Judeens bergsbygd;
66. och alla som hörde det lade det på hjärtat, sägande: Hvad månde väl varda af detta barn? Och Herrens hand var med honom.

67. Och Sakarias, hans fader, vardt uppfylld med den Helige Ande, profeterade och sade:
68. Lofvad vare Herren, Israels Gud, att han har besökt och förlossat sitt folk Luk. 2: 30 f.
69. och upprättat åt oss frälsningens horn i sin tjänare Davids hus,
70. såsom han har talat genom sina heliga profeters mun ifrån fordom tid, Ps. 132: 17. Jer. 23: 5 f.
71. att han skulle frälsa oss från våra ovänner och ur alla deras hand, som hata oss,
72. och göra barmhärtighet med våra fäder och minnas sitt heliga förbund, Jer. 31: 31 f. 1 Mos. 22: 16. Ps. 105: 8 f.
73. den ed han har svurit vår fader Abraham, att gifva oss,
74. att vi, frälsta ur våra ovänners hand, må tjäna honom utan fruktan
75. i helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar! 1 Petr. 1: 15.
76. Och du, barn, skall kallas den Högstes profet, ty du skall gå framför Herrens ansikte för att bereda hans vägar, Mal. 3: 1.
77. till att gifva hans folk frälsningens kunskap till deras synders förlåtelse, Luk. 3: 3.
78. för vår Guds innerliga barmhärtighets skull, genom hvilken en soluppgång från höjden har besökt oss Mal. 4: 2.
79. till att skina öfver dem som sitta i mörker och dödens skugga, för att styra våra fötter in på fridens väg. Jes. 9: 2. 42: 7. 60: 1.

80. Och barnet växte upp och stärktes i anden och vistades i öknen till den dag, då han skulle framträda för Israel. Luk. 2: 40.

2 Kapitlet.

Jesus födes, omskäres och frambäres i templet. Simeon och Hanna. Jesus lärer i templet.

Och det begaf sig i de dagarna, att från kejsar Augustus utgick ett påbud, att all världen skulle skattskrifvas.
2. Denna skattskrifning var den första och skedde, då Kyrinius var höfding öfver Syrien.
3. Och de foro alla, hvar och en till sin stad, för att låta skattskrifva sig.
4. Så for ock Josef upp från Galileen, från staden Nasaret, till Judeen, till Davids stad, som heter Betlehem, emedan han var af Davids hus och släkt,
1 Sam. 16: 4. Mik. 5: 2. Matt. 1: 1. Joh. 7: 42.
5. för att låta skattskrifva sig, jämte Maria, sin trolofvade, som var hafvande.
6. Men det begaf sig, att medan de voro där, vordo dagarna fullbordade, att hon skulle föda.
7. Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba, ty för dem var icke rum i härbärget. Matt. 1: 25.

8. Och i samma ängd voro några herdar ute på marken och höllo vakt om natten öfver sin hjord.
9. Och se, en Herrens ängel stod bredvid dem, och Herrens härlighet kringsken dem, och de vordo storligen förfärade;
10. och ängeln sade till dem: Varen icke förfärade; ty se, jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket;
11. ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad.
12. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett lindadt barn, liggande i en krubba.
13. Och strax vardt med ängeln en mängd af den himmelska härskaran, hvilka lofvade Gud och sade:
14. Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett godt behag! Luk. 19: 38. Jes. 57: 19. Ef. 2: 17. 1: 5.
15. Och det begaf sig, att när änglarna hade farit ifrån dem upp i himmelen, sade herdarna sinsemellan: Låtom oss nu gå fram till Betlehem och se detta, som har skett och hvilket Herren har kungjort för oss.
16. Och de gingo hasteligen och funno Maria och Josef och barnet, som låg i krubban.
17. Och när de hade sett det, kungjorde de hvad som hade blifvit dem sagdt om detta barn.

18. Och alla som hörde det förundrade sig över det som hade blifvit dem sagdt af herdarna.

19. Men Maria gömde allt detta, begrundande det i sitt hjärta.

20. Och herdarna gingo tillbaka, prisande och lofvande Gud för allt hvad de hört och sett, såsom det hade blifvit dem sagdt.

21. Och när åtta dagar voro fullbordade, så att barnet skulle omskäras, erhöll han namnet Jesus, som gafs honom af ängeln, förrän han vardt aflad i moderlifvet.

1 Mos. 17: 12. Matt. 1: 21. Luk. 1: 31.

22. Och när deras reningsdagar efter Moses' lag voro fullbordade, förde de honom upp till Jerusalem för att bära honom fram inför Herren —

3 Mos. 12: 2 f.

23. såsom det är skrifvet i Herrens lag: »Allt mankön, som öppnar moderlifvet, skall kallas heligt åt Herren» —

2 Mos. 13: 2. 4 Mos. 3: 13.

24. och för att offra, såsom det är sagdt i Herrens lag, ett par turturdufvor eller två unga dufvor.

3 Mos. 12: 6 f.

25. Och se, i Jerusalem var en man, vid namn Simeon, och denne man var rättfärdig och from och väntade efter Israels tröst, och den Helige Ande var öfver honom,

26. och för honom hade blifvit uppenbaradt af den Helige Ande, att han icke skulle se döden, förrän han hade sett Herrens Smorde.

27. Och han kom af Andens tillskyndelse till templet. Och då föräldrarna buro in barnet Jesus för att göra med honom såsom sed var efter lagen,

28. då tog äfven han honom i sin famn, lofvade Gud och sade:

29. Herre, nu låter du din tjänare fara i frid, efter ditt ord, 1 Mos. 46: 30.

30. ty mina ögon hafva sett din frälsning, Luk. 1: 68.

31. hvilken du har beredt inför alla folk, Ps. 98: 2 f. Jes. 52: 10. Luk. 3: 6.

32. ett ljus till hedningarnas upplysning, och ditt folk Israel till pris.

Jes. 49: 6. Apg. 13: 47.

33. Och Josef och hans moder förundrade sig öfver det som sades om honom.

34. Och Simeon välsignade dem och sade till Maria, hans moder: Se, denne är satt till fall och upprättelse för många i Israel och till ett tecken, som varder motsagdt. Jes. 8: 14. 28: 16. Matt. 21: 44. Apg. 28: 22. Rom. 9: 32. 1 Kor. 1: 23 f.

35. Ja, ett svärd skall ock gå genom din egen själ, på det att många hjärtans tankar må uppenbaras. Joh. 19: 25.

36. Och det var en profetissa, Hanna, Fanuels dotter, af Asers stam. Hon var kommen till en hög ålder och hade lefvat med sin man i sju år från sin jungfrudom,

37. och hon var nu en änka vid åttiofyra år, som aldrig var borta från templet, tjänande Gud med fastor och böner natt och dag.

38. Och hon var i samma stund tillstädes och prisade Herren och talade om honom till alla dem, som i Jerusalem väntade förlossning.

39. Och när de hade fullgjort allt efter Herrens lag, vände de tillbaka till Galileen, till sin stad Nasaret.

Matt. 2: 19 f.

40. Men barnet växte upp, stärktes i anden och uppfyldes med vishet, och Guds nåd var öfver honom. Luk. 1: 80.

41. Och hans föräldrar foro årligen till Jerusalem vid påskhögtiden.

2 Mos. 23: 15, 17. 34: 23.

42. Och när han vardt tolf år gammal, foro de upp till Jerusalem efter högtidens sedvänja.

43. Och då de hade fulländat dagarna och foro hem igen, blef pilten Jesus kvar i Jerusalem, och Josef och hans moder visste det icke.

44. Men de menade, att han var med i ressällskapet, och de gingo en dagsled och sökte honom bland fränder och bekanta.

45. Och när de icke funno honom, vände de tillbaka till Jerusalem för att söka honom.

46. Och det begaf sig, att efter tre dagar funno de honom i templet, sittande midt ibland lärarna, både hörande dem och frågande dem.

47. Och alla som hörde honom häpnade öfver hans förstånd och svar.

48. Och när de fingo se honom, förundrade de sig, och hans moder sade till honom: Barn, hvarför gjorde du oss detta? Se, din fader och jag hafva sökt efter dig, sörjande.

49. Och han sade till dem: Hvarför sökten I mig? Vissten I icke, att i det min Fader tillhör bör jag vara?

50. Och de förstodo icke det ord han talade till dem. Luk. 9: 45. 18: 34.

51. Och han for ned med dem och kom till Nasaret och var dem underdånig. Och hans moder gömde allt detta i sitt hjärta.

52. Och Jesus växte till i visdom och ålder och nåd för Gud och människor.

3 Kapitlet.

Johannes predikar och döper. Jesus döpes. Hans släkttafla.

I femtonde året af kejsar Tiberii regering, då Pontius Pilatus var landshöfding i Judeen och Herodes var tetrark* i Galileen, och Filippus, hans broder, var tetrark i Itureen och landet Trakonitis, och Lysanias var tetrark i Abilene,

2. då Hannas var öfverstepräst och Kaifas, kom Guds ord till Johannes, Sakarias' son, i öknen.

Joh. 11: 49. 18: 13. Apg. 4: 6.

3. Och han gick omkring i hela trakten vid Jordan och predikade bättringens döpelse till syndernas förlåtelse,

Matt. 3: 1 f. Mark. 1: 3 f.

4. såsom det är skrifvet i profeten Esaias' utsagors bok, då han säger: »En ropandes röst i öknen: bereden Herrens väg, gören hans stigar räta;

Jes. 40: 3 f.

5. alla dalar skola fyllas, och alla berg och kullar skola sänkas, och de krokiga stigarna skola blifva räta och de ojämna vägarna slåta,

6. och allt kött skall se Guds frälsning.» Jes. 52: 10. Luk. 2: 30.

7. Så sade han nu till folket, som gick ut för att döpas af honom: I huggormars afföda, hvem har ingifvit eder, att I skolen undfly den tillkommande vreden? Matt. 3: 7 f.

8. Bären fördenskull sådan frukt, som tillhör bättringen, och begynnen icke att säga inom eder själfva: vi hafva Abraham till fader; ty jag säger eder, att Gud är mäktig att af dessa stenar uppväcka barn åt Abraham.

Joh. 8: 39. Apg. 2: 37.

9. Men redan är ock yxan satt till roten på träden; därför varder hvart och ett träd, som icke bär god frukt, afhugget och kastadt i elden.

10. Och folket frågade honom, sägande: Hvad skola vi då göra?

11. Och han svarade och sade till dem: Den som har två lifklädnader, han dele med sig åt den som icke har någon, och den som har mat, han göre sammalunda. 1 Joh. 3: 17. Jak. 2: 15 f.

12. Och äfven publikaner kommo för att döpas och sade till honom: Mästare, hvad skola vi göra?

13. Och han sade till dem: Utkräfven icke mer än det, som är eder förelagdt.

14. Och äfven krigsmän frågade honom, sägande: Hvad skola då vi göra? Och han sade till dem: Gören icke öfvervåld mot någon eller orätt, och låten eder nöja med eder sold.

* Se not till Matt. 14: 1.

15. Och då folket var i väntan och alla tänkte i sina hjärtan angående Johannes, om han möjligen kunde vara Kristus,

16. svarade Johannes och sade till dem alla: Jag döper eder med vatten, men den kommer, som är starkare än jag, hvilkens skorem jag icke är värdig att upplösa. Han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld,

Matt. 3: 11 f. Mark. 1: 7 f. Joh. 1: 26 f. Apg. 1: 5. 2: 4. 11: 15 f. 18: 25. 19: 4.

17. och han har sin kastskofvel i sin hand, och han skall göra sin loge ren och samla hvetet i sin lada, men agnarna skall han uppbränna i osläcklig eld.

18. Sålunda gaf han ock många andra förmaningar och predikade evangelium för folket.

19. Men Herodes, tetrarken, vardt bestraffad af honom för Herodias', sin broder Filippi hustrus, skull, och för allt ondt, som Herodes gjorde,

Matt. 14: 3. Mark. 6: 17.

20. och han lade till allt annat äfven det, att han innesl0t Johannes i fängelse.

21. Och det begaf sig, när allt folket döptes, att då äfven Jesus vardt döpt och bad, öppnades himmelen,

Matt. 3: 13 f. Mark. 1: 9 f.

22. och den Helige Ande for ned i lekamlig skepelse, såsom en dufva, öfver honom, och en röst kom från himmelen, som sade: Du är min älskade son; i dig har jag ett godt behag.

Jes. 42: 1. Joh. 1: 32.

23. Och Jesus var omkring trettio år gammal, då han begynte sitt verk, och han var, såsom det troddes, son af Josef, son af Eli, Matt. 1: 1 f.

24. son af Mattat, son af Levi, son af Melki, son af Janna, son af Josef,

25. son af Mattatias, son af Amos, son af Naum, son af Esli, son af Naggai,

26. son af Maat, son af Mattatias, son af Semei, son af Josef, son af Judas,

27. son af Joanan, son af Resa, son af Sorobabel, son af Salatiel, son af Neri,

28. son af Melki, son af Addi, son af Kosam, son af Elmodam, son af Er,

29. son af Joses, son af Elieser, son af Jorim, son af Mattat, son af Levi,

30. son af Simeon, son af Judas, son af Josef, son af Jonan, son af Eljakim,

31. son af Meleas, son af Mennas, son af Mattata, son af Natan, son af David,
32. son af Jesse, son af Jobed, son af Boes, son af Salmon, son af Naasson,
33. son af Aminadab, son af Aram, son af Hesrom, son af Fares, son af Judas,
34. son af Jakob, son af Isak, son af Abraham, son af Tara, son af Nakor,
35. son af Saruk, son af Ragau, son af Falek, son af Eber, son af Sala,
36. son af Kainan, son af Arfaksad, son af Sem, son af Noa, son af Lamek,
37. son af Matusala, son af Enok, son af Jaret, son af Maleleel, son af Kainan,
38. son af Enos, son af Set, son af Adam, son af Gud.

4 Kapitlet.

Jesus frestas af djäfvulen, lärer i Nasarets synagoga, botar en besatt och andra sjuka.

Och Jesus vände tillbaka från Jordan, full af den Helige Ande, och fördes af Anden till öknen
Matt. 4: 1 f. Mark. 1: 12 f.
2. och frestades i fyrtio dagar af djäfvulen; och under de dagarna åt han intet, och när de hade gått till ända, blef han hungrig.
2 Mos. 34: 28. 1 Kon. 19: 8.
3. Och djäfvulen sade till honom: Är du Guds Son, så säg till denna sten, att han varder bröd.
4. Och Jesus svarade och sade till honom: Det är skrifvet: »Icke af bröd allenast lefver människan, utan af hvart och ett Guds ord.» 5 Mos. 8: 3.
5. Och djäfvulen förde honom upp på ett högt berg och visade honom alla riken på jorden i ett ögonblick.
6. Och djäfvulen sade till honom: Dig skall jag gifva all denna makt och deras härlighet, ty hon är gifven mig i händer, och jag gifver henne åt hvem jag vill.
7. Om du därför faller ned inför mig och tillbeder, så skall hon hel och hållen vara din.
8. Och Jesus svarade och sade till honom: Gå bort ur min åsyn, Satan; det är skrifvet: »Herren din Gud skall du tillbedja, och honom allena skall du dyrka.» 5 Mos. 6: 13. 10: 20.
9. Och han förde honom till Jerusalem och ställde honom på templets utspräng och sade till honom: Är du Guds Son, så kasta dig ned härifrån;
10. ty det är skrifvet: »Han skall gifva sina änglar befallning om dig, att de skola bevara dig,
11. och de skola bära dig på händerna, att du icke skall stöta din fot emot någon sten.» Ps. 91: 11 f.
12. Och Jesus svarade och sade till honom: Det är sagdt: »Du skall icke fresta Herren, din Gud.» 5 Mos. 6: 16.
13. Och sedan djäfvulen hade slutat all frestelse, vek han från honom till en tid.
14. Och Jesus vände genom Andens kraft tillbaka till Galileen, och ryktet om honom gick ut i hela trakten däromkring.
Matt. 4: 12. Mark. 1: 14. Joh. 4: 43. Apg. 10: 37.
15. Och han lärde i deras synagogor och vardt prisad af alla.
16. Och han kom till Nasaret, där han var uppfödd, och gick, såsom hans sedvänja var, på sabbatsdagen in i synagogan och stod upp för att föreläsa.
17. Då vardt honom gifven profeten Esaias' bok; och då han öppnade boken, fann han det ställe, där det stod skrifvet:
18. »Herrens Ande är öfver mig, därför att han har smort mig till att predika evangelium för de fattiga; han har sändt mig till att läka de i hjärtat förkrossade, till att förkunna de fångna frihet och de blinda syn, till att försätta de sönderslagna i frihet,
Jes. 61: 1 f.
19. till att predika ett behagligt Herrens år.»
20. Och han lade ihop boken och gaf den åt tjänaren och satte sig, och allas ögon i synagogan voro fästa på honom.
21. Och han begynte säga till dem: I dag är denna skrift fullbordad för edra öron.
22. Och alla gåfvo honom vittnesbörd och förundrade sig öfver de nådens ord, som utgingo från hans mun, och sade: Är icke denne Josefs son?
Mark. 6: 2 f. Luk. 2: 47. Joh. 6: 42. 7: 46.
23. Då sade han till dem: Visst skolen I säga till mig detta ordspråk: Läkare, läk dig själf; alla de ting, som vi hafva hört att du gjort i Kapernaum, gör ock här i din fädernestad.
24. Men han sade: Sannerligen säger jag eder: Ingen profet är väl upptagen i sitt fädernesland. Matt. 13: 57. Joh. 4: 44.
25. Men i sanning säger jag eder: Många änkor voro på Elias' tid i Israel, då himmelen var igenlyckt i tre år och sex månader, så att stor hunger kom öfver hela landet, 1 Kon. 17 kap.

26. och till ingen af dem blef Elias sänd, utan till en änka i Sarepta vid Sidon;
27. och många spetälska voro på profeten Elisas tid i Israel, och ingen af dem gjordes ren, utan syrern Naeman.
2 Kon. 5 kap.
28. Och alla som voro i synagogan uppfylldes med vrede, när de hörde detta,
29. och de stodo upp och drefvo honom ut ur staden och förde honom ända till branten af det berg, hvarpå deras stad var byggd, för att störta honom där utföre.
30. Men han gick midt igenom dem sin väg.
31. Och han kom ned till staden Kapernaum i Galileen, och han lärde dem på sabbaten. Matt. 4: 13. Mark. 1: 21 f.
32. Och de häpnade öfver hans lära, ty han talade med makt. Matt. 7: 28.
33. Och i synagogan var en man, som hade en oren ond ande, och han ropade med hög röst Mark. 1: 23 f.
34. och sade: Ack! hvad hafva vi att göra med dig, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att fördärfva oss? Jag vet, hvem du är, Guds helige.
35. Och Jesus näpste honom, sägande: Tig och gå ut från honom. Och den onde anden kastade honom midt ibland dem och gick från honom och gjorde honom ingen skada.
36. Och häpnad kom öfver alla, och de talade med hvarandra, sägande: Hvad är detta för ett ord, att han med makt och väldighet befaller de orena andarna, och de gå ut?
37. Och ryktet om honom gick ut öfverallt i trakten däromkring.
38. Och han stod upp och gick från synagogan in i Simons hus. Och Simons svärmoder var angripen af en svår feber, och de båda honom för henne. Matt. 8: 14 f. Mark. 1: 29 f.
39. Och han lutade sig öfver henne och näpste febern, och den öfvergaf henne, och strax stod hon upp och tjänade dem.
40. Och då solen gick ned, förde alla som hade sjuka, hvilka ledo af mångahanda sjukdomar, dem fram till honom, och han lade händerna på hvar och en af dem och botade dem.
Matt. 8: 16 f. Mark. 1: 32 f.
41. Och äfven onda andar foro ut från många, ropande och sägande: Du är Kristus, Guds Son. Och han näpste dem och tillstadde dem icke att tala, ty de visste, att han var Kristus.
42. Men när det hade blifvit dag, gick han bort till en öde trakt, och folket sökte honom, och de kommo till honom och ville hålla honom kvar, att han icke skulle gå från dem. Mark. 1: 35 f.
43. Men han sade till dem: Äfven för de andra städerna måste jag predika evangelium om Guds rike, ty därtill är jag sänd.
44. Och han predikade i Galileens synagogor.

5 Kapitlet.

Det stora fiskafänget. Jesus botar en spetälsk och en lam, kallar Matteus och undervisar om fastan.

Och det begaf sig, att då folket trängde sig på honom för att höra Guds ord, stod han vid sjön Gennesaret
2. och fick se två båtar stå vid sjöstranden; men fiskarna hade gått i land och sköljt sina nät.
Matt. 4: 18 f. Mark. 1: 16 f.
3. Då steg han i en af båtarna, som var Simons, och bad honom lägga ut något litet från land, och han satte sig och lärde folket ifrån båten.
4. Och när han hade slutat tala, sade han till Simon: Lägg ut på djupet, och kasten ut edra nät till fångst. Joh. 21: 6.
5. Då svarade Simon och sade till honom: Mästare, vi hafva arbetat hela natten och fått intet, men på ditt ord skall jag kasta ut nätet.
6. Och de gjorde så och omslöto en stor hop fiskar, och deras nät gick sönder. Joh. 21: 6.
7. Och de vinkade åt sina kamrater, som voro i den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo och fyllde båda båtarna, så att de begynte sjunka.
8. Då Simon Petrus såg det, föll han till Jesu knän, sägande: Gå från mig, Herre; ty jag är en syndig människa.
9. Ty häpnad hade kommit öfver honom och öfver alla, som voro med honom, för det fiskafänges skull, som de hade fått;
10. sammalunda ock öfver Jakob och Johannes, Sebedei söner, som voro Simons stallbröder. Och Jesus sade till Simon: Frukta icke. Härefter skall du fånga människor. Jer. 16: 16. Hes. 47: 9.
11. Och de förde båtarna i land och öfvergåfvo allt och följde honom.
12. Och det begaf sig, att när han var i en af städerna, se, då var där en man, full af spetälska; och när han fick se Jesus, föll han ned på sitt ansikte

och bad honom, sägande: Herre, vill du, så kan du göra mig ren.
Matt. 8: 2 f. Mark. 1: 40 f.

13. Då räckte han ut handen och rörde vid honom, sägande: Jag vill; bliv ren. Och strax gick spetälskan bort ifrån honom.

14. Och han bjöd honom att icke omtala det för någon; men gå bort — sade han — och visa dig för prästen och offra för din rening, såsom Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.
3 Mos. 14: 2 f.

15. Men ryktet om honom spridde sig än mer, och mycket folk församlade sig för att höra honom och blifva botade från sina sjukdomar.

16. Men han gick afsides bort i ödemarkerna och bad.

17. Och det begaf sig, att en dag, då han lärde, sutto där fariséer och lagkloka, som hade kommit från alla byar i Galileen och Judeen och från Jerusalem, och Herrens kraft var där till att göra dem helbrägda.

18. Och se, då buro några män på en säng en man, som var lam, och honom sökte de att bära in och lägga framför honom. Matt. 9: 2 f. Mark. 2: 3 f.

19. Och då de för folkets skull icke funno, på hvilken väg de skulle kunna bära in honom, stego de upp på taket och släppte ned honom tillika med sängen genom teglet midt framför Jesus.

20. Och då han såg deras tro, sade han till honom: Människa, dina synder äro dig förlåtna.

21. Och de skriftlärda och fariséerna begynte tänka, sägande: Hvem är denne, som talar hädelser? Hvem kan förlåta synder utan Gud allena? Jes. 43: 25.

22. Men Jesus, som märkte deras tankar, svarade och sade till dem: Hvad tänken I uti edra hjärtan?

23. Hvilket är lättare, att säga: dina synder äro dig förlåtna, eller att säga: stå upp och gå?

24. Men på det att I mån veta, att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder — sade han till den lame: Jag säger dig: Stå upp och tag din säng och gå hem.

25. Och strax stod han upp i deras åsyn och tog det, hvaruppå han hade legat, och gick hem, prisande Gud.

26. Och bestörtning kom öfver alla, och de prisade Gud och blefvo uppfyllda med fruktan och sade: Vi hafva i dag sett förunderliga ting.

27. Och härefter gick han ut och fick se en publikan, vid namn Levi, sitta vid tullen, och han sade till honom: Följ mig. Matt. 9: 9 f. Mark. 2: 14 f.

28. Och denne öfvergaf allt och stod upp och följde honom.

29. Och Levi gjorde för honom ett stort gästabud i sitt hus; och där var en stor hop publikaner och andra, som sutto till bords med dem. Luk. 15: 1 f.

30. Och deras skriftlärda och fariséerna knorrade mot hans lärjungar, sägande: Hvarför äten och dricken I med publikanerna och syndarna?

31. Då svarade Jesus och sade till dem: De helbrägda behöfva icke läkare, utan de kranka. Luk. 19: 10.

32. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare till bättring.
1 Tim. 1: 15.

33. Då sade de till honom: Hvarför fasta Johannes' lärjungar ofta och hålla böner, sammalunda ock fariséernas, men dina äta och dricka?
Matt. 9: 14 f. Mark. 2: 18 f.

34. Men han sade till dem: Icke kunnen I väl förmå bröllopssvennerna att fasta, så länge brudgummen är med dem?

35. Men dagar skola komma, då brudgummen skall tagas ifrån dem, och då skola de fasta i de dagarna.

36. Och han sade dem äfven en liknelse: Ingen sätter en lapp af en ny klädnad på en gammal klädnad; annars både söndersliter han den nya, och lappen af den nya passar icke till den gamla.

37. Och ingen slår nytt vin i gamla läglar; annars spränger det nya vinet sönder läglarna, och det spilles ut, och läglarna fördärfvas;

38. utan nytt vin bör slås i nya läglar, och så blifva båda bevarade.

39. Och ingen som har druckit gammalt begär strax nytt; ty han säger: det gamla är bättre.

6 Kapitlet.

Lärjungarna plocka ax på sabbaten. Jesus botar en förtvinad hand, utväljer tolf apostlar, håller sin bergspredikan.

Och det begaf sig, att han på en sabbat, som var näst den första, gick genom sädesfält, och hans lärjungar afryckte ax, som de gnuggade med händerna och åto. Matt. 12: 1 f. Mark. 2: 23 f.

2. Då sade några af fariséerna till dem: Hvarför gören I det som icke är lofligt att göra på sabbaten?
2 Mos. 20: 10. 5 Mos. 23: 25.

3. Och Jesus svarade och sade till dem: Haven I icke ens läst hvad David gjorde, när han och de som voro med honom blefvo hungriga,
1 Sam. 21: 6.
4. huru han gick in i Guds hus och tog skådebröden och åt och gaf äfven åt dem som voro med honom, ehuru det icke är lofligt för andra än allenast för prästerna att äta däraf?
2 Mos. 29: 32 f.
5. Och han sade till dem: Människosonen är herre äfven öfver sabbaten.
6. Och det begaf sig äfven, att han på en annan sabbat gick in i synagogan och lärde; och där var en man, hvilkens högra hand var förtvinad.
Matt. 12: 9 f. Mark. 3: 1 f.
7. Och de skriftlärda och fariséerna vaktade på honom, om han skulle hela på sabbaten, att de måtte finna någon anklagelse mot honom.
Luk. 13: 14 f. 14: 3 f.
8. Men han visste deras tankar och sade till mannen, som hade den förtvinade handen: Stå upp och träd fram. Och han stod upp och trädde fram.
9. Då sade Jesus till dem: Jag frågar eder: Hvad är lofligt på sabbaten, att göra godt eller att göra ondt, att rädda lif eller att förgöra det?
10. Och han såg omkring på dem alla och sade till mannen: Räck ut din hand. Och han gjorde så, och hans hand vardt helbrägda igen såsom den andra.
11. Men de blefvo ursinniga och talade sinsemellan om hvad de skulle kunna göra åt Jesus.
12. Och det begaf sig, att han i de dagarna gick ut till berget för att bedja och blef där öfver natten i bön till Gud.
Matt. 10: 1 f. Mark. 3: 13 f. Luk. 9: 1.
13. Och när det hade blifvit dag, tillkallade han sina lärjungar och utvalde tolf af dem, hvilka han ock kallade apostlar:
14. Simon, hvilken han ock kallade Petrus, och Andreas, hans broder, Jakob och Johannes, Filippus och Bartolomeus,
Joh. 1: 42.
15. Matteus och Tomas, Jakob, Alfei son, och Simon, som kallas Ifraren,
16. Judas, Jakobs son, och Judas Iskariot, densamme som blef en förrädare.
17. Och han steg ned med dem och ställde sig på en jämn plats, och där stod en hop af hans lärjungar och en stor mängd folk ifrån hela Judeen och Jerusalem och från Tyri och Sidons hafskust,
Matt. 4: 25. Mark. 3: 7 f.
18. hvilka hade kommit för att höra honom och varda helade från sina sjukdomar. Äfven de som voro kvalda af orena andar vordo botade.
19. Och allt folket sökte att få röra vid honom, ty kraft utgick från honom, och han helade alla.
Matt. 14: 36. Mark. 5: 30.
20. Och han lyfte upp sina ögon öfver sina lärjungar och sade: Saliga ären I, fattiga, ty Guds rike hörer eder till.
Matt. 5: 2 f.
21. Saliga ären I som nu hungren, ty I skolen varda mättade. Saliga ären I som nu gråten, ty I skolen le.
Jes. 55: 1 f. 61: 2. Joh. 6: 35.
22. Saliga ären I, när människorna hata eder och när de förskjuta eder och försmäda och bortkasta edert namn, såsom vore det ondt, för Människosonens skull.
1 Petr. 3: 14. 4: 14.
23. Glädjens och fröjdens på den dagen, ty se, eder lön är stor i himmelen; ty sammalunda gjorde deras fäder med profeterna.
Apg. 5: 41. 7: 52.
24. Men ve eder, I rika; ty I hafven fått ut eder hugnad.
Ps. 17: 14. Luk. 16: 25. Jak. 5: 1.
25. Ve eder, I mätta; ty I skolen hungra. Ve eder, som nu len; ty I skolen vara bedröfvade och gråta.
Jes. 65: 13. Ords. 14: 13. Jak. 4: 9.
26. Ve eder, då alla människor tala väl om eder; ty sammalunda gjorde deras fäder med de falska profeterna.
27. Men eder som hören säger jag: Älsken edra ovänner, gören väl mot dem som hata eder,
Matt. 5: 44 f. 2 Mos. 23: 4 f. Ords. 25: 21.
28. välsignen dem som förbanna eder, och bedjen för dem som försmäda eder.
Luk. 23: 34. Apg. 7: 60. Rom. 12: 14, 20.
1 Kor. 4: 12. 1 Petr. 3: 9.
29. Åt den som slår dig på det ena kindbenet räck äfven det andra fram, och tager någon manteln från dig, så förhåll honom icke heller lifklädnaden.
Ords. 20: 22. 24: 29. Matt. 5: 39 f. Rom. 12: 17.
1 Kor. 6: 7. 1 Tess. 5: 15.
30. Men gif åt hvar och en, som beder dig, och af den som tager ditt från dig kräf det icke igen.
5 Mos. 15: 7 f. 1 Joh. 3: 17.
31. Och såsom I viljen att människorna skola göra eder, så gören ock I dem.
Matt. 7: 12.
32. Och om I älsken dem som älska eder, hvad tack hafven I därför? Ty äfven syndarna älska dem, af hvilka de varda älskade.
Matt. 5: 46 f.

33. Och om I gören dem godt, som göra eder godt, hvad tack hafven I därför? Ty äfven syndarna göra detsamma.

34. Och om I lånen åt dem, af hvilka I hoppens få igen, hvad tack hafven I därför? Ty äfven syndare låna åt syndare för att få lika igen.

35. Utan älsken edra ovänner och gören godt och lånen utan att hoppas få något igen, och eder lön skall vara stor, och I skolen vara den Högstes barn, ty han är mild emot de otacksamma och onda.

36. Varen fördenskull barmhärtiga, såsom ock eder Fader är barmhärtig.

37. Och dömen icke, så skolen I icke varda dömda; fördömen icke, så skolen I icke varda fördömda; förlåten, så skall eder varda förlåtet.

Matt. 7: 1 f. Rom. 2: 1. 1 Kor. 4: 5.

38. Gifven, så skall eder varda gifvet. Ett godt mått, packadt, skakadt och öfverflödande, skall man gifva i edert sköte, ty med samma mått, hvarmed I mäten, skall det mätas åt eder igen.

Ords. 19: 17. Mark. 4: 24. Gal. 6: 7.

39. Och han sade till dem en liknelse: Icke kan väl en blind leda en blind? Falla de icke båda i gropen?

Matt. 15: 14.

40. Icke är lärjungen öfver sin mästare, men hvar och en fullärd blifver såsom hans mästare.

Matt. 10: 24. Joh. 13: 16. 15: 20.

41. Men hvarför ser du grandet, som är i din broders öga, men blifver icke varse bjälken, som är i ditt eget öga?

Matt. 7: 3 f.

42. Eller huru kan du säga till din broder: »Broder, låt mig taga ut grandet, som är i ditt öga», du som icke ser bjälken i ditt eget öga? Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt öga, och sedan skall du se klart nog för att uttaga grandet, som är i din broders öga.

43. Ty det finnes icke ett godt träd, som bär dålig frukt, ej heller ett dåligt träd, som bär god frukt; Matt. 7: 16 f.

44. ty hvart och ett träd varder kändt af sin frukt, ty icke hämtar man fikon af törnen, ej heller skördar man vindrufva af törnbusken.

45. Den goda människan frambär godt ur sitt hjärtas goda förråd, och den onda människan frambär ondt ur sitt hjärtas onda förråd, ty hvaraf hjärtat är fullt, däraf talar hennes mun.

46. Men hvarför kallen I mig Herre, Herre och gören icke, hvad jag säger?

Hos. 8: 2. Matt. 7: 21. Rom. 2: 13. Jak. 1: 22.

47. Hvar och en som kommer till mig och hör mina ord och gör dem, jag skall visa eder, hvem han är lik.

Matt. 7: 24 f.

48. Han är lik en man, som, när han byggde ett hus, gräfde djupt och lade grunden på hälleberget; men då öfversvämning kom, bröt floden fram mot det huset, men förmådde icke skaka det, ty det var grundadt på hälleberget.

49. Men den som hör och icke gör, han är lik en man, som byggde ett hus på jorden utan grundval, mot hvilket floden bröt fram, och strax föll det, och det husets fall vardt stort.

7 Kapitlet.

Jesus botar en höfvitsmans tjänare, uppväcker en änkas son i Nain. Johannes skickar tvänne sina lärjungar till Jesus. Synderskan i Simons hus.

Och när han hade slutat att tala alla sina ord för det lyssnande folket, gick han in i Kapernaum.

2. Och en höfvitsman hade en tjänare, hvilken han högt aktade, och som var sjuk och nära döden. Matt. 8: 5 f.

3. Och då han hade hört om Jesus, sände han till honom några af judarnas äldsta och bad honom, att han ville komma och göra hans tjänare helbrägda.

4. Och när de kommo till Jesus, bådo de honom enträget, sägande: Han är värd, att du gör honom detta,

5. ty han älskar vårt folk, och det är han, som har byggt synagogan åt oss.

6. Då gick Jesus med dem. Men då han redan var icke långt ifrån huset, sände höfvitsmannen några vänner och sade till honom: Herre, gör dig icke omak; ty jag är icke värdig, att du går in under mitt tak,

7. hvarför jag ock icke räknade mig själf värdig att gå till dig; utan säg ett ord, så varder min tjänare helbrägda.

8. Ty äfven jag är en människa, som står under befäl och har krigsmän under mig, och jag säger till en: gå, och han går, och till en annan: kom, och han kommer, och till min tjänare: gör det, och han gör så.

9. Och när Jesus hörde detta, förundrade han sig öfver honom och vände sig om och sade till folket, som följde honom: Jag säger eder: Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro.

10. Och de som hade blifvit utsända gingo hem igen och funno den sjuke tjänaren helbrägda.

11. Och det begaf sig, att han dagen därefter gick till en stad, som kallas Nain, och med honom gingo många hans lärjungar och mycket folk.

12. Och då han kom nära stadsporten, se, då bars där ut en död, sin moders ende son, och hon var änka, och en stor hop folk ifrån staden var med henne.

13. Och när Herren såg henne, varkunnade han sig öfver henne och sade till henne: Gråt icke.

14. Och han gick fram och rörde vid båren, och de som buro stannade, och han sade: Unge man, jag säger dig: Stå upp. Apg. 9: 40.

15. Och den döde satte sig upp och begynte tala, och han gaf honom åt hans moder.

16. Och räddhåga kom öfver alla, och de prisade Gud, sägande: En stor profet har uppstått bland oss, och Gud har besökt sitt folk.
Mark. 7: 37. Luk. 1: 68. Joh. 4: 19. 6: 14. 9: 17.

17. Och detta tal om honom gick ut i hela Judeen och hela trakten däromkring.

18. Och Johannes' lärjungar berättade allt detta för honom.

19. Och Johannes kallade till sig två af sina lärjungar och sände dem till Jesus och sade: Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan? Matt. 11: 2 f.

20. Och då männen kommo till honom, sade de: Johannes döparen har sändt oss till dig, sägande: Är du den som skall komma, eller skola vi förbida någon annan?

21. Men i samma stund botade han många från sjukdomar, plågor och onda andar och gaf många blinda deras syn.

22. Och Jesus svarade och sade till dem: Gån och berätten för Johannes, hvad I hafven sett och hört: blinda få sin syn, halta gå, spetälska blifva rena, döfva höra, döda stå upp, och för fattiga förkunnas evangelium. Jes. 35: 5. 61: 1.

23. Och salig är den som icke tager anstöt af mig.

24. Men då Johannes' sändebud hade gått sin väg, begynte han tala till folket om Johannes: Hvad gingen I ut i öknen till att se? Månne ett rör, som drifves hit och dit af vinden?
Matt. 11: 7 f.

25. Eller hvad gingen I ut till att se? Månne en människa, klädd i fina kläder? Se, de som bära präktiga kläder och lefva i kräslighet äro i konungahusen.

26. Eller hvad gingen I ut till att se? Månne en profet? Ja, säger jag eder, och mer än en profet.

27. Denne är det, om hvilken det är skrifvet: »Se, jag sänder min ängel före ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig.» Mal. 3: 1.

28. Ty jag säger eder: Bland dem som äro födda af kvinnor är ingen större profet än Johannes döparen, men den mindre i Guds rike är större än han.

29. Och allt folket, som hörde honom, och publikanerna gåfvo Gud rätt och läto döpa sig med Johannes' dop.

30. Men fariséerna och de lagkloka förkastade Guds råd angående dem själfva och läto icke döpa sig af honom.

31. Vid hvad skall jag då likna människorna af detta släkte, och hvad äro de lika? Matt. 11: 16 f.

32. De äro lika barn, som sitta på torget och ropa till hvarandra och säga: Vi hafva spelat för eder, och I hafven icke dansat; vi hafva sjungit sorgesånger för eder, och I hafven icke gråtit.

33. Ty Johannes döparen har kommit, och han hvarken äter bröd eller dricker vin, och I sägen: Han har en ond ande.

34. Människosonen har kommit, och han äter och dricker, och I sägen: Se, hvilken frossare och vindrinkare, publikaners och syndares vän!

35. Och visheten har blifvit rättfärdigad af alla sina barn.

36. Och en af fariséerna bad honom, att han ville äta med honom; och han gick in i fariséens hus och satte sig till bords,

37. och se, en kvinna i staden, som var en synderska, då hon förnam, att han satt till bords i fariséens hus, tog hon en alabasterflaska med smörjelse

38. och ställde sig bakom honom vid hans fötter, gråtande, och begynte väta hans fötter med sina tårar och torkade dem med sitt hufvudhår och kysste ifrigt hans fötter och smorde dem med smörjelsen.

39. Men när fariséen, som hade bjudit honom, såg detta, sade han inom sig själf: Vore denne en profet, så visste han för visso, hvilken och hurudan denna kvinna är, som rör vid honom, att hon är en synderska. Luk. 15: 2.

40. Då svarade Jesus och sade till honom: Simon, jag har något att säga dig. Och han sade: Mästare, säg! —

41. En borgenär hade två gäldenärer. Den ene var skyldig honom fem hundra penningar* och den andre femtio.

* I urskriften denarer. Se not till Matt. 18: 28.

42. Och då de icke kunde betala, efterskänkte han för dem båda. Hvilkendera af dem skall nu älska honom mest?

43. Och Simon svarade och sade: Jag förmodar den, hvilken han efterskänkte mest. Och han sade till honom: Rätt dömde du.

44. Och han vände sig till kvinnan och sade till Simon: Ser du denna kvinna? Jag kom in i ditt hus. Du har icke gifvit mig vatten till mina fötter, men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hufvudhår. 1 Mos. 18: 5.

45. Du har icke kysst mig, men från den stund jag kom hit in har hon icke upphört att ifrigt kyssa mina fötter.

46. Du har icke smort mitt hufvud med olja, men hon har smort mina fötter med smörjelse.

47. Därför säger jag dig: Henne äro de många synderna förlåtna, ty hon älskade mycket. Men den hvilken litet förlåtes, han älskar litet.

48. Och han sade till henne: Synderna äro dig förlåtna.

49. Och de som sutto till bords med honom begynte säga för sig själfva: Hvem är denne, som ock förlåter synder? Matt. 9: 2 f. Mark. 2: 7.

50. Då sade han till kvinnan: Din tro har frälst dig. Gå i frid.
Luk. 8: 48. 18: 42.

8 Kapitlet.

Jesus framställer liknelsen om såningsmannen. Jesu moder och bröder. Jesus stillar en storm, utdrifver onda andar, botar en kvinnas blodgång och uppväcker Jairi dotter.

Och därefter begaf det sig, att han vandrade från stad till stad och från by till by, predikande och förkunnande evangelium om Guds rike, och med honom voro de tolf

2. och några kvinnor, som hade blifvit botade från orena andar och från sjukdomar: Maria, som kallas Magdalena, från hvilken sju onda andar hade utgått,
Matt. 27: 55 f. Mark. 15: 40 f. Joh. 19: 25.

3. och Johanna, hustru åt Kusas, Herodes' fogde, och Susanna och många andra, som tjänade honom af sina ägodelar.

4. Då nu mycket folk kom tillhopa, och de från den ena staden efter den andra gingo till honom, sade han i en likelse: Matt. 13: 3 f. Mark. 4: 1 f.

5. En såningsman gick ut till att så sin säd. Och när han sådde, föll somt vid vägen och vardt nedtrampadt, och himmelens fåglar åto upp det.

6. Och somt föll på hälleberget, och då det hade gått upp, förtorkades det, ty det hade icke någon vätska.

7. Och somt föll midt ibland törnena, och törnena växte med upp och förkväfde det.

8. Och somt föll i den goda jorden, och det gick upp och bar hundrafaldig frukt. Då han sade detta, ropade han: Den som har öron till att höra, han höre!

9. Då frågade hans lärjungar honom, hvad denna liknelse betydde.
Matt. 13: 10 f. Mark. 4: 10 f.

10. Och han sade: Eder är gifvet att förstå Guds rikes hemligheter, men de andra genom liknelser, på det att de, seende, icke skola se och hörande icke skola förstå.
Jes. 6: 9. 29: 10. Joh. 12: 40. Apg. 28: 26.

11. Men liknelsens betydelse är denna: Säden är Guds ord;
Matt. 13: 18 f. Mark. 4: 14 f.

12. och de vid vägen äro de som höra; sedan kommer djäfvulen och tager bort ordet ur deras hjärta, att de icke skola tro och varda frälsta.

13. Men de på hälleberget äro de som, när de hafva hört, mottaga ordet med glädje; och dessa hafva ingen rot, hvilka tro till en tid men i frestelsens stund affalla.

14. Och det som föll bland törnena äro de, som, sedan de hafva hört, gå bort och förkväfvas af bekymmer och rikedom och lifvets vällust och bringa intet till mognad. 1 Tim. 6: 9.

15. Men det som föll i den goda jorden äro de, som, när de hafva hört ordet, behålla det i ett rättsinnigt och godt hjärta och bära frukt i tålamod.

16. Och ingen, som har upptändt ett ljus, gömmer det under ett käril eller sätter det under en bänk, utan han sätter det på en ljusstake, att de som komma in må se skenet.
Matt. 5: 15. Mark. 4: 21 f. Luk. 11: 33.

17. Ty intet är fördoldt, som icke skall varda uppenbart, och intet är förborgadt, som icke skall varda kändt och komma i dagen. Matt. 10: 26. Luk. 12: 2.

18. Sen fördenskull till, huru I hören; ty hvilken som har, honom skall varda gifvet, men hvilken som icke har, från honom skall tagas äfven det han menar sig hafva.
Matt. 13: 12. Mark. 4: 25. Luk. 19: 26.

19. Och till honom gingo hans moder och hans bröder, och de kunde icke

komma fram till honom för folkets skull. Matt. 12: 46 f. Mark. 3: 31 f.

20. Då vardt honom bådadt och sagdt: Din moder och dina bröder stå utanför och vilja se dig.

21. Men han svarade och sade till dem: Min moder och mina bröder äro dessa, som höra Guds ord och göra det. Joh. 15: 14.

22. Och det begaf sig en dag, att han steg i en båt med sina lärjungar och sade till dem: Låtom oss fara öfver till andra sidan sjön. Och de afseglade. Matt. 8: 18, 23 f. Mark. 4: 35 f.

23. Och medan de seglade, somnade han, och en stormvind for ned på sjön, och båten fyldes med vatten, och de voro i fara.

24. Då gingo de fram och väckte honom, sägande: Mästare, Mästare, vi förgås. Och han stod upp och näpste vädret och vattnets vågor, och de stillades, och det vardt lugn.

25. Och han sade till dem: Hvar är eder tro? Men de förskräcktes och förundrade sig, sägande till hvarandra: Hvem är då denne, att han befaller både vädren och vattnet, och de äro honom lydiga?

26. Och de seglade ned till gadarenernas land, som ligger midt emot Galileen. Matt. 8: 28 f. Mark. 5: 1 f.

27. Och då han hade stigit i land, mötte honom från staden en man, som en lång tid hade varit besatt af onda andar och hade inga kläder på sig och bodde ej i hus, utan i grifterna.

28. Och när han fick se Jesus, ropade han och föll ned för honom och sade med hög röst: Hvad har jag att göra med dig Jesus, Guds, den Höjestes, Son? Jag beder dig: pläga mig icke.

29. Ty han bjöd den orena anden, att han skulle fara ut från mannen, emedan han länge hade anfäktat honom; och han hade varit bunden med kedjor och fotbojor och bevakad, men hade slitit sönder bojorna och drifvits af den onde anden ut i öknarna.

30. Och Jesus frågade honom och sade: Hvad är ditt namn? Och han svarade: Legio; emedan många onda andar hade farit in i honom.

31. Och de bådo honom, att han icke skulle bjuda dem fara bort till afgrunden.

32. Och där gick en stor svinhjord i bet på berget; och de bådo honom, att han ville tillstadja dem att fara in i denna, och han tillstadde dem det.

33. Och de onda andarna foro ut från mannen och foro in i svinen, och hjorden störtade sig utför branten i sjön och drunknade.

34. Men när herdarna sågo det, som hade skett, flydde de och berättade det i staden och på landet.

35. Då gingo de ut för att se det som hade skett, och de kommo till Jesus och funno mannen, från hvilken de onda andarna hade utfarit, klädd och vid sina sinnen, sittande vid Jesu fötter, och de vordo förskräckta.

36. Och de som hade sett det berättade för dem, huru den besatte hade blifvit helbrägda.

37. Och allt folket ifrån trakten därområkring i gadarenernas land bad honom, att han ville gå bort ifrån dem, ty de voro gripna af stor förskräckelse. Och han steg i båten och vände tillbaka;

38. men mannen, från hvilken de onda andarna hade utfarit, bad honom att få vara med honom, men Jesus skilde honom från sig, sägande:

39. Vänd tillbaka hem och förtälj, huru stora ting Gud har gjort med dig. Och han gick bort och förkunnade i hela staden, huru stora ting Jesus hade gjort med honom.

40. Och det begaf sig, att då Jesus kom tillbaka, mottog folket honom, ty alla väntade efter honom.

41. Och se, en man kom, som hette Jairus, och som var en föreståndare för synagogan, och han föll ned för Jesu fötter och bad honom gå in i hans hus, Matt. 9: 18 f. Mark. 5: 22 f.

42. ty han hade ett enda barn, en dotter vid tolf års ålder, och hon var döende. Men på vägen dit trängde folket honom.

43. Och en kvinna, som hade haft blodgång i tolf år, och som hade förspillt allt hvad hon ägde på läkare, utan att af någon hafva kunnat botas, Matt. 9: 20 f. Mark. 5: 25 f.

44. nalkades bakifrån och rörde vid det yttersta af hans klädnad, och strax stannade hennes blodgång.

45. Och Jesus sade: Hvem var det, som rörde vid mig? Och då alla nekade, sade Petrus och de som voro med honom: Mästare, folket trycker och tränger dig, och du säger: Hvem var det, som rörde vid mig?

46. Då sade Jesus: Det var någon som rörde vid mig, ty jag kände, att kraft gick ut från mig.

47. Och då kvinnan såg, att hon icke var dold, kom hon darrande och föll ned för honom och förkunnade inför allt folket, af hvad orsak hon hade rört vid honom och huru hon strax hade blifvit helbrägda.

48. Och han sade till henne: Var vid godt mod, min dotter; din tro har hulpit dig. Gå i frid.

49. Medan han ännu talade, kom någon från synagogföreståndarens hus och sade till honom: Din dotter är död; gör icke Mästaren omak. Mark. 5: 35 f.

50. Men då Jesus hörde detta, svarade han och sade till honom: Frukta icke, allenast tro, så varder hon helbrägda.

51. Och då han gick in i huset, tillstadde han ingen att gå in med honom, utom Petrus, Jakob och Johannes och flickans fader och moder.

52. Och alla gräto och jämrade sig öfver henne. Då sade han: Gråten icke; hon är icke död, utan hon sofver.
Matt. 9: 23 f.

53. Och de gjorde spe af honom, emedan de visste, att hon var död.

54. Men han dref ut dem alla och tog henne vid handen och ropade och sade: Flicka, stå upp!

55. Och hennes ande kom igen, och hon stod genast upp, och han bjöd, att man skulle gifva henne att äta.

56. Och hennes föräldrar blefvo bestörta, men han bjöd dem att icke säga för någon, hvad som hade skett.

9 Kapitlet.

Jesus utsänder sina tolf lärljungar och bespisar fem tusen män. Petri bekännelse. Jesus talar om sitt och sina bekännares lidande. Jesus förklaras, botar en månadersrasande. Lärljungarnas strid om företräde. Samariternas ogästvänlighet. Jesu efterföljd.

Och han kallade tillhopa de tolf och gaf dem kraft och makt öfver alla onda andar och att bota sjukdomar.
Matt. 10: 1 f. Mark. 6: 7 f. Luk. 6: 13 f.

2. Och han utsände dem till att predika Guds rike och göra de sjuka helbrägda. Matt. 10: 7 f.

3. Och han sade till dem: Tagen intet med eder på vägen, icke stafvar, icke ränsel, icke bröd, icke penningar, och hafven icke två klädningar hvar.
Matt. 10: 9 f. Luk. 10: 4. 22: 35.

4. Och i hvilket hus I ingån, stannen där, och gån därifrån vidare.
Matt. 10: 11. Luk. 10: 5 f.

5. Och hvarhelst de icke mottaga eder, gån bort ifrån den staden och skudden stoftet af edra fötter, till ett vittnesbörd öfver dem. Luk. 10: 11. Apg. 18: 51.

6. Och de gingo ut och vandrade från by till by, predikande evangelium och botande allestädes.

7. Men tetrarken Herodes fick höra allt det som gjordes af honom och vardt villrådig, emedan det sades af somliga, att Johannes hade uppstått från de döda, Matt. 14: 1. Mark. 6: 14 f.

8. och af somliga, att Elias hade uppenbarat sig, och af andra, att en profet af de gamla hade uppstått.

9. Och Herodes sade: Johannes har jag halshuggit, men hvem är denne, om hvilken jag hör sådant? Och han sökte att få se honom.

10. Och apostlarna kommo tillbaka och förtäljde för honom allt hvad de hade gjort. Då tog han dem med sig och gick afsides bort till en öde trakt vid en stad, som kallas Betsaida.
Matt. 14: 13 f. Mark. 6: 30 f. Joh. 6: 1 f.

11. Och då folket fick veta det, följde de efter honom. Och han tog emot dem och talade med dem om Guds rike och gjorde dem helbrägda, som behöfde bot.

12. Och dagen begynte lida till slut, och de tolf gingo fram och sade till honom: Skilj folket ifrån dig, att de må gå till byarna och gårdarna häromkring för att skaffa sig härbärge och få mat; ty vi äro här i en öde trakt.

13. Men han sade till dem: Gifven I dem att äta. Då sade de: Vi hafva icke mer än fem bröd och två fiskar, om vi icke skola gå och köpa mat åt allt detta folket.

14. Ty de voro omkring fem tusen män. Då sade han till sina lärjungar: Låten dem lägra sig, femtio i hvarje lag.

15. Och de gjorde så och läto dem alla lägra sig.

16. Då tog han de fem bröden och de två fiskarna, såg upp till himmelen, välsignade dem och bröt och gaf åt lärjungarna, att de skulle lägga fram för folket.

17. Och de åto alla och vordo mätta, och det som efter dem blef öfver af stycken upptogs, tolf korgar.

18. Och det begaf sig, att när han var allena och bad, voro hans lärjungar med honom, och han frågade dem och sade: Hvem säger folket mig vara?
Matt. 16: 13 f. Mark. 8: 27 f.

19. Och de svarade och sade: Johannes döparen, men andra Elias, och andra: Någon profet af de gamla har uppstått.

20. Och han sade till dem: Men hvem sägen I mig vara? Och Petrus svarade och sade: Guds Smorde.

21. Och han befallde dem strängeligen att icke säga detta för någon

22. och sade: Människosonen måste mycket lida och förkastas af de äldsta och öfversteprästerna och de skriftlärda och dödas och på tredje dagen uppstå igen. Matt. 16: 21. Mark. 8: 31. Luk. 18: 31.

23. Och han sade till alla: Om någon vill efterfölja mig, han förneke sig själf och tage sitt kors på sig hvar dag och följe mig;

Matt. 16: 24 f. Mark. 8: 34 f. Luk. 14: 27.

24. ty hvilken som vill bevara sitt lif, han skall mista det, men hvilken som mister sitt lif för min skull, han skall bevara det; Luk. 17: 33. Joh. 12: 25.

25. ty hvad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men fördärfvar eller förlorar sig själf?

26. Ty hvilken som blyges vid mig och mina ord, vid honom skall ock Människosonen blygas, då han kommer i sin och sin Faders och de heliga änglars härlighet.

Matt. 10: 33. Luk. 12: 9. 2 Tim. 2: 12. Sak. 14: 5. Matt. 25: 31. 26: 64. Rom. 1: 16.

27. Men jag säger eder för visso: Några äro bland dem som här stå, hvilka icke skola smaka döden, förrän de hafva fått se Guds rike. Mark. 9: 1.

28. Och det begaf sig, att han, omkring åtta dagar sedan han hade talat detta, tog Petrus och Johannes och Jakob med sig och gick upp på berget för att bedja. Matt. 17: 1 f. Mark. 9: 2 f.

29. Och under det han bad, vardt hans ansiktes utseende förändradt och hans klädnad skinande hvit.

30. Och se, två män samtalade med honom, hvilka voro Moses och Elias.

31. Och de syntes i härlighet och talade om hans bortgång, som han skulle fullborda i Jerusalem.

32. Men Petrus och de som voro med honom voro tunga af sömn, och när de uppvaknade, sågo de hans härlighet och de två männen, som stodo hos honom.

33. Och då de skildes från honom, sade Petrus till Jesus: Mästare, här är oss godt att vara; låtom oss göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en; och han visste icke hvad han sade.

34. Och då han sade detta, kom en sky och öfverskyggde dem, och de vordo förskräckta, när dessa gingo in i sky.

35. Och en röst kom ur skyn och sade: Denne är min älskade Son; honom hören. Luk. 3: 22. 2 Petr. 1: 17.

36. Och när rösten kom, funno de Jesus vara allena. Och de tego och omtalade för ingen i de dagarna något af hvad de hade sett. Matt. 17: 9. Mark. 9: 9.

37. Och det begaf sig, att när de dagen därefter gingo ned från berget, mötte honom mycket folk. Mark. 9: 14 f.

38. Och se, en man ropade ur folkhopen och sade: Mästare, jag beder dig, se till min son; ty han är mitt enda barn, Matt. 17: 14 f.

39. och se, en ande griper honom, och strax ropar han, och han sliter honom, så att han tuggar fradga, och han går med nöd ifrån honom, sönderbråkande honom.

40. Och jag bad dina lärjungar, att de skulle utdrifva honom, och de kunde icke.

41. Men Jesus svarade och sade: O du otrogna och vrånga släkte! Huru länge skall jag då vara hos eder och fördraga eder? För hit din son.

42. Och ännu under det han gick fram, ryckte den onde anden honom och drog ihop honom. Men Jesus näpste den orene anden och gjorde pilten helbrägda och gaf honom åt hans fader igen.

43. Och alla häpnade öfver Guds härlighet. Och då alla förundrade sig öfver allt hvad Jesus gjorde, sade han till sina lärjungar:

44. Akten på dessa ord med edra öron; ty Människosonen skall blifva antvardad i människors händer.

Matt. 17: 22 f. Mark. 9: 31 f. Luk. 24: 7.

45. Men de förstodo icke detta tal, och det var fördoldt för dem, så att de icke kunde fatta det, och de räddes att fråga honom om detta tal.

Luk. 2: 50. 18: 34.

46. Och bland dem uppstod en tanke, hvilken af dem som vore störst.

Matt. 18: 1 f. Mark. 9: 33 f. Luk. 22: 24.

47. Men Jesus, som såg deras hjärtas tanke, tog ett barn och ställde det bredvid sig

48. och sade till dem: Hvilken som mottager detta barn i mitt namn, han mottager mig, och hvilken som mottager mig, han mottager den som har sändt mig; ty den som är minst ibland eder alla, han skall vara stor.

Luk. 10: 16. 14: 11. 18: 14. Joh. 13: 20.

49. Då svarade Johannes och sade: Mästare, vi sågo en som i ditt namn utdref onda andar, och vi förbjödo honom det, emedan han icke följer oss.
Mark. 9: 38.

50. Och Jesus sade till honom: Förbjuden honom icke; ty den som icke är mot eder, han är för eder. Luk. 11: 23.

51. Och det begaf sig, att när dagarna voro fullbordade, att han skulle varda upptagen, ställde han sin färd till Jerusalem, Mark. 16: 19. Apg. 1: 2.

52. och han sände bud framför sig, och de foro och kommo in i en samariternas by för att reda till för honom.

53. Men de mottogo honom icke, emedan han hade ställt sin färd till Jerusalem. Joh. 4: 4, 9.

54. Och när hans lärjungar Jakob och Johannes sågo det, sade de: Herre, vill du, att vi skola säga, att eld må komma ned från himmelen och förtära dem, såsom ock Elias gjorde? 2 Kon. 1: 10, 12.

55. Men han vände sig om och tillrättavisade dem och sade: I veten icke, hvilken andes barn I ären.

56. Ty Människosonen har icke kommit för att fördärfva själar utan för att frälsa dem. Och de gingo till en annan by.

57. Och det begaf sig, att medan de gingo på vägen, sade någon till honom: Jag vill följa dig, hvarthelst du går, Herre. Matt. 8: 19 f.

58. Och Jesus sade till honom: Räfvarna hafva kulor, och himmelens fåglar hafva nästen; men Människosonen har icke någon plats, där han kan nedluta sitt hufvud.

59. Och till en annan sade han: Följ mig. Men han sade: Herre, tillåt mig först gå bort och begrafva min fader.
Matt. 8: 21 f.

60. Och Jesus sade till honom: Låt de döda begrafva sina döda, men gå du och förkunna Guds rike.

61. Äfven en annan sade: Jag vill följa dig, Herre, men tillåt mig först taga farvål af dem, som höra till mitt hus.

62. Och Jesus sade till honom: Ingen, som sätter sin hand till plogen och ser tillbaka, är bekväm till Guds rike.

10 Kapitlet.

Jesus utsänder sjuttio lärjungar. Den barmhärtige samariten. Marta och Maria.

Och därefter utsåg Herren äfven sjuttio andra och utsände dem, två och två, framför sig till hvarje stad och ort, dit han själf ämnade komma.

2. Och han sade till dem: Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.
Matt. 9: 37. Joh. 4: 35.

3. Gån åstad. Se, jag sänder eder såsom lamm midt ibland ulfvar.
Matt. 10: 16.

4. Bären icke penningpung, icke ränsel, icke heller skor, och hälsen på ingen under vägen.
Matt. 10: 9, 11 f. Mark. 6: 8 f. Luk. 9: 3 f. 22: 35.

5. Men i hvilket hus I ingån, sägen först: Frid vare detta hus.

6. Och om någon fridens son är där inne, så skall eder frid hvila öfver honom, men annars skall den vända tillbaka öfver eder.

7. Och stannen i det huset och äten och dricken hvad de hafva; ty arbetaren är värd sin lön. Gån icke ur hus i hus.
1 Kor. 9: 4. 1 Tim. 5: 18.

8. Och i hvilken stad I ingån, och de mottaga eder, äten det som sättes för eder

9. och boten de sjuka, som äro där, och sägen till dem: Guds rike är eder nära. Matt. 3: 2. 4: 17.

10. Men i hvilken stad I ingån, och de icke mottaga eder, gån ut på dess gator och sägen: Apg. 13: 51.

11. Äfven det stoft, som låder vid våra fötter ifrån eder stad, skaka vi af oss åt eder; veten dock det, att Guds rike är eder nära.

12. Jag säger eder, att för Sodom skall det på den dagen vara drägligare än för den staden.

13. Ve dig, Korasin, ve dig, Betsaida! Ty om i Tyrus och Sidon de krafter blifvit gjorda, som hafva blifvit gjorda i eder, skulle de länge sedan hafva suttit i säck och aska och gjort bättring.
Matt. 11: 21 f.

14. Dock skall det för Tyrus och Sidon vara drägligare i domen än för eder.

15. Och du, Kapernaum, som har varit upphöjd ända till himmelen, du skall varda nedstörtad ända till afgrunden.

16. Den som hör eder, han hör mig, och den som föraktar eder, han föraktar mig, och den som föraktar mig, han föraktar den som har sändt mig.
Matt. 10: 40. Luk. 9: 48. Joh. 13: 20. 1 Tess. 4: 8.

17. Och de sjuttio kommo tillbaka med glädje och sade: Herre, äfven de onda andarna äro oss underdåniga i ditt namn.

18. Och han sade till dem: Jag såg Satan falla ifrån himmelen såsom en ljungeld. Upp. 12: 8, 9.

19. Se, jag gifver eder makt att trampa på ormar och skorpioner och öfver all fiendens kraft, och intet skall kunna skada eder. Mark. 16: 18. Apg. 28: 5.

20. Glädjens dock icke däröfver, att andarna äro eder underdåniga, utan glädjens, att edra namn äro skrifna i himmelen.

21. I samma stund fröjdade sig Jesus i anden och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har fördolt detta för visa och kloka och uppenbarat det för enfaldiga. Ja, Fader; ty så har varit behagligt för dig. Jes. 29: 14. Matt. 11: 25 f. 1 Kor. 1: 19, 26.

22. Allt har blifvit mig öfverlåtet af min Fader; och ingen känner, hvilken Sonen är, utom Fadern, och hvilken Fadern är, utom Sonen och den för hvilken Sonen vill uppenbara det. Ps. 8: 7. Joh. 3: 35. 17: 2. Ef. 1: 21 f. Joh. 1: 18. 6: 46. 10: 15.

23. Och han vände sig till lärjungarna afsides och sade: Saliga äro de ögon, som se det I sen; Matt. 13: 16 f.

24. ty jag säger eder: Många profeter och konungar ville se det I sen och fingo icke se det och höra det I hören och fingo icke höra det. 1 Petr. 1: 10.

25. Och se, en lagklok stod upp och frestade honom och sade: Mästare, hvad skall jag göra, att jag må ärfva evigt lif?

26. Då sade han till honom: Hvad är skrifvet i lagen? Huru läser du?

27. Och han svarade och sade: Du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjärta och af all din själ och af all din kraft och af allt ditt förstånd och din nästa såsom dig själf. 5 Mos. 6: 5. 3 Mos. 19: 18.

28. Och han sade till honom: Rätt svarade du. Gör det, så skall du lefva. 3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11, 13.

29. Då ville han göra sig själf rättfärdig och sade till Jesus: Hvilken är då min nästa?

30. Och Jesus svarade och sade: En man for ned från Jerusalem till Jeriko och råkade ut för röfvare; och de både klädde af honom och slogo honom och gingo därifrån och läto honom ligga halfdöd.

31. Då hände sig, att en präst for ned samma väg, och då han såg honom, gick han förbi honom.

32. Sammalunda ock en levit; då han kom till samma ställe, gick han fram och såg honom och gick förbi honom.

33. Men en samarit, som for vägen fram, gick till honom, och när han såg honom, förbarmade han sig öfver honom

34. och gick fram och förband hans sår och göt olja och vin däruti och lade honom på sitt eget ök och förde honom till ett härbärge och skötte honom.

35. Och följande dagen, då han for därifrån, tog han fram två penningar, hvilka han gaf åt värden, och sade till honom: Sköt honom, och hvadhelst du mer kostar på honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka.

36. Hvilken af dessa tre synes dig nu hafva varit den mannens nästa, som hade råkat ut för röfvarna?

37. Och han sade: Den som bevisade honom barmhärtighet. Då sade Jesus till honom: Gå äfven du och gör sammaledes.

38. Och det begaf sig, att medan de vandrade, gick han in i en by, och en kvinna, vid namn Marta, mottog honom i sitt hus. Joh. 11: 1. 12: 2.

39. Och hon hade en syster, benämnd Maria, som ock satte sig ned vid Jesu fötter och hörde hans ord.

40. Men Marta var upptagen af idelig tjänst, och hon gick fram och sade: Herre, sköter du icke om, att min syster har lämnat mig att tjäna allena? Så säg henne då, att hon hjälper mig.

41. Jesus svarade och sade till henne: Marta, Marta, du bekymrar och oroar dig för mångahanda;

42. men ett är nödvändigt. Maria har utkorat den goda delen, hvilken icke skall tagas ifrån henne.

11 Kapitlet.

Jesus lärer att bedja. Judarnas bitterhet mot Jesus. Han bestraffar fariséerna och de lagkloka.

Och det begaf sig, att då han var på ett ställe och bad, sade en af hans lärjungar, när han hade slutat, till honom: Herre, lär oss att bedja, såsom ock Johannes lärde sina lärjungar.

2. Då sade han till dem: När I bedjen, sägen så: Fader vår, som är i himmelen! Helgadt varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; Matt. 6: 9 f.

3. vårt dagliga bröd gif oss för hvar dag;

4. och förlåt oss våra synder, ty ock vi förlåta alla som oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss från ondo.

5. Och han sade till dem: Hvilken af eder har en vän och går till honom midt i natten och säger till honom: »Min vän, låna mig tre bröd;
Luk. 18: 1 f.
6. ty en min vän har kommit till mig vägfarande, och jag har ej något att sätta fram åt honom;»
7. och den, som är innanför, skulle svara och säga: »Gör mig icke omak; dörren är redan stängd, och mina barn hafva med mig gått till sängs; jag kan icke stiga upp och gifva dig»?
8. Jag säger eder: Om han än icke stiger upp och gifver honom, därför att han är hans vän, så står han dock upp för hans oförsynthets skull och gifver honom så mycket han behöfver.
9. Så säger jag ock eder: Bedjen, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet; Matt. 7: 7 f. Mark. 11: 24. Joh. 14: 13. 15: 7. 16: 23 f. 1 Joh. 3: 22. Jak. 1: 5 f.
10. ty hvar och en som beder, han får, och den som söker, han finner, och för den som klappar varder upplåtet.
11. Och hvilken bland eder är den fader, som, om hans son beder honom om ett bröd, gifver honom en sten? Eller ock om han beder om en fisk, icke gifver han väl honom en orm i stället för en fisk?
12. Eller ock om han beder om ett ägg, icke gifver han väl honom en skorpion?
13. Om nu I, som ären onda, förstån att gifva edra barn goda gåfvor, huru mycket mer skall icke den himmelske Fadern gifva den Helige Ande åt dem som bedja honom!
14. Och han utdref en ond ande, och den var döfstum, och det begaf sig, att när anden hade gått ut, talade den döfstumme, och folket förundrade sig;
Matt. 9: 32 f. 12: 22 f.
15. men några af dem sade: Med Beelsebul, de onda andarnas furste, utdrifver han de onda andarna.
Mark. 3: 22 f.
16. Och andra frestade honom och begärde af honom ett tecken från himmelen; Matt. 12: 38.
17. men han, som visste deras tankar, sade till dem: Hvart och ett rike, som är söndradt mot sig självt, varder förödt, och hus faller på hus.
18. Men är äfven Satan söndrad mot sig själf, huru skall då hans rike hafva bestånd, emedan I sägen, att jag utdrifver de onda andarna med Beelsebul?
19. Men om jag utdrifver de onda andarna med Beelsebul, med hvem drifva då edra barn dem ut? Därför skola de vara edra domare.
20. Men om jag utdrifver de onda andarna med Guds finger, så har ju Guds rike kommit till eder.
21. När den starke, väpnad, bevakar sin gård, är hans egendom fredad,
22. men så snart den som är starkare än han kommer öfver honom och öfvervinner honom, tager han bort alla hans vapen, på hvilka han förtröstade, och skiftar hans byte.
23. Den som icke är med mig, han är mot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar.
24. När den orene anden har farit ut från människan, vandrar han genom torra platser och söker efter hvila, och då han icke finner någon, säger han: Jag vill vända tillbaka till mitt hus, hvarifrån jag utgick. Matt. 12: 43 f.
25. Och när han kommer, finner han det sopadt och prydt.
26. Då går han och tager med sig sju andra andar, som äro värre än han själf, och de gå in och bo där, och den människans sista varder värre än det första. Hebr. 6: 4 f. 10: 26. 2 Petr. 2: 20.
27. Och det begaf sig, att då han sade detta, upphof en kvinna sin röst ur hopen och sade till honom: Salig är den kved, som har burit dig, och de spenar, som du har diat.
28. Men han sade: Ja, saliga äro de som höra Guds ord och gömma det.
Matt. 7: 21. Rom. 2: 13. Jak. 1: 22.
29. Men då folkhoparna samlade sig, begynte han säga: Detta släkte är ondt. Det söker tecken, och intet annat tecken skall gifvas det än profeten Jonas tecken; Jon. 2: 1. Matt. 12: 39 f.
30. ty likasom Jona vardt ett tecken för nineviterna, så skall ock Människosonen vara för detta släkte.
31. Söderlandets drottning skall uppstå i domen med männen af detta släkte och fördöma dem; ty hon kom från jordens ändar för att höra Salomos vishet, och se, här är mer än Salomo.
1 Kon. 10: 1. 2 Krön. 9: 1.
32. Nineves män skola uppstå i domen med detta släkte och fördöma det; ty de bättrade sig efter Jonas predikan, och se, här är mer än Jona. Jon. 3: 5.
33. Och ingen upptänder ett ljus och sätter det i ett lönnrum eller under skäppan, utan på ljusstaken, att de som komma in må se skenet.
Matt. 5: 15. Mark. 4: 21. Luk. 8: 16.

34. Kroppens ljus är ögat. När därför ditt öga är oförd̈rfvadt, så varder ock hela din kropp ljus, men när det är ondt, så varder ock din kropp mörk.
Matt. 6: 22 f.

35. Se därför till, att ljuset, som är i dig, icke är mörker.

36. Om nu din kropp är hel och hållen ljus och icke har någon del mörk, så skall han vara ljus hel och hållen, såsom när ljuset med sin glans belyser dig.

37. Men under det han talade, bad honom en farisé, att han skulle äta hos honom; och han gick in och satte sig till bords.

38. Och då fariséen såg, att han icke tvådde sig före måltiden, förundrade han sig. Mark. 7: 3.

39. Då sade Herren till honom: Nu gören I, fariséer, det yttre af bägaren och fatet rent, men edert inre är fullt af rof och ondska. Matt. 23: 25 f. Tit. 1: 15.

40. I dårar, har icke den som har gjort det yttre äfven gjort det inre?

41. Dock gifven såsom allmosa det som är inuti, och se, då är eder allt rent. Jes. 58: 7. Luk. 12: 33.

42. Men ve eder, fariséer, att I gifven tionde af mynta och ruta och alla slags kryddväxter, men gån förbi domen och kärleken till Gud! Detta borde man göra och det andra icke låta.
4 Mos. 18: 21. Mik. 6: 8. Matt. 23: 23.

43. Ve eder, fariséer, att I älsken de främsta platserna i synagogorna och hälsningarna på torgen!
Matt. 23: 6. Mark. 12: 38. Luk. 20: 46.

44. Ve eder, skriftlärda och fariséer, I skrymtare, att I ären såsom de grifter, som icke synas och öfver hvilka människorna gå utan att veta det!
Matt. 23: 27.

45. Då svarade en af de lagkloka och sade till honom: Mästare, då du så talar, smädar du äfven oss.

46. Och han sade: Ve ock eder, I lagkloka, att I läggen odrägliga bördor på människorna och själfva icke rören vid bördorna med en enda af edra fingrar!
Matt. 23: 4. Apg. 15: 10.

47. Ve eder, att I uppbyggen profeternas grifter, men edra fäder dräpte dem. Matt. 23: 29.

48. Så vittnen I och gillen edra fäders gärningar, ty de dräpte dem, men I uppbyggen deras grifter.

49. Därför har ock Guds vishet sagt: Jag skall sända till dem profeter och apostlar, och somliga af dem skola de dräpa och förfölja, Matt. 23: 34 f.
Apg. 5: 40. 22: 19. 2 Kor. 4: 8 f. Hebr. 11: 36 f.

50. på det att af detta släkte skall utkräfvas alla profeters blod, som är utgjutet från världens grundläggning,

51. från Abels blod intill Sakarias' blod, hvilken dödades mellan altaret och templet. Ja, säger jag eder, det skall utkräfvas af detta släkte.
1 Mos. 4: 8. 2 Krön. 24: 21 f.

52. Ve eder, I lagkloka, att I hafven tagit bort kunskapens nyckel! Själfva hafven I icke gått in, och dem som voro på vägen dit in hafven I hindrat.
Matt. 23: 13.

53. Och när han sade detta till dem, begynte de skriftlärda och fariséerna att sätta hårdt åt honom och utfråga honom om många stycken,

54. läggande försåt för honom och sökande att uppfånga något af hans mun för att kunna anklaga honom.

12 Kapitlet.

Jesus varnar för fariséernas surdeg, för synd mot den Helige Ande, för girighet och världslig omsorg, uppmanar till vaksamhet, trohet och försonlighet.

När under tiden otaligt mycket folk hade samlats, så att de trampade på hvarandra, begynte han säga till sina lärjungar: Framför allt tagen eder till vara för fariséernas surdeg, som är skrymteri. Matt. 16: 6. Mark. 8: 15.

2. Intet är förborgadt, som icke skall blifva uppenbart, och intet är förd̈oldt, som icke skall varda kändt.
Matt. 10: 26. Mark. 4: 22. Luk. 8: 17.

3. Därför skall allt hvad I hafven sagt i mörkret varda hördt i ljuset, och hvad I hafven talat i örat i kamrarna skall varda predikadt på taken.

4. Men jag säger eder, mina vänner: Rädens icke för dem som dräpa kroppen och sedan icke hafva makt att göra något mera. Matt. 10: 28 f. 1 Petr. 3: 14.

5. Men jag vill visa eder, för hvilken I skolen rädas. Rädens för den som, sedan han har dräpt, har makt att kasta till helvetet. Ja, säger jag eder, för honom rädens.

6. Säljas icke fem sparfvar för två skärfvar? Och icke en af dem är förgäten inför Gud,

7. men på eder äro till och med alla hufvudhåren räknade. Rädens därför icke; I ären mer värda än många sparfvar.
2 Sam. 14: 11. Luk. 21: 18. Apg. 27: 34.

8. Men jag säger eder: Hvar och en som bekänner mig inför människorna,

honom skall ock Människosonen bekänna inför Guds änglar.
Mark. 8: 38. Luk. 9: 26. Upp. 3: 5.

9. Men den som förnekar mig inför människorna, han skall ock varda förnekad inför Guds änglar.

10. Och hvar och en som säger något mot Människosonen, honom skall det varda förlåtet, men den som hädar den Helige Ande, honom skall det icke varda förlåtet. Matt. 12: 31 f.
Mark. 3: 28. Hebr. 6: 4. 10: 26. 1 Joh. 5: 16.

11. Och när de draga eder fram för synagogorna och för öfverheterna och för myndigheterna, varen icke bekymrade, huru eller hvarmed I skolen försvara eder eller hvad I skolen säga;
Matt. 10: 19 f. Mark. 13: 11. Luk. 21: 14 f.

12. ty den Helige Ande skall lära eder i samma stund, hvad I skolen säga.

13. Och en man sade till honom ur folkhopen: Mästare, säg till min broder, att han skiftar arfvet med mig.

14. Men han sade till honom: Människa, hvem har satt mig till domare eller skiftesman öfver eder?

15. Och han sade till dem: Sen till och tagen eder till vara för all girighet; ty icke däraf beror någons lif, att han har öfverflöd på ägodelar. 1 Tim. 6: 7 f.

16. Och han sade dem en liknelse: En rik man hade ett fält, som bar ymnigt;

17. och han tänkte inom sig själf och sade: Hvad skall jag göra, ty jag har icke något rum, där jag kan insamla min skörd?

18. Och han sade: Detta skall jag göra: jag skall rifva ned mina lador och bygga upp större, och i dem skall jag insamla hela min gröda och allt mitt goda

19. och säga till min själ: Själ, du har mycket godt förvaradt för många år; gif dig ro, ät, drick, var glad.
Pred. 11: 9. 1 Kor. 15: 32. Jak. 5: 5.

20. Men Gud sade till honom: Du dåre, i denna natt skall man kräfva din själ af dig, och hvem skall då få hvad du har tillredt?
Job 20: 22. 27: 8. Ps. 39: 7. Jer. 17: 11.

21. Så går det den, som samlar skatter åt sig själf, och som icke är rik för Gud.
1 Tim. 6: 17 f.

22. Och han sade till sina lärjungar: Därför säger jag eder: Sörjen icke för edert lif, hvad I skolen äta, eller för eder kropp, hvad I skolen kläda eder med.
Matt. 6: 25 f. Fil. 4: 6. Hebr. 13: 5. 1 Petr. 5: 7.

23. Lifvet är mer än maten, och kroppen mer än kläderna.

24. Given akt på korparna! De så icke och skörda icke heller och hafva hvarken visthus eller lada, och Gud föder dem. Huru mycket ären icke I mer än fåglarna! Job 39: 3. Ps. 147: 9. Matt. 10: 31.

25. Och hvilken af eder kan med sin omsorg sätta en aln till sin lifslängd?

26. Kunnen I nu icke det som minst är, hvarför sörjen I för det öfriga?

27. Given akt på liljorna, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de. Men jag säger eder: Icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en af dem.

28. Kläder nu Gud så gräset på marken, hvilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer skall han icke kläda eder, I klentrogna!

29. Söken icke heller I, hvad I skolen äta eller hvad I skolen dricka, och hafven ingen oro;

30. ty allt detta söka hedningarna i världen, och eder Fader vet, att I behöfven detta;

31. utan söken Guds rike, så skall allt detta därjämte tillfalla eder.
1 Kon. 3: 13. Ps. 37: 25.

32. Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att gifva eder riket.

33. Säljen hvad I hafven och gifven allmosa, gören eder penningpungar, som icke föråldras, en skatt, som icke minskas, i himmelen, dit tjuf icke når, och där mal icke fördärfvar; Matt. 6: 19 f.
Luk. 16: 9. Apg. 2: 45. 1 Tim. 6: 9, 11 f.

34. ty där eder skatt är, där är ock edert hjärta.

35. Edra länder vare omgjordade och edra ljus brinnande.
Ef. 6: 14. 1 Petr. 1: 13.

36. Och varen I lika människor, som vänta sin herre, när han skall komma hem från bröllopet, att när han kommer och klappar, de strax må låta upp för honom.

37. Saliga äro de tjänarna, hvilka herren finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag eder: Han skall omgjorda sig och låta dem sitta till bords, och han skall gå och tjäna dem;

38. och om han kommer i den andra nattväkten, eller han kommer i den tredje nattväkten och finner det så, saliga äro de tjänarna. Matt. 24: 42 f.

39. Men det skolen I veta, att om husbonden hade vetat, hvilken stund tjufven skulle komma, så skulle han för visso hafva vakat och icke tillåtit, att man bröt sig in i hans hus.
1 Tess. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3.

40. Därför varen ock I redo; ty den stund I icke menen kommer Människosonen. Mark. 13: 33. Luk. 21: 34.

41. Och Petrus sade till honom: Herre, är det till oss du säger denna liknelse, eller ock till alla?

42. Då sade Herren: Hvilken är nu den trogne och kloke förvaltaren, hvilken hans herre skall sätta öfver sitt husfolk till att i rätt tid gifva dem den bestämda kosten? Matt. 24: 45 f. 1 Kor. 4: 2.

43. Salig den tjänaren, hvilken hans herre finner så görande, när han kommer!

44. Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom öfver alla sina ägodelar.

45. Men om den tjänaren säger i sitt hjärta: Min herre dröjer att komma, och han begynner slå tjänarna och tjänarinnorna och äta och dricka och berusa sig,

46. så skall den tjänarens herre komma den dag han icke väntar och den stund han icke vet och hugga honom i stycken och gifva honom hans lott ibland de otrogna.

47. Och den tjänaren, som har vetat sin herres vilja och icke beredt sig, ej heller gjort efter hans vilja, han skall straffas med många slag,

48. men den som icke har vetat den, men gjort det som är slag värdt, han skall straffas med få slag. Och hvar och en åt hvilken mycket har blifvit gifvet, af honom skall mycket varda utkräfdt, och den åt hvilken man har anförtrott mycket, af honom skall man fordra mera.

49. Jag har kommit för att kasta ut en eld på jorden, och huru gärna vill jag icke, att han redan brunne!

50. Men jag har en döpelse att döpas med, och huru ängslas jag icke, till dess hon varder fullbordad!

Matt. 20: 22. Mark. 10: 38.

51. Menen I, att jag har kommit för att gifva frid på jorden? Nej, säger jag eder, utan söndring;

Matt. 10: 34 f. Mik. 7: 6.

52. ty härefter skola fem i ett hus söndras från hvarandra, tre mot två och två mot tre.

53. Fader skall vara söndrad mot son och son mot fader, moder mot dotter och dotter mot moder, svärmoder mot sin sonhustru och sonhustru mot sin svärmoder.

54. Och han sade äfven till folket: När I sen ett moln stiga upp i väster, strax sägen I: Det kommer regn; och det sker så.

55. Och när I sen sunnanvind blåsa, sägen I: Det blifver varmt; och det sker.

Matt. 16: 2 f.

56. I skrymtare, jordens och himmelens utseende förstån I att pröfva; hvarför pröfven I då icke denna tiden?

57. Hvarför dömen I ock icke af eder själfva hvad rätt är?

58. När du nu går med din vederdeloman till en öfverhetsperson, så vinnlägg dig under vägen att blifva förlikt med honom, att han icke må draga dig fram för domaren; och så skall domaren antvarda dig åt rättstjänaren och rättstjänaren kasta dig i fängelse.

Matt. 5: 25 f.

59. Jag säger dig: Du skall icke utkomma därifrån, förrän du har betalt äfven den yttersta skärfven.

13 Kapitlet.

Jesus förmanar till bättring och framställer liknelsen om fikonträdet, botar en kvinna på sabbaten, framställer liknelser om Guds rike, bestraffar det otrogna Jerusalem.

Vid samma tid kommo några, som berättade för honom om de galiléer, hvilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.

2. Då svarade Jesus och sade till dem: Menen I, att dessa galiléer hafva varit syndare mer än alla andra galiléer, därför att de lidit sådant?

3. Nej, säger jag eder, utan om I icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås.

4. Eller de aderton, öfver hvilka tornet i Siloam föll, och hvilka det dödade, menen I, att de varit brottsliga mer än alla andra människor, som bo i Jerusalem?

5. Nej, säger jag eder, utan om I icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås.

6. Och han sade denna liknelse: En man hade ett fikonträd planteradt i sin vingård, och han kom och sökte frukt därpå och fann ingen.

7. Då sade han till vingårdsmannen: Se, i tre år har jag kommit och sökt frukt på detta fikonträd, och jag finner ingen. Hugg bort det. Hvarför skall det ock göra marken onyttig?

8. Men han svarade och sade till honom: Herre, låt det stå ännu detta år, till dess jag har fått gräfva omkring det och göda det;

9. kanske det då skall bära frukt; men i annat fall må du framdeles hugga bort det.

10. Och han lärde på sabbaten i en af synagogorna.

11. Och se, där var en kvinna, som hade haft en vanmaktsande i aderton år, och hon var hopkrumpen och förmådde icke fullt räta sig upp.

12. Och då Jesus fick se henne, kallade han henne till sig och sade till henne: Kvinna, du är fri ifrån din vanmakt.

13. Och han lade händerna på henne, och strax reste hon sig upp och prisade Gud.

14. Men synagogföreståndaren, hvilken det förtröt, att Jesus botade på sabbaten, svarade och sade till folket: Sex dagar äro, på hvilka man bör arbeta. Kommen därför på dem och låten bota eder och icke på sabbatsdagen.

2 Mos. 20: 9. Luk. 6: 7 f. 14: 3 f. Joh. 7: 23.

15. Då svarade Herren honom och sade: Skrymtare, löser icke hvar och en af eder på sabbaten sin oxe eller åsna från krubban och leder dem bort och vattnar dem?

16. Och denna, som är en Abrahams dotter, hvilken Satan har hållit bunden, se, nu i aderton år, borde hon icke lösas från denna boja på sabbatsdagen?

17. Och då han sade detta, blygdes alla hans motståndare, och allt folket gladde sig öfver alla de härliga gärningar, som gjordes af honom.

18. Och han sade: Hvad är Guds rike likt, och hvarvid skall jag likna det?

19. Det är likt ett senapskorn, som en man tog och sådde i sin örtagård; och det växte och blef ett stort träd, och himmelens fåglar byggde sina nästen på dess kvistar. Matt. 13: 30 f. Mark. 4: 30 f.

20. Och åter sade han: Vid hvad skall jag likna Guds rike?

21. Det är likt en surdeg, hvilken en kvinna tog och blandade i tre mått mjöl, till dess alltsammans blef syradt.

Matt. 13: 33.

22. Och han färdades från stad till stad och från by till by och lärde och tog vägen åt Jerusalem.

23. Och någon sade till honom: Herre, äro de få, som varda frälsta? Och han sade till dem:

24. Kämpen för att komma in genom den trånga porten; ty många, säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det. Matt. 7: 13.

25. Sedan husbonden har stått upp och stängt dörren, och I hafven begynt att stå utanför och klappa på dörren, sägande: Herre, Herre, låt upp för oss, så skall han svara och säga till eder: Jag känner eder icke, hvarifrån I ären.

Matt. 7: 21 f. 25: 11 f.

26. Då skolen I begynna säga: Vi hafva ätit och druckit inför dig, och du har lärt på våra gator.

27. Och han skall säga: Jag säger eder: Jag känner eder icke, hvarifrån I ären; gån bort ifrån mig, alla I ogärningsmän.

28. Där skall gråten och tandagnisslan vara, när I fån se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike, men eder utkastas. Jes. 2: 2 f. Matt. 8: 11 f.

29. Och de skola komma från öster och väster och från norr och söder och sitta till bords i Guds rike;

30. och se, det finnes sista, som skola vara de första, och det finnes första, som skola vara de sista.

31. Samma dag gingo några fariséer fram och sade till honom: Gå ut och far härifrån; ty Herodes vill dräpa dig.

32. Och han sade till dem: Gån och sägen den räfven: Se, jag utdrifver onda andar och helar i dag och i morgon, och på tredje dagen är jag vid slutet.

33. Likväl måste jag både i dag och i morgon och följande dag vara på väg, ty det kan icke ske, att en profet förgås annanstädes än i Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig, huru ofta har jag ej velat församla dina barn, liksom hönan sina kycklingar under sina vingar, och I hafven icke velat!

Jes. 31: 5. 65: 2. Jer. 7: 13. Matt. 23: 37 f.

35. Se, edert hus skall lämnas eder öde; men jag säger eder, att I icke skolen se mig, förrän den tid kommer, då I skolen säga: Välsignad vare han som kommer i Herrens namn!

Jes. 1: 7. Mik. 3: 12. Ps. 118: 26. Luk. 19: 38.

14 Kapitlet.

Jesus botar på sabbaten en vattusiktig, förmanar till ödmjukhet och oegennyttig människokärlek, framställer liknelsen om den stora måltiden och villkoren för det sanna lärjungaskapet.

Och det begaf sig, att då han på en sabbat gick in för att äta bröd i en mans hus, som var en af de förnämsta bland fariséerna, vaktade dessa på honom.

2. Och se, där var en vattusiktig man inför honom.

3. Då svarade Jesus och sade till de lagkloka och fariséerna: Är det lofligt att bota på sabbaten? Luk. 13: 14 f.

4. Men de tego. Och han tog på honom och gjorde honom helbrägda och lät honom gå.

5. Och han svarade och sade till dem: Hvilken af eder är, som, om hans åsna eller oxe faller i en brunn, icke strax drager upp honom på sabbatsdagen?

6. Och de förmådde icke svara honom härtill.

7. Men han sade till dem som voro bjudna en liknelse, då han märkte, huru de utvalde de främsta platserna, och han sade till dem:

8. När du har blifvit bjuden af någon till bröllop, så sätt dig icke på främsta platsen, att icke till äfventyrs någon mera ärad än du är bjuden af honom,

9. och den som har bjudit dig och honom kommer och säger till dig: Gif plats åt denne; och då skall du till din blygd börja intaga den sista platsen.

10. Utan när du har blifvit bjuden, så gå och sätt dig på den sista platsen, att, då den kommer, som har bjudit dig, han må säga till dig: Min vän, stig högre upp. Då skall heder ske dig inför alla dem som sitta till bords med dig;

11. ty hvar och en som upphöjer sig, han skall varda förnedrad, och den som förnedrar sig, han skall varda upphöjd.

Job 22: 29. Ords. 29: 23. Matt. 23: 12. Luk. 18: 14. 1 Petr. 5: 5.

12. Och han sade ock till den som hade bjudit honom: När du gör en middags- eller aftonmåltid, så bjud icke dina vänner eller dina bröder eller dina fränder eller rika grannar, att icke ock de till äfventyrs bjuda dig igen och dig sker vedergällning;

13. utan när du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda.

14. Och salig skall du vara, emedan de icke hafva något att vedergälla dig med; ty det skall vedergällas dig i de rättfärdigas uppståndelse.

15. Och då en af dem som sutto med vid bordet hörde detta, sade han till honom: Salig är den som får äta bröd i Guds rike.

16. Då sade han till honom: En man tillredde en stor måltid och bjöd många.

Jes. 25: 6. Matt. 22: 2 f.

17. Och han sände ut sin tjänare, när måltidstimmen var inne, att han skulle säga till de bjudna: Kommen; ty allt är nu redo.

18. Och de begynte alla enhälligt ursäkta sig. Den förste sade till honom: Jag har köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det. Jag beder dig: mottag min ursäkt.

19. Och en annan sade: Jag har köpt fem par oxar, och jag går att försöka dem. Jag beder dig: mottag min ursäkt.

20. Och en annan sade: Jag har tagit mig hustru, och därför kan jag icke komma.

21. Och denne tjänare kom och berättade detta för sin herre. Då vardt husbonden vred och sade till sin tjänare: Gå genast ut på gator och gränder i staden och för hit in de fattiga och krymplingar och halta och blinda.

22. Och tjänaren sade: Herre, det har skett såsom du har befallt, och det är ännu rum.

23. Då sade husbonden till tjänaren: Gå ut på vägar och gärden och nödga dem att komma in, på det att mitt hus må varda fullt;

24. ty jag säger eder, att ingen af de män, som voro bjudna, skall smaka min måltid.

25. Och mycket folk gick med honom; och han vände sig om och sade till dem:

26. Om någon kommer till mig och icke hatar sin fader och moder och hustru och barn och bröder och systrar och därtill äfven sitt eget lif, han kan icke vara min lärjunge. Matt. 10: 37 f.

27. Och hvilken som icke bär sitt kors och följer efter mig, han kan icke vara min lärjunge. Mark. 8: 34. Luk. 9: 23.

28. Ty hvilken af eder, som vill bygga ett torn, sätter sig icke först ned och beräknar kostnaden, om han äger hvad som behöfves till dess fullbordan,

29. på det att icke till äfventyrs, sedan han har lagt grundvalen och icke förmår fullända det, alla som se det begynna göra spe af honom

30. och säga: Denne man begynte bygga och förmådde icke fullända?

31. Eller hvilken konung, som går att i krig sammandrabba med en annan konung, sätter sig icke först ned och öfverlägger, om han förmår att med tio tusen möta den som kommer emot honom med tjugu tusen?

32. Annars, medan denne ännu är långt borta, sänder han budskap till honom och underhandlar om fred.

33. Sammalunda hvar och en af eder, som icke försakar allt hvad han äger, han kan icke vara min lärjunge.

34. Saltet är godt; men om saltet mister sin sälta, hvarmed skall det återställas? Matt. 5: 13. Mark. 9: 50.

35. Det är tjänligt hvarken för jorden eller för gödselhögen; man kastar ut det. Den som har öron till att höra, han höre.

15 Kapitlet.

Jesus framställer liknelser om det förlorade fåret, om den borttappade penningen och om den förlorade sonen.

Och till honom kommo alla publikaner och syndare för att höra honom.
Luk. 5: 29.

2. Och fariséerna och de skriftlärda knorrade och sade: Denne mottager syndare och äter med dem.

3. Då sade han till dem denna liknelse:

4. Hvilken är den man bland eder, som, om han har hundra får och har förlorat ett af dem, icke lämnar de nio och nittio i öknen och går efter det förlorade, till dess han finner det?
Hes. 34: 11 f. Matt. 18: 12 f.

5. Och då han har funnit det, lägger han det på sina axlar med glädje,

6. och när han kommer hem, kallar han tillhopa sina vänner och grannar och säger till dem: Glädjens med mig; ty jag har funnit mitt får, som var förloradt. 1 Petr. 2: 25.

7. Jag säger eder, att sammalunda varder glädje i himmelen, öfver en enda syndare, som bättrar sig, mer än öfver nio och nittio rättfärdiga, som ingen bättring behöfva.

8. Eller hvilken är den kvinna, som, om hon har tio penningar och tappar bort en af dem, icke tänder upp ljus och sopar huset och söker granneligen, till dess hon finner honom?

9. Och när hon har funnit honom, kallar hon tillhopa sina vänner och grannar och säger: Glädjens med mig; ty jag har funnit den penning, hvilken jag hade tappat bort.

10. Sammalunda, säger jag eder, varder glädje inför Guds änglar öfver en enda syndare, som bättrar sig.

11. Och han sade: En man hade två söner,

12. och den yngre af dem sade till fadern: Fader, gif mig den del af egendomen, som tillkommer mig. Och han skiftade ägodelarna mellan dem.

13. Och icke många dagar därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhopa och for långt bort i främmande land, och där förskingrade han sin egendom genom ett öfverdådigt lefverne.

14. Och sedan han hade förslösat allt, vardt stor hungersnöd i det landet, och han begynte lida brist.

15. Och han gick och gaf sig till en af inbyggarna i det landet, och han skickade honom ut på sina marker att sköta svin;

16. och han längtade efter att få fylla sin buk med de fruktskidor, som svinen åto, men ingen gaf honom.

17. Då besinnade han sig och sade: Huru många min faders legodrängar hafva icke bröd i öfverflöd, och jag förgås här af hunger!

18. Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom: Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig;

19. jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig vara såsom en af dina legodrängar.

20. Och han stod upp och gick till sin fader. Och då han ännu var långt ifrån, såg honom hans fader och varkunnade sig och lopp emot honom, föll honom om halsen och kysste honom ömt.

21. Och sonen sade till honom: Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig, och jag är icke mer värd att kallas din son.

22. Då sade fadern till sina tjänare: Bären fram den yppersta klädningen och kläden honom däruti och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter

23. och hämten den gödda kalfven och slakten honom, och låtom oss äta och göra oss glada;

24. ty denne min son var död och har fått lif igen, han var förlorad och är återfunnen. Och de begynte göra sig glada.

25. Men hans äldre son var ute på marken, och när han kom nära huset, hörde han spel och dans

26. och kallade till sig en af tjänarna och frågade, hvad detta kunde vara.

27. Och han sade till honom: Din broder har kommit, och din fader har slaktat den gödda kalfven, därför att han har fått honom helbrägda tillbaka.

28. Då vardt han vred och ville icke gå in. Då gick hans fader ut och bad honom.

29. Men han svarade och sade till fadern: Se, jag har tjänat dig i så många år och har aldrig öfverträdt ditt bud, och mig har du aldrig gifvit ett kid, att jag kunde göra mig glad med mina vänner;

30. men sedan denne din son, som har förtärt dina ägodelar med skökor, har kommit, har du för honom slaktat den gödda kalfven.

31. Då sade han till honom: Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt;

32. men det var tillbörligt att glädjas och fröjdas, ty denne din broder var död och har fått lif igen, och han var förlorad och är återfunnen.

16 Kapitlet.

Jesus framställer liknelser om den otrogne förvaltaren och om den rike mannen och Lasarus.

Men han sade ock till sina lärjungar: Det var en rik man, som hade en förvaltare, och denne blef angifven för honom såsom förskingrande hans ägodelar.

2. Då kallade han honom till sig och sade till honom: Hvad är detta, som jag hör om dig? Gör räkenskap för din förvaltning; ty du kan icke längre vara förvaltare.

3. Och förvaltaren sade för sig själf: Hvad skall jag göra? Ty min herre tager från mig förvaltningen. Gräfva orkar jag icke, tigga blyges jag.

4. Jag vet hvad jag skall göra, att, när jag varder satt ifrån förvaltningen, de må upptaga mig i sina hus.

5. Och han kallade till sig hvar och en af sin herres gäldenärer och sade till den förste: Huru mycket är du skyldig min herre?

6. Och han sade: Hundra bat* olja. Då sade han till honom: Tag ditt skuldebref och sätt dig strax ned och skrif femtio.

7. Sedan sade han till en annan: Och du, huru mycket är du skyldig? Och han sade: Hundra korer** hvete. Och han sade till honom: Tag ditt skuldebref och skrif åttio.

8. Och husbonden prisade den orättfärdige förvaltaren, att han handlade klokt. Ty denna världens barn äro visare än ljusets barn i förhållande till sitt släkte.

9. Och jag säger eder: Gören eder vänner medelst orättfärdighetens Mammon***, på det att, när den tagit slut, de må mottaga eder i de eviga hyddorna.
Matt. 19: 21. Luk. 18: 22. 1 Tim. 6: 17 f.

10. Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i mycket, och den som är orättfärdig i det minsta, han är ock orättfärdig i mycket.
Luk. 19: 17. Matt. 6: 24.

11. Hafven I nu icke varit trogna i den orättfärdige Mammon, hvem skall då betro eder det sannskyldiga goda?

12. Och hafven I icke varit trogna i en annans, hvem skall då gifva eder det som är edert?

13. Ingen tjänare kan tjäna två herrar; ty antingen skall han hata den ene och älska den andre, eller skall han hålla sig till den ene och förakta den andre. I kunnen icke tjäna Gud och Mammon.

14. Och allt detta hörde ock fariséerna, som voro giriga, och de gjorde spe af honom.

15. Och han sade till dem: I ären de som gören eder själfva rättfärdiga inför människorna; men Gud känner edra hjärtan, ty det som bland människor är högt är en styggelse inför Gud.
1 Sam. 16: 7. Ps. 7: 10.

16. Lagen och profeterna voro intill Johannes. Från den tiden varder Guds rike förkunnadt genom evangelium, och hvar man gör våld på det.
Matt. 11: 12 f.

17. Men lättare är, att himmel och jord förgås, än att en prick af lagen faller.
Matt. 5: 18. Luk. 21: 33.

18. Hvar och en som skiljer sin hustru från sig och gifter sig med en annan, han gör hor, och hvar och en som gifter sig med en som är skild från sin man, han gör hor.
Mark. 5: 32. 1 Kor. 7: 10.

19. Det var en rik man, som klädde sig i purpur och kostbart linne och lefde hvar dag i glädje och prakt.

20. Och det var en fattig, vid namn Lasarus, som låg för hans dörr, full med sår

21. och längtande efter att mättas med de smulor, som föllo ifrån den rikes bord. Men till och med hundarna kommo och slickade hans sår.

22. Så hände det, att den fattige dog och vardt förd af änglarna i Abrahams sköte. Och äfven den rike dog och vardt begrafven.

23. Och i dödsriket upplyfte han sina ögon, där han låg i plågor, och fick se Abraham långt ifrån och Lasarus i hans sköte,

24. och han ropade och sade: Fader Abraham, varkunna dig öfver mig och sänd Lasarus, att han må doppa det yttersta af sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas i denna låga.
Jes. 66: 24. Mark. 9: 44.

25. Men Abraham sade: Min son, kom ihåg, att du fick ut ditt goda, medan du lefde, och Lasarus sammaledes det onda; men nu har han här hugnad, och du pinas.

26. Och utom allt detta är mellan oss och eder ett stort svalg befäst, på det att de som vilja gå öfver härifrån till eder icke må kunna det, icke heller

*En bat är omkring 40 liter. — **En kor är lika med 10 bat. — *** Se Matt. 6: 24.

de som äro där må kunna komma öfver till oss.

27. Och han sade: Jag beder dig då, fader, att du sänder honom till min faders hus,

28. ty jag har fem bröder, att han må förmana dem, att icke äfven de må komma till detta pinorum.

29. Abraham sade till honom: De hafva Moses och profeterna; må de höra dem. Joh. 5: 39, 45.

30. Och han sade: Nej, fader Abraham, men om någon från de döda kommer till dem, skola de bättra sig.

31. Men han sade till honom: Höra de icke Moses och profeterna, så skola de icke heller tro, om någon uppstode från de döda.

17 Kapitlet.

Jesus lärer om förargelse, om trons kraft och gärningarnas ringhet, botar tio spetälska män och talar om sin tillkommelse.

Och han sade till sina lärjungar: Det är omöjligt, att icke förförelser skola komma; men ve den, genom hvilken de komma! Matt. 18: 6 f. Mark. 9: 42.

2. Honom är det bättre, att en kvarnsten lägges om hans hals och han kastas i hafvet, än att han förför en enda af dessa små.

3. Vakten eder. Men om din broder syndar, så tillrättvisa honom, och om han ångrar sig, så förlåt honom.

3 Mos. 19: 17. Matt. 18: 15, 21 f.

4. Och om han sju gånger om dagen syndar mot dig och sju gånger kommer tillbaka till dig, sägande: Jag ångrar mig, så skall du förlåta honom.

5. Och apostlarna sade till Herren: Föröka vår tro.

6. Då sade Herren: Om I haden tro såsom ett senapskorn, så saden I till detta mullbärsträd: Ryck dig upp och plantera dig i hafvet, och det skulle lyda eder. Matt. 17: 20. Mark. 11: 23.

7. Men hvilken af eder har en tjänare, som kör plogen eller vaktar boskapen, och säger till honom, när han kommer in från marken: Gå strax och sätt dig till bords?

8. Säger han icke hellre till honom: Red till min måltid och omgjorda dig och tjäna mig, medan jag äter och dricker, och sedan ät du och drick?

9. Icke tackar han väl tjänaren, att han gjorde det som blef honom befalldt? Nej, menar jag.

10. Sammalunda ock I, när I hafven gjort allt som har blifvit eder befalldt, så sägen: Vi äro onyttiga tjänare; vi hafva gjort hvad vi voro pliktiga att göra.

11. Och det begaf sig, att när han gick till Jerusalem, tog han vägen mellan Samarien och Galileen.

12. Och då han gick in i en by, mötte honom tio spetälska män, som stodo på afstånd,

13. och de upphofvo sin röst och sade: Jesus, Mästare, varkunna dig öfver oss!

14. Och när han såg dem, sade han till dem: Gån och visen eder för prästerna. Och det begaf sig, att under det de gingo, vordo de rena.

3 Mos. 14: 2 f. Luk. 5: 14.

15. Men en af dem, när han såg, att han hade blifvit helbrägda, kom han tilibaka och prisade Gud med hög röst

16. och föll på sitt ansikte för hans fötter, tackande honom. Och han var en samarit.

17. Då svarade Jesus och sade: Blefvo icke tio gjorda rena? Hvar äro då de nio?

18. Har ingen funnits, som kommit igen för att prisa Gud, utom denne främling?

19. Och han sade till honom: Stå upp och gå. Din tro har hulpit dig.

20. Och då han vardt tillfrågad af fariséerna, när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: Guds rike kommer icke så, att det med ögonen förnimmes;

21. icke heller skall man säga: se här eller se där; ty se, Guds rike är invärtes i eder.

22. Och han sade till lärjungarna: Dagar skola komma, då I skolen åstunda att få se en af Människosonens dagar, och I skolen icke få se den.

23. Och de skola säga till eder: se här eller se där! Gån icke åstad och löpen icke efter.

Matt. 24: 23. Mark. 13: 21. Luk. 21: 8.

24. Ty såsom ljungelden ljungar och lyser från himmelens ena ände till den andra, så skall Människosonen vara på sin dag. Matt. 24: 27.

25. Men först måste han mycket lida och förkastas af detta släkte.

Luk. 9: 22, 18: 31. 24: 7, 26.

26. Och såsom det skedde i Noas dagar, så skall det ock vara i Människosonens dagar.

Matt. 24: 37 f. 1 Petr. 3: 20.

27. De åto, drucko, gifte sig och bortgiftes allt intill den dagen, då Noa gick in i arken och floden kom och förgjorde dem alla. 1 Mos. 6: 2. 7: 7.

28. Sammalunda ock såsom det skedde i Lots dagar: de åto, drucko, köpte, sålde, planterade, byggde; 1 Mos. 19: 14.

29. men på den dagen, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel från himmelen och förgjorde dem alla. 1 Mos. 19: 24. Jud. v. 7.

30. Likaså skall det vara på den dagen, då Människosonen varder uppenbar.

31. Den som på den dagen är på taket och har sitt bohag i huset, han stige icke ned för att hämta det; sammalunda ock den som är ute på marken, han vände icke tillbaka. Matt. 24: 17 f. Mark. 13: 15 f.

32. Kommen ihåg Lots hustru. 1 Mos. 19: 26.

33. Hvilken som söker att behålla sitt lif, han skall mista det; men hvilken som mister det, han skall rädda det. Luk. 9: 24. Joh. 12: 25.

34. Jag säger eder: I den natten skola två ligga i en säng; en skall upptagas och den andre lämnas kvar. Matt. 24: 40 f.

35. Två kvinnor skola mala tillhopa; en skall upptagas och den andra lämnas kvar.

36. Två skola vara ute på marken; den ene skall upptagas och den andre lämnas kvar.

37. Då svarade de och sade till honom: Hvar då, Herre? Och han sade till dem: Där åteln är, dit skola örnarna församla sig. Matt. 24: 28.

18 Kapitlet.

Jesus framställer liknelser om domaren och den fattiga änkan, om fariséen och publikanen, välsignar barnen, undervisar den rike ynglingen om lifvets väg och lärjungarna om den rätta försakelsens lön, förkunnar sitt lidande, gifver synen åt en blind.

Och han sade dem ock en liknelse om huru de alltid borde bedja och icke förtröttas, Luk. 11: 5 f. Rom. 12: 12. Kf. 6: 18. Kol. 4: 2. 1 Tess. 5: 17.

2. sägande: I en stad var en domare, som icke fruktade Gud och icke hade försyn för någon människa.

3. Och en änka var i den staden, och hon kom till honom och sade: Skaffa mig rätt af min vederdeloman.

4. Och han ville icke till en tid. Men därefter sade han för sig själf: Om jag ock icke fruktar Gud och icke har försyn för någon människa,

5. vill jag dock, emedan denna änka gör mig besvär, skaffa henne rätt, att hon icke till slut kommer och öfverfaller mig.

6. Och Herren sade: Hören hvad den orättfärdige domaren säger.

7. Skall då icke Gud skaffa rätt åt sina utkorade, som ropa till honom dag och natt, och visar han icke långmodighet mot dem? Upp. 6: 10.

8. Jag säger eder, att han snarligen skall skaffa dem rätt. Dock, när Människosonen kommer, månne han skall finna tro på jorden? 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1 f.

9. Och han sade äfven till somliga, som förtröstade på sig själfva, att de voro rättfärdiga, och som föraktade andra, denna liknelse:

10. Två män gingo upp i templet för att bedja, den ene en farisé och den andre en publikan.

11. Fariséen stod och bad så för sig själf: Jag tackar dig, Gud, att jag icke är såsom andra människor, röfvare, orättfärdiga, horkarlar eller ock såsom denne publikan. Upp. 3: 17.

12. Jag fastar två gånger i veckan; jag gifver tionde af allt hvad jag förvärfvar.

13. Och publikanen stod långt ifrån och ville icke ens lyfta sina ögon upp till himmelen utan slog sig för sitt bröst och sade: Gud, miskunda dig öfver mig syndare! Esr. 9: 6.

14. Jag säger eder: Denne gick hem rättfärdigad mer än den andre; ty hvar och en som upphöjer sig, han skall varda förnedrad, men den som förnedrar sig, han skall varda upphöjd. Job 22: 29. Ords. 29: 23. Matt. 23: 12. Luk. 14: 11. 1 Petr. 5: 5.

15. Och de buro äfven små barn fram till honom, att han skulle taga på dem; men då hans lärjungar sågo det, näpste de dem. Matt. 19: 13 f. Mark. 10: 13 f.

16. Men Jesus kallade dem till sig och sade: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.

17. Sannerligen säger jag eder: Hvilken som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig där in.

18. Och en öfverhetsperson frågade honom och sade: Gode Mästare, hvad skall jag göra, att jag må ärfva evigt lif? Matt. 19: 16 f. Mark. 10: 17 f.

19. Jesus sade till honom: Hvarför kallar du mig god? Ingen är god utan Gud allena.

20. Budorden vet du: »Du skall icke göra hor, du skall icke dräpa, du skall icke stjäla, du skall icke bära falskt

vittnesbörd; hedra din fader och din moder.» 2 Mos. 20: 12 f. 5 Mos. 5: 16 f.

21. Men han sade: Allt detta har jag hållit från min ungdom.

22. Och när Jesus hörde detta, sade han till honom: Ett fattas dig ännu. Sälj allt hvad du har och utdela åt de fattiga, och du skall få en skatt i himmelen, och kom och följ mig.

Matt. 6: 19. Luk. 12: 33.

23. Och då han hörde detta, vardt han djupt bedröfvad, ty han var mycket rik.

24. Och då Jesus såg, att han vardt djupt bedröfvad, sade han: Huru svårt är det icke för dem, som hafva ägodelar, att komma in i Guds rike!

1 Tim. 6: 9, 10.

25. Ty det är lättare, att en kamel går genom ett nålsöga, än att en rik kommer in i Guds rike.

26. Då sade de som hörde det: Hvem kan då varda frälst?

27. Och han sade: Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud. Jer. 32: 17. Sak. 8: 6. Luk. 1: 37.

28. Då sade Petrus: Se, vi hafva öfvergifvit allt och följt dig.

Matt. 19: 27 f. Mark. 10: 28 f. Luk. 5: 11.

29. Och han sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Ingen är, som har öfvergifvit hus eller föräldrar eller bröder eller hustru eller barn för Guds rikes skull,

30. som icke skall få mångfaldigt igen i denna tiden, och i den tillkommande världen evigt lif.

31. Då tog han till sig de tolf och sade till dem: Se, vi gå upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som är skrifvet genom profeterna om Människosonen; Matt. 20: 17 f.

Mark. 10: 32 f. Luk. 9: 22. 17: 25. 24: 7, 26 f.

32. ty han skall antvardas åt hedningarna och begabbas och skymfas och bespottas, Luk. 23: 1. Joh. 18: 28.

33. och sedan de hafva gisslat honom, skola de döda honom, och på tredje dagen skall han uppstå igen.

34. Och de förstodo intet häraf, och detta tal var dem fördoldt, och de fattade icke hvad som sades.

35. Och det begaf sig, att när han kom nära Jeriko, satt en blind vid vägen och tiggde.

Matt. 20: 29 f. Mark. 10: 46 f.

36. Och när han hörde folket gå förbi, frågade han, hvad detta kunde vara;

37. och de berättade för honom, att Jesus från Nasaret gick förbi.

38. Då ropade han och sade: Jesus, Davids son, förbarma dig öfver mig!

39. Och de som gingo förut näpste honom, att han skulle tiga, men han ropade mycket mer: Davids son, förbarma dig öfver mig!

40. Då stannade Jesus och befallde, att han skulle ledas till honom. Och då han kom fram, frågade han honom,

41. sägande: Hvad vill du, att jag skall göra dig? Och han sade: Herre, att jag må få min syn.

42. Och Jesus sade till honom: Haf din syn; din tro har hulpit dig.

Luk. 17: 19.

43. Och strax fick han sin syn och följde honom, prisande Gud. Och allt folket, som såg detta, lofvade Gud.

19 Kapitlet.

Jesus gästar hos Sackeus, framställer liknelsen om de tio punden, rider in i Jerusalem, gråter öfver staden och renar templet.

Och han kom in i Jeriko och gick därigenom.

2. Och se, där var en man, vid namn Sackeus, och han var en öfverste för publikanerna och var rik.

3. Och han sökte att få se, hvilken som var Jesus, men han kunde icke för folkets skull, ty han var liten till växten.

4. Då lopp han i förväg framför dem och steg upp i ett mullbärsträd för att få se honom, ty han skulle gå den vägen fram.

5. Och när Jesus kom till det stället, såg han upp och fick se honom och sade till honom: Sackeus, skynda dig ned; ty i dag måste jag stanna i ditt hus.

6. Och han skyndade sig ned och mottog honom med glädje.

7. Och när de sågo det, knorrade de alla och sade: Han har gått in att gästa hos en syndig man.

8. Men Sackeus steg fram och sade till Herren: Se, Herre, hälften af mina ägodelar gifver jag de fattiga, och om jag i något har gjort orätt mot någon, så gifver jag fyradubbelt igen.

Luk. 3: 13.

9. Och Jesus sade till honom: I dag har frälsning vederfarits detta hus, emedan äfven han är en Abrahams son,

10. ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det förtappade.

Matt. 18: 11.

11. Och när de hörde detta, sade han ytterligare en liknelse, emedan han var

nära Jerusalem, och de menade, att Guds rike skulle strax uppenbaras.

12. Därför sade han: En man af ädel börd for till ett aflägset land för att öfvertaga ett rike och sedan komma tillbaka. Matth. 25: 14 f.

13. Och han kallade till sig tio sina tjänare och gaf dem tio pund* och sade till dem: Handlen härmed, till dess jag kommer.

14. Men hans landsmän hatade honom och sände en beskickning efter honom, sägande: Vi vilja icke, att denne skall regera öfver oss.

15. Och det begaf sig, att när han kom tillbaka, efter att hafva mottagit riket, befallde han, att de tjänare skulle kallas till honom, åt hvilka han hade gifvit penningarna, på det att han skulle få veta, hvem som hade förvärfvat något och huru mycket.

16. Och den förste kom fram och sade: Herre, ditt pund har inbragt tio pund.

17. Och han sade till honom: Väl, du gode tjänare; emedan du har varit trogen i ett det minsta ting, så haf makt öfver tio städer.

18. Och den andre kom och sade: Herre, ditt pund har afkastat fem pund.

19. Och äfven till denne sade han: Var ock du satt öfver fem städer!

20. Och en annan kom och sade: Herre, se här ditt pund, som jag har haft förvaradt i en duk!

21. Ty jag var rädd för dig, emedan du är en sträng man, som tager upp det du icke lagt ned och skördar det du icke sått.

22. Då sade han till honom: Efter din egen mun skall jag döma dig, du onde tjänare. Du visste, att jag är en sträng man, som tager upp det jag icke lagt ned och skördar det jag icke sått.

23. Hvarför insatte du då icke mina penningar i en växelbank, så att, när jag kommit hem, jag hade kunnat uppbära dem med ränta?

24. Och han sade till dem som stodo bredvid: Tagen från honom pundet och gifven det åt den som har de tio punden.

25. Och de sade till honom: Herre, han har tio pund.

26. Ty jag säger eder: Åt hvar och en som har skall varda gifvet, men från den som icke har skall tagas äfven det han har. Luk. 8: 18.

27. Men dessa mina fiender, som icke ville, att jag skulle regera öfver dem, fören dem hit och nedgören dem inför mig.

28. Och när han hade sagt detta, gick han före upp till Jerusalem.

29. Och det begaf sig, att när han nalkades Betfage och Betania, vid det berg, som kallas Oljeberget, sände han två af sina lärjungar

Matt. 21: 1 f. Mark. 11: 1 f. Joh. 12: 12 f.

30. och sade: Gån in i byn, som ligger midt framför eder; och när I kommen dit, skolen I där finna en fåle bunden, på hvilken ännu ingen människa har suttit. Lösen honom och fören honom hit.

31. Och om någon frågar eder: Hvarför lösen I honom? skolen I säga så till honom: Herren behöfver honom.

32. Och de som hade blifvit sända gingo åstad och funno såsom han hade sagt dem.

33. Men när de löste fålen, sade hans ägare till dem: Hvarför lösen I fålen?

34. Och de sade: Herren behöfver honom.

35. Och de förde honom till Jesus och kastade sina kläder på fålen och satte Jesus däruppå;

36. och då han for fram, bredde de sina kläder på vägen.

37. Och då han redan var nära, vid sluttningen af Oljeberget, begynte hela hopen af lärjungarna med fröjd och hög röst lofva Gud för alla de krafter, hvilka de hade sett,

38. sägande: Välsignad vare han som kommer en konung i Herrens namn! Frid i himmelen och ära i höjden!

Ps. 118: 25 f. Luk. 2: 14.

39. Och några af fariséerna sade ur folkhopen till honom: Mästare, näps dina lärjungar.

40. Men han svarade och sade till dem: Jag säger eder: Om dessa tiga, skola stenarna ropa.

41. Och då han kom närmare och fick se staden, gråt han öfver honom

42. och sade: O att ock du visste, och det i denna din dag, hvad din frid tillhörer! Men nu är det fördoldt för dina ögon.

43. Ty dagar skola komma öfver dig, då dina fiender skola kringskansa dig och omringa dig och tränga dig på alla sidor;

44. och dig och dina barn, som äro i dig, skola de slå ned till marken, och de skola icke lämna kvar i dig sten på sten, därför att du icke kände den tid, då du var sökt.

1 Kon. 9: 7 f. Mik. 3: 12. Luk. 21: 6.

* Enligt urskriften: minor. En mina motsvarar ungefär 60 kronor.

45. Och han gick in i templet och begynte utdrifva dem som sålde och köpte där inne,

Matt. 21: 12 f. Mark. 11: 15 f.

46. sägande till dem: Det är skrifvet: »Mitt hus är ett bönehus;» men I hafven gjort det till en röfvarkula.

Jes. 56: 7. Jer. 7: 11.

47. Och han lärde hvar dag i templet. Och öfversteprästerna och de skriftlärda och de förnämsta bland folket sökte att förgöra honom;

Mark. 11: 18. Joh. 7: 19. 8: 37.

48. men de kunde icke finna, hvad de skulle göra, ty allt folket höll sig till honom och hörde honom.

20 Kapitlet.

Jesus tillspörjes om sin makt, straffar i en liknelse öfversteprästerna och de skriftlärda, lärer om skattepenningen, om uppståndelsen och sin messianska sändning och varnar för de skriftlärda.

Och det begaf sig, att på en af de dagarna, under det att han lärde folket i templet och predikade evangelium, framträdde öfversteprästerna och de skriftlärda med de äldsta

2. och talade till honom och sade: Säg oss, af hvilken makt gör du detta, eller hvem är den som har gifvit dig denna makt?

Matt. 21: 23 f. Mark. 11: 27 f. Apg. 4: 7. 7: 27.

3. Och han svarade och sade till dem: Äfven jag skall spörja eder ett ord, och sägen mig:

4. Var Johannes' döpelse från himmelen eller från människor?

5. Och de öfverlade för sig själfva och sade: Om vi säga: från himmelen, så skall han säga: Hvarför trodden I honom då icke?

6. Men om vi säga: från människor, så skall allt folket stena oss, ty det är öfvertygadt, att Johannes var en profet.

7. Och de svarade, att de icke visste hvarifrån.

8. Och Jesus sade till dem: Icke heller säger jag eder, af hvilken makt jag gör detta.

9. Och han begynte säga till folket denna liknelse: En man planterade en vingård och öfverlämnade honom åt vingårdsmän och for utrikes för lång tid.

Ps. 80: 9. Höga V. 3: 11. Jes. 5: 1. Jer. 2: 21. Matt. 21: 33 f. Mark. 12: 1 f.

10. Och när tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, på det att de skulle gifva honom af vingårdens frukt; men vingårdsmännen hudflängde honom och skickade honom tomhändt ifrån sig.

11. Och han sände ännu en annan tjänare, men äfven honom hudflängde och skymfade de och skickade honom tomhändt ifrån sig.

12. Och han sände ännu en tredje, men äfven denne sårade och bortdrefvo de.

13. Då sade vingårdsherren: Hvad skall jag göra? Jag skall sända min älskade son. Kanhända, när de se honom, skola de hafva försyn för honom.

14. Men då vingårdsmännen fingo se honom, öfverlade de sinsemellan och sade: Denne är arfvingen; kommen, låtom oss dräpa honom, på det att arfvet må blifva vårt.

15. Och de drefvo honom ut ur vingården och dräpte honom. Hvad skall nu vingårdens herre göra dem?

16. Han skall komma och förgöra dessa vingårdsmän och lämna vingården åt andra. När de hörde detta, sade de: Bort det!

17. Och han såg på dem och sade: Hvad är då detta, som är skrifvet: »Den sten, som byggningsmännen förkastade, han har blifvit en hörnsten»?

Ps. 118: 22 f. Jes. 8: 14. 28: 16. Apg. 4: 11. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 7.

18. Hvar och en som faller mot den stenen, han skall krossas, men den på hvilken stenen faller, honom skall han slå i stycken.

Dan. 2: 34. Sak. 12: 3.

19. Och öfversteprästerna och de skriftlärda sökte att bära händer på honom i samma stund, men de räddes för folket; ty de förstodo, att han hade sagt denna liknelse mot dem.

20. Och de vaktade på honom och sände några, som hade blifvit beställda, hvilka låtsade sig vara rättfärdiga, på det att de skulle fånga honom vid något ord för att antvarda honom åt öfverheten och i landshöfdingens våld.

Matt. 22: 15 f. Mark. 12: 13 f.

21. Och de frågade honom, sägande: Mästare, vi veta, att du talar och lärer rätt och icke har anseende till person, utan lärer Guds väg sannfärdigt.

22. Är det lofligt, att vi gifva kejsaren skatt eller icke?

23. Men då han märkte deras list, sade han till dem: Hvarför fresten I mig?

24. Låten mig se en penning. Hvilkens bild och öfverskrift har han? Och de svarade och sade: Kejsarens.

25. Då sade han till dem: Gifven då kejsaren det kejsaren tillhörer och Gud det Gud tillhörer.

Rom. 13: 7.

26. Och de kunde icke fånga honom vid något ord inför folket utan förundrade sig över hans svar och tego.

27. Då gingo några af sadducéerna, hvilka neka, att det gifves någon uppståndelse, fram till honom och frågade honom,
Matt. 22: 23 f. Mark. 12: 18 f.

28. sägande: Mästare! Moses har skrifvit åt oss: »Om någons broder dör, som har hustru, och denne dör barnlös, så skall hans broder taga hans hustru och uppväcka säd åt sin broder.»
5 Mos. 25: 5.

29. Nu voro sju bröder, och den förste tog sig hustru och dog barnlös,

30. och den andre tog hustrun, och denne dog ock barnlös.

31. Och den tredje tog henne; sammalunda lämnade ock alla sju inga barn efter sig, och de dogo.

32. Men sist af alla dog ock kvinnan.

33. När nu uppståndelsen sker, hvilken af dem skall få henne till hustru? Ty alla sju hafva haft henne till hustru.

34. Då svarade Jesus och sade till dem: Denna världens barn gifta sig och bortgiftas,

35. men de som hafva befunnits värdiga att få del af den andra världen och af uppståndelsen från de döda, de hvarken gifta sig eller bortgiftas;

36. ty de kunna icke mera dö, ty de äro lika änglar och äro Guds barn, emedan de äro uppståndelsens barn.

37. Och att de döda uppstå, gaf äfven Moses till känna vid stället om törnbusken, då han kallar Herren Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud.
2 Mos. 3: 6, 16. Apg. 7: 32. Hebr. 11: 16.

38. Men Gud är icke dödas utan lefvandes Gud. Ty honom lefva alla.

39. Då svarade några af de skriftlärda och sade: Mästare, du sade rätt.

40. Och de dristade icke mer att fråga honom något.

41. Men han sade till dem: Huru kunna de säga, att Kristus är Davids son? Ps. 110: 1. Matt. 22: 41 f. Mark. 12: 35 f. Apg. 2: 34. Hebr. 1: 13. 10: 12 f.

42. Och David själf säger i psalmernas bok: »Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida,

43. till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.» 1 Kor. 15: 25.

44. David kallar honom således herre; huru kan han då vara hans son?

45. Och han sade till sina lärjungar, under det att allt folket hörde det:

46. Tagen eder till vara för de skriftlärda, som vilja gå omkring i fotsida kläder och älska hälsningar på torgen och främsta platserna i synagogorna och högsätena vid gästabuden,
Matt. 23: 5 f. Mark. 12: 38 f. Luk. 11: 43.

47. och som uppäta änkornas hus och såsom en förevändning hålla långa böner. Dessa skola få hårdare dom.
Matt. 23: 14.

21 Kapitlet.

Änkans skärf. Jesus lärer om Jerusalems förstöring och sin tillkommelse.

Och när han såg upp, fick han se, huru de rika lade sina gåfvor i offerkistan.
Mark. 12: 41 f.

2. Han såg ock en fattig änka, som lade dit två skärfvar,

3. och han sade: Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade in mer än alla de andra,

4. ty de inlade alla till Guds offer af sitt öfverflöd, men hon inlade af sin fattigdom allt hvad hon ägde till lifsuppehälle.

5. Och då några sade om templet, att det var prydt med sköna stenar och offerskänker, sade han:
Matt. 24: 1 f. Mark. 13: 1 f.

6. Dagar skola komma, då af allt detta som I sen icke skall lämnas sten på sten, som icke skall nedbrytas.
1 Kon. 9: 7 f. Mik. 3: 12. Luk. 19: 43.

7. Då frågade de honom och sade: Mästare, när skall då detta ske, och hvad skall vara tecknet, när detta skall ske?

8. Och han sade: Sen till, att I icke varden vilseledda; ty många skola komma i mitt namn och säga: jag är det och tiden är nära. Följen dem därför icke efter. Ef. 5: 6. Kol. 2: 8. 2 Tess. 2: 3.

9. Men när I fån höra talas om krig och uppror, så blifven icke förfärade; ty detta måste först ske, men änden är icke strax.

10. Då sade han till dem: Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike,

11. och det skall vara stora jordbäfningar på den ena orten efter den andra och hungersnöd och farsoter, och stora skräcksyner och tecken från himmelen skola visa sig.

12. Men före allt detta skola de bära händer på eder och förfölja eder och antvarda eder till synagogor och fängelser och draga eder fram för konungar och furstar för mitt namns skull.
Matt. 10: 17 f. Joh. 15: 19 f. 16: 2 f. Apg. 4: 3. 5: 18. 12: 4. 16: 24. Upp. 2: 10.

13. Men det skall aflöpa för eder till vittnesbörd.

14. Läggen därför på edra hjärtan, att I icke i förväg tänken på huru I skolen försvara eder;
Matt. 10: 19 f. Luk. 12: 11.
15. ty jag skall gifva eder mun och visdom, hvilken alla edra motståndare icke skola kunna motsäga eller motstå.
2 Mos. 4: 12. Jes. 54: 17. Apg. 6: 10.
16. I skolen utlämnas äfven af föräldrar och bröder och fränder och vänner, och somliga af eder skola de döda,
Mik. 7: 6.
17. och I skolen vara hatade af alla för mitt namns skull;
Matt. 10: 22.
18. och icke ett hår på edert hufvud skall gå förloradt.
Matt. 10: 30.
19. Förvärfven edra själar genom edert tålamod.
20. Och när I sen Jerusalem omringas af krigshärar, veten då, att dess förödelse är nära.
Dan. 9: 27.
21. Då flykte de som äro i Judeen till bergen, och de som äro i staden drage ut därifrån, och de som äro på landsbygden gånge icke dit in;
22. ty detta är hämndedagar, att allt som är skrifvet skall fullbordas.
23. Men ve dem som äro hafvande och dem som gifva di i de dagarna! Ty stor nöd skall vara på jorden och vrede öfver detta folk,
24. och de skola falla för svärdsegg och bortföras i fångenskap till alla hednafolk, och Jerusalem skall vara förtrampadt af hedningarna, till dess hedningarnas tider varda fullbordade.
Rom. 11: 25.
25. Och tecken skola ske i sol och måne och stjärnor, och på jorden skall ångest komma öfver folken, och de skola förtvifla vid hafvets och vågornas dån,
Jes. 13: 10. Hes. 32: 7. Joel 2: 10, 31. 3: 15 f. Matt. 24: 29 f. Mark. 13: 24 f. Apg. 2: 20. Upp. 6: 12.
26. under det att människor uppgifva andan af förskräckelse och af väntan på det som skall öfvergå världen, ty himmelens krafter skola bäfva;
27. och då skola de se Människosonen komma i en sky med stor makt och härlighet.
Dan. 7: 10, 13. Apg. 1: 11. 1 Tess. 4: 16. Upp. 1: 7.
28. Men då detta begynner ske, resen eder upp och upplyften edra hufvud; ty då nalkas eder förlossning.
Rom. 8: 23.
29. Och han sade dem en liknelse: Sen på fikonträdet och på alla träd.
Matt. 24: 32 f. Mark. 13: 28 f.
30. När de redan hafva slagit ut och I sen det, så veten I af eder själfva, att sommaren redan är nära.
31. Likaså äfven I, när I sen detta ske, så veten, att Guds rike är nära.
32. Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt har skett.
33. Himmelen och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås.
Ps. 102: 27. Jes. 40: 8. Hebr. 1: 11.
34. Men hafven akt på eder själfva, att icke till äfventyrs edra hjärtan varda förtyngda af svalg och dryckenskap och detta lefvernets bekymmer, så att den dagen kommer eder plötsligt uppå;
Rom. 13: 13. 1 Tess. 5: 6. 1 Petr. 4: 7.
35. ty såsom en snara skall han komma öfver alla som bo på hela jordens yta.
1 Tess. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3.
36. Waken fördenskull alltid och bedjen, att I mån aktas värdiga att undfly allt detta, som skall komma, och att ställas inför Människosonen.
Matt. 24: 42. Mark. 13: 33. Luk. 12: 40.
37. Och han lärde om dagarna i templet, men om nätterna gick han ut och vistades på det berg, som kallas Oljeberget,
38. och allt folket kom bittida om morgonen till honom i templet för att höra honom.

22 Kapitlet.

Jesus förrådes, firar påskhögtiden, instiftar nattvarden, förmanar till ödmjukhet och ståndaktighet, ängslas, beder, gripes, förnekas af Petrus, smädas, förhöres inför rådet.

Och sötebrödshögtiden, som kallas påsk, tillstundade.
2 Mos. 12: 15. Matt. 26: 2 f. Mark. 14: 1 f.
2. Och öfversteprästerna och de skriftlärda sökte, huru de skulle kunna rödja honom ur vägen; ty de fruktade för folket.
3. Men Satan for in i Judas, som hade tillnamnet Iskariot och var en af de tolf.
Matt. 26: 14 f. Mark. 14: 10 f. Joh. 13: 27.
4. Och han gick bort och talade med öfversteprästerna och befälhafvarna för vakten, huruledes han skulle förråda honom åt dem.
5. Och de gladdes och kommo öfverens att gifva honom penningar.
6. Och han gaf löfte och sökte efter lägligt tillfälle att förråda honom åt dem utan någon folkskockning.
7. Och den dagen i sötebrödshögtiden kom, på hvilken påskalammet borde slaktas.
Matt. 26: 17 f. Mark. 14: 12 f.

8. Och han sände Petrus och Johannes, sägande: Gån och tillreden åt oss påskalammet, att vi må äta det.

9. Och de sade till honom: Hvar vill du att vi skola tillreda det?

10. Och han sade till dem: Se, när I kommen in i staden, skall en man möta eder, som bär en kruka vatten. Följen honom in i det hus, där han ingår,

11. och sägen till husbonden: Mästaren säger dig: Hvar är härbärget, där jag kan äta påskalammet med mina lärjungar?

12. Och han skall visa eder en stor sal i öfre våningen, ställd i ordning; reden till där.

13. Och de gingo åstad och funno såsom han hade sagt dem och tillredde påskalammet.

14. Och när stunden var inne, satte han sig till bords och de tolf apostlarna med honom,

Matt. 26: 20 f. Mark. 14: 17 f.

15. och han sade till dem: Jag har högeligen åstundat äta detta påskalamm med eder, förrän jag lider;

16. ty jag säger eder, att jag icke mer skall äta däraf, förrän det varder fullkomnadt i Guds rike.

17. Och han tog en kalk, tackade och sade: Tagen honom och skiften eder emellan;

18. ty jag säger eder, att jag icke skall dricka af vinträdets frukt, förrän Guds rike kommer.

Matt. 26: 29. Mark. 14: 25.

19. Och han tog ett bröd, tackade och bröt det och gaf dem, sägande: Detta är min lekamen, som för eder varder utgifven. Gören detta till min åminnelse.

Matt. 26: 26 f. Mark. 14: 22 f. 1 Kor. 11: 23 f.

20. Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden, sägande: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som för eder varder utgjutet.

21. Dock se, min förrädares hand är med mig på bordet. Ps. 41: 10.

Matt. 26: 21 f. Mark. 14: 18 f. Joh. 13: 21 f.

22. Och Människosonen går bort, såsom det är bestämdt; dock ve den människan, genom hvilken han varder förrådd!

23. Och de begynte fråga sinsemellan, hvilken af dem väl den vore, som skulle göra detta.

24. Men det vardt ock en tvist mellan dem, hvilken af dem skulle anses vara störst. Matt. 20: 24 f. Mark. 10: 41 f.

25. Då sade han till dem: Folkens konungar härska öfver dem, och de som hafva makt öfver dem kallas nådiga herrar.

26. Men I icke så; utan den som är störst ibland eder vare såsom den yngste, och den förnämste vare såsom den som tjänar. Luk. 9: 48.

27. Ty hvilkendera är större, den som sitter till bords eller den som tjänar? Månne icke den som sitter till bords? Men jag är midt ibland eder såsom den som tjänar.

Matt. 20: 28. Joh. 13: 14 f. Fil. 2: 7.

28. Men I ären de som hafva förblifvit hos mig i mina frestelser.

29. Och jag öfverlåter ett rike åt eder, såsom min Fader har öfverlåtit det åt mig,

Luk. 12: 32.

30. på det att I mån äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolf släkter.

Matt. 19: 28. Upp. 3: 21.

31. Och Herren sade: Simon, Simon, se, Satan har begärt eder för att sålla eder såsom hvete; Job 1: 7 f. 1 Petr. 5: 8.

32. men jag har bedt för dig, att din tro icke må varda om intet. Och när du en gång har blifvit omvänd, så styrk dina bröder.

33. Då sade han till honom: Herre, jag är redebogen att gå med dig både i fängelse och i döden.

34. Men han sade: Jag säger dig, Petrus: I dag skall icke hanen gala, förrän du tre gånger har nekat, att du känner mig.

Matt. 26: 34. Mark. 14: 30. Joh. 13: 38.

35. Och han sade till dem: När jag utsände eder utan penningpung och rånsel och skor, icke har väl eder något fattats? Och de svarade: Intet.

Luk. 9: 3. 10: 4.

36. Då sade han till dem: Men nu, den som har penningpung, han tage honom med sig, sammalunda ock rånsel; och den som icke har, han sälje sin mantel och köpe sig ett svärd;

37. ty jag säger eder, att på mig måste ännu fullbordas det som är skrifvet: »Och bland ogärningsmän vardt han räknad.» Ty det som rör mig når nu sitt slut. Jes. 53: 12.

38. Då sade de: Herre, se, här äro två svärd. Och han sade till dem: Det är nog.

39. Och han gick ut och begaf sig, såsom det var hans sed, till Oljeberget, och äfven hans lärjungar följde honom.

Matt. 26: 36 f. Mark. 14: 32 f. Joh. 18: 1.

40. Och då han kom till stället, sade han till dem: Bedjen, att I icke mån komma i frestelse.

41. Och han skilde sig från dem vid pass ett stenkast och föll på sina knän och bad,

42. sägande: Fader, o att du ville taga denna kalk ifrån mig! Ske dock icke min vilja utan din!

43. Och honom syntes en ängel från himmelen, som styrkte honom.

44. Och han kom i mycket stor ångest och bad ännu ifrigare, och hans svett vardt såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden;

Joh. 12: 27. Hebr. 5: 7.

45. och då han stod upp från bönen och kom till sina lärjungar, fann han dem insomnade af bedröfvelsen,

46. och han sade till dem: Hvarför sofven I? Stån upp och bedjen, att I icke mån komma i frestelse.

47. Medan han ännu talade, se, då kom en folkskara, och den som hette Judas, en af de tolf, gick före dem och trädde fram till Jesus för att kyssa honom.

Matt. 26: 47 f. Mark. 14: 43 f. Joh. 18: 3 f.

48. Men Jesus sade till honom: Judas, förråder du Människosonen med en kyss?

49. När nu de som voro omkring honom sågo hvad som var på färde, sade de till honom: Herre, skola vi slå till med svärd?

50. Och en af dem slog öfversteprästens tjänare och högg af hans högra öra.

51. Då svarade Jesus och sade: Låten det blifva vid detta. Och han tog på hans öra och helade honom.

52. Och Jesus sade till öfversteprästerna och till befälhafvarna öfver tempelvakten och till de äldsta, som hade kommit till honom: Såsom mot en röfvare hafven I gått ut med svärd och stafvar.

53. Ehuru jag hvar dag var med eder i templet, uträckten I icke edra händer mot mig, men detta är eder stund och mörkrets makt.

54. Och de grepo honom och förde honom med sig och förde honom in i öfversteprästens hus. Och Petrus följde på afstånd.

Matt. 26: 57 f. Mark. 14: 53 f. Joh. 18: 13, 24.

55. Och sedan de hade upptändt en eld midt på gården och satt sig tillsammans, satte sig Petrus midt ibland dem.

Matt. 26: 69 f. Mark. 14: 66 f. Joh. 18: 17 f., 25 f.

56. Och en tjänstekvinna, som fick se honom sitta vid elden, fäste ögonen på honom och sade: Denne var ock med honom.

57. Men han förnekade honom och sade: Kvinna, jag känner honom icke.

58. Och kort därefter såg en annan honom och sade: Du är ock en af dem. Men Petrus sade: Människa, jag är det icke.

59. Och vid pass en timme därefter försäkrade en annan och sade: För visso var ock denne med honom, ty han är ock en galilé.

60. Men Petrus sade: Människa, jag vet icke hvad du säger. Och strax, medan han ännu talade, gol hanen.

61. Och Herren vände sig om och såg på Petrus. Och då kom Petrus ihåg Herrens ord, huru han hade sagt till honom: Förrän hanen har galit, skall du tre gånger förneka mig.

62. Och Petrus gick ut och grät bitterligen.

63. Och de män, som fasthöllo Jesus, begabbade honom och slogo honom

Jes. 50: 6. Matt. 26: 67 f. Mark. 14: 65.

64. och bundo för hans ögon och slogo hans ansikte och frågade honom, sägande: Profetera, hvem det var som slog dig.

65. Och många andra hädelser sade de mot honom.

66. Och när det hade blifvit dag, församlade sig folkets äldsta, öfverstepräster och skriftlärda och förde honom upp inför sitt råd

Matt. 27: 1. Mark. 15: 1.

67. och sade: Är du Kristus, så säg oss det. Och han sade till dem: Om jag säger eder det, så tron I det icke,

68. och äfven om jag frågar, så svaren I mig icke, ej heller gifven I mig lös.

69. Men härefter skall Människosonen sitta på Guds krafts högra sida.

Ps. 110: 1. Matt. 26: 64. Mark. 14: 62 f.

70. Då sade de alla: Så är du då Guds Son? Och han sade till dem: I sägen det, ty jag är så.

71. Och de sade: Hvad vittnesbörd behöfva vi nu mera? Ty vi hafva själfva hört det af hans mun.

23 Kapitlet.

Jesus förhöres inför Pilatus, skickas till Herodes och åter till Pilatus, dömes, korsfästes, dör och begrafves.

Och hela hopen af dem stod upp och förde honom till Pilatus.

Matt. 27: 2. Mark. 15: 1 f. Joh. 18: 28 f.

2. Och de begynte anklaga honom, sägande: Denne hafva vi funnit förvända folket och förbjuda att gifva

kejsaren skatt och säga sig själf vara Kristus, en konung.
Matt. 17: 25. Luk. 20: 25. Apg. 17: 7.
3. Och Pilatus frågade honom, sägande: Är du judarnas konung? Och han svarade honom och sade: Du säger det. Matt. 27: 11 f.
4. Och Pilatus sade till öfversteprästerna och till folket: Jag finner intet brottsligt hos denne man.
5. Men de blefvo ifrigare och sade: Han uppviglar folket, lärande i hela Judiska landet, från Galileen och ända hit.
6. Och när Pilatus hörde nämnas Galileen, frågade han, om mannen var en galilé.
7. Och då han förnam, att han var från det land, som lydde under Herodes, sände han honom till Herodes, som ock själf var i Jerusalem under dessa dagar.
8. Men när Herodes fick se Jesus, vardt han ganska glad, ty han hade länge velat se honom, emedan han hade hört mycket om honom och hoppades få se något tecken göras af honom.
Matt. 14: 1 f. Luk. 9: 7.
9. Och han frågade honom om många stycken, men han svarade honom intet.
10. Men öfversteprästerna och de skriftlärda stodo och anklagade honom häftigt;
11. och Herodes med sitt krigsfolk föraktade och begabbade honom och klädde honom i en lysande klädnad och sände honom tillbaka till Pilatus.
12. Och Pilatus och Herodes blefvo vänner med hvarandra på den dagen, ty mellan dem hade tillförne varit ovänskap.
13. Och Pilatus kallade tillhopa öfversteprästerna och rådsherrarna och folket
14. och sade till dem: I hafven fört till mig denne man, såsom den där förvänder folket, och se, jag har förhört honom i eder närvaro och icke funnit hos denne man något af de brott, för hvilka I anklagen honom;
Matt. 27: 23. Mark. 15: 14. Joh. 18: 38. 19: 4.
15. men ej heller Herodes, ty jag sände eder till honom, och se, intet som förtjänar döden är gjordt af honom;
16. därför will jag tukta honom och gifva honom lös.
17. Men han måste vid högtiden gifva dem en fånge lös.
Matt. 27: 15 f. Mark. 15: 6 f. Joh. 18: 39 f.
18. Då ropade hela hopen och sade: Röj denne ur vägen och gif oss Barabbas lös!
19. Denne hade blifvit satt i fängelse för ett upplopps skull, som hade skett i staden, och för dråp.
20. Åter talade Pilatus till dem och ville gifva Jesus lös.
21. Men de ropade emot och sade: Korsfäst, korsfäst honom!
22. Då sade han till dem för tredje gången: Hvad ondt har han då gjort? Jag har icke funnit något hos honom, som förtjänar döden. Därför will jag tukta honom och gifva honom lös.
23. Men de lågo åt med höga rop och begärde, att han skulle korsfästas, och deras och öfversteprästernas rop blef allt starkare.
24. Då dömde Pilatus, att det skulle ske såsom de begärde,
25. och han lösgaf åt dem den som hade blifvit kastad i fängelse för upplopp och dråp, och hvilken de begärde, men Jesus öfverlämnade han åt deras vilja.
26. Och då de förde honom bort, togo de en man, Simon från Cyrene, som kom från landet, och lade korset på honom, att han skulle bära det efter Jesus. Matt. 27: 32. Mark. 15: 21.
27. Men honom följde en stor hop folk och kvinnor, som jämrade sig och gräto öfver honom.
28. Och Jesus vände sig om till dem och sade: I Jerusalems döttrar, gråten icke öfver mig, utan gråten öfver eder själfva och öfver edra barn;
29. ty se, dagar skola komma, då de skola säga: Saliga äro de ofruktsamma och de kveder, som icke hafva födt, och de spenar, som icke hafva gifvit di.
30. Då skola de begynna säga till bergen: fallen öfver oss, och till kullarna: skylen oss. Hos. 10: 8. Upp. 6: 16. 9: 6.
31. Ty om de göra detta med det friska trädet, hvad skall då ske med det torra? Jer. 25: 29. 1 Petr. 4: 18.
32. Och äfven två andra, som voro ogärningsmän, utfördes med honom till att aflifvas.
33. Och då de kommo till det ställe, som kallas hufvudskalleplats, korsfäste de därstädes honom och ogärningsmännen, den ene på den högra sidan och den andre på den vänstra. Jes. 53: 12. Matt. 27: 38 f. Mark. 15: 22 f. Joh. 19: 17 f.
34. Och Jesus sade: Fader, förlåt dem; ty de veta icke hvad de göra. Och de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.
Ps. 22: 19. Apg. 3: 17. 7: 60.
35. Och folket stod och såg på, och äfven rådsherrarna jämte dem gjorde

spe af honom och sade: Andra har han hulpit; hjälpe han sig själf, om han är Kristus, Guds utkorade.
Matt. 27: 39 f. Mark. 15: 29 f.

36. Och även krigsmännen begabbade honom och gingo fram och räckte honom ättika

37. och sade: Är du judarnas konung, så hjälp dig själf.

38. Även var en överskrift skrifven öfver honom på grekiska, latin och hebreiska: Denne är judarnas konung.
Matt. 27: 37. Mark. 15: 26. Joh. 19: 19.

39. Och en af de ogärningsmän, som voro upphängda, hådade honom och sade: Är du Kristus, så hjälp dig själf och oss.

40. Då svarade den andre, näpste honom och sade: Fruktar du icke ens Gud, då du är under samma dom?

41. Och oss sker rätt, ty vi lida det våra gärningar äro värda, men denne har intet ondt gjort.

42. Och han sade till Jesus: Herre, kom ihåg mig, då du kommer i ditt rike.

43. Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset.

44. Och det var vid sjätte timmen, och det vardt mörker öfver hela landet ända till nionde timmen,
Matt. 27: 45 f. Mark. 15: 33 f.

45. och solen miste sitt sken, och förlåten i templet rämnade midt i tu,
2 Mos. 26: 31.

46. och Jesus ropade med hög röst och sade: Fader, i dina händer befaller jag min ande! Och då han hade sagt detta, gaf han upp anden.
Ps. 31: 6. Joh. 19: 30. Apg. 7: 59.

47. Och när höfvitsmannen såg det som skedde, prisade han Gud och sade: För visso var denne en rättfärdig man.

48. Och allt folket, som hade sammankommit till att se härpå, då de sågo hvad som hade skett, slogo de sig för bröstet och vände tillbaka;

49. men alla hans vänner och de kvinnor, som hade följt med honom från Galileen, stodo långt ifrån och sågo detta.

50. Och se, där var en man, vid namn Josef, som var en rådsherre, en god och rättfärdig man från Arimatea, en judisk stad, Matt. 27: 57 f. Mark. 15: 42 f. Joh. 19: 38 f.

51. och hvilken icke hade samtyckt till deras råd och gärning, och som jämväl väntade, äfven han, efter Guds rike;

52. han gick till Pilatus och begärde Jesu kropp.

53. Och han tog ned honom och svepte honom i en linneduk och lade honom i en graf, som var uthuggen i ett berg, i hvilken ännu ingen var lagd.

54. Och det var tillredelsedag, och sabbaten begynte ingå.

55. Och de kvinnor, som hade kommit med honom från Galileen, följde efter och besågo grafven och huru hans kropp lades.

56. Och de gingo tillbaka och tillredde välluktande kryddor och smörjelser; men om sabbaten voro de stilla, efter budordet. 2 Mos. 20: 10.

24 Kapitlet.

Jesus uppstår från de döda, uppenbarar sig för lärjungarna, uppfar till himmelen.

Men på första dagen i veckan kommo de mycket bittida till grafven, bärande de välluktande kryddor, som de hade tillredt, och några med dem.
Matt. 28: 1 f. Mark. 16: 1 f. Joh. 20: 1 f.

2. Och de funno stenen bortvältrad från grafven,

3. och de gingo in och funno icke Herren Jesu kropp.

4. Och det begaf sig, att då de voro bekymrade däröfver, se, då stodo bredvid dem två män i skinande kläder.

5. Då de nu vordo förfärade och böjde sina ansikten mot jorden, sade de till dem: Hvarför söken I den lefvande bland de döda?

6. Han är icke här, utan han är uppstånden. Kommen ihåg, huru han talade till eder, då han ännu var i Galileen, Luk. 9: 22. 18: 33.

7. sägande: Människosonen måste antvardas i syndiga människors händer och korsfästas och på tredje dagen uppstå.

8. Och de kommo ihåg hans ord

9. och gingo tillbaka från grafven och kungjorde allt detta för de elfva och för alla de andra.

10. Och det var Maria Magdalena och Johanna och Maria, Jakobs moder, och de andra kvinnorna, som voro med dem, hvilka sade detta för apostlarna.

11. Och deras ord syntes för dem såsom löst tal, och de trodde dem icke.

12. Men Petrus stod upp och lopp till grafven, och när han lutade sig dit in, fick han se endast sveplinnet ligga där, och han gick hem till sig, förundrande sig öfver det som hade skett.

13. Och se, två af dem gingo samma dag till en by, vid namn Emmaus, som

ligger sextio stadiers* väg från Jerusalem. Mark. 16: 12.

14. Och de talade med hvarandra om allt detta, som hade skett.

15. Och det begaf sig, att under det de talades vid och rådgjorde med hvarandra, nalkades Jesus själf och gick med dem;

16. men deras ögon voro förhållna, så att de icke igenkände honom.

17. Och han sade till dem: Hvad är detta för tal, som I hafven eder emellan, där I gån och ären bedröfvade?

18. Då svarade den ene, som hette Kleopas, och sade till honom: Är du allena främling i Jerusalem och vet icke, hvad som där har skett i dessa dagar?

19. Och han sade till dem: Hvad då? Och de sade till honom: Det som har skett med Jesus från Nasaret, som var en profet, mäktig i gärning och ord inför Gud och allt folket,

Matt. 21: 11. Luk. 7: 16. Joh. 6: 14.

20. och huruledes våra öfverstepräster och rådsherrar hafva utlämnat honom att dömas till döden och korsfäst honom.

21. Men vi hoppades, att han var den som skulle förlossa Israel; men med allt detta är det i dag tredje dagen, sedan detta skedde. Apg. 1: 6.

22. Men äfven några kvinnor af de våra hafva gjort oss bestörta; då de bittida om morgonen hade kommit till grafven Matt. 28: 8. Mark. 16: 10. Joh. 20: 18.

23. och icke funnit hans kropp, kommo de och sade, att de ock hade sett en syn af änglar, hvilka hade sagt, att han lefver.

24. Och några af dem som voro med oss gingo bort till grafven och funno det vara så, som kvinnorna hade sagt, men honom sågo de icke.

25. Då sade han till dem: O, I oförståndiga och senhjärtade till att tro på allt hvad profeterna hafva talat!

26. Måste icke Kristus lida detta och ingå i sin härlighet?

Jes. 50: 6. 53 kap. Fil. 2: 8 f. Hebr. 12: 2.

27. Och han begynte med Moses och alla profeterna och uttydde för dem det som i alla skrifterna rörde honom.

1 Mos. 3: 15. 12: 3. 22: 18. 26: 4. 2 Sam. 7: 12. Ps. 22. 132: 11. Dan. 9: 24.

28. Och de nalkades byn, dit de gingo, och han låtsade, att han ville gå längre fram.

29. Och de nödgade honom, sägande: Blif kvar hos oss; ty det lider mot aftonen, och dagen nalkas sitt slut. Och han gick in för att blifva kvar hos dem.

30. Och det begaf sig, att då han satt till bords med dem, tog han brödet, välsignade, bröt det och gaf dem.

31. Och deras ögon öppnades, och de igenkände honom, och så försvann han ur deras åsyn.

32. Och de sade sinsemellan: Var icke vårt hjärta brinnande i oss, då han talade med oss på vägen och uttydde för oss skrifterna?

33. Och i samma stund stodo de upp och gingo tillbaka till Jerusalem och funno de elfva församlade och dem som voro med dem,

34. och dessa sade: Herren är för visso uppstånden och har blifvit sedd af Simon. 1 Kor. 15: 5.

35. Och de andra förtäljde, hvad som hade skett på vägen och huru han vardt igenkänd af dem, då han bröt brödet.

36. Och under det de talade härom, stod Jesus själf midt ibland dem och sade till dem: Frid vare med eder!

Mark. 16: 14. Joh. 20: 19 f.

37. Då blefvo de förskräckta och bäfvande och menade, att de sågo en ande.

38. Och han sade till dem: Hvarför ären I förfärade, och hvarför uppstiga sådana tankar i edra hjärtan?

39. Sen mina händer och mina fötter, att det är jag själf; tagen på mig och sen. Ty en ande har icke kött och ben, såsom I sen mig hafva.

40. Och då han hade sagt detta, visade han dem sina händer och fötter.

41. Och då de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan förundrade sig, sade han till dem: Hafven I här något att äta? Joh. 21: 5.

42. Och de gåfvo honom ett stycke stekt fisk och något af en honungskaka;

43. och han tog och åt däraf i deras åsyn.

44. Och han sade till dem: Dessa äro de ord, som jag talade till eder, då jag ännu var med eder, att allt måste fullbordas, som är skrifvet om mig i Moses' lag och i profeterna och i psalmerna. Luk. 9: 22. 18: 33.

45. Då öppnade han deras sinne, så att de förstodo skrifterna,

46. och han sade till dem: Så är det skrifvet; och så måste Kristus lida och på den tredje dagen uppstå från de döda

47. och bättring och syndernas förlåtelse predikas i hans namn bland alla folk och först i Jerusalem.

Apg. 13: 38. 1 Joh. 2: 12.

48. Men I ären vittnen om detta;

Joh. 15: 27.

*En stadie var en väglängd af omkring 600 sv. fot.

49. och se, jag sänder öfver eder min Faders löfte. Men I, blifven kvar i staden Jerusalem, till dess I varden beklädda med kraft af höjden.
Joh. 14: 26. 15: 26. 16: 7. Apg. 1: 4. 2 kap.
50. Och han förde dem ut till Betania och upplyfte sina händer och välsignade dem. Apg. 1: 12.
51. Och det begaf sig, att i det han välsignade dem, skildes han från dem och upptogs till himmelen.
Mark. 16: 19. Apg. 1: 9.
52. Och de tillbådo honom och gingo tillbaka till Jerusalem med stor glädje,
53. och de voro alltid i templet, prisande och lofvande Gud. Amen.

Johannes' Evangelium.

1 Kapitlet.

Kristi gudom och människoblifvande. Johannes' vittnesbörd. Lärjungar begynna följa Jesus.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.
Ords. 8: 22. Joh. 10: 30. 1 Joh. 1: 1 f. Upp. 19: 13.
2. Detta var i begynnelsen hos Gud.
3. Genom detta är allt gjordt, och det förutan är intet gjordt, som är gjordt.
Ef. 3: 9. Kol. 1: 16. Hebr. 1: 10.
4. I det var lif, och lifvet var människornas ljus;
Joh. 5: 26. 1 Joh. 5: 11.
5. och ljuset lyser i mörkret, och mörkret fattade det icke.
Jes. 60: 1. Joh. 8: 12. 12: 46.
6. En man uppträdde, sänd af Gud, vid namn Johannes.
Mal. 4: 5. Matt. 3: 1 f. 11: 14. Mark. 1: 2. Luk. 1: 13 f.
7. Denne kom till ett vittnesbörd för att vittna om ljuset, på det att alla skulle tro genom honom.
8. Icke var han ljuset, men han kom för att vittna om ljuset.
9. Det var det sanna ljuset, hvilket upplyser alla människor, då det kommer i världen.
Joh. 3: 19. 9: 5. 12: 35.
10. I världen var han, och genom honom är världen gjord, och världen kände honom icke.
Hebr. 1: 2.
11. Han kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke.
12. Men åt alla dem som mottogo honom gaf han makt att blifva Guds barn, dem som tro på hans namn,
Rom. 8: 15 f. Gal. 3: 26. 2 Petr. 1: 4. 1 Joh. 3: 1.
13. hvilka äro födda icke af blod, icke heller af kötts vilja, icke heller af mans vilja, utan af Gud.
Joh. 3: 5. 1 Petr. 1: 23. Jak. 1: 18.
14. Och Ordet vardt kött, och han bodde bland oss, full af nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet, såsom den af Fadern enföddes härlighet.
Matt. 1: 16, 18. Luk. 1: 31. Matt. 17: 2. Kol. 1: 19.
* Se 5 Mos. 18: 15.
15. Johannes vittnar om honom och ropar, sägande: »Denne var det, om hvilken jag sade: den som kommer efter mig, han har varit före mig, ty han var förr än jag.»
Matt. 3: 11. Mark. 1: 7. Joh. 1: 30.
16. Och af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd.
Joh. 3: 34. Kol. 2: 3, 9.
17. Ty genom Moses blef lagen gifven, nåden och sanningen kommo genom Jesus Kristus.
2 Mos. 20: 1 f.
18. Ingen har någonsin sett Gud; den enföddе Sonen, som är i Faderns sköte, han har uppenbarat honom.
2 Mos. 33: 20. Matt. 11: 27. Luk. 10: 22. Joh. 6: 46. 1 Tim. 6: 16. 1 Joh. 4: 12.
19. Och detta är Johannes' vittnesbörd, då judarna sände präster och leviter från Jerusalem för att fråga honom: Hvem är du?
Joh. 5: 33.
20. Och han bekände och förnekade icke; och han bekände: Icke är jag Kristus.
Joh. 3: 28. Apg. 13: 25.
21. Och de frågade honom: Hvad då? Är du Elias? Och han sade: Jag är det icke. Är du profeten? * Och han svarade: Nej.
22. Då sade de till honom: Hvem är du, att vi må gifva dem svar, som hafva sändt oss? Hvad säger du om dig själf?
23. Han sade: »Jag är en ropandes röst i öknen: gören Herrens väg rät!» såsom profeten Esaias har sagt.
Jes. 40: 3. Matt. 3: 3. Mark. 1: 3. Luk. 3: 4.
24. Och de som voro utsända voro af fariséerna.
25. Och de frågade honom och sade till honom: Hvarför döper du då, om du icke är Kristus, icke heller Elias, icke heller profeten?
26. Johannes svarade dem och sade: Jag döper med vatten, men midt ibland eder står den I icke känner.
Matt. 3: 11. Luk. 3: 16.
27. Han är den som kommer efter mig, hvilken har varit före mig, hvil-

kens skorem jag icke är värdig att upplösa.

28. Detta skedde i Betania, på andra sidan Jordan, där Johannes döpte.

29. Dagen därefter såg Johannes Jesus komma till honom och sade: Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!
Jes. 53: 7. 1 Kor. 5: 7. 1 Petr. 1: 19.

30. Denne är det, om hvilken jag sade: Efter mig kommer en man, som har varit före mig, ty han var förr än jag.

31. Och jag kände honom icke, men på det att han skulle varda uppenbar för Israel, fördenskull har jag kommit för att döpa med vatten.

32. Och Johannes vittnade och sade: Jag har sett Anden nedfara såsom en dufva från himmelen, och han förblef öfver honom.
Matt. 3: 16. Mark. 1: 10. Luk. 3: 22.

33. Och jag kände honom icke, men den som sände mig att döpa med vatten, han sade till mig: Den öfver hvilken du får se Anden nedfara och förblifva, han är den som döper med den Helige Ande. Matt. 3: 11.

34. Och jag har sett och vittnat, att denne är Guds Son.

35. Dagen därefter stod Johannes åter där och två af hans lärjungar.

36. Och han såg på Jesus, som kom gående, och sade: Se, Guds Lamm!

37. Och de två lärjungarna hörde honom tala och följde Jesus.

38. Då vände Jesus sig om, och när han såg, att de följde honom, sade han till dem: Hvad söken I? Och de sade till honom: Rabbi — det betyder mästare — hvar bor du?

39. Han sade till dem: Kommen och sen. Då gingo de och sågo hvar han bodde, och stannade den dagen hos honom. Det var vid tionde timmen.

40. Andreas, broder till Simon Petrus, var en af de två, som hade hört Johannes och följt Jesus.

41. Denne fann först sin broder Simon och sade till honom: Vi hafva funnit Messias — det betyder Kristus.

42. Och han förde honom till Jesus. Jesus såg på honom och sade: Du är Simon, Jonas' son; du skall heta Kefas — det betyder Petrus. Matt. 16: 18.

43. Dagen därefter ville Jesus gå till Galileen, och han fann Filippus och sade till honom: Följ mig.

44. Och Filippus var från Betsaida, från Andreas' och Petri stad.

45. Filippus fann Natanael och sade till honom: Den, om hvilken Moses i lagen, och profeterna hafva skrifvit, hafva vi funnit, Jesus, Josefs son från Nasaret. 1 Mos. 3: 15. 22: 18. 49: 10. 5 Mos. 18: 18. 2 Sam. 7: 12. Jes. 7: 14. 9: 6. 53 kap. Jer. 23: 5. Hes. 34: 23. Dan. 9: 24. Mik. 5: 2. Matt. 2: 23.

46. Och Natanael sade till honom: Kan något godt vara från Nasaret? Filippus sade till honom: Kom och se.

47. Jesus såg Natanael komma till honom och sade om honom: Se, en rätt israelit, i hvilken icke är något svek!

48. Natanael sade till honom: Hvaraf känner du mig? Jesus svarade och sade till honom: Förrän Filippus tillkallade dig, då du var under fikonträdet, såg jag dig.

49. Natanael svarade och sade till honom: Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.

50. Jesus svarade och sade till honom: Emedan jag sade dig, att jag såg dig under fikonträdet, tror du; större ting än dessa skall du få se.

51. Och han sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Från denna stund skolen I få se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och fara ned öfver Människosonen.
1 Mos. 28: 12. Matt. 4: 11. Luk. 22: 43. 24: 4. Apg. 1: 10.

2 Kapitlet.

Bröllopet i Kana. Jesus renar templet.

Och på tredje dagen vardt ett bröllop i Kana i Galileen, och Jesu moder var där.

2. Och äfven Jesus vardt bjuden och hans lärjungar till bröllopet.

3. Och då vin fattades, sade Jesu moder till honom: De hafva intet vin.

4. Jesus sade till henne: Kvinna, hvad har jag att göra med dig? Min stund har ännu icke kommit.

5. Hans moder sade till tjänarna: Hvadhelst han säger eder, det gören.

6. Men efter judarnas reningssed voro där stående sex vattenkrukor af sten, rymmande hvar för sig två eller tre metreter*. Mark. 7: 3.

7. Jesus sade till dem: Fyllen krukorna med vatten. Och de fyllde dem ända till brädden.

8. Och han sade till dem: Ösen nu uti och bären till värden. Och de buro.

9. Och när värden hade smakat på vattnet, som hade blifvit vin, och han icke visste hvarifrån det var — men tjä-

* En metret innehöll omkring 40 liter.

narna, som hade öst vattnet, visste det — kallade värden till sig brudgummen

10. och sade till honom: Hvar man sätter först fram det goda vinet, och när de blifvit druckna, då det som är sämre. Du har gömt det goda vinet ända till nu.

11. Detta sitt första tecken gjorde Jesus i Kana i Galileen och uppenbarade sin härlighet; och hans lärjungar trodde på honom.

12. Därefter for han ned till Kapernaum, han och hans moder och hans bröder och hans lärjungar; och de stannade där några få dagar.

13. Och judarnas påsk var nära, och Jesus for upp till Jerusalem.

14. Och han fann i templet dem som sålde oxar och får och dufvor och växlarna, som sutto där.

15. Och han gjorde ett gissel af tåg och dref ut dem alla från templet, tillika med fåren och oxarna, och slog ut växlarnas mynt och stötte omkull borden

Matt. 21: 12 f. Mark. 11: 15 f. Luk. 19: 45 f.

16. och sade till dufvomånglarna: Tagen bort detta härifrån; gören icke min Faders hus till ett marknadshus.

17. Då kommo hans lärjungar ihåg, att det var skrifvet: »Nitälskan för ditt hus skall förtära mig.» Ps. 69: 10.

18. Då svarade judarna och sade till honom: Hvad tecken låter du oss se, eftersom du gör detta?

Matt. 12: 38. 16: 1. Joh. 6: 30.

19. Jesus svarade och sade till dem: Bryten ned detta tempel, och inom tre dagar skall jag resa upp det. Matt. 26: 61.

20. Då sade judarna: På fyrtiosex år har detta tempel blifvit uppbyggdt, och du skulle resa upp det inom tre dagar!

21. Men han talade om sin kropps tempel.

22. Därför, när han hade uppstått från de döda, kommo hans lärjungar ihåg, att han hade sagt detta, och de trodde skriften och det ord, som Jesus hade sagt. Luk. 24: 8.

23. Då han nu var i Jerusalem vid påsken under högtiden, trodde många på hans namn, när de sågo hans tecken, som han gjorde.

24. Men själf betrodde sig Jesus icke åt dem, emedan han kände alla,

25. och emedan han icke hade behof af att någon vittnade om människan, ty han visste själf, hvad som var i människan. Joh. 6: 64. Upp. 2: 23.

3 Kapitlet.

Jesu samtal med Nikodemus om den nya födelsen och om den saliggörande tron. Johannes döparens vittnesbörd.

Men det var en man af fariséerna, som hette Nikodemus, en af judarnas rådsherrar. Joh. 7: 50. 19: 39.

2. Denne kom till Jesus om natten och sade till honom: Rabbi, vi veta, att du har kommit från Gud såsom lärare; ty ingen kan göra dessa tecken, som du gör, utan att Gud är med honom. Joh. 9: 16, 33.

3. Jesus svarade och sade till honom: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike. Tit. 3: 5.

4. Nikodemus sade till honom: Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders lif och födas?

5. Jesus svarade: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan att en varder född af vatten och Ande, kan han icke ingå i Guds rike. Mark. 16: 16.

6. Det som är född af köttet är kött, och det som är född af Anden är ande.

7. Förundra dig icke, att jag sade dig: I måsten födas på nytt.

8. Vinden blåser hvart han vill, och du hör hans röst, men du vet icke hvarifrån han kommer och hvart han far; så är hvar och en som är född af Anden. Pred. 11: 5. 1 Kor. 2: 11.

9. Nikodemus svarade och sade till honom: Huru kan detta ske?

10. Jesus svarade och sade till honom: Är du Israels lärare och vet icke detta?

11. Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vi tala hvad vi veta, och hvad vi hafva sett, det vittna vi, och vårt vittnesbörd antagen I icke.

Joh. 7: 16. 8: 28. 12: 49. 14: 24.

12. Tron I icke, när jag har talat till eder om jordiska ting, huru skolen I då tro, om jag talar till eder om himmelska ting?

13. Och ingen har farit upp i himmelen utom den som för ned från himmelen, Människosonen, som är i himmelen. Joh. 6: 62. Ef. 4: 9.

14. Och likasom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen varda upphöjd,

4 Mos. 21: 9. Joh. 8: 28. 12: 32.

15. på det att hvar och en som tror på honom icke må förgås, utan hafva evigt lif. Luk. 19: 10. Joh. 6: 40, 54.

16. Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att

hvar och en som tror på honom icke må förgås, utan hafva evigt lif.
Rom. 5: 8. 1 Joh. 4: 9.

17. Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan på det att världen skulle varda frälst genom honom. Luk. 9: 56. 1 Joh. 4: 14.

18. Den som tror på honom, han varder icke dömd, men den som icke tror, han är redan dömd, emedan han icke tror på Guds enfödde Sons namn.
Joh. 5: 24. 6: 40. Apg. 4: 12.

19. Och detta är domen, att ljuset har kommit i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, ty deras gärningar voro onda. Joh. 1: 5, 10 f.

20. Ty hvar och en som gör det onda hatar ljuset och kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke må varda bestraffade;

21. men den som gör sanningen kommer till ljuset, på det att hans gärningar må varda uppenbara, ty de äro gjorda i Gud.

22. Därefter kom Jesus och hans lärjungar till Judiska landet, och där vistades han med dem och döpte. Joh. 4: 2.

23. Äfven Johannes döpte i Enon nära Salim, ty där var mycket vatten, och de kommo och läto döpa sig;
Matt. 3: 6. Luk. 3: 7.

24. ty Johannes var ännu icke kastad i fängelse. Matt. 14: 3.

25. Då uppkom en tvist mellan Johannes' lärjungar och judar om rening.

26. Och de kommo till Johannes och sade till honom: Rabbi, den som var med dig på andra sidan Jordan, den om hvilken du har vittnat, se, han döper, och alla komma till honom.
Joh. 1: 15, 30.

27. Johannes svarade och sade: En människa kan intet taga, om det icke varder henne gifvet från himmelen.
1 Kor. 4: 7. Jak. 1: 17.

28. I ären själfva mina vittnen, att jag sade: Icke är jag Kristus, utan jag är sänd före honom.
Mal. 3: 1. Luk. 1: 17. Joh. 1: 6, 20.

29. Den som har bruden, han är brudgummen, men brudgummens vän, som står och hör honom, han fröjdar sig högeligen öfver brudgummens röst; denna min fröjd är nu fullkomnad.

30. Han måste tillväxa, men jag måste aftaga.

31. Den som kommer ofvanefter är öfver alla; den som är af jorden, han är af jorden, och af jorden talar han; den som kommer från himmelen är öfver alla.

32. Och hvad han har sett och hört, det vittnar han, och ingen antager hans vittnesbörd. Joh. 5: 20. 8: 26. 12: 49. 14: 10.

33. Den som antager hans vittnesbörd, han har beseglat, att Gud är sannfärdig. 1 Joh. 5: 10.

34. Ty den Gud har sändt, han talar Guds ord, ty Gud gifver icke Anden efter mått. Jes. 11: 2. Apg. 10: 38. Ef. 4: 7.

35. Fadern älskar Sonen, och allt har han gifvit i hans hand. Matt. 11: 27. 28: 18. Luk. 10: 22. Joh. 5: 22. 17: 2. Hebr. 2: 8.

36. Den som tror på Sonen, han har evigt lif, men den som icke tror Sonen skall icke få se lif, utan Guds vrede förblifver öfver honom.
Joh. 6: 47. 1 Joh. 5: 11 f. 5 Mos. 29: 20. 32: 22.

4 Kapitlet.

Jesu samtal med den samaritiska kvinnan och med lärjungarna. Många samariter tro på honom. Jesus botar konungsmannens son.

Då nu Herren förnam, att fariséerna hade hört, att Jesus gjorde flera lärjungar och döpte flera än Johannes
Joh. 3: 22. 26.

2. — ehuru Jesus själf icke döpte utan hans lärjungar —

3. lämnade han Judeen och begaf sig åter till Galileen.

4. Men han måste gå genom Samarien.

5. Så kom han till en stad i Samarien, som heter Sikar, nära den landtgärd, hvilken Jakob gaf åt sin son Josef.
1 Mos. 33: 19. 48: 22. Jos. 24: 32.

6. Och där var Jakobs brunn. Emedan nu Jesus var trött af vandringen, satte han sig så ned vid brunnen. Det var vid sjätte timmen.

7. Då kom en kvinna från Samarien för att hämta vatten. Jesus sade till henne: Gif mig att dricka.

8. Ty hans lärjungar hade gått till staden för att köpa mat.

9. Då sade den samaritiska kvinnan till honom: Huru kan du som är en jude begära något att dricka af mig som är en samaritisk kvinna? Ty judarna hafva intet umgänge med samariterna. 2 Kon. 17: 24.
Luk. 9: 52 f. Joh. 8: 48. Apg. 10: 28.

10. Jesus svarade och sade till henne: Förstode du Guds gåfva och hvem den är som säger till dig: Gif mig att dricka, så skulle du hafva bedt honom och han hafva gifvit dig lefvande vatten.
Ps. 23: 2. Jes. 12: 3.

11. Kvinnan sade till honom: Herre, du har intet öskärl, och brunnen är djup; hvarifrån har du då det lefvande vattnet?

12. Icke är väl du större än vår fader Jakob, som gaf oss brunnen och själf drack däraf med sina barn och sin boskap?
13. Jesus svarade och sade till henne: Hvar och en som dricker af detta vatten, han varder törstig igen. Joh. 6: 58.
14. men hvilken som dricker af det vatten, som jag skall gifva honom, han skall icke törsta till evig tid, utan det vatten, som jag skall gifva honom, skall blifva i honom en källa med springande vatten till evigt lif.
Jes. 55: 1. Joh. 6: 27, 35. 7: 37 f.
15. Kvinnan sade till honom: Herre, gif mig det vattnet, att jag icke må törsta eller behöfva komma hit för att hämta vatten.
16. Jesus sade till henne: Gå, tillkalla din man och kom hit.
17. Kvinnan svarade och sade: Jag har ingen man. Jesus sade till henne: Du sade rätt: jag har ingen man;
18. ty fem män har du haft, och den du nu har är icke din man; det har du sagt sant.
19. Då sade kvinnan till honom: Herre, jag ser, att du är en profet.
Luk. 7: 16. 24: 19. Joh. 6: 14.
20. Våra fäder hafva tillbedt på detta berg, och I sägen, att i Jerusalem är det ställe, där man bör tillbedja.
5 Mos. 12: 5, 11. 1 Kon. 9: 3.
21. Jesus sade till henne: Kvinna, tro mig, att en tid kommer, då I hvarken på detta berg eller i Jerusalem skolen tillbedja Fadern.
22. I tillbedjen hvad I icke kännen, men vi tillbedja hvad vi känna, ty frälsningen är från judarna.
Jes. 2: 3. Luk. 24: 47. Rom. 9: 4.
23. Men en tid kommer och är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i anda och sanning, ty Fadern söker ock sådana tillbedjare.
24. Gud är en Ande, och de som tillbedja honom böra tillbedja i anda och sanning. 2 Kor. 3: 17.
25. Då sade kvinnan till honom: Jag vet, att Messias, som kallas Kristus, skall komma: när han kommer, skall han förkunna oss allt.
26. Jesus sade till henne: Jag som talar med dig är densamme. Joh. 9: 37.
27. Och i detsamma kommo hans lärjungar, och de undrade därpå, att han talade med en kvinna; dock sade ingen: Hvad frågar du, eller hvad talar du med henne?
28. Då lät kvinnan sin kruka stå och gick in i staden och sade till folket:
29. Kommen och sen en man, som har sagt mig allt hvad jag har gjort. Icke är väl han Kristus?
30. Då gingo de ut från staden och kommo till honom.
31. Men under tiden bådo lärjungarna honom, sägande: Rabbi, ät.
32. Men han sade till dem: Jag har mat att äta, som I icke kännen.
33. Då sade lärjungarna sinsemellan: Icke har väl någon burit mat till honom?
34. Jesus sade till dem: Min mat är att göra dens vilja, som har sändt mig, och fullborda hans verk. Joh. 6: 38.
35. Sägen I icke: Ännu är det fyra månader, tills skördetiden kommer? Se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd. Matt. 9: 37. Luk. 10: 2.
36. Och den som skördar, han tager lön och samlar frukt till evigt lif, på det att både den som sår och den som skördar må tillsammans glädjas.
37. Ty här är det ordet sant, att en är den som sår och en annan den som skördar.
38. Jag har sändt eder att skörda det hvarpå I icke hafven arbetat. Andra hafva arbetat, och I hafven ingått i deras arbete.
39. Och många af samariterna från den staden trodde på honom för kvinnans ords skull, som vittnade: Han har sagt mig allt hvad jag har gjort.
40. När nu samariterna kommo till honom, bådo de honom blifva kvar hos dem. Och han blef kvar där två dagar.
41. Och mycket flera trodde för hans ords skull,
42. och de sade till kvinnan: Numera tro vi icke för ditt tals skull, ty vi hafva själfva hört och veta, att denne är för visso världens frälsare, Kristus.
Joh. 17: 8.
43. Men efter de två dagarna gick han därifrån och begaf sig till Galileen,
Matt. 4: 12. Mark. 1: 14. Luk. 4: 14.
44. ty Jesus vittnade själf, att en profet icke är aktad i sitt fädernesland.
Matt. 13: 57. Mark. 6: 4. Luk. 4: 24.
45. När han nu kom till Galileen, mottogo galiléerna honom, emedan de hade sett allt hvad han hade gjort i Jerusalem vid högtiden, ty de hade ock själfva kommit till högtiden.
46. Så kom Jesus åter till Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till vin. Och i Kapernaum var en konungsman, hvilkens son låg sjuk. Joh. 2: 1.
47. När denne hörde, att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, begaf han sig till honom och bad honom, att

han måtte komma ned och göra hans son helbrägda; ty han låg för döden.

48. Då sade Jesus till honom: Om I icke sen tecken och under, tron I icke.

1 Kor. 1: 22.

49. Konungsmannen sade till honom: Herre, kom ned, förrän mitt barn dör.

50. Jesus sade till honom: Gå; din son lefver. Och mannen trodde det ord, som Jesus hade sagt till honom, och gick.

51. Och då han redan var på nedresan, mötte honom hans tjänare och förkunnade för honom, sägande: Din son lefver.

52. Då frågade han dem, på hvilken timme det hade blifvit bättre med honom. Och de sade till honom: I går på sjunde timmen öfvergaf febern honom.

53. Då förstod fadern, att det hade skett den timmen, då Jesus hade sagt till honom: Din son lefver. Och han trodde, han och hela hans hus.

54. Detta tecken, som var det andra, gjorde Jesus, när han hade kommit från Judeen till Galileen.

5 Kapitlet.

Jesus botar en sjuk vid Betesda och betygar inför judarna sin gudom.

Därefter var en judarnas högtid*, och Jesus for upp till Jerusalem.

2. Men vid färporten i Jerusalem ligger en damm, som på ebreiska äfven heter Betesda, med fem pelargångar.

3. I dessa låg en stor mängd sjuka, blinda, halta, förtvinade, som väntade på att vattnet skulle röras.

4. Ty en ängel steg tidtals ned i dammen och upprörde vattnet. Den som nu först steg ned i vattnet, sedan det hade blifvit upprördt, han blef helbrägda, med hvilken sjukdom han än var behäftad.

5. Och där var en man, som hade varit sjuk i trettioåtta år.

6. Då Jesus fick se honom, där han låg, och förnam, att han redan lång tid hade varit sjuk, sade han till honom: Vill du blifva helbrägda?

7. Den sjuke svarade honom: Herre, jag har ingen människa, som kan kasta mig i dammen, när vattnet blifvit upprördt; och just då jag kommer, stiger en annan ned före mig.

8. Jesus sade till honom: Stå upp, tag din säng och gå. Matt. 9: 6.

9. Och strax blef mannen helbrägda och tog sin säng och gick.

Men det var sabbat på den dagen.

Joh. 9: 14.

10. Då sade judarna till den som hade blifvit botad: Det är sabbat, dig är icke lofligt att bära sängen.

2 Mos. 20: 10. Jer. 17: 21 f. Matt. 12: 2.

11. Han svarade dem: Den som gjorde mig helbrägda, han sade till mig: tag din säng och gå.

12. Då frågade de honom: Hvem är den mannen, som sade till dig: tag din säng och gå?

13. Men den botade visste icke, hvem han var, ty Jesus hade dragit sig undan, emedan mycket folk var på det stället.

14. Därefter fann Jesus honom i templet och sade till honom: Se, du har blifvit helbrägda; synda icke härefter, att dig icke må vederfaras något värre.

Joh. 8: 11.

15. Då gick mannen bort och omtalade för judarna, att det var Jesus, som hade gjort honom helbrägda.

16. Och därför förföljde judarna Jesus och sökte att döda honom, emedan han gjorde detta på en sabbat.

17. Men Jesus svarade dem: Min Fader verkar intill nu; jag verkar ock.

Joh. 14: 10.

18. Därför sökte då judarna ännu mer att döda honom, emedan han ej allenast bröt sabbaten, utan äfven kallade Gud sin Fader, görande sig själf lik Gud.

Joh. 10: 33.

19. Då svarade Jesus och sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan intet göra af sig själf, utan hvad han ser Fadern göra; ty allt hvad han gör, det gör likaledes ock Sonen. Joh. 8: 38.

20. Ty Fadern älskar Sonen och visar honom allt hvad han själf gör, och han skall visa honom större verk än dessa, på det att I mån förundra eder.

Joh. 3: 35.

21. Ty såsom Fadern uppväcker de döda och gör dem lefvande, så gör ock Sonen lefvande hvilka han vill.

22. Ty icke heller dömer Fadern någon, utan all dom har han gifvit åt Sonen,

Matt. 11: 27. 28: 18. Joh. 17: 2. Apg. 17: 31.

23. på det att alla må hedra Sonen, såsom de hedra Fadern. Den som icke hedrar Sonen, han hedrar icke Fadern, som har sändt honom. 1 Joh. 2: 23.

* Purimfesten, hvilken firades till minne af judarnas räddning undan Hamans mordanslag. Est. 9: 26.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hör mitt tal och tror den som har sändt mig, han har evigt lif och kommer icke i dom, utan har öfvergått från döden till lifvet.
Luk. 23: 43. Joh. 3: 18. 6: 40, 47. 8: 51. Ef. 2: 6.

25. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En stund kommer och är redan inne, då de döda skola höra Guds Sons röst, och de som hafva hört henne skola lefva. Rom. 6: 4. Gal. 2: 20. Ef. 2: 5. 1 Tim. 5: 6. Upp. 3: 1.

26. Ty såsom Fadern har lif i sig själf, så har han ock gifvit Sonen att hafva lif i sig själf.

27. Och han har ock gifvit honom makt att hålla dom, emedan han är Människosonen.

28. Förundren eder icke öfver detta; ty en stund kommer, då alla som äro i grifterna skola höra hans röst.
Dan. 12: 2. 1 Kor. 15: 52. 1 Tess. 4: 16.

29. Och de skola gå därutur, de som hafva gjort det goda, till lifvets uppståndelse, och de som hafva gjort det onda, till domens uppståndelse.
Matt. 25: 46.

30. Intet kan jag göra af mig själf. Såsom jag hör, så dömer jag; och min dom är rättfärdig, ty jag söker icke min vilja, utan dens vilja, som har sändt mig. Joh. 6: 38.

31. Om jag vittnar om mig själf, så är mitt vittnesbörd icke sant.

32. En annan är som vittnar om mig, och jag vet, att det vittnesbörd är sant, som han vittnar om mig.
Jes. 42: 1. Matt. 17: 5. Joh. 8: 14, 18.

33. I hafven sändt till Johannes, och han har vittnat för sanningen.
Joh. 1: 19.

34. Men jag tager icke vittnesbördet af en människa, utan detta säger jag, på det att I måtten varda frälsta.

35. Denne var det brinnande och skinande ljuset, och I villen för en stund fröjdas i hans sken.

36. Men jag har ett vittnesbörd, som är större än Johannes' vittnesbörd; ty de gärningar, som Fadern har gifvit mig, att jag skulle fullborda dem, desamma gärningar, som jag gör, vittna om mig, att Fadern har sändt mig.
Joh. 10: 25.

37. Och Fadern, som har sändt mig, har själf vittnat om mig. I hafven hvarken någonsin hört hans röst eller sett hans skepnad. Matt. 3: 17. 17: 5. Joh. 6: 27. 12: 28. 2 Petr. 1: 17. 2 Mos. 33: 20. 5 Mos. 4: 12. 1 Tim. 6: 16. 1 Joh. 4: 12.

38. Och hans ord hafven I icke förblifvande i eder, ty den han har sändt, honom tron I icke.

39. I rannsaken skrifterna, emedan I menen eder hafva evigt lif i dem, och dessa äro de som vittna om mig.
Luk. 16: 29. Apg. 17: 11. Jes. 8: 20. 34: 16. 5 Mos. 18: 15. Jer. 23: 5. Dan. 9: 24. Joh. 1: 45.

40. Och I viljen icke komma till mig, att I måtten hafva lif.

41. Jag tager icke pris af människor;

42. men jag känner eder, att I icke hafven Guds kärlek i eder.

43. Jag har kommit i min Faders namn, och I mottagen mig icke; kommer en annan i sitt eget namn, honom skolen I mottaga.

44. Huru kunnen I tro, I som tagen pris af hvarandra och icke söken det pris, som kommer från den som allena är Gud? Joh. 12: 43. Rom. 2: 29.

45. Menen icke, att jag skall anklaga eder hos Fadern. Det finnes en som anklagar eder, Moses, på hvilken I hoppens.

46. Ty trodden I Moses, så trodden I ock mig, ty om mig har denne skrifvit.
1 Mos. 3: 15. 22: 18. 49: 10. 5 Mos. 18: 18.

47. Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I då tro mina ord?

6 Kapitlet.

Jesus bespisar fem tusen män, går på vattnet, undervisar om lifvets bröd. Petri bekännelse.

Därefter for Jesus öfver det Galileiska hafvet vid Tiberias.
Matt. 14: 13 f. Mark. 6: 30 f. Luk. 9: 10 f.

2. Och mycket folk följde honom, emedan de sågo de tecken, hvilka han gjorde med de sjuka.

3. Och Jesus gick upp på berget och satte sig där med sina lärjungar.

4. Och påsken, judarnas högtid, var nära. 2 Mos. 23: 5.

5. Då nu Jesus upplyfte sina ögon och såg, att mycket folk kom till honom, sade han till Filippus: Hvarifrån skola vi köpa bröd, att dessa må äta?

6. Men detta sade han för att försöka honom, ty själf visste han, hvad han ämnade göra.

7. Filippus svarade honom: Bröd för två hundra penningar äro icke nog för dem, så att hvar och en af dem kan få ett litet stycke.

8. Då sade till honom en af hans lärjungar, Andreas, broder till Simon Petrus:

9. Här är en pilt, som har fem kornbröd och två fiskar, men hvad förslår detta för så många? 2 Kon. 4: 43.

10. Men Jesus sade: Låten folket sätta sig ned. Och mycket gräs var på det stället. Då satte sig männen ned till ett antal af vid pass fem tusen.

11. Och Jesus tog bröden, tackade och delade ut åt dem som sutto, likaledes ock af fiskarna, så mycket de ville.

12. Och när de voro mätta, sade han till sina lärjungar: Samlen tillhopa de öfverblifna styckena, att icke något må förfaras.

13. Då samlade de dem tillhopa och fyllde tolf korgar med stycken, som både blifvit öfver af de fem kornbröden efter dem som hade ätit.

14. När nu människorna hade sett det tecken, som Jesus hade gjort, sade de: Denne är för visso den profet, som skulle komma i världen. 5 Mos. 18: 15, 18. Luk. 7: 16. 24: 19. Joh. 4: 19. 7: 40.

15. När då Jesus förnam, att de ämnade komma och taga honom med våld för att göra honom till konung, drog han sig åter undan till berget, han själf allena. Matt. 14: 22 f. Mark. 6: 45 f.

16. Men när det hade blifvit afton, gingo hans lärjungar ned till hafvet

17. och stego i båten och foro öfver hafvet till Kapernaum. Och det hade redan blifvit mörkt, och Jesus hade icke kommit till dem.

18. Och hafvet upprördes af ett starkt stormväder.

19. När de nu hade farit vid pass tjugufem eller trettio stadier, fingo de se Jesus gå på hafvet och nalkas båten, och de vordo förfärade.

20. Men han sade till dem: Det är jag; varen icke förfärade.

21. Då ville de taga honom upp i båten, och strax var båten vid det land, dit de foro.

22. Dagen därpå, eftersom folket, som stod på andra sidan hafvet, hade sett, att där var ingen annan båt än den enda, i hvilken hans lärjungar hade stigit, och att Jesus icke hade följt med sina lärjungar ombord, utan att lärjungarna hade farit bort ensamma

23. — men andra båtar hade kommit från Tiberias nära intill den plats, där de hade ätit brödet, sedan Herren hade sagt tacksägelsen —

24. när nu folket såg, att Jesus icke var där, ej heller hans lärjungar, stego ock de i båtarna och kommo till Kapernaum och sökte Jesus.

25. Och då de funno honom på andra sidan hafvet, sade de till honom: Rabbi, när kom du hit?

26. Jesus svarade dem och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I söken mig icke därför, att I hafven sett tecken, utan därför, att I hafven ätit af bröden och blifvit mätta.

27. Verken icke för den mat, som förgås, utan för den mat, som förblifver till evigt lif, hvilken Människosonen skall gifva eder; ty honom har Fadern, Gud, beseglat. Joh. 11: 26. Matt. 3: 17. 17: 5. Joh. 1: 32 f. 5: 37. 8: 18.

28. Då sade de till honom: Hvad skola vi göra för att verka Guds verk?

29. Jesus svarade och sade till dem: Detta är Guds verk, att I tron på den han har sändt. 1 Joh. 3: 23.

30. Då sade de till honom: Hvad tecken gör då du, att vi må se det och tro dig? Hvad verkar du? Matt. 12: 38. 16: 1. 1 Kor. 1: 22.

31. Våra fäder åto mannat i öknen, såsom det är skrifvet: »Han gaf dem bröd från himmelen till att äta». 2 Mos. 16: 4. 1 Kor. 10: 3.

32. Då sade Jesus till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Icke har Moses gifvit eder brödet från himmelen, men min Fader gifver eder det sanna brödet från himmelen.

33. Ty det är Guds bröd, som nedkommer från himmelen och gifver världen lif.

34. Då sade de till honom: Herre, gif oss alltid detta bröd.

35. Och Jesus sade till dem: Jag är lifvets bröd. Den som kommer till mig, han skall icke hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig törsta. Jes. 55: 1. Matt. 11: 28. Joh. 4: 14. 7: 37.

36. Men jag har sagt eder, att I hafven sett mig och tron dock icke.

37. Allt hvad min Fader gifver mig, det kommer till mig, och den som kommer till mig skall jag sannerligen icke kasta ut.

38. Ty jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min vilja, utan dens vilja, som har sändt mig. Matt. 26: 39 f. Joh. 4: 34. 5: 30.

39. Och detta är dens vilja, som har sändt mig, att jag icke skall förlora något af allt det han har gifvit mig, utan att jag skall uppväcka det på den yttersta dagen. Joh. 10: 28. 17: 12. 18: 9.

40. Ty detta är dens vilja, som har sändt mig, att hvar och en som ser Sonen och tror på honom skall hafva evigt lif, och att jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen. Joh. 3: 15 f.

41. Då knorrade judarna öfver honom, därför att han sade: Jag är det

bröd, som har kommit ned från himmelen,

42. och de sade: Är denne icke Jesus, Josefs son, hvilkens fader och moder vi känna? Huru kan han då säga: Jag har kommit ned från himmelen?

Matt. 13: 55. Luk. 4: 22. Joh. 7: 27.

43. Då svarade Jesus och sade till dem: Knorren icke eder emellan.

44. Ingen kan komma till mig, utan att Fadern, som har sändt mig, drager honom, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.

45. Det är skrifvet i profeterna: »Och de skola alla varda lärda af Gud». Därför hvar och en som har hört af Fadern, och lärt han kommer till mig.

Jes. 54: 13. Jer. 31: 34. Joh. 1: 18. 1 Tess. 4: 9. Hebr. 8: 10.

46. Icke så, att någon har sett Fadern, utan den som är af Gud; han har sett Fadern. Matt. 11: 27. Luk. 10: 22.

47. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, han har evigt lif. Joh. 3: 36.

48. Jag är lifvets bröd.

49. Edra fäder åto mannat i öknen och dogo. Hebr. 3: 16 f.

50. Detta är det bröd, som nedkommer från himmelen, på det att man må äta däraf och icke dö.

51. Jag är det lefvande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter af detta bröd, skall han lefva evinnerligen, och det bröd, som jag skall gifva, är mitt kött, hvilket jag skall gifva för världens lif. Joh. 3: 13.

52. Då tvistade judarna sinsemellan, sägande: Huru kan denne gifva oss sitt kött till att äta?

53. Då sade Jesus till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Utan att I äten Människosonens kött och dricken hans blod, hafven I icke lif i eder. Mark. 16: 16. Joh. 1: 12.

54. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt lif, och jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.

55. Ty mitt kött är sann mat, och mitt blod är sann dryck.

56. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förblifver i mig och jag i honom.

57. Såsom lefvande Fadern har sändt mig, och jag lefver för Faderns skull, så skall ock den som äter mig lefva för min skull.

58. Detta är det bröd, som har kommit ned från himmelen, icke såsom edra fäder åto mannat och dogo; den som äter detta bröd, han skall lefva evinnerligen.

59. Detta sade han, då han lärde i synagogan i Kapernaum.

60. Många af hans lärjungar, när de hörde detta, sade nu: Detta är ett hårdt tal; hvem kan höra det?

61. Men Jesus, som visste inom sig, att hans lärjungar knorrade öfver detta, sade till dem: Tagen I anstöt af detta?

62. Hvad då, om I fån se Människosonen uppstiga dit, där han förr var?

Mark. 16: 19. Luk. 24: 51. Apg. 1: 9. Ef. 4: 8.

63. Anden är den som gör lefvande, köttet är till intet nyttigt; de ord jag har talat till eder äro ande och äro lif.

2 Kor. 3: 6.

64. Men bland eder äro några som icke tro. Ty Jesus visste från begynnelsen, hvilka de voro som icke trodde, och hvilken den var som skulle förråda honom. Joh. 2: 25. 13: 11.

65. Och han sade: Fördenskull har jag sagt eder, att ingen kan komma till mig, utan att det varder honom gifvet af min Fader.

66. Från den tiden drogo sig många af hans lärjungar tillbaka och gingo icke längre med honom.

67. Då sade Jesus till de tolf: Icke viljen väl äfven I gå bort?

68. Simon Petrus svarade honom: Herre, till hvem skola vi gå? Du har det eviga lifvets ord. Apg. 5: 20.

69. Och vi tro och förstå, att du är Kristus, den lefvande Gudens Son.

Matt. 16: 16. Joh. 11: 27.

70. Jesus svarade dem: Har jag icke utvalt eder, I tolf? Och en af eder är en djäfvul. Luk. 6: 13. Joh. 8: 44.

71. Men detta sade han om Judas Iskariot, Simons son; ty det var han som skulle förråda honom, och han var en af de tolf.

7 Kapitlet.

Jesus går upp till löfhyddohögtiden och lärer i templet. Fariséerna söka förgäfves att gripa honom.

Och därefter vandrade Jesus omkring i Galileen, ty han ville icke vandra omkring i Judeen, emedan judarna sökte att döda honom.

2. Och judarnas högtid, löfhyddohögtiden, var nära. 3 Mos. 23: 34.

3. Då sade hans bröder till honom: Begif dig härifrån och gå till Judeen, att äfven dina lärjungar må få se dina gärningar, som du gör.

4. Ty ingen gör något i hemlighet, då han själf söker vara uppenbar. Om du gör sådana gärningar, så uppenbara dig för världen.
5. Ty icke ens hans bröder trodde på honom. Mark. 3: 21.
6. Då sade Jesus till dem: Min tid är ännu icke inne, men eder tid är alltid redo.
7. Världen kan icke hata eder, men mig hatar hon, ty jag vittnar om henne, att hennes gärningar äro onda. Joh. 15: 18. 3: 19.
8. Gån I upp till denna högtid; jag går ännu icke upp till denna högtid, ty min tid är icke ännu fullbordad. Joh. 8: 20.
9. Och då han hade sagt dem detta, blef han kvar i Galileen.
10. Men sedan hans bröder hade gått upp, då gick äfven han upp till högtiden, icke uppenbarligen, utan likasom i hemlighet.
11. Då sökte judarna efter honom under högtiden och sade: Hvar är den där mannen?
12. Och mycket mummel var bland folkhoparna om honom. Somliga sade: Han är god, men andra sade: Nej, utan han förvillar folket.
13. Dock talade ingen öppet om honom af fruktan för judarna. Joh. 9: 22. 12: 42. 19: 38.
14. Men då redan halfva högtiden var förliden, gick Jesus upp i templet och lärde.
15. Och judarna förundrade sig och sade: Huru kan denne förstå skriftlärdom, då han icke är lärd?
16. Då svarade Jesus dem och sade: Min lära är icke min, utan dens som har sändt mig. Joh. 8: 28. 12: 49. 14: 10, 24.
17. Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud, eller om jag talar af mig själf.
18. Den som talar af sig själf, han söker sin egen ära, men den som söker dens ära, som har sändt honom, han är sannfärdig, och orättfärdighet är icke i honom. Joh. 5: 41.
19. Har icke Moses gifvit eder lagen? Och ingen af eder håller lagen. Hvarför söken I att döda mig? 2 Mos. 20: 1 f. Apg. 7: 53. Joh. 5: 16. 10: 39. 11: 53.
20. Folket svarade och sade: Du har en ond ande. Hvem söker att döda dig? Joh. 8: 48, 52. 10: 20.
21. Jesus svarade och sade till dem: En gärning gjorde jag*, och alla förundren I eder.
22. Fördenskull har Moses gifvit eder omskärelsen — icke så, att hon är från Moses, utan från fäderna — och I omskären en människa på sabbaten. 1 Mos. 17: 10 f. Rom. 4: 11.
23. Om nu en människa mottager omskärelsen på sabbaten, på det att Moses' lag icke må brytas**, hvarför vredgens I då på mig, därför att jag gjorde hela människan helbrägda på sabbaten?
24. Dömen icke efter utseendet, utan dömen den rättvisa domen. Ords. 24: 23. Jak. 2: 1.
25. Då sade några af folket i Jerusalem: Är icke denne den hvilken de söka att döda? Joh. 5: 18.
26. Och se, han talar fritt, och de säga intet till honom. Icke kunna väl rådsherrarna för visso veta, att denne är Kristus?
27. Dock, vi veta hvarifrån denne är, men när Kristus kommer, vet ingen hvarifrån han är. Matt. 13: 55. Luk. 4: 22. Joh. 6: 42.
28. Då ropade Jesus, under det han lärde i templet, och sade: I både kännen mig och veten hvarifrån jag är; och af mig själf har jag icke kommit, utan den som har sändt mig är den sanne, och honom kännen I icke. Joh. 8: 26, 55. Rom. 3: 4.
29. Men jag känner honom, ty jag är från honom, och han har sändt mig. Matt. 11: 27. Joh. 10: 15.
30. Då sökte de att gripa honom; dock bar ingen hand på honom, ty hans stund hade ännu icke kommit. Mark. 11: 18. Luk. 20: 19. Joh. 8: 37.
31. Men många af folket trodde på honom och sade: När Kristus kommer, icke skall han väl göra flera tecken, än denne har gjort? Joh. 8: 30.
32. Fariséerna hörde folket mumla sådant om honom, och öfversteprästerna och fariséerna utsände tjänare för att gripa honom.
33. Då sade Jesus: Ännu en liten tid är jag hos eder, och jag går bort till den som har sändt mig. Joh. 12: 35. 16: 16.
34. I skolen söka mig och icke finna mig, och där jag är, dit kunnen I icke komma. Joh. 8: 21. 13: 33.
35. Då sade judarna sinsemellan: Hvart ämnar denne gå, eftersom vi icke skola finna honom? Icke ämnar han väl gå till dem som äro förskingrade bland grekerna och lära grekerna?
36. Hvad var det för ord han sade: I skolen söka mig och icke finna mig,

* Jesus syftar på helandet af den lame mannen. Joh. 5: 2 f. — ** Se 3 Mos. 12: 3.

och: Där jag är, dit kunnen I icke komma?

37. Men på den sista, den stora dagen i högtiden stod Jesus och ropade, sägande: Om någon törstar, så komme han till mig och dricke! 3 Mos. 23: 36. Jes. 55: 1. Joh. 4: 14. 6: 35. Upp. 22: 17.

38. Den som tror på mig, af hans lif skola, såsom skriften har sagt, flyta strömmar af lefvande vatten. Jes. 12: 3. 44: 3.

39. Men detta sade han om Anden, hvilken de som trodde på honom skulle undfå, ty den Helige Ande var icke ännu gifven, emedan Jesus ännu icke var förhärligad. Joel 2: 28. Apg. 2: 17. Joh. 16: 7.

40. Då nu många af folket hörde detta tal, sade de: Denne är för visso profeten. 5 Mos. 18: 15, 18. Luk. 7: 16. Joh. 6: 14.

41. Andra sade: Denne är Kristus. Men andra sade: Icke kommer väl Kristus från Galileen? Joh. 1: 46.

42. Säger icke skriften, att Kristus kommer af Davids säd och från den lilla staden Betlehem, där David var? 1 Sam. 16: 1. Ps. 132: 11. Mik. 5: 2. Matt. 2: 5. Luk. 2: 4.

43. Då vardt en söndring bland folket för hans skull. Joh. 9: 16. 10: 19.

44. Och några af dem ville gripa honom, men ingen bar händer på honom.

45. Då gingo tjänarna till öfversteprästerna och fariséerna, och dessa sade till dem: Hvarför hafven I icke fört honom hit?

46. Tjänarna svarade: Aldrig har någon människa så talat som denne man talar.

47. Då svarade fariséerna dem: Icke ären väl äfven I förvillade?

48. Icke har väl någon af rådsherrarna eller af fariséerna trott på honom? Joh. 12: 42. 1 Kor. 1: 20. 2: 8.

49. Men detta folk, som icke känner lagen, är förbannadt.

50. Då sade till dem Nikodemus, som var en af dem, han som hade kommit till honom om natten: Joh. 3: 2.

51. Icke dömer väl vår lag någon människa, med mindre man först förhör henne och får veta hvad hon gör? 5 Mos. 1: 16 f. 17: 4, 8. 19: 15 f.

52. De svarade och sade till honom: Icke är väl ock du från Galileen? Ransaka och se, att från Galileen har ingen profet uppstått.

53. Och hvar och en gick hem till sitt*.

8 Kapitlet.

Berättelse om en äktenskapsbryterska. Jesus vittnar om sig själf och bestraffar judarna.

Men Jesus gick till Oljeberget.

2. Och bittida om morgonen begaf han sig åter till templet, och allt folket kom till honom, och han satte sig och lärde dem.

3. Då förde de skriftlärda och fariséerna till honom en kvinna, som hade blifvit beträdd med hor, och när de hade ledt henne fram, sade de till honom:

4. Mästare, denna kvinna har å bar gärning blifvit beträdd med hor.

5. Och Moses har bjudit oss i lagen, att sådana skola stenas. Hvad säger då du? 3 Mos. 20: 10. 5 Mos. 22: 22.

6. Men detta sade de för att fresta honom, på det att de måtte kunna anklaga honom. Då böjde Jesus sig ned och skref med fingret på jorden.

7. När de nu vidblefvo att fråga honom, reste han sig upp och sade till dem: Den af eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne. 5 Mos. 17: 7.

8. Och åter böjde han sig ned och skref på jorden.

9. Och när de hörde detta och kände sig öfverbevisade af samvetet, gingo de ut, den ene efter den andre, begynnande med de äldsta intill de sista, och Jesus blef lämnad allena och kvinnan, som stod där kvar.

10. När Jesus reste sig upp och såg ingen utom kvinnan, sade han till henne: Kvinna, hvar äro dina åklagare? Har ingen dömt dig?

11. Men hon sade: Ingen, Herre! Då sade Jesus till henne: Icke heller dömer jag dig. Gå, och synda icke härefter.

12. Då talade Jesus åter till dem, sägande: Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall icke vandra i mörkret, utan han skall hafva lifvets ljus. Joh. 1: 4 f. 9: 5. 12: 35, 46.

13. Då sade fariséerna till honom: Du vittnar om dig själf; ditt vittnesbörd är icke sant.

* I de äldsta handskrifterna och de äldsta öfversättningarna af nya testamentet saknas den berättelse, som innehålles i afdelningen 7: 53—8: 11. Berättelsens historiska sanning är dock af flera kyrkofäder bestyrkt.

14. Jesus svarade och sade till dem: Om jag än vittnar om mig själf, så är mitt vittnesbörd sant, ty jag vet, hvarifrån jag har kommit och hvart jag går; men I veten icke, hvarifrån jag kommer och hvart jag går. Joh. 5: 31.

15. I dömen efter köttet, jag dömer ingen. Joh. 7: 24.

16. Och om jag än dömer, så är min dom sann, ty jag är icke allena, utan jag och Fadern, som har sändt mig. Joh. 16: 32.

17. Det är ju ock skrifvet i eder lag, att två människors vittnesbörd är sant. 5 Mos. 19: 15. Matt. 18: 16. 2 Kor. 13: 1. Hebr. 10: 28.

18. Jag är en som vittnar om mig själf; om mig vittnar ock Fadern, som har sändt mig.

19. Då sade de till honom: Hvar är din fader? Jesus svarade: I kännen hvarken mig eller min Fader. Om I kände mig, så kände I ock min Fader.

20. Dessa ord talade Jesus vid offerkistan, lärande i templet, och ingen grep honom, ty hans stund hade ännu icke kommit. Joh. 7: 8, 30.

21. Då sade Jesus åter till dem: Jag går bort, och I skolen söka mig, och I skolen dö i eder synd. Dit jag går, kunnen I icke komma. Joh. 7: 34. 13: 33.

22. Då sade judarna: Icke vill han väl dräpa sig själf, eftersom han säger: Dit jag går, kunnen I icke komma?

23. Och han sade till dem: I ären nedanefter, jag är ofvanefter; I ären af denna världen, jag är icke af denna världen. Joh. 8: 31. 1 Joh. 4: 5.

24. Därför sade jag eder, att I skolen dö i edra synder, ty om I icke tron, att det är jag, skolen I dö i edra synder.

25. Då sade de till honom: Hvem är du? Jesus sade till dem: Det som jag ock från början har talat till eder.

26. Mycket har jag att tala och döma om eder, men den som har sändt mig är sannfärdig, och hvad jag har hört af honom, det talar jag till världen. Joh. 7: 28.

27. De förstodo icke, att han talade till dem om Fadern.

28. Då sade Jesus till dem: När I hafven upphöjt Människosonen, då skolen I förstå, att det är jag, och att jag gör intet af mig själf, utan såsom min Fader har lärt mig, så talar jag. Joh. 12: 32.

29. Och den som har sändt mig är med mig; Fadern har icke lämnat mig allena, ty jag gör alltid det som är behagligt för honom.

30. När han talade detta, trodde många på honom.

31. Då sade Jesus till de judar, som trodde på honom: Om I förblifven i mitt ord, så ären I mina sanna lärjungar.

32. Och I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria. Rom. 6: 18.

33. De svarade honom: Vi äro Abrahams säd och hafva aldrig varit någons trälar. Huru kan du då säga: I skolen varda fria?

34. Jesus svarade dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Hvar och en som gör synden är syndens träl. Rom. 6: 16. 2 Petr. 2: 19.

35. Men trälen förblifver icke i huset evinnerligen; Sonen förblifver evinnerligen. 1 Mos. 21: 10.

36. Därför, om Sonen gör eder fria, så blifven I verkligen fria.

37. Jag vet, att I ären Abrahams säd, men I söken att dräpa mig, emedan mitt ord icke har rum i eder.

38. Jag talar det jag har sett hos min Fader, och I gören ock det I hafven sett hos eder fader.

39. De svarade och sade till honom: Abraham är vår fader. Jesus sade till dem: Voren I Abrahams barn, så gjorden I Abrahams gärningar. Matt. 3: 9.

40. Men nu söken I att dräpa mig, en man, som till eder har talat sanningen, hvilken jag har hört af Gud; sådant gjorde icke Abraham.

41. I gören eder faders gärningar. Då sade de till honom: Vi äro icke födda genom äktenskapsbrott, vi hafva en enda Fader, nämligen Gud.

42. Då sade Jesus till dem: Vore Gud eder Fader, så älskaden I ju mig, ty från Gud har jag utgått och kommit, och jag har icke kommit af mig själf, utan han har sändt mig.

43. Hvarför förstån I icke mitt tal? Emedan I icke kunnen höra mitt ord.

44. I ären af den fadern djäfvulen, och eder faders begär viljen I efterkomma; han var en mandråpare från begynnelsen, och han står icke i sanningen, ty sanning är icke i honom. När han talar lögnen, talar han af sitt eget, ty han är en lögnare och dess fader. 1 Joh. 3: 8.

45. Men emedan jag talar sanningen, tron I mig icke.

46. Hvilken af eder öfverbevisar mig om synd? Om jag talar sanning, hvarför tron I mig icke? 1 Joh. 3: 5.

47. Den som är af Gud, han hör

Guds ord; därför hören I icke, emedan I icke ären af Gud. Joh. 18: 37. 1 Joh. 4: 6.

48. Då svarade judarna och sade till honom: Säga vi icke med rätta, att du är en samarit, och att du har en ond ande? Joh. 7: 20. 10: 20.

49. Jesus svarade: Jag har icke en ond ande, utan jag ärar min Fader, och I vanären mig.

50. Men jag söker icke min ära; en är, som söker den och som dömer.

51. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om någon håller mitt ord, skall han icke smaka döden till evig tid.

52. Judarna sade till honom: Nu förstå vi, att du har en ond ande. Abraham och profeterna dogo, och du säger: Om någon håller mitt ord, skall han icke smaka döden till evig tid.

53. Icke är väl du större än vår fader Abraham, som är död? Äfven profeterna äro döda. Till hvem gör du dig själf? Joh. 4: 12.

54. Jesus svarade: Om jag ärar mig själf, så är min ära ingen; min Fader, hvilken I sägen vara eder Gud, är den som ärar mig.

55. Och I kännen honom icke, men jag känner honom; och om jag säger, att jag icke känner honom, så blir jag lik eder, en lögnare; men jag känner honom och håller hans ord.

56. Abraham, eder fader, fröjdade sig, att han skulle få se min dag; och han såg honom och vardt glad.

57. Då sade judarna till honom: Femtio år är du icke ännu, och Abraham har du sett?

58. Jesus sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Förrän Abraham var född, är jag.

59. Då togo de upp stenar för att kasta på honom. Men Jesus gömde sig undan och gick ut ur templet.

Joh. 10: 31.

9 Kapitlet.

Jesus botar en man, som var född blind.

Och då han gick där fram, fick han se en man, som var blind ifrån födelsen.

2. Och hans lärjungar frågade honom, sägande: Rabbi, hvilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han skulle födas blind?

3. Jesus svarade: Hvarken denne har syndat eller hans föräldrar, men detta har skett, på det att Guds verk skulle uppenbaras på honom.

4. Jag måste verka dens verk, som har sändt mig, medan dagen är; natten kommer, då ingen kan verka.

5. Så länge jag är i världen, är jag världens ljus. Joh. 1: 4 f. 8: 12. 12: 35, 46.

6. Då han hade sagt detta, spottade han på jorden och gjorde en deg af spotten och smorde degen på den blindes ögon

7. och sade till honom: Gå bort och två dig i dammen Siloam — det betyder utsänd. Då gick han bort och tvådde sig och kom igen och hade sin syn. Neh. 3: 15.

8. Då sade grannarna och de som förr hade sett honom, att han var en tiggare. Är icke denne den som satt och tiggde?

9. Somliga sade: Det är han. Andra sade: Han är honom lik. Men han själf sade: Det är jag.

10. Då sade de till honom: Huru blefvo dina ögon öppnade?

11. Han svarade och sade: En man, som kallas Jesus, gjorde en deg och smorde mina ögon och sade till mig: Gå till dammen Siloam och två dig. Och jag gick och tvådde mig och fick min syn.

12. Då sade de till honom: Hvar är den mannen? Han sade: Jag vet icke.

13. Då förde de honom som förut hade varit blind till fariséerna.

14. Och det var sabbat, då Jesus gjorde degen och öppnade hans ögon.

15. Åter frågade honom ock fariséerna, huru han hade fått sin syn. Och han sade till dem: Han lade en deg på mina ögon, och jag tvådde mig, och jag ser.

16. Då sade några af fariséerna: Denne man är icke af Gud, emedan han icke håller sabbaten. Andra sade: Huru kan en syndig människa göra sådana tecken? Och det var en söndring ibland dem.

17. De sade åter till den blinde: Hvad säger du om honom, att han öppnade dina ögon? Och han sade: Han är en profet.

18. Men judarna trodde nu icke om honom, att han hade varit blind och fått sin syn, förrän de tillkallade den mannens föräldrar, som hade fått sin syn.

19. Och de frågade dem, sägande: Är denne eder son, hvilken I sägen vara född blind? Huru kan han då nu se?

20. Då svarade hans föräldrar dem och sade: Vi veta, att denne är vår son, och att han var född blind.

21. Men huru han nu kan se, veta vi icke, eller hvem som har öppnat hans

ögon, veta icke vi; han har själf åldern inne, spörjen honom, han kan själf tala om sig.

22. Detta sade hans föräldrar, emedan de fruktade för judarna, ty judarna hade redan kommit överens, att om någon bekände honom vara Kristus, skulle han uteslutas från synagogan.

Joh. 12: 42.

23. Därför sade hans föräldrar: Han har åldern inne; spörjen honom själf.

24. Då tillkallade de för andra gången den man, som hade varit blind, och sade till honom: Gif Gud äran. Vi veta, att denne man är en syndare.

25. Då svarade han och sade: Om han är en syndare, vet jag icke; ett vet jag, att jag var blind och ser nu.

26. Då sade de åter till honom: Hvad gjorde han dig, huru öppnade han dina ögon?

27. Han svarade dem: Jag har redan sagt eder det, och I hafven icke hört det. Hvarför viljen I åter höra det? Icke viljen väl äfven I blifva hans lärjungar?

28. Då bannade de honom och sade: Du är den mannens lärjunge, men vi äro Moses' lärjungar.

29. Vi veta, att till Moses har Gud talat, men hvarifrån denne är, veta vi icke.

Joh. 8: 14.

30. Mannen svarade och sade till dem: Ja, det underliga i detta är, att I icke veten, hvarifrån han är, och likväl har han öppnat mina ögon.

31. Men vi veta, att Gud icke hör syndare, utan om någon är gudfruktig och gör hans vilja, så hör han honom.

Ords. 15: 29. 28: 9. Jes. 1: 15.

32. Aldrig någonsin har man hört, att någon har öppnat ögonen på en som varit född blind.

33. Vore denne icke af Gud, så kunde han intet göra.

34. De svarade och sade till honom: I synder är du född hel och hållen, och du vill lära oss? Och de kastade ut honom.

35. Och Jesus fick höra, att de hade kastat ut honom, och när han fann honom, sade han till honom: Tror du på Guds Son?

36. Han svarade och sade: Herre, hvem är han, att jag må tro på honom?

37. Då sade Jesus till honom: Du har både sett honom, och han är den som talar med dig.

38. Då sade han: Herre, jag tror. Och han tillbad honom.

39. Och Jesus sade: Till en dom har jag kommit i denna värld, att de som icke se skola varda seende, och de som se skola varda blinda.

Joh. 3: 19. 12: 47.

40. Och några fariséer, som voro med honom, hörde detta och sade till honom: Icke äro väl äfven vi blinda?

41. Jesus sade till dem: Voren I blinda, så haden I icke synd, men nu sägen I: vi se; därför förblifver eder synd.

Joh. 15: 22.

10 Kapitlet.

Jesus talar om falska och sanna församlingsherdar, säger sig vara den gode herden och vittnar vid tempelinvigningsfesten i Jerusalem, att han är Kristus, Guds Son.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som icke går genom dörren in i fårahuset utan stiger in från annat håll, han är en tjuf och en röfvare.

2. Men den som går in genom dörren, han är herde för fåren.

3. För denne låter dörrvaktaren upp, och fåren höra hans röst, och sina egna får kallar han vid namn och för dem ut.

4. Och när han har släppt ut sina egna får, går han framför dem, och fåren följa honom, ty de känna hans röst.

5. Men en främmande följa de icke, utan fly ifrån honom, emedan de icke känna de främmandes röst.

6. Denna liknelse sade Jesus till dem, men de förstodo icke hvad det var som han talade till dem.

7. Då sade Jesus åter till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är dörren till fåren.

8. Alla som hafva kommit före mig äro tjufvar och röfvare, men fåren hafva icke hört dem.

9. Jag är dörren; om någon ingår genom mig, skall han blifva frälst, och han skall ingå och utgå och finna bete.

10. Tjufven kommer icke utan för att stjäla och slakta och förgöra. Jag har kommit, på det att de må hafva lif och hafva öfver nog.

11. Jag är den gode herden. Den gode herden låter sitt lif för fåren.

Jes. 40: 11. Hes. 34: 23. 37: 24.

12. Men den som är lejd och icke är herde, hvilken fåren icke tillhöra, han ser ulfven komma och öfvergifver fåren och flyr, och ulfven bortrycker dem och förskingrar fåren;

13. men den lejde flyr, emedan han är lejd och vårdar sig icke om fåren.

14. Jag är den gode herden, och jag känner de mina och är känd af de mina,

15. såsom Fadern känner mig och jag känner Fadern, och jag låter mitt lif för fåren. Joh. 7: 29.
16. Jag har ock andra får, som icke äro af detta fårahus; dem måste jag ock föra härtill, och de skola höra min röst, och det skall varda en hjord och en herde. Hes. 37: 22. Matt. 28: 19. Joh. 11: 52. Apg. 10: 35.
17. Fördenskull älskar Fadern mig, att jag låter mitt lif för att taga det igen.
18. Ingen tager det från mig, utan jag låter det af mig själf. Jag har makt att låta det, och jag har makt att taga det igen. Detta bud har jag fått af min Fader.
19. Då vardt åter en söndring ibland judarna för dessa tals skull. Joh. 7: 43.
20. Många af dem sade: Han har en ond ande och är ursinnig; hvarför hören I honom? Joh. 7: 20. 8: 48, 52.
21. Andra sade: Sådana ord talar icke en som är besatt af en ond ande; icke kan väl en ond ande öppna blindas ögon?
22. Men i Jerusalem firades tempelinvigningens högtid, och det var vinter.
23. Och Jesus gick af och an i templet i Salomos pelargång.
24. Då omringade judarna honom och sade till honom: Huru länge håller du oss i ovisshet? Om du är Kristus, så säg oss det fritt ut.
25. Jesus svarade dem: Jag har sagt eder det, och I tron icke; de gärningar, som jag gör i min Faders namn, de bära vittne om mig. Joh. 5: 36.
26. Men I tron icke, ty I ären icke af mina får, såsom jag sade eder.
27. Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig.
28. Och jag gifver dem evigt lif, och de skola icke förgås evinnerligen, och ingen skall rycka dem ur min hand.
29. Min Fader, som har gifvit mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand. Joh. 14: 28.
30. Jag och Fadern äro ett. Joh. 17: 11, 22.
31. Då togo judarna åter upp stenar för att stena honom. Joh. 8: 59.
32. Jesus svarade dem: Många goda gärningar har jag visat eder från min Fader; för hvilken af dem stenen I mig?
33. Judarna svarade honom: För god gärnings skull stena vi dig icke, utan för hädelses skull och emedan du som är en människa gör dig själf till Gud.
34. Jesus svarade dem: Är det icke skrifvet i eder lag: »Jag sade: I ären gudar»? Ps. 82: 6.
35. Har han nu kallat dem gudar, till hvilka Guds ord kom, och kan skriften icke varda om intet,
36. sägen då I till honom, hvilken Fadern har helgat och sändt i världen: du hädar, därför att jag sade: jag är Guds Son?
37. Om jag icke gör min Faders gärningar, så tron mig icke.
38. Men om jag gör dem, så tron gärningarna, om I än icke tron mig, på det att I mån förstå och tro, att Fadern är i mig och jag i honom. Joh. 14: 10 f. 17: 21 f.
39. Då sökte de åter att gripa honom, men han undgick deras hand. Joh. 7: 30.
40. Och han gick åter bort till andra sidan Jordan, till det ställe, där Johannes först döpte, och förblef där.
41. Och många kommo till honom och sade: Johannes gjorde väl intet tecken, men allt det Johannes har sagt om denne är sant.
42. Och många trodde där på honom.

11 Kapitlet.

Jesus uppväcker Lasarus från de döda. Det stora rådet i Jerusalem rådslår om Jesu död.

Och en man vid namn Lasarus från Betania, Marias och hennes syster Martas by, låg sjuk.
2. Och Maria var den som smorde Herren med smörjelse och torkade hans fötter med sitt hår, och hennes broder Lasarus låg sjuk. Matt. 26: 7. Mark. 14: 3. Joh. 12: 3. Luk. 10: 38.
3. Då sände hans systrar till honom och sade: Herre, se, den du har kär ligger sjuk.
4. Och när Jesus hörde det, sade han: Denna sjukdom är icke till döds, utan till Guds förhärligande, på det att Guds Son må därigenom varda förhärligad.
5. Och Jesus älskade Marta och hennes syster och Lasarus.
6. När han nu hörde, att han var sjuk, förblef han väl ännu två dagar på det ställe, där han var,
7. men därefter sade han till lärjungarna: Låtom oss åter gå till Judeen.
8. Lärjungarna sade till honom: Rabbi, nyss sökte judarna att stena dig, och åter går du dit? Joh. 10: 31.
9. Jesus svarade: Är det icke tolf timmar på dagen? Om någon vandrar om dagen, stöter han sig icke, emedan han ser denna världens ljus.
10. Men om någon vandrar om natten, stöter han sig, emedan ljuset icke är i honom.

11. Detta talade han, och sedan sade han till dem: Lasarus, vår vän, sofver, men jag går för att uppväcka honom af sömnen.

12. Då sade hans lärjungar till honom: Herre, sofver han, så blifver han återställd.

13. Men Jesus hade talat om hans död, och de menade, att han talade om vanlig sömn.

14. Då sade Jesus nu oförtäckt till dem: Lasarus är död.

15. Och för eder skull, på det att I skolen tro, är jag glad, att jag icke var där; men låtom oss gå till honom.

16. Då sade Tomas, som kallades Didymus*, till medlärjungarna: Låtom ock oss gå, på det att vi må dö med honom.

17. När nu Jesus kom, fann han honom redan hafva legat fyra dagar i grafven.

18. Och Betania låg nära Jerusalem, vid pass femton stadier** därifrån.

19. Och många af judarna hade kommit till Marta och Maria för att trösta dem öfver deras broder.

20. När nu Marta hörde, att Jesus kom, gick hon honom till mötes, men Maria satt hemma.

21. Då sade Marta till Jesus: Herre, hade du varit här, vore min broder icke död.

22. Men äfven nu vet jag, att allt hvarom du beder Gud, det skall Gud gifva dig.

23. Jesus sade till henne: Din broder skall uppstå.

24. Marta sade till honom: Jag vet, att han skall uppstå i uppståndelsen på den yttersta dagen. Luk. 14: 14. Joh. 5: 29.

25. Jesus sade till henne: Jag är uppståndelsen och lifvet; den som tror på mig, han skall lefva, om han än dör,

26. och hvar och en som lefver och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen. Tror du detta? Joh. 6: 40, 54.

27. Hon sade till honom: Ja, Herre, jag tror, att du är Kristus, Guds Son, som skulle komma i världen.

Matt. 16: 16. Joh. 4: 42. 6: 69.

28. Och när hon hade sagt detta, gick hon bort och tillkallade hemligen Maria, sin syster, och sade: Mästaren är här och kallar dig till sig.

29. När denna hörde det, stod hon strax upp och kom till honom.

30. Men Jesus hade ännu icke kommit in i byn utan var på det ställe, där Marta hade mött honom.

31. Då nu de judar, som voro hos henne i huset och tröstade henne, sågo, att Maria hastigt stod upp och gick ut, följde de henne och sade: Hon går till grafven för att gråta där.

32. När nu Maria kom dit, där Jesus var, och fick se honom, föll hon till hans fötter och sade till honom: Herre, hade du varit här, hade min broder icke dött.

33. När nu Jesus såg henne gråta och äfven judarna, som hade kommit med henne, gråta, blef han förbittrad i sin ande och uppskakades

34. och sade: Hvar hafven I lagt honom? De sade till honom: Herre, kom och se.

35. Och Jesus grät.

36. Då sade judarna: Se, huru kär han hade honom!

37. Men somliga af dem sade: Kunde icke han som öppnade den blindes ögon äfven hafva så gjort, att denne icke hade dött? Joh. 9: 6 f.

38. Då vardt Jesus åter förbittrad inom sig och gick till grafven. Och det var en grotta, och en sten låg framför henne.

39. Jesus sade: Tagen bort stenen. Den dödes syster, Marta, sade till honom: Herre, han luktar redan, ty han har varit död i fyra dygn.

40. Jesus sade till henne: Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?

41. Då togo de bort stenen. Och Jesus upplyfte sina ögon och sade: Fader, jag tackar dig, att du har hört mig.

42. Jag visste väl, att du alltid hör mig, men för folkets skull, som står häromkring, sade jag detta, på det att de skola tro, att du har sändt mig.

43. Och då han hade sagt detta, ropade han med hög röst: Lasarus, kom ut!

44. Och den döde kom ut, lindad om fötter och händer med bindlar, och hans ansikte var ombundet med en duk. Jesus sade till dem: Lösen honom och låten honom gå.

45. Då trodde på honom många af judarna, de som hade kommit till Maria och sett hvad Jesus hade gjort.

46. Men somliga af dem gingo bort till fariséerna och sade dem hvad Jesus hade gjort.

47. Då församlade öfversteprästerna och fariséerna det stora rådet och sade: Hvad skola vi göra? Ty denne man gör många tecken. Matt. 26: 3.

48. Om vi låta honom så fortfara, så skola alla tro på honom, och romarna

* Namnen Tomas och Didymus betyda båda tvilling. — ** Se Luk. 24: 13.

skola komma och taga både vårt land och vårt folk.

49. Men en af dem, Kaifas, som var öfverstepräst för det året, sade till dem: I förstån intet,

50. ej heller besinnen I, att det är bättre för oss, att en man dör för folket, än att hela folket förgås. Joh. 18: 14.

51. Men detta sade han icke af sig själf, utan såsom öfverstepräst för det året profeterade han, att Jesus skulle dö för folket,

52. och icke allenast för folket, utan äfven för att till ett församla Guds förskingrade barn. Joh. 10: 16.

53. Från den dagen rådslogo de nu sinsemellan, att de skulle döda honom.

54. Därför vandrade Jesus numera icke öppet bland judarna utan gick bort därifrån till landsbygden i närheten af öknen, till en stad, som heter Efraim, och där vistades han med sina lärjungar.

55. Och judarnas påsk instundade, och många från landsbygden foro upp till Jerusalem före påsken för att rena sig.

56. Då sökte de efter Jesus och talades vid, stående i templet: Hvad synes eder? Skall han alls icke komma till högtiden?

57. Och öfversteprästerna och fariséerna hade utfärdat ett påbud, att om någon visste, hvar han vore, skulle han gifva det till känna, på det att de måtte gripa honom.

12 Kapitlet.

Jesus begjutes med smörjelse, inrider i Jerusalem, får ett vittnesbörd från himmelen, uppmanar till tro, varnar för otro.

Sex dagar före påsken kom nu Jesus till Betania, där Lasarus var, som hade varit död, och hvilken han hade uppväckt från de döda.

Matt. 26: 6 f. Mark. 14: 3 f.

2. Där gjorde de då åt honom en aftonmåltid, och Marta tjänade; och Lasarus var en af dem som sutto till bords med honom.

3. Då tog Maria ett skålpund dyrbar smörjelse af oförfalskad nardus och smorde Jesu fötter och torkade hans fötter med sitt hår, och huset uppfylldes med lukten af smörjelsen. Joh. 11: 2.

4. Då sade en af hans lärjungar, Judas Iskariot, Simons son, den som skulle förråda honom:

5. Hvarför har icke denna smörjelse blifvit såld för tre hundra penningar och gifven åt de fattiga?

6. Men detta sade han icke därför, att han vårdade sig om de fattiga, utan därför, att han var en tjuf och hade pungen och tog det som däri lades.

Joh. 13: 29.

7. Då sade Jesus: Låt henne vara. Hon har förvarat det till min begrafnings dag.

8. Ty de fattiga hafven I alltid bland eder, men mig hafven I icke alltid.

9. Då hade en stor mängd judar fått veta, att han var där, och de hade kommit dit, icke allenast för Jesu skull, utan ock för att se Lasarus, hvilken han hade uppväckt från de döda. Joh. 11: 43 f.

10. Och öfversteprästerna rådslogo om att äfven döda Lasarus,

11. ty många af judarna gingo för hans skull bort och trodde på Jesus.

12. Dagen därefter, när mycket folk, som hade kommit till högtiden, hörde, att Jesus kom till Jerusalem,

Matt. 21: 8 f. Mark. 11: 7 f. Luk. 19: 35 f.

13. togo de palmkvistar och gingo ut att möta honom och ropade: Hosianna, välsignad vare han som kommer i Herrens namn, Israels konung! Ps. 118: 25 f.

14. Och Jesus fann en ung åsna och satte sig på henne, såsom det är skrifvet:

15. »Rädd icke, du dotter Sion; se, din konung kommer, sittande på en åsninnas fåle.»

Jes. 62: 11. Sak. 9: 9. Matt. 21: 5.

16. Men detta förstodo hans lärjungar icke i början, men när Jesus hade blifvit förhärligad, då kommo de ihåg, att detta var skrifvet om honom, och att de hade gjort honom detta.

17. Då vittnade om honom folket, som var med honom, när han kallade Lasarus ut ur grafven och uppväckte honom från de döda.

18. Fördenskull kom ock folket emot honom, emedan de hörde, att han hade gjort detta tecken.

19. Då sade fariséerna sinsemellan: I sen, att I alls intet kunnen uträtta; se, hela världen löper efter honom.

20. Och några greker voro bland dem som foro upp för att tillbedja under högtiden.

21. Dessa gingo nu till Filippus, som var från Betsaida i Galileen, och båda honom, sägande: Herre, vi vilja se Jesus.

22. Filippus gick och sade det till Andreas, Andreas och Filippus åter sade det till Jesus.

23. Men Jesus svarade dem, sägande: Stunden har kommit, att Människosonen skall varda förhärligad.

24. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena; men om det dör, så bär det mycken frukt.

25. Den som älskar sitt lif, han skall mista det, och den som hatar sitt lif i denna världen, han skall bevara det till evigt lif.

Matt. 10: 39. Mark. 8: 35. Luk. 9: 24.

26. Om någon tjänar mig, han följe mig; och hvarest jag är, där skall ock min tjänare vara; och om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära.

Joh. 14: 3. 17: 24. 1 Tess. 4: 17.

27. Nu är min själ bedröfvad, och hvad skall jag säga? Fader, fräls mig utur denna stund. Dock, fördenskull har jag kommit till denna stund.

28. Fader, förhärliga ditt namn. Då kom en röst från himmelen: Jag både har förhärligat det och skall åter förhärliga det.

29. Då sade folket, som stod och hörde detta: Det var ett tordön. Andra sade: En ängel har talat till honom.

30. Jesus svarade och sade: Icke för min skull har denna röst kommit, utan för eder skull.

31. Nu går dom öfver denna världen, nu skall denna världens furste utkastas,

Joh. 16: 11.

32. och när jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig. Joh. 8: 14. 8: 28.

33. Men detta sade han för att beteckna, hurudan död han skulle dö.

34. Folket svarade honom: Vi hafva hört af lagen, att Kristus förbliver evinnerligen. Huru kan du då säga, att Människosonen måste upphöjas? Hvem är denne Människoson?

2 Sam. 7: 13. Ps. 89: 30, 37. 110: 4. Jes. 9: 6 f. Hes. 37: 25. Dan. 2: 44. 7: 13 f.

35. Då sade Jesus till dem: Ännu en liten tid är ljuset med eder; vandren, medan I hafven ljuset, att mörker icke må öfverfalla eder; och den som vandrar i mörkret, han vet icke, hvart han går. Joh. 1: 9. 11: 9 f.

36. Medan I hafven ljuset, tron på ljuset, på det att I mån blifva ljusets barn. Detta talade Jesus och gick bort och dolde sig för dem.

37. Men ehuru han hade gjort så många tecken inför dem, trodde de icke på honom,

38. på det att det ordet skulle fullbordas, hvilket profeten Esaias hade sagt: »Herre, hvem har trott vår predikan, och för hvem har Herrens arm blifvit uppenbarad?» Jes. 53: 1.

39. Därför kunde de icke tro, ty Esaias har åter sagt:

40. »Han har förblindat deras ögon och förstockat deras hjärtan, att de icke må se med ögonen och förstå med hjärtat och omvända sig och jag hela dem.»

Jes. 6: 9 f. 29: 10. Apg. 28: 26.

41. Detta sade Esaias, när han såg hans härlighet och talade om honom.

42. Men likväl trodde många af rådsherrarna på honom, men för fariséernas skull bekände de det icke för att icke blifva uteslutna från synagogan.

43. Ty de älskade äran af människor mera än äran af Gud. Joh. 5: 44.

44. Men Jesus ropade och sade: Den som tror på mig, han tror icke på mig utan på den som har sändt mig;

45. och den som ser mig, han ser den som har sändt mig.

46. Såsom ett ljus har jag kommit i världen, på det att hvar och en som tror på mig icke må förblifva i mörkret.

Joh. 1: 4 f. 8: 12. 9: 5. 1 Joh. 1: 5. Mark. 10: 16.

Joh. 3: 17.

47. Och om någon hör mina ord och icke håller dem, icke dömer jag honom, ty jag har icke kommit för att döma världen, utan för att frälsa världen.

48. Den som förkastar mig och icke mottager mina ord, han har en som dömer honom; det ord, som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta dagen.

49. Ty jag har icke talat af mig själf, utan Fadern, som har sändt mig, han har bjudit mig, hvad jag skall säga och hvad jag skall tala. Joh. 14: 10.

50. Och jag vet, att hans bud är evigt lif; därför, hvad jag talar, det talar jag såsom Fadern har sagt mig.

13 Kapitlet.

Jesus tvår lärjungarnas fötter, antyder hvem som skulle förråda honom, förutsäger Petri förnekelse.

Men före påskhögtiden, då Jesus visste, att hans stund var inne, att han skulle gå bort ifrån denna världen till Fadern, sedan han hade älskat de sina, som voro i världen, älskade han dem intill änden.

2. Och då aftonmåltid vardt, och djäfvulen redan hade ingifvit Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat, att han skulle förråda honom,

3. och Jesus visste, att Fadern hade gifvit allt i hans händer, och att han hade utgått från Gud och gick till Gud,

Matt. 28: 18. Joh. 8: 35. 17: 2.

4. stod han upp från måltiden, lade af sig öfverklädnaden och tog ett linnekläde och band om sig.

5. Sedan slog han vatten i tvättbäckenet och begynte två lärjungarnas fötter och torka dem med det linnekläde, hvarmed han var ombunden.

6. Då kom han till Simon Petrus, och denne sade till honom: Herre, skulle du två mina fötter?

7. Jesus svarade och sade till honom: Hvad jag gör, vet du icke nu, men framdeles skall du få veta det.

8. Petrus sade till honom: Aldrig någonsin skall du två mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag icke tvår dig, så har du ingen del med mig.

9. Simon Petrus sade till honom: Herre, icke blott mina fötter utan äfven mina händer och mitt hufvud!

10. Jesus sade till honom: Den som har badat behöfver icke mer än två fötterna, utan han är hel och hållen ren; och Iären rena, dock icke alla.

Joh. 15: 3. Apg. 15: 9.

11. Ty han visste, hvem som skulle förråda honom; därför sade han: I ären icke alla rena.

12. Sedan han nu hade tvagit deras fötter och tagit på sig sin öfverklädnad och åter satt sig ned, sade han till dem: Förstån I, hvad jag har gjort eder?

13. I kallen mig Mästare och Herre, och I sägen rätt; ty jag är det.

Matt. 23: 8, 10. 1 Kor. 8: 6.

14. Har nu jag, Herren och Mästaren, tvagit edra fötter, så bören ock I två hvarandras fötter.

15. Ty jag har gifvit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra såsom jag har gjort eder. 1 Petr. 2: 21.

16. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En tjänare är icke förmer än hans herre, icke heller ett sändebud förmer än den som har sändt det.

Matt. 10: 24. Luk. 6: 40. Joh. 15: 20.

17. Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det.

18. Icke talar jag om eder alla: jag vet, hvilka jag har utkorat; men på det att skriften må fullbordas: »Den som åt brödet med mig, han lyfte mot mig sin häl.» Ps. 41: 10. Apg. 1: 16.

19. Redan nu säger jag eder det, förrän det sker, på det att, när det har skett, I skolen tro, att det är jag.

20. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som mottager en som jag sänder, han mottager mig, men den som mottager mig, han mottager den som har sändt mig. Matt. 10: 40. Luk. 10: 16.

21. När Jesus hade sagt detta, vardt han bedröfvad i sin ande och betygade och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En af eder skall förråda mig. Matt. 26: 21 f. Mark. 14: 18 f. Luk. 22: 21.

22. Då sågo lärjungarna på hvarandra, tveksamma om hvilken han talade.

23. Men det var en af hans lärjungar, som satt till bords invid Jesu bröst, och hvilken Jesus älskade. Joh. 21: 20.

24. Till denne vinkade då Simon Petrus, att han skulle fråga, hvem den kunde vara, om hvilken han talade.

25. Då lutade sig denne intill Jesu bröst och sade till honom: Herre, hvilken är det?

26. Jesus svarade: Den är det, åt hvilken jag räcker det indoppade brödstycket. Och när han hade indoppat brödstycket, gaf han det åt Judas Iskariot, Simons son.

27. Och efter det brödstycket for Satan in i honom. Då sade Jesus till honom: Hvad du gör, gör snart.

28. Men ingen af dem som vid bordet sutto förstod, hvarför han sade detta till honom;

29. ty några menade, att Jesus, emedan Judas hade pungen, sade till honom: köp hvad vi behöfva till högtiden, eller att han skulle gifva något till de fattiga. Joh. 12: 6.

30. När han nu hade tagit brödstycket, gick han strax ut; och det var natt.

31. Och när han hade gått ut, sade Jesus: Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.

32. Är nu Gud förhärligad i honom, så skall ock Gud förhärliga honom i sig själf, och han skall snart förhärliga honom.

33. Mina barn, ännu en liten tid är jag med eder; I skolen söka mig, och såsom jag sade till judarna: dit jag går, kunnen I icke komma, så säger jag ock nu till eder. Joh. 7: 34. 8: 21.

34. Ett nytt bud gifver jag eder, att I skolen älska hvarandra, såsom jag har älskat eder, på det att ock I mån älska hvarandra. 3 Mos. 19: 18. Matt. 22: 39. Joh. 15: 12. Rom. 13: 8. Gal. 6: 2. 1 Petr. 1: 22. 1 Joh. 3: 11. 4: 21.

35. Däraf skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I hafven kärlek inbördes.

36. Då sade Simon Petrus till honom: Herre, hvart går du? Jesus svarade honom: Dit jag går, kan du nu icke följa mig, men framdeles skall du följa mig.

37. Petrus sade till honom: Herre,

hvarför kan jag icke nu följa dig? Mitt lif skall jag låta för dig.

38. Jesus svarade honom: Skall du låta ditt lif för mig? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Hanen skall icke gala, förrän du tre gånger har förnekat mig.

Matt. 26: 34. Mark. 14: 30. Luk. 22: 34.

14 Kapitlet.

Jesu afsked till sina lärjungar före sitt sista lidande.

Edert hjärta vare icke oroligt. Tron på Gud och tron på mig.

2. I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag hafva sagt eder det; jag går bort för att bereda eder rum.

3. Och när jag har gått bort och beredt eder rum, skall jag komma tillbaka och taga eder till mig, på det att hvarest jag är, där skolen ock I vara.

Joh. 12: 26. 17: 24.

4. Och hvart jag går, veten I, och vägen veten I.

5. Tomas sade till honom: Herre, vi veta icke, hvart du går, och huru kunna vi veta vägen?

6. Jesus sade till honom: Jag är vägen och sanningen och lifvet; ingen kommer till Fadern, utan genom mig.

7. Kände I mig, så kände I ock min Fader, och från denna stund kännen I honom och hafven sett honom.

8. Filippus sade till honom: Herre, låt oss se Fadern, så hafva vi nog.

9. Jesus sade till honom: Så lång tid har jag varit hos eder, och du känner mig icke, Filippus! Den som har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du då säga: låt oss se Fadern?

Joh. 12: 45. 17: 21, 23.

10. Tror du icke, att jag är i Fadern och Fadern i mig? De ord, som jag talar till eder, talar jag icke af mig själf, men Fadern, som förblifver i mig, han gör själf gärningarna.

11. Tron mig, att jag är i Fadern och Fadern i mig; eljest tron mig för själfva gärningarnas skull.

12. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, äfven han skall göra de gärningar, som jag gör; och större än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader;

13. och allt hvad I bedjen i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må blifva förhärligad i Sonen.

Matt. 7: 7 f. Mark. 11: 24. Joh. 15: 7, 16. 16: 23 f. Jak. 1: 5 f.

14. Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det.

15. Älsken I mig, så hållen mina bud.

16. Och jag skall bedja Fadern, och han skall gifva eder en annan Hugsvalare*, att han skall förblifva hos eder evinnerligen,

17. sanningens Ande, hvilken världen icke kan undfå, emedan hon icke ser honom, icke heller känner honom; men I kännen honom, ty han förblifver hos eder och skall vara i eder.

18. Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder.

19. Ännu en liten tid, och världen ser mig icke mer, men I sen mig, ty jag lefver, och I skolen lefva.

20. På den dagen skolen I förstå, att jag är i min Fader, och I i mig, och jag i eder.

21. Den som har mina bud och håller dem, han är den som älskar mig; och den som älskar mig skall varda älskad af min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom.

22. Judas, icke Iskariot, sade till honom: Herre, hvaraf kommer det, att du ämnar uppenbara dig för oss och icke för världen?

23. Jesus svarade och sade till honom: Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom.

Joh. 15: 10.

24. Den som icke älskar mig håller icke mina ord; och det ord, som I hören, är icke mitt, utan Faderns, som har sändt mig.

25. Detta har jag talat till eder, medan jag har varit kvar hos eder.

26. Men Hugsvalaren, den Helige Ande, hvilken Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt hvad jag har sagt eder.

Luk. 24: 49. Joh. 15: 26. 16: 7.

27. Frid efterlämnar jag åt eder, min frid gifver jag eder; icke gifver jag eder såsom världen gifver. Edert hjärta vare icke oroligt, ej heller försagdt.

28. I hafven hört, att jag har sagt eder: Jag går bort och kommer åter till eder. Haden I mig kär, så skullen I hafva gladt eder, att jag går till Fadern, ty min Fader är större än jag.

Joh. 10: 29.

29. Och nu har jag sagt eder det, förrän det sker, på det att I skolen tro, när det har skett.

* Eller: Hjälpare, försvarare.

30. Härefter skall jag icke tala mycket med eder, ty världens furste kommer, och i mig har han intet.
Joh. 12: 31. 16: 11.

31. Men på det att världen må förstå, att jag har Fadern kär och gör, såsom Fadern har bjudit mig: stån upp, låtom oss gå härifrån. Joh. 10: 18.

15 Kapitlet.

Fortsättning af Jesu afskedsord till lärjungarna.

Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen.
Rom. 6: 5. 11: 24.

2. Hvar och en gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort, och hvar och en som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt.

3. Redan nu ären I rena för det ords skull, som jag har talat till eder.
Joh. 13: 10. Apg. 15: 9.

4. Förblifven i mig, och jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt af sig själf, med mindre han förblifver i vinträdet, så icke heller I, med mindre I förblifven i mig.

5. Jag är vinträdet, I ären grenarna; den som förblifver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt, ty mig förutan kunnen I intet göra.

6. Om någon icke förblifver i mig, är han utkastad, såsom grenen, och förtorkad, och man samlar dem tillhopa och kastar dem i elden, och de brinna.
Matt. 3: 10. 7: 19.

7. Om I förblifven i mig, och mina ord förblifva i eder, allt hvad I viljen, skolen I bedja, och det skall ske eder.
Joh. 16: 23, 26. 1 Joh. 3: 22.

8. Därigenom är min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt, och I skolen blifva mina lärjungar.
Matt. 5: 16. 1 Petr. 2: 12.

9. Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förblifven i min kärlek.

10. Om I hållen mina bud, så skolen I förblifva i min kärlek, såsom jag har hållit min Faders bud och förblifver i hans kärlek.

11. Detta har jag talat till eder, på det att min glädje må förblifva i eder och eder glädje varda fullkomnad.

12. Detta är mitt bud, att I älsken hvarandra, såsom jag har älskat eder.
Joh. 13: 14, 34. Ef. 5: 2. 1 Tess. 4: 9. 1 Joh. 3: 11, 16. 4: 21.

13. Ingen har större kärlek än den, att man låter sitt lif för sina vänner.

14. I ären mina vänner, om I gören allt hvad jag bjuder eder.

15. Numera kallar jag eder icke tjänare, ty tjänaren vet icke, hvad hans herre gör; men eder har jag kallat vänner, ty allt hvad jag har hört af min Fader, har jag kungjort för eder.

16. I hafven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder, och jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt, och att eder frukt skall förblifva; på det att hvadhelst I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder. Matt. 28: 19.

17. Detta bjuder jag eder, att I älsken hvarandra.

18. Om världen hatar eder, så veten, att hon har hatat mig förrän eder.

19. Voren I af världen, så älskade världen sitt eget; men emedan I icke ären af världen, utan jag har utkorat eder ur världen, därför hatar världen eder. 1 Joh. 4: 5 f.

20. Kommen ihåg det ord, som jag har sagt eder: en tjänare är icke förmer än hans herre. Hafva de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hafva de hållit mitt ord, så skola de ock hålla edert. Matt. 10: 24. Luk. 6: 40. Joh. 13: 16.

21. Men allt detta skola de göra eder för mitt namns skull, ty de känna icke den som har sändt mig. Matt. 24: 9. Joh. 16: 3.

22. Hade jag icke kommit och talat till dem, så hade de icke synd; men nu hafva de ingen ursäkt för sin synd.
Joh. 9: 41.

23. Den som hatar mig, han hatar ock min Fader.

24. Hade jag icke gjort sådana gärningar bland dem, som ingen annan har gjort, så hade de icke synd: men nu hafva de sett det och dock hatat både mig och min Fader.

25. Men detta har skett, på det att det ord skulle fullbordas, som är skrifvet i deras lag: »De hafva hatat mig utan sak.» Ps. 35: 19. 69: 5.

26. Men när Hugsvalaren kommer, hvilken jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadern, han skall bära vittnesbörd om mig. Luk. 24: 49. Joh. 14: 26. 16: 7.

27. Men I bären ock vittnesbörd; ty I hafven varit med mig från begynnelsen. Apg. 1: 21. 5: 32.

16 Kapitlet.

Jesus slutar sitt afskedstal till lärjungarna.

Detta har jag talat till eder, på det att I icke mån taga anstöt.

2. De skola utesluta eder från synagogorna, ja, en tid kommer, då hvar och en som dräper eder skall mena sig göra Gud en tjänst.
3. Och detta skola de göra eder, emedan de icke känna Fadern, ej heller mig. Joh. 15: 21.
4. Men detta har jag talat till eder, på det att, när den tiden kommer, I mån komma ihåg, att jag har sagt eder det. Men detta har jag icke sagt eder från begynnelsen, emedan jag var med eder.
5. Men nu går jag till den som har sändt mig, och ingen af eder frågar mig: Hvart går du?
6. Men emedan jag har sagt eder detta, har bedröfvelsen uppfyllt edert hjärta.
7. Dock säger jag eder sanningen: det är nyttigt för eder, att jag bortgår, ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder; men när jag har gått bort, skall jag sända honom till eder.
8. Och när han kommer, skall han öfverbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom:
9. om synd, ty de tro icke på mig;
10. om rättfärdighet, ty jag går till min Fader, och härefter sen I mig icke;
11. och om dom, ty denna världens furste är dömd. Joh. 12: 31.
12. Jag har ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det.
13. Men när han, sanningens Ande, kommer, skall han leda eder till hela sanningen, ty han skall icke tala af sig själf, utan allt hvad han har hört, det skall han tala, och det kommande skall han förkunna eder. Joh. 14: 26. 15: 26.
14. Han skall förhärliga mig, ty af mitt skall han taga och förkunna eder.
15. Allt hvad Fadern har, det är mitt; fördenskull sade jag, att han skall taga af mitt och förkunna eder. Joh. 17: 10.
16. En liten tid, och I sen mig icke, och åter en liten tid, och I skolen se mig, ty jag går till Fadern.
17. Då sade några af hans lärjungar sinsemellan: Hvad är detta, som han säger: en liten tid, och I sen mig icke, och åter en liten tid, och I skolen se mig, och: jag går till Fadern?
18. Då sade de: Hvad är detta, som han säger: en liten tid? Vi förstå icke hvad han talar.
19. Då märkte Jesus, att de ville fråga honom, och sade till dem: Därom frågen I hvarandra, att jag sade: en liten tid, och I sen mig icke, och åter en liten tid, och I skolen se mig.
20. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen gråta och jämra eder, men världen skall glädjas; I skolen varda bedröfvade, men eder bedröfvelse skall vändas i glädje.
21. När kvinnan föder barn, har hon bedröfvelse, emedan hennes stund är inne, men när hon har födt barnet, kommer hon icke mer ihåg sin nöd för glädjen, att en människa är född till världen.
22. Så hafven ock I nu bedröfvelse; men jag skall åter se eder, och edert hjärta skall glädjas, och ingen tager eder glädje från eder.
23. Och på den dagen skolen I icke fråga mig om något. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Allt hvad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder. Matt. 7: 7. 21: 22. Mark. 11: 24. Luk. 11: 9 f. Joh. 14: 13. 15: 16. Jak. 1: 5.
24. Hittills hafven I icke bedt om något i mitt namn. Bedjen, och I skolen få, på det att eder glädje må vara fullkomnad.
25. Detta har jag i förtäckta ord talat till eder; men en tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna eder om min Fader.
26. På den dagen skolen I bedja i mitt namn, och jag säger eder icke, att jag skall bedja Fadern för eder;
27. ty Fadern själf älskar eder, emedan I hafven älskat mig och trott, att jag har utgått från Gud. Joh. 17: 8.
28. Jag har utgått från Fadern och har kommit i världen; åter lämnar jag världen och går till Fadern.
29. Hans lärjungar sade till honom: Se, nu talar du öppet och säger inga förtäckta ord.
30. Nu veta vi, att du vet allt och icke har behof af att någon frågar dig; därför tro vi, att du har utgått från Gud. Joh. 17: 25.
31. Jesus svarade dem: Tron I nu?
32. Se, en stund kommer och har nu kommit, då I skolen förskingras, hvar och en till sitt, och lämna mig allena; dock jag är icke allena, ty Fadern är med mig. Matt. 26: 31. Mark. 14: 27.
33. Detta har jag talat till eder, på det att I mån hafva frid i mig; i världen hafven I betryck, men varen vid godt mod: jag har öfvervunnit världen.

17 Kapitlet.

Jesus beder för sig själf, för sina lärjungar och för alla troende.

Detta talade Jesus och upplyfte sina ögon mot himmelen och sade: Fader,

stunden har kommit, förhärliga din Son, på det att ock din Son må förhärliga dig, Joh. 12: 23.

2. såsom du har gifvit honom makt öfver allt kött, på det att han må gifva evigt lif åt alla dem som du har gifvit honom. Matt. 28: 18.

3. Men detta är det eviga lifvet, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sändt, Jesus Kristus.

4. Jag har förhärligat dig på jorden, jag har fullbordat det verk, som du har gifvit mig att utföra.

5. Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själf med den härlighet, som jag hade hos dig, förrän världen var.

6. Jag har uppenbarat ditt namn för de människor, hvilka du har gifvit mig af världen. Dina voro de, och mig har du gifvit dem, och de hafva hållit ditt ord.

7. Nu förstå de, att allt hvad du har gifvit mig är från dig.

8. Ty de ord, som du har gifvit mig, har jag gifvit dem, och de hafva mottagit dem och förstått i sanning, att jag har utgått från dig, och tro, att du har sändt mig. Joh. 16: 27, 30.

9. Jag beder för dem; för världen beder jag icke, utan för dem som du har gifvit mig, ty de äro dina.

10. Och allt mitt är ditt, och ditt är mitt, och jag är förhärligad i dem. Joh. 16: 15.

11. Och nu är jag icke mer i världen, men dessa äro i världen, och jag kommer till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt namn, hvilket du har gifvit mig, på det att de må vara ett, såsom ock vi. Joh. 10: 30.

12. När jag var med dem i världen, bevarade jag dem i ditt namn; jag vårdade dem som du har gifvit mig, och ingen af dem blef förlorad utom det förlorade barnet, på det att skriften skulle fullbordas. Ps. 109: 8. Joh. 18: 9.

13. Men nu kommer jag till dig och talar detta i världen, på det att de må hafva min glädje fullkomnad i sig.

14. Jag har gifvit dem ditt ord, och världen har hatat dem, emedan de icke äro af världen, såsom jag icke är af världen.

15. Icke beder jag, att du skall taga dem bort ifrån världen, utan att du skall bevara dem från det onda.

16. De äro icke af världen, såsom jag icke är af världen.

17. Helga dem i sanning; ditt ord är sanning.

18. Såsom du har sändt mig i världen, så har ock jag sändt dem i världen.

19. Och jag helgar mig själf för dem, på det att ock de må vara helgade i sanning.

20. Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord skola tro på mig;

21. på det att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig, att ock de må vara ett i oss, på det att världen må tro, att du har sändt mig. Joh. 10: 38. 14: 10.

22. Och jag har gifvit dem den härlighet, som du har gifvit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett;

23. jag i dem och du i mig, att de må vara fullkomnade till ett, och att världen må förstå, att du har sändt mig och älskat dem, såsom du har älskat mig. 1 Joh. 1: 3. 3: 24.

24. Fader, jag vill, att hvarest jag är, där skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig, på det att de må se min härlighet, som du har gifvit mig; ty du har älskat mig före världens grundläggning. Joh. 12: 26. 14: 3.

25. Rättfärdige Fader, världen har icke känt dig, men jag har känt dig, och dessa hafva känt, att du har sändt mig.

26. Och jag har kungjort dem ditt namn, och jag skall kungöra det, på det att den kärlek, hvarmed du har älskat mig, må vara i dem och jag i dem.

18 Kapitlet.

Jesus förrådes, gripes, förhöres inför öfversteprästerna, förnekas af Petrus, förhöres af Pilatus.

När Jesus hade sagt detta, gick han ut med sina lärjungar öfver bäcken Kidron, och där var en örtagård, i hvilken han gick in och hans lärjungar. Matt. 26: 36. Mark. 14: 32. Luk. 22: 39.

2. Men äfven Judas, som förrådde honom, kände detta ställe, ty Jesus hade ofta där kommit tillsammans med sina lärjungar.

3. Därför tog Judas med sig krigskaran och några af öfversteprästernas och fariséernas tjänare och kom dit med bloss och lampor och vapen. Matt. 26: 47 f. Mark. 14: 43 f. Luk. 22: 47 f.

4. Då nu Jesus visste allt hvad som skulle vederfaras honom, gick han ut och sade till dem: Hvem söken I?

5. De svarade honom: Jesus från Nasaret. Jesus sade till dem: Det är jag. Och äfven Judas, som förrådde honom, stod ibland dem.

6. När han nu sade till dem: det är

jag, drogo de sig tillbaka och föllo till marken.

7. Då frågade han dem åter: Hvem söken I? Och de sade: Jesus från Nasaret.

8. Jesus svarade: Jag sade eder, att det är jag. Söken I nu mig, så låten dessa gå;

9. på det att det ord skulle fullbordas, som han hade sagt: Af dem du har gifvit mig förlorade jag ingen. Joh. 17: 12.

10. Simon Petrus, som hade ett svärd, drog då ut det och slog öfversteprästens tjänare och afhögg hans högra öra. Och tjänarens namn var Malkus.

11. Då sade Jesus till Petrus: Stick svärdet i skidan; den kalk, som min Fader har gifvit mig, skall jag icke dricka den?

12. Då grepo krigsskaran och befälhafvaren och judarnas tjänare Jesus och bundo honom

Matt. 26: 57 f. Mark. 14: 53 f. Luk. 22: 54 f.

13. och förde honom bort, först till Hannas, ty han var svärfar till Kaifas, som var öfverstepräst det året.

14. Och Kaifas var den som hade gifvit judarna det rådet, att det var nyttigt, att en människa dog för folket.

Joh. 11: 49 f.

15. Och Simon Petrus och en annan lärjunge följde Jesus. Men denne lärjunge var bekant med öfversteprästen och gick med Jesus in i öfversteprästens palats.

16. Och Petrus stod utanför vid porten. Då gick den andre lärjungen, som var bekant med öfversteprästen, ut och talade med portvakterskan och förde Petrus in.

17. Då sade tjänstekvinnan, som vaktade porten, till Petrus: Icke är väl äfven du en af denne mannens lärjungar? Han sade: Jag är det icke.

18. Men drängarna och tjänarna, som hade gjort upp en koleld, emedan det var kallt, stodo och värmde sig, och med dem stod Petrus och värmde sig.

19. Då frågade öfversteprästen Jesus om hans lärjungar och om hans lära.

20. Jesus svarade honom: Jag har öppet talat för världen, jag har alltid lärt i synagoga och i templet, där alla judar komma tillsammans, och hemligen har jag intet talat.

21. Hvarför spörjer du mig? Spörj dem som hafva hört, hvad jag har talat till dem. Se, dessa veta, hvad jag har sagt.

22. När han hade sagt detta, gaf en af tjänarna, som stod bredvid, Jesus en kindpust och sade: Skall du så svara öfversteprästen?

23. Jesus svarade honom: Har jag talat orätt, så visa, att det är orätt; men har jag talat rätt, hvarför slår du mig?

24. Och Hannas sände honom bunden till öfversteprästen Kaifas.

25. Och Simon Petrus stod och värmde sig. Då sade de till honom: Icke är väl äfven du en af hans lärjungar? Han nekade och sade: Jag är det icke.

Matt. 26: 69 f. Mark. 14: 66 f. Luk. 22: 55 f.

26. Då sade en af öfversteprästens tjänare, en frände till den på hvilken Petrus hade afhuggit örat: Såg jag dig icke med honom i örtagården?

27. Då nekade Petrus åter, och strax gol hanen.

28. Då förde de Jesus från Kaifas till landshöfdingens palats, och det var tidigt på morgonen; och själfva gingo de icke in i palatset, för att icke blifva orenade, utan kunna hålla påskmåltid.

Matt. 27: 1 f. Mark. 15: 1 f. Luk. 23: 1 f.

29. Då gick Pilatus ut till dem och sade: Hvad klagomål fören I mot denne man?

30. De svarade och sade till honom: Vore denne icke en illgärningsman, så hade vi icke antvardat honom åt dig.

31. Då sade Pilatus till dem: Tagen I honom och dömen honom efter eder lag. Då sade judarna till honom: Oss är icke lofligt att döda någon;

32. på det att Jesu ord skulle fullbordas, hvilka han hade sagt, då han gaf till känna, hurudan död han skulle dö.

Matt. 20: 19. Mark. 10: 33. Luk. 18: 32.

33. Pilatus gick då åter in i palatset och tillkallade Jesus och sade till honom: Är du judarnas konung?

Matt. 27: 11 f. Mark. 15: 2. Luk. 23: 3 f.

34. Jesus svarade honom: Säger du detta af dig själf, eller hafva andra sagt dig det om mig?

35. Pilatus svarade: Icke är väl jag en jude? Ditt folk och öfversteprästerna hafva antvardat dig åt mig; hvad har du gjort?

36. Jesus svarade: Mitt rike är icke af denna världen. Om mitt rike vore af denna världen, så skulle ju mina tjänare kämpa därför, att jag icke blefve antvardad åt judarna; men nu är mitt rike icke härifrån.

37. Då sade Pilatus till honom: Så är du då en konung? Jesus svarade: Du säger det, jag är en konung; därtill är jag född, och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Hvar och en som är af sanningen, han hör min röst.

38. Pilatus sade till honom: Hvad är sanning? Och när han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och sade till dem: Jag finner intet brott hos honom.

39. Men det är en sed hos eder, att jag vid påsken gifver eder en fånge lös. Viljen I då, att jag skall gifva eder judarnas konung lös?

Mark. 15: 6 f. Luk. 23: 17 f.

40. Då ropade de åter alla och sade: Icke denne, utan Barabbas. Men Barabbas var en röfvare.

19 Kapitlet.

Jesus misshandlas, dömes, korsfästes, dör, begrafves.

Så tog då Pilatus Jesus och lät gissla honom. Matt. 27: 27 f. Mark. 15: 16 f.

2. Och krigsmännen flätade en krona af törnen och satte henne på hans hufvud och hängde en purpurfärgad mantel på honom

3. och sade: Hell dig, judarnas konung, och gåfvo honom kindpustar.

4. Och Pilatus gick åter ut och sade till dem: Se, jag för honom ut till eder, att I mån förstå, att jag icke finner något brott hos honom.

5. Då gick Jesus ut, bärande törnekronan och den purpurfärgade manteln; och han sade till dem: Se, människan.

6. När nu öfverstepräster na och tjänarna sågo honom, ropade de och sade: Korsfäst, korsfäst! Pilatus sade till dem: Tagen I honom och korsfästen honom; ty jag finner icke något brott hos honom.

7. Judarna svarade honom: Vi hafva en lag, och efter vår lag måste han dö, ty han har gjort sig själf till Guds Son.

8. När nu Pilatus hörde detta tal, fruktade han ännu mer

9. och gick åter in i palatset och sade till Jesus: Hvarifrån är du? Men Jesus gaf honom intet svar.

10. Då sade Pilatus till honom: Talar du icke till mig? Vet du icke, att jag har makt att gifva dig lös, och att jag har makt att korsfästa dig?

11. Jesus svarade: Du hade ingen makt öfver mig, om det ej vore dig gifvet ofvanefter. Därför har den större synd, som har antvardat mig åt dig.

12. Därefter sökte Pilatus gifva honom lös, men judarna ropade och sade: Gifver du denne lös, så är du icke kejsarens vän. Hvar och en som gör sig till konung, han sätter sig upp mot kejsaren.

13. Då Pilatus hörde detta tal, förde han ut Jesus och satte sig på domstolen på en plats, som kallas Litostroton, på ebreiska Gabbata *.

14. Och det var påskens tillredelsedag, och det var vid sjätte timmen. Och han sade till judarna: Se, eder konung!

15. Men de ropade: Bort, bort med honom, korsfäst honom! Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa eder konung? Öfverstepräs terna svarade: Vi hafva ingen annan konung än kejsaren.

16. Så antvardade han honom då åt dem till att korsfästas. Då togo de Jesus och förde honom bort.

Matt. 27: 31. Mark. 15: 20.

17. Och han bar sitt kors och gick ut till den så kallade Hufvudskalleplatsen, på ebreiska Golgata, Matt. 27: 33 f., 38 f. Mark. 15: 22 f., 27 f. Luk. 23: 32 f.

18. och där korsfäste de honom och med honom två andra, en på hvardera sidan, och Jesus i midten.

19. Men Pilatus skref och en öfverskrift och satte den på korset; och det var skrifvet: Jesus från Nasaret, judarnas konung.

20. Denna öfverskrift läste många af judarna, ty det ställe, där Jesus var korsfäst, låg nära staden, och det var skrifvet på ebreiska och grekiska och latin.

21. Då sade judarnas öfverstepräster till Pilatus: Skrif icke: Judarnas konung, utan att denne har sagt: Jag är judarnas konung.

22. Pilatus svarade: Hvad jag har skrifvit, det har jag skrifvit.

23. Då nu krigsmännen hade korsfäst Jesus, togo de hans kläder och gjorde fyra delar, en del åt hvarje krigsman, och lifklädnaden med Men lifklädnaden var icke sömmad, utan väfd, uppifrån och allt igenom.

24. Därför sade de sinsemellan: Låtom oss icke skära sönder denna, utan kasta lott om honom, hvem han skall tillhöra; på det att skriften skulle fullbordas, som säger: »De hafva skiftat mina kläder mellan sig och kastat lott om min klädnad.» Och detta gjorde nu krigsmännen. Ps. 22: 19.

25. Men vid Jesu kors stodo hans moder och hans moders syster, Maria, Klopas' hustru, och Maria Magdalena.

26. När nu Jesus fick se sin moder och bredvid henne den lärjunge, som

* En med stengolf belagd upphöjning utanför ståthållarens palats, på hvilken domarstolen var uppställd.

han älskade, sade han till sin moder: Kvinna, se din son!

27. Sedan sade han till lärjungen: Se, din moder! Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig.

28. Därefter, emedan Jesus visste, att allt redan var fullkomnadt, sade han, på det att skriften skulle fullbordas: Jag törstar. Ps. 69: 22.

29. Och där stod ett käril, fullt af ättika, och de fyllde en svamp med ättika och satte den på en isopstängel och förde den till hans mun.

Matt. 27: 48.

30. Då nu Jesus hade tagit ättikan, sade han: Det är fullkomnadt, och böjde ned hufvudet och gaf upp andan.

31. På det att nu kropparna icke skulle blifva kvar på korset öfver sabbaten, emedan det var tillredelsedag, och den sabbatsdagen var stor, bådo judarna Pilatus, att deras ben måtte sönderslås och kropparna borttagas.

32. Då kommo krigsmännen och sönderslogo benen både på den förste och på den andre, som var korsfäst med honom.

33. Men när de kommo till Jesus och sågo honom redan vara död, slogo de icke sönder hans ben,

34. men en af krigsmännen stack upp hans sida med ett spjut, och strax gick där ut blod och vatten.

35. Och den som har sett detta har vittnat därom, och hans vittnesbörd är sant, och han vet, att han säger sant, på det att ock I skolen tro.

36. Ty detta skedde, på det att skriften skulle fullbordas: »Intet ben skall sönderslås på honom.»

2 Mos. 12: 46. 4 Mos. 9: 12.

37. Och åter säger en annan skrift: »De skola se upp till den som de hafva stungit.» Sak. 12: 10.

38. Men Josef från Arimatea, som var en Jesu lärjunge, fastän i hemlighet, af fruktan för judarna, bad därefter Pilatus att få taga Jesu kropp, och Pilatus tillstadde det. Alltså gick han och tog Jesu kropp. Matt. 27: 57 f.

Mark. 15: 42 f. Luk. 23: 50 f. Joh. 12: 42.

39. Äfven Nikodemus, som första gången hade kommit till Jesus om natten, kom och bar en blandning af myrra och aloe, vid pass ett hundra skålpund.

Joh. 3: 1 f.

40. Så togo de nu Jesu kropp och svepte honom i linnebindlar med de välluktande kryddorna, såsom judarna hafva för sed att tillreda till begrafning.

41. Men i den trakt, där han var korsfäst, var en örtagård, och i örtagården en ny graf, i hvilken ännu ingen hade blifvit lagd.

42. Där lade de då Jesus, för judarnas tillredelsedags skull, emedan grafven var nära.

20 Kapitlet.

Jesus uppenbarar sig efter sin uppståndelse för de sina.

Men på den första dagen i veckan kom Maria Magdalena tidigt på morgonen, då det ännu var mörkt, till grafven och såg, att stenen var borttagen från grafven.

Matt. 28: 1 f. Mark. 16: 1 f. Luk. 24: 1 f.

2. Då lopp hon och kom till Simon Petrus och till den andre lärjungen, hvilken Jesus älskade, och sade till dem: De hafva tagit Herren bort ur grafven, och vi veta icke, hvar de hafva lagt honom.

3. Då gingo Petrus och den andre lärjungen ut och kommo till grafven.

4. Och de lupo båda på samma gång, men den andre lärjungen lopp först, snabbare än Petrus, och kom först till grafven.

5. Och när han lutade sig därin, fick han se sveplinnet ligga där; dock gick han icke in.

6. Då kom Simon Petrus efter honom och gick in i grafven och såg sveplinnet ligga där.

7. Och duken, som hade varit om hans hufvud, låg icke bredvid sveplinnet, utan den låg på ett särskildt ställe, hopvecklad.

8. Så gick då äfven den andre lärjungen in, som först hade kommit till grafven, och han såg och trodde.

9. Ty ännu förstodo de icke skriften, att han måste uppstå från de döda.

10. Då gingo lärjungarna hem igen.

11. Men Maria stod och grät utanför grafven. Under det hon nu grät, lutade hon sig in i grafven

12. och fick se två änglar i hvita kläder, sittande, den ene vid hufvudet, den andre vid fötterna, där Jesu kropp hade legat.

13. Och dessa sade till henne: Kvinna, hvarför gråter du? Hon sade till dem: De hafva tagit bort min Herre, och jag vet icke, hvar de hafva lagt honom.

14. Och när hon hade sagt detta, vände hon sig om och fick se Jesus stå där, och hon visste icke, att det var Jesus. Mark. 16: 9.

15. Jesus sade till henne: Kvinna, hvarför gråter du? Hvem söker du? Hon menade, att det var örtagårdsmästaren och sade till honom: Herre, om du har burit bort honom, så säg mig, hvar du har lagt honom, så att jag må taga honom.

16. Jesus sade till henne: Maria! Hon vände sig om och sade till honom: Rabbuni! det är mästare.

17. Jesus sade till henne: Rör icke vid mig; ty jag har ännu icke uppfarit till min Fader, men gå till mina bröder och säg dem: Jag far upp till min Fader och eder Fader och till min Gud och eder Gud.

18. Maria Magdalena gick och förkunnade för lärjungarna, att hon hade sett Herren, och att han hade sagt henne detta.

19. På aftonen samma dag, den första i veckan, då dörrarna, där lärjungarna församlades, voro stängda, af rädsla för judarna, kom Jesus och stod midt ibland dem och sade till dem: Frid vare med eder! Mark. 16: 14. Luk. 24: 36 f. 1 Kor. 15: 5.

20. Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sin sida. Då vordo lärjungarna glada, att de sågo Herren.

21. Då sade Jesus åter till dem: Frid vare med eder! Såsom Fadern har sändt mig, så sänder ock jag eder.

22. Och när han hade sagt detta, blåste han på dem och sade till dem: Tagen den Helige Ande.

23. Hvilka I förlåten synderna, dem äro de förlåtna, och hvilka I behållen dem, dem äro de behållna. Matt: 16: 19. 18: 18.

24. Men Tomas, en af de tolf, som kallades Didymus*, var icke med dem, när Jesus kom.

25. Då sade de andra lärjungarna till honom: Vi hafva sett Herren. Men han sade till dem: Utan att jag ser märket efter spikarna i hans händer och sticker mitt finger i märket efter spikarna och sticker min hand i hans sida, tror jag det alls icke.

26. Och åtta dagar därefter voro hans lärjungar åter inne och Tomas med dem. Då kom Jesus, när dörrarna voro stängda, och stod midt ibland dem och sade: Frid vare med eder!

27. Därefter sade han till Tomas: Räck hit ditt finger och se mina händer, och räck hit din hand och stick henne i min sida, och blif icke otrogen utan trogen.

* Se not. sid. 114.

28. Och Tomas svarade och sade till honom: Min Herre och min Gud!

29. Jesus sade till honom: Emedan du har sett mig, tror du; saliga äro de som icke se och dock tro. 1 Petr. 1: 8.

30. Så gjorde ock Jesus i sina lärjungars åsyn många andra tecken, som icke äro uppskrifna i denna bok. Joh. 21: 25.

31. Men dessa äro uppskrifna, på det att I skolen tro, att Jesus är Kristus, Guds Son, och att I genom tron skolen hafva lif i hans namn.

21 Kapitlet.

Jesus uppenbarar sig för lärjungarna vid Tiberias' haf.

Därefter uppenbarade sig Jesus åter för lärjungarna vid Tiberias' haf. Och han uppenbarade sig sålunda:

2. Simon Petrus och Tomas, som kallades Didymus, och Natanael, som var från Kana i Galileen, och Sebedei söner och två andra af hans lärjungar voro tillsammans.

3. Simon Petrus sade till dem: Jag går bort för att fiska. De sade till honom: Vi gå ock med dig. Då gingo de ut och stego strax i båten, och i den natten fångade de intet.

4. Men då det redan var morgon, stod Jesus vid stranden; dock visste icke lärjungarna, att det var Jesus.

5. Då sade Jesus till dem: Barn, icke hafven I väl något att äta? De svarade honom: Nej.

6. Och han sade till dem: Kasten ut nätet på högra sidan om båten, så skolen I finna. Då kastade de ut och förmådde nu icke draga upp det för fiskarnas myckenhets skull.

7. Då sade den lärjunge, som Jesus älskade, till Petrus: Det är Herren. När nu Simon Petrus hörde, att det var Herren, band han om sig sin öfverklädnad, ty han var naken, och kastade sig i sjön. Joh. 13: 23.

8. Men de andra lärjungarna kommo med båten, ty de voro icke längre från land än vid pass två hundra alnar, och drogo nätet med fiskarna uti.

9. När de nu hade stigit i land, sågo de glöd ligga där och fisk däruppå och bröd.

10. Jesus sade till dem: Bären hit af de fiskar, som I nu fångaden.

11. Då gick Simon Petrus i båten och drog nätet upp på land, fullt af stora fiskar, ett hundra femtiotre; och

ehuru de voro så många, gick nätet icke sönder.

12. Jesus sade till dem: Kommen hit och äten. Men ingen af lärjungarna dristade fråga honom: Hvem är du? emedan de visste, att det var Herren.

13. Då gick Jesus och tog brödet och gaf dem, och likaledes fisken.

14. Detta var nu tredje gången Jesus uppenbarades för sina lärjungar, sedan han hade uppstått från de döda.

15. När de nu hade ätit, sade Jesus till Simon Petrus: Simon, Jonas' son, älskar du mig mer än dessa? Han sade till honom: Ja, Herre, du vet, att jag har dig kär. Han sade till honom: Föd mina lamm.

16. Åter sade han till honom för andra gången: Simon, Jonas' son, älskar du mig? Han sade till honom: Ja, Herre, du vet, att jag har dig kär. Han sade till honom: Vårda mina får.

17. Han sade till honom för tredje gången: Simon, Jonas' son, har du mig kär? Petrus vardt bedröfvad däröfver, att han för tredje gången sade till honom: har du mig kär? Och han sade till honom: Herre, du vet allting; du vet, att jag har dig kär. Jesus sade till honom: Föd mina får.

18. Sannerligen, sannerligen säger jag dig: När du var yngre, omgjordade du dig själf och gick, hvart du ville, men då du varder gammal, skall du uträcka dina händer, och en annan skall omgjorda dig och föra dig dit du icke vill. 2 Petr. 1: 14.

19. Men detta sade han för att gifva till känna, med hurudan död han skulle förhärliga Gud. Och då han hade sagt detta, sade han till honom: Följ mig.

20. Och Petrus vände sig om och såg den lärjungen följa, hvilken Jesus älskade, och som under aftonmåltiden hade legat vid hans bröst och sagt till honom: Herre, hvem är den som förråder dig?

21. När Petrus såg honom, sade han till Jesus: Herre, huru skall det då gå med denne?

22. Jesus sade till honom: Om jag vill, att han skall förblifva, till dess jag kommer, hvad kommer det dig vid? Följ du mig.

23. Då gick det talet ut ibland bröderna, att denne lärjunge icke skulle dö. Men Jesus hade icke sagt till honom, att han icke skulle dö, utan: Om jag vill, att han skall förblifva, till dess jag kommer, hvad kommer det dig vid?

24. Denne är den lärjunge, som vittnar om detta och som har skrifvit detta, och vi veta, att hans vittnesbörd är sant.

25. Men äfven mycket annat finnes, som Jesus har gjort; och om detta, hvart och ett för sig, skulle uppskrifvas, tror jag, att icke ens hela världen kunde rymma de böcker, som skulle skrifvas. Joh. 20: 30.

Apostlagärningarna.

1 Kapitlet.

Jesu himmelsfärd. Mattias' val till apostel.

I min förra berättelse har jag talat, min gode Teofilus, om allt hvad Jesus begynte både göra och lära,

2. ända till den dagen, då han vardt upptagen, sedan han genom den Helige Ande hade gifvit uppdrag åt de apostlar, som han hade utvalt, Matt. 28: 19 f. Mark. 16: 15.

3. och för hvilka han äfven, efter sitt lidande, genom många bevis framställde sig lefvande, då han under fyrtio dagar lät se sig af dem och talade om det som hör till Guds rike. 1 Kor. 15: 6.

4. Och då han kom tillsammans med dem, bjöd han dem att icke aflägsna sig från Jerusalem, utan förbida Faderns löfte, hvilket I, sade han, hafven hört af mig. Luk. 24: 49. Joh. 14: 16. 15: 26.

5. Ty Johannes döpte i vatten, men I skolen varda döpta med den Helige Ande icke många dagar härefter. Matt. 3: 11. Mark. 1: 8. Luk. 3: 16. Apg. 11: 16.

6. Då de nu voro församlade, frågade de honom, sägande: Herre, skall du i denna tid återupprätta riket åt Israel?

7. Då sade han till dem: Det tillkommer icke eder att veta tider eller stunder, dem Fadern har fastställt genom sin egen makt;

8. men I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände. Apg. 2: 4.

9. Och när han hade sagt detta, vardt

han i deras åsyn upptagen, och en sky tog honom bort ifrån deras ögon.
Mark. 16: 19. Luk. 24: 51.

10. Och när de sågo upp mot himmelen, i det han for bort, se, då stodo två män hos dem i hvita kläder,

11. hvilka ock sade: I galileiska män, hvarför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blifvit upptagen från eder till himmelen, han skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himmelen.

12. Sedan gingo de tillbaka till Jerusalem från det berg, som kallas Oljeberget, hvilket ligger nära Jerusalem på en sabbatsresas afstånd.

13. Och när de hade kommit dit, stego de upp i den sal i öfre våningen, där de plägade uppehålla sig, Petrus och Johannes och Jakob och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus och Matteus, Jakob, Alfei son, och Simon Ifraren och Judas, Jakobs son.
Matt. 10: 2 f.

14. Alla dessa, tillika med några kvinnor och Maria, Jesu moder, och hans bröder, framhärdade enträktigt i bönen.
Matt. 27: 55 f. Mark. 15: 40 f. Luk. 8: 2 f. 24: 10.

15. Och i dessa dagar stod Petrus upp ibland lärjungarna — och hopen af de församlade var omkring ett hundra tjugu — och sade:

16. I män och bröder! Den skrift måste fullbordas, hvilken den Helige Ande genom Davids mun hade förutsagt om Judas, som vardt en vägledare för dem som grepo Jesus.
Ps. 41: 10. Joh. 13: 18. Matt. 26: 47 f.
Mark. 14: 43 f. Luk. 22: 47 f. Joh. 18: 3 f.

17. Ty han var räknad bland oss och hade fått sin lott i detta ämbete.

18. Denne förvärfvade sig nu en åker för orättfärdighetens lön, och han föll framstupa ned och rämnade midt itu, och alla hans inälfvor föllo ut.
Matt. 26: 15. 27: 5 f.

19. Och det vardt kunnigt för alla dem som bo i Jerusalem, så att den åkern blef på deras tungomål kallad Akeldama, det är blodsåker.

20. Ty det är skrifvet i psalmernas bok: »Hans gård varde öde, och ingen vare, som där bor», och »Hans ämbete tage en annan.» Ps. 69: 26. 109: 8.

21. Så måste nu en bland de män, som hafva följt med oss under hela den tid, Herren Jesus ingick och utgick ibland oss,

22. från Johannes' döpelse till den dagen, då han vardt upptagen från oss, med oss blifva ett vittne om hans uppståndelse.

23. Och de föreslogo tvänne, Josef, som kallades Barsabas, med tillnamnet Justus, och Mattias.

24. Och de bådo och sade: Herre, du som känner allas hjärtan, utvisa, hvilkendera af dessa två du har utvalt

25. till att få sin lott i denna tjänst och i det apostlaämbete, från hvilket Judas afvek för att gå bort till sitt rum.

26. Och de kastade lott mellan dem, och lotten föll på Mattias, och äfven han vardt jämte de elfva räknad såsom apostel.

2 Kapitlet.

Den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen. Petri tal om Kristus. Församlingens tillväxt och förkofran.

Och när pingstdagen var inne, voro de alla endräktigt tillsammans.
5 Mos. 16: 9 f.

2. Då vardt plötsligt ett dån från himmelen, såsom af ett framfarande häftigt väder, och uppfyllde hela huset, där de sutto.

3. Och dem syntes tungor såsom af eld, hvilka fördelade sig och satte sig på hvar och en af dem.
Matt. 3: 11. Mark. 1: 8. Luk. 3: 16. Apg. 1: 5.

4. Och de vordo alla uppfyllda med den Helige Ande och begynte tala på andra tungomål, efter som Anden gaf dem att tala. Mark. 16: 17.

5. Och i Jerusalem voro judar boende, gudfruktiga män af allahanda folk, som äro under himmelen.

6. Och när detta ljud skedde, kom folket i mängd tillsammans, och de vordo bestörta, emedan hvar och en hörde, att de talade hans eget språk.

7. Och alla häpnade och förundrade sig, sägande till hvarandra: Se, äro icke alla dessa som tala galiléer?

8. Och huru kunna vi då höra hvar och en sitt modersmål?

9. Parter och meder och elamiter och de som bo i Mesopotamien och i Judeen och i Kappadocien, i Pontus och Asien,

10. i Frygien och Pamfylien, i Egypten och i Libyens trakter vid Cyrene, och resande från Rom, judar och proselyter,

11. kreter och araber, huru kunna vi höra dem på våra tungomål tala om Guds dråpliga verk?

12. Och de häpnade alla och vordo villrådiga, sägande, den ene till den andre: Hvad mände detta vara?

13. Och andra gjorde gäck af dem och sade: De äro druckna af sött vin.

14. Då steg Petrus fram jämte de elfva och hof upp sin röst och talade till dem: I judiska män och I alla som bon i Jerusalem! Detta vare eder veterligt, och lyssnen till mina ord.

15. Ty dessa äro icke druckna, såsom I menen; det är ju tredje timmen på dagen.

16. Utan detta är det som är sagdt genom profeten Joel: Joel 2: 28 f.

17. »Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta af min Ande öfver allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra åldsta skola drömma drömmar,

Jes. 44: 3. Sak. 12: 10.

18. och öfver mina tjänare och öfver mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta af min Ande, och de skola profetera.

19. Och jag skall gifva under ofvan i himmelen och tecken nere på jorden, blod och eld och rökmoln;

20. solen skall vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens stora och uppenbara dag kommer;

21. och det skall ske, att hvar och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst.»

22. I män af Israel, hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man, som för eder af Gud blifvit vitsordad genom krafter och under och tecken, hvilka Gud har gjort genom honom bland eder, såsom I ock själfva veten, Apg. 10: 38.

23. honom, som efter Guds fastställda råd och förutseende var utlämnad, hafven I tagit och genom orättfärdigas händer fastnaglat och dödat.

24. Honom har Gud uppväckt, sedan han lossat dödens vånda, emedan det icke var möjligt, att han skulle behållas af döden. Apg. 3: 15. 4: 10. 10: 40. 13: 30 f.

25. Ty David säger om honom: »Jag hade Herren för mina ögon alltid, ty han är på min högra sida, på det att jag icke må vackla. Ps. 16: 8 f.

26. Fördenskull gladde sig mitt hjärta, och min tunga fröjdade sig, och äfven mitt kött skall hvila på förhoppning.

27. Ty du skall icke lämna min själ i dödsriket och icke låta din Helige se förgängelse.

28. Du kungjorde mig lifvets vägar; du skall uppfylla mig med fröjd inför ditt ansikte.»

29. I män och bröder, man kan öppet säga till eder om patriarken David, att han är både död och begrafven, och hans graf finnes ibland oss intill denna dag.

30. Emedan han nu var en profet och visste, att Gud hade lofvat honom med ed, att en af hans länds frukt skulle sitta på hans tron, 2 Sam. 7: 12. Ps. 132: 11.

31. såg han förut och talade om Kristi uppståndelse, att han icke skulle lämnas i dödsriket, och att hans kött icke skulle se förgängelse.

32. Denne Jesus har Gud uppväckt, hvarom vi alla äro vittnen.

33. Sedan han nu genom Guds högra hand har blifvit upphöjd och af Fadern fått löftet om den Helige Ande, har han utgjutit detta, som I nu sen och hören;

34. ty icke har David farit upp i himmelen, men han säger: »Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, Ps. 110: 1.

35. till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.»

36. Därför må hela Israels hus för visso veta, att denne Jesus, som I hafven korsfäst, honom har Gud gjort till Herre och till Kristus.

37. Då de hade hört detta, fingo de ett styng i hjärtat och sade till Petrus och de andra apostlarna: I män och bröder, hvad skola vi göra? Hebr. 4: 12.

38. Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och hvar och en af eder låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andes gåfva. Luk. 24: 47.

39. Ty åt eder är löftet gifvet och åt edra barn och åt alla som fjärran äro, så många som Herren vår Gud skall kalla härtill. 1 Mos. 17: 7. Joh. 10: 16.

40. Och med många andra ord besvor han och förmanade dem, sägande: Låten frälsa eder från detta vrånga släkte.

41. De som då gärna mottogo hans ord läto döpa sig; och på den dagen förökades församlingen med omkring tre tusen själar.

42. Och de voro beständiga i apostlarnas lära och i gemensamheten och i brödsbrytandet och i bönerna.

43. Och fruktan kom öfver hvarje själ, och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

44. Och alla de troende voro tillsammans och hade allt gemensamt,

Apg. 4: 32 f.

45. och sina ägodelar och sitt gods sålde de och delade med sig däraf åt alla, efter hvars och ens behof.

46. Och hvar dag voro de ständigt och endräktigt i templet och bröto bröd

i hemmen och åto med hvarandra i fröjd och hjärtats enfald och prisade Gud
47. och hade ynnest hos allt folket; och Herren förökade hvar dag församlingen med dem som blefvo frälsta.

3 Kapitlet.

Petrus botar en ofärdig, predikar om Kristus.

Och Petrus och Johannes gingo tillsammans upp i templet vid den bönestund, som var vid nionde timmen.
2. Och där bars en man, som hade varit ofärdig ända från moderlifvet, hvilken de hvar dag satte vid den tempelport, som heter den sköna, att han skulle begära allmosa af dem som ingingo i templet.
3. När han fick se Petrus och Johannes, som ville gå in i templet, bad han att få en allmosa.
4. Då fäste Petrus och Johannes ögonen på honom och sade: Se på oss.
5. Och han gaf akt på dem, väntande att få något af dem.
6. Då sade Petrus: Silfver och guld har jag icke; men hvad jag har, det gifver jag dig: I Jesu Kristi, nasaréens, namn, stå upp och gå!
7. Och han fattade honom vid högra handen och reste upp honom, och strax blefvo hans fötter och fotknölar stärkta,
8. och han sprang upp och stod och gick och följde dem in i templet, gick och sprang och prisade Gud.
9. Och allt folket såg honom gå och prisa Gud,
10. och de kände igen honom, att han var den som, för att få allmosa, plägade sitta vid den sköna tempelporten, och de uppfylldes med häpnad och bestörtning öfver det som hade vederfarits honom.
11. Och då han höll sig till Petrus och Johannes, lopp allt folket till dem vid den så kallade Salomonska pelargången och voro häpna.
1 Kon. 6: 3. Apg. 5: 12.
12. Då Petrus såg det, svarade han folket:
I män af Israel! Hvarför undren I häröfver, eller hvarför fästen I ögonen på oss, likasom hade vi af egen kraft eller gudaktighet åstadkommit, att denne går?
13. Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus, hvilken I hafven utlämnat och förnekat inför Pilatus, då denne dömde, att man skulle gifva honom lös. 2 Mos. 3: 6.
14. Men I förnekaden den helige och rättfärdige och begärden, att en mandråpare skulle skänkas eder. Matt. 27: 20. Mark. 15: 11. Luk. 23: 18. Joh. 18: 40.
15. Och lifvets furste dräpten I, honom hvilken Gud har uppväckt från de döda, hvarom vi äro vittnen.
Apg. 2: 24, 32. Ef. 1: 20.
16. Och genom tron på hans namn har hans namn stärkt denne, hvilken I sen och kännen; och tron, som är genom honom, har nu gifvit honom denna fulla hälsa i allas eder åsyn.
Luk. 17: 19.
17. Och nu, mina bröder, vet jag, att I hafven gjort det af okunnighet, likasom ock edra rådsherrar;
18. men Gud har så fullbordat, hvad han har förutsagt genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida.
19. Bättren eder därför och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade,
20. på det att tider af vederkvickelse må komma från Herrens ansikte, och att han må sända den åt eder utkorade, Jesus Kristus,
21. hvilken himmelen måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse, om hvilka Gud af ålder har talat genom sina heliga profeters mun.
22. Ty Moses sade: »En profet, lik mig, skall Herren, eder Gud, åt eder uppväcka af edra bröder; honom skolen I höra i allt hvad han talar till eder; 5 Mos. 18: 15 f.
23. och det skall ske, att hvar och en själ, som icke hör den profeten, skall utrotas ur folket.»
24. Och äfven alla profeterna från Samuel, så många som därefter hafva talat, hafva bådat dessa dagar.
25. I ären barn af profeterna och af det förbund, hvilket Gud gjorde med våra fäder, då han sade till Abraham: »Och i din säd skola alla släkter på jorden varda välsignade.» 1 Mos. 12: 3.
26. För eder först och främst har Gud uppväckt sin tjänare Jesus och sändt honom till att välsigna eder, då hvar och en af eder omvänder sig från sin ondska. Apg. 13: 46.

4 Kapitlet.

Petrus och Johannes fängslas, förhöras, hotas. De troendes bön och enträkt.

Men medan de talade till folket, uppträdde mot dem prästerna och befälhafvaren öfver tempelvakten och sadducéerna,

2. förtretade däröfver, att de lärde folket och förkunnade i Jesus uppståndelsen från de döda.
3. Och de buro händer på dem och satte dem i häkte till följande dagen; ty det var redan afton.
4. Men många af dem som hade hört ordet blefvo troende, och antalet af männen vardt omkring fem tusen.
5. Och det begaf sig, att dagen därefter samlades deras rådsherrar och äldsta och skriftlärda i Jerusalem,
6. äfven öfversteprästen Hannas och Kaifas och Johannes och Alexander och alla som voro af öfversteprästerlig släkt.
Luk. 3: 2. Joh. 18: 13.
7. Och de ställde dem fram inför sig och frågade dem: Af hvilken makt eller i hvilket namn hafven I gjort detta?
8. Då sade Petrus, uppfylld med den Helige Ande, till dem: I folkets rådsherrar och äldsta i Israel!
9. Då vi i dag för en välgärning mot en sjukling inför rätta tillfrågas, hvarigenom denne har blifvit helbrägda,
10. så vare det veterligt för eder alla och för hela Israels folk, att genom Jesu Kristi, nasaréens, namn, hvilken I hafven korsfäst, och hvilken Gud har uppväckt från de döda, genom honom står denne helbrägda inför eder.
11. Han är den sten, som af eder såsom byggningsmän vardt förkastad, och som har blifvit en hörnsten;
Ps. 118: 22 f. Jes. 28: 16. Matt. 21: 42. Mark. 12: 10. Luk. 20: 17. Rom. 9: 33. 1 Petr. 2: 6.
12. och i ingen annan är frälsningen, ty det är icke något annat namn under himmelen, bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta.
Matt. 1: 21.
13. Och när de sågo sådan frimodighet hos Petrus och Johannes och förnummo, att de voro olärda och okunniga män, förundrade de sig och kände igen dem, att de hade varit med Jesus.
14. Och när de sågo mannen, som hade blifvit botad, stå bredvid dem, hade de intet att säga däremot,
15. utan bådo dem gå ut från rådet och öfverlade sinsemellan,
16. sägande: Hvad skola vi göra med dessa män? Ty ett bekant tecken är gjordt af dem, uppenbart för alla som bo i Jerusalem, och vi kunna icke neka det.
17. Men på det att det icke må komma ännu mer ut bland folket, så låtom oss strängeligen förbjuda dem att härefter tala i detta namn för någon människa.
18. Och de kallade in dem och tillsade dem att alldeles icke tala eller lära i Jesu namn. Apg. 5: 28 f.
19. Men Petrus och Johannes svarade och sade till dem: Om det är rätt inför Gud att höra eder mer än Gud, därom mån I döma;
20. ty vi kunna icke förtiga hvad vi hafva sett och hört.
21. Och de hotade dem ännu mer och läto dem gå, emedan de icke funno, huru de skulle kunna straffa dem, för folkets skull, eftersom alla prisade Gud för det som hade skett.
22. Ty den man, på hvilken detta läkedomsunder hade blifvit gjordt, var öfver fyrtio år.
23. Sedan de hade blifvit lösgifna, begåfvo de sig till de sina och berättade för dem allt hvad öfversteprästerna och de äldsta hade sagt dem.
24. Och när de hade hört detta, upphöfvo de endräktigt sin röst till Gud och sade: Herre, du är Gud, som har gjort himmelen och jorden och hafvet och allt hvad i dem är,
25. som genom din tjänares, vår fader Davids, mun genom den Helige Ande har sagt: »Hvarför larmade hedningar och tänkte folk fåfänglighet?
Ps. 2: 1.
26. Jordens konungar reste sig upp, och furstarna församlade sig tillhopa mot Herren och hans Smorde.»
27. Ty i denna stad hafva i sanning mot din helige tjänare Jesus, hvilken du har smort, både Herodes och Pontius Pilatus, jämte hedningarna och Israels stammar, förenat sig
28. för att göra allt hvad din hand och ditt råd förut hade beslutit, att det skulle ske.
29. Och nu, Herre, se till deras hotelser och gif dina tjänare att med all frimodighet tala ditt ord,
30. i det att du uträcker din hand till att bota sjuka och för att tecken och under må göras genom din helige tjänare Jesu namn.
31. Och då de hade bedit, skakades rummet, där de voro församlade, och de blefvo alla uppfyllda med den Helige Ande och talade Guds ord med frimodighet. Apg. 2: 47.
32. Men i hela hopen af dem som trodde var ett hjärta och en själ, och icke en enda sade något vara sitt af det han ägde, utan allt var för dem gemensamt. Apg. 2: 44 f.
33. Och apostlarna afgåfvo med stor kraft vittnesbördet om Herren Jesu Kristi

uppståndelse; och stor nåd var öfver dem alla.

34. Ty icke heller fanns ibland dem någon behöfvande, ty alla som ägde landtgårdar eller hus sålde dem och buro fram värdet af det som såldes

35. och lade det för apostlarnas fötter, och åt hvar och en utdelades efter som han behöfde.

36. Men Josef, som af apostlarna äfven kallades Barnabas, hvilket betyder förmaningens son, en levit, bördig från Cypern,

37. sålde en åker, hvilken han ägde; och han bar fram penningarna och lade dem för apostlarnas fötter.

5 Kapitlet.

Ananias' och hans hustrus bedrägeri och död. Apostlarna fängslas och befrias af en Herrens ängel. Gamaliels råd.

Men en man, vid namn Ananias, och Saffira, hans hustru, sålde en egendom,

2. och han tog, med sin hustrus vetskap, undan af värdet, och en del bar han fram och lade för apostlarnas fötter.

3. Och Petrus sade: Ananias, hvarför har Satan uppfyllt ditt hjärta, att du skulle ljuga för den Helige Ande och taga undan af värdet för gården?

4. Var han icke din, då du hade honom kvar, och var han icke, då han blifvit såld, i ditt våld? Hvarför har du i ditt hjärta föresatt dig denna gärning? Du har icke ljugit för människor utan för Gud.

5. Men då Ananias hörde dessa ord, föll han ned och gaf upp andan; och stor räddhåga kom öfver alla som hörde detta.

6. Och de yngre männen stodo upp, lade honom till rätta och buro honom ut och begrofvo honom.

7. Omkring tre timmar därefter kom hans hustru in utan att veta hvad som hade skett.

8. Då svarade Petrus henne: Säg mig, sålden I gården för så mycket? Och hon sade: Ja, för så mycket.

9. Men Petrus sade till henne: Hvarför haden I kommit öfverens att fresta Herrens Ande? Se, deras fötter, som hafva begrafvit din man, äro för dörren, och de skola bära ut dig.

10. Och strax föll hon ned för hans fötter och gaf upp andan; och när de unga männen kommo in, funno de henne död och buro ut och begrofvo henne bredvid hennes man.

11. Och stor räddhåga kom öfver hela församlingen och öfver alla som hörde detta.

12. Och genom apostlarnas händer gjordes många tecken och under bland folket, och de voro alla endräktigt tillsammans i Salomos pelargång.

13. Men af de andra djärfdes ingen sluta sig till dem, utan folket höll dem i stor ära.

14. Och alltmera tillkommo sådana som trodde på Herren, hela skaror af både män och kvinnor,

15. så att de ock utburo de sjuka på gatorna och lade dem i sängar och på bårar, på det att, då Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte öfverskygga någon af dem.

16. Och äfven en mängd folk ifrån de kringliggande städerna kom tillsammans till Jerusalem, förande med sig sjuka och sådana som voro plågade af orena andar, och de vordo alla botade.

17. Då stod öfversteprästen upp och alla de som voro med honom, hvilka hörde till sadducéernas parti, och de blefvo fulla af ifver

18. och buro händer på apostlarna och satte dem i allmänt häkte.

19. Men en Herrens ängel öppnade om natten dörrarna till fängelset och förde dem ut och sade:

20. Gån åstad och uppträden och talen i templet till folket alla detta lifvets ord.

21. Och sedan de hade hört detta, gingo de i dagningen in i templet och lärde. Och öfversteprästen och de som voro med honom kommo och sammankallade rådet och alla de äldsta bland Israels barn och sände till fängelset för att hämta dem.

22. Och rättstjänarna kommo dit och funno dem icke i fängelset, och de återvände och berättade det,

23. sägande: Fängelset funno vi stängdt med all omsorg och vaktarna stående utanför dörrarna, men när vi öppnade, funno vi ingen därinne.

24. Och när befälhafvaren öfver tempelvakten och öfversteprästerna hörde dessa ord, visste de icke, hvad de skulle tänka om dem och hvad häraf skulle blifva.

25. Då kom någon och berättade för dem: Se, de män, hvilka I haden insatt i fängelset, de uppträda i templet och lära folket.

26. Då gick befälhafvaren tillika med tjänarna och hämtade dem, dock utan våld; ty de fruktade för folket, att de skulle blifva stenade.

27. Och sedan de hade hämtat dem, inställde de dem för rådet, och översteprästen tillfrågade dem,

28. sägande: Hafva vi icke allvarligen bjudit eder att icke lära i detta namn? Och se, I hafven uppfyllt Jerusalem med eder lära och viljen draga öfver oss denne mannens blod.

Apg. 4: 18 f.

29. Men Petrus och apostlarna svarade och sade: Man måste lyda Gud mer än människor.

30. Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, hvilken I hafven upphängt på trä och dödat. Apg. 2: 24, 32. 3: 15.

31. Honom har Gud med sin högra hand upphöjt till en höfding och en frälsare för att gifva Israel bättring och syndernas förlåtelse;

Hebr. 2: 10. Luk. 24: 47.

32. och vi äro vittnen om allt detta, så ock den Helige Ande, hvilken Gud har gifvit dem som lyda honom. Joh. 15: 26 f.

33. Och när de hade hört detta, skar det dem i hjärtat, och de rådslogo om att rödja dem ur vägen.

34. Då stod en farisé upp i rådet, vid namn Gamaliel, en lagklok, som var aktad bland allt folket, och begärde, att man för en kort stund skulle låta apostlarna gå ut. Apg. 22: 3.

35. Och han sade till dem: I män af Israel, sen eder före, hvad I ämnen göra med dessa män.

36. Ty för en tid sedan uppträdde Teudas och gaf sig ut för att vara något, och till honom slöt sig en hop af omkring fyra hundra män; och han blef dödad, och alla som hade trott på honom blefvo skingrade och tillintetgjorda.

Apg. 21: 38.

37. Efter honom uppträdde Judas, galiléen, i skattskrifningens dagar, och han bragte mycket folk till affall och drog dem efter sig; äfven han omkom, och alla som trodde på honom blefvo förskingrade.

38. Och nu säger jag eder: Befatten eder icke med dessa män och låten dem vara; ty är detta anslag eller detta verk af människor, så skall det varda om intet;

39. men är det af Gud, så kunnen I icke göra det om intet; sen till, att I icke mån finnas strida mot Gud själf.

40. Då lydde de honom och kallade in apostlarna och läto hudflänga dem och bjödo dem att icke tala i Jesu namn och läto dem gå.

41. Och så gingo de ut från rådet, glada däröfver, att de hade blifvit befunna värdiga att lida smälek för det namnets skull. Matt. 5: 10 f. Rom. 5: 3.

42. Och de upphörde icke att hvar dag i templet och i husen lära och förkunna evangelium om Kristus Jesus.

6 Kapitlet.

Sju män utses att besörja den dagliga utdelningen. Stefanus anklagas.

Men i dessa dagar, då lärjungarnas antal förökades, begynte de grekiska judarna att knorra mot ebréerna däröfver, att deras änkor blefvo förbisedda vid det dagliga betjänandet.

2. Då kallade de tolf hopen af lärjungarna tillsammans och sade: Det är icke tillbörligt, att vi öfvergifva Guds ord för att tjäna vid borden.

3. Utsen därför, bröder, sju män bland eder, som hafva godt rykte om sig och äro fulla af den Helige Ande och visdom, hvilka vi kunna anställa för detta behof.

4. Men vi vilja ägna oss ständigt åt bönen och ordets tjänst.

5. Och det talet behagade hela hopen; och de utvalde Stefanus, en man full af tro och den Helige Ande, och Filippus och Prokorus och Nikanor och Timon och Parmenas och Nikolaus, en proselyt från Antiokia, Apg. 8: 26. 21: 8.

6. och dem framställde de för apostlarna. Och de bådo och lade händerna på dem.

7. Och Guds ord växte, och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem, och en stor hop af prästerna blefvo tron lydaktiga.

8. Och Stefanus, som var full af nåd och kraft, gjorde stora under och tecken bland folket.

9. Då uppstodo några af dem som voro från den synagogan, som kallades libertinernas, och af cyrenéerna och alexandrinerna och af dem som voro från Cilicien och Asien, för att tvista med Stefanus.

10. Och de förmådde icke stå emot den visdom och den ande, hvarmed han talade.

11. Då beställde de några män, som sade: Vi hafva hört honom tala hädiska ord mot Moses och mot Gud.

12. Och de uppeggade folket och de äldsta och de skriftlärda, och de öfverföllo honom och släpade honom med sig och förde honom inför rådet

13. och framställde falska vittnen, som sade: Denna människa låter icke af att

tala hädiska ord mot detta heliga rum och mot lagen,

14. ty vi hafva hört honom säga: Jesus, denne nasaré, skall nedbryta detta rum och förändra de stadgar, som Moses har gifvit oss.

15. Och alla som sutto i rådet fäste ögonen på honom och sågo hans ansikte likasom en ängels ansikte.

7 Kapitlet.

Stefani tal inför rådet. Hans martyrdöd.

Då sade öfversteprästen: Förhåller detta sig så?

2. Och han sade: I män, bröder och fäder, hören! Härlighetens Gud syntes för vår fader Abraham, medan han var i Mesopotamien, innan han bosatte sig i Karran, 1 Mos. 12: 1 f.

3. och sade till honom: »Gå ut ur ditt land och från din släkt och kom till det land, som jag skall visa dig.»

4. Då gick han ut från kaldéernas land och bosatte sig i Karran; och sedan hans fader var död, förflyttade han honom därifrån till detta land, där I nu bon; 1 Mos. 11: 31.

5. och han gaf honom ingen arfvedel där, icke ens en fotsbredd, och han lofvade att gifva det till besittning åt honom och åt hans säd efter honom, då han ännu intet barn hade.

6. Och Gud talade sålunda: »Din säd skall vara främmande i ett annat folks land, och de skola göra dem till trälar och fara illa med dem i fyra hundra år; 1 Mos. 15: 13 f.

7. och det folk, hvars trälar de skola vara, skall jag döma», sade Gud, »och sedan skola de gå ut därifrån och tjäna mig på denna ort.»

8. Och han gaf honom omskärelsens förbund; och så födde han Isak och omskar honom på åttonde dagen, och Isak födde Jakob, och Jakob de tolf patriarkerna. 1 Mos. 17: 9 f. 21: 2 f. 25: 24 f. 29: 32 f. 30: 5 f. 35: 16 f.

9. Och patriarkerna sålde Josef, af afundsjuka, till Egypten, och Gud var med honom; 1 Mos. 37: 28.

10. och han halp honom ur all hans nöd och gaf honom nåd och visdom inför Farao, konungen i Egypten, och denne satte honom till styresman öfver Egypten och hela sitt hus. 1 Mos. 41: 40 f.

11. Och hunger kom öfver hela Egypten och Kanaan och stor nöd, och våra fäder funno inga lifsmedel. 1 Mos. 41: 54 f.

12. Och då Jakob fick höra, att säd fanns i Egypten, sände han våra fäder dit för första gången. 1 Mos. 42: 1 f.

13. Och andra gången vardt Josef igenkänd af sina bröder, och Josefs släkt blef bekant för Farao. 1 Mos. 45: 4 f.

14. Då sände Josef och kallade till sig sin fader Jakob och hela sin släkt, sjuttiofem själar. 1 Mos. 46: 6 f.

15. Och Jakob for ned till Egypten och dog, han och våra fäder. 1 Mos. 49: 33.

16. Och de flyttades till Sikem och lades i den graf, hvilken Abraham hade köpt för penningar af Hemors barn i Sikem. 1 Mos. 47: 30. 50: 13. 33: 19. Jos. 24: 32.

17. Och allt eftersom tiden tillstundade för det löfte, hvilket Gud hade med en ed gifvit åt Abraham, tillväxte folket och förökades i Egypten, 2 Mos. 1: 7 f.

18. till dess en annan konung öfver Egypten uppstod, som icke visste af Josef.

19. Denne brukade list mot vårt folk och för illa med våra fäder, så att de måste utsätta sina barn, att de icke skulle blifva vid lif.

20. Vid samma tid vardt Moses född, och han var Gud behaglig och vardt fostrad i sin faders hus I tre månader; 2 Mos. 2: 2. Hebr. 11: 23.

21. men då han vardt utsatt, upptog Faraos dotter honom och uppfödde honom sig till en son. 2 Mos. 2: 3 f.

22. Och Moses vardt undervisad i all egyptiernas visdom och var mäktig i sina ord och gärningar.

23. Men då han vardt fyrtio år gammal, kom det honom i sinnet att besöka sina bröder, Israels barn.

24. Och då han såg en af dem lida orätt, öfvade han vedergällning och hämnades den misshandlade och slog ihjäl egyptiern.

25. Och han menade, att hans bröder skulle förstå, att Gud genom hans hand skulle frälsa dem; men de förstodo det icke.

26. Och dagen därefter visade han sig för dem under en tvist och uppmanade dem till fred, sägande: I män, I ären bröder; hvarför förorätten I hvarandra?

27. Men den som förorättade sin nästa stötte honom bort, sägande: Hvem har satt dig till höfding och domare öfver oss?

28. Icke vill du väl slå ihjäl mig, såsom du i går slog ihjäl egyptiern?

29. Men vid detta tal flydde Moses och bodde såsom främling i landet Madian, där han födde två söner.

30. Och efter fyrtio års förlopp syntes honom i öknen vid berget Sinai en Herrens ängel i en brinnande törnbuske.
2 Mos. 3: 2 f.

31. Och när Moses såg det, förundrade han sig över synen, och då han gick fram för att betrakta den, hördes Herrens röst:

32. »Jag är dina fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.» Då vardt Moses förfärad och tordes icke betrakta synen.

33. Och Herren sade till honom: Lös skorna av dina fötter; ty den plats, där du står, är en helig mark.

34. Jag har sett mitt i Egypten boende folks misshandling, och jag har hört deras suckan och har stigit ned för att befria dem. Och nu, kom; låt mig sända dig till Egypten.

35. Denne Moses, hvilken de hade förnekat, sägande: hvem har satt dig till höfding och domare? honom har Gud sändt till en höfding och förlossare, genom ängeln, hvilken syntes honom i törnbusken.

36. Han utförde dem och gjorde under och tecken i Egyptens land och i Röda hafvet och i öknen under fyrtio år.
2 Mos. 7 kap. 16: 1 f.

37. Denne Moses är den som sade till Israels barn: »En profet, lik mig, skall Gud åt eder uppväcka af edra bröder; honom skolen I höra.»
5 Mos. 18: 15, 18. Apg. 3: 22.

38. Denne är den som var i församlingen i öknen med ängeln, hvilken talade till honom på berget Sinai, och med våra fäder, och som undfick lefvande ord till att gifva oss, 2 Mos. 19: 8 f.

39. och hvilken våra fäder icke ville blifva lydiga, utan stötte bort ifrån sig och vände sig med sina hjärtan till Egypten,

40. sägande till Aron: »Gör oss gudar, som kunna gå framför oss; ty vi veta icke hvad som har vederfarits denne Moses, som har fört oss ut ur Egyptens land.» 2 Mos. 32: 1 f.

41. Och de gjorde en kalf i de dagarna och framburo offer åt afgudabilden och fröjdade sig öfver sina händers verk. 1 Kor. 10: 7.

42. Då vände Gud sig bort och hängaf dem till att dyrka himmelens härskara, såsom det är skrifvet i profeternas bok: »Icke framburen I väl åt mig under fyrtio år i öknen slaktoffer och andra offer, I af Israels hus?

43. I buren Moloks tält och eder gud Remfans stjärna, de bilder, som I haden gjort för att tillbedja dem. Och jag skall förflytta eder på andra sidan Babylon.» Am. 5: 25 f.

44. Vittnesbördets tält var bland våra fäder i öknen, såsom den som talade till Moses hade förordnat, att han skulle göra det efter den förebild, som han hade sett; 2 Mos. 25: 40. Hebr. 8: 5.

45. hvilket ock våra fäder togo i arf och införde under Josua i det land, som de hedningar innehade, hvilka Gud dref undan för våra fäder, ända till Davids dagar, Jos. 3: 14.

46. som fann nåd inför Gud och bad, att han måtte finna en boning åt Jakobs Gud. 2 Sam. 7: 2 f. Ps. 132: 4 f.

47. Och Salomo byggde åt honom ett hus. 1 Kon. 6: 1 f.

48. Men icke bor den Högste i det som är gjordt med händer, såsom profeten säger:
1 Kon. 8: 27. Jes. 66: 1. Apg. 17: 24.

49. »Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall. Hvad hus viljen I bygga åt mig, säger Herren, eller hvilket är rummet för min hvila?

50. Har icke min hand gjort allt detta?»

51. I hårdnackade och oomskurna till hjärta och öron! I stån alltid emot den Helige Ande; såsom edra fäder, så ock I.
Jer. 6: 10. 9: 25. Hes. 44: 9.

52. Hvilken af profeterna hafva icke edra fäder förföljt? De hafva ock dräpt dem som förutsade den Rättfärdiges tillkommelse, hvilkens förrädare och dråpare I hafven blifvit,
1 Kon. 19: 10. Matt. 23: 29 f. Apg. 3: 14.

53. I som hafven fått lagen genom änglars medverkan, men icke hållit honom. 2 Mos. 19: 8 f. Gal. 3: 19.

54. Och när de hörde detta, skar det dem i deras hjärtan, och de beto samman tänderna mot honom.

55. Men han, full af den Helige Ande, såg upp mot himmelen och fick se Guds härlighet och Jesus, stående på Guds högra sida,

56. och sade: Se, jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.

57. Då ropade de med hög röst och höllo för sina öron och rusade samfäldt mot honom

58. och drefvo honom ut ur staden och stenade honom; och vittnena lade af sig sina kläder vid en ung mans fötter, som hette Saulus.
5 Mos. 17: 7. Apg. 9: 1. 22: 20.

59. Och de stenade Stefanus, som åkallade och sade: Herre Jesus, mottag min ande!

60. Och han böjde sina knän och ropade med hög röst: Herre, tillräkna dem icke denna synd! Och när han hade sagt detta, afsomnade han.

Matt. 5: 44. Luk. 6: 27 f.

8 Kapitlet.

De troende i Jerusalem förföljas och förskingras. Samariternas omvändelse. Trollkarlen Simon. En etiopisk man döpes.

Och Saulus samtyckte till hans död. Och samma dag vardt en stor förföljelse mot församlingen i Jerusalem, och alla, utom apostlarna, blefvo förskingrade till olika trakter af Judeen och Samarien. Apg. 22: 20.

2. Och gudfruktiga män begrofvo Stefanus och höllo stor klagolåt öfver honom.

3. Men Saulus förödde församlingen, gick omkring i husen och släpade ut både män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse. Apg. 22: 4, 19. 26: 10 f.

4. Men de förskingrade gingo nu omkring och förkunnade evangelii ord.

5. Och Filippus kom ned till en stad i Samarien och predikade Kristus för dem.

6. Och folket aktade endräktigt på det som sades af Filippus, när de hörde och sågo de tecken, som han gjorde.

7. Ty från många som hade orena andar foro dessa ut, ropande med hög röst, och många lama och halta vordo botade.

8. Och i den staden vardt stor glädje.

9. Men i staden var före honom en man, vid namn Simon, som öfvade trolldom och förvånade det samaritiska folket, sägande sig vara en stor man;

10. och till honom höllo sig alla, både små och stora, sägande: Denne är Guds stora kraft.

11. Och de höllo sig till honom, emedan han under en lång tid hade förvånat dem med sina trolldomskonster.

12. Men när de trodde Filippus, som förkunnade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn, läto de döpa sig, både män och kvinnor.

13. Och äfven Simon trodde, och när han vardt döpt, slöt han sig till Filippus, och då han såg tecken och stora krafter ske, vardt han förvånad.

14. Då nu de apostlar, som voro i Jerusalem, fingo höra, att Samarien hade mottagit Guds ord, sände de till dem Petrus och Johannes,

15. hvilka foro ned och bådo för dem, att de måtte få den Helige Ande;

16. ty han hade ännu icke fallit på någon af dem, utan de voro allenast döpta till Herren Jesu namn.

17. Då lade de händerna på dem, och de fingo den Helige Ande.

18. Och när Simon såg, att den Helige Ande gafs därigenom, att apostlarna lade sina händer på dem, bar han fram penningar till dem

19. och sade: Gifven ock mig denna makt, att hvar och en, på hvilken jag lägger mina händer, får den Helige Ande.

20. Men Petrus sade till honom: Fördömd vare du och dina penningar, emedan du trodde, att du kunde förvärfva Guds gåfva för penningar!

21. Du har ingen del eller lott i denna sak, ty ditt hjärta är icke rätt inför Gud.

22. Bättra dig därför från denna din ondska och bed Gud, om möjligen ditt hjärtas tanke kan varda dig förlåten.

23. Ty jag ser, att du är stadd i bitterhets galla och orättfärdighets band.

24. Då svarade Simon och sade: Bedjen I Herren för mig, att intet må öfvergå mig af det I hafven sagt.

25. Och sedan de hade vittnat och talat Herrens ord, vände de tillbaka till Jerusalem och förkunnade evangelium i många byar i Samarien.

26. Men en Herrens ängel talade till Filippus och sade: Stå upp och gå söder ut den vägen, som går ned från Jerusalem till Gasa; den är öde.

27. Och han stod upp och gick. Och se, en etiopisk man, en hofman och mäktig herre hos drottning Kandace i Etiopien, som var satt öfver hela hennes skattkammare, hade kommit till Jerusalem för att där tillbedja,

28. och han var nu stadd på hemvägen och satt i sin vagn och läste profeten Esaias.

29. Då sade anden till Filippus: Gå fram och följ med denna vagn.

30. Då lopp Filippus fram och hörde honom läsa profeten Esaias och sade: Förstår du då, hvad du läser?

31. Och denne sade: Huru skulle jag väl kunna det, utan att någon undervisar mig? Och han bad Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom.

32. Men innehållet af den skrift, som han läste, var detta: »Såsom ett får vardt han förd till slaktning, och såsom ett lamm är tyst för den som klipper det, så öppnar han icke sin mun.

Jes. 53: 7 f.

33. I hans förnedring vardt hans dom borttagen, och hvem kan beskrifva hans

släkte? ty hans lif borttages från jorden.»

34. Och hofmannen svarade och sade till Filippus: Jag beder dig: om hvem säger profeten detta, om sig själf eller om någon annan?

35. Då öppnade Filippus sin mun, och, begynnande från denna skrift, förkunnade han för honom evangelium om Jesus.

36. Och under det de färdades vägen fram, kommo de till ett vatten, och hofmannen sade: Se vatten! Hvad hindrar, att jag döpes?

37. Och han befallde, att vagnen skulle stanna; och de stego båda ned i vattnet, både Filippus och hofmannen, och han döpte honom.

38. Och när de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hofmannen såg honom icke mera, ty han for sin väg och var glad.

39. Och Filippus vardt funnen i Asdod; och han vandrade omkring och förkunnade evangelium i alla städer, till dess han kom till Cesarea.

9 Kapitlet.

Saulus omvändes. Petrus botar Eneas och uppväcker Tabita.

Men Saulus andades ännu hot och mord mot Herrens lärjungar och gick till öfversteprästen

Apg. 7: 58. 8: 1 f. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

2. och begärde af honom bref till synagogorna i Damaskus, att om han funne några som tillhörde den vägen, män och kvinnor, skulle han föra dem bundna till Jerusalem.

Apg. 22: 5 f. 26: 12 f.

3. Och när han under sin resa nalkades Damaskus, kringstrålade honom plötsligen ett sken från himmelen,

4. och han föll ned till jorden och hörde en röst, som sade till honom: Saul, Saul, hvarför förföljer du mig?

5. Och han sade: Hvem är du, Herre? Och Herren sade: Jag är Jesus, som du förföljer.

6. Men stå upp och gå in i staden, och det skall varda dig sagdt, hvad du bör göra.

7. Och de män, som reste med honom, stodo förstummade och hörde väl rösten, men sågo ingen.

8. Då reste sig Saulus upp från jorden; men då hans ögon öppnades, såg han intet, utan de togo honom vid handen och ledde honom in i Damaskus.

9. Och i tre dagar såg han icke och hvarken åt eller drack.

10. Och i Damaskus var en lärjunge, vid namn Ananias, och Herren sade till honom i en syn: Ananias! Och han sade: Se, här är jag, Herre!

11. Och Herren sade till honom: Stå upp och gå till den gatan, som kallas den raka, och sök i Judas' hus en man vid namn Saulus, från Tarsus; ty se, han beder.

12. Och han har i en syn sett en man, vid namn Ananias, komma in och lägga handen på honom, på det att han skulle få sin syn igen.

13. Då svarade Ananias: Herre, jag har af många hört om denne man, huru mycket ondt han har gjort dina heliga i Jerusalem,

14. och här har han fullmakt af öfversteprästerna att fängsla alla dem som åkalla ditt namn.

15. Men Herren sade till honom: Gå; ty denne är mig ett utkoradt redskap till att bära mitt namn inför hedningar och konungar och Israels barn;

16. ty jag skall visa honom, huru mycket han måste lida för mitt namns skull.

17. Och Ananias gick åstad och kom in i huset och lade sina händer på honom och sade: Saul, min broder, Herren har sändt mig, Jesus, som syntes dig på vägen, där du kom, på det att du skall få din syn igen och uppfyllas med den Helige Ande.

18. Och strax föll ifrån hans ögon såsom fjäll, och han fick sin syn igen och stod upp och vardt döpt.

19. Och han tog sig mat och stärkte sig.

Och Saulus var några dagar med de lärjungar, som voro i Damaskus;

20. och strax predikade han i synagogorna Jesus, att han var Guds Son.

21. Och alla som hörde honom blefvo bestörta och sade: Är icke detta den som i Jerusalem förödde dem som åkalla detta namn? Och hit hade han kommit i afsikt att föra dem bundna till öfversteprästerna. Apg. 26: 9 f.

22. Men Saulus tilltog i kraft mer och mer och förbryllade de judar, som bodde i Damaskus, bevisande, att denne var Kristus.

23. Men efter många dagars förlopp rådslogo judarna sinsemellan om att döda honom.

24. Och deras anslag vardt bekant för Saulus; och de höllo vakt vid portarna dag och natt för att döda honom.

2 Kor. 11: 32.

25. Men en natt togo lärjungarna och släppte ned honom genom muren, nedhissande honom i en korg.

26. Och när han kom till Jerusalem, försökte han att sluta sig till lärjungarna, men de voro alla rädda för honom, emedan de icke trodde, att han var en lärjunge. Gal. 1: 18.

27. Men Barnabas tog honom till sig och förde honom till apostlarna och förtäljde för dem, huru han hade sett Herren på vägen, och att han hade talat med honom, och huru han i Damaskus hade frimodigt talat i Jesu namn.

28. Och han gick ut och in med dem i Jerusalem och talade frimodigt i Herrens namn.

29. Och han talade och tvistade med de grekiska judarna, men de sökte efter att döda honom.

30. Och när bröderna märkte det, förde de honom ned till Cesarea och sände honom bort till Tarsus.

31. Så hade nu församlingen frid över hela Judeen och Galileen och Samarien, uppbyggande sig och vandrande i Herrens fruktan, och tillväxte genom den Helige Andes bistånd.

32. Och det begaf sig, att Petrus, under sina vandringar till alla, även kom till de heliga, som bodde i Lydda.

33. Där fann han en man, vid namn Eneas, som sedan åtta år hade legat till sängs och var lam.

34. Och Petrus sade till honom: Eneas! Jesus Kristus botar dig. Stå upp och bädda åt dig. Och strax stod han upp.

35. Och honom sågo alla som bodde i Lydda och i Saron, och de omvände sig till Herren.

36. Och i Joppe var en lärjunginna, vid namn Tabita, hvilket betyder Dorkas*. Hon var rik på goda gärningar och allmosor, hvilka hon gaf.

37. Och det begaf sig i de dagarna, att hon vardt sjuk och dog. Och de tvådde henne och lade henne i en sal i öfre våningen.

38. Och emedan Lydda låg nära Joppe och lärjungarna hade hört, att Petrus var där, sände de två män till honom och bådo honom utan dröjsmål komma till dem.

39. Då stod Petrus upp och gick med dem. Och när han kom dit, förde de honom upp i salen, och omkring honom ställde sig alla änkorna, gråtande och visande honom alla de lifklädnader och mantlar, som Dorkas hade gjort, medan hon var med dem.

* Hind.

40. Då dref Petrus ut dem alla och föll på sina knän och bad och vände sig till kroppen och sade: Tabita, stå upp. Och hon öppnade sina ögon, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp.

41. Och han räckte henne handen och reste upp henne och kallade in de heliga och änkorna och ställde henne fram lefvande.

42. Och det vardt kändt i hela Joppe, och många trodde på Herren.

43. Och han stannade många dagar i Joppe hos en viss Simon, en garfvare.

10 Kapitlet.

Kornelii syn. Petri syn och predikan. Kornelius och andra hedningar döpas.

I Cesarea var en man, vid namn Kornelius, en höfvitsman vid den så kallade italienska krigsskaran,

2. from och gudfruktig med hela sitt hus, gifvande många allmosor åt folket och bedjande till Gud alltid.

3. Han såg tydligen i en syn, ungefär vid nionde timmen på dagen, en Guds ängel komma in till honom och säga till honom: Kornelius!

4. Och han fäste ögonen på honom och vardt förfärad och sade: Hvad är det, Herre? Och denne sade till honom: Dina böner och dina allmosor hafva uppstigit till hågkomst inför Gud;

5. och sänd nu några män till Joppe och hämta Simon, som ock kallas Petrus.

6. Han gästar hos en viss Simon, en garfvare, som äger ett hus vid hafvet.

7. Och då ängeln, som talade med honom, hade gått bort, kallade han till sig två af sina tjänare och en from krigsman af dem som ständigt voro hos honom

8. och förtäljde för dem alltsammans och sände dem till Joppe.

9. Men dagen därefter, medan dessa voro på väg och nalkades staden, gick Petrus vid den sjätte timmen upp på taket för att bedja.

10. Och han vardt hungrig och ville hafva mat, och under det att de tillredde den, kom en hänryckning öfver honom,

11. och han såg himmelen öppen och ett kärl, likt en stor linneduk, komma ned, hvilket, bundet i fyra hörn, sänkte sig ned till jorden,

12. i hvilket voro alla fyrfota och krälande djur på jorden och himmelens fåglar.

13. Och en röst kom till honom: Stå upp, Petrus, slakta och ät!

14. Men Petrus sade: Ingalunda, Herre; ty aldrig har jag ätit något oheligt och orent.

15. Och åter kom en röst för andra gången till honom: Hvad Gud har renat, må ej du anse oheligt.

16. Och detta skedde tre gånger, och så vardt kärlet åter upptaget till himmelen.

17. Och under det Petrus inom sig var oviss om hvad den syn, som han hade sett, skulle betyda, se, då stodo vid porten de män, som voro sända från Kornelius och hade frågat sig fram till Simons hus.

18. Och de ropade och frågade, om Simon, som ock kallades Petrus, gästade där.

19. Men under det Petrus begrundade synen, sade Anden till honom: Se, tre män söka dig.

20. Stå därför upp och stig ned och gå med dem utan att tvifla; ty jag har sändt dem.

21. Då steg Petrus ned till männen och sade: Se, jag är den som I söken. För hvad orsak ären I här?

22. De sade: Kornelius, en höfvitsman, en rättfärdig man, som fruktar Gud och som har vittnesbörd af hela det judiska folket, har fått en uppenbarelse af en helig ängel att hämta dig till sitt hus och höra ord af dig.

23. Då kallade han dem in och härbärgerade dem.

Och dagen därefter stod han upp och for med dem, och några af bröderna från Joppe foro med honom.

24. Och dagen därefter kommo de till Cesarea. Och Kornelius väntade dem och hade kallat tillhopa sina fränder och närmaste vänner.

25. Och när Petrus skulle gå in, gick Kornelius emot honom och föll ned för hans fötter och tillbad.

26. Men Petrus reste upp honom, sägande: Stå upp; jag är ock en människa.

27. Och samtalande med honom gick han in och fann många församlade.

28. Och han sade till dem: I veten, att det icke är lofligt, att en judisk man umgås med en utlänning eller går till honom, men mig har Gud lärt att icke kalla någon människa ohelig eller oren. Joh. 4: 9. 5 Mos. 10: 17. Rom. 2: 11. 1 Petr. 1: 17.

29. Därför kom jag ock utan gensägelse, när jag blef efterskickad, och frågar nu, för hvad orsak I hafven skickat efter mig.

30. Och Kornelius sade: För fyra dagar sedan fastade jag ända till denna timme och bad den nionde timmen i mitt hus, och se, då stod en man inför mig i en skinande dräkt

31. och sade: Kornelius! Din bön är hörd, och dina allmosor äro ihågkomna inför Gud.

32. Sänd därför till Joppe och kalla till dig Simon, som ock kallas Petrus; han gästar i garfvaren Simons hus vid hafvet; när han kommer, skall han tala med dig.

33. Då sände jag strax till dig, och du gjorde väl, att du kom. Så äro vi nu alla här inför Gud för att höra allt som har blifvit dig befalldt af Gud.

34. Då öppnade Petrus sin mun och sade: I sanning inser jag, att Gud icke har anseende till person,

35. utan i hvarje folk är den som fruktar honom och öfvar rättfärdighet honom täckelig.

36. I kännen det ordet, som han har sändt till Israels barn, bebådande frid genom Jesus Kristus, som är allas Herre,

37. det tal, som har utgått öfver hela Judeen, begynnande från Galileen, efter den döpelse, som Johannes predikade, Luk. 4: 14.

38. om Jesus från Nasaret, huru Gud har smort honom med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring och gjorde väl och botade alla som voro öfvervältigade af djäfvulen, ty Gud var med honom.

39. Och vi äro vittnen till allt hvad han har gjort både i judarnas landsbygd och i Jerusalem; honom hafva de ock upphängt på trä och dödat.

40. Denne har Gud uppväckt på tredje dagen och låtit honom varda uppenbar, Apg. 2: 24, 32.

41. icke för allt folket, utan för oss som i förväg hafva af Gud varit utvalda till vittnen och som åto och drucko med honom, sedan han hade uppstått från de döda. Apg. 13: 31.

42. Och han bjöd oss predika för folket och betyga, att han är den af Gud bestämde domaren öfver lefvande och döda.

Apg. 17: 31. Rom. 14: 10. 2 Kor. 5: 10.

43. Honom bära alla profeterna vittnesbörd, att hvar och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.

Jer. 31: 34. Mik. 7: 18. Apg. 15: 9.

44. Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Ande på alla dem som hörde hans tal;

45. och alla de troende af omskärelsen, som hade kommit med Petrus,

blefvo bestörta öfver att den Helige Andes gåfva vardt utgjuten äfven öfver hedningarna,

46. ty de hörde dem tala med tungor * och prisa Gud. Mark. 16: 17. Apg. 2: 4.

47. Då svarade Petrus: Icke kan väl någon förmena dessa vatten för att blifva döpta, när de hafva fått den Helige Ande, såsom ock vi? Apg. 15: 8.

48. Och han befallde, att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. Därefter bådo de honom stanna kvar hos dem några dagar.

11 Kapitlet.

Petrus försvarar hedningarnas dop. Evangelium utsprides. De troende börja att i Antiokia kallas kristna. Agabus profeterar.

Och apostlarna och de bröder, som voro i Judeen, fingo höra, att äfven hedningarna mottogo Guds ord.

2. Och när Petrus kom upp till Jerusalem, tvistade de af omskärelsen med honom,

3. sägande: Du har gått in till oomskurna män och ätit med dem.

4. Då begynte Petrus förtälja för dem i ordning, sägande:

5. Jag var i staden Joppe, bedjande; då såg jag i hänryckning en syn, huru ett kärl sänkte sig ned, likt en stor linneduk, hvilken i fyra hörn nedsläpptes från himmelen, och det kom ända till mig. Apg. 10: 10 f.

6. Och jag fäste ögonen därpå och betraktade den och såg jordens fyrfota djur och de vilda djuren och kräldjuren och himmelens fåglar.

7. Och jag hörde äfven en röst, som sade till mig: Stå upp, Petrus, slakta och ät!

8. Men jag sade: Ingalunda, Herre; ty aldrig har något oheligt eller orent kommit i min mun.

9. Då svarade mig en röst från himmelen för andra gången: Hvad Gud har renat, må ej du anse oheligt.

10. Och så skedde det tre gånger, hvarefter allt blef åter uppdraget till himmelen.

11. Och se, i samma stund stodo tre män vid huset, där vi voro, hvilka voro sända till mig från Cesarea.

12. Och Anden sade till mig, att jag skulle gå med dem utan att tvifla. Och äfven dessa sex bröder foro med mig, och vi gingo in i mannens hus.

13. Och han berättade för oss, huru han hade sett ängeln, som stod i hans hus, och sade till honom: Sänd till Joppe och hämta Simon, som ock kallas Petrus. Apg. 10: 3.

14. Han skall tala ord till dig, genom hvilka du skall varda frälst och allt ditt hus.

15. Och när jag begynte tala, föll den Helige Ande på dem, såsom ock i förstone på oss.

16. Och jag kom ihåg Herrens ord, huru han hade sagt: Johannes döpte med vatten, men I skolen döpas med den Helige Ande.

Matt. 3: 11. Mark. 1: 8. Luk. 3: 16. Apg. 1: 5.

17. Om nu Gud har gifvit dem lika gåfva med oss som kommit till tro på Herren Jesus Kristus, hvem var då jag, att jag skulle kunna hindra Gud?

18. Och när de hade hört detta, gåfvo de sig till freds och prisade Gud, sägande: Så har då Gud gifvit äfven hedningarna bättring till lif.

19. Men de som hade blifvit förskingrade genom den förföljelse, som uppkom för Stefani skull, vandrade omkring ända till Fenicien och Cypern och Antiokia och talade ordet för inga andra än för judar. Apg. 8: 1, 4.

20. Och bland dem voro några från Cypern och Cyrene, hvilka hade kommit till Antiokia och talade äfven till grekerna och förkunnade evangelium om Herren Jesus.

21. Och Herrens hand var med dem, och en stor mängd trodde och omvände sig till Herren.

22. Men ryktet härom kom till den församlings öron, som var i Jerusalem, och de sände Barnabas till Antiokia.

23. När han kom dit och fick se Guds nåd, vardt han glad och förmanade dem alla att med fast hjärta hålla sig till Herren,

24. ty han var en god man och full af den Helige Ande och tro; och mycket folk blef ytterligare fördt till Herren.

25. Och Barnabas for till Tarsus för att uppsöka Saulus, och då han hade funnit honom, förde han honom till Antiokia.

26. Och de voro ett helt år tillsammans i församlingen och lärde mycket folk; och först i Antiokia kallades lärjungarna kristna.

27. Men i dessa dagar kommo profeter från Jerusalem ned till Antiokia;

* Den som hade gåfvan att tala i andliga ämnen under ett tillstånd af nästan medvetslös hänförelse sades i den första kristna tiden tala med tungor.

28. och en af dem, vid namn Agabus, uppträdde och tillkännagaf genom Anden, att en stor hungersnöd skulle komma öfver hela världen, hvilken ock inträffade under kejsar Klaudius.
Apg. 21: 10.

29. Då beslöto lärjungarna, att de, efter som hvar och en förmådde, skulle sända något till undsättning åt de bröder, som bodde i Judeen;
Rom. 15: 25. 1 Kor. 16: 1.

30. hvilket de äfven gjorde och sände det till de äldsta* genom Barnabas och Saulus.

12 Kapitlet.

Jakob, Johannes' broder, dödas. Petrus fängslas men befrias af en Herrens ängel. Herodes dör.

Vid samma tid bar konung Herodes händer på några af församlingen för att misshandla dem

2. och lät med svärd döda Jakob, Johannes' broder.

3. Och när han såg, att det behagade judarna väl, lät han därjämte fasttaga äfven Petrus; och sötebrödsdagarna voro nu inne.

4. Och sedan han hade gripit honom, satte han honom ock i fängelse och uppdrog hans bevakning åt fyra vaktafdelningar af fyra man hvardera, ämnande efter påsken föra honom fram för folket.

5. Så förvarades nu Petrus i fängelset; men en ständig bön till Gud för honom hölls af församlingen.

6. Men när Herodes ämnade draga honom för rätta, sof Petrus natten förut mellan två krigsmän, bunden med två kedjor, och väktare utanför dörren bevakade fängelset.

7. Och se, en Herrens ängel stod där, och ett sken lyste i rummet, och han stötte Petrus i sidan och väckte honom, sägande: Stå genast upp. Och kedjorna föllo ifrån hans händer.

8. Och ängeln sade till honom: Omgjorda dig och tag på dig dina skor. Och han gjorde så. Och han sade till honom: Tag på dig din mantel och följ mig.

9. Och han gick ut och följde honom, och han visste icke, att det som skedde genom ängeln var verkligt, utan trodde, att han såg en syn.

10. Och sedan de hade gått genom den första och den andra vakten, kommo de till järnporten, som förde till staden, och den öppnades för dem af sig själf, och de gingo ut och gingo en gata fram, och strax försvann ängeln från honom.

11. Då nu Petrus kom till sig igen, sade han: Nu vet jag för visso, att Herren har utsändt sin ängel och räddat mig från Herodes' hand och från allt hvad judarnas folk har väntat.

12. Och då han hade besinnat sig, gick han till Marias hus, hvilken var moder till Johannes, som ock kallades Markus; och där voro många församlade och bådo.

13. Men när han klappade på dörren till porten, kom en tjänsteflicka, vid namn Rode, ut för att höra, hvem det var.

14. Och då hon igenkände Petri röst, lät hon i glädjen icke upp porten utan lopp in och berättade, att Petrus stod utanför porten.

15. Och de sade till henne: Du är från dina sinnen. Men hon bedyrade, att så var. Då sade de: Det är hans ängel.

16. Men Petrus fortfor att klappa, och när de öppnade, fingo de se honom och blefvo bestörta.

17. Då vinkade han åt dem med handen, att de skulle tiga, och omtalade för dem, huru Herren hade fört honom ut ur fängelset, och sade: Berätten detta för Jakob och bröderna. Och han gick därifrån och begaf sig till en annan ort.

18. Men när det hade blifvit dag, uppstod icke liten oro bland krigsmännen, hvad det väl hade blifvit af Petrus.

19. Och då Herodes hade sökt efter honom och icke funnit honom och hållit förhör med väktarna, befallde han, att dessa skulle föras bort. Och han for från Judeen ned till Cesarea och vistades där.

20. Och Herodes var flentligt sinnad mot tyrierna och sidonierna. Men de infunno sig endräktigt hos honom; och sedan de hade öfvertalat Blastus, konungens kammarherre, båda de om fred, emedan deras land hade sin näring af konungens område.

21. Och på en bestämd dag klädde sig Herodes i konungslig skrud och satte sig på tronen och höll ett tal till dem.

22. Och folket ropade till honom: Guds röst är detta, och icke en människas.

23. Och strax slog honom Herrens ängel, emedan han icke gaf Gud äran;

* Församlingsföreståndare.

och han vardt uppfrätt af maskar och dog.

24. Men Guds ord växte och utbredde sig. Jes. 55: 11. Apg. 6: 7. 19: 20. Kol. 1: 6.

25. Och Barnabas och Saulus vände tillbaka från Jerusalem, sedan de hade aflämnat undsättningen, och de togo äfven med sig Johannes, som ock kallades Markus. Apg. 11: 29 f.

13 Kapitlet.

Barnabas och Paulus utsändas från Antiokia att predika evangelium. Sergii omvändelse. Pauli tal i Antiokia. Judarna förstå, men hedningarna antaga evangelium.

Men i Antiokia, i den därvarande församlingen, voro profeter och lärare, Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius från Cyrene, och Manaen, tetrarken Herodes' fosterbroder, och Saulus.

2. Under det att dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den Helige Ande: Afskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, hvartill jag har kallat dem. Apg. 9: 15. 14: 26. Rom. 1: 1. Gal. 1: 15. Ef. 3: 8. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

3. Då fastade de och bådo och lade händerna på dem och läto dem fara. Apg. 6: 6.

4. Dessa, sålunda utsända af den Helige Ande, foro ned till Seleucia och seglade därifrån till Cypern.

5. Och när de hade kommit till Salamis, förkunnade de Guds ord i judarnas synagogor, och de hade äfven Johannes till tjänare.

6. Och sedan de genomvandrat hela ön ända till Pafos, funno de där en viss trolkarl, en falsk profet, en jude vid namn Barjesus,

7. som var hos ståthållaren Sergius Paulus, en förständig man. Denne kallade till sig Barnabas och Saulus och begärde att få höra Guds ord.

8. Men Elymas, trollkarlen — ty det betyder hans tillnamn — satte sig upp mot dem och sökte att afvända ståthållaren från tron.

9. Men Saulus, som ock kallas Paulus, uppfylldes med den Helige Ande och fäste ögonen på honom

10. och sade: O du som är full af allt bedrägeri och all arglistighet, du djäfvulens barn, fiende till all rättfärdighet, skall du icke upphöra att förvända Herrens räta vägar?

11. Och se, nu är Herrens hand öfver dig, och du skall varda blind och icke se solen till en tid. Och strax föll töcken och mörker öfver honom, och han gick omkring och sökte vägledare.

12. När då ståthållaren såg hvad som hade skett, trodde han och förundrade sig öfver Herrens lära.

13. Och Paulus och hans följeslagare afseglade från Pafos och kommo till Perge i Pamfylien, men Johannes skilde sig från dem och for tillbaka till Jerusalem. Apg. 15: 38.

14. Och från Perge foro de vidare och kommo till Antiokia i Pisidien, där de gingo in i synagogan på sabbatsdagen och satte sig.

15. Och sedan lagen och profeterna hade blifvit förelästa, sände synagogans föreståndare till dem, sägande: I män och bröder, hafven I något förmaningsord till folket, så talen.

16. Då stod Paulus upp, gaf tecken med handen och sade: I män af Israel och I som frukten Gud*, hören!

17. Detta folks, Israels, Gud utvalde våra fäder och upphöjde folket, då de såsom främlingar bodde i Egyptens land, och förde dem därutur med hög arm. 2 Mos. 6: 6. 13: 14.

18. Och under en tid af omkring fyrtio år fördrog han deras seder i öknen 2 Mos. 16: 8. 4 Mos. 14: 34. Ps. 95: 10.

19. och utrotade sju folk i Kanaans land och skiftade dessas land mellan dem med lott. 5 Mos. 7: 1. Jos. 14: 1 f.

20. Och sedan, under vid pass fyra hundra femtio år, gaf han dem domare, ända till profeten Samuel. Domareb. 1 Sam. 1 f.

21. Och därefter begärde de en konung, och Gud gaf dem, i fyrtio år, Saul, Kis' son, en man af Benjamins stam. 1 Sam. 8: 5. 9: 15 f. 10: 1 f.

22. Och han afsatte honom och uppväckte David åt dem till konung, om hvilken han äfven gaf detta vittnesbörd: »Jag har funnit David, Jesses son, en man efter mitt hjärta. Han skall göra all min vilja.» 1 Sam. 13: 14. 16: 1 f. Ps. 89: 21.

23. Af hans säd uppväckte Gud, efter sitt löfte, åt Israel en frälsare, Jesus, 2 Sam. 7: 12. Jes. 11: 1. Jer. 23: 5. Hos. 3: 5. 13.

24. sedan Johannes, före hans uppträdande, hade predikat bättringens döpelse för hela Israels folk. Mal. 3: 1. Matt. 3: 1 f. Mark. 1: 2 f. Luk. 3: 3 f. Joh. 1: 23 f.

* Med orden »de som frukta Gud» betecknas på flera ställen i Apostlagärningarna de till judendomen öfvergångna s. k. portens proselyter.

25. Och när Johannes fullbordade sitt lopp, sade han: Hvem menen I mig vara? Jag är det icke, men se, efter mig kommer den hvilkens skor jag icke är värdig att lösa af hans fötter.

26. I män och bröder, barn af Abrahams släkte, och de bland eder, som frukta Gud! Till eder har ordet om denna frälsning blifvit sändt.

Matt. 10: 6. Apg. 3: 26.

27. Ty emedan Jerusalems invånare och deras rådsherrar icke kände honom, hafva de ock genom sin dom uppfyllt profeternas utsagor, hvilka hvar sabbat föreläsas. Apg. 3: 17. 1 Kor. 2: 8.

28. Och ehuru de icke funno någon dödssak, bådo de Pilatus, att han måtte dödas.

Matt. 27: 20. Mark. 15: 11. Luk. 23: 18. Joh. 19: 6.

29. Och när de hade fullbordat allt det som var skrifvet om honom, togo de honom ned från trät och lade honom i en graf.

Matt. 27: 59. Mark. 15: 46. Luk. 23: 53. Joh. 19: 38.

30. Men Gud har uppväckt honom från de döda. Apg. 2: 24 f.

31. Och han har varit sedd i många dagar af dem som med honom hade gått upp från Galileen till Jerusalem och som äro hans vittnen inför folket.

Matt. 28: 16. Mark. 16: 6 f. Luk. 24. Joh. 20 och 21. Apg. 1: 3. 1 Kor. 15: 5 f.

32. Och vi förkunna eder det glada budskapet om det löfte, som var gjordt åt fäderna, att detta har Gud uppfyllt åt oss, deras barn, därigenom att han har uppväckt Jesus, 1 Mos. 3: 15. 22: 18. Jes. 7: 14. 9: 6. Jer. 33: 14 f. Dan. 9: 24 f.

33. såsom det ock är skrifvet i den andra psalmen: »Du är min son; i dag har jag född dig.» Ps. 2: 7.

34. Och därom, att han har uppväckt honom från de döda, så att han icke mer skall återvända till förgängelse, har han så sagt: »Jag skall gifva eder det heliga, som är lofvadt David, det vissa.» Jes. 55: 3.

35. Därför säger han ock på ett annat ställe: »Du skall icke låta din Helige se förgängelse.» Ps. 16: 10. Apg. 2: 27 f.

36. Ty då David för sin samtid hade tjänat Guds vilja, afsomnade han och vardt lagd till sina fäder och såg förgängelse;

37. men den som Gud har uppväckt, han såg icke förgängelse.

38. Därför vare det eder veterligt, I män och bröder, att genom honom varder eder förkunnad syndernas förlåtelse,

Luk. 24: 47. 1 Joh. 2: 12.

39. och att från allt, hvarifrån I icke kunden rättfärdiggöras genom Moses' lag, varder hvar och en som tror rättfärdiggjord i honom.

Rom. 8: 3. 10: 4. Gal. 2: 16.

40. Sen därför till, att öfver eder icke kommer det som är sagdt i profeterna:

41. »Sen, I föraktare, förundren eder och varden till intet; ty ett verk verkar jag i edra dagar, ett verk, som I ej skolen tro, om någon förtäljer det för eder.» Hab. 1: 5.

42. Och när dessa gingo ut, bådo de, att samma ord måtte nästa sabbatsdag blifva talade till dem.

43. Och när synagogan var upplöst, följde många af judarna och de gudfruktiga proselyterna med Paulus och Barnabas, hvilka talade till dem och förmanade dem att stadigt förblifva vid Guds nåd.

44. Och den följande sabbaten kom nästan hela staden tillsammans för att höra Guds ord.

45. Då nu judarna sågo folkhoparna, blefvo de uppfyllda med ifver och sade emot det som talades af Paulus, motsägande och hädande.

46. Då togo Paulus och Barnbas mod till sig och sade: Till eder måste Guds ord först talas, men då I stöten det från eder och icke ansen eder själfva värdiga det eviga lifvet, se, så vända vi oss till hedningarna. 5 Mos. 32: 21. Jes. 55: 5. Matt. 10: 6. 21: 43. Apg. 3: 25 f. 18: 6.

47. Ty så har Herren bjudit oss: »Jag har satt dig till ett ljus för hedningar, att du skall vara till frälsning intill jordens ände.» Jes. 49: 6.

48. Och när hedningarna hörde detta, vordo de glada och prisade Herrens ord, och de trodde, så många som voro bestämda till evigt lif.

49. Och Herrens ord spridde sig öfver hela landet.

50. Men judarna uppeggade de kvinnor, som fruktade Gud och voro ansedda, och de förnämsta männen i staden och uppväckte en förföljelse mot Paulus och Barnabas och drefvo dem från sina gränser.

51. Men de skuddade stoftet af sina fötter öfver dem och foro till Ikonium;

Matt. 10: 14. Mark. 6: 11. Luk. 9: 5. Apg. 18: 6.

52. och lärjungarna vordo uppfyllda med fröjd och den Helige Ande.

14 Kapitlet.

Paulus och Barnabas predika i Ikonium, Lystra och Derbe och återvända sedan till Antiokia.

Och det begaf sig i Ikonium, att de gingo tillsammans in i judarnas syna-

goga och talade så, att en stor mängd både af judar och greker trodde.

2. Men de judar, som icke trodde, uppviglade och retade hedningarnas sinnen mot bröderna.

3. Så vistades de där en lång tid och talade frimodigt i förtröstan på Herren, som gaf vittnesbörd till sin nåds ord, låtande tecken och under ske genom deras händer. Mark. 16: 20.

4. Men menigheten i staden söndrade sig, och somliga höllo med judarna och somliga med apostlarna.

5. Och när hedningarna och judarna med deras öfverhet gjorde ett anlopp till att misshandla och stena dem,

6. flydde de, när de fått veta det, till städerna i Lykaonien, Lystra och Derbe, och till trakten däromkring

7. och förkunnade där evangelium.

8. Och i Lystra satt en man, vanför i fötterna, hvilken, ofärdig från sin moders lif, aldrig hade gått.

9. Han hörde Paulus tala, och då denne fäste sina ögon på honom och såg, att han hade tro till att varda hulpen,

10. sade han med hög röst: Stå upprätt på dina fötter. Och han sprang upp och begynte gå.

11. Då folket såg, hvad Paulus hade gjort, upphofvo de sin röst och sade på lykaoniska: Gudarna hafva stigit ned till oss i människogestalt. Apg. 28: 6.

12. Och Barnabas kallade de Jupiter och Paulus Merkurius, emedan han var den som förde ordet.

13. Och prästen hos den Jupiter, som var utanför staden, förde fram oxar och kransar till portarna och ville offra tillika med folket.

14. Men då apostlarna Barnabas och Paulus hörde detta, refvo de sönder sina kläder och sprungo ut bland folket, ropande

15. och sägande: I män, hvarför gören I detta? Äfven vi äro människor, af samma natur som I, och förkunna eder evangelium, att I skolen omvända eder från dessa fåfängliga gudar till den lefvande Guden, som har gjort himmelen och jorden och hafvet och allt som är i dem, Apg. 10: 26. 1 Mos. 1: 1.

16. hvilken i de förgångna tidsåldrarna har tillåtit alla hedningar att gå sina egna vägar, Ps. 81: 13. Apg. 17: 30.

17. och likväl har han icke låtit sig vara utan vittnesbörd, görande godt, från himmelen gifvande oss regn och fruktbara tider och mättande våra hjärtan med mat och glädje. Ps. 104: 27 f.

18. Och då de sade detta, stillade de med möda folket, så att de icke offrade åt dem.

19. Men från Antiokia och Ikonium kommo judar dit, och de öfvertalade folket och stenade Paulus och släpade honom ut ur staden, menande, att han var död. 2 Kor. 11: 25.

20. Men sedan lärjungarna hade slutit en ring omkring honom, reste han sig upp och gick in i staden, och dagen därefter gick han ut därifrån, med Barnabas, till Derbe.

21. Och sedan de hade förkunnat evangelium i den staden och gjort många till lärjungar, vände de tillbaka till Lystra och till Ikonium och till Antiokia,

22. styrkande lärjungarnas själar, förmanande dem att förblifva i tron och sägande, att genom många bedröfvelser måste vi ingå i Guds rike.
Matt. 10: 38. Apg. 11: 23. 13: 43. 2 Tim. 3: 12.

23. Och sedan de hade utvalt åt dem äldsta för hvarje församling, anbefallde de dem, under bön och fastor, åt Herren, på hvilken de trodde. Tit. 1: 5.

24. Och de togo vägen genom Pisidien och kommo till Pamfylien,
Apg. 13: 13.

25. och sedan de hade förkunnat ordet i Perge, foro de ned till Attalia

26. och seglade därifrån till Antiokia, hvarifrån de hade blifvit öfverlämnade åt Guds nåd till det verk, de hade fullbordat. Apg. 13: 2 f.

27. Och sedan de hade kommit dit och kallat församlingen tillhopa, berättade de, huru stora ting Gud hade gjort med dem, och huru han hade upplåtit trons dörr för hedningarna.

28. Och de vistades där en icke liten tid med lärjungarna.

15 Kapitlet.

Mötet i Jerusalem. Paulus och Barnabas skiljas. Paulus går ånyo ut att predika evangelium.

Och några som hade kommit ned från Judeen lärde bröderna: Om I icke låten omskära eder efter Moses' stadga, så kunnen I icke blifva frälsta.
1 Mos. 17: 10. Gal. 5: 1 f.

2. Då nu en söndring uppstod och en icke ringa tvist mellan dessa och Paulus och Barnabas, förordnade de, att Paulus och Barnabas och några andra af dem skulle fara upp till apostlarna och till de äldsta i Jerusalem för denna tvistefrågas skull. Gal. 2: 1 f.

3. Så blefvo de då ledsagade till vägs af församlingen och foro genom Fenicien och Samarien och förtäljde hedningarnas omvändelse och gjorde alla bröderna stor glädje.

4. Och när de framkommo till Jerusalem, mottogos de af församlingen och af apostlarna och de äldsta och berättade, huru stora ting Gud hade gjort med dem.

5. Då uppstodo några af fariséernas parti, som hade blifvit troende, och sade, att man borde omskära dem och bjuda dem att hålla Mose lag.

6. Och apostlarna och de äldsta trädde tillsammans för att öfvervåga denna sak.

7. Och då det vardt mycken tvist, stod Petrus upp och sade till dem: I män och bröder! I veten, att Gud för länge sedan har bland eder gjort det val, att genom min mun hedningarna skulle höra evangelii ord och blifva troende. Apg. 10: 9 f.

8. Och Gud, som känner hjärtan, har lämnat dem sitt vittnesbörd därigenom, att han har gifvit den Helige Ande åt dem såväl som åt oss,

Ps. 7: 10. Apg. 10: 46 f.

9. och han har icke gjort någon skillnad mellan oss och dem, då han genom tron renat deras hjärtan.

10. Hvarför fresten I då nu Gud med att på lärjungarnas hals lägga ett ok, hvilket hvarken våra fäder eller vi förmådde bära? Matt. 23: 4. Luk. 11: 46.

11. Utan vi tro, att vi genom Herren Jesu Kristi nåd blifva frälsta likasom ock dessa. Ef. 2: 4, 8. Tit. 3: 4 f.

12. Då teg hela hopen och hörde på Barnabas och Paulus, som förtäljde, huru stora tecken och under Gud hade gjort genom dem bland hedningarna.

13. Och när de tystnade, svarade Jakob och sade: I män och bröder, hören mig.

14. Simon har förtäljt, huru Gud först såg till hedningarna för att bland dem taga ett folk för sitt namn.

15. Och härmed öfverensstämma profeternas utsagor, såsom det är skrifvet:

16. »Därefter skall jag vända tillbaka och återuppbygga Davids fallna hydda och återuppbygga hvad däraf har varit nedrifvet och återupprätta henne,

Am. 9: 11 f.

17. på det att de kvarblifna af människorna och alla hedningar, som blifvit uppkallade efter mitt namn, må söka Herren. Så säger Herren, som gör allt detta.»

18. För Gud är hans verk kunnigt från världens begynnelse.

19. Därför är min mening, att man icke bör betunga dem af hedningarna, som omvända sig till Gud,

20. utan att man bör tillskrifva dem att afhålla sig från afgudarnas besmittelser och från skörlefnad och från det som har blifvit kväfdt och från blod. 1 Mos. 9: 4. 3 Mos. 17: 10. 1 Kor. 6: 13. 10: 14, 20 f. 1 Tess. 4: 3.

21. Ty Moses har, från gamla tider, i alla städer dem som predika honom i synagogorna, där han föreläses på alla sabbater.

22. Då beslöto apostlarna och de äldsta, jämte hela församlingen, att utvälja några män bland sig för att sända dem till Antiokia med Paulus och Barnabas, nämligen Judas, som kallades Barsabas, och Silas, hvilka voro ansedda män bland bröderna.

23. Och med dem aflät man denna skrifvelse: Vi apostlar och äldsta och bröder hälsa de bröder af hedningarna, som äro i Antiokia, Syrien och Cilicien.

24. I medan vi hafva hört, att några från oss utgångna hafva, utan något uppdrag från oss, oroat eder med ord, hvarmed de hafva förvirrat edra själar,

25. så hafva vi enhälligt beslutit att utvälja några män och sända dem till eder med våra älskade, Barnabas och Paulus,

26. män, som hafva vågat sitt lif för vår Herre Jesu Kristi namn.

27. Vi hafva därför sändt Judas och Silas, hvilka ock muntligen skola säga eder detsamma;

28. ty den Helige Ande och vi hafva funnit för godt att icke pålägga eder någon ytterligare tunga utom dessa nödvändiga stycken,

29. att I skolen afhålla eder från det som blifvit offradt åt afgudar och från blod och från det som har blifvit kväfdt och från skörlefnad. Om I noga akten eder för detta, skall eder väl gå. Farén väl!

30. När de nu hade blifvit affärdade, kommo de ned till Antiokia, sammankallade menigheten och framlämnade brefvet.

31. Och sedan de hade läst detta, blefvo de glada öfver den trösten.

32. Och Judas och Silas, hvilka ock själfva voro profeter, förmanade bröderna med många ord och styrkte dem.

33. Och sedan de där hade tillbragt någon tid, återsändes de med frid ifrån bröderna till apostlarna.

34. Men Paulus och Barnabas vistades i Antiokia, där de, jämte många andra, lärde och förkunnade Herrens ord.

35. Och efter några dagar sade Paulus till Barnabas: Låtom oss nu fara tillbaka och se till våra bröder i alla de städer, i hvilka vi hafva förkunnat Herrens ord, huru det är med dem.

36. Men Barnabas ville, att de äfven skulle taga med sig Johannes, som kallades Markus.

37. Men Paulus fann skäligt att icke taga med sig den som hade trädt ifrån dem i Pamfylien och icke hade följt med dem till arbetet. Apg. 13: 13.

38. Då uppstod en förbittring, så att de skildes från hvarandra, och Barnabas tog Markus med sig och afseglade till Cypern.

39. Men Paulus utvalde åt sig Silas och for bort, sedan han af bröderna blifvit anbefalld åt Guds nåd.

40. Och han for genom Syrien och Cilicien, styrkande församlingarna.

16 Kapitlet.

Paulus antager i Lystra Timoteus till följesiagare och öfvergår till Macedonien. Lydia och fångvaktaren i Filippi.

Och han kom till Derbe och till Lystra, och se, där var en lärjunge, vid namn Timoteus, son af en troende judisk kvinna och en grekisk fader,

2. och denne hade godt vittnesbörd om sig af bröderna i Lystra och Ikonium.

3. Då ville Paulus, att denne skulle fara med honom; och han tog och omskar honom, för de judars skull, som voro på dessa orter, ty alla visste, att hans fader var en grek. 1 Kor. 9: 20.

4. Och hvar de foro fram genom städerna, ålade de dem att hålla de stadgar, som voro beslutade af apostlarna och de äldsta i Jerusalem. Apg. 15: 29.

5. Så befästades nu församlingarna i tron och förökades till antal hvar dag.

6. Och de foro genom Frygien och det Galatiska landet, sedan de af den Helige Ande hade blifvit förhindrade att tala ordet i Asien.

7. Och när de hade kommit fram emot Mysien, försökte de taga vägen till Bitynien, men Jesu Ande tillstadde dem det icke.

8. Men då de hade farit förbi Mysien, foro de ned till Troas.

9. Och en syn visade sig för Paulus om natten: En macedonisk man stod och bad honom och sade: Far öfver till Macedonien och hjälp oss.

10. Och när han hade sett synen, sökte vi strax att fara därifrån till Macedonien, emedan vi däraf förstodo, att Herren hade kallat oss att predika evangelium för dem.

11. Vi afseglade således från Troas och foro raka vägen till Samotrace och dagen därefter till Neapolis

12. och därifrån till Filippi, som är den första staden i den delen af Macedonien och ett nybygge; och i den staden vistades vi några dagar.

13. Och på sabbaten gingo vi utom porten långs med en flod, där man plägade bedja, och satte oss ned och talade med de kvinnor, som hade sammankommit.

14. Och en kvinna, som fruktade Gud, vid namn Lydia, en purpurkrämerska från staden Tyatira, hörde på, och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon gaf akt på det som talades af Paulus.

15. Och sedan hon och hennes husfolk hade blifvit döpta, bad hon och sade: Om I ansen mig vara en på Herren troende, så kommen in i mitt hus och blifven där. Och hon nödgade oss.

16. Och det begaf sig, att då vi gingo till bönstället, mötte oss en tjänstepflicka, som hade en spådomsande och som skaffade sina herrar mycken inkomst med sin spådom.

17. Hon följde efter Paulus och oss och ropade, sägande: Dessa människor äro Guds, den Högstes, tjänare, som för oss förkunna frälsningens väg.

18. Och detta gjorde hon många dagar. Men Paulus blef upprörd och vände sig om och sade till anden: Jag bjuder dig i Jesu Kristi namn att fara ut från henne. Och han for ut i samma stund. Mark. 16: 17.

19. Men då hennes herrar sågo, att hoppet om deras inkomst var ute, togo de fast Paulus och Silas och släpade dem till torget till öfverhetspersonerna

20. och förde dem fram till styresmännen*, sägande: Dessa människor, som äro judar, väcka stor oro i vår stad Apg. 17: 6.

21. och förkunna stadgar, hvilka det icke är tillåtet för oss som äro romare att antaga eller hålla.

* De romerska pretorerna.

22. Och äfven folket reste sig upp mot dem, och styresmännen läto slita af dem deras kläder och befallde, att man skulle piska dem med ris.
2 Kor. 11: 25.

23. Och sedan de hade mycket slagit dem, kastade de dem i fängelse och befallde fängvaktaren att säkert bevaka dem.

24. Och när denne hade fått en sådan befallning, kastade han dem i det inre fängelserummet och fastsatte deras fötter i stocken.

25. Och vid midnatten bådo Paulus och Silas och lofvade Gud med sång, och fångarna hörde på dem.

26. Då vardt plötsligen en stark jordstöt, så att fängelsets grundvalar skakades, och strax öppnades alla dörrarna, och allas bojor löstes.
Apg. 4: 31. 5: 19. 12: 7.

27. Då vaknade fångvaktaren, och när han fick se dörrarna till fängelset öppna, drog han sitt svärd och ämnade döda sig själf, menande, att fångarna hade tagit till flykten.

28. Men Paulus ropade med hög röst, sägande: Gör dig själf intet ondt; ty vi äro alla här.

29. Då begärde han ljus och sprang in och föll darrande ned för Paulus och Silas

30. och förde dem ut och sade: Herrar, hvad skall jag göra, att jag må varda frälst?

31. Och de sade: Tro på Herren Jesus Kristus, så varder du och ditt hus frälst.
Joh. 3: 16 f.

32. Och de talade Herrens ord för honom och för alla dem som voro i hans hus.

33. Och han tog dem till sig samma timme på natten och tvådde deras sår och blef strax döpt, han och allt hans husfolk.

34. Och han förde dem upp i sitt hus, framsatte mat och fröjdade sig, att han med allt sitt hus hade kommit till tro på Gud.

35. Men när det hade blifvit dag, sände styresmännen rättstjänarna med detta bud: Släpp dessa män lös.

36. Och fångvaktaren förkunnade dessa ord för Paulus: Styresmännen hafva sändt bud, att I skolen släppas lös. Gån nu därför ut och faren i frid.

37. Men Paulus sade till dem: De hafva hudflängt oss offentligen utan rannsakning och dom, ehuru vi äro romare, och kastat oss i fängelse, och nu vilja de hemligen utdrifva oss. Nej, icke så; utan må de själfva komma och föra oss ut.
Apg. 22: 25.

38. Och rättstjänarna berättade dessa ord för styresmännen, och dessa blefvo rädda, när de hörde, att de voro romare.

39. Och de kommo och bådo dem och förde dem ut, bedjande dem gå bort ifrån staden.
Matt. 8: 34.

40. Då gingo de ut ur fängelset och gingo in till Lydia, och när de hade sett bröderna och förmanat dem, foro de bort.

17 Kapitlet.

Paulus predikar i Tessalonika, Berea och Aten.

Och de togo vägen öfver Amfipolis och Apollonia och kommo till Tessalonika, hvarest var en judarnas synagoga.

2. Och efter sin plägsed gick Paulus in till dem och talade med dem på tre sabbater ur skrifterna,

3. utvecklande och framställande, att Kristus måste lida och uppstå från de döda, och sade: Denne Jesus, som jag förkunnar för eder, är Kristus.

4. Och några af dem trodde och föllo till Paulus och Silas, äfvensom en stor mängd af de greker, som fruktade Gud, och icke få af de förnämsta kvinnorna.

5. Då vordo judarna fulla af nit och togo till sig några illasinnade män af dagdrifvarna och sammanskockade sig och gjorde ett upplopp i staden och ställde sig vid Jasons hus och begärde, att man skulle föra dem ut till folket.

6. Men då de icke funno dem, släpade de Jason och några bröder till stadens styresmän, ropande: De som hafva uppviglat hela världen, dessa äro ock här,
Apg. 16: 20.

7. och Jason har tagit emot dem såsom gäster, och de handla alla tvärt emot kejsarens påbud och säga, att en annan, nämligen Jesus, är konung.
Luk. 23: 2. Joh. 19: 12.

8. Och de spridde oro bland folket och bland stadens styresmän, som hörde detta.

9. Och sedan de hade tagit borgen af Jason och de öfriga, släppte de dem lös.

10. Men bröderna sände strax under natten Paulus och Silas till Berea; och när de hade kommit dit, gingo de bort till judarnas synagoga.
Apg. 9: 25.

11. Och dessa voro ädlare än de i Tessalonika och mottogo ordet med all villighet, dagligen forskande i skrifterna, om det så förhölle sig.

12. Många af dem blefvo därför troende, äfvensom icke få ansedda grekiska kvinnor och män.

13. Och när judarna i Tessalonika förnummo, att Guds ord förkunnades af Paulus äfven i Berea, kommo de för att äfven där uppvigla folket och sprida oro bland dem.

14. Men bröderna sände då strax bort Paulus, att han skulle fara ända till hafvet, och Silas och Timoteus blefvo kvar där.

15. Men de som fortskaffade Paulus förde honom ända till Aten och foro därifrån med bud till Silas och Timoteus, att de skulle med det snaraste komma till honom.

16. Och under det att Paulus väntade på dem i Aten, förbittrades han i sitt sinne, när han såg, att staden var uppfylld med afgudabilder.

17. Därför samtalade han i synagogan med judarna och med dem som fruktade Gud och på torget dagligen med dem han träffade.

18. Och några såväl af de epikureiska som af de stoiska filosoferna gåfvo sig i tvist med honom, och somliga sade: Hvad kan väl denne pratmakare vilja säga? och somliga: Han tyckes vara en förkunnare af främmande gudar; emedan han predikade för dem evangelium om Jesus och om uppståndelsen.

19. Och de togo honom fast och förde honom till Areopagen*, sägande: Kunna vi få veta, hvilken denna nya lära är, om hvilken du talar?

20. Ty främmande ting bringar du för våra öron. Vi vilja därför veta, hvad detta skall vara.

21. Och alla atenare och de främlingar, som bland dem uppehöllo sig, gåfvo sig icke tid till något annat än att säga och höra något nytt.

22. Men Paulus framträdde midt på Areopagen och sade: I ateniensiska män! Jag ser, att I uti allt åren mycket benägna för gudsdyrkan;

23. ty under det jag har gått omkring och noga betraktat edra helgedomar, har jag äfven funnit ett altare, på hvilket stod skrifvet: »Åt en okänd Gud». Det I således dyrken utan att känna det, detta förkunnar jag för eder.

24. Den Gud, som har gjort världen och allt hvad däruti är, denne, som är himmelens och jordens Herre, bor icke i tempel, som äro gjorda med händer,

1 Mos. 1: 1. Jes. 66: 1. Apg. 7: 48. 14: 15.

25. ej heller betjänas han af människors händer, såsom vore han i behof af något, emedan han själf åt alla gifver lif och ande och allt.

Ps. 50: 8 f. 1 Mos. 2: 7.

26. Och han har gjort hela människoslägtet af ett blod till att bo på jordens hela yta och har fastställt bestämda tider och gränser för deras boende,

5 Mos. 32: 8.

27. på det att de måtte söka Herren, om de till äfventyrs kunde känna sig för och finna honom, ehuru han icke är långt borta från hvar och en af oss;

Rom. 1: 20.

28. ty i honom lefva vi och röra oss och äro till, såsom ock några af edra skalder hafva sagt: »Ty vi äro ock hans släkte». Job 12: 10.

29. Äro vi nu Guds släkte, så böra vi icke mena, att gudomen är lik guld eller silfver eller sten, ett bildverk af mänsklig konst och uppfinning.

Jes. 40: 18.

30. Men sedan Gud sålunda haft öfverseende med okunnighetens tider, bjuder han nu människorna, att alla allestädes skola bättra sig, Apg. 14: 16. Tit. 2: 11.

31. emedan han har fastställt en dag, på hvilken han skall döma världen med rättfärdighet, genom en man, hvilken han har därtill bestämt, erbjudande tron åt alla, i det att han har uppväckt honom från de döda. Apg. 10: 42.

32. Men då de hörde talas om uppståndelse från de döda, gjorde somliga gäck däraf, och andra sade: Vi vilja ännu en gång höra dig därom.

33. Och så gick Paulus bort ifrån dem.

34. Och några män slöto sig till honom och trodde, och bland dessa var äfven Dionysius, en medlem af Areopagen, och en kvinna, vid namn Damaris, och andra med dem.

18 Kapitlet.

Paulus predikar i Korint, återvänder öfver Efesus, Cesarea och Jerusalem till Antiokia. Juden Apollos.

Och därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint.

2. Och då han fann en jude, vid namn Akvilas, bördig från Pontus, som nyligen hade kommit från Italien, och Priskilla, hans hustru — ty Klaudius hade påbjudit, att alla judar skulle lämna Rom — gick han till dem.

* Så kallades en kulle i Aten, på hvilken den förnämsta domstolen hade sina sammanträden, och af hvilken äfven själfva domstolen hade sitt namn. Jfr v. 34.

3. Och emedan han hade samma handtverk som de, stannade han hos dem och arbetade; ty de voro tältmakare till yrket. Apg. 20: 34. 1 Kor. 4: 12. 1 Tess. 2: 9. 2 Tess. 3: 8.

4. Och han talade i synagogan på alla sabbater och övertygade både judar och greker. Apg. 17: 17.

5. Men när Silas och Timoteus kommo ned från Macedonien, var Paulus ständigt sysselsatt med att tala, betygande för judarna, att Jesus var Kristus. Apg. 17: 14 f.

6. Men då de gjorde invändningar och hädade, skakade han sina kläder och sade till dem: Edert blod komme över edert huvud. Oskyldig skall jag från denna stund gå till hedningarna. Matt. 10: 14. Apg. 13: 51. 20: 26.

7. Och han gick därifrån och gick hem till en man, vid namn Justus, som fruktade Gud, och hvars hus låg intill synagogan.

8. Men Krispus, synagogföreståndaren, kom till tro på Herren med hela sitt hus; och många af korintierna hörde och trodde och blefvo döpta. 1 Kor. 1: 14.

9. Och Herren sade om natten i en syn till Paulus: Frukta icke utan tala och tig icke; Apg. 16: 9. 23: 11.

10. ty jag är med dig, och ingen skall angripa dig till att göra dig skada, emedan jag har mycket folk i denna stad. Joh. 10: 16.

11. Och han blef kvar där ett år och sex månader, lärande Guds ord bland dem.

12. Men då Gallion var ståthållare i Akaja, uppträdde judarna endräktigt mot Paulus och förde honom inför domstolen,

13. sägande: Denne förleder människorna att dyrka Gud mot lagen.

14. Och när Paulus ämnade öppna sin mun, sade Gallion till judarna: Vore något brott eller något elakt streck begånget, o judar, så vore det skäligt, att jag fördroge eder;

15. men är det spörsmål om ord och namn och eder lag, så mån I själfva se eder om; ty i sådana saker vill jag icke vara domare.

16. Och han dref dem bort ifrån domstolen.

17. Då togo alla grekerna fast synagogföreståndaren Sostenes och slogo honom inför domstolen, och Gallion skötte alls icke därom.

18. Men sedan Paulus hade dröjt där ännu i många dagar, tog han afsked af bröderna och seglade bort till Syrien, och med honom följde Priskilla och Akvilas, sedan han i Kenkreä hade rakat sitt hufvud, ty han hade gjort ett löfte*. Apg. 21: 23.

19. Och när de hade kommit till Efesus, lämnade han dem där, men gick själf in i synagogan och samtalade med judarna.

20. Och då de bådo honom, att han skulle stanna längre hos dem, samtyckte han ej därtill,

21. utan tog afsked af dem, sägande: Jag måste nödvändigt tillbringa den stundande högtiden i Jerusalem; men sedan skall jag, om Gud vill, komma tillbaka till eder. Och så lade han ut från Efesus.

22. Och sedan han hade stigit i land i Cesarea och därifrån farit upp** och hälsat församlingen, for han ned till Antiokia.

23. Och sedan han där hade tillbragt någon tid, for han därifrån och genomfor efter hvartannat det Galatiska landet och Frygien, styrkande alla lärjungarna.

24. Men till Efesus kom en jude, vid namn Apollos, bördig från Alexandria, en vältalig man, mäktig i skrifterna.

25. Denne hade blifvit undervisad om Herrens väg, och brinnande i anden talade och lärde han grundligt det som angick Herren, ehuru han endast kände till Johannes' döpelse. Apg. 19: 3.

26. Och han begynte tala frimodigt i synagogan. Och då Akvilas och Priskilla hade hört honom, togo de honom till sig och framställde för honom ännu grundligare Guds väg.

27. Och då han ville fara till Akaja, skrefvo bröderna och uppmuntrade lärjungarna att mottaga honom. Och då han kom fram, blef han genom nåden de troende till mycket gagn;

28. ty kraftigt vederlade han judarna offentligen, bevisande genom skrifterna, att Jesus var Kristus.

19 Kapitlet.

Paulus i Efesus.

Och det begaf sig, att medan Apollos var i Korint, kom Paulus, efter att hafva farit igenom de öfre delarna af landet, till Efesus och fann några lärjungar, Apg. 18: 24 f.

2. och han sade till dem: Hafven I fått den Helige Ande, sedan I kommit till tron? Och de sade till honom:

* Se 4 Mos. 6: 2—18. — ** Nämligen till Jerusalem.

Nej, vi hafva icke ens hört, om någon Helig Ande är till. Joh. 7: 39. Apg. 10: 44.

3. Och han sade till dem: Hvartill hafven I då blifvit döpta? Och de sade: Till Johannes' dop.

Matt. 3: 11. Apg. 1: 5. 11: 16.

4. Då sade Paulus: Johannes döpte med bättringens döpelse och sade till folket, att de skulle tro på den som skulle komma efter honom, det är på Kristus Jesus.

5. Och sedan de hade hört detta, blefvo de döpta till Herren Jesu namn.

6. Och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande öfver dem, och de talade med tungor och profeterade. Apg. 2: 4. 8: 17. 10: 45.

7. Och tillsammans voro de omkring tolf män.

8. Och han gick in i synagogan och talade frimodigt under tre månader, samtalande med dem och öfvertygande dem om det som hör till Guds rike.

9. Och när några förhärdade sig och icke trodde, utan talade illa inför menigheten om denna väg, gick han från dem och afskilde lärjungarna och samtalade med dem dagligen i Tyranni skola.

10. Och detta fortgick i två år, så att alla som bodde i Asien, både judar och greker, hörde Herrens ord.

11. Och Gud gjorde icke ringa krafter genom Pauli händer, Mark. 16: 20.

12. så att man till och med tog dukar och skört, som hade kommit vid hans kropp, och lade dem på de sjuka, och sjukdomarna öfvergåfvo dem, och de onda andarna foro ut från dem.

Apg. 5: 15.

13. Äfven några af de kringvandrande judiska besvärjarna togo sig före att nämna Herren Jesu namn öfver dem som hade de onda andarna, sägande: Vi besvärja eder vid Jesus, hvilken Paulus predikar.

14. Och det var sju söner af Skevas, en judisk öfverstepräst, som gjorde detta.

15. Men den onde anden svarade och sade till dem: Jesus känner jag, och Paulus vet jag af, men hvilka åren I?

16. Då sprang mannen, i hvilken den onde anden var, på dem och vardt dem öfvermäktig och våldförde sig på dem, så att de, nakna och sårade, flydde bort ur det huset.

17. Och detta blef bekant för alla, både judar och greker, som bodde i Efesus, och räddhåga föll öfver dem alla, och Herren Jesu namn vardt prisadt;

18. och många af dem som trodde kommo och bekände och yppade sina gärningar.

19. Och flera som hade öfvat vidskepliga konster buro ihop sina böcker och brände upp dem i allas åsyn, och när man sammanräknade deras värde, fann man det uppgå till femtio tusen silfverpenningar.

20. Så mäktigt växte Herrens ord och visade sin kraft.

21. Men då detta hade skett, föresatte sig Paulus i anden att genom Macedonien och Akaja fara till Jerusalem och sade: Sedan jag har varit där, måste jag ock se Rom.

Apg. 18: 21. Rom. 15: 25. Gal. 2: 1.

22. Och till Macedonien sände han två af sina medhjälpare, Timoteus och Erastus, men själf stannade han för en tid i Asien.

23. Vid denna tiden vardt ett icke litet buller om den vägen.

24. Ty en viss Demetrius, en guldsmed, som förfärdigade Dianatempel af silfver, skaffade icke ringa vinst åt handtverkarna.

25. Dessa och de arbetare, som sysselsatte sig med dylikt arbete, kallade han tillsammans och sade: I män, I veten, att vi hafva vår utkomst af detta arbete,

26. och I sen och hören, att denne Paulus, icke blott i Efesus utan i nästan hela Asien, har öfvertalat och förvändt mycket folk, sägande, att de icke äro gudar, som göras med händer.

27. Men det är fara värdt, att icke allenast denna vår näringsgren kommer att försmås utan ock den stora gudinnan Dianas tempel varder aktadt för intet och äfven hennes härlighet kommer att lida afbräck, hvilken hela Asien och hela världen dyrkar.

28. Och när de hörde detta, blefvo de uppfyllda med vrede och ropade, sägande: Stor är efesiernas Diana.

29. Och hela staden uppfylldes af förvirringen, och de rusade alla på en gång till skådespelsplatsen och släpade med sig Kajus och Aristarkus, som voro macedonier och Pauli reskamrater. Ps. 115: 4 f.

30. Och då Paulus ville gå in bland folket, tillstadde lärjungarna honom det icke.

31. Och äfven några af asiarkerna *, som voro hans vänner, sände till honom

* Asiarker kallades de valda fullmäktige för städerna i den delen af Asien, som lydde under Rom. Dessa hade, bland annat, öfverinseende öfver de offentliga skådespelen.

och bådo honom att icke gifva sig in på skådespelsplatsen.

32. Så ropade de nu, den ene så och den andre så; ty menigheten var förvirrad, och de flesta visste icke, hvarför de hade kommit tillsammans.

33. Men ur folkhopen framdrogo de Alexander, hvilken judarna sköto fram; och Alexander gaf tecken med handen, att han ville hålla ett försvarstal till folket.

34. Och när de förnummo, att han var en jude, började de ropa med en mun och skriade vid pass två timmar: Stor är efesiernas Diana.

35. Men kanslern lugnade folket och sade: I män af Efesus, hvilken är väl den människa, som icke vet, att efesiernas stad är tempelvårdarinna åt den stora Diana och åt den från himmelen nedfallna bilden?

36. Då nu detta är oemotsägligt, bören I ock lugna eder och intet förhastadt företaga.

37. Ty I hafven dragit fram dessa män, som hvarken äro tempelrånare eller eder gudinnas försmädare.

38. Om nu Demetrius och hans handtverkare hafva sak mot någon, så hållas ju rättegångsdagar, och ståthållare finnas. Må de gå till rätta med hvarandra.

39. Men om I hafven något annat påstående att göra, så skall det afgöras i den lagliga folkförsamlingen.

40. Ty vi löpa till och med fara att ställas till ansvar för upplopp för denna dagens skull, emedan intet skäl finnes, hvarmed vi skola kunna försvara denna folkskockning. Och med dessa ord fick han församlingen att åtskiljas.

20 Kapitlet.

Paulus besöker Grekland, återvänder till Asien, uppväcker Eutykus i Troas, förmanar i Miletus de äldsta från Efesus.

Då nu upploppet var stilladt, kallade Paulus lärjungarna till sig, förmanade dem och tog afsked af dem och begaf sig därifrån för att resa till Macedonien.

2. Och sedan han hade farit genom dessa trakter och där talat många förmaningens ord, kom han till Grekland.

3. Och när han där hade tillbragt tre månader, och ett försåt hade af judarna blifvit anlagdt mot honom, då han ämnade segla till Syrien, beslöt han att företaga återresan genom Macedonien.

4. Och med honom följde ända till Asien Sopatrus från Berea, och af tessalonikerna Aristarkus och Sekundus, och Kajus från Derbe och Timoteus, och från Asien Tykikus och Trofimus:

5. dessa foro förut och inväntade oss i Troas.

6. Och vi afseglade från Filippi efter sötebrödshögtiden och kommo till dem i Troas inom fem dagar, och vi vistades där i sju dagar.

7. Men på första dagen i veckan, då vi voro församlade för att bryta bröd, höll Paulus, som ämnade dagen därefter resa därifrån, ett samtal med dem och utsträckte talet ända till midnatt.

Apg. 2: 42, 46.

8. Och många lampor voro upptända i den sal i öfre våningen, där de voro församlade.

9. Och vid fönstret satt en yngling, vid namn Eutykus, som, då Paulus länge talade, insomnade djupt och, öfverväldigad af sömnen, föll ned från tredje våningen och vardt upptagen död.

10. Men Paulus steg ned och lade sig öfver honom och fattade honom om lifvet och sade: Varen icke oroliga; ty hans själ är i honom.

11. Därefter gick han åter upp, och sedan han hade brutit bröd, ätit och talat länge med dem, ända till dagningen, for han så därifrån.

12. Och de förde fram pilten lefvande och blefvo icke litet tröstade.

13. Men vi gingo i förväg ombord och afseglade till Assos i afsikt att där taga Paulus ombord, ty så hade han förordnat, ämnande själf fara landvägen.

14. Och när han sammanträffade med oss i Assos, togo vi honom ombord och foro till Mitylene.

15. Och dagen därefter seglade vi därifrån och kommo midt för Kios, och nästa dag lade vi till vid Samos, och sedan vi hade legat öfver i Trogyllium, kommo vi dagen därefter till Miletus;

16. ty Paulus hade beslutit att segla förbi Efesus för att icke fördröja sig i Asien, ty han skyndade för att, om det vore honom möjligt, inträffa pingstdagen i Jerusalem. Apg. 21: 4, 12.

17. Men från Miletus sände han bud till Efesus och kallade till sig församlingens äldsta.

18. Och när de kommo till honom, sade han till dem: I veten, huru jag, ända från den första dagen af min ankomst till Asien, alltid har umgåtts med eder,

19. tjänande Herren i all ödmjukhet under många tårar och frestelser, som

hafva träffat mig genom judarnas försåt,

20. och huru jag icke har undandragit mig något, som kunnat vara till gagn, utan offentligen och i hemmen predikat och lärt eder,

21. vittnande för både judar och greker om bättringen till Gud och tron på vår Herre Jesus Kristus.

Mark. 1: 15. Luk. 24: 47.

22. Och nu, se, bunden i anden går jag till Jerusalem, icke vetande, hvad där skall vederfaras mig,

23. utom att den Helige Ande i alla städer betygar och säger, att bojor och bedröfvelser vänta mig. Apg. 21: 4, 11, 33.

24. Dock för egen del aktar jag icke lifvet något värdt, på det att jag må fullborda mitt lopp och det ämbete, hvilket jag har mottagit af Herren Jesus, att betyga evangelium om Guds nåd.

Apg. 21: 13. Gal. 1: 1. Tit. 1: 3.

25. Och se, nu vet jag, att I icke mera skolen se mitt ansikte, I alla bland hvilka jag har gått omkring och predikat om Guds rike.

26. Därför betygar jag för eder på denna dag, att jag är oskyldig till allas blod, Apg. 18: 6.

27. ty jag har icke undandragit mig att förkunna eder allt Guds råd.

28. Så hafven nu akt på eder själfva och på hela hjorden, i hvilken den Helige Ande har satt eder till biskopar*, att värda Guds församling, hvilken han har förvärfvat sig med sitt eget blod.

1 Tim. 4: 16. 1 Petr. 5: 2. 1 Tim. 3: 1 f. Ef. 1: 7. Kol. 1: 14.

29. Ty jag vet, att efter min bortgång skola svåra ulfvar inkomma bland eder, hvilka icke skona hjorden,

Matt. 7: 15. 2 Petr. 2: 1.

30. och ur eder egen krets skola män uppstå, som skola tala det förvändt är för att draga lärjungarna efter sig.

1 Joh. 2: 19.

31. Vaken därför, ihågkommande, att jag i tre års tid, natt och dag, icke har låtit af att under tårar förmana hvar och en. Apg. 19: 10.

32. Och nu anbefaller jag eder, mina bröder, åt Gud och åt hans nåds ord, som förmår uppbygga eder och gifva eder arfvet bland alla dem som äro helgade. Ef. 1: 18.

33. Silfver eller guld eller kläder har jag af ingen begärt.

1 Kor. 9: 12. 2 Kor. 11: 9. 12: 13.

34. Men I veten själfva, att dessa mina händer hafva gjort tjänst för mina behof och för dem som hafva varit med mig.

Apg. 18: 3. 1 Kor. 4: 12. 1 Tess. 2: 9. 2 Tess. 3: 8.

35. I allt har jag visat eder, att så måste man arbeta och antaga sig de svaga och ihågkomma Herren Jesu ord, att han själf sade: Saligare är gifva än taga.

36. Och när han hade sagt detta, föll han på sina knän och bad med dem alla;

37. och det vardt stor gråt bland dem alla, och de föllo Paulus om halsen och kysste honom ömt,

38. sörjande mest för det ordets skull, som han hade sagt, att de icke mer skulle få se hans ansikte. Och så följde de honom till skeppet.

* Tillsyningsmän, föreståndare.

21 Kapitlet.

Paulus reser till Jerusalem. Judarna vilja döda honom. Han insättes i fängelse.

Sedan vi nu hade skilt oss från dem och afseglat, foro vi rätt fram och kommo till Kos, och dagen därefter till Rodus, och därifrån till Patara.

2. Och då vi funno ett skepp, som skulle fara öfver till Fenicien, gingo vi ombord därpå och afseglade.

3. Och då vi hade fått Cypern i sikte, lämnade vi det på vänstra handen och seglade till Syrien och landade vid Tyrus, ty där lossade skeppet sin last.

4. Och vi uppsökte lärjungarna och stannade där i sju dagar; och genom Anden sade dessa till Paulus, att han icke skulle fara upp till Jerusalem.

Apg. 20: 23.

5. Men efter de dagarnas förlopp reste vi därifrån, och de följde oss alla, med hustrur och barn, ända utom staden, och på stranden föllo vi på knä och bådo;

6. och sedan vi hade tagit afsked af hvarandra, stego vi ombord på skeppet, men de vände tillbaka till sina hem.

7. Och fulländande seglingen kommo vi från Tyrus till Ptolemais och hälsade bröderna och stannade hos dem en dag.

8. Men dagen därefter gingo vi därifrån och kommo till Cesarea och togo in i evangelisten Filippi hus, som var en af de sju, och stannade hos honom.

Apg. 6: 5.

9. Och han hade fyra ogifta döttrar, som profeterade. Apg. 2: 17.

10. Och medan vi kvarblefvo där i flera dagar, kom en profet ned från Judeen, vid namn Agabus. Apg. 11: 28.

11. Och när han hade kommit till oss, tog han Pauli bälte och band sina händer och fötter och sade: Så säger den Helige Ande: Den man, hvilken detta bälte tillhör, honom skola judarna så binda i Jerusalem och antvarda honom i hedningars händer. Apg. 20: 23.

12. Och när vi hade hört detta, båda vi och de som bodde på stället, att han icke skulle fara upp till Jerusalem.

13. Då svarade Paulus och sade: Hvad gören I, som gråten och bedrôfven mitt hjärta? Ty jag är redobogen icke allenast att bindas utan äfven att dö i Jerusalem för Herren Jesu namns skull. Apg. 20: 24.

14. Och då han icke lät öfvertala sig, gåfvo vi oss till freds och sade: Ske Herrens vilja. Matt. 6: 10. Luk. 22: 42.

15. Efter dessa dagar redde vi oss till och foro upp till Jerusalem.

16. Och äfven några af lärjungarna följde med oss från Cesarea och förde oss till en gammal lärjunge, en viss Mnason, en cyprier, hos hvilken vi skulle gästa.

17. Och när vi hade kommit till Jerusalem, mottogo bröderna oss med glädje.

18. Och den följande dagen gick Paulus med oss till Jakob, och dit kommo alla de äldsta.

19. Och sedan han hade hälsat dem, berättade han för dem det ena efter det andra af hvad Gud genom hans tjänst hade gjort bland hedningarna.

20. Och när de hade hört detta, prisade de Gud och sade till honom: Du ser, broder, huru många tusen bland judarna som hafva blifvit troende, och alla äro ifrare för lagen.

21. Men de hafva fått den upplysning om dig, att du lärer alla judar, som bo bland hedningarna, att affalla från Moses, sägande, att de icke skola omskära sina barn och icke vandra efter stadgarna.

22. Hvad är nu att göra? Helt visst skall mycket folk komma tillsammans, ty de få höra, att du har kommit.

23. Så gör nu, såsom vi säga dig. Vi hafva bland oss fyra män, som hafva ett löfte på sig. 4 Mos. 6: 2 f. Apg. 18: 18.

24. Tag dem med dig och rena dig med dem och kosta på dem, så att de må raka sina hufvud. Då skola alla förstå, att allt hvad de hafva hört om dig är intet, utan att du ock själf så vandrar, att du håller lagen.

25. Men om de hedningar, som blifvit troende, hafva vi skrifvit och förordnat, att de böra taga sig till vara för det som blifvit offradt åt afgudar och för blod och för det som har blifvit kväfdt och för skörlefnad. Apg. 15: 20.

26. Då tog Paulus männen med sig, och sedan han dagen därefter jämte dem hade renat sig, gick han in i templet och anmälde reningsdagarnas fullbordan, då offret skulle frambäras för hvar och en af dem. Apg. 24: 18.

27. Och när de sju dagarna voro nära ute och judarna från Asien fingo se honom i templet, uppviglade de allt folket och buro händer på honom,

28. ropande: I män af Israel, kommen till hjälp! Denne är den man, som allestädes lärer alla mot folket och mot lagen och mot detta rum, och dessutom har han ock infört greker i templet och orenat detta heliga rum.

29. Ty de hade förut sett efesiern Trofimus i staden med honom och menade, att Paulus hade infört honom i templet. Apg. 20: 4.

30. Och hela staden kom i rörelse, och folket sammanskockade sig, och de fasttogo Paulus och drogo honom ut ur templet, och strax stängdes portarna.

31. Och under det de sökte döda honom, kom en anmälan till öfversten öfver krigsskaran, att hela Jerusalem var i uppror.

32. Då tog denne med sig krigsmän och befäl och lopp genast emot dem, och när de fingo se öfversten och krigsmännen, upphörde de att slå Paulus.

33. Öfversten gick då fram och fasttog honom och befallde, att man skulle binda honom med två kedjor, och sporde hvem han vore och hvad han hade gjort.

34. Och bland folket ropade den ene så och den andre så; och då han för larmets skull intet säkert kunde få veta, befallde han, att man skulle föra honom till lägret.

35. Och när han kom till trappan, måste han bäras af krigsmännen för folkets våldsamhets skull,

36. ty folkhopen följde efter och ropade: Bort med honom! Apg. 22: 22.

37. Och som nu Paulus skulle införas i lägret, sade han till öfversten: Tillåtes det mig att säga något till dig? Och han sade: Kan du grekiska?

38. Är du då icke den egyptier, som för en tid sedan uppviglade och förde ut i öknen de fyra tusen lönnmördarna?

39. Då sade Paulus: Jag är en judisk man, från Tarsus, borgare i en icke

obetydlig stad i Cilicien, och jag beder dig: tillstäd mig att tala till folket.

40. Och då han tillstadde det, vinkade Paulus, stående på trappan, med handen åt folket, och då det blifvit mycket tyst, talade han på ebreiska och sade:

22 Kapitlet.

Pauli tal till judarna. Deras förbittring.

I män, bröder och fäder, hören hvad jag nu talar till mitt försvar inför eder.

2. Men när de hörde, att han talade till dem på ebreiska, blefvo de mera stilla. Och han sade:

3. Jag är en judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfödd här i staden, vid Gamaliels fötter undervisad efter strängheten i fädernas lag, varande en ifrare för Gud, såsom I alla i dag åren. 2 Kor. 11: 22. Apg. 5: 34. Rom. 10: 2. Gal. 1: 14. Apg. 8: 3. 26: 9 f.

4. Och denna vägen har jag förföljt intill döden, bundit och kastat i fängelser både män och kvinnor,

5. såsom ock öfversteprästen och de äldstas hela råd kunna intyga om mig, af hvilka jag undfick skrifvelser till bröderna och for till Damaskus för att föra äfven dem som voro där fängslade till Jerusalem, att de måtte blifva straffade.

6. Och det hände mig, att när jag var på vägen och nalkades Damaskus, kringstrålade mig plötsligen vid middagstiden ett starkt sken från himmelen, Apg. 9: 3 f. 1 Kor. 15: 8.

7. och jag föll till marken och hörde en röst, som sade till mig: Saul, Saul, hvarför förföljer du mig?

8. Och jag svarade: Hvem är du, Herre? Och han sade till mig: Jag är Jesus från Nasaret, som du förföljer.

9. Och de som voro med mig sågo väl skenet, men hörde icke rösten af den som talade med mig.

10. Då sade jag: Hvad skall jag göra, Herre? Och Herren sade till mig: Stå upp och gå till Damaskus, och där skall varda taladt till dig om allt som är dig förelagdt att göra.

11. Men då jag för glansen af detta sken icke kunde se, leddes jag vid handen af dem som voro med mig och kom till Damaskus.

12. Och en viss Ananias, en from man efter lagen, som hade godt vittnesbörd af alla där boende judar, Apg. 9: 10 f.

13. kom och ställde sig bredvid mig och sade till mig: Saul, min broder, haf din syn igen; och i samma stund fick jag min syn och såg upp till honom.

14. Och han sade: Våra fäders Gud har utkorat dig till att känna hans vilja och se den Rättfärdige och höra hans muns röst,

15. ty du skall vara honom ett vittne inför alla människor om hvad du har sett och hört.

16. Och nu, hvarför dröjer du? Stå upp och låt döpa dig och aftvå dig dina synder, åkallande hans namn. Apg. 2: 38.

17. Men när jag hade återkommit till Jerusalem, hände det sig, att jag, medan jag bad i templet, kom i hänryckning Apg. 9: 26.

18. och såg honom som sade till mig: Skynda och gå snarligen ut från Jerusalem; ty de skola icke mottaga ditt vittnesbörd om mig.

19. Och jag sade: Herre, de veta själfva, att jag i fängelse insatte och i synagogorna hudflängde dem som trodde på dig;

20. och när Stefani, ditt vittnes, blod utgöts, var ock jag närvarande och samtyckte och vaktade deras kläder, som dödade honom. Apg. 7: 58. 8: 1.

21. Och han sade till mig: Gå; ty jag skall sända dig långt bort till hedningarna. Apg. 9: 15. 13: 2. Gal. 1: 15. 2: 8. Ef. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

22. Och de hörde honom ända intill detta ord. Men då upphofvo de sin röst och sade: Bort från jorden med en sådan! Han borde icke hafva fått lefva. Apg. 21: 36.

23. Och under det de skriade och refvo af sig kläderna och kastade stoft i luften,

24. befallde öfversten, att han skulle införas i lägret, och tillsade, att han under gissling skulle förhöras, på det att han måtte få veta, hvarför de så ropade mot honom.

25. Och när de hade utsträckt honom till gissling, sade Paulus till den höfvitsman, som stod där: Är det eder lofligt att gissla en romersk medborgare, och det odömd? Apg. 16: 37.

26. Och när höfvitsmannen hörde detta, gick han och anmälde det för öfversten, sägande: Hvad ämnar du göra? Ty denne man är en romare.

27. Då gick öfversten och sade till honom: Säg mig, är du en romare? Och han sade: Ja.

28. Och öfversten svarade: Själf har jag med en stor summa köpt mig denna

medborgarrätt. Men Paulus sade: Jag är till och med född därtill.

29. Och strax gingo de bort ifrån honom, hvilka skulle förhöra honom; och öfversten vardt förskräckt, när han fick veta, att han var en romare, och därför, att han hade bundit honom.

30. Och dagen därefter, emedan han ville veta med visshet, hvarför han anklagades af judarna, lät han taga bojorna af honom och befallde öfversteprästerna och hela deras råd att sammankomma och lät nedföra och inställa Paulus inför dem.

23 Kapitlet.

Paulus står inför rådet. Mordanslag mot honom. Han skickas till ståthållaren i Cesarea.

Då fäste Paulus sina ögon på rådet och sade: I män och bröder! Med ett i allo godt samvete har jag vandrat inför Gud ända till denna dag.

Apg. 24: 16. 2 Tim. 1: 3.

2. Och öfversteprästen Ananias bjöd dem som stodo bredvid honom att slå honom på munnen.

3. Då sade Paulus till honom: Gud skall slå dig, du hvitmenade vägg. Sitter du för att döma mig efter lagen och befaller mot lagen, att man slår mig?

3 Mos. 19: 15, 35.

4. Då sade de som stodo bredvid: Smädar du Guds öfverstepräst?

5. Och Paulus sade: Jag visste icke, mina bröder, att han är öfverstepräst; ty det är skrifvet: »En styresman för ditt folk skall du icke lasta». 2 Mos. 22: 28.

6. Och emedan Paulus visste, att den ena delen af dem var sadducéer och den andra fariséer, ropade han inför rådet: I män och bröder! Jag är en farisé, son af fariséer. För hoppets och för de dödas uppståndelses skull står jag till rätta. Apg. 24: 15, 21. 26: 5 f. Fil. 3: 5.

7. Och när han hade sagt detta, vardt en tvedräkt mellan fariséerna och sadducéerna, och hopen vardt söndrad;

8. ty sadducéerna säga, att ingen uppståndelse finnes och ingen ängel och ingen ande, men fariséerna bekänna bådadera.

Matt. 22: 23. Mark. 12: 18. Luk. 20: 27.

9. Och det vardt ett stort rop, och några bland de skriftlärda af fariséernas parti stodo upp och tvistade ifrigt, sägande: Vi finna intet ondt hos denne man. Men om nu en ande eller en ängel har talat med honom!

Apg. 25. 25. 26: 31. 5: 39.

10. Och då tvedräkten vardt stor, och öfversten fruktade, att Paulus skulle slitas i stycken af dem, befallde han manskapet gå ned och rycka honom bort ifrån dem och föra honom till lägret.

11. Och natten därefter stod Herren hos honom och sade: Var vid godt mod; ty såsom du har vittnat i Jerusalem om det som angår mig, så måste du ock vittna i Rom. Apg. 18: 9. 19: 21.

12. Och när det hade blifvit dag, sammangaddade sig några af judarna och förbannade sig, att de hvarken skulle äta eller dricka, förrän de hade dräpt Paulus.

13. Och det var mer än fyrtio som hade så sammansvurit sig.

14. Dessa gingo till öfversteprästerna och de äldsta och sade: Vi hafva med högtidlig förbannelse förpliktat oss att ingenting smaka, förrän vi hafva dräpt Paulus.

15. Så gören nu I jämte rådet anmälan hos öfversten, på det att han må låta föra honom ned till eder, såsom ämnaden I noggrannare rannsaka om det som angår honom. Men innan han hinner fram, äro vi redo att döda honom.

16. Men Pauli systerson, som fick höra försåtet, kom och gick in i lägret och berättade det för Paulus.

17. Då kallade Paulus till sig en af höfvitsmännen och sade: För denne yngling till öfversten; ty han har något att berätta för honom.

18. Då tog han honom med sig och förde honom till öfversten och sade: Fången Paulus har kallat mig till sig och bedt mig föra denne yngling till dig, emedan han har något att säga dig.

19. Då tog öfversten honom vid handen och gick afsides och frågade honom: Hvad är det du har att berätta mig?

20. Och han sade: Judarna hafva öfverenskommit att bedja dig låta i morgon nedföra Paulus till rådet, såsom ämnade de noggrannare rannsaka om honom.

21. Gör dem därför icke till viljes; ty mer än fyrtio män af dem ligga i försåt för honom, hvilka hafva förbannat sig, att de hvarken skola äta eller dricka, förrän de hafva dödat honom; och nu äro de redo och vänta, att du skall lofva det.

22. Så affärdade då öfversten ynglingen och bjöd honom för ingen omtala, att du, sade han, har yppat detta för mig.

23. Och han kallade till sig två af höfvitsmännen och sade: Hållen två hundra krigsmän redo att afgå till Cesarea och sjuttio ryttare och två hundra skyttar från tredje timmen i natt;

24. och han bjöd dem att anskaffa ök, på hvilka de skulle sätta Paulus och föra honom oskadd till landshöfdingen Felix.

25. Och han skref ett bref af denna lydelse:

26. Klaudius Lysias hälsar den ädle landshöfdingen Felix.

27. Denne man blef gripen af judarna och var nära att af dem blifva dödad, då jag kom tillstädes med manskapet och tog honom ifrån dem, sedan jag hade förnummit, att han är en romare.
Apg. 21: 27, 33.

28. Och emedan jag ville veta orsaken, hvarför de anklagade honom, förde jag honom inför deras råd.

29. Då fann jag, att han var anklagad rörande tvistefrågor i deras lag, men icke beskyld för något som förtjänar död eller fängelse.

30. Men då ett försåt, som af judarna skulle anläggas mot mannen, vardt angifvet för mig, sände jag honom strax till dig och bjöd äfven anklagarna att föra sin talan mot honom inför dig. Farväl!

31. Så togo nu krigsmännen Paulus, såsom det hade blifvit dem befalldt, och förde honom under natten till Antipatris,

32. och dagen därefter läto de ryttarna fara vidare med honom och vände tillbaka till lägret.

33. Och när de andra kommo till Cesarea, framlämnade de brefvet till landshöfdingen och ställde äfven Paulus fram för honom.

34. Och då han hade läst det och frågat honom, från hvilket landskap han var, och hade fått veta, att han var från Cilicien, sade han:

35. Jag skall förhöra dig, när äfven dina åklagare komma tillstädes. Och han befallde, att han skulle förvaras i Herodes' palats.

24 Kapitlet.

Paulus anklagas och försvarar sig inför Felix.

Fem dagar därefter for öfversteprästen Ananias ned med de äldsta och en sakförare, en viss Tertullus, hvilka inför landshöfdingen uppträdde mot Paulus.

2. Och då han hade blifvit förekallad, begynte Tertullus sin anklagelse, sägande:

3. Att vi genom dig hafva mycken frid och goda anordningar, som blifvit vidtagna för detta folk genom din försorg, ädle Felix, det erkänna vi i allo och allestädes med all tacksägelse;

4. men för att icke alltför länge uppehålla dig, beder jag dig, att du i din mildhet ville höra några få ord af oss.

5. Ty vi hafva funnit denne man vara en pest och en upprorsstiftare för alla judar öfver hela världen och en hufvudman för nasaréernas parti,

6. hvilken ock har försökt att oskära templet; och vi hade ock gripit honom och ville döma honom efter vår lag.
Apg. 21: 28.

7. Men öfversten Lysias kom och tog honom med mycket våld ur våra händer
Apg. 21: 33 f. 23: 10.

8. och sände honom till dig och befallde, att hans åklagare skulle komma till dig. Och du kan nu själf förhöra honom och öfvertyga dig om allt det, för hvilket vi anklaga honom.

9. Och äfven judarna anföllo honom och sade, att det så var.

10. Då svarade Paulus, när landshöfdingen vinkade åt honom, att han skulle tala: Emedan jag vet, att du sedan många år är domare öfver detta folk, försvarar jag min sak med frimodighet,

11. då du kan få veta, att det icke är mer än tolf dagar, sedan jag kom upp till Jerusalem för att tillbedja.

12. Och hvarken i templet hafva de funnit mig tala med någon eller anställa något upplopp ibland folket, icke heller i syangogorna eller i staden,
Apg. 25: 8. 28: 17.

13. icke heller kunna de inför dig bevisa det, för hvilket de nu anklaga mig.

14. Men det bekänner jag för dig, att jag efter den väg, hvilken de kalla parti, så dyrkar mina fäders Gud, att jag tror allt det som är skrifvet i lagen och profeterna

15. och har samma hopp till Gud, som dessa ock hysa, att de dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärdigas och de orättfärdigas.
Dan. 12: 2. Joh. 5: 28 f. Apg. 23: 6.

16. Därför vinnlägger jag mig ock om att hafva ett ofördvitligt samvete inför Gud och människor alltid.
Apg. 23: 1. 1 Petr. 3: 16.

17. Men efter många år kom jag för att föra några allmosor till mitt folk och offer, Apg. 11: 29 f. Rom. 15: 25. Gal. 2: 10.

18. hvarvid några judar från Asien funno mig renad i templet, utan folkskockning eller buller. Apg. 21: 26 f.
19. Och de hade bort vara tillstädes inför dig och klaga, om de hade något emot mig.
20. Eller säge dessa själfva, hvad orätt de hafva funnit hos mig, då jag stod inför rådet,
21. om icke för detta enda ordets skull, som jag utropade, då jag stod ibland dem: För de dödas uppståndelses skull står jag i dag till rätta inför eder.
Apg. 28: 20.
22. Men när Felix hörde detta, uppsköt han deras sak, emedan han hade en noggrannare kunskap om den vägen, och sade: När öfversten Lysias kommer ned, skall jag noga undersöka eder sak.
23. Och han befallde höfvitsmannen, att Paulus skulle hållas i förvar, men få någon lindring, och att han icke skulle hindra någon af hans närmaste att vara honom till tjänst.
24. Och efter några dagar kom Felix med sin hustru Drusilla, som var en judinna, och han sände efter Paulus och hörde honom om tron på Kristus.
25. Men då han talade om rättfärdighet och kyskhet och den tillkommande domen, vardt Felix förskräckt och svarade: Gå din väg för denna gång; när jag får läglig tid, skall jag låta kalla dig till mig.
26. Därjämte hoppades han ock, att han skulle få penningar af Paulus, hvarför han ock oftare skickade efter honom och samtalade med honom.
27. Men då två år voro förlidna, fick Felix till efterträdare Porcius Festus; och emedan Felix ville göra judarna sig förbundna, lämnade han Paulus kvar såsom fånge.

25 Kapitlet.

Paulus anklagas inför Festus, vädjar till kejsaren, inställes för konung Agrippa.

Då nu Festus hade tillträdt höfdingedömet, for han efter tre dagar upp till Jerusalem från Cesarea.
2. Då uppträdde öfverstepräster na och de förnämsta bland judarna inför honom mot Paulus och anropade honom mot denne
3. och bådo om den ynnest, att han ville hämta honom till Jerusalem, emedan de ville lägga ett försåt för att döda honom under vägen. Apg. 23: 15 f.
4. Då svarade Festus, att Paulus hölls i förvar i Cesarea, och att han själf ämnade inom kort fara dit tillbaka.
5. Därför må de bland eder, sade han, som därtill äro befogade, komma med dit ned och anklaga honom, om det finnes något brottsligt hos mannen.
6. Och sedan han hade vistats ibland dem icke mer än åtta eller tio dagar, for han ned till Cesarea, och dagen därefter satte han sig på domstolen och befallde, att Paulus skulle framföras.
7. Och när han hade kommit fram, ställde sig de judar, som hade kommit ned från Jerusalem, omkring honom och anförde många och svåra beskyllningar, hvilka de icke kunde bevisa,
8. och Paulus försvarade sig, sägande: Hvarken mot judarnas lag eller mot templet eller mot kejsaren har jag något brutit. Apg. 24: 12.
9. Men Festus, som ville göra judarna sig förbundna, svarade Paulus och sade: Vill du fara upp till Jerusalem och där stå till rätta för allt detta inför mig?
10. Då sade Paulus: Jag står inför kejsarens domstol, och där bör jag dömas. Mot judarna har jag ingen orätt gjort, såsom ock du bäst vet.
11. Om jag nu är brottslig och har gjort något som förtjänar döden, så vägrar jag icke att dö, men om det, hvarför dessa anklaga mig, är utan grund, så kan ingen gifva mig till pris åt dem. Till kejsaren vädjar jag.
12. Sedan Festus därefter hade öfverlagt med rådet, svarade han: Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren skall du fara.
13. Efter några dagars förlopp kommo konung Agrippa och Bernice till Cesarea för att hälsa Festus välkommen.
14. Och då de vistades där i flera dagar, framlade Festus Pauli sak för konungen, sägande: En man har af Felix blifvit här kvarlämnad såsom fånge,
Apg. 24: 27.
15. angående hvilken, då jag var i Jerusalem, judarnas öfverstepräster och äldsta uppträdde, begärande dom öfver honom.
16. Och jag svarade dem, att det icke var romares sed att gifva bort någon människa till att förgöras, förrän den anklagade har fått sina åklagare personligen inför sig och haft tillfälle att försvara sig i saken.
17. När de därför sammankommo här, satte jag mig utan allt uppskof dagen därefter på domstolen och befallde, att mannen skulle framföras.

18. Men när hans åklagare uppträdde, anförde de om honom ingen sådan brottslighet som jag förmodade,

19. utan framhöllo mot honom några tvistefrågor om deras gudsdyrkan och om en viss Jesus, som var död, men hvilken Paulus sade vara vid lif.

20. Och då jag var villrådig angående undersökningen härom, frågade jag honom, om han ville fara till Jerusalem och där stå till rätta i denna sak.

21. Men då Paulus yrkade, att han måtte förvaras till rannsakning inför kejsaren, befallde jag, att han skulle hållas i förvar, til dess jag kunde sända honom till kejsaren.

22. Då sade Agrippa till Festus: Äfven jag skulle vilja höra mannen. I morgon, sade han, skall du få höra honom.

23. Dagen därefter kommo då Agrippa och Bernice med stor stât och gingo in i domsalen med både öfverstarna och de förnämsta männen i staden, och Paulus blef införd på Festi befallning,

24. och Festus sade: Konung Agrippa och alla I män, som med oss ären tillstädes! Här sen I den man, om hvilken hela mängden af judarna både i Jerusalem och här har legat öfver mig med sina rop, att han icke borde få lefva längre.

25. Men då jag har funnit, att han icke har gjort något som förtjänar döden, och emedan han själf har vädjat till kejsaren, har jag beslutit att afsända honom. Apg. 23: 9. 26: 31.

26. Men jag har icke något tillförlitligt att skrifva om honom till min herre; därför har jag fört honom fram inför eder och i synnerhet inför dig, konung Agrippa, på det att jag, efter skedd rannsakning, må hafva något att skrifva;

27. ty det synes mig orimligt att sända en fånge och icke därjämte uppgifva anklagelserna mot honom.

26 Kapitlet.

Pauli försvarstal inför konung Agrippa.

Men Agrippa sade till Paulus: Dig tillstädjes att tala för dig. Då räckte Paulus ut sin hand och talade till sitt försvar:

2. Jag skattar mig lycklig, att jag i dag skall försvara mig inför dig, konung Agrippa, angående allt det, hvarför jag anklagas af judarna,

3. allra mest emedan du är bekant med judarnas alla stadgar och tvistefrågor. Därför beder jag dig höra mig med tålamod.

4. Alltså, mitt lif från ungdomen, hvilket jag allt ifrån början har fört bland mitt folk i Jerusalem, det känna alla judar,

5. hvilka, om de vilja tillstå det, veta från lång tid tillbaka, att jag såsom farisé har lefvat efter det strängaste partiet i vår gudsdyrkan. Apg. 23: 6.

6. Och nu står jag här till rätta för hoppet på det löfte, som af Gud gafs åt våra fäder, Apg. 13: 32.

7. och till hvars uppfyllelse våra tolf släkter hoppas komma, tjänande Gud oaflåtligen natt och dag. För detta hopps skull, konung Agrippa, är jag anklagad af judarna.

8. Hvarför hålles det af eder otroligt, att Gud uppväcker döda?

9. Jag trodde ock själf, att jag borde med all makt sätta mig emot Jesu, nasaréens, namn, Apg. 8: 3. 9: 2. 22: 4.

10. hvilket jag ock gjorde i Jerusalem; och många af de heliga satte jag i fängelser, sedan jag därtill hade fått makt af öfversteprästerna, och då de dräptes, gaf jag min röst därtill,

11. och genom straff, hvilka jag ofta pålade dem i alla synagogor, tvang jag dem till hädelse och gick så långt i raseri mot dem, att jag förföljde dem till och med ända in i utländska städer.

12. När jag i detta ärende ock reste till Damaskus med fullmakt och uppdrag från öfversteprästerna,

13. fick jag, o konung, midt på dagen under resan se ett sken från himmelen, klarare än solens glans, kringstråla mig och dem som reste med mig. Apg. 9: 3 f. 22: 6 f.

14. Och när vi alla föllo ned till jorden, hörde jag en röst tala till mig och säga på ebreiska: Saul, Saul, hvarför förföljer du mig? Dig är svårt att spjärna mot udden.

15. Men jag sade: Hvem är du, Herre? Och Herren svarade: Jag är Jesus, som du förföljer.

16. Men res dig upp och stå på dina fötter; ty därför har jag blifvit uppenbarad för dig, att jag skall utse dig till en tjänare och till ett vittne både om hvad du har sett och om det, för hvars skull jag skall uppenbara mig för dig;

17. och jag skall rädda dig från ditt folk och från hedningarna, till hvilka jag sänder dig

18. för att öppna deras ögon, att de må omvända sig från mörker till ljus och från Satans makt till Gud, att de

genom tron på mig må få syndernas förlåtelse och arfslott ibland dem som äro helgade.
Jos. 35: 5. 42: 7. 60: 1. Ef. 1: 18. Kol. 1: 13.

19. Därför, konung Agrippa, blef jag icke ohörsam mot den himmelska synen,

20. utan förkunnade, först för dem som voro i Damaskus och för Jerusalem samt öfver hela judiska landet och för hedningarna, att de skulle bättra sig och omvända sig till Gud, görande gärningar, som tillhöra bättringen.
Apg. 9: 20, 28. 13: 14. 22: 17, 21. Matt. 3: 8.

21. För detta grepo judarna mig i templet och försökte döda mig.
Apg. 21: 30 f.

22. Men då jag nu har fått hjälp af Gud, står jag ännu i denna dag och vittnar inför både små och stora, sägande intet annat än hvad profeterna och Moses hafva sagt skola ske,

23. att ju Kristus skulle lida och, såsom den förste af de dödas uppståndelse, förkunna ljus för folket och för hedningarna. 1 Kor. 15: 20. Kol. 1: 18.

24. Då han talade detta till sitt försvar, sade Festus med hög röst: Du är förryckt, Paulus; den myckna lärdomen gör dig förryckt.

25. Men Paulus sade: Jag är icke förryckt, ädle Festus, utan jag talar sanna och förnuftiga ord.

26. Ty detta känner konungen, inför hvilken jag ock trimodigt talar; ty jag kan icke tro, att något af detta är honom obekant, ty detta har icke skett i en vrå. Joh. 18: 20.

27. Tror du profeterna, konung Agrippa? Jag vet, att du tror.

28. Då sade Agrippa till Paulus: Med litet vill du öfvertala mig att blifva kristen.

29. Och Paulus svarade: Jag önskade till Gud, att, med litet eller mycket, icke allenast du utan alla som i dag höra mig måtte blifva sådana som jag är, dessa bojor undantagna.
1 Kor. 7: 7.

30. Nu stodo konungen och landshöfdingen och Bernice upp och de som sutto med dem,

31. och när de gingo därifrån, talade de sinsemellan, sägande: Denne man har icke gjort något som förtjänar död eller fängelse. Apg. 23: 9. 25: 25.

32. Och Agrippa sade till Festus: Denne man hade kunnat lösgifvas, om han icke hade vädjat till kejsaren.
Apg. 25: 11.

27 Kapitlet.

Paulus skickas såsom fånge till Rom, lider skeppsbrott, men räddas.

När det var beslutet, att vi skulle afsegla till Italien, öfverlämnade de Paulus och några andra fångar åt en höfvitsman vid den kejserliga krigsskaran, vid namn Julius. Apg. 25: 12.

2. Och vi gingo ombord på ett adramyttiskt skepp, som skulle segla till Asiens kuststäder, och lade ut, och med oss var Aristarkus, en macedonier från Tessalonika. Apg. 19: 29. 20: 4. Kol. 4: 10.

3. Och dagen därefter lade vi till vid Sidon. Och Julius bemötte Paulus vänligt och tillstadde honom att gå till sina vänner för att få omvårdnad.
Apg. 24: 23. 28: 16.

4. Och när vi lade ut därifrån, seglade vi under Cypern, emedan vindarna voro emot.

5. Och efter att hafva seglat öfver det haf, som är vid Cilicien och Pamfylien, kommo vi till Myra i Lycien.

6. Och då höfvitsmannen där fann ett skepp från Alexandria, som skulle segla till Italien, förde han oss ombord därpå.

7. Och då vi under många dagar seglade långsamt och med nöd hade kommit i närheten af Knidos, där vi för motvind ej kunde lägga till, seglade vi under Kreta vid Salmone.

8. Och sedan vi med nöd hade farit där förbi, kommo vi till ett ställe, som kallades Sköna Hamnar, och staden Lasea var icke långt därifrån.

9. Men när mycken tid var förliden och seglingen begynte vara farlig, emedan fastetiden* redan var förbi, varnade Paulus dem

10. och sade: I män, jag ser, att seglingen skall medföra trångmål och stor fara icke blott för last och skepp utan äfven för våra lif.

11. Men höfvitsmannen trodde styrmannen och skeppsägaren mer än det som sades af Paulus.

12. Och då hamnen var otjänlig för öfvervintring, rådde de flesta, att man skulle lägga ut därifrån för att försöka komma fram till Fenix, en hamn på Kreta, som vetter mot sydväst och nordväst, för att där öfvervintra.

13. Då nu en lindrig sunnanvind blåste upp, menade de sig hafva vunnit sin afsikt, lyfte ankar och foro närmare utmed Kreta.

* Den fastan, som hörde till försoningsfesten, hvilken firades den 10:de i sjunde månaden, Tisri, kort efter höstdagjämningen.

14. Men icke långt därefter stack upp mot ön en häftig stormvind, den så kallade Euroklydon.

15. Och då skeppet rycktes med och icke kunde hålla upp mot vinden, gåfvo vi efter och läto det drifva.

16. Men då vi kommo under en holme, vid namn Klauda, förmådde vi med möda bärga skeppsbåten.

17. Då de hade dragit den upp, använde de nödhjälpsmedel och ombundo skeppet, och då de fruktade att drifvas på sandbanken*, ströko de seglen och läto så drifva.

18. Och då vi hårdt ansattes af stormen, vräkte de dagen därefter lasten öfver bord,

19. och på tredje dagen kastade vi med egna händer ut skeppets redskap.

20. Och då hvarken sol eller stjärnor syntes på flera dagar, och stormen låg hårdt uppå, betogs oss slutligen allt hopp om räddning.

21. Då de nu på länge intet hade ätit, trädde Paulus midt ibland dem och sade: O män, I haden bort lyda mig och icke afsegla från Kreta, och spara eder detta trångmål och denna fara.

22. Och nu uppmanar jag eder att vara vid godt mod, ty bland eder skall intet lif gå förloradt, utan endast fartyget.

23. Ty denna natt har en ängel från den Gud, hvilken jag tillhör och hvilken jag äfven dyrkar, stått hos mig och sagt: Apg. 23: 11.

24. Frukta icke, Paulus; för kejsaren skall du inställas, och se, Gud har skänkt dig alla dem som segla med dig.

25. Varen därför vid godt mod, I män; ty jag tror på Gud, att det skall så ske, som det har blifvit taladt till mig;

26. men på en ö måste vi stranda.

27. När vi nu den fjortonde natten drefvo omkring på det Adriatiska hafvet, förmodade sjömännen vid midnatten, att de voro nära något land.

28. Då lodade de och funno tjugu famnars djup, och när de hade kommit ett litet stycke därifrån, lodade de åter och funno femton famnars djup,

29. och då de fruktade, att vi till äfventyrs skulle stöta på skarpa grund, kastade de ut fyra ankare från akterskeppet och önskade, att det måtte dagas.

30. Då nu sjömännen sökte fly från skeppet och firade skeppsbåten ned i hafvet, under förevändning att de ämnade nedsläppa ankare från förskeppet,

31. sade Paulus till höfvitsmannen och krigsmännen: Om dessa icke stanna kvar på skeppet, så kunnen I icke räddas.

32. Då afhöggo krigsmännen tågen till skeppsbåten och läto den falla ned.

33. Men till dess det vardt dag, uppmanade Paulus alla att taga sig föda, sägande: Det är i dag den fjortonde dagen I biden och förblifven fastande, utan att hafva tagit något till eder.

34. Därför uppmanar jag eder att taga eder föda; ty detta hör till eder räddning, ty på ingen af eder skall ett hufvudhår gå förloradt.

35. När han hade sagt detta, tog han ett bröd, tackade Gud i allas åsyn och bröt det och började äta.

36. Då blefvo alla vid godt mod och togo sig också föda.

37. Och på skeppet voro vi tillsammans två hundra sjuttiosex själar.

38. Sedan de nu hade ätit sig mätta, lättade de skeppet, kastande säden i hafvet.

39. Men när det hade blifvit dag, kände de icke igen landet, utan blefvo varse en vik, som hade en strand, dit de beslöto att drifva upp skeppet, om de kunde.

40. Och de kapade från sig ankarna och släppte dem i hafvet och lossade tillika roderbanden och hissade upp bramseglet för vinden och höllo mot stranden.

41. Och de träffade på en landtunga, på hvilken de läto skeppet skjuta upp, och förskeppet fastnade där och förblef orörligt, men akterskeppet bröts sönder af vågornas häftighet.

42. Och krigsmännen ville döda fångarna, på det att ingen skulle genom simmande fly undan.

43. Men höfvitsmannen, som ville rädda Paulus, hindrade dem i deras anslag och befallde, att de som kunde simma skulle först kasta sig ut och gå i land

44. och de öfriga söka land, somliga på plankor och somliga på stycken af skeppet. Och på detta sätt skedde, att alla blefvo räddade och kommo i land.

28 Kapitlet.

Paulus på ön Melite. Framkommen till Rom, predikar han där om Guds rike.

Och sedan vi hade blifvit räddade, fingo vi veta, att ön hette Melite.

Apg. 27: 26.

* En af de så kallade Syrterna, tvänne för skeppsfarten farliga sandbankar vid afrikanska kusten.

2. Och infödingarna visade oss en icke ringa välvilja, ty de upptände en eld och togo oss alla till sig, för det påkomna regnets skull och för köldens skull.

3. Men då Paulus bar tillsammans en hop torra kvistar och lade dem på elden, kom en huggorm i följd av hettan ut därifrån och högg sig fast vid hans hand.

4. Och när infödingarna fingo se djuret hänga vid hans hand, sade de sinsemellan: Säkert är denne man en mördare, hvilken Hämnden icke tillåt att lefva, ehuru han blifvit räddad från hafvet.

5. Men han skakade djuret af sig i elden och hade intet ondt däraf.

Mark. 16: 18. Luk. 10: 19.

6. Men de väntade, att han skulle svälla upp eller plötsligt falla död ned, och sedan de länge hade väntat och sett, att intet ondt hände honom, kastade de om och sade, att han var en gud.

Apg. 14: 11.

7. Men i närheten af detta ställe låga landtgårdar, som tillhörde den förnämste mannen på ön, benämnd Publius, hvilken upptog och välvilligt härbärgerade oss i tre dagar.

8. Och det hände sig, att Publii fader låg sjuk i feber och rödsot, och till honom gick Paulus in, bad och lade sina händer på honom och helade honom.

9. Men då detta hade skett, kommo ock andra på ön, som hade sjukdomar, till honom och blefvo botade,

10. och de hedrade oss med många hedersbevisningar och försågo oss, när vi afseglade, med hvad vi behöfde.

11. Efter tre månader afseglade vi på ett alexandrinskt skepp, som hade öfvervintrat vid ön och som bar tvillinggudarnas tecken;

12. och sedan vi hade lagt till vid Syrakusa, stannade vi där i tre dagar.

13. Därifrån foro vi omkring och kommo till Regium, och då en dag därefter sunnanvind stack upp, kommo vi på den andra dagen till Puteoli,

14. där vi funno bröder, som både oss stanna hos dem i sju dagar, och så kommo vi till Rom.

15. Och när bröderna fingo höra talas om oss, gingo de därifrån oss till mötes ända till Forum Appii* och Tres Tabernæ**, och när Paulus fick se dem, tackade han Gud och fattade mod.

16. Och när vi kommo in i Rom, fick Paulus tillstånd att bo för sig själf tillika med den krigsman, som bevakade honom. Apg. 24: 23. 27: 3.

17. Och efter tre dagar kallade Paulus tillsammans de förnämsta af judarna; och sedan de hade blifvit samlade, sade han till dem: Män och bröder! Fastän jag icke har gjort något mot vårt folk eller fädernas stadgar, vardt jag likväl från Jerusalem såsom fånge öfverlämnad i romarnas händer. Apg. 24: 12. 25: 8.

18. Och när de hade anställt förhör med mig, ville de släppa mig lös, emedan intet som förtjänade döden fanns hos mig. Apg. 23: 24. 25: 9. 26: 31.

19. Men då judarna satte sig däremot, nödgades jag vädja till kejsaren, dock icke såsom hade jag någon anklagelse att göra mot mitt folk. Apg. 25: 11.

20. Af denna orsak har jag kallat eder till mig för att se eder och tala med eder, ty för Israels hopps skull är jag bunden med denna kedja.

Apg. 23: 6. 24: 21. 26: 6 f. Mf. 6: 20.

21. Då sade de till honom: Hvarken hafva vi fått någon skrifvelse om dig från Judeen, ej heller har någon af bröderna kommit och berättat eller talat något ondt om dig;

22. men vi anse rätt vara att af dig höra, hvad du tänker, ty angående detta parti hafva vi oss bekant, att det öfverallt motsäges. Luk. 2: 34. Apg. 24: 5, 14.

23. Då utsatte de en viss dag för honom, på hvilken ännu flera kommo till honom i hans härbärge, för hvilka han utlade och vittnade om Guds rike, sökande öfvertyga dem både ur Moses' lag och ur profeterna om det som angick Jesus, från tidigt på morgonen ända till aftonen.

24. Och somliga läto öfvertyga sig af det som sades, men andra trodde icke.

25. Och då de icke voro öfverens med hvarandra, skildes de, sedan Paulus hade sagt det enda ordet: Rätt har den Helige Ande talat genom profeten Jesaja till edra fäder,

26. då han säger: »Gå till detta folk och säg: Med öronen skolen I höra och icke förstå, och seende skolen I se och icke förnimma; Jes. 6: 9 f.

27. ty detta folks hjärta är förstockadt, och med öronen höra de illa, och sina ögon hafva de igenlyckt, att de icke må se med ögonen och höra med öronen och förstå med hjärtat och omvända sig och jag hela dem.»

* En liten stad i Italien, 43 romerska eller ungefär 6 svenska mil från Rom. — ** Ett värdshus, som låg 33 romerska eller omkring fyra och en half svenska mil från Rom.

28. Därför vare eder veterligt, att denna Guds frälsning har blifvit sänd till hedningarna; de skola ock höra.
Luk. 24: 47. Apg. 13: 46. 18: 6.
29. Och i hela två år bodde Paulus kvar i egen hyrd bostad och tog emot alla som kommo till honom,
30. predikande Guds rike och lärande det som angick Herren Jesus Kristus med all frimodighet, oförhindradt.

Pauli bref till romarna.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar de kristna i Rom och uttalar sin åtrå att där förkunna evangelium samt beskrifver hedningarnas afguderi och dess följder.

Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, afskild för Guds evangelium
Apg. 9: 15. 13: 2. 1 Kor. 1: 1. Gal. 1: 15.
2. — hvilket han förut genom sina profeter har utlofvat i heliga skrifter —
1 Mos. 3: 15. 22: 18. 26: 4. 49: 10. 5 Mos. 18: 15. Ps. 132: 11. Jes. 4: 2. 7: 14. 9: 6. Jer. 23: 5 f. Dan. 9: 24. Mik. 7: 20.
3. om sin Son, hvilken efter köttet föddes af Davids säd
Matt. 1: 1. Luk. 1: 32. Apg. 2: 30. 13: 23. 2 Tim. 2: 8.
4. och efter helighetens Ande blifvit kraftigt förklarad vara Guds Son genom uppståndelse från de döda, Jesus Kristus, vår Herre,
Joh. 10: 30 f. Hebr. 1: 5. 5: 5 f. Apg. 13: 32 f.
5. genom hvilken vi hafva fått nåd och apostlaämbete till att, för hans namns skull, upprätta trons lydnad bland alla hedningar,
Rom. 12: 3. 15: 15 f. 1 Kor. 15: 10. Ef. 3: 8. Rom. 16: 20.
6. bland hvilka I ock ären, I som blifvit kallade af Jesus Kristus,
Rom. 9: 24.
7. till alla i Rom varande Guds älskade, de kallade heliga. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!
2 Tim. 1: 9. 1 Kor. 1: 2. Ef. 1: 1.
8. Först tackar jag min Gud, genom Jesus Kristus, för eder alla, att eder tro omtalas i hela världen.
9. Ty Gud, hvilken jag i min ande tjänar uti hans Sons evangelium, är mitt vittne, huru jag oaflåtligt tänker på eder,
Ef. 1: 15 f. Fil. 1: 3 f.
10. alltid i mina böner bedjande, att jag dock ändtligen en gång må genom Guds vilja lyckas att komma till eder.
Rom. 15: 23.
11. Ty jag längtar efter att se eder, på det att jag må meddela eder någon andlig gåfva till eder stadfästelse,
12. det är, att vi hos eder må tillsammans vederkvickas genom hvarandras tro, eder och min.
Rom. 15: 32.
13. Och jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga därom, att jag ofta har föresatt mig att komma till eder — fastän jag ända hittills har blifvit förhindrad — på det att jag måtte hafva någon frukt äfven bland eder, såsom bland de öfriga hedningarna.
Rom. 15: 22 f.
14. Jag står i skuld både hos greker och barbarer, både hos visa och ovisa.
1 Kor. 9: 16.
15. Därför, så vidt på mig ankommer, är jag redobogen att predika evangelium äfven för eder som åren i Rom.
16. Ty jag skämmes icke vid evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror, för juden först, så ock för greken;
Ps. 40: 10 f. 2 Tim. 1: 8. 1 Kor. 1: 18. Apg. 13: 46.
17. ty i detta uppenbaras Guds rättfärdighet af tro till tro, såsom det är skrifvet: »Den rättfärdige skall lefva af tro.»
Rom. 3: 21 f. Fil. 3: 9. Hab. 2: 4. Gal. 3: 11. Hebr. 10: 38.
18. Ty Guds vrede uppenbaras från himmelen öfver all ogudaktighet och orättfärdighet hos de människor, hvilka förhålla sanningen i orättfärdighet,
19. emedan det som kan förstås om Gud är uppenbart i dem, ty Gud har uppenbarat det för dem.
Apg. 14: 17. 17: 24 f.
20. Ty hans osynliga egenskaper, både hans eviga makt och hans gudom, skådas ända från världens skapelse, när de förstås af gärningarna, på det att de må vara utan ursäkt,
Ps. 19: 2 f.
21. emedan de hafva känt Gud, men icke ärat eller tackat honom såsom Gud, utan hafva blifvit fåfängliga i sina tankar, och deras oförnuftiga hjärta har blifvit förmörkadt.
Ef. 4: 17 f.
22. Då de föregåfvo sig vara visa, hafva de blifvit dårar
1 Kor. 1: 20.
23. och utbytt den oförgänglige Gudens härlighet mot en bild, som liknar

förgänglig människa och fåglar och fyrfotadjur och kräldjur.
2 Kon. 17: 29. Ps. 106: 19 f. Jes. 40: 18. Jer. 2: 11. Apg. 17: 29.

24. Därför har Gud öfverlämnat dem i deras hjärtans lustar åt orenhet, att skända hvarandras kroppar,
Ps. 81: 12 f. 2 Tess. 2: 11.

25. då de hafva utbytt Guds sanning mot lögnen och ärat och dyrkat det skapade framför Skaparen, hvilken är välsignad i evighet. Amen.

26. Fördenskull har Gud öfverlämnat dem åt skamliga lustar, ty deras kvinnor hafva utbytt det naturliga umgänget mot det som är mot naturen.
3 Mos. 18: 23. Ef. 5: 11 f.

27. Sammalunda hafva ock männen öfvergifvit det naturliga umgänget med kvinnan och brunnit i sin lusta till hvarandra, och män bedrifvit styggelsen med män och fått sin villas rätta lön på sig själfva. 1 Mos. 19: 5. 3 Mos. 18: 22.

28. Och likasom de icke hafva aktat värdt att hafva Gud i kunskap, så har Gud öfverlämnat dem till ett ovärdigt sinnelag, så att de hafva gjort det otillbörliga,

29. uppfyllda med all orättfärdighet, skörlefnad, ondska, girighet, elaknet, fulla af afund, mordlust, trätgirighet, svek, vrånghet;

30. örontasslare, förtalare, gudsföraktare, våldsverkare, högfärdiga, stortaliga, illfundiga, mot föräldrar olydiga,

31. oförnuftiga, trolösa, kärlekslösa, obarmhärtiga,

32. sådana som, fastän de väl känna Guds rättfärdiga dom, att de som göra sådant äro värda döden, dock icke allenast göra det utan ock hålla med dem som göra det. Hos. 7: 3. Ps. 50: 18.

2 Kapitlet.

Aposteln förehåller judarna deras större ansvar, i det de fått ett större ljus än hedningarna, samt framhåller skillnaden mellan sann och falsk judendom.

Därför är du utan ursäkt, o människa, hvem du än är, som dömer. Ty i det att du dömer en annan, fördömer du dig själf, emedan du som dömer gör detsamma. 2 Sam. 12: 5 f. Matt. 7: 1.

2. Och vi veta, att Guds dom är rätt öfver dem som göra sådant.

3. Och menar du, o människa, som dömer dem som göra sådant och själf gör detsamma, att du skall kunna undfly Guds dom?

4. Eller föraktar du hans godhets, tålsamhets och långmodighets rikedom, icke förstående, att Guds godhet vill föra dig till bättring?
Jes. 30: 18. 2 Petr. 3: 9, 15.

5. Men i din hårdhet och ditt obotfärdiga hjärta samkar du öfver dig själf vrede på vredens dag, när Guds rättvisa dom varder uppenbar,
5 Mos. 32: 35. Rom. 9: 22.

6. hvilken skall gifva åt hvar och en efter hans gärningar, Job 34: 11. Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. 32: 19. Matt. 16: 27. Rom. 14: 12. 1 Kor. 3: 8. 2 Kor. 5: 10. Upp. 22: 12.

7. nämligen evigt lif åt dem som med tålamod i god gärning söka härlighet och ära och oförgänglighet;

8. men öfver dem som äro partisinnade och icke lyda sanningen utan orättfärdigheten komma vrede och förtörnelse. 2 Tess. 1: 8.

9. Nöd och trångmål öfver hvar människas själ, som gör det onda, judens först, så ock grekens;

10. men härlighet och ära och frid åt hvar och en som gör det goda, juden först, så ock greken!

11. Ty hos Gud är intet anseende till person. 5 Mos. 10: 17. 2 Krön. 19: 7. Job 34: 19. Apg. 10: 34. Gal. 2: 6. Ef. 6: 9. Kol. 3: 25. 1 Petr. 1: 17.

12. Ty alla som utan lag hafva syndat skola ock utan lag varda förtappade, och alla som med lag hafva syndat skola genom lag varda dömda.

13. Ty icke äro lagens hörare rättfärdiga inför Gud, men lagens görare skola dömas rättfärdiga
Matt. 7: 21. 1 Joh. 3: 7. Jak. 1: 22, 25.

14. — ty när hedningarna, som icke hafva lagen, af naturen göra det lagen bjuder, så äro dessa, ehuru de icke hafva lagen, sig själfva en lag,

15. och de visa, att lagens verk är skrifvet i deras hjärtan, då deras samvete tillika bär vittnesbörd och deras tankar inbördes anklaga eller ock ursaka —

16. på den dag, då Gud skall döma människornas hemligheter, efter mitt evangelium, genom Jesus Kristus.
Matt. 25: 31 f. Apg. 17: 31. 1 Kor. 4: 5.

17. Men om du kallas jude och förlitar dig på lagen och berömmer dig af Gud Joh. 8: 33, 41.

18. och känner hans vilja och, undervisad af lagen, pröfvar hvad bäst är

19. och tilltror dig att vara blindas ledare, ett ljus för dem som äro i mörker,

20. oförståndigas tuktomästare, okunnigas lärare, som i lagen har kunskapens och sanningens form;
21. så lärer du ju icke dig själf, du som lärer andra; du som predikar, att man icke skall stjäla, du stjäl;
Ps. 50: 16 f. Matt. 23 kap.
22. du som säger, att man icke skall göra hor, du gör hor; du som stygges vid afgudabilderna, du föröfvar helgerån;
23. du som berömmer dig af lagen, du vanärar Gud genom lagens öfverträdelse;
24. ty »För eder skull försmådas Guds namn bland hedningarna», såsom det är skrifvet.
2 Sam. 12: 14. Jes. 52: 5. Hes. 36: 20 f.
25. Ty omskärelsen gagnar väl, om du håller lagen, men öfverträder du lagen, har din omskärelse blifvit oomskurenhet.
26. Om nu den oomskurne håller lagens stadgar, skall då icke hans oomskurenhet räknas för omskärelse?
27. Och den af naturen oomskurne, som fullgör lagen, skall döma dig som, med bokstafven och omskärelsen, öfverträder lagen.
28. Ty den är icke jude, som utvärtes är det, ej heller är det omskärelse, som utvärtes sker på köttet,
Joh. 8: 39. Rom. 9: 7. Gal. 6: 15.
29. utan den är jude, som invärtes är det, och omskärelse är hjärtats omskärelse genom Anden, icke genom bokstafven; och hans pris är icke af människor, utan af Gud.
5 Mos. 10: 16. 30: 6. Jer. 4: 4. Kol. 2: 11. Fil. 3: 2 f. 1 Petr. 3: 4.

3 Kapitlet.

Beskaffenheten af judarnas företräde. Alla människors fördömlighet. Rättfärdiggörelsen beredd genom Jesu försoningsoffer.

Hvad är då judens företräde, eller hvad är gagnet af omskärelsen?
2. Mycket, på allt sätt; främst det, att Guds utsagor blifvit dem ombetrodda.
5 Mos. 4: 7 f. 31: 24 f. 8 kap. Jos. 24: 26 f. Ps. 147: 19. Jes. 30: 8. Jer. 30: 2. Rom. 9: 4.
3. Ty hvad mer, om några af dem icke trodde? Icke skall väl deras otro göra Guds trohet om intet?
Hebr. 4: 2. 4 Mos. 23: 19. Rom. 9: 6. 2 Tim. 2: 13.
4. Bort det! Vare hellre Gud sannfärdig och hvar människa en lögnare, såsom det är skrifvet: »På det att du må finnas rättfärdig i dina ord och få rätt, när du dömes.»
Joh. 3: 33. Ps. 62: 10. 116: 11. 51: 6.
5. Men om vår orättfärdighet ådagalägger Guds rättfärdighet, hvad skola vi då säga? Icke är väl Gud orättfärdig, då han hemsöker med sin vrede? Jag talar efter människosätt.
6. Bort det; ty huru skall då Gud kunna döma världen?
1 Mos. 18: 25. Job 8: 3. 34: 12.
7. Ty om Guds sanning genom min lögn har blifvit större till hans ära, hvarför dömes ock jag såsom syndare?
8. Och hvarför skulle vi icke göra, såsom vi varda förtalade och såsom några föregifva, att vi säga: »Låtom oss göra det onda, på det att det goda må komma», hvilkas dom är rättvis?
9. Huru är det då? Kunna vi åberopa något till vår förmån? Alls icke. Ty vi hafva förut anklagat både judar och greker för att vara alla under synd,
Gal. 3: 22.
10. såsom det är skrifvet: »Ingen rättfärdig finnes, icke en.
Ps. 14: 3. 53: 4.
11. Ingen förståndig finnes, ingen finnes, som söker Gud.
12. Alla hafva afvikit, allesammans hafva blifvit onyttiga, ingen finnes, som gör godt, det finnes icke en enda.
13. En öppen graf är deras strupe, med sina tungor bedraga de, huggormars gift är under deras läppar.
Ps. 5: 10. 140: 3 f.
14. Deras mun är full af förbannelse och bitterhet.
Ps. 10: 7.
15. Deras fötter äro snara till att utgjuta blod.
Ordš. 1: 16. Jes. 59: 7.
16. Förödelse och elände äro på deras vägar,
17. och fridens väg känna de icke.
18. Guds fruktan är icke för deras ögon.»
Ps. 36: 2.
19. Men vi veta, att allt hvad lagen säger, det talar han till dem som hafva lagen, på det att hvar mun må tillstoppas och all världen varda brottslig för Gud,
Hes. 16: 63.
20. emedan intet kött skall af lagens gärningar varda rättfärdigadt inför honom; ty genom lagen kommer syndens kännedom.
Gal. 2: 16. Rom. 7: 7.
21. Men nu har utan lag Guds rättfärdighet blifvit uppenbarad, betygad af lagen och profeterna,
1 Mos. 15: 6. Jes. 53: 11. Jer. 23: 6. Apg. 15: 10 f. Rom. 1: 17. Joh. 5: 46. Apg. 26: 22.
22. nämligen Guds rättfärdighet genom tro på Jesus Kristus för alla och öfver alla som tro. Ty det är ingen åtskillnad;
Rom. 10: 12. Gal. 3: 28. Kol. 3: 11.

23. ty alla hafva syndat och äro utan berömmelse inför Gud
Rom. 11: 32. Gal. 3: 22.

24. och varda rättfärdigade utan förskyllan af hans nåd, genom återlösningen i Kristus Jesus,
Gal. 2: 16. Ef. 2: 8 f. Tit. 3: 5, 7. Matt. 20: 28.
Ef. 1: 7. 1 Tim. 2: 5 f. 1 Petr. 1: 18 f.

25. hvilken Gud har framställt till ett försoningsoffer medelst tron, genom hans blod, för att visa sin rättfärdighet, därför att han hade öfversett med de synder, som förut blifvit begångna under Guds tålamod,
Kol. 1: 19 f. Apg. 13: 38 f. 2 Kor. 5: 19.
1 Joh. 1: 9. 2: 2. 4: 10.

26. för att i den tid, som nu är, visa sin rättfärdighet, på det att han måtte själf vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som är af Jesu tro. Ps. 51: 6.

27. Hvar är då berömmelsen? Hon är utelyckt. Genom hvilken lag? Genom gärningarnas? Nej, utan genom trons lag.

28. Vi hålla således före, att människan rättfärdiggöres genom tro utan lagens gärningar. Gal. 2: 16. Apg. 13: 39.

29. Eller är Gud allenast judarnas Gud? Är han icke ock hedningarnas? Jo, visserligen ock hedningarnas,

30. emedan Gud är en enda, som skall rättfärdiggöra de omskurna af tro och de oomskurna genom tron. Gal. 3: 8.

31. Göra vi nu lagen om intet genom tron? Bort det; utan vi befästa lagen. Rom. 8: 3 f.

4 Kapitlet.

Abraham blef af Gud förklarad rättfärdig, innan han vardt omskuren, endast på grund af sin tro på Guds löfte.

Hvad skola vi då säga, att vår stamfader Abraham har vunnit efter köttet?

2. Ty om Abraham vardt rättfärdiggjord genom gärningar, så har han en berömmelse; dock icke inför Gud.

3. Ty hvad säger skriften? »Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet.»
1 Mos. 15: 6. Gal. 3: 6.

4. Men den som håller sig till gärningar, honom tillräknas lönen icke efter nåd utan efter skyldighet.
Rom. 11: 6.

5. Men den som icke håller sig till gärningar, utan tror på den som gör den ogudaktige rättfärdig, honom tillräknas hans tro till rättfärdighet;

6. såsom ock David prisar den människa salig, hvilken Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar:

7. »Saliga äro de hvilkas öfverträdelser äro förlåtna och hvilkas synder äro öfverskylda.
Ps. 32: 1 f.

8. Salig är den man, hvilken Herren icke tillräknar synd.»

9. Gäller nu detta saligprisande de omskurna eller ock de oomskurna? Ty vi säga, att tron vardt Abraham räknad till rättfärdighet.

10. Huru blef hon då honom tillräknad? Månne såsom omskuren eller såsom oomskuren? Icke såsom omskuren utan såsom oomskuren.

11. Och han undfick omskärelsens tecken såsom ett insegel på sin rättfärdighet genom den tro, han hade såsom oomskuren, på det att han skulle vara en fader för alla oomskurna, som tro, för att rättfärdighet skulle tillräknas äfven dem, 1 Mos. 17: 11. Gal. 3: 7.

12. och en fader för de omskurna, nämligen för dem som icke allenast äro omskurna utan äfven vandra i spåren af den tro, hvilken vår fader Abraham hade såsom oomskuren.

13. Ty icke var det genom lagen, som det löfte gafs åt Abraham eller åt hans säd, att han skulle blifva världens arfvinge, utan genom trons rättfärdighet. 1 Mos. 17: 2 f. 15: 5 f. Gal. 3: 18.

14. Ty om de som äro af lagen äro arfvingar, så har tron blifvit fåfäng och löftet gjordt om intet.

15. Ty lagen kommer vrede åstad, ty hvarest ingen lag är, där är icke heller någon öfverträdelse. 1 Kor. 15: 56.
Joh. 15: 22. Rom. 3: 20. 5: 13. 7: 8, 10.

16. Därför är det af tron, för att det skall vara af nåd, på det att löftet må stå fast för hela hans säd, icke för den allenast som är af lagen, utan ock för den som är af Abrahams tro, hvilken
Gal. 3: 16, 18, 26 f.

17. — såsom det är skrifvet: »Jag har satt dig till en fader för många folk» — är allas vår fader inför Gud, på hvilken han trodde, och som gör de döda lefvande och kallar det som icke är, såsom om det vore. 1 Mos. 17: 4 f.

18. Och där ingen förhoppning var, trodde han i förhoppning, på det att han skulle blifva fader för många folk, enligt det som var sagdt: »Så skall din säd vara.» 1 Mos. 15: 4 f. Hebr. 11: 12.

19. Och utan att blifva svag i tron, tänkte han som var nära hundraårig på sin egen redan halfdöda kropp och på Saras halfdöda kved, 1 Mos. 17: 17. 18: 11.

20. men tviflade icke i otro på Guds löfte, utan vardt stark i tron, gifvande Gud äran,
Hebr. 11: 17 f.

21. och fullt öfvertygad, att hvad som hade blifvit lofvadt, det var han ock mäktig att hålla. Ps. 115: 8. Luk. 1: 37.

22. Därför vardt det ock räknadt honom till rättfärdighet.

23. Men att det tillräknades honom, det är skrifvet icke allenast för hans skull Rom. 15: 4.

24 utan äfven för vår skull, hvilka det skall tillräknas, då vi tro på den som från de döda uppväckte Jesus, vår Herre, Apg. 2: 24, 32. 1 Kor. 15: 3 f., 12—20.

25. hvilken har blifvit utgifven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull.

Rom. 8: 32. 1 Kor. 15: 17.

5 Kapitlet.

De rättfärdiggjordas frid. Döden genom Adam; lifvet genom Kristus.

Då vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus,

Joh. 14: 27. Ef. 2: 13 f.

2. genom hvilken vi ock hafva fått tillträdet genom tron till denna nåd, i hvilken vi stå, och berömma oss af hoppet om Guds härlighet.

Joh. 10: 9. 14: 6. Ef. 2: 18. 3: 12. Hebr. 10: 19.

3. Men icke det allenast, utan vi berömma oss ock af våra lidanden, emedan vi veta, att lidandet verkar tålamod

Fil. 1: 20. Jak. 1: 3 f.

4. och tålamodet bepröfvelse och bepröfvelsen hopp, Hebr. 10: 36.

5. men hoppet låter icke komma på skam, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande, som har blifvit oss gifven.

6. Ty medan vi ännu voro svaga, har Kristus, när tiden var inne, dött för ogudaktiga.

Ef. 2: 1 f. Kol. 2: 13. 1 Petr. 3: 18.

7. Ty näppeligen vill någon dö för en rättfärdig; för den gode torde någon verkligen hafva mod att dö.

8. Men Gud bevisar sin kärlek till oss däruti, att Kristus har dött för oss, medan vi ännu voro syndare.

9. Mycket mer skola vi då, sedan vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda i hans blod, genom honom varda frälsta ifrån vreden. 1 Tess. 1: 10.

10. Ty om vi, medan vi voro fiender, blefvo försonade med Gud genom hans Sons död, skola vi mycket mer, sedan vi blifvit försonade, varda frälsta genom hans lif. Kol. 1: 21 f.

11. Och icke det allenast utan så, att vi ock berömma oss i Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom hvilken vi nu hafva fått försoningen.

12. Därför, såsom genom en människa synden har kommit i världen och genom synden döden, och döden så har kommit till alla människor, emedan de alla hafva syndat

1 Mos. 3: 6. 2: 17. Rom. 6: 23. 1 Kor. 15: 21 f.

13. — Ty allt intill lagen var synd i världen; men synd tillräknas icke, där ingen lag är. Rom. 4: 15. 7: 7.

14. Likväl härskade döden från Adam intill Moses äfven öfver dem som icke hade syndat med någon öfverträdelse lik Adams, hvilken är en förebild af den som skulle komma.

15. Dock är det icke så med nådegåfvan som med öfverträdelsen. Ty om genom den enes öfverträdelse de många hafva dött, så har Guds nåd och gåfvan mycket mer öfverflödat till de många genom den ena människans, Jesu Kristi, nåd.

16. Och gåfvan kom icke såsom genom den ene som syndade; ty domen kom genom en, till fördömelse, men nådegåfvan kom genom många öfverträdelser, till rättfärdiggörelse.

17. Ty om döden medelst den enes öfverträdelse har härskat genom den ene, så skola mycket mer de som rikligen undfå nåd och rättfärdighetens gåfva härska i lif genom den ene, Jesus Kristus. —

18. Såsom nu därför genom en öfverträdelse fördömelse kom öfver alla människor, så har ock genom en rättfärdighet rättfärdiggörelse till lif kommit öfver alla människor. Rom. 6: 23.

19. Ty såsom genom den ena människans olydnad de många hafva blifvit gjorda till syndare, så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga.

20. Men lagen kom också in, på det att öfverträdelsen skulle öfverflöda; men hvarest synden öfverflödade, där öfverflödade nåden ännu mer,

Rom. 7: 8. Gal. 3: 19.

21. på det att, likasom synden har härskat medelst döden, så skulle ock nåden härska genom rättfärdighet till evigt lif genom Jesus Kristus, vår Herre.

6 Kapitlet.

De troendes död från synden och lif med Kristus.

Hvad skola vi då säga? Skola vi förblifva i synden, på det att nåden må öfverflöda?

2. Bort det; vi som hafva dött från synden, huru skola vi ännu kunna lefva i henne?

3. Eller veten I icke, att alla vi som hafva blifvit döpta till Kristus Jesus, vi hafva blifvit döpta till hans död?

Gal. 3: 27.

4. Så hafva vi då blifvit begrafna med honom genom dopet till döden, på det att, såsom Kristus vardt uppväckt från de döda genom Faderns härlighet, så skola ock vi vandra i ett nytt lefverne. Kol. 2: 12 f. Ef. 4: 22 f.

5. Ty om vi hafva blifvit införlifvade med honom genom en lika död, så skola vi ock blifva det genom en lika uppståndelse, Rom. 8: 11 f. Fil. 3: 10 f.

6. vetande, att vår gamla människa har blifvit korsfäst med honom, på det att syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden.

Gal. 2: 19 f. 5: 24.

7. Ty den som har dött, han är rättfärdigad från synden. 1 Petr. 4: 1.

8. Hafva vi nu dött med Kristus, så tro vi, att vi ock skola lefva med honom, 2 Tim. 2: 11.

9. vetande, att Kristus, som är uppväckt från de döda, dör icke mer; döden har icke mer makt öfver honom.

Upp. 1: 18.

10. Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans lif är ett lif för Gud. Hebr. 9: 27 f.

11. Så hållen ock I före, att I ären döda från synden, men lefven för Gud i Kristus Jesus, vår Herre.

12. Må fördenskull synden icke härska i eder dödliga kropp, så att I lyden hans lustar,

13. och öfverlämnen icke edra lemmar såsom orättfärdighetens redskap åt synden, utan öfverlämnen eder själfva åt Gud, såsom de där lefva efter att hafva varit döda, och edra lemmar såsom rättfärdighetens redskap åt Gud.

Rom. 12: 1. Gal. 2: 20. 1 Petr. 4: 1 f.

14. Ty synden skall icke råda öfver eder, ty I ären icke under lagen utan under nåden. Gal. 5: 18.

15. Huru då? Skola vi synda, emedan vi icke äro under lagen utan under nåden? Bort det! 1 Kor. 9: 21. Gal. 2: 17 f.

16. Veten I icke, att om I öfverlämnen eder såsom tjänare åt någon för att lyda honom, ären I tjänare åt den hvilken I lyden, vare sig syndens till död eller lydnadens till rättfärdighet?

Joh. 8: 34. 2 Petr. 2: 19.

17. Men Gud vare tack, att I voren syndens tjänare, men hafven blifvit af hjärtat lydiga den framställning af läran, åt hvilken I hafven blifvit öfverlämnade!

18. Men då I ären frigjorda ifrån synden, hafven I blifvit rättfärdighetens tjänare. 1 Petr. 2: 15 f.

19. Jag talar efter människosätt, för edert kötts svaghets skull. Ty likasom I hafven öfverlämnat eder lemmar att tjäna orenheten och orättfärdigheten till orättfärdighet, så öfverlämnen nu edra lemmar att tjäna rättfärdigheten till helgelse.

20. Ty då I voren syndens tjänare, voren I fria ifrån rättfärdigheten.

21. Hvad frukt haden I väl då? Det hvaröfver I nu blygens. Ty slutet på sådant är död. Rom. 7: 5. Fil. 3: 19.

22. Men nu, emedan I ären frigjorda ifrån synden och hafven blifvit Guds tjänare, hafven I eder frukt till helgelse och såsom slut evigt lif.

23. Ty syndens lön är döden, men Guds gåfva är evigt lif i Kristus Jesus, vår Herre. 1 Mos. 2: 17. Jak. 1: 15. Rom. 5: 12, 18. 1 Kor. 15: 21 f.

7 Kapitlet.

De troendes frihet med afseende på lagen och synden. Lagens vanmakt i andens strid mot köttet.

Eller veten I icke, mina bröder — ty jag talar till sådana som känna lagen — att lagen råder öfver människan, så länge hon lefver?

2. Ty den gifta kvinnan är genom lagen bunden vid mannen, så länge han lefver; men om mannen dör, är hon lösgjord från mannens lag. 1 Kor. 7: 39.

3. Alltså, om hon gifver sig åt en annan man, medan hennes man lefver, skall hon kallas äktenskapsbryterska; men om mannen dör, är hon fri ifrån lagen, så att hon icke är äktenskapsbryterska, om hon gifver sig åt en annan man. Matt. 5: 32.

4. Så hafven ock I, mina bröder, blifvit dödade från lagen genom Kristi kropp för att tillhöra en annan, nämligen honom som är uppstånden från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud.

Rom. 8: 2. Gal. 2: 19 f. 5: 18, 22 f.

5. Ty då vi voro i köttet, voro de syndiga lustar, som väcktes genom lagen, verksamma i våra lemmar till att bära frukt åt döden. Rom. 6: 20 f.

6. Men nu äro vi lösgjorda från lagen, döda från den i hvilken vi höllos fångna, så att vi skola tjäna i Andens

nya väsende och icke i bokstafvens gamla väsende. 2 Kor. 3: 6.

7. Hvad skola vi då säga? Är lagen synd? Bort det! Men synden kände jag icke utan genom lagen, ty jag hade icke vetat af begärelsen, om icke lagen hade sagt: »Du skall icke begära.» Rom. 3: 20. 2 Mos. 20: 17.

8. Men synden tog anledning och verkade genom budordet i mig all begärelse, ty utan lag är synden död. Joh. 15: 22. Rom. 4: 15. 5: 13, 20.

9. Och jag lefde en gång utan lag, men när budordet kom, lefde synden upp,

10. och jag vardt död, och budordet, som var gifvet till lif, befanns vara mig till död. 3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11, 13.

11. Ty synden tog anledning och förförde mig genom budordet och dödade mig genom det.

12. Alltså är visserligen lagen helig och budordet heligt och rättfärdigt och godt. 1 Tim. 1: 8.

13. Har då det som är godt blifvit mig till död? Bort det! Men synden har blifvit det, på det att hon skulle visa sig vara synd, därigenom att hon medelst det som var godt verkade min död, på det att synden skulle blifva öfvermåttan syndig genom budordet.

14. Ty vi veta, att lagen är andlig, men jag är köttslig, såld under synden. 1 Kon. 21: 20, 25.

15. Ty jag vet icke, hvad jag gör, ty hvad jag vill, det gör jag icke, utan hvad jag hatar, det gör jag. Gal. 5: 17.

16. Men om jag gör hvad jag icke vill, så medgifver jag, att lagen är god.

17. Men nu är det icke mera jag, som gör det, utan synden, som bor i mig.

18. Ty jag vet, att i mig, det är i mitt kött, bor icke något godt; ty viljan har jag, men att göra det goda finner jag icke. 1 Mos. 6: 5. 8: 21.

19. Ty det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag.

20. Men om jag gör det jag icke vill, så är det numera icke jag, som gör det, utan synden, som bor i mig.

21. Så finner jag nu hos mig som vill göra det goda den lagen, att det onda låder vid mig.

22. Ty jag har min lust till Guds lag efter den invärtes människan;

23. men jag ser en annan lag i mina lemmar, som kämpar mot den lag, som är i min ande, och griper mig fången i syndens lag, som är i mina lemmar. Gal. 5: 17. 1 Petr. 2: 11.

24. Jag arma människa, hvem skall frälsa mig från denna dödens kropp?

25. Jag tackar Gud genom Jesus Kristus, vår Herre. Så tjänar jag nu själf Guds lag med anden, men syndens lag med köttet. Joh. 8: 36. 1 Kor. 15: 57.

8 Kapitlet.

De troendes vandring i Anden och härliga förmåner.

Så är nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus.

2. Ty Andens lag, som tillhör lifvet i Kristus Jesus, har gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag. 1 Kor. 15: 45. Rom. 6: 18, 22.

3. Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad af köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt kötts liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet, Gal. 4: 4 f. Hebr. 2: 14. 7: 18 f. Kol. 1: 22.

4. på det att lagens fordran skulle varda fullbordad i oss som icke vandra efter köttet, utan efter Anden.

5. Ty de köttsliga äro köttsligt sinnade, men de andliga äro andligt sinnade. 1 Kor. 2: 14.

6. Ty köttets sinne är död, men Andens sinne är lif och frid, Rom. 6: 21. Gal. 6: 8.

7. emedan köttets sinne är fiendskap mot Gud, ty det är icke Guds lag underdånigt och kan icke heller vara det.

8. Men de som äro i köttet kunna icke täckas Gud.

9. Men Iären icke i köttet, utan i Anden, om Guds Ande annars bor i eder; men om någon icke har Kristi Ande, så hörer han icke honom till. 1 Kor. 3: 16. Gal. 4: 6.

10. Men om Kristus är i eder, så är väl kroppen död för syndens skull, men Anden är lif för rättfärdighetens skull.

11. Men om dens Ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall den som uppväckte Kristus från de döda göra äfven edra dödliga kroppar lefvande för sin Andes skull, som bor i eder. Rom. 6: 4 f. 1 Kor. 6: 14. 2 Kor. 4: 14.

12. Så stå vi då, mina bröder, icke I skuld hos köttet, så att vi skola lefva efter köttet. Rom. 6: 18.

13. Ty om I lefven efter köttet, skolen I dö, men om I döden kroppens gärningar med Anden, skolen I lefva. Ef. 4: 22 f. Kol. 3: 5 f.

14. Ty alla som drifvas af Guds Ande, de äro Guds barn.

15. Ty I haven icke fått träldomens ande åter till räddhåga, utan I haven fått barnaskapets Ande, i hvilken vi ropa: Abba, Fader!
2 Tim. 1: 7. Gal. 4: 5 f. 1 Joh. 4: 18.
16. Anden själf vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn.
2 Kor. 1: 22. 5: 5. Ef. 1: 13. 4: 30.
17. Men äro vi barn, så äro vi ock arfvingar, nämligen Guds arfvingar och Kristi medarfvingar, om vi annars lida med honom, på det att vi ock med honom må varda förhärligade.
Matt. 5: 11. Apg. 14: 22. 2 Tim. 2: 11 f.
18. Ty jag håller före, att denna tidens lidanden äro att akta för intet mot den härlighet, som på oss kommer att uppenbaras.
Matt. 5: 12. 2 Kor. 4: 17 f. 1 Petr. 1: 6 f. 4: 13.
19. Ty skapelsen trängtan bidar efter Guds barns uppenbarelse.
20. Ty skapelsen har blifvit underkastad vanskligheten, icke af fri vilja utan för dens skull, som har underkastat henne, på en förhoppning,
21. att ock själfva skapelsen skall varda friglord ifrån förgängelsens träldom till Guds barns härliga frihet.
22. Ty vi veta, att hela skapelsen med oss suckar och våndas ända till nu.
23. Och icke hon allenast utan ock vi själfva, som hafva Andens förstling, sucka inom oss och bida efter barnaskapet, vår kropps förlossning.
2 Kor. 5: 2 f.
24. Ty i hoppet äro vi frälsta; men ett hopp, som synes, är icke hopp, ty huru kan någon hoppas det han ser?
2 Kor. 5: 7. Hebr. 11: 1 f.
25. Men om vi hoppas det som vi icke se, så förbida vi det med tålamod.
26. Sammalunda hjälper ock Anden vår skröplighet, ty hvad vi skola bedja, såsom sig bör, det veta vi icke, men Anden själf manar godt för oss med outsägliga suckar. Jak. 4: 3.
27. Och den som rannsakar hjärtan vet hvad Andens sinne är, ty efter Guds behag manar han godt för de heliga.
1 Krön. 28: 9.
28. Men vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa, för dem som äro kallade efter hans uppsåt.
29. Ty dem hvilka han har förut känt har han ock förut bestämt, att de skulle vara lika hans Sons bild, på det att han må vara den förstfödde bland många bröder.
30. Och dem han har förut bestämt, dem har han ock kallat, och dem han har kallat, dem har han ock rättfärdiggjort, och dem han har rättfärdiggjort, dem har han ock förhärligat.
31. Hvad skola vi då säga härom? Är Gud för oss, hvem kan vara mot oss?
Ps. 56: 12. 118: 6.
32. Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?
Joe. 3: 5. Joh. 3: 16. Rom. 4: 25. 5: 6, 9.
33. Hvem vill åklaga Guds utkorade? Gud är den som rättfärdigar. Jes. 50: 8 f.
34. Hvem är, som vill fördöma? Kristus är den som har dött, ja än mer, har uppstått, som ock sitter på Guds högra sida, som ock manar godt för oss.
Hebr. 1: 3. 1 Petr. 3: 22. 1 Joh. 2: 1.
35. Hvem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd,
36. såsom det är skrifvet: »För din skull varda vi dödade hela dagen, vi hafva blifvit aktade såsom slaktefår.»
Ps. 44: 23. 1 Kor. 4: 9. 2 Kor. 4: 11.
37. Men i allt detta öfvervinna vi rikligen genom den som har älskat oss.
1 Kor. 15: 57. 2 Kor. 2: 14.
38. Ty jag är viss därpå, att hvarken död eller lif, eller änglar eller herradömen eller väldigheter, eller de ting, som äro, eller de ting, som skola komma,
39. eller höghet eller djuphet eller något annat skapadt skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre.

9 Kapitlet.

Guds sannfärdighet och allmakt bevisad mot Israel. Judarnas förkastelse och bedningarnas utkorelse.

Jag talar sanning i Kristus — jag ljuger icke; mitt samvete bär mig vittnesbörd i den Helige Ande —
2. att jag har stor sorg och oaflåtligt kval i mitt hjärta.
Rom. 10: 1.
3. Ty jag önskade, att jag själf vore förbannad ifrån Kristus för mina bröders skull, som äro mina anförvanter efter köttet,
2 Mos. 32: 32.
4. hvilka äro israeliter, hvilka barnaskapet tillhör och härligheten och förbunden och lagstiftningen och gudstjänsten och löftena,
2 Mos. 4: 22.
Ps. 147: 19 f. Rom. 3: 1. 9: 2. Ef. 2: 12.
5. och hvilka fäderna tillhöra, och från hvilka Kristus är efter köttet, hvil-

ken är Gud öfver allting, välsignad evinnerligen. Amen.
Matt. 1: 1 f. Joh. 1: 1. Hebr. 1: 8 f.

6. Men icke är det så, att Guds ord har blifvit om intet, ty icke äro alla de israeliter, som härstamma från Israel,
4 Mos. 23: 19. Rom. 3: 3. Joh. 8: 39. Rom. 2: 28. Gal. 6: 16.

7. icke heller äro de alla barn, därför att de äro Abrahams säd, utan »Genom Isak skall säd uppkallas efter dig»,
1 Mos. 21: 12.

8. det är, icke äro de Guds barn, som äro barn efter köttet, utan de som äro barn efter löftet, de räknas för säd.
Gal. 4: 28.

9. Ty detta var löftesordet: »Vid denna tid skall jag komma, och Sara skall hafva en son.» 1 Mos. 18: 10, 14.

10. Och icke det allenast, utan så var det ock med Rebecka, som vardt hafvande genom en, nämligen Isak, vår fader. 1 Mos. 25: 21 f.

11. Ty förrän barnen voro födda och de hvarken hade gjort godt eller ondt — på det att Guds uppsåt enligt utkorelsen skulle äga bestånd, icke på grund af gärningar, utan af den kallandes behag —

12. vardt det sagdt till henne: »Den äldre skall tjäna den yngre»,

13. såsom det är skrifvet: »Jakob älskade jag, men Esau hatade jag.»
Mal. 1: 2 f.

14. Hvad skola vi då säga? Icke kan väl orättvisa finnas hos Gud? Bort det!
5 Mos. 32: 4. 2 Krön. 19: 7. Job 8: 3. 34: 10.

15. Ty till Moses säger han: »Jag skall förbarma mig öfver den, öfver hvilken jag förbarmar mig, och vara barmhärtig mot den, mot hvilken jag är barmhärtig.» 2 Mos. 33: 19.

16. Alltså beror det icke af någons vilja eller löpande, utan af Guds barmhärtighet;

17. ty skriften säger till Farao: »Just därtill har jag uppväckt dig, att jag skall bevisa min makt på dig, och att mitt namn skall varda förkunnadt på hela jorden.» 2 Mos. 9: 16.

18. Alltså förbarmar han sig öfver hvilken han vill, och hvilken han vill förhärdar han.

19. Nu torde du säga till mig: Hvarför gör han då ännu förebråelser? Ty hvem kan stå emot hans vilja?

20. Nåväl, o människa, hvem är du, som vill tvista med Gud? Icke säger väl verket till sin mästare: Hvarför gjorde du mig så?
Jes. 45: 9. 64: 8. Jer. 18: 6.

21. Eller har icke krukmakaren makt öfver leret till att af samma massa göra ett kärl till heder, ett annat till vanheder? 2 Tim. 2: 20.

22. Men om Gud, ehuru han vill visa sin vrede och kungöra sin makt, med stor långmodighet har fördragit sin vredes kärl, som voro tillredda till förtappelse,

23. och det för att uppenbara sin härlighets rikedom öfver sin barmhärtighets kärl, hvilka han förut har beredt till härlighet!

24. Såsom sådana har han ock kallat oss, icke allenast af judarna utan ock af hedningarna,

25. såsom han ock säger hos Osea: »Det som icke var mitt folk, det skall jag kalla mitt folk, och den icke älskade, henne skall jag kalla den älskade;
Hos. 2: 23. 1 Petr. 2: 10.

26. och det skall ske, att på den ort, där det har varit sagdt till dem: I ären icke mitt folk, där skola de kallas den lefvande Gudens barn.» Hos. 1: 10.

27. Men om Israel ropar Esaias: »Är än antalet af Israels barn såsom sanden i hafvet, så skall blott kvarlefvan varda frälst, Jes. 10: 22 f. Rom. 11: 5.

28. ty en afgörande och kort räkenskap skall Herren hålla på jorden»;

29. och såsom Esaias har förutsagt: »Om Herren Sebaot icke hade lämnat oss säd öfrig, så hade vi blifvit såsom Sodom och hade blifvit lika Gomorra.»
Jes. 1: 9.

30. Hvad skola vi då säga? Jo, att hedningarna, som icke foro efter rättfärdighet, hafva fått rättfärdighet, nämligen rättfärdigheten af tro,

31. och att Israel, som för efter rättfärdighetens lag, icke har kommit till rättfärdighetens lag. Rom. 10: 2 f. 11: 7.

32. Hvarför? Därför att det icke skedde af tro, utan såsom af lagens gärningar, ty de stötte sig mot stötestenen,

33. såsom det är skrifvet: »Se, jag lägger i Sion en stötesten och en förargelseklippa, och den som tror på honom skall icke komma på skam.»
Jes. 28: 16. Luk. 2: 34. 1 Petr. 2: 6 f.

10 Kapitlet.

Orsaken, hvarför judarna gå miste om frälsningen.

Bröder, mitt hjärtas önskan och min bön till Gud är för dem, att de må blifva frälsta.

2. Ty jag bär dem vittnesbörd, att de hafva nit för Gud, men icke visligen.
Apg. 22: 3.

3. Ty då de icke förstå Guds rättfärdighet, utan söka att upprätta sin egen rättfärdighet, hafva de icke blifvit Guds rättfärdighet underdåniga.
Rom. 9: 31 f.

4. Ty Kristus är lagens ände till rättfärdighet för hvar och en som tror.
Matt. 5: 17. Gal. 3: 24.

5. Ty Moses skrifver om den rättfärdighet, som är af lagen: »Den människa, som håller det, skall därigenom lefva.»
3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11. Gal. 3: 12.

6. Men rättfärdigheten af tro säger så: * »Säg icke i ditt hjärta: hvem skall fara upp till himmelen?» det är att hämta Kristus ned,
5 Mos. 30: 11 f.

7. »eller: hvem skall fara ned i afgrunden?» det är att hämta Kristus upp från de döda.

8. Men hvad säger hon då? »Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta.» Detta är ordet om tron, hvilket vi predika.

9. Ty om du med din mun bekänner Jesus såsom Herre och tror i ditt hjärta, att Gud har uppväckt honom från de döda, så varder du frälst.
Matt. 10: 32.

10. Ty med hjärtat tror man till rättfärdighet, och med munnen bekänner man till frälsning.

11. Ty skriften säger: »Hvar och en som tror på honom skall icke komma på skam.»
Jes. 28: 16.

12. Ty ingen åtskillnad är mellan jude och grek, ty samma Herre är öfver alla, rik för alla dem som åkalla honom,
Apg. 15: 9. Rom. 3: 29. Ef. 2: 4, 7.

13. ty »Hvar och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst.»
Joel 2: 32.

14. Huru skola de då åkalla den, på hvilken de icke tro? Och huru skola de tro den som de icke hafva hört? Och huru skola de höra, utan att någon predikar?

15. Och huru skola de predika, om de icke varda sända, såsom det är skrifvet: »Huru ljufliga äro icke deras fötter, som frid förkunna, deras som godt förkunna?»
Jes. 52: 7. Nah. 1: 15.

16. Dock hafva icke alla hörsammat evangelium. Ty Esaias säger: »Herre, hvem tror vår predikan?»
Jes. 53: 1.

17. Så är tron af predikan och predikan genom Guds ord.

18. Men jag säger: Hafva de väl icke hört? Jo visserligen. »Deras ljud har utgått öfver hela jorden och deras ord till världens ändar.»
Ps. 19: 5. Kol. 1: 23.

19. Men jag säger: Icke har väl Israel varit okunnig därom? Först säger Moses: »Jag skall uppväcka eder till ifver genom ett folk, som icke är något folk, och reta eder genom ett oförståndigt folk.»
5 Mos. 32: 21.

20. Och Esaias dristar sig till och säger: »Jag har blifvit funnen af dem som icke sökte mig, jag har blifvit uppenbar för dem som icke frågade efter mig.»
Jes. 65: 1 f.

21. Men om Israel säger han: »Hela dagen har jag utsträckt mina händer till ett ohörsamt och genstörfvigt folk.»

11 Kapitlet.

Enskilda judar hafva redan nu blifvit troende. Det judiska folkets återupptagande.

Så säger jag nu: Icke har väl Gud förkastat sitt folk? Bort det; ty äfven jag är en israelit, af Abrahams säd, af Benjamins stam.
5 Mos. 4: 31. Fil. 3: 5.

2. Gud har icke förkastat sitt folk, hvilket han hade förut känt. Eller veten I icke hvad skriften säger om Elias, huru han uppträder inför Gud mot Israel, sägande:

3. »Herre, de hafva dräpt dina profeter och nedbrutit dina altaren, och jag har blifvit lämnad allena kvar, och de fara efter mitt lif»?
1 Kon. 19: 10.

4. Men hvad säger honom Guds svar? »Jag har låtit kvar åt mig sju tusen män, som icke hafva böjt kna för Baal.»
1 Kon. 19: 18.

5. Likaså finnes ock i denna tiden en kvarlefva enligt utkorelsen af nåd.
Rom. 9: 27.

6. Men är det af nåd, så är det icke mer af gärningar, annars blifver nåden icke mer nåd; men är det af gärningar, så är det icke mer nåd, annars är gärningen icke mer gärning.
5 Mos. 9: 4. Rom. 4: 4 f.

7. Huru är det då? Det som Israel söker, det har han icke fått; men de utkorade hafva fått det, och de andra hafva blifvit förhärdade,
Rom. 9: 31.

8. såsom det är skrifvet: »Gud har gifvit dem en försoffningens ande, ögon, att de icke skola se, och öron, att de icke skola höra, ända till denna dag.»
Jes. 6: 9 f. 29: 10 f.

* Aposteln åberopar här ett annat ställe hos Mose och lägger de där sagda orden i trosrättfärdighetens mun. 5 Mos. 30: 11 f.

9. Och David säger: »Varde deras bord till en snara och till ett giller och till en stötesten och dem till en vedergällning; Ps. 69: 23 f.

10. varde deras ögon förmörkade, att de icke må se, och böj deras rygg alltid.»

11. Så säger jag nu: Icke hafva de väl stött emot, på det att de skulle falla? Bort det; utan genom deras fall har frälsningen vederfarits hedningarna, för att väcka dem till ifver.
Matt. 23: 8 f. Apg. 13: 46.

12. Men har nu deras fall blifvit världens rikedom och deras förminskning blifvit hedningarnas rikedom, huru mycket mer deras fullhet!

13. Men till eder, hedningar, säger jag: Så vidt jag nu är hedningarnas apostel, ärar jag mitt ämbete,
Apg. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Rom. 15: 16. Gal. 1: 16. 2: 2, 8. Ef. 3: 8. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

14. om jag till äfventyrs kan uppväcka dem som äro mitt kött till ifver och frälsa några af dem.

15. Ty om deras förkastelse är världens försoning, hvad skall då deras upptagande blifva annat än lif ifrån de döda?

16. Är förstlingen helig, så är ock hela degen helig, och om roten är helig, så äro ock grenarna heliga.

17. Men om några af grenarna hafva blifvit afbrutna, och du som är af ett vildt oljeträd har blifvit inympad bland dem och med dem delaktig af oljeträdets rot och fetma,

18. så förhäf dig icke öfver grenarna. Men om du förhäfver dig, så bär ju icke du roten, utan roten dig.

19. Du torde då säga: Grenarna blefvo afbrutna, på det att jag skulle inympas.

20. Rätt så; de blefvo afbrutna genom otron, men du står genom tron. Var icke stolt i ditt sinne, utan var i räddhåga. Ords. 28: 14. Jes. 66: 2. Fil. 2: 12.

21. Ty har Gud icke skonat de naturliga grenarna, torde han icke heller skona dig.

22. Så se nu Guds godhet och stränghet, stränghet mot dem som föllo och godhet mot dig, så framt du förblifver i godheten; annars varder ock du afhuggen. Joh. 15: 2.

23. Men äfven de skola inympas, om de icke förblifva i otron, ty Gud är mäktig att åter inympa dem.

24. Ty om du har blifvit afhuggen från det af naturen vilda oljeträdet och mot naturen inympad i ett ädelt oljeträd, huru mycket mer skola då ej dessa som äro naturliga grenar inympas i sitt eget oljeträd!

25. Ty jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara i okunnighet om denna hemlighet — på det att I icke mån anse eder själfva för visa — att förhärdelse har endels träffat Israel till dess hedningarnas fullhet har ingått. Luk. 21: 24.

26. Och så skall hela Israel varda frälst, såsom det är skrifvet: »Från Sion skall förlossaren komma, och han skall bortskaffa ogudaktigheterna från Jakob.
Jes. 59: 20 f.

27. Och detta skall vara mitt förbund med dem, då jag borttager deras synder.»
Jer. 31: 31 f.

28. Efter evangelium äro de fiender, för eder skull, men efter utkorelsen äro de älskade, för fädernas skull.

29. Ty Guds nådegåfvor och kallelse äro sådana, att han icke ångrar dem.

30. Ty såsom ock I fordom icke trodden på Gud, men nu hafven fått barmhärtighet genom dessas otro, Gal. 4: 8.

31. så hafva nu ock dessa icke trott, på det att genom den barmhärtighet, som har vederfarits eder, äfven de måtte få barmhärtighet.

32. Ty Gud har inneslutit alla under otro, på det att han skulle förbarma sig öfver alla. Gal. 3: 22.

33. O hvilket djup af rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar!
Job 11: 7. 36: 22.

34. Ty hvem har känt Herrens sinne? Eller hvem har varit hans rådgifvare?
Ps. 92: 6. Jes. 40: 13. Jer. 23: 18. 1 Kor. 2: 16.

35. Eller hvem har gifvit honom något förut, så att det skulle varda honom återbetaldt? Job 41: 2.

36. Ty af honom och genom honom och till honom äro alla ting. Honom vare ära i evighet! Amen.
Ords. 16: 4. 1 Kor. 8: 6. Kol. 1: 16.

12 Kapitlet.

Allmänna förmaningar till en kristlig vandel.

Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är lefvande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst.
Rom. 6: 13, 16. 1 Petr. 2: 5.

2. Och skicken eder icke efter denna världen, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, på det att I mån

kunna pröfva hvad som är Guds goda, behagliga och fullkomliga vilja.
Ef. 4: 23. 5: 10, 17.

3. Ty genom den nåd, som har blifvit mig gifven, tillsäger jag hvar och en som är bland eder, att icke tänka högre om sig, än han bör tänka, utan tänka hofsamt, allt eftersom Gud har tilldelat hvar och en trons mått.

4. Ty såsom vi i en enda kropp hafva många lemmar, men alla lemmarna icke hafva samma förrättning,
1 Kor. 12: 12, 27. Ef. 4: 16. 1: 23. Kol. 1: 24.

5. så äro vi, de många, en enda kropp i Kristus, men hvar för sig äro vi hvarandras lemmar

6. och hafva olika gåfvor efter den nåd, som blifvit oss gifven. Har någon profetia, så vare hon i öfverensstämmelse med tron;
1 Kor. 12: 4 f. 1 Petr. 4: 10.

7. har någon en tjänst, akte han på tjänsten; är någon en lärare, akte han på lärandet;
1 Kor. 12: 28. Ef. 4: 11. 1 Petr. 4: 11.

8. förmanar någon, akte han på förmanandet; gifver någon, gifve han i enfald; styr någon, göre han det med nit; öfvar någon barmhärtighet, göre han det med glädje.
Apg. 20: 28. Matt. 6: 1. 5 Mos. 15: 7 f. 2 Kor. 9: 7.

9. Kärleken vare oskrymtad. Afskyn det onda, hållen eder fast vid det goda;
1 Tim. 1: 5. 1 Petr. 1: 22. Ps. 34: 15. 37: 27. 97: 10. Am. 5: 15.

10. varen i brödrakärleken ömhjärtade mot hvarandra, förekommen hvarandra med hedersbevisning;
Hebr. 13: 1. 2 Petr. 1: 7. Fil. 2: 3. 1 Petr. 5: 5.

11. varen i nitet icke tröga, varen brinnande i anden, tjänen Herren;
Upp. 3: 15 f.

12. glädjens i hoppet, varen tåliga i nöden, i bönen ihärdiga;
Rom. 15: 13. Hebr. 10: 36. 12: 1. Jak. 5: 7. Luk. 18: 1 f. Ef. 6: 18. Kol. 4: 2. 1 Tess. 5: 16 f.

13. delen med eder till de heligas nödtorft, vinnläggen eder om gästvänlighet.
1 Kor. 16: 1. Hebr. 13: 2. 1 Petr. 4: 9.

14. Välsignen dem som förfölja eder, välsignen, och förbannen icke.
Matt. 5: 44. Luk. 6: 28. 1 Kor. 4: 12.

15. Gläds jen med dem som äro glada, gråten med dem som gråta.

16. Varen ens till sinnes med hvarandra, trakten icke efter det som är högt, utan hållen eder till de ringa. Varen icke själfkloka. Rom. 15: 5. 1 Kor. 1: 10. Fil. 2: 2. Ps. 131: 1. Ords. 3: 7. Jes. 5: 21.

17. Vedergällen ingen ondt för ondt, utan befliten eder om det som är godt inför hvar man.
Ords. 20: 22. Matt. 5: 38 f. 1 Tess. 5: 15. 2 Kor. 8: 21.

18. Om möjligt är, så mycket som på eder beror, hafven frid med alla människor.
Mark. 9: 50. Hebr. 12: 14.

19. Hämnens eder icke själfva, mina älskade, utan lämnen vreden* rum; ty det är skrifvet: »Min är hämnden, jag skall vedergälla, säger Herren.»
5 Mos. 19: 18. 5 Mos. 32: 35.

20. Men »om din ovän är hungrig, så gif honom mat, om han är törstig, så gif honom att dricka; ty om du gör detta, skall du samla glödande kol på hans hufvud».
Ords. 25: 21 f. 2 Mos. 23: 4 f. Matt. 5: 44.

21. Låt dig icke öfvervinnas af det onda, utan öfvervinn det onda med det goda.

13 Kapitlet.

Fortsättning af det föregående.

Hvar och en vare underdånig den maktägande öfverheten. Ty ingen öfverhet finnes, utan af Gud, och den öfverhet, som finnes, är förordnad af Gud.
Ords. 8: 15 f. Dan. 4: 22. Tit. 3: 1. 1 Petr. 2: 13 f.

2. Därför, den som sätter sig upp mot öfverheten, han står emot Guds förordnande, men de som motstå detta skola få dom öfver sig.
Ords. 24: 21 f.

3. Ty de styrande äro icke till skräck för de goda gärningarna, utan för de onda. Och vill du slippa att frukta för öfverheten? Gör då det som är godt, så får du pris af henne;

4. ty hon är en Guds tjänare, dig till godo. Men gör du det onda, frukta då; ty hon bär icke svärdet förgäfves, utan är en Guds tjänare, en hämnare, till straff för den som gör det onda.

5. Fördenskull måste man vara underdånig, icke allenast för straffets skull utan ock för samvetets skull.

6. Därför gifven I ju ock skatt, ty de äro Guds tjänare och för detta ändamål ständigt verksamma.

7. Så gifven då åt alla, hvad I ären dem skyldiga, skatt åt den hvilken skatt tillkommer, tull åt den hvilken tull tillkommer, fruktan åt den hvilken fruktan tillkommer, heder åt den hvilken heder tillkommer.
Matt. 22: 21.

8. Varen ingen något skyldiga utom det att älska hvarandra; ty den som älskar sin nästa, han har fullbordat lagen.
Gal. 5: 14.

9. Ty detta: »Du skall icke göra hor, du skall icke dräpa, du skall icke stjäla,

* Aposteln menar här Guds vrede.

du skall icke bära falskt vittnesbörd, du skall icke begära» och hvilket annat bud som helst, det sammanfattas allt i detta ord: »Du skall älska din nästa såsom dig själf.» 2 Mos. 20: 13 f. 5 Mos. 19: 18.

10. Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så är nu kärleken lagens fullbordan. 1 Kor. 13: 4 f. 1 Tim. 1: 5. Jak. 2: 8.

11. Och detta så mycket mer som vi veta tiden, att stunden redan är inne, att vi skola uppstå från sömnen, ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi blefvo troende. Ef. 5: 14. 1 Tess. 5: 6.

12. Natten är framskriden, och dagen är nära; därför låtom oss bortlägga mörkrets gärningar och ikläda oss ljusets vapen. Ef. 5: 11. 6: 13 f.

13. Låtom oss vandra skickligt, såsom om dagen, icke i gillen och dryckeslag, icke i otukt och utsväfningar, icke i kif och afund; Fil. 4: 8. Ords. 23: 20. Luk. 21: 34. Gal. 5: 19 f. 1 Kor. 6: 9 f. Ef. 5: 3, 5.

14. utan ikläden eder Herren Jesus Kristus och dragen icke omsorg om köttet till begärelser. Gal. 3: 27. 1 Petr. 2: 11.

14 Kapitlet.

Det rätta förhållandet mot de svaga i tron.

Men antagen eder den som är svag i tron, utan att döma öfver tankar. Rom. 15: 1, 7. 1 Kor. 9: 22.

2. Den ene tilltror sig att äta hvad som helst, men den som är svag, han äter grönsaker.

3. Den som äter förakte icke den som icke äter, och den som icke äter döme icke den som äter; ty Gud har antagit sig honom. Kol. 2: 16.

4. Hvem är du, som dömer en annans tjänare? För sin egen herre står eller faller han; men han skall blifva stående, ty Gud har makt att hålla honom uppe. Jak. 4: 12.

5. Den ene gör skillnad mellan dag och dag, den andre anser alla dagar lika. Hvar och en vare fullt viss i sitt sinne.

6. Den som aktar på dag, han gör det för Herren, och den som icke aktar på dag, han gör det för Herren; och den som äter, han gör det för Herren, ty han tackar Gud, och den som icke äter, han gör det för Herren och tackar Gud. 1 Kor. 10: 31.

7. Ty ingen af oss lefver för sig själf, och ingen dör för sig själf. 1 Petr. 4: 2.

8. Ty lefva vi, så lefva vi för Herren, och dö vi, så dö vi för Herren. Ehvad vi nu lefva eller dö, höra vi Herren till. Gal. 2: 20.

9. Ty fördenskull har Kristus både dött och åter blifvit lefvande och uppstått, att han skall vara en Herre öfver både döda och lefvande. 2 Kor. 5: 15.

10. Men du, hvarför dömer du din broder? Eller du andre, hvarför föraktar du din broder? Ty vi skola alla stå för Kristi domstol,

11. ty det är skrifvet: »Så sant jag lefver, säger Herren, för mig skall hvarje knä böjas, och hvarje tunga skall prisa Gud.» Jes. 45: 23.

12. Alltså skall då hvar och en af oss inför Gud göra räkenskap för sig själf. Matt. 12: 36.

13. Låtom oss därför icke mer döma hvarandra, utan dömen hellre så, att ingen bör gifva sin broder anstöt eller förargelse. Matt. 18: 7 f. 1 Kor. 10: 32. 2 Kor. 6: 3.

14. Jag vet och är förvissad i Herren Jesus, att intet är i sig själft orent; utan för den som håller något för orent är det orent. Apg. 10: 14 f. 1 Tim. 4: 4. 1 Kor. 8: 7. Tit. 1: 15.

15. Men om din broder blifver bekymrad för din mats skull, så vandrar du icke mer efter kärleken. Fördärfva icke genom din mat den för hvilken Kristus har dött. 1 Kor. 8: 10 f.

16. Låten därför edert goda icke varda försmädadt.

17. Ty Guds rike är icke mat och dryck, utan rättfärdighet och frid och fröjd i den Helige Ande. 1 Kor. 8: 8. Rom. 5: 1.

18. Ty den som häri tjänar Kristus, han är behaglig för Gud och bepröfvad inför människorna.

19. Låtom oss därför trakta efter det, som främjar friden och den ömsesidiga uppbyggelsen.

20. Nedbryt icke för mats skull Guds verk. Allt är väl rent, men för den människa, som äter med anstöt, är det ondt.

21. Det är rätt att icke äta kött eller dricka vin eller göra något, hvaraf din broder tager anstöt eller förargelse eller varder svag. 1 Kor. 8: 13.

22. Har du tro, så haf henne för dig själf inför Gud. Salig är den som icke dömer sig själf i det som han pröfvar vara rätt.

23. Men den som är tveksam, han är dömd, om han äter, emedan det icke sker af tro, och allt som icke är af tro, det är synd.

15 Kapitlet.

Aposteln förmanar till saktmod och enighet, angifver orsaken, hvarför han skrifvit detta bref, samt lofvar att besöka Rom.

Men vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och icke täckas oss själfva.

1 Kor. 9: 22. Gal. 6: 1.

2. Enhvar af oss söke att täckas sin nästa, honom till godo, till uppbyggelse.

1 Kor. 9: 19. 10: 24. Fil. 2: 4 f.

3. Ty icke heller Kristus täcktes sig själf, utan, såsom det är skrifvet, »deras försmädelser, som försmäda dig, hafva fallit öfver mig.» Ps. 69: 10.

4. Ty allt hvad förut blifvit skrifvet, det är skrifvet till vår undervisning, att vi genom tålamod och genom skrifternas tröst må hafva hoppet.

Rom. 4: 23 f. 1 Kor. 10: 11. 2 Tim. 3: 16.

5. Men tålamodets och tröstens Gud gifve eder att inbördes vara ens till sinnes efter Kristus Jesus,

1 Kor. 1: 10. Fil. 2: 2. 3: 15 f.

6. på det att I endräktigt med en mun mån prisa Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader.

7. Därför antagen eder den ene den andre, såsom ock Kristus har antagit sig oss, Gud till ära. Rom. 14: 1, 3.

8. Men jag säger, att Jesus Kristus har blifvit omskärelsens tjänare för Guds sannings skull, för att stadfästa de löften, som varit gifna åt fäderna,

Matt. 15: 24. Apg. 3: 25 f.

9. men att hedningarna ära Gud för barmhärtighetens skull, såsom det är skrifvet: »Fördenskull skall jag tacka dig bland hedningarna och lofsjunga ditt namn.»

Rom. 11: 30. 2 Sam. 22: 50. Ps. 18: 50.

10. Och åter säges det: »Glädjens, I hedningar, med hans folk»;

5 Mos. 32: 43.

11. och åter: »Lofven Herren, alla hedningar, och prisen honom, alla folk.»

Ps. 117: 1.

12. Och åter säger Esaias: »Det skall vara Jesses rot, och den som uppstår för att råda öfver hedningarna; på honom skola hedningarna hoppas.»

Jes. 11: 1, 10.

13. Men hoppets Gud uppfylle eder med all fröjd och frid i tron, på det att I mån öfverflöda i hoppet genom den Helige Andes kraft.

14. Jag har ock själf den öfvertygelsen om eder, mina bröder, att I ock själfvaären fulla af godhet, uppfyllda med all kunskap, i stånd att äfven förmana hvarandra.

15. Dock har jag, mina bröder, för att ytterligare påminna eder, till en del skrifvit dristigare till eder, i kraft af den nåd, som är mig gifven af Gud,

16. att jag skall vara en Jesu Kristi tjänare bland hedningarna, förrättande Guds evangelii offertjänst, på det att hedningarna må varda ett välbehagligt offer, helgadt genom den Helige Ande.

Rom. 11: 13.

17. Jag har således berömmelse i Kristus Jesus i det Gud tillhörer.

18. Ty jag skall icke drista att tala om något som icke Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har verkat genom mig, med ord och gärning,

Rom. 1: 5. 16: 26.

19. genom teckens och unders kraft, genom Guds Andes kraft, så att jag från Jerusalem och rundt omkring ända till Illyrikum har fullgjort förkunnandet af Kristi evangelium

20. och satt min ära i att icke predika evangelium där Kristi namn var kändt, på det att jag icke måtte bygga på en annans grund, 2 Kor. 10: 15 f.

21. utan, såsom det är skrifvet, »de för hvilka intet varit kungjordt om honom skola se, och de som icke hafva hört, skola förstå». Jes. 52: 15.

22. Därför blef jag ock så ofta förhindrad att komma till eder.

Rom. 1: 13.

23. Men nu, då jag icke mera har utrymme i dessa trakter och då jag sedan många år har längtat att komma till eder, Rom. 1: 10. 1 Tess. 3: 10.

24. skall jag, när jag reser till Spanien, komma till eder, ty jag hoppas att vid genomresan få se eder och af eder fortskaffas dit, sedan jag först i någon mån fått hugnas af eder.

25. Men nu far jag till Jerusalem för att tjäna de heliga.

Apg. 19: 21. 24: 17.

26. Ty Macedonien och Akaja hafva funnit för godt att göra ett sammanskott till de fattiga bland de heliga i Jerusalem. 1 Kor. 16: 1. 2 Kor. 9: 2, 12.

27. De hafva så funnit för godt, och de stå i skuld hos dem, ty om hedningarna hafva fått del i deras andliga goda, så böra de ock vara dem till tjänst med sitt lekamliga goda.

1 Kor. 9: 11. Gal. 6: 6.

28. När jag då har fullgjort detta och beseglat åt dem denna insamling, vill jag därifrån resa genom eder stad till Spanien.

29. Och jag vet, att då jag kommer till eder, kommer jag med fullheten af Kristi evangelii välsignelse. Rom. 1: 11.

30. Men, mina bröder, jag förmanar eder vid vår Herre Jesus Kristus och vid Andens kärlek, att I tillika med mig kämpen i edra böner för mig till Gud, 2 Kor. 1: 10 f.

31. på det att jag må blifva räddad från de otrogna i Judeen, och min undsättning till Jerusalem må varda välbehaglig för de heliga, 2 Tess. 3: 2.

32. så att jag med glädje må komma till eder, genom Guds vilja, och vederkvicka mig med eder.

33. Men fridens Gud vare med eder alla! Amen.

Fil. 4: 9. 1 Tess. 5: 23. 2 Tess. 3: 16.

16 Kapitlet.

Hälsningar och ytterligare förmaningar.

Men jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är i församlingens tjänst i Kenkreä,

2. att I mottagen henne i Herren, såsom det höfves de heliga, och hjälpen henne i hvad sak hon kan behöfva eder, ty äfven hon har själf varit en hjälparinna åt många och åt mig själf.

3. Hälsen Priskilla och Akvilas, mina medarbetare i Kristus Jesus,

Apg. 18: 2, 26.

4. hvilka för mitt lif hafva vågat sin hals, och hvilka icke allenast jag utan alla hednaförsamlingarna tacka.

5. Hälsen ock den församling, som är i deras hus. Hälsen Epinetus, min älskade, hvilken är Akajas förstling åt Kristus.

6. Hälsen Maria, som har haft mycket arbete för eder.

7. Hälsen Andronikus och Junias, mina fränder och medfångar, som äro utmärkta bland apostlarna, hvilka ock före mig kommit till Kristus.

8. Hälsen Amplias, min älskade i Herren.

9. Hälsen Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min älskade.

10. Hälsen Apelles, den i Kristus bepröfvade. Hälsen dem som tillhöra Aristobuli hus.

11. Hälsen Herodion, min frände. Hälsen dem af Narcissi hus, som äro i Herren.

12. Hälsen Tryfena och Tryfosa, hvilka arbeta i Herren. Hälsen Persis, den älskade, som har mycket arbetat i Herren.

13. Hälsen Rufus, den i Herren utkorade, och hans och min moder.

14. Hälsen Asynkritus, Flegon, Hermas, Patrobas, Hermes och de bröder, som äro med dem.

15. Hälsen Filologus och Julia, Nereus och hans syster och Olympas och alla heliga, som äro med dem.

16. Hälsen hvarandra med en helig kyss. Alla Kristi församlingar hälsa eder. 1 Kor. 16: 20.

2 Kor. 13: 12. 1 Tess. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

17. Men jag förmanar eder, mina bröder, att I hafven akt på dem som åstadkomma söndringar och förargelser tvärt emot den lära, som I hafven inhämtat, och viken från dem.

1 Tim. 6: 3 f. 2 Tim. 3: 2 f. 2 Joh. v. 10.

18. Ty sådana tjäna icke vår Herre Jesus Kristus, utan sin buk och bedraga med smekande ord och fagert tal de menlösas hjärtan. Fil. 3: 18 f.

19. Ty eder lydnad har kommit till allas kännedom. Därför gläder jag mig öfver eder; men jag vill, att I skolen vara visa till det goda och enfaldiga till det onda.

Rom. 1: 8. Matt. 10: 16. 1 Kor. 14: 20.

20. Men fridens Gud skall snarligen förtrampa Satan under edra fötter. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder!

21. Timoteus, min medarbetare, och Lucius och Jason och Socipater, mina fränder, hälsa eder. Apg. 16: 1. Fil. 2: 19. 1 Tess. 3: 2. Apg. 13: 1. 17: 5. 20: 4.

22. Jag, Tertius, som har skrifvit detta bref, hälsar eder i Herren.

23. Kajus, min och hela församlingens värd, hälsar eder. Erastus, stadens kassaförvaltare, och brodern Kvartus hälsa eder. Apg. 19: 22. 2 Tim. 4: 20.

24. Men honom som förmår stadfästa eder, enligt mitt evangelium och Jesu Kristi predikan, enligt uppenbarelsen af den hemlighet, som under eviga tider varit förtegad Ef. 3: 20 f.

25. men nu har blifvit uppenbarad och genom profetiska skrifter, enligt den evige Gudens befallning, kungjord bland alla hedningar till trons lydnad,

Ef. 1: 9. 3: 9. Kol. 1: 26.

26. Gud, den ende vise, genom Jesus Kristus, honom vare ära i evighet! Amen.

Pauli första bref till korintierna.

1 Kapitlet.

Aposteln hälsar de kristna i Korint, varnar dem för söndringar och erinrar dem därom att innehållet af hans predikan är evangelium om den korsfäste Kristus.

Paulus, genom Guds vilja kallad till Jesu Kristi apostel, och brodern Sostenes 2 Kor. 1: 1. Apg. 18: 17.

2. till den Guds församling, som är i Korint, de helgade i Kristus Jesus, de kallade heliga, tillika med alla dem som åkalla vår Herre Jesu Kristi namn på hvarje ort, både deras och vår.
Joh. 17: 19. Ef. 1: 1. 1 Tess. 4: 7. 2 Tim. 1: 9.

3. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!
Rom. 1: 7. 2 Kor. 1: 2. Gal. 1: 3. Ef. 1: 2.

4. Jag tackar min Gud alltid för eder skull för den Guds nåd, som har blifvit eder gifven i Kristus Jesus, Rom. 1: 8.

5. att I uti alla stycken hafven blifvit rika i honom, i allt ord och all kunskap, 2 Kor. 8: 7. Kol. 1: 9.

6. såsom vittnesbördet om Kristus har blifvit stadfäst hos eder,

7. så att I icke stån efter i någon nådegåfva, medan I vänten vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse,
Fil. 3: 20. Tit. 2: 13.

8. hvilken ock skall stadfästa eder intill änden, så att I blifven ofördvitliga på vår Herre Jesu Kristi dag.
2 Tess. 3: 3. Kol. 1: 22. 1 Tess. 3: 13. 5: 23.

9. Gud är trofast, genom hvilken I hafven blifvit kallade till delaktighet i hans Son, Jesus Kristus, vår Herre.
1 Tess. 5: 24. Joh. 15: 5.

10. Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herre Jesu Kristi namn, att I fören alla samma tal, och att inga söndringar må finnas bland eder, utan att I ären fullkomnade i ett sinne och i en mening. Rom. 12: 16. 15: 5. Ef. 4: 3. Fil. 2: 2. 3: 15 f. 1 Petr. 3: 8.

11. Ty af Kloes husfolk har det blifvit berättadt för mig om eder, mina bröder, att tvister äro bland eder.

12. Jag menar det, att hvar och en bland eder säger: »jag håller mig till Paulus», »jag till Apollos», »jag till Kefas», »jag till Kristus.»
Apg. 18: 24. 1 Kor. 3: 4. Joh. 1: 42.

13. Är då Kristus delad? Icke har väl Paulus blifvit korsfäst för eder? Eller hafven I blifvit döpta till Pauli namn?

14. Jag tackar Gud, att jag icke har döpt någon bland eder, utom Krispus och Kajus, Apg. 18: 8. Rom. 16: 23.

15. på det att ingen må säga, att jag har döpt till mitt namn.

16. Jag har dock döpt äfven Stefanas' husfolk; för öfrigt vet jag icke, om jag har döpt någon annan.
1 Kor. 16: 15, 17.

17. Ty Kristus har icke sändt mig till att döpa, utan till att förkunna evangelium, icke med vist tal, på det att icke Kristi kors måtte förlora sin kraft.
1 Kor. 2: 1, 4, 13. 2 Petr. 1: 16.

18. Ty talet om korset är en dårskap för dem som varda förtappade, men för oss som varda frälsta är det en Guds kraft. 1 Kor. 4: 10. Rom. 1: 16.

19. Ty det är skrifvet: »Jag skall göra om intet de visas vishet och förkasta de förståndigas förstånd.»
Job 5: 12 f. Jes. 29: 14.

20. Hvar är någon vis, hvar är någon skriftlärd, hvar är någon af denna världens klyftiga? Har Gud icke gjort denna världens vishet till dårskap?
Jes. 33: 18. Job 12: 17. Rom. 1: 22.

21. Ty emedan världen icke genom sin vishet kände Gud i Guds vishet, täcktes Gud genom dåraktig predikan frälsa dem som tro;
Matt. 11: 25. Luk. 10: 21.

22. eftersom judarna begära tecken och grekerna söka vishet,
Matt. 12: 38. 16: 1. Joh. 4: 48. 6: 30.

23. men vi predika den korsfäste Kristus, för judarna en förargelse och för grekerna en dårskap, 1 Kor. 2: 14.

24. men för dem som äro kallade, både judar och greker, Kristus såsom Guds kraft och Guds vishet.
Rom. 1: 16.

25. Ty det dåraktiga från Gud är visare än människorna, och det svaga från Gud är starkare än människorna.

26. Ty sen, mina bröder, på eder kallelse, att icke många visa efter köttet, icke många mäktiga, icke många ädlingar äro kallade. Joh. 7: 48. 1 Kor. 2: 8.

27. Utan det i världen dåraktiga har Gud utvalt, på det att han skulle komma de visa på skam, och det i världen svaga har Gud utvalt, på det att han skulle komma det starka på skam.
Matt. 11: 25. Jak. 2: 5.

28. Och det i världen oädla och föraktade har Gud utvalt, och det som intet var, på det att han skulle göra om intet det som något var,

29. på det att intet kött må berömma sig inför honom. Rom. 3: 27. Ef. 2: 9.

30. Men af honom ären I uti Kristus Jesus, som har blifvit för oss till visdom från Gud och till rättfärdighet och till helgelse och till förlossning,
Kol. 2: 3. Jer. 23: 5 f. Joh. 17: 19. Rom. 4: 25. Ef. 1: 7.

31. på det att, såsom det är skrifvet, »den som berömmer sig, han berömme sig i Herren». Jer. 9: 23 f. 2 Kor. 10: 17.

2 Kapitlet.

Evangelii predikan oberoende af människors konst och vishet, en frukt af Guds Andes uppenbarelse.

Och jag, mina bröder, då jag kom till eder, kom icke för att med höga ord eller med hög vishet förkunna för eder Guds vittnesbörd; Apg. 18: 1 f. 1 Kor. 1: 17.

2. ty jag höll icke före, att jag bland eder visste något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst. Gal. 6: 14.

3. Och jag var hos eder i svaghet och i fruktan och i mycken båfvan.
2 Kor. 10: 10.

4. Och mitt tal och min predikan framställdes icke i öfvertalande ord af mänsklig vishet, utan i Andens och kraftens bevisning,

5. på det att eder tro icke måtte bero af människors vishet, utan af Guds kraft.
2 Kor. 4: 7.

6. Vishet tala vi dock bland de fullkomliga, men en vishet, som icke tillhör denna världen eller denna världens yppersta, hvilka varda om intet,
Jak. 3: 15.

7. utan vi tala Guds hemlighetsfulla vishet, den fördolda, hvilken Gud före tidens begynnelse har förut bestämt till vår härlighet,
Rom. 16: 25. 1 Kor. 4: 1. Ef. 3: 9. Kol. 1: 26.

8. och hvilken ingen af denna världens yppersta har känt, ty om de hade känt henne, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre, Matt. 11: 25.
Apg. 13: 27. Joh. 16: 3. Apg. 3: 17. 1 Tim. 1: 13.

9. utan, såsom det är skrifvet: »Hvad intet öga har sett och intet öra hört och hvad i ingen människas hjärta har uppstigit, hvad Gud har beredt åt dem som älska honom.» Jes. 64: 4.

10. Men för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande, ty Anden utrannsakar allt, ja, ock Guds djupheter.
Matt. 13: 11. 16: 17. 1 Joh. 2: 27.

11. Ty hvilken människa vet hvad i människan är utom människans ande, som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gud är utom Guds Ande.
Jer. 17: 9 f. Ords. 20: 27.

12. Men vi hafva icke fått världens ande utan den Ande, som är af Gud, att vi må känna det som blifvit oss skänkt af Gud; Rom. 8: 15.

13. hvilket vi ock uttala, icke med ord, som mänsklig vishet lärer, utan med ord, som Anden lärer, så att vi förbinda andligt med andligt.
2 Petr. 1: 16.

14. Men en naturlig människa fattar icke det som tillhör Guds Ande, ty det är henne en dårskap, och hon kan icke begripa det, emedan det måste andligen bedömas.

15. Den andlige däremot bedömer allt, men varder själf af ingen bedömd.

16. Ty hvem har känt Herrens sinne, så att han skulle kunna undervisa honom? Men vi hafva Kristi sinne.
Jes. 40: 13. Jer. 23: 18. Rom. 11: 34.

3 Kapitlet.

Aposteln tillrättavisar de korintiska kristna för deras partisinne.

Och jag, mina bröder, kunde icke tala till eder såsom till andliga, utan såsom till köttsliga, såsom till barn i Kristus.

2. Mjölk gaf jag eder att dricka och icke mat, ty den fördrogen I då icke ännu, och I fördragen den icke ens nu,
Hebr. 5: 12 f.

3. ty I ären ännu köttsliga. Ty då afund och kif och söndringar finnas bland eder, ären I icke då köttsliga och vandren efter människosätt?
1 Kor. 1: 11. Gal. 5: 19 f. Jak. 3: 16.

4. Ty när en säger: »jag håller mig till Paulus», och en annan: »jag till Apollos», ären I icke då köttsliga?
1 Kor. 1: 12.

5. Hvad är då Paulus? Hvad är Apollos? De äro tjänare, genom hvilka I blifvit troende, och detta såsom Herren har gifvit åt hvar och en.
Apg. 18: 24. 1 Kor. 16: 12.

6. Jag har planterat, Apollos har vattnat, men Gud gaf växten.
Apg. 18: 24 f. 19: 1.

7. Så är nu hvarken den något, som planterar, eller den som vattnar, utan Gud, som gifver växten.

8. Men den som planterar och den som vattnar äro ett, och hvar och en skall få sin lön efter sitt arbete.

Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. 32: 19. Matt. 16: 27. Rom. 2: 6. Gal. 6: 5. Upp. 2: 23. 22: 12.

9. Ty vi äro Guds medhjälpare; I ären Guds åkerfält, Guds byggnad.

2 Kor. 6: 1. Ef. 2: 20 f.

10. Efter den Guds nåd, som har blifvit mig gifven, har jag, såsom en vis byggmästare, lagt grunden, och en annan bygger därpå; men hvar och en må se till, huru han bygger därpå.

11. Ty en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, hvilken är Jesus Kristus. Jes. 28: 16. 1 Petr. 2: 7.

12. Men om någon på denna grund bygger med guld, silfver, dyrbara stenar, trä, hö eller strå,

13. så skall hvars och ens verk blifva uppenbart, ty dagen skall göra det klart, emedan han uppenbaras med eld, och elden skall pröfva, hurudant hvars och ens verk är.

14. Om det verk, som någon har byggt därpå, varder bestående, skall han få lön.

15. Men varder någons verk nedbrändt, så skall han gå miste om den; men själf skall han varda frälst, dock såsom genom eld.

16. Veten I icke, att I ären ett Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder?

1 Kor. 6: 19. 2 Kor. 6: 16. Ef. 2: 20 f. Hebr. 3: 6. 1 Petr. 2: 5.

17. Om någon fördärfvar Guds tempel, honom skall Gud fördärfva, ty Guds tempel är heligt, hvilket I ären.

18. Ingen bedrage sig själf. Om någon bland eder tycker sig vara vis i denna världen, varde han en dåre, på det att han må varda vis.

Ordš. 3: 7. Jes. 5: 21.

19. Ty denna världens vishet är dårskap inför Gud. Ty det är skrifvet: »Han fångar de visa i deras illfundighet», Job 5: 13.

20. och åter: »Herren känner de visas tankar, att de äro fåfängliga.»

Ps. 94: 11.

21. Ingen berömme sig därför af människor, ty allt är edert.

22. Det må nu vara Paulus eller Apollos eller Kefas eller värld eller lif eller död eller det som nu är eller det som skall komma, allt är edert;

23. men I ären Kristi, och Kristus är Guds. 1 Kor. 11: 3.

4 Kapitlet.

Paulus framställer apostlarnas själfförsakelse till ett föredöme och varnar för högmod.

Det skall man hålla oss för, att vi äro Kristi tjänare och förvaltare af Guds hemligheter. 2 Kor. 6: 4. Kol. 1: 25.

2. Så söker man nu hos förvaltarna intet annat än att hvar och en skall finnas trogen. Luk. 12: 42.

3. Men mig är det en ganska ringa ting, att jag varder dömd af eder eller af en mänsklig dag; jag dömer mig icke heller själf.

4. Ty jag vet intet med mig; dock är jag icke därigenom rättfärdigad; men den som dömer mig är Herren.

2 Mos. 34: 7. Ps. 130: 3. 143: 2. Job 9: 2.

5. Dömen därför icke i förtid, innan Herren kommer, hvilken ock skall bringa i ljuset hvad i mörker är förborgdt och uppenbara hjärtans uppsåt. Och då skall hvar och en få sitt pris af Gud.

Matt. 7: 1. Rom. 2: 1. Upp. 20: 12.

6. Detta, mina bröder, har jag tillämpat på mig och på Apollos för eder skull, på det att I af oss måtten lära att icke tänka utöfver det som är skrifvet, att I icke upplåsens mot en för en annans skull. Ordš. 3: 7. Rom. 12: 3.

7. Ty hvem utmärker dig? Och hvad har du, som du icke har undfått? Men om du också har undfått något, hvarför berömmer du dig, såsom om du icke hade undfått det? Joh. 3: 27. Rom. 12: 6. 1 Petr. 4: 10. Jak. 1: 17.

8. I ären redan mätta, I hafven redan blifvit rika, oss förutan hafven I blifvit härskare, och väl vore, om I haden blifvit härskare, på det att ock vi måtte härska med eder.

9. Ty mig tyckes, att Gud har framställt oss apostlar såsom de allra ringaste, såsom till döden dömda, ty vi hafva blifvit ett skådespel för världen både för änglar och människor. Ps. 44: 23. 2 Kor. 4: 11. 1 Kor. 15: 30 f. Hebr. 10: 33.

10. Vi äro dårar för Kristi skull, men I ären kloka i Kristus, vi svaga, men I starka, I ärade, men vi föraktade.

1 Kor. 2: 3. 2 Kor. 13: 9.

11. Ända till denna stund både hungra och törsta vi och äro nakna och varda kindpustade och hafva intet stadigt hem

2 Kor. 4: 8 f. 11: 23.

12. och sträfva och arbeta med våra händer. Då vi blifva bannade, välsigna vi; då vi förföljas, fördraga vi;

Apg. 18: 3. 20: 34. 1 Tess. 2: 9. 2 Tess. 3: 8. Matt. 5: 44. Luk. 6: 28. 23: 34. Apg. 7: 60. Rom. 12: 14.

13. då vi smädas, tala vi goda ord; vi hafva blifvit såsom världens afskum och allas afskräde intill denna stund.
Klag. 3: 45 f.

14. Icke för att komma eder att blygas skrifver jag detta, utan såsom mina älskade barn förmanar jag eder.
1 Tess. 2: 11.

15. Ty om I än haden tio tusen tuktomästare i Kristus, så hafven I dock icke många fäder; ty i Kristus Jesus har jag födt eder genom evangelium.
Apg. 13: 11. Gal. 4: 19. Filem. v. 10.

16. Därför förmanar jag eder: Blifven mina efterföljare.
1 Kor. 11: 1. Fil. 3: 17. 1 Tess. 1: 6. 2 Tess. 3: 9.

17. Fördenskull har jag sändt till eder Timoteus, som är min älskade och trogne son i Herren, och han skall påminna eder mina vägar i Kristus, såsom jag allestädes lärer i alla församlingar.
1 Tim. 1: 2. 2 Tim. 1: 2.

18. Men somliga hafva blifvit uppblåsta, i den förmodan att jag icke kommer till eder.

19. Men jag skall snart komma till eder, om Herren vill, och lära känna icke de uppblåstas ord utan deras kraft.

20. Ty Guds rike består icke i ord utan i kraft.
1 Kor. 2: 4.

21. Hvad viljen I? Skall jag komma med ris till eder eller med kärlek och saktmodig ande?
2 Kor. 10: 2. 13: 10.

5 Kapitlet.

Församlingen förmanas att öfva tukt mot uppenbara syndare.

Det förljudes i allmänhet, att skörlefnad är ibland eder, och sådan skörlefnad, som icke ens bland hedningarna omnämnes, att en har sin faders hustru.
3 Mos. 18: 8. 5 Mos. 27: 20.

2. Och I åren uppblåsta och hafven icke snarare blifvit bedröfvade, på det att den som gjort denna gärning måtte hafva blifvit utdrifven från eder?

3. Ty för min del har jag, frånvarande till kroppen, men närvarande i anden, redan, såsom vore jag närvarande, dömt,
Kol. 2: 5.

4. att den som detta så bedrifvit, han skall, i vår Herre Jesu Kristi namn, då I och min ande kommit tillsammans, med vår Herre Jesu Kristi makt,

5. öfverlämnas åt Satan till köttets fördärf, på det att anden må blifva frälst på Herren Jesu dag.
Job 1 o. 2 kap. 1 Tim. 1: 20.

6. Eder berömmelse är icke god. Veten I icke, att litet surdeg syrar hela degen?
Jak. 4: 16. Gal. 5: 9.

7. Bortrensen den gamla surdegen, på det att I mån blifva en ny deg, såsom I åren osyrade. Ty vårt påskalamm är ock slaktadt för oss, nämligen Kristus.
Jes. 53: 7. Joh. 1: 29, 36. 1 Petr. 1: 19. 1 Kor. 15: 3.

8. Alltså, låtom oss hålla högtid, icke i gammal surdeg, ej heller i elakhetens och ondskans surdeg utan i renhetens och sanningens osyrade deg.
2 Mos. 12: 8 f.

9. Jag skref till eder i mitt bref, att I skullen undvika umgänge med horkarlar,
2 Tess. 3: 14. 2 Kor. 6: 14. Ef. 5: 11.

10. dock icke i allmänhet med denna världens horkarlar eller giriga eller roffare eller afgudadyrkare, enär I ju då måsten gå ut ur världen.

11. Men nu skref jag till eder, att om någon som kallas broder är en horkarl eller en girig eller en afgudadyrkare eller en smädare eller en drinkare eller en roffare, skolen I icke hafva umgänge med honom eller ens äta tillsammans med en sådan.
Ords. 23: 20. 24: 1. Matt. 18: 17. Rom. 16: 17. 2 Tess. 3: 6.

12. Ty hvad tillkommer det mig att döma dem som äro utanför? Dömen icke I dem som äro innanför?

13. Men dem som äro utanför skall Gud döma. Drifven ut från eder den som är ond.
5 Mos. 13: 5. 17: 7. 22: 21 f.

6 Kapitlet.

Förmaning att undvika rättegångar. Frihetens bruk. Varning för otukt.

Djärfves någon af eder, som har sak mot en annan, att gå till rätta inför de orättfärdiga och icke inför de heliga?

2. Eller veten I icke, att de heliga skola döma världen? Och om världen dömes af eder, åren I då ovärdiga att döma i de ringaste mål?
Matt. 19: 28. Luk. 22: 29 f.

3. Veten I icke, att vi skola döma änglar? Mycket mer då i timliga saker.

4. Om I nu hafven timliga saker att afdöma, så sätten I dem som äro föraktade i församlingen till domare.

5. Eder till blygd säger jag detta. Finnes då bland eder icke någon vis man, som kan blifva skiljedomare för sin broder?

6. Utan broder går till rätta med broder, och detta inför otrogna.

7. Det är redan i allmänhet en brist hos eder, att I gån till rätta med hvarandra. Hvarför låten I icke hellre göra eder orätt? Hvarför låten I icke hellre göra eder skada?
Ords. 20: 22. Matt. 5: 39. Luk. 6: 29. Rom. 12: 17 f. 1 Tess. 5: 15.

8. Men I gören själfva orätt och skada, och detta mot bröder.

9. Eller veten I icke, att orättfärdiga icke skola ärfva Guds rike? Faren icke vilse. Hvarken horkarlar eller afgudadyrkare eller äktenskapsbrytare eller veklingar eller drängaskändare

Kol. 3: 5 f.

10. eller tjufvar eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola ärfva Guds rike. Gal. 5: 19 f. Ef. 5: 5.

11. Och detta voro somliga bland eder; men I hafven tvagit eder rena, I hafven blifvit helgade, I hafven blifvit rättfärdiggjorda genom Herren Jesu Kristi namn och genom vår Guds Ande.

Ef. 2: 1 f. 5: 8 f. Kol. 3: 7 f. Tit. 3: 3 f.

12. Allt är mig lofligt, men icke allt är nyttigt; allt är mig lofligt, men jag skall icke låta mig behärskas af något.

1 Kor. 10: 23.

13. Maten är för buken och buken för maten, men Gud skall göra båda till intet. Men kroppen är icke för skörlefnaden utan för Herren, och Herren för kroppen. Matt. 15: 17. Rom. 14: 17.

14. Och Gud har både uppväckt Herren och skall uppväcka oss genom sin makt. Apg. 2: 24, 32. Rom. 8: 11. 2 Kor. 4: 14.

15. Veten I icke, att edra kroppar äro Kristi lemmar? Skall jag nu taga Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Bort det! 1 Kor. 12: 27. Ef. 5: 30.

16. Eller veten I icke, att den som håller sig till en sköka, han blifver en kropp med henne? Ty de tu, heter det, skola varda ett kött. 1 Mos. 2: 24.

17. Men den som håller sig till Herren, han är en ande med honom.

Joh. 17: 21 f. Ef. 4: 4.

18. Flyn skörlefnaden. All synd, som en människa gör, är utom kroppen, men den som öfvar skörlefnad, han syndar mot sin egen kropp.

19. Eller veten I icke, att eder kropp är ett den Helige Andes tempel, hvilken bor i eder, och som I hafven af Gud, och att I icke ären edra egna?

1 Kor. 3: 16. 2 Kor. 6: 16.

20. Ty I ären dyrt köpta. Så prisen nu Gud i eder kropp och eder ande, hvilka tillhöra Gud.

1 Kor. 7: 23. 1 Petr. 1: 18, 19. 2 Petr. 2: 1.

7 Kapitlet.

Råd och förmaningar angående äktenskap och ogift stånd samt angående trädom.

Hvad nu angår det hvarom I hafven skrifvit till mig, så är det godt för en man att icke komma vid en kvinna.

2. Men för att undvika skörlefnaden hafve hvar man sin hustru och hvar kvinna sin egen man.

3. Mannen gifve hustrun den skyldiga ömheten, och sammalunda äfven hustrun mannen. 1 Petr. 3: 7.

4. Hustrun har icke makt öfver sin egen kropp, utan mannen; sammalunda har icke heller mannen makt öfver sin egen kropp, utan hustrun.

5. Afhållen eder icke från hvarandra, om icke till äfventyrs efter öfverenskommelse till en tid, att I må hafva ledighet till bönen, och kommen sedan åter tillsammans, på det att Satan icke må fresta eder för eder okyskhets skull.

6. Men detta säger jag såsom ett medgifvande, icke såsom en föreskrift.

7. Ty jag ville, att alla människor vore såsom jag själf; men hvar och en har sin egen gåfva af Gud, den ene så, den andre så. Matt. 19: 11 f.

8. Men till de ogifta och till änkorna säger jag: De göra rätt, om de förblifva ogifta, likasom jag.

9. Men kunna de ej vara återhållsamma, så gifte de sig; det är bättre att gifta sig än brinna.

10. Men dem som äro gifta bjuder, icke jag, utan Herren, att hustrun icke skall skilja sig från mannen,

Matt. 5: 32. 19: 6 f. Mark. 10: 11 f. Luk. 16: 18.

11. men om hon har skilt sig, så förblifve hon ogift eller förlike sig med mannen, och mannen förskjute ej hustrun.

12. Men till de andra säger jag, icke Herren: Om en broder har en icke troende hustru och hon samtycker att bo tillsammans med honom, må han icke förskjuta henne;

13. Och om en hustru har en icke troende man och han samtycker att bo tillsammans med henne, må hon icke förskjuta honom.

14. Ty den icke troende mannen är helgad genom hustrun, och den icke troende hustrun är helgad genom mannen; annars vore ju edra barn orena, men nu äro de heliga.

15. Men om den icke troende skiljer sig, så låt honom skiljas. En broder eller syster är i sådana fall intet tvång underkastad, utan i frid har Gud kallat oss.

16. Ty huru vet du, hustru, om du skall frälsa din man, eller huru vet du, man, om du skall frälsa din hustru?

1 Petr. 3: 1.

17. Blott vandre hvar och en såsom Herren har delat åt honom, såsom Gud har kallat honom. Och så stadgar jag i alla församlingarna.

18. Har någon blifvit kallad såsom omskuren, skaffe han sig icke förhud; har någon blifvit kallad såsom oomskuren, låte han icke omskära sig.

19. Omskärelsen är intet, och förhuden är intet; utan hålla Guds bud.
Gal. 5: 6. 6: 15.

20. Hvar och en förblifve i den kallelse, i hvilken han har blifvit kallad.

21. Har du såsom träl blifvit kallad, så bekymra dig icke; men om du ock kan blifva fri, så bruka det hellre.

22. Ty den hvilken såsom träl blifvit kallad i Herren är Herrens frigifne, likaså är den hvilken blifvit kallad såsom fri Kristi träl. Rom. 6: 18, 22. Gal. 5: 13. Ef. 6: 6. 1 Petr. 2: 16.

23. I åren dyrt köpta; blifven icke människors trälar. 1 Kor. 6: 20. 1 Petr. 1: 18 f. 2 Petr. 2: 1. 2 Kor. 11: 20.

24. Hvar och en, mina bröder, förblifve inför Gud i det hvari han har blifvit kallad.

25. Men om jungfrurna har jag icke någon Herrens föreskrift, utan jag säger min mening, såsom den där af Herren har fått barmhärtighet att vara trovärdig.

26. Jag håller alltså före, att det för den närvarande nödens skull är godt för en människa att förblifva, såsom hon är.

27. Är du bunden vid hustru, sök icke skilsmässa; är du fri ifrån hustru, sök icke hustru.

28. Men om du ock gifter dig, så syndar du icke, och om jungfrun gifter sig, så syndar hon icke; dock skola sådana ådraga sig lekamlig vedermöda, och jag skonar eder gärna.

29. Men det säger jag, mina bröder, att tiden härefter är kort, på det att både de som hafva hustrur må vara såsom både de inga

30. och de som gråta såsom gräte de icke och de som fröjda sig såsom fröjdade de sig icke och de som köpa såsom behölle de icke

31. och de som bruka denna världen såsom brukade de henne icke, ty denna världens väsende förgås.
Jes. 40: 6. 1 Joh. 2: 17.

32. Men jag ville, att I voren utan bekymmer. Den ogifte bekymrar sig om det som tillhör Herren, huru han skall behaga Herren,

33. men den gifte bekymrar sig om det som tillhör världen, huru han skall behaga sin hustru.

34. Och det är en skillnad mellan hustrun och jungfrun: den ogifta bekymrar sig om det som tillhör Herren, att hon må vara helig både till kropp och ande, men den gifta bekymrar sig om det som tillhör världen, huru hon skall behaga sin man.

35. Men detta säger jag till edert eget gagn, icke för att kasta någon snara öfver eder, utan för att främja ärbarhet och ett orubbligt vidblifvande vid Herren.

36. Men om någon menar sig handla otillbörligt mot sin ogifta dotter, om hon är öfver mogen ålder och det så måste ske, så göre han som han vill; han syndar icke, må de gifta sig.

37. Men den som står fast i sitt sinne och icke är nödtvungen, utan har makt att följa sin egen vilja och i sitt sinne har beslutit att låta sin jungfru så förblifva, han gör väl.

38. Den gör således väl, som bortgifter sin jungfru, och den som icke bortgifter henne gör bättre.

39. En hustru är bunden genom lagen, så länge hennes man lefver, men om hennes man afsomnar, är hon fri att gifta sig med hvem hon vill, blott det sker i Herren. Rom. 7: 2.

40. Men lyckligare är hon, efter min mening, om hon förblifver ogift; och äfven jag tror mig hafva Guds Ande.

8 Kapitlet.

Råd angående förtärande af kött, som blifvit offradt åt afgudar.

Men om afgudaoffren veta vi, att vi alla hafva kunskap. Kunskapen uppblåser, men kärleken uppbygger.
Apg. 15: 20. Rom. 14: 3, 20 f.

2. Och om någon tycker sig veta något, vet han ännu intet, såsom han bör veta. Gal. 6: 3. 1 Tim. 6: 3 f.

3. Men om någon älskar Gud, så är han känd af honom.

4. Om åtandet af afgudaoffren veta vi således, att ingen afgud finnes i världen, och att ingen annan Gud är utom en.
1 Kor. 10: 19. 5 Mos. 4: 39. 6: 4. Mark. 12: 29. Ef. 4: 5 f. 1 Tim. 2: 5.

5. Ty om ock de finnas, som kallas gudar, vare sig i himmelen eller på jorden, såsom många gudar och många herrar äro,

6. så hafva dock vi en enda Gud, Fadern, af hvilken allt är och till hvilken vi äro, och en enda Herre, Jesus Kristus, genom hvilken allt är och genom hvilken vi äro. Mal. 2: 10. Ef. 3: 9. 4: 5 f. Apg. 17: 28. Rom. 11: 36. Joh. 1: 3. 18: 13. Fil. 2: 11. Kol. 1: 16. Hebr. 1: 2.

7. Men kunskapen finnes icke hos alla, utan somliga göra sig ännu sam-

vete angående afguden och äta, såsom åte de ett afgudaoffer, och deras samvete, eftersom det är svagt, blifver befläckadt. Rom. 14: 14, 23. 1 Kor. 10: 28.

8. Men maten främjar oss icke för Gud. Äta vi, så äro vi icke bättre; äta vi icke, så äro vi icke sämre.
Rom. 14: 17.

9. Men sen till, att denna eder frihet icke må blifva till anstöt för de svaga.
Rom. 14: 13, 20 f. Gal. 5: 13.

10. Ty om någon ser, att du som har kunskapen sitter till bords i ett afgudahus, skall då icke hans samvete, som är svag, styrkas till att äta afgudaoffren?

11. Och så skall den svage brodern fördärfvas genom din kunskap, den broder, för hvilken Kristus har dött. Rom. 14: 15 f.

12. Men när I sålunda synden mot bröderna och såren deras svaga samvete, så synden I mot Kristus.

13. Därför, om mat är min broder till anstöt, så vill jag aldrig någonsin äta kött, att jag icke må blifva min broder till anstöt. 2 Kor. 11: 29.

9 Kapitlet.

Apostelns bruk af sin frihet.

Är jag icke fri? Är jag icke en apostel? Har jag icke sett Jesus Kristus, vår Herre? Åren icke I mitt verk i Herren? Apg. 9: 15 f. 18: 2.
Rom. 1: 1. Gal. 1: 1. 1 Kor. 4: 15.

2. Om jag icke för andra är en apostel, så är jag det åtminstone för eder, ty I åren i Herren inseglet på mitt apostlaämbete.

3. Detta är mitt försvar mot dem, som sätta sig till doms öfver mig.

4. Hafva vi icke rättighet att äta och dricka? 1 Kor. 9: 14. 1 Tess. 2: 7.

5. Hafva vi icke rättighet att föra med oss en hustru, som är en syster, likasom de andra apostlarna och Herrens bröder och Kefas? Matt. 8: 14.

6. Eller hafva endast jag och Barnabas ingen rätt att vara fria ifrån arbete?
2 Tess. 3: 8 f.

7. Hvem tjänar någonsin i krig på egen sold? Hvem planterar en vingård och äter icke af dess frukt? Eller hvem vaktar en hjord och äter icke af hjordens mjölk? 2 Tim. 2: 6.

8. Icke talar jag väl detta efter människosätt? Eller säger icke äfven lagen detsamma?

9. Ty i Moses' lag är det skrifvet: »Du skall icke binda munnen till på oxen, som tröskar.» Icke bekymrar sig väl Gud om oxar? 5 Mos. 25: 4.

10. Eller säger han det icke helt och hållet för vår skull? Ty för vår skull blef det skrifvet, att den som plöjer bör plöja på en förhoppning, och att den som tröskar bör göra det i hopp att få sin del. 2 Tim. 2: 6.

11. Om vi hafva sått åt eder det andliga, är det för mycket, om vi skulle skörda af edert lekamliga?
Rom. 15: 27. Gal. 6: 6.

12. Om andra hafva den rättigheten hos eder, månne icke ännu mer vi? Men vi hafva icke begagnat denna rättighet, utan vi fördraga allt för att icke förorsaka något hinder för Kristi evangelium. Apg. 20: 33 f.
2 Kor. 11: 9, 12. 12: 13. 1 Tess. 2: 7.

13. Veten I icke, att de som förrätta tempeltjänsten få sin föda ifrån templet, och att de som tjäna vid altaret få sin del med altaret?
3 Mos. 2: 3. 6: 16 f. 4 Mos. 18: 8. 5 Mos. 18: 1.

14. Likaså har ock Herren förordnat, att de som förkunna evangelium skola lefva af evangelium.
Matt. 10: 9 f. Luk. 10: 7. 1 Tim. 5: 17 f.

15. Jag har dock icke begagnat mig af något sådant. Och detta har jag icke skrifvit, för att så skall ske med mig, ty jag ville hellre dö, än att någon skulle göra min berömmelse om intet.
Apg. 20: 34. 1 Kor. 4: 12. 1 Tess. 2: 9.
2 Tess. 3: 8. 2 Kor. 11: 9 f.

16. Ty om jag förkunnar evangelium, är det icke någon berömmelse för mig, ty jag måste så göra; och ve mig, om jag icke förkunnar evangelium!
Rom. 1: 14.

17. Ty om jag gör det af fri vilja, så har jag lön, men gör jag det ovilligt, så är mig dock det ämbetet betrodt.
1 Kor. 4: 1.

18. Hvilken är då min lön? Jag skall, då jag predikar evangelium, framställa Kristi evangelium för intet, så att jag icke gör bruk af den rättighet jag har i evangelium.

19. Ty ehuru jag är oberoende af alla, har jag gjort mig till allas tjänare för att vinna de flesta.

20. Och för judarna har jag blifvit såsom en jude för att vinna judar; för dem som äro under lagen såsom vore jag under lagen för att vinna dem som äro under lagen. Apg. 16: 3. 21: 23 f.

21. För dem som äro utan lag har jag blifvit såsom vore jag utan lag, ehuru jag icke är utan Guds lag, utan är Kristi lag undergifven, på det att jag må vinna dem som äro utan lag.
Gal. 2: 3.

22. För de svaga har jag blifvit såsom svag för att vinna de svaga, för alla har jag blifvit allt för att på allt sätt frälsa några.
Rom. 15: 1 f. 2 Kor. 11: 29. 1 Kor. 10: 33.

23. Men detta gör jag för evangelii skull, på det att äfven jag må varda delaktig däraf.

24. Veten I icke, att de som löpa på wädjebanan löpa väl alla, men en får segerlönen? Löpen så, på det att I skolen få den.

25. Men hvar och en som deltager i en täflingskamp är återhållsam i allt: dessa för att få en förgänglig krona, men vi en oförgänglig.

26. Jag löper därför så, som när det icke gäller något ovisst; jag fäktar så som en hvilken icke hugger i wädret,

27. men jag späker min kropp och underkufvar honom, på det att jag icke må predika för andra och själf icke hålla profvet.

10 Kapitlet.

Varning för synd, särskildt för frihetens missbruk med hänsyn till förtärandet af offerkött.

Jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga därom, att våra fäder voro alla under skyn och gingo alla genom hafvet
2 Mos. 13: 21. 14: 21 f. 4 Mos. 9: 15 f.

2. och blefvo alla döpta till Moses i skyn och i hafvet

3. och åto alla samma andliga mat
2 Mos. 16: 14 f.

4. och drucko alla samma andliga dryck, ty de drucko ur en andlig klippa, som medföljde dem, och klippan var Kristus.
2 Mos. 17: 6. 4 Mos. 20: 10 f. Jes. 43: 20.

5. Men de flesta af dem voro icke behagliga för Gud, ty de blefvo nedslagna i öknen. 4 Mos. 14: 29 f. 26: 65.

6. Men detta har blifvit förebilder för oss, att vi icke skola hafva begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. 4 Mos. 11: 4 f.

7. Varen icke heller afgudadyrkare, såsom somliga af dem, såsom det är skrifvet: »Folket satte sig ned till att äta och dricka, och de stodo upp till att leka.» 2 Mos. 32: 1 f.

8. Låtom oss icke heller öfva skörlefnad, såsom somliga af dem öfvade skörlefnad, och föllo på en dag tjugutre tusen. 4 Mos. 25: 1 f.

9. Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga af dem frestade honom och blefvo dödade af ormarna.
4 Mos. 21: 5 f.

10. Knorren ock icke, såsom somliga af dem knorrade och blefvo dödade af fördärfvaren. 4 Mos. 14 kap.

11. Men allt detta vederfors dem till en förebild och blef skrifvet till varning för oss, inpå hvilka tidernas ände har kommit. Rom. 15: 4. 1 Kor. 9: 10.

12. Må därför den som tycker sig stå se till, att han icke faller.
Rom. 11: 20.

13. Ingen frestelse har påkommit eder utan den mänsklig är; men Gud är trofast, som icke skall tillåta, att I blifven frestade öfver eder förmåga, utan med frestelsen äfven gifva utgången, att I mån kunna uthärda henne.

14. Därför, mina älskade, flyn ifrån afgudadyrkan. 2 Kor. 6: 15 f. 1 Joh. 5: 21.

15. Jag talar såsom till förståndiga; bedömen själfva hvad jag säger.

16. Välsignelsens kalk, som vi välsigna, är han icke en delaktighet af Kristi blod? Det bröd, som vi bryta, är det icke en delaktighet af Kristi kropp? Matt. 26: 26 f.

17. Emedan det är ett bröd, äro vi, de många, en kropp, ty vi varda alla af det ena brödet delaktiga.
Rom. 12: 5. 1 Kor. 12: 27.

18. Sen på Israel efter köttet. Äro icke de som äta af offren delaktiga af altaret? 3 Mos. 2: 3. 7: 6, 14. 1 Kor. 9: 13.

19. Hvad är det då jag säger? Månne att en afgud är något, eller att ett afgudaoffer är något? Nej, 1 Kor. 8: 4.

20. utan att hvad hedningarna offra, det offra de åt onda andar och icke åt Gud. Men jag vill icke, att I skolen hafva något gemensamt med de onda andarna.
3 Mos. 17: 7. 5 Mos. 32: 17. Ps. 106: 37.

21. I kunnen icke dricka Herrens kalk och onda andars kalk. I kunnen icke hafva del i Herrens bord och i onda andars bord. 2 Kor. 6: 15.

22. Eller skola vi reta Herren? Icke äro väl vi starkare än han? 5 Mos. 32: 21.

23. Allt är mig lofligt, men icke allt är mig nyttigt. Allt är mig lofligt, men icke allt uppbygger. 1 Kor. 6: 12.

24. Ingen söke sitt, utan enhvar den andres bästa.
Rom. 15: 1 f. 1 Kor. 13: 5. Fil. 2: 4 f.

25. Allt det som säljes i köttboden, det äten utan att för samvetets skull göra någon undersökning.

26. Ty jorden är Herrens och allt hvad därpå är.
2 Mos. 19: 5. Ps. 24: 1. 50: 12.

27. Och om någon af de otrogna bjuder eder och I viljen gå, så äten af allt som sättes för eder utan att för samvetets skull göra någon undersökning.

28. Men om någon säger till eder: detta är offradt åt afgudar, så äten icke däraf, för hans skull, som tillkännagaf det, och för samvetets skull.
1 Kor. 8: 10 f.

29. Jag menar icke ditt eget samvete, utan den andres. Ty hvarför skulle min frihet dömas af en annans samvete?
Rom. 14: 16.

30. Om jag äter däraf med tacksägelse, hvarför skulle jag smädas för det hvarför jag tackar?
Rom. 14: 6. 1 Tim. 4: 4.

31. Således, antingen I äten eller dricken, eller hvadhelst I gören, gören allt till Guds ära. Kol. 3: 17.

32. Varen icke till anstöt hvarken för judar eller för greker eller för Guds församling, Rom. 14: 13.

33. såsom ock jag fogar mig i allt efter alla, icke sökande min utan de mångas nytta, att de må blifva frälsta.
Rom. 15: 2. 1 Kor. 9: 19 f.

11 Kapitlet.

Varning mot hvarjehanda oskick vid gudstjänsten och vid nattvardens bruk.

Varen mina efterföljare, såsom ock jag är Kristi.
1 Kor. 4: 16. Fil. 3: 17. 1 Tess. 1: 6. 2 Tess. 3: 9.

2. Jag prisar eder, mina bröder, att I uti allt hafven mig i minne och hållen eder till de föreskrifter jag har gifvit eder.

3. Men jag vill, att I skolen veta, att Kristus är hvar mans hufvud, och att mannen är kvinnans hufvud, och att Gud är Kristi hufvud.
Ef. 5: 23. Joh. 14: 28. 1 Kor. 3: 23. 15: 27 f.

4. Hvar man, som, då han beder eller profeterar, har något på hufvudet, vanärar sitt hufvud.

5. Men hvar kvinna, som beder eller profeterar med ohöljdt hufvud, vanärar sitt hufvud, ty det är alldeles detsamma, som vore hon rakad.

6. Ty om en kvinna icke höljer sig, så må hon ock låta afklippa sitt hår; men om det är skamligt för en kvinna att låta klippa eller raka sig, så hölje hon sig. 5 Mos. 22: 5.

7. Ty mannen bör icke hölja sitt hufvud, emedan han är Guds afbild och ära, men kvinnan är mannens ära.
1 Mos. 1: 26 f. 5: 1. 9: 6.

8. Ty mannen är icke af kvinnan, utan kvinnan af mannen, 1 Mos. 2: 18 f.

9. och icke heller skapades mannen för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull.

10. Därför bör kvinnan hafva ett maktens tecken på sitt hufvud, för änglarnas skull.

11. Dock är i Herren hvarken mannen utan kvinnan eller kvinnan utan mannen.

12. Ty såsom kvinnan är af mannen, så är ock mannen genom kvinnan, men allt är af Gud.

13. Dömen inom eder själfva: Höfves det, att en kvinna ohöljd beder till Gud?

14. Eller lärer icke själfva naturen eder, att om en man har långt hår, länder det honom till vanheder,

15. men att om en kvinna har långt hår, länder det henne till ära, ty håret är henne gifvet till att skyla sig med?

16. Men om någon vill tvista härom, så hafva vi icke en sådan sed, ej heller Guds församlingar. 1 Tim. 6: 3 f.

17. Då jag bjuder detta, kan jag icke prisa, att I kommen tillsammans icke till förbättring utan till förvärring.

18. Ty först hör jag, att när I kommen tillsammans i församlingen, söndringar finnas bland eder, och till en del tror jag det. 1 Kor. 1: 10 f.

19. Ty bland eder måste ock partier finnas, på det att de rättsinniga må varda uppenbara bland eder.
Matt. 18: 7. Luk. 17: 1.

20. När I därför kommen tillsammans, så är det icke en Herrens måltid I hållen.

21. Ty vid ätandet tager hvar och en i förväg sin egen måltid, och den ene är hungrig, och den andre är drucken.

22. Hafven I då icke hus, där I kunnen äta och dricka, eller förakten I Guds församling, och viljen I komma dem att blygas, som intet hafva? Hvad skall jag säga eder? Skall jag prisa eder? Häri prisar jag eder icke.

23. Ty jag har från Herren undfått, hvad jag också har meddelat eder, att Herren Jesus i den natt, då han vardt förrådd, tog ett bröd
Matt. 26: 26 f. Mark. 14: 22 f. Luk. 22: 19 f.

24. och tackade och bröt det och sade: Tagen, äten. Detta är min lekamen, som brytes för eder; gören detta till min åminnelse.

25. Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden och sade: Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod; gören detta, så ofta I dricken, till min åminnelse.

26. Ty så ofta I äten detta bröd och dricken denna kalk, förkunnen I Herrens död, till dess han kommer.
Apg. 1: 11.

27. Därför, hvilken som ovärdigt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han varder saker på Herrens lekamen och blod.

28. Men pröfve en människa sig själf och äte så af brödet och dricke af kalken. 2 Kor. 13: 5.

29. Ty den som ovärdigt äter och dricker, han äter och dricker sig själf en dom, emedan han icke dömer rätt om Herrens lekamen.

30. Därför äro ock bland eder många svaga och sjuka, och många äro afsomnade.

31. Ty om vi dömde rätt om oss själfva, så vorde vi icke dömda.
Ps. 32: 5.

32. Men då vi varda dömda, varda vi tuktade af Herren, på det att vi icke må varda fördömda med världen.
Hebr. 12: 5 f.

33. Därför, mina bröder, när I kommen tillsammans för att äta, så vänten på hvarandra.

34. Men är någon hungrig, så äte han hemma, på det att I icke mån sammankomma till dom. Om det öfriga vill jag förordna, när jag kommer.

12 Kapitlet.

Andens enhet i de olika nådegåfvorna.

Men om de andliga gåfvorna vill jag icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga.

2. I veten, att I voren hedningar, som låten föra eder bort till de stumma afgudarna, alltefter som I blefven förda.
1 Kor. 6: 9 f. Ef. 2: 11 f. 1 Tess. 1: 9.

3. Därför gör jag eder kunnigt, att ingen som talar genom Guds Ande säger: förbannad är Jesus, och att ingen kan säga: Jesus är Herre, utan genom den Helige Ande. Mark. 9: 39. 2 Kor. 3: 5.

4. Gåfvorna äro mångahanda, men Anden är densamme.
Rom. 12: 6. Hebr. 2: 4. 1 Petr. 4: 10. Ef. 4: 4.

5. Och ämbetena äro mångahanda, men Herren är densamme.
Rom. 12: 7 f. Ef. 4: 11.

6. Och kraftverkningarna äro mångahanda, men det är samme Gud, som verkar allt i alla.

7. Men åt hvar och en gifves Andens uppenbarelse till gagn.

8. Ty åt en gifves genom Anden att tala vishet, åt en annan att tala kunskap efter samme Ande,

9. åt en annan tro genom samme Ande, åt en annan gåfvorna att bota sjuka genom samme Ande,
Mark. 16: 18. Luk. 10: 9. Jak. 5: 14 f.

10. åt en annan kraftverkningar, åt en annan profetia, åt en annan bedömande af andar, åt en annan åtskilliga slags talande med tungor*, åt en annan uttydningen af det med tungor talade.
Apg. 6: 8.

11. Men allt detta verkar den ene och samme Anden, utdelande åt hvar och en sitt, såsom han vill.
1 Kor. 7: 7. Ef. 4: 7.

12. Ty likasom kroppen är en och har många lemmar, men alla lemmarna i kroppen, fastän de äro många, äro en kropp, så är det ock med Kristus.
Rom. 12: 4 f. Ef. 4: 16.

13. Ty i en Ande hafva vi alla blifvit döpta till en kropp, antingen vi äro judar eller greker, trälar eller fria, och hafva alla druckit af en Ande.
Ef. 2: 14 f. Kol. 3: 11. Gal. 3: 28.

14. Ty kroppen är icke heller en lem, utan många.

15. Om foten skulle säga: emedan jag icke är hand, så tillhör jag icke kroppen, skulle han därför icke tillhöra kroppen?

16. Och om örat skulle säga: emedan jag icke är öga, så tillhör jag icke kroppen, skulle det därför icke tillhöra kroppen?

17. Om hela kroppen vore öga, hvar blefve då hörseln? Vore han hel och hållen hörsel, hvar blefve då lukten?

18. Men nu har Gud satt hvar och en af lemmarna i kroppen, såsom han har velat.

19. Och om alla lemmarna vore en enda lem, hvar blefve då kroppen?

20. Men nu äro väl lemmarna många, men kroppen är en.

21. Ögat kan icke säga till handen: jag behöfver dig icke, ej heller hufvudet till fötterna: jag behöfver eder icke.

22. Utan fastmer äro de kroppens lemmar nödvändiga, som synas vara svagare,

23. och dem hvilka vi anse mindre heder värda kläda vi med så mycket

* Se Apg. 10: 46.

större heder, och de mindre anständiga skyla vi så mycket anständigare,

24. hvilket däremot de anständiga icke behöfva. Men Gud har så sammanfogat kroppen, att han har gifvit den ringare lemmen en större heder,

25. på det att ingen söndring må vara i kroppen, utan lemmarna må hafva samma omsorg för hvarandra.

26. Och om en lem lider, så lida alla lemmarna med, och om en lem äras, så fröjda sig alla lemmarna med.

27. Men I ären Kristi kropp och lemmar, hvar och en efter sin del.

Rom. 12: 5. Ef. 1: 22 f. 5: 23, 30. Kol. 1: 24.

28. Och Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåfvorna att bota sjuka, att undsätta behöfvande, att styra och att på åtskilliga sätt tala med tungor.

Ef. 4: 11.

29. Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke hafva väl alla verkande krafter?

30. Icke hafva väl alla gåfvorna att bota sjuka? Icke tala väl alla med tungor? Icke kunna väl alla uttyda?

31. Men sträfven efter de yppersta gåfvorna; och en ännu högre väg vill jag visa eder. 1 Kor. 14: 1.

13 Kapitlet.

Kärleken den yppersta nådegåfva.

Om jag talade med människors och änglars tungor, men icke hade kärlek, så vore jag en klingande malm eller en ljudande cymbal.

2. Och om jag hade profetia och visste alla hemligheter och all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet.

Matt. 7: 22 f. 17: 20. 1 Kor. 12: 8 f.

3. Och om jag utskiftade alla mina ägodelar och gåfve min kropp att brännas, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt.

4. Kärleken är långmodig och mild, kärleken afundas icke, kärleken förhäfver sig icke, han uppblåses icke,

1 Petr. 4: 8.

5. han skickar sig icke ohöfviskt, han söker icke sitt, han förtörnas icke, han tillräknar icke det onda.

1 Kor. 10: 24. Fil. 2: 4, 21.

6. Han gläder sig icke öfver orättfärdigheten, men han gläder sig med sanningen. Ps. 10: 3. 15: 4. 2 Joh. v. 4.

7. Han fördrager allting, han tror allting, han hoppas allting, han tål allting. Ords. 10: 12.

8. Kärleken upphör aldrig; men profetiorna, de skola försvinna; talandet med tungor, det skall taga slut; kunskapen, han skall försvinna.

9. Ty vi förstå endels och profetera endels.

10. Men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är endels.

11. Då jag var barn, talade jag som ett barn och hade sinne som ett barn och tänkte som ett barn, men sedan jag har blifvit man, har jag lagt bort det barnsliga.

12. Ty nu se vi genom en spegel på ett dunkelt sätt, men då ansikte mot ansikte; nu känner jag endels, men då skall jag känna fullkomligt, såsom jag ock blifvit känd.

2 Kor. 5: 7. 3. 18. 1 Joh. 3: 2. 1 Kor. 8: 3.

13. Men nu förblifva tro, hopp, kärlek, dessa tre; men störst ibland dem är kärleken.

14 Kapitlet.

Om de andliga gåfvornas rätta bruk samt om det som hör till god ordning vid de kristnas sammankomster.

Faren efter kärleken, sträfven efter de andliga gåfvorna, dock mest efter att profetera. 1 Kor. 12: 31.

2. Ty den som talar med tungor talar icke för människor utan för Gud ty ingen hör honom, men i anden talar han hemligheter. Apg. 10: 46.

3. Men den som profeterar, han talar för människor till uppbyggelse och förmaning och tröst.

4. Den som talar med tungor, han uppbygger sig själf, men den som profeterar, han uppbygger församlingen.

5. Jag ville väl, att I alla taladen med tungor, men hellre, att I profeteraden, ty den som profeterar är större än den som talar med tungor, så framt han icke uttyder det, på det att församlingen må få uppbyggelse.

6. Men nu, mina bröder, om jag komme till eder och talade med tungor, hvad gagn gjorde jag eder, om jag icke talade till eder antingen med uppenbarelse eller med kunskap eller med profetia eller med undervisning?

7. Huru skall dock, om de liflösa ting, som gifva ljud från sig, vare sig en flöjt eller cittra, icke göra någon

skillnad på tonerna, det kunna förstås, som spelas på flöjt eller cittra?

8. Likaså, om en trumpet gifver ett otydligt ljud, hvem gör sig redo till strid?

9. Så ock om I med tungan talen otydligt, huru skall det talade kunna förstås? Ty I talen då i vädret.

10. Så många slag af språk finnas ju i världen, och intet af dem är ljudlöst.

11. Om jag nu icke vet ljudets betydelse, så blifver jag för den talande en främling och den talande en främling för mig.

12. Alltså, söken ock I, eftersom I sträfven efter andliga gåfvor, att till församlingens uppbyggelse blifva rika på sådana.

13. Därför, den som talar med tungor, han bedje, att han må kunna uttyda.

14. Ty om jag beder med tungor, så är det min ande, som beder, men mitt förstånd är utan frukt.

15. Huru är det då? Jag skall bedja med anden, men jag skall ock bedja med förståndet; jag skall lofsjunga med anden, men jag skall ock lofsjunga med förståndet. Ef. 5: 19. Kol. 3: 16.

16. Ty om du välsignar med anden, huru skall då den som sitter på den olärdes plats kunna säga amen till din tacksägelse, enär han icke förstår hvad du säger?

17. Ty du gör väl en god tacksägelse, men den andre uppbygges icke.

18. Jag tackar Gud, att jag talar mera med tungor än I alla.

19. Men i församlingen vill jag hellre tala fem ord med mitt förstånd, på det att jag äfven må undervisa andra, än tio tusen ord med tungor.

20. Mina bröder, varen icke barn i förståndet, utan varen barn i ondskan, men i förståndet varen fullkomliga.

Ef. 4: 14. Hebr. 5: 12 f. 1 Petr. 2: 2.

21. I lagen är skrifvet: »Genom dem som tala med främmande tungor och genom främmandes läppar skall jag tala till detta folk, och icke ens så skola de höra mig, säger Herren.» Jes. 28: 11 f.

22. Således är talandet med tungor till ett tecken icke för de troende utan för de otrogna, men profetian är icke för de otrogna utan för de troende.

23. Om nu hela församlingen kommer tillsammans och alla tala med tungor och några olärda eller otrogna komma in, skola de icke säga, att I ären från edra sinnen?

24. Om däremot alla profetera och någon otrogen eller olärd kommer in, varder han ogillad af alla och bedömd af alla.

25. Det som är doldt i hans hjärta varder uppenbart, och så skall han falla på sitt ansikte och tillbedja Gud och förkunna, att Gud verkligen är i eder.

Ef. 5: 13.

26. Huru är det då, mina bröder? När I kommen tillsammans, så har hvar och en af eder en psalm, han har en undervisning, han har en uppenbarelse, han har gåfvan att tala med tungor, han har uttydning; tjäne allt till uppbyggelse. 1 Kor. 12: 8 f.

27. Om någon talar med tungor, så tale två eller högst tre hvar gång, men en i sänder, och en uttyde;

28. men är ingen uttydare tillstädes, så tige han i församlingen och tale för sig själf och för Gud.

29. Men profeterna tale två eller tre, och de andra döme därom.

30. Men om någon annan, som sitter där, får en uppenbarelse, så tige den förste. 1 Tess. 5: 20.

31. Ty I kunnen alla, en efter annan, profetera, på det att alla må läras och alla förmanas;

32. och profeternas andar äro profeterna undergifna.

33. Ty Gud är icke oordningens utan fridens Gud. 1 Kor. 11: 16.

34. Såsom i de heligas alla församlingar, tige edra kvinnor i församlingarna; ty dem tillkommer icke att tala, utan må de vara undergifna, såsom ock lagen säger. 1 Mos. 3: 16.

1 Kor. 11: 3. Ef. 5: 22. Kol. 3: 18. 1 Petr. 3: 1.

35. Men vilja de lära något, så fråge de hemma sina män; ty det är skamligt för kvinnor att tala i församlingen.

1 Tim. 2: 11 f.

36. Eller har Guds ord utgått från eder, eller har det kommit blott till eder?

37. Om någon menar sig vara profet eller andlig, han må veta, att hvad jag skrifver till eder är Herrens bud.

2 Kor. 10: 7.

38. Men vill någon vara okunnig härom, så vare han okunnig.

39. Därför, mina bröder, sträfven efter att profetera och förmenen icke någon att tala med tungor.

40. Men allt må tillgå skickligt och ordentligt.

15 Kapitlet.

Kristi uppståndelse och de dödas förestående uppståndelse.

Jag kungör eder, mina bröder, det evangelium jag har förkunnat för

eder, hvilket I ock hafven mottagit, i hvilket I ock stån,

2. genom hvilket I ock blifven frälsta, om I behållen det ord, hvarmed jag för eder har predikat evangelium; så framt I icke förgäfves hafven kommit till tron. Rom. 1: 16. 1 Kor. 1: 21. Gal. 3: 4.

3. Ty jag har i främsta rummet meddelat eder, hvad jag ock har undfått, att Kristus har dött för våra synder, enligt skrifterna, Gal. 1: 12. Jes. 53: 5. Dan. 9: 24. 1 Kor. 5: 7.

4. och att han har blifvit begrafven, och att han har uppstått på den tredje dagen, enligt skrifterna, Jes. 53: 9. Ps. 16: 10. Matt. 12: 40.

5. och att han vardt sedd af Kefas, sedan af de tolf. Mark. 16: 14. Luk. 24: 34. Joh. 20: 19.

6. Sedan vardt han sedd af mer än fem hundra bröder på en gång, af hvilka de flesta ännu lefva, men några äro afsomnade.

7. Därefter vardt han sedd af Jakob och sedan af alla apostlarna. Luk. 24: 50.

8. Allra sist vardt han ock sedd af mig, som är såsom en otidigt född, Apg. 9: 3 f. 1 Kor. 9: 1.

9. ty jag är den ringaste bland apostlarna och är icke värd att kallas apostel, emedan jag har förföljt Guds församling. Ef. 6: 7 f. Apg. 9: 1 f. Gal. 1: 13. 1 Tim. 1: 13.

10. Men af Guds nåd är jag hvad jag är, och hans nåd mot mig har icke blifvit fåfäng, utan jag har arbetat mer än de alla, dock icke jag utan Guds nåd, som är med mig. Rom. 15: 18 f. 2 Kor. 11: 23. 12: 11.

11. Det vare nu jag eller de, så predika vi på detta sätt, och så hafven I kommit till tron.

12. Men om Kristus predikas såsom uppstånden från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga, att det icke finnes någon de dödas uppståndelse?

13. Men om det icke finnes någon de dödas uppståndelse, så är Kristus icke heller uppstånden.

14. Men om Kristus icke är uppstånden, så är vår predikan fåfäng, så är ock eder tro fåfäng.

15. Då befinnas vi ock vara falska Guds vittnen, enär vi vittnat mot Gud, att han har uppväckt Kristus, hvilken han icke har uppväckt, om verkligen de döda icke uppstå. Apg. 2: 32.

16. Ty om de döda icke uppstå, så är icke heller Kristus uppstånden.

17. Men om Kristus icke är uppstånden, så är eder tro fåfäng, och I ären ännu i edra synder.

18. Så äro ock de förtappade, som hafva afsomnat i Kristus.

19. Om vi allenast i detta lifvet hafva hoppet till Kristus, så äro vi de usliaste af alla människor.

20. Men nu är Kristus uppstånden från de döda och har blifvit en förstling bland de afsomnade. Apg. 26: 23. Kol. 1: 18. 1 Petr. 1: 3. Upp. 1: 5.

21. Ty emedan döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. 1 Mos. 2: 17. 3: 6 f. Rom. 5: 12. 6: 23.

22. Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras lefvande;

23. men hvar och en i sin ordning, Kristus såsom förstling, sedan de som tillhöra Kristus, vid hans tillkommelse. 1 Tess. 4: 15 f.

24. Därefter ände, då han öfverlämnar riket åt Gud och Fadern, när han har tillintetgjort allt herradöme och all väldighet och makt.

25. Ty han måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter. Ef. 1: 20 f. Ps. 110: 1. Hebr. 10: 12 f.

26. Såsom den yttersta fienden varder döden tillintetgjord.

27. Ty allt har han lagt under hans fötter. Men då det heter, att allt är honom underlagdt, så är det klart, att den är undantagen, som har lagt allt under honom. Ef. 1: 22. Hebr. 2: 8. Matt. 28: 18.

28. Men sedan allt har blifvit honom underlagdt, då skall äfven Sonen själf varda underlagd den som har lagt allt under honom, på det att Gud skall vara allt i alla. 1 Kor. 3: 23. 11: 3.

29. Hvad skulle eljest de göra, som låta döpa sig öfver de döda? Om i allmänhet döda icke uppstå, hvarför låta de då döpa sig öfver de döda, Rom. 6: 36.

30. och hvarför utsätta ock vi oss hvar stund för faror?

31. Jag dör hvar dag, så sant jag af eder, mina bröder, har berömmelse i Kristus Jesus, vår Herre. 2 Kor. 4: 10 f. 11: 23.

32. Om jag efter människosätt har kämpat mot vilddjuren i Efesus, hvad gagn skulle jag väl hafva däraf? Om de döda icke uppstå, »låtom oss då äta och dricka, ty i morgon måste vi dö». Jes. 22: 13.

33. Låten icke vilseleda eder. »Dåligt umgänge fördärfvar goda seder.»

34. Vaknen upp rätteligen och synden icke; ty somliga äro okunniga om Gud; eder till blygd säger jag detta.
Rom. 13: 11. Ef. 5: 14.

35. Men någon torde säga: Huru uppstå de döda, och med hurudan kropp komma de?
Hes. 37: 3.

36. Du dåre, hvad du själf sår, det får icke lif, utan att det dör. Joh. 12: 24.

37. Och när du sår, sår du icke den kropp, som skall varda, utan endast ett korn, det må nu vara af hvete eller något annat.

38. Men Gud gifver det en kropp, sådan han velat, och åt hvart och ett frö dess egen kropp.

39. Icke är allt kött enahanda kött, utan ett är människors kött, ett annat är boskaps, ett annat är fåglars kött, ett annat är fiskars.

40. Och det finnes himmelska kroppar och jordiska kroppar, men en är de himmelskas härlighet och en annan de jordiskas.

41. En är solens härlighet och en annan månens härlighet och en annan stjärnornas härlighet; ty den ena stjärnan öfvergår den andra i härlighet.

42. Så är det ock med de dödas uppståndelse. Det varder sådt i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet.

43. Det varder sådt i vanära, det uppstår i härlighet. Det varder sådt i svaghet, det uppstår i kraft. Fil. 3: 20 f.

44. Det varder sådt en naturlig kropp, det uppstår en andlig kropp. Det gifves en naturlig kropp, och det gifves en andlig kropp.

45. Så är det ock skrifvet: »Den första människan Adam vardt till en lefvande själ»; den siste Adam vardt till en lifgifvande ande. 1 Mos. 2: 7.

46. Men det andliga är icke det första utan det naturliga, sedan det andliga.

47. Den första människan var af jorden jordisk, den andra människan är Herren af himmelen. Joh. 3: 13, 31.

48. Sådan den jordiska var, sådana äro ock de jordiska, och sådan den himmelska är, sådana äro ock de himmelska;

49. och såsom vi hafva burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas bild. 1 Mos. 5: 3. Rom. 8: 29. 2 Kor. 3: 18. 4: 11. Fil. 3: 21. 1 Joh. 3: 2.

50. Men det säger jag, mina bröder, att kött och blod kunna icke ärfva Guds rike, icke heller ärfver förgängligheten oförgängligheten. 1 Kor. 6: 13.

51. Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla afsomna, men alla skola vi förvandlas 1 Tess. 4: 15 f.

52. i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas. Matt. 24: 31.

53. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet och detta dödliga ikläda sig odödlighet. 2 Kor. 5: 4.

54. Men när detta förgängliga har iklädt sig oförgänglighet och detta dödliga har iklädt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som är skrifvet: »Döden är uppslukad i seger.»
Jes. 25: 8. Hos. 13: 14.

55. Du död, hvar är din udd; du dödsrike, hvar är din seger?

56. Men dödens udd är synden, och syndens kraft är lagen.
Rom. 4: 15. 5: 13. 6: 23. 7: 5, 13.

57. Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Joh. 16: 33. 1 Joh. 5: 5.

58. Därför, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

16 Kapitlet.

Angående ett sammanskott till de kristna i Jerusalem. Slutförmaningar och hälsningar.

Hvad angår sammanskottet till de heliga, så gören ock I, såsom jag har förordnat för Galatiens församlingar.
Rom. 12: 13. 15: 26 f. 2 Kor. 8: 4. 9: 1 f. Gal. 2: 10.

2. På första dagen i hvarje vecka lägge enhvar af eder hemma hos sig tillhopa hvad han kan lyckas åstadkomma, på det att icke sammanskott må göras, först när jag kommer.

3. Men när jag kommer, skall jag med bref afsända dem som I pröfven tjänliga, för att framföra eder gåfva till Jerusalem.

4. Men om det är skäl, att äfven jag reser, skola de resa med mig.

5. Men jag skall komma till eder, sedan jag har farit genom Macedonien. Ty Macedonien far jag igenom,
Apg. 19: 21. 2 Kor. 1: 16.

6. men hos eder skall jag måhända stanna något eller ock dröja kvar öfver vintern, på det att I mån fortskaffa mig hvartheist jag vill resa. 2 Kor. 1: 15.

7. Ty jag vill icke nu besöka eder i förbigående, emedan jag hoppas få stanna någon tid hos eder, om Herren det tillstådjer. 1 Kor. 4: 19. Jak. 4: 13 f.

8. Men i Efesus vill jag stanna kvar till pingsten.

9. Ty en stor och kraftig dörr har blifvit öppnad för mig, och där äro många motståndare. 2 Kor. 2: 12. Kol. 4: 3.

10. Men om Timoteus kommer, så sen till, att han må vara utan fruktan hos eder; ty han verkar Herrens verk, likasom jag.
Rom. 16: 21. 1 Kor. 4: 17. Fil. 2: 19 f.

11. Må därför ingen förakta honom, utan fortskaffen honom i frid, att han må komma till mig; ty jag väntar honom med bröderna. 1 Tim. 4: 12.

12. Men hvad brodern Apollos angår, har jag mycket uppmanat honom att fara till eder med bröderna, och han var alls icke villig att nu komma, men han skall komma, då det blifver honom lägligt.

13. Waken, stån fasta i tron, varen män, varen starka.
Matt. 25: 13. 1 Tess. 5: 6. Ef. 6: 10. Kol. 1: 11.

14. Må allt hos eder ske i kärlek.

15. Jag förmanar eder, mina bröder: I veten, att Stefanas' hus är Akajas förstling, och att de ställde sig till de heligas tjänst; 1 Kor. 1: 16.

16. sen till, att äfven Iären undergifna sådana män och hvar och en som medverkar och arbetar.
Fil. 2: 29. Hebr. 13: 17. 1 Tim. 5: 17.

17. Jag gläder mig öfver Stefanas' och Fortunati och Akaici närvaro, emedan dessa hafva ersatt saknaden af eder;

18. ty de hafva vederkvickt min och eder ande. Kännens därför vid sådana.
1 Tess. 5: 12.

19. Församlingarna i Asien hälsa eder. Akvilas och Priskilla, tillika med församlingen i deras hus, hälsa eder mycket i Herren. Apg. 18: 2. Rom. 16: 3.

20. Alla bröderna hälsa eder. Hälsen hvarandra med en helig kyss.
Rom. 16: 16. 2 Kor. 13: 12. 1 Tess. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

21. Hälsningen är skrifven egenhändigt af mig, Paulus.
Kol. 4: 18. 2 Tess. 3: 17.

22. Om någon icke har Herren Jesus Kristus kär, han vare förbannad! Maran ata *.

23. Herren Jesu Kristi nåd vare med eder! Rom. 16: 24.

24. Min kärlek är med eder alla i Kristus Jesus. Amen.

Pauli andra bref till korintierna.

1 Kapitlet.

Hälsning. Aposteln prisar Gud för hugsvalelse under lidanden och beder de trogna att icke af hans förändrade resplan draga den slutsatsen, att han vore vacklande i sin lära.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, och brodern Timoteus till den Guds församling, som är i Korint, tillika med alla de heliga, som äro i hela Akaja.

2. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus! Rom. 1: 7. 1 Kor. 1: 3. Gal. 1: 3. Ef. 1: 2.

3. Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, barmhärtighetens Fader och all hugsvalelses Gud,
Ef. 1: 3. 1 Petr. 1: 3.

4. som hugsvalar oss i allt vårt betryck, att vi må kunna hugsvala dem som äro i allehanda betryck med den hugsvalelse, hvarmed vi själfva af Gud hugsvalas! Rom. 15: 5. 2 Kor. 7: 6.

5. Ty såsom Kristi lidanden rikligen komma öfver oss, så kommer ock vår hugsvalelse rikligen genom Kristus.
Ps. 34: 20. 94: 19. 2 Kor. 4: 10. Kol. 1: 24.

6. Ehvad vi nu lida betryck, så är det till eder hugsvalelse och frälsning, eller vi hugsvalas, så är det till eder hugsvalelse, som visar sig verksam i tålamod vid samma lidanden, som äfven vi lida. Och vårt hopp om eder är stadigt, 2 Kor. 4: 15 f.

7. emedan vi veta, att såsom I delen lidandena, så delen I ock hugsvalelsen.

8. Ty vi vilja icke, mina bröder, att I skolen vara okunniga om vårt betryck, som har träffat oss i Asien, att vi öfvermåttan blifvit betungade, utöfver förmåga, så att vi ock misströstade om lifvet. Apg. 19: 23 f. 1 Kor. 15: 32.

9. Ja, vi hafva själfva haft det besked inom oss, att vi skulle dö, på det att vi icke måtte förtrösta på oss själfva utan på Gud, som uppväcker de döda,
Jer. 17: 5, 7.

10. och som har räddat och räddar oss ur en sådan död, och till hvilken vi hafva den förhoppning, att han ock framdeles skall rädda oss,

11. då äfven I bistån oss med eder förbön, på det att för den nåd, som

* Syriska ord, som betyda: Vår Herre kommer.

genom många har oss vederfarits, må för oss af många hembäras tacksägelse.
Rom. 15: 30. Fil. 1: 19. Filem. v. 22.

12. Ty vår berömmelse är detta, nämligen vårt samvetes vittnesbörd, att vi i Guds enfald och renhet, icke i köttslig vishet utan i Guds nåd hafva vandrat i världen, och i synnerhet bland eder. 1 Kor. 2: 4, 13. 2 Kor. 6: 6 f.

13. Ty vi skrifva icke till eder något annat, än hvad I läsen eller ock kännen; och jag hoppas, att I ända till slutet skolen känna —

14. såsom I ock delvis hafven känt oss — att vi äro eder berömmelse, likasom ock I vår, på Herren Jesu dag.
2 Kor. 5: 12. Fil. 2: 16. 4: 1. 1 Tess. 2: 19 f.

15. Och i denna tillförsikt ville jag först fara till eder, på det att I skullen få ännu ett nådebevis, Rom. 1: 11.

16. och genom eder stad fara till Macedonien och tillbaka från Macedonien till eder och af eder fortskaffas till Judeen. 1 Kor. 16: 5.

17. När jag nu tänkte detta, icke har jag väl då gjort mig skyldig till någon lättsinnighet, eller beslutar jag hvad jag beslutar efter köttet, på det att hos mig må vara ja ja och nej nej?
Matt. 5: 37. Jak. 5: 12.

18. Men Gud är trofast, så att vårt ord till eder icke har varit ja och nej.

19. Ty Guds Son Jesus Kristus, som bland eder är genom oss predikad, genom mig och Silvanus och Timoteus, blef icke ja och nej, utan ja har blifvit i honom.

20. Ty alla Guds löften äro ja i honom, därför ock amen genom honom, Gud till ära genom oss.

21. Men den som stadfäster oss tillika med eder till Kristus och som har smort oss är Gud, 1 Joh. 2: 20, 27.

22. hvilken ock har beseglat oss och gifvit oss Andens pant i våra hjärtan.
Rom. 8: 16. 2 Kor. 5: 5. Ef. 1: 13 f. 4: 30.

23. Men jag kallar Gud till vittne öfver min själ, att jag af skonsamhet mot eder ännu icke har kommit till Korint; 2 Kor. 11: 31.
Gal. 1: 20. Fil. 1: 8. 2 Kor. 12: 20. 13: 2, 10.

24. icke att vi äro herrar öfver eder tro, utan vi äro medhjälpare till eder glädje, ty I stån i tron. 1 Petr. 5: 3. 1 Kor. 3: 5.

2 Kapitlet.

Den fallnes återupptagande. Evangelii framgång och kraft.

Men för min egen skull fattade jag det beslut att icke åter komma till eder med bedröfvelse.

2. Ty om jag bedröfvar eder, hvem är då den som fröjdar mig, om icke den som bedröfvas af mig?

3. Och jag skref till eder just därför att, när jag komme, jag icke skulle få bedröfvelse af dem, af hvilka jag borde hafva glädje, emedan jag har den tillförsikten till eder alla, att min glädje är eder allas. 2 Kor. 12: 21.

4. Ty i stort betryck och hjärtats ångest skref jag till eder under många tårar, icke på det att I skullen bedröfvas, utan på det att I skullen förstå den kärlek, som jag i rikt mått har till eder.

5. Men om någon har åstadkommit bedröfvelse, så är det icke mig han har bedröfvat utan, för att icke vara för sträng, i viss mån eder alla. 1 Kor. 5: 1 f.

6. Det är nog, att en sådan har fått denna bestraffning af de flesta,

7. så att I nu tvärt om hellre mån förlåta och trösta honom, på det att han icke till äfventyrs må uppslukas genom alltför stor bedröfvelse.

8. Därför förmanar jag eder att mot honom göra kärlek gällande.

9. Ty därför skref jag ock eder till, att jag skulle få veta, huru I hållen profvet, om I ären lydiga i allt.

10. Men hvilken I förlåten något, honom förlåter ock jag, ty äfven den förlåtelse jag har gifvit, om jag gifvit någon, den har jag gifvit för eder skull i Kristi åsyn,

11. på det att vi icke måtte lida förfång af Satan, ty hans anslag äro oss icke obekanta.

12. Men då jag kom till Troas för att predika Kristi evangelium, och en dörr var öppnad för mig i Herren,
Apg. 16: 8 f. 1 Kor. 16: 9.

13. hade jag ingen ro i min ande, emedan jag icke fann min broder Titus, utan jag tog afsked af dem och for till Macedonien. 2 Kor. 7: 5 f.

14. Men Gud vare tack, som alltid förer oss i triumf i Kristus och uppenbarar lukten af sin kunskap genom oss allestädes! Kol. 1: 25 f.

15. Ty vi äro Kristi vällukt för Gud, bland dem som varda frälsta och bland dem som varda förtappade,

16. för dessa en dödslukt till död, men för de andra en lifslukt till lif. Och hvem är härtill skicklig?
Luk. 2: 34. 2 Kor. 3: 5 f.

17. Ty vi äro icke, såsom de många, sådana som förfalska Guds ord, utan såsom af rent uppsåt, utan såsom af Gud, tala vi inför Gud i Kristus.
2 Kor. 4: 2.

3 Kapitlet.

Det nya testamentets ämbete härligare än det gamla testamentets.

Begynna vi nu åter att förorda oss själfva? Eller behöfva vi väl, såsom somliga, förordande bref till eder eller förordande bref från eder?
2 Kor. 5: 12. 10: 8.

2. Vårt bref ären I, inskrifvet i våra hjärtan, kändt och läst af alla människor,
1 Kor. 9: 2 f.

3. då det är uppenbart, att I ären ett Kristi bref, tillkommet genom vår tjänst, skrifvet icke med bläck utan med lefvande Guds Ande, icke på taflor af sten utan på hjärtats taflor af kött.
2 Mos. 24: 12. Jer. 31: 33.

4. Men en sådan tillförsikt hafva vi genom Kristus till Gud,

5. icke att vi af oss själfva äro skickliga att tänka något, såsom af oss själfva, utan vår skicklighet är från Gud,
Fil. 2: 13.

6. hvilken ock har gjort oss skickliga att vara ett nytt förbunds tjänare, icke bokstafvens utan Andens, ty bokstafven dödar, men Anden gör lefvande.
Jer. 31: 31. 2 Kor. 5: 18. Hebr. 8: 6 f. Rom. 2: 27 f. 7: 6, 10 f. 8: 2.

7. Men om dödens ämbete, som med bokstäfver var inristadt i stenar, framträdde i härlighet, så att Israels barn icke kunde se på Moses' ansikte för hans ansiktes härlighets skull, hvilken var försvinnande,
2 Mos. 34: 29 f.

8. huru skulle då icke Andens ämbete hafva ännu större härlighet!

9. Ty om fördömelsens ämbete hade härlighet, så har rättfärdighetens ämbete en ännu mycket större härlighet.
Rom. 1: 18 f. 3: 21 f.

10. Ty äfven det härliga har i denna del ingen härlighet, för den öfverträffande härlighetens skull.

11. Ty om det försvinnande hade härlighet, så har det förblifvande mycket större härlighet.

12. Då vi nu hafva ett sådant hopp, äro vi mycket frimodiga
Ef. 6: 19.

13. och göra icke såsom Moses, hvilken hängde ett täckelse för sitt ansikte, på det att Israels barn icke skulle se på slutet af det försvinnande.
2 Mos. 34: 33 f.

14. Men deras sinnen blefvo förstockade, ty ända till denna dag ligger, vid läsningen af gamla testamentet, samma täckelse kvar, utan att det för dem är uppenbart, att det försvinner i Kristus.

15. Utan allt intill denna dag ligger, då Moses läses, ett täckelse öfver deras hjärta.

16. Men när det omvänder sig till Herren, varder täckelset borttaget.

17. Men Herren är Anden, och hvarest Herrens Ande är, där är frihet.

18. Men vi alla som med aftäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel varda förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet, såsom från Herrens Ande.
1 Kor. 13: 12.

4 Kapitlet.

Apostelns nit och frimodighet i evangelii förkunnande.

Därför, då vi hafva detta ämbete, efter den barmhärtighet, som oss vederfarits, så förtröttas vi icke,

2. utan hafva frånsagt oss alla skammens smygvägar och vandra icke i illfundighet och förfalska icke heller Guds ord, utan genom sanningens uppenbarande förorda vi oss hos hvarje människligt samvete inför Gud.
2 Kor. 2: 17. 5: 11. 6: 4. 1 Tess. 2: 3 f.

3. Men om ock vårt evangelium är förtäckt, så är det förtäckt hos dem som varda förtappade,
2 Tess. 2: 9 f.

4. hos hvilka denna världens gud har förblindat de otrognas sinnen, att för dem icke skall stråla ljuset af Kristi härlighets evangelium, hvilken är Guds afbild.
Jes. 6: 10. Joh. 12: 40.
2 Kor. 3: 18. Kol. 1: 15. Hebr. 1: 3.

5. Ty vi predika icke oss själfva, utan Kristus Jesus såsom Herre och oss själfva såsom edra tjänare för Jesu skull.
2 Kor. 1: 24.

6. Ty Gud är den som bjöd ljuset lysa utur mörkret och lyste i våra hjärtan, på det att kunskapen om Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte skulle framlysa.
1 Mos. 1: 3.

7. Men vi hafva denna skatt i lerkärl, på det att den öfversvinnliga kraften må vara Guds och icke af oss.
2 Kor. 5: 1. 1 Kor. 2: 5.

8. Vi äro på allt sätt trängda men icke undertryckta, rådvilla men icke rådlösa,

9. förföljda men icke öfvergifna, nederslagna men icke förlorade;
Ps. 37: 24.

10. vi föra alltid omkring Jesu död i vår kropp, på det att ock Jesu lif må i vår kropp varda uppenbart.
Rom. 6: 17.
Gal. 6: 17. 2 Kor. 1: 5. 2 Tim. 2: 11 f.

11. Ty vi som lefva öfverlämnas alltid åt döden för Jesu skull, på det att

ock Jesu lif må uppenbaras i vårt dödliga kött.
Ps. 44: 23. Matt. 5: 11. Rom. 8: 36. 1 Kor. 15: 31, 49. Kol. 3: 4.

12. Således är nu döden verksam i oss, men lifvet i eder.

13. Men emedan vi hafva samma trons Ande, så — enligt hvad som är skrifvet: »Jag trodde, därför talade jag» — tro ock vi, därför tala vi ock,
Ps. 116: 10.

14. vetande, att den som uppväckte Herren Jesus, han skall ock genom Jesus uppväcka oss och framställa oss tillika med eder.
Rom. 8: 11. 1 Kor. 6: 14.

15. Ty allt sker för eder skull, på det nåden, som öfverflödat, må för de mångas tacksägelsers skull rikligen lända till Guds pris.

16. Därför förtröttas vi icke, utan om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas dock den invärtes dag efter dag.
Ef. 3: 16.

17. Ty vår bedröfvelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på öfversvinnligt sätt i öfversvinnligt mått en evig fullvikt af härlighet,
Ps. 30: 6. Matt. 5: 12. Rom. 8: 18. 2 Tess. 1: 7.

18. åt oss, som icke se efter de ting, som synas, utan efter dem som icke synas; ty de ting, som synas, äro timliga, men de som icke synas äro eviga.
Rom. 8: 24.

5 Kapitlet.

Längtan efter den himmelska boningen. Ny skapelse i Kristus. Försoningens ämbete.

Ty vi veta, att om vårt jordiska tältshus nedbrytes, hafva vi en byggnad af Gud, ett hus, icke gjordt med händer, evigt i himmelen.
2 Kor. 4: 7. Hebr. 11: 10. 2 Petr. 1: 13 f.

2. Också sucka vi i detta, längtande att öfverklädа oss med vår boning från himmelen,
Rom. 8: 23. Fil. 3: 21.

3. om vi annars skola befinnas klädda och icke nakna.

4. Ty vi som äro i tältet sucka och äro betungade, emedan vi icke vilja afklädа oss, utan öfverklädа oss, på det att det dödliga må varda uppslukadt af lifvet.
Rom. 8: 11. 1 Kor. 15: 53 f.

5. Men den som har beredt oss till just detta är Gud, som har gifvit oss Andens pant.
Rom. 8: 16. 2 Kor. 1: 22. Ef. 1: 13 f. 4: 30.

6. Därför äro vi alltid vid godt mod och veta, att så länge vi äro hemma i kroppen, äro vi borta från Herren.
1 Kon. 29: 15. Ps. 39: 13. 119: 19. Hebr. 11. 13.

7. Ty vi vandra i tro, icke i åskådning.
Rom. 8: 24 f. 1 Kor. 13: 12. 2 Kor. 4: 18. Hebr. 11: 1.

8. Men vi äro vid godt mod och hafva mer lust att vara borta från kroppen och vara hemma hos Herren.
Fil. 1: 23.

9. Därför, ehvad vi äro hemma eller borta, sätta vi ock vår ära i att vara honom behagliga.

10. Ty vi måste alla varda uppenbarade för Kristi domstol, på det att hvar och en skall få igen sitt lifs gärningar, alltefter som han har handlat, ehvad det är godt eller ondt.
Matt. 25: 31 f. Joh. 5: 29. Rom. 14: 10 f. Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. Kol. 3: 24 f.

11. Då vi nu känna Herrens fruktan, söka vi öfvertyga människor; men för Gud äro vi uppenbara, och jag hoppas, att vi ock äro uppenbara i edra samveten.

12. Ty vi förorda icke åter oss själfva hos eder, men vi gifva eder tillfälle att berömma eder af oss, på det att I mån vara försedda mot dem som berömma sig af det som synes för ögonen, men icke af det som är i hjärtat.
2 Kor. 1: 14. 3: 1. 10: 8. 11: 12.

13. Ty ehvad vi äro utom oss, så äro vi det för Gud, eller vi äro vid sans, så äro vi det för eder.

14. Ty Kristi kärlek tvingar oss som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hafva alla dött.

15. Och han har dött för alla, på det att de som lefva icke mera må lefva för sig själfva, utan för honom som för dem har dött och uppstått.
Rom. 6: 11 f. 1 Kor. 6: 19. Gal. 2: 20. 1 Tess. 5: 10. 1 Petr. 4: 2.

16. Så känna vi nu från denna stund ingen efter köttet; och om vi än hafva känt Kristus efter köttet, så känna vi honom numera icke så.

17. Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blifvit nytt.
Gal. 5: 6. 6: 15. Jes. 43: 18 f. Upp. 21: 5.

18. Men alltsammans är af Gud, som har försonat oss med sig genom Kristus och gifvit oss försoningens ämbete.
Rom. 5: 10. 1 Joh. 2: 2. 4: 10.

19. Ty Gud försonade i Kristus världen med sig, icke tillräknande dem deras öfvertrådelser, och nedlade hos oss försoningens ord.
Kol. 2: 9. Rom. 3: 24 f. Kol. 1: 20.

20. I Kristi ställe äro vi därför sändebud, likasom förmanade Gud genom oss. Vi bedja i Kristi ställe: Låten försona eder med Gud.

21. Ty den som icke visste af synd
har han för oss gjort till synd, på det
att vi skulle varda Guds rättfärdighet
i honom. Jes. 53: 6, 9, 12. 1 Petr. 2: 22 f.
Rom. 8: 3. Gal. 3: 13. 1 Joh. 3: 5. Rom. 5: 19.

6 Kapitlet.

Förmaning till trohet mot Gud och till undvikande af likställighet med världen.

Såsom medarbetare förmana vi eder
och att icke fåfängt mottaga Guds
nåd. 1 Kor. 3: 9. Hebr. 12: 15.

2. Ty han säger: »Jag har bönhört
dig i behaglig tid, och jag har hulpit
dig på frälsningens dag.» Se, nu är en
välbehaglig tid, se, nu är frälsningens
dag. Jes. 49: 8. Luk. 4: 18 f. Rom. 13: 12.

3. Och vi gifva icke i något någon
anstöt, på det att ämbetet icke må blifva
klandradt, 1 Kor. 10: 32.

4. utan vi bevisa oss i allting såsom
Guds tjänare, i mycket tålamod, i be-
dröfvelser, i nöd, i trångmål,
1 Kor. 4: 1.

5. i hugg och slag, i fängelser, i upp-
ror, i mödor, i vakor, i fastor,
2 Kor. 11: 23.

6. i renhet, i kunskap, i långmodig-
het, i mildhet, i den Helige Ande, i
oskrymtad kärlek, 2 Kor. 4: 2. Rom. 12: 9.

7. i sanningens ord, i Guds kraft, ge-
nom rättfärdighetens vapen till höger
och till vänster, 1 Kor. 2: 4. Ef. 6: 11 f.

8. genom ära och smälek, genom
ondt rykte och godt rykte, såsom be-
dragare och dock sannfärdiga,

9. såsom okända och dock väl kända,
såsom döende och se, vi lefva, såsom
tuktade och dock icke dödade,
1 Kor. 15: 30 f. Ps. 118: 18.

10. såsom bedröfvade och dock all-
tid glada, såsom fattiga och dock många
rika görande, såsom intet hafvande och
dock allting ägande.
2 Kor. 7: 4. Rom. 5: 3. Fil. 2: 17. 4: 11 f.

11. Vår mun har öppnat sig till eder,
I korintier, vårt hjärta är vidgadt.

12. I hafven icke trångt rum i oss,
men I hafven trångt rum i edra hjärtan.
2 Kor. 7: 2 f.

13. Men till motsvarande gengåfva,
jag talar såsom till barn, vidgen ock I
eder! 1 Kor. 4: 14.

14. Bären icke främmande ok till-
sammans med otrogna, ty hvad har
rättfärdighet att göra med orättfärdig-
het, eller hvad gemenskap har ljus med
mörker? 5 Mos. 7: 2.
Ords. 24: 1. 1 Kor. 5: 9 f. Ef. 5: 8 f.

* Se 6 kap. v. 12, 13.

15. Och huru förlikar sig Kristus med
Belial, eller hvad del har en troende
med en otrogen? 1 Kor. 10: 21.

16. Eller huru kan Guds tempel stå
tillsammans med afgudar? Ty I ären
ett den lefvande Gudens tempel, så-
som Gud har sagt: »Jag skall bo hos
dem och vandra bland dem, och jag
skall vara deras Gud, och de skola
vara mitt folk.» 1 Kor. 10: 14. 3: 16. 6: 19.
Hebr. 3: 6. 1 Petr. 2: 5. 3 Mos. 26: 11 f. Hes. 37: 27.

17. Därför, »gån ut ifrån dem och
skiljens från dem», säger Herren, »och
kommen icke vid det orent är; och jag
skall mottaga eder Jes. 52: 11. Upp. 18: 4.

18. och vara eder en fader, och I
skolen vara mina söner och döttrar»,
säger Herren, den Allsvåldige.
Jer. 31: 1, 9. Upp. 21: 7.

7 Kapitlet.

Förmaning till helgelse. Apostelns fröjd öfver korintiernas bättring.

Då vi nu hafva dessa löften, mina äls-
kade, så låtom oss rena oss från all
köttets och andens besmittelse, full-
bordande helgelsen i Guds räddhåga.
Hebr. 10: 22. 1 Joh. 3: 3.

2. Gifven oss rum *; vi hafva icke för-
orättat någon, icke plundrat någon, icke
gjort någon förfång.
Apg. 20: 33. 2 Kor. 12: 15 f.

3. Jag säger icke det för att fördöma
eder, ty jag har förut sagt, att I ären
i våra hjärtan för att dö och lefva med
oss. 2 Kor. 6: 11 f.

4. Stor är min frimodighet med af-
seende på eder, stor är min berömmelse
öfver eder; jag är uppfylld med hug-
svalelse, jag öfverflödar af glädje i allt
vårt betryck. Fil. 2: 17. Kol. 1: 24.

5. Ty äfven då vi kommo till Mace-
donien, hade vårt kött ingen ro, utan
vi voro på allt sätt trängda: utifrån
strider, inifrån förskräckelser.
2 Kor. 2: 12 f.

6. Men Gud, som hugsvalar de ned-
slagna, hugsvalade oss genom Titi an-
komst,

7. dock icke blott genom hans ankomst
utan äfven genom den hugsvalelse, han
hade fått med afseende på eder, ty han
omtalade för oss eder längtan, eder
klagan, edert nit om mig, så att jag
gladde mig ännu mer.

8. Ty om jag ock bedröfvade eder
med brefvet, så ångrar jag det icke;
och om jag än ångrade det — ty jag

ser, att samma bref har bedröfvat eder, om ock blott för en stund —
2 Kor. 2: 4.
9. så gläder jag mig nu, icke därför att I blefven bedröfvade, utan därför att I blefven bedröfvade till bättring. Ty I blefven bedröfvade efter Guds sinne, på det att I icke genom oss skullen lida någon skada.
10. Ty den sorg, som är efter Guds sinne, kommer åstad bättring till frälsning, som man icke ångrar, men världens sorg kommer åstad döden.
Ps. 51. Luk. 18: 13 f.
11. Ty se, just detta, att I blefven bedröfvade efter Guds sinne, hvilken ifver har det icke åstadkommit hos eder, hvilket ursäktande, hvilken förtrytelse, hvilken fruktan, hvilken längtan, hvilket nit, hvilken bestraffning! På allt sätt hafven I bevisat eder vara rena i den saken.
12. Om jag skref till eder, skedde det således hvarken för den förorättades eller för den förorättades skull, utan på det att eder ifver för oss skulle hos eder varda uppenbar inför Gud.
13. Fördenskull hafva vi blifvit hugsvalade. Men jämte denna vår hugsvalelse hafva vi ännu mycket mer gladt oss öfver Titi glädje, emedan hans ande har blifvit vederkvickt af eder alla.
14. Ty om jag för honom har berömt mig något öfver eder, så har jag icke kommit på skam, utan likasom vi hafva talat allt i sanning för eder, så har ock vårt beröm inför Titus blifvit en sanning.
15. Och hans hjärta är ännu mer vändt till eder, då han erinrar sig allas eder lydnad, huru I med fruktan och bäfvan mottogen honom.
16. Jag gläder mig, att jag i allt har godt mod med afseende på eder.
2 Tess. 3: 4. Filem. v. 21.

8 Kapitlet.

Uppmaning till sammanskott för de kristna i Jerusalem.

Men vi göra eder kunnig, mina bröder, den Guds nåd, som har blifvit gifven i Macedoniens församlingar, Rom. 15:26.
2. att under mycken bepröfvelse i lidande deras öfverflödande glädje och deras djupa fattigdom har flödat öfver, så att de rikligen gifvit i enfald.
Rom. 12: 8.
3. Ty efter förmåga, jag betygar det, och öfver förmåga gåfvo de sjelfmant,
4. bedjande oss med mycken enträgenhet om den ynnesten att få deltaga i undsättningen till de heliga.
5. Och icke såsom vi hade väntat, utan sig sjelfva gåfvo de först åt Herren och så åt oss genom Guds vilja,
6. på det att vi måtte uppmana Titus, att likasom han förut hade begynt, så skulle han ock bland eder bringa till fullbordan äfven denna nåd.
7. Men såsom I uti allt öfverflöden, i tro och i tal och i kunskap och i all ifver och i eder kärlek till oss, så sen till, att I ock öfverflöden i denna nåd.
1 Kor. 1: 5.
8. Icke såsom en föreskrift säger jag detta, utan emedan jag genom andras ifver äfven vill pröfva äktheten af eder kärlek.
9. Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.
Matt. 8: 20. Luk. 9: 58. Fil. 2: 6 f.
10. Och ett råd gifver jag härutinnan, ty detta är till gagn för eder, som sedan förra året hafven varit de första icke blott att verkställa utan ock att vilja.
2 Kor. 9: 2.
11. Fullborden nu ock verkställandet, på det att, likasom hågen var att vilja, så ock fullbordandet måtte framgå af ägandet.
12. Ty om hågen är för handen, så är han välbehaglig i mån af hvad han äger, icke i mån af hvad han icke äger.
Ords. 3: 28. Mark. 12: 43. Luk. 21: 3.
2 Kor. 9: 7. 1 Petr. 4: 10.
13. Ty meningen är icke, att andra skola hafva lättnad och I nöd, utan att det skall gå lika till;
14. i denna tid må edert öfverflöd komma deras brist till hjälp, på det att ock deras öfverflöd må komma eder brist till hjälp, att det må blifva likhet,
15. såsom det är skrifvet: »Den som samlade mycket hade intet till öfverlopps, och den som samlade litet, honom fattades intet.» 2 Mos. 16: 18.
16. Men Gud vare tack, som ingifver i Titi hjärta samma ifver för eder!
17. Ty han antog uppmaningen, men då han var mycket nitisk, för han sjelfmant till eder.
18. Och vi hafva sändt med honom den broder, som i alla församlingarna har berömmelse i evangelium,
19. och icke det allenast, utan som ock blifvit vald af församlingarna att vara vår följeslagare på resan med denna af oss ombesörjda kärleksgåfva, för att

främja Herrens egen ära och vår beredvillighet.

20. Därmed vilja vi undvika, att någon skall klandra oss för hvad som rör detta rikliga sammanskott, som af oss ombesörjes,

21. ty vi äro betänkta på det som är rätt icke allenast inför Herren utan ock inför människor.

Rom. 12: 17. Fil. 4: 8. Apg. 24: 16.

22. Men jämte dem hafva vi sändt den vår broder, hvilken vi många gånger i många stycken hafva pröfvat vara nitisk, men som nu är långt mera nitisk i följd af sitt stora förtroende till eder.

23. Ehvad det är fråga om Titus, så är han min medbroder och medarbetare hos eder, eller om våra bröder, så äro de församlingars sändebud och Kristi ära.

24. Låten därför beviset på eder kärlek och på vår berömmelse öfver eder inför dem varda uppenbart i församlingarnas åsyn.

9 Kapitlet.

Fortsättning af det föregående.

Ty om undsättningen till de heliga är det öfverflödigt att jag skrifver till eder, 2 Kor. 8: 4.

2. ty jag känner eder beredvillighet, af hvilken jag berömmer mig angående eder inför macedonierna, att Akaja sedan förra året har varit redo; och edert nit har eggat de flesta. 2 Kor. 8: 10 f.

3. Men jag har sändt bröderna, på det att vår berömmelse öfver eder i denna del icke må befinnas ogrundad, och att I, såsom jag sade, mån vara redo,

4. på det att icke, om några macedonier komma med mig och finna eder oberedda, vi, för att icke säga I, då må komma på skam i denna fråga om berömmelse.

5. Jag har därför ansett nödvändigt att uppmana bröderna att i förväg fara till eder och bereda den förut lofvade välsignelsen från eder, så att den må vara tillreds såsom en välsignelse och icke såsom en njugghet.

6. Men det säger jag: Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt, och den som sår med välsignelse, han skall ock skörda med välsignelse.

Ords. 11: 24. 22: 9. Gal. 6: 8.

7. Hvar och en eftersom han vill i sitt hjärta, icke med olust eller af tvång! Ty Gud älskar en glad gifvare.

2 Mos. 35: 2. 35: 5. Rom. 12: 8.

8. Men Gud är mäktig att låta all nåd öfverflöda till eder, på det att I uti allt mån alltid hafva nog och öfverflöda till allt godt verk,

9. såsom det är skrifvet: »Han utströdde, han gaf åt de fattiga, hans rättfärdighet förblifver evinnerligen.»

Ps. 112: 9.

10. Och den som gifver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock gifva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter,

11. så att I uti allt varden rika till all gifmildhet i enfald, hvilken genom oss verkar tacksägelse till Gud.

12. Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud, 2 Kor. 1: 11. 4: 15.

13. då de genom profvet af denna tjänst föranledas att prisa Gud för eder lydaktiga bekännelse till Kristi evangelium och för edert deltagande i enfald för dem och för alla,

14. under det att ock de, med bön för eder, längta efter eder för den öfversvinnliga Guds nåd, som är öfver eder.

15. Men Gud vare tack för hans outsägliga gåfva!

10 Kapitlet.

Apostelns självförsvar mot sina motståndare.

Men jag, Paulus, förmanar eder vid Kristi saktmodighet och mildhet, jag som, då jag är närvarande bland eder, är ödmjuk, men frånvarande är dristig mot eder,

2. och beder eder, att jag icke må nödgas närvarande handla dristeligen med den tillförsikt, hvarmed jag anser mig böra djärft uppträda mot några hvilka anse oss, som om vi vandrade efter köttet.

3. Ty fastän vi vandra i köttet, strida vi dock icke efter köttet.

4. Ty våra stridsvapen äro icke köttsliga, utan mäktiga inför Gud att nedslå fästen, Kf. 6: 13 f.

5. enär vi nedslå tankebyggnader och hvarje förskansning, som uppreses mot Guds kunskap, och taga allt förnuft till fånga till Kristi lydnad

6. och äro redobogna att bestraffa all olydnad, när eder lydnad har blifvit fullkomnad.

7. Sen I på det som är utvärtes? Om någon är viss med sig själf, att han hörer Kristus till, så tänke han ock

vid sig själf, att likasom han hörer Kristus till, så göra vi det ock.
1 Kor. 14: 37.

8. Ty om jag ock något mer berömmer mig öfver vår makt, som Herren har gifvit oss till eder uppbyggelse och icke till edert fördärf, skall jag dock icke komma på skam; 2 Kor. 12: 6. 13: 10.

9. på det att jag icke må anses, såsom ville jag förskräcka eder med mina bref.

10. Ty brefven, säger man, äro väl myndiga och starka, men den lekamliga närvaron är svag och talet föraktadt.

11. Den sådant säger, han besinne, att sådana som vi frånvarande äro med orden i våra bref, sådana äro vi ock i gärningen, när vi äro närvarande.

12. Ty vi drista icke räkna oss till eller jämföra oss med några bland dem som förorda sig själfva; men eftersom de måta sig efter sig själfva och jämföra sig med sig själfva, äro de utan förstånd. 2 Kor. 3: 1. 5: 12.

13. Men vi vilja icke öfvermåttan berömma oss, utan efter måttet af den måttstock, som Gud har tilldelat oss såsom mått, att nämligen nå fram till och med till eder.
2 Kor. 11: 18. 12: 5 f. 1 Kor. 12: 11.

14. Ty vi utsträcka oss icke för långt, såsom nådde vi icke fram till eder, ty till och med till eder hafva vi hunnit med Kristi evangelium;

15. icke öfvermåttan berömmande oss af andras arbeten, men ägande det hopp, att vi, då eder tro tillväxer hos eder, rikligen skola utvidgas efter vår måttstock,

16. så att vi få predika evangelium i de trakter, som ligga bortom eder, och icke inom andras område berömma oss af det som är färdigt.

17. Men den som berömmer sig, han berömme sig i Herren.
Jes. 65: 16. Jer. 9: 23 f.

18. Ty den som förordar sig själf, han är icke bepröfvad, utan den hvilken Herren förordar.
Ords. 27: 2. Rom. 2: 29. 1 Kor. 4: 5.

11 Kapitlet.

Fortsättning af apostelns självförsvar.

Väl vore, om I fördrogen något litet fåvitska af mig; dock I hafven verkligen fördrag med mig.

2. Ty jag nitälskar för eder med Guds nitälskan*, emedan jag har trolofvat eder med en enda man för att ställa fram för Kristus en ren jungfru.
2 Kor. 5: 13.

3. Men jag fruktar, att likasom ormen besvek Eva med sin illfundighet, så skola äfven edra sinnen fördärfvas och vändas från den enfaldiga troheten mot Kristus. 1 Mos. 3: 4 f. Joh. 8: 44.

4. Ty om den som kommer till eder predikar en annan Jesus än den vi hafva predikat, eller om I undfån en annan Ande än den, I hafven undfått, eller ett annat evangelium än det, I hafven mottagit, så fördrogen I det med rätta. Gal. 1: 6 f

5. Ty jag anser mig i intet afseende stå efter de höga apostlarna.
2 Kor. 12: 11.

6. Om jag än är olärd i talet, så är jag det dock icke i kunskapen; dock vi äro i alla stycken uppenbara bland alla med afseende på eder.
1 Kor. 1: 17 f. 2: 1, 13. Ef. 3: 4. 2 Kor. 4: 2. 5: 11.

7. Eller har jag väl gjort synd däri, att jag har förnedrat mig, på det att I skullen blifva upphöjda, när jag för intet förkunnade eder Guds evangelium?
1 Kor. 9: 12.

8. Andra församlingar har jag plundrat och tagit lön af dem för att kunna tjäna eder; Fil. 4: 10, 15.

9. och då jag var hos eder och led brist, föll jag ingen till last; ty det som fattades mig fyllde bröderna, när de kommo från Macedonien, och på allt sätt har jag aktat mig och skall jag akta mig att vara eder till tunga.
Apg. 20: 33. 2 Kor. 12: 13. 1 Tess. 2: 9. 2 Tess. 3: 8.

10. Så visst som Kristi sanning är i mig, skall denna min berömmelse icke förstummas i Akajas landsändar.
1 Kor. 9: 15.

11. Hvarför? Männe därför, att jag icke älskar eder? Gud vet det.

12. Men hvad jag gör, det skall jag ock göra för att afskära tillfället för dem som söka tillfälle att i det, hvaröfver de berömma sig, blifva befunna oss lika.

13. Ty sådana äro falska apostlar, bedrägliga arbetare, som förskapa sig till Kristi apostlar.

14. Och det är icke underligt, ty Satan själf förskapar sig till en ljusets ängel.

15. Därför är det icke något synnerligt, om äfven hans tjänare förskapa sig till rättfärdighetens tjänare; hvilkas ände skall vara efter deras gärningar.

* Aposteln syftar här därpå, att profeterna i gamla testamentet ofta framställde förhållandet mellan Jehova och Israel under bilden af en man och hans hustru.

16. Åter säger jag: Ingen akte mig för fåvitsk; men i annat fall, hållen till godo med mig, om ock såsom fåvitsk, att äfven jag må något litet få berömma mig. 2 Kor. 12: 6.

17. Hvad jag talar i denna fråga om berömmelse, det talar jag icke efter Herren, utan såsom i fåvitsko.

18. Enär många berömma sig efter köttet, så skall äfven jag berömma mig. Fil. 3: 3 f.

19. Ty eftersom I ären kloka, hafven I gärna fördrag med de fåvitska.

20. Ty I fördragen, om någon gör eder till trälar, om någon äter upp eder, om någon fångar eder, om någon förhäfver sig, om någon slår eder i ansiktet.

21. Till skam säger jag detta, enär vi voro svaga. Men det, hvari någon annan är dristig, däri, jag talar i fåvitsko, är ock jag dristig.

22. De äro ebréer. Jag ock. De äro israeliter. Jag ock. De äro Abrahams säd. Jag ock. Apg. 22: 3. Rom. 11: 1. Fil. 3: 5.

23. De äro Kristi tjänare. Såsom vore jag från förståndet, säger jag: Jag ännu mer. Jag har arbetat mer, jag har fått långt flera slag, oftare varit fången, ofta varit i dödsnöd. 1 Kor. 15: 10, 31. Apg. 9: 16. 21: 11. 1 Kor. 4: 11.

24. Af judar har jag fem gånger fått fyrtio slag, ett mindre. 5 Mos. 25: 3.

25. Tre gånger har jag blifvit gisslad, en gång stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, en natt och en dag har jag tillbragt i djupet. Apg. 16: 22. 14: 19.

26. Ofta har jag varit på resor, i faror på floder, i faror för röfvare, i faror för landsmän, i faror för hedningar, i faror i stad, i faror i ödemark, i faror på haf, i faror bland falska bröder, Gal. 2: 4.

27. i möda och besvär, ofta i vakor, i hunger och törst, ofta i fastor, i köld och nakenhet. 2 Kor. 6: 4 f.

28. Utom det som eljest påkommer, varder jag dagligen öfverlupen och bär omsorg för alla församlingarna. Apg. 20: 18 f.

29. Hvem är svag, och jag varder icke svag? Hvem får anstöt, och jag brinner icke? 1 Kor. 9: 22. 8: 13.

30. Om jag skall berömma mig, så vill jag berömma mig af det, som hör till min svaghet. 2 Kor. 12: 5.

31. Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, han som är välsignad i evighet, vet, att jag icke ljuger. Gal. 1: 20.

32. I Damaskus lät konung Aretas' ståthållare bevaka damaskenernas stad och ville gripa mig,

33. men genom en glugg på muren blef jag nedsläppt i en korg och undslapp hans händer. Apg. 9: 25.

12 Kapitlet.

Fortsättning af det föregående.

Att berömma mig är nödvändigt, ehuru icke nyttigt; ty jag kommer nu till syner och uppenbarelser från Herren. Apg. 9: 3. 18: 9 f. 22: 17 f. 1 Kor. 15: 8.

2. Jag känner en man i Kristus, hvilken för fjorton år sedan — om han var i kroppen eller utom kroppen, det vet jag icke, Gud vet det — vardt upryckt ända till tredje himmelen.

3. Och jag vet, att densamme — om han var i kroppen eller utom kroppen, det vet jag icke, Gud vet det —

4. vardt upryckt till paradiset och hörde outsägliga ord, hvilka ingen människa får utsäga.

5. Öfver denne skall jag berömma mig, men öfver mig själf skall jag icke berömma mig, om icke af mina svagheter. 2 Kor. 11: 30.

6. Ty om jag ville berömma mig själf, så vore jag icke fåvitsk, emedan jag då skulle tala sanning, men jag afhåller mig därifrån, på det att ingen må tänka om mig utöfver hvad han ser hos mig eller hör af mig. 2 Kor. 10: 8. 11: 16.

7. Och på det att jag icke skulle förhäfva mig öfver de utomordentliga uppenbarelserna, gafs mig en påle för köttet, en Satans ängel, som skulle kindpusta mig, på det att jag icke skulle förhäfva mig.

8. Om denne bad jag Herren tre gånger, att han måtte vika från mig,

9. och han har sagt till mig: Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet. Därför skall jag hellre med största lust berömma mig af mina svagheter, på det att Kristi kraft må hvila öfver mig.

10. Därför finner jag välbehag i svagheter, i misshandlingar, i vedermödor, i förföljelser och trångmål för Kristi skull, ty när jag är svag, då är jag stark.

11. Jag har blifvit fåvitsk i att berömma mig, men I hafven nödgat mig därtill. Ty jag hade bort förordas af eder, enär jag i intet har stått efter de höga apostlarna, om än jag intet är. 2 Kor. 11: 1, 5.

12. En apostels tecken hafva bland eder blifvit gjorda med allt tålamod genom tecken och under och krafter.
1 Kor. 9: 2. 2 Kor. 6: 4.

13. Ty i hvad annat stycke hafven I väl blifvit eftersatta för de andra församlingarna än däri, att jag själf ej har legat eder till last? Förlåten mig denna oförrätt. 2 Kor. 11: 9.

14. Se, nu för tredje gången är jag redo att komma till eder och skall icke ligga eder till last; ty jag söker icke edert utan eder, ty icke äro barnen skyldiga att samla åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen. 2 Kor. 13: 1.

15. Men jag vill mycket gärna uppoffra och uppoffras för edra själar, om jag ock, ju mer jag älskar eder, varder desto mindre älskad.
Kol. 1: 24. 2 Tim. 2: 10.

16. Men låt vara, att jag icke själf har betungat eder, men jag har kanske varit illfundig och fångat eder med svek.

17. Har jag väl genom någon af dem som jag sändt till eder gjort eder något förfång?

18. Jag uppmanade Titus och sände brodern med; icke har väl Titus gjort eder något förfång? Hafva vi icke vandrat i samma anda? Hafva vi icke vandrat i samma spår? 2 Kor. 8: 6, 18.

19. Åter menen I, att vi försvara oss inför eder. Inför Gud i Kristus tala vi, men allt, mina älskade, för eder uppbyggelses skull. 2 Kor. 5: 12.

20. Ty jag fruktar, att, då jag kommer, jag icke finner eder sådana som jag vill, och att jag själf af eder befinnes sådan som I icke viljen, och att trätor, afundsjuka, vrede, partisinne, förtal, örontassel, högmod och oordningar torde finnas bland eder,
1 Kor. 3: 3. Gal. 5: 20. Rom. 1: 29 f. 1 Kor. 4: 21. 2 Kor. 10: 2. 13: 2.

21. och att, vid min återkomst, min Gud förödmjukar mig med afseende på eder och jag måste sörja öfver många, som förut hafva syndat och icke bättrat sig, för den orenhet och skörlefnad och liderlighet, som de hafva bedrifvit.

13 Kapitlet.

Uppmaning till självprövning. Slutönskan.

För tredje gången kommer jag nu till eder: »Efter två eller tre vittnens utsago skall hvarje sak bestämmas.» 4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6. 19: 15. Matt. 18: 16. Joh. 8: 17. Hebr. 10: 28.

2. Jag har förut sagt och jag säger förut, likasom när jag för andra gången var hos eder, så ock nu, frånvarande, till dem som förut hafva syndat och till alla de öfriga, att när jag kommer åter, skall jag icke skona;

3. eftersom I söken ett prof af den i mig talande Kristus, hvilken hos eder icke är svag, utan är mäktig bland eder.

4. Ty ehuru han blef korsfäst af svaghet, så lefver han likväl af Guds kraft. Ty äfven vi äro svaga i honom, men vi skola lefva med honom af Guds kraft hos eder. Fil. 2: 7 f. 1 Petr. 3: 18.

5. Försöken eder själfva, om Iären i tron, pröfven eder själfva. Eller känner I icke eder själfva, att Jesus Kristus är i eder, så framt det ej så är, att I icke hållen profvet? 1 Kor. 11: 28.

6. Men jag hoppas, att I skolen förstå, att vi ej äro sådana som icke hålla profvet.

7. Men jag beder till Gud, att I icke måtten göra något ondt, icke på det att vi må synas hålla profvet, utan att I mån göra det goda och vi vara såsom hölle vi icke profvet.

8. Ty vi förmå icke något mot sanningen, utan för sanningen.

9. Ty vi glädja oss, när vi äro svaga och Iären starka, och vi bedja äfven om detta, edert fullkomnande.
2 Kor. 11: 30. 12: 5, 9 f.

10. Därför skrifver jag detta, frånvarande, på det att jag, närvarande, ej må behöfva förfara med stränghet, efter den makt, som Herren har gifvit mig till uppbyggande och icke till nedrifvande. 1 Kor. 4: 21. 2 Kor. 2: 3. 10: 8.

11. För öfrigt, mina bröder, glädjens, fullkomnens, förmanen hvarandra, varen ens till sinnes, varen fridsamma, och kärlekens och fridens Gud skall vara med eder.
Rom. 12: 16. 15: 5. 1 Kor. 1: 10. Fil. 2: 2.

12. Hälsen hvarandra med en helig kyss. Alla de heliga hälsa eder.
Rom. 16: 16. 1 Kor. 16: 20. 1 Tess. 5: 26. 1 Petr. 5: 14.

13. Vår Herre Jesu Kristi nåd och Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med eder alla! Amen.

Pauli bref till galaterna.

1 Kapitlet.

Hälsning. Aposteln uttalar sin förundran öfver galaternas affall och framställer sin lära och sitt ämbete såsom af Gud.

1 Paulus, apostel icke från människor eller genom någon människa, utan genom Jesus Kristus och Gud Fader, som har uppväckt honom från de döda,
2 och alla de bröder, som äro med mig, till Galatiens församlingar.
3 Nåd vare med eder och frid af Gud Fader och vår Herre Jesus Kristus,
Rom. 1: 7. 1 Kor. 1: 3. 2 Kor. 1: 2. Ef. 1: 2.
4 som har gifvit sig själf för våra synder, på det att han skulle uttaga oss från den närvarande onda världen, efter Guds och vår Faders vilja,
Matt. 20: 28. Gal. 2: 20. Ef. 5: 2. Tit. 2: 14. Hebr. 9: 14.
5 hvilken vare ära i evigheters evighet! Amen.

6 Jag förundrar mig, att I så snart låten afvända eder från den som har kallat eder i Kristi nåd, till ett annat slags evangelium,
7 hvilket icke är ett annat; endast att några finnas, som förvilla eder och vilja förvända Kristi evangelium.
Apg. 15: 1 f. 2 Kor. 11: 3 f.
8 Men om ock vi eller en ängel från himmelen annorlunda predikade evangelium för eder, än vi hafva predikat för eder, han vare förbannad!
9 Såsom vi förut hafva sagt, så säger jag ock nu åter: Om någon för eder annorlunda predikar evangelium, än I hafven undfått, han vare förbannad!
10 Ty talar jag nu människor eller Gud till behag, eller söker jag täckas människor? Ty om jag ännu täcktes människor, så vore jag icke Kristi tjänare. 1 Tess. 2: 4. Jak. 4: 4.

11 Men jag gör eder kunnigt, mina bröder, att det evangelium, som af mig har blifvit predikadt, icke är något mänskligt,
12 ty icke heller har jag undfått eller lärt det af någon människa, utan genom uppenbarelse af Jesus Kristus.
Ef. 3: 3 f.
13 Ty I hafven hört min umgängelse fordom i judendomen, att jag öfvermåttan förföljde Guds församling och förödde henne Apg. 8: 3. 9: 1 f. 22: 4 f. 26: 9 f. Fil. 3: 6. 1 Tim. 1: 13.
14 och gick längre i judendomen än många samtida af mitt folk och var den starkaste ifrare för mina fädernestadgar.
15 Men då Gud, som ända från min moders lif har afskilt mig och kallat mig genom sin nåd,
Jer. 1: 5. Apg. 9: 15. 13: 2. Rom. 1: 1.
16 behagade uppenbara sin Son i mig, på det att jag skulle förkunna evangelium om honom bland hedningarna — strax rådförde jag mig icke med kött och blod, Gal. 2: 6. Ef. 3: 3.
17 Icke heller for jag upp till Jerusalem till dem som voro apostlar före mig, utan jag for bort till Arabien och vände tillbaka till Damaskus.
18 Sedan, efter tre år, for jag upp till Jerusalem för att lära känna Kefas och stannade hos honom i femton dagar; Apg. 9: 26.
19 Men någon annan af apostlarna såg jag icke utom Jakob, Herrens broder. Mark. 6: 3.
20 Och hvad jag skrifver till eder — se, inför Gud betygar jag, att jag icke ljuger.
Rom. 1: 9. 9: 1. 2 Kor. 11: 31. 1 Tess. 2: 5.
21 Därefter kom jag till Syriens och Ciliciens trakter. Apg. 9: 30.
22 Och jag var okänd till ansiktet för de kristna församlingarna i Judeen.
23 De hörde allenast: »Den som fordom förföljde oss, han predikar nu evangelium om den tro, hvilken han fordom sökte utrota.»
24 Och de prisade Gud för min skull.

2 Kapitlet.

Själfständigheten af Pauli apostoliska verksamhet. Tvist med Petrus. Rättfärdiggörelsen af tron.

1 Sedan, efter fjorton år, for jag åter upp till Jerusalem med Barnabas och tog äfven Titus med. Apg. 15: 2.
2 Och jag for dit på grund af en uppenbarelse och framlade för dem, och särskildt för de mera ansedda, det evangelium, som jag predikar bland hedningarna, spörjande, om jag möjligen lopp eller hade lupit förgäfves.

3. Men icke ens Titus, som var med mig och som var grek, vardt nödgad att låta omskära sig,
Apg. 16: 3. 1 Kor. 9: 21.

4. nämligen för de insmugna falska brödernas skull, som, i afsikt att göra oss till trälar, hade trängt sig in för att bespeja vår frihet, som vi hafva i Kristus Jesus, Apg. 15: 5.

5. och för hvilka vi icke ens ett ögonblick genom undergifvenhet gåfvo vika, på det att evangelii sanning skulle äga bestånd hos eder.

6. Och hvad angår dem som ansågos något vara — hurudana de voro kommer mig icke vid; Gud har icke anseende till person — så hade dessa intet att meddela mig, Rom. 9: 11.

7. utan tvärt om, när de sågo, att åt mig var anförtrodt evangelium för de oomskurna, likasom åt Petrus för de omskurna Apg. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Rom. 11: 13. Gal. 1: 16. Ef. 3: 8. 1 Tim. 2: 7. 2 Tim. 1: 11.

8. — ty den som var kraftig med Petrus till apostlaämbetet för de omskurna, han har ock varit kraftig med mig för hedningarna —

9. och när de förnummo den nåd, som var mig gifven, räckte Jakob och Kefas och Johannes, hvilka ansågos för pelare, handen till gemenskap åt mig och Barnabas, att vi skulle gå till hedningarna och de till de omskurna;

10. allenast att vi skulle tänka på de fattiga, och just detta har jag också vinnlagt mig om att göra. Apg. 24: 17. Rom. 15: 25. 1 Kor. 16: 1. 2 Kor. 8: 1 f. 9: 1 f.

11. Men när Kefas kom till Antiokia, uppträdde jag mot honom, ansikte mot ansikte, emedan klagomål hade blifvit framställda mot honom;

12. ty innan några hade kommit från Jakob, åt han tillsammans med hedningarna, men då de kommo, drog han sig undan och skilde sig från dem, af fruktan för de omskurna;

13. och med honom skrymtade äfven de öfriga judarna, så att ock Barnabas rycktes med i deras skrymteri.

14. Men när jag såg, att de icke vandrade rätt enligt evangelii sanning, sade jag till Petrus inför alla: Om du, som är en jude, lefver på hedniskt sätt och icke på judiskt sätt, huru kan du då tvinga hedningarna att lefva på judiskt sätt? Apg. 10: 28. 15: 5 f.

15. Vi äro af naturen judar och icke syndare af hedningarna,

16. men då vi veta, att människan icke rättfärdiggöres af lagens gärningar, utan genom tron på Jesus Kristus, hafva också vi trott på Kristus Jesus, på det att vi skulle rättfärdiggöras af tron på Kristus och icke af lagens gärningar, därför att intet kött skall af lagens gärningar varda rättfärdigadt.
Ps. 143: 2. Apg. 13: 38 f. Rom. 1: 17. 3: 20 f. 8: 3 f. Gal. 3: 11.

17. Men om vi, som söka att varda rättfärdiggjorda i Kristus, äfven själfva befinnas vara syndare, är då Kristus en syndens tjänare? Bort det!

18. Ty om jag bygger upp igen detsamma som jag har nedrifvit, så framställer jag mig själf såsom en öfverträdare;

19. ty jag har genom lagen dött bort från lagen för att lefva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus,
Rom. 7: 4, 6. 8: 1 f. Gal. 5: 24 f. 6: 14.

20. och jag lefver icke mera jag, utan Kristus lefver i mig; och det jag nu lefver i köttet, det lefver jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgifvit sig själf för mig.
Gal. 1: 4. Ef. 5: 2. Tit. 2: 14.

21. Jag förkastar icke Guds nåd, ty om rättfärdighet kommer genom lagen, så har ock Kristus fåfängt dött.
Hebr. 7: 11.

3 Kapitlet.

Fortsättning af läran om rättfärdiggörelsen af tron.

O I oförståndiga galater! Hvem har tjust eder, inför hvilkas ögon Jesus Kristus förut blifvit målad såsom korsfäst?

2. Detta vill jag allenast veta af eder: Hafven I undfått Anden af lagens gärningar eller af trons predikan?
Apg. 15: 8 f. Ef. 1: 13.

3. Ären I så oförståndiga? I hafven begynt i Anden; skolen I nu lykta i köttet?

4. Hafven I då förgäfves erfarit så mycket, om det eljest verkligen är förgäfves?

5. Den som gifver eder Anden och verkar krafter bland eder, gör han det genom lagens gärningar eller genom trons predikan?

6. Likasom Abraham »trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet». 1 Mos. 15: 6.

7. Veten därför, att de som äro af tron, de äro Abrahams barn.
Rom. 4: 11 f.

8. Och emedan skriften förutsåg, att det är genom tro som Gud gör hed-

ningarna rättfärdiga, så gaf hon i förväg åt Abraham detta glada budskap: »I dig skola alla folk varda välsignade».
1 Mos. 12: 3.

9. Således blifva de som äro af tron välsignade med den troende Abraham.

10. Ty alla de som hålla sig till lagens gärningar äro under förbannelse, ty det är skrifvet: »Förbannad vare hvar och en som icke förblifver vid allt det, som är skrifvet i lagens bok, så att han håller det!»
5 Mos. 27: 26.

11. Men att ingen genom lagen varder rättfärdig inför Gud är uppenbart, ty »Den rättfärdige skall lefva af tro».
Hab. 2: 4.

12. Men lagen är icke af tron, utan »Den som håller det, han skall därigenom lefva».
3 Mos. 18: 5. Hes. 20: 11.

13. Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han vardt en förbannelse för oss — ty det är skrifvet: »Förbannad är hvar och en som hänger på trä» —
5 Mos. 21: 23 f.

14. på det att Abrahams välsignelse skulle tillfalla hedningarna i Kristus Jesus, och på det att vi skulle undfå Andens löfte genom tron.

15. Mina bröder! Jag talar efter människosätt: Ingen gör ju en människas testamente om intet, sedan det har blifvit stadfäst, eller lägger något därtill.
Hebr. 9: 17.

16. Men Abraham och hans säd äro löftena tillsagda. Han säger icke: »och säderna», såsom talade han om många, utan såsom om en: »och din säd», hvilken är Kristus.
1 Mos. 12: 7. 13: 14 f. 15: 5. 17: 7 f.

17. Detta menar jag: Det testamente*, som förut var af Gud stadfäst med afseende på Kristus, kan den lag, som gafs fyra hundra trettio år därefter, icke upphäfva, så att den skulle göra löftet om intet;
1 Mos. 15: 13, 16. 2 Mos. 12: 40 f. Apg. 7: 6.

18. ty om arfvet komme af lag, så komme det icke mer af löfte, men åt Abraham har Gud skänkt det genom löfte.
Rom. 4: 13 f.

19. Hvartill då lagen? För öfverträdelsernas skull blef han tillagd, till dess den säd, åt hvilken löftet blifvit gifvet, skulle komma, och han är skickad genom änglar i en medlares hand.
Rom. 4: 15. 5: 20.

20. Men medlaren är icke ens medlare, men Gud är en.

21. Är då lagen mot Guds löften? Bort det! Ty om en lag hade blifvit gifven, som kunde göra lefvande, så vore rättfärdigheten verkligen af lagen.

22. Men skriften har inneslutit allt under synd, på det att löftet skulle genom tro på Jesus Kristus gifvas åt dem som tro.
Rom. 3: 9. 11: 32.

23. Men förrän tron kom, höllos vi under lagens bevakning, inneslutna till den tro, som framdeles skulle uppenbaras.

24. Sålunda har lagen blifvit vår tuktomästare till Kristus, på det att vi skulle varda rättfärdiggjorda af tro.
Rom. 10: 4.

25. Men sedan tron har kommit, äro vi icke mera under tuktomästaren;

26. ty allaären I Guds barn genom tron i Kristus Jesus;
Joh. 1: 12. Rom. 8: 15. Gal. 4: 5.

27. ty I, så många som hafven blifvit döpta till Kristus, hafven iklädt eder Kristus.
Rom. 13: 14.

28. Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna, ty alla ären I en i Kristus Jesus.
Joh. 17: 21. Rom. 10: 12. 1 Kor. 12: 13. Ef. 2: 14 f. Kol. 3: 11.

29. Ären I nu Kristi, så ären I ju Abrahams säd och arfvingar efter löftet.
Rom. 9: 7.

4 Kapitlet.

De kristnas barnaskap hos Gud och frigörelse från lagens trädom.

Men jag säger: Så länge arfvingen är barn, är ingen skillnad mellan honom och en träl, ehuru han är herre öfver allt,

2. utan han står under förmyndare och förvaltare intill den tid, som är bestämd af hans fader.

3. Sammalunda höllos ock vi, när vi voro barn, i trädom under världens barnaläror.
Kol. 2: 20.

4. Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född af kvinna, född under lagen,
Ef. 1: 10.

5. på det att han skulle friköpa dem som voro under lagen, att vi skulle få barnaskapet.
Joh. 1: 12. Gal. 3: 26.

6. Men emedan I ären barn, har Gud sändt sin Sons Ande i edra hjärtan, som ropar: Abba, Fader!
Rom. 8: 15.

7. Således är du nu icke mera träl utan son; och är du son, så är du ock arfvinge genom Gud.

8. Men då, när I icke kände Gud, voren I trälar under dem som till sin natur icke äro gudar.
1 Kor. 12: 2. Ef. 2: 11 f.

* Grundtexten har här ett ord, som betyder både förbund och testamente.

9. Men nu, när I hafven lärt känna Gud, ja än mer, blifvit kända af Gud, huru kunnen I vända åter till de svaga och torftiga barnalärorna, under hvilka I åter på nytt viljen blifva trälar?
1 Kor. 8: 3. Kol. 2: 20 f.

10. I akten på dagar och månader och högtider och år.
Rom. 14: 5. Kol. 2: 16 f.

11. Jag fruktar för eder, att jag måhända har arbetat förgäfves på eder.

12. Mina bröder, jag beder eder, blifven såsom jag, emedan ock jag är såsom I. I gjorden mig ingen orätt.

13. Och I veten, att jag första gången i följd af en köttets svaghet predikade evangelium för eder.

14. Och det, som i mitt kött var en frestelse för eder, föraktaden I icke eller förkastaden, utan I mottogen mig såsom en Guds ängel, såsom Kristus Jesus.
Mal. 2: 7. Matt. 10: 40. Joh. 13: 20.

15. Hvar är då nu talet om eder sällhet? Ty jag gifver eder det vittnesbörd, att om det varit möjligt, haden I rifvit ut edra ögon och gifvit dem åt mig.

16. Har jag då nu blifvit eder ovän, då jag sagt eder sanningen?

17. De nitälska för eder, icke rätteligen, utan de vilja afspärra eder, på det att I mån nitälska för dem.

18. Och godt är att alltid nitälska i det goda, och icke allenast när jag är tillstädes hos eder.

19. Mina kära barn, hvilka jag på nytt med smärta föder, till dess Kristus vinner gestalt i eder,
1 Kor. 4: 15. Filem. v. 10. Jak. 1: 18.

20. jag önskade nu vara tillstädes hos eder och förvandla min röst, ty jag är rådlös med afseende på eder.

21. Sägen mig, I som viljen vara under lagen: Hören I icke lagen?

22. Ty det är skrifvet, att Abraham hade två söner, en af tjänstekvinnan och en af den fria.
1 Mos. 16: 15. 21: 2 f.

23. Men tjänstekvinnans son var född efter köttet, och den frias son var född genom löftet.
Rom. 9: 7 f.

24. Dessa ord betyda något annat; ty dessa kvinnor äro de två förbunden, det ena från berget Sinai och som föder till träldom, och detta är Hagar.

25. Ty Hagar heter i Arabien berget Sinai, och det svarar mot det nuvarande Jerusalem, och det är i träldom med sina barn.

26. Men det Jerusalem, som är ofvan, är fritt, och detta är allas vår moder.
Hebr. 12: 22. Upp. 3: 12. 21: 2, 10.

27. Ty det är skrifvet: »Fröjda dig, du ofruktsamma, som icke föder, brist ut och ropa, du som inga födslosmärtor har; ty den ensamma har flera barn än den som har man.»
Jes. 54: 1.

28. Och vi, mina bröder, äro löftets barn, likasom Isak.
Rom. 9: 7.

29. Men likasom den som var född efter köttet då förföljde den som var född efter Anden, så ock nu.
1 Mos. 21: 9 f.

30. Men hvad säger skriften? »Drif ut tjänstekvinnan och hennes son; ty tjänstekvinnans son skall icke ärfva med den frias son.»

31. Alltså, mina bröder, äro vi icke en tjänstekvinnas barn, utan den frias.

5 Kapitlet.

Friheten bruk. Köttets och Andens frukter.

Till frihet har Kristus frigjort oss; stån därför fast och låten eder icke på nytt fångas under träldomsok.
Rom. 8: 1 f. 1 Kor. 6: 12. 1 Petr. 2: 16.

2. Se jag, Paulus, säger eder, att om I låten omskära eder, så gagnar Kristus eder till intet.
Apg. 15: 1, 7 f.

3. Och jag betygar åter för hvar och en som låter omskära sig, att han är pliktig att hålla hela lagen.
5 Mos. 27: 26.

4. I ären alldeles skilda från Kristus, I som genom lagen viljen rättfärdiggöras; I ären fallna ifrån nåden.

5. Ty vi vänta genom Anden af tron rättfärdighetens hopp.

6. Ty i Kristus Jesus gäller hvarken omskärelse eller förhud något, utan tro, som är verksam genom kärlek.
1 Kor. 7: 19. 2 Kor. 5: 17. Gal. 6: 15. Kol. 3: 11.

7. I lupen väl. Hvem har hindrat eder från att lyda sanningen?

8. Det öfvertalandet kom icke från den som kallade eder.

9. Litet surdeg syrar hela degen.
1 Kor. 5: 6.

10. Jag tillförser mig af eder i Herren, att I icke skolen tänka något annat; men den som förvillar eder, han skall bära sin dom, hvem han än må vara.

11. Men om jag, mina bröder, ännu predikar omskärelse, hvarför lider jag ännu förföljelse? Då har ju korsets förargelse blifvit om intet.

12. Väl vore, om de ock ville skära af sig själfva, de som uppvigla eder!

13. Ty I ären kallade till frihet, mina bröder; låten allenast icke friheten gifva köttet tillfälle, utan genom kärleken tjänen den ene den andre;
1 Kor. 8: 9. 9: 19 f. Gal. 6: 1 f.

14. ty hela lagen är fullbordad i ett ord, i detta: »Du skall älska din nästa såsom dig själf».
3 Mos. 19: 18. Rom. 13: 9. Jak. 2: 8.

15. Men om I biten och äten hvarandra, sen till, att I icke varden förtärda af hvarandra.

16. Men jag säger: Vandren i Anden, så fullborden I icke köttets begärelse.
Rom. 6: 12. 8: 4 f., 12 f. 1 Petr. 2: 11.

17. Ty köttet har begärelse mot Anden och Anden mot köttet, och dessa äro mot hvarandra, på det att I icke mån göra hvad I viljen. Rom. 7: 14 f.

18. Men om I drifvens af Anden, så ären I icke under lagen. Rom. 8: 1 f.

19. Men köttets gärningar äro uppenbara, och de äro skörlefnad, orenhet, liderlighet, 1 Kor. 3: 3. 6: 9 f. Ef. 5: 3 f. Kol. 3: 5 f. Upp. 22: 15.

20. afgudadyrkan, trolldom, fiendskap, trätor, afundsjuka, vrede, partisinne, söndringar, tvedräkt,

21. afund, mord, dryckeslag, gillen och annat sådant, hvarom jag förut säger eder, såsom jag ock förut har sagt, att de som göra sådant skola icke ärfva Guds rike.

22. Men Andens frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet.
Ef. 5: 9.

23. Emot sådant är icke lagen.

24. Men de som tillhöra Kristus hafva korsfäst sitt kött tillika med lustarna och begärelserna.
Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

25. Om vi lefva i Anden, så låtom oss ock vandra i Anden. Rom. 8: 5 f.

26. Sökom icke fåfänglig ära genom att reta hvarandra och afundas hvarandra.

6 Kapitlet.

Förmaningar och slutönskan.

Mina bröder! Om ock en människa råkar falla i någon synd, I som ären andliga, upprätten en sådan med saktmodig ande, och se på dig själf, att icke äfven du varder frestad.
Rom. 14: 1. 1 Kor. 8: 1. 9: 22.

2. Bären hvarandras börder och fullborden så Kristi lag.
Rom. 15: 1. 1 Tess. 5: 14 f. Joh. 15: 12.

3. Ty om någon tycker sig något vara, ändock han intet är, så bedrager han sig själf. 1 Kor. 8: 2.

4. Men hvar och en pröfve sin egen gärning, och då skall han allenast i sig själf hafva sin berömmelse och icke i den andre,

5. ty hvar och en skall bära sin egen börda.

6. Men den som undervisas i ordet, han dele allt godt med den som undervisar honom.

7. Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig, ty hvad en människa sår, det skall hon ock skörda; Ps. 62: 13. Jer. 17: 10. Rom. 2: 6. Upp. 2: 23.

8. ty den som sår i sitt kött, han skall af köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden, han skall af Anden skörda evigt lif.

9. Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda; ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.
2 Tess. 3: 13. 2 Kor. 4: 16.

10. Därför, medan vi hafva tid, låtom oss göra det goda mot alla, men mest mot dem som höra tron till.

11. Sen med huru stora bokstäfver jag med egen hand har skrifvit till eder.

12. Alla de som vilja behaga efter köttet nödga eder att låta omskära eder, allenast på det att de icke må blifva förföljda för Kristi kors' skull; Fil. 3: 18.

13. ty icke ens de som låta omskära sig hålla lagen själfva, utan de vilja, att I skolen låta omskära eder, på det att de må kunna berömma sig af edert kött.

14. Men från mig vare det fjärran att berömma mig, om icke af vår Herre Jesu Kristi kors, genom hvilket världen är korsfäst för mig och jag för världen. Rom. 6: 6. Gal. 2: 19.

15. Ty i Kristus Jesus gäller hvarken omskärelse eller förhud, utan en ny skapelse. 1 Kor. 7: 19. 2 Kor. 5: 17. Kol. 3: 11. Gal. 5: 6.

16. Och alla som vandra efter denna regel, öfver dem vare frid och barmhärtighet och öfver Guds Israel!
Ps. 125: 4 f.

17. Må hädanefter ingen göra mig bekymmer; ty jag bär på min kropp vår Herre Jesu Kristi märken.

18. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder ande, mina bröder! Amen.

Pauli bref till efesierna.

1 Kapitlet.

Aposteln tackar Gud för hans nåd i Kristus och beder för församlingen.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, till de heliga, som äro i Efesus, och troende i Kristus Jesus.
Joh. 17: 19. 1 Kor. 1: 2. Rom. 1: 7.

2. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!

3. Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, som har välsignat oss med all andlig välsignelse i det himmelska, i Kristus;

4. såsom han har utvalt oss i honom före världens grundläggning, att vi skulle vara heliga och ostraffliga inför honom,
Rom. 8: 29 f. Ef. 5: 27. Kol. 1: 22 f. 2 Tess. 2: 13. 2 Tim. 1: 9. Tit. 2: 12.

5. och i kärlek förut bestämt oss till barnaskap hos sig, genom Jesus Kristus, efter sin viljas välbehag,

6. sin härliga nåd till pris, med hvilken han har benådat oss i den älskade.

7. I honom hafva vi återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedom,
Kol. 1: 14. 1 Petr. 1: 18.

8. hvilken han har låtit öfverflöda på oss i all vishet och förstånd,

9. i det att han för oss har kungjort sin viljas hemlighet, efter sitt välbehag, hvilket han har föresatt sig inom sig själf,
Rom. 16: 25. Ef. 3: 9. Kol. 1: 26. 2 Tim. 1: 9. 1 Petr. 1: 20.

10. med afseende på den hushållningen i tidernas fullbordan, att i Kristus sammanfatta allt, både det som är i himmelen och det som är på jorden.

11. I honom hafva vi ock fått arfslott, förut bestämda efter dens beslut, som verkar allt efter sin viljas råd,
Rom. 8: 17. Ef. 3: 11.

12. på det att vi skulle vara hans härlighet till pris, vi som förut hafva hoppats på Kristus,

13. i hvilken ock I, sedan I hafven hört sanningens ord, eder frälsnings evangelium, i hvilken I, sedan I ock hafven trott, blifvit beseglade med löftets Helige Ande,
Rom. 8: 15 f. 2 Kor. 5: 5. Ef. 4: 30.

14. som är en pant på vårt arf till hans egendoms förlossning, hans härlighet till pris.
5 Mos. 7: 6. 2 Kor. 1: 22.

15. Därför upphör icke heller jag, sedan jag har hört den tro, som är hos eder på Herren Jesus, och eder kärlek till alla heliga,

16. att tacka för eder, tänkande på eder i mina böner,
Fil. 1: 3 f. 1 Tess. 1: 2. 2 Tess. 1: 3.

17. på det att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Fader, må gifva eder vishets och uppenbarelses Ande i sin kunskap

18. och upplysa edert hjärtas ögon, så att I förstån, hvilket hopp det är, hvartill han har kallat eder, och hvilken rikedomen är af hans arfs härlighet bland de heliga,

19. och huru öfversvinnligt stor hans makt är med afseende på oss som tro efter hans mäktiga krafts verkan,

20. hvilken han verkade i Kristus, då han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i det himmelska
Kol. 3: 1. Hebr. 1: 3. 1 Petr. 3: 22.

21. öfver allt herradöme och väldighet och makt och myndighet och allt namn, som nämnes icke allenast i denna världen utan ock i den tillkommande,
Fil. 2: 9. Kol. 2: 10.

22. och lade allt under hans fötter och gaf honom till ett hufvud öfver allting åt församlingen,
1 Kor. 15: 27. Ef. 4: 15. 5: 23. Kol. 1: 18.

23. som är hans kropp, dens fullhet, som uppfyller allt i alla.

2 Kapitlet.

Judars och hedningars lika delaktighet af Kristi försoning.

Äfven eder*, som voren döda genom edra öfverträdelser och synder,
Kol. 2: 13.

2. i hvilka I fordom vandraden efter denna världens skick, efter fursten öfver luftens makt, öfver den ande, som nu är verksam i otrons barn,
Kol. 3: 6 f.

3. bland hvilka ock vi alla fordom lefde i vårt kötts begärelser, görande hvad köttet och tankarna ville och voro

* har Gud gjort lefvande med Kristus, hvilka ord böra hämtas från 5:te versen.

af naturen vredens barn, likasom de andra.

4. Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har för sin stora kärleks skull, hvarmed han har älskat oss,

5. gjort oss som voro döda genom våra öfverträdelser lefvande med Kristus — af nåd ären I frälsta —

6. och uppväckt oss med honom och satt oss med honom i det himmelska, i Kristus Jesus,

7. på det att han i de kommande tiderna skulle visa sin nåds öfversvinnliga rikedom genom sin godhet mot oss i Kristus Jesus.

8. Ty af nådenären I frälsta genom tron, och det icke af eder, Guds gåfva är det; Rom. 3: 24. 4: 16. Tit. 3: 5.

9. icke af gärningar, på det att ingen må berömma sig. Rom. 3: 20, 27. 4: 2. 9: 11. 11: 6. 1 Kor. 1: 29 f. 2 Tim. 1: 9.

10. Ty vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, hvilka Gud har förut beredt, att vi skulle vandra i dem. Ps. 100: 3. Ef. 1: 4. 4: 24. Tit. 2: 14.

11. Tänken därför därpå, att I fordom, I som voren hedningar i köttet och blefven kallade förhud af den så kallade omskärelsen, som göres med händer på köttet,

1 Kor. 12: 2. Ef. 5: 8. Kol. 1: 21.

12. att I på den tiden voren utan Kristus, afskilda från Israels samfund och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen. Rom. 9: 4.

13. Men nu, genom Kristus Jesus, hafven I, som fordom voren fjärran, kommit nära genom Kristi blod.

14. Ty han är vår frid, han som af de båda har gjort ett och har nedbrutit afskrankningens skiljemur, fiendskapen, Joh. 10: 16. Apg. 10: 36. Rom. 5: 1. Kol. 1: 20.

15. då han genom sitt kött tillintetgjorde budens lag, som var gifven i stadgar, på det att han skulle af de två i sig skapa en enda ny människa, i det att han stiftade frid,

Kol. 2: 14. 2 Kor. 5: 17. Gal. 6: 15.

16. och med Gud försona dem båda i en enda kropp genom korset, då han på detta dödade fiendskapen.

17. Och han har kommit och förkunnat evangelium om frid för eder, som voren fjärran, och för dem, som voro nära. Jes. 57: 19.

18. Ty genom honom hafva vi båda i en och samma Ande tillträdet till Fadern. Joh. 14: 6. Ef. 3: 12. Hebr. 4: 16. 10: 19 f.

19. Alltså ären I icke numera främlingar och gäster, utan medborgare med de heliga och Guds husfolk, Ps. 3: 20.

20. uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själf, Jes. 28: 16. Ps. 118: 22. Matt. 16: 18. 1 Petr. 2: 4 f. Upp. 21: 14.

21. i hvilken hela byggnaden sammanfogas och växer till ett heligt tempel i Herren, 1 Kor. 3: 17. 2 Kor. 6: 16.

22. i hvilken äfven I med uppbyggens till en Guds boning i Anden.

3 Kapitlet.

Apostelns ämbete bland hedningarna. Förbön och tacksägelse.

Fördenskull böjer jag mina knän, jag Paulus, Kristi Jesu fånge för eder skull, I hedningar;

Apg. 28: 16. Fil. 1: 13, 16. Kol. 4: 3.

2. om I eljest hafven hört om hushållningen med den Guds nåd, som har blifvit mig gifven för eder, Gal. 2: 7.

3. att hemligheten blifvit för mig kungjord genom en uppenbarelse, såsom jag förut har i korthet skrifvit,

4. hvaraf I, när I läsen det, kunnen förstå min insikt i Kristi hemlighet,

5. som bland andra släkten icke har blifvit kungjord för människornas barn, såsom hon nu genom Anden har blifvit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter, Kol. 1: 26.

6. nämligen att hedningarna äro medarfvingar och höra till samma kropp och äro delaktiga med oss i löftet i Kristus Jesus genom evangelium,

Gal. 3: 14. Ef. 2: 15 f.

7. hvars tjänare jag har blifvit, efter gåfvan af den Guds nåd, som har blifvit mig gifven efter hans makts verkan.

1 Kor. 4: 1.

8. Mig, den allra ringaste bland alla heliga, har denna nåd blifvit gifven, att bland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom 1 Kor. 15: 9. Gal. 1: 16. 2: 8. 1 Tim. 1: 13 f. 2: 7. 2 Tim. 1: 10 f.

9. och upplysa alla, hurudan hushållningen är med den hemlighet, som från evighet har varit fördold i Gud, alltings skapare, Rom. 16: 25 f.

10. på det att Guds mångfaldiga vishet nu skulle genom församlingen varda kunnig för herradömena och väldigheterna i det himmelska,

11. efter det uppsåt af evighet, hvilket han har verkställt i Kristus Jesus, vår Herre,

12. i hvilken vi hafva vår frimodighet och vårt tillträde med förtröstan, genom tron på honom.

13. Därför beder jag, att I icke uppgifvens vid mina lidanden för eder, hvilka äro eder ära. Kol. 1: 24.

14. Fördenskull böjer jag mina knän för vår Herre Jesu Kristi Fader,

15. af hvilken allt, hvad från fader kommer i himmelen och på jorden, har sitt namn,

16. att han ville gifva eder, efter sin härlighets rikedom, att I varden stärkta med kraft genom hans Ande till den invärtes människan, Ef. 6: 10. 2 Kor. 4: 16.

17. att Kristus må bo genom tron i edra hjärtan,

18. på det att I, rotade och grundade i kärlek, kunnen förmå begripa med alla heliga, hvad bredden och längden och djupet och höjden är

19. och känna Kristi kärlek, som öfvergår kunskapen, på det att I mån varda uppfyllda intill all Guds fullhet.

20. Men honom som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss,

21. honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus bland alla släkten i evigheters evighet! Amen.

4 Kapitlet.

Församlingens enhet. Den gamla människans afklädande och den nyas iklädande.

Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att vandra värdigt den kallelse, hvarmed I hafven blifvit kallade,

2. med all ödmjukhet och saktmodighet, med långmodighet fördragande hvarandra i kärlek,

3. vinnläggande eder om att bevara Andens enhet genom fridens band.

4. En kropp och en Ande, såsom I ock hafven blifvit kallade i ett eder kallelses hopp, Rom. 12: 5. 1 Kor. 12: 4, 11.

5. en Herre, en tro, ett dop, en Gud och allas Fader, 1 Kor. 8: 5 f. 12: 5 f.

6. som är öfver alla, genom alla och i alla!

7. Men åt hvar och en af oss har nåden blifvit gifven efter Kristi gåfvas mått. Rom. 12: 3, 6. 1 Kor. 12: 11.

8. Därför säger han: »Han har uppfarit i höjden, han har tagit fångar till fånga och gifvit människorna gåfvor.» Ps. 68: 19.

9. Men detta »han har uppfarit», hvad är det annat än att han ock först har nedfarit till jordens nedre rum? Joh. 3: 13.

10. Den som nedfor är ock den som uppfor öfver alla himlar, på det att han skulle uppfylla allt. Ef. 1: 23.

11. Han har ock satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare 1 Kor. 12: 28.

12. för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, Kol. 1: 24.

13. till dess vi alla hinna till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkomnen man, till Kristi fullhets åldersmått,

14. på det att vi icke mera må vara barn, som kastas och kringdrifvas af hvarje lärdomsväder, genom människornas spel, genom illfundighet i villfarelsens ränker, 1 Kor. 14: 20. Hebr. 13: 9.

15. utan, hållande oss till sanningen, i kärlek växa i alla stycken upp till honom som är hufvudet, Kristus,

Ef. 1: 22. 5: 23.

16. från hvilken hela kroppen, sammanfogad och sammanhållen genom understödet i hvarje led, efter den verksamhet, som för hvar och en del är bestämd, vinner sin tillväxt till sin egen uppbyggelse i kärlek.

Rom. 12: 5. 1 Kor. 12: 27.

17. Det säger jag därför och betygar i Herren, att I icke mera bören vandra såsom de öfriga hedningarna vandra i sitt sinnes fåfänglighet,

18. förmörkade till förståndet och bortkomna från det lif, som är af Gud, för den okunnighets skull, som är i dem för deras hjärtas förhärdelses skull,

Ef. 5: 8.

19. hvilka, förslöade, hafva öfverlämnat sig åt liderlighet, så att de jämte girighet bedrifva all orenhet.

20. Men I hafven icke så lärt känna Kristus,

21. om I annars hafven hört honom och i honom blifvit lärda, såsom sanning är i Jesus,

22. att bortlägga den gamla människan, hvarmed I förut umgingens, hvilken genom bedrägeriets lustar fördärfvar sig, Rom. 6: 6. Ef. 2: 2 f. Kol. 3: 9. Hebr. 12: 1. 1 Petr. 2: 1. 4: 2.

23. och att förnya eder i edert sinnes ande Rom. 12: 2.

24. och ikläda eder den nya människan, den efter Gud skapade, i sanningens rättfärdighet och helighet. 2 Kor. 5: 17. Kol. 3: 10 f.

25. Läggen därför bort lögnen och talen sanning, hvar och med sin nästa, emedan vi äro hvarandras lemmar. Sak. 8: 16. Rom. 12: 5. 1 Petr. 2: 1.

26. Vredgens och synden icke. Må solen ej gå ned öfver eder vrede Ps. 4: 5.

27. och gifven icke heller djäfvulen rum. 1 Petr. 5: 9. Jak. 4: 7.
28. Den som har stulit stjäle icke mer, utan arbete hellre, görande med sina händer det som är godt, att han må hafva att dela med sig åt den behöfvande. 1 Tess. 4: 11 f. 2 Tess. 3: 6 f.
29. Intet dåligt tal gånge ut af eder mun, utan det som är nyttigt till uppbyggelse, där så behöfves, att det må vara dem tacknämligt, som höra det; Matt. 12: 36. Ef. 5: 3 f. Kol. 3: 16.
30. och bedröfven icke Guds Helige Ande, med hvilken I hafven blifvit beseglade till förlossningens dag. 2 Kor. 1: 22. 5: 5. Ef. 1: 13 f.
31. All bitterhet och häftighet och vrede och rop och hädelse vare fjärran ifrån eder, äfvensom all ondska.
32. Men varen mot hvarandra godhjärtade, barmhärtiga, förlåtande hvarandra, såsom ock Gud i Kristus har förlåtit eder. Matt. 6: 14. Mark. 11: 25. Kol. 3: 13 f.

5 Kapitlet.

Förmaningar till kristlig vandel. Äkta makars inbördes förhållande.

Så varen nu Guds efterföljare, såsom älskade barn, Matt. 5: 45.
2. och vandren i kärlek, såsom ock Kristus har älskat oss och utgifvit sig själf för oss till gåfva och offer, Gud till välbehaglig lukt. Joh. 13: 34. 15: 12. 1 Tess. 4: 9. 1 Joh. 3: 11. Gal. 2: 20. Hebr. 8: 3. 9: 14. 1 Petr. 3: 18.
3. Men skörlefnad och all orenhet eller girighet må icke ens nämnas bland eder, såsom det anstår heliga, Mark. 7: 21 f. Gal. 5: 19 f.
4. och skamligt väsende och dåraktigt tal eller gyckel, hvilket allt icke höfves, utan hellre tacksägelse. Ef. 4: 29.
5. Ty detta veten I, att ingen horkarl eller oren eller girig, hvilken är en afgudadyrkare, har arfslott i Kristi och Guds rike. Kol. 3: 5. 1 Kor. 6: 9 f. Upp. 22: 15.
6. Ingen bedrage eder med tomma ord; ty för sådant kommer Guds vrede öfver otrons barn. Matt. 12: 36. 24: 4. 2 Tess. 2: 1 f. Rom. 1: 18.
7. Hafven därför ingen gemenskap med dem.
8. Ty I voren fordom mörker, men nuären I ljus i Herren. Vandren såsom ljusets barn Joh. 12: 36. Ef. 4: 18.
9. — ty ljusets frukt är i all godhet och rättfärdighet och sanning — Gal. 5: 22.
10. pröfvande hvad som är behagligt för Herren, Rom. 12: 2.
11. och hafven ingen delaktighet i mörkrets ofruktbara gärningar, utan hellre till och med bestraffen dem. Matt. 18: 15 f. 2 Kor. 6: 14. 2 Tess. 3: 14. Rom. 13: 12. 1 Kor. 5: 8. 10: 20 f.
12. Ty hvad af dem i hemlighet föröfvas är skamligt äfven att tala om,
13. men allt varder, när det bestraffas, uppenbaradt af ljuset, ty allt det som varder uppenbaradt är ljus. Joh. 3: 20 f.
14. Därför säger han: Vakna upp, du som sofver, och stå upp från de döda, så skall Kristus lysa öfver dig. Rom. 13: 11. Kol. 3: 1.
15. Sen därför till, att I vandren välbetänkt, icke såsom ovisa, utan såsom visa,
16. köpande tiden, ty dagarna äro onda.
17. Varen därför icke oförståndiga utan insen hvad som är Herrens vilja. Rom. 12: 2.
18. Och dricken eder icke druckna af vin, hvaraf tygellöshet kommer, utan uppfyllens med Anden,
Ords. 20: 1. 23: 29 f. Jes. 5: 11, 22. Luk. 21: 34.
19. talande till hvarandra i psalmer och lofsånger och andliga visor, sjungande och spelande i edert hjärta till Herrens ära,
20. alltid tackande Gud och Fadern för allt i vår Herre Jesu Kristi namn, Kol. 3: 17. Hebr. 13: 15. 1 Petr. 2: 5.
21. undergifna hvarandra i Kristi fruktan. 1 Petr. 5: 5.
22. I hustrur, varen edra män, likasom Herren, undergifna; 1 Mos. 3: 16. 1 Kor. 14: 34. Kol. 3: 18. Tit. 2: 5. 1 Petr. 3: 1.
23. ty en man är sin hustrus hufvud, såsom ock Kristus är församlingens hufvud, och han är själf sin kropps frälsare. Rom. 12: 5.
24. Men såsom församlingen är undergifven Kristus, så vare ock hustrurna sina män undergifna i allt.
25. I män, älsken edra hustrur, såsom ock Kristus har älskat församlingen och utgifvit sig själf för henne, Kol. 3: 19. 1 Petr. 3: 7.
26. på det att han skulle helga henne, efter att hafva renat henne i vattnets bad, genom ordet, Joh. 3: 5. Tit. 3: 5.
27. på det att han skulle för sig framställa församlingen såsom härlig, icke hafvande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig.
28. Likaså äro männen pliktiga att älska sina hustrur såsom sina kroppar.

Den som älskar sin hustru, han älskar sig själf.

29. Ty ingen har någonsin hatat sitt kött, utan han närer och omhuldar det, såsom ock Kristus församlingen,

30. ty vi äro lemmar af hans kropp, af hans kött och af hans ben.

31. »Fördenskull skall en man öfvergifva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött.» 1 Mos. 2: 24.

32. Denna hemlighet är stor, men jag säger det om Kristus och om församlingen.

33. Dock älsken äfven I hvar och en sin hustru såsom sig själf; men hustrun må se till, att hon vördar sin man.

6 Kapitlet.

Barns och föräldrars, tjänares och husbönders plikter. Uppmaning till strid mot mörkrets makter. Sluthälsning.

I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty det är rätt. Kol. 3: 20.

2. »Hedra din fader och din moder», hvilket är det första bud, som har löfte med sig,

3. »på det att dig må väl gå och du må länge lefva i landet.» 2 Mos. 20: 12. 5 Mos. 5: 16.

4. Och I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan uppföden dem i Herrens tukt och förmaning. 5 Mos. 6: 7, 20 f. Ords. 29: 17. Kol. 3: 21.

5. I tjänare, lyden edra lekamliga herrar med fruktan och bäfvan, i edert hjärtas enfald, såsom Kristus, Kol. 3: 22. 1 Tim. 6: 1 f. Tit. 2: 9.

6. icke med ögontjänst, såsom viljande behaga människor, utan såsom Kristi tjänare, görande Guds vilja af hjärtat,

7. med välvillighet tjänande, såsom tjänande Herren och icke människor,

8. och veten, att hvad godt hvar och en gör, det skall han få igen af Herren, ehvad han är träl eller fri. Rom. 2: 6. 2 Kor. 5: 10. Apg. 10: 34.

9. Och I herrar, gören detsamma mot dem, bortläggande edert hot, vetande, att I själfva hafven en Herre i himmelen, och att hos honom är intet anseende till person.

10. För öfrigt, mina bröder, blifven starka i Herren och i hans starkhets makt.

11. Ikläden eder hela Guds vapenrustning, på det att I mån kunna stå emot djäfvulens ränker. Rom. 13: 12. 2 Kor. 6: 7. 1 Tess. 5: 8.

12. Ty vi hafva icke strid mot blod och kött, utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarna i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Ef. 2: 2.

13. Tagen därför hela Guds vapenrustning, att I mån kunna motstå i den onda dagen, allting väl uträtta och blifva beståndande. 2 Kor. 10: 4.

14. Stån därför omgjordade kring edra länder med sanning och klädda i rättfärdighetens pansar Jes. 11: 5. Luk. 12: 35. 1 Petr. 1: 13.

15. och skodda om fötterna med fridens evangelii färdighet.

16. Jämte allt detta tagen trons sköld, med hvilken I skolen kunna utsläcka alla den ondes glödande pilar.

17. Och tagen frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord, Jes. 59: 17. Hebr. 4: 12.

18. under all åkallan och bön, i Anden alltid bedjande och därför vakande med all ihärdighet och bön för alla heliga, Mark. 13: 33. Luk. 18: 1 f. Rom. 12: 12. Kol. 4: 2. 1 Tess. 5: 17.

19. äfvensom för mig, att, när jag öppnar min mun, ord må gifvas mig att med frimodighet kungöra evangelii hemlighet, Apg. 4: 29. Kol. 4: 3. 2 Tess. 3: 1.

20. för hvars skull jag är ett sändebud i bojor, att jag må frimodigt tala därom, såsom jag bör tala. Apg. 28: 16, 20. 2 Kor. 5: 20.

21. Men på det att ock I mån veta mitt tillstånd, huru jag befinner mig, skall Tykikus, min älskade broder och trogne tjänare i Herren, underrätta eder om allt, Kol. 4: 7.

22. och jag har just därför sändt honom till eder, att I skullen få veta, huru det är med oss, och att han skulle trösta edra hjärtan.

23. Frid vare med bröderna och kärlek tillika med tro från Gud Fader och Herren Jesus Kristus!

24. Nåden vare med alla som älska vår Herre Jesus Kristus i ovanskighet! Amen.

Pauli bref till filipperna.

1 Kapitlet.

Hälsning. Filippernas tro. Evangelii framgång. Uppmaning till ståndaktighet.

1 Paulus och Timoteus, Jesu Kristi tjänare, till alla de heliga i Kristus Jesus, som äro i Filippi, tillika med biskopar och diakoner*.

2. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus! Rom. 1: 7.

3. Jag tackar min Gud, vid all min ihågkomst af eder, Ef. 1: 16.

4. då jag alltid i alla mina böner för eder alla gör bönen med glädje,

5. för edert deltagande i evangelium från den första dagen intill nu,

6. öfvertygad därom, att den som i eder har begynt ett godt verk skall fullborda det intill Jesu Kristi dag;

7. såsom det är rätt, att jag tänker detta om eder alla, därför att jag, både i mina bojor och då jag försvarar och stadfäster evangelium, har eder i mitt hjärta såsom alla delaktiga med mig i nåden. Ef. 3: 1.

8. Ty Gud är mitt vittne, huru jag längtar efter eder alla med Jesu Kristi kärlek. Rom. 1: 9.

9. Och detta beder jag, att eder kärlek måtte allt mer och mer öfverflöda i kunskap och all urskillning,

10. så att I kunnen pröfva, hvad bäst är, på det att I mån vara rena och oförvitliga intill Kristi dag, Rom. 2: 18. 12: 1 f.

11. uppfyllda med den rättfärdighetens frukt, som kommer genom Jesus Kristus, till Guds ära och pris.

Matt. 5: 16. Joh. 15: 4, 8. Ef. 1: 12.

12. Men jag vill, att I, mina bröder, skolen veta, att det som har vederfarits mig snarare har ländt till evangelii framgång,

13. så att mina bojor hafva i Kristus blifvit uppenbara i hela kasernen** och för alla andra,

14. och de flesta bland bröderna, styrkta i Herren af mina bojor, äro dristigare att utan fruktan tala ordet.

15. Somliga predika väl ock Kristus af afund och kif, men somliga ock i god mening;

16. dessa af kärlek, emedan de veta, att jag är satt till evangelii försvar,

17. de andra förkunna Kristus af partisinne, icke af rent uppsåt, menande, att de tillskynda mig bedröfvelse i mina bojor.

18. Hvad mer? Kristus varder dock förkunnad på hvarje sätt, det må vara för skens skull eller i sanning, och däröfver gläder jag mig, ja, jag skall ock glädja mig,

19. ty jag vet, att detta skall aflöpa för mig till frälsning, genom eder förbön och Jesu Kristi Andes hjälp,

2 Kor. 1: 11.

20. enligt min trängtan och förhoppning, att jag i intet skall komma på skam, utan att, såsom alltid så ock nu, Kristus skall varda under all frimodighet förhärligad i min kropp, vare sig genom lif eller genom död.

21. Ty för mig är lifvet Kristus och döden en vinning.

22. Men om det att lefva i köttet gifver mig frukt i arbete, så kan jag icke säga, hvilket jag skall välja;

23. ty båda delarna ligga mig hårdt på hjärtat, emedan jag åstundar att bryta upp och vara med Kristus, hvilket vore mycket bättre; 2 Kor. 5: 8.

24. men att förblifva i köttet är mera af nöden för eder skull;

25. och härom öfvertygad vet jag, att jag skall blifva kvar och förblifva hos eder alla, till eder tros tillväxt och glädje, Fil. 2: 24.

26. på det att eder berömmelse må genom mig öfverflöda i Jesus Kristus, genom min återkomst till eder.

2 Kor. 1: 14. 5: 12.

27. Allenast, skicken eder värdigt Kristi evangelium, så att jag, ehvad jag kommer och besöker eder eller är frånvarande, må få höra om eder, att I stån fast i en ande, med en själ kämpande med mig för evangelii tro,

Ef. 4: 1. Kol. 1: 10. 1 Tess. 2: 12. 4: 1.

28. utan att i något skygga tillbaka för motståndarna, hvilket för dem är ett tecken till förtappelse, men för eder till frälsning, och det från Gud.

2 Tess. 1: 5 f.

* Se Apg. 20: 28; jfr Apg. 6: 1 f. — ** Den kejserliga lifvaktens kasern i Rom, där aposteln nu satt fången.

29. Ty åt eder har den nåden blifvit gifven, att icke allenast tro på Kristus utan ock lida för hans skull,
Apg. 5: 41. Rom. 5: 3.
30. emedan I hafven samma kamp, som I hafven sett hos mig och nu hören om mig.

2 Kapitlet.

Förmaning till kärlek och ödmjukhet efter Jesu föredöme. Sändningen af Timoteus och Epafroditus.

Finnes därför någon förmaning i Kristus, finnes någon kärlekens tröst, finnes någon andens gemenskap, finnes någon hjärtlighet och barmhärtighet,
2. så gören min glädje fullkommen därigenom, att I ären ens till sinnes, hafvande samma kärlek, endräktiga, med ett sinne,
Rom. 12: 16. 15: 5. 1 Kor. 1: 10. Fil. 3: 16. 1 Petr. 3: 8.
3. så att intet sker af partisinne eller fåfänga, utan så att den ene i ödmjukheten aktar den andre högre än sig själf.
Rom. 12: 10. 1 Petr. 5: 5.
4. Sen icke hvar och en på sitt eget bästa, utan hvar och en äfven på andras.
1 Kor. 10: 24.
5. Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var,
Matt. 11: 29. 1 Petr. 2: 21. 1 Joh. 2: 6.
6. hvilken, då han var i Guds skepelse, icke aktade såsom ett rof att vara jämlik Gud,
Joh. 1: 1 f. 17: 5. 2 Kor. 4: 4. Kol. 1: 15. Hebr. 1: 3.
7. utan utblottade sig själf och antog en tjänares skepelse och vardt lik människor och i åthäfvor funnen såsom en människa;
Matt. 20: 28. Rom. 15: 3, 8. Gal. 4: 4.
8. han ödmjukade sig själf och vardt lydig intill döden, ja, intill korsets död.
Matt. 26: 39. Joh. 10: 17 f. Hebr. 2: 9, 14, 17. 12: 2.
9. Därför har ock Gud upphöjt honom öfver allting och gifvit honom det namn, som är öfver alla namn,
Ps. 110: 1. Jes. 53: 12. Joh. 17: 1 f. Apg. 2: 33. Ef. 1: 20 f. Hebr. 1: 4. 2: 9.
10. på det att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen, på jorden och under jorden,
11. och att alla tungor skola bekänna, att Jesus Kristus är Herre, Gud Fader till ära.
Apg. 2: 36. Rom. 14: 9. Upp. 5: 13.
12. Därför, mina älskade, likasom I alltid hafven varit lydiga, arbeten — icke allenast såsom i min närvaro utan nu mycket mer i min frånvaro — med fruktan och bäfvan på eder frälsning.
13. Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning för sitt välbehags skull.
2 Kor. 8: 5. Hebr. 13: 21.
14. Gören allt utan knorr och betänkligheter,
15. på det att I mån vara otadliga och rena, Guds ostrafflige barn midt ibland ett vrångt och förvändt släkte, bland hvilka I lysen såsom ljus i världen,
Matt. 5: 14 f. Ef. 5: 8.
16. fasthållande lifvets ord, mig till berömmelse på Kristi dag, att jag icke har fåfängt löpit eller fåfängt arbetat.
1 Tess. 2: 19 f. 3: 5.
17. Men om jag än offras, när jag frambär och ombesörjer offret af eder tro, så gläder jag mig och gläder mig med eder alla.
1 Tess. 2: 8. 2 Tim. 4: 6. 2 Kor. 7: 4.
18. Sammaledes glädjens äfven I och glädjens med mig!
19. Jag hoppas i Herren Jesus att snart kunna sända Timoteus till eder, på det att ock jag må blifva vid godt mod, då jag får veta, huru det är med eder.
20. Ty jag har ingen liksinnad, som uppriktigt kan bära omsorg om eder,
21. ty alla söka de sitt eget, icke det som Jesus Kristus tillhörer.
1 Kor. 10: 24. 13: 5.
22. Men I kännen hans beprófvade trohet, att han med mig, såsom ett barn med sin fader, har tjänat i evangelium.
23. Honom hoppas jag således strax kunna sända, så snart jag fått se, huru det går med mig,
24. och jag är förvissad i Herren, att jag ock själf skall snart komma.
25. Men jag har ansett nödigt att till eder sända Epafroditus, min broder och medarbetare och medkämpe, men edert sändebud och tjänare vid mitt behof,
26. emedan han längtade efter eder alla och oroade sig däröfver, att I haden hört, att han var sjuk.
27. Ja, han har verkligen varit sjuk, nära döden, men Gud förbarmade sig öfver honom, och icke allenast öfver honom utan ock öfver mig, att jag icke skulle få sorg på sorg.
28. Jag har därför sändt honom så mycket skyndsammare, på det att I skullen åter få se honom och glädjas och jag hafva mindre sorg.
29. Mottagen honom därför i Herren med all glädje och hållen sådana i ära.
1 Kor. 16: 18. 1 Tess. 5: 12.
30. Ty för Kristi verks skull var han nära döden, då han hade blottställt sitt lif för att ersätta saknaden af eder i tjänsten mot mig.

3 Kapitlet.

Trosrättfärdigheten och hennes kraft.

För öfrigt, mina bröder, fröjden eder i Herren. Att skrifva till eder om samma sak är för mig icke besvärligt, men för eder tryggt.

2 Kor. 13: 11. Fil. 4: 4. 1 Tess. 5: 16.

2. Hafven akt på de där hundarna, hafven akt på de onda arbetarna, hafven akt på sönderskärelsen.

Jes. 56: 10. 2 Kor. 11: 13.

3. Ty vi äro omskärelsen, vi som i Anden tjäna Gud och berömma oss i Kristus Jesus och icke förtrösta på köttet,

5 Mos. 10: 16. Joh. 4: 23 f. Rom. 2: 29.

4. ehuru jag kunde hafva förtröstan äfven på köttet. Om någon annan tycker sig kunna förtrösta på köttet, kan jag det ännu mer, 2 Kor. 11: 21 f.

5. som blef omskuren på åttonde dagen, som är af Israels släkt och af Benjamins stam, en ebré af ebréer, efter lagen en farisé, 1 Mos. 17: 12.

Apg. 22: 3 f. Rom. 11: 1. 2 Kor. 11: 22.

6. efter nitet en förföljare af församlingen, efter den rättfärdighet, som är i lagen, ostrafflig.

Apg. 8: 3. 9: 1 f. Gal. 1: 13 f.

7. Men allt det som var mig en vinning, det har jag räknat såsom förlust för Kristi skull,

8. ja, jag räknar ock allt såsom förlust mot det öfverträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap, för hvilkens skull jag har blifvit förlustig alltsammans och räknar det såsom afskräde, på det att jag må vinna Kristus

9. och varda funnen i honom, icke hafvande min rättfärdighet, som kommer af lagen, utan den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten af Gud på grund af tron;

Rom. 1: 17. 3: 21 f.

10. till att känna honom och hans uppståndelses kraft och delaktigheten i hans lidanden, blifvande lik hans död,

Rom. 6: 3 f. 2 Kor. 4: 10 f.

11. att jag, om möjligt, måtte hinna fram till uppståndelsen från de döda.

12. Icke att jag redan har vunnit det eller redan är fullkomnad, men jag far därefter, att jag må fatta det, emedan jag ock har blifvit fattad af Kristus Jesus.

13. Mina bröder, jag anser mig icke själf hafva fattat det, men ett säger jag: Jag förgäter det som är tillryggalagdt och sträcker mig mot det som är framför

14. och jagar mot målet efter den segerlön, som förehålles af Guds kallelse ofvanefter i Kristus Jesus.

1 Kor. 9: 24 f. 2 Tim. 4: 7.

15. Må därför alla vi som äro fullkomna vara så sinnade, och om I uti något åren annorlunda sinnade, skall Gud uppenbara äfven detta för eder.

16. Dock, så vidt vi nu hafva kommit, låtom oss vandra efter samma regel och hafva samma sinne.

Rom. 12: 16. 15: 5.

17. Varen mina efterföljare, mina bröder, och sen på dem som vandra på detta sätt, såsom I hafven oss till föresyn.

1 Kor. 4: 16. 11: 1. 1 Tess. 1: 6. 2 Tess. 3: 9.

18. Ty många vandra, såsom jag ofta sade eder och nu till och med gråtande säger, såsom fiender till Kristi kors,

Gal. 6: 12.

19. hvilkas ände är förtappelse, hvilkas gud är buken, och hvilkas ära ligger i deras skam, och hvilka trakta efter det jorden tillhörer.

20. Ty vårt samfund är i himmelen, hvarifrån vi ock vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus, 1 Kor. 1: 7. Ef. 2: 6. Kol. 3: 3. 1 Tess. 1: 10. Hebr. 13: 14.

21. som skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp, efter den kraft, hvarmed han förmår att äfven underlägga sig allt.

1 Kor. 15: 25 f., 42 f. Kol. 3: 4. 1 Joh. 3: 2.

4 Kapitlet.

Förmaningar, tacksägelser och hälsningar.

Därför, mina älskade och efterlängtade bröder, min fröjd och min krona, stån sålunda fast i Herren, mina älskade.

2. Euodia förmanar jag, och Syntyke förmanar jag att vara ens till sinnes i Herren.

3. Ja, äfven dig, sannskyldige Sysygus*, beder jag: Biträd dessa kvinnor, hvilka jämte mig hafva kämpat i evangelium tillika med Klemens och andra mina medarbetare, hvilkas namn äro i lifvets bok.

4. Fröjden eder i Herren alltid; åter säger jag: fröjden eder. Fil. 3: 1.

5. Eder saktmodighet varde kunnig för alla människor. Herren är nära.

6. Hafven ingen omsorg, utan edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse; Ps. 55: 23. Matt. 6: 25. 1 Petr. 5: 7.

* Namnet Sysygus betyder egentligen make eller kamrat.

7. och Guds frid, som öfvergår allt förstånd, skall bevara edra hjärtan och edra tankar i Kristus Jesus. Joh. 14: 27.

8. För öfrigt, mina bröder, hvad sant är, hvad värdigt, hvad rätt, hvad rent, hvad älskligt, hvad som ljuder väl, finnes någon dygd och finnes något lof, tänken därpå.

9. Hvad I ock hafven lärt och undfått och hört och sett hos mig, gören det; och fridens Gud skall vara med eder. 2 Kor. 13: 11.

10. Jag har storligen fröjdat mig i Herren, att I ändtligen en gång hafven åter kommit i det välstånd, att I kunnat tänka på mitt bästa, på hvilket I ock tänkten, men I haden icke tillfälle.

11. Detta säger jag icke därför, att jag har saknat något, ty jag har lärt mig att vara nöjd med de villkor, i hvilka jag är. 1 Tim. 6: 6 f.

12. Jag kan äfven finna mig i ringhet, jag kan ock finna mig i öfverflöd. I allt och i alla förhållanden är jag invigd, både att vara mätt och att hungra, både att hafva öfverflöd och att lida brist. 1 Kor. 4: 11. 2 Kor. 11: 27.

13. Allt förmår jag genom den som styrker mig.

14. Dock gjorden I väl, när I deltogen i mitt betryck.

15. Men I veten ock själfva, I filipper, att i evangelii begynnelse, då jag för ut från Macedonien, ingen församling satte sig i gemenskap med mig i fråga om utgift och inkomst, utom I allena, 2 Kor. 11: 8 f.

16. ty äfven i Tessalonika sänden I mig både en och två gånger till mitt behof.

17. Icke att jag traktar efter gåfvan, utan jag traktar efter den rikliga frukten för eder räkning.

18. Men jag har nu fått allt, och det i öfverflöd, och är rikligen försedd, sedan jag med Epafroditus bekommit eder gåfva, en ljuf vällukt, ett täckeligt offer, behagligt för Gud. Hebr. 13: 16.

19. Och min Gud skall, efter sin rikedom, fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus. 2 Kor. 9: 8.

20. Men vår Gud och Fader vare ära i evigheters evighet! Amen.

21. Hälsen alla heliga i Kristus Jesus. De bröder, som äro med mig, hälsa eder.

22. Alla de heliga hälsa eder och i synnerhet de som äro af kejsarens hus.

23. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder alla! Amen.

Pauli bref till kolosserna.

1 Kapitlet.

Hälsning. Aposteln gläder sig öfver kolossernas tro, framställer Kristus såsom Guds afbild och församlingens hufvud och tackar Gud för sina lidanden för Kristi evangelium.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, och brodern Timoteus

2. till de heliga och troende bröderna i Kristus, som äro i Kolosse. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus! Rom. 1: 7.

3. Vi tacka Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader alltid i våra böner för eder, Fil. 1: 3.

4. emedan vi hafva hört om eder tro i Kristus Jesus och om den kärlek I hafven till alla heliga,

5. för det hopps skull, som är förvaradt åt eder i himmelen, om hvilket I förut hafven hört genom sanningens ord i det evangelium,

6. som har kommit till eder, såsom det ock i hela världen finnes och bär frukt och växer till, likasom bland eder från den dag, då I hörden det och lärden känna Guds nåd i sanning, Mark. 4: 8 f. Apg. 6: 7.

7. såsom I hafven lärt af Epafras, vår älskade medtjänare, som för eder är en trogen Kristi tjänare, Kol. 4: 12. Filem. v. 23.

8. och som äfven har för oss omtalat eder kärlek i Anden.

9. Därför upphöra icke heller vi att, från den dag vi fingo höra det, bedja för eder och begära, att I mån varda uppfyllda med kunskap om hans vilja, i all andlig vishet och insikt, Rom. 12: 2. 1 Kor. 1: 5. Ef. 1: 15 f. 3: 10, 17.

10. så att I vandren värdigt Herren, honom i allt till behag, bärande frukt i all god gärning och tillväxande i Guds kunskap, Ef. 4: 1. Fil. 1: 27. 1 Tess. 2: 12. 4: 1. Joh. 15: 16.

11. med all kraft stärkta, efter hans härlighets makt, till allt tålamod och all långmodighet,

12. med glädje tackande Fadern, som har gjort oss skickliga till att vara delaktiga i de heligas arfslott i ljuset,
Apg. 26: 18.

13. och som har uttagit oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike,
1 Petr. 2: 9.

14. i hvilken vi hafva återlösningen, syndernas förlåtelse,
Apg. 20: 28. Ef. 1: 7. Hebr. 9: 14. 1 Petr. 1: 19.

15. och hvilken är den osynlige Gudens afbild, förstfödd före all skapelse.
Joh. 14: 9. 2 Kor. 4: 4. Fil. 2: 6. Hebr. 1: 3.

16. Ty i honom skapades allt, det som är i himmelen och det som är på jorden, det synliga och det osynliga, vare sig troner eller myndigheter eller herradömen eller väldigheter; allt är skapadt genom honom och till honom.
Joh. 1: 3. Rom. 11: 36. 1 Kor. 8: 6. Ef. 3: 9. Hebr. 1: 2. 1 Petr. 3: 22.

17. Och han är före allt, och allt har bestånd i honom,

18. och han är hufvudet för kroppen, som är församlingen, han som är begynnelsen, den förstfödde ifrån de döda, på det att han i allt skulle vara den främste.
Ef. 1: 22. Apg. 26: 23. 1 Kor. 15: 20, 23.

19. Ty det har behagat Gud, att all fullhet skulle bo i honom,
Rom. 11: 36.

20. och att genom honom, sedan han genom blodet på hans kors stiftat frid, genom honom med sig försona allt, vare sig det som är på jorden eller det som är i himmelen.
Rom. 5: 1, 10. 2 Kor. 5: 18. Ef. 1: 10. 2: 16. 1 Joh. 4: 10.

21. Äfven eder som fordom voren främmande och till sinnet fiender i edra onda gärningar
Ef. 2: 1 f., 12.

22. har han nu försonat i hans kötts kropp genom döden, för att kunna inför sin åsyn framställa eder heliga, ostraffliga och oförvitliga,
Ef. 1: 4. 5: 26 f. Tit. 2: 14.

23. om I annars förblifven i tron, grundade och fasta, utan att låta rubba eder från hoppet i det evangelium, som I hafven hört, hvilket har blifvit predikadt i hela skapelsen under himmelen, och hvars tjänare jag, Paulus, har blifvit.
Mark. 16: 15. Rom. 10: 18.

24. Nu fröjdar jag mig i mina lidanden för eder och uppfyller i mitt kött hvad som fattas i Kristi lidanden, för hans kropp, som är församlingen,
Rom. 12: 5. 2 Kor. 1: 5 f. 4: 10 f. Ef. 3: 13. Fil. 3: 17.

25. hvars tjänare jag har blifvit, efter den Guds hushållning, som blifvit mig gifven med afseende på eder, att till fullo förkunna Guds ord,
Ef. 3: 2.

26. den hemlighet, som från tidsåldrarnas och släkternas begynnelse har varit fördold, men som nu blifvit uppenbarad för hans heliga,
Matt. 13: 11. Rom. 16: 25 f. 1 Kor. 2: 7. Ef. 1: 9. 3: 9. Tit. 1: 3.

27. för hvilka Gud har velat kungöra, huru rik bland hedningarna härligheten är af denna hemlighet, som är Kristus i eder, härlighetens hopp,
Rom. 9: 23. 2 Kor. 2: 14. Ef. 3: 8.

28. hvilken vi förkunna, förmanande hvar människa och lärande hvar människa med all vishet, på det att vi må kunna framställa hvar människa såsom fullkommen i Kristus Jesus,
2 Kor. 11: 2. Ef. 5: 27.

29. hvarpå jag ock arbetar och kämpar, efter hans verkan, som kraftigt verkar i mig.
1 Kor. 15: 10.

2 Kapitlet.

Varning för falsk lära.

Ty jag vill, att I skolen veta, huru stor kamp jag har för eder och för dem i Laodicea och för alla dem som icke hafva sett mitt ansikte i köttet,
Fil. 1: 30.

2. på det att deras hjärtan må varda hugsvalade, då de förenas i kärlek och till all rikedom af den fullvissa insikten, till kännedom om Guds hemlighet, Kristus,
Joh. 17: 3. 2 Kor. 1: 6.

3. i hvilken alla visdomens och kunskapens skatter ligga fördolda.

4. Detta säger jag, på det att ingen må bedraga eder med förledande tal,
Ef. 5: 6.

5. ty om jag ock i köttet är frånvarande, är jag dock i anden hos eder och fröjdar mig och ser eder ordning och fastheten af eder tro på Kristus.
1 Kor. 5: 3.

6. Såsom I nu hafven mottagit Herren Kristus Jesus, så vandren i honom,
1 Tess. 4: 1.

7. rotade och uppbyggda honom och befästade i tron, såsom I hafven blifvit lärda, öfverflödande i henne med tacksägelse.
1 Kor. 1: 5. Ef. 2: 21 f. 3: 17.

8. Sen till, att ingen bortröfvar eder med världsvisheten och tomt bedrägeri efter människostadgar, efter världens barnaläror och icke efter Kristus.
Matt. 15: 2. Rom. 16: 17. Gal. 4: 9. Hebr. 13: 9.

9. Ty i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen,
Kol. 1: 19.

10. och I ären uppfyllda i honom, som är hufvudet för allt herradöme och all väldighet,

11. i hvilken I ock hafven blifvit omskurna med en omskärelse, som icke är gjord med händer, genom afklädandet af köttets syndakropp, genom Kristi omskärelse, 5 Mos. 10: 16. Fil. 3: 3.

12. med honom begrafna i dopet, i hvilken I ock hafven blifvit uppväckta med honom genom tron af Guds verkan, som har uppväckt honom från de döda. Rom. 6: 3 f. Kol. 3: 1.

13. Äfven eder som voren döda i edra öfverträdelser och i edert kötts förhud, eder har han gjort lefvande med honom, sedan han har förlåtit oss alla öfverträdelserna Ef. 2: 1, 5, 11.

14. och utplånat handskriften i stadgar, som var mot oss och låg oss i vägen, och den har han tagit bort och fastnaglat den vid korset.

15. Sedan han har afväpnat herradömena och väldigheterna, har han ställt dem uppenbarligen fram och triumferat öfver dem i honom.

Joh. 12: 31. Hebr. 2: 14.

16. Ingen döme eder således för mat eller dryck, eller i fråga om höghtid, nymånad eller sabbat, 3 Mos. 11 o. 23 kap. Rom. 14: 2 f. Gal. 4: 10 f. Tit. 1: 15.

17. hvilket är en skugga af det tillkommande, men kroppen är Kristi. Hebr. 8: 5. 10: 1.

18. Ingen tage segerlönen från eder, som vill göra det genom ödmjukhet och ängladyrkan, inlåtande sig på det han icke har sett, fåfängt uppblåst af sitt köttsliga sinne, Matt. 24: 4. 1 Joh. 4: 1.

19. och icke hållande sig till hufvudet, hvarifrån hela kroppen, understödd och sammanhållen af lederna och senorna, tillväxer med den tillväxt Gud gifver. Ef. 4: 15 f.

20. Om I således med Kristus hafven dött bort ifrån världens barnaläror, hvarför bjuder man eder, likasom lefden I uti världen: Rom. 6: 3 f. 7: 4 f. Gal. 2: 19. 4: 9 f. Kol. 2: 3.

21. »Du skall icke röra, icke heller smaka, icke heller komma vid»

22. — hvilket allt skall förgås genom förbrukningen — efter människors bud och läror, Matt. 15: 9. Tit. 1: 14.

23. hvilka hafva blott ett namn af vishet i själftagen gudstjänst och ödmjukhet och skoningslöshet mot kroppen, icke i något hedrande, till köttets mättande? 1 Tim. 4: 8.

3 Kapitlet.

Om afklädandet af den gamla människan och ikläddandet af den nya. Makars, föräldrars, barns och tjänares plikter.

Om I nu hafven uppstått med Kristus, så söken det som är ofvan, där Kristus är sittande på Guds högra sida. Rom. 6: 2 f. Fil. 3: 20.

2. Trakten efter det som är ofvan, icke efter det som är på jorden;

3. ty I hafven dött, och edert lif är fördoldt med Kristus i Gud. Rom. 6: 2 f. Gal. 2: 20.

4. När Kristus, vårt lif, varder uppenbarad, då skolen ock I uppenbaras med honom i härlighet. Fil. 3: 21. 1 Joh. 3: 2.

5. Döden därför edra lemmar, som äro på jorden, skörlefnad, orenhet, lusta, ond begärelse och girigheten, som är afgudadyrkan, Rom. 6: 11 f. 8: 13.

6. för hvilkas skull Guds vrede kommer öfver otrons barn, 1 Kor. 6: 9 f. Gal. 5: 19 f.

7. och i hvilka äfven I fordom vandraden, då I lefden i dem.

8. Men läggen nu ock I bort alltsammans, vrede, häftighet, ondska, hädelse och skamligt tal från eder mun. Ef. 4: 25 f., 29. 5: 4. Jak. 1: 21.

9. Ljugen icke mot hvarandra, I som hafven afklädt eder den gamla människan med hennes gärningar Ef. 4: 22.

10. och ikläddt eder den nya, som förnyas till kunskap efter dens bild, som har skapat henne, Rom. 6: 4. Ef. 4: 24.

11. där icke är grek och jude, omskärelse och förhud, barbar, skyt, träl, fri, utan Kristus är allt och i alla. Rom. 10: 12. 1 Kor. 7: 21 f. Gal. 3: 28. 5: 6.

12. Ikläden eder därför, såsom Guds utkorade, heliga och älskade, en hjärtlig barmhärtighet, mildhet, ödmjukhet, saktmodighet, långmodighet,

Ef. 4: 1 f., 32. Gal. 5: 22 f.

13. fördragande hvarandra och förlåtande hvarandra, om någon har klagomål mot någon. Såsom Kristus har förlåtit eder, så gören ock I. Matt. 6: 14. Mark. 11: 25.

14. Men öfver allt detta ikläden eder kärleken, som är fullkomlighetens band. Joh. 15: 12. Kol. 2: 2. 1 Kor. 13: 13.

15. Och Kristi frid regere i edra hjärtan, till hvilken I ock ären kallade i en kropp, och varen tacksamma. Fil. 4: 7. Ef. 4: 4.

16. Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder, lären och förmanen hvarandra i all visdom med psalmer och lofsånger

och andliga visor och sjungen i nåden till Herrens ära i edra hjärtan.
1 Kor. 14: 15, 26. Ef. 5: 19.

17. Och allt hvad I gören med ord eller gärning, det gören allt i Herren Jesu namn och tacken Gud Fader genom honom. 1 Kor. 10: 31.
Ef. 5: 20. 1 Tess. 5: 18. Hebr. 13: 15.

18. I hustrur, varen edra män undergifna, såsom tillbörligt är i Herren.
1 Kor. 14: 34. Ef. 5: 22. 1 Petr 3: 1.

19. I män, älsken edra hustrur och varen icke bittra mot dem.
Ef. 5: 25. 1 Petr. 3: 7.

20. I barn, varen edra föräldrar lydiga i allt, ty detta är välbehagligt i Herren. Ef. 6: 1 f.

21. I fäder, reten icke edra barn, att de icke fälla modet. Ef. 6: 4.

22. I tjänare, varen lydiga edra lekamliga herrar i allt, icke med ögontjänst, såsom viljande behaga människor, utan med hjärtats enfald, i Herrens fruktan.
Ef. 6: 5 f. 1 Tim. 6: 1. Tit. 2: 9. 1 Petr. 2: 18.

23. Och allt hvad I gören, det gören af hjärtat, såsom för Herren och icke för människor, Ef. 6: 7.

24. vetande, att I af Herren skolen få arfvets lön; ty I tjänen Herren Kristus.

25. Men den som gör orätt, han skall få igen den orätt han har gjort, och intet anseende är till person.
Apg. 10: 34. Rom. 2: 11. 1 Petr. 1: 17.

4 Kapitlet.

Åtskilliga förmaningar. Hälsningar.

I herrar, hvad rätt och billigt är, det bevisen tjänarna, vetande, att ock I hafven en Herre i himmelen. Ef. 6: 9.

2. Varen ihärdiga i bönen, vaksamma däri med tacksägelse,
Luk. 18: 1 f. Apg. 1: 14. Rom. 12: 12. Ef. 6: 18.

3. bedjande tillika äfven för oss, att Gud måtte för oss upplåta ordets dörr till att tala om Kristi hemlighet, för hvars skull jag ock är i fängelse,
1 Kor. 4: 1. 16: 9. Ef. 6: 19. Kol. 1: 26. 2 Tess. 3: 1.
Apg. 28: 16, 20.

4. att jag må uppenbara henne såsom jag bör tala.

5. Vandren visligen med dem som äro utanför, och köpen tiden.
Ef. 5: 16. 1 Tess. 4: 12.

6. Edert tal vare alltid ljufligt, med salt kryddadt, så att I veten, huru I bören svara hvar och en.
Mark. 9: 50. Ef. 4: 29. Kol. 3: 8, 16.

7. Om alla mina förhållanden skall Tykikus, den älskade brodern och trogne tjänaren och min medtjänare i Herren, underrätta eder,

8. och jag har just därför sändt honom till eder, att han skulle få veta, huru det är med eder, och hugsvala edra hjärtan,

9. tillika med Onesimus, den trogne och älskade brodern, som är en af eder. De skola fullständigt underrätta eder om tillståndet här.

10. Aristarkus, min medfånge, hälsar eder, äfvensom Markus, Barnabas' syskonbarn, om hvilken I hafven fått föreskrifter — kommer han till eder, så mottagen honom —

11. och Jesus, som kallas Justus, hvilka bland de omskurna äro de enda medarbetare för Guds rike, som hafva varit mig till hugnad.

12. Epafras hälsar eder, han som är en af eder, en Kristi tjänare, hvilken alltid kämpar för eder i sina böner, att I mån bestå fullkomliga och uppfyllda i allt som är Guds vilja.

13. Ty jag gifver honom det vittnesbörd, att han har stort nit för eder och för dem i Laodicea och för dem i Hierapolis.

14. Lukas, läkaren, den älskade, hälsar eder, så ock Demas.

15. Hälsen bröderna i Laodicea och Nymfas och den församling, som är i hans hus.

16. Och sedan brefvet har blifvit läst hos eder, så lagen, att det ock blifver läst i laodicéernas församling, och att äfven I fån läsa det bref, som kommer från Laodicea. 1 Tess. 5: 27.

17. Och sägen till Arkippus: Gif akt på det ämbete, som du har fått i Herren, att du fullgör det.

18. Hälsningen med min, Pauli, hand. Tänken på mina bojor. Nåden vare med eder! Amen. 1 Kor. 16: 21.

Pauli första bref till tessalonikerna.

1 Kapitlet.

Aposteln gläder sig öfver tessalonikernas tro.

Paulus och Silvanus och Timoteus till tessalonikernas församling i Gud Fader och Herren Jesus Kristus. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!
Ef. 1: 2.

2. Vi tacka Gud alltid för eder alla, tänkande på eder i våra böner, Fil. 1: 3.
3. oaflåtligen inför Gud och vår Fader ihågkommande edert verk i tron och edert arbete i kärleken och eder uthållighet i hoppet på vår Herre Jesus Kristus,
4. alldenstund vi känna eder utkorelse, I af Gud älskade bröder,
2 Tess. 2: 13.
5. att vårt evangelium har kommit till eder icke allenast i ord utan äfven i kraft och i den Helige Ande och i mycken fullvisshet, likasom I veten, hurudana vi voro bland eder för eder skull. 1 Kor. 2: 4. 4: 20.
6. Och I blefven våra efterföljare och Herrens och mottogen ordet under stort betryck med den Helige Andes fröjd, 1 Kor. 4: 16. Fil. 3: 17. 2 Tess. 3: 7 f. Hebr. 10: 34.
7. så att I hafven blifvit föredömen för alla troende i Macedonien och Akaja.
8. Ty från eder har ljudet af Herrens ord utgått icke allenast i Macedonien och Akaja, utan öfverallt har eder tro på Gud kommit ut, så att vi behöfva icke tala något därom.
9. Ty de förkunna själfva om oss, hurudant inträde vi gjorde hos eder, och huru I omvänden eder till Gud från afgudarna, till att tjäna den lefvande och sanne Guden 1 Kor. 12: 2.
10. och till att vänta hans Son från himmelen, hvilken han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss från den tillkommande vreden.
Rom. 5: 9. Fil. 3: 20.

2 Kapitlet.

Apostelns tillvägagående vid evangelii förkunnande. Hans längtan att återse församlingen.

Ty I veten själfva, mina bröder, att vårt inträde hos eder icke har varit fåfängt, 1 Tess. 1: 5, 9.
2. utan ehuru vi förut hade lidit och blifvit misshandlade i Filippi, såsom I veten, voro vi frimodiga i vår Gud att tala till eder Guds evangelium under mycken kamp. Apg. 16: 19 f., 22. 17: 1 f.
3. Ty vår predikan är icke af villfarelse, icke heller af orenhet, icke heller med list, 2 Kor. 4: 1 f.
4. utan såsom vi af Gud hafva prófvats värdiga att få evangelium oss ombetrodt, så tala vi, icke såsom vi ville täckas människor utan Gud, som prófvar våra hjärtan. Gal. 1: 10. 2: 7.
5. Ty hvarken hafva vi någonsin uppträdt med smickrets språk, såsom I veten, eller med girighetens hyckleri, Gud är vårt vittne,
Apg. 20: 33. 2 Kor. 1: 23. 2: 17. 11: 31. 12: 17.
6. ej heller sökande pris af människor, hvarken af eder eller af andra,
Joh. 7: 18. 2 Kor. 8: 1. 10: 12.
7. fastän vi, såsom Kristi apostlar, hade kunnat uppträda med myndighet, utan vi hafva varit milda bland eder. 2 Kor. 10: 1 f. 2 Tess. 3: 8 f.
8. Såsom en ammande kvinna omhuldar sina barn, så längtade vi efter eder och ville gärna dela med eder icke allenast Guds evangelium utan äfven våra lif, emedan I hafven blifvit oss kära. Apg. 20: 24. 2 Kor. 12: 15. Fil. 2: 17.
9. Ty I minnens, mina bröder, vårt arbete och vår möda; natt och dag arbetande, för att icke vara någon af eder till tunga, predikade vi bland eder Guds evangelium.
1 Kor. 4: 12. 2 Kor. 11: 9. 12: 13 f.
10. I åren vittnen, och äfven Gud, huru heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi uppträdde hos eder, som tron,
11. likasom I veten, huru vi förmanade och uppmuntrade och besvuro hvar och en af eder, såsom en fader sina barn,
12. att vandra värdigt Gud, som kallar eder till sitt rike och sin härlighet.
Kf. 4: 1. Fil. 1: 27. Kol. 1: 10.
13. Och därför tacka ock vi oaflåtligen Gud, att, då I undfingen det af oss predikade Guds ord, I mottogen det icke såsom människors ord utan, såsom det sannerligen är, såsom Guds ord, hvilken ock är verksam i eder som tron.
Matt. 10: 40. Gal. 4: 14.
14. Ty I, mina bröder, hafven efterliknat de Guds församlingar, som äro uti Judeen i Kristus Jesus, emedan äfven I hafven lidit af edra egna landsmän detsamma, som de lidit af judarna,
Hebr. 10: 34.
15. hvilka ock hafva dräpt Herren Jesus och sina egna profeter och förföljt oss och äro Gud misshagliga och fientliga mot alla människor
Matt. 23: 34 f. Luk. 13: 33 f. Apg. 7: 52.
16. och förhindra oss att tala till hedningarna, att de må blifva frälsta; på det att de må fylla sina synders mått beständigt. Men vreden har kommit öfver dem till ett slut.
Matt. 23: 32. Apg. 13: 45. 14: 2, 19. 17: 5, 13. 18: 5 f. 19: 9. 22: 21 f.
17. Men vi, mina bröder, som nu en kort tid varit skilda från eder till ansiktet, icke till hjärtat, hafva nu blifvit så mycket ifrigare att få se edert ansikte, med mycken åstundan.

18. Därför hafva vi velat komma till eder, jag, Paulus, för min del både en och två gånger, men Satan har hindrat oss.

19. Ty hvem är väl vårt hopp eller vår glädje eller var berömmelses krona? Eller ären icke också I det inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse?

2 Kor. 1: 14. Fil. 2: 16. 4: 1.

20. Ty I ären vår ära och fröjd.

3 Kapitlet.

Timotei sändning. Apostelns glädje öfver tessalonikernas tro.

Därför, då vi icke längre kunde uthärda, beslöto vi att stanna ensamma kvar i Aten

2. och sände Timoteus, vår broder och Guds tjänare och vår medarbetare i Kristi evangelium, att han skulle styrka och uppmuntra eder i eder tro,

3. så att ingen måtte låta rubba sig i dessa bedröfvelser, ty I veten själfva, att vi äro därtill satta.

4. Ty redan när vi voro hos eder, sade vi eder förut, att vi skulle lida bedröfvelse, såsom det ock har skett och I veten.

5. Därför, då jag icke längre kunde uthärda, sände jag ock åstad för att lära känna eder tro, om icke till äfventyrs frestaren hade frestat eder, och vårt arbete kunde blifva fåfängt.

Fil. 2: 16.

6. Men sedan nu Timoteus kommit till oss från eder och bragt oss det glada budskapet om eder tro och kärlek, och att I alltid hafven oss i god hågkomst och längten att se oss, såsom ock vi eder,

7. så hafva vi fördenskull, mina bröder, i all vår nöd och bedröfvelse blifvit hugsvalade med afseende på eder genom eder tro.

8. Ty nu lefva vi, om I stån fast i Herren.

9. Ty hvilken tack kunna vi återgälda Gud för eder för all den glädje, hvarmed vi glädjas för eder skull inför vår Gud,

10. natt och dag på det ifrigaste bedjande, att vi måtte få se edert ansikte och fullborda hvad som brister i eder tro?

Rom. 1: 10 f.

11. Men Gud själf och vår Fader och vår Herre Jesus Kristus styre vår väg till eder.

12. Och eder göre Herren rika och öfverflödande i kärleken till hvarandra och till hvar man, såsom ock vi äro till eder,

13. att han måtte styrka edra hjärtan till att vara ostraffliga i helighet inför Gud och vår Fader vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse med alla sina heliga.

Matt. 25: 31. Fil. 1: 10. 1 Tess. 5: 23. 2 Tess. 1: 7. 2: 17. Jud. v. 14.

4 Kapitlet.

Förmaning till helig vandel. De dödas uppståndelse.

För öfrigt, mina bröder, bedja vi nu och förmana eder i Herren Jesus, att, såsom I hafven fått lära af oss, huru I bören vandra och täckas Gud, I alltmera måtten förkofras.

Fil. 1: 27. 1 Tess. 2: 12.

2. Ty I veten, hvilka bud vi hafva gifvit eder genom Herren Jesus.

3. Ty detta är Guds vilja, eder helgelse, att I afhållen eder från skörlefnad,

Ef. 5: 3.

4. att hvar och en af eder vet att förskaffa sig sin egen maka, i helgelse och ära,

5. icke i begärelses lusta, såsom hedningarna, hvilka icke känna Gud,

1 Kor. 15: 34. Ef. 4: 17 f.

6. och att ingen i någon sak kränker och förfördelar sin broder, emedan Herren är en hämnare öfver allt detta, såsom vi ock förut hafva sagt och betygat för eder.

1 Kor. 6: 8.

7. Ty Gud har icke kallat oss till orenhet, utan i helgelse.

Joh. 17: 19.

8. Fördenskull, den som föraktar detta, han föraktar icke en människa, utan Gud, som ock har gifvit sin Helige Ande bland oss.

Ef. 4: 30.

9. Men om brödrakärleken hafven I icke behof af att jag skrifver till eder, ty I ären själfva lärda af Gud att älska hvarandra;

3 Mos. 19: 18. Joh. 13: 34 f. 15: 12. 1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11. 4: 21.

10. ty I gören det ock mot alla bröderna, som äro i hela Macedonien; men vi förmana eder, mina bröder, att alltmera däri förkofras

11. och att sätta eder ära i att vara stilla och sköta eget eget och arbeta med edra händer, såsom vi hafva bjudit eder,

Ef. 4: 28. 2 Tess. 3: 8, 11 f.

12. på det att I mån vandra ärbart i förhållande till dem som äro utanför och icke behöfva något.

1 Petr. 2: 12.

13. Men jag vill icke, att I skolen vara i okunnighet, mina bröder, om de afsomnade, på det att I icke mån sörja

såsom de andra, som icke hafva något hopp.

14. Ty om vi tro, att Jesus har dött och uppstått, så skall ock Gud likaledes genom Jesus med honom framföra dem som äro afsomnade. 1 Kor. 15: 12 f.

15. Ty detta säga vi eder såsom Herrens ord, att vi som lefva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse alls icke skola komma före dem som äro afsomnade. 1 Kor. 15: 51 f.

16. Ty Herren själf skall stiga ned från himmelen, med befallande rop, med öfverängels röst och med Guds basun, och de som hafva dött i Kristus skola uppstå först.

Matt. 24: 31. 2 Tess. 1: 7.

17. Därefter skola vi som lefva och äro kvar tillika med dem bortryckas i skyar till Herrens möte i luften, och så skola vi vara med Herren alltid.

Joh. 12: 26. 14: 3. 17: 24.

18. Så trösten nu hvarandra med dessa ord.

5 Kapitlet.

Herrens tillkommelse. Förmaningar och slutönskan.

Men om tiderna och stunderna, mina bröder, hafven I icke behof af att något skrifves till eder,

2. ty I veten själfva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuf om natten. Matt. 24: 42 f. Mark. 13: 33 f. Luk. 12: 39 f. 21: 34 f. 2 Petr. 3: 10. Upp. 3: 3. 16: 15.

3. När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärf öfver dem, likasom födslovåndan öfver den hafvande kvinnan, och de skola icke kunna undfly.

4. Men I, mina bröder, ären icke i mörker, så att den dagen skall öfverfalla eder såsom en tjuf, Ef. 5: 8.

5. ty I ären alla ljusets barn och dagens barn; vi höra icke natten eller mörkret till.

6. Låtom oss därför icke sofva såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra. Rom. 13: 11. 1 Petr. 5: 8.

7. Ty de som sofva, de sofva om natten, och de som dricka sig druckna, de äro druckna om natten. Rom. 13: 13.

8. Men vi som höra dagen till, låtom oss vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar, med frälsningens hopp till hjälm; Jes. 59: 17. Rom. 13: 12. Ef. 6: 14.

9. ty Gud har icke bestämt oss till vrede, utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus, Rom. 5: 9.

10. som har dött för oss, på det att, ehvad vi vaka eller sofva, vi måtte lefva tillika med honom.

Rom. 14: 8 f. 2 Kor. 5: 15.

11. Trösten därför hvarandra och uppbyggen den ene den andre, såsom I ock gören.

12. Men vi bedja eder, mina bröder, att kännas vid dem som arbeta bland eder och äro edra föreståndare i Herren och förmana eder,

1 Kor. 16: 18. Fil. 2: 29.

13. och att hålla dem synnerligen kära för deras arbetes skull. Varen fridsamma inbördes.

14. Och vi uppmana eder, mina bröder: Förmanen de oordentliga, trösten de kleinmodiga, tagen eder an de svaga, varen långmodiga mot alla.

Rom. 14: 1. Gal. 6: 1 f.

15. Sen till, att ingen vedergäller någon ondt för ondt, utan faren alltid efter att göra det goda mot hvarandra och mot hvar man. 3 Mos. 19: 18. Ords. 17: 13. 20: 22. 24: 29. Gal. 6: 10.

16. Varen alltid glada;

Rom. 12: 12. Fil. 4: 4.

17. bedjen utan återvändo;

Luk. 18: 1 f. Ef. 6: 18. Kol. 4: 2.

18. varen tacksamma i allting, ty detta är Guds vilja i Kristus Jesus med afseende på eder.

19. Utsläcken icke Anden;

20. förakten icke profetior;

21. pröfven allt och behållen det goda; 1 Joh. 4: 1.

22. afhållen eder från allt slags ondt.

23. Men fridens Gud själf helge eder till hela eder varelse, och hela eder ande, själ och kropp varde behållna ostraffliga vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse. Fil. 4: 9. 1 Kor. 1: 8. 1 Tess. 3: 13.

24. Trofast är den som kallar eder, han skall ock göra det.

1 Kor. 1: 9. Fil. 1: 6. 2 Tess. 3: 3.

25. Mina bröder, bedjen för oss.

26. Hälsen alla bröderna med en helig kyss. Rom. 16: 16.

27. Jag besvär eder vid Herren, att brefvet blifver läst för alla de heliga bröderna.

28. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder! Amen.

Pauli andra bref till tessalonikerna.

1 Kapitlet.

Hälsning. Aposteln tackar Gud för tessalonikernas fasthet i tron och beder för dem.

Paulus och Silvanus och Timoteus till tessalonikernas församling i Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.
1 Tess. 1: 1.

2. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus!

3. Vi äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder, mina bröder, såsom tillbörligt är, för det att eder tro rikligen tiltväxer, och att den inbördes kärleken hos hvar och en af eder alla öfverflödar,
Fil. 1: 3. Kol. 1: 3. 1 Tess. 1: 2. Ef. 1: 16.

4. så att vi själfva berömma oss af eder i Guds församlingar för edert tålamod och eder tro i alla edra förföljelser och i de bedröfvelser, hvilka I uthärden,
1 Tess. 2: 19.

5. såsom ett bevis på Guds rättfärdiga dom, att I mån aktas värdiga Guds rike, för hvars skull I ock liden,
Matt. 5: 11 f. 1 Tess. 2: 14.

6. om det annars är rättfärdigt hos Gud att med bedröfvelse vedergälla dem som bedröfva eder,

7. och att gifva eder som bedröfvens vederkvickelse med oss, när Herren Jesus varder uppenbar från himmelen med sin makts änglar,
1 Tess. 4: 16.

8. i eldslåga, för att hämnas på dem som icke känna Gud och icke lyda vår Herre Jesu Kristi evangelium,
Rom. 2: 8. 2 Petr. 3: 7.

9. hvilka skola lida straff, evigt fördärf ifrån Herrens ansikte och från hans krafts härlighet,

10. när han kommer för att på den dagen förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem som tro. Ty vårt vittnesbörd till eder har blifvit trodt.

11. Fördenskull bedja vi ock alltid för eder, att vår Gud ville anse eder värdiga kallelsen och krafteligen fullborda hvarje godhetens uppsåt och trons verk,

12. på det att vår Herre Jesu Kristi namn må varda förhärligadt i eder och I uti honom, efter vår Guds och Herren Jesu Kristi nåd.

2 Kapitlet.

Antikrists uppträdande före Kristi tillkommelse. Förmaning till ståndaktighet.

Men vi bedja eder, mina bröder, angående vår Herre Jesu Kristi tillkommelse och vårt församlande till honom,

2. att I icke hastigt låten rubba eder från besinningen eller förskräcka eder, hvarken genom ande eller genom tal eller genom något bref, såsom från oss, såsom om Herrens dag vore för handen.
Matt. 24: 4 f.

3. Ingen bedrage eder på något sätt; ty dessförinnan måste affallet ske och syndens människa, fördärfvets son, varda uppenbar,
Matt. 24: 23 f. 1 Tim. 4: 1. 1 Joh. 2: 18.

4. som sätter sig emot och upphäfver sig öfver allt som kallas Gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel såsom en Gud och föregifver sig själf vara Gud.
Dan. 11: 36.

5. Minnens I icke, att jag sade eder detta, när jag ännu var hos eder?

6. Och nu veten I, hvad det är som hindrar; på det att han i sin tid må varda uppenbar.

7. Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; allenast den som nu hindrar, han måste undanrödjas.

8. Och då skall den laglöse varda uppenbar, hvilken Herren skall dräpa med sin muns anda och tillintetgöra genom uppenbarelsen af sin tillkommelse;
Upp. 19: 20.

9. och dennes tillkommelse sker i följd af Satans verksamhet med all lögnens kraft och tecken och under
Matt. 24: 24.

10. och med allt orättfärdighetens bedrägeri bland dem som varda förtappade, därför att de icke hafva mottagit kärleken till sanningen, att de måtte blifva frälsta.
2 Kor. 4: 3 f.

11. Och fördenskull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnen,

12. på det att alla må varda dömda, som icke hafva trott sanningen, utan haft sin lust i orättfärdigheten.

13. Men vi äro pliktiga att tacka Gud alltid för eder, mina af Herren älskade

bröder, att Gud har utvalt eder från begynnelsen till frälsning genom Andens helgelse och genom tro på sanningen, 1 Tess. 1: 4. 2 Tess. 1: 3.

14. hvartill han har kallat eder genom vårt evangelium, att I skolen vinna vår Herre Jesu Kristi härlighet.

15. Stån därför nu fast, mina bröder, och hållen eder vid de lärdomar, I hafven inhämtat, vare sig genom vårt tal eller vårt bref. 2 Tess. 3: 6.

16. Men vår Herre Jesus Kristus själf och vår Gud och Fader, som har älskat oss och i nåd gifvit oss en evig hugsvalelse och ett godt hopp,

17. han hugsvale edra hjärtan och stadfäste eder i allt godt ord och verk.

3 Kapitlet.

Uppmaning till förbön, ordning och arbetsamhet. Sluthälsning.

För öfrigt, mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt, såsom ock hos eder, Ef. 6: 18 f. Kol. 4: 3.

2. och att vi må varda befriade från de vanartiga och onda människorna. Ty tron är icke hvar mans. Rom. 15: 30 f.

3. Men trofast är Herren, hvilken skall stadfästa eder och bevara eder för det onda.

1 Kor. 1: 9. 10: 13. 1 Tess. 5: 24. Joh. 17: 15.

4. Och vi tillförse oss af eder i Herren, att I både gören och skolen göra, hvad vi bjuda eder; 2 Kor. 7: 16.

5. men Herren styre edra hjärtan till Guds kärlek och till Kristi tålamod.

6. Och vi bjuda eder, mina bröder, i vår Herre Jesu Kristi namn, att I dragen eder från hvar och en broder, som vandrar oskickligt och icke efter den lärdom, hvilken han har fått af oss.

1 Kor. 5: 9 f. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

7. Ty I veten själfva, huru I bören efterfölja oss, emedan vi icke hafva uppfört oss oskickligt bland eder

1 Kor. 11: 1. 1 Tess. 1: 6. 2: 10.

8. och icke heller för intet ätit bröd hos någon, utan i besvär och möda arbetade vi natt och dag för att icke vara någon af eder till tunga,

Apg. 18: 3. 20: 34. 1 Kor. 4: 12. 2 Kor. 11: 9. 12: 13. 1 Tess. 2: 9.

9. icke därför att vi icke hafva rättighet därtill, utan på det att vi skulle framställa oss själfva såsom ett föredöme för eder, att I måtten efterlikna oss. Matt. 10: 10. 1 Kor. 4: 16. 9: 4 f. 11: 1. 1 Tess. 1: 6. 2: 7, 10. Fil. 3: 17. 1 Tim. 5: 18.

10. Också gåfvo vi eder, när vi voro hos eder, det budet: om någon icke vill arbeta, skall han icke heller äta.

11. Ty vi höra, att några vandra oskickligt bland eder och arbeta icke, utan befatta sig med onyttiga ting.

12. Men sådana bjuda och förmana vi genom vår Herre Jesus Kristus, att de arbeta i stillhet och äta sitt eget bröd. Ef. 4: 28. 1 Tess. 4: 11.

13. Och I, mina bröder, förtröttens icke att göra det goda. Gal. 6: 9.

14. Och om någon icke lyder vårt ord i detta bref, så anteckнen honom och hafven ingen umgängelse med honom, att han må blygas.

Matt. 18: 17. 1 Kor. 5: 9 f.

15. Hållen honom dock icke för en ovän, utan förmanen honom såsom en broder.

16. Och fridens Herre själf gifve eder friden alltid på allt sätt. Herren vare med eder alla! 1 Tess. 5: 23.

17. Hälsningen med min, Pauli, hand, hvilket är tecknet i hvarje bref. Så skrifver jag. 1 Kor. 16: 21.

18. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder alla! Amen.

Pauli första bref till Timoteus.

1 Kapitlet.

Hälsning. Varning för falsk lära. Tacksägelse för Guds nåd och förmaning till ståndaktighet i tron.

Paulus, Jesu Kristi apostel efter befallning af Gud, vår Frälsare, och Herren Jesus Kristus, vårt hopp,

Apg. 9: 15. Gal. 1: 1.

2. till Timoteus, sin sannskyldige son i tron. Nåd, barmhärtighet, frid af Gud, vår Fader, och Kristus Jesus, vår Herre! Tit. 1: 4.

3. Jag uppmanar dig nu, såsom jag gjorde då jag reste till Macedonien, att stanna kvar i Efesus, på det att du må bjuda somliga att icke förkunna främmande lära Gal. 1: 6 f.

4. och icke heller akta på fabler och ändlösa släktregister, hvilka mera åstadkomma spörsmål än gudlig uppbyggelse i tro. 1 Tim. 4: 7. 2 Tim. 2: 16, 23. Tit. 3: 9.

5. Men budets ändamål är kärlek av rent hjärta och af godt samvete och af oskrymtad tro,

5 Mos. 6: 5. Rom. 13: 8. Gal. 5: 14.

6. hvarifrån somliga hafva farit vilse och vändt sig bort till fåfängligt tal,

1 Tim. 6: 4, 20.

7. under det de vilja vara lagkloka, utan att förstå hvarken hvad de säga eller hvad de försäkra.

8. Men vi veta, att lagen är god, om man brukar honom rätteligen,

Rom. 7: 12.

9. vetande, att lag icke är satt för en rättfärdig, utan för ogärningsmän och genstörtiga, ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga, fadermördare och modermördare, mandråpare,

Gal. 3: 19. 5: 23.

10. horkarlar, drängaskändare, människosäljare, lögnare, menedare och hvad annat som står i strid med den hälsosamma läran,

11. efter det evangelium om den salige Gudens härlighet, hvilket blifvit mig ombetrodt.

12. Och jag tackar den som har gifvit mig kraft, vår Herre Jesus Kristus, därför att han har ansett mig trogen och satt mig i ämbetet,

13. mig som tillförne var en hädare, förföljare och våldsverkare; men barmhärtighet har vederfarits mig, emedan jag har gjort det ovetande i otro,

Apg. 8: 3. 9: 1 f. 22: 4 f. 26: 9 f. 1 Kor. 15: 9. Gal. 1: 13. Fil. 3: 6.

14. och vår Herres nåd har rikligen öfverflödat, tillika med tron och kärleken i Kristus Jesus.

15. Det är ett fast ord och värdt att på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland hvilka jag är den främste.

Matt. 9: 13. Mark. 2: 17. Luk. 5: 32. 19: 10.

16. Men därför har barmhärtighet vederfarits mig, att Jesus Kristus skulle främst på mig bevisa hela sin långmodighet, till en förebild för dem, hvilka skulle tro på honom till evigt lif.

17. Men evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige, den ende Guden, vare pris och ära i evigheters evighet! Amen.

Rom. 16: 27. 1 Tim. 6: 16.

18. Detta bud anbefaller jag åt dig, min son Timoteus, enligt de föregående profetiorna om dig, på det att du må strida den goda striden enligt dem

1 Tim. 6: 12.

19. och behålla tro och ett godt samvete, hvilket somliga hafva stött ifrån sig och lidit skeppsbrott i tron.

1 Tim. 3: 9.

20. Och bland dessa äro Hymeneus och Alexander, hvilka jag har öfverlämnat åt Satan, på det att de skulle lära sig att icke försmäda.

2 Tim. 2: 17. 4: 14. 1 Kor. 5: 5.

2 Kapitlet.

Förmaning att bedja. Anvisning för ordningen inom församlingen, särskildt bland kvinnorna.

Så förmanar jag nu framför allt, att böner, åkallan, förböner och tacksägelser hållas för alla människor,

2. för konungar och all öfverhet, på det att vi må föra ett lugnt och stilla lefverne i all gudaktighet och värdighet.

3. Ty detta är godt och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare,

4. som vill, att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunskap. Hes. 18: 23. 2 Petr. 3: 9.

5. Ty en är Gud, en är ock medlare mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus,

Joh. 17: 3. Gal. 3: 19. Hebr. 9: 15.

6. han som gaf sig själf till en lösen för alla, hvarom det i sinom tid skulle vittnas, Matt. 20: 28. Rf. 1: 7. Kol. 1: 14.

7. och hvartill jag har blifvit satt till förkunnare och apostel — jag säger sanning i Kristus, jag ljuger icke — till hedningarnas lärare i tro och sanning. Apg. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Rom. 11: 13. 15: 16. Gal. 1: 16. 2: 7 f. Ef. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

8. Jag vill således, att männen skola bedja på hvarje rum, upplyftande heliga händer utan vrede och tvekan,

Ps. 134: 2. Matt. 5: 23 f. 6: 14.

9. sammaledes ock att kvinnorna skola pryda sig i höfvisk dräkt, med blygsamhet och tuktighet, icke med flätor och guld eller pärlor eller kostbar klädnad, Tit. 2: 3 f. 1 Petr. 3: 2 f.

10. utan, såsom det anstår kvinnor, som bekänna sig till gudaktighet, med goda gärningar.

11. En kvinna låte lära sig i stillhet med all undergifvenhet.

1 Mos. 3: 16. 1 Kor. 14: 34 f. Ef. 5: 24.

12. Men en kvinna tillstädjer jag icke att lära andra eller att råda öfver mannen, utan hon vare i stillhet.

13. Ty Adam vardt först skapad, sedan Eva. 1 Mos. 2: 18, 21 f. 1 Kor. 11: 8 f.

14. Och Adam vardt icke bedragen, utan kvinnan vardt bedragen och föll i öfverträdelse. 1 Mos. 3: 6. 2 Kor. 11: 3.

15. Men hon varder frälst genom barnsbörden, om de förblifva i tro och kärlek och helgelse med tuktighet.

3 Kapitlet.

Huru de böra vara beskaffade, som ägna sig åt församlingens tjänst.

Det är ett fast ord: Om någon begär ett biskopsämbete *, så åstundar han en god verksamhet.

2. Därför bör en biskop vara ostrafflig, en enda hustrus man, nykter, tuktig, höfvisk, gästfri, skicklig att undervisa, Tit. 1: 6 f.

3. icke drinkare, icke våldsam, utan foglig, icke stridslysten, icke girig, 2 Tim. 2: 24.

4. väl förestående sitt eget hus och hållande sina barn i lydnad med all värdighet

5. — men om någon icke vet att förestå sitt eget hus, huru skall han hafva vård om Guds församling? —

6. icke nyomvänd, på det att han icke må blifva uppblåst och falla i djäfvulens dom.

7. Han bör äfven hafva ett godt vittnesbörd af dem som äro utanför, på det att han ej må falla i djäfvulens försmädelse och snara.

8. Äfvenså böra diakonerna ** vara värdiga, icke tvetaliga, icke begifna på mycket vin, icke snikna efter slem vinning,

9. hafvande trons hemlighet i ett rent samvete. 1 Tim. 1: 19.

10. Men äfven dessa skola först pröfvas; sedan må de tjäna, om de äro oförvitliga.

11. Äfvenså böra kvinnorna vara ärbara, icke klandersjuka, men nyktra, trogna i allt.

12. Diakonerna skola vara en enda hustrus män, som väl förestå sina barn och sina egna hus.

13. Ty de som hafva tjänat väl vinna en god ställning och mycken frimodighet i den tro, som är i Kristus Jesus. Matt. 25: 21.

14. Detta skrifver jag till dig i hopp att rätt snart komma till dig,

15. och för att, om jag dröjer, du må veta, huru man bör förhålla sig i Guds hus, som är den lefvande Gudens församling, sanningens pelare och grundfäste.

16. Och erkändt stor är gudaktighetens hemlighet: Han, som har blifvit uppenbar i köttet, rättfärdigad i Anden, sedd af änglarna, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten.

4 Kapitlet.

Affall i den kommande tiden. Hvarjehanda föreskrifter till Timoteus med hänsyn till hans kall.

Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider skola somliga affalla från tron och hålla sig till villoandar och onda andars läror, Matt. 24: 23 f. 2 Tim. 3: 1 f. 2 Petr. 3: 3 f. Jud. v. 18 f.

2. genom lögnares skrymteri, som äro brännmärkta i sitt samvete

3. och förbjuda äktenskap och mat, som Gud har skapat för att med tacksägelse mottagas af dem som tro och hafva lärt känna sanningen. 1 Mos. 9: 3. Rom. 14: 6. 1 Kor. 10: 30.

4. Ty allt hvad Gud har skapat är godt, och intet är förkastligt, då det mottages med tacksägelse, 1 Mos. 1: 31. Apg. 10: 14 f. Rom. 14: 14, 20. Tit. 1: 15.

5. ty det helgas genom Guds ord och bön.

6. När du framställer detta för bröderna, skall du vara en god Jesu Kristi tjänare, som näres af trons och den goda lärans ord, hvilken du troget har följt. 2 Tim. 1: 5. 3: 14 f.

7. Men visa från dig de oandliga och käringaktiga fablerna och öfva dig själf till gudaktighet. 1 Tim. 1: 4 f.

8. Ty den lekamliga öfningen är till litet nyttig, men gudaktigheten är nyttig till allt och har löfte om detta lifvet och om det tillkommande. Kol. 2: 23. 1 Tim. 6: 6. Ps. 37: 4.

9. Detta är ett fast ord och värdt att på allt sätt mottagas.

10. Ty fördenskull arbeta vi och varda försmädade, att vi hoppas på den lefvande Guden, hvilken är alla människors frälsare, i synnerhet de troendes.

11. Bjud och lär detta.

12. Ingen förakte din ungdom, men blif ett föredöme för de troende i tal, i umgängelse, i kärlek, i tro, i renhet. Tit. 2: 15. 2: 7. 1 Petr. 5: 3.

13. Ägna dig, till dess jag kommer, åt föreläsandet, förmanandet, undervisandet.

* Se Apg. 20: 28. — ** Se Apg. 6: 1 f.

14. Försumma icke den nådegåfva, som är i dig, hvilken gafs dig genom profetia med de äldstas händers pålägging. 1 Tess. 5: 19.
1 Tim. 1: 18. Apg. 8: 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 5: 22.
15. Eftertänk detta, var däri, på det att din förkofran må vara uppenbar för alla.
16. Haf akt på dig själf och på läran, förblif däri; ty om du så gör, frälsar du både dig själf och dem som höra dig. 1 Kor. 9: 22. Jak. 5: 20.

5 Kapitlet.

Åtskilliga föreskrifter, särskildt om änkor och församlingsäldsta.

En gammal man må du icke hårdt bestraffa, utan förmana honom såsom en fader, de unga såsom bröder,
3 Mos. 19: 32.
2. gamla kvinnor såsom mödrar, de unga såsom systrar, i all kyskhet.
3. Hedra de änkor, som äro verkliga änkor.
4. Men om en änka har barn eller barnabarn, må de först lära sig att visa from aktning mot sitt eget hus och gifva sina förfäder vedergällning; ty detta är behagligt inför Gud.
5. Men den som är en verklig änka och har blifvit ensam, hon hoppas till Gud och förblifver i böner och åkallan natt och dag; Luk. 2: 36 f. 1 Kor. 7: 32 f.
6. men den som lefver i yppighet, hon är lefvande död.
7. Bjud äfven detta, på det att de må vara ostraffliga.
8. Men om någon icke drager försorg om sina egna och i synnerhet om sitt husfolk, har han förnekat tron och är värre än en otrogen.
9. Änka må antagas, om hon är minst sextio år och har varit en enda mans hustru
10. och har vittnesbörd om goda gärningar, att hon har uppfödt barn, gifvit härbärge, tvagit heligas fötter, bistått betryckta och befliitat sig om all god gärning. 1 Petr. 4: 9. Luk. 7: 38, 44.
11. Men visa från dig unga änkor; ty när de blifvit lystna mot Kristus, vilja de gifta sig,
12. och ådraga sig dom, emedan de hafva brutit sin första tro.
13. Dessutom lära de sig ock att vara sysslolösa genom att löpa omkring i husen, men icke allenast sysslolösa utan äfven pratsjuka och beställsamma, talande det som icke är tillbörligt. Tit. 2: 3.
* Se Apg. 11: 30.
14. Jag vill därför, att unga änkor skola gifta sig, föda barn, förestå ett hus och icke gifva motståndaren någon anledning till lastande.
15. Ty redan hafva några vändt sig bort och följt Satan.
16. Om någon troende man eller kvinna har änkor, så försörje han dem och låte icke församlingen med dem betungas, på det att hon må kunna försörja dem som äro verkliga änkor.
17. De äldsta*, som väl förestå, må aktas värdiga en dubbel heder, i synnerhet de som arbeta med ordet och lärandet; Fil. 2: 29. 1 Tess. 5: 12 f. Hebr. 13: 17.
18. ty skriften säger: »Du skall icke binda munnen till på oxen, som tröskar» och »Arbetaren är värd sin lön».
5 Mos. 25: 4. Matt. 10: 10.
19. Upptag icke något klagomål mot någon af de äldsta, om ej på grund af två eller tre vittnens intyg. 5 Mos. 19: 15.
20. Dem som synda bestraffe du inför alla, på det att äfven de öfriga må känna fruktan. 5 Mos. 19: 20.
21. Jag besvär dig inför Gud och Herren Jesus Kristus och de utvalda änglarna, att du iakttager detta utan fördom och icke gör något efter gunst.
22. Lägg icke för hastigt händerna på någon, och gör dig icke heller delaktig i andras synder. Håll dig själf ren. Apg. 6: 6. 8: 17. 13: 3. 19: 6. 1 Tim. 4: 14. 2 Tim. 1: 6.
23. Drick icke längre endast vatten, utan bruka något litet vin för din mages och dina ofta påkommande krämpors skull.
24. Somliga människors synder äro uppenbara och gå före dem till dom, men för andra följa de ock efter.
Gal. 5: 19.
25. Sammalunda äro ock de goda gärningarna uppenbara, och de som icke äro det kunna icke döljas.

6 Kapitlet.

Tjänares plikter. Varning för falsk lära och uppmaning till ståndaktighet.

Alla som äro under träldomens ok akte sina herrar all heder värda, på det att Guds namn och läran icke må varda försmädade.
Ef. 6: 5. Kol. 3: 22. Tit. 2: 9. 1 Petr. 2: 18.
2. Men de som hafva troende herrar förakte dem icke, därför att de äro bröder, utan tjäne dem så mycket hellre som de, hvilka begagna sig af deras

goda tjänst, äro troende och älskade. Lär detta och förmana därtill.

3. Om någon lärer främmande lära och icke håller sig till vår Herre Jesu Kristi hälsosamma ord och den lära, som hör till gudaktighet,

Gal. 1: 6 f. 1 Tim. 1: 3 f.

4. han är uppblåst och vet intet, utan är sjuk i spörsmål och ordstrider, af hvilka uppkomma afund, tvedräkt, smädelser, onda misstankar, 1 Kor. 8: 2.

5. häftiga strider mellan människor, som äro fördärfvade till sitt sinne och beröfvade sanningen, menande, att gudaktigheten är en vinning. Drag dig från sådana.

Rom. 16: 17. 2 Tim. 2: 23 f. Tit. 1: 11. 3: 9 f.

6. En stor vinning är också gudaktigheten med förnöjsamhet.

Ords. 15: 16. 1 Tim. 4: 8.

7. Ty intet hafva vi fört in i världen; det är klart, att vi icke heller kunna föra något därutur.

Job 1: 21. 27: 19. Ps. 49: 18. Pred. 5: 14 f.

8. Men då vi hafva föda och kläder, så böra vi därmed låta oss nöja.

Matt. 6: 25 f. Hebr. 13: 5.

9. Men de som vilja blifva rika falla i frestelse och snara och i många dåraktiga och skadliga begärelser, hvilka sänka människorna i fördärf och förtappelse. Ords. 11: 28.

28: 20. Matt. 13: 22. Mark. 10: 24. Jak. 5: 1.

10. Ty girigheten är en rot till allt ondt, till hvilken somliga hafva haft lust och därigenom farit vilse från tron och tillfogat sig många kval.

Ords. 15: 16.

11. Men du, Guds människa, fly sådant och far efter rättfärdighet, gudaktighet, tro, kärlek, tålamod, saktmodighet. 2 Tim. 2: 22.

12. Kämpa trons goda kamp, fatta det eviga lifvet, till hvilket du har blifvit kallad, och hvarom du har aflagt den goda bekännelsen inför många vittnen. 1 Kor. 9: 24 f.

1 Tim. 1: 18. 2 Tim. 4: 7. Fil. 3: 12 f.

13. Jag bjuder dig inför Gud, som gör allt lefvande, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus har aflagt den goda bekännelsens vittnesbörd, 5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6.

Matt. 27: 11. Joh. 18: 33 f. 1 Tim. 5: 21.

14. att du håller budet obefläckadt, ostraffligt intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse,

15. hvilken den salige och ende härskaren, Konungen öfver alla konungar och Herren öfver alla herrar, i sinom tid skall låta oss se,

1 Tim. 1: 17. Upp. 17: 14. 19: 16.

16. han som allena har odödlighet och bor i ett otillgängligt ljus, hvilken ingen människa har sett eller kan se, hvilken vare ära och evigt välde! Amen.

2 Mos. 33: 20. Joh. 1: 18. 1 Joh. 4: 12, 20.

17. Bjud dem som äro rika i denna världen, att de icke högmodas eller sätta sitt hopp på oviss rikedom, utan på den lefvande Guden, som gifver oss allt rikligen till åtnjutande, Job 31: 24. Ps. 62: 11.

Mark. 4: 19. 10: 24. Luk. 12: 15. Jak. 5: 1 f.

18. att de göra godt, varda rika på goda gärningar, äro gifmilda och dela med sig, Gal. 6: 9 f.

19. samlande sig en god grund för det tillkommande, att de må fatta det rätta lifvet. Matt. 6: 20. Luk. 16: 9.

20. O Timoteus, förvara det som är dig ombetrodt, och fly de oandliga tomma orden och gensägelserna från den vishet, som falskeligen så benämnes,

2 Tim. 1: 14. 2: 14 f. 1 Tim. 1: 4 f. 4: 6 f. Tit. 1: 14. 3: 9.

21. till hvilken somliga hafva bekänt sig och därigenom farit vilse från tron. Nåd vare med dig! Amen.

Pauli andra bref till Timoteus.

1 Kapitlet.

Hälsning. Förmaning till ståndaktighet.

Paulus, Jesu Kristi apostel genom Guds vilja, enligt löftet om det lif, som är i Kristus Jesus,

2. till sin älskade son Timoteus. Nåd, barmhärtighet, frid af Gud Fader och Jesus Kristus, vår Herre! 1 Tim. 1: 2.

3. Jag tackar Gud, hvilken jag tjänar från mina förfäder i ett rent samvete, likasom jag oaflåtligen tänker på dig i mina böner natt och dag, Apg. 23: 1. 24: 14 f. Ef. 1: 16. Fil. 1: 3. 1 Tess. 1: 2. 3: 10.

4. längtande, när jag kommer ihåg dina tårar, att se dig för att blifva uppfylld med glädje,

5. erinrande mig den oskrymtade tro, som är i dig, och som förut har bott i din mormoder Lois och i din moder Eunike, och jag är förvissad, att hon äfven bor i dig. Apg. 16: 1.

6. För denna orsaks skull påminner jag dig att upplifva Guds nådegåfva, som är i dig genom mina händers påläggning. 1 Tim. 4: 14.

7. Ty Gud har icke gifvit oss försagdhetens ande, utan kraftens och kärlekens och tuktens. Rom. 8: 15.

8. Blygs därför icke för vår Herres vittnesbörd, ej heller för mig, hans fånge, utan lid äfven du för evangelium efter Guds kraft, Rom. 1: 16. Fil. 4: 14. 2 Tim. 2: 3.

9. som har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse, icke efter våra gärningar utan efter sitt eget beslut och den nåd, som är oss gifven i Kristus Jesus från eviga tider, Rom. 9: 11. Ef. 1: 4. Tit. 3: 4 f.

10. men som nu har blifvit uppenbar genom vår Frälsares, Jesu Kristi, uppenbarelse, hvilken har tillintetgjort döden och i ljuset framburit lif och oförgänglighet genom evangelium, Rom. 16: 25 f. Kol. 1: 26. Hebr. 2: 14.

11. för hvilket jag har blifvit satt till förkunnare och apostel och hedningarnas lärare. Apg. 9: 15. 13: 2. 22: 21. Ef. 3: 8. Gal. 1: 16. 2: 8 f. 1 Tim. 2: 7.

12. Hvarför jag också lider detta, men blyges dock icke därför, ty jag vet på hvem jag tror och är viss, att han förmår förvara till den dagen det som är mig ombetrodt. Ef. 3: 1. Ps. 16: 5.

13. Håll dig i tron och kärleken i Kristus Jesus till förebilden af de hälsosamma ord, hvilka du har hört af mig. 2 Tim. 3: 14.

14. Förvara genom den Helige Ande, som bor i oss, det goda, som har blifvit dig ombetrodt. 1 Tim. 6: 20.

15. Det vet du, att alla som äro i Asien, till hvilka Fygellus och Hermogenes höra, hafva vändt sig från mig.

16. Herren gifve Onesifori hus barmhärtighet; ty han har ofta vederkvickt mig och har icke blygts för min boja, 2 Tim. 4: 19.

17. utan då han var i Rom, sökte han mig mycket flitigt och fann mig.

18. Herren gifve honom, att han måtte finna barmhärtighet hos Herren på den dagen. Och all den tjänst, som han har gjort i Efesus, känner du själf bäst.

2 Kapitlet.

Förmaning till trohet. Varning för villomeningar och onyttiga tvister.

Så stärk dig nu, min son, i den nåd, som är i Kristus Jesus.

2. Och hvad du har hört af mig inför många vittnen, anbefall det åt trogna människor, hvilka äro dugliga att och lära andra. Tit. 1: 5.

3. Lid äfven du, såsom en god Jesu Kristi stridsman. 2 Tim. 1: 8. 4: 5.

4. Ingen som gör krigstjänst invecklar sig i näringsbestyr, på det att han må täckas den som har antagit honom till krigstjänst.

5. Och äfven om någon inlåter sig i täflingskamp, krönes han icke, om han ej har lagligen kämpat. 1 Kor. 9: 25.

6. Åkermannen, som arbetar, bör främst få del af frukterna. 1 Kor. 9: 7 f.

7. Märk hvad jag säger; ty Herren skall gifva dig förstånd i allt.

8. Kom ihåg Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda, af Davids säd, enligt mitt evangelium, Matt. 1: 1. Apg. 2: 30. 13: 22 f. Rom. 1: 3.

9. i hvilket jag lider ondt ända till bojor såsom en ogärningsman; men Guds ord är icke bundet.

10. Därför uthärdar jag allt för de utkorades skull, på det att ock de må vinna den frälsning, som är i Kristus Jesus, med evig härlighet.

11. Det är ett fast ord: Hafva vi dött med, så skola vi ock lefva med; Rom. 6: 8. 8: 17. 2 Kor. 4: 10 f. 1 Petr. 4: 13.

12. uthärda vi, så skola vi ock regera med; förneka vi, så skall ock han förneka oss; Matt. 10: 33. Mark. 8: 38. Luk. 9: 26. 12: 9.

13. äro vi trolösa, så förblifver han trofast, ty han kan icke förneka sig själf. 4 Mos. 23: 19. Rom. 3: 3. 9: 6.

14. Påminn om detta, besvärjande dem inför Herren att icke strida om ord, hvilket tjänar till intet men förvänder de hörande. 1 Tim. 6: 4.

15. Vinnlägg dig om att bevisa dig själf för Gud såsom bepröfvad, en ostrafflig arbetare, som rätt delar sanningens ord.

16. Men undvik oandliga tomma ord; ty de skola gå allt längre i ogudaktighet, 1 Tim. 1: 4. 4: 7. 6: 20. Tit. 1: 14. 3: 9.

17. och deras tal skall fräta omkring sig såsom kräftan. Till dem höra Hymeneus och Filetus, 1 Tim. 1: 20.

18. hvilka hafva farit vilse från sanningen, då de säga, att uppståndelsen redan har skett, och förvända tron hos några. 1 Tim. 6: 21.

19. Guds fasta grund består dock och har detta insegel: Herren känner de sina, och: Hvar och en som åkallar Herrens namn gånge ifrån orättfärdighet. Joh. 10: 14. 13: 18.

20. Men i ett stort hus finnas icke blott kärl af guld och af silfver utan

äfven af trä och af ler, och somliga till heder, somliga till vanheder.
Rom. 9: 21.

21. Om därför någon håller sig ren från sådana människor, varder han ett kärl till heder, helgadt och nyttigt för husbonden, beredt till allt godt verk.
2 Tim. 3: 17.

22. Men fly ungdomens lustar och far efter rättfärdighet, tro, kärlek, frid med dem som åkalla Herren af rent hjärta. 1 Tim. 6: 11.

23. Och visa från dig däraktiga och oskickliga spörsmål, vetande, att de föda af sig tvister. 1 Tim. 1: 4. 4: 7.

24. Men en Herrens tjänare bör icke tvista, utan vara mild mot alla, skicklig att undervisa, fördragande det onda,
1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 9.

25. med saktmod tillrättavisande motståndarna, i hopp att till äfventyrs Gud gifver dem bättring till att förstå sanningen, Gal. 6: 1.

26. och de besinna sig från djäfvulens snara, af hvilken de äro fångna under hans vilja.

3 Kapitlet.

Förutsägelse om de yttersta tiderna. Uppmaning att förblifva vid de heliga skrifterna.

Men vet detta, att i de yttersta dagarna tillstunda svåra tider.
1 Tim. 4: 1. 2 Petr. 2: 1. 3: 3. Jud. v. 18.

2. Ty människorna skola vara egenkära, giriga, stortaliga, högfärdiga, hädiska, mot föräldrar olydiga, otacksamma, oheliga, Rom. 1: 29 f.

3. kärlekslösa, trolösa, klandersjuka, omåttliga, omilda, hatande det goda,

4. förrädiska, lättsinniga, uppblåsta, älskande vällust mer än Gud,

5. hafvande gudaktighetens sken, men förnekande dess kraft. Och dessa bör du undfly. Matt. 7: 15. Tit. 1: 16.
Rom. 16: 17. 2 Tess. 3: 6. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

6. Ty till dem höra de som intränga i husen och fånga kvinnfolk, hvilka äro belastade med synder och drifvas af mångahanda lustar, Tit. 1: 11.

7. och som alltid undervisas, men aldrig kunna komma till sanningens kunskap.

8. Och såsom Jannes och Jambres satte sig emot Moses, så sätta sig äfven dessa emot sanningen, människor, som äro fördärfvade till sinnet och icke hålla profvet i tron.
2 Mos. 7: 11 f. Rom. 1: 28. 1 Tim. 6: 5. Tit. 1: 16.

9. Men de skola icke vidare hafva framgång, ty deras galenskap skall blifva tydlig för alla, såsom ock de andras blef.

10. Men du har troget följt min undervisning, min vandel, mitt uppsåt, min tro, min långmodighet, min kärlek, mitt tålamod,

11. mina förföljelser och lidanden, sådana som vederforos mig i Antiokia, Ikonium och Lystra, sådana förföljelser, som jag har uthärdat; och från allt har Herren frälst mig.
Apg. 13: 50. 14: 2 f., 19. Ps. 34: 20. 2 Kor. 1: 10.

12. Men så skola alla de som vilja lefva gudligt i Kristus Jesus lida förföljelse.
Matt. 16: 24. Joh. 15: 18 f. 16: 33. Apg. 14: 22.

13. Och onda människor och bedragare skola gå allt längre i ondska, förvillande och förvillade.

14. Men du förblif vid det du har lärt och hvarom du har blifvit försvissad, vetande af hvem du har lärt det, 2 Tim. 2: 2.

15. och att du från barndomen känner de heliga skrifterna, som kunna göra dig vis till frälsning genom tron i Kristus Jesus.

16. All skrift, af Gud ingifven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet, Rom. 15: 4. 2 Petr. 1: 19 f.

17. på det att Guds människa må vara fullbordad, till allt godt verk skicklig.

4 Kapitlet.

Ytterligare förmaningar. Åtskilliga underrättelser och hälsningar.

Jag besvär dig inför Gud och Herren Jesus Kristus, som skall döma lefvande och döda, och vid hans tillkommelse och hans rike:

2. Predika ordet, träd fram i tid och otid, tillrättavisa, bestraffa, förmana med all saktmodighet och undervisning. 2 Tim. 2: 25.

3. Ty en tid skall komma, då de icke skola fördraga den hälsosamma läran, utan skola efter sina egna lustar samla åt sig hopar af lärare, emedan det kliar i öronen,

4. och vända sina öron från sanningen och vända sig till fablerna.
1 Tim. 1: 4. 4: 7.

5. Men du, var nykter i allt, fördrag lidandet, gör en evangelii förkunnares verk, uträtta ditt ämbete fullständigt.
2 Tim. 1: 8. 2: 3.

6. Ty jag offras redan, och tiden för mitt uppbrott är inne.
Fil. 2: 17. 2 Petr. 1: 14. Fil. 1: 23.

7. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.
1 Kor. 9: 24 f. Fil. 3: 14. 1 Tim. 6: 12. Hebr. 12: 1.

8. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, hvilken Herren, den rättfärdige domaren, skall gifva mig på den dagen, men icke blott åt mig utan ock åt alla som älska hans tillkommelse.
1 Kor. 9: 25. 1 Petr. 5: 4. Jak. 1: 12.

9. Vinnlägg dig att komma snarligen till mig.

10. Ty Demas har öfvergifvit mig, emedan han har fattat kärlek till denna världen, och han har rest till Tessalonika, Kreskens till Galatien, Titus till Dalmatien. Kol. 4: 14.

11. Endast Lukas är hos mig. Tag Markus och för honom med dig; ty han är mig till god nytta med sin tjänst.

12. Men Tykikus har jag sändt till Efesus. Ef. 6: 21. Kol. 4: 7. Tit. 3: 12.

13. När du kommer, så tag med dig den mantel, som jag lämnade kvar i Troas hos Karpus, och böckerna, i synnerhet pergamenten.

14. Alexander, smeden, har tillfogat mig mycket ondt. Herren skall vedergälla honom efter hans gärningar.
1 Tim. 1: 20.

15. Tag dig ock du till vara för honom; ty han står ifrigt emot våra ord.

16. Vid mitt första försvar var ingen med mig, utan alla öfvergåfvo mig. Må det icke tillräknas dem.

17. Men Herren stod mig bi och styrkte mig, på det att genom mig predikan skulle fullbordas, och alla hedningar få höra den; och jag blef räddad ur lejonets mun.

18. Och Herren skall rädda mig från allt ondt verk och frälsa mig till sitt himmelska rike. Honom vare ära i evigheters evighet! Amen.

19. Hälsa Priska och Akvilas och Onesifori hus. Apg. 18: 2.
Rom. 16: 3. 1 Kor. 16: 19. 2 Tim. 1: 16.

20. Erastus blef kvar i Korint, men Trofimus lämnade jag sjuk i Miletus.
Apg. 19: 22. Rom. 16: 23. Apg. 20: 4, 15.

21. Vinnlägg dig att komma före vintern. Eubulus och Pudens och Linus och Klaudia och alla bröderna hälsa dig.

22. Herren Jesus Kristus vare med din ande! Nåden vare med eder! Amen.

Pauli bref till Titus.

1 Kapitlet.

Hälsning. Huru församlingsföreståndare böra vara beskaffade. Judiska irrlärare och deras behandling.

Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel enligt Guds utvaldas tro och kunskap om den sanning, som hör till gudaktighet,

2. i hopp om evigt lif, hvilket Gud, som icke kan ljuga, från eviga tider har utlofvat
4 Mos. 23: 19. 2 Tim. 2: 13. 1: 9 f.

3. — men i sinom tid har han uppenbarat sitt ord genom den predikan, som blifvit mig ombetrodd efter Guds, vår Frälsares, befallning —
Ef. 1: 9. 3: 9. Kol. 1: 26. 1 Tess. 2: 4.

4. till Titus, sin sannskyldige son efter gemensam tro. Nåd, barmhärtighet, frid af Gud Fader och Herren Jesus Kristus vår Frälsare! 2 Tim. 1: 2.

5. Fördenskull lämnade jag dig kvar på Kreta, att du skulle ställa i ordning det som fattades och i hvarje stad tillsätta äldsta, såsom jag befallde dig,

6. om någon är oförvitlig, en enda hustrus man, har troende barn, hvilka icke äro beryktade för liderlighet ej heller genstörtiga. 1 Tim. 3: 2.

7. Ty en biskop bör vara oförvitlig, såsom Guds förvaltare, icke egenkär, icke ondsint, icke drinkare, icke våldsam, icke sniken efter slem vinning,
3 Mos. 10: 9. 1 Tim. 3: 2 f. 1 Petr. 5: 2.

8. utan gästfri, det godas vän, tuktig, rättfärdig, helig, återhållsam,

9. hållande sig till det trovärdiga ordet, i öfverensstämmelse med läran, på det att han må vara mäktig både att förmana genom den hälsosamma läran och att tillrättavisa de motsägande.
1 Tim. 6: 3. 2 Tim. 1: 13. Tit. 2: 1.

10. Ty det finnes många genstörtiga, pratmakare och bedragare, i synnerhet de omskurna,

11. på hvilka man bör stoppa munnen till, de som förvända hela hus, lärande

det som icke är tillbörligt, för slem vinnings skull.
2 Tim. 3: 6. Matt. 23: 23. 1 Tim. 6: 5.
12. En af dem, en deras egen profet, har sagt: »Kreter ljugare städs, ond' djur, onyttiga bukar.»
13. Detta vittnesbörd är sant. Tillrättavisa dem därför strängt, på det att de må blifva sunda i tron
14. och icke hålla sig till judiska fabler och till sådana människors bud, som vända sig från sanningen.
1 Tim. 1: 4. 4: 7. Matt. 15: 9. Kol. 2: 22. Jes. 29: 13.
15. Allt är rent för de rena, men för de besmittade och otrogna är intet rent, utan både deras förstånd och deras samvete äro besmittade. Matt. 15: 11.
Luk. 11: 39 f. Apg. 10: 15. Rom. 14: 14, 20.
16. De säga sig känna Gud, men med gärningarna förneka de honom, emedan de äro vederstyggliga och ohörsamma och till all god gärning odugliga.
Jer. 4: 22. 2 Tim. 3: 5. Jud. v. 4.

2 Kapitlet.

Undervisning för olika slag af människor. Nådens helgande kraft.

Men tala du sådant, som höfves den hälsosamma läran,
2. att gamla män böra vara nyktra, värdiga, tuktiga, sunda i tron, i kärleken, i tålamodet;
3. att likaledes gamla kvinnor böra skicka sig såsom det anstår heliga, icke klandersjuka, icke begifna på mycket vin, goda lärarinnor,
1 Tim. 2: 9. 3: 11. 5: 13. 1 Petr. 3: 3.
4. för att kunna allvarligen tillhålla de unga kvinnorna att älska sina män och sina barn,
5. vara tuktiga, rena, husliga, goda, sina män undergifna, på det att Guds ord icke må blifva försmådadt. 1 Mos. 3: 16.
1 Kor. 14: 34. Ef. 5: 22. Kol. 3: 18. 1 Petr. 3: 1.
6. Förmana likaledes de unga männen att vara tuktiga
7. och visa dig själf i allt såsom ett föredöme i goda gärningar och visa i läran renhet, värdighet,
1 Tim. 4: 12. 1 Petr. 5: 3.
8. sundt och ostrafflight tal, på det att motståndaren må blygas, då han icke har något ondt att säga om oss.
1 Tim. 5: 14. 1 Petr. 2: 12, 15. 3: 16.
9. Förmana tjänarna, att de äro sina herrar undergifna, i allt dem till behag, icke gensvariga,
Ef. 6: 5. Kol. 3: 22. 1 Tim. 6: 1 f. 1 Petr. 2: 18.
10. icke oärliga, utan bevisande all god trohet, på det att de må pryda Guds, vår Frälsares, lära i alla stycken.
11. Ty Guds nåd har uppenbarats med frälsning för alla människor
1 Tim. 2: 4. Tit. 3: 4 f.
12. och lärer oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och lefva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen,
Ef. 1: 4. Kol. 1: 22. 1 Joh. 2: 16.
13. väntande det saliga hoppet och uppenbarelsen af den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi, härlighet,
1 Kor. 1: 7. Fil. 3: 20.
14. hvilken har utgifvit sig själf för oss, på det att han skulle återlösa oss från all orättfärdighet och rena åt sig ett egendomsfolk, som befliitar sig om goda gärningar. 2 Mos. 19: 5.
Gal. 1: 4. 2: 20. Ef. 2: 10. 5: 2. Hebr. 9: 14.
15. Tala sådant och förmana och bestraffa med all myndighet. Ingen förakte dig.

3 Kapitlet.

Åtskilliga förmaningar. Slutönskan.

Påminn dem att vara öfverheter och myndigheter undergifna, att lyda förmån och vara beredvilliga till allt godt verk,
Rom. 13: 1 f. 2 Tim. 3: 17. 1 Petr. 2: 13.
2. att icke smäda någon, icke vara stridslystna, utan fogliga och visa allt saktmod mot alla människor.
Fil. 4: 5. 2 Tim. 2: 24 f.
3. Ty äfven vi voro fordom oförståndiga, ohörsamma, villfarande, trälande under mångahanda begärelser och lustar, lefvande i ondska och afund, afskyvärda, hatande hvarandra.
1 Kor. 6: 11. Ef. 2: 1 f. 5: 8. Kol. 3: 7. 1 Petr. 4: 3.
4. Men då Guds, vår Frälsares, godhet och människokärlek uppenbarades,
Tit. 2: 11.
5. frälste han oss, icke för rättfärdighetens gärningars skull, hvilka vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och en förnyelse af den Helige Ande,
Rom. 3: 20. 4: 6. 9: 11. 11: 6. Gal. 2: 16. Apg. 15: 11.
Ef. 2: 8. 2 Tim. 1: 9. Joh. 3: 5. Ef. 5: 26.
6. hvilken han rikligen utgöt öfver oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare,
Hes. 36: 25. Joel 2: 28. Apg. 2: 33. Rom. 5: 5.
7. på det att vi, rättfärdiggjorda genom hans nåd, skulle efter hoppet blifva arfvingar till evigt lif. Rom. 8: 23 f.
8. Det är ett fast ord, och därom vill jag, att du gifver en kraftig försäkran, på det att de som tro på Gud må vinn-

lägga sig att öfva goda gärningar. Sådant är godt och nyttigt för människorna.

9. Men undvik dåraktiga spörsmål och släktregister och tvister och strider om lagen; ty de äro onyttiga och fåfängliga.
1 Tim. 1: 4. 4: 7. 6: 20. 2 Tim. 2: 23. Tit. 1: 14.

10. Visa från dig en partimänniska, sedan hon en eller två gånger blifvit varnad, Matt. 18: 17.
Rom. 16: 17. 2 Tess. 3: 6. 2 Tim. 3: 5. 2 Joh. v. 10.

11. vetande, att en sådan är förvänd och fördömer sig själf med sin synd.

12. När jag sänder Artemas eller Tykikus till dig, så skynda att komma till mig i Nikopolis, ty jag har beslutit att där tillbringa vintern.

13. Utrusta sorgfälligt Senas, den lagkloke, och Apollos till deras resa, på det att intet må fattas dem.

14. Och må äfven de våra lära sig att, för de nödvändiga behofven, öfva goda gärningar, på det att de icke må vara utan frukt.

15. Alla som äro hos mig hälsa dig. Hälsa dem som älska oss i tron. Nåden vare med eder alla! Amen.

Pauli bref till Filemon.

Hälsning. Förbön för Onesimus. Slutönskan.

Paulus, Kristi Jesu fånge, och brodern Timoteus till Filemon, den älskade, vår medarbetare, Ef. 3: 1. 4: 1.

2. och till Appia, den älskade, och Arkippus, vår medkämpe, och den församling, som är i ditt hus. Kol. 4: 17.

3. Nåd vare med eder och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus! Rom. 1: 7.

4. Jag tackar min Gud alltid, tänkande på dig i mina böner,
1 Tess. 1: 2. 2 Tess. 1: 3. Ef. 1: 15 f. Kol. 1: 3 f.

5. när jag hör omtalas din kärlek och den tro, som du har till Herren Jesus och mot alla de heliga:

6. att din delaktighet i tron genom kännedomen af allt godt, som i hafven, må vara verksam för Kristus Jesus.

7. Ty vi hafva mycken glädje och hugnad af din kärlek, att de heligas hjärtan äro vederkvickta genom dig, min broder.

8. Därför, ehuru jag med mycken frimodighet i Kristus kan befalla dig det som är tillbörligt,

9. beder jag dig hellre för kärlekens skull, jag som är en sådan, såsom den gamle Paulus och nu därtill en Jesu Kristi fånge.

10. Jag beder dig för min son, Onesimus, som jag har född i mina bojor,
Kol. 4: 9. 1 Kor. 4: 15.

11. hvilken förr var för dig onyttig, men nu för mig och dig är mycket nyttig*, hvilken jag nu sänder tillbaka.

12. Mottag du honom såsom mitt hjärta.

13. Jag hade velat behålla honom hos mig, på det att han i ditt ställe skulle tjäna mig i evangelii bojor.

14. Men utan ditt samtycke har jag intet velat göra, på det att icke din godhet må vara såsom af tvång, utan af fri vilja.

15. Ty kanske blef han därför skild från dig för en tid, att du skulle få behålla honom för evigheten,

16. icke längre såsom träl, utan såsom mer än träl, såsom en älskad broder, synnerligen för mig, men huru mycket mer för dig, både i köttet och i Herren.

17. Om du därför håller mig för en medbroder, så tag emot honom såsom mig själf.

18. Men om han har gjort dig någon orätt eller är skyldig något, så skrif det på min räkning.

19. Jag, Paulus, har skrifvit det med egen hand, jag skall betala det; för att icke säga dig, att du dessutom är skyldig mig äfven dig själf.

20. Ja, min broder, måtte jag hafva nytta af dig i Herren! Vederkvick mitt hjärta i Kristus.

21. Förlitande mig på din hörsamhet har jag skrifvit till dig, vetande, att du till och med skall göra mer, än jag säger.

22. Men bered ock därjämte härbärge åt mig; ty jag hoppas, att jag genom edra böner skall blifva skänkt åt eder.
Fil. 1: 25. 2: 24.

23. Epafras, min medfånge i Kristus Jesus,

24. Markus, Aristarkus, Demas, Lukas, mina medarbetare hälsa dig.

25. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder ande! Amen. 2 Tim. 4: 22.

* Aposteln syftar här på betydelsen af det grekiska namnet Onesimos, nyttig.

Brefvet till hebréerna.

1 Kapitlet.

Guds uppenbarelse genom Sonen. Sonen högre än änglarna.

Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt talat till fäderna genom profeterna,

2. har han i dessa yttersta dagar talat till oss genom sin Son, hvilken han har satt till arfvinge af allt, genom hvilken han ock har skapat världen,

Gal. 4: 4. Kol. 1: 15 f.

3. och hvilken, alldenstund han är hans härlighets återsken och hans väsendes afbild och bär allt med sin makts ord, har, sedan han genom sig själf verkställt en rening från synderna, satt sig på Majestätets höga sida i höjden,

4. vorden så mycket större än änglarna, som han har ärft ett högre namn än deras.

5. Ty till hvilken af änglarna har han någonsin sagt: »Du är min Son; i dag har jag född dig», och åter: »Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son?» Ps. 2: 7. 2 Sam. 7: 14.

6. Och när han åter införer den förstfödde i världen, säger han: »Och honom tillbedja alla Guds änglar.»

Ps. 97: 7.

7. Och om änglarna säger han: »Den som gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslåga», Ps. 104: 4.

8. men till Sonen: »Din tron, o Gud, förblifver i all evighet; ditt rikes spira är rättvisans spira; Ps. 45: 7 f.

9. du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför har, o Gud, din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder»,

10. och »Du, Herre, har grundlagt jorden i begynnelsen, och himlarna äro dina händers verk. Ps. 102: 26 f.

11. De skola förgås, men du förblifver, och de skola alla föråldras såsom en klädnad,

12. och såsom en mantel skall du hopveckla dem, och de skola förvandlas, men du är densamme, och dina år skola icke hafva någon ände.»

13. Men till hvilken af änglarna har han någonsin sagt: »Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall»? Ps. 110: 1.

14. Äro de icke alla tjänsteandar, som utsändas till tjänst för deras skull, som skola ärfva frälsning? Ps. 34: 8. 91: 11 f.

2 Kapitlet.

Kristi lära högre än Moses' lag. Kristus mer än änglarna. Hans människoblifvande och lidande.

Fördenskull böra vi så mycket mer akta på det som vi hafva hört, att vi icke till äfventyrs gå förlorade.

2. Ty om det ordet blef fast, som genom änglar var taladt, och all öfverträdelse och olydnad har fått sin rättvisa lön, Gal. 3: 19. 5 Mos. 27: 26.

3. huru skola då vi kunna undfly, om vi icke hafva aktat en sådan frälsning, hvilken, sedan hon först af Herren vardt predikad, har från dem som hafva hört det kommit bekräftad till oss,

4. då Gud därjämte vittnade genom tecken och under och mångahanda krafter och genom utdelanden af den Helige Ande enligt sin vilja?

Apg. 2: 22. 2 Kor. 12: 12.

5. Ty icke var det under änglar han lade den tillkommande världen, om hvilken vi tala.

6. Men någon har någonstädes betygat och sagt: »Hvad är en människa, att du tänker på henne, eller en människas son, att du låter dig vårda om honom? Ps. 8: 5 f. 144: 3.

7. Du har låtit honom en liten tid vara mindre än änglarna; med härlighet och ära har du krönt honom och satt honom öfver dina händers verk.

8. Allt har du lagt under hans fötter.» Ty i det att han underlade honom allt, har han icke lämnat något, som icke är honom underlagdt; men ännu se vi icke allt vara honom underlagdt. Matt. 28: 18.

9. Men den som en liten tid varit mindre än änglarna, Jesus, se vi för dödens lidandes skull krönt med härlighet och ära, på det att han af Guds nåd skulle smaka döden för alla.

10. Ty det höfdes honom, för hvilkens skull allt är och genom hvilken allt är, att, då han förde många barn till härlighet, genom lidanden fullkomna deras frälsningshöfding.

11. Ty både den som helgar och de som blifva helgade äro alla af en, hvarför han ock icke skämmes att kalla dem bröder,

12. sägande: »Jag skall förkunna ditt namn för mina bröder, midt i församlingen skall jag prisa dig»,
Ps. 22: 23, 26.

13. och åter: »Jag skall sätta min förtröstan på honom», och åter: »Se, jag och de barn, som Gud har gifvit mig!»
2 Sam. 22: 3. Jes. 8: 17 f.

14. Då nu barnen hafva samma kött och blod, blef ock han desslikes däraf delaktig, på det att han genom döden skulle tillintetgöra den som hade döden i sitt våld, det är djäfvulen,
Joh. 1: 14. 1 Kor. 15: 26, 54 f.

15. och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt lif igenom af fruktan för döden måste vara trälar;
Rom. 8: 15.

16. ty änglar tager han sig ju icke an, utan Abrahams säd tager han sig an.

17. Därför måste han i allt blifva lik bröderna, på det att han skulle blifva barmhärtig och en trogen öfverstepräst i Guds tjänst för att försona folkets synder.
Hebr. 4: 15. 5: 2.

18. Ty därigenom, att han själf har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem, som frestas.

3 Kapitlet.

Kristus mer än Moses. Varning mot förhärdelse med åberopande af exempel från judarnas ökenvandring.

Därför, I heliga bröder, somären delaktiga i en himmelsk kallelse, akten på vår bekännelses apostel och öfverstepräst, Jesus Kristus,

2. hvilken var trogen mot den som hade gjort honom därtill, såsom ock Moses var i hela hans hus.
4 Mos. 12: 7.

3. Ty denne har blifvit aktad värd så mycket större ära än Moses, som den hvilken har byggt ett hus har större heder än själfva huset.

4. Ty hvarje hus bygges af någon, men Gud är den som har byggt allt.

5. Och Moses var väl trogen i hela hans hus såsom tjänare för att vittna om det som skulle talas,

6. men Kristus såsom Son öfver hans hus; och hans hus äro vi, om vi annars hålla hoppets frimodighet och berömmelse fast intill änden.
1 Kor. 3: 16. 1 Tim. 3: 15. Matt. 24: 13.

7. Därför, såsom den Helige Ande säger: »I dag, om I hören hans röst,
Ps. 95: 8 f.

8. så förhärden icke edra hjärtan, såsom vid förbittringen* på frestelsedagen i öknen,
2 Mos. 17: 1 f. 4 Mos. 14: 22 f. 20: 13. 5 Mos. 33: 8.

9. hvarest edra fäder frestade mig; de pröfvade mig och sågo mina verk i fyrtio år,

10. hvarför jag vardt förtörnad på det släktet och sade: Alltid fara de vilse med sitt hjärta; men de kände icke mina vägar,

11. såsom jag ock svor i min vrede: de skola icke inkomma i min hvila».

12. Sen till, mina bröder, att icke till äfventyrs hos någon bland eder finnes ett ondt otroshjärta, så att han affaller från den lefvande Guden,
Hebr. 12: 15.

13. utan förmanen hvarandra alla dagar, så länge det heter »i dag», på det att ingen af eder må varda förhärdad genom syndens bedrägeri;

14. ty vi hafva blifvit delaktiga af Kristus, om vi annars hålla vår första tillförsikt fast intill änden.

15. När det säges: »I dag, om I hören hans röst, så förhärden icke edra hjärtan, såsom vid förbittringen»,

16. hvilka voro då de som, när de hade hört, dock väckte förbittringen? Var det icke alla de som hade utgått från Egypten under Moses?

17. Och på hvilka var det han vardt förtörnad i fyrtio år? Var det icke på dem som hade syndat, hvilkas kroppar föllo i öknen?

18. Och hvilka angick det som han svor, att de icke skulle inkomma i hans hvila, om icke dem som hade varit ohörsamma?

19. Och vi se, att de icke kunde inkomma för otros skull.

4 Kapitlet.

Guds sabbatshvila. Maning till ståndaktighet och frimodighet.

Låtom oss därför, då ett löfte står kvar att inkomma i hans hvila, frukta, att någon bland eder må befinnas hafva blifvit tillbaka.

2. Ty vi hafva fått det glada budskapet så väl som de, men dem gagnade icke det ord, de hade hört, emedan det icke hade genom tron blifvit införlifvadt med dem som hade hört det.

3. Ty vi som tro få inkomma i hvilan, efter hvad han har sagt: »Såsom

* Se 2 Mos. 17: 2. 4 Mos. 20: 13.

jag svor i min vrede: de skola icke inkomma i min hvila», då likväl verken voro fullbordade allt ifrån världens grundläggning. Hebr. 3: 11.

4. Ty han har någonstädes sagt om den sjunde dagen så: »Och Gud hvilade på den sjunde dagen från alla sina verk». 1 Mos. 2: 2.

5. och åter här: »De skola icke inkomma i min hvila.»

6. Emedan det således står kvar, att några inkomma dit, och de som först fingo det glada budskapet icke kommo där in för sin otros skull,

7. så bestämmer han åter en viss dag, sägande: »i dag», genom David så långt därefter, såsom förut är sagdt: »I dag, om I hören hans röst, så förhärden icke edra hjärtan.» Hebr. 3: 7, 15, 19.

8. Ty om Josua hade fört dem till hvilan, skulle han icke hafva talat om en annan dag därefter.

9. Således står en sabbatsro åter för Guds folk.

10. Ty den som har kommit in i hans hvila, han har ock fått hvila från sina verk, likasom Gud från sina.

11. Så vinnläggom oss nu att inkomma i den hvilan, på det att ingen må förfalla till samma exmpel af otro.

12. Ty Guds ord är lefvande och kraftigt och skarpare än något tveeggadt svärd och går igenom, till dess det åtskiljer själ och ande, leder och märg, och är en domare öfver hjärtats uppsåt och tankar. 1 Petr. 1: 23. Jes. 49: 2.

13. Och intet skapadt är osynligt inför honom, utan allt är blottadt och uppenbart för hans ögon, hos hvilken vi hafva att göra räkenskap.

14. Då vi således hafva en stor öfverstepräst, som har genomfarit himlarna, Jesus, Guds Son, så låtom oss hålla fast vid bekännelsen.

Hebr. 3: 1. 7: 26. 9: 11, 24. 10: 23.

15. Ty vi hafva icke en öfverstepräst, som ej kan hafva medlidande med våra svagheter, utan en som varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd.

Hebr. 2: 17. 5: 2.

16. Därför, låtom oss med frimodighet framgå till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. Hebr. 10: 19 f.

5 Kapitlet.

Kristus en rätt öfverstepräst, efter Melkisedeks sätt.

Ty hvar och en öfverstepräst tages bland människor och tillsättes för människor i de ting, som röra Gud, för att frambära gåfvor och offer för synder,

2. såsom en som kan hafva undseende med de okunniga och vilsefarande, emedan han ock själf är behäftad med svaghet Hebr. 2: 17 f. 4: 15.

3. och för dennas skull måste, likasom för folket så ock för sig själf, offra för synder.

3 Mos. 4: 3. 9: 7. Hebr. 7: 27. 9: 7.

4. Och ingen tager sig själf den hedern, utan den som kallas af Gud, likasom Aron. 2 Mos. 28: 1.

5. Så har icke heller Kristus gjort sig själf härlig, att han skulle blifva öfverstepräst, utan den som sade till honom: »Du är min son; i dag har jag födt dig.» Ps. 2: 7.

6. Såsom han ock säger på ett annat ställe: »Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt.»

Ps. 110: 4. 1 Mos. 14: 18.

7. Och då han under sitt kötts dagar med starkt rop och tårar hade framburit böner och åkallan till den som kunde frälsa honom från döden och blifvit bönhörd för sin gudsfruktans skull, Matt. 27: 46, 50. Mark. 14: 33 f. Luk. 23: 46. Joh. 12: 27. 17: 1 f.

8. lärde han, fastän han var Son, lydnad af det som han led,

9. och då han vardt fullkomnad, blef han för alla dem som lyda honom en orsak till evig frälsning,

10. af Gud kallad en öfverstepräst efter Melkisedeks sätt.

11. Härom hafva vi mycket att säga och sådant som är svårt att med ord förklara, emedan I hafven blifvit så tröga till att höra.

12. Ty fastän I för tidens skull till och med haden bort vara lärare, hafven I åter behof af att man lärer eder de allra första grunderna af Guds utsagor och behöfven mjölk och icke stadig mat, 1 Kor. 3: 1 f.

13. ty hvar och en som får mjölk är oerfaren i rättfärdighetens ord, ty han är ett barn. 1 Kor. 14: 20.

14. Men dem som äro fullkomliga tillkommer den stadiga maten, dem som hafva sina sinnen genom vanan öfvade till att skilja mellan godt och ondt.

6 Kapitlet.

Faran af affall. Tillförlitligheten af Guds löfte.

Låtom oss därför lämna de första grunderna af Kristi lära och fortgå till fullkomligheten och icke åter lägga

grund med bättring från döda gärningar och med tro på Gud,
2. med lära om dop och händers påläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom.
3. Och detta skola vi göra, om Gud så tillstädjer.
4. Ty dem som en gång hafva blifvit upplysta och smakat den himmelska gåfvan och blifvit delaktiga af den Helige Ande
Matt. 12: 31, 45. 1 Joh. 5: 16. Hebr. 10: 26, 29.
5. och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter,
6. men sedan hafva affallit, dem är det omöjligt att åter förnya till bättring, då de för sig på nytt korsfästa och bespotta Guds Son. 2 Petr. 2: 20.
7. Ty den jord, som har druckit den regn, som ofta faller därpå, och som framalstrar tjänliga växter åt dem, för hvilkas skull hon ock brukas, blir delaktig af välsignelse från Gud;
8. men bär hon törnen och tistlar, är hon oduglig och nära förbannelse, och hennes slut blifver att brännas.
9. Men vi tillförse oss om eder, I älskade, hvad bättre är och till frälsning hörer, om vi ock så tala.
10. Ty Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek, I hafven visat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem.
Matt. 10: 42. 25: 40. Mark. 9: 41. Joh. 13: 20.
11. Men vi önska, att hvar och en af eder må visa samma ifver för hoppets fullvisshet intill änden,
12. så att I icke blifven tröga, utan varden deras efterföljare, som genom tro och tålamod få ärfva löftena.
13. Ty då Gud gaf löftet åt Abraham, enär han icke hade någon större att svärja vid, svor han vid sig själf
1 Mos. 22: 16. Ps. 105: 8 f.
14. och sade: »Sannerligen, jag skall rikligen välsigna dig och rikligen föröka dig», 1 Mos. 22: 17.
15. och sålunda fick han, efter tålig förbidan, det som var lofvadt.
16. Ty människor svärja vid den som är större än de, och eden till bekräftelse gör för dem en ände på all tvist.
17. Därför, då Gud ville fullständigare visa löftets arfvingar oföränderligheten af sitt beslut, trädde han med en ed emellan,
18. på det att vi som hafva flytt undan skulle genom två oföränderliga ting*, i hvilka det är omöjligt att Gud skulle hafva ljugit, hafva en stark uppmuntran att hålla oss vid det förelagda hoppet, 4 Mos. 23: 19.
19. hvilket vi hafva såsom ett själens ankare, som är säkert och fast och sträcker sig till det som är innanför förlåten,
20. dit Jesus såsom förelöpare har ingått för oss, vorden en öfverstepräst till evig tid efter Melkisedeks sätt.
Hebr. 3: 1. 4: 14. 8: 1. 9: 11 f.

7 Kapitlet.

Kristus såsom öfverstepräst en annan Melkisedek och hans prästadömes företräde framför Arons.

Ty denne Melkisedek, Salems konung, Guds, den Högstes, präst, som gick Abraham till mötes, när denne återkom efter att hafva slagit konungarna, och välsignade honom, 1 Mos. 14: 18 f.
2. åt hvilken Abraham ock gaf tionde af allt, och hvilken först, efter namnets betydelse, är »rättfärdighetens konung», men sedan ock »Salems konung», det är »fridens konung»,
3. utan fader, utan moder, utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt lif**, vorden lik Guds Son, förblifver präst för beständigt.
4. Men sen, huru stor denne är, åt hvilken Abraham, patriarken, ock gaf tionde af det förnämsta bytet.
5. Och de af Levis söner, som få prästtjänsten, hafva befallning att enligt lagen taga tionde af folket, det är af sina bröder, fastän dessa äro utgångna af Abrahams länd,
4 Mos. 18: 21 f., 26. 5 Mos. 18: 1 f.
6. men denne som icke har sin släktledning från dem har tagit tionde af Abraham och välsignat den som hade löftena.
7. Men utan all gensägelse får det mindre välsignelse af det större;
8. och här taga dödliga människor tionde, men där en, om hvilken det betygas, att han lefver;
9. och genom Abraham har, så att säga, äfven Levi, som tager tionde, fått erlägga tionde,
10. ty han var ännu i sin faders länd, när Melkisedek gick denne till mötes.
11. Om nu fullkomlighet vanns genom det levitiska prästadömet — ty därunder hade folket fått lagen — hvar-

* D. ä. genom löftet och eden. — ** Om Melkisedeks släktförhållanden, födelse och död finnes ingen uppgift i de heliga skrifterna.

för behöfde då en annan präst efter Melkisedeks sätt uppstå och icke nämnas efter Arons sätt? Gal. 2: 21.

12. Ty då prästadömet förändras, sker nödvändigt en förändring äfven i lagen;

13. ty den om hvilken detta säges hör till en annan stam, af hvilken ingen har skött altaret,

14. ty det är uppenbart, att vår Herre härstammar från Judas, till hvilken stam Moses icke talade något om präster. Matt. 1: 1 f.

15. Och detta är så mycket tydligare, om, i likhet med Melkisedek, en annan präst uppstår,

16. som blifvit det icke efter köttsligt buds lag utan efter oförgängligt lifs kraft.

17. Ty det betygas: »Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt.» Ps. 110: 4.

18. Ty en föregående stadga upphäfves för sin svaghets och onyttighets skull

19 — ty lagen fullkomnade intet — och ett bättre hopp varder infördt, genom hvilket vi nalkas Gud. Apg. 13: 38 f. Ef. 2: 18. 3: 11 f.

20. Och så vida som detta icke har skett utan ed — ty de andra hafva blifvit präster utan ed,

21. men denne med ed genom den som sade till honom: »Herren har svurit och skall icke ångra sig: Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt» —

22. så har ock Jesus blifvit löftesman för ett så mycket bättre förbund. Hebr. 8: 6.

23. Och de andra prästerna hafva varit flera, emedan de genom döden hindrades att förblifva,

24. men denne, emedan han förblifver till evig tid, har ett oförgängligt prästadöme, Hebr. 9: 24 f.

25. hvarför han ock kan fullkomligt frälsa dem som genom honom komma till Gud och lefver alltid för att bedja för dem.

26. Ty en sådan öfverstepräst höfdes oss, en som var helig, oskyldig, obesmittad, skild från syndarna och som blifvit högre än himmelen, Hebr. 4: 14 f.

27. som icke dagligen behöfver, såsom de andra öfversteprästerna, frambära offer först för egna synder och sedan för folkets, ty detta har han gjort en gång för alla, då han offrade sig själf. Hebr. 5: 3. 9: 7.

28. Ty lagen insätter till öfverstepräster människor, som hafva svaghet, men den eds ord, hvilken gafs senare än lagen, insätter Sonen, fullkomnad till evig tid. Hebr. 5: 1 f.

8 Kapitlet.

Det nya förbundets företräde framför det gamla.

Men hufvudsaken af det vi tala är, att vi hafva en sådan öfverstepräst, som sitter på högra sidan af Majestätets tron i himmelen, Ps. 110: 1. Ef. 1: 20. Kol. 3: 1. Hebr. 1: 3. 12: 2.

2. en tjänare i helgedomen och i det sannskyldiga tabernaklet, hvilket Herren har uppfört och ingen människa. Hebr. 9: 24.

3. Ty hvar och en öfverstepräst tillsättes för att frambära gåfvor och offer, hvarför det var nödvändigt, att äfven denne hade något att frambära.

4. Om han nu vore på jorden, så vore han icke ens präst, då präster där finnas, som frambära gåfvorna efter lagen,

5. och som tjäna en afbild och skugga af det himmelska, såsom för Moses vardt uppenbaradt, när han skulle förfärdiga tabernaklet, ty »Se till», säger han, »att du gör allt efter den förebild, som blifvit dig visad på berget». 2 Mos. 25: 40.

6. Men nu har han fått ett så mycket bättre prästämbete, som han är ett bättre förbunds medlare, hvilket är stiftadt på bättre löftens grund. 2 Kor. 3: 6 f. Hebr. 7: 22.

7. Ty om detta första vore oklanderligt, så skulle icke rum sökas för ett andra.

8. Ty klandrande säger han till dem: »Se, dagar komma, säger Herren, då jag skall bringa till stånd ett nytt förbund öfver Israels hus och öfver Judas' hus, Jer. 31: 31 f.

9. icke efter det förbund, som jag gjorde med deras fäder på den dag, då jag tog dem vid handen för att föra dem ut ur Egyptens land. Emedan de icke förblefvo i mitt förbund, så frågade ock jag icke efter dem, säger Herren.

10. Ty detta är det förbund, som jag skall upprätta med Israels hus efter de dagarna, säger Herren: Jag skall gifva mina lagar i deras sinne och skrifva dem i deras hjärtan, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. Hebr. 10: 16 f.

11. Och de skola icke lära, den ene medborgaren den andre och den ene

brodern den andre, sägande: Känn Herren; ty de skola alla känna mig, från den minste bland dem till den störste,
Jes. 54: 13. 1 Joh. 2: 27.

12. ty jag skall vara blidkad öfver deras orättfärdigheter, och deras synder och deras öfverträdelser skall jag icke mer komma ihåg.»

13. I det han säger: »ett nytt», har han gjort det första gammalt, men det som är gammalt och åldrigt är nära att försvinna.

9 Kapitlet.

Fortsättning af det föregående.

Nu hade väl ock det första sina stadgar för gudstjänst och sin jordiska helgedom. 2 Mos. kap. 25 f., 36 f.

2. Ty ett tabernakel var inrättadt, det främre, i hvilket ljusstaken och bordet och skådebröden voro; och detta kallas »det heliga». 3 Mos. 24: 2 f.

3. Men bakom den andra förlåten var det tabernakel, som kallas »det allraheligaste», 2 Mos. 26: 31 f.

4. hvilket hade ett gyllene rökaltare och förbundets ark, på alla sidor öfverdragen med guld, i hvilken voro ett gyllene ämbar, med mannat, och Arons staf, som hade grönskat, och förbundets taflor
2 Mos. 16: 33. 25: 16. 4 Mos. 17: 10. 1 Kon. 8: 9.

5. och ofvanpå densamma härlighetens keruber, som öfverskyggde nådastolen*, om hvilka stycken hvart för sig nu icke är att tala.

6. Då nu detta så är inrättadt, gå prästerna ständigt in i det främre tabernaklet och förrätta sina tjänster,

7. men i det andra endast öfversteprästen en gång om året, icke utan blod, hvilket han offrar för sig själf och för folkets förseelser,
2 Mos. 30: 10. 3 Mos. 16: 1 f., 17, 34.

8. hvarmed den Helige Ande gifver till känna, att vägen till helgedomen ännu icke är uppenbarad, så länge det första tabernaklet ännu har bestånd,
Hebr. 10: 19 f.

9. hvilket är en sinnebild för den nuvarande tiden, och efter hvars ordning gåfvor och offer frambäras, som icke kunna till samvetet fullkomna den som förrättar gudstjänsten,

10. utan, jämte mat och dryck och hvarjehanda tvagningar, endast äro köttsliga stadgar, pålagda intill tiden för en bättre ordning. 2 Mos. 19: 10. 29: 4. 30: 18. 3 Mos. 11: 1 f. 4 Mos. 19: 7 f.

11. Men Kristus, som har kommit såsom öfverstepräst för det tillkommande goda, har genom det större och fullkomligare tabernaklet, som icke är gjordt med händer, det är, som icke tillhör denna skapelsen, Hebr. 8: 1.

12 och icke genom bockars och kalfvars blod, utan genom sitt eget blod en gång för alla ingått i helgedomen, sedan han vunnit en evig förlossning.
Hebr. 10: 10. 1 Petr. 1: 18 f.

13. Ty om blod af bockar och oxar och aska af en ko, stänkt på de orenade, helgar till köttets renhet,
3 Mos. 16 kap. 4 Mos. 19 kap.

14. huru mycket mer skall icke Kristi blod, hvilken genom evig ande har offrat sig själf utan vank åt Gud, rena edert samvete från döda gärningar till att tjäna den lefvande Guden!
Gal. 1: 4. 2: 20. Tit. 2: 14. 1 Joh. 1: 7.

15. Och därför är han medlare för ett nytt förbund, på det att, sedan död har skett till återlösning från öfverträdelserna under det förra förbundet, de kallade skulle få det eviga arfvets löfte. Rom. 3: 25.
Hebr. 12: 24. 1 Tim. 2: 5 f. 1 Petr. 3: 18.

16. Ty där ett testamente** är, där är det nödvändigt, att dens död, som har gjort testamentet, tillkommer;

17. ty ett testamente blifver giltigt genom döden, enär det aldrig har någon kraft, så länge den lefver, som gjorde testamentet. Gal. 3: 15.

18. Därför har icke heller det förra förbundet blifvit invigdt utan blod;

19. ty sedan hvarje bud blifvit, enligt lagen, af Moses kungjordt för allt folket, tog han blodet af kalfvarna och bockarna, tillika med vatten och röd ull och isop, och bestänkte både själfva boken och allt folket,
2 Mos. 24: 3 f. 4 Mos. 19: 6.

20. sägande: »Detta är det förbunds blod, om hvilket Gud har gifvit mig befallning till eder.» 2 Mos. 24: 8.

21. Och äfven tabernaklet och alla de kärl, som hörde till gudstjänsten, bestänkte han desslikes med blod.
2 Mos. 29: 36. 3 Mos. 8: 15, 19.

22. Och nästan allt renas enligt lagen med blod, och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse. 3 Mos. 17: 11.

23. Alltså var det nödvändigt, att afbilderna af de himmelska tingen med sådant renas, men de himmelska tingen själfva med bättre offer än dessa.

24. Ty Kristus har icke ingått i en helgedom, som är gjord med händer,

* Arkens lock, som till försoning beströks med offerblod. — ** Se noten vid Gal. 3: 17.

såsom en motbild till den sannskyldiga, utan i själfva himmelen, för att nu framställa sig i Guds åsyn, oss till godo.

25. Icke heller så, att han ofta skulle offra sig själf, såsom öfversteprästen hvarje år går in i helgedomen med främmande blod;

2 Mos. 30: 10. 3 Mos. 16: 1 f., 34. Hebr. 7: 27.

26. ty då hade han ofta måst lida från världens grundläggning, men nu har han en gång, i tidernas fullbordan, blifvit uppenbarad för att utplåna synden genom sitt offer.

27. Och såsom det är människorna förelagdt en gång dö och sedan dom,

28. så skall ock Kristus, en gång offrad för att borttaga mångas synder, för andra gången låta se sig utan synd, till frälsning för dem som förbida honom.

Matt. 20: 28. Rom. 5: 6, 8. 1 Petr. 3: 18.

10 Kapitlet.

Fortsättning af samma ämne. Förmaning till ståndaktighet i tron.

Ty lagen, som har en skugga af det tillkommande goda, men icke tingens verkliga gestalt, kan aldrig genom samma årliga offer, hvilka de ständigt frambära, fullkomna dem som framträda med dem. Kol. 2: 17. Hebr. 8: 5. 9: 9.

2. Skulle man icke eljest hafva upphört att offra, då de offrande, en gång gjorda rena, icke mer hade några synder på sitt samvete?

3. Men genom offren sker årligen en påminnelse om synder.

4. Ty det är omöjligt, att oxars och bockars blod kan borttaga synder.

5. Därför säger han vid sitt inträde i världen: »Offer och gåfva har du icke velat, men en kropp har du beredt åt mig. Ps. 40: 7 f. 51: 18.

6. I brännoffer och syndoffer har du icke behag.

7. Då sade jag: Se, jag kommer, i boken är skrifvet om mig, för att göra din vilja, o Gud.»

8. Då han först säger: »Offer och gåfvor och brännoffer och syndoffer har du icke velat, icke heller har du behag i dem», sådana de enligt lagen frambäras,

9. har han sedan sagt: »Se, jag kommer för att göra din vilja, o Gud»; han tager bort det första för att insätta det andra;

10. och i denna vilja hafva vi blifvit helgade genom Jesu Kristi kropps offer en gång för alla.

11. Och hvar och en präst står och gör tjänst dagligen och frambär ofta samma offer, hvilka aldrig kunna borttaga synder;

12. men denne, efter att hafva framburit ett enda offer för synder, sitter för beständigt på Guds högra sida

13. och väntar nu, till dess hans fiender varda lagda honom till en fotapall;

Ps. 110: 1.

14. ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som varda helgade.

15. Och därom bär oss äfven den Helige Ande vittnesbörd. Ty sedan han förut har sagt:

16. »Detta är det förbund, som jag skall upprätta med dem efter dessa dagar», säger Herren: »Jag skall gifva mina lagar i deras hjärtan och inskrifva dem i deras sinnen, Jer. 31: 33 f.

17. och deras synder och deras öfverträdelser skall jag icke mer komma ihåg.»

18. Men där förlåtelse för dessa är, där är icke mer offer för synd.

19. Då vi således, mina bröder, hafva frimodighet i fråga om ingången i helgedomen genom Jesu blod, Hebr. 9: 7 f.

20. hvilken han åt oss har invigt såsom en ny och lefvande väg genom förlåten, det är, genom sitt kött,

21. och då vi hafva en stor präst öfver Guds hus,

22. så låtom oss framgå med ett uppriktigt hjärta, i trons fullvisshet, besänkta till våra hjärtan från ett ondt samvete och tvättade till kroppen tvagna med rent vatten; Jak. 1: 6

23. låtom oss orygglig fasthålla hoppets bekännelse, ty han är trofast, som har gifvit löftet;

24. och låtom oss akta på hvarandra för att uppliva till kärlek och goda gärningar,

25. icke öfvergifvande våra egna sammankomster, såsom somliga hafva för sed, utan förmanande hvarandra, och detta så mycket mer, som I sen, huru dagen nalkas.

Rom. 13: 11 f. 2 Petr. 3: 9, 11, 14.

26. Ty om vi självfviljande synda, sedan vi hafva fått sanningens kunskap, så står oss intet offer åter för synder,

Hebr. 6: 4 f.

27. utan en förskräcklig förbidan af dom och nit af en eld, som skall förtära motståndarna. Sef. 1: 18. 3: 8.

28. Den som brutit Moses' lag, han måste utan barmhärtighet dö, på två eller tre vittnens intyg.

4 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6. 19: 15.

29. Huru mycket värre straff, menen I, skall icke då den anses förtjäna, som har förtrampat Guds Son och för orent aktat förbundets blod, genom hvilket han har blifvit helgad, och som försmädat nådens Ande!

30. Ty vi känna den som sade: »Min är hämnden; jag skall vedergälla, säger Herren», och åter: »Herren skall döma sitt folk.» 5 Mos. 32: 35 f.

31. Det är förskräckligt att falla i den lefvande Gudens händer.

32. Men kommen ihåg de förflutna dagarna, under hvilka I, sedan I haden blifvit upplysta, uthärdaden mycken lidandets kamp

33. och dels genom smädelser och förföljelser blefven framställda till ett skådespel, dels deltogen med dem hvilka det så gick.

34. Ty I hafven både delat de fångnas lidanden och med fröjd upptagit edra ägodelars plundring, vetande, att I själfva hafven en bättre och förblifvande egendom i himmelen.

Matt. 5: 12. 6: 19 f. 19: 21.

35. Kasten därför icke bort eder frimodighet, som har en stor lön.

36. Ty tålamod behöfven I, på det att I mån göra Guds vilja och utfå löftet.

37. Ty ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma och dröjer icke,

38. men »den rättfärdige skall lefva af tro», och »om han undandrager sig, skall han icke behaga min själ».

Hab. 2: 4.

39. Men vi höra icke till dem som undandraga sig till förtappelse, utan till dem som tro för att vinna sin själ.

11 Kapitlet.

Trons kraft bevisad genom exempel ur det gamla testamentet.

Men tron är en viss tillförsikt om det man hoppas, en öfvertygelse om ting, som icke synas;

2. ty i henne hafva de gamla fått vittnesbörd. Hebr. 11: 39.

3. Genom tron förstå vi, att världen har blifvit fullbordad genom Guds ord, så att det man ser icke har tillkommit af det som synes.

1 Mos. 1: 1 f. Ps. 33: 6. 148: 5.

4. Genom tron frambar Abel åt Gud ett större offer än Kain, och genom henne fick han det vittnesbörd, att han var rättfärdig, då Gud gaf vittnesbörd om hans gåfvor; och genom henne talar han ännu, fastän han är död. 1 Mos. 4: 4.

5. Genom tron togs Enok bort, att han icke skulle se döden, och han vardt icke mera funnen, emedan Gud hade tagit honom bort; ty förrän han vardt borttagen, fick han det vittnesbörd, att han täcktes Gud; 1 Mos. 5: 21 f.

6. men utan tro är det omöjligt att täckas Gud, ty den som vill komma till Gud måste tro, att han är, och att han lönar dem som söka honom.

7. Genom tron tillredde Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om det som ännu icke syntes i helig fruktan en ark för att rädda sitt hus, och genom henne fördömde han världen och vardt arfvinge till den rättfärdighet, som är af tron. 1 Mos. 6: 8 f.

8. Genom tron lydde Abraham, då han vardt kallad att draga ut till det land han skulle få till arf, och drog ut, icke vetande hvart han skulle komma.

1 Mos. 12: 1 f.

9. Genom tron vistades han såsom främling i löftets land, såsom ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, medarfvingarna till samma löfte,

10. ty han väntade på den stad, som har grundvalar, hvilkens byggmästare och skapare Gud är. Hebr. 12: 22. 13: 14.

11. Genom tron fick ock själfva Sara kraft till att grundlägga en afkomma och födde, fastän öfverårig, emedan hon höll den för trofast, som hade gifvit löftet. 1 Mos. 17: 19.

12. Därför föddes ock af en, och det af en halfdöd, så många som himmelens stjärnor och som sanden, den oräkneliga, vid hafvets strand. 1 Mos. 15: 5.

13. I tron hafva alla dessa dött, då de ännu icke hade fått ut löftena, men sett dem fjärran ifrån och hälsat dem, bekännande sig vara gäster och främlingar på jorden.

1 Mos. 23: 4. Ps. 39: 13. 119: 19.

14. Ty de som säga sådant gifva till känna, att de söka ett fädernesland.

15. Och om de hade menat det land, hvarifrån de hade utgått, så hade de ju haft tid att vända tillbaka,

16. men nu begära de ett bättre, det är ett himmelskt; därför skämmes Gud icke vid dem, icke vid att kallas deras Gud; ty han har beredt åt dem en stad.

2 Mos. 3: 6.

17. Genom tron offrade Abraham Isak, när han sattes på prof, och den enfödde sonen offrade han som hade fått löftena, 1 Mos. 22: 1 f.

18. och till hvilken det hade blifvit sagdt: »Genom Isak skall säd uppkallas efter dig.» 1 Mos. 21: 12.

19. Men han tänkte, att Gud är mäktig äfven att uppväcka från de döda; hvarför han ock återfick honom till en förebild.

20. Genom tron välsignade Isak Jakob och Esau i fråga om tillkommande ting. 1 Mos. 27: 27 f., 39 f.

21. Genom tron välsignade den döende Jakob hvar och en af Josefs söner och tillbad, lutad mot ändén af sin staf. 1 Mos. kap. 48.

22. Genom tron talade Josef vid sin död om Israels barns utvandring och förordnade om sina ben. 1 Mos. 50: 24 f.

23. Genom tron hölls Moses efter sin födelse i tre månader dold af sina föräldrar, emedan de sågo, att barnet var dejligt; och de fruktade icke för konungens påbud. 2 Mos. 1: 16, 22. 2: 1 f.

24. Genom tron vägrade Moses, sedan han blifvit stor, att kallas son af Faraos dotter, 2 Mos. 2: 10 f.

25. och ville hellre lida misshandling med Guds folk än till en tid hafva lust i synden

26. och höll Kristi försmädelse för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen.

27. Genom tron lämnade han Egypten utan fruktan för konungens vrede, ty med den osynlige likasom för ögonen härdade han ut. 2 Mos. 2: 15. 14: 13.

28. Genom tron har han anordnat påsken och blodsbegjutningen, på det att den som förd'rifvade de förstfödda icke skulle komma vid dem. 2 Mos. 12: 1 f.

29. Genom tron gingo de genom Röda hafvet såsom genom ett torrt land, då egyptierna, som försökte detsamma, blefvo fördränkta. 2 Mos. 14: 21 f.

30. Genom tron föllo Jerikos murar, sedan man i sju dagar hade gått rundt omkring dem. Jos. 6: 20.

31. Genom tron förgicks icke skökan Rahab med de otrogna, då hon hade mottagit spejarna med frid. Jos. 2: 1 f. 6: 23.

32. Och hvad skall jag mer säga? Ty tiden blefve mig för kort, om jag skulle förtälja om Gideon, Barak och Simson och Jefta och om David och Samuel och profeterna, Dom. kap. 6 f., 4 f., 18 f., 11 f., 1 Sam. kap. 1 f., 16 f.

33. hvilka genom tron hafva besegrat konungariken, öfvat rättfärdighet, fått löften, tillstoppat lejons munnar,

34. släckt elds kraft, undkommit svärdsegg, blifvit starka efter svaghet, blifvit väldiga i krig och drifvit främmande härar på flykten.

2 Sam. 8: 1 f. Dom. 7: 12 f. 1 Kon. 9: 4 f. Dom. 14: 5 f. Dan. kap. 6. Dan. kap. 3. 1 Sam. 18: 10 f. 1 Kon. 19: 1 f. 2 Kon. 6: 8 f. Dom. 16: 28 f. Jes. kap. 38. Dom. kap. 6 f. 2 Krön. kap. 20.

35. Kvinnor hafva återfått sina döda genom uppståndelse; andra hafva blifvit lagda på sträckbänk och icke velat mottaga befrielsen, på det att de skulle få en bättre uppståndelse. 1 Kon. 17: 23. 2 Kon. 4: 17 f. 2 Mack. kap. 6 f.

36. Somliga hafva fått lida despottelser och gisslingar och därjämte bojor och fängelse, Jer. 20: 1 f.

37. blifvit stenade, ihjälsågade, satta på prof, dödade med svärd, hafva gått omkring i fårskinn och gethudar, nödlidande, plågade, misshandlade; 1 Kon. 21: 13. 2 Krön. 24: 20 f. 2 Kon. 1: 8.

38. hvilka världen icke var värdig, kringirrande i öknar och berg och hålor och jordens klyftor. 1 Kon. 18: 4. 19: 9. 1 Mack. 2: 27 f. 2 Mack. 5: 25.

39. Och ehuru alla dessa genom tron hafva fått vittnesbörd, hafva de dock icke utfått löftet,

40. emedan Gud för oss hade sörjt för något bättre, på det att de icke utan oss skulle varda fullkomnade.

12 Kapitlet.

Förmaning att följa de gamla trosvittnenas exempel af tro och ståndaktighet.

Må fördenskull ock vi, då vi hafva rundt omkring oss en så stor sky af vittnen, aflägga allt som tynger och synden, som alltid låder vid oss, och med uthållighet löpa i den täflingskamp, som är oss förelagd,

2. och se på trons begynnare och fullkomnare, Jesus, hvilken, i stället för den glädje, som förelåg honom, led korset och aktade icke smälek och sitter på högra sidan af Guds tron. Hebr. 2: 10. 1: 8.

3. Ty tänken på honom, som af syndarna lidit en sådan gensägelse mot sig, på det att I icke mån tröttna och uppgifvas i edra själar.

4. Ännu hafven I icke ända till blods emotstått under kampen mot synden, 1 Kor. 10: 13.

5. och I hafven glömt den förmaning, som talar till eder såsom till söner: »Min son, förakta icke Herrens tuktan, och gif dig icke heller öfver, då du bestraffas af honom. Job 5: 17. Ords. 3: 11 f. Upp. 3: 19.

6. Ty den Herren älskar, den agar han, och han gisslar hvar och en son, som han upptager.»

7. Om I nu liden aga, så beter sig Gud mot eder såsom mot söner; ty hvilken är den son, som hans fader icke agar?

8. Men om Iären utan aga, af hvilken alla hafva blifvit delaktiga, så ären I oäkta och icke söner.

9. Vidare, vi hade våra köttsliga fäder, som agade oss, och för dem hade vi försyn; skola vi då icke mycket mer vara andarnas Fader underdåniga, att vi må lefva?

10. Ty de förra agade oss i några få dagar, eftersom dem godt syntes, men denne till det som är nyttigt, på det att vi måtte få del af hans helighet.

11. Och all aga synes för tillfället icke vara till glädje utan till sorg, men sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem som genom henne blifvit öfvade.

12. »Stärken därför edra slappa händer och maktlösa knän», Jes. 35: 3.

13. och »gån i räta spår med edra fötter», att det som haltar icke må blifva förvridet, utan fastmer blifva helbrägda.
Ords. 4: 26.

14. Faren efter frid med alla och efter helgelsen, utan hvilken ingen skall se Herren, Matt. 5: 9. Rom. 12: 18. 2 Tim. 2: 22.

15. och sen till att ingen försummar Guds nåd, att ingen bitter rot må skjuta upp och göra något hinder, och de många genom henne besmittas,
5 Mos. 29: 18. 2 Kor. 6: 1. Hebr. 3: 12.

16. att ingen är en horkarl eller en oandlig, såsom Esau, hvilken för en enda måltid bortsålde sin förstfödslorätt. 1 Mos. 25: 31 f.

17. Ty I veten, att han ock, då han sedermera ville ärfva välsignelsen, vardt tillbakavisad, ty han fann icke rum till sinnesändring, fastän han med tårar sökte däretter. 1 Mos. 27: 30 f.

18. Ty I hafven icke kommit till det berg, hvarpå man kan taga, och som brinner i eld, och till töcknet och mörkret och stormen
2 Mos. 19: 12 f. 5 Mos. 4: 10 f. 5: 22.

19. och basunskallet och till det ljud af ord, som var sådant, att de som hörde det undanbådo sig, att något vidare skulle talas till dem,
2 Mos. 20: 18 f. 5 Mos. 18: 16.

20. ty de fördrogo icke detta påbud: »Äfven om ett djur kommer vid berget, skall det stenas»,

21. och — så förskräcklig var den syn man såg — Moses sade: »Jag är förskräckt och bäfvar.»

22. Utan I hafven kommit till Sions berg och till den lefvande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till de otaliga änglar
Gal. 4: 26. Upp. 3: 12. 21: 2, 10.

23. och till högtidsskaran och församlingen af de förstfödda, som äro uppskrifna i himmelen, och till Gud, som dömer alla, och till de fullkomnade rättfärdigas andar

24. och till det nya förbundets medlare, Jesus, och till stänkelseblodet, som talar bättre än Abels blod. 1 Mos. 4: 10.
1 Tim. 2: 5 f. Hebr. 8: 6. 9: 15. 10: 22.

25. Sen till, att I icke visen från eder den som talar; ty om de andra icke kunde undfly, då de visade från sig den som talade på jorden, mycket mindre vi, om vi vända oss från den som talar från himmelen.

26. Och hans röst kom då jorden att bäfva, men nu har han lofvat och sagt: »Ännu en gång skall jag skaka icke allenast jorden utan äfven himmelen.»
Hagg. 2: 7.

27. Och detta »ännu en gång» tillkännagifver förvandlingen af de ting, hvilka bäfva, såsom de där äro skapade, på det att de ting, som icke bäfva, må förblifva. Matt. 24: 35. 2 Petr. 3: 10.

28. Låtom oss därför, då vi få ett rike, som icke kan bäfva, vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga.

29. Ty vår Gud är en förtärande eld.
5 Mos. 4: 24. 9: 3.

13 Kapitlet.

Förmaningar till kristligt lefverne, särskildt till aktning och lydnad mot lärare. Hälsningar.

Brödrakärleken förblifve!
Rom. 12: 10. 1 Petr. 1: 22. 3: 8. 4: 8.

2. Förgäten icke gästvänligheten; ty genom den hafva några, utan att veta det, fått änglar till gäster.
1 Mos. 18: 1 f. Rom. 12: 13. 1 Petr. 4: 9.

3. Tänken på dem som äro i bojor, såsom voren I själfva i bojor, på dem som lida misshandling, såsom I ock själfva hafven en kropp. Rom. 12: 15.

4. Äktenskapet vare äradt i allt, och äkta säng obesmittad; men horkarlar och äktenskapsbrytare skall Gud döma.

5. Vandeln vare utan girighet, och låten eder nöja med det I hafven; ty han har själf sagt: »Jag skall ingalunda

lämna dig ej heller någonsin öfvergifva dig», Matt. 6: 25 f., 34.
1 Tim. 6: 6 f. 5 Mos. 31: 6. Jos. 1: 5.

6. så att vi dristeligen kunna säga: »Herren är min hjälpare, och jag skall icke frukta; hvad kan en människa göra mig?» Ps. 56: 5, 12. 118: 6.

7. Tänken på edra ledare, som hafva talat Guds ord till eder, och efterföljen deras tro, skådande hvad utgång deras umgängelse hade.

8. Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.

9. Låten eder icke förföras af mångahanda och främmande läror; ty det är godt, att hjärtat göres fast genom nåden, icke genom offermåltider, hvilka icke gagnade dem som umgingos därmed.
Rom. 14: 17.

10. Vi hafva ett altare, af hvilket de som tjäna tabernaklet icke hafva rätt att äta;

11. ty kropparna af de djur, hvilkas blod genom öfversteprästen inbäres i helgedomen såsom syndoffer, »uppbrännas utanför lägret». 2 Mos. 29: 14.
3 Mos. 4: 12, 21. 16: 27. 4 Mos. 19: 3.

12. Därför led ock Jesus utanför stadsporten, på det att han genom sitt eget blod skulle helga folket.
Joh. 19: 17. Matt. 27: 32 f.

13. Låtom oss därför gå ut till honom »utanför lägret», bärande hans smälek.

14. Ty vi hafva här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande.
Fil. 3: 20. Hebr. 11: 10, 16.

15. Låtom oss därför genom honom alltid till Gud frambära lofoffer, det är frukt af läppar, som prisa hans namn. 3 Mos. 7: 12. Ps. 50: 23. 51: 19.
Hos. 14: 3. Ef. 5: 20. 1 Petr. 2: 5.

16. Men förgäten icke att göra godt och dela med eder; ty med sådana offer täckes man Gud. Rom. 12: 13. Fil. 4: 18.

17. Varen edra ledare hörsamma och lyden dem; ty de vaka för edra själar, såsom de där skola aflägga räkenskap; på det att de må göra detta med fröjd och icke med suckan, ty detta är eder icke nyttigt. Fil. 2: 29. Hes. 3: 18. 33: 2 f.

18. Bedjen för oss. Ty vi tro oss hafva ett godt samvete och vilja i allt föra en god umgängelse. Apg. 24: 16.

19. Och jag beder eder så mycket mera att göra detta, på det att jag så mycket snarare må varda eder återgifven.

20. Men fridens Gud, hvilken från de döda har återfört den som genom ett evigt förbunds blod är den store herden för fåren, vår Herre Jesus,
Joh. 10: 11. 1 Petr. 2: 25. 5: 4.

21. han göre eder skickliga i allt godt verk, till att göra hans vilja, verkande i eder hvad täckeligt är inför honom, genom Jesus Kristus, hvilken vare ära i evigheters evighet! Amen.

22. Jag beder eder, mina bröder: Tagen väl upp förmaningens ord; ty jag har i korthet skrifvit till eder.

23. Veten, att brodern Timoteus är lösgifven, med hvilken, om han snart kommer, jag skall se eder.

24. Hälsen alla edra ledare och alla de heliga. De som äro från Italien hälsa eder.

25. Nåden vare med eder alla! Amen.

Petri första bref.

1 Kapitlet.

Hälsning. Kristus vår salighets hopp och profetiornas fullbordan. Uppmaning till helig vandel.

Petrus, Jesu Kristi apostel, till de utkorade främlingar, som bo förskingrade i Pontus, Galatien, Kappadocien, Asien och Bitynien,

2. efter Gud Faders förutseende genom Andens helgelse till lydnad och bestänkelse med Jesu Kristi blod. Nåd och frid föröke sig hos eder!

3. Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader, som efter sin stora barmhärtighet har födt oss på nytt till ett lefvande hopp, genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda,

4. till ett oförgängligt, obefläckadt och ovanskligt arf, som i himmelen är förvaradt åt eder Kol. 1: 5. 2 Tim. 1: 12.

5. som med Guds makt bevarens genom tron till den frälsning, hvilken är beredd att uppenbaras på den yttersta tiden,

6. i hvilken I fån fröjda eder, efter att nu en liten tid, om så måste vara, hafva lidit bedröfvelse under mångahanda pröfningar,
Rom. 8: 18. 2 Kor. 4: 17. 1 Petr. 5: 10. Jak. 1: 2.

7. på det att eder bepröfvade tro må befinnas mycket dyrbarare än det för-

P

gängliga guld, som pröfvas i eld, till lof, ära och pris vid Jesu Kristi uppenbarelse; Ords. 17: 3.
Jes. 48: 10. 1 Kor. 3: 13. 1 Petr. 4: 12 f.

8. hvilken I älsken, fastän I icke hafven sett honom, och på hvilken I nu tron, fastän I icke sen honom, och skolen fröjda eder med en outsäglig och härlig glädje, 2 Kor. 5: 7. Hebr. 11: 1, 27.

9. då I vinnen eder tros mål, edra själars frälsning;

10. om hvilken frälsning profeterna, som hafva profeterat om den för eder bestämda nåden, hafva rannsakat och forskat,

11. efterforskande, hvilken eller hurudan tid Kristi Ande, som var i dem, utvisade, då han förut vittnade om Kristi lidanden och härligheten därefter;
1 Mos. 49: 10. Dan. 2: 44. 9: 24. Jes. 53: 3.
Luk. 24: 26. Fil. 2: 7 f. Hebr. 12: 2.

12. för hvilka det blef uppenbaradt, att de icke tjänade sig själfva utan oss med de stycken, hvilka nu blifvit eder förkunnade af dem som för eder hafva predikat evangelium genom den Helige Ande, som blifvit sänd från himmelen; I hvilka änglarna åstunda att skåda in.
Ef. 3: 8 f.

13. Omgjorden därför edert sinnes länder och varen nyktra och sätten ett fullkomligt hopp till den nåd, som tillfaller eder vid Jesu Kristi uppenbarelse.
Luk. 12: 35. 21: 34. Ef. 6: 14. Rom. 13: 13.
1 Tess. 5: 6.

14. Såsom lydiga barn, rätten eder icke efter de förra begäreiserna i eder okunnighet,

15. utan, såsom den Helige, som har kallat eder, varen ock I heliga i all eder umgängelse.

16. Ty det är skrifvet: »Varen heliga; ty jag är helig.» 3 Mos. 11: 44 f.

17. Och om I såsom Fader åkallen den som, utan anseende till person, dömer efter hvars och ens gärning, så vandren i fruktan under edert främlingskaps tid, Rom. 2: 11. Fil. 2: 12.

18. vetande, att I icke med förgängliga ting, silfver eller guld, hafven blifvit återlösta från edert fåfängliga, fädernearfda lefverne,

19. utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lamms,
1 Kor. 5: 7. 6: 20. Hebr. 9: 12, 14. Upp. 5: 9.

20. hvilken väl var förut bestämd före världens grundläggning, men i de yttersta tiderna blifvit uppenbarad för eder skull,
Rom. 16: 25 f. Gal. 4: 4. Ef. 1: 9 f. Hebr. 1: 2.

21. som genom honom tron på Gud, hvilken har uppväckt honom från de döda och gifvit honom härlighet, på det att I skullen hafva tro och hopp till Gud. Rom. 6: 4. Fil. 2: 9.

22. Gören edra själar rena i sanningens lydnad till oskrymtad brödrakärlek och älsken hvarandra innerligt af ett rent hjärta, Rom. 12: 10. Ef. 4: 3.
1 Tim. 1: 5. 1 Petr. 2: 17.

23. såsom födda på nytt, icke af förgängligt utan af oförgängligt säde, genom Guds lefvande ord, som förblifver evinnerligen.
Luk. 8: 11 f. 1 Kor. 4: 15. Jak. 1: 18.

24. Ty »allt kött är såsom gräs och all dess härlighet såsom blomster på gräs; gräset vissnade och blomstret föll af, Ps. 102: 12 f. 103: 15 f. Jes. 40: 6 f.

25. men Herrens ord förblifver evinnerligen»; och detta är det ord, som har blifvit såsom ett glädt budskap förkunnadt ibland eder.

2 Kapitlet.

Uppmaningar till kristlig vandel. Kristus en hörnsten och en stötesten. Undersåtars och tjänares plikter.

Så läggen nu bort all ondska och allt svek och skrymteri och afund och allt förtal.
Ef. 4: 22, 25. Kol. 3: 8 f. Hebr. 12: 1.

2. Och åstunden såsom nyfödda barn den andliga oförfalskade mjölken, på det att I genom henne mån tillväxa till frälsning,

3. om I annars hafven smakat, att Herren är god. Ps. 34: 9.

4. Och gån till honom, den lefvande stenen, som väl af människor är förkastad, men hos Gud utvald och dyrbar,
Ps. 118: 22. Ef. 2: 20.

5. och låten eder, äfven I, såsom lefvande stenar, uppbyggas till ett andligt hus, till ett heligt prästerskap, för att offra andliga offer, som äro Gud välbehagliga genom Jesus Kristus.
Ef. 2: 21 f. Hebr. 3: 6. Rom. 12: 1. Hebr. 13: 15.

6. Därför heter det ock i skriften: »Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall icke komma på skam.»
Jes. 28: 16.

7. För eder således, som tron, är han dyrbar, men för dem som icke tro »har den sten, som byggningsmännen förkastade, blifvit en hörnsten» Ps. 118: 22.

8. och »en stötesten och en förargelseklippa», för dem som icke tro ordet,

utan stöta sig därpå; hvartill de ock äro bestämda. Jes. 8: 14.

9. Men Iären ett utvaldt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, på det att I skolen förkunna hans dygder, som har kallat eder från mörker till sitt underbara ljus,

2 Mos. 19: 5 f. 5 Mos. 7: 6. Jes. 62: 12.

10. I som tillförne »icke voren ett folk, men nu ären ett Guds folk», I som icke haden fått barmhärtighet, men nu hafven fått barmhärtighet.

Hos. 1: 10. 2: 23.

11. Mina älskade, jag förmanar eder såsom gäster och främlingar, att I afhållen eder från de köttsliga begärelserna, hvilka föra strid mot själen,

12. och hafven en god umgängelse bland hedningarna, på det att de i det, hvari de förtala eder såsom illgärningsmän, må för edra goda gärningar, hvilka de se för sina ögon, prisa Gud på besökelsens dag. Matt. 5: 16. 1 Petr. 3: 16.

13. Varen all mänsklig ordning undergifna för Herrens skull, ehvad det är konungen, såsom den öfverste,

Rom. 13: 1 f. Tit. 3: 1.

14. eller höfdingarna, såsom af honom sända, dem som ondt göra till straff och dem som godt göra till pris;

15. ty så är Guds vilja, att I med goda gärningar skolen nedtysta de dåraktiga människornas okunnighet.

16. Varen såsom fria, men icke såsom haden I friheten till en täckmantel för ondskan, utan såsom Guds tjänare.

Joh. 8: 32. Rom. 6: 18. Gal. 5: 1, 13.

17. Hedren alla, älsken bröderna, frukten Gud, ären konungen.

Rom. 12: 10. Fil. 2: 3. Hebr. 13: 1.

18. I tjänare, varen edra herrar undergifna med all fruktan, icke allenast de goda och saktmodiga utan äfven de vrångsinta. Ef. 6: 5. Kol. 3: 22.

19. Ty detta är nåd, om någon för samvetets skull inför Gud fördrager bedröfvelser, då han lider orättvist.

Matt. 5: 10.

20. Ty hvad berömmelse är det, om I ären tåliga, då I för edra missgärningar varden slagna? Men om I ären tåliga, då I liden för goda gärningar, det är nåd för Gud. 1 Petr. 3: 14, 17 f. 4: 14 f.

21. Ty därtill ären I kallade, emedan äfven Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår,

Matt. 16: 24. Joh. 13: 15. Fil. 2: 5.

22. hvilken icke gjorde någon synd, och i hvilkens mun intet svek vardt funnet, Jes. 53: 9. 2 Kor. 5: 21. 1 Joh. 3: 5.

23. hvilken, när han blef smädad, icke smädade igen, och när han led, icke hotade, utan öfverlämnade det åt den som rätt dömer, Matt. 27: 39 f. Joh. 8: 48 f.

24. hvilken våra synder själf bar på sin kropp upp på trät, på det att vi skulle vara döda från synderna och lefva för rättfärdigheten, »genom hvilkens sår I hafven blifvit helade».

Jes. 53: 5. Rom. kap. 6.

25. Ty I voren villfarande såsom får, men nu ären I omvända till edra själars herde och biskop. Jes. 53: 6.

Hes. 34: 5 f. Joh. 10: 11 f. Hebr. 13: 20.

3 Kapitlet.

Äkta makars inbördes plikter. Uppmaning till hvarjehanda kristliga dygder.

Sammalunda varen ock I hustrur edra män undergifna, på det att, äfven om några icke tro ordet, de genom hustrurnas umgängelse må vinnas utan ord,

1 Mos. 3: 16. 1 Kor. 14: 34. Ef. 5: 22. Kol. 3: 18. Tit. 2: 5.

2. när de förmärka eder kyska umgängelse i fruktan;

3. hvilkas prydnad icke vare den yttre, af hårflätor och guldsmycken eller klädedräkter, 1 Tim. 2: 9.

4. utan hjärtats fördolda människa, med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud. Rom. 7: 22. 2 Kor. 4: 16.

5. Ty så prydde sig ock fordom de heliga kvinnorna, som satte sitt hopp till Gud och voro sina män undergifna,

6. såsom Sara var lydig Abraham och kallade honom herre; och hennes barn ären I, om I gören det goda och icke låten eder af något förskräckas.

1 Mos. 18: 12.

7. Sammalunda män ock I män förståndigt sammanlefva med det kvinnliga kärlet, såsom det svagare, och visa dem heder, såsom äfven medarfvingar till lifvets nåd, på det att edra böner icke må förhindras.

1 Kor. 7: 3. Ef. 5: 25. Kol. 3: 19.

8. Varen slutligen alla endräktiga, medlidsamma, broderligt sinnade, barmhärtiga, ödmjuka,

Rom. 12: 16. 15: 5. Fil. 3: 15 f.

9. icke vedergällande ondt med ondt eller smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignande, emedan I ären därtill kallade, att I skolen ärfva välsignelse.

3 Mos. 19: 18. Ords. 20: 22. Matt. 5: 39. 1 Kor. 6: 7.

10. Ty »den som vill älska lifvet och se goda dagar, han afhålle sin tunga

från det som är ondt och sina läppar från att tala svek, Ps. 34: 13 f.

11. han vände sig bort från det som är ondt och gör det som är godt, han söke frid och trakte därefter.

12. Ty Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön, men Herrens ansikte är emot dem som göra det onda.»

13. Och hvem är den som kan göra eder ondt, om I nitälsken för det goda?

14. Ja, om I än skullen lida för rättfärdighetens skull, saliga ären I. »Frukten icke, såsom de frukta, och låten icke förskräcka eder»; Matt. 5: 10. 1 Petr. 2: 19 f. 4: 14 f. Jes. 8: 12. Matt. 10: 28.

15. men hållen Herren Kristus helig i edra hjärtan och varen alltid redo att svara hvar och en som af eder begär skäl till det hopp, som är i eder, och det med saktmodighet och fruktan.

16. Och hafven ett godt samvete, på det att de som smäda eder goda umgängelse i Kristus må komma på skam i det, hvarför de förtala eder såsom illgärningsmän. Tit. 2: 8. 1 Petr. 2: 12. 15: 19.

17. Ty det är bättre, om så skulle vara Guds vilja, att lida för goda gärningar än för onda.

18. Ty äfven Kristus led en gång för synder, rättfärdig för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud, väl till köttet dödad, men lefvande gjord till anden,

Rom. 5: 6. Hebr. 9: 15, 28. 2 Kor. 13: 4.

19. i hvilken han ock gick åstad och predikade för andarna i fängelset, 1 Petr. 4: 6.

20. som fordom icke trodde, när Guds långmodighet bidade i Noas dagar, då arken byggdes, i hvilken få, det är åtta själar, blefvo frälsta genom vatten, 1 Mos. kap. 6 f.

21. hvilket ock nu i en motbild, dopet, frälsar eder — icke såsom ett afläggande af köttets orenhet, utan såsom ett godt samvetes förpliktelse till Gud — genom Jesu Kristi uppståndelse, Ef. 5: 26.

22. hvilken är på Guds högra sida, uppfaren till himmelen, och änglar och väldigheter och makter hafva blifvit honom underdåniga. Ps. 110: 1. Ef. 1: 20.

4 Kapitlet.

Uppmaning till tålamod, trohet, vaksamhet och kärlek.

Då således Kristus har lidit för oss till köttet, så väpnen ock I eder med samma sinne — ty den som har lidit till köttet, har afstått från synd. — Rom. 6: 8 f.

2. för att icke mer efter människors lustar utan efter Guds vilja lefva den i köttet återstående tiden. Rom. 12: 2. 14: 7 f. 2 Kor. 5: 15. Gal. 2: 20. 1 Tess. 5: 10. Hebr. 9: 14.

3. Ty det är nog att under den förlidna tiden hafva gjort hedningarnas vilja och vandrat i utsväfningar, lustar, dryckenskap, gillen, dryckeslag och syndig afgudadyrkan, Rom. 13: 13. Ef. 4: 17.

4. hvarför de ock förundra sig och smäda, när I icke löpen med till samma liderlighetens pöl.

5. Men de skola göra räkenskap för den som är redo att döma lefvande och döda. Joh. 5: 25. Apg. 10: 42.

6. Ty därför har evangelium blifvit predikadt äfven för de döda, att de väl måtte i likhet med människor dömas till köttet, men i likhet med Gud lefva till anden.

7. Men alltings slut är nära. Varen därför tuktiga och nyktra till att bedja, 2 Petr. 3: 9 f. 1 Joh. 2: 18.

8. och framför allt hafven en innerlig kärlek till hvarandra; ty »kärleken skall öfverskyla en myckenhet af synder»; Ords. 10: 12.

9. varen gästfria mot hvarandra utan knot

10. och tjänen hvarandra såsom goda förvaltare af Guds mångfaldiga nåd, hvar och en efter den gåfva han har fått. 2 Kor. 8: 12. 1 Kor. 12: 4. Tit. 1: 7.

11. Om någon talar, tale han såsom Guds ord, om någon tjänar i församlingen, tjäne han såsom af den förmåga Gud gifver, på det att Gud må blifva ärad i allt genom Jesus Kristus, hvilken äran och makten tillkommer i evigheters evighet. Amen. Rom. 12: 6 f.

12. Mina älskade, förundren eder icke öfver den glödhetta bland eder, som vederfares eder till pröfning, likasom hände eder något sällsamt, Jes. 48: 10.

13. utan i den mån I deltagen i Kristi lidanden, så gläjden, på det att I ock mån gläjdas och fröjdas vid hans härlighets uppenbarelse. Fil. 3: 10 f. Kol. 1: 24. 2 Tim. 2: 10.

14. Om I blifven smädade för Kristi namns skull, saliga ären I, ty härlighetens och Guds Ande hvilar öfver eder.

15. Ty ingen bland eder lide såsom mördare eller tjuf eller illgärningsman eller såsom den där blandar sig i andras ärenden. 1 Petr. 2: 20.

16. Men om han lider såsom kristen, skämme han sig icke, utan prise Gud för detta namn. Fil. 1: 28 f.

17. Ty tiden är, att domen skall begynna på Guds hus, och om den börjar på oss, hvad skall då blifva deras slut, som icke tro Guds evangelium?

18. Och om den rättfärdige med nöd blifver frälst, huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren? Luk. 23: 31.

19. Därför böra ock de som lida efter Guds vilja anbefalla sina själar åt honom, såsom åt en trofast skapare, med goda gärningar.

5 Kapitlet.

Församlingslärares plikter. Uppmaning till ödmjukhet och vaksamhet. Hälsningar.

De äldsta*, som äro bland eder, förmanar jag som äfven är en af de äldsta och vittne till Kristi lidanden, och som ock har del i den härlighet, som skall uppenbaras:

2. Vården Guds hjord, som är hos eder, och hafven akt på honom, icke af tvång utan själfmant, icke för slem vinning utan beredvilligt,
Apg. 20: 28. 1 Tim. 3: 3. Tit. 1: 7.

3. icke såsom herrar öfver församlingarna utan såsom föredömen för hjorden. 2 Kor. 1: 24. Fil. 3: 17. 1 Tim. 4: 12.

4. Och då öfverherden varder uppenbar, skolen I undfå härlighetens ovanskliga krona.
Joh. 10: 11. 1 Kor. 9: 25. 2 Tim. 4: 8.

5. Sammalunda I yngre, varen de äldre undergifna, och alla hvarandra; hållen eder hårdt vid ödmjukheten; ty »Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifver han nåd».
Rom. 12: 10, 16. Ef. 5: 21. Ords. 3: 34.

6. Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand, på det att han må upphöja eder i sinom tid, Luk. 1: 52. 14: 11.

7. och kasten allt edert bekymmer på honom, ty han har omsorg om eder.
Ps. 55: 23. Matt. 6: 25 f. Fil. 4: 6.

8. Varen nyktra och vaken; ty eder vedersakare, djäfvulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker hvem han må uppsluka. Luk. 22: 31. 1 Tess. 5: 6.

9. Stån honom emot, stadiga i tron, och veten, att samma lidanden fullbordas på edra bröder i världen.
Ef. 6: 11, 13. Jak. 4: 7.

10. Men all nåds Gud, som har kallat eder till sin eviga härlighet i Kristus Jesus, sedan I en liten tid lidit, han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder.
2 Kor. 4: 17. 2 Tim. 1: 9. Hebr. 13: 21.

11. Honom vare ära och makt i evigheters evighet! Amen.

12. Med Silvanus, eder trogne broder, såsom jag menar, har jag i korthet skrifvit för att förmana eder och betyga, att denna är Guds rätta nåd, i hvilken I stån.

13. Den jämte eder utvalda församlingen i Babylon hälsar eder och Markus, min son.

14. Hälsen hvarandra med kärlekens kyss. Frid vare med eder alla, som ären i Kristus Jesus! Amen. Rom. 16: 16.

Petri andra bref.

1 Kapitlet.

Hälsning. Uppmaning till flit i helgelse. Kristi förklaring. Det profetiska ordet.

Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, till dem som genom vår Guds och Frälsaren Jesu Kristi rättfärdighet hafva fått en lika dyrbar tro som vi.

2. Nåd och frid föröke sig hos eder genom Guds och vår Herre Jesu Kristi kunskap! 1 Petr. 1: 2.

3. Eftersom hans gudomliga makt har skänkt oss allt som hör till lif och gudaktighet, genom hans kunskap, som har kallat oss genom sin härlighet och dygd,

4. hvarigenom de dyra och stora löftena äro oss gifna, på det att I genom dem skullen blifva delaktiga af Guds natur, undkomna det i världen genom lusta rådande fördärfvet,
Joh. 1: 12. Rom. 8: 15. 2 Kor. 3: 18. 1 Joh. 3: 2.

5. så använden ock I därför all flit att i eder tro ådagalägga dygd, i dygden förståndighet,

6. i förståndigheten återhållsamhet, i återhållsamheten tålamod, i tålamodet gudaktighet,

7. i gudaktigheten brödrakärlek, i brödrakärleken allmännelig kärlek.

8. Ty om dessa stycken finnas och i rikt mått äro hos eder, så låta de

* Se Apg. 11: 30.

eder icke vara overksamma eller utan frukt med afseende på vår Herre Jesu Kristi kunskap.

9. Ty den som icke har dem, han är blind och kortsynt och har glömt, att han blifvit renad från sina forna synder. 1 Joh. 2: 9, 11.

10. Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer att göra eder kallelse och utkorelse fast; ty om I det gören, skolen I icke någonsin falla.

11. Ty sålunda skall eder rikligen förlänas ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike.

12. Därför är det min afsikt att alltid påminna eder härom, fastän I veten det ochären befästade i den sanning, som har kommit till eder,

13. och jag anser det vara rätt att, så länge jag är i denna hyddan, påminna och uppmuntra eder, 2 Petr. 3: 1.

14. vetande, att jag snart skall aflägga min hydda, såsom ock vår Herre Jesus Kristus har för mig uppenbarat. Joh. 21: 18.

15. Och jag vill äfven vinnlägga mig därom, att I efter min bortgång städse mån kunna påminna eder detta.

16. Ty vi hafva icke följt kloktutänkta fabler, då vi hafva kungjort för eder vår Herre Jesu Kristi makt och tillkommelse, utan vi hafva själfva sett hans härlighet; Matt. 17: 1 f. Joh. 1: 14.

17. ty han fick af Gud Fader ära och pris, när från den stora härligheten kom en sådan röst till honom: »Denne är min älskade Son, till hvilken jag har ett godt behag.» Matt. 3: 17. Mark. 1: 11. 9: 7.

18. Och denna röst hörde vi komma från himmelen, då vi voro med honom på det heliga berget.

19. Och så mycket fastare hafva vi det profetiska ordet, och I gören väl, att I akten därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan, Ps. 119: 105.

20. framför allt vetande, att ingen profetia i skriften kommer af egen utläggning.

21. Ty ingen profetia har någonsin framkommit af en människas vilja, utan heliga Guds män hafva talat drifna af den Helige Ande.

2 Kapitlet.

Om falska lärare, deras gudlöshet och straff.

Men äfven falska profeter uppstodo bland folket, likasom äfven bland eder skola finnas falska lärare, som skola insmyga fördärfliga partier, förnekande till och med den Herre, som har köpt dem, dragande öfver sig själfva ett hastigt fördärf. 5 Mos. 13: 1 f. Matt. 24: 11. Apg. 20: 29 f. 1 Kor. 11: 19. 1 Tim. 4: 1 f. 2 Tim. 3: 1, 5. Jud. v. 4, 18.

2. Och många skola efterfölja deras utsväfningar, och för deras skull skall sanningens väg blifva försmädad.

3. Och i girighet skola de göra sig vinning af eder med bedrägliga ord; hvilkas dom längesedan är verksam, och deras fördärf sofver icke.

4. Ty om Gud icke skonade änglar, som syndade, utan störtade dem till afgrunden och öfverlämnade dem åt mörkrets kedjor, förvarade till dom, Jud. v. 6. Upp. 20: 2.

5. och om han icke skonade den forna världen, men bevarade Noa, själf åttonde, rättfärdighetens förkunnare, när han lät floden komma öfver de ogudaktigas värld, 1 Mos. kap. 7. 1 Petr. 3: 20.

6. och om han lade städerna Sodom och Gomorra i aska och dömde dem till förstöring, sättande dem till en varnagel för de ogudaktiga, som skulle komma, 1 Mos. 19: 1 f. Jud. v. 7.

7. och frälste den rättfärdige Lot, som plågades af de tygellösas liderliga umgängelse

8. — ty den rättfärdige mannen, som bodde ibland dem, led dag efter dag i sin rättfärdiga själ af de onda gärningar han såg och hörde —

9. så vet Herren att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen, men straffa och förvara till domens dag de orättfärdiga

10. och i synnerhet dem som vandra efter köttet i oren lusta och förakta herradömet. Egenkära trotsare, frukta de icke att smäda härligheterna, Jud. v. 4 f.

11. ehuru änglarna, som i kraft och makt äro större, icke inför Herren fälla någon smädande dom emot dem.

12. Men dessa skola, såsom oskäliga djur, som af naturen äro födda till att fångas och fördärfvas, då de smäda hvad de icke förstå, äfven blifva fördärfvade genom sitt fördärf

13. och få orättfärdighetens lön. De hålla för vällust att lefva i kräslighet för dagen och äro skamfläckar och styggelser, som frossa af sina bedrägerier i sina gästabud med eder;

14. de hafva ögonen fulla med hor och oaflåtligen riktade på synd, locka till sig obefästade själar och hafva ett hjärta inöfvadt i girighet, förbannelsens barn.

15. De hafva öfvergifvit den raka vägen och gått vilse och följt Balaams, Bosors sons, väg, hvilken älskade orättfärdighetens lön,

4 Mos. 22: 1 f. Jud. v. 11.

16. men fick tillrättavisning för sin öfverträdelse: ett stumt arbetsdjur talade med människoröst och förhindrade profetens galenskap. 4 Mos. 22: 23 f.

17. Dessa äro källor utan vatten, skyar, som drifvas af en stormvind, och åt dem är det svarta mörkret förvaradt till evig tid. Jud. v. 13.

18. Ty under skrytsamt, fåfängligt tal locka de i köttets lustar med liderligheter till sig dem som knappt hafva undkommit de i villa vandrande

Jud. v. 16.

19. och lofva dem frihet, fastän de själfva äro fördärfvets trälar; ty har man af någon låtit sig öfvervinnas, har man ock blifvit hans träl.

Joh. 8: 34. Rom. 6: 16.

20. Ty om de genom vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, kunskap hafva undkommit världens besmittelser, men åter låta sig insnärjas i dem och öfvervinnas, så har deras sista blifvit värre än det första. Matt. 12: 45. Hebr. 6: 4 f.

21. Ty det vore bättre för dem att icke hafva känt rättfärdighetens väg än att, sedan de hafva lärt känna den, vända tillbaka från det heliga bud, som blifvit dem öfverlämnadt. Luk. 12: 47 f.

22. Det har vederfarits dem hvad som säges i det sanna ordspråket: »En hund går åter till sina spyor» och »Ett svin, som tvagit sig, går att vältra sig i träcken». Ords. 26: 11.

3 Kapitlet.

Kristi tillkommelse till domen.

Detta är nu det andra bref jag skrifver till eder, mina älskade, och i båda uppväcker jag genom erinran edert rena sinne, 2 Petr. 1: 13.

2. att I mån bevara i minnet de ord, hvilka förut blifvit sagda af de heliga profeterna, och det bud, I hafven fått af edra apostlar från Herren och Frälsaren,

3. framför allt vetande, att i de yttersta dagarna skola komma hånfulla bespottare, som vandra efter sina egna lustar

1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1 f. Jud. v. 18 f.

4. och säga: hvar är löftet om hans tillkommelse, ty från den dag, då våra fäder afsomnade, förblifver allt såsom det har varit från skapelsens begynnelse? Jer. 17: 15. Hes. 12: 22.

5. Ty själfviljande se de icke, att himlarna hafva varit från urtiden, och att jorden har kommit till stånd af vatten och genom vatten medelst Guds ord;

6. genom hvilka den då varande världen, af vatten öfversvämmad, förgicks.

1 Mos. kap. 7.

7. Men de nu varande himlarna och jorden äro genom hans ord sparda och åt eld förvarade till de ogudaktiga människornas doms och förtappelses dag.

2 Tess. 1: 7 f. Jes. 51: 6.

8. Men detta ena vare eder icke fördoldt, mina älskade, att en dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag.

9. Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena, att det är ett fördröjande, utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. Jes. 30: 18. Hab. 2: 3. Hebr. 10: 37. 1 Petr. 3: 20.

10. Men Herrens dag skall komma såsom en tjuf, och då skola himlarna med dån försvinna och elementen upplösas af hetta och jorden och de verk, som äro därpå, förbrännas.

Matt. 24: 35, 43 f. 1 Tess. 5: 2. Ps. 102: 27.

11. När nu allt detta skall upplösas, hurudana bören icke I då vara i helig umgängelse och gudaktighet,

12. medan I vänten och ifrigt åstunden Guds dags tillkommelse, för hvars skull himlarna skola upplösas af eld och elementen smälta af hetta!

Luk. 12: 36. Tit. 2: 13. 2 Tess. 1: 8.

13. Men nya himlar och en ny jord vänta vi, efter hans löfte, i hvilka rättfärdighet bor.

Jes. 65: 17. 66: 22. Upp. 21: 1.

14. Därför, mina älskade, medan I vänten detta, vinnläggen eder om att för honom befinnas vara obesmittade och ostraffliga, i frid,

1 Kor. 1: 8. Fil. 1: 10. 1 Tess. 3: 13. 5: 23.

15. och ansen vår Herres långmodighet för frälsning; såsom ock vår älskade broder Paulus, efter den vishet, som blifvit honom gifven, har skrifvit till eder,

16. likasom ock i alla sina bref, då han i dem talar om dessa stycken, i hvilka åtskilligt är, som är svårt att fatta och hvilket okunniga och obefästade människor förvränga, såsom ock de öfriga skrifterna, till sin egen förtappelse.

17. Då I således, mina älskade, förut veten detta, så vakten eder, att I icke ryckens med i de tygellösas villfarelse och affallen från eder egen fasthet,

18. utan växen i nåden och vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, kunskap. Honom vare ära både nu och till evig tid! Amen.

Johannes' första bref.

1 Kapitlet.

Aposteln vittnar om Kristus såsom lifvet och uppmanar till vandring i ljuset.

Det som var från begynnelsen, det vi hafva hört, det vi hafva sett med våra ögon, det vi hafva beskådat och våra händer hafva vidrört om lifvets ord

Joh. 1: 1, 14. Luk. 1: 2. 24: 39. 2 Petr. 1: 16.

2. — och lifvet vardt uppenbaradt, och vi hafva sett och vittna och förkunna för eder det eviga lifvet, som var hos Fadern och vardt uppenbaradt för oss —

3. det som vi hafva sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att äfven I mån hafva gemenskap med oss; men vår gemenskap är med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus.

Joh. 17: 21. 1 Kor. 1: 9.

4. Och detta skrifva vi till eder, på det att eder glädje må vara fullkomnad.

2 Joh. v. 12.

5. Och detta är det budskap, som vi hafva hört af honom och åter förkunna för eder, att Gud är ett ljus, och att intet mörker är i honom.

6. Om vi säga, att vi hafva gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen.

1 Joh. 2: 4.

7. Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hafva vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd.

Hebr. 9: 12 f. 1 Petr. 1: 18 f. Upp. 1: 5.

8. Om vi säga, att vi icke hafva synd, så bedraga vi oss själfva, och sanningen är icke i oss. 1 Kon. 8: 46. Ords. 20: 9. Pred. 7: 21.

9. Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet. Ps. 32: 5. Ords. 28: 13.

10. Om vi säga, att vi icke hafva syndat, så göra vi honom till lögnare, och hans ord är icke i oss.

2 Kapitlet.

Jesus Kristus vår försvarare och försonare. Uppmaning att hålla hans bud. Varning för världskärlek och förnekande af Kristus.

Mina barn, detta skrifver jag till eder, på det att I icke mån synda. Och om någon syndar, så hafva vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig.

Rom. 8: 34. 1 Tim. 2: 5. Hebr. 7: 25. 9: 24.

2. Och han är försoningen för våra synder, men icke allenast för våra utan ock för hela världens.

2 Kor. 5: 18 f. Kol. 1: 20.

3. Och däraf veta vi, att vi känna honom, om vi hålla hans bud.

4. Den som säger: jag känner honom, och icke håller hans bud, han är en lögnare, och i honom är icke sanningen.

1 Joh. 1: 6. 4: 20.

5. Men den som håller hans ord, i honom är kärleken till Gud i sanning fullkomnad. Däraf veta vi, att vi äro i honom. Joh. 14: 21, 23.

6. Den som säger sig förblifva i honom, han är ock pliktig att själf så vandra, som han vandrade. Matt. 11: 29. Joh. 13: 15. 15: 4 f. Fil. 2: 5. 1 Petr. 2: 21.

7. Mina älskade, icke ett nytt bud skrifver jag till eder, utan ett gammalt bud, som I haden från begynnelsen; det gamla budet är det ord, som I hafven hört. 1 Joh. 3: 11. 2 Joh. v. 5.

8. Åter skrifver jag till eder ett nytt bud, det som är sant i honom och i eder; ty mörkret försvinner, och det sanna ljuset skiner redan.

Joh. 1: 9. 8: 12. Rom. 13: 12.

9. Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder, han är ännu i mörkret. 1 Kor. 13: 2. 1 Joh. 3: 14 f.

10. Den som älskar sin broder, han förblifver i ljuset, och ingen förargelse är i honom.

11. Men den som hatar sin broder, han är i mörkret och vandrar i mörkret och vet icke hvart han går, ty mörkret har förblindat hans ögon.

12. Jag skrifver till eder, mina barn, ty synderna äro eder förlåtna för hans namns skull.

13. Jag skrifver till eder, I fäder, ty I hafven lärt känna den som är från begynnelsen. Jag skrifver till eder, I ynglingar, ty I hafven öfvervunnit den onde.

14. Jag har skrifvit till eder, mina barn, ty I hafven lärt känna Fadern. Jag har skrifvit till eder, I fäder, ty I

hafven lärt känna den som är från begynnelsen. Jag har skrifvit till eder, I ynglingar, ty I ären starka, och Guds ord förblifver i eder, och I hafven öfvervunnit den onde.

15. Älsken icke världen, icke heller de ting, som äro i världen. Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek. Rom. 12: 2. Jak. 4: 4.

16. Ty allt det som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och lefvernets högfärd, det är icke af Fadern utan af världen.

17. Och världen förgås och hennes lusta, men den som gör Guds vilja, han förblifver evinnerligen.

Jes. 40: 6. 1 Kor. 7: 31.

18. Mina barn, nu är den yttersta tiden. Och såsom I hafven hört, att Antikrist kommer, så hafva ock nu många antikrister uppstått, hvaraf vi förstå, att nu är den yttersta tiden.

Matt. 24: 24. 2 Tess. 2: 3.

19. Från oss hafva de utgått, men de voro ej af oss, ty hade de varit af oss, så hade de förblifvit hos oss; men de hafva utgått, på det att det skulle blifva uppenbart, att icke alla äro af oss. Ps. 41: 10. Apg. 20: 30. 1 Kor. 11: 19.

20. Och I hafven smörjelse af den Helige och veten allt. Joh. 14: 26.

21. Jag har icke skrifvit till eder därför, att I icke veten sanningen, utan emedan I veten henne och att all lögn icke är af sanningen.

22. Hvem är lögnaren, om icke den som förnekar, att Jesus är Kristus? Den är Antikrist, som förnekar Fadern och Sonen. 1 Joh. 4: 3. 2 Joh. v. 7.

23. Hvar och en som förnekar Sonen, han har icke heller Fadern; den som bekänner Sonen, han har ock Fadern.

Joh. 15: 23. 1 Joh. 4: 15.

24. Hvad I hafven hört från begynnelsen, det förblifve i eder. Om det som I hafven hört från begynnelsen förblifver i eder, så skolen ock I förblifva i Sonen och i Fadern.

25. Och detta är det löfte, som han har lofvat oss, det eviga lifvet.

26. Detta har jag skrifvit till eder om dem som förvilla eder.

27. Och den smörjelse, som I hafven fått af honom, förblifver i eder, och I hafven icke behof af att någon lärer eder, utan såsom samma smörjelse lärer eder om allting, så är det ock sant och icke lögn; och såsom hon har lärt eder, så förblifven i honom.

Jer. 31: 34. Joh. 14: 26. 16: 13.

28. Och nu, mina barn, förblifven i honom, att, när han varder uppenbar, vi må hafva frimodighet och icke med skam blifva bortvisade från honom vid hans tillkommelse.

Mark. 8: 38. 1 Joh. 3: 2.

29. Om I kännen, att han är rättfärdig, så veten, att hvar och en som gör rättfärdigheten är född af honom.

1 Joh. 3: 7, 10.

3 Kapitlet.

Skillnaden mellan Guds barn och djäfvulens barn.

Sen, hurudan kärlek Fadern har bevisat oss, att vi kallas Guds barn, hvilket vi ock äro. Fördenskull känner världen oss icke, emedan hon icke känner honom. Joh. 1: 12. 16: 3.

2. Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är. 2 Petr. 1: 4. Rom. 8: 18 f. 1 Kor. 15: 49. Fil. 3: 21. Kol. 3: 4.

3. Och hvar och en som har detta hopp till honom, han renar sig, såsom han* är ren.

4. Hvar och en som gör synden, han öfverträder ock lagen, och synden är lagöfverträdelse. 1 Joh. 5: 17.

5. Och I veten, att han uppenbarades, på det att han skulle borttaga våra synder; och synd är icke i honom.

Jes. 53: 4, 9. 2 Kor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22, 24.

6. Hvar och en som förblifver i honom, han syndar icke; hvar och en som syndar har icke sett honom eller lärt känna honom. 1 Joh. 2: 3 f. 3 Joh. v. 11.

7. Mina barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör rättfärdigheten är rättfärdig, såsom han är rättfärdig.

1 Joh. 2: 29.

8. Den som gör synden, han är af djäfvulen, ty djäfvulen syndar från begynnelsen. Fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nedslå djäfvulens gärningar. Ps. 68: 21 f. Joh. 8: 44.

9. Hvar och en som är född af Gud gör icke synd, ty hans säd förblifver i honom; och han kan icke synda, ty han är född af Gud.

1 Petr. 1: 23. 1 Joh. 5: 18.

10. Däruti äro Guds barn och djäfvulens barn uppenbara: Hvar och en som icke gör rättfärdighet är icke af Gud, och den som icke älskar sin broder.

* Kristus.

11. Ty detta är det bud, som I hafven hört från begynnelsen, att vi skola älska hvarandra;
Joh. 15: 12. 1 Tess. 4: 9. 1 Joh. 2: 7 f.
12. icke såsom Kain, som var af den onde och slog ihjäl sin broder. Och hvarför slog han ihjäl honom? Därför att hans gärningar voro onda, men hans broders rättfärdiga.
1 Mos. 4: 8. Hebr. 11: 4.

13. Förundren eder icke, mina bröder, om världen hatar eder.
Joh. 15: 18 f. 17: 14.
14. Vi veta, att vi hafva öfvergått från döden till lifvet, ty vi älska bröderna. Den som icke älskar, han förblifver i döden. Joh. 5: 24. 1 Joh. 2: 9 f.
15. Hvar och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten, att ingen mandråpare har evigt lif förblifvande i sig. Gal. 5: 21.
16. Däraf hafva vi lärt känna kärleken, att han har gifvit sitt lif för oss; äfven vi äro pliktiga att gifva vårt lif för bröderna. Joh. 15: 12 f.
Rom. 5: 8. Ef. 5: 2, 25. 1 Joh. 4: 9 f.
17. Men hvilken som har denna världens goda och ser sin broder vara nödställd och tillsluter sitt hjärta för honom, huru förblifver Guds kärlek i honom?
5 Mos. 15: 7.
Luk. 3: 11. 1 Joh. 4: 20. 5: 1. Jak. 2: 15 f.
18. Mina barn, låtom oss älska icke med ord eller med tungan utan i gärning och sanning.
19. Och däraf veta vi, att vi äro af sanningen; och vi kunna inför honom stilla våra hjärtan,
20. hvadhelst vårt hjärta må anklaga oss för, ty Gud är större än vårt hjärta och vet allt.
21. Mina älskade, om vårt hjärta icke anklagar oss, hafva vi frimodighet inför Gud,
22. och hvadhelst vi bedja få vi af honom, emedan vi hålla hans bud och göra det som är behagligt inför honom.
Ps. 10: 17. 34: 16 f. 145: 18 f. Ords. 15: 29. 28: 9.
Mark. 11: 24.
23. Och detta är hans bud, att vi skola tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och älska hvarandra, efter det bud han har gifvit oss. Joh. 6: 29.
3 Mos. 19: 18. Ef. 5: 2. 1 Petr. 4: 8.
24. Och den som håller hans bud förblifver i honom och han i honom, och däraf veta vi, att han förblifver i oss, genom Anden, som han har gifvit oss. Joh. 14: 23. 15: 10.
Rom. 8: 9. 1 Joh. 4: 12 f.

4 Kapitlet.

Uppmaning att pröfva andarna. Brödrakärleken och kärleken till Gud.

Mina älskade, tron icke hvar och en ande, utan pröfven andarna, om de äro af Gud; ty många falska profeter hafva utgått i världen.
Matt. 7: 15 f. 24: 4 f., 24. Apg. 20: 29 f.
1 Tess. 5: 21. 2 Petr. 2: 1. 2 Joh. v. 7.
2. Däraf skolen I känna Guds Ande: Hvar och en ande, som bekänner, att Jesus Kristus har kommit i köttet, han är af Gud; 1 Joh. 5: 1.
3. och hvar och en ande, som icke bekänner, att Jesus har kommit i köttet, han är icke af Gud, och detta är antikrists ande, om hvilken I hafven hört, att han skulle komma, och som redan nu är i världen.
2 Tess. 2: 6 f. 1 Joh. 2: 18: 22.
4. Mina barn, Iären af Gud och hafven öfvervunnit dem, ty den som är i eder är större än den som är i världen.
5. Dessa äro af världen; fördenskull tala de af världen, och världen hör dem.
Joh. 3: 31. 15: 19.
6. Vi äro af Gud. Den som känner Gud, han hör oss; den som icke är af Gud, han hör oss icke. Häraf känna vi sanningens ande och villfarelsens ande. Joh. 8: 47. 10: 27.
7. Mina älskade, låtom oss älska hvarandra; ty kärleken är af Gud, och hvar och en som älskar, han är född af Gud och känner Gud.
8. Den som icke älskar, han känner icke Gud, ty Gud är kärlek.
9. Däruti har Guds kärlek till oss blifvit uppenbar, att Gud har sändt sin enfödde Son i världen, på det att vi skulle lefva genom honom.
Joh. 3: 16. Rom. 5: 8 f. 8: 32. 1 Joh. 3: 16.
10. Däruti består kärleken, icke att vi hafva älskat Gud, men att han har älskat oss och sändt sin Son till försoning för våra synder. Joh. 15: 16.
Rom. 3: 24 f. 2 Kor. 5: 19. 1 Joh. 4: 19.
11. Mina älskade, om Gud så har älskat oss, så äro ock vi pliktiga att älska hvarandra. Joh. 15: 12 f. 1 Joh. 3: 16.
12. Ingen har någonsin sett Gud. Om vi älska hvarandra, så förblifver Gud i oss, och hans kärlek är fullkomnad i oss.
2 Mos. 33: 20. 5 Mos. 4: 12. Joh. 1: 18.
1 Tim. 1: 17. 6: 16. 1 Joh. 2: 5.
13. Däraf att han har gifvit oss af sin Ande, veta vi, att vi förblifva i honom och han i oss. 1 Joh. 3: 24.

14. Och vi hafva sett och vittna, att Fadern har sändt sin Son till en frälsare för världen.
Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1. Joh. 3: 17. 12: 47.

15. Hvar och en som bekänner, att Jesus är Guds Son, i honom förblifver Gud och han i Gud. 1 Joh. 2: 23.

16. Och vi hafva lärt känna och hafva kommit till tro på den kärlek, som Gud har till oss. Gud är kärlek, och den som förblifver i kärleken, han förblifver i Gud och Gud i honom.

17. Däruti är kärleken fullkomnad hos oss, att vi hafva frimodighet på domens dag, ty såsom han är, så äro ock vi i denna världen.
Joh. 15: 10 f. Jak. 2: 13.

18. Räddhåga är icke i kärleken, utan den fullkomliga kärleken utdrifver räddhågan, ty räddhågan medför pina, och den som rädes är icke fullkomnad i kärleken.

19. Låtom oss älska; ty han har först älskat oss.

20. Om någon säger: jag älskar Gud, och hatar sin broder, är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han har sett, huru kan han älska Gud, som han icke har sett?
1 Joh. 3: 17.

21. Och detta budet hafva vi af honom, att den som älskar Gud, han skall ock älska sin broder.
3 Mos. 19: 18. Joh. 13: 34 f. 15: 12. Ef. 5: 2. 1 Tess. 4: 9. 1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11.

5 Kapitlet.

Trons kraft. Guds vittnesbörd. Bön och förbön.

Hvar och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född af Gud, och hvar och en som älskar den som födde, han älskar ock den som är född af honom. Joh. 1: 12 f. 1 Joh. 4: 2.

2. Däraf veta vi, att vi älska Guds barn, när vi älska Gud och hålla hans bud.

3. Ty detta är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud, och hans bud äro icke tunga.
Joh. 14: 15. 15: 10. 2 Joh. v. 6. Matt. 11: 29 f.

4. Ty allt det som är född af Gud, det öfvervinner världen, och detta är den seger, som har öfvervunnit världen, vår tro. Joh. 16: 33.

5. Hvem är den som öfvervinner världen, om icke den som tror, att Jesus är Guds Son?
1 Kor. 15: 57. 1 Joh. 4: 4.

6. Denne är den som har kommit medelst vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet; och Anden är den som vittnar, ty Anden är sanningen.

7. Ty tre äro de som vittna:

8. Anden och vattnet och blodet, och de tre äro till ett.

9. Om vi antaga människors vittnesbörd, så är Guds vittnesbörd större, ty detta är Guds vittnesbörd, att han har vittnat om sin Son. Joh. 5: 36 f.

10. Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig; den som icke tror Gud, han har gjort honom till en lögnare, emedan han icke har trott det vittnesbörd, hvilket Gud gifvit om sin Son.

11. Och detta är vittnesbördet, att Gud har gifvit oss evigt lif, och detta lif är i hans Son. Joh. 1: 4. 1 Joh. 2: 25.

12. Den som har Sonen, han har lifvet; den som icke har Guds Son, han har icke lifvet. Joh. 3: 36. 14: 6.

13. Detta har jag skrifvit till eder, på det att I mån veta, att I hafven evigt lif, I som tron på Guds Sons namn.
Joh. 20: 31.

14. Och detta är den tillförsikt vi hafva till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hör han oss.
Joh. 15: 7. 1 Joh. 3: 22.

15. Och om vi veta, att han hör oss, hvadhelst vi bedja om, så veta vi, att vi hafva det ombedda, hvarom vi hafva bedt honom.

16. Om någon ser sin broder begå någon synd, som icke är en synd till döds, må han bedja, att han skall gifva honom lif, när synden icke är till döds. Det gifves en synd till döds; för denna säger jag icke, att man skall bedja.
4 Mos. 15: 30. Matt. 12: 31 f. Hebr. 6: 4 f. 10: 26 f.

17. All orättfärdighet är synd, och det gifves synd, som icke är till döds.
1 Joh. 3: 4.

18. Vi veta, att hvar och en som är född af Gud, han syndar icke, utan den som föddes af Gud, han tager sig tillvara, och den onde kommer icke vid honom.

19. Vi veta, att vi äro af Gud, och hela världen är i det ondas våld.

20. Men vi veta, att Guds Son har kommit och gifvit oss förstånd, att vi skulle lära känna den sanne; och vi äro i den sanne, i hans Son, Jesus Kristus. Denne är den sanne Guden och evigt lif.

21. Mina barn, akten eder för afgudarna. 1 Kor. 10: 14.

Johannes' andra bref.

Hälsning. Uppmaning till kärlek och varning för villoandar.

Den äldste till den utvalda frun och hennes barn, hvilka jag älskar i sanning, och icke jag allenast utan äfven alla, som hafva lärt känna sanningen,

2. för sanningens skull, som förblifver i oss och som skall vara med oss till evig tid.

3. Nåd, barmhärtighet, frid af Gud Fader och af Jesus Kristus, Faderns Son, skall vara med oss i sanning och kärlek. Tit. 1: 4.

4. Det har högligen gladt mig, att jag har funnit bland dina barn dem som vandra i sanningen, efter det bud, vi hafva fått af Fadern. 1 Kor. 13: 6.

5. Och nu beder jag dig, min fru, icke såsom skrefve jag till dig ett nytt bud, utan det som vi hade från begynnelsen, att vi måtte älska hvarandra.
1 Joh. 2: 7 f. 3: 11. 4: 21.

6. Och detta är kärleken, att vi vandra efter hans bud; detta är budet, att I, såsom I hafven hört från begynnelsen, skolen vandra i kärleken. Joh. 15: 10.

7. Ty många villoandar hafva utgått i världen, hvilka icke bekänna, att Jesus Kristus har kommit i köttet; detta är villoanden och antikrist.
1 Joh. 2: 18 f. 4: 1 f.

8. Tagen eder till vara, att I icke förloren det vi med vårt arbete hafva vunnit, utan fån full lön.

9. Hvar och en som afviker och icke förblifver i Kristi lära, han har ingen Gud; den som förblifver i läran, han har både Fadern och Sonen. Joh. 14: 23.

10. Om någon kommer till eder och icke medför denna lära, så mottagen honom icke i huset och hälsen honom icke välkommen. Rom. 16: 17. Tit. 3: 10.

11. Ty den som hälsar honom välkommen gör sig delaktig i hans onda gärningar.

12. Fastän jag har mycket att skrifva till eder, har jag icke velat göra det med papper och bläck, utan jag hoppas att komma till eder och få tala muntligen med eder, på det att vår glädje må vara fullkomnad.
3 Joh. v. 13 f. 1 Joh. 1: 4.

13. Din utvalda systers barn hälsa dig.

Johannes' tredje bref

Aposteln gläder sig däröfver, att Kajus vandrar i sanningen, klagar öfver Diotrefes, lofordar Demetrius. Hälsningar.

Den äldste till Kajus den älskade, hvilken jag älskar i sanning.

2. Min älskade, jag önskar, att dig må i allt gå väl, och att du må hafva hälsa, såsom det går din själ väl.

3. Ty jag blef mycket glad, då bröderna kommo och vittnade om sanningen hos dig, huru du vandrar i sanningen.
2 Joh. v. 4.

4. Jag har ingen större fröjd än den, att jag hör mina barn vandra i sanningen.

5. Min älskade, du skickar dig trogen i allt hvad du gör för bröderna, som därtill äro främlingar.

6. Dessa hafva vittnat om din kärlek inför församlingen, och du gör väl, om du fortskaffar dem på ett Gud värdigt sätt.

7. Ty för det namnets skull hafva de dragit ut, utan att taga något af hedningarna.

8. Därför böra vi mottaga sådana män, att vi må blifva medarbetare för sanningen.

9. Jag har skrifvit till församlingen, men Diotrefes, som vill vara den främste bland dem, mottager oss icke.

10. Därför vill jag, om jag kommer, förehålla honom de gärningar han gör, då han med onda ord smädar oss; och icke nöjd därmed, mottager han själf icke bröderna och hindrar dem som vilja göra det och drifver dem ut ur församlingen.

11. Min älskade, efterföljer icke det onda utan det goda. Den som gör det goda, han är af Gud; men den som gör det onda, han har icke sett Gud.
Ps. 37: 27. Jes. 1: 16. 1 Petr. 3: 11. 1 Joh. 3: 6, 9.

12. Demetrius har vittnesbörd af alla och af själfva sanningen; och vi vittna äfven, och I veten, att vårt vittnesbörd är sant.

13. Jag hade mycket att skrifva till dig, men jag vill icke med bläck och penna skrifva dig till. 2 Joh. v. 12.

14. Men jag hoppas snart få se dig; då skola vi muntligen tala med hvarandra.

15. Frid vare med dig! Vännerna hälsa dig. Hälsa vännerna, hvar och en för sig.

Jakobs bref.

1 Kapitlet.

Uppmaning till tålamod i prófningen och till ordets görande.

Jakob, Guds och Herren Jesu Kristi tjänare, hälsar de tolf stammarna i förskingringen.

2. Hållen det för all glädje, mina bröder, när I råken i mångahanda frestelser, Matt. 5: 11 f. Hebr. 12: 11. 1 Petr. 1: 6.

3. vetande, att eder beprófvelse i tron verkar tålamod, Rom. 5: 3.

4. men tålamodet hafve ett fullkomligt verk, på det att I mån vara fullkomliga och hela och icke hafva någon brist.

5. Men om någon af eder har brist på vishet, han bedje därom af Gud, som i enfald och utan förebråelser gifver åt alla; och hon skall varda honom gifven.
Ords. 2: 3 f. Matt. 7: 7 f. Jak. 5: 13 f.

6. Men han bedje i tro, icke tviflande; ty den som tviflar är såsom hafvets våg, som af vädret drifves och kastas.
Matt. 21: 21. Mark. 11: 24.

7. Ty en sådan människa tänke icke, att hon kan få något af Herren,

8. hon som är tvehågsen och ostadig i alla sina vägar.

9. Men den broder, som är ringa, han berömme sig af sin höghet,

10. och den rike af sin ringhet; ty såsom blomster på gräs skall han försvinna.
Ps. 103: 15 f. 2 Kor. 12: 9. 1 Petr. 1: 24.

11. Ty solen gick upp med sin brand och förtorkade gräset, och dess blomster föll af, och dess sköna fägring förgicks; så skall ock den rike förvissna på sina vägar.

12. Salig är den man, som tåligt lider frestelse; ty då han blifvit beprófvad, skall han få lifvets krona, hvilken Gud har lofvat dem som älska honom.
Matt. 10: 22. 2 Tim. 4: 7 f. 1 Petr. 3: 14.

13. Ingen säge, då han blifver frestad: jag frestas af Gud; ty Gud frestas icke af ondt, och själf frestar han ingen,

14. utan hvar och en varder frestad, då han af sin egen begärelse drages och lockas.

15. Därefter, sedan begärelsen har aflat, föder hon synd, men då synden blifvit fullbordad, föder hon död.
Rom. 6: 23.

16. Faren icke vilse, mina älskade bröder.

17. All god gåfva och all fullkomlig skänk kommer ned ofvanefter från ljusens Fader, hos hvilken ingen förvandling finnes eller någon växlingens skugga. Joh. 3: 27. 1 Kor. 4: 7.

18. Efter sin vilja har han födt oss genom sanningens ord, att vi skulle vara en förstling af hans skapade varelser. Joh. 1: 13. 1 Kor. 4: 15. 1 Petr. 1: 23.

19. Därför, mina älskade bröder, vare hvar och en människa snar till att höra, sen till att tala, sen till vrede.
Jak. 3: 1 f., 13 f.

20. Ty en mans vrede gör icke det som är rätt inför Gud.

21. Läggen fördenskull bort all orenhet och ondskans myckenhet och mottagen med saktmodighet det inplantade ordet, som kan frälsa edra själar.
Kol. 3: 8. 1 Petr. 2: 1 f. Luk. 8: 11, 15.

22. Och blifven ordets görare och icke allenast hörare, bedragande eder själfva. Matt. 7: 21, 24. Rom. 2: 13. 1 Joh. 3: 7.

23. Ty om någon är ordets hörare och icke dess görare, är han lik en man, som betraktar sitt naturliga ansikte i en spegel, Matt. 7: 26.

24. ty då han har betraktat sig, går han därifrån och förgäter strax, hurudan han var;

25. men den som har skådat in i den fullkomliga lagen, frihetens lag, och förblifvit därvid och icke blifvit en

glömsk hörare utan en verksam görare, han skall vara salig i sin gärning.

26. Om någon menar sig tjäna Gud men icke tyglar sin tunga utan bedrager sitt hjärta, hans gudstjänst är fåfäng.
1 Petr. 3: 10.

27. Detta är en ren och obefläckad gudstjänst inför Gud och Fadern, att besöka fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och bevara sig obesmittad af världen.

2 Kapitlet.

Varning för anseende till personer. Skillnaden mellan lefvande och död tro.

Mina bröder, då I tron på vår Herre Jesus Kristus, härlighetens Herre, så hafven icke anseende till personer.

2. Ty om i eder församling inkommer en man med guldring på fingret och lysande klädnad, och äfven en fattig inkommer i smutsig klädnad,

3. och I sen på den som bär den lysande klädnaden och sägen till honom: sätt dig här bekvämt, och sägen till den fattige: stå du där, eller: sätt dig här nedanför min fotapall;

4. ären I då icke oense med eder själfva och blifven domare med onda tankar?

5. Hören, mina älskade bröder! Har icke Gud utvalt de fattiga i denna världen till att vara rika i tro och arfvingar till det rike, hvilket han har lofvat dem som älska honom?
Matt. 5: 3. 1 Kor. 1: 26. 2: 9.

6. Men I hafven föraktat den fattige. Är det icke de rika, som förtrycka eder, och är det icke de, som draga eder inför domstolarna?

7. Är det icke de, som häda det sköna namnet, hvarmed I ären benämnda?

8. Om I nu fullgören detta konungsliga lagbud enligt skriften: »Du skall älska din nästa såsom dig själf», så gören I väl;
3 Mos. 19: 18.

9. men om I hafven anseende till personer, så gören I synd och blifven af lagen öfverbevisade såsom öfverträdare.
3 Mos. 19: 15. 5 Mos. 1: 17. 16: 19.

10. Ty om någon håller hela lagen, men felar i ett, är han saker till allt,
5 Mos. 27: 26.

11. ty den som sade: »Du skall icke göra hor», han sade ock: »Du skall icke dräpa». Om du nu icke gör hor, men dräper, så är du lagens öfverträdare.
2 Mos. 20: 13 f.

12. Talen så och gören så, som det höfves dem som en gång skola dömas genom frihetens lag.

13. Ty dom utan barmhärtighet skall öfvergå den som icke har gjort barmhärtighet. Barmhärtigheten berömmer sig mot domen.
Matt. 6: 15. 18: 32 f.

14. Hvartill gagnar det, mina bröder, om någon säger sig hafva tro, men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom?
Matt. 7: 26.

15. Och om en broder eller en syster är naken och icke har föda för dagen,

16. och någon af eder säger till dem: gån i frid, värmen eder och mätten eder, men I icke gifven dem hvad deras kropp behöfver, hvartill gagnar det?
1 Joh. 3: 17 f.

17. Så är ock tron, om hon icke har gärningar, död i sig själf.

18. Men någon torde säga: Du har tro, och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningarna, så skall jag visa dig min tro med mina gärningar.

19. Tror du, att Gud är en? Däri gör du rätt. Äfven de onda andarna tro det och bäfva.
Mark. 1: 24.

20. Men vill du, o fåfängliga människa, förstå, att tron utan gärningarna är död?

21. Vardt icke Abraham, vår fader, rättfärdiggjord genom gärningar, då han bar sin son Isak upp på altaret?
1 Mos. 22: 1 f. Hebr. 11: 17.

22. Du ser, att tron medverkade med hans gärningar, och att genom gärningarna vardt tron fullkomnad

23. och skriften uppfylld, som säger: »Men Abraham trodde Gud, och det vardt honom räknadt till rättfärdighet»; och han vardt kallad Guds vän.
1 Mos. 15: 6. 2 Krön. 20: 7. Jes. 41: 8.

24. I sen, att en människa blifver rättfärdigad af gärningar och icke af tro allenast.

25. Och vardt icke på samma sätt äfven sköka Rahab rättfärdigad af gärningar, då hon mottog sändebuden och släppte ut dem en annan väg?
Jos. 2: 1 f.

26. Ty såsom kroppen utan ande är död, så är ock tron utan gärningarna död.

3 Kapitlet.

Tungans missbruk. Den sanna visheten.

Blifve icke, mina bröder, många af eder lärare, vetande, att vi skola få strängare dom.

2. Ty i många stycken fela vi alla. Om någon icke felar i ord, är han en

fullkommen man, som äfven förmår tygla hela sin kropp.
Ords. 20: 9. Pred. 7: 21. Jak. 1: 26.

3. Se, vi lägga betslen i hästarnas mun, att de skola lyda oss, och styra därmed hela deras kropp.

4. Se, äfven skeppen, som äro så stora och framdrifvas af starka vindar, styras af ett litet roder hvarthän rodermannens åstundan vill.

5. Så är ock tungan en liten lem och gör stort väsen af sig. Se, en liten eld, huru stor skog han antänder!
Ords. 12: 18. 15: 2. Ps. 140: 3 f.

6. Tungan är ock en eld, en värld af orättfärdighet. Tungan ställer sig bland våra lemmar såsom den där besmittar hela kroppen och antänder lifshjulet, själf antänd af helvetet.
Matt. 15: 11, 18 f.

7. Ty all natur, både fyrfota djurs och fåglars och kräldjurs och vattendjurs, tämjes och har blifvit tamd genom den mänskliga naturen,

8. men tungan förmår ingen bland människor tämja, ett obändigt ondt, full af dödande gift.

9. Med henne välsigna vi Herren och Fadern, och med henne förbanna vi människorna, som äro skapade till Guds afbild.

10. Från samma mun utgår välsignelse och förbannelse. Det bör icke, mina bröder, så vara.

11. Icke gifver väl källan från samma åder sött och bittert vatten?

12. Icke kan väl, mina bröder, ett fikonträd bära oliver, eller ett vinträd fikon? Så kan icke heller en salt källa gifva sött vatten.

13. Hvem är vis och förståndig bland eder? Han vise genom sin goda umgängelse sina gärningar med vishetens saktmod.

14. Men om I hysen bitter afund och partisinne i edert hjärta, så berömmen eder icke och ljugen icke mot sanningen.

15. Denna vishet är icke en som kommer ned ofvanefter, utan hon är jordisk, sinnlig, djäfvulsk. 1 Kor. 2: 6 f.

16. Ty där afund och partisinne är, där är ock oordning och allt ondt.
1 Kor. 3: 3. Gal. 5: 19 f.

17. Men visheten ofvanefter är först kysk, sedan fridsam, foglig, eftergifven, full af barmhärtighet och goda frukter, tvifvelfri och oskrymtad.

18. Och rättfärdighetens frukt utsås i frid för dem som hålla frid.

4 Kapitlet.

Uppmaning till fridsamhet och ödmjukhet.

Hvarifrån krig och strider bland eder? Månne icke från edra egna lustar, som föra krig i edra lemmar?
Rom. 7: 23. 1 Petr. 2: 11.

2. I åtrån och hafven icke, I dräpen* och afundens, och kunnen intet vinna; I striden och krigen, och I hafven icke, emedan I icke bedjen.
Ps. 66: 18. Ords. 1: 24 f.

3. I bedjen och fån icke, emedan I bedjen illa, på det att I mån förslösa det i edra lustar.
Joh. 15: 7. 1 Joh. 5: 14.

4. I äktenskapsbryterskor**, veten I icke, att världens vänskap är Guds ovänskap? Därför, hvilken som vill vara världens vän, han varder Guds ovän.
Joh. 15: 19. 17: 14.

5. Eller menen I, att skriften fåfängt säger: »Med nitälskan trängtar den Ande, hvilken har tagit sin bostad i oss»?

6. Men större är den nåd han gifver; därför heter det: »Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka gifver han nåd.» Ords. 3: 34. 1 Petr. 5: 5.

7. Så varen nu Gud underdåniga. Stån djäfvulen emot, så skall han fly ifrån eder. 1 Petr. 5: 9. 1 Joh. 5: 18.

8. Nalkens Gud, så skall han nalkas eder. Tvån edra händer, I syndare, och renen edra hjärtan, I tvehägsna.
Sak. 1: 3. Jes. 1: 16 f.

9. Kännen edert elände och sörjen och gråten. Edert löje vände sig i sorg och eder glädje i nedslagenhet.
Matt. 5: 4.

10. Ödmjuken eder inför Herren, så skall han upphöja eder. Luk. 14: 11.

11. Förtalen icke hvarandra, mina bröder. Den som förtalar en broder eller dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen. Men dömer du lagen, så är du icke lagens görare utan dess domare.
Matt. 7: 1. Rom. 2: 1. 1 Kor. 4: 5.

12. En är lagstiftaren och domaren, han, som förmår frälsa och fördärfva. Men hvem är du, som dömer din nästa?

13. Nu väl, I som sägen: I dag eller i morgon vilja vi resa till den och den staden, och där vilja vi tillbringa ett år och handla och vinna — Ords. 27: 1.

14. I som icke veten hvad i morgon skall ske, ty hurudant är edert lif? En

* Jfr 1 Joh. 3: 15. — ** Gammaltestamentlig bild, hvarmed affällingar betecknas. Se Jes. 57: 3 f. Hos. 2: 2—4.

rök åren I, som synes en liten tid, men sedan försvinner —

15. i stället för att I skullen säga: Om Herren vill och vi få lefva, skola vi ock göra det eller det.

16. Men nu berömmen I eder i edert öfvermod. All sådan berömmelse är ond.

17. Den som således vet att göra rätt och icke gör det, honom är det synd.

5 Kapitlet.

Rikedomens vanskliget. Tålamodets lön. Förmaning mot svärjande. Bönens kraft.

Nu väl, I rika, gråten och jämren eder öfver det elände, som skall öfvergå eder.

2. Eder rikedom är förmultnad, och edra kläder äro uppätna af mal;

Matt. 6: 19 f.

3. edert guld och silfver är förrostadt, och deras rost skall vara till ett vittnesbörd för eder, och den skall såsom en eld förtära edra kroppar. I hafven samlat eder skatter på de yttersta dagarna.

4. Se, de arbetares lön, som hafva afmejat edra åkrar, hvilken I hafven undanhållit dem, ropar, och skördemännens rop hafva trängt in i Herren Sebaots öron.

5. I hafven på jorden lefvat i kräslighet och vällust, I hafven gödt edra hjärtan såsom på en slaktedag.

Luk. 12: 19.

6. I hafven fördömt, I hafven dräpt den rättfärdige. Han står eder icke emot.

7. Så varen nu tåliga, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. Se, åkermannen väntar efter jordens dyrbara frukt och är tålig därvid, tills hon får höstregn och vårregn.

8. Varen ock I tåliga, styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära.

9. Sucken icke, mina bröder, mot hvarandra, på det att I icke mån varda dömda. Se, domaren står för dörren.

10. Tagen, mina bröder, till föredöme i lidande och i tålamod profeterna, som hafva talat i Herrens namn. Matt. 5: 12.

11. Se, vi prisa dem saliga, som tåligt hafva lidit. Jobs tålamod hafven I hört, och det slut han fick af Herren hafven I sett; ty Herren är kärleksrik och barmhärtig.

Job 1: 21 f. 42: 10. Ps. 103: 8 f.

12. Men framför allt, mina bröder, svärjen icke, hvarken vid himmelen eller vid jorden, eller någon annan ed, utan edert »ja» vare »ja», och edert »nej» vare »nej», på det att I icke mån falla under dom. Matt. 5: 33 f.

13. Lider någon bland eder ondt, han bedje. Är någon vid godt mod, han sjunge psalmer. Ef. 5: 19.

14. Är någon bland eder sjuk, han kalle till sig församlingens äldsta och de bedje öfver honom, smörjande honom med olja i Herrens namn.

Mark. 6: 13.

15. Och trons bön skall rädda den sjuke, och Herren skall återställa honom; äfven om han har begått synder, varder det honom förlåtet.

16. Bekännen därför för hvarandra edra öfverträdelser och bedjen för hvarandra, på det att I mån varda helade. En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet.

17. Elias var en människa, af samma natur som vi, och i en bön bad han, att det icke skulle regna, och det regnade icke på jorden i tre år och sex månader. 1 Kon. 17: 1. Luk. 4: 25.

18. Och han bad åter, och himmelen gaf regn, och jorden frambragte sin frukt. 1 Kon. 18: 41 f.

19. Om någon bland eder, mina bröder, far vilse från sanningen och någon omvänder honom, Matt. 18: 15.

20. han må veta, att den som omvänder en syndare från hans vägs villa, han frälsar en själ från döden och öfverskyler en myckenhet af synder.

Judas' bref.

Hälsning. Varning för falska lärare och uppmaning till fasthet i tron.

Judas, Jesu Kristi tjänare och Jakobs broder, till de kallade, som äro älskade i Gud Fader och åt Jesus Kristus bevarade.

2. Barmhärtighet och frid och kärlek föröke sig hos eder!

3. Mina älskade, då jag med all ifver tagit mig före att skrifva till eder rörande vår gemensamma frälsning, har jag ansett nödigt att genom skrifvelsen uppmana eder att kämpa för den tro, som en gång för alla blifvit öfverlämnad åt de heliga.

4. Ty några människor hafva insmugit sig, som för länge sedan blifvit förut uppskrifna till denna dom, ogudaktiga, som förvända vår Guds nåd till lösaktighet och förneka Gud, den ende härskaren, och vår Herre, Jesus Kristus.

5. Men jag vill påminna eder, som redan en gång fått kännedom om allt, att Herren, sedan han hade frälst sitt folk ur Egyptens land, därefter förgjorde dem som icke trodde.

4 Mos. 14: 27 f. Ps. 106: 26 f. Hebr. 3: 17 f.

6. Och de änglar som icke behöllo sitt furstadöme, utan öfvergåfvo sitt eget hem, dem har han med eviga bojor i mörker förvarat till den stora dagens dom;

2 Petr. 2: 4.

7. såsom Sodom och Gomorra och städerna däromkring, hvilka på lika sätt som dessa öfvade skörlefnad och gingo efter främmande kött, föreligga, genom det straff de undergått, såsom ett exempel på en evig eld.

1 Mos. 19: 1 f. 2 Petr. 2: 6.

8. På samma sätt göra nu äfven dessa drömmare: köttet besmitta de, herradömet förkasta de, och härligheterna smäda de.

2 Petr. 2: 10.

9. Men Mikael, öfverängeln, när han tvistade och ordväxlade med djäfvulen om Moses' kropp, dristade icke att öfver honom fälla någon smädelsens dom, utan sade: Herren straffe dig.

5 Mos. 34: 5 f. Dan. 12: 1. 2 Petr. 2: 11.

10. Dessa däremot smäda allt hvad de icke känna, och allt hvad de, likasom de oskäliga djuren, af naturen förstå, därmed fördärfva de sig.

2 Petr. 2: 12.

11. Ve dem, ty de hafva gått på Kains väg och för löns skull störtat sig i Balaams villfarelse och gått under i Koras uppror!

1 Mos. 4: 8. 4 Mos. kap. 22 o. 16. 2 Petr. 2: 15.

12. Dessa äro skamfläckar vid edra kärleksmåltider, då de oförsynt gästa med eder och förpläga sig själfva, skyar utan vatten, som drifvas bort af vindarna, träd, nakna som om hösten, ofruktbara, två gånger döda, upprycka med rötterna,

2 Petr. 2: 13, 17.

13. vilda hafsvågor, som uppkasta sina egna skändligheters skum, irrstjärnor, åt hvilka det svarta mörkret till evig tid är förvaradt.

Jes. 57: 20.

14. Om dessa har ock Enok, den sjunde från Adam, profeterat, sägande: »Se, Herren har kommit med sina otaliga helgon

15. för att hålla dom öfver alla och straffa alla ogudaktiga för alla de ogudaktighetens gärningar, som de hafva öfvat, och för alla de hårda ord, hvilka de såsom ogudaktiga syndare hafva talat mot honom.»

16. Dessa knota alltid, klandrande sin lott, och vandra efter sina lustar; och deras mun talar skryt, under det att de smickra personer för nyttas skull.

2 Petr. 2: 18.

17. Men I, mina älskade, kommen ihåg de ord, som förut blifvit sagda af vår Herre Jesu Kristi apostlar;

18. ty de sade eder: I den yttersta tiden skola bespottare uppstå, som vandra efter sina egna ogudaktiga lustar.

Apg. 20: 29. 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1 f. 2 Petr. 2: 1. 3: 2 f.

19. Dessa äro sådana, som vålla söndring, sinnliga, andelösa.

20. Men I, mina älskade, uppbyggen eder själfva på eder allraheligaste tro, bedjande i den Helige Ande,

21. och behållen eder i Guds kärlek och vänten vår Herre Jesu Kristi barmhärtighet till evigt lif.

22. Och tillrättavisen somliga, dem som tvifla,

23. frälsen somliga, ryckande dem ur elden, förbarmen eder öfver somliga med fruktan, hatande till och med den af köttet besmittade lifklädnaden.

24. Men honom, som förmår bevara eder från fall och ställa eder ostraffliga inför sin härlighet med fröjd,

25. den ende Guden, vår Frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre, honom tillkommer ära, majestät, välde och makt, före all tid och nu och i all evighet. Amen.

Johannes' uppenbarelse.

1 Kapitlet.

Inledning. Herren uppenbarar sig för Johannes och befaller honom skrifva uppenbarelsens syner och ord till de sju församlingarna i Asien.

Jesu Kristi uppenbarelse, hvilken Gud gaf honom för att visa hans tjänare, hvad som snart skall ske, och han har sändt genom sin ängel och gifvit det till känna för sin tjänare Johannes,

2. hvilken har vittnat om Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd, så mycket som han har sett.

3. Salig är den som läser och de som höra profetians ord och bevara det som däri är skrifvet; ty tiden är nära.

Upp. 22: 7. 1 Petr. 4: 7. Jak. 5: 8.

4. Johannes till de sju församlingar, som äro i Asien. Nåd vare med eder och frid från den som är och som var och som kommer, och från de sju andar, som äro inför hans tron,

2 Mos. 3: 14. Upp. 11: 17. 16: 5. 3: 1. 5: 6.

5. och från Jesus Kristus, det trogna vittnet, den förstfödde bland de döda och fursten öfver konungarna på jorden! Honom, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod

Upp. 3: 14. 1 Kor. 15: 20. Hebr. 9: 12, 14. 1 Joh. 1: 7, 9.

6. och har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt Gud och sin Fader, honom vare ära och makt i evigheters evighet! Amen. 1 Petr. 2: 5, 9. Upp. 5: 10.

7. Se, han kommer med skyarna, och alla ögon och de som hatva stungit honom skola se honom, och alla jordens folk skola jämra sig öfver honom; ja, amen.

Dan. 7: 13. Matt. 24: 30. 26: 64. Suk. 12: 10. Joh. 19: 37.

8. Jag är A och O, begynnelsen och änden, säger Herren Gud, som är och som var och som kommer, den Allsvåldige. Jes. 44: 6. Upp. 21: 6.

9. Jag, Johannes, eder broder och delaktig med eder i bedröfvelsen och riket och tålamodet i Jesus Kristus, var på den ö, som heter Patmos, för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull.

10. Jag var i Anden på Herrens dag och fick höra bakom mig en stark röst, såsom af en basun,

*) Sannolikt en art metall.

11. som sade: Hvad du ser, skrif upp det i en bok och sänd henne till de sju församlingarna, till Efesus och till Smyrna och till Pergamus och till Tyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea.

Upp. 2: 1, 8, 12, 18. 3: 1, 7, 14.

12. Och jag vände mig om för att se rösten, som talade med mig; och då jag vände mig om, såg jag sju gyllene ljusstakar

13. och, midt ibland de sju ljusstakarna, en som var lik en människoson, klädd i fotsid dräkt och omgjordad vid bröstet med ett gyllene bälte.

Hes. 1: 26. Dan. 7: 13.

14. Och hans hufvud och hår voro hvita såsom hvit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom en eldslåga.

Dan. 7: 9.

15. Och hans fötter liknade kalkolibanos *, såsom hade den blifvit glödgad i en ugn, och hans röst var såsom en röst af mycket vatten.

16. Och han hade i sin högra hand sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggadt svärd, och hans utseende var såsom då solen lyser i sin kraft. Upp. 3: 1. 2: 12, 16. 19: 15, 21.

17. Och då jag såg honom, föll jag likasom död till hans fötter; och han lade sin högra hand på mig och sade: Frukta icke; jag är den förste och den siste Dan. 8: 18. 10: 10. Jes. 44: 6.

18. och den lefvande; och jag var död, och se, jag är lefvande i evigheters evighet, amen; och jag har nycklarna till döden och dödsriket. Upp. 3: 7.

19. Skrif därför hvad du har sett, både det som är och det som skall ske härefter,

20. hemligheten af de sju stjärnorna, hvilka du har sett i min högra hand, och af de sju gyllene ljusstakarna. De sju stjärnorna äro de sju församlingarnas änglar, och de sju ljusstakarna äro sju församlingar.

2 Kapitlet.

Sändebref till församlingarna i Efesus, Smyrna, Pergamus och Tyatira.

Skrif till ängeln för församlingen i Efesus: Detta säger den som håller

de sju stjärnorna i sin högra hand, den som vandrar midt ibland de sju gyllene ljusstakarna: Upp. 1: 13, 16, 20.

2. Jag känner dina gärningar och ditt arbete och ditt tålamod, och att du icke kan fördraga de onda och har prövat dem som säga sig vara apostlar och icke äro det och har funnit dem vara lögnare.

3. Och du har tålamod och har fördragit för mitt namns skull och icke förtröttats.

4. Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek.

5. Kom därför ihåg, hvarifrån du har fallit, och bättra dig och gör de första gärningarna. Annars kommer jag snart till dig och skall flytta din ljusstake från dess rum, om du icke bättrar dig.

6. Men detta har du, att du hatar nikolaiternas verk, hvilka ock jag hatar.

7. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna. Den som övervinner, honom skall jag gifva att äta af lifvets träd, som är i Guds paradis. 1 Mos. 2: 9. Upp. 22: 2.

8. Och skrif till ängeln för församlingen i Smyrna: Detta säger den förste och den siste, som blef död och vardt lefvande: Jes. 44: 6. Upp. 1: 17 f.

9. Jag känner dina gärningar och din bedröfvelse och din fattigdom, fastän du är rik, och den försmädelse du lider af dem som säga sig vara judar och icke äro det, utan en Satans synagoga. Joh. 8: 39, 44. Rom. 2: 28 f.

10. Frukta icke för det som du kommer att lida. Se, djäfvulen skall kasta somliga af eder i fängelse, på det att I mån varda försökta, och I skolen hafva bedröfvelse under tio dagar. Var trogen intill döden, så skall jag gifva dig lifvets krona.

1 Kor. 9: 25. 2 Tim. 4: 7 f. Jak. 1: 12.

11. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna. Den som öfvervinner, han skall ingen skada få af den andra döden. Upp. 3: 6. 20: 6.

12. Och skrif till ängeln för församlingen i Pergamus: Detta säger den som har det skarpa, tveeggade svärdet: Upp. 1: 16.

13. Jag känner dina gärningar och hvarest du bor, där, hvarest Satans tron står; och du håller dig till mitt namn och har icke förnekat min tro, icke ens i de dagar, då Antipas var mitt trogna vittne, hvilken vardt dödad hos eder, hvarest Satan bor.

14. Men jag har något litet emot dig: att du där har dem som hålla sig till Balaams lära, hvilken lärde Balak att söka bringa Israels barn på fall, att de skulle äta afgudaoffer och öfva skörlefnad. 4 Mos. 25: 1 f. 31: 16.

15. Så har ock du dem som på lika sätt hålla sig till nikolaiternas lära.

16. Bättra dig; annars kommer jag snart till dig och skall strida mot dem med min muns svärd. Jes. 11: 4. Ef. 6: 17. 2 Tess. 2: 8. Hebr. 4: 12. Upp. 19: 15, 21.

17. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna. Den som öfvervinner, honom skall jag gifva att äta af det fördolda mannat, och jag skall gifva honom en hvit sten och på den stenen ett nytt namn skrifvet, hvilket ingen känner, utan den som får det.

18. Och skrif till ängeln för församlingen i Tyatira: Detta säger Guds Son, som har ögon såsom en eldslåga, och hvilkens fötter likna kalkolibanos: Upp. 1: 14 f.

19. Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro och din tjänst och ditt tålamod och dina gärningar, de sista flera än de första.

20. Men jag har det emot dig, att du har fördrag med kvinnan Jesabel, som säger sig vara en profetissa och lär och förför mina tjänare att öfva skörlefnad och äta afgudaoffer. 1 Kon. 16: 31. 2 Kon. 9: 7. Apg. 15: 20. 1 Kor. 10: 19 f.

21. Och jag har gifvit henne tid, att hon skulle bättra sig, men hon vill icke bättra sig från sin skörlefnad.

22. Se, jag skall kasta henne på sjukbädden, och dem som bedrifva hor med henne i stor bedröfvelse, om de icke bättra sig från sina gärningar.

23. Och hennes barn skall jag dräpa, och alla församlingar skola förnimma, att jag är den som rannsakar njurar och hjärtan; och jag skall gifva hvar och en af eder efter edra gärningar. Ps. 7: 10. Jer. 11: 20. Rom. 2: 6.

24. Men till eder, I andra, som bon i Tyatira, så många som icke hafva denna lära och icke hafva lärt känna, såsom de säga, Satans djupheter, säger jag: Jag skall icke pålägga eder någon annan börda;

25. men behållen hvad I hafven, till dess jag kommer. Upp. 3: 11.

26. Och den som öfvervinner och den som intill änden gör mina verk, honom skall jag gifva makt öfver hedningarna Ps. 2: 8. Upp. 3: 21.

27. — och han skall styra dem med järnspira, såsom lerkärl sönderkrossas — Ps. 2: 9.

28. såsom ock jag har fått af min Fader; och jag skall gifva honom morgonstjärnan.

29. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna.

3 Kapitlet.

Sändebref till församlingarna i Sardes, Filadelfia och Laodicea.

Och skrif till ängeln för församlingen i Sardes: Detta säger den som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar, att du har namnet att du lefver, och du är död.
Upp. 1: 4, 16.

2. Blif vaken och stärk det öfriga, som var på väg att dö; ty jag har icke funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud.

3. Kom därför ihåg, huru du har fått och hört, och håll det och bättra dig. Om du nu icke är vaken, skall jag komma öfver dig såsom en tjuf, och du skall icke veta, hvilken stund jag skall komma öfver dig.
Matt. 24: 42 f. Luk. 12: 39 f. 1 Tess. 5: 2. 2 Petr. 3: 10. Upp. 16: 15.

4. Men du har några få namn i Sardes, som icke hafva besmittat sina kläder; och de skola vandra med mig i hvita kläder, emedan de äro värdiga.
Upp. 4: 4.

5. Den som öfvervinner, han skall så klädas i hvita kläder, och jag skall icke utplåna hans namn ur lifvets bok, och jag skall bekänna hans namn inför min Fader och inför hans änglar.
2 Mos. 32: 32 f. Ps. 69: 29. Fil. 4: 3. Upp. 13: 8. Matt. 10: 32 f. Luk. 12: 8 f.

6. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna. Upp. 2: 7.

7. Och skrif till ängeln för församlingen i Filadelfia: Detta säger den helige, den sannskyldige, den som har Davids nyckel, den som upplåter och ingen tillsluter, och som tillsluter och ingen upplåter: Jes. 22: 22. Upp. 1: 18.

8. Jag känner dina gärningar. Se, jag har gifvit inför dig en upplåten dörr, hvilken ingen kan tillsluta, ty du har ringa makt, och du har hållit mitt ord och icke förnekat mitt namn.

9. Se, jag vill gifva ur Satans synagoga några af dem som säga sig vara judar och icke äro det, utan ljuga; se, jag skall göra så, att de skola komma och tillbedja för dina fötter och förstå, att jag har älskat dig. Upp. 2: 9.

10. Emedan du har bevarat mitt tålamods ord, så skall ock jag bevara dig från den frestelsestund, som skall komma i hela världen för att fresta dem som bo på jorden.

11. Se, jag kommer snart; behåll det du har, att ingen må taga din krona.
Upp. 22: 7, 12.

12. Den som öfvervinner, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer utgå därutur; och jag skall skrifva på honom min Guds namn och min Guds stads namn, det nya Jerusalems, som nedkommer af himmelen från min Gud, och mitt nya namn.
Hebr. 12: 22. Upp. 21: 2, 10. 22: 4.

13. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna.

14. Och skrif till ängeln för församlingen i Laodicea: Detta säger Amen, det trogna och sannskyldiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse:
Upp. 1: 5. Kol. 1: 15 f.

15. Jag känner dina gärningar, att du är hvarken kall eller varm. O att du vore kall eller varm!

16. Därför, emedan du är ljum och hvarken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Matt. 12: 30.

17. Emedan du säger: »Jag är rik och har öfverflöd och behöfver intet», och vet icke, att du är den eländige och jämmerlige och fattige och blinde och nakne, Luk. 18: 9 f. 1 Kor. 4: 8.

18. så råder jag dig att af mig köpa guld, luttradt i eld, på det att du må blifva rik, och hvita kläder, att du må klåda dig och din nakenhets blygd icke synas, och ögonsalfva att smörja dina ögon med, att du må se.
Upp. 7: 13. 19: 8. 16: 15.

19. Alla dem jag älskar, dem tillrättavisar och agar jag; gör därför din flit och bättra dig.
Job 5: 17. Ords. 3: 11 f. Hebr. 12: 5 f. Jak. 1: 12.

20. Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig.
Luk. 12: 36. Joh. 14: 21, 23. Matt. 26: 29.

21. Den som öfvervinner, honom skall jag gifva att sitta med mig på min tron, såsom ock jag har öfvervunnit och sitter med min Fader på hans tron.
Matt. 19: 28. Luk. 22: 29 f. 1 Kor. 6: 2. 2 Tim. 2: 12.

22. Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna.
Upp. 2: 17, 29.

4 Kapitlet.

Johannes ser i en syn Guds tron i himmelen.

Därefter såg jag, och se, en dörr var upplåten i himmelen, och se, den första rösten, hvilken jag hörde såsom en basun tala med mig, sade: Stig hit upp, och jag skall visa dig hvad som skall ske härefter. Upp. 1: 10.

2. Strax var jag i anden, och se, en tron stod i himmelen, och där satt en på tronen; Hes. 1: 26 f.

3. och den som satt därpå var till utseendet lik en jaspis- och sardersten, och en regnbåge var rundt omkring tronen, till utseendet lik en smaragd.

4. Och rundt omkring tronen såg jag tjugufyra troner och, sittande på tronerna, tjugufyra äldsta, klädda i hvita kläder, med gyllene kronor på sina hufvud.

5. Och från tronen utgingo ljungeldar och röster och tordön, och framför tronen brunno sju eldslampor, hvilka äro Guds sju andar. Upp. 1: 4. 3: 1. 5: 6.

6. Och framför tronen var såsom ett glashaf, likt kristall, och midt för tronen och rundt omkring tronen stodo fyra djur, fulla med ögon framtill och baktill. Upp. 15: 2. Hes. 1: 5 f.

7. Och det första djuret var likt ett lejon, och det andra djuret var likt en oxe, och det tredje djuret hade ansikte såsom en människas, och det fjärde djuret var likt en flygande örn.

8. Och hvart och ett af de fyra djuren hade sex vingar; rundt omkring och under vingarna voro de fullsatta med ögon och sade utan uppehåll dag och natt: Helig, helig, helig är Herren Gud, den allsväldige, som var och som är och som kommer. Jes. 6: 2 f.

9. Och när djuren gifva pris och ära och tack åt den som sitter på tronen och lefver i evigheters evighet,

10. så skola de tjugufyra äldsta falla ned inför den som sitter på tronen och tillbedja den som lefver i evigheters evighet och kasta sina kronor inför tronen, sägande:

11. Vår Herre och Gud, du är värdig att taga pris och ära och makt, ty du har skapat allt, och för din viljas skull var det till och vardt skapadt.

5 Kapitlet.

Boken med de sju inseglen.

Och jag såg i högra handen på den som satt på tronen en bok, skrifven innan och utan*, förseglad med sju insegel. Hes. 2: 9 f.

2. Och jag såg en stark ängel, som utropade med hög röst: Hvem är värdig att upplåta boken och bryta hennes insegel?

3. Och ingen i himmelen eller på jorden eller under jorden förmådde upplåta boken eller se därin.

4. Och jag grät mycket däröfver, att ingen befanns värdig att upplåta boken eller se därin.

5. Och en af de äldsta sade till mig: Gråt icke; se, lejonet af Judas' stam, Davids telning, har öfvervunnit, så att han kan upplåta boken och bryta hennes sju insegel.

1 Mos. 49: 9 f. Jes. 11: 1, 10.

6. Och jag såg, och se, mellan tronen och de fyra djuren och de äldsta ett Lamm stående, likasom slaktadt, och det hade sju horn och sju ögon, hvilka äro Guds sju andar, som äro utsända öfver hela jorden.

Joh. 1: 29, 36. Upp. 7: 17.

7. Och det kom och tog boken ur högra handen på den som satt på tronen.

8. Och då det hade tagit boken, föllo de fyra djuren och de tjugufyra äldsta ned inför Lammet, och de hade hvar och en sin harpa och gyllene skålar, fulla af rökverk, hvilka äro de heligas böner. Ps. 141: 2.

9. Och de sjöngo en ny sång, sägande: Du är värdig att taga boken och bryta hennes insegel, ty du har blifvit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag

Upp. 14: 2 f. 1 Kor. 6: 20. 1 Petr. 1: 18 f.

10. och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.

2 Mos. 19: 5 f. 1 Petr. 2: 5, 9.

11. Och jag såg och jag hörde en röst af många änglar rundt omkring tronen och djuren och de äldsta, och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen,

Dan. 7: 10.

12. och de sade med hög röst: Lammet, som är slaktadt, det är värdigt att taga makt och rikedom och visdom och starkhet och pris och ära och lof.

13. Och allt skapadt, som är i himmelen och på jorden och under jorden och på hafvet och allt som är i dem hörde jag säga: Honom som sitter på

* En bokrulle, fullskrifven på både in- och utsidan.

tronen och Lammet vare lof och pris och ära och kraft i evigheters evighet!
Fil. 2: 10 f.

14. Och de fyra djuren sade: Amen, och de äldsta föllo ned och tillbådo.

6 Kapitlet.

De sex första inseglen brytas.

Och jag såg, då Lammet bröt ett af de sju inseglen, och jag hörde ett af de fyra djuren säga, såsom med tordöns röst: Kom och se.

2. Och jag såg, och se, en hvit häst, och den som satt därpå hade en båge, och honom vardt gifven en krona, och han drog ut segrande och för att segra.
Upp. 19: 11.

3. Och då det bröt det andra inseglet, hörde jag det andra djuret säga: Kom och se.

4. Och där utkom en annan häst, som var röd, och åt den som satt därpå vardt gifvet att borttaga friden ifrån jorden, så att de skulle slakta hvarandra, och honom vardt gifvet ett stort svärd.

5. Och då det bröt det tredje inseglet, hörde jag det tredje djuret säga: Kom och se. Och jag såg, och se, en svart häst, och den som satt därpå hade en vågskål i sin hand.

6. Och jag hörde en röst midt ibland de fyra djuren säga: Ett mått hvete för en penning*, och tre mått korn för en penning, och oljan och vinet skall du icke skada.
Upp. 9: 4.

7. Och då det bröt det fjärde inseglet, hörde jag rösten af det fjärde djuret, som sade: Kom och se.

8. Och jag såg, och se, en black häst, och den som satt därpå, hans namn var döden, och dödsriket följde med honom; och dem vardt gifven makt öfver fjärdedelen af jorden, att döda med svärd och med hunger och med död och genom vilddjuren på jorden.

9. Och då det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blifvit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, hvilket de hade.
Upp. 20: 4.

10. Och de ropade med hög röst och sade: Huru länge, du helige och sannskyldige Herre, dröjer du att döma och att hämnas vårt blod på dem som bo på jorden?

11. Och åt hvar och en af dem vardt gifven en hvit fotsid klädnad, och dem vardt sagdt, att de ännu en liten tid skulle gifva sig ro, till dess talet blifvit fullt jämväl af deras medtjänare och bröder, hvilka skulle blifva dödade såsom de.
Upp. 3: 5. 7: 9. 14.

12. Och jag såg, då det bröt det sjätte inseglet, och se, det vardt en stor jordbäfning, och solen blef svart som en säck af hår, och månen vardt hel och hällen såsom blod.
Jes. 50: 3. Hes. 32: 7. Joel 3: 15. Matt. 24: 29.

13. Och himmelens stjärnor föllo ned på jorden, likasom ett fikonträd fäller sina omogna frukter, när det skakas af en stark vind.

14. Och himmelen försvann, såsom en bok, som hoprullas, och alla berg och öar flyttades från sina rum.
Jes. 34: 4.

15. Och konungarna på jorden och stormännen och befälhafvarna och de rika och de starka och alla trälar och fria dolde sig i jordkulor och i bergsskrefvor
Jes. 2: 19.

16. och sade till bergen och klipporna: Fallen öfver oss och skylen oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede.
Hos. 10: 8. Luk. 23: 30.

17. Ty hans vredes stora dag har kommit, och hvem kan bestå?

7 Kapitlet.

Guds tjänare tecknas med insegel. Den stora skarans lofsång.

Och därefter såg jag fyra änglar, som stodo vid jordens fyra hörn och fasthöllo jordens fyra vindar, på det att ingen vind skulle blåsa på jorden eller på hafvet eller på något träd.
Sak. 6: 5.

2. Och jag såg en annan ängel, som uppsteg från solens uppgång och hade den lefvande Gudens insegel, och han ropade med hög röst till de fyra änglar, åt hvilka det var gifvet att skada jorden och hafvet,

3. och sade: Gören icke jorden eller hafvet eller träden någon skada, till dess vi hafva tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor.
Hes. 9: 4. Upp. 9: 4.

4. Och jag hörde antalet af de med insegel tecknade: Ett hundra fyrtiofyra tusen af alla Israels barns stammar:

5. af Judas' stam tolf tusen tecknade, af Rubens stam tolf tusen, af Gads stam tolf tusen,

* Denar; se sid. 25.

6. af Asers stam tolf tusen, af Neftalims stam tolf tusen, af Manasses stam tolf tusen,
7. af Simeons stam tolf tusen, af Levis stam tolf tusen, af Isaskars stam tolf tusen,
8. af Sabulons stam tolf tusen, af Josefs stam tolf tusen, af Benjamins stam tolf tusen tecknade.
9. Därefter såg jag, och se, en stor skara, som ingen kunde räkna, af alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stående inför tronen och inför Lammet, klädda i hvita fotsida kläder, med palmer i sina händer.
Upp. 6: 11. Joh. 12: 13.
10. Och de ropade med hög röst och sade: Frälsningen är vår Guds, som sitter på tronen, och Lammets!
11. Och alla änglarna stodo omkring tronen och omkring de äldsta och de fyra djuren och nedföllo på sina ansikten inför tronen och tillbådo Gud
12. och sade: Amen, lof och ära och vishet och tacksägelse och pris och makt och starkhet tillkomme vår Gud i evigheters evighet! Amen.
13. Och en af de äldsta svarade och sade till mig: Hvilka äro dessa som äro klädda i de hvita fotsida kläderna, och hvarifrån hafva de kommit?
14. Och jag sade till honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa äro de som komma ur den stora bedröfvelsen; och de hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod.
Matt. 24: 21 f. Hebr. 9: 14. 1 Joh. 1: 7. Upp. 1: 5.
15. Därför äro de inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel; och den som sitter på tronen skall bo öfver dem.
16. De skola icke mer hungra eller törsta, icke heller skall solen eller någon hetta falla på dem. Jes. 49: 10.
17. Ty Lammet, som är midt för tronen, skall vårda dem och leda dem till lefvande vattenkällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.
Ps. 23: 1 f. Jes. 25: 8. Upp. 21: 4.

8 Kapitlet.

Det sjunde inseglet brytes. Johannes ser sju änglar med sina basuner. De fyra första basunerna.

Och då det bröt det sjunde inseglet, vardt tystnad i himmelen omkring en half timme.
2. Och jag såg de sju änglar, som stå inför Gud, och dem gåfvos sju basuner.
3. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret och hade ett gyllene rökelsekar, och honom blef gifvet mycket rökverk, att han skulle lägga det till alla heligas böner på det gyllene altaret, som är inför tronen.
Upp. 5: 8. Ps. 141: 2.
4. Och röken af rökverket jämte de heligas böner uppsteg ur ängelns hand inför Gud.
5. Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det från elden på altaret och kastade på jorden; och det uppstod tordön och röster och ljungeldar och jordbäfning.
6. Och de sju änglarna, som hade de sju basunerna, gjorde sig redo att basuna.
7. Och den förste basunade, och det vardt hagel och eld, blandade med blod, och de kastades på jorden; och tredjedelen af jorden uppbrändes, och tredjedelen af träden uppbrändes, och allt grönt gräs uppbrändes.
8. Och den andre ängeln basunade, och det var, som om ett stort brinnande berg hade blifvit kastadt i hafvet, och tredjedelen af hafvet vardt blod.
9. Och tredjedelen af de lefvande varelserna i hafvet dog, och tredjedelen af skeppen förgicks.
10. Och den tredje ängeln basunade, och från himmelen föll en stor stjärna, brinnande såsom en fackla, och hon föll på tredjedelen af floderna och på vattenkällorna.
11. Och stjärnans namn är malört; och tredjedelen af vattnet förvandlades till malört, och många bland människorna dogo af vattnet, emedan det hade blifvit bittert.
12. Och den fjärde ängeln basunade, och tredjedelen af solen vardt slagen och tredjedelen af månen och tredjedelen af stjärnorna, på det att tredjedelen af dem skulle förmörkas och tredjedelen af dagen mista sitt sken och natten likaså.
13. Och jag såg, och jag hörde en örn, som flög midt på himmelen, säga med hög röst: Ve, ve, ve dem som bo på jorden för de öfriga basunrösterna från de tre änglar, som ännu skola basuna!
Upp. 9: 12.

9 Kapitlet.

Femte och sjätte basunen.

Och den femte ängeln basunade, och jag såg en stjärna, som hade fallit ifrån himmelen ned på jorden, och

henne vardt gifven nyckeln till afgrundens brunn.

2. Och hon upplät afgrundens brunn. Och en rök steg upp ur brunnen, lik röken från en stor ugn, och solen och luften förmörkades af röken från brunnen.

3. Och ur röken utgingo gräshoppor på jorden, och dem vardt gifven makt, såsom skorpionerna på jorden hafva makt.

4. Och dem vardt sagdt, att de icke skulle skada gräset på jorden eller något grönt eller något träd, utan endast de människor, som icke hade Guds insegel på sina pannor. Hes. 9: 4 f. Upp. 7: 3.

5. Och dem vardt gifvet, att de icke skulle döda dem; de skulle endast plågas i fem månader; och plågan af dem var såsom plågan af en skorpion, när han har stungit en människa.

6. Och i de dagarna skola människorna söka döden och icke finna honom; och de skola längta att dö, och döden flyr ifrån dem.

7. Och gräshoppornas gestalter liknade hästar, rustade till strid, och på deras hufvud voro såsom kronor, som liknade guld, och deras ansikten voro såsom människors ansikten. Joel 2: 4.

8. Och de hade hår såsom kvinnors hår, och deras tänder voro såsom lejons. Joel 1: 6.

9. Och de hade pansar såsom järnpansar, och dånet af deras vingar var såsom dånet af vagnar, då många hästar löpa till strid. Joel 2: 5.

10. Och de hade stjärtar, såsom skorpioner, och gaddar, och i deras stjärtar låg deras makt att skada människorna i fem månader.

11. Och de hade en konung öfver sig, afgrundens ängel, hvilkens namn på ebreiska är Abaddon, och på grekiska har han namnet Apollyon.

12. Ett ve har gått till ända; se, härefter komma ännu två andra ve.

Upp. 8: 13.

13. Och den sjätte ängeln basunade; och jag hörde en röst från de fyra hornen på det gyllene altaret inför Guds ansikte

14. säga till den sjätte ängeln, som hade basunen: Lös de fyra änglar, som äro bundna vid den stora floden Eufrat.

15. Och de fyra änglarna löstes, hvilka hade stått färdiga för timmen, dagen, månaden och året, då de skulle döda tredjedelen af människorna.

16. Och antalet af ryteriets härskaror var två gånger tio tusen gånger tio tusen; jag hörde deras antal.

17. Och så såg jag i min syn hästarna och dem som sutto på dem. De hade eldröda och hyacintfärgade och svafvelgula pansar, och hästarnas hufvud voro såsom lejons hufvud, och från deras munnar utgick eld och rök och svafvel.

18. Af dessa tre plågor dödades tredjedelen af människorna, af elden och af röken och af svaflet, som utgick från deras munnar.

19. Ty hästarnas makt låg i deras mun och i deras svansar; ty deras svansar liknade ormar och hade hufvud, och med dem gjorde de skada.

20. Och de öfriga människorna, som icke hade blifvit dödade genom dessa plågor, bättrade sig icke från sina händers verk, så att de upphörde att tillbedja de onda andarna och afgudabelätena af guld och silfver och koppar och sten och trä, hvilka hvarken kunna se eller höra eller gå.

Upp. 16: 11. Ps. 135: 15 f.

21. Och de bättrade sig icke från sina mordgärningar eller från sina trolldomskonster eller från sin skörlefnad eller från sina tjufnader.

10 kapitlet.

Johannes ser en ängel med en öppen bok i handen stå på hafvet och jorden.

Och jag såg en annan stark ängel nedstiga från himmelen, och han var klädd i en sky, och regnbågen var öfver hans hufvud, och hans ansikte var såsom solen och hans fötter såsom eldpelare. Upp. 5: 2. 4: 3.

2. Och han hade i sin hand en liten öppen bok, och han satte sin högra fot på hafvet och den vänstra på jorden.

3. Och han ropade med hög röst, såsom ett lejon ryter, och då han ropade, talade de sju tordönen med sina röster.

4. Och då de sju tordönen hade talat, ämnade jag skrifva; och jag hörde en röst från himmelen säga: Försegla hvad de sju tordönen hafva talat, och skrif det icke.

5. Och den ängeln, som jag såg stå på hafvet och på jorden, upplyfte sin hand mot himmelen Dan. 12: 7.

6. och svor vid den som lefver i evigheters evighet, hvilken har skapat himmelen och det som är i den och jorden och det som är på den och hafvet och det som är däri, att ingen tid skall vara mer,

7. utan i de dagar, då den sjunde ängelns röst höres, när han skall basuna, är Guds hemlighet fullbordad, enligt det glada budskap, som han gifvit sina tjänare, profeterna.
Upp. 11: 15. Am. 3: 7.

8. Och den röst, som jag hade hört från himmelen, hörde jag åter tala med mig och säga: Gå, tag den öppna lilla boken, hvilken är i den ängelns hand, som står på hafvet och på jorden.

9. Och jag gick bort till ängeln och sade till honom, att han skulle gifva mig den lilla boken. Och han sade till mig: Tag och ät upp henne; och hon skall göra dig sveda i din buk, men i din mun skall hon vara söt som honung.
Hes. 2: 8 f. 3: 1 f.

10. Och jag tog den lilla boken af ängelns hand och åt upp henne; och hon var i min mun söt som honung, och då jag hade ätit henne, sved det i min buk.

11. Och han sade till mig: Du måste åter profetera öfver många folk och folkslag och tungomål och konungar.

11 Kapitlet.

Guds tempel mätes. Två Guds vittnen. Den sjunde basunen.

Och mig vardt gifvet ett rör, likt en staf, och mig vardt sagdt: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillbedja därinne.
Hes. kap. 40 f.

2. Men utelämna den gård, som ligger utanför templet, och mät honom icke; ty han är gifven åt hedningarna, och de skola förtrampa den heliga staden i fyrtiotvå månader.
Luk. 21: 24. Upp. 13: 5. Dan. 7: 25. 12: 7.

3. Och jag skall gifva åt mina två vittnen att, klädda i säckar, profetera under ett tusen två hundra sextio dagar.

4. Dessa vittnen äro de två oljeträd och de två ljusstakar, som stå inför jordens Herre.
Sak. 4: 2 f., 11 f.

5. Och om någon vill göra dem skada, så går eld ut från deras mun och förtär deras fiender; och om någon vill göra dem skada, måste han så dödas.

6. Dessa hafva makt att tillsluta himmelen, på det att intet regn må falla i deras profetias dagar; och de hafva makt öfver vattnen, att förvandla dem till blod, och att slå jorden med allahanda plågor, så ofta de vilja.
1 Kon. 17: 1. 2 Mos. kap. 7 f.

7. Och när de hafva slutat sitt vittnesbörd, skall vilddjuret, som uppstiger ur afgrunden, föra krig med dem och öfvervinna dem och döda dem.
Dan. 7: 21. Upp. 13: 1 f. 17: 8.

8. Och deras lik skola ligga på gatan i den stora staden, som i andlig mening kallas Sodom och Egypten, hvarest ock deras Herre vardt korsfäst.

9. Och de af folken och stammarna och tungomålen och folkslagen skola se deras lik i tre och en half dagar, och de skola icke tillstädja, att deras lik läggas i grafvar.

10. Och de som bo på jorden skola glädjas öfver dem och fröjda sig och sända hvarandra gåfvor, emedan dessa två profeter hafva plågat dem som bo på jorden.

11. Och efter de tre och en half dagarna ingick i dem en lifvets ande från Gud, och de stodo på sina fötter, och en stor fruktan föll öfver dem som sågo dem.

12. Och de hörde en stark röst från himmelen säga till dem: Stigen hit upp. Och de stego upp till himmelen i skyn, och deras fiender sågo dem.

13. Och i samma stund vardt en stor jordbäfning, och tiondedelen af staden föll, och under jordbäfningen dödades sju tusen människor, och de öfriga blefvo förfärade och gåfvo Gud i himmelen ära.
Sak. 13: 7 f.

14. Det andra ve har gått till ända, se, det tredje ve kommer snart.
Upp. 8: 13. 9: 12. 15: 1.

15. Och den sjunde ängeln basunade, och i himmelen hördes starka röster, sägande: Världens rike har blifvit vår Herres och hans Smordes, och han skall regera i evigheters evighet.
Upp. 7: 10. 12: 10.

16. Och de tjugufyra äldsta, som sutto inför Gud på sina troner, föllo på sina ansikten och tillbådo Gud,
Upp. 4: 4, 10. 5: 8.

17. sägande: Vi tacka dig, Herre Gud, du allsväldige, du som är och som var, att du har tagit din stora makt och regerar.
Upp. 4: 8.

18. Och folken vredgades, och din vrede kom och tiden att de döda skulle dömas och att du skulle löna dina tjänare, profeterna, och de heliga och dem som frukta ditt namn, små och stora, och att du skulle fördärfva dem som fördärfva jorden.

19. Och Guds tempel i himmelen vardt upplåtet, och hans förbunds ark vardt sedd i hans tempel, och det upp-

stod ljungeldar och röster och tordön och jordbäfning och starkt hagel.
Upp. 15: 5.

12 Kapitlet.

Kvinnan och draken. Mikaels strid mot draken.

Och ett stort tecken syntes i himmelen: en kvinna, klädd med solen, och månen under hennes fötter, och på hennes hufvud en krona af tolf stjärnor.

2. Och hon är hafvande och ropar i barnsnöd och födslovånda.

3. Och det syntes ett annat tecken i himmelen, och se, en stor röd drake, som hade sju hufvud och tio horn och på sina hufvud sju diadem *.

4. Och hans stjärt drog med sig tredjedelen af himmelens stjärnor och kastade dem på jorden. Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, på det att, när hon hade fött, han skulle uppsluka hennes barn.

5. Och hon födde ett gossebarn, som en gång skall styra alla folk med järnspira, och hennes barn vardt upprycktt till Gud och till hans tron.
Ps. 2: 9. Upp. 2: 27. 19: 15.

6. Och kvinnan flydde till öknen, där hon har en plats beredd af Gud, att man där skall nära henne ett tusen två hundra sextio dagar.

7. Och det vardt en strid i himmelen: Mikael och hans änglar började strida med draken, och draken stred och hans änglar.
Dan. 10: 13, 21. 12: 1.

8. Och de vunno icke, och deras rum vardt icke mer funnet i himmelen.

9. Och den stora draken vardt nedkastad, den gamla ormen, som heter djäfvul och Satan, hvilken förvillar hela världen; han vardt nedkastad till jorden, och hans änglar blefvo nedkastade med honom.
Luk. 10: 18. Joh. 12: 31. Upp. 20: 3. 1 Mos. 3: 1, 4.

10. Och jag hörde en stark röst i himmelen säga: Nu har frälsningen och kraften och riket blifvit vår Guds, och makten hans Smordes, emedan våra bröders anklagare är nedkastad, han som anklagade dem inför vår Gud dag och natt.
Upp. 11: 15. Job 1: 6 f. Sak. 3: 1 f.

11. Och de öfvervunno honom för Lammets blods skull och för deras vittnesbörds ords skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden.

12. Därför glädjens, I himlar, och I som bon i dem. Ve jorden och hafvet! Ty djäfvulen har stigit ned till eder i stor vrede, vetande, att han icke har lång tid.
Jes. 49: 13. Upp. 8: 13. Matt. 24: 22.

13. Och när draken såg, att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan, som hade född gossebarnet.

14. Och åt kvinnan gåfvos den stora örnens två vingar, att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon näres under tid och tider och half tid, fjärran ifrån ormens åsyn.
Dan. 7: 25. 12: 7.

15. Och ormen sprutade ur sin mun vatten, såsom en flod, efter kvinnan, att han skulle låta henne bortföras af floden.

16. Och jorden hjälpte kvinnan, och jorden öppnade sin mun och uppsväljde floden, som draken hade utsprutat ur sin mun.

17. Och draken vardt vred på kvinnan och gick bort att strida med de öfriga af hennes säd, som hålla Guds bud och hafva Jesu vittnesbörd.
Upp. 14: 12. 19: 10.

18. Och han stod vid hafvets strand.

13 Kapitlet.

De två vilddjuren.

Och jag såg ett vilddjur uppstiga ur hafvet, och det hade tio horn och sju hufvud och på sina horn tio diadem och på sina hufvud hädiska namn.
Dan. 7: 8 f. Upp. 11: 7. 12: 3. 17: 3, 8.

2. Och vilddjuret, som jag såg, var likt en leopard, och dess fötter voro såsom en björns, och dess mun såsom ett lejons mun. Och draken gaf det sin kraft och sin tron och stor makt.

3. Och jag såg ett af dess hufvud såsom sargadt till döds, och dess dödssår vardt läkt, och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret.

4. Och de tillbådo draken, emedan han hade gifvit vilddjuret makten, och de tillbådo vilddjuret, sägande: Hvem är lik vilddjuret, och hvem förmår strida mot det?

5. Och åt det vardt gifven en mun, som talade stora ord och hädelser, och åt det vardt gifven makt att verka i fyrtiotvå månader.
Dan. 7: 8, 20. Upp. 11: 2.

6. Och det öppnade sin mun till hädelse mot Gud, till att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bo i himmelen.

7. Och åt det vardt gifvet att strida mot de heliga och besegra dem; och åt det vardt gifven makt öfver alla

* Konungsliga hufvudbindlar.

stammar och folk och tungomål och folkslag. Dan. 7: 21, 23.

8. Och alla som bo på jorden skola tillbedja det, de hvilkas namn från världens grundläggning icke äro skrifna i det slaktade Lammets lifsbok.
Upp. 3: 5. 17: 8.

9. Om någon har öra, han höre.
Upp. 2: 7, 11, 17, 29.

10. Om någon för i fångenskap, skall han gå i fångenskap; om någon dräper med svärd, måste han med svärd dräpas. Här är de heligas tålamod och tro.
1 Mos. 9: 6. Jes. 33: 1. Matt. 26: 52. Luk. 21: 19. Upp. 14: 12.

11. Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden, och det hade två horn, liknande ett lamms, och det talade såsom en drake.

12. Och det utöfvar det första vilddjurets hela makt i dess åsyn och kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret, hvars dödssår vardt läkt.

13. Och det gör stora tecken, så att det ock kommer eld att falla ned från himmelen på jorden i människornas åsyn. Matt. 24: 24. 2 Tess. 2: 9. Upp. 16: 14.

14. Och det förvillar dem som bo på jorden, för de teckens skull, hvilka det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, uppmanande dem som bo på jorden att göra en bild åt vilddjuret, som var såradt med svärd och blef vid lif. 2 Tess. 2: 11 f.

15. Och åt det vardt gifvet att gifva ande åt vilddjurets bild, på det att vilddjurets bild äfven skulle tala och så göra, att alla som icke tillbådo vilddjurets bild skulle dödas.

16. Och det kommer alla, små och stora, både rika och fattiga, både fria och träl'ar, att låta gifva sig ett märke på sin högra hand eller på sina pannor,

17. och gör så, att ingen kan köpa eller sälja, utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.
Upp. 14: 11. 15: 2.

18. Här är visdomen. Den som har förstånd, han räkne ut vilddjurets tal; ty det är en människas tal, och dess tal är sex hundra sextiosex.

14 Kapitlet.

Lammet med de tecknade på Sions berg. En ängel med ett evigt evangelium. Stora straffdomar förkunnas.

Och jag såg, och se, Lammet stod på Sions berg, och med det ett hundra fyrtiofyra tusen, hvilka hade dess namn och dess Faders namn skrifvet på sina pannor. Upp. 7: 3 f.

2. Och jag hörde en röst från himmelen, såsom en röst af mycket vatten och såsom en röst af starkt tordön; och den röst jag hörde var, såsom då harpospelare spela på sina harpor.
Upp. 1: 15. 19: 6.

3. Och de sjöngo såsom en ny sång inför tronen och inför de fyra djuren och de äldsta; och ingen annan kunde lära sig den sången än de ett hundra fyrtiofyra tusen, som hade blifvit köpta från jorden. Upp. 5: 9.

4. Dessa äro de som icke hafva blifvit besmittade med kvinnor, ty de äro jungfrur. Dessa äro de som följa Lammet, hvarthelst det går. Dessa hafva blifvit köpta från människorna till en förstling åt Gud och Lammet.
2 Kor. 11: 2. 1 Kor. 6: 20.

5. Och i deras mun har lögn icke blifvit funnen, ty de äro utan vank.
Ps. 32: 2. Sef. 3: 13. Ef. 5: 27.

6. Och jag såg en annan ängel flyga midt på himmelen, som hade ett evigt evangelium, hvilket han skulle förkunna för dem som bo på jorden och för alla folkslag och stammar och tungomål och folk,

7. och som sade med hög röst: Frukten Gud och gifven honom ära, ty stunden för hans dom har kommit, och tillbedjen den som har skapat himmelen och jorden och hafvet och vattnens källor.

8. Och en annan ängel, den andre i ordningen, följde efter och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, som har berusat alla folk med sin skörlefnads vredes vin. Jes. 21: 9. Jer. 51: 7 f. Upp. 18: 2 f.

9. Och efter dem följde en annan ängel, den tredje, som sade med hög röst: Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand,

10. skall ock han få dricka af Guds vredes vin, hvilket, obemängdt, är iskänkt i hans vredes kalk, och han skall varda plågad med eld och svafvel i heliga änglars och Lammets åsyn.
Ps. 75: 9. Jes. 51: 17. Jer. 25: 15. Upp. 16: 19.

11. Och röken af deras plåga uppstiger i evigheters evighet, och de hafva ingen ro hvarken dag eller natt, de som tillbedja vilddjuret och dess bild, och hvar och en som tager dess namns märke. Jes. 34: 10. Upp. 20: 10.

12. Här är de heligas tålamod, hvilka hålla Guds bud och Jesu tro.
Luk. 21: 19. Upp. 13: 10.

13. Och jag hörde en röst från himmelen säga: Skrif: Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.
Joh. 11: 25 f. 1 Tess. 4: 14.

14. Och jag såg, och se, en hvit sky, och på skyn satt en som var lik en människoson och hade på sitt hufvud en gyllene krona och i sin hand en hvass lie. Dan. 7: 13. Upp. 1: 13.

15. Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: Sänd din lie och skörda; ty skördetiden har kommit, och säden på jorden har torkat till skörd. Joel 3: 13. Mark. 4: 29.

16. Och den som satt på skyn lät sin lie gå på jorden, och jorden vardt skördad.

17. Och en annan ängel kom ut från templet, som är i himmelen, och hade, äfven han, en hvass lie.

18. Och en annan ängel kom ut från altaret, hvilken hade makt öfver elden, och han ropade med hög röst till den som hade den hvassa lien och sade: Sänd din hvassa lie och afbärga drufvorna af vinträdet på jorden; ty dess bär äro mogna.

19. Och ängeln lät sin lie gå på jorden och afbärgade vinträdet på jorden och kastade drufvorna i Guds vredes stora vinpress. Upp. 19: 15. Jes. 63: 3 f.

20. Och vinpressen trampades utanför staden, och blod från pressen steg ända upp till betslen på hästarna, en sträcka af ett tusen sex hundra stadier.

15 Kapitlet.

Sju änglar med de sju sista plågorna. Moses' och Lammets sång.

Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och underbart: sju änglar, hvilka hade sju plågor, som voro de sista, ty med dem är Guds vrede fullbordad. Upp. 11: 14.

2. Och jag såg liksom ett glashaf, blandadt med eld, och dem som hade vunnit seger öfver vilddjuret och öfver dess bild och öfver dess namns tal stå på glashafvet, hållande Guds harpor.
Upp. 4: 6.

3. Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång, sägande: Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du allsvåldige; rättfärdiga och sanna äro dina vägar, du folkens konung! 2 Mos. 15: 1 f.
5 Mos. 32: 1 f. Ps. 111: 2. 145: 17. Upp. 16: 7.

4. Hvem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Ty du allena är helig; ty alla folk skola komma och tillbedja inför dig, ty dina domar hafva blifvit uppenbara. Jer. 10: 7. Jes. 66: 23.

5. Och därefter såg jag, och vittnesbördets tabernakels tempel i himmelen öppnades. Upp. 11: 19.

6. Och de sju änglarna, som hade de sju plågorna, kommo ut från templet, klädda i rent glänsande linne och omgjordade kring bröstet med gyllene bälten. Upp. 1: 13.

7. Och ett af de fyra djuren gaf de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla af Guds vrede, hans, som lefver i evigheters evighet.

8. Och templet vardt uppfylldt af rök från Guds härlighet och makt, och ingen kunde gå in i templet, förrän de sju änglarnas sju plågor hade blifvit fullbordade. 2 Mos. 40: 34 f. Jes. 6: 4.

16 Kapitlet.

De sju änglarna utgjuta sina vredesskålar på jorden.

Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: Gån och utgjuten Guds vredes sju skålar på jorden.

2. Och den förste gick åstad och utgöt sin skål på jorden, och ett ondt och svårt sår kom på de människor, som hade vilddjurets märke och som tillbådo dess bild.
2 Mos. 9: 8 f. Upp. 13: 16 f.

3. Och den andre ängeln utgöt sin skål i hafvet, och det vardt blod såsom af en död, och allt i hafvet, som hade lif, dog. 2 Mos. 7: 17.

4. Och den tredje utgöt sin skål i floderna och i vattenkällorna, och det vardt blod.

5. Och jag hörde vattnens ängel säga: Rättfärdig är du som är och som var, du Helige, att du har dömt så.
Upp. 6: 10.

6. Emedan de hafva utgjutit heligas och profeters blod, har du ock gifvit dem blod att dricka; de äro det värda.
Matt. 23: 34.

7. Och jag hörde altaret säga: Ja, Herre Gud, du allsvåldige, sanna och rätta äro dina domar. Upp. 15: 3.

8. Och den fjärde ängeln utgöt sin skål öfver solen, och henne vardt gifven makt att bränna människorna med eld.

9. Och människorna brändes med stark brand, och de hädade den Guds

namn, hvilken hade makten öfver dessa plågor, och de bättrade sig icke, så att de gåfvo honom ära. Jes. 8: 21 f.

10. Och den femte utgöt sin skål öfver vilddjurets tron, och dess rike vardt förmörkadt, och de sönderbeto sina tungor af smärta.

11. Och de hädade himmelens Gud för sina smärtors och sina sårs skull och bättrade sig icke från sina gärningar.

12. Och den sjätte utgöt sin skål öfver den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut, på det att vägen skulle beredas för konungarna från östern. Upp. 17: 12.

13. Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun utgå tre orena andar, som liknade paddor.

14. Ty de äro djäflars andar, som göra tecken och gå ut till konungarna på hela jorden för att församla dem till strid på den dagen, den allsvåldige Gudens stora dag.

2 Tess. 2: 9. Upp. 13: 13. 19: 19.

15. Se, jag kommer såsom en tjuf; salig är den som vakar och bevarar sina kläder, att han icke må gå naken och de få se hans skam.

Upp. 3: 3, 18.

16. Och de församlade dem till den plats, som på ebreiska heter Harmageddon. Dom. 5: 19. 2 Krön. 35: 22.

17. Och den sjunde utgöt sin skål i luften, och en stark röst kom ut från templet, från tronen, sägande: Det är gjordt; Upp. 21: 6.

18. och det uppstod ljungeldar och röster och tordön, och det vardt en stor jordbäfning, en sådan jordbäfning och så stor, att en dylik icke hade varit, alltsedan människor blefvo till på jorden. Upp. 8: 5.

19. Och den stora staden delades i tre delar, och folkens städer föllo; och det stora Babylon kom i åminnelse inför Gud, att han skulle gifva det kalken med sin stränga vredes vin.

Upp. 18: 5. Jes. 51: 22 f. Upp. 14: 8, 10.

20. Och alla öar flydde, och berg funnos icke mer. Upp. 6: 14.

21. Och starkt hagel, centnertungt, kom ned från himmelen på människorna, och människorna hädade Gud för plågan af hagliet, ty plågan däraf var mycket stor.

17 Kapitet.

Skökan på vilddjuret. Lammets seger.

Och en af de sju änglarna, som hade de sju skålarna, kom och talade med mig och sade: Kom hit; jag skall visa dig domen öfver den stora skökan, som sitter öfver de många vattnen,

Jer. 51: 13. Nah. 3: 4. Upp. 17: 15.

2. med hvilken jordens konungar hafva öfvat skörlefnad, och af hvilkens skörlefnads vin de som bo på jorden hafva blifvit druckna.

Jer. 51: 7. Upp. 14: 8. 18: 3, 9.

3. Och han förde mig i anden bort till en öken; och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrödt vilddjur, som var fullt med hädiska namn och hade sju hufvud och tio horn.

Upp. 13: 1.

4. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och skimrade af guld och ädla stenar och pärlor och hade i sin hand en kalk af guld, full af styggelser och hennes skörlefnads orenligheter. Upp. 18: 16.

5. Och på hennes panna var skrifvet ett namn: Hemlighet: Det stora Babylon, modern till skökorna och styggelserna på jorden.

6. Och jag såg kvinnan, drucken af de heligas blod och af Jesu vittnens blod, och jag förundrade mig högligen, då jag såg henne. Upp. 18: 24.

7. Och ängeln sade till mig: Hvarför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om kvinnan och om vilddjuret, som bär henne och som har de sju hufvuden och de tio hornen.

8. Vilddjuret, som du såg, var, men är icke, och det skall uppstiga ur afgrunden och gå bort till förtappelse; och de som bo på jorden, hvilkas namn icke hafva varit skrifna i lifvets bok från världens grundläggning, skola förundra sig, när de se, att vilddjuret var och icke är och skall komma.

Upp. 13: 3, 8.

9. Här gäller det ett förstånd, som har visdom: De sju hufvuden äro sju berg, på hvilka kvinnan sitter. De äro också sju konungar. Upp. 18: 18.

10. Fem hafva fallit, en är, och den andre har ännu icke kommit, och när han kommer, skall han icke länge förblifva.

11. Och vilddjuret, som var och icke är, han är den åttonde och är af de sju och går bort till förtappelse.

12. Och de tio horn, hvilka du såg, äro tio konungar, som ännu icke hafva fått rike, men som för en stund få makt såsom konungar tillika med vilddjuret. Dan. 7: 20.

13. Dessa hafva ett och samma sinne och gifva sin kraft och makt åt vilddjuret.

14. Dessa skola strida med Lammet, och Lammet, jämte de kallade, utkorade och trogna, hvilka äro med det, skall öfvervinna dem, ty det är herrars Herre och konungars Konung.
Upp. 19: 16. 1 Tim. 6: 15.

15. Och han sade till mig: Vattnen, som du såg, öfver hvilka skökan sitter, äro folk och skaror och folkslag och tungomål.
Jes. 8: 7.

16. Och de tio hornen, som du såg, och vilddjuret, de skola hata skökan och göra henne öde och naken och äta hennes kött och uppbränna henne i eld.
Upp. 18: 8.

17. Ty Gud har gifvit dem i hjärtat att utföra hans råd och att utföra ett och samma råd och att gifva sitt rike åt vilddjuret, till dess Guds ord varda fullbordade.

18. Och kvinnan, som du såg, är den stora staden, som har konungavälde öfver jordens konungar.

18 Kapitlet.

Babylons fall.

Därefter såg jag en annan ängel nedstiga från himmelen, som hade stor makt, och jorden vardt upplyst af hans härlighet.

2. Och han ropade med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blifvit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla orena andar och ett tillhåll för alla orena och vederstygguliga fåglar.
Jes. 21: 9. Jer. 51: 8, 37. Jes. 13: 21 f. 34: 11, 14. Jer. 50: 39.

3. Ty alla folk hafva druckit af hennes skörlefnads vredesvin, och konungarna på jorden hafva öfvat skörlefnad med henne, och köpmännen på jorden hafva riktat sig genom hennes yppighets makt.
Upp. 14: 8. 17: 2.

4. Och jag hörde en annan röst från himmelen, som sade: Gån ut från henne, I mitt folk, för att icke deltaga i hennes synder och få del i hennes plågor.
Jes. 48: 20. 52: 11. Jer. 50: 8. 51: 6, 45. 2 Kor. 6: 17.

5. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdigheter.
Upp. 16: 19.

6. Betalen henne såsom hon har betalt, och gifven henne dubbelt igen efter hennes gärningar. I den kalk, hvari hon iskänkt, iskänken dubbelt åt henne.
Ps. 137: 8. Jer. 50: 15.

7. Så mycket som hon har ärat sig själf och lefvat i yppighet, så mycken pina och sorg gifven henne. Emedan hon säger i sitt hjärta: »Jag sitter en drottning och är icke änka och skall icke se någon sorg»,
Jes. 47: 7 f.

8. därför skola på en dag hennes plågor komma, död och sorg och hunger, och hon skall uppbrännas med eld, ty stark är Herren Gud, som har dömt henne.
Upp. 17: 16.

9. Och jordens konungar, som med henne hafva öfvat skörlefnad och lefvat i yppighet, skola gråta och jämra sig öfver henne, när de se röken af hennes brand,
Hes. 26: 16 f. Upp. 17: 2.

10. stående långt ifrån af fruktan för hennes plåga, sägande: Ve, ve den stora staden Babylon, den starka staden, att på en enda stund din dom har kommit!
Jes. 21: 9.

11. Och jordens köpmän gråta och sörja öfver henne, att ingen mer köper deras skeppslaster,
Hes. 27: 36.

12. deras skeppslaster af guld och silfver och ädla stenar och pärlor och fint linne och purpur och silke och scharlakan och allt deras lukträ och alla kärl af elfenben och alla kärl af kostligaste trä och af koppar och järn och marmor,
Hes. 27: 5 f.

13. och deras kanel och amomum* och kryddor och smörjelse och rökelse och vin och olja och semlomjöl och hvete och ök och får, deras hästar och vagnar och trälar och människosjälar.

14. Och den frukt, till hvilken din själ hade lust, har försvunnit ifrån dig, och allt som är kräsligt och präktigt har gått förloradt för dig, och man skall aldrig mer finna det.

15. De som handla med sådant, de som riktat sig af henne skola, af fruktan för hennes plåga, stå långt ifrån, gråtande och sörjande,

16. och säga: Ve, ve den stora staden, som var klädd i fint linne och purpur och scharlakan och skimrade af guld och ädla stenar och pärlor,

17. att på en enda stund denna stora rikedom har blifvit förödd! Och alla styrmän och alla som segla till bestämda orter och alla sjömän och alla som idka sjöfart stodo långt ifrån
Hes. 27: 29 f.

18. och ropade, då de sågo röken af hennes brand, och sade: Hvar är den stora stadens like?

19. Och de kastade stoft på sina hufvud och ropade, gråtande och sörjande, och sade: Ve, ve den stora staden, i hvilken alla de som hade skepp

* Indisk kryddväxt.

på hafvet riktade sig af hennes kostbarheter, att hon på en enda stund har blifvit förödd!

20. Fröjda dig öfver henne, du himmel, och I heliga och I apostlar och I profeter, att Gud af henne har utkräft eder dom.

Jes. 44: 23. 49: 13. Jer. 51: 48. Upp. 19: 2.

21. Och en stark ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade den i hafvet och sade: Så skall med fart Babylon, den stora staden, nedstörtas och aldrig mer varda funnen.

Jer. 51: 63 f.

22. Och röst af harpospelare och musikanter och flöjtblåsare och trumpetare skall aldrig mer blifva hörd i dig, och ingen idkare af något handtverk skall mera finnas i dig, och intet ljud af kvarn mera höras i dig.

Jes. 24: 8. Hes 26: 13.

23. Och ingen lampas sken skall mera lysa i dig, och ingen brudgummes och bruds röst skall mera höras i dig; ty dina köpmän voro furstar på jorden, ty alla folk blefvo förvillade genom din trolldom. Jer. 25: 10. Jes. 23: 8.

24. Och där vardt funnet profeters och heligas blod och alla deras som hade blifvit slaktade på jorden.

Upp. 17: 6.

19 Kapitlet.

Guds lof för Babylons fall och Lammets bröllop. Kristi strid och seger.

Sedan hörde jag såsom en stark röst af en stor skara i himmelen, som sade: Halleluja! Frälsningen och äran och makten är vår Guds! Upp. 7: 10.

2. Ty sanna och rättfärdiga äro hans domar, ty han har dömt den stora skökan, som fördärfvade jorden med sin skörlefnad, och han har utkräft sina tjänares blod ur hennes hand.

Upp. 16: 7. 5 Mos. 32: 43.

3. Och åter sade de: Halleluja! Och röken af henne uppstiger i evigheters evighet. Jes. 34: 10. Upp. 14: 11.

4. Och de tjugufyra äldsta och de fyra djuren föllo ned och tillbådo Gud, som satt på tronen, och sade: Amen, Halleluja! Upp. 4: 4.

5. Och en röst utgick från tronen, sägande: Lofven vår Gud, I alla hans tjänare, och I som frukten honom, både små och stora. Ps. 134: 1.

6. Och jag hörde såsom en röst af en stor skara och såsom en röst af mycket vatten och såsom en röst af starka tordön, som sade: Halleluja! Ty Herren Gud, den allsvåldige, har intagit riket. Upp. 11: 15, 17. 12: 10.

7. Låtom oss glädjas och fröjdas och gifva honom äran; ty Lammets bröllop har kommit, och dess hustru har tillredt sig. Matt. 22: 2. 25: 10.

8. Och henne vardt gifvet att kläda sig i glänsande och rent fint linne, ty linnet är de heligas rättfärdighet.

9. Och han sade till mig: Skrif: Saliga de som äro kallade till Lammets bröllopsmåltid! Och han sade till mig: Dessa äro Guds sanna ord.

10. Och jag föll ned för hans fötter att tillbedja honom, och han sade till mig: Se till, att du icke gör det; jag är din medtjänare och dina bröders, som hafva Jesu vittnesbörd, tillbed Gud; ty Jesu vittnesbörd är profetians ande.

Apg. 14: 18 f. Upp. 22: 8 f.

11. Och jag såg himmelen öppen, och se, en hvit häst, och den som satt på honom heter Trofast och Sannfärdig; och han dömer och strider med rättfärdighet. Upp. 6: 2. 3: 14.

12. Och hans ögon voro såsom en eldslåga, och på hans hufvud voro många diadem, och han hade ett namn skrifvet, hvilket ingen känner utan han själf. Upp. 1: 14. 3: 12.

13. Och han var klädd i en mantel, doppad i blod, och hans namn är Guds Ord. Jes. 63: 1 f. Joh. 1: 1.

14. Och de härskaror, som äro i himmelen, följde honom på hvita hästar, och de voro klädda i hvitt och rent fint linne. Matt. 25: 31. 28: 3.

15. Och från hans mun utgår ett hvasst svärd, att han därmed skall slå folken, och han skall styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den allsvåldiges, stränga vredes vinpress.

Jes. 11: 4. 2 Tess. 2: 8. Upp. 1: 16. 2: 27. Ps. 2: 8 f. Jes. 63: 3. Upp. 14: 19 f.

16. Och han har på sin mantel och på sin länd ett namn inskrifvet: konungars Konung och herrars Herre.

Upp. 17: 14.

17. Och jag såg en ängel stå i solen, och han ropade med hög röst, sägande till alla fåglar, som flögo midt på himmelen: Kommen hit, församlen eder till Guds stora gästabud, Hes. 39: 17 f.

18. att I mån äta konungars kött och befälhafvares kött och starkas kött och kött af hästar och af dem som sitta på dem och kött af alla, fria och trälar, små och stora.

19. Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden och deras härskaror

församlade att strida med den som satt på hästen och med hans här.

20. Och vilddjuret vardt gripet tillika med den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med hvilka han hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets märke och tillbedt dess bild; de blefvo båda lefvande kastade i eldsjön, som brinner med svafvel.

Upp. 13: 12. 14: 10. 20: 10.

21. Och de öfriga blefvo dräpta af den som satt på hästen med det svärd, som utgick från hans mun, och alla fåglarna blefvo mättade af deras kött.

20 Kapitlet.

Satan bindes. De troende regera med Kristus. Satans lösgifvande. Domen.

Och jag såg en ängel nedstiga från himmelen, som hade nyckeln till afgrunden och en stor kedja i sin hand.

2. Och han grep draken, den gamla ormen, hvilken är djäfvulen och Satan, och band honom för tusen år. Upp. 12: 9.

3. Och han kastade honom i afgrunden och tillslöt och förseglade den öfver honom, på det att han icke mer skulle förvilla folken, förrän de tusen åren voro fulländade; därefter skall han varda lös för en liten tid.

4. Och jag såg troner, och de satte sig på dem, och dem gafs domsrätt; och jag såg de för Jesu vittnesbörds och Guds ords skull halshuggnas själar och dem som icke hade tillbedt vilddjuret eller dess bild och icke hade tagit märket på sin panna och på sin hand, och de blefvo lefvande och regerade med Kristus i tusen år.

Matt. 19: 28. Upp. 6: 9 f.

5. Men de andra döda blefvo icke lefvande, förrän de tusen åren hade blifvit fulländade. Detta är den första uppståndelsen.

6. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Öfver dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola regera med honom i tusen år. Upp. 2: 11.

7. Och när de tusen åren hafva blifvit fulländade, skall Satan varda lös ur sitt fängelse.

8. Och han skall komma ut för att förvilla de folk, som bo vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att församla dem till strid, och deras antal är såsom sanden i hafvet.

Hes. kap. 38 f. Upp. 16: 14.

9. Och de drogo upp på jordens vida rymd och omringade de heligas läger och den älskade staden, och eld föll ned af himmelen från Gud och förtärde dem.

10. Och djäfvulen, som förvillade dem, blef kastad i samma eld- och svafvelsjö som vilddjuret och den falske profeten; och de skola plågas dag och natt i evigheters evighet.

Upp. 14: 10 f. 19: 20.

11. Och jag såg en stor hvit tron och honom som satt därpå, för hvilkens ansikte jorden och himmelen flydde, och intet rum blef funnet för dem.

12. Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen, och böcker upplåtos; och en annan bok vardt upplåten, som är lifvets, och de döda blefvo dömda enligt det som var skrifvet i böckerna, efter sina gärningar.

Dan. 7: 9 f. Upp. 3: 5. 13: 8. 21: 27. 2 Kor. 5: 10. Upp. 2: 23. 22: 12.

13. Och hafvet gaf igen sina döda, och döden och dödsriket gåfvo igen sina döda, och de blefvo dömda hvar och en efter sina gärningar.

14. Och döden och dödsriket blefvo kastade i den brinnande sjön; detta är den andra döden, den brinnande sjön.

1 Kor. 15: 26, 54 f. Upp. 2: 11.

15. Och om någon icke fanns skrifven i lifvets bok, vardt han kastad i den brinnande sjön.

21 Kapitlet.

En ny himmel och en ny jord. Det nya Jerusalems härlighet.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den första himmelen och den första jorden hafva förgåtts, och hafvet är icke mer.

Jes. 65: 17. 66: 22. 2 Petr. 3: 13.

2. Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, nedkomma af himmelen från Gud, tillredd såsom en brud, prydd för sin man. Hebr. 12: 22.

3. Och jag hörde en stark röst från himmelen säga: Se, Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, och Gud själf skall vara med dem, deras Gud. Hes. 37: 27.

4. Och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända. Jes. 25: 8. 26: 19. 35: 10. 1 Kor. 15: 26, 54. Upp. 7: 17.

5. Och den som satt på tronen sade: Se, jag gör allting nytt. Och han sade till mig: Skrif; ty dessa ord äro vissa och sanna. Jes. 43: 19. 2 Kor. 5: 17.

6. Och han sade till mig: Det är gjordt. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Jag skall gifva den som törstar af lifvets vattenkälla för intet. Jes. 44: 6. Upp. 1: 8, 11. Jes. 55: 1. Joh. 7: 37. Upp. 22: 17.

7. Den som öfvervinner skall få detta på sin lott, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son. Jer. 31: 33.

8. Men de fega och de otrogna och de som hafva öfvat styggelser och mördare och horkarlar och trolikarlar och afgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svafvel, hvilket är den andra döden. 1 Kor. 6: 9 f. Gal. 5: 21. Ef. 5: 5. Upp. 22: 15. 20: 14 f.

9. Och där kom en af de sju änglarna, som hade de sju skålarna, fulla af de sju sista plågorna, och han talade med mig och sade: Kom hit; jag skall visa dig bruden, Lammets hustru. Upp. 15: 1. 17: 1. 19: 7.

10. Och han förde mig i anden bort på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som nedkom af himmelen från Gud

11. och hade Guds härlighet. Dess glans var lik den kostbaraste sten, såsom en kristallklar jaspissten.

12. Och han hade en stor och hög mur och hade tolf portar och i portarna tolf änglar och inskrifna namn, hvilka äro namnen på Israels barns tolf stammar. Hes. 48: 31 f.

13. I öster voro tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i väster tre portar.

14. Och stadsmuren hade tolf grundvalar och på dem tolf namn, namnen på Lammets tolf apostlar. Matt. 16: 18. Ef. 2: 19 f.

15. Och den som talade med mig hade en mätstång af guld för att mäta staden och dess portar och dess mur. Hes. 40: 3. Sak. 2: 1 f.

16. Och staden utgör en fyrkant, och dess längd är lika stor som bredden. Och med mätstången uppmätte han staden till tolf tusen stadier; dess längd och bredd och höjd äro lika.

17. Och han uppmätte dess mur till ett hundra fyrtiofyra alnar, efter människomått, som ock är en ängels.

18. Och dess mur var byggd af jaspis, och staden var af rent guld, likt rent glas.

19. Och stadsmurens grundvalar voro prydda med allt slags dyrbar sten; den första grundvalen var en jaspis, den andra en safir, den tredje en kalcedon, den fjärde en smaragd,

20. den femte en sardonyx, den sjätte en sarder, den sjunde en krysolit, den åttonde en beryll, den nionde en topas, den tionde en krysopras, den elfte en hyacint, den tolfte en ametist.

21. Och de tolf portarna voro tolf pärlor; hvar port för sig var af en enda pärla, och stadens gata var rent guld, likt genomskinligt glas.

22. Och tempel såg jag icke däruti, ty Herren Gud, den allsvåldige, är dess tempel, och Lammet.

23. Och staden behöfver icke solen eller månen, att de skola lysa däröfver; ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är Lammet. Jes. 60: 19. Upp. 22: 5.

24. Och folken skola vandra i dess ljus, och jordens konungar bära sin härlighet och ära in i den. Jes. 60: 3 f.

25. Och dess portar skola icke tillslutas om dagen, ty natt skall icke vara där. Jes. 60: 11, 20.

26. Och de skola föra folkens härlighet och ära in i den.

27. Och intet orent skall där inkomma och ingen som gör styggelse och lögn, endast de som äro skrifna i Lammets lifsbok. Jes. 35: 8. 52: 1. Upp. 22: 15. 3: 5. 13: 8. 20: 12.

22 Kapitlet.

Skildringen af det nya Jerusalem fortsättes. Bekräftelse och afslutning.

Och han visade mig en flod med lifvets vatten, hvilken, klar som kristall, utgick från Guds och Lammets tron. Hes. 47: 1 f. Sak. 14: 8.

2. Mellan stadens gata och floden står, på båda sidor, lifvets träd, som bär tolf skördar, gifvande en skörd för hvar månad; och trädens löf tjäna till folkens läkedom. Upp. 2: 7. Hes. 47: 12.

3. Och intet förbannadt skall vara mer; och Guds och Lammets tron skall vara därinne, och hans tjänare skola dyrka honom. Sak. 14: 11.

4. Och de skola se hans ansikte, och hans namn skall vara på deras pannor. Matt. 5: 8. 1 Kor. 13: 12. 1 Joh. 3: 2. Upp. 3: 12.

5. Och natt skall icke vara mer, och de behöfva icke ljus af lampa och ljus af sol, ty Herren Gud lyser öfver dem, och de skola regera i evigheters evighet. Ps. 36: 10. Jes. 60: 19 f. Upp. 21: 23, 25.

6. Och han sade till mig: Dessa ord äro vissa och sanna; och Herren, profeternas andars Gud, har sändt sin ängel att visa sina tjänare hvad som snart skall ske. Upp. 19: 9. 21: 5. 1: 1.

7. Och se, jag kommer snart. Salig den som bevarar denna boks profetias ord! Upp. 3: 11. 1: 3.

8. Och jag, Johannes, är den som hörde och såg detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ned att tillbedja för den ängelns fötter, hvilken visade mig detta.

9. Och han sade till mig: Se till, att du icke gör det. Jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas, och deras som bevara denna bokens ord; tillbed Gud. Apg. 14: 13 f. Upp. 19: 10.

10. Och han sade till mig: Försegla icke denna boks profetias ord; ty tiden är nära.

11. Den orättfärdige fortfare att göra orätt och den orene att orena sig, den rättfärdige fortfare att öfva rättfärdighet och den helige att helga sig.
Dan. 12: 10. 2 Tim. 3: 13.

12. Se, jag kommer snart, och min lön med mig, för att vedergälla hvar och en såsom hans gärning är.
Jes. 40: 10. Upp. 20: 12.

13. Jag är A och O, den förste och den siste, begynnelsen och änden.
Jes. 44: 6. Upp. 1: 4, 8, 11. 21: 6.

14. Saliga äro de som två sina kläder, att de må få tillträde till lifvets träd och genom portarna ingå i staden.

15. Utanför äro hundarna och trollkarlarna och horkarlarna och mördarna och afgudadyrkarna och alla som älska och göra lögn. Upp. 21: 8.

16. Jag, Jesus, har sändt min ängel för att vittna om detta för eder öfver församlingarna. Jag är Davids telning och ättling, den klara morgonstjärnan.
Jes. 11: 10. Upp. 5: 5. 4 Mos. 24: 17.

17. Och Anden och bruden säga: Kom! Och den som hör det, han säge: Kom! Och den som törstar, han komme, och den som vill, han tage lifvets vatten för intet. Upp. 21: 6.

18. Jag betygar för hvar och en som hör orden i denna boks profetia: Om någon lägger något till dem, på honom skall Gud lägga de plågor, som äro skrifna i denna bok.
5 Mos. 4: 2. 12: 32. Ords. 30: 6.

19. Och om någon tager bort något från orden i denna profetias bok, hans del skall Gud borttaga från lifvets träd och från den heliga staden, om hvilka det är skrifvet i denna bok.
Gal. 1: 8 f. Upp. 2: 7. 22: 2.

20. Den som betygar detta säger: Ja, jag kommer snart. Amen, kom, Herre Jesu!

21. Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med alla! Amen.

Svenska kyrkans predikotexter.

1:a Söndagen i Adventet.

Ep. Rom. 13: 11—14.
Ev. Matt. 21: 1—9.

1 { Högm.: Joh. 18: 36, 37.
  { Aftons.: Ef. 1: 3—14.
2 { Högm.: Luk. 4: 16—22.
  { Aftons.: Hebr. 8: 8—12.

2:a Söndagen i Adventet.

Ep. Rom. 15: 4—13.
Ev. Luk. 21: 25—36.

1 { Högm.: Luk. 12: 35—40.
  { Aftons.: Hebr. 10: 35—39.
2 { Högm.: Luk. 17: 20—30.
  { Aftons.: Jak. 5: 7—10.

3:e Söndagen i Adventet.

Ep. 1 Kor. 4: 1—5.
Ev. Matt. 11: 2—10.

1 { Högm.: Matt. 11: 11—19.
  { Aftons.: 2 Petr. 1: 19—21.
2 { Högm.: Luk. 3: 1—15.
  { Aftons.: Gal. 3: 23—29.

4:e Söndagen i Adventet.

Ep. Fil. 4: 4—7.
Ev. Joh. 1: 19—28.

1 { Högm.: Joh. 3: 22—36.
  { Aftons.: 1 Joh. 1: 1—7.
2 { Högm.: Joh. 5: 31—39.
  { Aftons.: 1 Petr. 1: 8—13.

Juldagen.

Ep. Jes. 9: 2—7.
Ev. Luk. 2: 1—20.

1 { Högm.: Joh. 1: 1—14.
  { Aftons.: Hebr. 1: 1—12.
2 { Högm.: Matt. 1: 18—25.
  { Aftons.: Tit. 2: 11—14.

Annandag Jul.

Ep. Apg. 6:8—15 och 7:54—60.
Ev. Matt. 23: 34—39.

1 { Högm.: Matt 10: 32—39.
  { Aftons.: 1 Petr. 4: 12—19.
2 { Högm.: Matt. 2: 13—18.
  { Aftons.: Upp. 14: 1—5.

Söndagen efter Jul.

Ep. Gal. 4: 1—7.
Ev. Luk. 2: 33—40.

1 { Högm.: Luk. 12: 32.
  { Aftons.: 1 Joh. 5: 19—21.
2 { Högm.: Matt. 2: 19—23.
  { Aftons.: 1 Petr. 2: 1—9.

Nyårsdagen.

Ep. Tit. 3: 4—7.
Ev. Luk. 2: 21.

1 { Högm.: Joh. 14: 13.
  { Aftons.: Hebr. 13: 8—15.
2 { Högm.: Luk. 13: 6—9.
  { Aftons.: Upp. 2: 1—5.

Sönd. efter Nyårsdagen.

Ep. Rom. 6: 3—11.
Ev. Matt. 3: 13—17.

1 { Högm.: Joh. 1: 29—34.
  { Aftons.: Kol. 2: 9—15.
2 { Högm.: Matt. 3: 11, 12.
  { Aftons.: Ef. 5: 25—27.

Trettondedag Jul.

Ep. Jes. 60: 1—6.
Ev. Matt. 2: 1—12.

1 { Högm.: Joh. 8: 12.
  { Aftons.: 2 Kor. 4: 3—6.
2 { Högm.: Matt. 12: 15—21.
  { Aftons.: 1 Tim. 3: 16.

1:a Sönd. efter Trettond.

Ep. Rom. 12: 1—5.
Ev. Luk. 2: 42—52.

1 { Högm.: Joh. 7: 14—18.
  { Aftons.: Hebr. 3: 1—8.
2 { Högm.: Matt. 12: 46—50.
  { Aftons. Hebr. 2: 11—16.

2:a Sönd. efter Trettond.

Ep. Rom. 12: 6—16.
Ev. Joh. 2: 1—11.

1 { Högm.: Joh. 4: 5—26.
  { Aftons.: Ef. 2: 10—16.
2 { Högm.: Luk. 19: 1—10.
  { Aftons.: 1 Kor. 1: 26—31.

3:e Sönd. efter Trettond.

Ep. Rom. 12: 16—21.
Ev. Matt. 8: 1—13.

1 { Högm.: Joh. 4: 27—42.
  { Aftons : Hebr. 11: 1—22.
2 { Högm.: Matt. 8: 14—17.
  { Aftons.: 2 Kor. 1: 3—11.

4:e Sönd. efter Trettond.

Ep. Rom. 13: 8—10.
Ev. Matt. 8: 23—27.

1 { Högm.: Matt. 21: 18—22.
  { Aftons.: Hebr. 11: 23—12: 4.
2 { Högm.: Matt. 14: 22—36.
  { Aftons.: 2 Tim. 1: 7—10.

5:e Sönd. efter Trettond.

Ep Kol. 3: 12—17.
Ev. Matt. 13: 24—30.

1 { Högm.: Matt. 13: 34—43.
  { Aftons.: 1 Kor. 1: 9—18.
2 { Högm.: Mark. 4: 26—29.
  { Aftons.: Ef. 4: 14—16.

Söndagen Septuagesima.

Ep. 1 Kor. 9: 24—10: 5.
Ev. Matt. 20: 1—16.

1 { Högm.: Matt. 19: 27—30.
  { Aftons.: 1 Kor. 3: 7—23.
2 { Högm.: Luk. 17: 7—10.
  { Aftons.: Fil. 3: 7—14.

Söndagen Sexagesima.

Ep. 2 Kor. 11: 19—31.
Ev. Luk. 8: 4—15.

1 { Högm.: Joh. 12: 35—43.
  { Aftons.: 1 Kor. 1: 20—25.
2 { Högm.: Matt. 9: 36—10: 16.
  { Aftons.: 2 Tim. 3: 10—4: 5.

Fastlagssöndagen.*

Ep. 1 Kor. 13: 1—13.
Ev. Luk. 18: 31—43.

1 Högm.: Joh. 12: 24—33.
2 Högm.: Mark. 10: 32—45.

1:a Söndagen i Fastan.

Ep. 2 Kor. 6: 1—10.
Ev. Matt 4: 1—11.

1 Högm.: Matt. 16: 21—23.
2 Högm.: Luk. 10: 17—20.

2:a Söndagen i Fastan.

Ep. 1 Tess. 4: 1—7.
Ev. Matt. 15: 21—28.

1 Högm.: Luk. 7: 36—50.
2 Högm.: Mark. 9: 14—32.

3:e Söndagen i Fastan.

Ep. Ef. 5: 1—9.
Ev. Luk. 11: 14—28.

1 Högm.: Joh. 7: 19—31.
2 Högm.: Luk. 4: 31—37.

Midfastosöndagen.

Ep. Gal. 4: 22—31.
Ev. Joh. 6: 1—15.

1 Högm.: Joh. 6: 24—36.
2 Högm.: Joh. 6: 52—71.

* Från Fastlagssöndagen till och med Långfredagen begagnas såsom aftonsångstexter akterna af Kristi lidandes historia.

5:te Söndagen i Fastan.

Ep. Hebr 9: 11–15.
Ev. Joh. 8: 46–59.

1 Högm.: Joh. 11: 47—57.
2 Högm.: Joh. 8: 31—45.

Palmsöndagen.

Ep. Fil. 2: 5—11.
Ev. 1 Kor. 11: 23—29.

1 Högm.: Joh. 12: 1—16.
2 Högm.: Luk. 22: 14—22.

Långfredagen.*

Ep. Fil. 2: 5—11.
Ev. Luk. 23: 32—43.

Påskdagen.

Ep. 1 Kor. 5: 7, 8.
Ev. Mark. 16: 1—8.

1 Högm.: Joh. 20: 1—10.
Aftons.: 1 Kor. 15: 12—21.
2 Högm.: Matt. 28: 1—8.
Aftons.: Ef. 1: 16—23.

Annandag Påsk.

Ep. Apg. 10: 34—43.
Ev. Luk. 24: 13—35.

1 Högm.: Joh. 20: 11—18.
Aftons.: 2 Kor. 5: 14—21.
2 Högm.: Matt. 28: 9—15.
Aftons.: 1 Petr. 1: 18—23.

1:a Söndagen efter Påsk.

Ep. 1 Joh. 5: 4—10.
Ev. Joh. 20: 19—31.

1 Högm.: Joh. 21: 1—14.
Aftons.: Apg. 3: 12—20.
2 Högm.: Luk. 24: 36—48.
Aftons.: Apg. 13: 26—41.

2:a Söndagen efter Påsk.

Ep. 1 Petr. 2: 21—25.
Ev. Joh. 10: 11—16.

1 Högm.: Joh. 21: 15—25.
Aftons.: 1 Petr. 5: 1—4.
2 Högm.: Joh. 10: 1—10.
Aftons.: Hebr. 13: 20, 21.

3:e Söndagen efter Påsk.

Ep. 1 Petr. 2: 11—20.
Ev. Joh. 16: 16—22.

1 Högm.: Joh. 17: 1—8.
Aftons.: Hebr. 4: 9—16.
2 Högm.: Joh. 14: 1—12.
Aftons.: 1 Petr. 1: 3—8.

4:e Söndagen efter Påsk.

Ep. Jak. 1: 17—21.
Ev. Joh. 16: 5—15.

1 Högm.: Joh. 17: 9—17.
Aftons.: Hebr. 5: 1—10.
2 Högm.: Joh. 7: 37—39.
Aftons.: 1 Joh. 3: 19—24.

* Såsom högmässotext begagnas 5:te akten af Kristi lidandes historia.

Bönsöndagen.

Ep. Jak. 1: 22—27.
Ev. Joh. 16. 23—33.

1 Högm.: Joh. 17: 18—23.
Aftons.: Hebr. 7: 19—28.
2 Högm.: Luk. 11: 1—13.
Aftons.: Jak. 5: 16—20.

Kristi Himmelsfärdsdag

Ep. Apg. 1: 1—11.
Ev. Mark. 16: 14—20.

1 Högm.: Joh. 17: 24—26.
Aftons.: Hebr. 10: 12—18.
2 Högm.: Luk. 24: 49—53.
Aftons.: Ef. 4. 7—13.

6:te Söndagen efter Påsk.

Ep. 1 Petr. 4: 7—11.
Ev. Joh. 15: 26—16: 4.

1 Högm.: Joh. 15: 18—27.
Aftons.: Kol. 3: 1—10.
2 Högm.: Luk. 12: 4—12.
Aftons. 1 Petr. 3: 15—22.

Pingstdagen.

Ep. Apg. 2: 1—13.
Ev. Joh. 14: 23—31.

1 Högm.: Joh. 15: 10—17.
Aftons.: Ef. 2: 17—22.
2 Högm.: Joh. 14: 15—21.
Aftons.: Apg. 2: 14—41.

Annandag Pingst.

Ep. Apg. 10: 42—48.
Ev. Joh. 3: 16—21.

1 Högm.: Joh. 6: 44—51.
Aftons.: 1 Kor. 12: 12—31.
2 Högm.: Joh. 12: 44—50.
Aftons.: 1 Joh. 4: 9—15.

Trefaldighetssöndagen.

Ep. Rom. 11: 33—36.
Ev. Joh. 3: 1—15.

1 Högm.: Joh. 15: 1—9.
Aftons.: 1 Joh. 3: 1—9.
2 Högm.: Matt. 28: 18—20.
Aftons.: Kol. 1: 12—23.

1:a Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Joh. 4: 16—21.
Ev. Luk. 16: 19—31.

1 Högm.: Luk. 12: 13—21.
Aftons.: Rom. 1: 1—17.
2 Högm.: Matt. 16: 24—27.
Aftons.: 1 Tim. 6: 6—19.

2:a Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Joh. 3: 13—18.
Ev. Luk. 14: 16—24.

1 Högm.: Luk. 14: 25—35.
Aftons.: Rom. 1: 18—25.
2 Högm.: Luk. 9: 51—62.
Aftons.: 2 Petr. 1: 1—11.

3:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Petr. 5: 6—11.
Ev. Luk. 15: 1—10.

1 Högm.: Luk. 15: 11—32.
Aftons.: Rom. 2: 1—16.
2 Högm.: Matt. 9: 9—13.
Aftons.: Ef. 2: 1—9.

4:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Rom. 8: 18—23.
Ev. Luk. 6: 36—42.

1 Högm.: Joh. 8: 1—11.
Aftons.: Rom. 2: 17—29.
2 Högm.: Matt. 7: 1—6.
Aftons.: Rom. 14: 1—18.

5:te Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Petr. 3: 8—15.
Ev. Luk. 5: 1—11.

1 Högm.: Joh. 1: 35—51.
Aftons.: Rom. 3: 1—20.
2 Högm.: Matt. 16: 13—19.
Aftons.: Apg. 26: 1—29.

6:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Rom. 6: 3—11.
Ev. Matt. 5: 20—26.

1 Högm.: Matt. 5: 17—19.
Aftons.: Rom. 3: 21—31.
2 Högm.: Matt. 5: 27—42.
Aftons.: Jak. 2: 8—26.

7:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Rom. 6: 19—23.
Ev. Mark. 8: 1—9.

1 Högm.: Matt. 16: 5—12.
2 Högm.: Luk. 14: 12—15.

Kristi Förklaringsdag.

Ep. 2 Petr. 1: 16—18.
Ev. Matt. 17: 1—8.

1 Högm.: Joh. 13: 31, 32.
2 Högm.: Matt. 17: 9—18.

8:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Rom. 8: 12—17.
Ev. Matt. 7: 15—21.

1 Högm.: Matt. 7: 12—14.
Aftons.: Rom. 4: 1—8.
2 Högm.: Matt. 7: 22—29.
Aftons.: 1 Joh. 4: 1—6.

9:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Kor. 10: 6—13.
Ev. Luk. 16: 1—9.

1 Högm.: Luk. 12: 42—48.
Aftons.: Rom. 4: 9—25.
2 Högm.: Luk. 16: 10—17.
Aftons.: 2 Tess. 3: 10—13.

10:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Kor. 12: 2—11.
Ev. Luk. 19: 41—47.

1 Högm.: Joh. 8: 21—30.
Aftons.: Rom. 5: 1—11.
2 Högm.: Matt. 11: 20—24.
Aftons.: Hebr. 3: 12—19.

11:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Kor. 15: 1—10.
Ev. Luk. 18: 9—14.

1 { Högm.: Matt. 21: 28—31.
Af ons.: Rom. 5: 12—21.
2 { Högm.: Matt. 23: 1—12.
Aftons.: 1 Joh. 1: 8—2: 2.

12:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 2 Kor. 3: 4—18.
Ev. Mark. 7: 31—37.

1 { Högm.: Matt. 12: 33—37.
Aftons.: Rom. 6: 1—23.
2 { Högm.: Matt. 15: 29—31.
Aftons.: 1 Kor. 2: 9—16.

13:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Gal. 3: 16—22.
Ev. Luk. 10: 23—37.

1 { Högm.: Matt. 5: 43—6: 4.
Aftons.: Rom. 7: 1—6.
2 { Högm.: Matt. 11: 25—30.
Aftons.: 1 Tim. 1: 5 -17.

14:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Gal. 5: 16—24.
Ev. Luk. 17: 11—19.

1 { Högm : Joh. 6: 1—14.
Aftons.: Rom. 7: 7—25.
2 { Högm.: Luk. 4: 23—30.
Aftons.: 2 Tim. 2: 19—21.

15:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Gal. 5: 25—6: 10.
Ev. Matt. 6: 24—34.

1 { Högm.: Luk. 10: 38—42.
Aftons.: Rom. 8: 1—17.
2 { Högm.: Matt. 6: 19—23.
Aftons.: 1 Kor. 7: 29—31.

16:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Ef. 3: 13—21.
Ev. Luk. 7: 11—17.

1 { Högm.: Joh. 11: 1—45.
Aftons.: Rom. 8: 18—39.
2 { Högm.: Joh. 6: 19—21.
Aftons.: Fil. 1: 20—26.

17:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Ef. 4: 1—6.
Ev. Luk. 14: 1—11.

1 { Högm.: Mark. 2: 18—3: 5.
Aftons.: Rom. 9: 1—13.
2 { Högm : Mark. 7: 1—23.
Aftons.: Gal. 5: 1—14.

18:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Kor. 1: 4—8.
Ev. Matt. 22: 34—46.

1 { Högm.: Joh. 10: 23—38.
Aftons : Rom. 9: 14—33.
2 { Högm.: Mark. 10: 17—27.
Aftons.: 1 Joh. 2: 7—23.

19:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Ef. 4: 22—28.
Ev. Matt. 9: 1—8.

1 { Högm.: Joh. 9: 1—41.
Aftons.: Rom. 10: 1—13.
2 { Högm.: Luk. 13: 10—17.
Aftons.: 2 Kor. 12: 2—10.

20:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Ef. 5: 15—21.
Ev. Matt. 22: 1—14.

1 { Högm.: Matt. 13: 44—46.
Aftons.: Rom. 10: 14—21.
2 { Högm.: Matt. 21: 33—46.
Aftons.: Hebr. 10: 19—31.

21:a Sönd. efter Trefald.

Ep. Ef. 6: 10—18.
Ev. Joh. 4: 46—53.

1 { Högm.: Matt. 16: 1—4.
Aftons.: Rom. 11: 1—12.
2 { Högm.: Matt. 9: 27—31.
Aftons.: Kol. 1: 24—2: 7.

22:a Sönd. efter Trefald.

Ep. Fil. 1: 3—11.
Ev. Matt. 18: 23—35.

1 { Högm.: Matt. 18: 15—22.
Aftons.: Rom. 11: 13—24.
2 { Högm : Mark. 4: 21—25.
Aftons.: 1 Tess. 5: 14—23.

23:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Fil. 3: 17—4: 3.
Ev. Matt. 22: 15—22.

1 { Högm.: Mark. 12: 41—44.
Aftons.: Rom. 11: 25—36.
2 { Högm.: Matt. 17: 24—27.
Aftons.: Rom. 13: 1—7.

24:e Sönd. efter Trefald.

Ep. Kol. 1: 9—12.
Ev. Matt. 9: 18—26.

1 { Högm.: Joh. 6: 37—40.
Aftons.: 1 Kor. 15: 35—58.
2 { Högm.: Luk. 20: 27—40.
Aftons.: 2 Kor. 5: 1—10.

25:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 1 Tess. 4: 13—18.
Ev. Matt. 24: 15—28.

1 { Högm.: Matt. 24: 1—14.
Aftons.: 2 Tess. 2: 1—12.

2 { Högm.: Matt. 24: 35—44
Aftons.: 1 Tess. 5: 1—10.

26:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 2 Tess. 1: 3—10.
Ev. Matt. 25: 31—46.

1 { Högm.: Joh. 5: 22—29.
Aftons.: 1 Kor. 15: 22—28.
2 { Högm.: Matt. 13: 47—50
Aftons.: Upp. 20: 11—15.

27:e Sönd. efter Trefald.

Ep. 2 Petr. 3: 3—13.
Ev. Matt. 25: 1—13.

1 { Högm.: Luk. 13: 22—29.
Aftons.: Upp. 21: 9—22: 5.
2 { Högm.: Matt. 25. 14—30.
Aftons.: Upp. 22: 10—21.

Jungfru Marie Kyrkog.
(Kyndelsmässodagen.)*

Ep. Mal. 3: 1—4.
Ev. Luk. 2: 22—32.

1 Högm.: Joh. 1: 16—18.
2 Högm.: Matt. 13: 31—33.

Jungfru Marie Beb.-dag.

Ep. Jes. 7: 10—15.
Ev. Luk. 1: 26—38.

1 { Högm.: Luk. 1: 39—45.
Aftons.: 1 Tim. 2: 13—15.
2 { Högm.: Luk. 1: 46—55.
Aftons.: Upp. 21: 1—7.

Johannes' Döparens Dag.
(Midsommardagen.)

Ep. Jes. 40: 1—8.
Ev. Luk. 1: 57—80.

1 { Högm.: Luk. 1: 5—25.
Aftons.: Apg. 17: 22—31.
2 { Högm.: Mark. 6: 14—29.
Aftons.: Apg. 13: 16—26.

Mikaelidagen.

Ep. Upp. 12: 7—12.
Ev. Matt. 18: 1—11.

1 Högm.: Mark. 10: 13—16.
2 Högm.: Mark. 9: 33—50.

Alla Helgons dag.

Ep. Upp. 7: 2—12.
Ev. Matt. 5: 1—12.

1 Högm.: Matt. 5: 13—16.
2 Högm.: Luk. 6: 20—26.

* Då de följande högtidsdagarna infalla på söndag, predikas 1 aftonsången öfver söndagens evangelium.

Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse af den 15 april 1904 äro i förestående förteckning följande förändringar i fråga om högmässotexterna medgifna:

I stället för söndagens evangelium:

Å 3:e Söndag i Fastan:
Matt. 26: 30—50.

Å Midfastosöndagen:
Matt. 26: 57—75.

Å 5:te Söndagen i Fastan:
Matt. 27: 11—31.

I stället för första årgångens nya text för högmässan:

Å 3:e Söndagen i Fastan:
Mark. 14: 12—28.

Å Midfastosöndagen:
Mark. 14: 43—65.

Å 5:te Söndagen i Fastan:
Luk. 23: 1—25.

I stället för andra årgångens nya text för högmässan:

Å 3:e Söndagen i Fastan:
Joh. 13: 1—21.

Å Midfastosöndagen:
Joh. 18: 28—40.

Å 5:te Söndagen i Fastan:
Joh. 19: 1—16.

Kristi lidandes historia,

utdragen ur alla evangelisternas skrifter.

Texten är i enlighet med normalupplagan af nya testamentet.

Första akten.

Hvad Kristus, medan det stämplas efter hans lif, gör och lider hos sina lärjungar i Jerusalem och på vägen till örtagården, före sin blodiga dödskamp.

Då sötebrödshögtiden tillstundade, sade Jesus till sina lärjungar: I veten, att två dagar härefter varder påsk, och Människosonen skall antvardas till att korsfästas. Då församlade sig öfversteprästerna och de skriftlärda och folkets äldsta i öfversteprästens palats, hvilken hette Kaifas, och rådslogo, huru de skulle kunna gripa Jesus med list och döda honom; ty de fruktade för folket. Men de sade: Icke under högtiden, att ett upplopp icke må varda bland folket. Men Satan for in i Judas, som hade tillnamnet Iskariot och var en af de tolf. Och han gick bort och talade med öfversteprästerna och befälhafvarna för vakten, huruledes han skulle förråda honom åt dem, och sade: Hvad viljen I gifva mig, för att jag skall förråda honom åt eder? Och när de hörde det, blefvo de glada och kommo öfverens att gifva honom penningar. Och de utvägde åt honom trettio silfverpenningar. Och han gaf löfte och sökte efter lägligt tillfälle att förråda honom åt dem utan någon folkskockning.

Men på första sötebrödsdagen, när de slaktade påskalammet, gingo lärjungarna till Jesus och sade till honom: Hvar vill du, att vi skola tillreda för dig att äta påskalammet? Då sände han två af sina lärjungar, Petrus och Johannes, sägande: Gån in i staden! Se, när I kommen därin, skall en man möta eder, som bär en kruka vatten. Följen honom in i det hus, där han ingår, och sägen till husbonden: Mästaren säger dig: Min tid är nära. Hvar är härbärget, där jag kan äta påskalammet med mina lärjungar? Och han skall visa eder en stor sal i öfre våningen, ställd i ordning och tillredd; reden till där för oss. Och hans lärjungar gingo ut och kommo in i staden och funno, såsom han hade sagt dem, och tillredde påskalammet.

Men före påskhögtiden, då Jesus visste, att hans stund var inne, att han skulle gå bort ifrån denna världen till Fadern, sedan han hade älskat de sina, som voro i världen, älskade han dem intill änden. Och när det hade blifvit afton, kom han och satte sig till bords och de tolf apostlarna med honom. Och han sade till dem: Jag har högligen åstundat att äta detta påskalamm med eder, förrän jag lider; ty jag säger eder, att jag icke mer skall äta däraf, förrän det varder fullkomnadt i Guds rike. Och han tog en kalk, tackade och sade: Tagen honom och skiften eder emellan; ty jag säger eder, att jag icke skall dricka af vinträdets frukt intill den dagen, då jag dricker det nytt med eder i min Faders rike.

Och medan de åto i den natt, då Herren Jesus vardt förrådd, tog han ett bröd, tackade och bröt det och gaf lärjungarna och sade: Tagen, äten, detta är min lekamen, som för eder varder utgifven. Gören detta till min åminnelse. Sammalunda tog han ock kalken efter måltiden, tackade och gaf dem och sade: Dricken häraf alla. Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod, som för eder och för många varder utgjutet till syndernas förlåtelse; gören detta, så ofta I dricken, till min åminnelse. Och de drucko däraf alla.

Och då aftonmåltid vardt och djäfvulen redan hade ingifvit Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat, att han skulle förråda honom, och Jesus visste, att Fadern hade gifvit allt i hans händer, och att han hade utgått från Gud och gick till Gud, stod han upp från måltiden, lade af sig öfverklädnaden och tog ett linneklädе och band om sig. Sedan slog han vatten i tvättbäckenet och begynte två lärjungarnas fötter och torka dem med det linneklädе, hvarmed han var ombunden. Då kom han till Simon Petrus, och denne sade till honom:

Herre, skulle du två mina fötter? Jesus svarade och sade till honom: Hvad jag gör, vet du icke nu, men framdeles skall du få veta det. Petrus sade till honom: Aldrig någonsin skall du två mina fötter. Jesus svarade honom: Om jag icke tvår dig, så har du ingen del med mig. Simon Petrus sade till honom: Herre, icke blott mina fötter utan äfven mina händer och mitt hufvud! Jesus sade till honom: Den som har badat behöfver icke mer än två fötterna, utan han är hel och hållen ren; och I ären rena, dock icke alla. Ty han visste, hvem som skulle förråda honom; därför sade han: I ären icke alla rena.

Sedan han nu hade tvagit deras fötter och tagit på sig sin öfverklädnad och åter satt sig ned, sade han till dem: Förstån I, hvad jag har gjort eder? I kallen mig mästare och herre, och I sägen rätt, ty jag är det. Har nu jag, herren och mästaren, tvagit edra fötter, så bören I ock två hvarandras fötter. Ty jag har gifvit eder ett föredöme, på det att I ock skolen göra såsom jag har gjort eder. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En tjänare är icke förmer än hans herre, icke heller ett sändebud för mer än den som har sändt det. Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det. Icke talar jag om eder alla: jag vet, hvilka jag har utkorat; men på det att skriften må fullbordas: »Den som åt brödet med mig, han lyfte mot mig sin häl». Redan nu säger jag eder det, förrän det sker, på det att, när det har skett, I skolen tro, att det är jag. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som mottager en som jag sänder, han mottager mig, men den som mottager mig, han mottager den som har sändt mig.

När Jesus hade sagt detta, vardt han bedröfvad i sin ande och betygade och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En af eder skall förråda mig. Och lärjungarna vordo svårligen bedröfvade och sågo på hvarandra, tveksamma om hvilken han talade, och de begynte fråga sinsemellan, hvilken af dem den väl vore, som skulle göra detta. Och hvar och en af dem begynte säga till honom: Icke är det väl jag, Herre? Men han svarade och sade till dem: En af de tolf. Den som med mig har doppat handen i fatet, han skall förråda mig. Människosonen går bort, såsom det är skrifvet om honom; men ve den människa, genom hvilken Människosonen varder förrådd. Det vore godt för den människan, att hon icke vore född. Och Judas, som förrådde honom, svarade och sade: Rabbi, icke är det väl jag? Då sade han till honom: Du sade det.

Men det var en af hans lärjungar, som satt till bords invid Jesu bröst, o. h hvilken Jesus älskade. Till denne vinkade då Simon Petrus, att han skulle fråga, hvem den kunde vara, om hvilken han talade. Då lutade sig denne intill Jesu bröst och sade till honom: Herre, hvilken är det? Jesus svarade: Den är det, åt hvilken jag räcker det indoppade brödstycket. Och när han hade indoppat brödstycket, gaf han det åt Judas Iskariot, Simons son. Och efter det brödstycket för satan in i honom. Då sade Jesus till honom: Hvad du gör, gör snart. Men ingen af dem som vid bordet satto förstod, hvarför han sade detta till honom; ty några menade, att Jesus, emedan Judas hade pungen, sade till honom: Köp hvad vi behöfva till högtiden, eller att han skulle gifva något till de fattiga. När han nu hade tagit brödstycket, gick han strax ut; och det var natt. Och när han hade gått ut, sade Jesus: Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom. Är nu Gud förhärligad i honom, så skall ock Gud förhärliga honom i sig själf, och han skall snart förhärliga honom.

Och när de hade sjungit lofsången, gick Jesus ut med sina lärjungar öfver bäcken Kidron till Oljeberget. Men det vardt ock en tvist mellan dem, hvilken af dem skulle anses vara störst. Då sade han till dem: Folkens konungar härska öfver dem, och de som hafva makt öfver dem kallas nådiga herrar. Men I icke så; utan den som är störst ibland eder vare såsom den yngste, och den förnämste vare såsom den som tjänar. Ty hvilkendera är större, den som sitter till bords, eller den som tjänar? Månne icke den som sitter till bords? Men jag är midt ibland eder såsom den som tjänar. Men I ären de, som hafva förblifvit hos mig i mina frestelser. Och jag öfverlåter ett rike åt eder, såsom min Fader har öfverlåtit det åt mig, på det att I måtten äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolf släkter.

Och Jesus sade till dem: I denna natt skolen I alla taga anstöt af mig, ty det är skrifvet: »Jag skall slå herden, och fåren i hjorden skola varda förskingrade». Men sedan jag har uppstått, skall jag gå före eder till Galileen. Och

Herren sade: Simon, Simon, se, satan har begärt eder för att sålla eder såsom hvete; men jag har bedt för dig, att din tro icke må varda om intet. Och när du en gång har blifvit omvänd, så styrk dina bröder. Och Petrus sade till honom: Om än alla taga anstöt af dig, skall jag dock aldrig taga anstöt. Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag, i denna natt, förrän hanen har två gånger galit, skall du tre gånger förneka mig. Då sade han ännu kraftigare: Om jag än måste dö med dig, skall jag dock icke förneka dig. Sammalunda sade de ock alla.

Och han sade till dem: När jag utsände eder utan penningpung och ränsel och skor, icke har väl eder något fattats? Och de svarade: Intet. Då sade han till dem: Men nu, den som har penningpung, han tage honom med sig, sammalunda ock ränsel; och den som icke har, han sälje sin mantel och köpe sig ett svärd; ty jag säger eder, att på mig måste ännu fullbordas det som är skrifvet: »Och bland ogärningsmän vardt han räknad». Ty det som rör mig når nu sitt slut. Då sade de: Herre, se här äro två svärd. Och han sade till dem: Det är nog.

Andra akten.

Hvad Kristus gör och lider hos sin himmelske Fader i örtagården, förrän han gripes.

Då kom Jesus med dem till det ställe, som kallas Getsemane, och där var en örtagård, i hvilken han gick in och hans lärjungar. Men äfven Judas, som förrådde honom, kände detta ställe, ty Jesus hade ofta där kommit tillsammans med sina lärjungar. Och han sade till sina lärjungar: Sitten här, medan jag går dit bort och beder. Och han tog Petrus och Jakob och Johannes, Sebedei två söner, med sig och begynte förfäras, bedröfvas och ängslas. Och han sade till dem: Min själ är djupt bedröfvad intill döden, blifven här och vaken med mig och bedjen, att I icke mån komma i frestelse. Och han gick litet längre fram från dem, vid pass ett stenkast, föll ned på sitt ansikte till jorden och bad, att, om möjligt vore, denna stund måtte gå från honom. Och han sade: Abba Fader! Allt är möjligt för dig; är det möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du! Och han gick till lärjungarna och fann dem sofvande och sade till Petrus: Simon, sofver du? Förmådden I så icke vaka en enda timme med mig? Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt. Åter gick han bort för andra gången och bad, sägande: Min Fader, om denna kalk icke kan gå från mig, med mindre jag dricker honom, så ske din vilja. Så kom han och fann dem åter sofvande, ty deras ögon voro tunga, och de visste icke, hvad de skulle svara honom. Och han lät dem vara och gick åter bort och bad för tredje gången, sägande: Fader, o att du ville taga denna kalk ifrån mig! Ske dock icke min vilja, utan din!

Och honom syntes en ängel från himmelen, som styrkte honom. Och han kom i mycket stor ångest och bad ännu ifrigare, och hans svett vardt såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden. Och då han stod upp från bönen och kom till sina lärjungar, fann han dem insomnade af bedröfvelsen, och han sade till dem: Sofven nu och hvilen eder. Det är nog. Stunden har kommit. Se, Människosonen antvardas i syndarnes händer. Stån upp, låtom oss gå; se, den är nära, som förråder mig.

Tredje akten.

Hvad Kristus gör och lider hos de andliga fäderna, Hannas och Kaifas, och står till rätta inför rådet.

Och medan han ännu talade, se, då kom Judas, en af de tolf, och med honom en stor folkskara med svärd och stafvar, bloss och lampor, utsända af öfversteprästerna, fariséerna, de skriftlärda och folkets äldsta. Men den som förrådde honom hade gifvit dem ett tecken, sägande: Den som jag kysser, han är det; gripen honom och bortfören honom säkert.

Då nu Jesus visste allt hvad som skulle vederfaras honom, gick han ut och sade till dem: Hvem söken I? De svarade honom: Jesus från Nasaret. Jesus sade till dem: Det är jag. Och äfven Judas, som förrådde honom, stod ibland dem. När han nu sade till dem: det är jag, drogo de sig tillbaka och föllo till marken. Då frågade han dem åter: Hvem söken I? Och de sade: Jesus från Nasaret. Jesus svarade: Jag sade eder, att det är jag. Söken I nu mig, så låten dessa gå; på det att det ord skulle fullbordas, som han hade sagt: Af dem som du har gifvit mig förlorade jag ingen.

Då gick Judas fram till Jesus och sade: Hell dig, rabbi, och kysste honom ifrigt. Men Jesus sade till honom: Min vän, för hvad är du här? Judas, förråder du Människosonen med en kyss? Då stego de fram och buro händer på Jesus och grepo honom. När nu de som voro omkring honom sågo, hvad som var på färde, sade de till honom: Herre, skola vi slå till med svärd? Simon Petrus, som hade ett svärd, drog då ut det och slog öfversteprästens tjänare och afhögg hans högra öra. Och tjänarens namn var Malkus. Då svarade Jesus och sade: Låten det blifva vid detta. Och han sade till Petrus: Stick svärdet i skidan, ty alla de som taga till svärd skola förgås med svärd. Eller menar du, att jag nu icke kunde bedja min Fader, och han skulle sända till min hjälp mer än tolf legioner änglar? Den kalk, som min Fader har gifvit mig, skall jag icke dricka den? Huru blefve då skrifterna fullbordade, att så måste ske? Och han tog på tjänarens öra och helade honom.

I samma stund sade Jesus till öfversteprästerna och till befälhafvarna öfver tempelvakten och till de äldsta och till folket, som hade kommit till honom: Såsom mot en röfvare hafven I gått ut med svärd och stafvar för att fasttaga mig. Hvar dag har jag suttit bland eder i templet, lärande, och I hafven icke uträckt edra händer mot mig, men detta är eder stund och mörkrets makt; på det att skrifterna skola fullbordas. Då öfvergåfvo alla lärjungarna honom och flydde.

Då grepo krigsskaran och befälhafvaren och judarnas tjänare Jesus och bundo honom och förde honom bort, först till Hannas, ty han var svärfar till Kaifas, som var öfverstepräst det året. Och Kaifas var den som hade gifvit judarna det rådet, att det var nyttigt, att en människa dog för folket.

Och med honom följde en ung man, som hade ett linneklädе kastadt öfver sin nakna kropp, och honom grepo de unga männen. Men han lämnade linneklädet kvar och flydde naken från dem.

Och de förde Jesus bort till öfversteprästen Kaifas, hos hvilken de skriftlärda och de äldsta voro församlade. Och Simon Petrus och en annan lärjunge följde Jesus. Men denne lärjunge var bekant med öfversteprästen och gick med Jesus in i öfversteprästens palats. Och Petrus stod utanför vid porten. Då gick den andre lärjungen, som var bekant med öfversteprästen, ut och talade med portvakterskan och förde Petrus in. Och en tjänstekvinna, som fick se honom sitta vid elden, fäste ögonen på honom och sade: Du var ock med Jesus, galiléen. Men han nekade inför alla och sade: Jag vet icke, ej heller förstår jag, hvad du säger. Och han gick ut på den yttre gården. Och hanen gol.

Då frågade öfversteprästen Jesus om hans lärjungar och om hans lära. Jesus svarade honom: Jag har öppet talat för världen, jag har alltid lärt i synagogan och i templet, där alla judar komma tillsammans, och hemligen har jag intet talat. Hvarför spörjer du mig? Spörj dem som hafva hört, hvad jag har talat till dem. Se, dessa veta, hvad jag har sagt. När han hade sagt detta, gaf en af tjänarna, som stod bredvid, Jesus en kindpust och sade: Skall du så svara öfversteprästen? Jesus svarade honom: Har jag talat orätt, så visa, att det är orätt; men har jag talat rätt, hvarför slår du mig?

Och Hannas sände honom bunden till öfversteprästen Kaifas.

Men Simon Petrus stod och värmde sig med drängarna och tjänarna, som hade gjort upp en koleld midt på gården, emedan det var kallt. Då såg honom en annan tjänstekvinna och sade till dem som voro där: Denne var ock med Jesus, nasaréen. Då sade de till honom: Icke är väl äfven du en af hans lärjungar? Och åter nekade han och svor: Jag är det icke. Och litet därefter, vid pass en timme, försäkrade en annan och sade: För visso är du en af dem, ty du är ock en galilé, och ditt uttal ljuder så. Då sade en af öfversteprästens tjänare, en frände till den, på hvilken Petrus hade afhuggit örat: Såg jag dig icke med honom i ortagården? Då begynte han förbanna sig och svärja: Jag känner icke denna människa, om hvilken I talen. Och strax, medan han ännu talade, gol hanen. Och Herren vände sig om och såg på Petrus. Och då kom Petrus ihåg Herrens ord, huru han hade sagt till honom: Förrän hanen har två gånger galit, skall du tre gånger förneka mig. Och Petrus gick ut och grät bitterligen.

Men öfversteprästerna och de äldsta och hela rådet sökte falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna låta döda honom, men de funno intet. Ty många vittnade falskt mot honom, men vittnesbörden voro icke samstämmiga. Men slutligen framträdde två falska vittnen

och vittnade falskt mot honom och sade: Vi hafva hört honom säga: Jag skall bryta ned Guds tempel, som är gjordt med händer, och på tre dagar bygga upp ett annat, som icke är gjordt med händer. Men icke ens så blef deras vittnesbörd samstämmigt.

Då stod öfversteprästen upp ibland dem och frågade Jesus, sägande: Svarar du intet till det som dessa vittna mot dig? Men han teg och svarade intet. Åter frågade öfversteprästen honom och sade till honom: Är du Kristus, den välsignades son? Jag besvär dig vid den lefvande Guden, att du säger oss, om du är Kristus, Guds Son? Jesus sade till honom: Du sade det, jag är det. Dock säger jag eder: Härefter skolen I få se Människosonen sitta på kraftens högra sida och komma på himmelens skyar. Då ref öfversteprästen sönder sina kläder och sade: Han har hädat. Hvad behöfva vi mer några vittnen? Se, I hafven nu hört hans hädelse. Hvad synes eder? Men de svarade alla och sade: Han är skyldig till döden.

Och de män, som fasthöllo Jesus, begabbade honom, spottade honom i ansiktet och slogo honom med knytnäfvarna. Somliga bundo för hans ögon och slogo hans ansikte och frågade honom, sägande: Profetera för oss, Kristus, hvem det var som slog dig. Och många andra hädelser sade de mot honom.

Och strax på morgonen, när det hade blifvit dag, församlade sig alla öfversteprästerna med de skriftlärda och folkets äldsta, hela det stora rådet, och höllo en rådplägning mot Jesus, för att kunna låta döda honom. Och de förde honom upp inför sitt råd och sade: Är du Kristus, så säg oss det. Och han sade till dem: Om jag säger eder det, så tron I det icke, och äfven om jag frågar, så svaren I mig icke, ej heller gifven I mig lös. Men härefter skall Människosonen sitta på Guds krafts högra sida. Då sade de alla: Så är du då Guds Son? Och han sade till dem: I sägen det, ty jag är så. Och de sade: Hvad vittnesbörd behöfva vi nu mer? Ty vi hafva själfva hört det af hans mun.

Fjärde akten.

Hvad Kristus gör och lider hos de världsliga domarna, Pilatus och Herodes, och står till rätta i landshöftdingens palats.

Och hela hopen af dem stod upp, och de bundo Jesus och förde honom till landshöfdingens palats och antvardade honom åt landshöfdingen Pontius Pilatus. När då Judas, som förrådde honom, såg, att han var dömd, ångrade han sig och bar igen de trettio silfverpenningarna till öfversteprästerna och de äldsta och sade: Jag har syndat, då jag förrådde oskyldigt blod. Då sade de: Hvad kommer det oss vid? Du må se dig om. Och han kastade silfverpenningarna i templet och begaf sig därifrån och gick bort och hängde sig.

Men öfversteprästerna togo silfverpenningarna och sade: Det är icke lofligt att kasta dem i offerkistan, ty det är blods värde. Och när de hade hållit råd, köpte de för dem krukmakarens åker till begrafningsplats för främlingarna. Därför har den åkern blifvit kallad blodsåker intill denna dag. Då vardt fullbordadt det som var sagdt genom profeten Jeremias, som sade: »Och de togo de trettio silfverpenningarna, värdet för den värderade, hvilken de hade värderat å Israels barns vägnar; och de gåfvo dem för krukomakarens åker, såsom Herren hade befallt mig».

När de nu hade kommit med Jesus till landshöfdingens palats, gingo judarna själfva icke in i palatset, för att icke blifva orenade, utan kunna hålla påskmåltid. Då gick Pilatus ut till dem och sade: Hvad klagomål fören I mot denne man? De svarade och sade till honom: Vore denne icke en illgärningsman, så hade vi icke antvardat honom åt dig. Då sade Pilatus till dem: Tagen I honom och dömen honom efter eder lag. Då sade judarna till honom: Oss är icke lofligt att döda någon; på det att Jesu ord skulle fullbordas, hvilka han hade sagt, då han gaf till känna, hurudan död han skulle dö.

Och de begynte anklaga honom, sägande: Denne hafva vi funnit förvända folket och förbjuda att gifva kejsaren skatt och säga sig själf vara Kristus, en konung. Pilatus gick då åter in i palatset och tillkallade Jesus och sade till honom: Är du judarnas konung? Jesus svarade honom: Säger du detta af dig själf, eller hafva andra sagt dig det om mig? Pilatus svarade: Icke är väl jag en jude? Ditt folk och öfversteprästerna hafva antvardat dig åt mig; hvad har du gjort? Jesus svarade: Mitt rike är icke af denna världen. Om mitt rike vore af denna världen, så skulle ju mina tjänare kämpa därför, att jag icke blefve antvardad åt judarna; men nu är mitt rike icke härifrån. Då sade Pilatus till

honom: Så är du då en konung? Jesus svarade: Du säger det: jag är en konung; därtill är jag född, och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Hvar och en som är af sanningen, han hör min röst. Pilatus sade till honom: Hvad är sanning? Och när han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och sade till dem: Jag finner intet brott hos honom.

Och när han blef anklagad af öfversteprästerna och de äldsta, svarade han intet. Då sade Pilatus till honom: Hör du icke, huru mycket de vittna mot dig? Och han svarade honom icke på ett enda ord, så att landshöfdingen förundrade sig storligen. Men de blefvo ifrigare och sade: Han uppviglar folket, lärande i hela judiska landet, från Galileen och ända hit.

Och när Pilatus hörde nämnas Galileen, frågade han, om mannen var en galilé. Och då han förnam, att han var från det land, som lydde under Herodes, sände han honom till Herodes, som ock själf var i Jerusalem under dessa dagar. Men när Herodes fick se Jesus, vardt han ganska glad, ty han hade länge velat se honom, emedan han hade hört mycket om honom och hoppades få se något tecken göras af honom. Och han frågade honom om många stycken, men han svarade honom intet. Men öfversteprästerna och de skriftlärda stodo och anklagade honom häftigt; och Herodes med sitt krigsfolk föraktade och begabbade honom och klädde honom i en lysande klädnad och sände honom tillbaka till Pilatus. Och Pilatus och Herodes blefvo vänner med hvarandra på den dagen, ty mellan dem hade tillförne varit ovänskap.

Och Pilatus kallade tillhopa öfversteprästerna och rådsherrarna och folket och sade till dem: I hafven fört till mig denne man, såsom den där förvänder folket, och se, jag har förhört honom i eder närvaro och icke funnit hos denne man något af de brott, för hvilka I anklagen honom; men ej heller Herodes, ty jag sände eder till honom, och se, intet som förtjänar döden är gjordt af honom; därför vill jag tukta honom och gifva honom lös.

Men vid högtiden plägade landshöfdingen gifva åt folket en fånge lös, hvilken de begärde. Och de hade då en beryktad fånge, en röfvare, som hette Barabbas, hvilken var fängslad tillika med sina medbrottsliga i ett upplopp, hvilka under upploppet hade begått dråp. Då ropade folket och begynte begära, att han ville göra såsom han alltid plägade göra åt dem. Pilatus svarade dem och sade: Det är en sed hos eder, att jag vid påsken gifver eder en fånge lös. Hvilken viljen I, att jag skall gifva eder lös, Barabbas eller Jesus, judarnas konung, som kallas Kristus? Ty han visste, att öfversteprästerna af afund hade utlämnat honom. Men öfversteprästerna och de äldsta öfvertalade folket, att de skulle begära Barabbas och förgöra Jesus. Då ropade hela hopen och sade: Röj denne ur vägen och gif oss Barabbas lös. Åter talade Pilatus till dem och ville gifva Jesus lös, sägande: Hvad viljen I då, att jag skall göra med den som I kallen judarnas konung? De ropade alla: Korsfäst, korsfäst honom! Då sade han till dem för tredje gången: Hvad ondt har han då gjort? Jag har icke funnit något hos honom, som förtjänar döden. Därför vill jag tukta honom och gifva honom lös. Men de lågo åt med höga rop och begärde, att han skulle korsfästas, och deras och öfversteprästernas rop blef allt starkare.

Så tog då Pilatus Jesus och lät gissla honom. Men landshöfdingens krigsmän togo Jesus till sig in i palatset och församlade hela skaran omkring honom och afklädde honom och klädde på honom en röd mantel och flätade en krona af törnen, hvilken de satte på hans hufvud, och gåfvo honom ett rör i hans högra hand och föllo på knä framför honom och begabbade honom och begynte hälsa honom och sade: Hell dig, judarnas konung! Och de spottade på honom och gåfvo honom kindpustar och togo röret och slogo hans hufvud.

Och Pilatus gick åter ut och sade till dem: Se, jag för honom ut till eder, att I mån förstå, att jag icke finner något brott hos honom. Då gick Jesus ut, bärande törnekronan och den purpurfärgade manteln; och han sade till dem: Se, människan! När nu öfversteprästerna och tjänarna sågo honom, ropade de och sade: Korsfäst, korsfäst! Pilatus sade till dem: Tagen I honom och korsfästen honom; ty jag finner icke något brott hos honom. Judarna svarade honom: Vi hafva en lag, och efter vår lag måste han dö, ty han har gjort sig själf till Guds Son.

När nu Pilatus hörde detta tal, fruktade han ännu mer och gick åter in i palatset och sade till Jesus: Hvarifrån är du? Men Jesus gaf honom intet svar.

Då sade Pilatus till honom: Talar du icke till mig? Vet du icke, att jag har makt att gifva dig lös och har makt att korsfästa dig? Jesus svarade: Du hade ingen makt öfver mig, om det ej vore dig gifvet ofvanefter. Därför har den större synd, som har antvardat mig åt dig. Därefter sökte Pilatus gifva honom lös, men judarna ropade och sade: Gifver du denne lös, så är du icke kejsarens vän. Hvar och en som gör sig till konung, han sätter sig upp mot kejsaren.

Då Pilatus hörde detta tal, förde han ut Jesus och satte sig på domstolen på en plats, som kallas Litostroton, på ebreiska Gabbata. Och det var påskens tillredelsedag, och det var vid sjätte timmen. Men medan han satt på domarsätet, sände hans hustru till honom och sade: Befatta dig icke med denne rättfärdige man; ty jag har i drömmen lidit mycket för hans skull.

Och Pilatus sade till judarna: Se, eder konung! Men de ropade: Bort, bort med honom, korsfäst honom! Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa eder konung? Öfversteprästerna svarade: Vi hafva ingen annan konung än kejsaren.

När nu Pilatus såg, att han icke kunde uträtta något, utan att sorlet ökades, ville han göra folket till viljes och dömde, att det skulle ske såsom de begärde. Och han tog vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: Oskyldig är jag i denne rättfärdige mans blod. I mån se eder om. Och allt folket svarade och sade: Hans blod komme öfver oss och öfver våra barn. Då gaf han dem Barabbas lös, som hade blifvit kastad i fängelse för upplopp och dråp, och hvilken de begärde, men Jesus öfverlämnade han åt deras vilja till att korsfästas.

Femte akten.

Hvad Kristus gör och lider hos alla i gemen, då domen skall efterkommas på Golgata, och hvad som sker i hans dödsstund.

Och krigsmännen togo Jesus, afklädde honom manteln och klädde på honom hans egna kläder och förde honom bort till att korsfästas. Och han bar sitt kors. Men när de gingo ut, funno de en man från Cyrene, som hette Simon, Alexanders och Rufi fader. Han kom från landet och gick förbi. Honom togo de och tvingade att bära hans kors. Och de lade korset på honom, att han skulle bära det efter Jesus.

Men honom följde en stor hop folk och kvinnor, som jämrade sig och gräto öfver honom. Och Jesus vände sig om till dem och sade: I Jerusalems döttrar, gråten icke öfver mig, utan gråten öfver eder själfva och öfver edra barn! Ty se, dagar skola komma, då de skola säga: Saliga äro de ofruktsamma och de kveder, som icke hafva fött, och de spenar, som icke hafva gifvit di. Då skola de begynna att säga till bergen: fallen öfver oss, och till kullarna: skylen oss! Ty om de göra detta med det friska trädet, hvad skall då ske med det torra?

Och äfven två andra, som voro ogärningsmän, utfördes med honom till att aflifvas. Och de förde honom till det ställe, som på ebreiska kallas Golgata, det betyder hufvudskalleplats. Och de gåfvo honom myrrablandadt vin eller ättika, blandad med galla, att dricka, och när han hade smakat därpå, ville han icke dricka. Och där korsfäste de honom och med honom de två ogärningsmännen, den ene på den högra sidan och den andre på den vänstra, och Jesus i midten. Och så blef skriften fullbordad, som säger: »Och bland ogärningsmän vardt han räknad.» Och det var den tredje timmen, då de korsfäste honom. Och Jesus sade: Fader, förlåt dem; ty de veta icke, hvad de göra. Men Pilatus skref ock en öfverskrift och satte den på korset; och det var skrifvet: Jesus från Nasaret, judarnas konung. Denna öfverskrift läste många af judarna, ty det ställe, där Jesus var korsfäst, låg nära staden, och det var skrifvet på ebreiska och grekiska och latin. Då sade judarnas öfverstepräster till Pilatus: Skrif icke: Judarnas konung, utan att denne har sagt: Jag är judarnas konung. Pilatus svarade: Hvad jag har skrifvit, det har jag skrifvit.

Då nu krigsmännen hade korsfäst Jesus, togo de hans kläder och gjorde fyra delar, en del åt hvarje krigsman, och lifklädnaden med. Men lifklädnaden var icke sömmad utan väfd uppifrån och alltigenom. Därför sade de sinsemellan: Låtom oss icke skära sönder denna, utan kasta lott om honom, hvem han skall tillhöra; på det att skriften skulle fullbordas, som säger: »De hafva skiftat mina kläder mellan sig och kastat lott om min klädnad.» Och detta gjorde nu krigsmännen.

Men vid Jesu kors stodo hans moder och hans moders syster, Maria, Kleopas' hustru, och Maria Magdalena. När Jesus fick se sin moder och bredvid henne den lärjunge, som han älskade, sade han till sin moder: Kvinna, se din son! Sedan sade han till lärjungen: Se, din moder! Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig.

Och folket stod och såg på. Och de som gingo förbi hånade honom och riste sina hufvud och sade: Tvi dig! Du som bryter ned templet och bygger upp det på tre dagar, hjälp dig själf! Är du Guds Son, så stig ned från korset. Sammaledes begabbade honom ock öfversteprästerna med de skriftlärda och de åldsta och sade: Andra har han hulpit, sig själf kan han icke hjälpa. Är han Israels konung, så stige han nu ned från korset, och vi skola tro honom. Han har förtröstat på Gud; han frälse honom nu, om han har lust till honom; ty han har sagt: Jag är Guds Son. Och äfven krigsmännen begabbade honom och gingo fram och räckte honom ättika och sade: Är du judarnas konung, så hjälp dig själf.

Och en af de ogärningsmän, som voro upphängda, hädade honom och sade: Är du Kristus, så hjälp dig själf och oss. Då svarade den andre, näpste honom och sade: Fruktar du icke ens Gud, då du är under samma dom? Och oss sker rätt, ty vi lida det våra gärningar äro värda, men denne har intet ondt gjort. Och han sade till Jesus: Herre, kom ihåg mig, då du kommer i ditt rike. Och Jesus sade till honom: Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset.

Och det var vid sjätte timmen. Men från sjätte timmen vardt mörker öfver hela landet ända till nionde timmen, och solen miste sitt sken. Och i nionde timmen ropade Jesus med hög röst, och sade: Eli, Eli, lama sabaktani? hvilket betyder: Min Gud, min Gud, hvarför har du öfvergifvit mig? Och några af dem som stodo där bredvid och hörde detta sade: Se, han åkallar Elias.

Därefter, emedan Jesus visste, att allt redan var fullkomnadt, sade han, på det att skriften skulle fullbordas: Jag törstar. Och där stod ett kärl, fullt af ättika. Och strax lopp en af dem och tog en svamp och fyllde den med ättika och satte den på en isopstängel och förde den till hans mun och gaf honom att dricka. Men de andra sade: Håll, låtom oss se, om Elias kommer för att taga honom ned. Då nu Jesus hade tagit ättikan, sade han: Det är fullkomnadt. Och åter ropade Jesus med hög röst och sade: Fader, i dina händer befaller jag min ande. Och då han hade sagt detta, böjde han ned hufvudet och gaf upp andan.

Och se, förlåten i templet rämnade i två stycken, från ofvan och ända ned, och jorden skalf och hällebergen rämnade, och grafvarna öppnades, och många de afsomnade heligas kroppar stodo upp, och de gingo ut ur sina grafvar, efter hans uppståndelse, och gingo in i den heliga staden och uppenbarades för många.

Men när höfvitsmannen, som stod där midt emot honom, och de som med honom höllo vakt om Jesus sågo, att han med ett sådant rop gaf upp andan, och sågo jordbäfningen och de ting, som skedde, blefvo de högligen förskräckta och prisade Gud och sade: För visso var denne en rättfärdig man och Guds Son. Och allt folket, som hade sammankommit till att se härpå, då de sågo, hvad som hade skett, slogo de sig för bröstet och vände tillbaka. Men alla hans vänner och de kvinnor, som hade följt med honom från Galileen, stodo långt ifrån och sågo detta, bland hvilka voro äfven Maria Magdalena och Maria, Jakob den lilles och Joses' moder, och Salome, Sebedei söners moder, hvilka, medan han var i Galileen, hade följt och tjänat honom, och många andra kvinnor, som med honom hade gått upp till Jerusalem.

På det att nu kropparna icke skulle blifva kvar på korset öfver sabbaten, emedan det var tillredelsedag, och den sabbatsdagen var stor, både judarna Pilatus, att deras ben måtte sönderslås och kropparna borttagas. Då kommo krigsmännen och sönderslogo benen både på den förste och på den andre, som var korsfäst med honom. Men när de kommo till Jesus och sågo honom redan vara död, slogo de icke sönder hans ben, men en af krigsmännen stack upp hans sida med ett spjut, och strax gick där ut blod och vatten. Och den som har sett detta har vittnat därom, och hans vittneshörd är sant, och han vet, att han säger sant, på det att I ock skolen tro. Ty detta skedde, på det att skriften skulle fullbordas: »Intet ben skall sönderslås på honom». Och åter säger en annan skrift: »De skola se upp till den som de hafva stungit».

Sjätte akten.

Huru Kristus varder begrafven af Josef och Nikodemus i en örtagård, och hvad som tilldrager sig därvid.

Och redan om aftonen, emedan det var tillredelsedag, det är dagen före sabbaten, kom Josef, som var från Arimatea, en judisk stad, en rik man och ansedd rådsherre, god och rättfärdig, och hvilken icke hade samtyckt till deras råd och gärning, och som jämväl väntade, äfven han, efter Guds rike och var en Jesu lärjunge, fastän i hemlighet af fruktan för judarna. Han gick dristeligen in till Pilatus och begärde Jesu kropp. Men Pilatus undrade, om han redan var död, och kallade till sig höfvitsmannen och frågade honom, om han länge sedan dött. Och då han hade fått veta det af höfvitsmannen, skänkte han Jesu kropp åt Josef. Och denne köpte en linneduk. Men äfven Nikodemus, som första gången hade kommit till Jesus om natten, kom och bar en blandning af myrra och aloe, vid pass ett hundra skålpund. Så togo de nu ned Jesu kropp och svepte honom i en ren linneduk med de välluktande kryddorna, såsom judarna hafva för sed att tillreda till begrafning. Men i den trakt, där han var korsfäst, var en örtagård och i örtagården en ny graf, hvilken Josef hade uthuggit i hälleberget, i hvilken ännu ingen hade blifvit lagd. Där lade de då Jesus, för judarnas tillredelsedags skull, emedan grafven var nära, och sabbaten begynte ingå. Och de vältrade en stor sten för dörren till grafven och gingo därifrån.

Och där voro de kvinnor, som hade kommit med honom från Galileen, Maria Magdalena och Maria, Joses' moder, sittande midt emot grafven, och de besågo grafven, och huru hans kropp lades. Och de gingo tillbaka och tillredde välluktande kryddor och smörjelser; men om sabbaten voro de stilla efter budordet.

På den följande dagen, som var dagen efter tillredelsedagen, kommo öfversteprästerna och fariséerna tillsammans till Pilatus och sade: Herre, vi hafva erinrat oss, att denne förförare sade, när han ännu lefde: Efter tre dagar skall jag uppstå. Bjud fördenskull, att grafven bevakas intill den tredje dagen, att icke till äfventyrs lärjungarna komma och stjäla honom bort och säga till folket: han är uppstånden från de döda; och så blifver den sista villan värre än den första. Då sade Pilatus till dem: Där hafven I vakt; gån och bevaken, bäst I kunnen. Och de gingo bort och bevakade grafven med vakten, sedan de hade förseglat stenen.

Några årtal till bibliska historien.

före Kr.	
4000.	Människans skapelse.*
2348.	Syndafloden.**
2247.	Babyloniska förbistringen.
1998.	Noas död.
1996.	Abraham födes.
1821.	Abraham dör.
1760.	Jakob flyr för Esau.
1728.	Josef säljes.
1689.	Jakob dör.
1635.	Josef dör.
1570.	Mose födes.
1530.	Mose flyr.***
1491.	Uttåget ur Egypten.
1451.	Mose dör. Jeriko intages.
1426.	Josua dör.
1249.	Gideon.
1155.	Samuel födes.
1096.	Saul konung.†
1056.	David konung.
1033.	Salomo födes.
1016.	David dör.
1011—1004.	Templet bygges.
976.	Salomo dör. Rehabeam konung i Juda. Jerobeam konung i Israel.
900.	Profeten Elia.
883.	Jehu konung i Israel.
726.	Hiskia konung i Juda.
721.	De 10 stammarna föras fångna till Assyrien.
697.	Manasse konung i Juda.
609.	Jojakim » »
606.	Nebukadnessar intager Jerusalem.
599.	Jojakin konung 3 mån. Jerusalem intages för 2:dra gången af Nebukadnessar.
599.	Sidkia konung.

före Kr.	
587.	Jerusalem intages tredje gången. Templet uppbrännes.
535.	Templets återuppbyggande påbörjas under Serubbabel.
324.	Alexander den store dör.
203.	Antiochus den store eröfrar Palestina.
170.	Antiochus Epifanes tager Jerusalem, ohelgar templet.
165.	Judas Mackabeus renar templet.
63.	Pompejus intager Jerusalem.
40.	Herodes utnämnes till konung öfver Judeen.
17.	Herodes börjar återuppbyggandet af templet.
e. Kr.	
30.	Jesus döpes.
33 el. 34.	Jesu korsfästelse.
36.	Stefanus' död.
37.	Pauli omvändelse.
40.	Kornelius' omvändelse.
42.	Den första kristna församling af judar och hedningar bildas i Antiokia.
44.	Jakobs martyrdöd.
45.	Pauli första missionsresa.
48.	Apostlamötet i Jerusalem (Apg. 15).
49.	Pauli andra missionsresa.
52.	Paulus i Korint.
54.	Pauli tredje missionsresa.
58.	Paulus fängslas.
61.	Paulus kommer till Rom.
66.	Paulus och Petrus lida martyrdöden i Rom.
70.	Jerusalems förstöring.

* Enligt judarnas räkning 3760, enligt de sjuttio uttolkarnas text 5503.
** Enligt de sjuttio uttolkarnas text 3261.
*** Enligt en annan sannolikare räkning omkr. 1330. Detta inverkar naturligtvis äfven på den följande och på den föregående tidräkningen.
† Här börjar den någorlunda säkra tidräkningen.

Benämningar på vår Frälsare,
förekommande i den heliga skrift.

A och O. Upp. 1: 8; 21: 6; 22: 13.
Adam, den siste. 1 Kor. 15: 45.
Allsvåldige. Upp. 1: 8.
Amen. Upp. 3: 14.
Arfvinge, Guds. Matt. 21: 38; Mark. 12: 7; Luk. 20: 14; Hebr. 1: 2.

Baner. Jes. 11: 10.
Barn. Jes. 9: 6; Luk. 2: 16, 48.
Begynnelsen till Guds skapelse. Upp. 3: 14.
Biskop. 1 Petr. 2: 25.
Brudgum. Matt. 9: 15; 25: 1, 5, 6, 10; Mark. 2: 19, 20; Luk. 5: 34, 35; Joh. 3: 29.
Bröd, lifvets. Joh. 6: 35, 41, 50, 51, 58.
» Guds. Joh. 6: 33.
» som kommit ned från himmelen. Joh. 6: 41, 50, 58.
» det lefvande. Joh. 6: 51.

David. Jer. 30: 9; Hes. 34: 23; 37: 24; Hos. 3: 5.
Davids son. Matt. 1: 1; 9: 27; m. fl.
» telning. Jer. 23: 5; 33: 15; Upp. 5: 5; 22: 16.
» ättling. Upp. 22: 16.
Den Högstes son. Luk. 1: 32; 8: 28.
Den samme i går och i dag och i evighet. Hebr. 13: 8.
Den som är och som var och som kommer. Upp. 1: 8.
Domaren. Apg. 10: 42; 2 Tim. 4: 8; Jak. 4: 12; 5: 9.
Dörren. Joh. 10: 7, 9.

Enfödd af Fadern. Joh. 1: 14, 18; 3: 16, 18; 1 Joh. 4: 9.
Evig Fader. Jes. 9: 6.
Evigt lif. 1 Joh. 1: 2; 5: 20.

Frid. Ef. 2: 14.
Fridsfurste. Jes. 9: 6.
Frälsare. Luk. 1: 47; 2: 11; Joh. 4: 42; Apg. 5: 31; 13: 23; Ef. 5: 23; Fil. 3: 20; 1 Tim. 1: 1; 2: 3; 4: 10; 2 Tim. 1: 10; Tit. 1: 3, 4; 2: 10, 13; 3: 4, 6; 2 Petr. 1: 1, 11; 2: 20; 3: 2, 18; 1 Joh. 4: 14; Jud. 25.
Frälsning. Jes. 52: 10; Luk. 2: 30; 3: 6; Apg. 13: 47.
Frälsningens horn. Luk. 1: 69.
Frälsningshöfding. Hebr. 2: 10.
Furste. Jes. 55: 4; Matt. 2: 6.
» lifvets. Apg. 3: 15.
» öfver konungarna på jorden. Upp. 1: 5.
Förargelseklippa. Rom. 9: 33; 1 Petr. 2: 8.
Förlossaren. Rom. 11: 26.
Försoningen. 1 Joh. 2: 2; 4: 10.
Förstfödd. Hebr. 1: 6.
» bland de döda. Upp. 1: 5.
Förste och siste. Upp. 1: 17.
Förstling. 1 Kor. 15: 20, 23.
Försvarare. 1 Joh. 2: 1.

Grundsten. Jes. 28: 16.
Gud. Jes. 9: 6; Joh. 1: 1; 20: 28; Rom. 9: 5; 1 Joh. 5: 20.

Guds helige. Luk. 4: 34.
» härlighets återsken. Hebr. 1: 3.
» kraft. 1 Kor. 1: 24.
» Lamm. Joh. 1: 29, 36.
» Son. Matt. 3: 17; 4: 3, 6; 8: 29; 14: 33; 16: 16; 26: 63; m. fl.
» utkorade. Luk. 23: 35.
» vishet. 1 Kor. 1: 21, 24.
» väsendes afbild. Hebr. 1: 3.

Helige. Apg. 3: 14.
» , Israels. Jes. 41: 14.
Herde. Jes. 40: 11; Hes. 34: 23; Matt. 25: 32; 26: 31; Mark. 14: 27; Joh. 10: 2, 11, 14, 16; Hebr. 13: 20; 1 Petr. 2: 25.
Herre. Matt. 8: 2; 18: 21; m. fl.
» allas. Apg. 10: 36.
» herrars. Upp. 17: 14; 19: 16.
» härlighetens. 1 Kor. 2: 8.
» öfver sabbaten. Matt. 12: 8.
Herren vår rättfärdighet. Jer. 23: 6.
Herrens Smorde. Ps. 2: 2; 45: 8.
Hufvud, församlingens. 1 Kor. 11: 3; Ef. 1: 22; 4: 15; 5: 23; Kol. 1: 18; 2: 10, 19.
Härlighetens hopp. Kol. 1: 27.
Hörnsten. Jes. 28: 16; Ps. 118: 22; Matt. 21: 42; Apg. 4: 11; 1 Petr. 2: 6, 7.

Immanuel. Jes. 7: 14; Matt. 1: 23.
Israels tröst. Luk. 2: 25.

Jesus förekommer på tillsammans 971 ställen i nya test.

Klippa. 1 Kor. 10: 4.
Konung. Matt. 2: 2; 21: 5; 25: 34, 40; 27: 11, 37; Mark. 15: 2, 9, 12, 26; Luk. 1: 33; 19: 38; 23: 2, 3, 38; Joh. 1: 49; 12: 13, 15; 18: 33, 37, 39; 19: 14, 15, 19; Hebr. 7: 2.
Konungars konung. Upp. 17: 14; 19: 16.
Kristus förekommer på tillsammans 566 ställen i nya test.
Kvinnans säd. 1 Mos. 3: 15.

Laggifvare för folken. Jes. 55: 4.
Lamm. Apg. 8: 32; 1 Petr. 1: 19; Upp. 5: 6, 8, 12, 13; 6: 1, 16; m. fl.
Lejonet af Juda stam. Upp. 5: 5.
Lif. Joh. 1: 4; 11: 25; 14: 6; Kol. 3: 4; 1 Joh. 1: 2; 5: 20.
Lifgifvande Ande. 1 Kor. 15: 45.
Ljus. Jes. 49: 6; Matt. 4: 16; Luk. 2: 32; Joh. 1: 4, 5, 7, 8, 9; 8: 12; 9: 5; 12: 35, 36, 46; Apg. 13: 47.
Läkare. Matt. 9: 12; Mark. 2: 17; Luk. 4: 23; 5: 31.
Lärare. Joh. 3: 2; m. fl.
Löftesman. Hebr. 7: 22.

Marias Son. Mark. 6: 3; Joh. 19: 26.
Medlare. 1 Tim. 2: 5; Hebr. 8: 6; 9: 15; 12: 24.
Messias. Joh. 1: 41.
Morgonstjärnan. Upp. 22: 16.
Människa. 1 Tim. 2: 5.
» den andra. 1 Kor. 15: 47.
Människosonen. Matt. 8: 20; 9: 6; 10: 23; 11: 19; 12: 8, 32, 40; m. fl.
Mästare. Matt. 8: 19; 9: 11; m. fl.

Nasaré. Matt. 2: 23; 26: 71.

Ordet. Joh. 1: 1, 14; Upp. 19: 13.
» lifvets. 1 Joh. 1: 1.

Profet. 5 Mos. 18: 15; Matt. 21: 11; Luk. 7: 16; 24: 19; Joh. 4: 19; 6: 14; 7: 40.
Präst. Hebr. 5: 6; 7: 3, 11, 15, 17, 21; 10: 21.
Publikaners vän. Matt. 11: 19.
Påskalamm. 1 Kor. 5: 7.

Rättfärdige. Apg. 3: 14.
Rättfärdighetens sol. Mal. 4: 2.

Sanningen. Joh. 14: 6.
Soluppgång. Luk. 1: 78.
Sten, den lefvande. 1 Petr. 2: 4.
Stötesten. Rom. 9: 32, 33; 1 Petr. 2: 8.
Syndares vän. Matt. 11: 19.

Telning. Jes. 11: 1; Sak. 3: 8; 6: 12.
» från Isais rot. Jes. 11: 10.
Tempel. Matt. 26: 61; Mark. 14: 58; Joh. 2: 19, 21; Upp. 21: 22.
Timmermannen. Mark. 6: 3.
Timmermannens son. Matt. 13: 55.
Tjänare, Guds. Jes. 42: 1, 19; 44: 21; 49: 3, 5, 6; 53: 11; Sak. 3: 8; Matt. 12: 18; Apg. 3: 13, 26; 4: 27, 30; Hebr. 8: 2.
Trons begynnare och fullkomnare. Hebr. 12: 2.
Underbar i råd. Jes. 9: 6.
Uppståndelsen. Joh. 11: 25.
Vinträd. Joh. 15: 1, 5.
Vittne för folken. Jes. 55: 4.
» det trogna. Upp. 1: 5; 3: 14.
Vägen. Joh. 14: 6.
Väldig Gud. Jes. 9: 6.
Älskade. Matt. 12: 18; Ef. 1: 6.
Ängel. Jes. 63: 9; Mal. 3: 1.
Öfverherde. 1 Petr. 5: 4.
Öfverstepräst. Hebr. 2: 17; 3: 1; 4: 14, 15; 5: 5, 10; 6: 20; 7: 26; 8: 1; 9: 11.

Vikter, mått och mynt,

som förekomma i den heliga skrift.

Vid jämförelsen mellan våra nutida mynt, mått och vikter och dem som omnämnas i de heliga skrifterna kan man af flera anledningar icke komma till några säkra siffror. Under olika tider hafva ock värdena växlat högst betydligt.

Vikter.

Talent = 43 kilo (2 Mos. 38: 25, 27).
Mina = $^2/_3$ kilo (1 Kon. 10: 17 m. fl.).
Sikel = 15 gram (2 Mos. 30: 13, 24 m.fl.).
Gera = 0,7 gram (2 Mos. 30: 13).

Längdmått.

Mil = $1\,^1/_2$ kilom. (Matt. 5: 41).
Stadium = 200 m. (Luk. 24: 13 m. fl.).
Famn = 2 m. (Apg. 27: 28).
Aln = $^1/_2$ m. (1 Mos. 6: 16; 5 Mos. 3: 11).
Kvarter = $^1/_4$ m. (2 Mos. 28: 16 m. fl.).
Sabbatsresa = 6 stadier (Apg. 1: 12).

Rymdmått.

a) för torra varor.

Homer eller *Kor* = 360 lit. (3 Mos. 27: 16; 4 Mos. 11: 32 m. fl.).
Letek = 180 liter (Hos. 3: 2).
Efa eller *Bat* = 36 liter (2 Mos. 16: 36).
Mått = 12 liter (1 Mos. 18: 6; Matt. 13: 33; Luk. 13: 21 m. fl.).
Gomer = $3\,^1/_2$ liter (2 Mos. 16: 16).
Kab = $1\,^4/_5$ liter (2 Kon. 6: 25).

b) för våta varor.

Homer = 360 liter (Hes. 45: 14).
Bat = 36 liter (1 Kon. 7: 26 m. fl.).
Metret = *Bat* (Joh. 2: 6).
Hin = 6 liter (2 Mos. 29: 40; 30: 24; Hes. 4: 11 m. fl.).
Log = $^1/_2$ liter (3 Mos. 14: 10, 15).

Mynt.

Talent = 6,000 kr.* (Matt. 18: 24; 25: 15).
Mina = 100 kr. (Luk. 19: 13 följ.).
Sikel = 2 kr. (2 Mos. 30: 13; 1 Sam. 9: 8 m. fl.).
Guldsikel = 33 kr. (2 Kon. 5: 5).
Beka = 1 kr. (2 Mos. 38: 26).
Gera = 0,10 (2 Mos. 30: 13).
Darik = 18 kr. (1 Krön. 29: 7; Esr. 2: 69).
Statär = 2,67 (Matt. 17: 27).
Dubbeldrakm = 1,33 (Matt. 17: 24).
Denar = 0,07 (Matt. 18: 28; 20: 2 m. fl.).
Ass (skärf) = 5 öre (Matt. 10: 29; Luk. 12: 6).
Kvadrant (skärf) = 1 öre (Matt. 5: 26; Mark. 12: 42).
Lepton (skärf) = $^1/_2$ öre (Mark. 12: 42; Luk. 12: 59; 21: 2).

* Enligt en annan beräkning var en talent omkr. 4,000 kr., enligt ännu en annan 7,000 kr.

Några afbildningar af bibliska mynt.

Sikel, judiskt silfvermynt. Judas Iskariot erhöll trettio sådana siklar för det att han förrådde Jesus. Matt. 26: 15.

Halfsikel, likaledes af silfver.

Ass, romerskt bronsmynt, prägladt i Antiokia under kejsar Augustus' regering.

Denar eller **penning,** präglad i silfver af kejsar Tiberius.

PALESTINA
Skala 1: 2400000
0 10 20 40 km
Jerusalem
och dess omnejd
Golgata
Getsemane
Oljeberget
Tempelplatsen
Betanien
Kidron
Akeldama
Nedre Dammen
Damaskus
Sidon
Sarpat
Tyrus
Cesarea Filippi
Dan
Merom
GALILEEN
Korasin
Kapernaum
Betsaida
Betsaida Julias
Kana
Magdala
Genesaret
Tiberias
Nasaret
Tabor
Gamala
Endor
Nain
Sunem
Gadara
Jisreel
Cesarea
Betsean
Pella
Jabes
SAMARIEN
Samaria
Ebal
Sikem
Garisim
Antipatris
Jaffe
Silo
Betel
Gibea
Lydda
Ekron
Rama
Mispa
Gilgal
Jeriko
Emmaus
Jerusalem
Jamnia
Asdod
Betsemes
Gat
Betlehem
Askalon
Tekoa
Hebron
Gasa
Engedi
Beer-Seba
Sodom
Edomiter
Hesbon
Nebo
Dibon
Arnon
Ar Moab
Kir Moab
Moabiter
Ammoniter
Rabbat
Ramot
Jabbok
Gilead
Jordan
BASAN
Hieromax
Trakonitis
MEDELHAVET
De tolf stammarnes område
Skala 1:4800000
Sidon
Dan
Tyrus
Aser
Naftali
Manasse
Sebulon
Isaskar
Manasse
Sikem
Efraim
Gad
Joppe
Benjamin
Dan
Juda
Ruben
Hebron
Berseba
Kir Moab
Simeon

PAULI MISSIONSRESOR
Skala 1: 22 500 000
0 100 200 300 400 500 1000 km
1 resan år 45
2 " " 51-53
3 resan år 55-59
4 " " 61
Rom
Trestab.
For Appii
Puteoli
ITALIEN
Illyrien
Macedonien
Tracien
Filippi
Neapolis
Tessalonika
Berea
Epirus
JONISKA HAFVET
Regium
Sicilien
Syrakusa
Malta
GREKLAND
Korint
Athen
Kreta
MEDELHAFVET
SVARTA HAFVET
Konstantinopel
Bitynien
Ancyra
Galatien
Pontus
Ararat
PERSIEN
MINDRE ASIEN
Troas
Assos
Pergamum
Sardes
Efesus
Milet
Filadelfia
Kolosse
Laodicea
Frygien
Antiokia
Ikonium
Lystra
Derbe
Pisidien
Perge
Attalia
Rodos
Knidos
Patmos
Samos
Cesarea
Kappadocien
Cilicien
Tarsus
Antiokia
Seleucia
Salamis
Pafos
Syrien
Hamat
Haran
Nisibis
Nineve
Circesyon
Mesopotamien
Tigris
Eufrat
Babylon
Ur
Palmyra
Damaskus
Berytus
Sidon
Tyrus
Ptolemais
Cesarea
Jerusalem
ARABIEN
Alexandria
Zoan
On
Memfis
Sinai
Elat
Vatikanen
Borgen
S:t Angelo
Peters k:a
Det nuvarande Rom
Praetorian
Stadsmur under Kejsarne
Quirinalen
Kapitolium
Kolosseum
Triumfbåge
Lateran k:a
Circus Maximus
ROM
Sk 1:125000

DATE DUE

#45220 Highsmith Inc. 1-800-558-2110

This is the property of
Southern Evangelical Seminary
3000 Tilley Morris Rd Matthews, NC 28105

BS302 1911

Bibeln eller den Heliga Skrift : gamla och Nya Testamentets kanoniska-bocker, i ofverensstammelse med

SOUTHERN EVANGELICAL SEMINARY
37387000514974